Holy Bible

Aionian Edition®

Norsk Bibel

Norwegian Bible

Holy Bible Aionian Edition ®
Norsk Bibel
Norwegian Bible

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 7/20/2015
Source copyright: Public Domain
Norwegian Bible Society, 1930

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Forord

Norsk Bokmål at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Norsk Bokmål at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Innhold

GAMLE TESTAMENTET

1 Mosebok 1
2 Mosebok 34
3 Mosebok 62
4 Mosebok 83
5 Mosebok 111
Josvas 135
Dommernes 152
Ruts 169
1 Samuels 172
2 Samuel 194
1 Kongebok 212
2 Kongebok 234
1 Krønikebok 254
2 Krønikebok 273
Esras 297
Nehemias 304
Esters 314
Jobs 320
Salmenes 337
Salomos Ordsprog 377
Predikerens 392
Salomos Høisang 398
Esaias 401
Jeremias 433
Klagesangene 470
Esekiel 474
Daniel 508
Hoseas 519
Joel 524
Amos 526
Obadias 530
Jonas 531
Mika 533
Nahum 536
Habakuk 538
Sefanias 540
Haggai 542
Sakarias 544
Malakias 550

NYE TESTAMENTET

Matteus 555
Markus 576
Lukas 590
Johannes 613
Apostlenes-gjerninge 630
Romerne 653
1 Korintierne 662
2 Korintierne 671
Galaterne 677
Efeserne 680
Filippenserne 683
Kolossenserne 686
1 Tessalonikerne 688
2 Tessalonikerne 690
1 Timoteus 691
2 Timoteus 694
Titus 696
Filemon 697
Hebreerne 698
Jakobs 705
1 Peters 708
2 Peters 711
1 Johannes 713
2 Johannes 716
3 Johannes 717
Judas 718
Apenbaring 719

TILLEGG

Guide til Leseren
Ordliste
Kart
Skjebne
Illustrasjoner, Doré

GAMLE TESTAMENTET

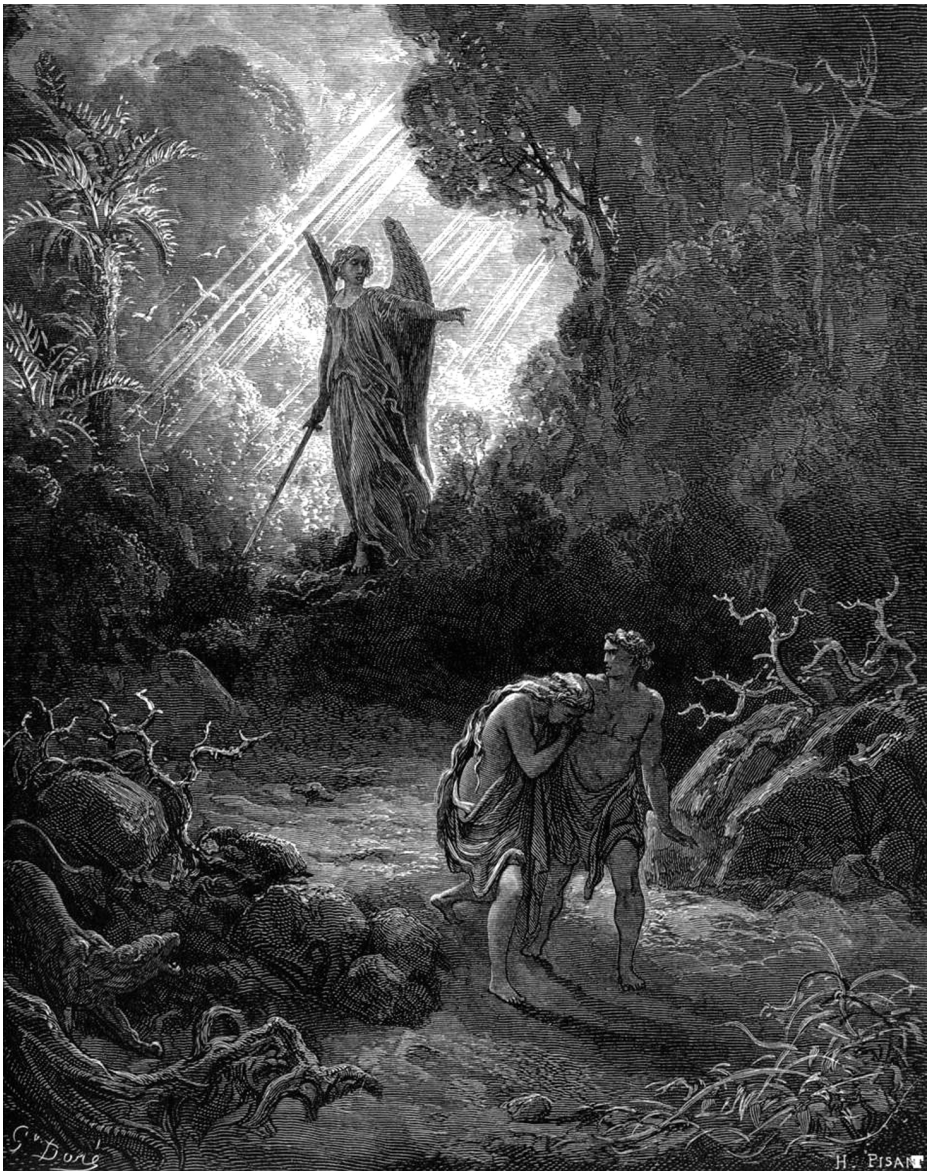

Og han drev mennesket ut, og foran Edens have satte han kjerubene med det luende sverd som vendte sig hit og dit, for å vokte veien til livsens tre.

1 Mosebok 3:24

1 Mosebok

1 I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. **2** Og jorden var øde og tom, og det var mørke over
det store dyp, og Guds Ånd svevde over vannene.
3 Da sa Gud: Det bli lys! Og det blev lys. **4** Og Gud
så at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket.
5 Og Gud kalte lyset dag, og mørket kalte han natt.
Og det blev aften, og det blev morgen, første dag.
6 Og Gud sa: Det bli en hvelving midt i vannene,
og den skal skille vann fra vann. **7** Og Gud gjorde
hvelvingen og skilte vannet som er under hvelvingen,
fra vannet som er over hvelvingen. Og det blev så.
8 Og Gud kalte hvelvingen himmel. Og det blev aften, og
det blev morgen, annen dag. **9** Og Gud sa: Vannet
under himmelen samle sig til ett sted, og det tørre land
komme til syne! Og det blev så. **10** Og Gud kalte det
tørre land jord, og vannet som hadde samlet sig, kalte
han hav. Og Gud så at det var godt. **11** Og Gud sa:
Jorden bære frem gress, urter som sår sig, frukttrær
som bærer frukt med deres frø i, på jorden, hvert efter
sitt slag. Og det blev så. **12** Og jorden bar frem gress,
urter som sår sig, hver efter sitt slag, og trær som
bærer frukt med deres frø i, hvert efter sitt slag. Og
Gud så at det var godt. **13** Og det blev aften, og det
blev morgen, tredje dag. **14** Og Gud sa: Det bli lys på
himmelhvelvingen til å skille dagen fra natten! Og de
skal være til tegn og fastsatte tider og dager og år.
15 Og de skal være til lys på himmelhvelvingen, til å lyse
over jorden. Og det blev så. **16** Og Gud gjorde de to
store lys, det største til å råde om dagen og det mindre
til å råde om natten, og stjernene. **17** Og Gud satte
dem på himmelhvelvingen til å lyse over jorden **18** og
til å råde om dagen og om natten og til å skille lyset fra
mørket. Og Gud så at det var godt. **19** Og det blev
aften, og det blev morgen, fjerde dag. **20** Og Gud sa:
Det vrimle av liv i vannet, og fugler flyve over jorden
under himmelhvelvingen! **21** Og Gud skapte de store
sjødyr og alt levende som rører sig, som det vrimler av
i vannet, hvert efter sitt slag, og alle vingede fugler,
hver efter sitt slag. Og Gud så at det var godt. **22** Og
Gud velsignet dem og sa: Vær fruktbare og bli mange
og opfyll vannet i havet, og fuglene skal bli tallrike
på jorden! **23** Og det blev aften, og det blev morgen,
femte dag. **24** Og Gud sa: Jorden la fremgå levende
vesener, hvert efter sitt slag, fe, kryp og ville dyr, hvert
efter sitt slag! Og det blev så. **25** Og Gud gjorde de
ville dyr, hvert efter sitt slag, og feet efter sitt slag og
alt jordens kryp, hvert efter sitt slag. Og Gud så at det
var godt. **26** Og Gud sa: La oss gjøre mennesker i vårt
billede, efter vår lignelse, og de skal råde over fiskene
i havet og over fuglene under himmelen og over feet
og over all jorden og over alt kryp som rører sig på
jorden. **27** Og Gud skapte mennesket i sitt billede, i
Guds billede skapte han det; til mann og kvinne skapte
han dem. **28** Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær
fruktbare og bli mange og opfyll jorden og legg den
under eder, og råd over fiskene i havet og over fuglene
under himmelen og over hvert dyr som rører sig på
jorden! **29** Og Gud sa: Se, jeg gir eder alle urter som
sår sig, alle som finnes på jorden, og alle trær med
frukt som sår sig; de skal være til føde for eder. **30** Og
alle dyr på jorden og alle fugler under himmelen og alt
som rører sig på jorden, alt som det er livsånde i, gir
jeg alle grønne urter å ete. Og det blev så. **31** Og Gud
så på alt det han hadde gjort, og se, det var såre godt.
Og det blev aften, og det blev morgen, sjette dag.

2 Så blev himmelen og jorden med hele sin hær
fullendt. **2** Og Gud fullendte på den syvende dag
det verk som han hadde gjort, og han hvilte på den
syvende dag fra all den gjerning som han hadde gjort.
3 Og Gud velsignet den syvende dag og helliget den;
for på den hvilte han fra all sin gjerning, den som Gud
gjorde da han skapte. **4** Dette er himmelens og jordens
historie, da de blev skapt, den tid da Gud Herren
gjorde jord og himmel: **5** Det var ennu ingen markens
busk på jorden, og ingen markens urt var ennu vokset
frem; for Gud Herren hadde ikke latt det regne på
jorden, og der var intet menneske til å dyrke jorden.
6 Da steg det op en damp av jorden og vannet hele
jordens overflate. **7** Og Gud Herren dannet mennesket
av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese; og
mennesket blev til en levende sjel. **8** Og Gud Herren
plantet en have i Eden, i Østen, og der satte han
mennesket som han hadde dannet. **9** Og Gud Herren
lot trær av alle slag vokse op av jorden, prektige å se
til og gode å ete av, og midt i haven livsens tre og treet
til kunnskap om godt og ondt. **10** Og det gikk en elv ut
fra Eden og vannet haven; og siden delte den sig i
fire strømmer. **11** Den første heter Pison; det er den
som løper omkring hele landet Havila, der hvor det er
gull. **12** Og gullet i dette land er godt; der er bdellium
og onyks-stenen. **13** Den annen elv heter Gihon; det
er den som løper omkring hele landet Kus. **14** Den
tredje elv heter Hiddekel; det er den som går østenfor
Assur. Og den fjerde elv er Frat. **15** Og Gud Herren tok
mennesket og satte ham i Edens have til å dyrke og
vokte den. **16** Og Gud Herren bød mennesket: Du må
fritt ete av alle trær i haven; **17** men treet til kunnskap
om godt og ondt, det må du ikke ete av; for på den dag
du eter av det, skal du visselig dø. **18** Og Gud Herren
sa: Det er ikke godt at mennesket er alene; jeg vil
gjøre ham en medhjelp som er hans like. **19** Og Gud
Herren hadde dannet av jorden alle dyr på marken

og alle fugler under himmelen, og han ledet dem til
mennesket for å se hvad han vilde kalle dem; og som
mennesket kalte hver levende skapning, så skulde den
hete. 20 Så gav mennesket navn til alt feet og fuglene
under himmelen og alle ville dyr; men for et menneske
fant han ingen medhjelp som var hans like. 21 Da lot
Gud Herren en dyp søvn falle på mennesket, og mens
han sov, tok han et av hans ribben og fylte igjen med
kjøtt. 22 Og Gud Herren bygget av det ribben han
hadde tatt av mennesket, en kvinne og ledet henne
til mennesket. 23 Da sa mennesket: Dette er endelig
ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt; hun skal kalles
manninne, for av mannen er hun tatt. 24 Derfor skal
mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru,
og de skal være ett kjød. 25 Og de var nakne både
Adam og hans hustru, men bluedes ikke.

3 Men slangen var listigere enn alle dyr på marken
som Gud Herren hadde gjort, og den sa til kvinnen:
Har Gud virkelig sagt: I skal ikke ete av noget tre i
haven? 2 Og kvinnen sa til slangen: Vi kan ete av
frukten på trærne i haven; 3 men om frukten på det
tre som er midt i haven, har Gud sagt: I skal ikke ete
av den og ikke røre ved den, for da skal I dø. 4 Da
sa slangen til kvinnen: I skal visselig ikke dø; 5 for
Gud vet at på den dag I eter av det, skal eders øine
åpnes, og I skal bli likesom Gud og kjenne godt og
ondt. 6 Og kvinnen så at treet var godt å ete av, og
at det var en lyst for øinene, og at det var et prektig
tre, siden en kunde få forstand av det, og hun tok av
frukten og åt; og hun gav sin mann med sig, og han
åt. 7 Da blev begges øine åpnet, og de blev var at de
var nakne, og de heftet fikenblad sammen og bandt
dem om livet. 8 Og de hørte Gud Herren som vandret
i haven, da dagen var blitt kjølig; og Adam og hans
hustru skjulte sig for Gud Herrens åsyn mellem trærne
i haven. 9 Da kalte Gud Herren på Adam og sa til
ham: Hvor er du? 10 Og han svarte: Jeg hørte dig i
haven; da blev jeg redd, fordi jeg var naken, og jeg
skulte mig. 11 Da sa han: Hvem har sagt dig at du er
naken? Har du ett av det tre som jeg forbød dig å ete
av? 12 Og Adam sa: Kvinnen som du gav mig til å
være hos mig, hun gav mig av treet, og jeg åt. 13 Da
sa Gud Herren til kvinnen: Hvad er det du har gjort! Og
kvinnen sa: Slangen dåret mig, og jeg åt. 14 Da sa
Gud Herren til slangen: Fordi du gjorde dette, så skal
du være forbannet blandt alt feet og blandt alle de ville
dyr. På din buk skal du krype, og støv skal du ete alle
ditt livs dager. 15 Og jeg vil sette fiendskap mellem
dig og kvinnen og mellem din ætt og hennes ætt; den
skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl. 16
Til kvinnen sa han: Jeg vil gjøre din møie stor i ditt
svangerskap; med smerte skal du føde dine barn, og
til din mann skal din attrå stå, og han skal råde over
dig. 17 Og til Adam sa han: Fordi du lød din hustru
og åt av det tre som jeg forbød dig å ete av, så skal
jorden være forbannet for din skyld! Med møie skal du
nære dig av den alle ditt livs dager. 18 Torner og tistler
skal den bære dig, og du skal ete urtene på marken.
19 I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød, inntil du
vender tilbake til jorden, for av den er du tatt; for støv
er du, og til støv skal du vende tilbake. 20 Og Adam
kalte sin hustru Eva, fordi hun er alle levendes mor. 21
Og Gud Herren gjorde kjortler av skinn til Adam og
hans hustru og klædde dem med. 22 Og Gud Herren
sa: Se, mennesket er blitt som en av oss til å kjenne
godt og ondt; bare han nu ikke rekker ut sin hånd og
tar også av livsens tre og eter og lever til evig tid! 23
Så viste Gud Herren ham ut av Edens have og satte
ham til å dyrke jorden, som han var tatt av. 24 Og han
drev mennesket ut, og foran Edens have satte han
kjerubene med det luende sverd som vendte sig hit og
dit, for å vokte veien til livsens tre.

4 Og Adam holdt sig til sin hustru Eva, og hun blev
fruktsommelig og fødte Kain; da sa hun: Jeg har
fått en mann ved Herren. 2 Siden fødte hun Abel, hans
bror. Og Abel blev fårehyrde, men Kain blev jorddyrker.
3 Da nogen tid var gått, hendte det at Kain bar frem for
Herren et offer av jordens grøde. 4 Og Abel bar også
frem et offer, som han tok av de førstefødte lam i sin
hjord og deres fett; og Herren så til Abel og hans offer,
5 men til Kain og hans offer så han ikke. Da blev Kain
meget vred, og han stirret ned for sig. 6 Og Herren sa
til Kain: Hvorfor er du vred, og hvorfor stirrer du ned
for dig? 7 Er det ikke så at dersom du har godt i sinne,
da kan du løfte op ditt ansikt? Men har du ikke godt i
sinne, da ligger synden på lur ved døren, og dens attrå
står til dig, men du skal være herre over den. 8 Og
Kain talte til Abel, sin bror. Og da de engang var ute
på marken, for Kain løs på Abel, sin bror, og slo ham
ihjel. 9 Da sa Herren til Kain: Hvor er Abel, din bror?
Han svarte: Jeg vet ikke; skal jeg passe på min bror?
10 Men han sa: Hvad har du gjort? Hør, din brors blod
roper til mig fra jorden. 11 Og nu skal du være bannlyst
fra den jord som lot op sin munn og tok imot din brors
blod av din hånd! 12 Når du dyrker jorden, skal den
ikke mere gi dig sin grøde; omflakkende og hjemløs
skal du være på jorden. 13 Da sa Kain til Herren: Min
misgjerning er større enn at jeg kan bære den. 14 Se,
du har idag drevet mig ut av landet, og jeg må skjule
mig for ditt åsyn; og jeg vil bli omflakkende og hjemløs
på jorden, og det vil gå så at hver den som finner mig,
slår mig ihjel. 15 Men Herren sa til ham: Nei! for slår
nogen Kain ihjel, skal han lide syvfold hevn. Og Herren
gav Kain et merke, forat ikke nogen som møtte ham,

skulde slå ham ihjel. 16 Så gikk Kain bort fra Herrens
åsyn og bosatte sig i landet Nod, østenfor Eden. 17 Og
Kain holdt sig til sin hustru, og hun blev fruktsommelig
og fødte Hanok; og han tok sig for å bygge en by og
kalte byen Hanok efter sin sønn. 18 Og Hanok fikk
sønnen Irad, og Irad blev far til Mehujael, og Mehujael
blev far til Metusael, og Metusael blev far til Lamek.
19 Og Lamek tok sig to hustruer; den ene hette Ada,
og den andre hette Silla. 20 Og Ada fødte Jabal; han
blev stamfar til dem som bor i telt og holder buskap.
21 Og hans bror hette Jubal; han blev stamfar til alle
dem som spiller på harpe og fløite. 22 Og Silla fødte
Tubalkain; han smidde alle slags skarpe redskaper av
kobber og jern; og Tubalkains søster var Na'ama. 23
Og Lamek sa til sine hustruer: Ada og Silla, hør mine
ord, Lameks hustruer, merk min tale! En mann dreper
jeg for hvert sår jeg får, og en gutt for hver skramme
jeg får; 24 for hevnes Kain syv ganger, da skal Lamek
hevnes syv og sytti ganger. 25 Og Adam holdt sig atter
til sin hustru, og hun fødte en sønn og kalte ham Set;
for sa hun Gud har satt mig en annen sønn i Abels
sted, fordi Kain slo ham ihjel. 26 Og Set fikk en sønn
og kalte ham Enos. På den tid begynte de å påkalle
Herrens navn.

5 Dette er boken om Adams ætt: På den dag Gud
skapte mennesket, skapte han det i Guds lignelse.
2 Til mann og kvinne skapte han dem; og han velsignet
dem og gav dem navnet menneske på den dag de
blev skapt. 3 Da Adam var hundre og tretti år gammel,
fikk han en sønn i sin lignelse, efter sitt billede; og han
kalte ham Set. 4 Og efterat Adam hadde fått Set, levde
han ennu åtte hundre år og fikk sønner og døtre. 5 Og
alle Adams levedager blev ni hundre og tretti år; så
døde han. 6 Da Set var hundre og fem år gammel, fikk
han sønnen Enos. 7 Og efterat Set hadde fått Enos,
levde han ennu åtte hundre og syv år og fikk sønner
og døtre. 8 Og alle Sets dager blev ni hundre og tolv
år; så døde han. 9 Da Enos var nitti år gammel, fikk
han sønnen Kenan. 10 Og efterat Enos hadde fått
Kenan, levde han ennu åtte hundre og femten år og
fikk sønner og døtre. 11 Og alle Enos' dager blev ni
hundre og fem år; så døde han. 12 Da Kenan var
sytti år gammel, fikk han sønnen Mahalalel. 13 Og
efterat Kenan hadde fått Mahalalel, levde han ennu
åtte hundre og firti år og fikk sønner og døtre. 14 Og
alle Kenans dager blev ni hundre og ti år; så døde
han. 15 Da Mahalalel var fem og seksti år gammel, fikk
han sønnen Jared. 16 Og efterat Mahalalel hadde fått
Jared, levde han ennu åtte hundre og tretti år og fikk
sønner og døtre. 17 Og alle Mahalalels dager blev åtte
hundre og fem og nitti år; så døde han. 18 Da Jared
var hundre og to og seksti år gammel, fikk han sønnen
Enok. 19 Og efterat Jared hadde fått Enok, levde han
ennu åtte hundre år og fikk sønner og døtre. 20 Og alle
Jareds dager blev ni hundre og to og seksti år; så døde
han. 21 Da Enok var fem og seksti år gammel, fikk han
sønnen Metusalah. 22 Og Enok vandret med Gud i tre
hundre år, efterat han hadde fått Metusalah; og han
fikk sønner og døtre. 23 Og alle Enoks dager blev tre
hundre og fem og seksti år. 24 Og Enok vandret med
Gud; så blev han borte, for Gud tok ham til sig. 25 Da
Metusalah var hundre og syv og åtti år gammel, fikk
han sønnen Lamek. 26 Og efterat Metusalah hadde
fått Lamek, levde han ennu syv hundre og to og åtti år
og fikk sønner og døtre. 27 Og alle Metusalahs dager
blev ni hundre og ni og seksti år; så døde han. 28 Da
Lamek var hundre og to og åtti år gammel, fikk han
en sønn, 29 og han kalte ham Noah og sa: Han skal
trøste oss under vårt arbeid og våre henders møie
på den jord som Herren har forbannet. 30 Og efterat
Lamek hadde fått Noah, levde han ennu fem hundre
og fem og nitti år og fikk sønner og døtre. 31 Og alle
Lameks dager blev syv hundre og syv og sytti år; så
døde han. 32 Da Noah var fem hundre år gammel, fikk
han sønnene Sem, Kam og Jafet.

6 Da nu menneskene begynte å bli tallrike på jorden,
og de fikk døtre, 2 så Guds sønner at menneskenes
døtre var vakre; og de tok sig hustruer, hvem de hadde
lyst til. 3 Da sa Herren: Min Ånd skal ikke dømme
blandt menneskene til evig tid; for sin villfarelses skyld
er det kjød, og dets dager skal være hundre og tyve
år. 4 I de dager var kjempene på jorden og likeså
siden, da Guds sønner gikk inn til menneskenes døtre,
og de fødte dem barn; det er de veldige fra fordums
tid, de navnkundige. 5 Og Herren så at menneskets
ondskap var stor på jorden, og at alle dets hjertes
tanker og påfund bare var onde den hele dag. 6
Da angret Herren at han hadde skapt mennesket på
jorden, og han var full av sorg i sitt hjerte. 7 Og Herren
sa: Jeg vil utrydde menneskene som jeg har skapt,
av jorden, både mennesker og fe og kryp og fuglene
under himmelen; for jeg angrer at jeg har skapt dem.
8 Men Noah fant nåde for Herrens øine. 9 Dette er
historien om Noah og hans ætt: Noah var en rettferdig
og ulastelig mann blandt sine samtidige; Noah vandret
med Gud. 10 Og Noah fikk tre sønner: Sem, Kam og
Jafet. 11 Men jorden blev fordervet for Guds åsyn,
og jorden blev full av urett. 12 Og Gud så på jorden,
og se, den var fordervet; for alt kjød hadde fordervet
sin ferd på jorden. 13 Da sa Gud til Noah: Jeg har
satt mig fore å gjøre ende på alt kjød, for de har
fylt jorden med urett; og nu vil jeg ødelegge både

dem og jorden. 14 Gjør dig en ark av gofertre, gjør
kammer i arken og stryk den innvendig og utvendig
med bek! 15 Således skal du gjøre den: Arken skal
være tre hundre alen lang, femti alen bred, og tretti
alen høi. 16 Øverst på arken skal du gjøre en glugg
som når en alen ned på veggen, og døren på arken
skal du sette på den ene side; du skal bygge den i tre
stokkverk, et nederste, et mellemste og et øverste,
med kammer i hvert stokkverk. 17 Og se, jeg vil la en
vannflom komme over jorden til å ødelegge alt kjød
under himmelen som det er livsånde i; alt som er på
jorden, skal omkomme. 18 Men jeg vil oprette min pakt
med dig, og du skal gå inn i arken, du og dine sønner
og din hustru og dine sønners hustruer med dig. 19 Og
av alt som lever, av alt kjød, skal du ta et par av hvert
slag med inn i arken for å holde dem i live med dig;
han og hun skal det være. 20 Av alle slags fugler og
av alle slags fe og av alle slags kryp på jorden skal par
for par komme inn til dig for å holdes i live. 21 Og du
skal ta til dig av allslags mat som etes, og samle det
hos dig, sa det kan være til føde for dig og for dem. 22
Og Noah gjorde så; han gjorde i ett og alt som Gud
hadde befalt ham.

7 Så sa Herren til Noah: Gå inn i arken, du og hele
ditt hus! For jeg har funnet at du er rettferdig for
mitt åsyn i denne slekt. 2 Av alle rene dyr skal du ta
dig ut syv par, han og hun, men av de dyr som ikke
er rene, ett par, han og hun; 3 likeså av himmelens
fugler syv par, han og hun, for å holde deres slekter i
live på jorden. 4 For om syv dager vil jeg la det regne
på jorden i firti dager og firti netter, og jeg vil utrydde
av jorden alt levende som jeg har skapt. 5 Og Noah
gjorde i ett og alt som Herren hadde befalt ham. 6
Noah var seks hundre år gammel da vannflommen
kom over jorden. 7 Da gikk Noah og hans sønner og
hans hustru og hans sønners hustruer med ham inn i
arken for å berge sig for vannflommen. 8 Av de rene
dyr og av de dyr som ikke er rene, og av fuglene og av
alt det som kryper på jorden, 9 gikk par for par inn til
Noah i arken, han og hun, således som Gud hadde
befalt Noah. 10 Da nu de syv dager var til ende, kom
flommens vann strømmende over jorden. 11 I det år da
Noah var seks hundre år gammel, i den annen måned,
den syttende dag i måneden, den dag brast alle kilder
i det store dyp, og himmelens sluser åpnedes, 12
og regnet strømmet ned på jorden i firti dager og firti
netter. 13 På denne samme dag gikk Noah og Sem og
Kam og Jafet, Noahs sønner, og Noahs hustru og hans
sønners tre hustruer med dem inn i arken, 14 de og
alle de ville dyr efter sitt slag og alt feet efter sitt slag
og alt krypet som rører sig på jorden, efter sitt slag og
alle fuglene efter sitt slag, alt som flyver, alt som har
vinger. 15 Og de gikk inn til Noah i arken, par for par av
alt kjød som det var livsånde i. 16 Og de som gikk inn,
var han og hun av alt kjød, således som Gud hadde
befalt ham. Og Herren lukket efter ham. 17 Da kom
vannflommen strømmende over jorden i firti dager, og
vannet vokste og løftet arken, og den blev hevet over
jorden. 18 Og vannet steg og øket storlig over jorden;
og arken fløt bortover vannflaten. 19 Og vannet steg
høiere og høiere over jorden, så alle de høie fjell under
hele himmelen blev skjult. 20 Femten alen høit steg
vannet over fjellene, så de skjultes. 21 Da omkom alt
kjød som rørte sig på jorden, både fuglene og feet og
de ville dyr og alt det som yrte og vrimlet på jorden, og
alle menneskene. 22 Alt som hadde livsens åndedrag
i sin nese, alt det som var på det tørre land, døde.
23 Og han utryddet hvert liv som var på jorden, både
mennesker og fe og kryp og fuglene under himmelen;
de blev utryddet av jorden, og bare Noah blev igjen,
og det som var med ham i arken. 24 Og vannet holdt
sig over jorden i hundre og femti dager.

8 Da kom Gud Noah i hu og alle de ville dyr og alt
feet som var med ham i arken; og Gud lot en vind
fare over jorden, og vannet falt. 2 Og det store dyps
kilder og himmelens sluser lukkedes, og regnet fra
himmelen stanset. 3 Og vannet vek efterhånden tilbake
fra jorden, og vannet begynte å ta av, da hundre og
femti dager var gått. 4 Og i den syvende måned, på
den syttende dag i måneden, blev arken stående på
Ararat-fjellene. 5 Og vannet tok mere og mere av inntil
den tiende måned; i den tiende måned, på den første
dag i måneden, kom fjelltoppene til syne. 6 Og da firti
dager var gått, åpnet Noah vinduet på arken som han
hadde gjort, 7 og sendte ut en ravn; den fløi frem og
tilbake, inntil vannet var tørket bort av jorden. 8 Så
sendte han en due ut fra sig for å se om vannet var
sunket bort fra jordens overflate. 9 Men duen fant ikke
noget hvilested for sin fot, og den kom tilbake til ham i
arken, for det stod vann over hele jorden. Da rakte
han ut sin hånd og tok den inn til sig i arken. 10 Så
bidde han ennu syv dager til og sendte så atter duen
ut av arken. 11 Og duen kom til ham ved aftenstid, og
se, den hadde et friskt oljeblad i nebbet; da skjønte
Noah at vannet var sunket bort fra jorden. 12 Men han
bidde ennu syv dager til; så sendte han duen ut, og
da kom den ikke tilbake til ham mere. 13 I det seks
hundre og første år, i den første måned, på den første
dag i måneden, var vannet tørket bort fra jorden. Da
tok Noah taket av arken; og han så ut, og se, jorden
var tørr. 14 Og i den annen måned, på den syv og
tyvende dag i måneden, var jorden aldeles tørr. 15 Da
talte Gud til Noah og sa: 16 Gå ut av arken, du og
din hustru og dine sønner og dine sønners hustruer

med dig. 17 Alle de dyr som er hos dig, alt kjød, både
fuglene og feet og alt krypet som rører sig på jorden,
skal du føre ut med dig, og de skal vrimle på jorden og
være fruktbare og bli mange på jorden. 18 Så gikk han
ut, og hans sønner og hans hustru og hans sønners
hustruer med ham. 19 Alle dyrene, alt krypet og alle
fuglene, alt som rører sig på jorden, gikk ut av arken,
hvert efter sitt slag. 20 Og Noah bygget Herren et alter,
og han tok av alle de rene dyr og av alle de rene fugler
og ofret brennoffer på alteret. 21 Og Herren kjente den
velbehagelige duft. Og Herren sa i sitt hjerte: Jeg vil
aldri mere forbanne jorden for menneskets skyld; for
menneskehjertets tanker er onde fra ungdommen av;
og jeg vil aldri mere drepe alt levende, som jeg nu har
gjort. 22 Herefter skal, så lenge jorden står, sæd og
høst, og frost og hete, og sommer og vinter, og dag og
natt aldri høre op.

9 Og Gud velsignet Noah og hans sønner, og sa til
dem: Vær fruktbare og bli mange og opfyll jorden!
2 Og frykt og redsel for eder skal være over alle dyr på
jorden og over alle fugler under himmelen, over alt det
som rører sig på jorden, og over alle fiskene i havet; i
eders hånd er de gitt. 3 Alt det som rører sig og lever,
skal I ha til føde; likesom jeg gav eder de grønne urter,
gir jeg eder alt dette. 4 Men kjøtt med dets sjel i, det er
dets blod, skal I ikke ete. 5 Men for eders eget blod vil
jeg kreve hevn; av hvert dyr vil jeg kreve hevn for det,
og av mennesket, av enhvers bror, vil jeg kreve hevn
for menneskets liv. 6 Den som utøser menneskets
blod, ved mennesket skal hans blod utøses; for i Guds
billede skapte han mennesket. 7 Og vær I fruktbare og
bli mange, vrimle på jorden og bli mange på den! 8 Og
Gud sa til Noah og til hans sønner, som var med ham:
9 Nu vil jeg oprette min pakt med eder og med eders
efterkommere, 10 og med alt levende som er hos eder,
både fugler og fe og alle de ville dyr som er hos eder,
alt som gikk ut av arken, alt som lever på jorden. 11
Jeg opretter min pakt med eder, og aldri mere skal
alt kjød utryddes ved vannflom, og aldri mere skal
der komme en vannflom som ødelegger jorden. 12
Og Gud sa: Dette er tegnet på den pakt som jeg gjør
mellem mig og eder og alt levende som er hos eder, til
evige tider: 13 Min bue setter jeg i skyen, og den skal
være et tegn på pakten mellem mig og jorden. 14 Og
når jeg fører skyer over jorden, og buen sees i skyen,
15 da vil jeg komme i hu den pakt som er mellem mig
og eder og alt levende av alt kjød, og vannet skal aldri
mere bli en flom som ødelegger alt kjød. 16 Og buen
skal stå i skyen, og jeg vil se på den og komme i hu
den evige pakt mellem Gud og alt levende av alt kjød
som er på jorden. 17 Og Gud sa til Noah: Dette er
tegnet på den pakt jeg har oprettet mellem mig og alt
kjød som er på jorden. 18 Noahs sønner, som gikk ut
av arken, var Sem, Kam og Jafet; og Kam var far til
Kana'an. 19 Disse tre var Noahs sønner, og fra dem
bredte menneskene sig ut over hele jorden. 20 Og
Noah var jorddyrker, og han var den første som plantet
en vingård. 21 Og han drakk av vinen og blev drukken,
og han klædde sig naken inne i sitt telt. 22 Og da Kam,
Kana'ans far, så sin far ligge naken, fortalte han det til
begge sine brødre, som var utenfor. 23 Da tok Sem
og Jafet et klæde og la det på sine skuldrer og gikk
baklengs inn og dekket over sin fars blusel; og de
vendte sine øine bort, så de ikke så sin fars blusel. 24
Da så Noah våknet av sitt rus, fikk han vite hvad hans
yngste sønn hadde gjort imot ham. 25 Da sa han:
Forbannet være Kana'an! trælers træl skal han være
for sine brødre. 26 Så sa han: Lovet være Herren,
Sems Gud, og Kana'an være deres træl! 27 Gud gjøre
det vidt for Jafet, han skal bo i Sems telter, og Kana'an
være deres træl! 28 Efter vannflommen levde Noah
ennu tre hundre og femti år. 29 Og alle Noahs dager
blev ni hundre og femti år; så døde han.

10 Dette er de ætter som stammer fra Noahs
sønner Sem, Kam og Jafet: De fikk sønner efter
vannflommen. 2 Jafets sønner var Gomer og Magog
og Madai og Javan og Tubal og Mesek og Tiras. 3 Og
Gomers sønner var Askenas og Rifat og Togarma. 4 Og
Javans sønner var Elisa og Tarsis, Kittim og Dodanim.
5 Fra disse bredte de som bor på hedningenes kyster,
sig ut i sine land, med sine forskjellige tungemål, efter
sine ætter, i sine folkeslag. 6 Og Kams sønner var
Kus og Misra'im og Put og Kana'an. 7 Og Kus' sønner
var Seba og Havila og Sabta og Raema og Sabteka,
og Raemas sønner var Sjeba og Dedan. 8 Og Kus
fikk sønnen Nimrod; han var den første som fikk stort
velde på jorden. 9 Han var en veldig jeger for Herrens
åsyn; derfor sier folk: En veldig jeger for Herrens åsyn
som Nimrod. 10 Først hersket han over Babel og Erek
og Akkad og Kalne i landet Sinear. 11 Fra dette land
drog han ut til Assur og bygget Ninive og Rehobot-
Ir og Kalah 12 og Resen mellem Ninive og Kalah;
dette er den store stad. 13 Og Misra'im blev stamfar til
luderne og anamerne og lehaberne og naftuherne 14
og patruserne og kasluherne, som filistrene er kommet
fra, og kaftorerne. 15 Og Kana'an blev far til Sidon,
som var hans førstefødte, og til Het 16 og til jebusittene
og amorittene og girgasittene 17 og hevittene og
arkittene og sinittene 18 og arvadittene og semarittene
og hamatittene; siden bredte kana'anittenes ætter sig
videre ut. 19 Og kana'anittenes grense gikk fra Sidon
bortimot Gerar like til Gasa, og bortimot Sodoma og
Gomorra og Adma og Sebo'im like til Lesa. 20 Dette
var Kams barn, efter sine ætter, med sine tungemål, i

sine land, i sine folkeslag. 21 Også Sem fikk barn;
han var stamfar til alle Ebers barn og var den eldste
bror av Jafet. 22 Sems sønner var Elam og Assur
og Arpaksad og Lud og Aram. 23 Og Arams sønner
var Us og Hul og Geter og Mas. 24 Og Arpaksad fikk
sønnen Salah, og Salah fikk sønnen Eber. 25 Og Eber
fikk to sønner; den ene hette Peleg, for i hans dager
blev menneskene spredt over jorden; og hans bror
hette Joktan. 26 Og Joktan blev far til Almodad og
Salef og Hasarmavet og Jarah 27 og Hadoram og
Usal og Dikla 28 og Obal og Abimael og Sjeba 29
og Ofir og Havila og Jobab; alle disse var Joktans
sønner. 30 De hadde sine bosteder i fjellbygdene i
øst fra Mesa bortimot Sefar. 31 Dette var Sems barn
efter sine ætter, med sine tungemål, i sine land, i sine
folkeslag. 32 Dette var Noahs sønners ætter efter sin
avstamning, i sine folkeslag; og fra dem har folkene
utbredt sig på jorden efter vannflommen.

11 Og hele jorden hadde ett tungemål og ens tale.
2 Og da de drog frem mot øst, fant de en slette
i landet Sinear, og de bosatte sig der. 3 Og de sa
til hverandre: Kom, la oss gjøre teglsten og brenne
dem vel! Og de brukte tegl istedenfor sten, og jordbek
istedenfor kalk. 4 Så sa de: Kom, la oss bygge oss en
by med et tårn som når op til himmelen, og gjøre oss et
navn, så vi ikke skal spres over hele jorden! 5 Da steg
Herren ned for å se byen og tårnet som menneskenes
barn hadde begynt å bygge. 6 Og Herren sa: Se, de er
ett folk, og ett tungemål har de alle; dette er det første
de tar sig fore, og nu vil intet være umulig for dem,
hvad de så får i sinne å gjøre. 7 La oss da stige ned
der og forvirre deres tungemål, så den ene ikke forstår
den andres tungemål! 8 Så spredte Herren dem derfra
over hele jorden, og de holdt op med å bygge på byen.
9 Derfor kalte de den Babel; for der forvirret Herren
hele jordens tungemål, og derfra spredte Herren dem
ut over hele jorden. 10 Dette er historien om Sems
ætt: Da Sem var hundre år gammel, fikk han sønnen
Arpaksad to år efter vannflommen. 11 Og efterat Sem
hadde fått Arpaksad, levde han ennu fem hundre år
og fikk sønner og døtre. 12 Da Arpaksad var fem og
tretti år gammel, fikk han sønnen Salah. 13 Og efterat
Arpaksad hadde fått Salah, levde han ennu fire hundre
og tre år og fikk sønner og døtre. 14 Da Salah var tretti
år gammel, fikk han sønnen Eber. 15 Og efterat Salah
hadde fått Eber, levde han ennu fire hundre og tre år
og fikk sønner og døtre. 16 Da Eber var fire og tretti år
gammel, fikk han sønnen Peleg. 17 Og efterat Eber
hadde fått Peleg, levde han ennu fire hundre og tretti
år og fikk sønner og døtre. 18 Da Peleg var tretti år
gammel, fikk han sønnen Re'u. 19 Og efterat Peleg
hadde fått Re'u, levde han ennu to hundre og ni år og
fikk sønner og døtre. 20 Da Re'u var to og tretti år
gammel, fikk han sønnen Serug. 21 Og efterat Re'u
hadde fått Serug, levde han ennu to hundre og syv
år og fikk sønner og døtre. 22 Da Serug var tretti år
gammel, fikk han sønnen Nakor. 23 Og efterat Serug
hadde fått Nakor, levde han ennu to hundre år og
fikk sønner og døtre. 24 Da Nakor var ni og tyve år
gammel, fikk han sønnen Tarah. 25 Og efterat Nakor
hadde fått Tarah, levde han ennu hundre og nitten
år og fikk sønner og døtre. 26 Da Tarah var sytti år
gammel, fikk han sønnene Abram, Nakor og Haran.
27 Dette er historien om Tarah og hans ætt: Tarah
fikk sønnene Abram, Nakor og Haran. Og Haran fikk
sønnen Lot. 28 Og Haran døde hos sin far Tarah i sitt
fedreland, i Ur i Kaldea. 29 Og Abram og Nakor tok
sig hustruer; Abrams hustru hette Sarai, og Nakors
hustru hette Milka og var en datter av Haran, far til
Milka og Jiska. 30 Og Sarai var ufruktbar, hun hadde
ikke noget barn. 31 Og Tarah tok med sig Abram, sin
sønn, og Lot, Harans sønn, sin sønnesønn, og Sarai,
sin sønnekone, sin sønn Abrams hustru; og de drog
ut sammen fra Ur i Kaldea for å reise til Kana'ans
land, og de kom til Karan og bosatte sig der. 32 Og
Tarahs dager blev to hundre og fem år; så døde Tarah
i Karan.

12 Og Herren sa til Abram: Dra bort fra ditt land
og fra din slekt og fra din fars hus til det land
som jeg vil vise dig! 2 Og jeg vil gjøre dig til et stort
folk; jeg vil velsigne dig og gjøre ditt navn stort, og
du skal bli en velsignelse! 3 Og jeg vil velsigne dem
som velsigner dig, og den som forbanner dig, vil jeg
forbanne; og i dig skal alle jordens slekter velsignes 4
Så drog Abram bort som Herren hadde sagt til ham,
og Lot drog med ham. Og Abram var fem og sytti år
gammel da han drog ut fra Karan. 5 Og Abram tok
med sig Sarai, sin hustru, og Lot, sin brorsønn, og
all deres eiendom som de hadde vunnet, og de folk
som de hadde fått i Karan; og de drog ut for å reise
til Kana'ans land, og de kom til Kana'ans land. 6 Og
Abram drog gjennem landet til Sikem-bygden, til Mores
terebintelund; og kana'anittene bodde dengang der i
landet. 7 Da åpenbarte Herren sig for Abram og sa:
Din ætt vil jeg gi dette land. Og han bygget der et alter
for Herren, som hadde åpenbaret sig for ham. 8 Derfra
flyttet han til fjellene østenfor Betel og slo op sitt telt
med Betel i vest og Ai i øst; og han bygget der et
alter for Herren og påkalte Herrens navn. 9 Og Abram
drog efter hvert videre til sydlandet. 10 Så blev det
hungersnød i landet; og Abram drog ned til Egypten for
å opholde sig der, for hungersnøden var stor i landet.
11 Og da han ikke hadde langt igjen til Egypten, sa
han til Sarai, sin hustru: Jeg vet jo at du er en vakker

kvinne. 12 Når nu egypterne får se dig, vil de si: Dette
er hans hustru, og så slår de mig ihjel og lar dig leve.
13 Kjære, si at du er min søster, så det kan gå mig vel,
og mitt liv kan bli spart for din skyld! 14 Da nu Abram
kom til Egypten, så egypterne at kvinnen var meget
vakker. 15 Også Faraos høvdinger så henne og roste
henne for Farao, og så blev kvinnen hentet til Faraos
hus. 16 Og han gjorde vel imot Abram for hennes
skyld, og han fikk både småfe og storfe og asener og
træler og trælkvinner og aseninner og kameler. 17 Men
Herren hjemsøkte Farao og hans hus med store plager
for Abrams hustru Sarais skyld. 18 Da kalte Farao
Abram til sig og sa: Hvad er det du har gjort imot mig?
Hvorfor lot du mig ikke vite at hun er din hustru? 19
Hvorfor sa du: Hun er min søster, så jeg tok henne til
hustru? Se, her har du din hustru, ta henne og gå! 20
Og Farao gav nogen menn befaling til å følge ham på
veien med hans hustru og alt det han eide.

13 Så drog Abram fra Egypten op til sydlandet med
sin hustru og alt det han eide, og Lot var med
ham. 2 Og Abram var meget rik på buskap og på sølv
og gull. 3 Og han drog i dagsreiser fra sydlandet, til
han kom til Betel, til det sted hvor hans telt før hadde
vært, mellem Betel og Ai, 4 der hvor det alter var som
han hadde bygget første gang han var der; og der
påkalte Abram Herrens navn. 5 Men også Lot, som
drog med Abram, hadde småfe og storfe og telt. 6
Og landet kunde ikke rumme dem, så de kunde bo
sammen; for deres eiendom var for stor til at de kunde
bo sammen. 7 Så blev det trette mellem Abrams hyrder
og Lots hyrder; og kana'anittene og ferisittene bodde
dengang i landet. 8 Da sa Abram til Lot: Kjære, la det
ikke være trette mellem mig og dig og mellem mine
hyrder og dine hyrder! Vi er jo brødre. 9 Ligger ikke
hele landet åpent for dig? Skill dig heller fra mig! Drar
du til venstre, vil jeg dra til høire, og drar du til høire, vil
jeg dra til venstre. 10 Da så Lot ut over landet, og han
så at hele Jordan-sletten like til Soar overalt var rik på
vann, som Herrens have, som Egyptens land - det
var før Herren hadde ødelagt Sodoma og Gomorra.
11 Og Lot valgte for sig hele Jordan-sletten. Så drog
Lot østover, og de skiltes fra hverandre. 12 Abram
blev boende i Kana'ans land, og Lot bodde i byene på
sletten og drog med sine telt like bort til Sodoma. 13
Men mennene i Sodoma var onde og syndet storlig
mot Herren. 14 Og Herren sa til Abram efterat Lot
hadde skilt sig fra ham: Løft dine øine og se fra det
sted hvor du står, mot nord og mot syd og mot øst og
mot vest! 15 For hele det land du ser, vil jeg gi dig
og din ætt til evig tid. 16 Og jeg vil la din ætt bli som
støvet på jorden; kan nogen telle støvet på jorden,
så skal også din ætt kunne telles. 17 Stå op, og dra
gjennem landet så langt og så bredt som det er! For
dig vil jeg gi det. 18 Og Abram flyttet sine telt og kom
til Mamres terebinte-lund i Hebron; der bosatte han
sig, og han bygget der et alter for Herren.

14 I den tid da Amrafel var konge i Sinear, Arjok
konge i Ellasar, Kedorlaomer konge i Elam, og
Tideal konge over Gojim, 2 da hendte det at disse
konger førte krig med Bera, kongen i Sodoma, og
Birsa, kongen i Gomorra, og Sineab, kongen i Adma,
og Semeber, kongen i Sebo'im, og kongen i Bela, det
er Soar. 3 Alle disse slo sig sammen og drog til Siddim-
dalen, der hvor Salthavet nu er. 4 Tolv år hadde de
tjent Kedorlaomer, men i det trettende år var de falt fra.
5 Og i det fjortende år kom Kedorlaomer og de konger
som var med ham, og slo refa'ittene i Asterot-Karna'im
og susittene i Ham og emittene i Sjave-Kirjata'im 6
og horittene på deres fjell - Se'ir-fjellene - like til El-
Paran ved utkanten av ørkenen. 7 Derefter vendte de
om og kom til En-Mispat, det er Kades, og la under
sig hele amalekittenes land og likeså amorittene, som
bodde i Haseson-Tamar. 8 Da drog kongen i Sodoma
ut og kongen i Gomorra og kongen i Adma og kongen
i Sebo'im og kongen i Bela, det er Soar, og stilte sig i
fylkning mot dem i Siddim-dalen, 9 mot Kedorlaomer,
kongen i Elam, og Tideal, kongen over Gojim, og
Amrafel, kongen i Sinear, og Arjok, kongen i Ellasar,
fire konger mot fem. 10 Men Siddim-dalen var full av
jordbek-gruber, og kongene i Sodoma og Gomorra
måtte flykte og falt da i dem; og de som blev igjen,
flyktet op i fjellene. 11 Så tok de alt godset i Sodoma
og Gomorra og all deres mat og drog bort. 12 De tok
også med sig Abrams brorsønn Lot og hans gods og
drog bort; for han bodde i Sodoma. 13 Da kom det
nogen som var undsloppet, og fortalte det til hebreeren
Abram; han bodde ved den terebinte-lund som tilhørte
amoritten Mamre - Mamre var bror til Eskol og Aner,
og de hadde alle gjort en pakt med Abram. 14 Da nu
Abram hørte at hans frende var bortført som fange, lot
han sine våbenvante folk, som var født i hans hus, tre
hundre og atten i tallet, dra ut og forfulgte dem like
til Dan. 15 Der delte han sine folk og overfalt dem
om natten og slo dem; og han forfulgte dem like til
Hoba, som ligger i nord for Damaskus. 16 Så tok han
tilbake alt godset; Lot, sin frende, og hans gods tok
han også tilbake, og likeså kvinnene og folket. 17 Da
han så vendte tilbake efter å ha slått Kedorlaomer og
de konger som var med ham, gikk kongen i Sodoma
ham i møte til Sjave-dalen, det er Kongedalen. 18 Og
Melkisedek, kongen i Salem, kom ut med brød og vin;
han var prest for den høieste Gud. 19 Og han velsignet
ham og sa: Velsignet være Abram av den høieste Gud,
som eier himmel og jord! 20 Og lovet være den høieste

Gud, som har gitt dine fiender i din hånd! Og Abram
gav ham tiende av alt. 21 Og kongen i Sodoma sa
til Abram: Gi mig folket, og ta du godset! 22 Da sa
Abram til kongen i Sodoma: Jeg løfter min hånd til
Herren, den høieste Gud, som eier himmel og jord: 23
Jeg vil ikke ta så meget som en tråd eller en skorem
av alt som ditt er, forat du ikke skal si: Jeg har gjort
Abram rik. 24 Jeg vil intet ha, bare det som mine folk
har fortært; og det som faller på de menn som drog
med mig, Aner, Eskol og Mamre - la dem få sin del.

15 Nogen tid derefter kom Herrens ord til Abram
i et syn, og det lød så: Frykt ikke, Abram! Jeg
er ditt skjold; din lønn skal være meget stor. 2 Og
Abram sa: Herre, Herre, hvad vil du gi mig? Jeg går
jo barnløs bort, og den som skal ta mitt hus i eie, er
Elieser fra Damaskus. 3 Og Abram sa videre: Se, mig
har du ikke gitt noget barn, og en tjener som er født i
mitt hus, kommer til å arve mig. 4 Men se, da kom
Herrens ord til ham, og det lød så: Nei, han skal ikke
arve dig, men en som skal utgå av ditt eget liv, skal
arve dig. 5 Og han førte ham utenfor og sa: Se op til
himmelen og tell stjernene, om du kan telle dem! Og
han sa til ham: Så skal din ætt bli. 6 Og Abram trodde
på Herren, og han regnet ham det til rettferdighet. 7
Og han sa til ham: Jeg er Herren, som førte dig ut fra
Ur i Kaldea for å gi dig dette land til eie. 8 Da sa han:
Herre, Herre, hvorav kan jeg vite at jeg skal eie det? 9
Da sa han til ham: Hent mig en treårsgammel kvige og
en treårsgammel gjet og en treårsgammel vær og en
turteldue og en dueunge. 10 Så hentet han alt dette til
ham og skar dyrene midt over og la det ene stykket av
hvert dyr rett imot det andre; men fuglene skar han
ikke over. 11 Og rovfugler for ned på de døde kropper,
men Abram jaget dem bort. 12 Da nu solen var nær
ved å gå ned, og en dyp søvn var falt over Abram,
se, da falt redsel, et stort mørke, over ham. 13 Og
han sa til Abram: Det skal du vite, at din ætt skal bo
som fremmede i et land som ikke hører dem til, og de
skal træle for folket der og plages av dem i fire hundre
år. 14 Men det folk som de skal træle for, vil jeg også
dømme; og derefter skal de dra ut med meget gods.
15 Men du skal fare til dine fedre i fred og bli begravet i
en god alderdom. 16 Og i det fjerde ættledd skal de
komme hit igjen; for amorittene har ennu ikke fylt sin
ondskaps mål. 17 Da nu solen var gått ned, og det
var blitt aldeles mørkt, fikk han se en rykende ovn og
en luende ild som for frem mellem kjøttstykkene. 18
Den dag gjorde Herren en pakt med Abram og sa:
Din ætt gir jeg dette land, fra Egyptens elv like til den
store elv, elven Frat, 19 kenittenes og kenisittenes
og kadmonittenes 20 og hetittenes og ferisittenes og
refa'ittenes 21 og amorittenes og kana'anittenes og
girgasittenes og jebusittenes land.

16 Sarai, Abrams hustru, fødte ham ikke barn; men
hun hadde en egyptisk trælkvinne, som hette
Hagar. 2 Og Sarai sa til Abram: Se, Herren har nektet
mig barn; gå derfor inn til min trælkvinne! Kanskje jeg
kunde få et barn ved henne. Og Abram lød Sarais råd.
3 Så tok Sarai, Abrams hustru, og lot Abram, sin mann,
få egypterkvinnen Hagar, som var hennes trælkvinne,
til hustru; da var det ti år siden Abram hadde bosatt
sig i Kana'ans land. 4 Og han gikk inn til Hagar, og
hun blev fruktsommelig; men da hun så at hun var blitt
fruktsommelig, ringeaktet hun sin frue. 5 Da sa Sarai
til Abram: Den urett jeg lider, er du skyld i; jeg har selv
gitt min trælkvinne i din favn; men nu, da hun ser at
hun er fruktsommelig, ringeakter hun mig; Herren skal
dømme mellem mig og dig. 6 Da sa Abram til Sarai:
Se, din trælkvinne råder du selv over; gjør med henne
som du synes. Og Sarai var hård mot henne, og hun
rømte fra henne. 7 Men Herrens engel fant henne ved
vannkilden i ørkenen, ved kilden på veien til Sur. 8 Og
han sa: Hagar, Sarais trælkvinne, hvor kommer du
fra, og hvor akter du dig hen? Hun svarte: Jeg har
flyktet fra min frue Sarai. 9 Da sa Herrens engel til
henne: Gå tilbake til din frue, og bøi dig under henne!
10 Og Herrens engel sa til henne: Jeg vil gjøre din ætt
så tallrik at den ikke skal kunne telles for mengde.
11 Og Herrens engel sa videre til henne: Se, du er
fruktsommelig og skal føde en sønn, og du skal kalle
ham Ismael; for Herren har hørt din nød. 12 Og han
skal bli et vill-asen av et menneske; hans hånd skal
være mot alle, og alles hånd mot ham; og han skal bo
østenfor alle sine brødre. 13 Og hun gav Herren, som
hadde talt med henne, navnet "Du er Gud, den som
ser". For hun sa: Har jeg virkelig fått se ham som ser
mig? 14 Derfor kaller de brønnen Lakai Ro'is brønn;
den ligger mellem Kades og Bered. 15 Og Hagar fødte
Abram en sønn; og Abram kalte den sønn som Hagar
hadde født ham, Ismael. 16 Abram var seks og åtti år
gammel da Hagar fødte ham Ismael.

17 Da Abram var ni og nitti år gammel, åpenbarte
Herren sig for ham og sa til ham: Jeg er Gud
den allmektige; vandre for mitt åsyn og vær ustraffelig!
2 Jeg vil gjøre en pakt mellem mig og dig, og jeg vil
gjøre din ætt såre tallrik. 3 Da falt Abram på sitt ansikt;
og Gud talte med ham og sa: 4 Se, jeg gjør en pakt
med dig, og du skal bli far til en mengde folk. 5 Ditt
navn skal ikke mere være Abram; men ditt navn skal
være Abraham, for jeg gjør dig til far for en mengde
folk. 6 Og jeg vil gjøre dig såre fruktbar, så du blir til
mange folk, og konger skal utgå fra dig. 7 Og jeg vil

oprette en pakt mellem mig og dig og din ætt efter dig,
fra slekt til slekt, en evig pakt, så jeg vil være din Gud
og Gud for din ætt efter dig. 8 Og jeg vil gi dig og din
ætt efter dig det land hvor du bor som fremmed, hele
Kana'ans land, til en evig eiendom; og jeg vil være
deres Gud. 9 Derefter sa Gud til Abraham: Og du skal
holde min pakt, du og din ætt efter dig, fra slekt til
slekt. 10 Dette er den pakt mellem mig og eder og
din ætt efter dig som I skal holde: Alt mannkjønn hos
eder skal omskjæres 11 I skal omskjæres på eders
forhud; det skal være tegnet på pakten mellem mig
og eder. 12 Åtte dager gammelt skal hvert guttebarn
hos eder omskjæres, slekt efter slekt, både den som
er født hjemme, og den som er kjøpt for penger, alle
som hører til et fremmed folk og ikke er av din ætt. 13
Omskjæres skal både den som er født i ditt hus, og den
som er kjøpt for dine penger. Så skal min pakt være
på eders kjøtt - en evig pakt. 14 Men en uomskåret av
mannkjønn, en hvis forhud ikke blir omskåret, han skal
utryddes av sitt folk; han har brutt min pakt. 15 Og Gud
sa til Abraham: Sarai, din hustru, skal du ikke lenger
kalle Sarai - Sara skal være hennes navn. 16 Og jeg
vil velsigne henne, og jeg vil gi dig en sønn også
med henne; ja, jeg vil velsigne henne, og hun skal bli
til mange folk, konger over folkeslag skal fremgå av
henne. 17 Da falt Abraham på sitt ansikt og lo, og han
sa ved sig selv: Skulde en som er hundre år gammel,
få barn? Og skulde Sara, som er nitti år gammel, føde?
18 Og Abraham sa til Gud: Måtte bare Ismael få leve
for ditt åsyn! 19 Da sa Gud: Sannelig, Sara, din hustru,
skal føde dig en sønn, og du skal kalle ham Isak, og
jeg vil oprette min pakt med ham, en evig pakt for hans
ætt efter ham. 20 Og Ismael - også om ham har jeg
hørt din bønn: Se, jeg vil velsigne ham og gjøre ham
fruktbar og gi ham en såre tallrik ætt; tolv høvdinger
skal han bli far til, og jeg vil gjøre ham til et stort folk.
21 Men min pakt vil jeg oprette med Isak, som Sara
skal føde dig på denne tid næste år. 22 Så holdt han
op å tale med ham; og Gud for op igjen fra Abraham.
23 Samme dag tok Abraham Ismael, sin sønn, og alle
som var født i hans hus, og alle som var kjøpt for hans
penger, alt mannkjønn blandt folkene i Abrahams hus,
og omskar deres forhud, således som Gud hadde
sagt til ham. 24 Abraham var ni og nitti år gammel
da hans forhud blev omskåret. 25 Og Ismael, hans
sønn, var tretten år da hans forhud blev omskåret. 26
Denne samme dag blev de omskåret, både Abraham
og Ismael, hans sønn; 27 og alle menn i hans hus,
både de som var født hjemme, og de fremmede som
var kjøpt for penger. blev omskåret med ham.

18 Og Herren åpenbarte sig for ham i Mamres
terebinte-lund, mens han satt i døren til sitt telt
midt på heteste dagen. 2 Da han så op, fikk han se
tre menn som stod foran ham; og da han blev dem
var, løp han dem i møte fra teltdøren og bøide sig til
jorden 3 og sa: Herre! Dersom jeg har funnet nåde for
dine øine, så gå ikke din tjener forbi! 4 La oss få hente
litt vann, så I kan få tvette eders føtter, og hvil eder
under treet! 5 Og la mig hente et stykke brød, så I kan
vederkvege eder før I drar videre - siden I nu har lagt
veien om eders tjener. De sa: Ja, gjør som du sier!
6 Da skyndte Abraham sig inn i teltet til Sara og sa:
Skynd dig og ta tre mål fint mel; elt det og bak kaker!
7 Og selv sprang Abraham bort til buskapen og hentet
en fin og god kalv; den gav han til drengen, og han
skyndte sig å lage den til. 8 Så tok han rømme og
søt melk og kalven som han hadde latt drengen lage
til, og satte det for dem; og han stod hos dem under
treet mens de åt. 9 Da sa de til ham: Hvor er Sara,
din hustru? Han svarte: Hun er der inne i teltet. 10
Da sa han: Jeg vil komme igjen til dig på denne tid
næste år, og da skal Sara, din hustru, ha en sønn.
Og Sara hørte det i teltdøren, for den var bak ham.
11 Men Abraham og Sara var gamle og langt ute i
årene; Sara hadde det ikke lenger på kvinners vis.
12 Derfor lo Sara ved sig selv og sa: Skulde jeg, nu
jeg er blitt gammel, ha attrå, og min mann er også
gammel. 13 Da sa Herren til Abraham: Hvorfor ler
Sara og tenker: Skal jeg da virkelig få barn, nu jeg
er blitt gammel? 14 Skulde nogen ting være umulig
for Herren? På denne tid næste år vil jeg komme til
dig igjen, og da skal Sara ha en sønn. 15 Men Sara
nektet og sa: Jeg lo ikke. For hun var redd. Da sa han:
Jo, du lo. 16 Så stod mennene op for å gå derfra,
og de tok veien bortimot Sodoma; og Abraham gikk
med dem for å følge dem på veien. 17 Da sa Herren:
Skulde jeg vel dølge for Abraham det som jeg tenker å
gjøre? 18 Abraham skal jo bli et stort og tallrikt folk,
og alle jordens folk skal velsignes i ham; 19 for jeg
har utvalgt ham forat han skal byde sine barn og sitt
hus efter sig at de skal holde sig efter Herrens vei og
gjøre rett og rettferdighet, så Herren kan la Abraham
få det som han har lovt ham. 20 Og Herren sa: Ropet
over Sodoma og Gomorra er sannelig stort, og deres
synd er sannelig meget svær. 21 Jeg vil stige ned og
se om de i alt har båret sig slik at som det lyder det
rop som er nådd op til mig, og hvis ikke, så vil jeg
vite det. 22 Så vendte mennene sig derfra og gikk til
Sodoma, men Abraham blev stående for Herrens åsyn.
23 Og Abraham trådte nærmere og sa: Vil du da rykke
den rettferdige bort sammen med den ugudelige? 24
Kanskje det er femti rettferdige i byen; vil du da rykke
dem bort og ikke spare byen for de femti rettferdiges
skyld som kunde være der? 25 Det være langt fra dig

å gjøre slikt og slå ihjel den rettferdige sammen med
den ugudelige, så det går den rettferdige på samme
vis som den ugudelige! Det være langt fra dig! Den
som dømmer hele jorden, skulde ikke han gjøre rett?
26 Da sa Herren: Dersom jeg i byen Sodoma finner
femti rettferdige, da vil jeg spare hele byen for deres
skyld. 27 Men Abraham tok atter til orde og sa: Se, jeg
har dristet mig til å tale til Herren, enda jeg er støv og
aske; 28 kanskje det fattes fem i de femti rettferdige,
vil du da ødelegge hele byen for disse fems skyld?
Han svarte: Jeg skal ikke ødelegge den dersom jeg
finner fem og firti der. 29 Men han blev ennu ved å tale
til ham og sa: Kanskje det finnes firti. Han svarte: Jeg
skal ikke gjøre det - for de firtis skyld. 30 Men han sa:
Herre, bli ikke vred om jeg taler! Kanskje det finnes
tretti. Han svarte: Jeg skal ikke gjøre det dersom jeg
finner tretti der. 31 Da sa han: Se, jeg har dristet mig til
å tale til Herren; kanskje det finnes tyve. Han svarte:
Jeg skal ikke ødelegge den - for de tyves skyld. 32 Da
sa han: Herre, bli ikke vred om jeg taler bare denne
ene gang til! Kanskje det finnes ti. Han svarte: Jeg
skal ikke ødelegge den - for de tis skyld. 33 Så gikk
Herren bort, da han hadde talt ut med Abraham; og
Abraham vendte tilbake til det sted hvor han bodde.

19 Og de to engler kom til Sodoma om aftenen,
mens Lot satt i Sodomas port; og da Lot så dem,
stod han op og gikk dem i møte og bøide sig med sitt
ansikt til jorden 2 og sa: I herrer! Ta inn i eders tjeners
hus og bli der inatt, og tvett eders føtter! Så kan I stå
tidlig op imorgen og dra videre. Men de sa: Nei, vi vil
bli på gaten inatt. 3 Da nødde han dem meget, og de
tok inn hos ham i hans hus; og han gjorde i stand et
måltid for dem og bakte usyrede brød, og de åt. 4
Før de ennu hadde lagt sig, kom byens folk, mennene
i Sodoma, både unge og gamle, hele folket fra alle
kanter og omringet huset. 5 Og de ropte på Lot og sa
til ham: Hvor er de menn som er kommet til dig inatt?
Før dem ut til oss, så vi kan få vår vilje med dem! 6 Da
gikk Lot ut til dem i døren og lukket den efter sig 7 og
sa: Mine brødre, gjør da ikke så ond en gjerning! 8 Se,
jeg har to døtre som ikke har hatt med nogen mann å
gjøre; la mig få føre dem ut til eder, og gjør med dem
som I synes! Gjør bare ikke disse menn noget, siden
de er kommet inn under skyggen av mitt tak! 9 Men de
ropte: Gå av veien! Og så sa de: Her er denne ene
mann kommet for å bo som fremmed her, og så vil han
alltid opkaste sig til dommer! Nu vil vi fare verre med
dig enn med dem. Så trengte de hårdt inn på mannen,
på Lot, og stormet frem for å sprenge døren. 10 Da
strakte mennene hånden ut og tok Lot inn til sig i huset
og lukket døren. 11 Og de folk som stod utenfor døren
til huset, slo de med blindhet, både små og store, så
de forgjeves søkte å finne døren. 12 Da sa mennene
til Lot: Har du ennu nogen her, enten svigersønn eller
sønner eller døtre eller nogen annen som hører dig
til i byen, så før dem bort fra dette sted! 13 For nu
skal vi ødelegge dette sted, fordi et sterkt klagerop
over dem er nådd op til Herren, og Herren har sendt
oss for å ødelegge det. 14 Da gikk Lot ut og talte til
sine svigersønner, dem som skulde ha hans døtre.
og sa: Stå op og gå bort fra dette sted! For Herren
vil ødelegge byen. Men hans svigersønner tenkte at
han bare spøkte. 15 Da nu morgenen grydde, skyndte
englene på Lot og sa: Stå op, ta din hustru og dine to
døtre som er her, forat du ikke skal bli revet bort på
grunn av alt det onde som er gjort her i byen! 16 Og
da han nølte, tok mennene ham og hans hustru og
hans to døtre ved hånden, fordi Herren vilde spare
ham; og de førte ham ut og slapp ham ikke før de var
ute av byen. 17 Da de hadde ført dem ut, sa den ene:
Fly for ditt livs skyld, se dig ikke tilbake og stans ikke
på hele sletten, fly op i fjellene, forat du ikke skal bli
revet bort! 18 Da sa Lot til dem: Å nei, Herre! 19 Se,
din tjener har funnet nåde for dine øine, og stor er den
miskunnhet du har vist mig ved å frelse mitt liv. Men
jeg kan ikke fly op i fjellene; for da kunde ulykken nå
mig, så jeg døde. 20 Se, byen der borte er nær og lett
å fly til, og den er liten; la mig da fly dit - er den ikke
liten? - så jeg kan berge livet! 21 Da sa han til ham:
Vel, jeg har også bønnhørt dig i dette stykke; jeg skal
ikke ødelegge den by du taler om. 22 Skynd dig, fly dit!
For jeg kan intet gjøre før du kommer dit. Derfor kaller
de den by Soar. 23 Solen var gått op over jorden da
Lot kom til Soar. 24 Da lot Herren det regne svovel og
ild - fra Herren, fra himmelen - ned over Sodoma og
Gomorra. 25 Og han ødela disse byer og hele sletten
og alle dem som bodde i byene, og det som vokste på
marken. 26 Men Lots hustru, som fulgte efter ham, så
sig tilbake; da blev hun til en saltstøtte. 27 Tidlig om
morgenen gikk Abraham til det sted hvor han hadde
stått for Herrens åsyn. 28 Og han så utover Sodoma
og Gomorra og utover hele landet på sletten; da fikk
han se at røken steg op fra landet som røken fra en
smelteovn. 29 Således gikk det til at da Gud ødela
byene på sletten, da kom Gud Abraham i hu og førte
Lot midt ut av ødeleggelsen - dengang han ødela de
byer som Lot hadde bodd i. 30 Og Lot drog fra Soar op
i fjellene og blev boende der, og hans to døtre med
ham, for han torde ikke bo i Soar. Og han bodde i en
hule, han og hans to døtre. 31 Da sa den eldste til den
yngste: Vår far er gammel, og det finnes ingen mann
her i landet som kan gå inn til oss efter all verdens vis.
32 Kom, la oss gi vår far vin å drikke og legge oss hos

ham, så vi kan holde ætten i live ved vår far! 33 Så gav
de sin far vin å drikke den natt; og den eldste gikk inn
og la sig hos sin far, og han merket det ikke, hverken
da hun la sig, eller da hun stod op. 34 Dagen efter sa
den eldste til den yngste: Se, inatt lå jeg hos min far; la
oss også denne natt gi ham vin å drikke, og gå så du
inn og legg dig hos ham, så vi kan holde ætten i live
ved vår far! 35 Så gav de også den natt sin far vin å
drikke; og den yngste gikk og la sig hos ham, og han
merket det ikke, hverken da hun la sig, eller da hun
stod op. 36 Og begge Lots døtre blev fruktsommelige
ved sin far. 37 Og den eldste fødte en sønn og kalte
ham Moab; han er stamfar til moabittene, som er til
den dag idag. 38 Den yngste fødte også en sønn og
kalte ham Ben-Ammi; han er stamfar til ammonittene,
som også er til den dag idag.

20 Så drog Abraham derfra til sydlandet og bodde
mellem Kades og Sur, og siden opholdt han sig
en tid i Gerar. 2 Og Abraham sa om Sara, sin hustru:
Hun er min søster. Da sendte Abimelek, kongen i
Gerar, folk avsted og tok Sara. 3 Men Gud kom til
Abimelek i en drøm om natten og sa til ham: Nu skal
du dø for den kvinnes skyld som du har tatt; for hun
er en annen manns hustru. 4 Men Abimelek hadde
ikke kommet henne nær, og han sa: Herre, vil du da
også slå rettferdige folk ihjel? 5 Har han ikke selv sagt
til mig: Hun er min søster? Og hun har også sagt:
Han er min bror. I mitt hjertes uskyldighet og med
rene hender har jeg gjort dette. 6 Og Gud sa til ham i
drømmen: Ja, jeg vet at du har gjort dette i ditt hjertes
uskyldighet, og jeg har også hindret dig fra å synde
mot mig; derfor har jeg ikke latt dig få røre henne. 7
Men la nu mannen få sin hustru tilbake! For han er en
profet. Og han skal bede for dig, så du får leve. Men
dersom du ikke gir henne tilbake, da vit at du visselig
skal dø, du og alle dine. 8 Da stod Abimelek tidlig op
om i morgenen og kalte på alle sine tjenere og fortalte
dem alt dette, og mennene blev meget redde. 9 Og
Abimelek kalte Abraham til sig og sa til ham: Hvad
er det du har gjort mot oss! Hvad har jeg syndet mot
dig, siden du har ført så stor en synd over mig og
mitt rike? Du har båret dig slik at mot mig som ingen
skulde gjøre. 10 Og Abimelek sa videre til Abraham:
Hvad mente du med å gjøre dette? 11 Da sa Abraham:
Jeg tenkte: Det er visst ingen gudsfrykt på dette sted,
og de vil slå mig ihjel for min hustrus skyld. 12 Hun
er også virkelig min søster, min fars datter, men ikke
min mors datter; og hun blev min hustru. 13 Og da
Gud bød mig å vandre om borte fra min fars hus, sa
jeg til henne: Således må du vise din kjærlighet mot
mig: Hvor vi så kommer, må du si om mig: Han er min
bror. 14 Så tok Abimelek småfe og storfe og træler og
trælkvinner og gav Abraham og lot ham få Sara, sin
hustru, tilbake. 15 Og Abimelek sa: Se, mitt land ligger
åpent for dig; bo hvor du selv vil! 16 Og til Sara sa
han: Se, her gir jeg din bror tusen sekel sølv; det skal
være en sonegave for dig i alles øine som er sammen
med dig, og for alle har du nu fått opreisning. 17 Og
Abraham bad til Gud, og Gud helbredet Abimelek og
hans hustru og hans tjenestekvinner, så de fikk barn.
18 For Herren hadde aldeles lukket for hvert morsliv i
Abimeleks hus for Abrahams hustru Saras skyld.

21 Og Herren så til Sara som han hadde sagt, og
Herren gjorde med Sara som han hadde lovt. 2
Sara blev fruktsommelig og fødte Abraham en sønn i
hans alderdom på den fastsatte tid som Gud hadde
talt til ham om. 3 Og Abraham kalte den sønn han
hadde fått, den som Sara hadde født ham, Isak. 4
Og Abraham omskar Isak, sin sønn, da han var åtte
dager gammel, således som Gud hadde befalt ham. 5
Abraham var hundre år gammel da han fikk sin sønn
Isak. 6 Da sa Sara: Gud har gjort det så at jeg må le;
alle som hører dette, vil le av mig. 7 Og hun sa: Hvem
skulde vel ha sagt til Abraham at Sara gir barn å die?
Og nu har jeg født ham en sønn i hans alderdom. 8 Og
gutten vokste op og blev avvent; og Abraham gjorde et
stort gjestebud den dag Isak blev avvent. 9 Og Sara
så at egypterkvinnen Hagars sønn, som hun hadde
født Abraham, spottet, 10 og hun sa til Abraham:
Driv ut denne trælkvinne og hennes sønn! For denne
trælkvinnes sønn skal ikke arve med min sønn, med
Isak. 11 Dette gjorde Abraham meget ondt for hans
sønns skyld. 12 Men Gud sa til Abraham: La det ikke
gjøre dig ondt for guttens og for din trælkvinnes skyld!
Lyd Sara i alt det hun sier til dig! For i Isak skal det
nevnes dig en ætt. 13 Men også trælkvinnens sønn
vil jeg gjøre til et folk, fordi han er din sønn. 14 Da
stod Abraham tidlig op om morgenen og tok brød og
en skinnsekk med vann og gav Hagar og la det på
hennes skulder; han gav henne også gutten med og lot
henne fare. Og hun gikk avsted og for vill i Be'erseba-
ørkenen. 15 Da det var forbi med vannet i sekken,
kastet hun gutten fra sig under en busk 16 og gikk bort
og satte sig et stykke ifra, sa langt som et bueskudd;
for hun tenkte: Jeg vil ikke se på at gutten dør. Så
satt hun et stykke ifra og brast i gråt. 17 Men Gud
hørte gutten ynke sig, og Guds engel ropte til Hagar
fra himmelen og sa til henne: Hvad fattes dig, Hagar?
Frykt ikke! For Gud har hørt gutten ynke sig der han
ligger. 18 Reis dig, løft gutten op og hold ham ved
hånden! For jeg vil gjøre ham til et stort folk. 19 Og Gud
åpnet hennes øine, så hun så en brønn; da gikk hun
dit og fylte sekken med vann og gav gutten å drikke.
20 Og Gud var med gutten; han blev stor og bodde i

ørkenen, og da han vokste til, blev han bueskytter.
21 Han bosatte sig i ørkenen Paran, og hans mor tok
en hustru til ham fra Egypten. 22 Ved denne tid kom
Abimelek og Pikol, hans hærfører, og sa til Abraham:
Gud er med dig i alt det du gjør. 23 Så tilsverg mig nu
her ved Gud at du ikke vil fare med svik mot mig og
mine barn og min ætt! Likesom jeg har vist godhet mot
dig, så skal du gjøre det samme mot mig og mot det
land du bor i som fremmed. 24 Da sa Abraham: Ja, det
skal jeg tilsverge dig. 25 Men Abraham gikk i rette med
Abimelek for en brønn som Abimeleks tjenere hadde
tatt med vold. 26 Da sa Abimelek: Jeg vet ikke hvem
som har gjort dette; hverken har du sagt mig det, eller
har jeg hørt det før idag. 27 Da tok Abraham småfe
og storfe og gav Abimelek, og de gjorde en pakt med
hverandre. 28 Og Abraham stilte syv får av småfeet for
sig selv. 29 Da sa Abimelek til Abraham Hvad skal
disse syv får her som du har stilt for sig selv? 30 Han
svarte: Disse syv får skal du ta imot av mig; det skal
være til et vidnesbyrd for mig at jeg har gravd denne
brønn. 31 Derfor kalte de dette sted Be'erseba; for der
gjorde de begge sin ed. 32 Så gjorde de da en pakt i
Be'erseba; og Abimelek og Pikol, hans hærfører, brøt
op og vendte tilbake til filistrenes land. 33 Og Abraham
plantet en tamarisk i Be'erseba, og der påkalte han
Herrens, den evige Guds navn. 34 Og Abraham bodde
som fremmed i filistrenes land en lang tid.

22 Nogen tid derefter satte Gud Abraham på prøve,
og han sa til ham: Abraham! Og han svarte: Ja,
her er jeg. 2 Da sa han: Ta din sønn, din eneste, ham
som du har så kjær, Isak, og gå til Moria land og ofre
ham der til brennoffer på et av fjellene, som jeg skal si
dig! 3 Så stod Abraham tidlig op om morgenen og
lesste på sitt asen og tok to av sine drenger med sig
og Isak, sin sønn; han kløvde ved til brennofferet og
gav sig på veien til det sted Gud hadde sagt ham. 4
På den tredje dag, da Abraham så sig omkring, fikk
han øie på stedet langt borte. 5 Da sa Abraham til
sine drenger: Bli I her med asenet! Jeg og gutten, vi vil
gå dit bort og bede og så komme tilbake til eder. 6
Så tok Abraham veden til brennofferet og la den på
Isak, sin sønn, og selv tok han ilden og kniven i sin
hånd; og så gikk de begge sammen. 7 Da talte Isak til
Abraham, sin far, og sa: Du far! Han svarte: Ja, min
sønn! Han sa: Se, her er ilden og veden, men hvor
er lammet til brennofferet? 8 Abraham svarte: Gud
skal selv utse sig lammet til brennofferet, min sønn! Så
gikk de begge sammen. 9 Og da de kom til det sted
Gud hadde sagt ham, bygget Abraham et alter der og
la veden til rette; så bandt han Isak, sin sønn, og la
ham på alteret ovenpå veden. 10 Og Abraham rakte ut
hånden og tok kniven for å ofre sin sønn. 11 Da ropte
Herrens engel til ham fra himmelen og sa: Abraham,
Abraham! - Han svarte: Ja, her er jeg. 12 Da sa han:
Legg ikke hånd på gutten og gjør ham ikke noget! For
nu vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke har spart
din eneste sønn for min skyld. 13 Da nu Abraham så
op, fikk han se en vær bakenfor sig, som hang fast i
buskene med sine horn; og Abraham gikk bort og tok
væren og ofret den til brennoffer istedenfor sin sønn.
14 Og Abraham kalte dette sted: Herren ser. Derfor
sier folk den dag idag: På Herrens berg skal han la
sig se. 15 Og Herrens engel ropte ennu en gang til
Abraham fra himmelen 16 og sa: Ved mig selv sverger
jeg, sier Herren: Fordi du gjorde dette og ikke sparte
din eneste sønn, 17 så vil jeg storlig velsigne dig og
gjøre din ætt såre tallrik, som stjernene på himmelen
og som sanden på havets bredd, og din ætt skal ta
sine fienders porter i eie; 18 og i din ætt skal alle
jordens folk velsignes, fordi du lød mitt ord. 19 Så gikk
Abraham tilbake til sine drenger, og de brøt op og
drog sammen til Be'erseba; og Abraham blev boende i
Be'erseba. 20 Nogen tid derefter kom det nogen og
sa til Abraham: Din bror Nakor og Milka har også
fått sønner: 21 Us, den eldste, og Bus, hans bror, og
Kemuel, far til Aram, 22 og Kesed og Haso og Pildas
og Jidlaf og Betuel. 23 Og Betuel var far til Rebekka.
Disse åtte barn fikk Nakor, Abrahams bror, med Milka.
24 Også hans medhustru, som hette Re'uma, fikk barn:
Tebah og Gaham og Tahas og Ma'aka.

23 Saras alder blev hundre og syv og tyve år; det
var Saras leveår. 2 Og Sara døde i Kirjat-Arba,
det er Hebron, i Kana'ans land; og Abraham kom for
å holde sørgehøitid og gråte over Sara. 3 Derefter
stod Abraham op og gikk bort fra sin døde hustru, og
han talte til Hets barn og sa: 4 Jeg er en fremmed og
utlending hos eder; la mig få et gravsted til eiendom
hos eder, så jeg kan føre min døde hustru bort og
begrave henne! 5 Da svarte Hets barn Abraham
og sa til ham: 6 Hør på oss, herre! Du er en Guds
høvding iblandt oss; begrav din døde i den beste av
våre graver! Ingen av oss skal nekte dig sin grav til å
begrave henne i. 7 Da stod Abraham op og bøide sig
for landets folk, for Hets barn, 8 og han talte med dem
og sa: Dersom I samtykker i at jeg fører min døde bort
og begraver henne, så hør på mig og legg et godt ord
inn for mig hos Efron, Sohars sønn, 9 at han lar mig få
Makpela-hulen, som tilhører ham og ligger i utkanten
av hans mark. Han skal få full betaling for den hvis han
vil selge mig den, her midt iblandt eder, til eiendoms-
gravsted. 10 Men Efron satt midt iblandt Hets barn; og
Efron, hetitten, svarte Abraham så Hets barn hørte på
det, alle de som hørte hjemme i hans by, og sa: 11
Nei, herre! Hør på mig: Jeg gir dig marken, og hulen

som er på den, gir jeg dig også; for mine landsmenns
øine gir jeg dig den: begrav din døde der! 12 Da bøide
Abraham sig for landets folk, 13 og han talte til Efron
så landets folk hørte på det, og sa: Bare du nu vilde
høre på mig! Jeg betaler dig det marken er verd; ta
imot det av mig og la mig få begrave min døde der! 14
Da svarte Efron Abraham og sa til ham: 15 Herre, hør
på mig! Et jordstykke som er verd fire hundre sekel
sølv, hvad har det å si mellem mig og dig? Begrav du
din døde! 16 Og Abraham skjønte hvad Efron mente,
og Abraham veide op til Efron det sølv som han hadde
talt om i påhør av Hets barn, fire hundre sekel sølv,
slike som var gangbare i handel. 17 Og Efrons mark i
Makpela, som ligger østenfor Mamre, både marken og
hulen som er på den, og alle trærne som fantes på
marken, så langt den rakk rundt omkring, blev tilskjøtet
18 Abraham som eiendom, så Hets barn så på det, alle
de som hørte hjemme i hans by. 19 Derefter begravde
Abraham Sara, sin hustru, i hulen på Makpelamarken
østenfor Mamre, det er Hebron, i Kana'ans land. 20
Og marken og hulen på den gikk fra Hets barn over til
Abraham som eiendoms-gravsted.

24 Abraham var nu gammel og langt ute i årene, og
Herren hadde velsignet Abraham i alle ting. 2 Da
sa Abraham til sin tjener, han som var den eldste i
hans hus og rådet over alt det han hadde: Kjære, legg
din hånd under min lend, 3 så vil jeg la dig sverge
ved Herren, himmelens Gud og jordens Gud, at du
ikke skal la min sønn ta sig en hustru av døtrene til
kana'anitterfolket, som jeg bor iblandt, 4 men du skal
dra til mitt eget land og til min slekt og hente en hustru
til min sønn Isak. 5 Tjeneren sa til ham: Men om nu
kvinnen ikke vil følge mig hit til dette land, skal jeg da
føre din sønn tilbake til det land som du er kommet fra?
6 Abraham svarte: Vokt dig for å føre min sønn tilbake
dit! 7 Herren, himmelens Gud, som førte mig bort fra
min fars hus og fra mitt fedreland, og som talte til mig,
og som svor mig til og sa: Din ætt vil jeg gi dette land,
han skal sende sin engel foran dig, så du kan hente en
hustru til min sønn derfra. 8 Men dersom kvinnen ikke
vil følge dig, da skal du være løst fra denne din ed til
mig; bare du ikke fører min sønn tilbake dit! 9 Da la
tjeneren sin hånd under Abrahams, sin herres lend og
lovte ham dette med ed. 10 Så tok tjeneren ti kameler
av dem som hørte hans herre til, og drog avsted, og
han hadde med sig alleslags kostelige ting som hørte
hans herre til; han tok avsted og drog til Mesopotamia,
til Nakors by. 11 Og han lot kamelene legge sig utenfor
byen ved brønnen ved aftenstid, den tid da kvinnene
pleier å komme ut og hente vann. 12 Og han sa: Herre,
min herre Abrahams Gud! La det lykkes for mig idag,
og gjør miskunnhet mot min herre Abraham! 13 Se, nu
står jeg her ved denne kilde mens døtrene til mennene
i byen kommer ut for å hente vann. 14 La det nu bli så
at den pike som jeg sier således til: Hell på din krukke,
så jeg kan få drikke, og som da sier: Drikk, og jeg vil
også gi dine kameler å drikke - at hun er den du har
utsett for din tjener Isak, og av det vil jeg skjønne at
du har gjort miskunnhet mot min herre. 15 Og se, før
han hadde holdt op å tale, hendte det at Rebekka,
en datter av Betuel, som var sønn til Milka og Nakor,
Abrahams bror, kom ut med sin krukke på skulderen.
16 Det var en meget vakker pike, en jomfru, som ingen
mann var kommet nær. Hun gikk ned til kilden og fylte
sin krukke og steg op igjen. 17 Da løp tjeneren henne i
møte og sa: Kjære, la mig få drikke litt vann av din
krukke! 18 Og hun sa: Drikk, herre! Og hun skyndte sig
og tok krukken ned i sin hånd og lot ham få drikke. 19
Og da hun hadde latt ham drikke så meget han vilde,
sa hun: Jeg vil også hente vann til dine kameler, til
de har fått nok. 20 Og hun skyndte sig og tømte sin
krukke i vanntrauet og løp atter til brønnen efter vann
og lot alle hans kameler få drikke. 21 Og mannen så
på henne og undret sig, men tidde stille for å få vite om
Herren hadde latt hans reise lykkes eller ikke. 22 Da
så kamelene hadde drukket, tok mannen en gullring
som veide en halv sekel, og to armbånd som veide ti
sekel gull, og la dem om hennes armer. 23 Og han
sa: Hvem er du datter til? Kjære, si mig det! Er det
rum nok i din fars hus, sa vi kan overnatte der. 24 Hun
svarte: Jeg er datter til Betuel, som er sønn til Nakor
og Milka. 25 Så sa hun til ham: Det er fullt op både av
halm og fôr hos oss, og det er også rum til å overnatte.
26 Da bøide mannen sig ned og tilbad Herren 27 og
sa: Lovet være Herren, min herre Abrahams Gud, som
ikke har tatt sin miskunn og sin trofasthet fra min herre!
Herren har ført mig på rette vei til min herres frender.
28 Men piken sprang hjem til sin mor og fortalte alt
dette. 29 Rebekka hadde en bror, som hette Laban;
han sprang ut til mannen der ute ved kilden. 30 For da
han så ringen og armbåndene som hans søster bar,
og hørte sin søster Rebekka si: Således talte mannen
til mig, gikk han ut til mannen, og se, der stod han
hos kamelene ved kilden. 31 og han sa: Kom inn, du
Herrens velsignede! Hvorfor står du her ute? Jeg har
jo gjort huset i stand, og der er rum for kamelene. 32
Så gikk mannen inn i huset og lesste av kamelene; og
Laban gav kamelene halm og fôr og kom med vann til
ham og de menn som var med ham, til å tvette føttene
i. 33 Og de satte frem mat for ham; men han sa: Jeg vil
ikke ete før jeg har båret frem mitt ærend. Og Laban
sa: Tal! 34 Da sa han: Jeg er Abrahams tjener; 35 og
Herren har storlig velsignet min herre, så han er blitt

rik, og han har gitt ham småfe og storfe og sølv og
gull og træler og trælkvinner og kameler og asener.
36 Og Sara, min herres hustru, fødte min herre en
sønn på sine gamle dager; og ham har han gitt alt
det han eier. 37 Og min herre lot mig sverge og sa:
Du skal ikke la min sønn ta sig en hustru av døtrene
til kana'anitterfolket, i hvis land jeg bor; 38 men du
skal gå til min fars hus og til min slekt og hente en
hustru til min sønn. 39 Da sa jeg til min herre: Men
om nu kvinnen ikke vil følge mig? 40 Men han sa til
mig: Herren, for hvis åsyn jeg har vandret, skal sende
sin engel med dig og la din reise lykkes, sa du finner
en hustru til min sønn av min slekt og av min fars
hus. 41 Da skal du være løst fra din ed til mig, når du
kommer til mitt folk; og vil de ikke gi dig henne, så er
du også løst fra eden til mig. 42 Så kom jeg da idag til
kilden, og jeg sa: Herre, min herre Abrahams Gud! Å,
om du vilde la denne min reise lykkes! 43 Se, nu står
jeg her ved denne kilde; la det nu bli så at om en ung
pike kommer ut for å hente vann, og jeg sier til henne:
Kjære, la mig få litt vann av din krukke, 44 og hun da
sier til mig: Drikk du, og jeg vil også hente vann til dine
kameler - så er hun den kvinne som Herren har utsett
for min herres sønn. 45 Før jeg hadde holdt op å tale
således ved mig selv, se, da kom Rebekka ut med sin
krukke på skulderen, og hun gikk ned til kilden og øste
op vann; da sa jeg til henne: Kjære, la mig få drikke! 46
Og hun skyndte sig og tok sin krukke ned og sa: Drikk,
og jeg vil også la dine kameler få drikke. Så drakk jeg,
og hun lot også kamelene få drikke. 47 Og jeg spurte
henne: Hvem er du datter til? Hun svarte: Jeg er datter
til Betuel, som er sønn til Nakor og Milka. Da satte
jeg ringen i hennes nese og armbåndene på hennes
armer. 48 Og jeg bøide mig ned og tilbad Herren, og
jeg lovet Herren, min herre Abrahams Gud, som hadde
ledet mig på rette vei til å finne min herres brordatter til
hustru for hans sønn. 49 Dersom I nu vil vise godhet
og trofasthet mot min herre, da si mig det, og hvis ikke,
da si mig det, så jeg kan vende mig til en annen kant,
til høire eller til venstre. 50 Da svarte Laban og Betuel
og sa: Dette kommer fra Herren; vi kan intet si dig,
hverken ondt eller godt. 51 Se, der står Rebekka; ta
henne og dra bort og la din herres sønn få henne til
hustru, som Herren har sagt! 52 Da Abrahams tjener
hørte disse ord, bøide han sig til jorden for Herren. 53
Og tjeneren tok frem sølvsmykker og gullsmykker og
klær og gav Rebekka; og hennes bror og hennes mor
gav han også kostelige gaver. 54 Så åt de og drakk,
han og de menn som var med ham, og de blev der om
natten. Men da de stod op om morgenen, sa han: La
mig nu fare hjem til min herre! 55 Da sa hennes bror
og hennes mor: La piken bli hos oss en tid, en ti dager
eller så! Siden kan du reise. 56 Men han sa til dem:
Hold mig ikke tilbake, nu da Herren har latt min reise
lykkes! La mig få ta avsted, så jeg kan komme hjem
til min herre! 57 Da sa de: La oss kalle på piken og
spørre henne selv! 58 Så kalte de på Rebekka og sa til
henne: Vil du reise med denne mann? Hun svarte:
Ja, det vil jeg. - 59 Så lot de Rebekka, sin søster, og
hennes fostermor og Abrahams tjener og hans menn
reise. 60 Og de velsignet Rebekka og sa til henne: Vår
søster, bli til tusen ganger ti tusen, og måtte din ætt ta
sine fienders porter i eie! 61 Og Rebekka og hennes
piker gjorde sig ferdig, og de satte sig på kamelene
og fulgte med mannen og tjeneren tok Rebekka med
sig og drog avsted. 62 Isak var nettop kommet tilbake
fra en vandring til brønnen Lakai Ro'i; for han bodde i
sydlandet. 63 Og Isak gikk ved aftenstid ut på marken
for å ha en stille stund og da han så op, fikk han se
nogen kameler som kom gående. 64 Og da Rebekka
så op, fikk hun øie på Isak; og hun skyndte sig og steg
ned av kamelen. 65 Og hun sa til tjeneren: Hvem er
denne mann som kommer oss i møte på marken?
Tjeneren svarte Det er min herre. Så tok hun sløret og
tilhyllet sig. 66 Og tjeneren fortalte Isak alt det han
hadde gjort. 67 Og Isak førte henne inn i sin mor Saras
telt; han tok Rebekka hjem, og hun blev hans hustru,
og han hadde henne kjær. Så blev Isak trøstet i sorgen
over sin mor.

25 Og Abraham tok sig atter en hustru; hun hette
Ketura. 2 Med henne fikk han Simran og Joksan
og Medan og Midian og Jisbak og Suah. 3 Og Joksan
fikk sønnene Sjeba og Dedan; og Dedans barn var
assurerne og letuserne og le'ummerne 4 Og Midians
barn var Efa og Efer og Hanok og Abida og Elda'a;
alle disse var Keturas barn. 5 Og Abraham gav Isak
alt det han eide. 6 Men sønnene til de medhustruer
som Abraham hadde, gav han gaver og lot dem, mens
han enn levde, flytte bort fra Isak, sin sønn, østover,
til Østerland. 7 Abrahams levetid og den alder han
nådde, var hundre og fem og sytti år. 8 Så opgav
Abraham ånden og døde i en god alderdom, gammel
og mett av dager, og han blev samlet til sine fedre.
9 Og Isak og Ismael, hans sønner, begravde ham i
Makpela-hulen på den mark som hadde tilhørt hetitten
Efron, Sohars sønn, østenfor Mamre, 10 den mark
Abraham hadde kjøpt av Hets barn; der blev Abraham
begravet likesom Sara, hans hustru. 11 Og efter
Abrahams død velsignet Gud Isak, hans sønn. Og Isak
bodde ved brønnen Lakai Ro'i. 12 Dette er Ismaels,
Abrahams sønns ættetavle, han som Abraham fikk
med egypterkvinnen Hagar, Saras trælkvinne. 13 Dette
er navnene på Ismaels sønner - de navn som de har i
sin ættetavle: Nebajot, Ismaels førstefødte, og Kedar

og Adbe'el og Mibsam. 14 og Misma og Duma og
Massa, 15 Hadar og Tema, Jetur, Nafis og Kedma. 16
Dette var Ismaels sønner, og dette var deres navn, i
deres byer og leire, tolv ættehøvdinger. 17 Ismaels
leveår var hundre og syv og tretti år; så opgav han
ånden og døde og blev samlet til sine fedre. 18 Og de
bodde fra Havila til Sur, som ligger midt for Egypten,
og bortimot Assyria; han nedsatte sig østenfor alle
sine brødre. 19 Dette er historien om Abrahams sønn
Isaks ætt: Abraham fikk sønnen Isak. 20 Og Isak var
firti år gammel da han ektet Rebekka, som var datter
til arameeren Betuel fra Mesopotamia og søster til
arameeren Laban. 21 Og Isak bad til Herren for sin
hustru, for hun var barnløs; og Herren bønnhørte ham,
og Rebekka, hans hustru, blev fruktsommelig. 22 Men
fosterne støtte til hverandre i hennes liv; da sa hun:
Er det således, hvorfor skal jeg da være til? Og hun
gikk for å spørre Herren. 23 Og Herren sa til henne: I
ditt liv er det to folk, og fra ditt skjød skal to folkeslag
skille sig at; det ene folk skal være sterkere enn det
andre, og den eldste skal tjene den yngste. 24 Da nu
hennes tid var kommet at hun skulde føde, se, da var
det tvillinger i hennes liv. 25 Og den som kom først
frem, var rød og over hele kroppen som en lodden
kappe; og de kalte ham Esau. 26 Derefter kom hans
bror frem, og hans hånd holdt i Esaus hæl, og ham
kalte de Jakob. Isak var seksti år gammel da de blev
født. 27 Da nu guttene vokste til, blev Esau en dyktig
jeger, en mann som holdt til i skog og mark; men Jakob
var en stillferdig mann, som holdt sig ved teltene. 28
Og Isak holdt mest av Esau, for han var glad i vilt;
men Rebekka holdt mest av Jakob. 29 Engang da
Jakob holdt på å koke en velling, kom Esau hjem fra
marken og var rent opgitt. 30 Og Esau sa til Jakob: La
mig få til livs noget av det røde, det røde du har der,
for jeg er rent opgitt! Derfor kalte de ham Edom. 31
Men Jakob sa: Selg mig først din førstefødselsrett! 32
Esau svarte: Jeg holder på å dø; hvad skal jeg da med
førstefødselsretten? 33 Da sa Jakob: Gjør først din ed
på det! Og han gjorde sin ed på det og solgte så sin
førstefødselsrett til Jakob. 34 Og Jakob gav Esau brød
og linsevelling, og han åt og drakk og stod op og gikk
sin vei. Således ringeaktet Esau førstefødselsretten.

26 Og det var atter hungersnød i landet - likesom
forrige gang på Abrahams tid; og Isak drog til
filistrenes konge Abimelek i Gerar. 2 Da åpenbarte
Herren sig for ham og sa: Dra ikke ned til Egypten! Bo
i det land som jeg sier dig! 3 Bli boende her i landet!
Jeg vil være med dig og velsigne dig; for dig og din
ætt vil jeg gi alle disse land - jeg vil holde den ed jeg
har svoret Abraham, din far. 4 Og jeg vil gjøre din ætt
tallrik som stjernene på himmelen, og jeg vil gi din
ætt alle disse land, og i din ætt skal alle jordens folk
velsignes, 5 fordi Abraham lød mitt ord og holdt alt
det jeg bød ham å holde, mine bud, mine forskrifter
og mine lover. 6 Så blev Isak boende i Gerar. 7 Og
mennene der på stedet spurte ham ut om hans hustru.
Da sa han: Hun er min søster. For han torde ikke si
at hun var hans hustru; han tenkte: Mennene her på
stedet kunde da slå mig ihjel for Rebekkas skyld, siden
hun er så vakker. 8 Da han nu hadde vært der en
tid, hendte det engang at Abimelek, filistrenes konge,
så ut gjennem vinduet og fikk se at Isak kjærtegnet
Rebekka, sin hustru. 9 Da kalte Abimelek Isak til sig og
sa: Hun er jo din hustru, hvor kunde du da si: Hun er
min søster? Isak svarte: Jeg tenkte jeg kunde komme
til å miste livet for hennes skyld. 10 Da sa Abimelek:
Hvorfor har du gjort dette mot oss? Hvor lett kunde
det ikke ha hendt at en eller annen av folket hadde
lagt sig hos din hustru, og da hadde du ført skyld over
oss. 11 Så bød Abimelek alt folket og sa: Den som
rører ved denne mann eller hans hustru, han skal late
sitt liv. 12 Isak sådde korn der i landet og fikk det år
hundre fold, for Herren velsignet ham. 13 Og han blev
en rik mann, og blev rikere og rikere, så han til sist var
overmåte rik. 14 Han eide småfe og storfe og mange
tjenere, så filistrene blev misunnelige på ham. 15 Og
alle de brønner som hans fars tjenere hadde gravd i
Abrahams, hans fars dager, dem kastet filistrene til og
fylte dem med jord. 16 Og Abimelek sa til Isak: Dra bort
fra oss, for du er blitt oss altfor mektig. 17 Så drog Isak
derfra og slo leir i Gerar-dalen og blev boende der. 18
Og Isak gravde op igjen de brønner som de hadde
gravd i Abrahams, hans fars dager, og som filistrene
hadde kastet til efter Abrahams død; og han gav dem
de samme navn som hans far hadde gitt dem. 19 Og
Isaks tjenere gravde i dalen og fant der en brønn med
rinnende vann. 20 Men hyrdene fra Gerar trettet med
Isaks hyrder og sa: Vannet hører oss til. Og han kalte
brønnen Esek, fordi de stredes med ham. 21 Siden
gravde de en annen brønn, og den trettet de også
om; og han kalte den Sitna. 22 Så brøt han op derfra
og gravde ennu en brønn; den trettet de ikke om; og
han kalte den Rehobot og sa: Nu har Herren gjort
det rummelig for oss, så vi kan bli tallrike i landet. 23
Siden drog han derfra op til Be'erseba. 24 samme natt
åpenbarte Herren sig for ham og sa: Jeg er Abrahams,
din fars Gud; frykt ikke, for jeg er med dig, og jeg vil
velsigne dig og gjøre din ætt tallrik for Abrahams, min
tjeners skyld. 25 Der bygget han et alter og påkalte
Herrens navn; og han slo op sitt telt der; og Isaks
tjenere gravde der en brønn. 26 Siden kom Abimelek
til ham fra Gerar, med Akussat, sin venn, og Pikol, sin
hærfører. 27 Da sa Isak til dem: Hvorfor kommer I til

mig, I som hater mig og har drevet mig bort fra eder?
28 De svarte: Vi har sett det grant at Herren er med dig;
derfor sier vi: Kom, la oss sverge en ed oss imellem, vi
og du, og la oss få gjøre en pakt med dig, 29 at du
ikke skal gjøre oss noget ondt, likesom heller ikke vi
har rørt dig, men bare gjort dig godt og latt dig fare i
fred. Du er nu Herrens velsignede. 30 Så gjorde han et
gjestebud for dem, og de åt og drakk. 31 Morgenen
efter stod de tidlig op og svor hverandre sin ed; siden
lot Isak dem fare, og de drog fra ham fred. 32 Samme
dag hendte det at Isaks tjenere kom og fortalte ham
om den brønn de hadde gravd, og sa til ham: Vi har
funnet vann. 33 Og han kalte den Siba; derfor heter
byen Be'erseba den dag i dag. 34 Da Esau var firti år
gammel, tok han til hustruer Judit, datter til hetitten
Be'eri, og Basmat, datter til hetitten Elon. 35 Men de
blev en hjertesorg for Isak og Rebekka.

27 Da Isak var blitt gammel, og hans øine var blitt
sløve, så han ikke kunde se, kalte han til sig
Esau, sin eldste sønn, og sa til ham: Min sønn! Han
svarte: Ja, her er jeg. 2 Da sa han: Jeg er blitt gammel
og vet ikke hvad dag jeg skal dø. 3 Så ta nu dine
jaktredskaper, ditt kogger og din bue, og gå ut på
marken og skyt mig noget vilt, 4 og lag en velsmakende
rett for mig, slik som jeg liker det, og kom så hit med
den! Da vil jeg ete, så min sjel kan velsigne dig, før jeg
dør. 5 Men Rebekka hørte på at Isak talte til Esau, sin
sønn. Så gikk Esau ut på marken for å skyte noget vilt
og ha det med sig hjem. 6 Da sa Rebekka til Jakob,
sin sønn: Jeg hørte din far tale til Esau, din bror, og si:
7 Hent mig noget vilt og lag en velsmakende rett for
mig, så jeg kan ete av den og velsigne dig for Herrens
åsyn, før jeg dør. 8 Lyd nu mitt ord, min sønn, og gjør
det jeg byder dig: 9 Gå bort til hjorden og hent mig
derfra to gode kje, så skal jeg lage en velsmakende
rett av dem for din far, slik som han liker det. 10 Og
du skal gå inn med den til din far, så han kan ete av
den og velsigne dig, før han dør. 11 Da sa Jakob til
Rebekka, sin mor: Esau, min bror, er jo lodden, og jeg
er glatt. 12 Kanskje min far kjenner på mig og så tror
at jeg vil ha ham til narr, og jeg kommer til å føre en
forbannelse over mig og ikke en velsignelse. 13 Da sa
hans mor til ham: Den forbannelse skal jeg ta på mig
min sønn! Bare lyd mitt råd og gå og hent mig kjeene!
14 Da gikk han og hentet dem og kom til sin mor med
dem, og hans mor laget en velsmakende rett, slik som
hans far likte det. 15 Så tok Rebekka sin eldste sønn
Esaus høitidsklær, som hun hadde hos sig i huset, og
hun lot Jakob, sin yngste sønn, ta dem på. 16 Men
skinnene av kjeene hadde hun om hans hender og om
den glatte del av hans hals. 17 Så lot hun sin sønn
Jakob få den velsmakende rett og brødet som hun
hadde laget, 18 og han gikk inn til sin far og sa: Far!
Han svarte: Ja, her er jeg; hvem er du, min sønn? 19
Da sa Jakob til sin far: Jeg er Esau, din førstefødte;
jeg har gjort som du sa til mig. Sett dig nu op og et
av mitt vilt, så din sjel kan velsigne mig! 20 Men Isak
sa til sin sønn: Hvorledes har du da så snart kunnet
finne noget, min sønn? Han, svarte: Herren din Gud
sendte mig det i møte. 21 Da sa Isak til Jakob: Kom
hit og la mig få kjenne på dig, min sønn, om du er
min sønn Esau, eller ikke. 22 Så gikk Jakob frem til
Isak, sin far; og han kjente på ham og sa: Røsten er
Jakobs, men hendene er Esaus. 23 Og han kjente
ham ikke, fordi hans hender var lodne som hans bror
Esaus hender; og han velsignet ham. 24 Og han sa:
Er du virkelig min sønn Esau? Han svarte: Ja, det er
jeg. 25 Da sa han: Kom hit med det til mig og la mig få
ete av min sønns vilt, så min sjel kan velsigne dig. Så
satte han det frem for ham, og han åt, og han kom
med vin til ham, og han drakk. 26 Så sa Isak, hans far,
til ham: Kom nu hit og kyss mig, min sønn! 27 Da gikk
han frem og kysset ham; og han kjente lukten av hans
klær og velsignet ham og sa: Se, duften av min sønn
er som duften av en mark som Herren har velsignet.
28 Så gi Gud dig av himmelens dugg og av jordens
fedme og korn og most i overflod. 29 Folk skal tjene
dig, og folkeslag skal falle dig til fote; vær herre over
dine brødre, og måtte din mors sønner falle dig til fote!
Forbannet være den som forbanner dig, og velsignet
den som velsigner dig! 30 Men da Isak hadde endt sin
velsignelse over Jakob, og Jakob nettop var gått ut fra
Isak, sin far, da kom Esau, hans bror, hjem fra jakten.
31 Han laget også en velsmakende rett og bar den inn
til sin far; og han sa til sin far: Vil ikke far reise sig op
og ete av sin sønns vilt, så din sjel kan velsigne mig!
32 Og Isak, hans far, spurte ham: Hvem er du? Han
svarte: Jeg er Esau, din førstefødte sønn. 33 Da blev
Isak overmåte forferdet, og han sa: Hvem var det da
som hadde skutt noget vilt og kom til mig med det?
Jeg åt av alt, før du kom, og velsignet ham! Han skal
også være velsignet. 34 Da Esau hørte disse ord av
sin far, satte han i et høit og sårt skrik, og han sa til sin
far: Velsign også mig, min far! 35 Men han sa: Din bror
kom med list og tok din velsignelse. 36 Da sa han:
Er det fordi han har fått navnet Jakob, at han nu to
ganger har overlistet mig? Min førstefødselsrett tok
han, og se, nu har han tatt min velsignelse. Så sa han:
Har du ikke en velsignelse igjen til mig og? 37 Isak
svarte og sa til Esau: Se, jeg har satt ham til herre over
dig, og alle hans brødre har jeg gjort til hans tjenere,
og jeg har gitt ham korn og most i overflod; hvad skal
jeg da gjøre for dig, min sønn? 38 Og Esau sa til sin
far: Har du da bare denne ene velsignelse, min far?

Velsign også mig, min far! Og Esau gråt høit. 39 Da
tok Isak, hans far, til orde igjen og sa til ham: Se, uten
jordens fedme skal din bolig være og uten himmelens
dugg fra oven. 40 Av ditt sverd skal du leve, og din
bror skal du tjene; men når du engang river dig løs, da
skal du bryte hans åk av din nakke. 41 Og Esau hatet
Jakob for den velsignelse som hans far hadde lyst
over ham. Og Esau sa ved sig selv: Snart kommer den
tid da vi må sørge over min far; da skal jeg slå Jakob,
min bror, ihjel. 42 Og Rebekka fikk vite hvad Esau,
hennes eldste sønn, hadde sagt; da sendte hun bud
efter Jakob, sin yngste sønn, og sa til ham: Se, Esau,
din bror, vil hevne sig på dig og slå dig ihjel. 43 Lyd nu
mitt ord, min sønn: Gjør dig ferdig og flykt til min bror
Laban i Karan, 44 og bli hos ham en tid, til din brors
vrede har lagt sig, 45 til din brors vrede har vendt sig
fra dig, og han har glemt det du har gjort mot ham! Da
skal jeg sende bud og hente dig derfra. Hvorfor skulde
jeg miste eder begge på én dag! 46 Så sa Rebekka til
Isak: Jeg er kjed av mitt liv for disse Hets døtres skyld;
skulde nu også Jakob ta sig en hustru av Hets døtre,
slik en som disse, en av landets døtre, hvad skulde jeg
da leve efter?

28 Da kalte Isak Jakob til sig og velsignet ham og
bød ham og sa til ham: Du skal ikke ta nogen av
Kana'ans døtre til hustru. 2 Gjør dig rede og dra til
Mesopotamia, til din morfar Betuels hus, og hent dig
en hustru derfra, en av din morbror Labans døtre! 3 Og
Gud den allmektige velsigne dig og gjøre dig fruktbar
og gi dig en tallrik ætt, så du blir til en hel skare av
folkeslag, 4 han gi dig Abrahams velsignelse, både dig
og din ætt, så du kommer til å eie det land hvor du
nu bor som fremmed, det som Gud gav Abraham! 5
Så lot Isak Jakob reise; og han drog til Mesopotamia,
til arameeren Laban, Betuels sønn, som var bror til
Rebekka, Jakobs og Esaus mor. 6 Da Esau så at Isak
hadde velsignet Jakob og sendt ham til Mesopotamia
for å hente sig en hustru derfra - at han hadde velsignet
ham og gitt ham den befaling: Du skal ikke ta nogen
av Kana'ans døtre til hustru - 7 og at Jakob hadde
adlydt sin far og sin mor og var reist til Mesopotamia,
8 og da Esau så at Kana'ans døtre mishaget Isak,
hans far, 9 så gikk han til Ismael og tok Mahalat,
datter til Abrahams sønn Ismael, Nebajots søster, til
hustru foruten sine andre hustruer. 10 Jakob tok ut fra
Be'erseba og gav sig på veien til Karan. 11 Og han
kom til et sted hvor han blev natten over, for solen
var gått ned; og han tok en av stenene som lå der,
og la den under sitt hode, og så la han sig til å sove
der. 12 Da drømte han og så en stige som var stilt
op på jorden, og hvis topp nådde til himmelen, og se,
Guds engler steg op og steg ned på den. 13 Og se,
Herren stod øverst på den og sa: Jeg er Herren, din
far Abrahams Gud og Isaks Gud; det land som du nu
ligger i, det vil jeg gi dig og din ætt. 14 Og din ætt skal
bli som støvet på jorden, og du skal utbrede dig mot
vest og mot øst og mot nord og mot syd, og i dig og i
din ætt skal alle jordens slekter velsignes 15 Og se, jeg
er med dig og vil bevare dig hvor du så går, og jeg vil
føre dig tilbake til dette land; jeg vil ikke forlate dig før
jeg har gjort det jeg har lovt dig. 16 Da Jakob våknet
av sin søvn, sa han: Sannelig, Herren er på dette sted,
og jeg visste det ikke. 17 Og det kom en frykt over
ham, og han sa: Hvor forferdelig er ikke dette sted!
Her er visselig Guds hus, her er himmelens port. 18
Morgenen efter stod Jakob tidlig op og tok den sten
han hadde lagt under sitt hode, og reiste den op som
en minnesten, og han helte olje over den. 19 Og han
kalte dette sted Betel; før hette byen Luz. 20 Og Jakob
gjorde et løfte og sa: Dersom Gud vil være med mig
og bevare mig på denne min ferd og gi mig brød å ete
og klær å klæ mig med, 21 og jeg kommer vel hjem
igjen til min fars hus, så skal Herren være min Gud, 22
og denne sten som jeg har reist op som en minnesten,
skal være et Guds hus, og av alt det du gir mig, vil jeg
gi dig tiende.

29 Så gav Jakob sig atter på veien og drog til
Østens barns land. 2 Og da han så sig omkring,
fikk han se en brønn på marken, og ved den lå det
tre flokker småfe. for av denne brønn vannet de feet;
men stenen som lå over brønnens åpning, var stor.
3 Der samlet alle feflokkene sig, og gjæterne veltet
stenen fra brønnens åpning og vannet småfeet, og så
la de stenen tilbake på sitt sted, over brønnens åpning.
4 Jakob spurte dem: Mine brødre, hvor er I fra? De
svarte: Vi er fra Karan. 5 Så spurte han dem: Kjenner I
Laban, sønn til Nakor? De svarte: Ja, vi kjenner ham.
6 Da spurte han dem: Står det vel til med ham? De
svarte: Ja, det gjør det, og se, der kommer hans datter
Rakel med småfeet. 7 Da sa han: Det er jo ennu høi
dag, det er ennu ikke tid til å samle buskapen; vann
småfeet og gå avsted igjen og gjæt! 8 Men de sa: Det
kan vi ikke før alle feflokkene er samlet, og stenen blir
veltet fra brønnens åpning; da vanner vi småfeet. 9
Mens han ennu talte med dem, kom Rakel med sin
fars småfe; for det var hun som gjætte. 10 Og da Jakob
så Rakel, sin morbror Labans datter, og så småfeet
som hørte hans morbror til, gikk han frem og veltet
stenen fra brønnens åpning og vannet sin morbror
Labans småfe. 11 Og Jakob kysset Rakel og brast i
gråt. 12 Og Jakob fortalte Rakel at han var hennes fars
frende, og at han var sønn til Rebekka; da sprang hun
avsted og fortalte det til sin far. 13 Da nu Laban fikk

høre om Jakob, sin søstersønn, løp han ham i møte
og omfavnet ham og kysset ham og førte ham inn i sitt
hus; og han fortalte Laban alt det som hadde hendt.
14 Da sa Laban til ham: Sannelig, vi er av samme kjød
og blod. Og han blev hos ham en måneds tid. 15 Så
sa Laban til Jakob: Skulde du tjene mig for intet, fordi
om du er min frende? Si mig hvad du vil ha i lønn!
16 Nu hadde Laban to døtre, den eldste hette Lea,
og den yngste hette Rakel. 17 Lea hadde matte øine;
men Rakel var vakker av skapning og vakker å se til.
18 Og Jakob hadde Rakel kjær; derfor sa han: Jeg vil
tjene dig syv år for Rakel, din yngste datter. 19 Laban
svarte: Det er bedre at jeg gir henne til dig, enn at
jeg gir henne til en annen mann; bli hos mig! 20 Så
tjente Jakob i syv år for Rakel; og disse år syntes han
var nogen få dager, fordi han hadde henne kjær. 21
Derefter sa Jakob til Laban: La mig nu få min hustru,
for min tid er ute, og jeg vil gå inn til henne. 22 Da
samlet Laban alle menn der på stedet og gjorde et
gjestebud. 23 Og om aftenen tok han sin datter Lea og
førte henne inn til ham, og han gikk inn til henne. 24
Og Laban gav sin trælkvinne Silpa til sin datter Lea
som trælkvinne. 25 Men om morgenen - se, da var det
Lea. Da sa han til Laban: Hvad er det du har gjort mot
mig? Var det ikke for Rakel jeg tjente hos dig? Hvorfor
har du sveket mig? 26 Laban svarte: Det er ikke skikk
her hos oss å gi den yngste bort før den eldste. 27
La nu Leas bryllups-uke gå til ende, så vil vi også gi
dig den andre, hvis du vil tjene hos mig i syv år til. 28
Og Jakob gjorde så, og han lot bryllups-uken gå til
ende. Da gav han ham sin datter Rakel til hustru. 29
Og Laban gav sin trælkvinne Bilha til sin datter Rakel
som trælkvinne. 30 Så gikk han også inn til Rakel, og
han holdt mere av Rakel enn av Lea. Siden tjente han
ennu syv år til hos Laban. 31 Da Herren så at Lea blev
tilsidesatt, åpnet han hennes morsliv; men Rakel var
barnløs. 32 Og Lea blev fruktsommelig og fødte en
sønn, og hun kalte ham Ruben; for hun sa: Herren har
sett til mig i min ulykke; nu vil min mann elske mig. 33
Og hun blev atter fruktsommelig og fødte en sønn og
sa: Herren har hørt at jeg var tilsidesatt; derfor har han
gitt mig også denne sønn. Så kalte hun ham Simeon.
34 Og hun blev atter fruktsommelig og fødte en sønn
og sa: Nu må vel endelig min mann holde sig til mig,
for jeg har født ham tre sønner. Derfor kalte de ham
Levi. 35 Og hun blev atter fruktsommelig og fødte en
sønn og sa: Nu vil jeg prise Herren. Derfor kalte hun
ham Juda. Så fikk hun ikke flere barn da.

30 Da Rakel så at hun og Jakob ikke fikk barn, blev
hun misunnelig på sin søster og sa til Jakob: La
mig få barn! Ellers dør jeg. 2 Da optendtes Jakobs
vrede mot Rakel, og han sa: Er jeg i Guds sted, som
har nektet dig livsfrukt? 3 Da sa hun: Se, der er min
trælkvinne Bilha; gå inn til henne, forat hun kan føde på
mine knær, så også jeg kan få barn ved henne! 4 Så
gav hun sin trælkvinne Bilha til hustru, og Jakob gikk
inn til henne. 5 Og Bilha blev fruktsommelig og fødte
Jakob en sønn. 6 Da sa Rakel: Gud har dømt i min
sak; han har hørt min bønn og gitt mig en sønn. Derfor
kalte hun ham Dan. 7 Og Bilha, Rakels trælkvinne,
blev atter fruktsommelig og fødte Jakob ennu en sønn.
8 Da sa Rakel: Jeg har kjempet Guds kamper med
min søster, og nu har jeg vunnet. Og hun kalte ham
Naftali. 9 Da Lea så at hun ikke fikk flere barn, tok
hun sin trælkvinne Silpa og gav Jakob til hustru. 10
Og Silpa, Leas trælkvinne, fødte Jakob en sønn. 11
Da sa Lea: Til lykke! Og hun kalte ham Gad. 12 Og
Silpa, Leas trælkvinne, fødte Jakob ennu en sønn. 13
Da sa Lea: Hvor lykkelig jeg er! For alle kvinner vil
prise mig lykkelig. Og hun kalte ham Aser. 14 En dag
i hvetehøstens tid gikk Ruben ut og fant alruner på
marken og bar dem hjem til Lea, sin mor; da sa Rakel
til Lea: Kjære, gi mig nogen av din sønns alruner! 15
Men hun svarte henne: Er det ikke nok at du har tatt
min mann? Vil du nu også ta min sønns alruner? Da sa
Rakel: Nu vel, han kan sove hos dig inatt, hvis jeg får
din sønns alruner! 16 Da Jakob om aftenen kom hjem
fra marken, gikk Lea ham i møte og sa: Det er hos mig
du skal være inatt; jeg har tinget dig for min sønns
alruner. Så lå han hos henne den natt. 17 Og Gud
hørte Lea, og hun blev fruktsommelig og fødte Jakob
en femte sønn. 18 Da sa Lea: Gud har gitt mig min
lønn, fordi jeg lot min mann få min trælkvinne. Og hun
kalte ham Issakar. 19 Og Lea blev atter fruktsommelig
og fødte Jakob en sjette sønn. 20 Da sa Lea: Gud har
gitt mig en god gave; nu kommer min mann til å bo
hos mig, for jeg har født ham seks sønner. Og hun
kalte ham Sebulon. 21 Siden fødte hun en datter og
kalte henne Dina. 22 Da kom Gud Rakel i hu, og Gud
hørte henne og åpnet hennes morsliv. 23 Hun blev
fruktsommelig og fødte en sønn. Da sa hun: Gud har
tatt bort min skam. 24 Og hun kalte ham Josef og sa:
Herren gi mig ennu en sønn! 25 Da nu Rakel hadde
født Josef, sa Jakob til Laban: La mig fare, så jeg kan
dra hjem til mitt eget land! 26 Gi mig mine hustruer
og mine barn, som jeg har tjent dig for, så vil jeg dra
bort; du vet jo selv hvorledes jeg har tjent dig. 27 Da
sa Laban til ham: Om du bare hadde nogen godhet
for mig! Jeg er blitt varslet om at det er for din skyld
Herren har velsignet mig. 28 Så sa han: Si selv hvad
du vil ha i lønn, så skal jeg gi dig det. 29 Og Jakob sa
til ham: Du vet selv hvorledes jeg har tjent dig, og hvad
din buskap er blitt til under mine hender. 30 For det var
lite det du hadde før jeg kom, men nu har det øket

til en stor mengde, og Herren har velsignet dig hvor
jeg satte min fot. Men når skal jeg nu også få gjøre
noget for mitt eget hus? 31 Da sa Laban: Hvad skal
jeg gi dig? Jakob svarte: Du skal ikke gi mig noget;
dersom du vil gjøre som jeg nu sier, så skal jeg gjæte
din buskap og vokte den, som jeg har gjort. 32 Jeg vil
idag gå gjennem hele din hjord og skille ut alt som er
flekket og spraglet og alt som er sort blandt fårene, og
likeså alt som er spraglet og flekket blandt gjetene;
og det skal være min lønn. 33 Og min ærlighet skal
vidne for mig, når du siden engang kommer og ser
over min lønn. Finnes det hos mig nogen gjet som
ikke er flekket og spraglet, og noget får som ikke er
sort, så er det stjålet. 34 Da sa Laban: Vel, la det være
som du har sagt! 35 Og samme dag skilte han ut de
stripete og spraglete gjetebukker og alle flekkete og
spraglete gjeter, alt det som hadde noget hvitt på sig,
og alt sort blandt fårene; og han lot sine sønner ta
vare på det, 36 og han la tre dagsreiser mellem sig og
Jakob. Og Jakob gjætte resten av Labans småfe. 37
Men Jakob tok sig friske kjepper av poppel-, hassel-
og lønnetrær og skavde hvite striper på dem, så det
hvite på kjeppene kom frem. 38 Og han la kjeppene
som han hadde skavd, i rennene - i vanntrauene, hvor
småfeet kom for å drikke, like foran småfeet; for de
parret sig når de kom for å drikke. 39 Så parret småfeet
sig ved kjeppene og fikk stripete, flekkete og spraglete
unger. 40 Men lammene skilte Jakob ut og lot småfeet
vende øinene mot det stripete og alt det sorte blandt
Labans småfe; og således fikk han sig hjorder for sig
selv og slapp dem ikke sammen med Labans småfe.
41 Og hver gang det sterke småfe parret sig, la Jakob
kjeppene midt for øinene på dem i rennene, forat de
skulde parre sig ved kjeppene; 42 men når det var
svakt småfe, la han ikke kjeppene der; således kom de
svake til å tilhøre Laban og de sterke Jakob. 43 Og
mannen blev rikere og rikere, og han fikk meget småfe
og trælkvinner og træler og kameler og asener.

31 Så fikk han høre at Labans sønner hadde sagt:
Jakob har tatt alt det som vår far eide, og av det
som vår far eide, har han lagt sig til all denne rikdom.
2 Og Jakob så på Labans ansikt at han ikke var den
samme mot ham som før. 3 Og Herren sa til Jakob:
Vend tilbake til dine fedres land og ditt eget folk, og jeg
vil være med dig. 4 Da sendte Jakob bud efter Rakel
og Lea og bad dem komme ut på marken, hvor han
var med sin buskap. 5 Og han sa til dem: Jeg ser på
eders fars ansikt at han ikke er den samme mot mig
som før; men min fars Gud har vært med mig. 6 Og I
vet selv at jeg av all min evne har tjent eders far. 7
Men eders far har sveket mig og forandret min lønn ti
ganger; men Gud lot ham ikke få gjøre mig noget ondt.
8 Når han sa: Det flekkete skal være din lønn, da fikk
alt småfeet flekkete unger, og når han sa: Det stripete
skal være din lønn, da fikk alt småfeet stripete unger.
9 Således tok Gud eders fars fe fra ham og gav mig
det. 10 Og ved den tid småfeet parret sig, så jeg frem
for mig i drømme og fikk se at bukkene som parret
sig med småfeet, var stripete, flekkete og prikkete. 11
Og Guds engel sa til mig i drømmen: Jakob! Og jeg
sa: Ja, her er jeg. 12 Da sa han: Se nu frem for dig,
så skal du få se at alle bukkene som parrer sig med
småfeet, er stripete, flekkete og prikkete; for jeg har
sett alt det Laban gjør mot dig. 13 Jeg er den Gud
som du så i Betel, der hvor du salvet en minnesten, og
hvor du gjorde mig et løfte; gjør dig nu rede og dra
bort fra dette land, og vend tilbake til ditt fødeland.
14 Da svarte Rakel og Lea og sa til ham: Har vi vel
ennu nogen lodd og arv i vår fars hus? 15 Har han
ikke aktet oss som fremmede? Han har jo solgt oss
og selv fortært det han fikk for oss. 16 All den rikdom
Gud har tatt fra vår far, den hører oss og våre barn
til; gjør nu bare du alt det Gud har sagt til dig! 17 Så
gjorde Jakob sig ferdig og satte sine barn og hustruer
på kamelene, 18 og han tok med sig hele sin buskap
og alt det gods som han hadde samlet sig, det fe han
eide, og som han hadde lagt sig til i Mesopotamia,
og vilde dra til Isak, sin far, i Kana'ans land. 19 Men
Laban hadde draget bort for å klippe sine får; da stjal
Rakel sin fars husguder. 20 Og Jakob stjal sig bort fra
arameeren Laban; han sa ikke noget til ham om at han
vilde flykte. 21 Så flyktet han med alt det han hadde;
han gjorde sig ferdig og satte over elven og tok veien
til Gileadfjellet. 22 Den tredje dag efter fikk Laban vite
at Jakob var flyktet. 23 Da tok han med sig sine frender
og satte efter ham syv dagsreiser, og nådde ham igjen
på Gilead-fjellet. 24 Men Gud kom til arameeren Laban
i en drøm om natten og sa til ham: Vokt dig og si ikke
noget til Jakob, hverken godt eller ondt! 25 Da Laban
nådde Jakob igjen, hadde Jakob slått op sitt telt på
fjellet, og Laban med sine frender slo også op sitt telt
på Gilead-fjellet. 26 Da sa Laban til Jakob: Hvad er
det du har gjort? Du har stjålet dig bort fra mig og ført
mine døtre avsted som om de var tatt i krig. 27 Hvorfor
flyktet du hemmelig og stjal dig bort fra mig og sa ikke
noget om det til mig, så jeg kunde ha fulgt dig på veien
med gledesrop og sanger, med trommer og harper?
28 Du lot mig ikke engang få kysse mine sønner og
døtre; det var uforstandig gjort av dig. 29 Jeg har det i
min makt å gjøre ondt mot eder; men eders fars Gud
sa til mig inatt: Vokt dig og si ikke noget til Jakob,
hverken godt eller ondt! 30 Men når du nu har draget
bort, fordi du lengtes så såre efter din fars hus, hvorfor
stjal du da mine guder? 31 Da svarte Jakob og sa til

Laban: Jeg var redd; jeg tenkte at du kunde ta dine
døtre fra mig med makt. 32 Men den som du finner
dine guder hos, han skal ikke leve. Se nu efter i våre
frenders nærvær, om du kjennes ved noget av det
jeg har med mig, og ta det så! Men Jakob visste ikke
at Rakel hadde stjålet dem. 33 Da gikk Laban inn i
Jakobs telt og i Leas telt og i begge trælkvinnenes telt,
men fant ikke noget. Så gikk han ut av Leas telt og inn
i Rakels telt. 34 Men Rakel hadde tatt husgudene og
lagt dem i kamelsalen og satt sig på dem; og Laban
gjennemsøkte hele teltet, men fant ikke noget. 35 Og
hun sa til sin far: Min herre må ikke bli vred fordi jeg
ikke kan reise mig for dig; for det går mig på kvinners
vis. Så lette han efter husgudene, men fant dem ikke.
36 Da blev Jakob vred og gikk i rette med Laban. Og
Jakob tok til orde og sa til Laban: Hvad er min brøde,
hvad er min synd, siden du forfølger mig så? 37 Du
har nu gjennemsøkt alt det jeg har; hvad fant du da
som hører ditt hus til? Legg det frem her for mine og
dine frender, så de kan dømme mellem oss to! 38 Nu
har jeg vært hos dig i tyve år; dine får og dine gjeter
har ikke født i utide, og værene av ditt småfe har jeg
ikke ett op; 39 det som var sønderrevet, kom jeg ikke
hjem til dig med; jeg godtgjorde selv skaden; av mig
krevde du det, enten det var stjålet om dagen, eller
det var stjålet om natten. 40 Slik hadde jeg det: Om
dagen fortærtes jeg av hete og av kulde om natten, og
søvnen flydde fra mine øine. 41 I tyve år har jeg nu
vært i ditt hus, jeg har tjent dig fjorten år for dine to
døtre og seks år for ditt småfe; men du forandret min
lønn ti ganger. 42 Hadde ikke min fars Gud vært med
mig, han som var Abrahams Gud, og som også Isak
frykter, sannelig, du hadde nu latt mig fare med tomme
hender. Men Gud har sett min møie og alt mitt strev,
og han har dømt inatt. 43 Da svarte Laban og sa til
Jakob: Døtrene er mine døtre, og barna er mine barn,
og buskapen er min buskap, og alt det du ser, er mitt;
hvad skulde jeg da nu kunne gjøre mot disse mine
døtre eller mot deres barn, som de har født? 44 Så
kom nu og la oss gjøre en pakt, jeg og du, og den skal
være et vidne mellem mig og dig. 45 Da tok Jakob
en sten og reiste den op som en minnesten. 46 Og
Jakob sa til sine frender: Sank sammen stener! Og de
tok stener og laget en røs; og de holdt måltid der ved
stenrøsen. 47 Og Laban kalte den Jegar-Sahaduta,
men Jakob kalte den Gal-Ed. 48 Da sa Laban: Denne
røs skal være et vidne mellem mig og dig idag. Derfor
kalte de den Gal-Ed, 49 og tillike Mispa, fordi han sa:
Herren holde vakt mellem mig og dig, når vi kommer
hverandre av syne; 50 dersom du farer ille med mine
døtre eller tar dig andre hustruer foruten mine døtre,
da er det vel intet menneske hos oss, men se, Gud er
vidne mellem mig og dig. 51 Så sa Laban til Jakob:
Se, denne røs og denne minnesten som jeg har reist
mellem mig og dig - 52 vidner skal de være, både
røsen og minnestenen, at ikke skal jeg dra til dig forbi
denne røs, og at heller ikke skal du dra til mig forbi
denne røs og denne minnesten med ondt i sinne. 53
Abrahams Gud og Nakors Gud skal dømme mellem
oss, han som var deres fars Gud. Så svor Jakob ved
ham som hans far Isak fryktet. 54 Og Jakob ofret et
slaktoffer på fjellet og innbød sine frender til måltid.
Og de holdt måltid og blev natten over på fjellet. 55
Morgenen efter stod Laban tidlig op, og han kysset
sine sønner og sine døtre og velsignet dem. Så drog
Laban hjem igjen.

32 Og Jakob drog videre, og Guds engler møtte
ham. 2 Da Jakob så dem, sa han: Dette er
Guds leir. Og han kalte stedet Mahana'im. 3 Og Jakob
sendte bud foran sig til sin bror Esau i landet Se'ir, på
Edoms mark. 4 Og han bød dem og sa: Således skal
I si til min herre Esau: Så sier din tjener Jakob: Jeg
har opholdt mig hos Laban og vært der helt til nu, 5
og jeg har fått okser og asener, småfe og træler og
trælkvinner; og nu vilde jeg sende bud til min herre
om dette for å finne nåde for dine øine 6 Og budene
kom tilbake til Jakob og sa: Vi kom til Esau, din bror,
og han drar dig nu selv i møte, og fire hundre mann
med ham. 7 Da blev Jakob overmåte forferdet; og han
delte folket som var med ham, og småfeet og storfeet
og kamelene i to leire. 8 For han tenkte: Om Esau
kommer til den ene leir og slår den, da kan den leir
som er igjen, få berge sig unda. 9 Og Jakob sa: Min
far Abrahams Gud og min far Isaks Gud, Herre, du
som sa til mig: Dra tilbake til ditt land og til ditt folk, og
jeg vil gjøre vel imot dig! 10 Jeg er ringere enn all den
miskunnhet og all den trofasthet som du har vist mot
din tjener; for med min stav gikk jeg over Jordan her,
og nu er jeg blitt til to leire. 11 Fri mig ut av Esaus, min
brors hånd; for jeg er redd han skal komme og slå
ihjel mig og mine, både mor og barn. 12 Du har jo selv
sagt: Jeg vil alltid gjøre vel mot dig og la din ætt bli
som havets sand, som ikke kan telles for mengde.
13 Så blev han der den natt, og av alt det han eide,
tok han ut en gave til Esau, sin bror: 14 to hundre
gjeter og tyve bukker, to hundre får og tyve værer, 15
tretti kameler som gav die, med sine føll, firti kjør og
ti okser, tyve aseninner og ti asenfoler. 16 Og han
lot sine tjenere dra avsted med dem, hver hjord for
sig, og han sa til sine tjenere: Far i forveien, og la det
være et mellemrum mellem hver hjord! 17 Og han bød
den første og sa: Når min bror Esau møter dig og
han taler til dig og spør: Hvem hører du til, og hvor
skal du hen, og hvem eier denne hjord som du driver

foran dig? 18 da skal du si: Din tjener Jakob; det er en
gave han sender til min herre Esau, og snart kommer
han selv efter. 19 Og han bød likeledes den annen og
den tredje og alle de andre som drev hjordene, og
sa: Således skal I tale til Esau når I møter ham, 20 I
skal si: Snart kommer din tjener Jakob selv efter. For
han tenkte: Jeg vil forsone ham ved den gave som jeg
sender foran mig, og siden vil jeg selv trede frem for
ham; kanskje han vil ta nådig imot mig. 21 Så drog de i
forveien med gaven; men selv blev han i leiren den
natt. 22 samme natt stod han op og tok sine hustruer
og de to trælkvinner og sine elleve sønner og gikk over
Jabboks vadested. 23 Han tok og satte dem over åen
og førte over alt det han eide. 24 Så var Jakob alene
tilbake. Da kom det en mann og kjempet med ham
inntil morgenen grydde. 25 Og da mannen så at han
ikke kunde få med ham, rørte han ved hans hofteskål;
og Jakobs hofteskål gikk av ledd, mens han kjempet
med ham. 26 Og han sa: Slipp mig, for morgenen gryr!
Men han sa: Jeg slipper dig ikke, uten du velsigner
mig. 27 Da sa han til ham: Hvad er ditt navn? Han
svarte: Jakob. 28 Han sa: Du skal ikke lenger hete
Jakob, men Israel; for du har kjempet med Gud og
med mennesker og vunnet. 29 Da spurte Jakob: Si
mig ditt navn! Han svarte: Hvorfor spør du om mitt
navn? Og han velsignet ham der. 30 Og Jakob kalte
stedet Pniel; for sa han jeg har sett Gud åsyn til åsyn
og enda berget livet. 31 Og da han var kommet forbi
Pnuel så han solen rinne; og han haltet på sin hofte.
32 Derfor er det så den dag idag at Israels barn aldrig
eter spennesenen som er på hofteskålen, fordi han
rørte ved Jakobs hofteskål på spennesenen.

33 Da Jakob så op, fikk han se Esau som kom med
fire hundre mann. Da delte han barna mellem
Lea og Rakel og begge trælkvinnene, 2 og han satte
trælkvinnene med sine barn fremst og Lea med sine
barn bakenfor dem og Rakel med Josef bakerst. 3 Og
selv gikk han foran dem og bøide sig syv ganger til
jorden, inntil han kom frem til sin bror. 4 Men Esau løp
ham i møte og omfavnet ham og falt ham om halsen
og kysset ham, og de gråt. 5 Da han så op, fikk han
øie på kvinnene og barna; da sa han: Hvem er det du
har der? Han svarte: Det er de barn som Gud har unt
din tjener. 6 Så gikk trælkvinnene frem med sine barn
og bøide sig, 7 og Lea gikk også frem med sine barn,
og de bøide sig, og derefter gikk Josef og Rakel frem
og bøide sig. 8 Da sa han: Hvad vilde du med hele
den leir som jeg møtte? Han svarte: Jeg vilde finne
nåde for min herres øine. 9 Da sa Esau: Jeg har nok;
ha du selv, min bror, det som ditt er! 10 Jakob svarte:
Nei, kjære! Dersom jeg har funnet nåde for dine øine,
så ta imot min gave! For da jeg så ditt ansikt, var det
som om jeg så Guds ansikt, siden du var så vennlig
mot mig. 11 Kjære, ta imot gaven som jeg sendte dig!
For Gud har vært mig nådig, og jeg har nok av alle
ting. Og han nødde ham til han tok imot det. 12 Da sa
Esau: La oss bryte op og dra videre, og la mig dra side
om side med dig! 13 Men han svarte ham: Min herre
vet at barna er svake, og småfeet og storfeet har nylig
båret hos mig; og driver en dem bare en eneste dag
for sterkt, så dør alt småfeet. 14 Vil ikke min herre dra
foran. sin tjener, så vil jeg dra langsomt efter, som det
kan passe for buskapen som drives foran mig, og for
barna, inntil jeg kommer til min herre i Se'ir. 15 Da
sa Esau: Så vil jeg få lov til å la nogen av de folk jeg
har med, bli hos dig. Men han svarte: Hvorfor det? La
mig bare finne nåde for min herres øine! 16 Så drog
Esau samme dag sin vei tilbake til Se'ir 17 Og Jakob
drog til Sukkot og bygget sig et hus og gjorde løvhytter
til sin buskap; derfor kalte de stedet Sukkot. 18 Og
Jakob kom lykkelig frem til byen Sikem, som ligger
i Kana'ans land, da han kom fra Mesopotamia; og
han slo leir utenfor byen. 19 Og det stykke mark hvor
han hadde slått op sitt telt, kjøpte han av sønnene til
Hemor, Sikems far, for hundre kesitter. 20 Der reiste
han et alter og kalte det El Elohe Israel.

34 Dina, Jakobs datter med Lea, gikk engang ut
for å se på landets døtre. 2 Og Sikem, som var
sønn av hevitten Hemor, høvdingen i landet, så henne;
og han tok henne og lå hos henne og krenket henne. 3
Men hans hjerte hang ved Dina, Jakobs datter, og han
elsket piken og talte kjærlig til henne. 4 Så sa Sikem
til Hemor, sin far: La mig få denne pike til hustru! 5
Og Jakob fikk høre at han hadde vanæret Dina, hans
datter; men hans sønner var med buskapen ute på
marken, og Jakob tidde med det til de kom hjem. 6
Men Hemor, Sikems far, gikk ut til Jakob for å tale med
ham. 7 Jakobs sønner kom hjem fra marken da de
fikk høre om dette; og mennene gremmet sig og var
harmfulle; for han hadde gjort en skammelig gjerning
mot Israel ved å ligge hos Jakobs datter. Slikt burde
ikke skje. 8 Da talte Hemor med dem og sa: Min sønn
Sikems hjerte henger ved eders datter; kjære, la ham
få henne til hustru, 9 og inngå svogerskap med oss,
gi oss eders døtre og ta I våre døtre! 10 Bli boende
hos oss! Landet skal stå åpent for eder; bo her og dra
omkring og få eder eiendommer her! 11 Og Sikem sa
til hennes far og hennes brødre: La mig finne nåde for
eders øine! Det I krever av mig, vil jeg gi eder. 12 Krev
så meget I vil av mig i morgengave og andre gaver!
Jeg skal gi det I vil ha; la mig bare få piken til hustru!
13 Da svarte Jakobs sønner Sikem og Hemor, hans far,
med svikefulle ord, fordi han hadde vanæret deres

søster Dina, 14 og sa til dem: Det kan vi ikke gjøre,
å gi vår søster til en mann som har forhud; det vilde
være en skam for oss. 15 Bare på det vilkår vil vi være
eder til vilje, at I blir som vi, og alt mannkjønn hos eder
lar sig omskjære. 16 Da vil vi gi eder våre døtre og
gifte oss med eders døtre og bo hos eder, så vi blir
ett folk. 17 Men dersom I ikke vil høre på oss og la
eder omskjære, da tar vi vår søster og drar bort. 18 Og
de syntes godt om deres ord, både Hemor og Sikem,
Hemors sønn. 19 Og den unge mann drygde ikke med
å gjøre dette, for han var glad i Jakobs datter, og han
var den som hadde mest å si i sin fars hus. 20 Så
gikk Hemor og hans sønn Sikem til porten i sin by, og
de talte til mennene i byen og sa: 21 Disse menn vil
gjerne være venner med oss og vil bo her i landet og
dra omkring her, og landet er jo vidt nok for dem; vi
vil gifte oss med deres døtre og gi dem våre døtre.
22 Men bare på det vilkår vil mennene være oss til
vilje og bo hos oss og bli til ett folk med oss, at alt
mannkjønn iblandt oss lar sig omskjære, likesom de
selv er omskåret. 23 Deres buskap og deres gods og
alle deres kløvdyr, blir ikke alt det vårt når vi bare er
dem til vilje, så de blir boende hos oss? 24 Og de
gjorde som Hemor og hans sønn Sikem vilde, alle som
hørte hjemme i hans by; og alt mannkjønn, alle som
hørte hjemme i hans by, blev omskåret. 25 Men på
den tredje dag, da de var syke av sine sår, da tok
Jakobs to sønner, Simeon og Levi, Dinas brødre, hver
sitt sverd, og de kom uforvarende over byen og slo
alt mannkjønn ihjel. 26 Også Hemor og Sikem, hans
sønn, slo de ihjel med sverdets egg, og de tok Dina ut
av Sikems hus og drog bort. 27 Jakobs sønner kom
over de drepte og plyndret byen, fordi deres søster
var blitt vanæret. 28 De tok deres småfe og storfe og
deres asener, både det som var i byen, og det som var
på marken. 29 Og alt deres gods og alle deres barn og
deres kvinner førte de bort som bytte, og alt annet
som var i husene. 30 Da sa Jakob til Simeon og Levi: I
har gjort mig en stor sorg! I har ført mig i vanrykte hos
landets innbyggere, Kana'anittene og ferisittene; jeg
råder jo bare over en liten flokk, og samler de sig imot
mig, kommer de til å slå mig ihjel, sa både jeg og mitt
hus går til grunne. 31 Men de svarte: Skulde han da få
gjøre med vår søster som med en skjøge?

35 Og Gud sa til Jakob: Gjør dig rede, dra op til
Betel og bli der, og bygg der et alter for den Gud
som åpenbarte sig for dig da du flyktet for din bror
Esau! 2 Da sa Jakob til sine husfolk og alle dem som
var med ham: Ha bort de fremmede guder som finnes
hos eder, og rens eder og skift klær, 3 og la oss ta
avsted og dra op til Betel; der vil jeg bygge et alter for
den Gud som bønnhørte mig den dag jeg var i fare, og
som var med mig på min ferd. 4 Da lot de Jakob få alle
de fremmede guder som de hadde hos sig, og ringene
som de hadde i sine ører; og Jakob gravde dem ned
under terebinten ved Sikem. 5 Så brøt de op, og en
redsel fra Gud kom over byene rundt omkring dem, så
de ikke forfulgte Jakobs sønner. 6 Og Jakob kom til
Luz, som ligger i Kana'ans land - nu heter det Betel -
han og alt det folk som var med ham. 7 Og han bygget
der et alter og kalte stedet El-Betel; for der hadde Gud
åpenbaret sig for ham da han flyktet for sin bror. 8
Da døde Debora, Rebekkas fostermor, og hun blev
begravet nedenfor Betel under eken; og han kalte den
gråts - eken. 9 Og Gud åpenbarte sig atter for Jakob,
da han kom fra Mesopotamia, og velsignet ham. 10
Og Gud sa til ham: Du heter Jakob; herefter skal du
ikke mere hete Jakob, men Israel skal være ditt navn.
Således fikk han navnet Israel. 11 Og Gud sa til ham:
Jeg er Gud den allmektige; vær fruktbar og bli tallrik!
Et folk, ja en mengde med folkeslag skal stamme fra
dig, og konger skal utgå av dine lender. 12 Og det land
som jeg gav Abraham og Isak, det vil jeg gi dig; og
din ætt efter dig vil jeg gi landet. 13 Så fór Gud op fra
ham på det sted hvor han hadde talt med ham. 14 Og
Jakob reiste op en minnestøtte på det sted hvor han
hadde talt med ham, en minnestøtte av sten; og han
øste drikkoffer på den og helte olje over den. 15 Og
Jakob kalte det sted hvor Gud hadde talt med ham,
Betel. 16 Så brøt de op fra Betel, og da det ennu var
et stykke vei igjen til Efrat, fødte Rakel, og hun hadde
en hård fødsel. 17 Og under hennes hårde fødsel sa
jordmoren til henne: Frykt ikke; for også denne gang
får du en sønn. 18 Men i det samme hun opgav ånden
- for hun måtte dø - kalte hun ham Benoni; men hans
far kalte ham Benjamin. 19 Så døde Rakel, og hun
blev begravet på veien til Efrat, det er Betlehem. 20 Og
Jakob reiste op en minnesten på hennes grav; det er
Rakels gravsten; den står der den dag idag. 21 Så brøt
Israel op igjen og slo op sitt telt bortenfor Migdal-Eder.
22 Og mens Israel bodde der i landet, hendte det at
Ruben gikk avsted og lå hos Bilha, sin fars medhustru;
og Israel fikk høre om det - Jakob hadde tolv sønner.
23 Leas sønner var: Ruben, Jakobs førstefødte, og
Simeon og Levi og Juda og Issakar og Sebulon. 24
Rakels sønner var: Josef og Benjamin. 25 Og Rakels
trælkvinne Bilhas sønner var: Dan og Naftali. 26 Og
Leas trælkvinne Silpas sønner var: Gad og Aser. Dette
var Jakobs sønner, som han fikk i Mesopotamia. 27
Og Jakob kom til sin far Isak i Mamre ved Kirjat-Arba,
det er Hebron, hvor Abraham og Isak hadde bodd som
fremmede. 28 Og Isaks dager blev hundre og åtti år.
29 Da opgav Isak ånden og døde og blev samlet til sine

fedre, gammel og mett av dager; og Esau og Jakob,
hans sønner, begravde ham.

36 Dette er Esaus eller Edoms ætt. **2** Esau tok
sig hustruer av Kana'ans døtre: Ada, hetitten
Elons datter, og Oholibama, Anas datter, hevitten
Sibeons sønnedatter, **3** og Basmat, Ismaels datter,
Nebajots søster. **4** Med Ada fikk Esau Elifas, og med
Basmat Re'uel, **5** og med Oholibama fikk han Je'us og
Jalam og Korah; dette var Esaus sønner, som han
fikk i Kana'ans land. **6** Og Esau tok sine hustruer,
sine sønner og døtre og alt sitt husfolk og sin buskap
og alle sine kløvdyr og alt sitt gods som han hadde
samlet i Kana'ans land, og drog til et annet land for
sin bror Jakobs skyld. **7** For deres eiendom var for
stor til at de kunde bo sammen - det land som de
bodde i som fremmede, kunde ikke rumme dem, så
stor buskap hadde de. **8** Så bosatte Esau sig i Se'ir-
fjellene - Esau, det er den samme som Edom. **9** Og
dette er Esaus ætt i Se'irfjellene, han som var stamfar
til edomittene. **10** Dette er navnene på Esaus sønner:
Elifas, sønn av Esaus hustru Ada, og Re'uel, sønn
av Esaus hustru Basmat. **11** Og Elifas' sønner var
Teman, Omar, Sefo, Gatam og Kenas. **12** Og Elifas,
Esaus sønn, hadde en medhustru som hette Timna,
og med henne fikk Elifas Amalek. Dette var Esaus
hustru Adas sønner. **13** Og dette var Re'uels sønner:
Nahat og Serah, Samma og Missa. Dette var Esaus
hustru Basmats sønner. **14** Og dette var sønnene til
Oholibama, Anas datter, Sibeons sønnedatter, Esaus
hustru: Med henne fikk Esau Je'us og Jalam og
Korah. **15** Dette var stammefyrstene for Esaus barn:
Sønnene til Esaus eldste sønn Elifas var stammefyrsten
Teman, stammefyrsten Omar, stammefyrsten Sefo,
stammefyrsten Kenas, **16** stammefyrsten Korah,
stammefyrsten Gatam, stammefyrsten Amalek; dette
var de stammefyrster som nedstammet fra Elifas i
Edom-landet. Dette var Adas sønner. **17** Og dette
var sønnene til Esaus sønn Re'uel: stammefyrsten
Nahat, stammefyrsten Serah, stammefyrsten Samma,
stammefyrsten Missa, dette var de stammefyrster
som nedstammet fra Re'uel i Edom-landet. Dette var
Esaus hustru Basmats sønner. **18** Og dette var Esaus
hustru Oholibamas sønner: stammefyrsten Je'usj
stammefyrsten Jalam, stammefyrsten Korah; dette var
de stammefyrster som nedstammet fra Oholibama,
Anas datter, Esaus hustru. **19** Dette var Esaus sønner,
og dette deres stammefyrster. Dette var Edom. **20**
Dette var horitten Se'irs sønner, som bodde i landet:
Lotan og Sobal og Sibeon og Ana **21** og Dison og Eser
og Disan; dette var horittenes stammefyrster, Se'irs
sønner i Edom-landet. **22** Og Lotans sønner var Hori
og Hemam, og Lotans søster var Timna. **23** Og dette
var Sobals sønner: Alvan og Manahat og Ebal, Sefo og
Onam. **24** Og dette var Sibeons sønner: Aja og Ana; det
var den Ana som fant de varme kilder i ørkenen, mens
han gjætte sin far Sibeons asener. **25** Og dette var
Anas barn: Dison og datteren Oholibama. **26** Og dette
var Disons sønner: Hemdan og Esban og Jitran og
Keran. **27** Dette var Esers sønner: Bilhan og Sa'avan
og Akan. **28** Dette var Disans sønner: Us og Aran.
29 Dette var horittenes stammefyrster: stammefyrsten
Lotan, stammefyrsten Sobal, stammefyrsten Sibeon,
stammefyrsten Ana, **30** stammefyrsten Dison,
stammefyrsten Eser, stammefyrsten Disan; dette var
horittenes stammefyrster, deres stammefyrster i Se'ir-
landet. **31** Og dette var de konger som regjerte i Edom-
landet før det regjerte nogen konge over Israels barn:
32 Bela, Beors sønn, var konge i Edom, og hans by
hette Dinhaba. **33** Da Bela døde, blev Jobab, Serahs
sønn, fra Bosra konge i hans sted. **34** Da Jobab
døde, blev Husam fra temanittenes land konge i hans
sted. **35** Da Husam døde, blev Hadad, Bedads sønn,
konge i hans sted; det var han som slo midianittene
på Moabs mark; hans by hette Avit. **36** Da Hadad
døde, blev Samla fra Masreka konge i hans sted.
37 Da Samla døde, blev Saul fra Rehobot ved elven
konge i hans sted. **38** Da Saul døde, blev Ba'al-Hanan,
Akbors sønn, konge i hans sted. **39** Da Ba'al-Hanan,
Akbors sønn, døde, blev Hadar konge i hans sted;
hans by hette Pa'u, og hans hustru hette Mehetabel,
en datter av Matred, Mesahabs datter. **40** Og dette er
navnene på Esaus stammefyrster efter deres ætter,
efter deres bosteder, med deres navn: stammefyrsten
Timna, stammefyrsten Alva, stammefyrsten Jetet,
41 stammefyrsten Oholibama, stammefyrsten Ela,
stammefyrsten Pinon, **42** stammefyrsten Kenas,
stammefyrsten Teman, stammefyrsten Mibsar, **43**
stammefyrsten Magdiel, stammefyrsten Iram; dette
var Edoms stammefyrster efter sine bosteder i sitt
eiendomsland. Dette var Esaus, edomittenes fars ætt.

37 Men Jakob bodde i det land hvor hans far hadde
bodd som fremmed, i Kana'ans land. **2** Dette
er historien om Jakobs ætt. Da Josef var sytten år
gammel, gjætte han buskapen sammen med sine
brødre; ung som han var, fulgte han med sønnene til
Bilha og Silpa, sin fars hustruer; alt det onde som blev
sagt om dem, gikk han til deres far med. **3** Men Israel
hadde Josef kjær fremfor alle sine sønner, fordi han
var hans alderdoms sønn; og han hadde latt gjøre en
sid kjortel til ham. **4** Og da hans brødre så at deres
far hadde ham mere kjær enn alle hans brødre, hatet
de ham og kunde ikke tale vennlig til ham. **5** Engang
hadde Josef en drøm, som han fortalte sine brødre; da
hatet de ham enda mere. **6** Han sa til dem: Hør nu

hvad jeg har drømt: 7 Jeg syntes vi bandt kornbånd
ute på akeren, og se, mitt kornbånd reiste sig op og
blev stående, og eders kornbånd stod rundt omkring
og bøide sig for mitt kornbånd. 8 Da sa hans brødre til
ham: Skal du kanskje være vår konge og råde over
oss? Siden hatet de ham enda mere for hans drømmer
og for hans ord. 9 Og han hadde ennu en annen drøm
og fortalte den til sine brødre; han sa: Jeg hadde ennu
en drøm, og se, solen og månen og elleve stjerner
bøide sig for mig. 10 Og da han fortalte det til sin far
og til sine brødre, skjente hans far på ham og sa til
ham: Hvad er dette for en drøm du har hatt? Skal da
jeg og din mor og dine brødre komme og bøie oss til
jorden for dig? 11 Og hans brødre var misunnelige på
ham; men hans far gjemte det i sitt minne. 12 Engang
gikk hans brødre avsted for å gjæte sin fars buskap
i Sikem. 13 Da sa Israel til Josef: Gjæter ikke dine
brødre ved Sikem? Kom, jeg vil sende dig til dem. Og
han svarte: Ja, her er jeg. 14 Da sa han til ham: Kjære,
gå og se om det står vel til med dine brødre, og om
det står vel til med buskapen, og kom så tilbake til
mig med svar! Så sendte han ham avsted fra Hebron-
dalen, og han kom til Sikem. 15 Mens han nu vanket
om på marken, møtte han en mann, og mannen spurte
ham: Hvad leter du efter? 16 Han svarte: Jeg leter
efter mine brødre; kjære, si mig hvor de gjæter! 17
Mannen sa: De har draget herfra; jeg hørte dem si:
La oss gå til Dotan! Så gikk Josef efter sine brødre
og fant dem i Dotan. 18 De så ham langt borte, og
før han kom nær til dem, la de op råd om å drepe
ham. 19 De sa sig imellem: Se, der kommer denne
drømmeren! 20 Kom nu og la oss slå ham ihjel og
kaste ham ned i en av brønnene her, og så vil vi si: Et
vilt dyr har ett ham op. Så får vi se hvad det blir av
hans drømmer. 21 Da Ruben hørte dette, vilde han fri
ham ut av deres hender og sa: La oss ikke slå ham
ihjel! 22 Og han sa til dem: Utøs ikke blod, kast ham
ned i denne brønn her i ørkenen, men legg ikke hånd
på ham - for han vilde fri ham ut av deres hånd og føre
ham tilbake til hans far. 23 Da nu Josef kom til sine
brødre, klædde de av ham hans kjortel, den side kjortel
som han hadde på. 24 Og de tok og kastet ham ned i
brønnen; men brønnen var tom, det var intet vann i
den. 25 Så satte de sig til å holde måltid; og da de så
op, fikk de se et reisefølge av ismaelitter som kom fra
Gilead, og deres kameler bar krydderier og balsam
og ladanum; de var på vei med dette ned til Egypten.
26 Da sa Juda til sine brødre: Hvad gagner det at vi
slår var bror ihjel og skjuler drapet? 27 Kom og la oss
selge ham til ismaelittene, men la oss ikke legge hånd
på ham, han er jo vår egen kjødelige bror. Og hans
brødre gjorde som han sa. 28 Da nu de midianittiske
kjøbmenn kom forbi, drog de Josef op av brønnen, og
så solgte de Josef til ismaelittene for tyve sekel sølv;
og ismaelittene tok Josef med sig til Egypten. 29 Da
Ruben kom tilbake til brønnen, fikk han se at Josef ikke
var i brønnen. Da sønderrev han sine klær, 30 og han
gikk tilbake til sine brødre og sa: Gutten er der ikke, og
jeg - hvor skal jeg gjøre av mig? 31 Så tok de Josefs
kjortel og slaktet en gjetebukk og dyppet kjortelen i
blodet. 32 Og de sendte den side kjortel hjem til faren
og sa: Denne har vi funnet; se efter om det ikke er din
sønns kjortel! 33 Og han kjente den igjen og sa: Jo,
det er min sønns kjortel; et vilt dyr har ett ham op,
Josef er visselig revet ihjel! 34 Og Jakob sønderrev
sine klær og bandt sekk om sine lender og sørget over
sin sønn i lang tid. 35 Og alle hans sønner og alle hans
døtre kom for å trøste ham; men han vilde ikke la sig
trøste; han sa: Med sorg må jeg fare ned til min sønn i
dødsriket. Og hans far gråt over ham. (Sheol h7585) 36
Men midianittene solgte ham i Egypten til Potifar, som
var hoffmann hos Farao og høvding over livvakten.

38 På denne tid drog Juda ned fra det sted hvor
hans brødre bodde, og han tok inn til en mann
i Adullam, som hette Hira. 2 Der så Juda datteren
til en kana'anittisk mann som hette Sua; og han tok
henne til hustru og gikk inn til henne. 3 Og hun blev
fruktsommelig og fødte en sønn og kalte ham Er. 4
Så blev hun atter fruktsommelig og fødte en sønn,
og hun kalte ham Onan. 5 Siden fødte hun ennu en
sønn og kalte ham Sela; da han blev født, var Juda i
Kesib. 6 Og Juda tok en hustru til Er, sin førstefødte
sønn; hun hette Tamar. 7 Men Er, Judas førstefødte,
mishaget Herren, og Herren lot ham dø. 8 Da sa Juda
til Onan: Gå inn til din brors hustru, og ta henne til
ekte i din brors sted og opreis din bror avkom. 9 Men
Onan visste at avkommet ikke skulde høre ham til;
når han derfor gikk inn til sin brors hustru, spilte han
sæden på jorden for ikke å gi sin bror avkom. 10 Men
det var ondt i Herrens øine det han gjorde, og han lot
også ham dø. 11 Da sa Juda til Tamar, sin sønnekone:
Bo som enke i din fars hus, til Sela, min sønn, er blitt
voksen! For han tenkte: Ellers kommer også han til å
dø, som hans brødre. Så drog Tamar hjem og bodde i
sin fars hus. 12 Da nu en lengere tid var gått, døde
Suas datter, Judas hustru, og da sørgetiden var over,
gikk Juda op til Timna, til dem som klippet hans får, og
hans venn Hira fra Adullam var med ham. 13 Da det
nu blev fortalt Tamar at hennes svigerfar var på vei op
til Timna for å klippe sine får, 14 tok hun sine enkeklær
av og la et slør om sig og hyllet sig inn i det og satte
sig ved inngangen til Ena'im, på veien til Timna; for
hun så at Sela var blitt voksen, og at hun allikevel ikke
var gitt ham til hustru. 15 Da Juda så henne, tenkte

han det var en skjøge; for hun hadde tilhyllet sitt ansikt.
16 Så bøide han av fra veien og gikk bort til henne og
sa: Kom, la mig gå inn til dig! For han visste ikke at det
var hans sønnekone. Da sa hun: Hvad vil du gi mig for
å gå inn til mig? 17 Han svarte: Jeg vil sende dig et kje
av min buskap. Da sa hun: Ja, dersom du vil gi mig
et pant, til du sender mig det. 18 Han sa: Hvad skal
jeg gi dig til pant? Hun svarte: Ditt signet og din snor
og staven som du har i hånden. Det gav han henne
og gikk så inn til henne, og hun blev fruktsommelig
med ham. 19 Og hun stod op og gikk sin vei, og hun
la sitt slør av sig og tok på sig sine enkeklær. 20 Og
Juda sendte kjeet med sin venn fra Adullam for å få
pantet tilbake av kvinnen; men han fant henne ikke. 21
Og han spurte folkene der på stedet og sa: Hvor er
skjøgen, hun i Ena'im, ved veien? De sa: Det har ikke
vært nogen skjøge her. 22 Så kom han tilbake til Juda
og sa: Jeg fant henne ikke, og tilmed sa folkene der
på stedet: Det har ikke vært nogen skjøge her. 23 Da
sa Juda: La henne ha det, så vi ikke skal få skam av
denne sak! Kjeet har jeg jo sendt henne, men du fant
henne ikke. 24 Så gikk det omkring tre måneder; da
kom folk og sa til Juda: Tamar, din sønnekone, har
drevet hor, og nu er hun også blitt fruktsommelig i hor.
Og Juda sa: Før henne ut, hun skal brennes! 25 Men
da hun blev ført ut, sendte hun bud til sin svigerfar og
lot si: Det er med den mann som eier disse ting, jeg er
blitt fruktsommelig. Og hun sa: Se efter hvem som eier
dette signet og disse snorer og denne stav! 26 Og
Juda kjente dem igjen og sa: Hun er i sin gode rett mot
mig fordi jeg ikke har gitt henne til min sønn Sela. Og
han hadde ikke siden omgang med henne. 27 Da den
tid kom at hun skulde føde, se, da var det tvillinger i
hennes liv. 28 Og i det samme hun fødte, stakk den
ene hånden frem; da tok jordmoren og bandt en rød
tråd om hans hånd og sa: Denne kom først frem. 29
Men så drog han sin hånd tilbake, og da kom hans
bror frem, og hun sa: Hvor du har brutt dig frem! Og de
kalte ham Peres. 30 Så kom hans bror frem, han som
hadde den røde tråd om hånden; ham kalte de Serah.

39 Josef blev ført ned til Egypten; og Potifar, en
egypter, som var hoffmann hos Farao og høvding
over livvakten, kjøpte ham av ismaelittene som hadde
hatt ham med sig dit. 2 Men Herren var med Josef, så
alt lyktes for ham; og han vedblev å være i huset hos
sin herre egypteren. 3 Da hans herre så at Herren var
med ham, og at Herren lot alt det han gjorde, lykkes
for ham, 4 fant Josef nåde for hans øine og fikk gå
ham til hånde; og han satte ham over sitt hus, og alt
det han hadde, la han i hans hender. 5 Og helt fra den
tid han hadde satt ham over sitt hus og over alt det
han hadde, velsignet Herren egypterens hus for Josefs
skyld, og Herrens velsignelse var over alt det han
hadde, både i huset og på marken. 6 Og han overlot
alt det han hadde, i Josefs hender, og han så ikke til
med ham i noget, uten med den mat han selv åt. Og
Josef var vakker av skapning og vakker å se til. 7 Og
nogen tid efter hendte det at hans herres hustru kastet
sine øine på Josef og sa: Kom og ligg hos mig! 8 Men
han vilde ikke og sa til sin herres hustru: Min herre ser
ikke til med mig i nogen ting i hele sitt hus, og alt det
han eier, har han lagt i mine hender; 9 han har ikke
mere å si her i huset enn jeg, og han har ikke nektet
mig noget uten dig, fordi du er hans hustru. Hvorledes
skulde jeg da gjøre denne store ondskap og synde
mot Gud? 10 Som hun nu dag efter dag talte til Josef,
og han ikke føide henne i å ligge hos henne og være
sammen med henne, 11 så hendte det en dag at han
kom inn i huset for å gjøre sitt arbeid, mens ingen av
husets folk var inne. 12 Da grep hun fatt i hans kappe
og sa: Ligg hos mig! Men han lot sin kappe efter sig i
hennes hånd og flyktet ut av huset. 13 Og da hun så at
han hadde latt sin kappe efter sig i hennes hånd og
var flyktet ut av huset, 14 ropte hun på sine husfolk og
sa til dem: Se, her har han ført en hebraisk mann hit
til oss for å føre skam over oss; han kom inn til mig
for å ligge hos mig, men jeg ropte så høit jeg kunde,
15 og da han hørte at jeg satte i å rope, lot han sin
kappe efter sig hos mig og flyktet ut av huset. 16 Så
lot hun hans kappe bli liggende hos sig til hans herre
kom hjem. 17 Da talte hun likedan til ham og sa: Den
hebraiske træl som du har ført hit til oss, kom inn til
mig for å føre skam over mig; 18 men da jeg satte i
å rope, lot han sin kappe efter sig hos mig og flyktet
ut av huset. 19 Da nu hans herre hørte hvad hans
hustru fortalte, hvorledes hun sa: Således har din træl
gjort mot mig, da optendtes hans vrede. 20 Og Josefs
herre tok og satte ham i fengslet, der hvor kongens
fanger holdtes fengslet; og han blev sittende der i
fengslet. 21 Men Herren var med Josef og lot ham
vinne alles hjerter og gav ham yndest hos fengslets
overopsynsmann. 22 Og fengslets overopsynsmann
satte Josef til å se efter alle fangene som var i fengslet;
og alt det som skulde gjøres der, det gjorde han. 23
Fengslets overopsynsmann så ikke efter nogen ting
som han hadde under hender, fordi Herren var med
ham; og hvad han gjorde, gav Herren lykke til.

40 Nogen tid derefter hendte det at munnskjenken
og bakeren hos kongen i Egypten forså sig mot
sin herre, kongen i Egypten. 2 Og Farao blev vred
på sine to hoffmenn, den øverste munnskjenk og den
øverste baker 3 og satte dem fast hos høvdingen
over livvakten, i fengslet hvor Josef var fange. 4 Og
høvdingen over livvakten satte Josef til å være hos

dem, og han gikk dem til hånde; og de blev sittende
en tid i fengslet. 5 Engang drømte begge hver sin
drøm i samme natt og hver drøm med sin mening -
munnskjenken og bakeren hos kongen i Egypten, de
som satt fanget i fengslet. 6 Da Josef kom inn til dem
om morgenen, så han på dem at de var motfalne. 7
Da spurte han Faraos hoffmenn, de som satt fengslet
med ham hos hans herre: Hvorfor ser I så sorgfulle ut
idag? 8 De svarte: Vi har drømt, og det er ingen som
kan tyde det. Da sa Josef til dem: Å tyde drømmer - er
ikke det Guds sak? Fortell mig hvad I har drømt! 9 Da
fortalte den øverste munnskjenk Josef sin drøm og
sa til ham: Jeg så i drømme et vintre som stod foran
mig; 10 og på vintreet var det tre grener, og det skjøt
knopper, blomstene kom frem, klasene modnedes til
druer. 11 Og jeg holdt Faraos beger i min hånd, og jeg
tok druene og krystet dem ut i Faraos beger, og så
rakte jeg Farao begeret. 12 Da sa Josef til ham: Dette
er tydningen: De tre grener er tre dager. 13 Om tre
dager skal Farao ophøie dig og sette dig i ditt embede
igjen, og du skal rekke Farao begeret, som du gjorde
før, da du var hans munnskjenk. 14 Men kom mig i hu,
når det går dig vel, og vis barmhjertighet mot mig, så
du taler om mig for Farao og hjelper mig ut av dette
hus! 15 For de har stjålet mig fra hebreernes land, og
heller ikke her har jeg gjort noget som de kunde sette
mig i fengslet for. 16 Da den øverste baker så at Josef
hadde gitt en så god tydning, sa han til ham: Også jeg
hadde en drøm og syntes jeg så at jeg bar tre kurver
med hvetebrød på mitt hode. 17 Og i den øverste
kurv var det allslags bakverk, sånt som Farao pleier å
ete, og fuglene åt det av kurven på mitt hode. 18 Da
svarte Josef og sa: Dette er tydningen: De tre kurver
er tre dager. 19 Om tre dager skal Farao ophøie dig,
hugge hodet av dig og henge dig på et tre, og fuglene
skal ete kjøttet av dig. 20 Den tredje dag, da det var
Faraos fødselsdag, gjorde han et gjestebud for alle
sine tjenere; og han ophøiet den øverste munnskjenk
og den øverste baker iblandt sine tjenere. 21 Han satte
den øverste munnskjenk i hans embede igjen, og han
rakte Farao begeret, 22 og den øverste baker lot han
henge, således som Josef hadde tydet drømmene for
dem. 23 Men den øverste munnskjenk kom ikke Josef
i hu - han glemte ham.

41 Så hendte det da to år var omme, at Farao
drømte han stod ved elven. 2 Og se, det steg
op av elven syv kyr, vakre å se til og fete, og de gikk
og beitet i elvegresset. 3 Og efter dem steg det op
av elven syv andre kyr, stygge å se til og magre, og
de stod ved siden av de andre kyr på elvebredden.
4 Og de stygge og magre kyr åt op de syv vakre og
fete kyr. Da våknet Farao. 5 Så sovnet han igjen
og drømte annen gang, og se, syv aks, frodige og
gode, vokste op på ett strå. 6 Og efter dem skjøt det
op syv aks som var tynne og svidd av østenvind. 7
Og de tynne aks slukte de syv frodige og fulle aks.
Da våknet Farao, og skjønte at det var en drøm. 8
Men om morgenen var han urolig til sinns, og han
sendte bud og lot kalle alle tegnsutleggerne og alle
vismennene i Egypten; og Farao fortalte dem sine
drømmer, men det var ingen som kunde tyde dem for
ham. 9 Da talte den øverste munnskjenk til Farao og
sa: Jeg må idag minne om mine synder. 10 Farao blev
vred på sine tjenere og satte mig fast hos høvdingen
over livvakten, både mig og den øverste baker. 11
Da hadde vi hver sin drøm i samme natt, jeg og han,
og våre drømmer hadde hver sin mening. 12 Og det
var en hebraisk gutt sammen med oss der; han var
tjener hos høvdingen over livvakten; ham fortalte vi
våre drømmer, og han tydet dem for oss; efter som
enhver hadde drømt, tydet han dem. 13 Og som han
tydet dem for oss, således gikk det; jeg blev satt i mitt
embede igjen, og han blev hengt. 14 Da sendte Farao
bud og lot Josef kalle, og de førte ham skyndsomt
ut av fengslet; og han lot sig rake og skiftet klær og
trådte frem for Farao. 15 Da sa Farao til Josef: Jeg
har hatt en drøm, og det er ingen som kan tyde den;
men jeg har hørt si om dig at så snart du hører en
drøm, kan du tyde den. 16 Og Josef svarte Farao og
sa: Det står ikke til mig; Gud vil gi et svar som spår
lykke for Farao. 17 Da sa Farao til Josef: Jeg syntes
i drømme at jeg stod på elvebredden. 18 Og se, av
elven steg det op syv kyr, fete og vakre av skikkelse,
og de gikk og beitet i elvegresset. 19 Og efter dem
steg det op syv andre kyr, tynne og svært stygge av
skikkelse og magre; jeg har aldri sett så stygge kyr i
hele Egyptens land. 20 Og de magre og stygge kyr
åt op de syv første, fete kyr. 21 Og da de hadde fått
dem til livs, kunde det ikke merkes på dem, de var like
stygge å se til som før. Da våknet jeg. 22 Så drømte
jeg igjen, og se: Syv aks, fulle og gode, vokste op på
ett strå. 23 Og efter dem skjøt det op syv aks som var
fortørket og tynne og svidd av østenvind. 24 Og de
tynne aks slukte de syv gode aks. Og jeg fortalte det
til tegnsutleggerne, men ingen kunde forklare det for
mig. 25 Da sa Josef til Farao: Faraos drømmer har én
mening; hvad Gud vil gjøre, har han latt Farao få vite.
26 De syv gode kyr er syv år, og de syv gode aks er
syv år; det er en og samme drøm. 27 Og de syv magre
og stygge kyr som steg op efter dem, er syv år, og de
syv tomme aks som var svidd av østenvinden, er syv
hungersår, som skal komme. 28 Det er som jeg sa til
Farao: Hvad Gud vil gjøre, har han latt Farao se. 29
Det kommer syv år med stor overflod i hele Egyptens

land; 30 men efter dem kommer det syv hungersår, så
all denne overflod skal bli glemt i Egyptens land, og
hungeren skal arme ut landet; 31 og ingen skal minnes
den overflod som var i landet, for hungeren bakefter;
for den skal bli meget hård. 32 Men at drømmen kom
to ganger for Farao, det vil si at saken er fast besluttet
av Gud, og at Gud vil gjøre det snart. 33 Nu skulde
Farao utse sig en forstandig og vis mann og sette ham
over Egyptens land! 34 Det skulde Farao gjøre og
så sette opsynsmenn over landet og ta femtedelen
av avgrøden i Egyptens land i de syv overflodsår. 35
Og de skal samle alt som kan tjene til føde, i disse
gode år som kommer, og under Faraos hånd dynge op
korn i byene til føde og ta vare på det. 36 Og kornet
skal tjene til forråd for landet i de syv hungersår som
skal komme over Egyptens land, så landet ikke skal
ødelegges av hungeren. 37 Disse ord syntes Farao
og alle hans tjenere godt om. 38 Og Farao sa til sine
tjenere: Mon det finnes nogen som han, en mann som
har Guds ånd? 39 Så sa Farao til Josef: Siden Gud
har latt dig vite alt dette, så er det ingen så forstandig
og vis som du. 40 Du skal forestå mitt hus, og hele mitt
folk skal rette sig efter ditt ord; bare tronen vil jeg ha
fremfor dig. 41 Og Farao sa fremdeles til Josef: Se, jeg
setter dig over hele Egyptens land. 42 Og Farao tok
sin signetring av sin hånd og satte den på Josefs hånd
og klædde ham i klær av fint lin og hengte en gullkjede
om hans hals. 43 Og han lot ham kjøre i den vogn som
var nærmest efter hans egen, og de ropte foran ham:
Abrek! Og han satte ham over hele Egyptens land. 44
Og Farao sa til Josef: Jeg er Farao, og uten din vilje
skal ingen mann løfte hånd eller fot i hele Egyptens
land. 45 Og Farao gav Josef navnet Sofnat-Paneah og
gav ham til hustru Asnat, en datter av Potifera, presten
i On. Så drog Josef omkring i Egyptens land. 46 Josef
var tretti år gammel da han stod for Egyptens konge
Faraos åsyn. Og efterat Josef var gått ut fra Farao,
reiste han gjennem hele Egyptens land. 47 Og jorden
bar rikelig i de syv overflodsår. 48 Og han samlet alle
slags grøde i de syv gode år som kom i Egyptens land,
og la den op i byene; i hver by la han op avgrøden
fra landet som lå omkring. 49 Så hopet da Josef op
korn som havets sand, i svære mengder, inntil de holdt
op med å telle; for det var ikke tall på det. 50 Før det
første hungersår kom, fikk Josef to sønner med Asnat,
datter av Potifera, presten i On. 51 Og Josef kalte sin
førstefødte sønn Manasse; for sa han Gud har latt mig
glemme all min møie og hele min fars hus. 52 Og den
andre sønn kalte han Efra'im; for sa han Gud har gjort
mig fruktbar i det land som jeg led ondt i. 53 Da de syv
overflodsår i Egyptens land var til ende, 54 begynte de
syv hungersår å komme, således som Josef hadde
sagt. Da blev det hungersnød i alle landene, men i hele
Egyptens land var det brød. 55 Og da hele Egyptens
land led hunger, ropte folket til Farao om brød. Da
sa Farao til alle egypterne: Gå til Josef! Hvad han
sier eder, skal I gjøre. 56 Da det nu var hungersnød
over hele landet, åpnet Josef alle oplagshusene og
solgte korn til egypterne; for hungersnøden var hård i
Egyptens land. 57 Og fra alle landene kom de til Josef
i Egypten for å kjøpe korn; for hungersnøden var hård
i alle landene.

42 Da Jakob fikk vite at det var korn i Egypten, sa
han til sine sønner: Hvorfor sitter I og ser på
hverandre? 2 Og han sa: Jeg har hørt at det er korn
i Egypten; dra dit ned og kjøp korn til oss der, så vi
kan leve og ikke dø! 3 Da drog Josefs ti brødre ned
for å kjøpe korn i Egypten. 4 Men Benjamin, Josefs
bror, sendte Jakob ikke avsted med hans brødre; for
han sa: Det kunde møte ham en ulykke. 5 Så kom
Israels sønner for å kjøpe korn blandt alle de andre
som kom; for det var hungersnød i Kana'ans land.
6 Og Josef var den som rådet i landet; det var han
som solgte korn til alt folket i landet; og Josefs brødre
kom og bøide sig med sitt ansikt til jorden for ham. 7
Da Josef så sine brødre, kjente han dem igjen; men
han lot som om de var fremmede for ham, og talte
hårdt til dem og sa til dem: Hvor kommer I fra? De sa:
Fra Kana'ans land for å kjøpe korn. 8 Josef kjente
sine brødre, men de kjente ikke ham. 9 Og Josef kom
i hu det han hadde drømt om dem, og sa til dem: I
er speidere, I er kommet for å se hvor landet ligger
åpent. 10 De svarte ham: Nei, herre, dine tjenere er
kommet for å kjøpe korn. 11 Vi er alle sønner av én
mann; vi er ærlige folk, dine tjenere er ikke speidere.
12 Men han sa til dem: Jo, I er kommet for å se hvor
landet ligger åpent. 13 Men de sa: Vi, dine tjenere, er
tolv brødre, sønner av én mann i Kana'ans land, den
yngste er nu hjemme hos vår far, og én er ikke mere
til. 14 Josef sa til dem: Det er som jeg har sagt til eder:
I er speidere. 15 Men nu skal I prøves: Så sant Farao
lever, skal I ikke komme herfra før eders yngste bror
kommer hit. 16 Send en av eder avsted for å hente
eders bror, men I andre skal holdes fanget, og eders
ord skal prøves, om det er sant det I sier; hvis ikke, så
er I, så sant Farao lever, speidere. 17 Og han holdt
dem alle sammen i fengsel i tre dager. 18 Men den
tredje dag sa Josef til dem: Gjør som jeg nu sier, så
skal I leve! Jeg frykter Gud. 19 Dersom I er ærlige folk,
så skal en av eder brødre bli tilbake i fengslet, men I
andre kan dra avsted og ha med eder korn til hjelp mot
hungersnøden i eders hjem, 20 og før eders yngste
bror til mig, så eders ord kan sannes, og I ikke skal dø.
Og de så gjorde. 21 Og de sa sig imellem: Sannelig, vi

har skyld på oss for vår bror. Vi så hans sjeleangst da
han bønnfalt oss, og vi vilde ikke høre; derfor er denne
nød kommet over oss. 22 Da tok Ruben til orde og sa
til dem: Sa jeg ikke til eder: Gjør ikke synd mot gutten?
Men I vilde ikke høre; se, derfor kreves nu hans blod.
23 Men de visste ikke at Josef forstod det; for han
brukte tolk når han talte med dem. 24 Og han vendte
sig fra dem og gråt. Så vendte han sig til dem igjen og
talte til dem, og han tok Simeon fra dem og lot ham
binde så de så på. 25 Og Josef bød sine folk at de
skulde fylle deres sekker med korn og legge enhvers
penger igjen i hans sekk og gi dem niste med på veien.
Og de gjorde således med dem. 26 Så la de kornet
på sine asener og drog derfra. 27 Men da en av dem
åpnet sin sekk for å gi sitt asen fôr i herberget, da fikk
han se sine penger, de lå øverst i hans sekk. 28 Og
han sa til sine brødre: Mine penger er kommet igjen,
og se, de ligger her i min sekk. Da blev de motfalne
og vendte sig forferdet til hverandre og sa: Hvad er
det Gud har gjort mot oss? 29 Så kom de hjem til
Jakob, sin far, i Kana'ans land, og de fortalte ham alt
det som hadde hendt dem, og sa: 30 Mannen som
råder der i landet, talte hårdt til oss og tok oss for folk
som vilde speide ut landet. 31 Og vi sa til ham: Vi er
ærlige folk, vi er ikke speidere; 32 vi er tolv brødre,
alle sønner av samme far, én er ikke mere til, og den
yngste er nu hjemme hos vår far i Kana'ans land. 33
Da sa mannen som råder der i landet, til oss: Av dette
vil jeg forstå om I er ærlige folk: La en av eder brødre
bli her hos mig og ta hvad I trenger mot hungersnøden
i eders hjem, og far eders vei; 34 og kom så hit til mig
med eders yngste bror, så jeg kan forstå at I ikke er
speidere, men ærlige folk! Da vil jeg gi eder eders bror
igjen, og I kan fritt dra omkring i landet. 35 Da de så
tømte sine sekker, se, da lå enhvers pengepung i hans
sekk; og da de og deres far så pengepungene, blev de
redde. 36 Og Jakob, deres far, sa til dem: I gjør mig
barnløs; Josef er ikke mere til, og Simeon er ikke mere
til, og Benjamin vil I ta fra mig; det kommer over mig
alt sammen. 37 Da sa Ruben til sin far: Begge mine
sønner kan du drepe hvis jeg ikke kommer tilbake til
dig med ham; gi ham i min hånd, så vil jeg føre ham
tilbake til dig. 38 Men han sa: Min sønn skal ikke dra
ned med eder; for hans bror er død, og han er alene
tilbake, og dersom det møter ham nogen ulykke på
den vei som I drar, så kommer I til å sende mine grå
hår med sorg ned i dødsriket. **(Sheol h7585)**

43 Men hungersnøden var hård i landet. 2 Og da
de hadde brukt op det korn de hadde hentet fra
Egypten, sa deres far til dem: Dra atter avsted og kjøp
oss litt korn! 3 Men Juda sa til ham: Mannen sa så
alvorlig til oss: I skal ikke komme for mine øine uten
eders bror er med. 4 Dersom du vil sende vår bror med
oss, vil vi dra ned og kjøpe korn til dig. 5 Men dersom
du ikke vil sende ham, vil vi ikke dra ned; for mannen
sa til oss: I skal ikke komme for mine øine uten eders
bror er med. 6 Da sa Israel: Hvorfor har I gjort så ille
mot mig og fortalt mannen at I har ennu en bror? 7 De
svarte: Mannen spurte oss nøie ut både om oss og om
vår ætt og sa: Lever eders far ennu? Har I nogen bror?
Og vi svarte ham efter som han spurte; kunde vi vel
vite at han vilde si: Kom her ned med eders bror? 8
Og Juda sa til Israel, sin far: Send gutten med mig I Så
vil vi gjøre oss rede og dra avsted, så vi kan leve og
ikke skal dø, både vi og du og våre små barn. 9 Jeg
skal svare for ham, av mig kan du kreve ham; dersom
jeg ikke har ham med tilbake til dig og stiller ham
for ditt ansikt, da vil jeg være din skyldner alle mine
dager; 10 for dersom vi ikke hadde dryget så lenge, da
kunde vi nu to ganger vært her igjen. 11 Da sa Israel,
deres far, til dem: Skal det nu så være, så gjør som
jeg sier: Ta i eders sekker av alt det ypperste landet
eier, og ha det med til mannen som gave, litt balsam
og litt honning, krydderier og ladanum, pistasienøtter
og mandler, 12 og ta dobbelt så mange penger med
eder, for de penger som kom igjen og lå øverst i
eders sekker, må I ha med tilbake; kanskje det var
en feiltagelse. 13 Ta så eders bror med, og gjør eder
rede og dra tilbake til mannen! 14 Og den allmektige
Gud la eder finne barmhjertighet hos mannen, så han
lar eders andre bror og Benjamin dra hjem igjen med
eder; og jeg - skal jeg være barnløs, så får jeg være
barnløs! 15 Så tok mennene denne gave, og de tok
dobbelte penger med sig, og Benjamin; og de gjorde
sig rede og drog ned til Egypten og trådte frem for
Josef. 16 Da Josef så Benjamin sammen med dem,
sa han til den som forestod hans hus: Før mennene
inn i huset og la slakte og lage til; for mennene skal
ete til middag hos mig. 17 Og mannen gjorde som
Josef sa, og førte mennene inn i Josefs hus. 18 Men
mennene blev redde fordi de blev ført inn i Josefs hus,
og de sa: Det er vel for de pengers skyld som forrige
gang kom tilbake i våre sekker, vi føres inn her, forat
han kan velte sig inn på oss og kaste sig over oss
og gjøre oss til træler og ta våre asener. 19 De gikk
derfor til mannen som forestod Josefs hus, og talte til
ham ved inngangen til huset 20 og sa: Hør, herre! Vi
kom forrige gang ned her for å kjøpe korn; 21 men da
vi kom til herberget og åpnet våre sekker, se, da lå
enhvers penger øverst i hans sekk, våre penger med
sin fulle vekt, og nu har vi dem med oss igjen, 22 og vi
har tatt andre penger ned med oss til å kjøpe korn
for; vi vet ikke hvem som har lagt våre penger i våre
sekker. 23 Da sa han: I kan være rolige, frykt ikke!

Eders Gud og eders fars Gud har gitt eder en skatt i
eders sekker; eders penger har jeg fått. Så førte han
Simeon ut til dem. 24 Derefter førte mannen dem inn i
Josefs hus og gav dem vann, og de tvettet sine føtter,
og han gav dem fôr til deres asener. 25 Så la de gaven
til rette til Josef skulde komme hjem om middagen; for
de hadde hørt at de skulde ete der. 26 Og da Josef var
kommet hjem, bar de inn til ham gaven som de hadde
med sig, og kastet sig ned på jorden for ham. 27 Men
han spurte dem om det gikk dem vel, og han sa: Går
det eders far vel, den gamle som I talte om? Lever han
ennu? 28 De svarte: Ja! Det går din tjener vår far vel;
han lever ennu. Og de bøide sig og kastet sig ned for
ham. 29 Og da han så op og fikk øie på Benjamin, sin
bror, sin mors sønn, sa han: Er dette eders yngste bror,
som I talte til mig om? Og han sa: Gud velsigne dig,
min sønn! 30 Og Josef skyndte sig bort, for hans hjerte
brente mot hans bror, og han søkte et sted hvor han
kunde gråte; og han gikk inn i sitt kammer og gråt der.
31 Så tvettet han sitt ansikt og gikk ut, og han gjorde
sig sterk og sa: Sett maten frem! 32 Og de satte frem
for ham særskilt og for dem særskilt, og for egypterne
som åt hos ham, særskilt; for egypterne kan ikke ete
sammen med hebreerne, det er en vederstyggelighet
for egypterne. 33 Og mennene fikk sine plasser midt
imot ham efter alderen, den førstefødte øverst og den
yngste nederst, og de så på hverandre og undret sig.
34 Og han lot bære til dem av maten på sitt bord, og
Benjamin fikk fem ganger så meget som enhver av de
andre; og de drakk, og drakk sig glade med ham.

44 Siden bød han den som forestod hans hus: Fyll
mennenes sekker med korn så meget de kan
føre, og legg enhvers penger øverst i hans sekk! 2
Men mitt beger, sølvbegeret, skal du legge øverst i den
yngstes sekk sammen med pengene for hans korn. Og
han gjorde som Josef bød ham. 3 Om morgenen, da
det blev lyst, lot de mennene med sine asener fare. 4
Da de hadde draget ut av byen og ennu ikke var langt
kommet, sa Josef til den som forestod hans hus: Ta
avsted, sett efter mennene, og når du når dem, skal
du si til dem: Hvorfor har I gjengjeldt godt med ondt? 5
Er det ikke det beger som min herre drikker av, og
som han spår i? Dette var ille gjort av eder. 6 Og han
innhentet dem og sa dette til dem. 7 Da sa de til ham:
Hvorfor taler min herre således? Det være langt fra
dine tjenere å gjøre noget slikt! 8 Se, de penger som
vi fant øverst i våre sekker, hadde vi med oss tilbake til
dig fra Kana'ans land; hvorledes skulde vi da stjele
sølv eller gull fra din herres hus? 9 Den av dine tjenere
som det finnes hos, han skal dø, og vi andre skal være
min herres træler. 10 Og han sa: Vel, la det være som
I har sagt! Den som det finnes hos, skal være min
træl, men I skal være uten skyld. 11 Så skyndte de
sig og løftet hver sin sekk ned på jorden, og enhver
åpnet sin sekk. 12 Og han så efter; han begynte hos
den eldste og endte hos den yngste, og begeret blev
funnet i Benjamins sekk. 13 Da sønderrev de sine klær
og lesste hver på sitt asen og vendte tilbake til byen.
14 Og Juda og hans brødre kom til Josefs hus mens
han ennu var der, og de kastet sig til jorden for ham.
15 Da sa Josef til dem: Hvad er det for noget I har
gjort? Visste I ikke at en mann som jeg kan spå? 16
Og Juda sa: Hvad skal vi svare min herre? Hvad skal
vi si, og hvad skal vi rettferdiggjøre oss med? Gud har
funnet dine tjeneres misgjerning; se, vi er min herres
træler, både vi og den som begeret blev funnet hos. 17
Men han sa: Det være langt fra mig å gjøre slikt! Den
mann som begeret blev funnet hos, han skal være min
træl, men dra I andre i fred op til eders far! 18 Da gikk
Juda frem til ham og sa: Hør mig, herre! La din tjener
få tale et ord for min herres ører, og la ikke din vrede
optendes mot din tjener; for du er som Farao selv. 19
Min herre spurte sine tjenere: Har I far eller bror? 20
Da sa vi til min herre: Vi har en gammel far, og han har
en ung sønn, som er født i hans alderdom; hans bror
er død, og han er alene igjen efter sin mor, og hans far
har ham så kjær. 21 Og du sa til dine tjenere: Før ham
ned til mig, så jeg kan få se ham med mine egne øine!
22 Da sa vi til min herre: Gutten kan ikke forlate sin far;
for hvis han forlater sin far, da vil hans far dø. 23 Men
du sa til dine tjenere: Dersom ikke eders yngste bror
kommer ned med eder, skal I ikke mere komme for
mine øine. 24 Da vi så kom hjem til din tjener min far,
fortalte vi ham hvad min herre hadde sagt 25 Og vår
far sa: dra avsted igjen og kjøp litt korn til oss! 26 Da
sa vi: Vi kan ikke dra ned, men dersom vår yngste bror
er med oss, da vil vi dra ned; for vi kan ikke komme
mannen for øie uten at vår yngste bror er med. 27 Men
din tjener min far sa til - oss: I vet at min hustru fødte
mig to sønner, 28 og den ene gikk bort fra mig, og jeg
sa: han er visselig revet ihjel; og jeg har aldri sett ham
siden. 29 Tar I nu også denne fra mig, og det møter
ham nogen ulykke, så sender I mine grå hår med sorg
ned i dødsriket. (Sheol h7585) 30 Skal jeg nu komme
hjem til din tjener min far, og gutten, som han henger
ved med hele sin sjel, ikke er med oss, 31 så blir det
hans død med det samme han ser at gutten ikke er
med, og vi må sende din tjener vår fars grå hår med
sorg ned i dødsriket. (Sheol h7585) 32 For din tjener tok
på sig å svare for gutten hos min far og sa: dersom jeg
ikke har ham med tilbake til dig, vil jeg være min fars
skyldner alle mine dager. 33 La derfor din tjener bli i
guttens sted som træl hos min herre, men la gutten dra
hjem med sine brødre! 34 For hvorledes skulde jeg dra

hjem til min far uten at gutten var med mig? Jeg kunde
ikke se på den sorg som vilde komme over min far.

45 Da kunde ikke Josef lenger legge bånd på sig
for alle dem som stod hos ham; han ropte: La
hver mann gå ut fra mig! Og det var ingen tilstede da
Josef gav sig til kjenne for sine brødre. **2** Og han brast
i gråt og gråt så høit at egypterne hørte det, og de
hørte det i Faraos hus. **3** Og Josef sa til sine brødre:
Jeg er Josef, lever min far ennu? Men hans brødre
kunde ikke svare ham, så forferdet stod de der foran
ham. **4** Da sa Josef til sine brødre: Kjære, kom hit til
mig! Så gikk de bort til ham; og han sa: Jeg er Josef,
eders bror, som I solgte til Egypten. **5** Men vær nu ikke
bekymret og sørg ikke over at I solgte mig hit! For å
holde eder i live har Gud sendt mig hit i forveien for
eder; **6** for nu har det vært hungersnød i landet i to år,
og ennu kommer det fem år da der hverken skal pløies
eller høstes. **7** Men Gud har sendt mig i forveien for
eder fordi han vilde levne eder en rest på jorden, og
fordi han vilde holde eder i live, så det blev en stor
frelse. **8** Så er det da ikke I som har sendt mig hit,
men Gud; og han har satt mig til far for Farao og til
herre over hele hans hus og til hersker i hele Egyptens
land. **9** Skynd eder og dra op til min far og si til ham:
Så sier din sønn Josef: Gud har satt mig til herre over
hele Egypten; kom ned til mig, dryg ikke! **10** Du skal
få bo i landet Gosen og være mig nær, både du og
dine barn og dine barnebarn med ditt småfe og storfe
og alt det du har. **11** Og jeg vil sørge for dig der - for
ennu kommer det fem hungersår - forat du ikke skal
utarmes, du og ditt hus og alle de som hører dig til. **12**
Og nu ser både I og min bror Benjamin med egne øine
at det er jeg som taler med eder. **13** Fortell da min far
om all min herlighet i Egypten og om alt det I har sett;
og skynd eder å føre min far her ned! **14** Så falt han
sin bror Benjamin om halsen og gråt, og Benjamin gråt
i hans armer. **15** Og han kysset alle sine brødre og gråt
ved deres bryst; og siden talte hans brødre med ham.
16 Og da det spurtes i Faraos hus at Josefs brødre
var kommet, blev Farao og hans tjenere glade. **17** Og
Farao sa til Josef: Si til dine brødre: Så skal I gjøre:
I skal lesse på eders dyr og fare hjem til Kana'ans
land, **18** og ta så eders far og eders husfolk og kom til
mig, og jeg vil gi eder det beste i Egyptens land, og I
skal ete av landets fedme. **19** Dette byder jeg dig nu å
si til dem: Så skal I gjøre: I skal ta med eder vogner
fra Egypten til eders barn og hustruer og hente eders
far og komme hit, **20** og I skal ikke kvie eder for å
reise fra eders eiendeler; for det beste i hele Egyptens
land skal være eders. **21** Og Israels sønner gjorde
så; og Josef gav dem vogner efter Faraos befaling
og gav dem niste med på veien. **22** Og han gav dem
alle hver sin høitidsklædning, men Benjamin gav han
tre hundre sekel sølv og fem høitidsklædninger. **23**
Likeledes sendte han til sin far ti asener som bar av
det beste Egypten hadde, og ti aseninner som bar korn
og brød og fødevarer for hans far. på reisen. **24** Så lot
han sine brødre fare, og de reiste; og han sa til dem:
Trett ikke med hverandre på veien! **25** Så drog de op
fra Egypten og kom til Kana'ans land, til Jakob, sin far.
26 Og de fortalte ham at Josef ennu var i live, og at
han var hersker over hele Egyptens land. Men hans
hjerte var og blev koldt, for han trodde dem ikke. **27** Så
fortalte de ham alt det Josef hadde sagt til dem, og
han så vognene som Josef hadde sendt til å hente
ham i; da oplivedes Jakobs deres fars ånd. **28** Og
Israel sa: Det er nok; Josef, min sønn, lever ennu; jeg
vil dra avsted og se ham før jeg dør.

46 Og Israel brøt op med alt det han hadde, og da
han kom til Be'erseba, ofret han slaktoffer til sin
far Isaks Gud. **2** Og Gud sa til Israel i et syn om natten:
Jakob, Jakob! Han svarte: Ja, her er jeg. **3** Da sa han:
Jeg er Gud, din fars Gud; frykt ikke for å dra ned til
Egypten, for der vil jeg gjøre dig til et stort folk. **4** Jeg
skal selv dra ned med dig til Egypten, jeg skal visselig
også føre dig op igjen; og Josef skal lukke dine øine.
5 Så brøt Jakob op fra Be'erseba; og Israels sønner
kjørte Jakob, sin far, og sine barn og sine hustruer i de
vogner som Farao hadde sendt til å hente ham i. **6** Og
de tok med sig sin buskap og sitt gods som de hadde
lagt sig til i Kana'ans land, og de kom til Egypten,
Jakob og hele hans ætt med ham; **7** sine sønner og
sine sønnesønner, sine døtre og sine sønnedøtre, hele
sin ætt førte han med sig til Egypten. **8** Og dette er
navnene på Israels barn som kom til Egypten, Jakob
og hans sønner: Jakobs førstefødte sønn Ruben, **9** og
Rubens sønner: Hanok og Pallu og Hesron og Karmi,
10 og Simeons sønner: Jemuel og Jamin og Ohad
og Jakin og Sohar og Saul, som han hadde fått med
en kana'anitterkvinne, **11** og Levis sønner: Gerson,
Kahat og Merari, **12** og Judas sønner: Er og Onan
og Sela og Peres og Serah - men Er og Onan døde
i Kana'ans land - og Peres' sønner var Hesron og
Hamul; **13** og Issakars sønner: Tola og Puva og Job
og Simron, **14** og Sebulons sønner: Sered og Elon
og Jahle'el; **15** dette var Leas sønner, som hun fødte
Jakob i Mesopotamia, og dessuten Dina, hans datter, i
alt tre og tretti sjeler, sønner og døtre. **16** Og Gads
sønner: Sifion og Haggi, Suni og Esbon, Eri og Arodi
og Areli, **17** - og Asers sønner: Jimna og Jisva og Jisvi
og Bria og Serah, deres søster, og Brias sønner var
Heber og Malkiel; **18** dette var barn av Silpa, som
Laban gav sin datter Lea; hun fødte Jakob disse barn,
seksten sjeler. **19** Jakobs hustru Rakels sønner: Josef

og Benjamin; 20 og Josef fikk barn i Egyptens land
med Asnat, datter til Potifera, presten i On: Manasse
og Efra'im; 21 og Benjamins sønner: Bela og Beker
og Asbel, Gera og Na'aman, Ehi og Ros, Muppim
og Huppim og Ard; 22 dette var de barn som Jakob
fikk med Rakel, i alt fjorten sjeler. 23 Og Dans sønn:
Husim, 24 og Naftalis sønner: Jahse'el og Guni og
Jeser og Sillem; 25 dette var sønnene til Bilha, som
Laban gav sin datter Rakel; hun fødte Jakob disse
barn, i alt syv sjeler. 26 Alle de som kom med Jakob
til Egypten, og som var utgått av hans lend, foruten
Jakobs sønnekoner, var i alt seks og seksti sjeler. 27
Og Josefs sønner, som han fikk i Egypten, var to; alle
av Jakobs hus, som kom til Egypten, var sytti sjeler. 28
Og han sendte Juda i forveien til Josef og bad at han
skulde vise ham vei til Gosen; så kom de til landet
Gosen. 29 Og Josef lot spenne for sin vogn og drog
op til Gosen for å møte Israel, sin far; og da han fikk
se ham, falt han ham om halsen og gråt lenge i hans
armer. 30 Da sa Israel til Josef: Nu vil jeg gjerne dø,
efterat jeg har sett ditt ansikt og vet at du ennu lever.
31 Og Josef sa til sine brødre og til sin fars hus: Jeg vil
dra op og melde det til Farao og si til ham: Mine brødre
og min fars hus, som var i Kana'ans land, er kommet til
mig; 32 Og mennene er fehyrder, de er folk som driver
feavl, og sitt småfe og sitt storfe og alt det de eier, har
de hatt med sig hit. 33 Og når Farao kaller eder til sig
og sier: Hvad er eders levevei? 34 da skal I si: Dine
tjenere har drevet feavl fra vår ungdom av og til nu,
både vi og våre fedre - da får I bo i landet Gosen; for
alle fehyrder er en vederstyggelighet for egypterne.

47 Så kom Josef og meldte dette til Farao og sa: Min
far og mine brødre er kommet hit fra Kana'ans
land med sitt småfe og storfe og alt det de har; og nu
er de i Gosen. 2 Og av alle sine brødre tok han ut fem
og fremstilte dem for Farao. 3 Da sa Farao til hans
brødre: Hvad er eders levevei? De svarte Farao: Dine
tjenere er fehyrder, vi som våre fedre. 4 Så sa de til
Farao: Vi er kommet for å bo en tid her i landet; for
dine tjenere hadde ikke beite for sin buskap, fordi det
er en hård hungersnød i Kana'ans land; la derfor dine
tjenere få bo i landet Gosen! 5 Da sa Farao til Josef:
Din far og dine brødre er kommet til dig. 6 Egyptens
land ligger åpent for dig; la din far og dine brødre
bo i den beste del av landet, la dem bo i Gosen! Og
dersom du vet at det er dyktige menn iblandt dem,
da sett dem til opsynsmenn over min buskap! 7 Og
Josef førte Jakob, sin far, inn og fremstilte ham for
Farao; og Jakob velsignet Farao. 8 Og Farao spurte
Jakob: Hvor mange er dine leveår? 9 Jakob svarte
Farao: Min utlendighets år er hundre og tretti år; få og
onde har mine leveår vært, og de har ikke nådd mine
fedres leveår i deres utlendighets tid. 10 Og Jakob
velsignet Farao, og så gikk han ut fra Farao. 11 Og
Josef lot sin far og sine brødre bosette sig og gav dem
eiendom i Egyptens land, i den beste del av landet, i
landet Ra'amses, således som Farao hadde pålagt
ham. 12 Og Josef forsørget sin far og sine brødre og
hele sin fars hus med brød efter barnas tall. 13 Og
det fantes ikke brød i hele landet; for hungersnøden
var meget hård, så Egyptens land og Kana'ans land
vansmektet av hunger. 14 Og Josef samlet alle de
penger som fantes i Egyptens land og i Kana'ans
land; han fikk dem for det korn de kjøpte, og Josef la
pengene op i Faraos hus. 15 Men da det var forbi med
pengene i Egyptens land og i Kana'ans land, da kom
alle egypterne til Josef og sa: Gi oss brød! Hvorfor skal
vi dø for dine øine? Vi har ikke flere penger. 16 Og
Josef sa: Kom hit med eders buskap, så vil jeg gi eder
brød for eders buskap, dersom I ikke har flere penger.
17 Så kom de til Josef med sin buskap, og Josef gav
dem brød for hestene og for småfeet og storfeet som
de hadde, og for asenene, og han holdt dem med brød
det år for hele deres buskap. 18 Så gikk det år til ende,
og året efter kom de til ham og sa: Vi vil ikke dølge for
min herre at det er forbi med pengene, og buskapen
som vi eide, har min herre fått; det er intet tilbake for
min herre uten vårt legeme og vår jord. 19 Hvorfor skal
vi gå til grunne for dine øine, både vi og vår jord? Kjøp
oss og vår jord for brød, så skal vi med vår jord være
Faraos træler; og gi oss såkorn, så vi kan leve og ikke
skal dø, og jorden ikke legges øde. 20 Så kjøpte Josef
all jorden i Egypten til Farao; for egypterne solgte hver
sin jordvei, fordi hungersnøden trykket dem hårdt; og
landet blev Faraos eiendom. 21 Men folket flyttet han
om i byene, fra den ene ende av Egyptens land til
den andre. 22 Bare prestenes jord kjøpte han ikke;
for Farao hadde gitt prestene faste inntekter, og de
levde av sine faste inntekter, som Farao hadde gitt
dem; derfor solgte de ikke sin jord. 23 Og Josef sa til
folket: Nu har jeg kjøpt eder og eders jord til Farao; se,
her har I såkorn, tilså nu jorden! 24 Og når avgrøden
kommer inn, da skal I gi en femtedel til Farao, og de
fire deler skal I ha til utsæd på eders akrer og til føde
for eder og dem som er i eders hus, og til føde for
eders barn. 25 Da sa de: Du har holdt oss i live; la oss
finne nåde for min herres øine, så skal vi være Faraos
træler. 26 Så satte Josef dette som en lov - og den lov
gjelder den dag idag for jorden i Egypten - at Farao
skulde ha femtedelen; bare Prestenes jord blev ikke
Faraos eiendom. 27 Israel blev boende i Egyptens
land, i landet Gosen. og de fikk sig eiendom der og var
fruktbare og blev meget tallrike. 28 Og Jakob levde
i Egyptens land i sytten år; og Jakobs dager, hans

leveår, blev hundre og syv og firti år. 29 Da det led
mot den tid at Israel skulde dø, kalte han sin sønn
Josef til sig og sa til ham: Kjære, har jeg funnet nåde
for dine øine, så legg din hånd under min lend og vis
mig den kjærlighet og trofasthet at du ikke begraver
mig i Egypten, 30 men la mig få hvile hos mine fedre,
før mig bort fra Egypten og legg mig i deres grav! Og
han svarte: Jeg skal gjøre som du sier. 31 Da sa han:
Tilsverg mig det! Og han tilsvor ham det. Og Israel
bøide sig ned over hodegjerdet i sengen og tilbad.

48 Nogen tid efter kom de og sa til Josef: Din far
er syk. Da tok han begge sine sønner med sig,
Manasse og Efra'im. 2 Og de meldte det til Jakob og
sa: Din sønn Josef er kommet til dig. Da gjorde Israel
sig sterk og satte sig op i sengen. 3 Og Jakob sa
til Josef: Den allmektige Gud åpenbarte sig for mig i
Luz i Kana'ans land og velsignet mig 4 og sa til mig:
Se, jeg vil gjøre dig fruktbar og tallrik og gjøre dig til
en mengde folkeslag, og jeg vil gi din ætt efter dig
dette land til evig eiendom. 5 Og dine to sønner som
du har fått i Egyptens land, før jeg kom til dig her i
Egypten, de skal nu være mine; Efra'im og Manasse
skal tilhøre mig likesom Ruben og Simeon. 6 Men de
barn som du har fått efter dem, skal være dine; de skal
kalles efter sine brødre i deres arvelodd. 7 For da jeg
kom fra Mesopotamia, døde Rakel fra mig i Kana'ans
land på reisen, da vi ennu hadde et stykke vei igjen til
Efrat; og jeg begravde henne der på veien til Efrat,
det er Betlehem. 8 Da Israel fikk se Josefs sønner,
spurte han: Hvem er det? 9 Josef svarte sin far: Det er
mine sønner, som Gud har gitt mig her. Da sa han:
Kjære, kom hit til mig med dem, så vil jeg velsigne
dem. 10 Men Israels øine var sløve av alderdom, han
kunde ikke se; og Josef førte dem bort til ham, og
han kysset dem og tok dem i favn. 11 Og Israel sa
til Josef: Jeg hadde ikke tenkt å få se ditt ansikt, og
nu har Gud endog latt mig få se dine barn. 12 Så
førte Josef dem bort fra hans knær og bøide sig til
jorden for ham. 13 Siden tok Josef dem begge, Efra'im
i sin høire hånd mot Israels venstre og Manasse i sin
venstre hånd mot Israels høire, og førte dem frem til
ham. 14 Og Israel rakte ut sin høire hånd og la den
på Efra'ims hode, enda han var den yngste, og sin
venstre hånd på Manasses hode; han la sine hender
således med vilje, for Manasse var den førstefødte.
15 Og han velsignet Josef og sa: Den Gud for hvis
åsyn mine fedre Abraham og Isak vandret, den Gud
som var min hyrde, fra jeg blev til og til denne dag, 16
den engel som forløste mig fra alt ondt, han velsigne
guttene, så de må kalles med mitt navn og med mine
fedre Abrahams og Isaks navn, og bli meget tallrike i
landet. 17 Da Josef så at hans far la sin høire hånd på
Efra'ims hode, syntes han ille om det, og han grep
sin fars hånd for å føre den fra Efra'ims hode bort på
Manasses hode. 18 Og Josef sa til sin far: Ikke så, far!
For denne er den førstefødte; legg din høire hånd på
hans hode! 19 Men hans far vilde ikke det, og han sa:
Jeg vet det, min sønn, jeg vet det. Han skal og bli et
folk, han skal og bli stor; men enda skal hans yngre
bror bli større enn han, og hans ætt skal bli en mengde
folkeslag. 20 Så velsignet han dem samme dag og sa:
Ved dig skal Israel velsigne og si: Gud gjøre dig som
Efra'im og som Manasse! Og han satte Efra'im foran
Manasse. 21 Og Israel sa til Josef Se, jeg dør, men
Gud skal være med eder og føre eder tilbake til eders
fedres land. 22 Og jeg gir dig fremfor dine brødre et
stykke land som jeg tar fra amorittenes hånd med mitt
sverd og min bue.

49 Og Jakob kalte sine sønner til sig og sa: samle
eder, så vil jeg forkynne eder hvad som skal
hende eder i de siste dager. 2 Kom sammen og hør, I
Jakobs sønner, hør på Israel, eders far! 3 Ruben, min
førstefødte er du, min kraft og min styrkes første frukt,
høiest i ære og størst i makt. 4 Du bruser over som
vannet, du skal intet fortrin ha; for du steg op på din
fars leie; da vanhelliget du det - i min seng steg han
op! 5 Simeon og Levi er brødre, voldsvåben er deres
sverd. 6 Møt ikke i deres hemmelige råd, min sjel, ta
ikke del i deres sammenkomster, min ære! For i sin
vrede slo de menn ihjel, og i sin selvrådighet skamskar
de okser. 7 Forbannet være deres vrede, for den var
vill, og deres grumhet, for den var hård! Jeg vil kaste
dem omkring i Jakob og sprede dem i Israel. 8 Juda
- dig skal dine brødre prise, din hånd skal være på
dine fienders nakke, for dig skal din fars sønner bøie
sig. 9 En ung løve er Juda; fra rov er du steget op,
min sønn! Han legger sig ned, han hviler som en løve,
som en løvinne; hvem våger å vekke ham? 10 Ikke
skal kongespir vike fra Juda, ikke herskerstav fra hans
føtter, inntil fredsfyrsten kommer, og folkene blir ham
lydige. 11 Han binder til vintreet sitt unge asen og til
den edle ranke sin aseninnes fole; han tvetter i vin sitt
klædebon og i druers blod sin kjortel. 12 Dunkle er
hans øine av vin, og hvite hans tenner av melk. 13
Sebulon - ved havets strand skal han bo, ved stranden
hvor skibene lander; hans side er vendt mot Sidon. 14
Issakar er et sterktbygget asen, som hviler mellem
sine hegn. 15 Og han så at hvilen var god, og at landet
var fagert; da bøide han sin rygg under byrden og blev
en ufri træl. 16 Dan skal dømme sitt folk, han som de
andre Israels stammer. 17 Dan skal være en slange på
veien, en huggorm på stien, som biter hesten i hælene,
så rytteren faller bakover. 18 Efter din frelse bier jeg,
Herre! 19 Gad - en fiendeflokk hugger inn på ham,

men han hugger dem i hælene. 20 Fra Aser kommer
fedmen, hans mat, og lekre retter som for konger har
han å gi. 21 Naftali er en lekende hind; liflig er ordet
han taler. 22 Et ungt frukttre er Josef, et ungt frukttre
ved kilden; grenene skyter ut over muren. 23 Og de
egger ham og skyter på ham, de forfølger ham - de
pileskyttere. 24 Men fast står han der med sin bue, og
hans hender og armer er raske - ved Jakobs Veldiges
hender, fra ham, fra hyrden, Israels klippe, 25 fra din
fars Gud, og han hjelpe dig, fra den Allmektige, og han
velsigne dig med velsignelser fra himmelen der oppe,
med velsignelser fra dypet der nede, med brysters og
morslivs velsignelser! 26 Din fars velsignelser stiger
høit op over mine forfedres velsignelser, de når op til
de evige høiders grense; de skal komme over Josefs
hode, over hans isse, han som er høvding blandt sine
brødre. 27 Benjamin er en glupende ulv; om morgenen
eter han op rov, og om aftenen deler han ut hærfang.
28 Alle disse er Israels stammer, tolv i tallet, og således
var det deres far talte til dem; han velsignet dem,
hver av dem velsignet han med den velsignelse som
tilkom ham. 29 Og han bød dem og sa til dem: Jeg
samles nu til mitt folk; begrav mig hos mine fedre i
hulen på hetitten Efrons mark, 30 i hulen på Makpela-
marken, østenfor Mamre i Kana'ans land, den mark
som Abraham kjøpte av hetitten Efron til eiendoms-
gravsted. 31 Der begravde de Abraham og Sara, hans
hustru, der begravde de Isak og Rebekka, hans hustru,
og der begravde jeg Lea, 32 på den mark og i den
hule der som blev kjøpt av Hets barn. 33 Da Jakob var
ferdig med de pålegg han vilde gi sine sønner, trakk
han føttene op i sengen; og han opgav sin ånd og blev
samlet til sine fedre.

50 Og Josef bøide sig ned over sin fars ansikt og
gråt over ham og kysset ham. 2 Og Josef bød
lægene som han hadde i sin tjeneste, å balsamere
hans far; og lægene balsamerte Israel. 3 Firti dager
gikk med hertil, for så mange dager går med til
balsameringen; og egypterne gråt over ham i sytti
dager. 4 Da sørgedagene over ham var til ende, talte
Josef til Faraos husfolk og sa: Dersom jeg har funnet
nåde for eders øine, så tal for mig til Farao og si: 5
Min far tok en ed av mig og sa: Jeg dør; i min grav
som jeg lot grave for mig i Kana'ans land, der skal du
begrave mig. La mig derfor få dra op og begrave min
far og så vende tilbake! 6 Og Farao sa: Dra op og
begrav din far, således som du tilsvor ham. 7 Så drog
Josef op for å begrave sin far; og alle Faraos tjenere,
de eldste i hans hus, og alle de eldste i Egyptens
land drog op med ham, 8 og hele Josefs hus og hans
brødre og hans fars hus; bare sine små barn og sitt
småfe og storfe lot de bli tilbake i landet Gosen. 9
Og både vogner og hestfolk drog op med ham, så
det blev et meget stort tog. 10 Da de kom til Goren-
Ha'atad på hin side Jordan, holdt de der en stor og
høitidelig sørgefest, og han gjorde likferd efter sin far i
syv dager. 11 Og da landets innbyggere, kana'anittene,
så likferden i Goren-Ha'atad, sa de: Det er en prektig
likferd egypterne holder der. Derfor kalte de stedet
Abel Misra'im; det ligger på hin side Jordan. 12 Og
hans sønner gjorde med ham således som han hadde
pålagt dem; 13 hans sønner førte ham til Kana'ans
land og begravde ham i hulen på Makpela-marken,
den mark som Abraham hadde kjøpt av hetitten Efron
til eiendoms-gravsted, østenfor Mamre. 14 Og da Josef
hadde begravet sin far, vendte han tilbake til Egypten,
både han og hans brødre og alle de som hadde draget
op med ham for å begrave hans far. 15 Da Josefs
brødre så at deres far var død, sa de: Bare nu ikke
Josef vil hate oss og gjengjelde oss alt det onde vi
gjorde mot ham! 16 Så sendte de bud til Josef og lot
si: Din far gav oss før sin død dette pålegg: 17 Så skal
I si til Josef: Tilgi, kjære, dine brødres misgjerning og
deres synd, at de har gjort ille mot dig! Så tilgi nu oss,
som også tjener din fars Gud, vår misgjerning! Og
Josef gråt da de talte således til ham. 18 Siden kom
også hans brødre selv og falt ned for ham og sa: Se,
vi vil være dine tjenere. 19 Da sa Josef til dem: Vær
ikke redde; er vel jeg i Guds sted? 20 I tenkte ondt
mot mig; men Gud tenkte det til det gode for å gjøre
det han nu har gjort, og holde meget folk i live. 21
Så vær da ikke redde, jeg vil sørge for eder og eders
barn. Og han trøstet dem og talte vennlig til dem. 22
Josef blev boende i Egypten, både han og hans fars
hus; og Josef blev hundre og ti år gammel. 23 Og
Josef fikk se Efra'ims barn i tredje ledd; også barna til
Makir, Manasses sønn, blev født på Josefs knær. 24
Og Josef sa til sine brødre: Jeg dør, men Gud skal
visselig se til eder og føre eder op fra dette land til
det land han har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob.
25 Og Josef tok en ed av Israels sønner og sa: Gud
skal visselig se til eder, og da skal I føre mine ben op
herfra. 26 Og Josef døde, hundre og ti år gammel; og
de balsamerte ham og la ham i kiste i Egypten.

2 Mosebok

1 Dette er navnene på Israels sønner som kom til
Egypten; med Jakob kom de, hver med sitt hus:
2 Ruben, Simeon, Levi og Juda, **3** Issakar, Sebulon
og Benjamin, **4** Dan og Naftali, Gad og Aser. **5** De
som nedstammet fra Jakob, var i alt sytti sjeler; men
Josef var allerede i Egypten. **6** Og Josef døde og alle
hans brødre og hele den slekt. **7** Men Israels barn var
fruktbare og tok sterkt til og blev mange og overmåte
tallrike, og landet blev fullt av dem. **8** Da kom det en ny
konge over Egypten, som ikke visste noget om Josef.
9 Og han sa til sitt folk: Se, israelittenes folk er større
og tallrikere enn vi. **10** Nu vel, la oss gå klokt til verks
mot dem, forat de ikke skal ta mere til, og forat de
ikke, om det kommer krig, skal slå sig i lag med våre
fiender og føre krig mot oss og dra ut av landet. **11**
Så satte de arbeidsfogder over dem til å plage dem
med tvangsarbeid; og de måtte bygge for Farao to
byer til oplagssteder, Pitom og Ra'amses. **12** Men jo
mere de plaget dem, dess mere tok de til, og dess
mere bredte de sig ut, så egypterne begynte å grue for
Israels barn. **13** Og egypterne tvang Israels barn til å
træle for sig, **14** og de forbitret livet for dem med hårdt
trælarbeid i ler og tegl og med alle slags trælarbeid
på marken, alt det trælarbeid som de tvang dem til
å gjøre. **15** Og kongen i Egypten sa til de hebraiske
jordmødre - den ene av dem hette Sifra og den andre
Pua -: **16** Når I hjelper de hebraiske kvinner til å føde,
så skal I se efter i jordmorstolen; er det da en sønn,
sa drep ham, men er det en datter, da kan hun leve.
17 Men jordmødrene fryktet Gud og gjorde ikke som
kongen i Egypten bød dem, men lot guttebarna leve.
18 Da kalte kongen i Egypten jordmødrene til sig og sa
til dem: Hvorfor gjør I dette og lar guttebarna leve? **19**
Jordmødrene svarte Farao: De hebraiske kvinner er
ikke som de egyptiske, de er sterkere; før jordmoren
kommer til dem, har de født. **20** Og Gud gjorde vel
imot jordmødrene; og folket tok til og blev overmåte
tallrikt. **21** Og fordi jordmødrene fryktet Gud, gav han
dem avkom. **22** Da bød Farao alt sitt folk og sa: Hver
sønn som fødes, skal kastes i elven, men hver datter
skal I la leve.

2 Så var det en mann av Levis hus som gikk bort
og tok en Levis datter til ekte. **2** Og kvinnen blev
fruktsommelig og fødte en sønn; og da hun så at det
var et vakkert barn, skjulte hun ham i tre måneder. **3**
Men da hun ikke lenger kunne skjule ham, tok hun en
kiste til ham av rør og smurte den over med jordbek
og tjære, og hun la gutten i den og satte den i sivet
ved elvebredden. **4** Men hans søster stod et stykke
fra for å få vite hvorledes det gikk ham. **5** Da kom
Faraos datter ned til elven for å bade sig, mens hennes
jomfruer gikk frem og tilbake på elvebredden; hun fikk
se kisten midt i sivet og sendte sin pike avsted og lot
den hente. **6** Da hun åpnet den, så hun barnet, og se,
det var en gutt som lå der og gråt; da ynkedes hun
over ham og sa: Det er en av hebreernes guttebarn. **7**
Da sa hans søster til Faraos datter: Skal jeg gå og
hente en amme til dig blandt de hebraiske kvinner,
så hun kan fostre op barnet for dig? **8** Faraos datter
svarte henne: Ja, gå! Og piken gikk og hentet guttens
mor. **9** Da sa Faraos datter til henne: Ta denne gutt og
fostre ham op for mig; jeg vil gi dig lønn for det. Og
konen tok gutten og fostret ham op. **10** Da gutten blev
voksen, gikk hun med ham til Faraos datter, og han
blev som en sønn for henne; hun kalte ham Moses,
for - sa hun - av vannet har jeg dradd ham op. **11** Og
det hendte på den tid da Moses var blitt voksen, at
han gikk ut til sine brødre og så på deres slit og slep,
og han fikk se en egyptisk mann som slo en hebraisk
mann, en av hans brødre. **12** Da vendte han sig hit
og dit og så at det ikke var nogen der, og så slo han
egypteren ihjel og skjulte ham i sanden. **13** Den andre
dag gikk han atter ut og så to hebraiske menn som
holdt på å slåss; da sa han til ham som hadde urett:
Hvorfor slår du din landsmann? **14** Han svarte: Hvem
har satt dig til høvding og dommer over oss? Tenker
du å slå mig ihjel, likesom du slo egypteren ihjel? Da
blev Moses redd og sa: Sannelig, saken er blitt kjent.
15 Da Farao fikk høre det, søkte han å slå Moses
ihjel; men Moses flyktet for Farao, og han tok bolig i
landet Midian og bodde ved en brønn. **16** Presten i
Midian hadde syv døtre; de kom og øste op vann og
fylte vannrennene for å vanne sin fars småfe. **17** Så
kom det nogen gjætere og drev dem bort; men Moses
stod op og hjalp dem og vannet deres småfe. **18** Da
de så kom hjem til Re'uel, sin far, sa han: Hvorfor
kommer I så snart idag? **19** De svarte: En egyptisk
mann hjalp oss mot gjæterne, og han øste også vann
for oss og vannet småfeet. **20** Da sa han til sine døtre:
Hvor er han da? Hvorfor lot I mannen bli igjen der?
Be ham inn, så han kan ete med oss! **21** Og Moses
samtykket i å bli hos mannen; og han lot Moses få sin
datter Sippora til hustru. **22** Hun fikk en sønn, og han
kalte ham Gersom; for han sa: Jeg er blitt en gjest i et
fremmed land. **23** Da lang tid var gått, døde kongen i
Egypten, og Israels barn sukket over sin trældom og
klaget; og deres rop over trældommen steg op til Gud.
24 Og Gud hørte deres sukk, og Gud kom i hu sin pakt
med Abraham, Isak og Jakob. **25** Og Gud så til Israels
barn, og Gud kjentes ved dem.

3 Og Moses gjætte småfeet hos Jetro, sin svigerfar,
presten i Midian, og han drev engang småfeet
bortom ørkenen og kom til Guds berg, til Horeb. **2**
Der åpenbarte Herrens engel sig for ham i en luende
ild, midt ut av en tornebusk; og han så op, og se,
tornebusken stod i lys lue, men tornebusken brente
ikke op. **3** Og Moses sa: Jeg vil gå bort og se dette
vidunderlige syn, hvorfor tornebusken ikke brenner
op. **4** Da Herren så at han gikk bort for å se, ropte
Gud til ham midt ut av tornebusken og sa: Moses,
Moses! Og han svarte: Ja, her er jeg. **5** Da sa han:
Kom ikke nærmere, dra dine sko av dine føtter! For
det sted du står på, er hellig jord. **6** Så sa han: Jeg er
din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs
Gud. Da skjulte Moses sitt ansikt, for han fryktet for
å skue Gud. **7** Og Herren sa: Jeg har sett mitt folks
nød i Egypten, og jeg har hørt deres klagerop over
arbeidsfogdene; jeg vet hvad de lider. **8** Og nu er jeg
steget ned for å utfri dem av egypternes hånd og for
å føre dem op fra dette land til et godt og vidtstrakt
land, til et land som flyter med melk og honning, det
land hvor kana'anittene bor og hetittene og amorittene
og ferisittene og hevittene og jebusittene. **9** Nu er
Israels barns skrik nådd op til mig, og jeg har også sett
hvorledes egypterne mishandler dem. **10** Så gå nu du
avsted, jeg vil sende dig til Farao, og du skal føre mitt
folk, Israels barn, ut av Egypten! **11** Men Moses sa til
Gud: Hvem er jeg, at jeg skulde gå til Farao, og at jeg
skulde føre Israels barn ut av Egypten? **12** Og han sa:
Sannelig, jeg vil være med dig, og dette skal være dig
et tegn på at jeg har sendt dig: Når du har ført folket
ut av Egypten, da skal I holde gudstjeneste på dette
fjell. **13** Da sa Moses til Gud: Men når jeg nu kommer
til Israels barn og sier til dem: Eders fedres Gud har
sendt mig til eder, og de så spør mig: Hvad er hans
navn? - hvad skal jeg da svare dem? **14** Og Gud sa til
Moses: Jeg er den jeg er; og han sa: Så skal du si til
Israels barn: "Jeg er" har sendt mig til eder. **15** Og Gud
sa fremdeles til Moses: Så skal du si til Israels barn:
Herren, eders fedres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud
og Jakobs Gud, har sendt mig til eder. Dette er mitt
navn til evig tid, og så skal de kalle mig fra slekt til
slekt. **16** Gå nu og kall sammen de eldste i Israel og si
til dem: Herren, eders fedres Gud, har åpenbaret sig
for mig, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, og sagt:
Jeg har sett til eder og vet hvorledes de farer frem
mot eder i Egypten. **17** Og jeg sa: Jeg vil føre eder ut
av alt det onde I lider i Egypten, til kana'anittenes og
hetittenes og amorittenes og ferisittenes og hevittenes
og jebusittenes land, til et land som flyter med melk og
honning. **18** Og de skal høre på dine ord, og du skal
gå inn til kongen i Egypten, du og de eldste i Israel, og
I skal si til ham: Herren, hebreernes Gud, har møtt
oss; la oss nu gå tre dagsreiser ut i ørkenen og ofre til
Herren vår Gud. **19** Men jeg vet at kongen i Egypten
ikke vil gi eder lov til å dra ut, ikke engang om han får
kjenne en sterk hånd over sig. **20** Derfor vil jeg rekke
ut min hånd og slå Egypten med alle mine under, som
jeg vil gjøre midt iblandt dem; så skal han la eder fare.
21 Og jeg vil la dette folk finne yndest hos egypterne,
så I, når I drar ut, ikke skal dra tomhendt bort; **22** men
enhver kvinne skal be sin grannekvinne og den som
bor i hennes hus, om smykker av sølv og gull og om
klær, og I skal la eders sønner og eders døtre ta dem
på sig; dette er det bytte I skal ta av egypterne.

4 Moses svarte: De vil visst ikke tro mig og ikke høre
på mig, de vil si: Herren har ikke åpenbaret sig
for dig. **2** Da sa Herren til ham: Hvad er det du har i
hånden? Han svarte: En stav. **3** Da sa han: Kast den
på jorden! Og han kastet den på jorden, og den blev
til en slange; og Moses flyktet for den. **4** Og Herren
sa til Moses: Rekk ut din hånd og grip den i halen!
Så rakte han ut hånden og grep fatt i den, og den
blev til en stav i hans hånd. **5** Så må de vel tro at
Herren, deres fedres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud
og Jakobs Gud, har åpenbaret sig for dig. **6** Og Herren
sa fremdeles til ham: Stikk din hånd i barmen! Og han
stakk sin hånd i barmen; og da han drog den ut, se, da
var hans hånd spedalsk, som sne. **7** Og han sa: Stikk
din hånd i barmen igjen! Og han stakk igjen sin hånd i
barmen; og da han drog den ut av sin barm, se, da
var den igjen blitt som hans legeme ellers. **8** Om de
nu ikke tror dig eller akter på det første tegn, så vil
de da visst tro på det andre tegn. **9** Men tror de ikke
engang på disse to tegn, og vil de ikke høre på dig, da
skal du ta vann av elven og helle det ut på jorden,
og det vann du tar av elven, det skal bli til blod på
jorden. **10** Men Moses sa til Herren: Hør mig, Herre!
Jeg har aldri vært nogen ordets mann, hverken før,
eller siden du begynte å tale til din tjener; jeg er tung i
mæle og tung i tale. **11** Men Herren sa til ham: Hvem
har gitt mennesket munn, og hvem gjør stum eller døv
eller seende eller blind? Er det ikke jeg, Herren? **12**
Gå nu du, og jeg vil være med din munn og lære dig
hvad du skal tale. **13** Men han sa: Hør mig, Herre!
Send bud med hvem du ellers vil! **14** Da optendtes
Herrens vrede mot Moses, og han sa: Har du ikke
din bror Aron, levitten? Han, vet jeg, kan tale; og nu
kommer han dig også i møte, og når han ser dig, blir
han glad. **15** Og du skal tale til ham og legge ordene i
hans munn, og jeg skal være med din munn og med
hans munn og lære eder hvad I skal gjøre. **16** Og han
skal tale til folket for dig; han skal være din munn, og
du skal være Gud for ham. **17** Og du skal ta denne

stav i din hånd; med den skal du gjøre tegnene. 18
Så gikk Moses, og da han kom tilbake til Jetro, sin
svigerfar, sa han til ham: Kjære, la mig få dra tilbake til
mine brødre i Egypten og se om de ennu er i live. Og
Jetro sa til Moses: Dra bort i fred! 19 Og Herren sa til
Moses i Midian: Dra avsted og vend tilbake til Egypten!
Nu er de døde alle de som stod dig efter livet. 20 Så
tok Moses sin hustru og sine sønner og satte dem på
asenet og vendte tilbake til Egyptens land; og Moses
tok Guds stav i sin hånd. 21 Og Herren sa til Moses:
Når du nu vender tilbake til Egypten, så se til at du
gjør alle de under som jeg har gitt dig makt til å gjøre,
for Faraos øine; men jeg vil forherde hans hjerte, så
han ikke lar folket fare. 22 Da skal du si til Farao: Så
sier Herren: Min sønn, min førstefødte, er Israel, 23
og jeg sa til dig: La min sønn fare, så han kan tjene
mig, men du vilde ikke la ham fare; derfor vil jeg nu
slå ihjel din sønn, din førstefødte. 24 Underveis, på
et hvilested, hendte det at Herren kom imot ham og
søkte å ta hans liv. 25 Da tok Sippora en skarp sten
og skar bort sin sønns forhud og kastet den for hans
føtter og sa: Sannelig, du er mig en blodbrudgom. 26
Så lot han ham være; da sa hun: En blodbrudgom for
omskjærelsens skyld. 27 Og Herren sa til Aron: Gå
Moses i møte i ørkenen! Og han gikk og traff ham ved
Guds berg og kysset ham. 28 Og Moses forkynte Aron
alt hvad Herren, som sendte ham, hadde talt, og alle
de tegn han hadde pålagt ham å gjøre. 29 Så gikk
Moses og Aron; og de samlet alle de eldste av Israels
barn. 30 Og Aron bar frem alle de ord Herren hadde
talt til Moses, og han gjorde tegnene for folkets øine.
31 Og folket trodde; og da de hørte hvorledes Herren
hadde sett til Israels barn og gitt akt på deres nød,
bøide de sig og tilbad.

5 Derefter gikk Moses og Aron inn til Farao og sa:
Så sier Herren, Israels Gud: La mitt folk fare, så de
kan holde høitid for mig i ørkenen! 2 Men Farao sa:
Hvem er Herren som jeg skal lyde og la Israel fare?
Jeg kjenner ikke Herren, og heller ikke vil jeg la Israel
fare. 3 Da sa de: Hebreernes Gud har møtt oss; la oss
dra tre dagsreiser ut i ørkenen og ofre til Herren vår
Gud, så han ikke skal slå oss med pest eller sverd! 4
Men kongen i Egypten sa til dem: Hvorfor vil I, Moses
og Aron, dra folket fra dets arbeid? Gå og gjør det I
skal! 5 Så sa Farao: Se, folket er nu blitt altfor tallrikt
i landet, og så vil I dra dem bort fra det de har å
gjøre! 6 Og samme dag bød Farao arbeidsfogdene og
opsynsmennene over folket og sa: 7 I skal ikke mere
gi folket halm til teglarbeidet, som før; de skal selv
gå og sanke sig halm. 8 Men den samme mengde
teglsten som de før har gjort, skal I pålegge dem; I skal
ikke avkorte noget i deres arbeid. For de er dovne;
derfor skriker de og sier: La oss gå og ofre til vår Gud!
9 Legg tungt arbeid på disse mennesker, så de har
nok med det og ikke hører efter løgnaktige ord! 10 Da
gikk arbeidsfogdene og opsynsmennene ut og sa til
folket: Så sier Farao: Jeg gir eder ikke lenger halm. 11
Gå selv og finn eder halm, hvor I kan; Men i eders
arbeid skal det ikke avkortes noget. 12 Da spredte
folket sig over hele Egyptens land for å sanke stubber
til å bruke istedenfor halm. 13 Men arbeidsfogdene
drev på og sa: Gjør eders arbeid ferdig, fullt dagsverk
for hver dag, likesom dengang I hadde halm. 14 Og
opsynsmennene som Faraos arbeidsfogder hadde satt
over Israels barn, fikk hugg, og arbeidsfogdene sa
til dem: Hvorfor har I ikke gjort ferdig den fastsatte
mengde teglsten, likesom før, hverken igår eller idag?
15 Da gikk opsynsmennene over Israels barn til Farao
og klaget høilydt for ham og sa: Hvorfor gjør du således
med dine tjenere? 16 Dine tjenere får ikke halm, og
allikevel sier de til oss: Gjør tegl! Og så får dine tjenere
hugg, enda det er ditt eget folk som har skylden. 17
Men han sa: Dovne er I, dovne! Derfor sier I: Vi vil gå
og ofre til Herren. 18 Så gå nu og arbeid! Halm får I
ikke, men den fastsatte mengde tegl skal I komme
med. 19 Israels barns opsynsmenn så at de var ille
farne, da det blev sagt til dem: I skal ikke avkorte noget
i den teglsten I skal ha ferdig - fullt dagsverk for hver
dag! 20 Og da de kom ut fra Farao, møtte de Moses
og Aron, som stod og ventet på dem. 21 Og de sa til
dem: Herren hjemsøke eder og dømme eder fordi I har
ført oss i vanrykte hos Farao og hans tjenere, så I har
gitt dem sverd i hånden til å slå oss ihjel. 22 Da vendte
Moses sig igjen til Herren og sa: Herre, hvorfor har du
gjort så ille med dette folk? Hvorfor har du sendt mig?
23 For fra den stund jeg gikk inn til Farao for å tale i
ditt navn, har han gjort ille mot dette folk, og du har
aldeles ikke hjulpet ditt folk.

6 Da sa Herren til Moses: Nu skal du se hvad jeg
vil gjøre med Farao; ved min sterke hånd skal han
tvinges til å la dem fare, ja, ved min sterke hånd tvinges
til å drive dem ut av sitt land. 2 Og Gud talte til Moses
og sa til ham: Jeg er Herren. 3 Jeg åpenbarte mig for
Abraham, for Isak og for Jakob som den allmektige
Gud; men ved mitt navn Herren var jeg ikke kjent av
dem. 4 Og jeg oprettet min pakt med dem, at jeg vilde
gi dem Kana'ans land, det land hvor de bodde som
fremmede. 5 Og nu har jeg hørt hvorledes Israels barn
sukker over at egypterne gjør dem til træler, og jeg
har kommet min pakt i hu. 6 Si derfor til Israels barn:
Jeg er Herren, og jeg vil føre eder ut fra egypternes
tunge byrder og utfri eder fra trælarbeidet under dem,
og jeg vil forløse eder med utrakt arm og ved store
straffedommer. 7 Og jeg vil ta eder til mitt folk, og jeg

vil være eders Gud, og I skal kjenne at jeg er Herren
eders Gud, han som fører eder ut fra egypternes tunge
byrder. 8 Og jeg vil føre eder til det land som jeg med
opløftet hånd har svoret å ville gi til Abraham, Isak og
Jakob, og jeg vil gi eder det til eiendom; jeg er Herren.
9 Og Moses sa dette til Israels barn; men de hørte ikke
på Moses for angst og for det hårde trælarbeids skyld.
10 Da talte Herren til Moses og sa: 11 Gå inn og si til
Farao, kongen i Egypten, at han skal la Israels barn
fare ut av sitt land. 12 Og Moses tok således til orde,
der han stod for Herrens åsyn: Du ser Israels barn
hører ikke på mig; hvorledes skulde da Farao høre på
mig, jeg som enda har uomskårne leber? 13 Da talte
Herren til Moses og Aron og sendte dem til Israels
barn og til Farao, kongen i Egypten, med pålegg om
at Israels barn skulde føres ut av Egyptens land. 14
Dette er overhodene for deres familier: Sønnene til
Ruben, Israels førstefødte, var Hanok og Pallu, Hesron
og Karmi; dette er Rubens ætter. 15 Simeons sønner
var Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Sohar og
Saul, som var sønn av en Kana'anitterkvinne; dette
er Simeons ætter. 16 Og dette er navnene på Levis
sønner efter deres ætter: Gerson og Kahat og Merari;
og Levi blev hundre og syv og tretti år gammel. 17
Gersons sønner var Libni og Sime'i efter deres ætter.
18 Kahats sønner var Amram og Jishar og Hebron og
Ussiel; og Kahat blev hundre og tre og tretti år gammel.
19 Meraris sønner var Mahli og Musi. Dette er Levis
ætter efter deres ættetavle. 20 Amram tok Jokebed,
sin fars søster, til hustru, og med henne fikk han Aron
og Moses; og Amram blev hundre og syv og tretti år
gammel. 21 Jishars sønner var Korah og Nefeg og
Sikri. 22 Ussiels sønner var Misael og Elsafan og Sitri.
23 Aron tok Eliseba, Amminadabs datter, Nahsons
søster, til hustru, og med henne fikk han Nadab og
Abihu, Eleasar og Itamar. 24 Korahs sønner var Assir
og Elkana og Abiasaf; dette er korahittenes ætter. 25
Eleasar, Arons sønn, tok en av Putiels døtre til hustru,
og med henne fikk han Pinehas. Dette var overhodene
for levittenes familier efter deres ætter. 26 Disse menn,
Aron og Moses, var det Herren talte således til: Før
Israels barn ut av Egyptens land, hær for hær! 27
Det var de som sa til Farao, kongen i Egypten, at
Israels barn skulde føres ut av Egypten, disse menn,
Moses og Aron. 28 Og det skjedde dengang Herren
talte til Moses i Egyptens land, 29 da sa Herren til
Moses: Jeg er Herren; tal til Farao, kongen i Egypten,
alt det jeg taler til dig. 30 Men Moses sa, der han stod
for Herrens åsyn: Du vet jeg har uomskårne leber;
hvorledes skulde da Farao høre på mig?

7 Da sa Herren til Moses: Se, jeg har satt dig til en
Gud for Farao, og Aron, din bror, skal være din
profet. 2 Du skal tale alt det jeg byder dig; men Aron,
din bror, skal tale til Farao, og han skal la Israels barn
fare ut av sitt land. 3 Men jeg vil forherde Faraos hjerte,
og jeg vil gjøre mange tegn og under i Egyptens land.
4 Farao skal ikke høre på eder; men jeg vil legge min
hånd på Egypten og føre mine hærer, mitt folk, Israels
barn, ut av Egyptens land ved store straffedommer. 5
Og egypterne skal kjenne at jeg er Herren, når jeg
rekker ut min hånd over Egypten og fører Israels barn
ut fra dem. 6 Og Moses og Aron gjorde dette; som
Herren hadde pålagt dem, således gjorde de. 7 Moses
var åtti år gammel, og Aron tre og åtti år, da de talte
til Farao. 8 Og Herren sa til Moses og Aron: 9 Når
Farao taler til eder og sier: La mig få se et under av
eder, da skal du si til Aron: Ta din stav og kast den
ned foran Farao! Og den skal bli til en slange. 10
Så gikk Moses og Aron inn til Farao og gjorde som
Herren hadde sagt; Aron kastet sin stav ned foran
Farao og hans tjenere, og den blev til en slange. 11
Da lot Farao sine vismenn og trollmenn kalle, og de,
Egyptens tegnsutleggere, gjorde det samme med sine
hemmelige kunster; 12 de kastet hver sin stav, og de
blev til slanger; men Arons stav slukte deres staver. 13
Men Faraos hjerte blev forherdet, og han hørte ikke
på dem, således som Herren hadde sagt. 14 Da sa
Herren til Moses: Faraos hjerte er hårdt; han vil ikke la
folket fare. 15 Gå til Farao imorgen tidlig når han går
ned til elven, og still dig i hans vei på elvebredden, og
staven som blev skapt om til en slange, skal du ta i
hånden. 16 Og du skal si til ham: Herren, hebreernes
Gud, har sendt mig til dig og sier: La mitt folk fare,
så de kan tjene mig i ørkenen! Men du har like til nu
ikke villet lyde. 17 Sa sier Herren: På dette skal du
kjenne at jeg er Herren: Se, nu slår jeg med denne
stav som jeg har i min hånd, på vannet i elven, og
det skal bli til blod, 18 og fiskene i elven skal dø, og
elven skal lukte ille, så egypterne skal vemmes ved å
drikke vannet. 19 Og Herren sa til Moses: Si til Aron:
Ta din stav og rekk ut din hånd over egypternes vann,
over deres elver, over deres kanaler og over deres
sjøer og over alle deres dammer, og de skal bli til blod,
og det skal være blod i hele Egyptens land, både i
trekar og i stenkar. 20 Og Moses og Aron gjorde som
Herren hadde sagt; han løftet staven og slo på vannet
i elven så de så på det, både Farao og hans tjenere;
da blev alt vannet i elven til blod, 21 og fiskene i elven
døde, og elven luktet ille, så egypterne ikke kunde
drikke vannet, og det var blod i hele Egyptens land.
22 Men Egyptens tegnsutleggere gjorde det samme
med sine hemmelige kunster, og Faraos hjerte blev
forherdet, og han hørte ikke på dem, således som
Herren hadde sagt. 23 Og Farao vendte sig om og

gikk hjem til sitt hus og la heller ikke dette på hjerte. 24
Men alle egypterne gravde rundt omkring elven efter
drikkevann; for de kunde ikke drikke elvevannet. 25 Så
gikk det syv dager efterat Herren hadde slått elven.

8 Da sa Herren til Moses: Gå inn til Farao og si til
ham: Så sier Herren: La mitt folk fare, så de kan
tjene mig! 2 Dersom du nekter å la dem fare, da vil
jeg plage hele ditt land med frosk. 3 Og elven skal
vrimle av frosk, og de skal krype op og komme inn i
ditt hus og i ditt sengkammer og op i din seng og i dine
tjeneres hus og på ditt folk og i dine bakerovner og i
dine deigtrau. 4 Ja, på dig og på ditt folk og på alle
dine tjenere skal froskene krype op. 5 Og Herren sa til
Moses: Si til Aron: Rekk ut din hånd med din stav over
elvene, over kanalene og over sjøene, og la froskene
komme op over Egyptens land! 6 Og Aron rakte ut
sin hånd over Egyptens vann, og froskene kom op og
dekket hele Egyptens land. 7 Men tegnsutleggerne
gjorde det samme med sine hemmelige kunster og lot
froskene komme op over Egyptens land. 8 Da kalte
Farao Moses og Aron til sig og sa: Bed til Herren at
han vil ta froskene bort fra mig og mitt folk! Da til jeg
la folket fare, sa de kan ofre til Herren. 9 Og Moses
sa til Farao: Ha selv den ære å si når jeg skal bede
for dig og dine tjenere og ditt folk at froskene må bli
drevet bort fra dig og dine hus, så de bare blir tilbake
i elven. 10 Han svarte: Imorgen. Da sa Moses: La
det bli som du sier, forat du kan kjenne at det ikke er
nogen som Herren vår Gud. 11 Froskene skal vike
fra dig og dine hus og fra dine tjenere og ditt folk;
bare i elven skal de bli tilbake. 12 Så gikk Moses og
Aron ut igjen fra Farao, og Moses ropte til Herren for
froskenes skyld som han hadde ført over Farao. 13 Og
Herren gjorde som Moses hadde sagt, og froskene
som var i husene og gårdene og på markene, døde
bort; 14 og de samlet dem i dyngevis, og landet blev
fylt med stank. 15 Men da Farao så at han hadde fått
luft, gjorde han sitt hjerte hårdt og hørte ikke på dem,
således som Herren hadde sagt. 16 Da sa Herren til
Moses: Si til Aron: Rekk ut din stav og slå i støvet på
jorden, så skal det bli til mygg i hele Egyptens land. 17
Og de gjorde således; Aron rakte ut sin hånd med sin
stav og slo i støvet på jorden, og myggene kom både
på folk og fe; alt støvet på jorden blev til mygg i hele
Egyptens land. 18 Tegnsutleggerne gjorde likeså med
sine hemmelige kunster; de søkte å få mygg frem,
men kunde ikke. Og myggene blev sittende på folk og
på fe. 19 Da sa tegnsutleggerne til Farao: Dette er
Guds finger. Men Faraos hjerte var og blev forherdet,
og han hørte ikke på dem, således som Herren hadde
sagt. 20 Da sa Herren til Moses: Stå tidlig op imorgen,
og still dig frem for Farao når han går ned til elven, og
si til ham: Så sier Herren: La mitt folk fare, så de kan
tjene mig! 21 For dersom du ikke lar mitt folk fare, da
sender jeg fluesvermer over dig og dine tjenere og
ditt folk og dine hus, og egypternes hus skal fylles av
fluesvermene, ja endog jorden de står på. 22 Men på
den dag vil jeg undta Gosen, hvor mitt folk bor, så det
ikke skal være fluesvermer der; da skal du kjenne at
jeg, Herren, er midt i landet. 23 For jeg vil frelse mitt
folk og gjøre forskjell på mitt folk og ditt folk; imorgen
skal dette tegn skje. 24 Og Herren gjorde som han
hadde sagt, og det kom svære fluesvermer i Faraos
hus og i hans tjeneres hus; i hele Egypten blev landet
herjet av fluesvermer. 25 Da kalte Farao Moses og
Aron til sig og sa: Gå og ofre til eders Gud her i landet!
26 Men Moses sa: Det er ikke rådelig å gjøre så; for
det vi ofrer til Herren vår Gud, er en vederstyggelighet
for egypterne; om vi nu ofret for egypternes øine det
som er en vederstyggelighet for dem, vilde de da ikke
stene oss? 27 Tre dagsreiser vil vi gå ut i ørkenen og
ofre til Herren vår Gud, således som han byder oss.
28 Da sa Farao: Jeg vil la eder fare, så I kan ofre til
Herren eders Gud i ørkenen; men I må ikke dra langt
bort. Bed for mig! 29 Moses svarte: Se, jeg går nu ut
og vil bede til Herren, og imorgen skal fluesvermene
vike bort fra Farao, fra hans tjenere og fra hans folk;
bare nu Farao ikke mere vil bruke svik, men la folket
fare, så de kan ofre til Herren. 30 Så gikk Moses ut
fra Farao og bad til Herren. 31 Og Herren gjorde som
Moses bad, og lot fluesvermene vike bort fra Farao, fra
hans tjenere og fra hans folk; det blev ikke én igjen. 32
Men Farao forherdet sitt hjerte også denne gang; han
lot ikke folket fare.

9 Og Herren sa til Moses: Gå inn til Farao og si til
ham: Så sier Herren, hebreernes Gud: La mitt folk
fare, så de kan tjene mig! 2 For dersom du nekter å
la dem fare og fremdeles holder på dem, 3 da skal
Herrens hånd komme over ditt fe på marken, over
hestene, over asenene, over kamelene, over storfeet
og over småfeet med en forferdelig pest. 4 Men Herren
skal gjøre forskjell på Israels fe og egypternes fe, og
det skal ikke dø noget av alt det som hører Israels
barn til. 5 Og Herren fastsatte tiden og sa: Imorgen
vil Herren la dette skje i landet. 6 Dagen efter gjorde
Herren som han hadde sagt, og alt egypternes fe
døde, men av Israels barns fe døde ikke ett liv. 7 Og
Farao sendte bud, og da var det ikke død et eneste liv
av Israels fe; men Faraos hjerte blev hårdt, og han lot
ikke folket fare. 8 Da sa Herren til Moses og Aron:
Ta hendene fulle av aske fra ovnen, og Moses skal
kaste den op i været så Farao ser på det, 9 og den
skal bli til støv utover hele Egyptens land, og den skal
bli til bylder som bryter ut med blemmer, både på

folk og fe i hele Egyptens land. **10** Så tok de asken
fra ovnen og trådte frem for Farao, og Moses kastet
den op i været; og det blev bylder som brøt ut med
blemmer, både på folk og fe. **11** Og tegnsutleggerne
kunde ikke holde stand mot Moses for byldenes skyld;
for det var kommet bylder på tegnsutleggerne og på
alle egypterne. **12** Men Herren forherdet Faraos hjerte,
så han ikke hørte på dem, således som Herren hadde
sagt til Moses **13** Da sa Herren til Moses: Stå tidlig
op imorgen, og tred frem for Farao og si til ham: Så
sier Herren, hebreernes Gud: La mitt folk fare, så de
kan tjene mig! **14** For denne gang vil jeg sende alle
mine plager over dig selv og over dine tjenere og ditt
folk, forat du skal kjenne at ingen er som jeg på hele
jorden. **15** For nu hadde jeg allerede rakt ut min hånd
og vilde slått dig og ditt folk med pesten, så du var blitt
utslettet av jorden; **16** men derfor lot jeg dig bli i live
at jeg kunde vise dig min makt, og mitt navn kunde
bli kunngjort over hele jorden. **17** Ennu stiller du dig i
veien for mitt folk og vil ikke la dem fare. **18** Se, jeg vil
på denne tid imorgen sende et forferdelig haglvær,
som det aldri har vært make til i Egypten, like fra den
dag det blev til, og til nu. **19** Så send da folk og berg
din buskap og alt det du har på marken! Alt folk og
alt fe som er ute på marken og ikke har kommet sig i
hus, på dem skal haglet falle, og de skal dø. **20** De
av Faraos tjenere som fryktet Herrens ord, berget da
sine folk og sin buskap i hus; **21** men de som ikke
gav akt på Herrens ord, lot sine folk og sin buskap
bli ute på marken. **22** Da sa Herren til Moses: Rekk
din hånd op mot himmelen, og det skal komme hagl i
hele Egyptens land, både over folk og fe og over alle
markens urter i Egyptens land. **23** Og Moses rakte sin
stav op mot himmelen, og Herren lot komme torden
og hagl, og det fôr ild ned på jorden, og Herren lot
falle hagl over Egyptens land. **24** Det kom hagl, og
midt i haglskuren lyn i lyn, et uvær så svært at det
aldri hadde vært maken i hele Egyptens land fra den
tid folk hadde bosatt sig der. **25** Og i hele Egyptens
land slo haglet ned alt det som var på marken, både
folk og fe; og alle markens urter slo haglet ned, og
alle markens trær brøt det sønder. **26** Bare i Gosens
land, hvor Israels barn bodde, falt det ikke hagl. **27** Da
sendte Farao bud efter Moses og Aron og sa til dem:
Denne gang har jeg syndet; Herren er den som har
rett, og jeg og mitt folk har urett. **28** Bed til Herren at
det nu må være nok av hans torden og hagl! Så vil jeg
la eder fare, og I skal ikke bie lenger. **29** Moses svarte
ham: Så snart jeg kommer ut av byen, vil jeg utbrede
mine hender til Herren; så skal tordenen holde op og
haglet ikke falle mere, forat du skal kjenne at jorden
hører Herren til. **30** Men om dig og dine tjenere vet jeg
at I ennu ikke frykter for Gud Herren. **31** Lin og bygg
var slått ned; for bygget stod i aks og linet i knopp; **32**
men hvete og spelt var ikke slått ned, for de kommer
senere. **33** Og Moses gikk bort fra Farao og ut av byen
og utbredte sine hender til Herren; da holdt tordenen
og haglet op, og regnet strømmet ikke mere ned på
jorden. **34** Men da Farao så at regnet og haglet og
tordenen hadde holdt op, blev han ved å synde, og
han forherdet sitt hjerte, både han og hans tjenere. **35**
Faraos hjerte var og blev forherdet, og han lot ikke
Israels barn fare, således som Herren hadde sagt ved
Moses.

10 Og Herren sa til Moses: Gå inn til Farao! For
det er jeg som har forherdet hans hjerte og hans
tjeneres hjerte, forat jeg kan gjøre disse mine tegn
midt iblandt dem, **2** og forat du skal fortelle din sønn
og din sønnesønn hvad jeg har gjort mot egypterne,
og hvad tegn jeg har gjort iblandt dem, så I skal kjenne
at jeg er Herren. **3** Så gikk Moses og Aron inn til Farao
og sa til ham: Så sier Herren, hebreernes Gud: Hvor
lenge vil du la være å ydmyke dig for mig? La mitt folk
fare, så de kan tjene mig! **4** For dersom du nekter å la
mitt folk fare, da vil jeg imorgen la gresshopper komme
over ditt land. **5** Og de skal dekke landet, så ingen
kan se jorden, og de skal ete op hvert eneste grand
av det som blev tilovers for eder efter haglet, og de
skal avete hvert tre som vokser på eders marker. **6**
Og de skal fylle dine hus og alle dine tjeneres hus og
alle egypternes hus, så hverken dine fedre eller dine
fedres fedre har sett noget slikt fra den tid de blev til
på jorden, og til denne dag. Dermed vendte han sig
om og gikk ut fra Farao. **7** Da sa Faraos tjenere til
ham: Hvor lenge skal denne mann være en snare for
oss? La mennene fare, så de kan tjene Herren sin
Gud! Ser du ikke ennu at Egypten blir ødelagt? **8** Så
blev Moses og Aron hentet tilbake til Farao, og han
sa til dem: Gå avsted, tjen Herren eders Gud! Men
hvem er det som skal fare? **9** Moses svarte: Vi vil fare
alle, både unge og gamle; både våre sønner og våre
døtre vil vi ha med, både vårt småfe og vårt storfe; for
vi skal holde høitid for Herren. **10** Da sa han til dem:
Herren være med eder, så visst som jeg lar eder og
eders små barn fare! Se der om I ikke har ondt i sinne!
11 Nei, ikke så! I menn kan fare og tjene Herren! For
det var jo det I bad om. Dermed drev de dem ut fra
Farao. **12** Da sa Herren til Moses: Rekk ut din hånd
over Egyptens land, så skal gresshoppene komme inn
over Egyptens land og ete op alle urter i landet, alt det
haglet har levnet. **13** Så rakte Moses ut sin stav over
Egyptens land, og Herren lot en østenvind komme
over landet hele den dag og hele natten; da det blev
morgen, førte østenvinden gresshoppene med sig. **14**

Og gresshoppene kom inn over hele Egyptens land og
slo sig ned i hele Egypten i store mengder; aldri hadde
det før vært en slik gresshoppesverm, og aldri vil det
komme nogen slik mere. 15 De dekket hele landet, så
landet blev mørkt, og de åt op alle urter i landet og
all frukt på trærne som haglet hadde levnet, og det
blev intet grønt tilbake på trærne eller på markens
urter i hele Egyptens land. 16 Da skyndte Farao sig
og sendte bud efter Moses og Aron og sa: Jeg har
syndet mot Herren eders Gud og mot eder. 17 Men
forlat mig nu min synd denne ene gang, og bed til
Herren eders Gud at han bare vil avvende denne død
fra mig! 18 Og han gikk ut igjen fra Farao og bad til
Herren. 19 Og Herren vendte vinden, så det blev en
meget sterk vestenvind, og den førte gresshoppene
bort og kastet dem ned i det Røde Hav; det blev ikke
én gresshoppe tilbake i hele Egyptens land. 20 Men
Herren forherdet Faraos hjerte, så han ikke lot Israels
barn fare. 21 Og Herren sa til Moses: Rekk din hånd
op mot himmelen, og det skal bli mørke over Egyptens
land, et mørke så tykt at en kan ta på det. 22 Så rakte
Moses sin hånd op mot himmelen, og det blev et tykt
mørke i hele Egyptens land i tre dager. 23 Den ene
kunde ikke se den andre, og ingen torde flytte sig fra
sin plass i tre dager; men hos alle Israels barn var
det lyst der de bodde. 24 Da kalte Farao Moses til sig
og sa: Gå avsted, tjen Herren! Bare eders småfe og
eders storfe skal bli tilbake; også eders små barn kan
få dra med eder. 25 Men Moses sa: Du må også la
oss få slaktoffer og brennoffer med, så vi kan ofre til
Herren vår Gud; 26 også vår buskap må være med
oss, ikke en klov må bli igjen; for det er det vi må ta av
når vi skal tjene Herren vår Gud, og vi vet ikke hvad vi
skal ofre til Herren før vi kommer dit. 27 Men Herren
forherdet Faraos hjerte, så han ikke vilde la dem fare.
28 Og Farao sa til Moses: Gå fra mig, vokt dig, kom
ikke mere for mine øine! For på den dag du kommer
for mine øine, skal du død! 29 Moses svarte: Du har talt
rett; jeg skal aldri mere komme for dine øine.

11 Herren hadde sagt til Moses: Ennu én plage vil
jeg la komme over Farao og over Egypten, så
skal han la eder fare herfra; ja, når han lar eder fare,
skal han endog drive eder herfra med alt det I har. 2 Si
nu så folket hører det at hver mann skal be sin granne
og hver kvinne sin grannekvinne om smykker av sølv
og gull. 3 Og Herren gav folket yndest hos egypterne;
og så var også Moses en meget stor mann i Egypten,
både for Faraos tjenere og for folket. 4 Og Moses
sa: Så sier Herren: Ved midnatts tid vil jeg gå midt
gjennem Egypten. 5 og alle førstefødte i Egyptens land
skal dø, fra den førstefødte sønn av Farao, som sitter
på sin trone, til den førstefødte sønn av trælkvinnen,
som står bak håndkvernen, og alt førstefødt blandt
buskapen. 6 Og det skal i hele Egyptens land bli et
stort skrik som det ikke har vært maken til og heller
ikke mere skal bli. 7 Men ikke en hund skal gjø mot
nogen av Israels barn, hverken mot folk eller fe, så I
skal kjenne at Herren gjør forskjell på egypterne og
Israel. 8 Da skal alle disse dine tjenere komme ned til
mig og bøie sig for mig og si: Dra ut, både du og hele
det folk som følger dig! Og så skal jeg dra ut. Og han
gikk bort fra Farao i brennende harme. 9 Som Herren
hadde sagt til Moses og Aron: Farao skal ikke høre på
eder, så jeg kan få gjort mange under i Egyptens land,
10 så gjorde Moses og Aron alle disse under for Farao;
men Herren forherdet Faraos hjerte, så han ikke lot
Israels barn dra bort fra sitt land.

12 Og Herren sa til Moses og Aron i Egyptens land:
2 Denne måned skal være eders nytt årsmåned,
den skal være den første av årets måneder hos eder.
3 Tal til hele Israels menighet og si: På den tiende dag
i denne måned skal hver husfar ta sig ut et lam, et lam
for hvert hus. 4 Men dersom huset er for lite til et lam,
skal han og hans nærmeste nabo ta et lam sammen
efter tallet på deres husfolk; efter hvad enhver eter,
skal I regne folk på hvert lam. 5 Det skal være et lam
uten lyte, av hankjønn, årsgammelt; et lam eller et kje
kan I ta. 6 Og I skal gjemme det til den fjortende dag i
denne måned; da skal hele Israels samlede menighet
slakte det mellem de to aftenstunder. 7 Og de skal
ta av blodet og stryke på begge dørstolpene og på
det øverste dørtre på de hus hvor de eter det. 8 Og
de skal ete kjøttet samme natt; stekt ved ild og med
usyret brød og bitre urter skal de ete det. 9 I må ikke
ete noget av det rått eller kokt i vann, men stekt ved
ild, med hode, føtter og innvoller. 10 Og I skal ikke
levne noget av det til om morgenen; er det noget igjen
om morgenen, skal I brenne det op i ilden. 11 Og
således skal I ete det: med ombundne lender, med sko
på føttene og med stav i hånd, og I skal ete det i hast;
det er påske for Herren. 12 For samme natt vil jeg
gå igjennem Egyptens land og slå ihjel alt førstefødt i
Egyptens land, både folk og fe, og over alle Egyptens
guder vil jeg holde dom; jeg er Herren. 13 Og blodet
på de hus som I er i, skal være til et tegn for eder; når
jeg ser blodet, vil jeg gå eder forbi; og ikke skal noget
slag ramme eder til ødeleggelse når jeg slår Egyptens
land. 14 Og denne dag skal være en minnedag for
eder, og I skal holde den som en høitid for Herren; det
skal være en evig forskrift for eder å holde den, slekt
efter slekt. 15 I syv dager skal I ete usyret brød. Straks
på den første dag skal I ha all surdeig bort av eders
hus; enhver som eter syret brød fra den første til den

syvende dag, han skal utryddes av Israel. 16 Og på
den første dag skal I holde en hellig sammenkomst, og
likeså på den syvende dag en hellig sammenkomst.
Intet arbeid skal gjøres nogen av de dager; bare den
mat som enhver av eder trenger, må I lage til. 17 I skal
holde de usyrede brøds høitid, for på denne samme
dag førte jeg eders hærer ut av Egyptens land; derfor
skal det være en evig forskrift for eder å holde denne
dag, slekt efter slekt. 18 I den første måned, på den
fjortende dag i måneden om aftenen skal I ete usyret
brød, og det skal I gjøre helt til den enogtyvende dag
om aftenen i samme måned. 19 I syv dager skal det
ikke finnes surdeig i eders hus; enhver som eter syret
brød, han skal utryddes av Israels menighet, enten
han er en fremmed eller innfødt i landet. 20 Intet syret
skal I ete, i alle hus skal I ete usyret brød. 21 Da kalte
Moses alle Israels eldste til sig og sa til dem: Gå og
hent småfe for eders familier og slakt påskelammet! 22
Og I skal ta et knippe isop og dyppe i blodet som er i
skålen, og stryke på det øverste dørtre og på begge
dørstolpene noget av blodet i skålen, og ingen av eder
skal gå ut av sin husdør før om morgenen. 23 For
Herren skal gå igjennem landet for å slå egypterne,
og når han ser blodet på det øverste dørtre og på
begge dørstolpene, skal han gå døren forbi og ikke la
ødeleggeren få komme inn i eders hus og slå eder. 24
Dette skal I holde; det skal være en forskrift for dig og
dine barn til evig tid. 25 Og når I kommer inn i det land
Herren skal gi eder, således som han har lovt, da skal
I holde denne tjeneste. 26 Og når eders barn sier til
eder: Hvad er dette for en tjeneste som I holder? - 27
da skal I si: Det er påskeoffer for Herren, som gikk
forbi Israels barns hus i Egypten da han slo egypterne
og fridde våre hus. Og folket bøide sig og tilbad. 28
Og Israels barn gikk bort og gjorde dette; som Herren
hadde sagt til Moses og Aron, således gjorde de. 29
Så skjedde det ved midnatts tid at Herren slo ihjel alle
førstefødte i Egyptens land, fra den førstefødte sønn
av Farao, som satt på sin trone, til den førstefødte
sønn av fangen, som var i fengslet, og alt førstefødt
blandt buskapen. 30 Da stod Farao op om natten, han
og alle hans tjenere og alle egypterne, og det blev et
stort skrik i Egypten; for det var ikke et hus hvor det
ikke var en død. 31 Og han kalte Moses og Aron til
sig om natten og sa: Gjør eder rede, dra ut fra mitt
folk, både I og Israels barn, far bort og tjen Herren,
som I har sagt! 32 Ta med eder både eders småfe
og eders storfe, som I har sagt, gå og bed godt også
over mig! 33 Og egypterne trengte hårdt på folket for å
få dem hastig ut av landet; for de sa: Vi er dødsens
alle sammen! 34 Så tok folket sin deig, før den var
syret; de svøpte sine deigtrau i sine klær og bar dem
på sine skuldrer. 35 Og Israels barn gjorde som Moses
hadde sagt, og bad egypterne om smykker av sølv og
gull og om klær. 36 Og Herren gav folket yndest hos
egypterne, så de gjerne gav dem det de bad om. Det
var det bytte de tok av egypterne. 37 Så brøt da Israels
barn op fra Ra'amses og tok veien til Sukkot, omkring
seks hundre tusen mann til fots foruten barna. 38 Og
det drog også en stor hop av alle slags folk med dem,
og småfeet og storfeet, en overmåte stor mengde fe.
39 Av den deig de hadde med sig fra Egypten, bakte
de usyrede kaker; for den var ikke syret, fordi de var
drevet ut av Egypten og ikke torde dryge der lenger;
heller ikke hadde de laget i stand reisekost. 40 Men
den tid Israels barn hadde bodd i Egypten, var fire
hundre og tretti år. 41 På den dag de fire hundre og
tretti år var til ende, da var det alle Herrens hærer drog
ut av Egyptens land. 42 Denne natt tok Herren i akt for
å føre dem ut av Egyptens land; den samme natt skal
alle Israels barn ta i akt for Herren, slekt efter slekt. 43
Og Herren sa til Moses og Aron: Dette er forskriften
om påskelammet: Ingen fremmed skal ete av det. 44
Men enhver træl som er kjøpt for sølv, ham skal du
omskjære; da kan han ete av det. 45 Ingen innerst eller
dagarbeider skal ete av det. 46 I ett hus skal det etes;
du skal ikke la noget av kjøttet komme utenfor huset,
og I skal ikke bryte noget ben på det. 47 Således skal
hele Israels menighet gjøre. 48 Og når en fremmed
opholder sig hos dig og vil holde påske for Herren,
skal alt mannkjønn hos ham omskjæres, og da kan
han få være med og holde den; han skal være som en
innfødt i landet; men ingen uomskåret skal ete av det.
49 Det skal være en og samme lov for den innfødte og
for den fremmede som opholder sig hos eder. 50 Og
alle Israels barn gjorde således; som Herren hadde
befalt Moses og Aron, således gjorde de. 51 På denne
samme dag var det Herren førte Israels barn ut av
Egyptens land, hær efter hær.

13 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Du skal hellige
mig alt førstefødt, alt det som åpner morsliv
blandt Israels barn, enten det er folk eller fe! Mig hører
det til. 3 Og Moses sa til folket: Kom i hu denne dag
da I gikk ut av Egypten, av trælehuset, for med sterk
hånd førte Herren eder ut derfra! Da skal I ikke ete
syret brød. 4 Idag drar I ut, i måneden abib. 5 Når da
Herren fører dig inn i kana'anittenes og hetittenes og
amorittenes og hevittenes og jebusittenes land, som
han tilsvor dine fedre å gi dig, et land som flyter med
melk og honning, da skal du holde denne tjeneste i
denne måned. 6 I syv dager skal du ete usyret brød,
og på den syvende dag skal det være høitid for Herren.
7 Usyret brød skal du ete alle de syv dager, det skal

ikke finnes syret brød hos dig, og ikke surdeig i hele
ditt land. 8 Og samme dag skal du fortelle din sønn
det og si: Dette er til minne om det som Herren gjorde
for mig da jeg drog ut av Egypten. 9 Og det skal være
dig til et tegn på din hånd og til en minneskrift på din
panne, forat Herrens lov skal være i din munn; for
med sterk hånd førte Herren dig ut av Egypten. 10 Og
du skal gjøre efter denne lov til fastsatt tid, år efter
år. 11 Og når Herren har ført dig til kana'anittenes
land, således som han tilsvor dig og dine fedre, og gir
dig det, 12 da skal du overgi til Herren alt det som
åpner morsliv; alt som åpner morsliv, som faller av det
fe du har, hvis det er av hankjønn, hører det Herren
til. 13 Og alt som åpner morsliv blandt asen, skal du
løse med et stykke småfe; men hvis du ikke løser
det, skal du bryte nakken på det; og alt førstefødt av
mennesker, blandt dine sønner, skal du løse. 14 Og
når din sønn siden spør dig og sier: Hvad betyr dette?
da skal du svare ham: Med sterk hånd førte Herren
oss ut av Egypten, av trælehuset. 15 For dengang da
Farao satte sig hårdt imot å la oss fare, da slo Herren
ihjel alt førstefødt i Egyptens land, både folk og fe;
derfor ofrer jeg Herren alt det som åpner morsliv, det
som er av hankjønn, og alle førstefødte blandt mine
sønner løser jeg. 16 Og det skal være til et tegn på
din hånd og til en minneseddel på din panne; for med
sterk hånd førte Herren oss ut av Egypten. 17 Da nu
Farao lot folket fare, da førte Gud dem ikke på veien til
filistrenes land, skjønt den var den nærmeste; for Gud
sa: Folket kunde angre det når de ser krig for sig, og
så vende tilbake til Egypten. 18 Men Gud lot folket
ta omveien gjennem ørkenen mot det Røde Hav. Og
Israels barn drog fullt rustet ut av Egyptens land. 19
Og Moses tok Josefs ben med sig; for Josef hadde tatt
en ed av Israels barn og sagt: Gud skal visselig se til
eder, og da skal I føre mine ben med eder op herfra.
20 Så brøt de op fra Sukkot og slo leir i Etam ved
grensen av ørkenen. 21 Og Herren gikk foran dem, om
dagen i en skystøtte for å lede dem på veien og om
natten i en ildstøtte for å lyse for dem, så de kunde
dra frem både dag og natt. 22 Skystøtten vek ikke fra
folket om dagen, ikke heller ildstøtten om natten.

14 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Si til Israels
barn at de skal vende om og slå leir foran Pi-
Hakirot, mellem Migdol og havet; midt imot Ba'al-
Sefon, der skal I slå leir ved havet. 3 Farao vil da
si om Israels barn: De farer vill i landet, ørkenen
har lukket dem inne. 4 Og jeg vil forherde Faraos
hjerte, så han forfølger dem, og jeg vil åpenbare min
herlighet på Farao og hele hans hær, og egypterne
skal kjenne at jeg er Herren. Og de gjorde så. 5 Da
det nu blev meldt kongen i Egypten at folket var flyktet,
skiftet Farao og hans tjenere sinn mot folket, og de sa:
Hvorledes kunde vi gjøre dette og la Israel dra bort
fra vår tjeneste? 6 Så lot han spenne for sin vogn
og tok sitt hærfolk med sig. 7 Han tok seks hundre
utvalgte vogner og alle de andre vogner i Egypten, og
krigsmenn var det på dem alle. 8 For Herren forherdet
Faraos, egypterkongens, hjerte, så han forfulgte Israels
barn; men Israels barn drog ut med løftet hånd. 9 Så
forfulgte egypterne dem og nådde dem igjen da de
lå i leir ved havet, alle Faraos vogner og hestfolk og
hele hans hær, ved Pi-Hakirot, foran Ba'al-Sefon. 10
Og Farao kom nærmere og nærmere, og da Israels
barn så sig om, fikk de se egypterne komme settende
efter dem; da kom det stor redsel over Israels barn, og
de ropte til Herren. 11 Og de sa til Moses: Var det da
ingen graver i Egypten siden du har ført oss hit for å
dø i ørkenen? Hvorfor har du gjort dette mot oss og
ført oss ut av Egypten? 12 Var det ikke det vi sa til dig i
Egypten: La oss være i fred, vi vil tjene egypterne; det
er bedre for oss å tjene egypterne enn å dø i ørkenen?
13 Da sa Moses til folket: Frykt ikke, stå nu her og se
Herrens frelse, som han vil sende eder idag! For som I
ser egypterne idag, skal I aldri i evighet se dem mere.
14 Herren skal stride for eder, og I skal være stille. 15
Og Herren sa til Moses: Hvorfor roper du til mig? Si til
Israels barn at de skal bryte op! 16 Løft nu du op din
stav og rekk ut din hånd over havet og skill det at,
og Israels barn skal gå midt igjennem havet på det
tørre. 17 Men jeg vil forherde egypternes hjerte, så de
setter efter eder; og jeg vil åpenbare min herlighet på
Farao og hele hans hær, på hans vogner og hestfolk.
18 Og egypterne skal kjenne at jeg er Herren, når jeg
åpenbarer min herlighet på Farao, på hans vogner og
hestfolk. 19 Og Guds engel, som gikk foran Israels
leir, flyttet sig og gikk bakefter dem; skystøtten, som
var foran dem, flyttet sig og stilte sig bak dem, 20 så
den kom imellem egypternes leir og Israels leir; på
den ene side var den sky og mørke, og på den annen
side lyste den op natten; og den ene leir kom ikke inn
på den andre hele natten. 21 Da rakte Moses ut sin
hånd over havet, og Herren drev havet bort med en
sterk østenvind, som blåste hele natten, og han gjorde
havet til tørt land, og vannet skiltes at. 22 Og Israels
barn gikk midt igjennem havet på det tørre, og vannet
stod som en mur på deres høire og på deres venstre
side. 23 Og egypterne satte efter og fulgte dem til
midt ut i havet, alle Faraos hester, hans vogner og
hestfolk. 24 Men ved morgenvaktens tid skuet Herren
fra ild- og skystøtten ned på egypternes leir, og han
forvirret egypternes leir, 25 og han slo hjulene av deres
vogner, så det blev tungt for dem å komme frem. Da sa
egypterne: La oss flykte for Israel; for Herren strider for

dem imot egypterne. 26 Da sa Herren til Moses: Rekk
ut din hånd over havet, så skal vannet vende tilbake
over egypterne, over deres vogner og deres hestfolk.
27 Så rakte Moses ut sin hånd over havet, og da det
led mot morgenen, vendte havet tilbake til sitt vanlige
leie, og egypterne flyktet like mot det; og Herren styrtet
egypterne midt ut i havet. 28 Vannet vendte tilbake
og skjulte vognene og hestfolket i hele Faraos hær,
som var kommet efter dem ut i havet; det blev ikke en
eneste tilbake av dem. 29 Men Israels barn gikk på det
tørre midt igjennem havet, og vannet stod som en mur
på deres høire og på deres venstre side. 30 Således
frelste Herren den dag Israel av egypternes hånd, og
Israel så egypterne ligge døde på havstranden. 31 Og
da Israel så den veldige gjerning Herren hadde gjort
med egypterne, da fryktet folket Herren; og de trodde
på Herren og på hans tjener Moses.

15 Da sang Moses og Israels barn denne sang for
Herren: Jeg vil lovsynge Herren, for han er høit
ophøiet; hest og mann styrtet han i havet. 2 Herren er
min styrke og lovsang, og han blev mig til frelse; han
er min Gud, og jeg vil prise ham, min fars Gud, og jeg
vil ophøie ham. 3 Herren er en stridsmann, Herren er
hans navn. 4 Faraos vogner og hans hær kastet han i
havet, og hans utvalgte vognkjempere druknet i det
Røde Hav. 5 Avgrunner skjulte dem, de sank som sten
i dype vann. 6 Din høire hånd, Herre, er herliggjort i
kraft, din høire hånd, Herre, knuser fiender. 7 Og i din
høihets velde slår du dine motstandere ned; du slipper
din vrede løs, den fortærer dem som strå. 8 Og ved
ditt åndepust hopet vannene sig sammen, bølgene
stod som voller, dype vann stivnet i havets hjerte. 9
Fienden sa: Jeg vil forfølge dem, jeg vil innhente dem,
jeg vil dele ut hærfang, jeg vil mette min sjel med dem;
jeg vil dra mitt sverd, min hånd skal utrydde dem. 10
Du blåste med din ånde, havet skjulte dem; de sank
som bly i de veldige vann. 11 Herre, hvem er som du
blandt gudene? Hvem er som du herliggjort i hellighet,
forferdelig å love, underfull i gjerning? 12 Du rakte ut
din høire hånd, jorden slukte dem. 13 Du fører ved
din miskunnhet det folk som du forløste; du leder dem
ved din kraft til din hellige bolig. 14 Folkene hører det,
de skjelver; angst griper dem som bor i Filisterland.
15 Da forferdes Edoms stammefyrster, redsel griper
Moabs høvdinger, alle Kana'ans innbyggere forgår av
angst. 16 Forferdelse og redsel faller over dem, ved
din arms velde blir de målløse som sten, mens ditt folk
drar frem, Herre, mens det folk drar frem som du har
vunnet dig. 17 Du fører dem inn og planter dem på din
arvs berg, det sted du har skapt dig til bolig, Herre, den
helligdom, Herre, som dine hender har grunnlagt. 18
Herren skal være konge i all evighet. 19 For da Faraos
hester med hans vogner og menn for ut i havet, da lot
Herren havets vann vende tilbake over dem, mens
Israels barn gikk på det tørre midt igjennem havet. 20
Og profetinnen Mirjam, Arons søster, tok en tromme
i sin hånd, og alle kvinnene gikk efter henne med
trommer og dans. 21 Og Mirjam sang fore: Lovsyng
Herren, for han er høit ophøiet; hest og mann styrtet
han i havet. 22 Så lot Moses Israel bryte op fra det
Røde Hav, og de drog ut i ørkenen Sur; og tre dager
drog de frem i ørkenen uten å finne vann. 23 Så kom
de til Mara; men de kunde ikke drikke vannet i Mara
fordi det var beskt; derfor blev stedet kalt Mara. 24 Da
knurret folket mot Moses og sa: Hvad skal vi drikke?
25 Og han ropte til Herren, og Herren viste ham et tre;
det kastet han i vannet, og vannet blev godt. Der satte
han dem lov og rett, og der prøvde han dem; 26 og
han sa: Dersom du hører på Herren din Guds røst, og
gjør det som er rett i hans øine, og gir akt på hans bud,
og holder alle hans forskrifter, da vil jeg ikke legge på
dig nogen av de sykdommer som jeg la på egypterne;
for jeg er Herren, din læge. 27 Så kom de til Elim; der
var tolv vannkilder og sytti palmetrær; og de slo leir
der ved vannet.

16 Så brøt de op fra Elim, og den femtende dag
i den annen måned efterat de hadde draget ut
av Egyptens land, kom hele Israels barns menighet
til ørkenen Sin, som ligger mellem Elim og Sinai. 2
Og hele Israels barns menighet knurret mot Moses og
Aron i ørkenen. 3 Og Israels barn sa til dem: Å, om vi
var død for Herrens hånd i Egyptens land da vi satt
ved kjøttgrytene, og da vi åt brød til vi blev mette! For I
har ført oss hit ut i ørkenen for å la hele denne store
folkeskare dø av hunger. 4 Da sa Herren til Moses:
Se, jeg vil la regne ned brød fra himmelen til eder, og
folket skal gå ut og sanke for hver dag det de trenger;
således vil jeg prøve dem, om de vil følge min lov eller
ikke. 5 Og på den sjette dag skal de lage til det som de
har hatt med hjem, og det skal være dobbelt så meget
som det de ellers sanker for hver dag. 6 Og Moses og
Aron sa til alle Israels barn: Iaften skal I kjenne at det
er Herren som har ført eder ut av Egyptens land, 7 og
imorgen skal I få se Herrens herlighet, fordi han har
hørt hvorledes I knurrer mot ham; for hvad er vi, at I
knurrer mot oss? 8 Så sa Moses: I skal få se det når
Herren iaften gir eder kjøtt å ete og imorgen brød, så I
blir mette; for Herren har hørt hvorledes I knurrer og
murrer mot ham; for hvad er vel vi? Det er ikke mot oss
I knurrer, men mot Herren. 9 Og Moses sa til Aron: Si
til hele Israels barns menighet: Kom frem for Herrens
åsyn; for han har hørt hvorledes I knurrer. 10 Da så
Aron talte til hele Israels barns menighet, vendte de
sig mot ørkenen, og se, Herrens herlighet åpenbarte

sig i skyen. 11 Og Herren talte til Moses og sa: 12
Jeg har hørt hvorledes Israels barn knurrer; tal til dem
og si: Imellem de to aftenstunder skal I få kjøtt å ete,
og imorgen skal I mettes med brød, og I skal kjenne
at jeg er Herren eders Gud. 13 Da det nu blev aften,
kom det vaktler og dekket leiren, og om morgenen
var det et lag av dugg rundt omkring leiren. 14 Og da
duggen gikk bort, se, da lå det utover ørkenen noget
fint, kornet, fint som rim på jorden. 15 Da Israels barn
så det, sa de til hverandre: Hvad er det? for de visste
ikke hvad det var. Da sa Moses til dem: Det er det
brød Herren har gitt eder å ete. 16 Således har Herren
befalt: Sank av det efter som enhver trenger, en omer
til manns efter tallet på eders husfolk; enhver skal ta
for dem som er i hans telt. 17 Og Israels barn gjorde
således, og de sanket, den ene meget, den andre
lite. 18 Og da de målte det med omeren, hadde den
som hadde sanket meget, intet tilovers, og den som
hadde sanket lite, fattedes intet; enhver hadde sanket
efter som han trengte. 19 Og Moses sa til dem: Ingen
skal levne noget av det til om morgenen. 20 Men de
lød ikke Moses, for nogen levnet noget av det til om
morgenen; da vokste det makk i det, og det luktet ille.
Og Moses blev vred på dem. 21 Siden sanket de det
hver morgen efter som enhver trengte; men når solen
brente hett, smeltet det. 22 På den sjette dag sanket
de dobbelt så meget brød, to omer for hver; og alle
menighetens høvdinger kom og meldte det til Moses.
23 Da sa han til dem: Det er det Herren har sagt.
Imorgen er det sabbat, hellig sabbat for Herren; bak nu
det I vil bake, og kok det I vil koke, men alt det som
blir tilovers, skal I legge til side og gjemme til imorgen!
24 Så lot de det ligge til om morgenen, således som
Moses hadde befalt; og det luktet ikke, heller ikke var
det makk i det. 25 Da sa Moses: Et det idag. For idag
er det sabbat for Herren; idag finner I ikke noget på
marken. 26 I seks dager skal I sanke det; men på den
syvende dag er det sabbat, da skal det ikke være å
finne. 27 Allikevel gikk nogen av folket ut den syvende
dag for å sanke; men de fant intet. 28 Da sa Herren til
Moses: Hvor lenge vil I være gjenstridige og ikke holde
mine bud og mine lover? 29 Kom i hu at Herren har
gitt eder sabbaten; derfor gir han eder på den sjette
dag brød for to dager; bli hjemme enhver hos sig,
ingen gå hjemmefra på den syvende dag! 30 Så hvilte
folket på den syvende dag. 31 Og israelittene kalte det
manna; det lignet korianderfrø, det var hvitt, og det
smakte som honningkake. 32 Og Moses sa: Således
har Herren befalt: Fyll en omer av det og gjem det for
eders efterkommere, så de kan se det brød jeg gav
eder å ete i ørkenen da jeg førte eder ut av Egyptens
land. 33 Så sa Moses til Aron: Ta en krukke og legg i
den en full omer manna, og sett den ned for Herrens
åsyn til å gjemmes for eders efterkommere! 34 Som
Herren hadde befalt Moses, således satte Aron den
ned foran vidnesbyrdet til å gjemmes. 35 Og Israels
barn åt manna i firti år, inntil de kom til bygget land; de
åt manna helt til de kom til grensen av Kana'ans land.
36 En omer er tiendedelen av en efa.

17 Så drog hele Israels barns menighet fra ørkenen
Sin i dagsreiser efter Herrens befaling; de slo leir
i Refidim, og folket hadde ikke vann å drikke. 2 Da
kivedes folket med Moses og sa: Gi oss vann, så vi får
drikke! Moses svarte dem: Hvorfor kives I med mig?
Hvorfor frister I Herren? 3 Men folket tørstet efter vann
og knurret mot Moses og sa: Hvorfor har du ført oss op
fra Egypten for å la oss og våre barn og vår buskap dø
av tørst? 4 Da ropte Moses til Herren og sa: Hvad skal
jeg gjøre med dette folk? Det er ikke langt fra at de
stener mig! 5 Og Herren sa til Moses: Gå frem foran
folket og ta med dig nogen av Israels eldste, og din
stav som du slo i elven med, ta den i hånden og gå! 6
Se, jeg vil stå der foran dig på klippen ved Horeb, og
du skal slå på klippen, og det skal flyte vann ut av
den, så folket får drikke. Og Moses gjorde således så
Israels eldste så på det. 7 Og han kalte stedet Massa
og Meriba, fordi Israels barn kivedes med ham, og
fordi de fristet Herren og sa: Er Herren iblandt oss eller
ikke? 8 Så kom Amalek og stred med Israel i Refidim.
9 Da sa Moses til Josva: Velg oss ut mannskap, dra
så avsted og strid mot Amalek! Imorgen vil jeg stå
øverst på haugen med Guds stav i min hånd. 10 Og
Josva gjorde som Moses hadde sagt ham, og stred
mot Amalek; og Moses, Aron og Hur steg op øverst på
haugen. 11 Da gikk det så at så lenge Moses holdt sin
hånd opløftet, hadde Israel overtaket; men når han lot
sin hånd synke, da fikk Amalek overtaket. 12 Men da
Moses' hender blev tunge, tok de en sten og la under
ham, og han satte sig på den; og Aron og Hur støttet
hans hender, den ene på den ene side og den andre
på den andre side; så holdt hans hender sig støe helt
til solen gikk ned. 13 Og Josva hugg Amalek og hans
folk ned med sverdets egg. 14 Og Herren sa til Moses:
Skriv dette op i en bok, så I kommer det i hu, og prent
det i Josvas ører! For jeg vil aldeles utslette minnet om
Amalek over hele jorden. 15 Så bygget Moses et alter
og kalte det: Herren er mitt banner. 16 Og han sa: En
hånd er utrakt fra Herrens trone! Herren skal stride
mot Amalek fra slekt til slekt.

18 Jetro, presten i Midian, Moses' svigerfar, fikk
høre alt det Gud hadde gjort for Moses og for sitt
folk Israel, hvorledes Herren hadde ført Israel ut av
Egypten. 2 Da tok Jetro, Moses' svigerfar, Sippora,

Moses' hustru, som Moses før hadde sendt hjem, 3 og
hennes to sønner - den ene hette Gersom, for Moses
hadde sagt: Jeg er blitt gjest i et fremmed land, 4 og
den andre hette Elieser, for han hadde sagt: Min fars
Gud var min hjelp og fridde mig fra Faraos sverd. 5 Da
nu Jetro, Moses' svigerfar, kom med hans sønner og
hans hustru til ham i ørkenen, der hvor Moses hadde
slått leir, ved Guds berg, 6 sendte han bud til Moses
og sa: Jeg, din svigerfar Jetro, kommer til dig med
din hustru og hennes to sønner. 7 Da gikk Moses sin
svigerfar møte, bøide sig for ham og kysset ham, og
de spurte hverandre hvorledes det stod til; så gikk
de inn i teltet. 8 Og Moses fortalte sin svigerfar alt
det Herren hadde gjort med Farao og egypterne for
Israels skyld, og all den møie de hadde hatt på veien,
og hvorledes Herren hadde hjulpet dem. 9 Da blev
Jetro glad over alt det gode Herren hadde gjort mot
Israel, at han hadde fridd dem av egypternes hånd. 10
Og Jetro sa: Lovet være Herren, som fridde eder av
egypternes hånd Og av Faraos hånd - han som fridde
folket av egypternes hånd! 11 Nu vet jeg at Herren er
større enn alle guder; for således viste han sig ved det
hvormed egypterne viste sitt overmot mot dette folk.
12 Og Jetro, Moses' svigerfar, tok og ofret brennoffer
og slaktoffer til Gud; og Aron og alle Israels eldste kom
og holdt måltid med Moses' svigerfar for Guds åsyn.
13 Dagen efter satt Moses og skiftet rett mellem folket,
og folket stod omkring Moses fra morgen til kveld. 14
Da Moses' svigerfar så hvor meget han hadde å gjøre
for folket, sa han: Hvad er dette for et arbeid du legger
på dig for folket? Hvorfor sitter du alene og dømmer
mens hele folket står omkring dig fra morgen til kveld?
15 Moses svarte sin svigerfar: Folket kommer til mig for
å få vite Guds vilje; 16 når de har en sak, da kommer
de til mig, og jeg skifter rett mellem dem og lærer
dem Guds bud og lover. 17 Da sa Moses' svigerfar til
ham: Det er ikke klokt det du her gjør. 18 Du må jo
bli altfor trett, både du og dette folk som er med dig;
for dette arbeid er for svært for dig, du makter ikke å
gjøre det alene. 19 Men hør nu på mig! Jeg vil gi dig et
råd, og Gud skal være med dig. Tred du frem for Gud
på folkets vegne og legg deres saker frem for ham,
20 forklar dem budene og lovene, og lær dem den
vei de skal vandre, og den gjerning de skal gjøre. 21
Velg dig så ut duelige menn av hele folket, menn som
frykter Gud, troverdige menn, som hater urettferdig
vinning, og sett dem til domsmenn over dem, nogen
over tusen, nogen over hundre, nogen over femti og
nogen over ti! 22 Og de skal skifte rett mellem folket til
enhver tid; enhver stor sak skal de komme til dig med,
men enhver liten sak skal de selv dømme i. Således
letter du byrden for dig selv, og de bærer den med dig.
23 Dersom du gjør dette, og Gud byder dig det, da vil
du kunne holde ut, og da vil også alt folket her kunne
gå hjem i fred. 24 Moses lød sin svigerfars råd og
gjorde alt det han sa. 25 Han valgte ut duelige menn
av hele Israel og satte dem til høvdinger over folket, til
domsmenn, nogen over tusen, nogen over hundre,
nogen over femti og nogen over ti. 26 Og de skiftet rett
mellem folket til enhver tid; enhver vanskelig sak kom
de til Moses med, men i enhver liten sak dømte de
selv. 27 Så bad Moses farvel med sin svigerfar, og han
drog hjem til sitt eget land.

19 På tremåneders-dagen efterat Israels barn var
gått ut av Egyptens land, kom de til Sinai ørken.
2 De brøt op fra Refidim og kom til Sinai ørken og
slo leir i ørkenen, og Israel leiret sig der midt imot
fjellet. - 3 Men Moses steg op til Gud, og Herren ropte
til ham fra fjellet og sa: Så skal du si til Jakobs hus
og kunngjøre for Israels barn: 4 I har sett hvad jeg
har gjort med egypterne, og hvorledes jeg har båret
eder på ørnevinger og ført eder til mig. 5 Dersom I nu
lyder min røst og holder min pakt, da skal I være min
eiendom fremfor alle folk; for hele jorden hører mig til.
6 Og I skal være mig et kongerike av prester og et
hellig folk. Dette er de ord du skal tale til Israels barn.
7 Da Moses kom tilbake, kalte han folkets eldste til sig
og bar frem for dem alle disse ord som Herren hadde
pålagt ham. 8 Da svarte folket alle som én og sa: Alt
det Herren har sagt, vil vi gjøre. Og Moses bar folkets
ord tilbake til Herren. 9 Da sa Herren til Moses: Se, jeg
vil komme til dig i en tykk sky, så folket kan høre når
jeg taler med dig, og alltid tro på dig. Og Moses bar
folkets ord frem for Herren. 10 Og Herren sa til Moses:
Gå til folket og la dem hellige sig idag og imorgen og
tvette sine klær, 11 og la dem holde sig rede den tredje
dag; for på den tredje dag skal Herren stige ned på
Sinai berg for hele folkets øine. 12 Og du skal avmerke
en grense for folket rundt omkring og si: Vokt eder
for å stige op på fjellet eller røre ved dets fot! Enhver
som rører ved fjellet, skal visselig late livet; 13 ingen
hånd skal røre ved ham, han skal stenes eller skytes;
enten det er dyr eller mennesker, skal de ikke leve.
Når basunen lyder med lange toner, da skal de stige
op på fjellet. 14 Så gikk Moses ned fra fjellet til folket,
og han lot folket hellige sig og tvette sine klær. 15 Og
han sa til folket: Hold eder rede den tredje dag, kom
ikke nær nogen kvinne! 16 Så skjedde det den tredje
dag da morgenen brøt frem, da tok det til å tordne
og lyne, og det la sig en tung sky over fjellet, og det
hørtes en sterk basunlyd; da skalv alt folket som var i
leiren. 17 Men Moses førte folket ut av leiren til møte
med Gud, og de stilte sig nedenfor fjellet. 18 Og hele

Sinai berg stod i røk, fordi Herren var steget ned på
det i ild, og røken av det steg op som røken av en ovn,
og hele fjellet skalv. 19 Og basunens lyd tok til og blev
sterkere og sterkere; Moses talte, og Gud svarte ham
med lydelig røst. 20 Og Herren steg ned på Sinai berg,
på fjellets topp; og Herren kalte Moses op på fjellets
topp, og Moses steg op. 21 Og Herren sa til Moses:
Stig ned og advar folket, så de ikke trenger sig frem til
Herren for å se ham, for da kommer mange av dem til
å falle. 22 Også prestene, de som treder Herren nær,
skal hellige sig, forat Herren ikke skal bryte inn blandt
dem. 23 Da sa Moses til Herren: Folket kan ikke stige
op på Sinai berg; for du har selv advart oss og sagt at
vi skulde avmerke en grense om fjellet og hellige det.
24 Og Herren sa til ham: Stig nu ned og kom så her op
igjen, både du og Aron; men prestene og folket må
ikke trenge sig frem og stige op til Herren, forat han
ikke skal bryte inn blandt dem. 25 Da steg Moses ned
til folket og sa det til dem.

20 Da talte Gud alle disse ord og sa: 2 Jeg er Herren
din Gud, som førte dig ut av Egyptens land, av
trælehuset. 3 Du skal ikke ha andre guder foruten mig.
4 Du skal ikke gjøre dig noget utskåret billede eller
nogen avbildning av det som er oppe i himmelen, eller
av det som er nede på jorden, eller av det som er i
vannet nedenfor jorden. 5 Du skal ikke tilbede dem og
ikke tjene dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkjær
Gud, som hjemsøker fedres misgjerninger på barn
inntil tredje og fjerde ledd, på dem som hater mig,
6 og som gjør miskunnhet mot tusen ledd, mot dem
som elsker mig og holder mine bud. 7 Du skal ikke
misbruke Herrens, din Guds navn; for Herren vil ikke
holde den uskyldig som misbruker hans navn. 8 Kom
hviledagen i hu, så du holder den hellig! 9 Seks dager
skal du arbeide og gjøre all din gjerning. 10 Men den
syvende dag er sabbat for Herren din Gud; da skal du
intet arbeid gjøre, hverken du eller din sønn eller din
datter, din tjener eller din tjenestepike eller ditt fe eller
den fremmede som er hos dig innen dine porter. 11
For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden,
havet og alt det som i dem er, og han hvilte på den
syvende dag; derfor velsignet Herren sabbatsdagen
og helliget den. 12 Hedre din far og din mor, så dine
dager må bli mange i det land Herren din Gud gir dig.
13 Du skal ikke slå ihjel. 14 Du skal ikke drive hor. 15
Du skal ikke stjele. 16 Du skal ikke si falskt vidnesbyrd
mot din næste. 17 Du skal ikke begjære din næstes
hus. Du skal ikke begjære din næstes hustru eller hans
tjener eller hans tjenestepike eller hans okse eller hans
asen eller noget som hører din næste til. 18 Og alt
folket så og hørte tordenen og luene og basunlyden og
fjellet i røk; og da folket så og hørte dette, skalv de og
holdt sig langt borte. 19 Og de sa til Moses: Tal du
med oss, så vil vi høre; men la ikke Gud tale med oss,
forat vi ikke skal dø! 20 Men Moses sa til folket: Frykt
ikke! Gud er kommet for å prøve eder, og forat frykt
for ham skal være over eder, så I ikke synder. 21 Så
blev folket stående langt borte, og Moses gikk nær til
mørket hvor Gud var. 22 Og Herren sa til Moses: Så
skal du si til Israels barn: I har sett hvorledes jeg talte
til eder fra himmelen. 23 I skal ikke gjøre eder nogen
gud ved siden av mig; guder av sølv eller guder av gull
skal I ikke gjøre eder. 24 Et alter av jord skal du gjøre
mig, og på det skal du ofre dine brennoffer og dine
takkoffer, ditt småfe og ditt storfe; på ethvert sted hvor
jeg lar mitt navn ihukomme, vil jeg komme til dig og
velsigne dig. 25 Men dersom du vil gjøre mig et alter
av sten, da skal du ikke bygge det av huggen sten; for
bruker du ditt huggjern på stenene, da vanhelliger du
dem. 26 Og du skal ikke gå op til mitt alter på trapper,
forat ikke din blusel skal blottes over det.

21 Dette er de lover som du skal legge frem for
dem: 2 Når du kjøper en hebraisk træl, skal han
tjene i seks år; men i det syvende skal han gis fri uten
vederlag. 3 Dersom han kommer enslig, da skal han
gå enslig bort; dersom han er gift mann, da skal hans
hustru gå bort med ham. 4 Dersom hans herre gir ham
en hustru, og hun føder ham sønner eller døtre, da
skal hustruen og barna høre hennes herre til, og han
skal gå enslig bort. 5 Men dersom trælen sier: Jeg
holder av min herre, min hustru og mine barn, jeg vil
ikke være fri og gå bort, 6 da skal hans herre føre
ham frem for Gud og stille ham ved døren eller ved
dørstolpen, og hans herre skal stikke en syl gjennem
hans øre, og han skal tjene ham all sin tid. 7 Når
nogen selger sin datter til trælkvinne, da skal hun ikke
gis fri som trælene. 8 Dersom hun mishager sin herre,
som hadde utsett henne for sig selv, da skal han la
henne få kjøpe sig fri; til et fremmed folk skal han ikke
ha rett til å selge henne, siden han har vært troløs mot
henne. 9 Men dersom han utser henne for sin sønn,
da skal han unne henne døtres rett. 10 Dersom han
lar ham få en annen foruten henne, da skal han ikke
avkorte noget i hennes kost, klær eller ekteskapsrett.
11 Men dersom han ikke lar henne få disse tre ting, da
skal hun gis fri for intet, uten vederlag. 12 Den som
slår et menneske så det dør, han skal visselig late
livet. 13 Men hvis han ikke har stått ham efter livet,
men det er Gud som har latt ham komme ut for hans
hånd, da vil jeg sette dig et fristed som han kan ty
til. 14 Men om nogen bærer sig så formastelig at, at
han dreper sin næste med svik, da skal du ta ham
om det så var fra mitt alter: han skal dø. 15 Den som
slår sin far eller sin mor, skal visselig late livet. 16 Den

som stjeler et menneske og selger ham eller holder
ham fanget, skal visselig late livet. 17 Den som banner
sin far eller sin mor, skal visselig late livet. 18 Når
menn kommer i trette, og den ene slår den andre med
en sten eller med neven, og han ikke dør, men blir
sengeliggende - 19 dersom han da kommer op igjen
og går ute med stav, da skal den som slo, være fri
for straff; men han skal gi ham vederlag for den tid
han har tapt, og koste full lægedom på ham. 20 Når
nogen slår sin træl eller trælkvinne med en stokk så de
dør under hans hånd, da skal han straffes for det. 21
Men dersom de blir i live én eller to dager, skal han
ikke straffes; de er jo hans eiendom. 22 Når menn
kommer i slagsmål med hverandre og støter til en
fruktsommelig kvinne, så hun føder i utide, men ellers
ingen ulykke skjer, så skal den som gjorde det, gi den
bot som kvinnens mann pålegger ham; han skal gi
efter dommeres skjønn. 23 Men dersom det skjer en
ulykke, da skal du gi liv for liv, 24 øie for øie, tann for
tann, hånd for hånd, fot for fot, 25 brent for brent, sår
for sår, skramme for skramme. 26 Når nogen slår sin
træl eller trælkvinne i øiet og forderver det, da skal han
gi dem fri til vederlag for øiet. 27 Og dersom han slår
ut en tann på sin træl eller trælkvinne, da skal han gi
dem fri til vederlag for tannen. 28 Om en okse stanger
mann eller kvinne så de dør, da skal oksen stenes, og
dens kjøtt skal ikke etes; men oksens eier skal være
fri for straff. 29 Men dersom det er en okse som før
har pleid å stange, og dens eier er advart, men ikke
passer på den, og den dreper mann eller kvinne, da
skal oksen stenes, og dens eier skal også lide døden.
30 Men dersom bøter pålegges ham, da skal han gi så
meget i løsepenger for sitt liv som det blir ham pålagt.
31 Er det en gutt eller pike den stanger, skal det gjøres
med ham efter denne lov. 32 Dersom oksen stanger
en træl eller en trælkvinne, da skal eieren bøte tretti
sekel sølv til deres herre; og oksen skal stenes. 33 Når
nogen lar en brønn stå åpen eller graver en brønn og
ikke dekker den til, og det faller en okse eller et asen i
den, 34 da skal brønnens eier godtgjøre det; han skal
gi dyrets eier penger i vederlag, men det døde dyr
skal være hans. 35 Når en manns okse stanger en
annen manns okse ihjel, da skal de selge den levende
okse og dele pengene for den, og det døde dyr skal de
også dele. 36 Men er det vitterlig at det er en okse
som før har pleid å stange, og dens eier ikke passer
på den, da skal han gi en annen okse isteden, men
det døde dyr skal være hans.

22 Når nogen stjeler en okse eller et får og slakter
eller selger dem, så skal han gi fem okser
istedenfor oksen og fire får for fåret. 2 Dersom tyven
blir grepet mens han bryter inn, og blir slått så han dør,
da kommer det ingen blodskyld derav. 3 Men skjer det
efterat solen er gått op, da blir det blodskyld derav.
Tyven skal gi full bot; har han intet, skal han selges til
vederlag for det han har stjålet. 4 Dersom det han har
stjålet, finnes levende hos ham, enten det er en okse
eller et asen eller et får, da skal han gi dobbelt igjen. 5
Når nogen lar sitt fe beite på sin aker eller i sin vingård,
og han slipper det løs så det kommer til å beite på en
annens aker, da skal han gi i vederlag det beste på sin
aker og det beste i sin vingård. 6 Når ild bryter løs og
fatter i tornehekker, og kornbånd eller det stående korn
eller hele akeren brenner op, da skal den som voldte
branden, gi fullt vederlag. 7 Når nogen gir sin næste
penger eller gods å gjemme, og det blir stjålet bort fra
mannens hus, da skal tyven, om han finnes, gi dobbelt
igjen. 8 Men finnes ikke tyven, da skal husets eier
føres frem for Gud, forat det kan avgjøres om han ikke
har forgrepet sig på sin næstes eiendom. 9 Hver gang
det gjelder svikefull adferd med gods, enten det er
en okse eller et asen eller et får eller klær eller i det
hele noget som er kommet bort, og så en sier: her er
det, da skal saken mellem de to komme frem for Gud;
den som Gud dømmer skyldig, han skal gi sin næste
dobbelt igjen. 10 Når nogen gir sin næste et asen eller
en okse eller et får eller i det hele noget husdyr å ta
vare på, og det dør eller kommer til skade eller røves
uten at nogen ser det, 11 da skal ed ved Herren skille
mellem dem og avgjøre om han ikke har forgrepet sig
på sin næstes eiendom, og eieren skal ta eden for
god, og den andre skal ikke gi noget vederlag. 12
Men blir det stjålet fra ham, da skal han gi dets eier
vederlag. 13 Blir det revet ihjel, da skal han føre det
frem til bevis; han skal ikke gi vederlag for det som er
revet ihjel. 14 Når nogen låner et dyr av sin næste, og
det kommer til skade eller dør, og dets eier ikke er til
stede, da skal han gi full bot. 15 Men dersom eieren
er til stede, da skal han ikke gi vederlag; dersom det
er leiet, går det inn i leien. 16 Når nogen forfører en
jomfru som ikke er trolovet, og ligger hos henne, da
skal han gi festegave for henne og ta henne til hustru.
17 Dersom faren ikke vil la ham få henne, da skal han
gi så meget i pengebøter som en pleier å gi i festegave
for en jomfru. 18 En trollkvinne skal du ikke la leve 19
Enhver som blander sig med fe, skal visselig late livet.
20 Den som ofrer til avgudene og ikke til Herren alene,
skal være forbannet. 21 En fremmed skal du ikke plage
og ikke undertrykke; for I har selv vært fremmede i
Egyptens land. 22 I skal ikke plage nogen enke eller
farløs; 23 dersom du plager dem, og de roper til mig,
skal jeg visselig høre deres rop, 24 og min vrede skal
optendes, og jeg skal slå eder ihjel med sverdet, og
eders hustruer skal bli enker og eders barn farløse. 25

Dersom du låner penger til nogen av mitt folk, til den
fattige som bor hos dig, da skal du ikke være imot ham
som en ågerkar; I skal ikke kreve renter av ham. 26
Dersom du tar din næstes kappe i pant, skal du gi ham
den igjen før solen går ned; 27 for den er det eneste
dekke han har, det er den han skal klæ sitt legeme
med; hvad skal han ellers ligge i? Og når han roper til
mig, vil jeg høre; for jeg er barmhjertig. 28 Gud skal
du ikke spotte, og en høvding blandt ditt folk skal du
ikke banne. 29 Av alt det som fyller din lade, og som
flyter av din vinperse, skal du ikke dryge med å gi mig.
Den førstefødte av dine sønner skal du gi mig. 30 Det
samme skal du gjøre med ditt storfe og ditt småfe; syv
dager skal det være hos moren; den åttende dag skal
du gi mig det. 31 I skal være hellige mennesker for
mig; I skal ikke ete kjøtt av ihjelrevne dyr som I finner
på marken; I skal kaste det for hundene.

23 Du skal ikke utbrede falskt rykte; du skal ikke
gjøre felles sak med en ugudelig, så du blir et
urettferdig vidne; 2 du skal ikke følge mengden i det
som ondt er, og du skal ikke vidne således i en rettssak
at du bøier dig efter mengden og forvender retten; 3
heller ikke om det gjelder en ringe mann, skal du pynte
på hans sak. 4 Når du treffer din fiendes okse eller
hans asen som har gått sig vill, da skal du føre dem
tilbake til ham. 5 Når du ser din fiendes asen ligge
under sin byrde, da vokt dig for å gå fra ham; du skal
hjelpe ham med å løse byrden av. 6 Du skal ikke i
nogen sak bøie retten for den fattige som bor hos dig.
7 Du skal holde dig langt borte fra en falsk sak og ikke
hjelpe til at den uskyldige og rettferdige mister livet; for
jeg dømmer ikke en skyldig å være uskyldig. 8 Du
skal ikke ta imot gave; for gaven gjør seende blinde
og forvender de rettferdiges sak. 9 En fremmed skal
du ikke undertrykke; I vet jo hvorledes den fremmede
er til mote; I var selv fremmede i Egyptens land. 10
Seks år skal du så ditt land til og høste dets grøde; 11
men i det syvende år skal du la det hvile og ligge, så
de fattige blandt ditt folk kan ete derav, og hvad de
levner, kan markens dyr ete. Det samme skal du gjøre
med din vingård og dine oljetrær. 12 Seks dager skal
du gjøre din gjerning; men på den syvende dag skal
du hvile, så din okse og ditt asen kan ha ro, og din
trælkvinnes sønn og den fremmede får hvile sig ut. 13 I
alt det jeg har sagt til eder, skal I ta eder i vare. Andre
guders navn skal I ikke nevne; slikt skal ikke høres av
din munn. 14 Tre ganger om året skal du holde høitid
for mig. 15 De usyrede brøds høitid skal du holde:
Syv dager skal du ete usyret brød, således som jeg
har befalt dig, på den fastsatte tid i abib måned, for i
den drog du ut av Egypten; og ingen skal vise sig for
mitt åsyn tomhendt. 16 Likeså kornhøstens høitid, når
førstegrøden faller av ditt arbeid, av det som du sår
på marken, og frukthøstens høitid ved årets utgang,
når du samler inn frukten av ditt arbeid på marken. 17
Tre ganger om året skal alle menn blandt eder møte
frem for Herrens, Israels Guds åsyn. 18 Du skal ikke
ofre blodet av mitt slaktoffer sammen med syret brød,
og det fete av mitt høitidsoffer skal ikke bli liggende
natten over til om morgenen. 19 Det første av din
jords førstegrøde skal du bære til Herrens, din Guds
hus. Du skal ikke koke et kje i dets mors melk. 20
Se, jeg sender en engel foran dig for å vokte dig på
veien og for å føre dig til det sted jeg har utsett for
dig. 21 Ta dig i vare for ham og hør på hans røst, vær
ikke gjenstridig mot ham! Han skal ikke bære over
med eders overtredelser, for mitt navn er i ham. 22
Men dersom du lyder hans røst og gjør alt det jeg
sier, da vil jeg være en fiende av dine fiender og en
motstander av dine motstandere. 23 For min engel
skal gå foran dig og føre dig frem til det land hvor
amorittene og hetittene og ferisittene og kana'anittene,
hevittene og jebusittene bor, og jeg vil tilintetgjøre dem.
24 Du skal ikke tilbede deres guder eller tjene dem; du
skal ikke gjøre som de gjør; men du skal rive deres
avgudsbilleder ned og slå deres stenstøtter i stykker.
25 I skal tjene Herren eders Gud, og han skal velsigne
ditt brød og ditt vann. Og jeg vil holde sykdom borte
fra dig; 26 det skal ikke være nogen kvinne i ditt land
som føder i utide eller er ufruktbar; dine dagers tall vil
jeg gjøre fullt. 27 Redsel for mig vil jeg sende foran dig
og forvirre alle de folk du kommer til, og jeg vil la alle
dine fiender flykte for dig. 28 Og jeg vil sende hvepser
foran dig, og de skal jage hevittene, kana'anittene og
hetittene bort fra dig. 29 Jeg vil ikke jage dem bort fra
dig på ett år, forat ikke landet skal bli øde og de ville
dyr bli for mange for dig; 30 litt efter litt vil jeg jage dem
bort fra dig, inntil du blir så stort et folk at du kan ta
landet i eie. 31 Jeg vil la ditt lands grenser gå fra det
Røde Hav til filistrenes hav og fra ørkenen til elven; for
jeg vil gi landets innbyggere i eders hånd, og du skal
jage dem bort fra dig. 32 Du skal ikke gjøre nogen pakt
med dem eller med deres guder. 33 De skal ikke bo i
ditt land, forat de ikke skal forføre dig til å synde mot
mig; for du vilde da tjene deres guder, og det vilde bli
en snare for dig.

24 Og til Moses sa han: Stig op til Herren, du og
Aron, Nadab og Abihu og sytti av Israels eldste,
og I skal tilbede på avstand. 2 Men Moses alene skal
komme nær til Herren, de andre skal ikke gå nær til,
og folket skal ikke stige op med ham. 3 Så kom Moses
og forkynte folket alle Herrens ord og alle lovene; og
hele folket svarte med én røst: Alle de ord Herren har
talt, vil vi holde oss efter. 4 Så skrev Moses op alle

Herrens ord, og han stod tidlig op om morgenen og
bygget et alter nedenfor fjellet og tolv støtter for de
tolv Israels stammer. 5 Siden sendte han nogen unge
menn av Israels barn dit, og de bar frem brennoffer og
ofret slaktoffer av okser til takkoffer for Herren. 6 Og
Moses tok halvdelen av blodet og helte det ut i skåler,
og halvdelen av blodet sprengte han på alteret. 7 Så
tok han paktens bok og leste den op for folket; og de
sa: Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre og lyde. 8 Da
tok Moses blodet og sprengte det på folket; og han
sa: Se, dette er paktens blod, den pakt som Herren
opretter med eder på alle disse ord. 9 Så steg Moses
og Aron, Nadab og Abihu og sytti av Israels eldste
op. 10 Og de så Israels Gud; under hans føtter var
det likesom et gulv av gjennemsiktig safirsten og som
himmelen selv i klarhet. 11 Og han løftet ikke sin hånd
mot de ypperste av Israels barn, men de skuet Gud og
åt og drakk. 12 Og Herren sa til Moses: Stig op til mig
på fjellet og bli der! Så vil jeg gi dig stentavler og loven
og budet, som jeg har skrevet op for å veilede dem. 13
Da gikk Moses avsted med sin tjener Josva; og Moses
gikk op på Guds berg. 14 Og han sa til de eldste: Bli
her til vi kommer tilbake til eder; Aron og Hur er jo hos
eder; den som har en rettssak, kan gå til dem! 15 Så
steg Moses op på fjellet, og skyen skjulte fjellet. 16 Og
Herrens herlighet hvilte på Sinai berg, og skyen skjulte
det i seks dager; den syvende dag kalte han på Moses
midt ut av skyen. 17 Og Herrens herlighet var å se til
for Israels barns øine som en fortærende ild på fjellets
topp. 18 Og Moses gikk midt inn skyen og steg op på
fjellet; og Moses var på fjellet i firti dager og firti netter.

25 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Si til Israels
barn at de skal komme med en gave til mig;
av hver mann som har hjertelag til det, skal I ta
imot gaven til mig. 3 Og dette er den gave I skal
ta imot av dem: gull og sølv og kobber 4 og blå og
purpurrød og karmosinrød ull og fint lin og gjetehår 5
og rødfarvede værskinn og takasskinn og akasietre,
6 olje til lysestaken, krydderier til salvings-oljen og
til den velluktende røkelse, 7 onyksstener og andre
edelstener til å sette på livkjortelen og brystduken. 8
Og de skal gjøre mig en helligdom, så vil jeg bo midt
iblandt dem. 9 Tabernaklet og alt som dertil hører, skal
I i alle måter gjøre efter det billede jeg vil vise dig. 10
De skal gjøre en ark av akasietre, halvtredje alen lang
og halvannen alen bred og halvannen alen høi. 11
Den skal du klæ med rent gull, både innvendig og
utvendig skal du klæ den med gull; og du skal gjøre
en gullkrans på den rundt omkring. 12 Du skal støpe
fire gullringer og feste dem i de fire føtter på arken, to
ringer på den ene side og to på den andre. 13 Så skal
du gjøre stenger av akasietre og klæ dem med gull. 14
Og du skal stikke stengene inn i ringene på sidene
av arken, så arken kan bæres på dem. 15 Stengene
skal bli i ringene på arken, de må aldri tas ut av dem.
16 Og i arken skal du legge vidnesbyrdet som jeg vil
gi dig. 17 Så skal du gjøre en nådestol av rent gull,
halvtredje alen lang og halvannen alen bred. 18 Og
du skal gjøre to kjeruber av gull; i drevet arbeid skal
du gjøre dem og sette dem ved begge endene av
nådestolen. 19 Den ene kjerub skal du sette ved den
ene ende og den andre kjerub ved den andre ende; i
ett med nådestolen skal I gjøre kjerubene, én på hver
ende av den. 20 Kjerubene skal holde vingene utbredt
og opløftet, så de dekker over nådestolen med sine
vinger, og deres ansikter skal vende mot hverandre;
mot nådestolen skal kjerubene vende sitt ansikt. 21
Så skal du sette nådestolen ovenpå arken, og i arken
skal du legge vidnesbyrdet, som jeg vil gi dig. 22 Og
jeg vil komme sammen med dig der; fra nådestolen
mellem begge kjerubene som er på vidnesbyrdets ark,
vil jeg tale med dig om alt det jeg vil byde dig å si
Israels barn. 23 Så skal du gjøre et bord av akasietre,
to alen langt og én alen bredt og halvannen alen høit.
24 Du skal klæ det med rent gull og gjøre en gullkrans
på det rundt omkring. 25 Og du skal gjøre en list på
det av en hånds bredde rundt omkring, og rundt om
listen skal du gjøre en gullkrans. 26 Så skal du gjøre
fire gullringer til det og sette ringene i de fire hjørner
på de fire føtter. 27 Like ved listen skal ringene sitte,
de skal være til å stikke stengene i, så bordet kan
bæres. 28 Stengene skal du gjøre av akasietre og klæ
dem med gull, og bordet skal bæres på dem. 29 Så
skal du gjøre fatene og skålene som hører til bordet,
og kannene og begerne som det skal ofres drikkoffer
med; av rent gull skal du gjøre dem. 30 Og på bordet
skal du alltid legge skuebrød for mitt åsyn. 31 Så skal
du gjøre en lysestake av rent gull; i drevet arbeid skal
lysestaken gjøres; både foten på den og stangen,
begerne, knoppene og blomstene skal være i ett med
den. 32 Seks armer skal gå ut fra lysestakens sider, tre
armer fra den ene side, og tre fra den andre. 33 Det
skal være tre mandelformede beger på den første arm
med knopp og blomst, og tre mandelformede beger
på den annen arm med knopp og blomst; således
skal det være på alle de seks armer som går ut fra
lysestaken. 34 På selve lysestaken skal det være fire
mandelformede beger med knopper og blomster, 35
én knopp under de to første armer i ett med den, og
én knopp under de to næste armer i ett med den, og
én knopp under de to øverste armer i ett med den -
én knopp under hvert par av de seks armer som går
ut fra lysestaken. 36 Både knoppene og armene skal
være i ett med den; alt sammen skal være ett drevet

arbeid av rent gull. 37 Så skal du gjøre syv lamper til
lysestaken; og lampene skal settes således op at lyset
faller rett frem for den. 38 Lysesaksene og brikkene
som hører til, skal være av rent gull. 39 En talent rent
gull skal I bruke til lysestaken og alle disse redskaper.
40 Se nu til at du gjør alt efter det billede som blev vist
dig på fjellet!

26 Tabernaklet skal du gjøre av ti tepper av
fint, tvunnet lingarn og blå og purpurrød og
karmosinrød ull; du skal gjøre dem med kjeruber på i
kunstvevning. 2 Hvert teppe skal være åtte og tyve
alen langt og fire alen bredt; alle teppene skal holde
samme mål. 3 Fem av teppene skal festes sammen,
det ene til det andre, og likeså de andre fem tepper. 4
Og du skal gjøre hemper av blå ull i kanten på det ene
teppe, ytterst der hvor sammenfestingen skal være,
og likeså i kanten på det ytterste teppe, der hvor den
andre sammenfesting skal være. 5 Femti hemper
skal du gjøre på det ene teppe, og femti hemper skal
du gjøre på det teppe som er der hvor den andre
sammenfesting skal være; hempene skal være like
mot hverandre, den ene mot den andre. 6 Og du skal
gjøre femti gullkroker og feste teppene til hverandre
med krokene, så tabernaklet blir et sammenhengende
telt. 7 Så skal du gjøre tepper av gjetehår til et dekke
over tabernaklet; elleve sådanne tepper skal du gjøre.
8 Hvert teppe skal være tretti alen langt og fire alen
bredt; alle de elleve tepper skal holde samme mål.
9 Og du skal feste fem av teppene sammen for sig,
og seks for sig, og du skal legge det sjette teppe
dobbelt på fremsiden av dekket. 10 Du skal gjøre femti
hemper i kanten på det ene teppe, ytterst der hvor
sammenfestingen skal være, og likeså femti hemper i
kanten på det andre teppe, der hvor sammenfestingen
skal være. 11 Og du skal gjøre femti kobberkroker og
hekte krokene inn i hempene, og du skal feste teppene
sammen, så de blir ett dekke. 12 Men det overskytende
av dekketeppene - det halve teppe som er tilovers -
skal henge ned på baksiden av tabernaklet. 13 Og
den alen på hver av sidene som dekketeppene er for
lange, skal henge ned på begge sider av tabernaklet
for å dekke det. 14 Over dekket skal du gjøre et
varetak av rødfarvede værskinn og ovenpå det et
varetak av takasskinn. 15 Plankene til tabernaklet
skal du gjøre av akasietre; de skal reises på ende.
16 Hver planke skal være ti alen lang og halvannen
alen bred. 17 På hver planke skal det være to tapper,
med en tverrlist imellem; således skal du gjøre med
alle plankene til tabernaklet. 18 Og av plankene som
du gjør til tabernaklet, skal du reise tyve planker på
den side som vender mot syd; 19 og firti fotstykker av
sølv skal du gjøre til å sette under de tyve planker, to
fotstykker under hver planke til å feste begge tappene
i. 20 Likeså skal du til tabernaklets andre side, den
som vender mot nord, gjøre tyve planker, 21 og til
dem firti fotstykker av sølv, to fotstykker under hver
planke. 22 Til baksiden av tabernaklet, mot vest, skal
du gjøre seks planker. 23 Og to planker skal du gjøre
til tabernaklets hjørner på baksiden; 24 de skal være
dobbelte nedenfra og likeledes begge være dobbelte
helt op, til den første ring; således skal det være med
dem begge; de skal stå i hver sitt hjørne. 25 Således
blir det åtte planker med sine fotstykker av sølv -
seksten fotstykker, to under hver planke. 26 Så skal du
gjøre tverrstenger av akasietre, fem til plankene på
den ene side av tabernaklet, 27 og fem til plankene på
den andre side, og fem til plankene på baksiden av
tabernaklet, mot vest. 28 Og den mellemste tverrstang,
den som er midt på plankeveggen, skal gå tvert over,
fra den ene ende til den andre. 29 Plankene skal du
klæ med gull, og ringene på dem, som tverrstengene
skal stikkes i, skal du gjøre helt av gull; tverrstengene
skal du også klæ med gull. 30 Du skal reise tabernaklet
på den rette måte, således som det blev vist dig
på fjellet. 31 Så skal du gjøre et forheng av blå og
purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn;
det skal gjøres i kunstvevning med kjeruber på. 32
Og du skal henge det på fire gullklædde stolper av
akasietre som det er gullhaker på, og som står på
fire fotstykker av sølv. 33 Og du skal henge forhenget
under krokene og føre vidnesbyrdets ark dit og sette
den innenfor forhenget; og forhenget skal være for eder
en skillevegg mellem det Hellige og det Aller-helligste.
34 Og du skal sette nådestolen ovenpå vidnesbyrdets
ark i det Aller-helligste. 35 Du skal sette bordet utenfor
forhenget, og lysestaken midt imot bordet ved den
søndre side av tabernaklet; bordet skal du sette ved
den nordre side. 36 Til teltdøren skal du gjøre et teppe
av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet
lingarn med utsydd arbeid. 37 Og du skal gjøre fem
stolper av akasietre til teppet og klæ dem med gull;
hakene på dem skal være av gull, og du skal støpe
fem fotstykker av kobber til dem.

27 Du skal gjøre et alter av akasietre, fem alen langt
og fem alen bredt; firkantet skal alteret være
og tre alen høit. 2 Og du skal gjøre et horn på hvert
av dets fire hjørner, og hornene skal være i ett med
alteret; og du skal klæ det med kobber. 3 Så skal
du gjøre bøttene som asken skal bæres bort med,
og ildskuffene og skålene til å sprenge blod med, og
kjøttgaflene og fyrfatene; alle disse redskaper skal du
gjøre av kobber. 4 Til alteret skal du gjøre et gitter,
et nettverk av kobber, og på nettet skal du gjøre fire

kobberringer, én på hvert hjørne. 5 Og du skal sette det
under alterets avsats nedentil, så det rekker til midt på
alteret. 6 Så skal du gjøre stenger til alteret, stenger av
akasietre, og du skal klæ dem med kobber. 7 Stengene
skal stikkes inn i ringene, så de er på begge sider av
alteret når det blir båret. 8 Alteret skal du gjøre av
bord; det skal være hult; som det blev vist dig på fjellet,
således skal det gjøres. 9 Så skal du gjøre en forgård
til tabernaklet. På den side som vender mot syd, skal
det være et omheng om forgården av fint, tvunnet
lingarn, hundre alen langt på den ene side, 10 og tyve
stolper dertil og til stolpene tyve fotstykker av kobber;
hakene på stolpene og stengene til dem skal være
av sølv. 11 Likeså skal det på den nordre side efter
lengden være et omheng, hundre alen langt, og tyve
stolper dertil og til stolpene tyve fotstykker av kobber;
hakene på stolpene og stengene til dem skal være av
sølv. 12 På den ene tverrside av forgården, mot vest,
skal det være et omheng på femti alen, ti stolper dertil
og til stolpene ti fotstykker. 13 På den andre tverrside,
som vender frem mot øst, skal forgården også holde
femti alen i bredden. 14 Således skal det være femten
alen omheng på den ene kant med tre stolper og tre
fotstykker til dem, 15 og på den andre kant femten
alen omheng med tre stolper og tre fotstykker til dem.
16 Og i porten til forgården skal det være et forheng,
tyve alen langt, av blå og purpurrød og karmosinrød ull
og fint, tvunnet lingarn med utsydd arbeid, med fire
stolper og fire fotstykker til dem. 17 Alle stolpene rundt
omkring forgården skal være sammenbundet med
stenger av sølv; hakene på dem skal være av sølv
og fotstykkene under dem av kobber. 18 Lengden på
forgården skal være hundre alen, og bredden overalt
femti alen; og omhenget skal være fem alen høit av
fint, tvunnet lingarn, og fotstykkene til det skal være
av kobber. 19 Alle arbeidsredskaper i tabernaklet og
alle pluggene, både til tabernaklet og til forgården,
skal være av kobber. 20 Og du skal byde Israels
barn at de skal la dig få ren olje av støtte oliven til
lysestaken, så lampene kan settes op til enhver tid. 21
I sammenkomstens telt, utenfor forhenget som henger
foran vidnesbyrdet, skal Aron og hans sønner holde
lampene i stand fra aften til morgen for Herrens åsyn;
det skal være en evig gyldig vedtekt for Israels barn,
fra slekt til slekt.

28 Så skal du kalle din bror Aron ut av Israels
barns mengde, og la ham trede frem til dig,
både han og hans sønner, og sette dem til prester
for mig - Aron og Nadab og Abihu og Eleasar og
Itamar, Arons sønner. 2 Og du skal gjøre hellige klær
for Aron, din bror, til ære og til pryd. 3 Og du skal
tale til alle kunstforstandige menn, alle som jeg har
fylt med kunstnerånd; og de skal gjøre de klær som
Aron skal bære, forat han kan helliges til å tjene mig
som prest. 4 Dette er de klær som de skal gjøre: en
brystduk og en livkjortel og en overkjortel og en ternet
underkjortel, en hue og et belte - hellige klær skal de
gjøre til Aron, din bror, og hans sønner, så han kan
tjene mig som prest. 5 De skal ta gullet og den blå
og den purpurrøde og den karmosinrøde ull og det
fine lingarn, 6 og de skal gjøre livkjortelen av gull, blå,
purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn i
kunstvevning. 7 Den skal ha to skulderstykker som kan
festes til hverandre, ett i hver ende; det skal være til å
hekte den sammen med. 8 Og beltet som skal sitte på
den og holde den sammen, skal være av samme slags
vevning og i ett stykke med den, av gull og blå og
purpurrød og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn.
9 Og du skal ta to onyksstener, og på dem skal du
inngrave navnene på Israels barn, 10 seks navn på
den ene sten og de andre seks navn på den andre sten
efter alderen. 11 Som en arbeider i sten og skjærer ut
et signet, således skal du la navnene på Israels barn
skjære ut på begge stenene; du skal sette dem inn i
flettverk av gull. 12 Og du skal sette begge stenene på
livkjortelens skulderstykker, forat de skal minne om
Israels barn; og når Aron står for Herrens åsyn, skal
han bære deres navn på begge sine skuldrer for å
minne om dem. 13 Så skal du gjøre flettverk av gull 14
og to kjeder av rent gull; de skal være slynget, således
som de slynger snorer; disse slyngede kjeder skal du
feste til flettverkene. 15 Så skal du gjøre en doms-
brystduk i kunstvevning, i samme slags vevning som
livkjortelen; av gull og blå, purpurrød og karmosinrød
ull og fint, tvunnet lingarn skal du gjøre den. 16 Den
skal være firkantet og dobbelt lagt, et spann lang og et
spann bred. 17 Og du skal sette på den fire rader med
innfattede stener. I en rad skal det være en karneol,
en topas og en smaragd; det er den første rad. 18 I
den annen rad skal det være en karfunkel, en safir
og en diamant, 19 og i den tredje rad en hyasint, en
agat og en ametyst, 20 og i den fjerde rad en krysolitt
og en onyks og en jaspis. De skal være innfattet i
flettverk av gull. 21 Stenene skal være tolv i tallet,
efter navnene på Israels sønner, en for hvert navn; på
hver sten skal navnet på en av de tolv stammer være
innskåret likesom på et signet. 22 Til brystduken skal
du også gjøre kjeder av rent gull, slynget som snorer.
23 Likeså skal du gjøre to gullringer til brystduken,
og dem skal du sette på hver sitt hjørne av den. 24
Og du skal feste de to slyngede gullkjeder i de to
ringer på hjørnene av brystduken. 25 Og de to andre
ender av de to slyngede kjeder skal du feste i de to
flettverk og så feste dem til livkjortelens skulderstykker

på fremsiden. 26 Så skal du gjøre to andre gullringer
og sette dem på de to andre hjørner av brystduken
på den indre side av den, den som vender inn mot
livkjortelen. 27 Og du skal gjøre ennu to gullringer og
sette dem på livkjortelens to skulderstykker nedentil
på fremsiden, der hvor den festes sammen, ovenfor
livkjortelens belte. 28 Så skal ringene på brystduken
bindes til ringene på livkjortelen med en snor av blå ull,
så brystduken kommer til å sitte ovenfor livkjortelens
belte og ikke kan skilles fra livkjortelen. 29 Og når Aron
går inn i helligdommen, skal han bære navnene på
Israels barn i doms-brystduken på sitt hjerte for alltid å
minne om dem for Herrens åsyn. 30 I doms-brystduken
skal du legge urim og tummim; de skal ligge ved Arons
hjerte når han går inn for Herrens åsyn, så Aron alltid
skal bære Israels barns dom på sitt hjerte for Herrens
åsyn. 31 Overkjortelen som hører til livkjortelen, skal du
gjøre helt igjennem av blå ull. 32 Midt på den skal det
være en åpning for hodet, og rundt omkring åpningen
skal det være en vevet bord - likesom åpningen på en
brynje - forat den ikke skal revne. 33 Og rundt omkring
på kanten av den nedentil skal du sette granatepler
av blå, purpurrød og karmosinrød ull og mellem dem
gullbjeller rundt omkring, 34 først en gullbjelle og et
granateple og så atter en gullbjelle og et granateple,
og således rundt omkring hele kanten av overkjortelen
nedentil. 35 Denne overkjortel skal Aron ha på hver
gang han gjør tjeneste, så lyden av den kan høres når
han går inn i helligdommen for Herrens åsyn, og når
han går ut - forat han ikke skal dø. 36 Så skal du gjøre
en plate av rent gull og skjære ut på den således som
en skjærer ut et signet: Helliget Herren. 37 Du skal
feste den til en snor av blå ull, og den skal sitte på
huen; på fremsiden av huen skal den sitte. 38 Over
Arons panne skal den sitte, så Aron kan bære den
synd som henger ved de hellige ting Israels barn vier
til Herren, alle de hellige gaver de bærer frem; den
skal alltid sitte over hans panne, forat de kan finne
velbehag for Herrens åsyn. 39 Så skal du veve en
ternet underkjortel av fint lin og gjøre en hue av fint
lin, og et belte med utsydd arbeid. 40 Og til Arons
sønner skal du gjøre underkjortler, og du skal gjøre
dem belter, og du skal gjøre dem høie huer, til ære
og til pryd. 41 Med dette skal du klæ Aron, din bror,
og likeså hans sønner, og du skal salve dem og fylle
deres hender og hellige dem, så de kan tjene mig som
prester. 42 Så skal du gjøre dem benklær av lerret til å
skjule deres blusel; fra lendene ned til lårene skal de
nå. 43 Og dem skal Aron og hans sønner ha på når de
går inn i sammenkomstens telt, eller når de treder frem
til alteret for å gjøre tjeneste i helligdommen, så de
ikke skal føre skyld over sig og dø. Dette skal være en
evig lov for ham og hans ætt efter ham.

29 Og dette er hvad du skal gjøre med dem for
å hellige dem til å tjene mig som prester: Ta
en ung okse og to værer som er uten lyte, 2 Og
usyret brød Og usyrede kaker med olje i, og usyrede,
tynne brødleiver, smurt med olje; av fint hvetemel skal
du lage dem. 3 Og du skal legge dem i en kurv og
bære dem frem i kurven, og lede frem oksen og de
to værer. 4 Så skal du føre Aron og hans sønner
frem til inngangen til sammenkomstens telt, og du
skal tvette dem med vann. 5 Og du skal ta klærne og
klæ Aron i underkjortelen og overkjortelen som hører
til livkjortelen, og livkjortelen og brystduken og binde
livkjortelens belte om ham 6 Og sette huen på hans
hode Og feste det hellige hodesmykke på huen. 7 Og
du skal ta salvings-oljen og helle ut over hans hode og
salve ham. 8 Så skal du føre hans sønner frem og klæ
dem i underkjortler 9 og spenne beltet om dem - både
om Aron og hans sønner - og binde de høie huer på
dem, og de skal ha prestedømmet som en evig rett.
Så skal du fylle Arons hånd og hans sønners hånd. 10
Du skal lede oksen frem foran sammenkomstens telt,
og Aron og hans sønner skal legge sine hender på
oksens hode. 11 Og du skal slakte oksen for Herrens
åsyn ved inngangen til sammenkomstens telt. 12 Og
du skal ta av oksens blod og stryke på alterets horn
med din finger, Og resten av blodet skal du helle ut
ved alterets fot. 13 Og du skal ta alt fettet som dekker
innvollene, og den store leverlapp og begge nyrene
med fettet som er på dem, og du skal brenne det på
alteret. 14 Men kjøttet av oksen og dens hud og dens
skarn skal du brenne op med ild utenfor leiren - det er
et syndoffer. 15 Så skal du ta den ene vær, og Aron
og hans sønner skal legge sine hender på værens
hode. 16 Og du skal slakte væren og ta dens blod og
sprenge rundt om på alteret. 17 Men væren selv skal
du dele op i sine stykker; og du skal tvette innvollene
og føttene og legge dem ovenpå stykkene og hodet.
18 Og du skal brenne hele væren på alteret - det er et
brennoffer for Herren, en velbehagelig duft; det er et
ildoffer for Herren. 19 Så skal du ta den andre vær,
og Aron og hans sønner skal legge sine hender på
værens hode. 20 Og du skal slakte væren og ta av
dens blod og stryke på den høire ørelapp på Aron og
hans sønner og på tommelfingeren på deres høire
hånd og på stortåen på deres høire fot, og du skal
sprenge resten av blodet rundt om på alteret. 21 Og
du skal ta av blodet som er på alteret, og av salvings-
oljen og sprenge på Aron og på hans klær, og likeledes
på hans sønner og på deres klær, så blir han hellig,
han selv og hans klær, og likeledes hans sønner og

deres klær. 22 Og du skal ta det feteste på væren,
bade halen og fettet som dekker innvollene, og den
store leverlapp og begge nyrene og fettet på dem
og det høire lår; for dette er innvielses-væren. 23 Så
skal du ta et rundt brød og en oljekake og en tynn
brødleiv av kurven med de usyrede brød som står for
Herrens åsyn. 24 Alt dette skal du legge i Arons hender
og i hans sønners hender, og du skal svinge det for
Herrens åsyn. 25 Så skal du ta det av deres hånd og
brenne det på alteret sammen med brennofferet til en
velbehagelig duft for Herrens åsyn; det er et ildoffer
for Herren. 26 Derefter skal du ta brystet av Arons
innvielses-vær og svinge det for Herrens åsyn; det skal
være din del. 27 Og du skal hellige svingebrystet og
løftelåret - det som svinges og det som løftes av Arons
og hans sønners innvielses-vær. 28 Det skal være en
rettighet for Aron og hans sønner hos Israels barn til
evig tid; for det er en gave, en gave som Israels barn
skal gi av sine takkoffer, en gave fra dem til Herren. 29
De hellige klær som Aron har, skal hans sønner ha
efter ham; dem skal de ha på når de salves og vies
til prester. 30 I syv dager skal den av hans sønner
som blir prest i hans sted, bære disse klær - han som
skal gå inn i sammenkomstens telt for å gjøre tjeneste
i helligdommen. 31 Så skal du ta innvielses-væren
og koke kjøttet på et hellig sted. 32 Og Aron og hans
sønner skal ete kjøttet av væren og brødet som er i
kurven, ved inngangen til sammenkomstens telt. 33
De skal ete dette soningsoffer, det som bæres frem
når de vies til prester og helliges; men en uinnvidd
skal ikke ete av det; for det er hellig. 34 Men dersom
det blir noget tilovers av innvielses-kjøttet eller av
brødet til om morgenen, da skal du brenne op det
som er tilovers; det skal ikke etes, for det er hellig. 35
Således skal du gjøre med Aron og hans sønner, i
ett og alt således som jeg har befalt dig. Syv dager
skal deres innvielse vare. 36 Du skal hver dag ofre
en okse som syndoffer til soning, og du skal rense
alteret fra synd idet du gjør soning for det, og du skal
salve det for å hellige det. 37 I syv dager skal du gjøre
soning for alteret og hellige det, og da skal alteret
være høihellig; hver den som rører ved alteret, blir
hellig. 38 Dette er det du alltid skal ofre på alteret: hver
dag to årsgamle lam. 39 Det ene lam skal du ofre om
morgenen, og det andre lam skal du ofre mellem de
to aftenstunder, 40 og til det første lam tiendedelen
av en efa fint mel, blandet med fjerdedelen av en
hin olje av støtte oliven, og til drikkoffer fjerdedelen
av en hin vin. 41 Det andre lam skal du ofre mellem
de to aftenstunder; med det samme matoffer som
om morgenen og med det samme drikkoffer skal du
ofre det, til en velbehagelig duft, et ildoffer for Herren.
42 Dette skal være et stadig brennoffer hos eders
efterkommere, og det skal bæres frem for Herrens
åsyn ved inngangen til sammenkomstens telt, hvor jeg
vil komme sammen med eder for å tale til eder. 43
Der vil jeg komme sammen med Israels barn, og det
skal helliges ved min herlighet. 44 Og jeg vil hellige
sammenkomstens telt og alteret; og Aron og hans
sønner vil jeg hellige til å tjene mig som prester. 45
Og jeg vil bo midt iblandt Israels barn, og jeg vil være
deres Gud. 46 Og de skal kjenne at jeg er Herren
deres Gud, som førte dem ut av Egyptens land for å
bo midt iblandt dem. Jeg er Herren deres Gud.

30 Så skal du gjøre et alter til å brenne røkelse på;
av akasietre skal du gjøre det. 2 Det skal være
en alen langt og en alen bredt, firkantet, og to alen
høit; hornene på det skal være i ett med det. 3 Du skal
klæ det med rent gull både ovenpå og på sidene rundt
omkring og på hornene; og du skal gjøre en gullkrans
på det rundt omkring. 4 Og du skal gjøre to gullringer
til det og sette dem nedenfor kransen, på begge sider
av det; du skal sette to på hver side; de skal være til
å stikke stenger i, så alteret kan bæres på dem. 5
Stengene skal du gjøre av akasietre og klæ dem med
gull. 6 Og du skal sette alteret foran forhenget som
henger foran vidnesbyrdets ark, foran nådestolen som
er ovenover vidnesbyrdet, hvor jeg vil komme sammen
med dig. 7 Og Aron skal brenne velluktende røkelse
på det; hver morgen når han steller lampene, skal han
brenne den. 8 Og når han setter lampene op mellem
de to aftenstunder, skal han også brenne den; det skal
være et stadig røkoffer for Herrens åsyn hos eders
efterkommere. 9 I skal ikke ofre fremmed røkelse på
alteret, heller ikke brennoffer eller matoffer; og I skal
ikke helle ut drikkoffer på det. 10 Én gang om året
skal Aron gjøre soning for dets horn; med blodet av
sonings-syndofferet skal han én gang om året gjøre
soning for det, slekt efter slekt; det er høihellig for
Herren. 11 Og Herren talte til Moses og sa: 12 Når du
holder manntall over Israels barn, da skal alle de som
kommer med i manntallet, gi Herren løsepenger for
sitt liv når de telles, så det ikke skal komme nogen
ulykke over dem fordi de telles. 13 Dette skal enhver
gi som kommer med i manntallet: en halv sekel efter
helligdommens vekt - sekelen er tyve gera - denne
halve sekel er en gave til Herren. 14 Enhver som
kommer med i manntallet fra tyveårsalderen og opover,
skal gi denne gave til Herren. 15 Den rike skal ikke gi
mere og den fattige ikke mindre enn en halv sekel når
I gir gaven til Herren som løsepenger for eders liv. 16
Og du skal ta imot løsepengene av Israels barn og
bruke dem til arbeidet ved sammenkomstens telt, så
det kan være til å minne om Israels barn for Herrens

åsyn, til løsepenger for eders liv. 17 Og Herren talte
til Moses og sa: 18 Du skal gjøre et kar av kobber
med fotstykke av kobber til å tvette sig i; og du skal
sette det mellem sammenkomstens telt og alteret og
ha vann i det. 19 Og Aron og hans sønner skal tvette
sine hender og sine føtter i det. 20 Når de går inn i
sammenkomstens telt, skal de tvette sig med vann
forat de ikke skal dø; likeså når de treder frem til alteret
for å gjøre tjeneste og brenne ildoffer for Herren. 21
De skal tvette sine hender og sine føtter forat de ikke
skal dø; dette skal være en evig lov for dem, for ham
og hans ætt, slekt efter slekt. 22 Og Herren talte til
Moses og sa: 23 Ta dig krydderier av ypperste slag, av
den edleste myrra fem hundre sekel og av krydder-
kanel halvt så meget, to hundre og femti sekel, og
av krydder-kalmus to hundre og femti sekel 24 og av
kassia fem hundre sekel efter helligdommens vekt
og en hin olivenolje. 25 Av det skal du lage en hellig
salvings-olje, en kryddersalve, slik som det gjøres av
dem som lager salver; en hellig salvings-olje skal det
være, 26 og med den skal du salve sammenkomstens
telt og vidnesbyrdets ark 27 og bordet med alt som
dertil hører, og lysestaken med det som hører til den,
og røkoffer-alteret 28 og brennoffer-alteret med alt som
dertil hører, og karet med sitt fotstykke. 29 Og du skal
hellige dem, så de blir høihellige; hver den som rører
ved dem, skal være hellig. 30 Og du skal salve Aron
og hans sønner, og du skal hellige dem til å tjene mig
som prester. 31 Og du skal tale til Israels barn og si:
Dette skal være min hellige salvings-olje hos eder,
slekt efter slekt. 32 På et annet menneskes legeme
må den ikke komme, og I skal ikke lage nogen annen
olje således blandet som den; hellig er den, hellig skal
den være for eder. 33 Den som lager maken til denne
kryddersalve, eller som bruker den på en uinnvidd, han
skal utryddes av sitt folk. 34 Og Herren sa til Moses: Ta
dig røkelses-krydderier, stakte og sjønegl og galban -
disse tre slags krydderier - og ren virak; det skal være
like meget av hvert. 35 Av det skal du gjøre røkelse,
en krydderblanding slik som det gjøres av dem som
lager salve, saltet, ren, hellig. 36 Og du skal støte
noget av det smått og legge det foran vidnesbyrdet i
sammenkomstens telt, hvor jeg vil komme sammen
med dig; høihellig skal det være for eder. 37 Og ingen
annen røkelse skal I lage eder således blandet som
denne; hellig for Herren skal den være dig. 38 Den
som lager maken til den for å røke med, han skal
utryddes av sitt folk.

31 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Se, jeg
har kalt Besalel, sønn av Uri, Hurs sønn, av
Juda stamme, 3 og jeg har fylt ham med Guds Ånd,
med visdom og med forstand og med kunnskap og
med dyktighet til alle slags arbeid, 4 til å uttenke
kunstverker, til å arbeide i gull og i sølv og i kobber 5
og til å slipe stener til innfatning og skjære ut i tre,
til å utføre alle slags arbeid. 6 Og se, jeg har gitt
ham til medhjelper Oholiab, Akisamaks sønn, av Dans
stamme, og alle kunstforstandige menn har jeg gitt
visdom i hjertet, så de kan gjøre alt det jeg har sagt
dig: 7 sammenkomstens telt og vidnesbyrdets ark og
nådestolen ovenover den og alt som hører teltet til, 8
og bordet med det som dertil hører, og lysestaken av
rent gull med alt som hører til den, og røkofferalteret
9 og brennoffer-alteret med alt som dertil hører, og
tvettekaret med sitt fotstykke, 10 og embedsklærne
og de hellige klær til Aron, presten, og presteklærne
til hans sønner, 11 og salvings-oljen og røkelsen av
velluktende krydderier til helligdommen. De skal i ett og
alt gjøre således som jeg har sagt dig. 12 Og Herren
sa til Moses: 13 Tal til Israels barn og si: Mine sabbater
skal I holde; for det er et tegn mellem mig og eder
fra slekt til slekt, forat I skal vite at jeg er Herren som
helliger eder. 14 Derfor skal I holde sabbaten; den
skal være eder hellig; den som vanhelliger den, skal
visselig late livet; hver den som gjør noget arbeid på
den dag, han skal utryddes av sitt folk. 15 I seks dager
skal der arbeides; men på den syvende dag skal det
være høihellig sabbat, hellig for Herren; hver den som
gjør noget arbeid på sabbatsdagen, skal visselig late
livet. 16 Og Israels barn skal ta vare på sabbaten, så
de holder den slekt efter slekt, en evig pakt. 17 Den
skal være et evig tegn mellem mig og Israels barn; for
i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, og på
den syvende dag hvilte han og holdt sig i ro. 18 Og da
han hadde talt ut med Moses på Sinai berg, gav han
ham vidnesbyrdets to tavler, tavler av sten, skrevet
med Guds finger.

32 Men da folket så at Moses drygde med å komme
ned fra fjellet, samlet folket sig om Aron og sa til
ham: Kom, gjør oss en gud som kan dra foran oss!
For denne Moses, han som førte oss op fra Egyptens
land - vi vet ikke hvad det er blitt av ham. 2 Da sa
Aron til dem: Ta gullringene som eders hustruer, eders
sønner og eders døtre har i sine ører, og kom til mig
med dem! 3 Da tok alt folket gullringene ut av sine
ører og kom til Aron med dem; 4 og han tok imot gullet
og støpte det om og laget det med meiselen til en kalv.
Da sa de: Dette er din Gud, Israel, som førte dig op
fra Egyptens land. 5 Da Aron så dette, bygget han
et alter for den og lot utrope: Imorgen er det høitid
for Herren! 6 Dagen efter stod de tidlig op og ofret
brennoffer og bar frem takkoffer; og folket satte sig
ned for å ete og drikke og stod op for å leke. 7 Da
sa Herren til Moses: Skynd dig og stig ned! Ditt folk,

som du har ført op fra Egyptens land, har fordervet sin
vei. 8 De er hastig veket av fra den vei jeg bød dem
å vandre; de har gjort sig en støpt kalv; den har de
tilbedt og ofret til og sagt: Dette er din Gud, Israel,
som førte dig op fra Egyptens land. 9 Og Herren sa til
Moses: Jeg har lagt merke til dette folk og sett at det
er et hårdnakket folk. 10 La nu mig få råde, så min
vrede kan optendes mot dem, og jeg kan ødelegge
dem; så vil jeg gjøre dig til et stort folk. 11 Men Moses
bønnfalt Herren sin Gud og sa: Herre! Hvorfor skal din
vrede optendes mot ditt folk, som du har ført ut av
Egyptens land med stor kraft og med veldig hånd? 12
Hvorfor skal egypterne si: Til ulykke har han ført dem
ut; han vilde slå dem ihjel i fjellene og utrydde dem av
jorden? Vend om fra din brennende vrede og angre
det onde du har tenkt å gjøre mot ditt folk! 13 Kom i
hu dine tjenere Abraham, Isak og Israel, til hvem du
har sagt og svoret ved dig selv: Jeg vil gjøre eders
ætt tallrik som stjernene på himmelen, og hele dette
land som jeg har talt om, vil jeg gi eders ætt, og de
skal eie det til evig tid. 14 Så angret Herren det onde
han hadde talt om å gjøre mot sitt folk. 15 Og Moses
vendte sig og gikk ned fra fjellet med vidnesbyrdets to
tavler i sin hånd, og på begge sider av tavlene var der
skrevet; både på forsiden og baksiden var der skrevet.
16 Og tavlene var Guds arbeid, og skriften var Guds
skrift, som var inngravd på tavlene. 17 Da Josva hørte
hvorledes folket støiet og skrek, sa han til Moses: Det
lyder krigsrop i leiren. 18 Men han svarte: Det lyder
ikke som seiersrop og ikke som skrik over mannefall;
det er lyd av sang jeg hører. 19 Og da Moses kom
nær til leiren, så han kalven og dansen; da optendtes
hans vrede; han kastet tavlene fra sig og slo dem i
stykker ved foten av fjellet. 20 Og han tok kalven som
de hadde gjort, og kastet den på ilden og knuste den til
den blev til støv, og støvet strødde han ovenpå vannet
og gav Israels barn det å drikke. 21 Så sa Moses til
Aron: Hvad har dette folk gjort dig, siden du har ført
så stor en synd over det? 22 Aron svarte: La ikke din
vrede optendes, herre! Du vet selv at dette folk ligger i
det onde; 23 de sa til mig: Gjør oss en gud som kan
dra foran oss! For denne Moses, han som førte oss op
fra Egyptens land - vi vet ikke hvad det er blitt av ham.
24 Da sa jeg til dem: Den som har gullsmykker på sig,
ta dem av sig! Så gav de mig dem, og jeg kastet dem
på ilden, og således blev denne kalv til. 25 Da Moses
så at folket var ustyrlig - for Aron hadde sloppet det løs
til spott for deres motstandere - 26 så stilte han sig
i porten til leiren og sa: Hver den som hører Herren
til, han komme hit til mig! Da samlet alle Levis barn
sig om ham. 27 Og han sa til dem: Så sier Herren,
Israels Gud: Hver binde sitt sverd ved sin lend! Gå så
frem og tilbake fra port til port i leiren og slå ihjel hver
sin bror og hver sin venn og hver sin frende! 28 Og
Levis barn gjorde som Moses sa; og den dag falt det
av folket omkring tre tusen mann. 29 For Moses sa:
Innvi eder idag til prester for Herren, om det så er med
blodet av sønn eller bror; så skal han idag gi eder sin
velsignelse. 30 Dagen efter sa Moses til folket: I har
gjort en stor synd. Nu vil jeg stige op til Herren; kanskje
jeg kunde gjøre soning for eders synd. 31 Så vendte
Moses tilbake til Herren og sa: Akk, dette folk har gjort
en stor synd; de har gjort sig en gud av gull. 32 Å, om
du vilde forlate dem deres synd! Men hvis ikke, da
slett mig ut av din bok som du har skrevet! 33 Da sa
Herren til Moses: Hver den som har syndet mot mig,
ham vil jeg slette ut av min bok. 34 Så gå nu og før
folket dit jeg har sagt dig! Se, min engel skal gå foran
dig, men på min hjemsøkelses dag vil jeg hjemsøke
dem for deres synd. 35 Således slo Herren folket fordi
de hadde gjort kalven - den som Aron hadde laget.

33 Og Herren talte til Moses: Dra nu bort herfra,
både du og det folk som du har ført op fra
Egyptens land, til det land jeg tilsvor Abraham, Isak og
Jakob, da jeg sa: Din ætt vil jeg gi det; 2 og jeg vil
sende en engel foran dig og drive ut kana'anittene,
amorittene og hetittene og ferisittene og hevittene og
jebusittene. 3 Dra op til et land som flyter med melk og
honning; jeg vil ikke selv dra op med dig, fordi du er et
hårdnakket folk; jeg vilde ellers komme til å ødelegge
dig på veien. 4 Da folket hørte denne hårde tale, sørget
de, og ingen tok sine smykker på sig. 5 For Herren sa
til Moses: Si til Israels barn: I er et hårdnakket folk;
drog jeg endog bare et øieblikk op med dig, så måtte
jeg ødelegge dig; men legg nu dine smykker av dig,
så jeg kan vite hvad jeg skal gjøre med dig. 6 Da tok
Israels barn sine smykker av og bar dem ikke mere,
efterat de hadde draget fra fjellet Horeb. 7 Men Moses
tok et telt og slo det op utenfor leiren et godt stykke fra;
han kalte det sammenkomstens telt, og enhver som
søkte Herren, gikk ut til sammenkomstens telt utenfor
leiren. 8 Og hver gang Moses gikk ut til teltet, reiste
hele folket sig, og de stod hver i døren til sitt telt og så
efter Moses, til han var kommet inn i teltet. 9 Og når
Moses var kommet inn i teltet, da senket skystøtten sig
og stod i døren til teltet, og han talte med Moses. 10
Og alt folket så skystøtten stå i døren til teltet, og alt
folket reiste sig og bøide sig hver i døren til sitt telt. 11
Og Herren talte til Moses åsyn til åsyn, likesom en
mann taler med sin næste. Så vendte han tilbake til
leiren, men hans tjener Josva, Nuns sønn, en ung
mann, vek ikke fra teltet. 12 Og Moses sa til Herren:
Se, du sier til mig: Før dette folk op! Men du har ikke
latt mig vite hvem du vil sende med mig, enda du selv

har sagt: Jeg kjenner dig ved navn, og du har funnet
nåde for mine øine. 13 Dersom jeg nu har funnet nåde
for dine øine, så la mig se din vei, så jeg kan kjenne
dig og finne nåde for dine øine, og kom i hu at dette
folk er ditt folk! 14 Da sa han: Mitt åsyn skal gå med,
og jeg vil føre dig til hvile. 15 Men han sa til ham:
Dersom ditt åsyn ikke går med, da la oss ikke dra op
herfra! 16 Hvorav kan jeg da vite at jeg har funnet nåde
for dine øine, jeg og ditt folk, medmindre du går med
oss, så jeg og ditt folk blir æret fremfor alle folkeslag
på jorden? 17 Da sa Herren til Moses: Også det du nu
ber om, vil jeg gjøre; for du har funnet nåde for mine
øine, og jeg kjenner dig ved navn. 18 Men han sa:
La mig da få se din herlighet! 19 Og han sa: Jeg vil
la all min godhet gå forbi ditt åsyn, og jeg vil rope ut
Herrens navn for ditt åsyn; for jeg vil være nådig mot
den som jeg er nådig imot, og miskunne mig over den
som jeg miskunner mig over. 20 Og han sa: Du kan
ikke se mitt åsyn; for intet menneske kan se mig og
leve. 21 Derefter sa Herren: Se, her tett ved mig er et
sted; still dig der på berget, 22 og når min herlighet går
forbi, da vil jeg la dig stå i fjellkløften, og jeg vil dekke
med min hånd over dig til jeg er gått forbi; 23 så vil jeg
ta min hånd bort; da kan du se mig bakfra, men mitt
åsyn kan ingen se.

34 Og Herren sa til Moses: Hugg dig ut to stentavler
likesom de første! Så vil jeg skrive på tavlene
de ord som stod på de første tavler, de som du slo
i stykker. 2 Hold dig så rede til imorgen tidlig! Da
skal du stige op på Sinai berg og vente på mig der
på toppen av fjellet. 3 Ingen må gå med dig op, og
ingen må vise sig på hele fjellet, heller ikke må får
eller okser beite under dette fjell. 4 Så hugg Moses ut
to stentavler likesom de første, og han stod tidlig op
om morgenen og steg op på Sinai berg, som Herren
hadde befalt ham, og hadde de to stentavler i sin hånd.
5 Og Herren steg ned i skyen og stilte sig der hos
ham og ropte ut Herrens navn. 6 Og Herren gikk forbi
hans ansikt og ropte: Herren, Herren er en barmhjertig
og nådig Gud, langmodig og rik på miskunnhet og
sannhet; 7 han bevarer miskunnhet imot tusen ledd,
han forlater misgjerning og overtredelse og synd; men
han lar ikke den skyldige ustraffet, han hjemsøker
fedres misgjerning på barn og på barnebarn, på dem i
tredje og på dem i fjerde ledd. 8 Da bøide Moses sig
hastig til jorden og tilbad. 9 Og han sa: Herre, dersom
jeg har funnet nåde for dine øine, så gå med oss,
Herre! For vel er det et hårdnakket folk; men du vil jo
forlate oss vår misgjerning og vår synd og gjøre oss til
din eiendom. 10 Han svarte: Se, jeg vil gjøre en pakt:
For hele ditt folks øine vil jeg gjøre underfulle ting, ting
som det ikke har vært make til på hele jorden eller hos
noget folkeslag; og hele det folk som du lever blandt,
skal se Herrens gjerning, hvor forferdelig den er, den
som jeg vil gjøre for dig. 11 Hold du de bud jeg gir dig
idag! Se, jeg vil jage amorittene og kana'anittene og
hetittene og ferisittene og hevittene og jebusittene bort
for dig. 12 Ta dig i vare så du ikke gjør nogen pakt med
innbyggerne i det land du kommer til, forat de ikke skal
bli til en snare blandt eder. 13 I skal rive ned deres
altere, og I skal slå i stykker deres billedstøtter, og I
skal hugge ned deres Astarte-billeder. 14 Du skal ikke
tilbede nogen fremmed gud; for Herren heter Nidkjær,
en nidkjær Gud er han. 15 Ta dig i vare så du ikke
gjør nogen pakt med landets innbyggere! For de vil
drive avgudsdyrkelse og ofre til sine guder, og når de
da innbyr dig, så vil du ete av deres offer. 16 Og du
vil ta hustruer blandt deres døtre til dine sønner, og
deres døtre vil drive avgudsdyrkelse med sine guder
og få dine sønner til å gjøre det samme. 17 Støpte
gudebilleder skal du ikke gjøre dig. 18 De usyrede
brøds høitid skal du holde; i syv dager skal du ete
usyret brød, som jeg har befalt dig, på den fastsatte
tid i måneden abib; for i måneden abib drog du ut av
Egypten. 19 Alt det som åpner morsliv, hører mig til,
alt ditt fe av hankjønn som åpner morsliv, enten det
er storfe eller småfe. 20 Og det som åpner morsliv
av asener, skal du løse med et stykke småfe, men
dersom du ikke løser det, da skal du bryte nakken på
det. Hver førstefødt blandt dine sønner skal du løse,
og ingen skal vise sig tomhendt for mitt åsyn. 21 Seks
dager skal du arbeide, og på den syvende dag skal
du hvile; om det så er i våronnen eller høstonnen,
så skal du holde hviledagen. 22 Ukenes høitid skal
du holde når du får førstegrøden av hvetehøsten,
og innsamlingens høitid når året er omme. 23 Tre
ganger om året skal alle menn blandt eder vise sig
for Herrens, Israels Guds åsyn. 24 For jeg vil jage
hedningene bort for dig og utvide ditt land, og ingen
skal attrå ditt land mens du går op for å vise dig for
Herren din Guds åsyn tre ganger om året. 25 Du skal
ikke ofre blodet av mitt slaktoffer, så lenge det er syret
brød hos dig, og påskehøitidens slaktoffer skal ikke bli
liggende natten over til om morgenen. 26 Det første
av din jords førstegrøde skal du bære til Herren din
Guds hus. Du skal ikke koke et kje i dets mors melk.
27 Og Herren sa til Moses: Skriv nu du op disse ord!
For efter disse ord har jeg gjort en pakt med dig og
med Israel. 28 Og han var der hos Herren firti dager
og firti netter uten å ete brød og uten å drikke vann; og
han skrev på tavlene paktens ord, de ti ord. 29 Så
gikk Moses ned fra Sinai berg, og da han gikk ned fra
fjellet, hadde han vidnesbyrdets to tavler i sin hånd;
men Moses visste ikke at hans ansikts hud skinte fordi

han hadde talt med ham. 30 Og Aron og alle Israels
barn så at huden på Moses' ansikt skinte; og de fryktet
for å komme nær til ham. 31 Da kalte Moses på dem,
og Aron og alle menighetens høvdinger vendte tilbake
til ham, og Moses talte til dem. 32 Derefter gikk alle
Israels barn nær til, og han bar frem til dem alle de bud
som Herren hadde gitt ham på Sinai berg. 33 Og da
Moses holdt op å tale til dem, la han et dekke over sitt
ansikt. 34 Men når Moses gikk inn for Herrens åsyn
for å tale med ham, tok han dekket av, til han gikk ut
igjen; og når han kom ut, talte han til Israels barn det
som var blitt sagt ham. 35 Og Israels barn så at huden
på Moses' ansikt skinte; og Moses la atter dekket over
sitt ansikt, til han gikk inn igjen for å tale med ham.

35 Og Moses kalte sammen hele Israels barns
menighet og sa til dem: Dette er det som Herren
har befalt at I skal gjøre: 2 I seks dager skal der gjøres
arbeid, men den syvende dag skal I holde hellig hvile,
en høihellig sabbat for Herren; enhver som gjør noget
arbeid på den dag, skal lide døden. 3 I skal ikke tende
op ild i nogen av eders boliger i sabbatsdagen. 4
Og Moses sa til hele Israels barns menighet: Dette
er det som Herren har befalt: 5 Ta ut en gave til
Herren av det I eier! Enhver som har hjertelag til det,
skal komme med gaven til Herren, gull og sølv og
kobber 6 og blå og purpurrød og karmosinrød ull
og fint lingarn og gjetehår 7 og rødfarvede værskinn
og takasskinn og akasietre 8 og olje til lysestaken
og krydderier til salvings-oljen og til den velluktende
røkelse 9 og onyksstener og andre edelstener til å
sette på livkjortelen og brystduken. 10 Og enhver av
eder som er kunstforstandig, skal komme og gjøre alt
det Herren har befalt: 11 tabernaklet med dekke og
varetak, med kroker og planker, tverrstenger, stolper
og fotstykker, 12 arken med stenger, nådestolen og
det dekkende forheng, 13 bordet med stenger og alt
som hører til, og skuebrødene 14 og lysestaken og det
som hører til den, og lampene og oljen til lysestaken,
15 og røkoffer-alteret med stenger og salvings-oljen
og den velluktende røkelse og dekket for inngangen
- for inngangen til tabernaklet, 16 brennoffer-alteret
med kobbergitteret, stengene og alt som hører til,
karet med fotstykke, 17 omhengene til forgården med
stolpene og fotstykkene, og forhenget til forgårdens
port, 18 pluggene både til tabernaklet og til forgården
og snorene dertil, 19 embedsklærne til tjenesten i
helligdommen, de hellige klær til Aron, presten, og
klærne for hans sønner til prestetjenesten. 20 Og hele
Israels barns menighet gikk bort fra Moses. 21 Og de
kom enhver hvis hjerte drev ham til det; og enhver
hvis ånd tilskyndte ham, kom med gaver til Herren til
arbeidet på sammenkomstens telt og til all tjeneste
der og til de hellige klær. 22 De kom både menn og
kvinner: Enhver som hadde hjertelag til det, kom med
spenner og ørenringer og fingerringer og kulekjeder,
alle slags saker av gull; og likeså kom enhver som
vilde vie en gave av gull til Herren. 23 Og enhver som
eide blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint lingarn
og gjetehår og rødfarvede værskinn og takasskinn,
kom med det. 24 Enhver som vilde gi en gave av
sølv eller kobber, kom med sin gave til Herren; og
enhver som eide akasietre til noget av det som skulde
arbeides, han kom med det. 25 Og enhver kvinne som
var kunstforstandig, spant med sine hender, og de
kom med det de hadde spunnet, blå og purpurrød og
karmosinrød ull og fint lingarn. 26 Og alle kvinner hvis
hu og evner drev dem til det, spant gjetehårene. 27
Og høvdingene bar frem onyksstenene og de andre
edelstener til å sette på livkjortelen og på brystduken,
28 og krydderiene og oljen til lysestaken og til salvings-
oljen og til den velluktende røkelse. 29 Enhver mann
og kvinne av Israels barn hvis hjerte drev dem til å gi
noget til det store verk som Herren ved Moses hadde
befalt å gjøre, de kom med det som en frivillig gave til
Herren. 30 Og Moses sa til Israels barn: Se, Herren har
kalt Besalel, sønn av Uri, Hurs sønn, av Juda stamme;
31 han har fylt ham med Guds Ånd, med visdom, med
forstand og med kunnskap og med dyktighet til alle
slags arbeid 32 og til å uttenke kunstverker, til å arbeide
i gull og i sølv og i kobber 33 og til å slipe stener
til innfatning og skjære ut i tre, til å utføre alle slags
kunstverker. 34 Og forstand til å lære andre har han
gitt både ham og Oholiab, Akisamaks sønn, av Dans
stamme. 35 Han har fylt dem med kunstnergaver, så
de kan utføre alle slags treskjæring og kunstvevning og
utsydd arbeid med blå og purpurrød og karmosinrød
ull og fint lingarn og almindelig vevning - utføre alle
slags arbeid og uttenke kunstverker.

36 Og Besalel og Oholiab og alle kunstforstandige
menn, som Herren hadde gitt forstand og
kunnskap, så de forstod sig på alt det arbeid som
skulde til for å få helligdommen ferdig, gjorde i ett og
alt som Herren hadde sagt. 2 For Moses kalte Besalel
og Oholiab og alle kunstforstandige menn, som Herren
hadde gitt kunstnergaver, alle hvis hjerte drev dem,
til å skride til verket for å fullføre det. 3 Og de fikk
hos Moses hele den gave som Israels barn hadde
båret frem til det arbeid som skulde utføres for å få
helligdommen ferdig. Men folket bar fremdeles frivillige
gaver frem til ham hver morgen. 4 Da kom alle de
kunstforstandige menn som utførte alt arbeidet ved
helligdommen, enhver fra det arbeid han var i ferd
med, 5 og de sa til Moses: Folket bærer frem meget
mere enn det trenges til det arbeid som Herren har

befalt å fullføre. 6 Da lot Moses rope ut i hele leiren:
Ingen, hverken mann eller kvinne, skal lenger bære
noget frem som gave til helligdommen! Så holdt folket
op med å bære frem gaver. 7 Men det som var gitt,
var nok til hele det arbeid som skulde fullføres, ja
mere enn nok. 8 Så gjorde da alle de kunstforstandige
blandt dem som var med i arbeidet, tabernaklet av ti
tepper; av fint, tvunnet lingarn og blå og purpurrød
og karmosinrød ull blev de gjort med kjeruber på i
kunstvevning. 9 Hvert teppe var åtte og tyve alen
langt og fire alen bredt; alle teppene holdt samme
mål. 10 Fem av teppene festet de sammen, det ene til
det andre, og likeså de andre fem tepper. 11 Og de
gjorde hemper av blå ull i kanten på det ene teppe,
ytterst der hvor sammenfestingen skulde være; likeså
gjorde de i kanten på det ytterste teppe, der hvor den
andre sammenfesting skulde være. 12 Femti hemper
gjorde de på det ene teppe, og femti hemper gjorde
de ytterst på det teppe som var der hvor den andre
sammenfesting skulde være; hempene var like mot
hverandre, den ene mot den andre. 13 Og de gjorde
femti gullkroker og festet teppene til hverandre med
krokene, så tabernaklet blev et sammenhengende telt.
14 Så gjorde de tepper av gjetehår til et dekke over
tabernaklet; elleve sådanne tepper gjorde de. 15 Hvert
teppe var tretti alen langt og fire alen bredt; alle de
elleve tepper holdt samme mål. 16 Og de festet fem
av teppene sammen for sig og seks for sig. 17 De
gjorde femti hemper i kanten på det ene teppe, ytterst
der hvor sammenfestingen skulde være, og likeså
femti hemper i kanten på det andre teppe, der hvor
sammenfestingen skulde være. 18 Og de gjorde femti
kobberkroker til å feste teppene sammen med så det
blev ett dekke. 19 Over dekket gjorde de et varetak
av rødfarvede værskinn og ovenpå det et varetak av
takasskinn. 20 Plankene til tabernaklet gjorde de av
akasietre og reiste dem på ende. 21 Hver planke var ti
alen lang og halvannen alen bred. 22 På hver planke
var det to tapper, med en tverrlist imellem; således
gjorde de med alle plankene til tabernaklet. 23 Og
av plankene som de gjorde til tabernaklet, reiste de
tyve planker på den side som vendte mot syd; 24 og
firti fotstykker av sølv gjorde de til å sette under de
tyve planker, to fotstykker under hver planke til å feste
begge tappene i. 25 Likeså gjorde de tyve planker til
tabernaklets andre side, den som vendte mot nord, 26
og til dem firti fotstykker av sølv, to fotstykker under
hver planke. 27 Til baksiden av tabernaklet, mot vest,
gjorde de seks planker. 28 Og to planker gjorde de til
tabernaklets hjørner på baksiden; 29 de var dobbelte
nedenfra og likeledes begge dobbelte helt op, til den
første ring; således gjorde de med dem begge på
begge hjørnene. 30 Således blev det åtte planker med
sine fotstykker av sølv - seksten fotstykker, to under
hver planke. 31 Så gjorde de tverrstenger av akasietre,
fem til plankene på den ene side av tabernaklet 32 og
fem til plankene på den andre side, og fem til plankene
på baksiden av tabernaklet, mot vest. 33 Og den
mellemste tverrstang satte de således at den gikk tvert
over midt på plankeveggen, fra den ene ende til den
andre. 34 Plankene klædde de med gull, og ringene
på dem, som tverrstengene skulde stikkes i, gjorde
de helt av gull; tverrstengene klædde de også med
gull. 35 Så gjorde de forhenget av blå og purpurrød
og karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn; de gjorde
det i kunstvevning med kjeruber på. 36 Og de gjorde
fire stolper av akasietre til forhenget og klædde dem
med gull; hakene på dem var av gull, og de støpte fire
fotstykker av sølv til dem. 37 Til teltdøren gjorde de et
teppe av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint,
tvunnet lingarn med utsydd arbeid, 38 og til teppet fem
stolper med sine haker, og de klædde stolpehodene
og stengene med gull; og til stolpene gjorde de fem
fotstykker av kobber.

37 Og Besalel gjorde arken av akasietre, halvtredje
alen lang og halvannen alen bred og halvannen
alen høi. 2 Han klædde den med rent gull, både
innvendig og utvendig, og han gjorde en gullkrans
på den rundt omkring. 3 Han støpte fire gullringer
som han festet i de fire føtter på arken, to ringer på
den ene side og to på den andre. 4 Så gjorde han
stenger av akasietre og klædde dem med gull, 5 og
han stakk stengene inn i ringene på sidene av arken,
så arken kunde bæres. 6 Så gjorde han en nådestol av
rent gull, halvtredje alen lang og halvannen alen bred.
7 Og han gjorde to kjeruber av gull; i drevet arbeid
gjorde han dem og satte dem ved begge endene av
nådestolen, 8 en kjerub ved den ene ende og en
kjerub ved den andre ende; i ett med nådestolen gjorde
han kjerubene, én på hver ende av den. 9 Kjerubene
holdt vingene utbredt og opløftet, så de dekket over
nådestolen med sine vinger, og deres ansikter vendte
mot hverandre; mot nådestolen vendte kjerubene sitt
ansikt. 10 Så gjorde han bordet av akasietre, to alen
langt og én alen bredt og halvannen alen høit. 11 Han
klædde det med rent gull og gjorde en gullkrans på det
rundt omkring. 12 Og han gjorde en list på det av en
hånds bredde rundt omkring, og rundt om listen gjorde
han en gullkrans. 13 Så støpte han fire gullringer til
det og satte ringene i de fire hjørner på de fire føtter.
14 Like ved listen satt ringene til å stikke stengene i,
så bordet kunde bæres. 15 Stengene gjorde han av
akasietre og klædde dem med gull; på dem skulde

bordet bæres. 16 Så gjorde han karene som skulde stå
på bordet, av rent gull, fatene og skålene som hørte til
bordet, og begerne og kannene som det skulde ofres
drikkoffer med. 17 Så gjorde han lysestaken av rent
gull; i drevet arbeid gjorde han den; både foten på den
og stangen, begerne og knoppene og blomstene var i
ett med den. 18 Seks armer gikk ut fra dens sider, tre
armer fra den ene side og tre fra den andre. 19 Det
var tre mandelformede beger på den første arm med
knopp og blomst, og tre mandelformede beger på den
annen arm med knopp og blomst; således var det på
alle de seks armer som gikk ut fra lysestaken. 20 På
selve lysestaken var det fire mandelformede beger
med knopper og blomster, 21 én knopp under de to
første armer i ett med den, og én knopp under de to
næste armer i ett med den, og én knopp under de to
øverste armer i ett med den - én knopp under hvert par
av de seks armer som gikk ut fra lysestaken. 22 Både
knoppene og armene var i ett med den; alt sammen
var ett drevet arbeid av rent gull. 23 Så gjorde han
syv lamper til lysestaken og lysesakser og brikker til
den av rent gull. 24 Én talent rent gull brukte han til
lysestaken og alle redskaper som hørte til den. 25 Så
gjorde han røkoffer-alteret av akasietre, en alen langt
og en alen bredt, firkantet, og to alen høit; hornene
på alteret var i ett med det. 26 Han klædde det med
rent gull, både ovenpå og på sidene rundt omkring og
på hornene; og han gjorde en gullkrans på det rundt
omkring. 27 Og han gjorde to gullringer til det og satte
dem nedenfor kransen, på begge sider av det, to på
hver side; de skulde være til å stikke stenger i, så
alteret kunde bæres på dem. 28 Stengene gjorde han
av akasietre og klædde dem med gull. 29 Så laget
han den hellige salvings-olje og den rene røkelse av
velluktende krydderier, slik som det gjøres av dem som
lager salver.

38 Så gjorde han brennoffer-alteret av akasietre,
fem alen langt og fem alen bredt, firkantet, og tre
alen høit. 2 Og han gjorde et horn på hvert av dets
fire hjørner, og hornene var i ett med alteret; og han
klædde det med kobber. 3 Derefter gjorde han alle de
redskaper som hørte til alteret, bøttene og ildskuffene
og skålene til å sprenge blod med, kjøttgaflene og
fyrfatene; alle disse redskaper gjorde han av kobber. 4
Til alteret gjorde han et gitter, et nettverk av kobber, og
han satte det under dets avsats nedentil, så det rakk
til midt på alteret. 5 Og han støpte fire ringer til de
fire hjørner av kobber-gitteret til å stikke stengene i.
6 Stengene gjorde han av akasietre og klædde dem
med kobber. 7 Og han stakk stengene inn i ringene
på alterets sider, så det kunde bæres på dem; alteret
gjorde han av bord, så det var hult. 8 Siden gjorde
han karet og dets fotstykke av kobber og brukte dertil
speil som tilhørte de kvinner som gjorde tjeneste ved
inngangen til sammenkomstens telt. 9 Så gjorde han
forgården: På den side som vendte mot syd, gjorde
han omhengene til forgården av fint, tvunnet lingarn,
hundre alen lange, 10 de tyve stolper dertil og de tyve
fotstykker til dem av kobber og hakene på stolpene
og stengene til dem av sølv. 11 På den nordre side
gjorde han også omheng, hundre alen lange, de tyve
stolper dertil og de tyve fotstykker til dem av kobber og
hakene på stolpene og stengene til dem av sølv. 12
På den vestre side gjorde han omheng på femti alen,
de ti stolper dertil og de ti fotstykker til dem, hakene
på stolpene og stengene til dem av sølv. 13 Og på
forsiden, mot øst, gjorde han også omheng på femti
alen, 14 femten alen på den ene kant, de tre stolper
dertil og de tre fotstykker til dem, 15 og femten alen på
den andre kant, de tre stolper dertil og de tre fotstykker
til dem, så det blev likt på begge sider av forgårdens
port. 16 Alle forgårdens omheng helt rundt var av fint,
tvunnet lingarn. 17 Fotstykkene til stolpene var av
kobber; hakene på stolpene og stengene til dem var av
sølv, og stolpehodene var klædd med sølv. Alle disse
stolper i forgården var sammenbundet med stenger
av sølv. 18 Forhenget til forgårdens port var i utsydd
arbeid av blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint,
tvunnet lingarn, tyve alen langt og fem alen høit efter
vevens bredde, i likhet med forgårdens omheng. 19 De
fire stolper dertil og de fire fotstykker til dem var av
kobber; hakene på dem var av sølv; stolpehodene var
klædd med sølv, og stengene til dem var av sølv. 20
Alle pluggene til tabernaklet og til forgården helt rundt
var av kobber. 21 Her følger regnskapet over hvad som
gikk med til tabernaklet, vidnesbyrdets telt - for Moses
bød levittene å regne det over, og Itamar, sønn av
Aron, presten, forestod utregningen. 22 Men Besalel,
sønn av Uri, Hurs sønn, av Juda stamme, var den
som gjorde alt det Herren hadde befalt Moses, 23 og
sammen med ham Oholiab, Akisamaks sønn, av Dans
stamme, som var kyndig i utskjæring og i kunstvevning
og utsyning med blå og purpurrød og karmosinrød ull
og med fint lingarn -: 24 Alt det gull som blev brukt til
arbeidet med å gjøre hele helligdommen ferdig, det
vidde gul, var ni og tyve talenter og syv hundre og tretti
sekel efter helligdommens vekt. 25 Og sølvet som blev
gitt av dem i menigheten som var mønstret, var hundre
talenter og ett tusen, syv hundre og fem og sytti sekel
efter helligdommens vekt, 26 en beka eller en halv
sekel efter helligdommens vekt for hver enkelt som
blev optatt blandt de mønstrede, fra tyveårsalderen
og opover, og det var seks hundre og tre tusen, fem
hundre og femti mann. 27 De hundre talenter sølv

blev brukt til å støpe fotstykkene til helligdommen
og fotstykkene til forhenget, hundre fotstykker av de
hundre talenter, en talent til hvert fotstykke. 28 Og
de tusen, syv hundre og fem og sytti sekel brukte
de til hakene på stolpene, til å klæ stolpehodene og
til å sammenbinde dem med stenger. 29 Det vidde
kobber var sytti talenter og to tusen og fire hundre
sekel. 30 Av det gjorde de fotstykkene ved inngangen
til sammenkomstens telt og kobber-alteret og kobber-
gitteret som hørte til, og alle alterets redskaper 31 og
fotstykkene til forgården rundt omkring og fotstykkene
ved forgårdens port og alle pluggene til tabernaklet og
alle pluggene til forgården rundt omkring.

39 Av den blå og purpurrøde og karmosinrøde
ull gjorde de embedsklær til tjenesten i
helligdommen; og de gjorde de hellige klær som Aron
skulde ha, således som Herren hadde befalt Moses 2
Livkjortelen gjorde de av gull og blå og purpurrød og
karmosinrød ull og fint, tvunnet lingarn. 3 De hamret ut
gullet til plater og klippet det op til tråder, så det kunde
virkes inn i den blå og purpurrøde og karmosinrøde ull
og i det fine lingarn med kunstvevning. 4 De gjorde
skulderstykker som blev festet til hverandre; med dem
blev den hektet sammen i begge ender. 5 Beltet som
skulde sitte på den og holde den sammen, gjorde de i
ett stykke med den og i samme slags vevning som
den, av gull og blå og purpurrød og karmosinrød ull
og fint, tvunnet lingarn, således som Herren hadde
befalt Moses. 6 Så gjorde de onyksstenene i stand og
satte dem inn i flettverk av gull; på dem var navnene
på Israels barn innskåret, likesom på et signet. 7 Og
de satte dem på livkjortelens skulderstykker, forat de
skulde minne om Israels barn, således som Herren
hadde befalt Moses. 8 Så gjorde de brystduken i
kunstvevning, i samme slags vevning som livkjortelen,
av gull og blå og purpurrød og karmosinrød ull og fint,
tvunnet lingarn. 9 Den var firkantet og dobbelt lagt;
et spann lang og et spann bred var den og dobbelt
lagt. 10 Og de satte på den fire rader med stener. I
en rad var det en karneol, en topas og en smaragd;
det var den første rad. 11 I den annen rad var det
en karfunkel, en safir og en diamant, 12 og i den
tredje rad en hyasint, en agat og en ametyst, 13 og i
den fjerde rad en krysolitt, en onyks og en jaspis. De
blev innfattet i hver sitt flettverk av gull. 14 Stenene
var tolv i tallet efter navnene på Israels sønner, en
for hvert navn; på hver sten var navnet på en av
de tolv stammer innskåret, likesom på et signet. 15
Til brystduken gjorde de også kjeder av rent gull,
slynget som snorer. 16 Likeså gjorde de to flettverk
av gull og to gullringer, og de satte de to ringer på
hver sitt hjørne av brystduken, 17 og de festet de
to slyngede gullkjeder i de to ringer på hjørnene av
brystduken. 18 Og de to andre ender av de to slyngede
kjeder festet de i de to flettverk og festet dem så til
livkjortelens skulderstykker på fremsiden. 19 Så gjorde
de to gullringer og satte dem på de to andre hjørner av
brystduken, på den indre side av den, den som vender
inn mot livkjortelen. 20 Og de gjorde ennu to gullringer
og satte dem på livkjortelens to skulderstykker nedentil
på fremsiden, der hvor den festes sammen, ovenfor
livkjortelens belte. 21 Ringene på brystduken bandt
de til ringene på livkjortelen med en snor av blå ull,
så brystduken satt ovenfor livkjortelens belte og ikke
kunde skilles fra livkjortelen - således som Herren
hadde befalt Moses. 22 Så gjorde de overkjortelen
som hører til livkjortelen, av vevd arbeid, helt igjennem
av blå ull. 23 Midt på overkjortelen var det en åpning
- likesom åpningen på en brynje - og rundt omkring
åpningen var det en bord, forat den ikke skulde revne.
24 På overkjortelens kant nedentil satte de granatepler
av tvunnet blå og purpurrød og karmosinrød ull. 25
Og de gjorde bjeller av rent gull, og de satte bjellene
rundt omkring hele kanten av overkjortelen nedentil,
imellem granateplene, 26 en bjelle og et granateple
og så atter en bjelle og et granateple, og således
rundt omkring hele kanten av overkjortelen nedentil, til
bruk ved tjenesten, således som Herren hadde befalt
Moses. 27 Så gjorde de de vevde underkjortler av fint
lin til Aron og hans sønner, 28 og huen av fint lin og
de høie huer til pryd av fint lin og lerretsbenklærne
av fint, tvunnet lingarn, 29 og beltet av fint, tvunnet
lingarn og blå og purpurrød og karmosinrød ull i utsydd
arbeid, således som Herren hadde befalt Moses. 30
Så gjorde de platen, det hellige hodesmykke, av rent
gull, og de skrev på den, således som en skjærer ut
et signet: Helliget Herren. 31 Og de satte en snor av
blå ull i den for å feste den til huen oventil, således
som Herren hadde befalt Moses. 32 Således blev
hele arbeidet med tabernaklet, sammenkomstens telt,
fullendt. Israels barn gjorde det i ett og alt således som
Herren hadde befalt Moses. 33 Og de førte tabernaklet
frem til Moses: teltet med alt som hørte til det, krokene,
plankene, tverrstengene og stolpene og fotstykkene 34
og varetaket av rødfarvede værskinn og varetaket av
takasskinn og det dekkende forheng, 35 vidnesbyrdets
ark med sine stenger og nådestolen, 36 bordet med
alt som hørte til, og skuebrødene, 37 lysestaken av
rent gull med lampene som skulde settes i rad, og
alt som hørte til, og oljen til lysestaken 38 Og det
gullklædde alter og salvings-oljen og den velluktende
røkelse og teppet for inngangen til teltet, 39 kobber-
alteret og kobber-gitteret til det, stengene og alt som
hørte til, tvettekaret med sitt fotstykke, 40 omhengene

til forgården med stolpene og fotstykkene og teppet
til forgårdens port, snorene og pluggene og alle de
ting som skulde brukes til tjenesten i tabernaklet,
sammenkomstens telt, **41** embedsklærne til tjenesten
i helligdommen, de hellige klær til Aron, presten, og
presteklærne til hans sønner. **42** Som Herren hadde
befalt Moses, således gjorde Israels barn i ett og alt
hele arbeidet. **43** Og Moses så på alt det som var gjort,
og da han så at det var ferdig, og at de i alle deler
hadde gjort det således som Herren hadde befalt, da
velsignet han dem.

40 Og Herren talte til Moses og sa: **2** I den første
måned, på den første dag i måneden, skal du
reise tabernaklet, sammenkomstens telt. **3** Der skal
du sette vidnesbyrdets ark og dekke for arken med
forhenget. **4** Så skal du sette inn bordet, og på det
skal du legge alt som skal ligge på det; og du skal
bære inn lysestaken og sette op lampene på den. **5**
Og du skal sette det gullklædde røkoffer-alter foran
vidnesbyrdets ark og henge op teppet for inngangen til
tabernaklet. **6** Brennoffer-alteret skal du sette foran
inngangen til tabernaklet, sammenkomstens telt. **7** Og
tvettekaret skal du sette mellem sammenkomstens
telt og alteret og ha vann i det. **8** Og så skal du sette
op forgården rundt omkring og henge op teppet for
porten til forgården. **9** Derefter skal du ta salvingsoljen
og salve tabernaklet og alt som er i det, og du skal
hellige tabernaklet og alt som hører det til, så det blir
hellig. **10** Og du skal salve brennofferalteret og alt som
hører det til, og du skal hellige alteret, og alteret skal
være høihellig. **11** Og du skal salve tvettekaret og dets
fotstykke og hellige det. **12** Så skal du føre Aron og
hans sønner frem til inngangen til sammenkomstens
telt Og tvette dem med vann. **13** Og du skal klæ Aron i
de hellige klær og salve ham og hellige ham, og så skal
han tjene mig som prest. **14** Og hans sønner skal du
også føre frem og klæ dem i underkjortlene. **15** Og du
skal salve dem, likesom du salvet deres far, og så skal
de tjene mig som prester; og denne salving skal gi dem
retten til prestedømmet for evig tid, slekt efter slekt. **16**
Og Moses gjorde så; han gjorde i ett og alt således som
Herren befalte ham. **17** I den første måned i det annet
år, på den første dag i måneden, var det tabernaklet
blev reist. **18** Da reiste Moses tabernaklet: Han satte
ned fotstykkene og stilte op plankene, la tverrstengene
inn og reiste stolpene. **19** Så bredte han ut dekket
over tabernaklet og la varetaket ovenpå, således som
Herren hadde befalt Moses. **20** Derefter tok han og
la vidnesbyrdet i arken og satte stengene i og satte
nådestolen ovenpå arken. **21** Og arken satte han inn i
tabernaklet og hengte op det dekkende forheng foran
vidnesbyrdets ark, således som Herren hadde befalt
Moses. **22** Så satte han bordet i sammenkomstens telt
ved den nordre vegg av tabernaklet utenfor forhenget
23 og la brødene i rad på det for Herrens åsyn,
således som Herren hadde befalt Moses **24** Lysestaken
satte han i sammenkomstens telt midt imot bordet
ved den søndre vegg av tabernaklet **25** og satte op
lampene for Herrens åsyn, således som Herren hadde
befalt Moses **26** Så satte han det gullklædde alter i
sammenkomstens telt foran forhenget **27** og brente
velluktende røkelse på det, således som Herren hadde
befalt Moses **28** Derefter hengte han op teppet for
inngangen til tabernaklet. **29** Brennoffer-alteret satte
han ved inngangen til tabernaklet, sammenkomstens
telt, og ofret brennoffer og matoffer på det, således
som Herren hadde befalt Moses **30** Tvettekaret satte
han mellem sammenkomstens telt og alteret og hadde
vann i det til å tvette sig med. **31** Og Moses og Aron
og hans sønner tvettet sine hender og sine føtter i det.
32 Når de gikk inn i sammenkomstens telt, og når de
trådte nær til alteret, tvettet de sig, således som Herren
hadde befalt Moses. **33** Så reiste han op forgården
omkring tabernaklet og alteret og hengte op teppet for
porten til forgården. Således fullendte Moses verket.
34 Da dekket skyen sammenkomstens telt, og Herrens
herlighet fylte tabernaklet. **35** Og Moses kunde ikke
gå inn i sammenkomstens telt fordi skyen hvilte over
det, og Herrens herlighet fylte tabernaklet. **36** Og når
skyen løftet sig fra tabernaklet, brøt Israels barn op; så
gjorde de på alle sine tog. **37** Men når skyen ikke løftet
sig, brøt de ikke op, men ventet til den dag den atter
løftet sig. **38** For Herrens sky lå over tabernaklet om
dagen, og om natten lyste den som ild, for alle Israels
barns øine på alle deres tog.

3 Mosebok

1 Og Herren kalte på Moses og talte til ham fra
sammenkomstens telt og sa: **2** Tal til Israels barn
og si til dem: Når nogen av eder vil bære frem for
Herren et offer av buskapen, så kan I ta eders offer
enten av storfeet eller av småfeet. **3** Dersom hans
offer er et brennoffer av storfeet, skal han ofre en
han uten lyte; han skal føre den frem til inngangen til
sammenkomstens telt, forat han kan være til velbehag
for Herrens åsyn. **4** Og han skal legge sin hånd på
brennofferets hode, så vil Herren ha velbehag i det og la
det bli til soning for ham. **5** Så skal han slakte den unge
okse for Herrens åsyn; og Arons sønner, prestene,
skal bære blodet frem og sprenge blodet rundt om på
det alter som står ved inngangen til sammenkomstens
telt. **6** Og så skal han flå brennofferet og dele det op i
sine stykker. **7** Og Arons, prestens, sønner skal gjøre
op ild på alteret og legge ved til rette på ilden. **8** Så
skal Arons sønner, prestene, legge stykkene, hodet
og fettet, til rette på veden over ilden på alteret. **9**
Innvollene og føttene skal tvettes med vann, og så
skal presten brenne det alt sammen på alteret; det er
et brennoffer, et ildoffer til velbehagelig duft for Herren.
10 Men dersom hans offer er et brennoffer av småfeet,
av fårene eller av gjetene, så skal han ofre en han
uten lyte. **11** Og han skal slakte den på nordsiden av
alteret for Herrens åsyn; og Arons sønner, prestene,
skal sprenge dens blod rundt om på alteret. **12** Så skal
han dele den op i sine stykker og ta med hodet og
fettet; og presten skal legge dem til rette på veden over
ilden på alteret. **13** Innvollene og føttene skal tvettes
med vann, og så skal presten bære det alt sammen
frem og brenne det på alteret; det er et brennoffer, et
ildoffer til velbehagelig duft for Herren. **14** Men dersom
hans offer til Herren er et brennoffer av fugler, så skal
han ta sitt offer enten av turtelduer eller av dueunger.
15 Og presten skal bære fuglen frem til alteret og vri
hodet av den og brenne det på alteret; og dens blod
skal krystes ut mot alterets vegg. **16** Så skal han ta ut
dens kro med urenheten som er i den, og kaste den
på askehaugen ved østsiden av alteret. **17** Derefter
skal han flekke fuglen ved vingene, dog uten å rive
dem av, og så skal presten brenne den på alteret på
veden over ilden; det er et brennoffer, et ildoffer til
velbehagelig duft for Herren.

2 Når nogen vil ofre et matoffer til Herren, så skal
hans offer være fint mel; og han skal helle olje
på det og legge virak ved. **2** Så skal han bære det
frem til Arons sønner, prestene, og presten skal ta en
håndfull av det, av det fine mel og av oljen, dessuten
all viraken, og han skal brenne det som ihukommelses-
offer på alteret; det er et ildoffer til velbehagelig duft for
Herren. **3** Det som blir tilovers av matofferet, skal Aron
og hans sønner ha; det hører til det som er høihellig
av Herrens ildoffer. **4** Og når du vil ofre et matoffer
av noget som er bakt i ovn, så skal det være av fint
mel, usyrede kaker med olje i eller usyrede brødleiver
smurt med olje. **5** Og dersom ditt offer er et matoffer
som er stekt på helle, så skal det være av fint mel som
er blandet med olje og usyret. **6** Du skal bryte det i
stykker og helle olje på det; det er et matoffer. **7** Og
dersom ditt offer er et matoffer som er stekt i panne,
så skal det lages av fint mel med olje. **8** Det matoffer
som er tillaget på en av disse måter, skal du bære
frem for Herren; du skal komme til presten med det, og
han skal bære det frem til alteret. **9** Og presten skal
av matofferet ta ut ihukommelses-offeret og brenne
det på alteret; det er et ildoffer til velbehagelig duft
for Herren. **10** Og det som blir tilovers av matofferet,
skal Aron og hans sønner ha; det hører til det som er
høihellig av Herrens ildoffer. **11** Intet matoffer som I vil
ofre til Herren, skal lages til med noget som er surt;
for hverken av surdeig eller av honning skal I brenne
ildoffer for Herren. **12** Som en førstegrøde-gave kan I
bære slike offer frem for Herren, men på alteret skal de
ikke komme, til velbehagelig duft. **13** Alle dine matoffer
skal du salte; du skal ikke la det fattes på salt i ditt
matoffer; for saltet hører til din Guds pakt; til alle dine
offer skal du bære frem salt. **14** Dersom du vil ofre et
matoffer av førstegrøden til Herren, så skal du ofre aks
som er ristet over ilden, nyhøstet korn som er knust;
det skal være ditt matoffer av førstegrøden. **15** Du skal
ha olje på det og legge virak ved; det er et matoffer. **16**
Og presten skal til ihukommelses-offer brenne noget
av det knuste korn og av oljen og dessuten all viraken;
det er et ildoffer for Herren.

3 Dersom nogen vil bære frem et takkoffer, og han tar
det av storfeet, så skal det offerdyr han fører frem
for Herrens åsyn, enten det er han eller hun, være uten
lyte. **2** Han skal legge sin hånd på offerdyrets hode og
slakte det ved inngangen til sammenkomstens telt;
og Arons sønner, prestene, skal sprenge blodet rundt
om på alteret. **3** Så skal han av takkofferet ofre et
ildoffer til Herren, og det skal være fettet som dekker
innvollene, og alt det fett som er på innvollene, **4**
og begge nyrene med det fett som er på dem, ved
lendene, og den store leverlapp; den skal han ta ut
sammen med nyrene. **5** Og Arons sønner skal brenne
det på alteret sammen med brennofferet som ligger
over veden på ilden; det er et ildoffer til velbehagelig
duft for Herren. **6** Dersom han vil bære frem for Herren
et takkoffer av småfeet, så skal han ofre en han eller

hun uten lyte. 7 Er det et får han vil ofre, så skal han
føre det frem for Herrens åsyn 8 og legge sin hånd på
offerdyrets hode og slakte det foran sammenkomstens
telt; og Arons sønner skal sprenge blodet rundt om
på alteret. 9 Så skal han av takkofferet bære frem
et ildoffer for Herren, og det skal være fettet: hele
halen - den skal han skjære av like ved ryggbenet - og
fettet som dekker innvollene, og alt det fett som er på
innvollene, 10 og begge nyrene med det fett som er på
dem, ved lendene, og den store leverlapp; den skal
han ta ut sammen med nyrene. 11 Og presten skal
brenne det på alteret; det er et ildoffermåltid for Herren.
12 Er det en gjet han vil ofre, så skal han føre den frem
for Herrens åsyn 13 og legge sin hånd på dens hode
og slakte den foran sammenkomstens telt; og Arons
sønner skal sprenge blodet rundt om på alteret. 14 Så
skal han av sitt offer bære frem et ildoffer for Herren,
og det skal være fettet som dekker innvollene, og alt
det fett som er på innvollene, 15 og begge nyrene med
det fett som er på dem, ved lendene, og den store
leverlapp; den skal han ta ut sammen med nyrene.
16 Og presten skal brenne det på alteret; det er et
ildoffermåltid til velbehagelig duft. Alt fett hører Herren
til. 17 Det skal være en evig lov for eder, fra slekt til
slekt, hvor I så bor. Intet fett og intet blod skal I ete.

4 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Israels
barn og si: Når nogen synder av vanvare mot noget
av Herrens bud og gjør noget som han har forbudt
å gjøre, 3 så skal han, dersom det er den salvede
prest som synder og således fører skyld over folket,
ofre Herren en ung okse uten lyte til bot for den
synd han har gjort; det er hans syndoffer. 4 Han skal
føre oksen frem for Herrens åsyn, til inngangen til
sammenkomstens telt, og han skal legge sin hånd på
oksens hode, og han skal slakte oksen for Herrens
åsyn. 5 Så skal han - den salvede prest - ta av oksens
blod og bære det inn i sammenkomstens telt. 6 Og
han - presten - skal dyppe sin finger i blodet, og
han skal sprenge av blodet syv ganger for Herrens
åsyn, like foran helligdommens forheng. 7 Noget av
blodet skal han stryke på hornene av alteret med den
velluktende røkelse, det som står for Herrens åsyn i
sammenkomstens telt; og resten av oksens blod skal
han helle ut ved foten av brennofferalteret, som står
ved inngangen til sammenkomstens telt. 8 Alt fettet på
syndoffer-oksen skal han ta ut av den, både fettet som
dekker innvollene, og alt det fett som er på innvollene,
9 og begge nyrene med det fett som er på dem, ved
lendene, og den store leverlapp; den skal han ta ut
sammen med nyrene. 10 Alt dette skal tas ut, likesom
det tas ut av takkoffer-oksen; og presten skal brenne
det på brennoffer-alteret. 11 Men oksens hud og alt
dens kjøtt med hode og med føtter og innvoller og
skarn, 12 hele oksen skal han føre utenfor leiren til et
rent sted, der hvor de slår ut asken, og han skal brenne
den op på veden; der hvor de slår ut asken, der skal
den brennes. 13 Dersom det er hele Israels menighet
som synder av vanvare mot noget av Herrens bud, så
det er skjult for folkets øine, og de gjør noget som han
har forbudt å gjøre, og således fører skyld over sig, 14
og så den synd de har gjort, blir vitterlig, da skal folket
ofre en ung okse til syndoffer. Den skal de føre frem
foran sammenkomstens telt, 15 og menighetens eldste
skal legge sine hender på oksens hode for Herrens
åsyn, og så skal oksen slaktes for Herrens åsyn. 16
Den salvede prest skal bære noget av oksens blod inn
i sammenkomstens telt. 17 Og han - presten - skal
dyppe sin finger i blodet og sprenge syv ganger for
Herrens åsyn, like foran forhenget. 18 Noget av blodet
skal han stryke på hornene av det alter som står for
Herrens åsyn i sammenkomstens telt; og resten av
blodet skal han helle ut ved foten av brennoffer-alteret,
som står ved inngangen til sammenkomstens telt. 19
Alt fettet på oksen skal han ta ut av den og brenne på
alteret. 20 Han skal gjøre med denne okse likesom han
gjorde med den første syndoffer-okse. Og presten skal
gjøre soning for dem, så de får forlatelse. 21 Så skal
de føre oksen utenfor leiren og brenne den op likesom
den første okse; det er syndofferet for menigheten. 22
Er det en høvding som synder av vanvare mot noget
av Herrens, sin Guds bud og gjør noget som han har
forbudt å gjøre, og således fører skyld over sig, 23 og
så den synd han har gjort, blir vitterlig for ham, da skal
han som sitt offer føre frem en gjetebukk, en han uten
lyte. 24 Og han skal legge sin hånd på bukkens hode
og slakte den på det sted hvor de slakter brennofferet
for Herrens åsyn; det er et syndoffer. 25 Presten skal
ta av syndofferets blod på sin finger og stryke det på
hornene av brennoffer-alteret; og resten av blodet skal
han helle ut ved foten av brennoffer-alteret. 26 Alt fettet
skal han brenne på alteret likesom takkofferets fett. Og
presten skal gjøre soning for ham og fri ham for hans
synd, så han får forlatelse. 27 Dersom det er nogen
av det menige folk som synder av vanvare mot noget
av Herrens bud og gjør noget som han har forbudt å
gjøre, og således fører skyld over sig, 28 og så den
synd han har gjort, blir vitterlig for ham, da skal han
som sitt offer for den synd han har gjort, føre frem en
gjet uten lyte, en hun. 29 Og han skal legge sin hånd
på syndofferets hode og slakte syndofferet der hvor
brennofferet slaktes. 30 Presten skal ta av gjetens blod
på sin finger og stryke det på hornene av brennoffer-
alteret; og resten av blodet skal han helle ut ved
alterets fot. 31 Alt fettet skal han ta ut, likesom fettet

tas ut av takkofferet, og presten skal brenne det på
alteret til en velbehagelig duft for Herren. Således skal
presten gjøre soning for ham, så han får forlatelse. 32
Er det et får han fører frem som syndoffer, så skal han
komme med en hun uten lyte. 33 Og han skal legge
sin hånd på offerdyrets hode og slakte det til syndoffer
på det sted hvor brennofferet slaktes. 34 Presten skal
ta av syndofferets blod på sin finger og stryke det
på hornene av brennoffer-alteret; og resten av blodet
skal han helle ut ved alterets fot. 35 Alt fettet skal
han ta ut, likesom fettet på fåret tas ut av takkofferet,
og presten skal brenne det på alteret sammen med
Herrens ildoffer. Således skal presten gjøre soning for
ham for den synd han har gjort, så han får forlatelse.

5 Når nogen synder, idet han hører opropet til ed og
kunde vidne om noget som han enten har sett eller
er blitt vitende om, men allikevel ikke gir oplysning
derom, og det således ligger en misgjerning på ham, 2
eller når nogen uten å vite det rører ved noget urent,
enten det er åtselet av et urent vilt dyr eller åtselet
av et urent tamt dyr eller åtselet av et urent kryp, og
han således er blitt uren og har ført skyld over sig, 3
eller når han uten å vite det rører ved et menneskes
urenhet, hvad det så er for urenhet det gjelder, og han
siden får vite det og kjenner sig skyldig, 4 eller når
nogen uten å sanse sig sverger tankeløst med sine
leber at han vil gjøre noget, enten ondt eller godt, hvad
det så kan være et menneske tankeløst sverger på, og
han siden blir det var og kjenner sig skyldig i noget
av disse stykker - 5 når nogen altså har ført skyld
over sig med noget av dette og bekjenner det han har
syndet i, 6 da skal han til bot for den synd han har
gjort, bære frem for Herren et syndoffer; det skal være
en hun av småfeet, et får eller en gjet. Og presten skal
gjøre soning for ham og fri ham for hans synd. 7 Men
dersom han ikke har råd til et stykke småfe, skal han
til bot for sin synd bære frem for Herren to turtelduer
eller to dueunger, en til syndoffer og en til brennoffer. 8
Han skal føre dem frem til presten, og presten skal
først ofre den som er til syndoffer; han skal vri hodet
av den like over nakken, dog uten å rive det av. 9
Så skal han sprenge av syndofferets blod på alterets
vegg, og det som er tilovers av blodet, skal krystes ut
ved alterets fot; det er et syndoffer. 10 Den andre fugl
skal han ofre som brennoffer, som foreskrevet er. Og
presten skal gjøre soning for ham og fri ham for den
synd han har gjort sig skyldig i, så han får forlatelse.
11 Men dersom han ikke har råd til to turtelduer eller to
dueunger, så skal han til bot for det han har syndet,
ofre tiendedelen av en efa fint mel som syndoffer; han
skal ikke ha olje på det og ikke legge virak ved; for det
er et syndoffer. 12 Han skal bære det til presten, og
presten skal ta en håndfull av det som ihukommelses-
offer og brenne det på alteret sammen med Herrens
ildoffer; det er et syndoffer. 13 Og presten skal gjøre
soning for ham for den synd han har gjort i noget
av hine stykker, så han får forlatelse. Og resten av
det skal høre presten til på samme måte som ved
matofferet. 14 Og Herren talte til Moses og sa: 15 Når
nogen farer troløst frem og av vanvare forsynder sig
mot nogen av Herrens hellige ting, så skal han til bot
for sin synd ofre Herren som skyldoffer en vær uten
lyte av sitt småfe, en som efter din verdsetning er verd
minst to sekler i sølv efter helligdommens sekel. 16
Og det hellige han har forsyndet sig mot, skal han gi
vederlag for, og han skal legge femtedelen til og gi det
til presten. Og presten skal gjøre soning for ham med
skyldoffer-væren, så han får forlatelse. 17 Når nogen
uten å vite det synder mot noget av Herrens bud og
gjør noget han har forbudt å gjøre, og han således har
ført skyld over sig, og det ligger misgjerning på ham,
18 så skal han som skyldoffer føre frem til presten en
vær uten lyte av sitt småfe, efter din verdsetning. Og
presten skal gjøre soning for ham for den synd han
uvitterlig har gjort, så han får forlatelse. 19 Det er et
skyldoffer; han er blitt skyldig for Herren.

6 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Når nogen synder
og farer troløst frem mot Herren, idet han for sin
næste lyver om noget som er ham betrodd eller nedlagt
hos ham, eller om noget han har røvet, eller han med
vold har fratatt sin næste noget, 3 eller han har funnet
noget som var tapt, og lyver om det, eller han sverger
falsk om noget av alt det et menneske kan forsynde
sig med, 4 da skal den som således har syndet og ført
skyld over sig, gi tilbake det han har røvet eller har tatt
med vold, eller som var ham betrodd, eller som var
tapt, og som han har funnet, 5 eller hvad det kan være
som han har svoret falsk om, og han skal godtgjøre
det med dets fulle verd, og enda legge til femtedelen;
han skal gi det til eiermannen samme dag som han
bærer frem sitt skyldoffer. 6 Og til bot for sin synd skal
han føre frem til presten et skyldoffer for Herren: en
vær uten lyte av sitt småfe, efter din verdsetning. 7 Og
presten skal gjøre soning for ham for Herrens åsyn,
så han får forlatelse, hvad han så har gjort og ført
skyld over sig med. 8 Og Herren talte til Moses og
sa: 9 Byd Aron og hans sønner og si: Dette er loven
om brennofferet: Brennofferet skal ligge på sitt bål på
alteret hele natten til om morgenen, og således skal
alterilden holdes brennende. 10 Og presten skal klæ
sig i sin lerretskjortel og ha lerretsbenklær på nærmest
legemet, og han skal ta bort asken efter brennofferet
som ilden har fortært på alteret, og legge den ved

siden av alteret. 11 Så skal han ta av sig sine klær
og ta på sig andre klær og bære asken utenfor leiren
til et rent sted. 12 Ilden skal holdes brennende på
alteret, den må ikke slukne; hver morgen skal presten
legge ny ved på ilden og legge brennofferet til rette på
den og brenne takkofferets fettstykker på den. 13 En
stadig ild skal holdes tendt på alteret; den må ikke
slukne. 14 Og dette er loven om matofferet: Arons
sønner skal bære det frem for Herrens åsyn, foran
alteret. 15 Og presten skal ta en håndfull av matofferets
fine mel og av dets olje og all viraken som er på
matofferet, og brenne det på alteret til en velbehagelig
duft, som et ihukommelses-offer til Herren. 16 Og
det som blir tilovers, skal Aron og hans sønner ete;
det skal etes usyret på et hellig sted; i forgården til
sammenkomstens telt skal de ete det. 17 Det skal
ikke bakes med surdeig; jeg har gitt dem det som
deres del av mine ildoffer, det er høihellig likesom
syndofferet og skyldofferet. 18 Alt mannkjønn blandt
Arons barn kan ete det; det skal til alle tider, fra slekt til
slekt, være eders del av Herrens ildoffere; enhver som
rører ved dem, skal være hellig. 19 Og Herren talte
til Moses og sa: 20 Dette er Arons og hans sønners
offer, som de skal ofre Herren den dag en av dem
blir salvet: tiendedelen av en efa fint mel som stadig
matoffer, halvdelen om morgenen og halvdelen om
aftenen. 21 Det skal lages til med olje på en helle;
godt knadd skal det være når du bærer det frem; et
matoffer som er bakt, skal du bære frem i små stykker
til en velbehagelig duft for Herren. 22 Den av hans
sønner som blir salvet til prest i hans sted, skal lage
det til; det er en evig lov; det skal brennes op helt for
Herren. 23 Ethvert matoffer som en prest bærer frem
for sig selv, skal brennes helt; det må ikke etes. 24
Og Herren talte til Moses og sa: 25 Tal til Aron og
hans sønner og si: Dette er loven om syndofferet: På
det sted hvor brennofferet slaktes, skal syndofferet
slaktes for Herrens åsyn; det er høihellig. 26 Den prest
som bærer frem syndofferet, kan ete det; det skal
etes på et hellig sted, i forgården til sammenkomstens
telt. 27 Enhver som rører ved dets kjøtt, skal være
hellig; og om det skvetter noget av dets blod på et
klædningsstykke, skal du tvette det på et hellig sted.
28 Er det et lerkar det kokes i, så skal det slås i stykker;
men er det kokt i et kobberkar, så skal karet skures og
skylles med vann. 29 Alt mannkjønn blandt prestene
kan ete det; det er høihellig. 30 Men intet syndoffer
som der bæres blod av inn i sammenkomstens telt
for å gjøre soning i helligdommen, må etes; det skal
brennes op med ild.

7 Og dette er loven om skyldofferet: Det er høihellig.
2 På det sted hvor brennofferet slaktes, skal
skyldofferet slaktes, og dets blod skal sprenges rundt
om på alteret. 3 Og alt fettet skal ofres, både halen og
fettet som dekker innvollene, 4 og begge nyrene med
det fett som er på dem, ved lendene, og den store
leverlapp; den skal tas ut sammen med nyrene. 5
Og presten skal brenne det på alteret som ildoffer til
Herren; det er et skyldoffer. 6 Alt mannkjønn blandt
prestene kan ete det; på et hellig sted skal det etes; det
er høihellig. 7 Med skyldofferet skal det være likesom
med syndofferet; det gjelder én lov for begge; den
prest som gjør soning med det, ham skal det tilhøre. 8
Når en prest ofrer brennoffer for nogen, så skal huden
av det brennoffer han har ofret, tilhøre den samme
prest. 9 Og ethvert matoffer som bakes i ovn, eller som
stekes i panne eller på helle, skal tilhøre den prest
som ofrer det. 10 Og ethvert matoffer som er blandet
med olje, eller som er tørt, skal høre alle Arons sønner
til, den ene som den andre. 11 Og dette er loven om
takkofferet som ofres til Herren: 12 Dersom nogen ofrer
det til lovprisning, så skal han foruten slaktofferet som
bæres frem til lovprisning, ofre usyrede kaker med olje
i og usyrede brødleiver smurt med olje, og fint mel
knadd til kaker med olje i. 13 Dette er den offergave
han skal bære frem foruten det slaktoffer som bæres
frem til takk og lovprisning, og dessuten syrede kaker.
14 Av dette offer skal han bære frem én kake av hvert
slag som gave til Herren; det skal tilhøre presten som
sprenger takkofferets blod på alteret. 15 Kjøttet av et
takkoffer som bæres frem til lovprisning, skal etes på
den dag det ofres; intet av det skal bli liggende til om
morgenen. 16 Dersom nogens slaktoffer er et lovet
offer eller et frivillig offer, skal det etes på den dag det
ofres; men det som levnes, kan etes den næste dag.
17 Men hvad som enda blir tilovers av slaktofferets
kjøtt, skal på den tredje dag brennes op med ild. 18
Om nogen på den tredje dag eter av takkofferets kjøtt,
da har Herren ikke velbehag i offeret; det skal ikke
regnes den som ofret det, til gode, det skal være en
vederstyggelighet, og den som eter av det, gjør en
misgjerning som han kommer til å bøte for. 19 Kjøtt
som kommer nær noget urent, skal ikke etes, det skal
brennes op med ild; ellers kan alle som er rene, ete av
kjøttet. 20 Men den som eter kjøtt av Herrens takkoffer
mens det er noget urent på ham, han skal utryddes
av sitt folk. 21 Og når nogen rører ved noget urent,
enten det er et menneskes urenhet eller et urent dyr
eller noget annet urent og vederstyggelig, og så eter
av kjøttet av Herrens takkoffer, da skal han utryddes
av sitt folk. 22 Og Herren talte til Moses og sa: 23
Tal til Israels barn og si: I skal ikke ete fett av okse
eller får eller gjet. 24 Fettet av et selvdødt dyr eller
av et sønderrevet dyr kan brukes til alle slags arbeid;

men ete det må I ikke; 25 for hver den som eter fettet
av noget dyr som det ofres ildoffer av til Herren, han
skal utryddes av sitt folk. 26 Og blod skal I ikke ete,
hverken av fugl eller fe, hvor I så bor. 27 Enhver som
nogensinne eter blod, han skal utryddes av sitt folk. 28
Og Herren talte til Moses og sa: 29 Tal til Israels barn
og si: Den som ofrer sitt takke-slaktoffer til Herren,
han skal bære frem for Herren sin offergave av sitt
takke-slaktoffer. 30 Med egne hender skal han bære
frem Herrens ildoffer; både fettet og brystet skal han
bære frem, og brystet skal svinges for Herrens åsyn.
31 Og presten skal brenne fettet på alteret; men brystet
skal høre Aron og hans sønner til. 32 Og det høire lår
skal I gi presten som gave av eders takkoffer. 33 Den
av Arons sønner som ofrer takkoffer-blodet og fettet,
han skal ha det høire lår som sin del; 34 for svinge-
brystet og løfte-låret har jeg tatt fra Israels barn av
deres takke-slaktoffer og gitt til Aron, presten, og til
hans sønner som en evig rettighet de kan kreve av
Israels barn. 35 Dette er Arons del og hans sønners
del av Herrens ildoffer, som gis dem på den dag de
føres frem for å tjene Herren som prester, 36 den del
som Herren befalte skulde gis dem av Israels barn på
den dag de salves, en evig rettighet, fra slekt til slekt.
37 Dette er loven om brennofferet, om matofferet og om
syndofferet og om skyldofferet og om innvielsesofferet
og om takkofferet, 38 den som Herren gav Moses på
Sinai berg den dag han bød Israels barn å ofre Herren
sine offer i Sinai ørken.

8 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Hent Aron og
hans sønner og ta deres klær og salvings-oljen og
syndoffer-oksen og de to værer og kurven med de
usyrede brød, 3 og kall hele menigheten sammen
ved inngangen til sammenkomstens telt! 4 Og Moses
gjorde som Herren bød ham; og menigheten samledes
ved inngangen til sammenkomstens telt. 5 Og Moses
sa til menigheten: Således har Herren befalt å gjøre. 6
Så førte Moses Aron og hans sønner frem og tvettet
dem med vann. 7 Og han gav ham underkjortelen på
og spente beltet om ham og klædde ham i overkjortelen
og gav ham livkjortelen på og bandt livkjortelens belte
om ham, og med det snørte han livkjortelen sammen.
8 Så satte han brystduken på ham, og la brystduken
la han urim og tummim. 9 Og han satte huen på
hans hode, og på dens forside satte han gullplaten,
det hellige hodesmykke, således som Herren hadde
befalt Moses. 10 Og Moses tok salvings-oljen og salvet
tabernaklet og alt som var i det, og helliget det. 11
Og han sprengte av oljen syv ganger på alteret og
salvet alteret og alt som hørte det til, og tvette-karet
med sitt fotstykke, og således helliget han dem. 12 Og
han helte av salvings-oljen på Arons hode og salvet
ham og helliget ham. 13 Så førte Moses Arons sønner
frem og klædde dem i underkjortler og spente belte
om dem og bandt høie huer på dem, således som
Herren hadde befalt Moses. 14 Så ledet han syndoffer-
oksen frem, og Aron og hans sønner la sine hender
på syndoffer-oksens hode. 15 Og de slaktet den, og
Moses tok blodet og strøk det rundt om på alterets
horn med sin finger og renset alteret for synd; og
resten av blodet helte han ut ved alterets fot. Således
gjorde han soning for det og helliget det. 16 Og han tok
alt fettet som var på innvollene, og den store leverlapp
og begge nyrene og fettet på dem, og Moses brente
det på alteret. 17 Men oksen med dens hud og dens
kjøtt og dens skarn brente han op med ild utenfor
leiren, således som Herren hadde befalt Moses. 18 Så
ledet han brennoffer-væren frem, og Aron og hans
sønner la sine hender på værens hode. 19 Og de
slaktet den, og Moses sprengte blodet rundt om på
alteret. 20 Men væren selv delte de op i sine stykker,
og Moses brente hodet og stykkene og fettet. 21 Og
de tvettet innvollene og føttene med vann, og Moses
brente hele væren på alteret; det var et brennoffer til
en velbehagelig duft, det var et ildoffer for Herren,
således som Herren hadde befalt Moses. 22 Så ledet
han frem den andre vær, innvielses-væren, og Aron
og hans sønner la sine hender på værens hode. 23
Og de slaktet den, og Moses tok av dens blod og
strøk på Arons høire ørelapp og på tommelfingeren
på hans høire hånd og på stortåen på hans høire
fot. 24 Så førte de Arons sønner frem, og Moses
strøk noget av blodet på deres høire ørelapp og på
tommelfingeren på deres høire hånd og på stortåen
på deres høire fot. Og Moses sprengte resten av
blodet rundt om på alteret. 25 Og han tok fettet, både
halen og alt fettet som var på innvollene, og den store
leverlapp Og begge nyrene og fettet på dem og det
høire lår; 26 og av kurven med de usyrede brød, som
stod for Herrens åsyn, tok han en usyret kake og
en oljekake og en brødleiv og la på fettstykkene og
på det høire lår. 27 Alt dette la han i Arons hender
og i hans sønners hender; og han svinget det for
Herrens åsyn. 28 Så tok Moses det av deres hånd og
brente det på alteret sammen med brennofferet; det
var et innvielsesoffer til en velbehagelig duft, det var et
ildoffer for Herren. 29 Derefter tok Moses brystet og
svinget det for Herrens åsyn; det var den del Moses
fikk av innvielses væren, således som Herren hadde
befalt Moses. 30 Og Moses tok av salvingsoljen og av
blodet som var på alteret, og sprengte på Aron og på
hans klær og likeledes på hans sønner og deres klær;
således helliget han Aron og hans klær og likeledes
hans sønner og hans sønners klær. 31 Og Moses sa

til Aron og hans sønner: Kok kjøttet ved inngangen
til sammenkomstens telt og et det der sammen med
brødet som er i innvielses-kurven, således som jeg
har befalt og sagt: Aron og hans sønner skal ete det.
32 Men det som blir tilovers av kjøttet og av brødet,
skal I brenne op med ild. 33 Og i syv dager skal I ikke
gå bort fra inngangen til sammenkomstens telt - helt
til den dag da eders innvielses-tid er til ende; for syv
dager skal eders innvielse vare. 34 Som det er gjort
idag, så har Herren befalt det skal gjøres også de
andre dager, for å gjøre soning for eder. 35 I skal bli
ved inngangen til sammenkomstens telt i syv dager,
både dag og natt, og ta vare på det som Herren vil ha
varetatt, så I ikke skal dø; for således er mig befalt. 36
Og Aron og hans sønner gjorde alt det som Herren
hadde befalt ved Moses.

9 Og på den åttende dag kalte Moses Aron og hans
sønner og Israels eldste til sig. 2 Og han sa til Aron:
Ta dig en oksekalv til syndoffer og en vær til brennoffer,
begge uten lyte, og led dem frem for Herrens åsyn! 3
Og du skal tale til Israels barn og si: Ta en gjetebukk
til syndoffer og en kalv og et lam, begge årsgamle
og uten lyte, til brennoffer, 4 og en okse og en vær
til takkoffer, for å ofre dem for Herrens åsyn, og et
matoffer, tillaget med olje! For idag vil Herren åpenbare
sig for eder. 5 Og de tok det som Moses hadde befalt,
og farte det frem foran sammenkomstens telt; og hele
menigheten trådte til og stod for Herrens åsyn. 6 Da sa
Moses: Dette er det Herren har befalt eder å gjøre; så
skal Herrens herlighet åpenbare sig for eder. 7 Så sa
Moses til Aron: Tred frem til alteret og ofre ditt syndoffer
og ditt brennoffer og gjør soning for dig og for folket,
og ofre så folkets offer og gjør soning for dem, således
som Herren har befalt! 8 Og Aron trådte frem til alteret
og slaktet den kalv som skulde være syndoffer for
ham selv. 9 Og Arons sønner bar blodet til ham, og
han dyppet sin finger i blodet og strøk det på alterets
horn, og resten av blodet helte han ut ved alterets
fot. 10 Men fettet og nyrene og den store leverlapp
av syndofferet brente han på alteret, således som
Herren hadde befalt Moses. 11 Og kjøttet og huden
brente han op med ild utenfor leiren. 12 Så slaktet
han brennofferet; og Arons sønner rakte ham blodet,
og han sprengte det rundt om på alteret. 13 Og de
rakte ham brennofferet, stykke for stykke, og hodet, og
han brente det på alteret. 14 Og han tvettet innvollene
og føttene og brente dem sammen med brennofferet
på alteret. 15 Så førte han folkets offer frem; han
tok bukken som skulde være syndoffer for folket, og
slaktet den og ofret den til et syndoffer, likesom det
første offerdyr. 16 Så førte han brennofferet frem og
ofret det, som det var foreskrevet. 17 Derefter bar han
matofferet frem og tok en håndfull av det og brente på
alteret, foruten morgenbrennofferet. 18 Så slaktet han
oksen og væren som skulde være folkets takkoffer; og
Arons sønner rakte ham blodet, og han sprengte det
rundt om på alteret. 19 Men fettstykkene av oksen, og
halen og fettet som dekket innvollene, og nyrene og
den store leverlapp av væren - 20 disse fettstykker la
de på bryststykkene; og han brente fettstykkene på
alteret, 21 men bryststykkene og det høire lår svinget
Aron for Herrens åsyn, således som Moses hadde
befalt. 22 Og Aron løftet sine hender over folket og
velsignet dem; og så steg han ned, efterat han hadde
ofret syndofferet og brennofferet og takkofferet. 23
Derefter gikk Moses og Aron inn i sammenkomstens
telt, og da de kom ut igjen, velsignet de folket. Da
åpenbarte Herrens herlighet sig for hele folket, 24 og
det gikk ild ut fra Herrens åsyn og fortærte brennofferet
og fettstykkene på alteret; og hele folket så det, og de
ropte høit av glede og falt ned på sitt ansikt.

10 Men Arons sønner Nadab og Abihu tok hver sitt
ildkar og la ild i dem og la røkelse på ilden og
bar fremmed ild inn for Herrens åsyn, som han ikke
hadde befalt dem. 2 Da gikk det ild ut fra Herrens åsyn
og fortærte dem, og de døde for Herrens åsyn. 3 Da
sa Moses til Aron: Dette var det Herren talte om da
han sa: På dem som står mig nær, vil jeg åpenbare
min hellighet, og for alt folkets åsyn vil jeg forherlige
mig. Og Aron tidde. 4 Men Moses kalte på Misael og
Elsafan, sønner av Arons farbror Ussiel, og sa til dem:
Tred frem og bær eders brødre bort fra helligdommen
og utenfor leiren! 5 Og de trådte frem og bar dem i
deres kjortler utenfor leiren, som Moses hadde sagt.
6 Da sa Moses til Aron og hans sønner Eleasar og
Itamar: I skal ikke rake eders hoder og ikke sønderrive
eders klær, forat I ikke skal dø, og forat han ikke skal
vredes på hele menigheten; men eders brødre, hele
Israels hus, skal gråte over denne brand som Herren
har optendt. 7 Og I skal ikke gå bort fra inngangen til
sammenkomstens telt, forat I ikke skal dø; for Herrens
salvings-olje er på eder. Og de gjorde som Moses
sa. 8 Og Herren talte til Aron og sa: 9 Vin eller sterk
drikk skal hverken du eller dine sønner drikke når I
går inn i sammenkomstens telt, forat I ikke skal dø -
det skal være en evig lov for eder, fra slekt til slekt -
10 så I kan gjøre forskjell mellem hellig og vanhellig,
mellem urent og rent, 11 og lære Israels barn alle de
lover som Herren har kunngjort dem ved Moses. 12 Så
sa Moses til Aron og hans sønner Eleasar og Itamar,
som ennu var i live: Ta det matoffer som er tilovers av
Herrens ildoffer, og et det usyret ved siden av alteret;
for det er høihellig. 13 I skal ete det på et hellig sted,
for det er din og dine sønners fastsatte del av Herrens

ildoffer; således er det mig befalt. 14 Og svinge-brystet
og løfte-låret skal I ete på et rent sted, du og dine
sønner og dine døtre med dig; for det er gitt dig og
dine barn som eders fastsatte del av Israels barns
takkoffer. 15 Løfte-låret og svinge-brystet skal de bære
frem sammen med ildofferfettstykkene og svinge dem
for Herrens åsyn; og det skal være din og dine barns
fastsatte del til evig tid, således som Herren har befalt.
16 Da nu Moses spurte efter syndoffer-bukken, viste
det sig at den var opbrent; da blev han vred på Eleasar
og Itamar, Arons sønner som ennu var i live, og han
sa: 17 Hvorfor har I ikke ett syndofferet på det hellige
sted? Det er jo høihellig, og han har gitt eder det forat I
skal bortta menighetens syndeskyld og gjøre soning
for dem for Herrens åsyn. 18 Blodet blev jo ikke båret
inn i helligdommen; derfor skulde I ha ett kjøttet på
det hellige sted, således som jeg har befalt. 19 Da
sa Aron til Moses: De har jo idag ofret sitt syndoffer
og sitt brennoffer for Herrens åsyn, og enda er slik
en ulykke hendt mig. Om jeg nu hadde ett syndoffer
idag, skulde da det ha vært godt i Herrens øine? 20
Da Moses hørte dette, syntes han det var rett.

11 Og Herren talte til Moses og Aron og sa til dem:
2 Tal til Israels barn og si: Dette er de dyr som I
kan ete av alle firføtte dyr på jorden: 3 Alle de firføtte
dyr som har klover og har klovene kløvd helt igjennem,
og som tygger drøv, dem kan I ete. 4 Det er bare
disse I ikke skal ete blandt dem som tygger drøv, og
blandt dem som har klover: kamelen, for den tygger
vel drøv, men den har ikke klover, den skal være uren
for eder, 5 og fjellgrevlingen, for den tygger vel drøv,
men har ikke klover, den skal være uren for eder, 6 og
haren, for den tygger vel drøv, men har ikke klover,
den skal være uren for eder, 7 og svinet, for det har
vel klover og har klovene kløvd helt igjennem, men
det tygger ikke drøv, det skal være urent for eder. 8
Av disse dyrs kjøtt skal I ikke ete, og ved deres døde
kropper skal I ikke røre; de skal være urene for eder.
9 Dette kan I ete av alt det som er i vannet: Alt det
i vannet - i havene og i elvene - som har finner og
skjell, det kan I ete. 10 Men det som ikke har finner
og skjell av alt det som finnes i havene og i elvene,
av alt det som vrimler i vannet, og av alt levende
som er i vannet, det skal være en vederstyggelighet
for eder. 11 En vederstyggelighet skal de være for
eder; av deres kjøtt skal I ikke ete, og deres døde
kropper skal I holde for en vederstyggelighet. 12 Alt i
vannet som ikke har finner og skjell, det skal være en
vederstyggelighet for eder. 13 Dette er de fugler I skal
holde for en vederstyggelighet, de skal ikke etes, de
er en vederstyggelighet: landørnen og havørnen og
fiskeørnen 14 og glenten, og falken efter sine arter, 15
alle ravner efter sine arter, 16 og strutsen og gjøken og
måken, og høken efter sine arter, 17 og kattuglen og
dykkeren og hubroen 18 og nattravnen og pelikanen
og gribben 19 og storken, og heiren efter sine arter, og
hærfuglen og flaggermusen. 20 Alt kryp som har vinger
og går på fire føtter, skal være en vederstyggelighet
for eder. 21 Av alt kryp som har vinger og går på fire
føtter, må I bare ete dem som har springben ovenfor
sine føtter til å hoppe på marken med. 22 Av dem kan
I ete: arbe efter sine arter og solam efter sine arter og
hargol efter sine arter og hagab efter sine arter. 23
Men alt annet kryp som har vinger og fire føtter, skal
være en vederstyggelighet for eder. 24 Ved disse dyr
blir I urene; enhver som rører ved deres døde kropper,
skal være uren til om aftenen, 25 og enhver som har
båret slik en død kropp, skal tvette sine klær og være
uren til om aftenen. 26 Ethvert firføtt dyr som vel har
klover, men ikke har klovene kløvd helt igjennem og
ikke tygger drøv, skal være urent for eder; enhver som
rører ved dem, blir uren. 27 Og alle firføtte dyr som
går på labber, skal være urene for eder; enhver som
rører ved deres døde kropper, skal være uren til om
aftenen, 28 og den som har båret deres døde kropper,
skal tvette sine klær og være uren til om aftenen; de
skal være urene for eder. 29 Og blandt de smådyr
som kryper på jorden, skal disse være de ureneste
for eder: muldvarpen og musen og alle slags firben,
30 og pinnsvinet og jordrotten og padden og sneglen
og kameleonen. 31 Disse skal være de ureneste for
eder blandt alle smådyr; enhver som rører ved dem
når de er døde, skal være uren til om aftenen. 32 Og
alt det som noget av disse dyr faller på når de er døde,
blir urent, enten det er et trekar eller klær eller skinn
eller sekker, eller hvad redskap det kan være som det
gjøres noget arbeid med; det skal legges i vann og
være urent til om aftenen; da er det rent. 33 Og om
noget av dem faller i et lerkar, så blir alt det som er i
karet urent, og karet selv skal I slå i stykker; 34 all mat
som folk eter, og som tillages med vann, blir da uren,
og alt drikke som folk drikker, blir urent, hvad kar det
enn er i. 35 Og alt det som slik en død kropp faller på,
blir urent; enten det er ovn eller gryte, skal de brytes i
stykker, de er urene og skal være urene for eder. 36
Bare kilder og brønner som det samler sig vann i, blir
like rene; men den som rører ved deres døde kropper,
blir uren. 37 Og om slik en død kropp faller på korn
som skal såes, er kornet like rent; 38 men slåes det
vann på såkornet, og en av de døde kropper faller
på det, da skal kornet være urent for eder. 39 Dør
noget av de firføtte dyr som er til føde for eder, da skal
den som rører ved dets døde kropp, være uren til om

aftenen, **40** og den som har ett av dets døde kropp,
skal tvette sine klær og være uren til om aftenen; og
den som har båret dets døde kropp, skal tvette sine
klær og være uren til om aftenen. **41** Alle smådyr som
kryper på jorden, skal være en vederstyggelighet; de
skal ikke etes. **42** Hverken det som kryper på buken,
eller det som går på fire føtter, eller det som har flere
føtter iblandt alle smådyr som kryper på jorden, må I
ete; det skal være en vederstyggelighet. **43** Gjør ikke
eder selv vederstyggelige ved noget sådant kryp, og
la eder ikke smitte ved dem, så I blir urene! **44** For
jeg er Herren eders Gud, og I skal hellige eder, og I
skal være hellige, for jeg er hellig; I skal ikke gjøre
eder selv urene ved noget av det kryp som rører sig
på jorden. **45** For jeg er Herren, som førte eder op fra
Egyptens land for å være eders Gud, og I skal være
hellige, for jeg er hellig. **46** Dette er loven om de firføtte
dyr og fuglene og alle de liv som rører Sig i vannet, og
om alle de dyr som kryper på jorden, **47** så I kan skille
mellem urent og rent, mellem dyr som kan etes, og dyr
som ikke skal etes.

12 Og Herren talte til Moses og sa: **2** Tal til Israels
barn og si: Når en kvinne får barn og føder en
gutt, så skal hun være uren i syv dager; hun skal være
uren like så lenge som hun er uren i sin månedlige
svakhet. **3** Den åttende dag skal hans forhuds kjøtt
omskjæres. **4** Derefter skal hun holde sig inne i tre og
tretti dager under sitt blods renselse; hun skal ikke
røre ved noget hellig og ikke komme til helligdommen
før hennes renselses-dager er til ende. **5** Men føder
hun en pike, da skal hun være uren i to uker likesom
ved sin månedlige urenhet og holde sig inne i seks og
seksti dager under sitt blods renselse. **6** Når hennes
renselses-dager er til ende, enten det er en sønn
eller en datter hun har født, skal hun komme med et
årsgammelt lam til brennoffer og en dueunge eller en
turteldue til syndoffer og bære det frem til inngangen til
sammenkomstens telt, til presten. **7** Og han skal ofre
det for Herrens åsyn og gjøre soning for henne; da
blir hun ren efter sin blodflod. Dette er loven for den
kvinne som har født, enten barnet er en gutt eller en
pike. **8** Men har hun ikke råd til et lam, så skal hun ta
to turtelduer eller to dueunger, en til brennoffer og en
til syndoffer. Og presten skal gjøre soning for henne;
da blir hun ren.

13 Og Herren talte til Moses og Aron og sa: **2** Når
det på et menneskes hud viser sig en knute eller
et utslett eller en lys flekk, så det på hans hud er noget
som ser ut til å bli spedalskhet, da skal han føres til
Aron, presten, eller til en av hans sønner, prestene. **3**
Presten skal se på det syke sted på huden, og dersom
hårene på det er blitt hvite, og det syke sted ser dypere
ut enn huden ellers, da er det spedalskhet, og når
presten ser det, skal han si ham uren. **4** Men er det
en hvit, lys flekk på huden, og den ikke ser dypere
ut enn huden ellers, og hårene på den ikke er blitt
hvite, da skal presten holde den syke innestengt i
syv dager. **5** Den syvende dag skal presten se på
ham igjen, og dersom han finner at det syke sted er
uforandret å se til og ikke har bredt sig videre ut på
huden, da skal han atter holde ham innestengt i syv
dager. **6** Når så presten den syvende dag ser på ham
ennu en gang og finner at det syke sted er bleknet og
ikke har bredt sig videre ut på huden, da skal han si
ham ren; det er da bare et utslett, og han skal tvette
sine klær, så er han ren. **7** Men brer utslettet sig på
huden efterat han har vist sig frem for presten for å
bli sagt ren, da skal han ennu en gang vise sig frem
for presten. **8** Når presten da ser på ham og finner at
utslettet har bredt sig videre ut på huden, da skal han
si ham uren; det er spedalskhet. **9** Når et menneske er
blitt syk av spedalskhet, skal han føres til presten. **10**
Når presten da ser på ham og finner at det er en hvit
knute på huden, og at hårene på den er blitt hvite,
og at det er tegn til vilt kjøtt i knuten, **11** da er det
en gammel spedalskhet i huden på hans legeme, og
presten skal si ham uren; han skal ikke lukke ham
inne, for han er alt uren. **12** Men når spedalskheten
bryter ut i huden, så den dekker den sykes hud helt
fra hode til fot, overalt hvor prestens øie faller, **13**
og presten da ser på det og finner at spedalskheten
dekker hele hans legeme, da skal han si den syke ren;
han er blitt hvit over det hele - han er ren. **14** Men
så snart det viser sig vilt kjøtt på ham, blir han uren.
15 Og når presten ser det ville kjøtt, skal han si ham
uren; for det ville kjøtt er urent, det er spedalskhet. **16**
Men dersom det ville kjøtt atter forandrer sig og blir
hvitt, da skal han gå til presten, **17** og når presten
ser på ham og finner at det syke sted er blitt hvitt,
da skal han si den syke ren; for da er han ren. **18**
Når nogen har en byld på sin hud, og den læges, **19**
og det på det sted hvor bylden var, blir en hvit knute
eller en lyserød flekk, da skal han vise sig frem for
presten. **20** Og når presten ser på ham og finner at
stedet ser dypere ut enn huden ellers, og at hårene
på det er blitt hvite, da skal presten si ham uren; det
er spedalskhet som er brutt ut i bylden. **21** Men når
presten ser på det syke sted og finner at det ikke er
hvite hår på det, og at det ikke er dypere enn huden
ellers, og at det er blekt, da skal presten holde ham
innestengt i syv dager. **22** Brer det sig da videre ut på
huden, skal presten si ham uren; det er spedalskhet.
23 Men dersom den lyse flekk blir uforandret på sitt

sted og ikke har bredt sig ut, da er det bare arret efter
bylden, og presten skal si ham ren. 24 Når nogen får
et brandsår på huden, og kjøttet som gror i brandsåret,
viser sig som en lyserød eller hvit flekk, 25 så skal
presten se på den, og dersom han finner at hårene på
den lyse flekk er blitt hvite, og at den ser dypere ut
enn huden ellers, da er det spedalskhet som er brutt
ut i brandsåret, og presten skal si ham uren; det er
spedalskhet. 26 Men finner presten, når han ser på
den, at det ikke er hvite hår på den lyse flekk, og at
den ikke er dypere enn huden ellers, og at den er blek,
da skal han holde ham innestengt i syv dager. 27 Den
syvende dag skal presten se på ham; dersom flekken
da har bredt sig videre ut på huden, skal presten si
ham uren; det er spedalskhet. 28 Men dersom den
lyse flekk blir uforandret på sitt sted og ikke har bredt
sig ut på huden, og den er blek, da er det en knute
efter brandsåret, og presten skal si ham ren; for det
er bare arret efter brandsåret. 29 Når en mann eller
kvinne har et sykt sted på hodet eller i skjegget, 30
så skal presten se på det syke sted, og dersom han
finner at det ser dypere ut enn huden ellers, og at det
er gule, tynne hår på det, da skal han si ham uren;
det er skurv, spedalskhet på hodet eller i skjegget. 31
Men dersom presten, når han ser på skurven, finner
at den ikke ser dypere ut enn huden ellers, men at
det ikke er sorte hår på den, da skal presten holde
den som har skurven, innestengt i syv dager. 32 Den
syvende dag skal presten se på det syke sted, og
dersom han finner at skurven ikke har bredt sig ut, og
at det ikke er gule hår på den, og at skurven ikke ser
dypere ut enn huden ellers, 33 da skal den som har
skurven rake sig, dog ikke der hvor skurven er; og
presten skal atter holde ham innestengt i syv dager.
34 Dersom da presten, når han den syvende dag ser
på skurven, finner at skurven ikke har bredt sig ut på
huden, og at den ikke ser dypere ut enn huden ellers,
da skal han si ham ren, og han skal tvette sine klær,
så er han ren. 35 Men dersom skurven brer sig ut på
huden efterat han er sagt ren, 36 så skal presten se på
ham, og dersom han finner at skurven har bredt sig ut
på huden, da skal han ikke søke efter de gule hår;
han er uren. 37 Men ser det for ham ut som skurven
er uforandret, og det er vokset sorte hår på den, da
er skurven lægt; han er ren, og presten skal si ham
ren. 38 Når en mann eller kvinne får lyse flekker, hvite,
lyse flekker, på huden, 39 og presten da ser på dem
og finner lyse flekker av en blek, hvit farve på deres
hud, da er det bare et ufarlig utslett som er brutt ut
på huden; en sådan er ren. 40 Når en mann mister
håret på hodet, så han blir skallet, da er han ren; 41
og når han mister håret fremme på hodet, så han blir
fleinskallet, da er han ren. 42 Men er det en lyserød
flekk der hvor han er skallet, enten det er bak eller
fremme på hodet, da er det spedalskhet som bryter
ut på det skallete sted, på bakhodet eller forhodet.
43 Og når presten ser på ham og finner at det er en
lyserød knute på hans skallete bakhode eller forhode,
av samme utseende som spedalskhet på huden, 44
så er mannen spedalsk, han er uren; presten skal si
ham uren; han har fått sykdommen på sitt hode. 45
Den som er blitt rammet av spedalskhet, skal gå med
sønderrevne klær og med uflidd hår; han skal tildekke
sitt skjegg og rope: Uren, uren! 46 Hele den tid han
lider av sykdommen, skal han være uren; uren er han,
han skal bo for sig selv, hans bolig skal være utenfor
leiren. 47 Når det kommer spedalskhet på et klæsplagg
av ull eller av lin, 48 eller på renning eller på islett av lin
eller av ull eller på skinn eller på noget som er gjort av
skinn, 49 og flekkene på klæsplagget eller på skinnet
eller på renningen eller på isletten eller på noget som
er gjort av skinn, er grønnlige eller rødlige, da er det
spedalskhet, og det skal vises frem for presten. 50 Og
når presten har sett på flekkene, skal han holde det
som flekkene er på, innelåst i syv dager. 51 Dersom
han da den syvende dag ser at flekkene har bredt sig
ut på klæsplagget eller på renningen eller på isletten
eller på skinnet eller på noget som er gjort av skinn, da
er det ondartet spedalskhet; det er urent. 52 Og enten
det er klæsplagget eller renningen eller isletten av ull
eller av lin eller noget som er gjort av skinn, hvad det
nu kan være, så skal det som flekkene er på brennes
op; det er ondartet spedalskhet, det skal brennes op
med ild. 53 Men dersom presten, når han ser på det,
finner at flekkene ikke har bredt sig ut på klæsplagget
eller på renningen eller på isletten eller på det som er
gjort av skinn, hvad det nu kan være, 54 da skal han
la det som flekkene er på tvette, og atter holde det
innelåst i syv dager. 55 Og når presten så ser på det,
efterat det er tvettet, og han finner at flekkene ikke ser
anderledes ut enn før, men at de heller ikke har bredt
sig videre ut, da er det urent, du skal brenne det op
med ild; det er av det slag som eter sig inn, på vrangen
eller på retten. 56 Men dersom presten, når han ser på
det, finner at det sted som flekkene er på, er blitt blekt
efter tvetningen, da skal han rive det av klæsplagget
eller av skinnet eller av renningen eller av isletten.
57 Men sees flekkene enda på klæsplagget eller på
renningen eller på isletten eller på det som er gjort av
skinn, hvad det nu kan være, da er det spedalskhet
som bryter ut; du skal brenne det som flekkene er på
op med ild. 58 Men det klæsplagg eller den renning
eller den islett eller de ting av skinn som flekkene
går bort av når det tvettes, det skal atter tvettes, så

er det rent. 59 Dette er loven om spedalskhet på et
klæsplagg av ull eller av lin eller på renning eller på
islett eller på noget som er gjort av skinn, hvad det nu
kan være - når det skal sies rent og når urent.

14 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Dette er loven
om den spedalske, når han skal renses: Han
skal føres til presten; 3 og presten skal gå utenfor
leiren, og når da presten ser på ham og finner at han er
helbredet for sin spedalskhet, 4 da skal presten befale
at det for den som lar sig rense, skal tas to levende
rene fugler og sedertre og karmosinrød ull og isop, 5
og la dem slakte den ene fugl over et lerkar som er fylt
med rinnende vann. 6 Så skal han ta den levende fugl
og sedertreet og den karmosinrøde ull og isopen og
dyppe dem sammen med den levende fugl i blodet
av den fugl som er slaktet over det rinnende vann, 7
og sprenge syv ganger på den som lar sig rense for
spedalskhet, og således rense ham, og den levende
fugl skal han la flyve sin vei bortover marken. 8 Og den
som lar sig rense, skal tvette sine klær og rake av alt
sitt hår og bade sig i vann, så er han ren, og derefter
kan han gå inn i leiren; men han skal holde sig utenfor
sitt telt i syv dager. 9 Den syvende dag skal han rake
av alt sitt hår, både sitt hodehår og sitt skjegg og sine
øienbryn - alt sitt hår skal han rake av, og han skal
tvette sine klær og bade sitt legeme i vann, så er han
ren. 10 Den åttende dag skal han ta to værlam uten
lyte og et årsgammelt hunlam uten lyte og til matoffer
tre tiendedeler av en efa fint mel, blandet med olje, og
så en log olje. 11 Og presten som forestår renselsen,
skal stille den mann som lar sig rense, og de ting han
skal ofre, frem for Herrens åsyn, ved inngangen til
sammenkomstens telt. 12 Så skal presten ta det ene
værlam og bære det frem til skyldoffer sammen med
den tilhørende log olje, og han skal svinge dem for
Herrens åsyn. 13 Værlammet skal slaktes på det sted
hvor syndofferet og brennofferet blir slaktet, på det
hellige sted; for likesom syndofferet, således hører
også skyldofferet presten til, det er høihellig. 14 Så
skal presten ta av skyldofferets blod og stryke på den
høire ørelapp på den som lar sig rense, og på hans
høire tommelfinger og på hans høire stortå. 15 Og
presten skal ta av den tilhørende log olje og helle i
sin venstre hånd 16 og så dyppe sin høire pekefinger
i oljen som han har i sin venstre hånd, og sprenge
av oljen med sin finger syv ganger for Herrens åsyn.
17 Og av resten av oljen som er i hans hånd, skal
presten stryke noget på den høire ørelapp på den som
lar sig rense, og på hans høire tommelfinger og på
hans høire stortå, ovenpå blodet av skyldofferet. 18 Og
det som enda er tilovers av oljen som presten har i
sin hånd, skal han helle på hodet på den som lar sig
rense. Og således skal presten gjøre soning for ham
for Herrens åsyn. 19 Så skal presten ofre syndofferet
og gjøre soning for den som lar sig rense for sin
urenhet; og derefter skal han slakte brennofferet. 20
Og presten skal ofre brennofferet og matofferet på
alteret og således gjøre soning for ham, så er han ren.
21 Men er det en fattig mann, som ikke har råd til så
meget, da skal han ta et værlam til skyldoffer - det skal
svinges til soning for ham - og en tiendedel av en efa
fint mel, blandet med olje, til matoffer, og en log olje 22
og to turtelduer eller to dueunger, efter som han har
råd til; den ene skal være til syndoffer, og den andre
til brennoffer. 23 På den åttende dag av sin renselse
skal han bære dette frem til presten, til inngangen til
sammenkomstens telt, for Herrens åsyn. 24 Og presten
skal ta skyldofferlammet og den tilhørende log olje og
svinge dem for Herrens åsyn. 25 Og de skal slakte
skyldofferlammet, og presten skal ta av skyldofferets
blod og stryke på den høire ørelapp på den som lar
sig rense, og på hans høire tommelfinger og på hans
høire stortå. 26 Så skal presten helle av oljen i sin
venstre hånd, 27 og med sin høire pekefinger skal han
sprenge syv ganger for Herrens åsyn av oljen som
han har i sin venstre hånd. 28 Så skal presten stryke
noget av oljen som han har i sin hånd, på den høire
ørelapp på den som lar sig rense, og på hans høire
tommelfinger og på hans høire stortå, ovenpå det sted
hvor blodet av skyldofferet er. 29 Og det som enda
er tilovers av oljen som presten har i sin hånd, skal
han helle på hodet på den som lar sig rense, for å
gjøre soning for ham for Herrens åsyn. 30 Så skal
han ofre den ene av turtelduene eller av dueungene
- det som han har råd til - 31 som syndoffer og den
andre som brennoffer sammen med matofferet; og
presten skal gjøre soning for den som lar sig rense, for
Herrens åsyn. 32 Dette er loven om den som lider av
spedalskhet, men ikke har råd til å ofre meget når han
skal renses. 33 Og Herren talte til Moses og Aron og
sa: 34 Når I kommer inn i Kana'ans land, som jeg gir
eder til eiendom, og jeg lar spedalskhet komme på
noget hus i det land I får i eie, 35 da skal den som eier
huset, gå og melde det til presten og si: Det ser ut for
mig som det er kommet spedalskhet på huset. 36 Så
skal presten la huset rydde, før han selv kommer for å
se på flekkene, så ikke alt det som er i huset, skal bli
urent; og derefter skal han komme og se på huset.
37 Dersom han da, når han ser på flekkene, finner at
flekkene på husets vegger viser sig som grønnlige
eller rødlige fordypninger som synes å ligge dypere
enn veggen, 38 da skal han gå ut av huset til husets
dør, og han skal stenge huset og holde det tillåst i syv
dager. 39 Den syvende dag skal presten komme igjen,

og når han da ser på det og finner at flekkene har
bredt sig ut på husets vegger, 40 da skal han la de
stener som flekkene er på, brytes ut og kastes utenfor
byen, på et urent sted. 41 Derefter skal huset skrapes
innvendig rundt omkring, og det støv som er skrapet
av, skal kastes utenfor byen, på et urent sted. 42 Så
skal de ta andre stener og sette dem inn istedenfor
de gamle stener, og de skal ta nytt ler og overstryke
huset med. 43 Bryter flekkene ut igjen på huset efterat
stenene er tatt ut og huset skrapet og overstrøket, 44
da skal presten komme og se på det, og dersom han
da finner at flekkene har bredt sig ut på huset, da er
det ondartet spedalskhet på huset; det er urent. 45 Og
da skal de rive huset ned, både stener og treverket
og alt leret, og føre det utenfor byen, til et urent sted.
46 Den som går inn i huset i hele den tid det holdes
tillåst, skal være uren til om aftenen, 47 og den som
ligger i huset, skal tvette sine klær, og den som eter i
huset, skal tvette sine klær. 48 Men dersom presten,
når han kommer og ser på det, finner at flekkene ikke
har bredt sig ut på huset efterat det er blitt overstrøket,
da skal han si huset rent; for da er ondet borte. 49
Så skal han, forat huset kan bli renset, ta to fugler og
sedertre og karmosinrød ull og isop. 50 Den ene fugl
skal han slakte over et lerkar som er fylt med rinnende
vann, 51 og så skal han ta sedertreet og isopen og den
karmosinrøde ull og den levende fugl og dyppe dem i
blodet av den fugl som er slaktet, og i det rinnende
vann og sprenge på huset syv ganger. 52 Og han skal
rense huset med fuglens blod og med det rinnende
vann og med den levende fugl og med sedertreet og
med isopen og med den karmosinrøde ull 53 og så la
den levende fugl flyve utenfor byen, bortover marken;
således skal han gjøre soning for huset, så det blir
rent. 54 Dette er loven om alle slags spedalskhet og
om skurv 55 og om spedalskhet på klær og på hus 56
og om knuter i huden og om utslett og om lyse flekker
på huden - 57 til oplysning om når noget er urent, og
når det er rent. Dette er loven om spedalskhet.

15 Og Herren talte til Moses og Aron og sa: 2 Tal
til Israels barn og si til dem: Når det går ut flod
fra en manns legeme, da er han uren for sitt flods
skyld. 3 Så lenge hans flod varer, er det således med
hans urenhet: Enten hans legeme gir flodet fra sig eller
holder det tilbake, i begge tilfelle er han uren. 4 Hvert
leie som den som har flod, ligger på, skal være urent,
og alt det han sitter på, skal være urent. 5 Den som
rører ved hans leie, skal tvette sine klær og bade sig
i vann og være uren til om aftenen. 6 Og den som
setter sig på noget som den som har flod, sitter på,
han skal tvette sine klær og bade sig i vann og være
uren til om aftenen. 7 Og den som rører ved den sykes
legeme, skal tvette sine klær og bade sig i vann og
være uren til om aftenen. 8 Kommer den som har flod,
til å spytte på en som er ren, da skal den han spyttet
på, tvette sine klær og bade sig i vann og være uren til
om aftenen. 9 Hver sal som den som har flod, rider på,
skal være uren. 10 Enhver som rører ved noget av det
han har under sig, skal være uren til om aftenen, og
den som bærer det bort, skal tvette sine klær og bade
sig i vann og være uren til om aftenen. 11 Og enhver
som den som har flod, rører ved uten å ha skyllet sine
hender i vann, skal tvette sine klær og bade sig i vann
og være uren til om aftenen. 12 Og et lerkar som den
som har flod, rører ved, skal brytes i stykker, og ethvert
trekar skal skylles i vann. 13 Når den som har flod,
blir ren for sitt flod, da skal han telle syv dager frem
fra den dag han blev ren, og så tvette sine klær og
bade sitt legeme i rinnende vann, så er han ren. 14
Og den åttende dag skal han ta to turtelduer eller to
dueunger og komme for Herrens åsyn, til inngangen
til sammenkomstens telt, og gi dem til presten. 15
Og presten skal ofre dem, den ene til syndoffer og
den andre til brennoffer; og således skal presten gjøre
soning for ham for Herrens åsyn og rense ham for
hans flod. 16 Når det går sæd fra en mann, da skal
han bade hele sitt legeme i vann og være uren til om
aftenen. 17 Og ethvert klæsplagg og ethvert skinn
som det kommer sæd på, skal tvettes i varm og være
urent til om aftenen. 18 Og når en mann ligger hos
en kvinne, og det går sæd fra ham, da skal de begge
bade sig i vann og være urene til om aftenen. 19
Når en kvinne har flod, idet det flyter blod fra hennes
legeme, da skal hun være uren i syv dager, og enhver
som rører ved henne, skal være uren til om aftenen.
20 Alt hun ligger på mens hun således er uren, skal
være urent, og alt hun sitter på, skal være urent. 21
Enhver som rører ved hennes leie, skal tvette sine
klær og bade sig i vann og være uren til om aftenen.
22 Og enhver som rører ved noget hun sitter på, skal
tvette sine klær og bade sig i vann og være uren til om
aftenen. 23 Og dersom nogen rører ved noget som er
på leiet eller på det hun sitter på, skal han være uren til
om aftenen. 24 Og dersom en mann ligger hos henne,
og hennes urenhet kommer på ham, så skal han være
uren i syv dager, og ethvert leie han ligger på, skal
være urent. 25 Når en kvinne har blodflod i mange
dager, uten at det er hennes månedlige urenhets tid,
eller hun har flod lenger enn sedvanlig i sin månedlige
urenhets tid, da skal hun være uren alle de dager
hennes urenhets flod varer, likesom i sin månedlige
urenhets dager. 26 Ethvert leie hun ligger på alle de
dager hennes flod varer, skal være urent, likesom

hennes leie i hennes månedlige urenhet, og alt hun
sitter på, skal være urent, likesom når hun har sin
månedlige urenhet. 27 Enhver som rører ved det, skal
være uren; han skal tvette sine klær og bade sig i vann
og være uren til om aftenen. 28 Men når hun blir ren for
sitt flod, da skal hun telle syv dager frem, og derefter
skal hun være ren. 29 Og den åttende dag skal hun ta
to turtelduer eller to dueunger og komme med dem til
presten, til inngangen til sammenkomstens telt. 30 Og
presten skal ofre den ene til syndoffer og den andre til
brennoffer; og således skal presten gjøre soning for
henne for Herrens åsyn og rense henne for hennes
urenhets flod. 31 I skal skille Israels barn av med deres
urenhet, forat de ikke skal dø i sin urenhet når de gjør
mitt tabernakel urent, det som står midt iblandt dem.
32 Dette er loven om den som har flod, og om den fra
hvem det går sæd, så han blir uren derved, 33 og om
den kvinne som har sin månedlige urenhet, og om den
som har flod, enten det er mann eller kvinne, og om
den mann som ligger hos en uren kvinne.

16 Og Herren talte til Moses efterat de to Arons
sønner var døde, de som måtte dø dengang
de trådte frem for Herrens åsyn. 2 Og Herren sa til
Moses: Tal til Aron, din bror, og si at han ikke til enhver
tid må gå inn i helligdommen innenfor forhenget,
frem til nådestolen som er over arken, forat han
ikke skal dø; for jeg vil åpenbare mig i skyen over
nådestolen. 3 Dette skal Aron ha med sig når han
går inn i helligdommen: en ung okse til syndoffer og
en vær til brennoffer. 4 Han skal klæ sig i en hellig
underkjortel av lin og ha benklær av lin på sitt legeme
og omgjorde sig med et belte av lin og binde en hue
av lin på sitt hode; dette er de hellige klær, og han skal
bade sitt legeme i vann før han klær sig i dem. 5 Og
av Israels barns menighet skal han få to gjetebukker
til syndoffer og en vær til brennoffer. 6 Så skal Aron
føre frem sin egen syndoffer-okse og gjøre soning for
sig og sitt hus. 7 Og han skal ta de to gjetebukker
og stille dem frem for Herrens åsyn, ved inngangen
til sammenkomstens telt. 8 Og Aron skal kaste lodd
om de to gjetebukker, ett lodd for Herren og ett lodd
for Asasel. 9 Og den bukk som ved loddet er tilfalt
Herren, skal Aron føre frem og ofre til syndoffer. 10
Men den bukk som ved loddet er tilfalt Asasel, skal
stilles levende frem for Herrens åsyn, forat det skal
gjøres soning ved den, og så skal den sendes ut i
ørkenen til Asasel. 11 Når Aron fører frem sin egen
syndoffer-okse og gjør soning for sig og sitt hus, skal
han først slakte syndoffer-oksen. 12 Så skal han fylle
ildkaret med glør fra alteret for Herrens åsyn og sine
hender med finstøtt velluktende røkelse og bære det
innenfor forhenget. 13 Og han skal legge røkelsen på
ilden for Herrens åsyn, så skyen av røkelsen skjuler
nådestolen, som er over vidnesbyrdet, forat han ikke
skal dø. 14 Så skal han ta noget av oksens blod og
sprenge med sin finger på fremsiden av nådestolen, og
foran nådestolen skal han sprenge noget av blodet syv
ganger med sin finger. 15 Derefter skal han slakte den
bukk som skal være syndoffer for folket, og bære dens
blod innenfor forhenget; han skal gjøre med dens blod
likesom han gjorde med oksens blod, og sprenge det
på nådestolen og foran nådestolen. 16 Således skal
han gjøre soning for helligdommen og rense den for
Israels barns urenhet og for alle deres overtredelser
som de har forsyndet sig med; og likeså skal han gjøre
med sammenkomstens telt, som er reist blandt dem
midt i deres urenhet. 17 Og det må ikke være noget
menneske i sammenkomstens telt når han går inn for
å gjøre soning i helligdommen, og til han går ut igjen;
og således skal han gjøre soning for sig og for sitt hus
og for hele Israels menighet. 18 Så skal han gå ut til
alteret som er reist for Herrens åsyn, og gjøre soning
for det; han skal ta av oksens blod og av bukkens blod
og stryke rundt om på alterets horn 19 og sprenge
noget av blodet på det syv ganger med sin finger og
således rense og hellige det fra Israels barns urenhet.
20 Når han så har fullført soningen for helligdommen
og for sammenkomstens telt og for alteret, da skal han
føre frem den levende bukk. 21 Og Aron skal legge
begge sine hender på den levende bukks hode og
bekjenne over den alle Israels barns misgjerninger og
alle deres overtredelser som de har forsyndet sig med;
han skal legge dem på bukkens hode og sende den ut
i ørkenen med en mann som står rede dertil. 22 Og
bukken skal bære alle deres misgjerninger med sig ut i
villmarken, og så skal han slippe bukken løs i ørkenen.
23 Derefter skal Aron gå inn i sammenkomstens telt og
ta av sig de linklær som han tok på da han gikk inn i
helligdommen, og han skal la dem bli der. 24 Så skal
han bade sitt legeme i vann på et hellig sted og ta
på sig sine andre klær og så gå ut og ofre sitt eget
brennoffer og folkets brennoffer og gjøre soning for
sig og for folket. 25 Og fettet av syndofferet skal han
brenne på alteret. 26 Men den som førte bukken ut
til Asasel, skal tvette sine klær og bade sitt legeme i
vann; derefter kan han gå inn i leiren. 27 Syndoffer-
oksen og syndofferbukken, hvis blod blev båret inn
for å gjøre soning i helligdommen, skal føres utenfor
leiren, og deres skinn og deres kjøtt og deres skarn
skal brennes op med ild. 28 Og den som brenner det
op, skal tvette sine klær og bade sitt legeme i vann;
derefter kan han gå inn i leiren. 29 Og dette skal være
en evig lov for eder: I den syvende måned, på den
tiende dag i måneden, skal I faste og ikke gjøre noget

arbeid, hverken den innfødte eller den fremmede som
bor iblandt eder. 30 For på denne dag skal det gjøres
soning for eder for å rense eder, så I blir rene for
Herren for alle eders synder. 31 En høihellig sabbat
skal det være for eder, og da skal I faste - det skal
være en evig lov. 32 Og den prest som salves, og som
innvies til å gjøre prestetjeneste i sin fars sted, skal
utføre soningen; han skal klæ sig i linklærne, de hellige
klær, 33 og han skal gjøre soning for det Aller-helligste
og gjøre soning for sammenkomstens telt og for alteret
og gjøre soning for prestene og for hele det samlede
folk. 34 Og dette skal være en evig lov for eder, at det
gjøres soning for Israels barn til renselse for alle deres
synder én gang om året. Og Aron gjorde som Herren
hadde befalt Moses.

17 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Aron
og hans sønner og til alle Israels barn og si
til dem: Således har Herren befalt: 3 Hver mann av
Israels hus som slakter en okse eller et får eller en
gjet enten i leiren eller utenfor leiren 4 og ikke fører
dem frem til inngangen til sammenkomstens telt for å
bære frem et offer til Herren foran Herrens tabernakel,
den mann skal det tilregnes som blodskyld, han har
utøst blod; den mann skal utryddes av sitt folk. 5
Derfor skal Israels barn komme til Herren med sine
slaktedyr som de pleier å slakte på fri mark, og føre
dem frem til inngangen til sammenkomstens telt, til
presten, og ofre dem som takkoffer til Herren. 6 Og
presten skal sprenge blodet på Herrens alter ved
inngangen til sammenkomstens telt og brenne fettet til
en velbehagelig duft for Herren. 7 Og de skal ikke mere
ofre sine slaktoffer til de onde ånder som de driver
avgudsdyrkelse med. Dette skal være en evig lov for
dem, fra slekt til slekt. 8 Og du skal si til dem: Når
nogen mann av Israels hus eller av de fremmede som
bor iblandt dem, ofrer et brennoffer eller slaktoffer 9 og
ikke fører det frem til inngangen til sammenkomstens
telt for å ofre det til Herren, så skal den mann utryddes
av sitt folk. 10 Og når nogen av Israels hus eller av de
fremmede som bor iblandt dem, eter blod, om aldri
så lite, da vil jeg sette mitt åsyn mot den som eter
blodet, og utrydde ham av hans folk; 11 for kjøttets
sjel er i blodet, og jeg har gitt eder det på alteret til å
gjøre soning for eders sjeler; for blodet er det som
gjør soning, fordi sjelen er I det. 12 Derfor har jeg
sagt til Israels barn: Ingen av eder skal ete blod, og
den fremmede som bor iblandt eder, skal heller ikke
ete blod. 13 Og når nogen av Israels barn eller av de
fremmede som bor iblandt dem, feller et vilt dyr eller
en fugl som kan etes, da skal han la blodet renne ut
og dekke det til med ord; 14 for blodet er sjelen i alt
kjøtt, fordi sjelen er i det; derfor sa jeg til Israels barn: I
skal ikke ete blod av noget kjøtt, for blodet er sjelen i
alt kjøtt; enhver som eter det, skal utryddes. 15 Og
enhver som eter noget selvdødt eller sønderrevet dyr,
enten han er innfødt eller fremmed, skal tvette sine
klær og bade sig i vann og være uren til om aftenen;
så er han ren. 16 Dersom han ikke tvetter sine klær og
ikke bader sitt legeme, da skal han komme til å lide for
sin misgjerning.

18 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Israels
barn og si til dem: Jeg er Herren eders Gud. 3 I
skal ikke gjøre som de gjør i Egyptens land, som I
bodde i, og I skal ikke gjøre som de gjør i Kana'ans
land, som jeg vil føre eder til, og I skal ikke vandre efter
deres skikker. 4 I skal gjøre efter mine bud, og I skal
holde mine lover, så I følger dem; jeg er Herren eders
Gud. 5 Og I skal holde mine lover og mine bud, for det
menneske som gjør efter dem, skal leve ved dem; jeg
er Herren. 6 Ingen av eder skal røre ved nogen kvinne
av sin nære slekt for å ha omgang med henne; jeg
er Herren. 7 Din fars og din mors leie skal du ikke
vanære; hun er din mor, du skal ikke ha omgang med
henne. 8 Din stedmor skal du ikke ha omgang med;
hun er din fars hustru. 9 Din søster, enten det er din
fars datter eller din mors datter, enten hun er født
hjemme eller født ute, skal du ikke ha omgang med.
10 Din sønnedatter eller din datterdatter skal du ikke ha
omgang med; for det er ditt eget kjød. 11 Din stedmors
datter, som også er din fars datter, skal du ikke ha
omgang med; hun er din søster. 12 Din fars søster skal
du ikke ha omgang med; hun er din fars nære slekt.
13 Din mors søster skal du ikke ha omgang med; for
hun er din mors nære slekt. 14 Din farbrors leie skal
du ikke vanære, hans hustru skal du ikke komme for
nær; hun er din fars søster. 15 Din sønnekone skal du
ikke ha omgang med; hun er din sønns hustru, du skal
ikke ha omgang med henne. 16 Din brors hustru skal
du ikke ha omgang med - ikke vanære din brors leie.
17 Du skal ikke ha omgang med en kvinne og tillike
med hennes datter; hennes sønnedatter eller hennes
datterdatter skal du heller ikke ta og ha omgang med;
de er hennes nære slekt, det er skammelig ferd. 18
Du skal ikke ta din hustrus søster til ekte mens din
hustru lever, så du vekker fiendskap mellem dem ved
å ha omgang med dem begge. 19 En kvinne som er
uren i sin månedlige svakhet, skal du ikke gå inn til
og ha omgang med. 20 Din næstes hustru skal du
ikke ha samleie med, sa du blir uren ved henne. 21
Du skal ikke gi noget av dine barn fra dig til ildoffer
for Molok; du skal ikke vanhellige din Guds navn; jeg
er Herren. 22 Hos en mann skal du ikke ligge som
en ligger hos en kvinne; det er en vederstyggelighet.
23 Du skal ikke ha omgang med noget dyr, for da blir

du uren; heller ikke skal en kvinne la noget dyr ha
omgang med sig; det er skamløs ferd. 24 Gjør eder
ikke urene med noget sådant! For alt dette gjorde de
sig urene med de hedninger som jeg driver ut for eders
øine, 25 og landet blev urent, og jeg hjemsøker det for
dets misgjerning, så landet utspyr sine innbyggere. 26
Men I skal holde mine lover og mine bud og ikke gjøre
nogen av disse vederstyggelige gjerninger, hverken
den innfødte eller den fremmede som bor iblandt eder;
27 for alle disse vederstyggelige gjerninger har landets
innbyggere gjort, de som var der før eder, og således
blev landet urent. 28 Ellers kommer landet til å utspy
eder, fordi I gjør det urent, likesom det utspyr det folk
som har vært der før eder. 29 For hver den som gjør
nogen av alle disse vederstyggelige gjerninger, skal
utryddes av sitt folk, hver og en som gjør sådant. 30
Så skal I da ta vare på det jeg vil ha varetatt, så I ikke
gjør efter nogen av de vederstyggelige skikker som de
har fulgt før eder, og ikke fører urenhet over eder ved
dem; jeg er Herren eders Gud.

19 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til hele
Israels barns menighet og si til dem: I skal være
hellige; for jeg, Herren eders Gud, er hellig. 3 I skal
ha ærefrykt enhver for sin mor og sin far, og I skal
holde mine sabbater; jeg er Herren eders Gud. 4 I
skal ikke vende eder til avgudene og ikke gjøre eder
støpte guder; jeg er Herren eders Gud. 5 Når I vil ofre
takkoffer til Herren, da skal I ofre det således at han
kan ha velbehag i eder. 6 Den dag I ofrer det, skal det
etes, eller og dagen efter; men det som blir tilovers til
den tredje dag, skal brennes op med ild. 7 Dersom det
etes på den tredje dag, da er det en vederstyggelighet;
Herren har da ikke velbehag i det. 8 Og den som
eter det, kommer til å lide for sin misgjerning, for han
har vanhelliget det som var helliget Herren; han skal
utryddes av sitt folk. 9 Når I høster grøden i eders land,
så skal du ikke skjære kornet helt ut til den ytterste
kant av din aker, og de aks som blir liggende efter
innhøstingen, skal du ikke sanke op, 10 Og du skal
ikke holde efterhøst i din vingård og ikke sanke op de
nedfalne bær i din vingård; du skal la dem ligge til den
fattige og den fremmede; jeg er Herren eders Gud. 11
I skal ikke stjele, og I skal ikke lyve, og ingen av eder
skal gå svikefullt frem mot sin næste. 12 I skal ikke
sverge på løgn ved mitt navn, så du vanhelliger din
Guds navn; jeg er Herren. 13 Du skal ikke frata din
næste noget med urett og ikke rane noget fra ham; du
skal ikke la en dagarbeiders lønn bli natten over hos
dig til om morgenen. 14 Du skal ikke banne en døv og
ikke legge støt for en blind, men du skal frykte din Gud;
jeg er Herren. 15 I skal ikke gjøre urett i dommen; du
skal ikke holde med nogen fordi han er ringe, og ikke
gi nogen rett fordi han er mektig; du skal dømme din
næste med rettferdighet. 16 Du skal ikke gå omkring
og baktale folk, du skal ikke stå din næste efter livet;
jeg er Herren. 17 Du skal ikke hate din bror i ditt hjerte,
men du skal irettesette din næste, forat du ikke skal få
synd på dig for hans skyld. 18 Du skal ikke hevne dig
og ikke gjemme på vrede mot ditt folks barn, men du
skal elske din næste som dig selv; jeg er Herren. 19
I skal holde mine lover: Du skal ikke la to slags dyr
av ditt fe parre sig med hverandre; du skal ikke så to
slags sæd på din mark, og klær som er vevd av to
slags garn, skal ikke komme på dig. 20 Når en mann
ligger hos en kvinne og har omgang med henne, og
hun er trælkvinne og festet til en annen mann, men
ikke løskjøpt eller frigitt, da skal de straffes, men de
skal ikke bøte med livet, fordi hun ikke var frigitt. 21
Men han skal føre sitt skyldoffer frem for Herren, til
inngangen til sammenkomstens telt, en skyldoffer-vær.
22 Og med skyldoffer-væren skal presten gjøre soning
for ham for Herrens åsyn, for den synd han har gjort;
så får han forlatelse for den synd han har gjort. 23 Når
I kommer inn i landet og planter alle slags frukttrær, da
skal I holde deres første frukt for uren; i tre år skal de
være urene for eder, og I skal ikke ete av dem. 24
I det ferde år skal all deres frukt vies til Herren i en
gledesfest, 25 og først i det femte år kan I ete deres
frukt - forat de siden kan bære dess mere for eder; jeg
er Herren eders Gud. 26 I skal ikke ete noget med
blodet i. I skal ikke gi eder av med å tyde varsler eller
spå av skyene. 27 I skal ikke rundskjære eders hår;
heller ikke skal du klippe ditt skjegg kort. 28 I skal ikke
skjære i eders kjøtt av sorg over en avdød, og ikke
brenne inn skrifttegn på eder; jeg er Herren. 29 Du skal
ikke vanhellige din datter ved å la henne drive hor,
forat ikke landet skal drive hor og bli fullt av skjensel.
30 Mine sabbater skal I holde og ha ærefrykt for min
helligdom; jeg er Herren. 31 I skal ikke vende eder til
dødningemanere og ikke ty til sannsigere, så I gjør
eder urene ved dem; jeg er Herren eders Gud. 32 For
de grå hår skal du reise dig og ære den gamle, og du
skal frykte din Gud; jeg er Herren. 33 Når en fremmed
bor hos eder i eders land, da skal I ikke undertrykke
ham. 34 Den fremmede som bor hos eder, skal regnes
som en innfødt blandt eder, og du skal elske ham
som dig selv, for I har selv vært fremmede i Egyptens
land; jeg er Herren eders Gud. 35 I skal ikke gjøre
urett i dom, i lengdemål, i vekt eller i hulmål. 36 Rette
vektskåler, rette vektlodder, rett efa og rett hin skal
I ha; jeg er Herren eders Gud, som førte eder ut av
Egyptens land. 37 I skal ta vare på alle mine lover og
alle mine bud og holde dem; jeg er Herren.

20 Og Herren talte til Moses og sa: **2** Du skal si
til Israels barn: Om nogen av Israels barn eller
av de fremmede som bor i Israel, gir noget av sine
barn fra sig til Molok, skal han late livet; folket i landet
skal stene ham. **3** Jeg vil sette mitt åsyn mot den
mann og utrydde ham av hans folk fordi han har
gitt sitt barn fra sig til Molok og gjort min helligdom
uren og vanhelliget mitt hellige navn. **4** Om folket i
landet lukker øinene til og ikke straffer en sådan mann
med døden når han gir sitt barn fra sig til Molok, **5**
da vil jeg sette mitt åsyn mot denne mann og hans
slekt, og ham og alle dem som følger ham i å drive
avgudsdyrkelse med Molok, vil jeg utrydde av deres
folk. **6** Når nogen vender sig til dødningemanere og
sannsigere og driver avgudsdyrkelse med dem, da vil
jeg sette mitt åsyn mot den mann og utrydde ham av
hans folk. **7** I skal hellige eder og være hellige; for
jeg er Herren eders Gud. **8** Og I skal ta vare på mine
lover og holde dem; jeg er Herren, som helliger eder.
9 Hver den som banner sin far eller sin mor, skal late
livet; sin far og sin mor har han bannet, hans blod
være over ham! **10** Når en mann driver hor med en
annen manns hustru - med sin næstes hustru, da skal
de begge late livet, både mannen og kvinnen som
har drevet hor. **11** Når en mann ligger hos sin fars
hustru, har han vanæret sin fars leie; de skal begge
late livet, deres blod være over dem! **12** Når en mann
ligger hos sin sønnekone, skal de begge late livet; de
har gjort en vederstyggelig gjerning, deres blod være
over dem! **13** Når en mann ligger hos en annen mann
som en ligger hos en kvinne, da har de begge gjort
en vederstyggelig gjerning; de skal late livet, deres
blod være over dem! **14** Når en mann tar både mor og
datter til ekte, da er det skammelig ferd; både han og
kvinnene skal brennes med ild; slik skam skal ikke
finnes blandt eder. **15** En mann som har omgang med
et dyr, skal late livet, og dyret skal I drepe. **16** Når en
kvinne kommer nær noget dyr og har omgang med
det, da skal du slå ihjel både kvinnen og dyret; de skal
late livet, deres blod være over dem! **17** Når en mann
tar sin søster, sin fars eller sin mors datter, til ekte og
har omgang med henne, og hun med ham, da er det
skammelig ferd, og de skal utryddes for sitt folks øine;
han har hatt omgang med sin søster, han skal lide for
sin misgjerning. **18** Når en mann ligger hos en kvinne
som har sin månedlige urenhet, og har omgang med
henne, da har han avdekket hennes kilde, og hun har
avdekket sitt blods kilde; de skal begge utryddes av
sitt folk. **19** Din mors eller din fars søster skal du ikke
ha omgang med, for den som gjør dette, vanærer sin
nærmeste slekt; de skal lide for sin misgjerning. **20**
Når en mann ligger hos sin farbrors hustru, har han
vanæret sin farbror; de skal lide for sin synd, de skal
dø barnløse. **21** Når en mann tar sin brors hustru, da
er det skamløs ferd; han har vanæret sin bror, de skal
være barnløse. **22** I skal ta vare på alle mine lover
og alle mine bud og holde dem, forat ikke landet skal
utspy eder, det land som jeg fører eder til og vil la
eder bo i, **23** og I skal ikke følge det folks skikker som
jeg driver ut for eder; for alt dette har de gjort, og jeg
vemmedes ved dem, **24** og jeg sa til eder: I skal ta
deres land i eie, og jeg vil gi eder det til eiendom, et
land som flyter med melk og honning; jeg er Herren
eders Gud, som har skilt eder ut fra folkene. **25** Derfor
skal I skille mellem rene dyr og urene og mellem urene
fugler og rene og ikke gjøre eder selv vederstyggelige
ved å ete de firføtte dyr eller de fugler eller det kryp på
jorden som jeg har skilt ut for eder, forat I skal holde
dem for urene. **26** I skal være hellige for mig; for jeg,
Herren, er hellig, og jeg har skilt eder ut fra folkene,
forat I skal høre mig til. **27** Når det i en mann eller
kvinne er en dødningemaner-ånd eller en sannsiger-
ånd, da skal de late livet; de skal stenes, deres blod
være over dem!

21 Og Herren sa til Moses: Tal til prestene, Arons
sønner, og si til dem: En prest skal ikke gjøre
sig uren blandt sitt folk ved å røre et lik, **2** undtagen
det er hans nærmeste slekt, hans mor, hans far, hans
sønn, hans datter, hans bror **3** eller hans ugifte søster,
som ennu hører til ætten og ikke er blitt nogen manns
hustru; ved henne kan han gjøre sig uren. **4** Han skal
ikke gjøre sig uren som ektemann, så han vanhelliger
sig blandt sitt folk. **5** De skal ikke rake sig skallet
på nogen del av sitt hode og ikke klippe sitt skjegg
kort og ikke skjære i sitt kjøtt. **6** De skal være hellige
for sin Gud og ikke vanhellige sin Guds navn; for de
bærer frem Herrens ildoffer, sin Guds mat, derfor skal
de være hellige. **7** En skjøge eller en kvinne som er
vanæret, skal de ikke ta til ekte, og heller ikke en
kvinne som hennes mann har skilt sig fra; for presten
er hellig for sin Gud. **8** Og du skal holde ham hellig, for
han bærer frem din Guds mat; han skal være hellig for
dig, for jeg, Herren, som helliger eder, er hellig. **9** Og
dersom en prests datter vanhelliger sig ved å drive
hor, så vanhelliger hun sin far; hun skal brennes med
ild. **10** Den som er yppersteprest blandt sine brødre,
han på hvis hode salvings-oljen er utøst, og som er
innvidd og har iklædd sig de hellige klær, han skal ikke
rake sitt hode og ikke sønderrive sine klær. **11** Han
skal ikke gå inn til noget lik; ikke engang ved sin far
eller sin mor skal han føre urenhet over sig. **12** Han
skal ikke gå ut av helligdommen for ikke å vanhellige
sin Guds helligdom; for innvielsen han fikk ved sin

Guds salvings-olje, er over ham; jeg er Herren. 13 Til
hustru skal han ta en ren jomfru; 14 en enke eller en
fraskilt eller en vanæret kvinne eller en skjøge - nogen
sådan må han ikke gifte sig med; bare en jomfru av sitt
folk skal han ta til hustru. 15 Han skal ikke vanhellige
sin ætt blandt sitt folk; for jeg er Herren, som helliger
ham. 16 Og Herren talte til Moses og sa: 17 Tal til Aron
og si: Ingen av din ætt, enten nu eller i kommende
tider, som har noget lyte, skal trede nær for å bære
frem sin Guds mat. 18 Ingen som har noget lyte, skal
trede nær, ingen som er blind eller halt eller har noget
ansiktslyte eller et lem som er for stort, 19 ingen som
har brukket fot eller hånd, 20 eller som er pukkelrygget
eller dverg eller har en hvit flekk på øiet eller har skabb
eller noget annet utslett, eller hvis stener er knust. 21
Ingen av Arons, prestens, ætt, som har noget lyte, skal
trede nær for å bære frem Herrens ildoffer; han har
et lyte, han skal ikke trede nær for å bære frem sin
Guds mat. 22 Sin Guds mat kan han nok ete, både av
de høihellige og av de hellige gaver; 23 men han må
ikke gå frem til forhenget og ikke trede nær til alteret,
fordi han har et lyte; han skal ikke vanhellige mine
helligdommer, for jeg er Herren, som helliger dem. 24
Og Moses sa dette til Aron og hans sønner og til alle
Israels barn.

22 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Aron og
hans sønner og si at de skal se sig vel for med
de hellige gaver som Israels barn helliger mig, og ikke
vanhellige mitt hellige navn; jeg er Herren. 3 Si til dem:
Dersom nogen av hele eders ætt, nu eller i kommende
tider, kommer nær de hellige gaver som Israels barn
helliger Herren, mens han har nogen urenhet på sig,
så skal han utryddes fra mitt åsyn; jeg er Herren. 4
Ingen av Arons ætt som er spedalsk eller har flod,
skal ete av de hellige gaver før han er blitt ren, ikke
heller den som rører ved nogen som er blitt uren ved
lik, eller den fra hvem det går sæd, 5 eller den som
rører ved noget kryp som en blir uren ved, eller ved
et menneske som en blir uren ved, hvad urenhet det
enn er. 6 Den som rører ved noget sådant, skal være
uren til om aftenen, og han skal ikke ete av de hellige
gaver før han har badet sitt legeme i vann. 7 Når solen
er gått ned, er han ren, og derefter kan han ete av
de hellige gaver; for det er hans mat. 8 Det som er
selvdødt eller sønderrevet, skal han ikke ete, for da blir
han uren; jeg er Herren. 9 De skal ta vare på det jeg
vil ha varetatt, forat de ikke skal bære synd for noget
sådant og dø fordi de vanhelliger det hellige; jeg er
Herren, som helliger dem. 10 Ingen fremmed skal ete
det hellige; en som har sitt tilhold hos presten eller er
dagarbeider hos ham, må ikke ete det hellige. 11 Men
når en prest kjøper en træl for sine penger, da kan
trælen ete av det, likeså den som er født i hans hus;
de kan ete av hans mat. 12 Når en prests datter blir en
fremmed manns hustru, skal hun ikke ete av de hellige
offergaver; 13 men blir hun enke, eller er hun skilt
fra sin mann, og hun ingen barn har, og hun vender
tilbake til sin fars hus og bor hos ham likesom i sin
ungdom, da kan hun ete av sin fars mat; men ingen
fremmed skal ete av den. 14 Når nogen eter noget
hellig og ikke vet om det, skal han godtgjøre presten
det hellige og legge femtedelen til. 15 Prestene skal
ikke vanhellige de hellige gaver som Israels barn ofrer
til Herren, 16 og således føre over dem misgjerning
og skyld, når de eter deres hellige gaver; for jeg er
Herren, som helliger dem. 17 Og Herren talte til Moses
og sa: 18 Tal til Aron og hans sønner og til alle Israels
barn og si til dem: Når nogen av Israels hus eller av
de fremmede i Israel vil ofre sitt offer, enten det er et
lovet offer eller et frivillig offer de vil ofre til Herren som
brennoffer, 19 da skal I gjøre det således at Herren
kan ha velbehag i eder: Det skal være en han uten
lyte av storfeet, av fårene eller av gjetene. 20 Noget
som det er lyte på, må I ikke ofre; for da har Herren
ikke velbehag i eder. 21 Og når nogen vil ofre Herren
et takkoffer av storfeet eller av småfeet, enten for å
opfylle et løfte eller for å gi et frivillig offer, da skal det
være uten lyte, forat Herren kan ha velbehag i det;
der skal aldeles ikke være noget lyte på det. 22 Dyr
som er blinde eller benbrutt eller lemlestet, eller som
har verkesår eller skabb eller annet utslett, skal I ikke
ofre til Herren, og I skal ikke legge ildoffer av dem på
alteret for Herren. 23 Et stykke storfe eller småfe som
har et lem som er for stort eller for lite, kan du ofre
som frivillig offer, men som lovet offer har Herren ikke
velbehag i det. 24 Et dyr som er gildet ved å trykkes
eller knuses eller rives eller skjæres, skal I ikke bære
frem for Herren; sådant skal I ikke gjøre i eders land.
25 Heller ikke av en utlendings hånd skal I motta og
ofre sådanne dyr som matoffer til eders Gud; for de er
utskjemt, det er lyte på dem; med dem vinner I ikke
Herrens velbehag. 26 Og Herren talte til Moses og
sa: 27 Når en kalv eller et lam eller et kje fødes, da
skal de bli Syv dager hos moren; men fra den åttende
dag av er de velbehagelige for Herren som ildoffer for
ham. 28 I skal ikke slakte et stykke storfe eller småfe
på samme dag som dets unge. 29 Når I ofrer Herren
et lovprisnings-offer, skal I gjøre det således at Herren
kan ha velbehag i eder. 30 Det skal etes samme dag, I
skal ikke levne noget av det til om morgenen; jeg er
Herren. 31 I skal ta vare på mine bud og holde dem;
jeg er Herren. 32 I skal ikke vanhellige mitt hellige
navn, for jeg vil være helliget blandt Israels barn; jeg

er Herren, som helliger eder, 33 som førte eder ut av
Egyptens land for å være eders Gud; jeg er Herren.

23 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Israels
barn og si til dem: Dette er Herrens høitider
- mine høitider - som I skal utrope som hellige
sammenkomster: 3 I seks dager skal I arbeide; men
på den syvende dag er det høihellig sabbat, en hellig
sammenkomst; da skal I ikke gjøre noget arbeid; det er
sabbat for Herren i alle eders hjem. 4 Dette er Herrens
høitider, de hellige sammenkomster, som I skal utrope
til deres fastsatte tider: 5 I den første måned, på den
fjortende dag i måneden, mellem de to aftenstunder,
er det påske for Herren. 6 Og på den femtende dag
i samme måned er det de usyrede brøds høitid for
Herren; i syv dager skal I ete usyret brød. 7 På den
første dag skal I holde en hellig sammenkomst, I skal
ikke gjøre nogen arbeidsgjerning. 8 I syv dager skal I
ofre ildoffer for Herren; på den syvende dag skal det
være en hellig sammenkomst, I skal ikke gjøre nogen
arbeidsgjerning. 9 Og Herren talte til Moses og sa: 10
Tal til Israels barn og si til dem: Når I kommer inn i det
land som jeg vil gi eder, og I høster dets grøde, da skal
I komme til presten med det første kornbånd av eders
høst. 11 Og han skal svinge kornbåndet for Herrens
åsyn, forat Herren kan ha velbehag i eder; dagen efter
sabbaten skal presten svinge det. 12 Og samme dag
som I svinger kornbåndet, skal I ofre et årsgammelt
lam uten lyte til brennoffer for Herren 13 og matofferet
som hører til: to tiendedeler av en efa fint mel, blandet
med olje, til ildoffer for Herren, til en velbehagelig duft,
og drikkofferet som hører til: fjerdedelen av en hin vin.
14 Og I skal ikke ete brød eller ristet eller friskt korn
før den dag - før I har båret frem offeret for eders
Gud; det skal være en evig lov for eder, fra slekt til
slekt, i alle eders hjem. 15 Fra dagen efter sabbaten,
fra den dag I bærer frem svinge-kornbåndet, skal I
telle fulle syv uker; 16 femti dager skal I telle til dagen
efter den syvende sabbat, og da skal I bære frem
for Herren et offer av den nye grøde: 17 Fra eders
hjemsteder skal I komme med to svingebrød, som
er laget av to tiendedeler av en efa fint mel og bakt
med surdeig; de er en førstegrøde for Herren. 18 Og
sammen med brødet skal I føre frem syv årsgamle lam
uten lyte og en oksekalv og to værer - de skal være til
brennoffer for Herren - og matofferet og drikkofferne
som hører til; det er et ildoffer til velbehagelig duft for
Herren. 19 Og I skal ofre en gjetebukk til syndoffer
og to årsgamle lam til takkoffer. 20 Og presten skal
svinge dem sammen med førstegrødens brød og to
lam for Herrens åsyn; de skal være Herren helliget og
tilhøre presten. 21 Og samme dag skal I la utrope at
det skal holdes en hellig sammenkomst; I skal ikke
gjøre nogen arbeidsgjerning; det skal være en evig
lov for eder, fra slekt til slekt, hvor I så bor. 22 Og når
I høster grøden i eders land, skal du ikke under din
innhøsting skjære kornet helt ut til ytterste kant av din
aker, og de aks som blir liggende efter innhøstingen,
skal du ikke sanke op; du skal la dem være igjen til
den fattige og den fremmede; jeg er Herren eders
Gud. 23 Og Herren talte til Moses og sa: 24 Tal til
Israels barn og si: I den syvende måned, på den første
dag i måneden, skal I holde hviledag med basunklang
til ihukommelse og en hellig sammenkomst. 25 Da
skal I ikke gjøre nogen arbeidsgjerning, og I skal ofre
ildoffer til Herren. 26 Og Herren talte til Moses og
sa: 27 Men på den tiende dag i den samme syvende
måned er det soningsdag; da skal I holde en hellig
sammenkomst, og I skal faste og ofre ildoffer til Herren.
28 Den dag skal I ikke gjøre noget arbeid; for det er en
sonings-dag; da skal det gjøres soning for eder for
Herrens, eders Guds åsyn. 29 For enhver som ikke
faster den dag, skal utryddes av sitt folk. 30 Og enhver
som gjør noget arbeid den dag, han skal utryddes av
sitt folk. 31 Intet arbeid må I gjøre den dag; det skal
være en evig lov for eder, fra slekt til slekt, hvor I så
bor. 32 En høihellig sabbat skal den være for eder,
og I skal faste; på den niende dag i måneden om
aftenen, fra den aften til den næste, skal I holde eders
sabbatshvile. 33 Og Herren talte til Moses og sa: 34
Tal til Israels barn og si: På den femtende dag i denne
samme syvende måned skal løvsalenes fest holdes
for Herren, og den skal vare syv dager. 35 På den
første dag skal det være en hellig sammenkomst; I
skal ikke gjøre nogen arbeidsgjerning. 36 I syv dager
skal I ofre ildoffer til Herren; på den åttende dag skal I
holde en hellig sammenkomst og ofre ildoffer til Herren;
det er en festsammenkomst; I skal ikke gjøre nogen
arbeidsgjerning. 37 Dette er Herrens høitider; dem skal
I utrope som hellige sammenkomster, og på dem skal I
ofre Herren ildoffer, brennoffer og matoffer, slaktoffer og
drikkoffer, hver dag det som hører dagen til, 38 foruten
Herrens sabbater og foruten eders gaver og foruten
alle eders lovede offer og foruten alle eders frivillige
offer som I gir Herren. 39 Men på den femtende dag i
den syvende måned, når I innsamler landets grøde,
skal I holde Herrens fest, og den skal vare i syv dager;
den første dag skal være hviledag, og den åttende dag
skal være hviledag. 40 Og den første dag skal I ta
frukter av fagre trær, palmegrener og kvister av løvrike
trær og siljer som vokser ved bekkene; og I skal være
glade for Herrens, eders Guds åsyn i syv dager. 41
Denne høitid skal I holde som en fest for Herren syv
dager om året; det skal være en evig lov for eder, fra
slekt til slekt; i den syvende måned skal I holde den.

42 I skal bo i løvhytter i syv dager, alle innfødte i Israel
skal bo i løvhytter, 43 forat eders efterkommere skal
vite at jeg lot Israels barn bo i løvhytter da jeg førte
dem ut av Egyptens land; jeg er Herren eders Gud.
44 Og Moses kunngjorde Herrens høitider for Israels
barn.

24 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Byd Israels
barn at de skal la dig få ren olje av støtte oliven
til lysestaken, så lampene kan settes op til enhver tid.
3 Utenfor vidnesbyrdets forheng i sammenkomstens
telt skal Aron alltid holde dem i stand fra aften til
morgen for Herrens åsyn; det skal være en evig lov
for eder, fra slekt til slekt. 4 På lysestaken av rent
gull skal han alltid holde lampene i stand for Herrens
åsyn. 5 Du skal ta fint mel og bake tolv kaker av
det; hver kake skal være to tiendedeler av en efa.
6 Og du skal legge dem i to rader, seks i hver rad,
på bordet av rent gull for Herrens åsyn. 7 Og du
skal legge ren virak på hver rad, og den skal være et
ihukommelses-offer for brødene, et ildoffer for Herren.
8 På hver sabbatsdag skal brødene gjennem alle tider
legges frem for Herrens åsyn; det skal være en gave
fra Israels barn - en evig pakt. 9 De skal høre Aron
og hans sønner til, og de skal ete dem på et hellig
sted; for de er høihellige og er hans del av Herrens
ildoffer - en evig rettighet. 10 En mann som var sønn
av en israelittisk kvinne, men hadde en egypter til
far, gikk engang ut blandt Israels barn. Da kom den
israelittiske kvinnes sønn og en israelittisk mann i trette
med hverandre i leiren, 11 og den israelittiske kvinnes
sønn spottet Herrens navn og bannet det, og de førte
ham til Moses. Hans mor hette Selomit, Dibris datter,
av Dans stamme. 12 De satte ham fast, forat de kunde
få avgjørelse ved et ord fra Herren. 13 Og Herren talte
til Moses og sa: 14 Før spotteren utenfor leiren, og
alle de som hørte det, skal legge sine hender på hans
hode, og hele menigheten skal stene ham. 15 Og du
skal tale til Israels barn og si: Når nogen banner sin
Gud, skal han lide for sin synd. 16 Og den som spotter
Herrens navn, skal late livet, hele menigheten skal
stene ham; enten det er en fremmed eller en innfødt,
skal han stenes når han spotter Herrens navn. 17 Når
en slår et menneske ihjel, skal han late livet. 18 Men
den som slår et stykke fe ihjel, skal godtgjøre det, liv
for liv. 19 Når nogen volder sin næste mén på hans
legeme, skal der gjøres det samme med ham som han
selv har gjort: 20 brudd for brudd, øie for øie, tann for
tann; det samme mén som han volder en annen, skal
han selv få. 21 Den som slår et stykke fe ihjel, skal
godtgjøre det; men den som slår et menneske ihjel,
skal late livet. 22 En og samme rett skal gjelde for
eder, den skal gjelde for den fremmede som for den
innfødte; for jeg er Herren eders Gud. 23 Og Moses
sa dette til Israels barn, og de førte spotteren utenfor
leiren og stenet ham - Israels barn gjorde som Herren
hadde befalt Moses.

25 Og Herren talte til Moses på Sinai berg og sa:
2 Tal til Israels barn og si til dem: Når I kommer
inn i det land jeg vil gi eder, da skal landet ha en
sabbatshvile for Herren. 3 I seks år skal du tilså din
aker, og i seks år skal du stelle med din vingård og
høste landets grøde. 4 Men i det syvende år skal
det være en høihellig sabbat for landet, en sabbat for
Herren; da skal du ikke tilså din aker og ikke stelle
med din vingård. 5 Det som vokser av sig selv efterat
du har høstet, skal du ikke skjære, og druene på ditt
ustelte vintre skal du ikke sanke; det skal være et
sabbatsår for landet. 6 Og det som vokser i landets
sabbatsår, skal være til føde for eder, for dig og din
tjener og din tjenestepike og din dagarbeider og de
fremmede som holder til hos dig; 7 og din buskap
og de ville dyr som er i ditt land, skal også ete av all
den grøde som vokser der. 8 Så skal du telle frem
syv sabbatsår, syv ganger syv år, så tiden for de syv
sabbatsår blir ni og firti år. 9 Og i den syvende måned,
på den tiende dag i måneden, skal du la basunen lyde
gjennem landet; på soningsdagen skal I la basunen
lyde gjennem hele eders land. 10 Og I skal holde det
femtiende år hellig og utrope frihet i landet for alle dem
som bor der; det skal være et jubelår for eder, og I skal
komme tilbake, enhver til sin eiendom og enhver til sin
slekt. 11 Et jubelår skal dette femtiende år være for
eder; ikke skal I så, og ikke skal I høste det som vokser
av sig selv i det år, og ikke skal I sanke druene av
de ustelte vintrær i det år. 12 For det er jubelår, hellig
skal det være for eder; av marken skal I ete det den
bærer. 13 I dette jubelår skal I komme tilbake, enhver
til sin eiendom. 14 Når du selger noget til din næste,
eller du kjøper noget av din næste, da skal I ikke gjøre
hverandre urett. 15 Efter tallet av år siden jubelåret
skal du kjøpe av din næste; efter tallet av innhøstings-
årene skal han selge til dig. 16 For et større tall av år
skal du gjøre kjøpesummen større, og for et mindre
tall av år skal du gjøre kjøpesummen mindre; for det
er bare et visst tall av avlinger han selger til dig. 17
Og ingen av eder skal gjøre sin næste urett, men du
skal frykte din Gud; for jeg er Herren eders Gud. 18 I
skal holde mine lover og ta vare på mine bud og holde
dem; så skal I bo trygt i landet. 19 Og landet skal gi
sin frukt, og I skal ete og bli mette og bo der trygt. 20
Og om I sier: Hvad skal vi ete i det syvende år, når vi
ikke sår og ikke samler inn vår grøde? - 21 da vil jeg
sende min velsignelse over eder i det sjette år, så det
gir grøde for tre år. 22 I det åttende år skal I så, men

ennu ete av den gamle grøde; like til det niende års
grøde kommer, skal I ete gammelt korn. **23** Jorden må
ikke selges for alle tider; for mig hører landet til, I er
fremmede og gjester hos mig. **24** I hele det land I får til
eie, skal I tillate innløsning av jorden. **25** Når din bror
blir fattig og må selge noget av sin jordeiendom, da
skal hans løser, hans nærmeste frende, komme og
innløse det som hans bror har solgt. **26** Og om en ikke
har nogen løser, men selv får råd til det og kommer til
å eie det som skal til for å innløse det, **27** da skal han
regne efter hvor mange år det er gått siden han solgte,
og bare betale det overskytende til den mann han
solgte til; så skal han komme til sin jordeiendom igjen.
28 Men dersom han ikke har nok til å betale ham med,
da skal det han har solgt, bli i dens eie som kjøpte det,
helt til jubelåret; men i jubelåret skal det gis fritt, så
han kommer til sin jordeiendom igjen. **29** Når nogen
selger et våningshus i en by som er omgitt med murer,
da skal hans innløsningsrett vare inntil et helt år er gått
efterat han har solgt; et år skal hans innløsningsrett
vare. **30** Men dersom det ikke blir innløst innen et
helt år er til ende, da skal huset, om det ligger i en
by med murer omkring, for alle tider tilhøre den som
kjøpte det, og hans efterkommere; det skal ikke gis fritt
i jubelåret. **31** Men husene i småbyer som ikke har
murer omkring, skal regnes like med jordene på landet;
de skal kunne innløses, og i jubelåret skal de gis fri. **32**
Men gjelder det huser i byer som hører levittene til,
da skal innløsningsretten vare gjennem alle tider. **33**
Når en kjøper noget av en levitt, så skal et hus som
er solgt, såfremt det ligger i hans egen by, gis fritt i
jubelåret; for husene i levittenes byer er deres eiendom
blandt Israels barn. **34** Men løkkene omkring deres
byer må ikke selges; for de er deres eiendom for all tid.
35 Når din bror blir fattig og ikke lenger kan holde sig
oppe, da skal du støtte ham; som en fremmed og en
innerst skal han leve hos dig. **36** Du må ikke ta rente
eller overmål av ham, men du skal frykte din Gud, så
din bror kan leve med dig. **37** Du skal ikke låne ham
penger mot rente og ikke kreve noget i tillegg for den
mat du låner ham. **38** Jeg er Herren eders Gud, som
førte eder ut av Egyptens land for å gi eder Kana'ans
land og være eders Gud. **39** Når din bror blir fattig og
selger sig til dig, da skal du ikke la ham tjene hos dig
som en træl tjener. **40** Han skal være hos dig som en
dagarbeider eller innerst og tjene hos dig til jubelåret.
41 Da skal han flytte fra dig, både han og hans barn,
og dra hjem til sin slekt; til sin fedrene-eiendom skal
han vende tilbake. **42** For de er mine tjenere, som jeg
har ført ut av Egyptens land; de skal ikke selges som
en træl selges. **43** Du skal ikke herske over ham med
hårdhet, men du skal frykte din Gud. **44** Men vil du få
dig en træl eller en trælkvinne, da skal I kjøpe dem av
de hedningefolk som bor omkring eder, **45** og likeledes
blandt barna av de innerster som bor hos eder som
fremmede; blandt dem og deres efterkommere, som
bor hos eder og er født i eders land, kan I kjøpe træler
eller trælkvinner, og de skal være eders eiendom, **46**
og I kan efterlate dem som arv til eders barn efter eder,
så de kan ha dem til eiendom; I kan for all tid bruke
dem som træler. Men over eders brødre, Israels barn,
skal du ikke herske med hårdhet, bror over bror. **47** Når
en fremmed eller innerst hos dig kommer til velstand,
og en av dine brødre som bor nær ham, blir fattig og
må selge sig til den fremmede som har tilhold hos dig,
eller til en som stammer fra en fremmed manns slekt,
48 da skal han kunne løses ut efterat han har solgt sig.
En av hans brødre skal løse ham ut, **49** eller hans
farbror eller hans farbrors sønn eller en annen av de
nærmeste slektninger i hans ætt, skal løse ham ut,
eller får han råd til det, da skal han løse sig selv ut. **50**
Når han da gjør op med den som har kjøpt ham, skal
de regne ut tiden fra det år han solgte sig til ham, og
til jubelåret, og pengene som han solgte sig for, skal
deles med årenes tall; den tid han har vært hos ham,
skal regnes som om han hadde vært dagarbeider. **51**
Dersom det ennu er mange år tilbake, da skal han
til utløsning betale tilbake en tilsvarende del av de
penger han blev kjøpt for. **52** Men dersom det er få
år tilbake til jubelåret, så skal han gjøre op med ham
efter dem; efter sine tjeneste-år skal han betale sin
løsningssum. **53** Som en dagarbeider som tjener år for
år, skal han være hos ham; du må ikke tåle at han
hersker over ham med hårdhet. **54** Men dersom han
ikke løses ut på en av disse måter, da skal han bli fri i
jubelåret, både han og hans barn. **55** For mig hører
Israels barn til som tjenere, de er mine tjenere, som jeg
har ført ut av Egyptens land; jeg er Herren eders Gud.

26 I skal ikke gjøre eder avguder og ikke reise op
utskårne billeder eller støtter og ikke sette stener
med billeder i eders land for å tilbede ved dem; for jeg
er Herren eders Gud. **2** Mine sabbater skal I holde, og
for min helligdom skal I ha ærefrykt; jeg er Herren.
3 Dersom I vandrer i mine lover og tar vare på mine
bud og holder dem, **4** da vil jeg gi eder regn i rette tid,
og jorden skal gi sin grøde, og markens trær skal gi
sin frukt. **5** Og tresketiden skal vare hos eder like til
vinhøsten, og vinhøsten skal vare inntil kornet såes,
og I skal ete eder mette av brødet som I har avlet,
og bo trygt i eders land. **6** Og jeg vil gi fred i landet,
og I skal hvile i ro, og ingen skal forferde eder; jeg
vil rydde ut de ville dyr av landet, og sverd skal ikke
fare gjennem eders land. **7** Og I skal forfølge eders
fiender, og de skal falle for eders sverd. **8** Fem av eder

skal forfølge hundre, og hundre av eder skal forfølge ti
tusen, og eders fiender skal falle for eders sverd. 9
Og jeg vil vende mig til eder og gjøre eder fruktbare
og tallrike, - og jeg vil holde min pakt med eder. 10
Og I skal ha gammel grøde å ete inntil I må føre den
bort for den nye grødes skyld. 11 Og jeg vil sette
min bolig midt iblandt eder, og jeg skal aldri forkaste
eder. 12 Og jeg vil vandre midt iblandt eder, og jeg
vil være eders Gud, og I skal være mitt folk. 13 Jeg
er Herren eders Gud, som førte eder ut av Egyptens
land, forat I ikke mere skulde være deres træler, og jeg
brøt sønder eders åks stenger og lot eder gå opreist.
14 Men dersom I ikke lyder mig og ikke holder alle
disse bud, 15 dersom I forakter mine forskrifter, og
dersom I forkaster mine lover, så I ikke holder alle
mine bud, men bryter min pakt, 16 da vil også jeg gjøre
således mot eder: Jeg vil hjemsøke eder med redsler,
med tærende sott og brennende feber, så eders øine
slukner og sjelen vansmekter; til ingen nytte skal I så
eders sæd, eders fiender skal ete den op. 17 Og jeg
vil sette mitt åsyn mot eder, og eders fiender skal slå
eder, og de som hater eder, skal herske over eder, og I
skal flykte skjønt ingen forfølger eder. 18 Og dersom
I enda ikke lyder mig, da vil jeg tukte eder syvfold
mere for eders synder. 19 Jeg vil bryte eders styrkes
overmot, og jeg vil gjøre eders himmel som jern og
eders jord som kobber. 20 Til ingen nytte skal I fortære
eders kraft, og eders land skal ikke gi sin grøde, og
trærne i landet skal ikke gi sin frukt. 21 Og dersom I
enda står mig imot og ikke vil lyde mig, da vil jeg slå
eder syvfold mere, som eders synder fortjener. 22 Jeg
vil sende ville dyr imot eder, og de skal røve eders barn
fra eder og ødelegge eders fe og forminske eders tall,
og eders veier skal bli øde. 23 Og dersom I enda ikke
lar eder tukte av mig, men står mig imot, 24 da vil også
jeg stå eder imot og slå eder syvfold mere for eders
synder. 25 Jeg vil føre over eder et sverd som hevner
pakten, og samler I eder i eders byer, da vil jeg sende
pest inn iblandt eder, og I skal gis i fiendens hånd. 26
Når jeg bryter sønder brødets stav for eder, da skal ti
kvinner bake eders brød i én ovn og gi eder brødet
igjen efter vekt, og I skal ete og ikke bli mette. 27 Og
dersom I enda ikke lyder mig, men står mig imot, 28 da
vil også jeg stå eder imot i vrede og tukte eder syvfold
mere for eders synder. 29 I skal ete eders sønners
kjøtt og ete eders døtres kjøtt. 30 Og jeg vil ødelegge
eders offerhauger og utrydde eders solstøtter og kaste
eders døde kropper ovenpå de døde kropper av eders
vederstyggelige avguder, og min sjel skal vemmes ved
eder. 31 Og jeg vil gjøre eders byer til en ørken og
legge eders helligdommer øde, og jeg vil ikke nyte
vellukten av eders offer. 32 Og jeg vil legge landet øde,
så eders fiender som bor der, skal forferdes over det.
33 Men eder vil jeg sprede blandt hedningene, og med
draget sverd vil jeg forfølge eder; eders land skal bli
øde og eders byer en ørken. 34 Da skal landet gjøre
fyldest for sine sabbatsår hele den tid det ligger øde,
mens I er i eders fienders land; da skal landet hvile
og gjøre fyldest for sine sabbatsår. 35 Hele den tid
det ligger øde, skal det ha hvile, den hvile som det
ikke fikk i eders sabbatsår, da I bodde der. 36 Og de
som blir igjen av eder, dem vil jeg gi et motløst hjerte i
sine fienders land, så lyden av et henværet blad vil
jage dem, og de skal flykte som en flykter for sverd, og
falle skjønt ingen forfølger dem. 37 Og de skal falle,
den ene over den andre, som for sverd skjønt ingen
forfølger dem; og I skal ikke holde stand mot eders
fiender. 38 Og I skal gå til grunne blandt hedningene,
og eders fienders land skal fortære eder. 39 Og de
som blir igjen av eder, skal visne bort i eders fienders
land for sin misgjernings skyld; også for sine fedres
misgjerninger, som hviler på dem, skal de visne bort.
40 Da skal de bekjenne sin misgjerning og sine fedres
misgjerning, som de gjorde i sin troløshet mot mig, og
bekjenne at de stod mig imot 41 - derfor stod også jeg
dem imot og førte dem inn i deres fienders land - ja,
da skal deres uomskårne hjerte ydmyke sig, og de
skal bøte for sin misgjerning. 42 Og så vil jeg komme i
hu min pakt med Jakob, og min pakt med Isak og min
pakt med Abraham vil jeg komme i hu, og landet vil
jeg komme i hu. 43 Men landet skal først være forlatt
av dem og gjøre fyldest for sine sabbatsår, mens det
ligger øde og forlatt av dem, og de skal bøte for sin
misgjerning, efterdi de foraktet mine lover og forkastet
mine bud. 44 Men selv da, når de er i sine fienders
land, vil jeg ikke støte dem bort og ikke forkaste dem,
så jeg skulde tilintetgjøre dem og bryte min pakt med
dem; for jeg er Herren deres Gud. 45 Og jeg vil til
beste for dem komme i hu pakten med fedrene, som
jeg førte ut av Egyptens land midt for hedningenes
øine for å være deres Gud; jeg er Herren. 46 Dette er
de forskrifter og de bud og de lover som Herren satte
mellem sig og Israels barn på Sinai berg ved Moses.

27 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Israels
barn og si til dem: Når nogen gjør et hellig løfte
efter det verd du setter på folk som helliger sig til
Herren, 3 da skal du verdsette en mann som er mellem
tyve og seksti år gammel, til femti sekel sølv efter
helligdommens sekel. 4 Men er det en kvinne, da skal
du verdsette henne til tretti sekel. 5 Er det en som er
mellem fem år og tyve år gammel, da skal du verdsette
en som er av mannkjønn, til tyve sekel, og en som er
av kvinnekjønn, til ti sekel. 6 Er det en som er mellem

en måned og fem år gammel, da skal du verdsette en
gutt til fem sekel sølv og en pike til tre sekel sølv. **7** Er
det en som er seksti år gammel eller derover, da skal
du, dersom det er en mann, verdsette ham til femten
sekel, og en kvinne til ti sekel. **8** Men dersom nogen er
for fattig til å betale efter din verdsetning, da skal han
stilles frem for presten, og presten skal verdsette ham;
efter som den som har gjort løftet, har råd til, skal
presten verdsette ham. **9** Dersom det er dyr, sådanne
som en ofrer til Herren, da skal alt det en gir Herren av
sådant, være hellig. **10** En skal ikke gi noget annet i
stedet og ikke bytte det, hverken et godt med et dårlig
eller et dårlig med et godt; bytter nogen et dyr med et
annet, da skal både det og det som det byttes med,
være hellig. **11** Men dersom det er et eller annet urent
dyr, som en ikke ofrer til Herren, da skal dyret stilles
frem for presten, **12** og presten skal verdsette det efter
som det er, godt eller dårlig; som du, prest, verdsetter
det, således skal det være. **13** Men vil nogen innløse
det, da skal han gi femtedelen mere enn det du har
verdsatt det til. **14** Når nogen helliger sitt hus som
gave til Herren, da skal presten verdsette det efter
som det er, godt eller dårlig; som presten verdsetter, til
hvis arvejord i landet den har således skal det stå ved
makt. **15** Men dersom den som har helliget sitt hus, vil
innløse det, da skal han gi femtedelen mere enn du
har verdsatt det til, så blir det hans. **16** Dersom nogen
helliger Herren noget av sin jordeiendom, da skal du
verdsette det efter utsæden, en homer byggsæd til
femti sekel sølv. **17** Dersom han helliger sin jord fra
jubelåret av, da skal din verdsetning stå ved makt.
18 Men dersom han helliger sin jord efter jubelåret,
da skal presten utregne pengene efter de år som er
tilbake til næste jubelår; og der skal gjøres avkortning i
det verd du har satt. **19** Vil den som har helliget jorden,
innløse den, da skal han gi femtedelen mere enn du
har verdsatt den til, så skal den være hans for godt. **20**
Men dersom han ikke innløser jorden, eller han selger
den til en annen, da kan den ikke innløses mere. **21**
Men når jorden gis fri i jubelåret, skal den være helliget
Herren, likesom bannlyst jord; den skal høre presten til
som hans eiendom. **22** Men dersom nogen helliger
Herren et jordstykke som han har kjøpt, som ikke har
hørt til den jordeiendom han har arvet, **23** da skal
presten utregne for ham hvor høit det skal verdsettes,
efter tiden inntil jubelåret, og han skal samme dag gi
det du verdsetter det til; det skal være helliget Herren.
24 I jubelåret skal jorden komme tilbake til den han
har kjøpt den av, til hvis arvejord i lander har hørt.
25 All din verdsetning skal skje efter helligdommens
sekel; sekelen skal være tyve gera. **26** Det førstefødte i
buskapen skal ikke nogen hellige; som førstefødt hører
det Herren til, enten det er et stykke storfe eller småfe,
hører det Herren til. **27** Men dersom det er av de urene
dyr, da skal en innløse det efter din verdsetning og
legge femtedelen til; dersom det ikke innløses, da
skal det selges efter din verdsetning. **28** Men intet
bannlyst som nogen vier til Herren av alt det han eier,
må selges eller innløses, enten det er folk eller fe eller
jordeiendom; alt bannlyst er høihellig for Herren. **29**
Intet menneske som lyses i bann, skal løses; han skal
late livet. **30** All landets tiende av jordens sæd og av
trærnes frukt hører Herren til; den er helliget Herren.
31 Vil nogen innløse noget av sin tiende, da skal han
legge femtedelen til. **32** Og all tiende av storfe og av
småfe, av alt det som går under hyrdestaven - hvert
tiende stykke - skal være helliget Herren. **33** En skal
ikke se efter om det er godt eller dårlig, og ikke bytte
det; bytter en det, da skal både det og det som det
byttes med, være hellig; det skal ikke innløses. **34**
Dette er de bud som Herren gav Moses på Sinai berg
og bød ham kunngjøre for Israels barn.

4 Mosebok

1 Og Herren talte til Moses i Sinai ørken i
sammenkomstens telt på den første dag i den
annen måned i det annet år efterat de var gått ut av
Egyptens land, og sa: **2** Ta op manntall over hele
Israels barns menighet efter deres ætter og familier og
skriv op deres navn - alle som er av mannkjønn, en for
en, **3** fra tyveårsalderen og opover; alle dem i Israel
som kan dra ut i krig, skal I mønstre, hær efter hær,
du og Aron. **4** I skal ha med eder en mann for hver
stamme, den som er overhode for stammens familier.
5 Dette er navnene på de menn som I skal ha til
hjelp: For Ruben: Elisur, Sede'urs sønn, **6** for Simeon:
Selumiel, Surisaddais sønn, **7** for Juda: Nahson,
Amminadabs sønn, **8** for Issakar: Netanel, Suars sønn,
9 for Sebulon: Eliab, Helons sønn, **10** for Josefs sønner,
for Efra'im: Elisama, Ammihuds sønn, for Manasse:
Gamliel, Pedasurs sønn, **11** for Benjamin: Abidan,
Gideonis sønn, **12** for Dan: Akieser, Ammisaddais
sønn, **13** for Aser: Pagiel, Okrans sønn, **14** for Gad:
Eljasaf, De'uels sønn, **15** for Naftali: Akira, Enans sønn.
16 Dette var menighetens utkårne, høvdingene for sine
fedrenestammer, overhodene for Israels tusener. **17**
Da lot Moses og Aron disse menn, som var nevnt
ved navn, komme, **18** og de samlet hele menigheten
på den første dag i den annen måned; og de lot sig
innføre i ættelistene med sine navn, efter sine ætter
og familier, fra tyveårsalderen og opover, en for en,
19 således som Herren hadde befalt Moses; og han
mønstret dem i Sinai ørken. **20** Efterkommerne av
Rubens sønner - han som var Israels førstefødte -
opskrevet efter sine ætter og familier, med sine navn,
en for en, alt mannkjønn fra tyveårsalderen og opover,
alle som kunde dra ut i krig, **21** så mange som blev
mønstret av Rubens stamme, var seks og firti tusen og
fem hundre. **22** Efterkommerne av Simeons sønner,
opskrevet efter sine ætter og familier, med sine navn,
så mange av dem som blev mønstret, en for en, alt
mannkjønn fra tyveårsalderen og opover, alle som
kunde dra ut i krig, **23** så mange som blev mønstret av
Simeons stamme, var ni og femti tusen og tre hundre.
24 Efterkommerne av Gads sønner, opskrevet efter sine
ætter og familier, med sine navn, fra tyveårsalderen og
opover, alle som kunde dra ut i krig, **25** så mange som
blev mønstret av Gads stamme, var fem og firti tusen,
seks hundre og femti. **26** Efterkommerne av Judas
sønner, opskrevet efter sine ætter og familier, med sine
navn, fra tyveårsalderen og opover, alle som kunde
dra ut i krig, **27** så mange som blev mønstret av Juda
stamme, var fire og sytti tusen og seks hundre. **28**
Efterkommerne av Issakars sønner, opskrevet efter sine
ætter og familier, med sine navn, fra tyveårsalderen og
opover, alle som kunde dra ut i krig, **29** så mange som
blev mønstret av Issakars stamme, var fire og femti
tusen og fire hundre. **30** Efterkommerne av Sebulons
sønner, opskrevet efter sine ætter og familier, med
sine navn, fra tyveårsalderen og opover, alle som
kunde dra ut i krig, **31** så mange som blev mønstret
av Sebulons stamme, var syv og femti tusen og fire
hundre. **32** Josefs barn: Efterkommerne av Efra'ims
sønner, opskrevet efter sine ætter og familier, med
sine navn, fra tyveårsalderen og opover, alle som
kunde dra ut i krig, **33** så mange som blev mønstret
av Efra'ims stamme, var firti tusen og fem hundre; **34**
efterkommerne av Manasses sønner, opskrevet efter
sine ætter og familier, med sine navn, fra tyveårsalderen
og opover, alle som kunde dra ut i krig, **35** så mange
som blev mønstret av Manasse stamme, var to og tretti
tusen og to hundre. **36** Efterkommerne av Benjamins
sønner, opskrevet efter sine ætter og familier, med sine
navn, fra tyveårsalderen og opover, alle som kunde dra
ut i krig, **37** så mange som blev mønstret av Benjamins
stamme, var fem og tretti tusen og fire hundre. **38**
Efterkommerne av Dans sønner, opskrevet efter sine
ætter og familier, med sine navn, fra tyveårsalderen
og opover, alle som kunde dra ut i krig, **39** så mange
som blev mønstret av Dans stamme, var to og seksti
tusen og syv hundre. **40** Efterkommerne av Asers
sønner, opskrevet efter sine ætter og familier, med
sine navn, fra tyveårsalderen og opover, alle som
kunde dra ut i krig, **41** så mange som blev mønstret av
Asers stamme, var en og firti tusen og fem hundre. **42**
Efterkommerne av Naftalis sønner, opskrevet efter sine
ætter og familier, med sine navn, fra tyveårsalderen og
opover, alle som kunde dra ut i krig, **43** så mange som
blev mønstret av Naftali stamme, var tre og femti tusen
og fire hundre. **44** Dette var de som blev mønstret, de
som Moses og Aron og Israels høvdinger mønstret, og
høvdingene var tolv i tallet, en for hver stamme. **45** Og
alle de av Israels barn som blev mønstret efter sine
familier, fra tyveårsalderen og opover, alle i Israel som
kunde dra ut i krig, **46** så mange som blev mønstret,
var seks hundre og tre tusen, fem hundre og femti;
47 Men levittene efter sin fedrenestamme blev ikke
mønstret sammen med dem. **48** For Herren talte til
Moses og sa: **49** Bare Levi stamme skal du ikke
mønstre, og over dem skal du ikke opta manntall
sammen med de andre Israels barn. **50** Men du skal
sette levittene over vidnesbyrdets tabernakel og over
alle dets redskaper og over alt som hører til; de skal
bære tabernaklet og alle dets redskaper, og de skal
tjene ved tabernaklet og leire sig rundt omkring det.
51 Når tabernaklet skal bryte op, skal levittene ta det ned,

og når tabernaklet skal leire sig, skal levittene reise
det op; kommer nogen fremmed; 52 Israels barn skal
leire sig, hver i sin leir og hver ved sitt banner, hær
for hær. 53 Men levittene skal leire sig rundt omkring
vidnesbyrdets tabernakel, forat det ikke skal komme
vrede over Israels barns menighet; og levittene skal
ta vare på det som er å vareta ved vidnesbyrdets
tabernakel. 54 Og Israels barn gjorde så; de gjorde i
ett og alt således som Herren hadde befalt Moses.

2 Og Herren talte til Moses og Aron og sa: 2
Israels barn skal leire sig, hver ved sitt banner,
ved sin families hærmerke; de skal leire sig midt
imot sammenkomstens telt, rundt omkring det. 3
På fremsiden, mot øst, skal Juda leire sig under sitt
banner, hær for hær; og høvdingen for Judas barn
er Nahson, Amminadabs sønn, 4 og hans hær, så
mange av dem som er mønstret, er fire og sytti tusen
og seks hundre. 5 Ved siden av ham skal Issakars
stamme leire sig; og høvdingen for Issakars barn er
Netanel, Suars sønn, 6 og hans hær, så mange av
dem som er mønstret, er fire og femti tusen og fire
hundre. 7 Likeså Sebulons stamme; og høvdingen
for Sebulons barn er Eliab, Helons sønn, 8 og hans
hær, så mange av dem som er mønstret, er syv og
femti tusen og fire hundre. 9 Alle som er mønstret av
Judas leir, hær for hær, er hundre og seks og åtti tusen
og fire hundre; de skal være den første fylking som
bryter op. 10 Mot syd skal Ruben leire sig under sitt
banner, hær for hær; og høvdingen for Rubens barn er
Elisur, Sede'urs sønn, 11 og hans hær, så mange av
dem som er mønstret, er seks og firti tusen og fem
hundre. 12 Ved siden av ham skal Simeons stamme
leire sig; og høvdingen for Simeons barn er Selumiel,
Surisaddais sønn, 13 og hans hær, så mange av dem
som er mønstret, er ni og femti tusen og tre hundre. 14
Likeså Gads stamme; og høvdingen for Gads barn
er Eljasaf, Re'uels sønn, 15 og hans hær, så mange
av dem som er mønstret, er fem og firti tusen, seks
hundre og femti. 16 Alle som er mønstret av Rubens
leir, hær for hær, er hundre og en og femti tusen, fire
hundre og femti; de skal være den annen fylking som
bryter op. 17 Så skal sammenkomstens telt bryte op,
levittenes leir i midten av leirene; de skal bryte op efter
som de har leiret sig, hver på sin plass under sine
banner. 18 Mot vest skal Efra'im leire sig under sitt
banner, hær for hær; og høvdingen for Efra'ims barn er
Elisama, Ammihuds sønn, 19 og hans hær, så mange
av dem som er mønstret, er firti tusen og fem hundre.
20 Ved siden av ham Manasse stamme; og høvdingen
for Manasses barn er Gamliel, Pedasurs sønn, 21
og hans hær, så mange av dem som er mønstret, er
to og tretti tusen og to hundre. 22 Likeså Benjamins
stamme; og høvdingen for Benjamins barn er Abidan,
Gideonis sønn, 23 og hans hær, så mange av dem
som er mønstret, er fem og tretti tusen og fire hundre.
24 Alle som er mønstret av Efra'ims leir, hær for hær,
er hundre og åtte tusen og et hundre; de skal være
den tredje fylking som bryter op. 25 Mot nord skal Dan
leire sig under sitt banner, hær for hær; og høvdingen
for Dans barn er Akieser, Ammisaddais sønn, 26 og
hans hær, så mange av dem som er mønstret, er to og
seksti tusen og syv hundre. 27 Ved siden av ham skal
Asers stamme leire sig; og høvdingen for Asers barn
er Pagiel, Okrans sønn, 28 og hans hær, så mange
av dem som er mønstret, er en og firti tusen og fem
hundre. 29 Likeså Naftali stamme; og høvdingen for
Naftalis barn er Akira, Enans sønn, 30 og hans hær,
så mange av dem som er mønstret, er tre og femti
tusen og fire hundre. 31 Alle som er mønstret av Dans
leir, er hundre og syv og femti tusen og seks hundre;
de skal være den siste fylking som bryter op under
sine banner. 32 Dette var de av Israels barn som blev
mønstret, efter sine familier; i alt var det seks hundre
og tre tusen, fem hundre og femti mann som blev
mønstret i leirene, hær for hær. 33 Men levittene blev
ikke mønstret sammen med de andre Israels barn,
således som Herren hadde befalt Moses. 34 Og Israels
barn gjorde så; de leiret sig under sine banner og
brøt op, enhver efter sin ætt og sin familie, i alle deler
således som Herren hadde befalt Moses.

3 Dette var Arons og Moses' ætt på den tid Herren
talte med Moses på Sinai berg. 2 Navnene på
Arons sønner var: Nadab, som var den førstefødte,
dernæst Abihu, Eleasar og Itamar. 3 Dette var navnene
på Arons sønner, de salvede prester, som var innvidd
til å gjøre prestetjeneste. 4 Men Nadab og Abihu døde
for Herrens åsyn, dengang de bar fremmed ild inn for
Herrens åsyn i Sinai ørken, og de hadde ingen sønner;
siden utførte Eleasar og Itamar prestetjenesten for
Arons, sin fars øine. 5 Og Herren talte til Moses og sa:
6 La Levi stamme komme hit og still den frem for Aron,
presten, så de kan tjene ham. 7 Og de skal ta vare
på det han og hele menigheten skulde varetatt foran
sammenkomstens telt, og således utføre tjenesten ved
tabernaklet. 8 Og de skal ta vare på alt som hører
til sammenkomstens telt, og på det som Israels barn
skulde varetatt; og således skal de utføre tjenesten
ved tabernaklet. 9 Du skal gi levittene til Aron og
hans sønner; blandt Israels barn skal de være helt
overgitt til ham. 10 Men Aron og hans sønner skal
du sette til å ta vare på sin prestetjeneste; kommer
en fremmed nær til, skal han late livet. 11 Og Herren
talte til Moses og sa: 12 Se, jeg har tatt levittene ut

blandt Israels barn i stedet for alle førstefødte, dem
som åpner morsliv blandt Israels barn, forat levittene
skal høre mig til. 13 For mig hører alt førstefødt til; den
dag jeg slo alt førstefødt i Egyptens land, helliget jeg
mig alt som førstefødt er i Israel, både folk og fe; de
skal høre mig til, mig, Herren. 14 Og Herren talte til
Moses i Sinai ørken og sa: 15 Du skal mønstre Levis
barn efter deres familier og ætter! Alt mannkjønn, fra
den som er en måned gammel, og opover, skal du
mønstre. 16 Så mønstret Moses dem efter Herrens ord,
som det var befalt ham. 17 Navnene på Levis sønner
var: Gerson og Kahat og Merari. 18 Og navnene på
Gersons sønner efter deres ætter var: Libni og Sime'i.
19 Og Kahats sønner efter sine ætter var Amram og
Jishar, Hebron og Ussiel. 20 Og Meraris sønner efter
sine ætter var Mahli og Musi. Dette var Levis ætter
med sine familier. 21 Til Gerson hørte libnittenes ætt
og sime'ittenes ætt; dette var gersonittenes ætter. 22
De av dem som blev mønstret, idet der blev tatt tall på
alt mannkjønn, fra den som var en måned gammel, og
opover, var syv tusen og fem hundre. 23 Gersonittenes
ætter hadde sin leir bak tabernaklet, mot vest. 24 Og
høvdingen for gersonittenes familie var Eljasaf, Laels
sønn. 25 Og det som Gersons barn hadde å ta vare
på ved sammenkomstens telt, var selve tabernaklet
med dekke og varetak og dekket for inngangen til
sammenkomstens telt, 26 og omhengene til forgården
og forhenget for inngangen til forgården som er rundt
om tabernaklet og alteret, og dets snorer og alt arbeidet
derved. 27 Til Kahat hørte amramittenes ætt og
jisharittenes ætt og hebronittenes ætt og ussielittenes
ætt; dette var kahatittenes ætter. 28 Da der blev tatt
tall på alt mannkjønn, fra den som var en måned
gammel, og opover, var de åtte tusen og seks hundre
mann, som skulde ta vare på det som var å vareta ved
helligdommen. 29 Kahats barns ætter hadde sin leir
ved siden av tabernaklet mot syd. 30 Og høvdingen for
Kahat-ættenes familie var Elisafan, Ussiels sønn. 31
Og det de hadde å ta vare på, var arken og bordet og
lysestaken og alterne og helligdommens redskaper
som bruktes ved tjenesten, og forhenget og alt arbeidet
derved. 32 Men den øverste høvding for levittene
var Eleasar, sønn til Aron, presten; han var satt over
dem som skulde ta vare på det som var å vareta ved
helligdommen. 33 Til Merari hørte mahlittenes ætt og
musittenes ætt; dette var merarittenes ætter. 34 De av
dem som blev mønstret, idet der blev tatt tall på alt
mannkjønn, fra dén som var en måned gammel, og
opover, var seks tusen og to hundre. 35 Og høvdingen
for Merariættenes familie var Suriel, Abiha'ils sønn;
de hadde sin leir ved siden av tabernaklet mot nord.
36 Og det som Meraris barn var satt til å ta vare på,
var tabernaklets planker og dets tverrstenger og dets
stolper og dets fotstykker og alt som hørte til, og alt
arbeidet derved 37 og stolpene til forgården rundt
omkring og fotstykkene og pluggene og snorene som
hørte til. 38 Men foran tabernaklet, mot øst, foran
sammenkomstens telt, mot solens opgang, hadde
Moses og Aron og hans sønner sin leir, og de tok vare
på det som var å vareta ved helligdommen, det som
Israels barn skulde varetatt; men kom en fremmed
nær til, skulde han late livet. 39 Alle de av levittene
som blev mønstret, de som Moses og Aron mønstret
efter Herrens ord, ætt for ætt, alt mannkjønn, fra den
som var en måned gammel, og opover, var to og tyve
tusen. 40 Og Herren sa til Moses: Du skal mønstre alle
førstefødte av mannkjønn blandt Israels barn, fra den
som er en måned gammel, og opover, og føre deres
navn inn i manntallet. 41 Og så skal du la mig, Herren,
få levittene i stedet for alle førstefødte blandt Israels
barn, og levittenes fe i stedet for alt førstefødt blandt
Israels barns fe. 42 Da mønstret Moses alle førstefødte
blandt Israels barn, således som Herren hadde befalt
ham. 43 Og da han tok tall på alle førstefødte av
mannkjønn og skrev op deres navn, fra den som var
en måned gammel, og opover, var de, så mange som
blev mønstret, to og tyve tusen, to hundre og tre og
sytti. 44 Og Herren talte til Moses og sa: 45 Du skal ta
levittene i stedet for alle førstefødte blandt Israels barn
og levittenes fe i stedet for deres fe; og levittene skal
høre mig til, mig, Herren. 46 Men som løsepenger for
de to hundre og tre og sytti førstefødte av Israels barn
som overskrider levittenes tall, 47 skal du ta fem sekel
for hver; efter helligdommens sekel skal du ta dem,
sekelen regnet til tyve gera. 48 Og du skal gi Aron
og hans sønner disse penger som løsepenger for de
overtallige blandt dem. 49 Så tok Moses løsepengene
for dem som overskred deres tall som blev utløst
ved levittene; 50 av Israels barns førstefødte fikk han
pengene, et tusen, tre hundre og fem og seksti sekel
efter helligdommens sekel. 51 Og Moses gav Aron og
hans sønner løsepengene efter Herrens ord, således
som Herren hadde befalt Moses.

4 Og Herren talte til Moses og Aron og sa: 2 Ta op
manntal over Kahats barn blandt levittene efter
deres ætter og familier, 3 fra trettiårsalderen og opover
inntil femtiårsalderen, over alle som skal trede inn
i tjenesten og utføre arbeid ved sammenkomstens
telt! 4 Det som Kahats barn skal stelle med ved
sammenkomstens telt, det er de høihellige ting. 5
Når leiren bryter op, skal Aron og hans sønner gå
inn og ta ned det dekkende forheng og bre det over
vidnesbyrdets ark. 6 De skal legge et dekke av

takasskinn over den og over dette igjen bre et klæde,
helt igjennem av blå ull, og så sette inn bærestengene.
7 Over skuebrøds-bordet skal de bre et klæde av
blå ull, og på det skal de legge fatene og skålene
og begerne og drikkoffer-kannene, og det stadige
brød skal også ligge der. 8 Over alt dette skal de
bre et klæde av karmosinrød ull og legge et dekke
av takasskinn om det og sette inn bærestengene. 9
Så skal de ta et klæde av blå ull og med det dekke
lysestaken og dens lamper og lysesaksene og brikkene
og alle oljekarene som brukes til tjenesten ved den.
10 Og de skal legge den og alt som hører til den, i et
dekke av takasskinn og legge det på en bærebør. 11
Over det gullklædde alter skal de bre et klæde av blå
ull og legge et dekke av takasskinn om det og sette
inn bærestengene. 12 Så skal de ta alle de redskaper
som brukes til tjenesten i helligdommen, og legge dem
i et klæde av blå ull og dekke dem til med et dekke av
takasskinn og legge dem på en bærebør. 13 Alteret
skal de rense for asken og bre et klæde av purpurrød
ull over det. 14 og på det legge alle de redskaper som
brukes til tjenesten ved alteret: fyrfatene, kjøttgaflene
og ildskuffene og skålene til å sprenge blod med, alle
alterets redskaper; de skal bre et dekke av takasskinn
over og sette inn bærestengene. 15 Når så Aron
og hans sønner ved leirens opbrudd er ferdig med
å dekke over helligdommen og alle helligdommens
redskaper, så skal Kahats barn komme og bære;
men de må ikke røre ved helligdommen, forat de
ikke skal dø. Dette er det Kahats barn har å bære
av det som hører til sammenkomstens telt. 16 Men
Eleasar, sønn til Aron, presten, skal ha opsynet med
oljen til lysestaken og den velluktende røkelse og det
stadige matoffer og salvingsoljen, og opsynet med
hele tabernaklet og alt som i det er av hellige ting og
redskaper som hører til. 17 Og Herren talte til Moses
og Aron og sa: 18 La ikke kahatittenes ættegren bli
utryddet av levittenes stamme, 19 men gjør således
med dem forat de skal leve og ikke dø når de kommer
nær til de høihellige ting: Aron og hans sønner skal
gå inn og sette enhver av dem til sin tjeneste og til
det han skal bære; 20 men selv må de ikke gå inn
og se på de hellige ting, enn ikke et øieblikk, forat
de ikke skal dø. 21 Og Herren talte til Moses og
sa: 22 Ta også op manntall over Gersons barn efter
deres familier og ætter! 23 Fra trettiårsalderen og
opover inntil femtiårsalderen skal du mønstre dem, alle
som skal trede inn i tjenesten og utføre arbeid ved
sammenkomstens telt. 24 Dette skal være Gerson-
ættenes gjerning med å tjene og bære: 25 De skal
bære tabernaklets tepper og sammenkomstens telt
med dekket og varetaket av takasskinn, som ligger
ovenpå, og dekket for inngangen til sammenkomstens
telt 26 og omhengene til forgården og forhenget for
porten til forgården som er rundt om tabernaklet og
alteret, og snorene som hører til, og alle redskapene
som brukes til arbeidet derved; og alt som er å gjøre
med disse ting, skal de utføre. 27 Efter Arons og hans
sønners ord skal all tjeneste utføres som Gersons barn
har å gjøre, både med alt det de har å bære, og med
hele deres tjeneste; og I skal overgi til deres varetekt
alt det de har å bære. 28 Dette skal være Gerson-
ættenes tjeneste ved sammenkomstens telt; og Itamar,
sønn til Aron, presten, skal ha opsyn med det de
har å ta vare på. 29 Meraris barn skal du mønstre
efter deres ætter og familier. 30 Fra trettiårsalderen
og opover inntil femtiårsalderen skal du mønstre
dem, alle som skal trede inn i tjenesten og utføre
arbeidet ved sammenkomstens telt. 31 Og dette er
det som de har å bære, alt det de skal stelle med ved
sammenkomstens telt: tabernaklets planker og dets
tverrstenger og stolper og fotstykker 32 og stolpene
til forgården rundt omkring med deres fotstykker og
plugger og snorer, alle redskaper som hører til, og alt
som brukes til arbeidet derved; og I skal ved navn
overgi dem de ting som de har å bære. 33 Dette skal
være Merari-ættenes tjeneste, alt det de skal stelle
med ved sammenkomstens telt under opsyn av Itamar,
sønn til Aron, presten. 34 Så mønstret Moses og Aron
og menighetens høvdinger kahatittene efter deres
ætter og familier, 35 fra trettiårsalderen og opover inntil
femtiårsalderen, alle som skulde trede inn i tjenesten
og utføre arbeid ved sammenkomstens telt. 36 Og
de av dem som blev mønstret, hver efter sin ætt, var
to tusen, syv hundre og femti. 37 Så mange var de
som blev mønstret i kahatittenes ætter, alle de som
tjente ved sammenkomstens telt, og som Moses og
Aron mønstret efter Herrens ord ved Moses. 38 Og de
av gersonittene som blev mønstret efter sine ætter
og familier, 39 fra trettiårsalderen og opover inntil
femtiårsalderen, alle som skulde trede inn i tjenesten
og utføre arbeid ved sammenkomstens telt - 40 de av
dem som blev mønstret efter sine ætter og familier
- var to tusen, seks hundre og tretti. 41 Så mange
var de som blev mønstret i gersonittenes ætter, alle
de som tjente ved sammenkomstens telt, og som
Moses og Aron mønstret efter Herrens ord. 42 Og de
som blev mønstret i merarittenes ætter, hver efter sin
ætt og familie, 43 fra trettiårsalderen og opover inntil
femtiårsalderen, alle som skulde trede inn i tjenesten
og utføre arbeid ved sammenkomstens telt - 44 de
av dem som blev mønstret efter sine ætter - var tre
tusen og to hundre. 45 Så mange var de som Moses
og Aron mønstret i merarittenes ætter efter Herrens

ord ved Moses. 46 Alle de som Moses og Aron og
Israels høvdinger mønstret av levittene efter deres
ætter og familier, 47 fra trettiårsalderen og opover
inntil femtiårsalderen, alle som skulde utføre arbeid
ved sammenkomstens telt med å tjene og med å
bære - 48 de som blev mønstret - var åtte tusen, fem
hundre og åtti. 49 Efter Herrens ord blev de mønstret
under Moses' opsyn, og hver blev satt til å utføre den
tjeneste og bære den byrde han skulde; og de som
blev mønstret av Moses, var de som Herren hadde
befalt ham å mønstre.

5 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Byd Israels barn
at de skal sende ut av leiren alle spedalske og
alle som har flod, og alle som er blitt urene ved lik! 3
Både mann og kvinne skal I sende bort; utenfor leiren
skal I sende dem, forat de ikke skal gjøre deres leir
uren, der hvor jeg bor midt iblandt dem. 4 Og Israels
barn gjorde så og sendte dem utenfor leiren; som
Herren hadde sagt til Moses, således gjorde Israels
barn. 5 Og Herren talte til Moses og sa: 6 Si til Israels
barn: Når en mann eller kvinne gjør nogen av de
synder som mennesker gjør, og bærer sig troløst at
mot Herren, så de fører skyld over sig, 7 da skal de
bekjenne den synd som de har gjort, og godtgjøre det
de med urette har tatt, med dets fulle verd og enda
legge til femtedelen; de skal gi det til den som de har
syndet mot. 8 Men dersom mannen ikke har efterlatt
sig nogen nær slektning som de kan gi vederlaget til,
da skal vederlaget høre Herren til og tilfalle presten
foruten sonings-væren, som skal ofres til soning for
dem. 9 Og alle gaver, alt det som Israels barn helliger
og kommer til presten med, skal høre ham til; 10 hver
manns hellige gaver skal høre presten til; det nogen gir
ham, skal høre ham til. 11 Og Herren talte til Moses og
sa: 12 Tal til Israels barn og si til dem: Når en manns
hustru forsynder sig og er ham utro, 13 og en annen
mann har samleie med henne, men hennes mann ikke
vet om det, fordi hun har latt sig vanære i lønndom,
og der ikke er noget vidne mot henne, og hun ikke
er grepet på fersk gjerning, 14 og det så kommer en
skinnsykens ånd over ham, så han blir skinnsyk på
sin hustru, og hun virkelig har latt sig vanære, eller
det kommer en skinnsykens ånd over ham, så han
blir skinnsyk på sin hustru, uaktet hun ikke har latt sig
vanære, 15 da skal mannen ta sin hustru med sig til
presten og som offer for henne ha med tiendedelen av
en efa byggmel; men han skal ikke helle olje på det,
heller ikke legge virak på det; for det er et skinnsyke-
matoffer, et ihukommelses-matoffer, som skal minne
om en brøde. 16 Så skal presten føre henne frem
og stille henne for Herrens åsyn. 17 Og presten skal
ta hellig vann i et lerkar og ta noget av støvet som
er på tabernaklets gulv, og kaste i vannet. 18 Og
når presten har stilt kvinnen frem for Herrens åsyn,
skal han løse hennes hår og legge ihukommelses-
matofferet i hennes hender - et skinnsyke-matoffer
er det - og i sin hånd skal presten ha bitterhetens
vann, som volder forbannelse. 19 Så skal presten ta
kvinnen i ed og si til henne: Så sant ingen har ligget
hos dig, og så sant du ikke har vært utro mot din mann
og latt dig vanære, så skal du intet mén ha av dette
bitterhetens vann som volder forbannelse. 20 Men
er det så at du har vært utro mot din mann og latt
dig vanære, og at nogen annen enn din mann har
hatt samleie med dig 21 - nu skal presten lese op
forbannelses-eden for kvinnen og si til henne: - så
gjøre Herren dig til en forbannelse og til en ed blandt
ditt folk; han la dine hofter svinne inn og din buk hovne
op; 22 og dette vann som volder forbannelse, skal
trenge inn i dine innvoller, så din buk hovner op og dine
hofter svinner inn. Og kvinnen skal si: Amen! Amen!
23 Derefter skal presten skrive op disse forbannelser
på et blad og vaske dem ut i bitterhetens vann, 24
og han skal la kvinnen drikke bitterhetens vann, som
volder forbannelse, og vannet som volder forbannelse,
skal trenge inn i henne og volde bitter ve. 25 Så skal
presten ta skinnsyke-matofferet av kvinnens hånd og
svinge det for Herrens åsyn og bære det frem til alteret.
26 Og presten skal ta en håndfull av matofferet som
ihukommelses-offer og brenne det på alteret; Og så
skal han la kvinnen drikke vannet. 27 Og når han har
latt henne drikke vannet, da skal det skje at dersom
hun har latt sig vanære og har vært utro mot sin mann,
så skal vannet som volder forbannelse, trenge inn i
henne og volde bitter ve; hennes buk skal hovne op og
hennes hofter svinne inn; og den kvinne skal bli til en
forbannelse blandt sitt folk. 28 Men har kvinnen ikke
latt sig vanære, og er hun ren, da skal hun intet mén
ha av det, og hun skal få barn. 29 Dette er skinnsyke-
loven: Når en kvinne er utro mot sin mann og lar sig
vanære, 30 eller når en skinnsykens ånd kommer over
en mann, så han blir skinnsyk på sin hustru, så skal
han stille kvinnen frem for Herrens åsyn, og presten
skal gjøre med henne alt det som er sagt i denne lov.
31 Og mannen skal være fri for skyld, men kvinnen
skal lide for sin misgjerning.

6 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Israels barn
og si til dem: Når en mann eller kvinne gjør et hellig
løfte om å ville være nasireer og vie sig til Herren, 3
så skal han holde sig fra vin og sterk drikk; eddik av
vin eller annen sterk eddik skal han ikke drikke og
heller ikke nogen saft som er tillaget av druer; hverken
friske eller tørre druer skal han ete. 4 Så lenge hans

innvielse varer, skal han ikke ete noget av det som
tillages av vintreet, like fra kjerne til skall. 5 Så lenge
hans innvielses-løfte gjelder, skal der ikke gå rakekniv
over hans hode; inntil hans innvielses-tid er til ende,
skal han være hellig, han skal la sitt hodehår vokse
fritt. 6 Så lenge han er innvidd til Herren, skal han
ikke komme nær noget lik. 7 Ikke engang om hans
far eller mor eller bror eller søster dør, må han føre
urenhet over sig for deres skyld; for han bærer på
sitt hode tegnet på innvielsen til sin Gud. 8 Hele sin
innvielses-tid er han hellig for Herren. 9 Men dør der
nogen hos ham uventet og brått og fører urenhet over
hans innvidde hode, da skal han rake sitt hode den
dag han blir ren; den syvende dag skal han rake det.
10 Og på den åttende dag skal han komme til presten
med to turtelduer eller to dueunger, til inngangen til
sammenkomstens telt. 11 Og presten skal ofre den
ene til syndoffer og den andre til brennoffer og gjøre
soning for ham og rense ham for den synd han har ført
over sig ved å komme nær liket. Så skal han samme
dag hellige sitt hode, 12 og på ny vie sig til Herren for
like sa lang tid som han først hadde lovt, og føre frem
et årsgammelt lam til skyldoffer; den første tid gjelder
ikke mere, fordi hans innvielse blev utskjemt. 13 Dette
er loven for nasireeren: Den dag hans innvielses-
tid er til ende, skal han føres frem til inngangen til
sammenkomstens telt, 14 og han skal bære frem
for Herren sitt offer, et årsgammelt værlam uten lyte
til brennoffer og et årsgammelt hunlam uten lyte til
syndoffer og en vær uten lyte til takkoffer 15 og en kurv
med usyrede kaker av fint mel, kaker med olje i, og
usyrede brødleiver smurt med olje, og matofferet og
drikkofferne som hører til. 16 Og presten skal bære det
frem for Herrens åsyn og ofre hans syndoffer og hans
brennoffer. 17 Og væren skal han ofre som takkoffer til
Herren sammen med kurven med de usyrede kaker, og
så skal presten ofre hans matoffer og hans drikkoffer.
18 Derefter skal nasireeren rake sitt innvidde hode ved
inngangen til sammenkomstens telt, og han skal ta sitt
innvidde hodehår og legge det på ilden som er under
takkofferet. 19 Og presten skal ta en bog av væren,
efterat den er kokt, og en usyret kake av kurven og en
usyret brødleiv og legge dem i hendene på nasireeren,
efterat han har raket av sitt innvielsestegn. 20 Så skal
presten svinge dem for Herrens åsyn; det er helliget
presten foruten svinge-brystet og løfte-låret. Siden
kan nasireeren drikke vin. 21 Dette er loven for den
som gjør et nasireer-løfte, dette er det han skal ofre til
Herren på grunn av sin innvielse, foruten det han ellers
har råd til; han skal holde sig efter det løfte han har
gjort, foruten det loven om hans innvielse krever. 22
Og Herren talte til Moses og sa: 23 Tal til Aron og hans
sønner og si: Således skal I si når I velsigner Israels
barn: 24 Herren velsigne dig og bevare dig! 25 Herren
la sitt åsyn lyse over dig og være dig nådig! 26 Herren
løfte sitt åsyn på dig og gi dig fred! 27 Således skal de
legge mitt navn på Israels barn, og jeg vil velsigne
dem.

7 Da nu Moses var ferdig med å reise tabernaklet
og hadde salvet det og helliget det med alt som
hørte til det, og likeledes salvet og helliget alteret med
alt som hørte til det, 2 da kom Israels høvdinger,
overhodene for sine familier, stammefyrstene, de som
stod over alle som var blitt mønstret, og bar frem
gaver. 3 De bar sin gave frem for Herrens åsyn, seks
vogner med dekke over og tolv okser, en vogn for to
høvdinger og en okse for hver; og de førte dem frem
foran tabernaklet. 4 Og Herren sa til Moses: 5 Ta imot
dette av dem, forat det kan brukes til tjenesten ved
sammenkomstens telt, og du skal gi det til levittene,
efter som enhver av dem trenger det til sin tjeneste.
6 Da tok Moses vognene og oksene og gav dem til
levittene. 7 To av vognene og fire av oksene gav
han til Gersons barn, efter deres særlige tjeneste.
8 Og fire av vognene og åtte av oksene gav han til
Meraris barn, efter deres særlige tjeneste under opsyn
av Itamar, sønn til Aron, presten. 9 Men til Kahats
barn gav han ikke noget, fordi de skulde ta vare på
de hellige ting og bære dem på sine skuldrer. 10
Den dag alteret blev salvet, kom høvdingene med
gaver til dets innvielse, og de bar sin gave frem foran
alteret. 11 Da sa Herren til Moses: La høvdingene
komme med sin gave til alterets innvielse hver sin
dag! 12 Og den som bar frem sin gave den første
dag, var Nahson, Amminadabs sønn, høvdingen for
Juda stamme. 13 Hans gave var et sølvfat som veide
hundre og tretti sekel, en sølvskål på sytti sekel efter
helligdommens vekt, begge fulle av fint mel blandet
med olje, til matoffer, 14 en skål av gull på ti sekel, full
av røkelse, 15 en ung okse, en vær og et årsgammelt
lam til brennoffer, 16 en gjetebukk til syndoffer 17 og
til takkoffer to okser, fem værer, fem bukker og fem
årsgamle lam. Dette var Nahsons, Amminadabs sønns
gave. 18 Den annen dag kom Netanel, Suars sønn,
Issakars høvding, med sin gave. 19 Han bar frem som
sin gave et sølvfat som veide hundre og tretti sekel,
en sølvskål på sytti sekel efter helligdommens vekt,
begge fulle av fint mel blandet med olje, til matoffer, 20
en skål av gull på ti sekel, full av røkelse, 21 en ung
okse, en vær og et årsgammelt lam til brennoffer, 22
en gjetebukk til syndoffer 23 og til takkoffer to okser,
fem værer, fem bukker og fem årsgamle lam. Dette var
Netanels, Suars sønns gave. 24 Den tredje dag kom
høvdingen for Sebulons barn, Eliab, Helons sønn. 25

Hans gave var et sølvfat som veide hundre og tretti
sekel, en sølvskål på sytti sekel efter helligdommens
vekt, begge fulle av fint mel blandet med olje, til
matoffer, **26** en skål av gull på ti sekel, full av røkelse,
27 en ung okse, en vær og et årsgammelt lam til
brennoffer, **28** en gjetebukk til syndoffer **29** og til
takkoffer to okser, fem værer, fem bukker og fem
årsgamle lam. Dette var Eliabs, Helons sønns gave. **30**
Den fjerde dag kom høvdingen for Rubens barn, Elisur,
Sede'urs sønn. **31** Hans gave var et sølvfat som veide
hundre og tretti sekel, en sølvskål på sytti sekel efter
helligdommens vekt, begge fulle av fint mel blandet
med olje, til matoffer, **32** en skål av gull på ti sekel, full
av røkelse, **33** en ung okse, en vær og et årsgammelt
lam til brennoffer, **34** en gjetebukk til syndoffer **35**
og til takkoffer to okser, fem værer, fem bukker og
fem årsgamle lam. Dette var Elisurs, Sede'urs sønns
gave. **36** Den femte dag kom høvdingen for Simeons
barn, Selumiel, Surisaddais sønn. **37** Hans gave
var et sølvfat som veide hundre og tretti sekel, en
sølvskål på sytti sekel efter helligdommens vekt, begge
fulle av fint mel blandet med olje, til matoffer, **38** en
skål av gull på ti sekel, full av røkelse, **39** en ung
okse, en vær og et årsgammelt lam til brennoffer,
40 en gjetebukk til syndoffer **41** og til takkoffer to
okser, fem værer, fem bukker og fem årsgamle lam.
Dette var Selumiels, Surisaddais sønns gave. **42** Den
sjette dag kom høvdingen for Gads barn, Eljasaf,
De'uels sønn. **43** Hans gave var et sølvfat som veide
hundre og tretti sekel, en sølvskål på sytti sekel efter
helligdommens vekt, begge fulle av fint mel blandet
med olje, til matoffer, **44** en skål av gull på ti sekel, full
av røkelse, **45** en ung okse, en vær og et årsgammelt
lam til brennoffer, **46** en gjetebukk til syndoffer **47**
og til takkoffer to okser, fem værer, fem bukker og
fem årsgamle lam. Dette var Eljasafs, De'uels sønns
gave. **48** Den syvende dag kom høvdingen for Efra'ims
barn, Elisama, Ammihuds sønn. **49** Hans gave var et
sølvfat som veide hundre og tretti sekel, en sølvskål
på sytti sekel efter helligdommens vekt, begge fulle
av fint mel blandet med olje, til matoffer, **50** en skål
av gull på ti sekel, full av røkelse, **51** en ung okse,
en vær og et årsgammelt lam til brennoffer, **52** en
gjetebukk til syndoffer **53** og til takkoffer to okser, fem
værer, fem bukker og fem årsgamle lam. Dette var
Elisamas, Ammihuds sønns gave. **54** Den åttende
dag kom høvdingen for Manasses barn, Gamliel,
Pedasurs sønn. **55** Hans gave var et sølvfat som veide
hundre og tretti sekel, en sølvskål på sytti sekel efter
helligdommens vekt, begge fulle av fint mel blandet
med olje, til matoffer, **56** en skål av gull på ti sekel, full
av røkelse, **57** en ung okse, en vær og et årsgammelt
lam til brennoffer, **58** en gjetebukk til syndoffer **59** og
til takkoffer to okser, fem værer, fem bukker og fem
årsgamle lam. Dette var Gamliels, Pedasurs sønns
gave. **60** Den niende dag kom høvdingen for Benjamins
barn, Abidan, Gideonis sønn. **61** Hans gave var et
sølvfat som veide hundre og tretti sekel, en sølvskål
på sytti sekel efter helligdommens vekt, begge fulle
av fint mel blandet med olje, til matoffer, **62** en skål
av gull på ti sekel, full av røkelse, **63** en ung okse,
en vær og et årsgammelt lam til brennoffer, **64** en
gjetebukk til syndoffer **65** og til takkoffer to okser, fem
værer, fem bukker og fem årsgamle lam. Dette var
Abidans, Gideonis sønns gave. **66** Den tiende dag kom
høvdingen for Dans barn, Akieser, Ammisaddais sønn.
67 Hans gave var et sølvfat som veide hundre og tretti
sekel, en sølvskål på sytti sekel efter helligdommens
vekt, begge fulle av fint mel blandet med olje, til
matoffer, **68** en skål av gull på ti sekel, full av røkelse,
69 en ung okse, en vær og et årsgammelt lam til
brennoffer, **70** en gjetebukk til syndoffer **71** og til
takkoffer to okser, fem værer, fem bukker og fem
årsgamle lam. Dette var Akiesers, Ammisaddais sønns
gave. **72** Den ellevte dag kom høvdingen for Asers
barn, Pagiel, Okrans sønn. **73** Hans gave var et sølvfat
som veide hundre og tretti sekel, en sølvskål på sytti
sekel efter helligdommens vekt, begge fulle av fint
mel blandet med olje, til matoffer, **74** en skål av gull
på ti sekel, full av røkelse, **75** en ung okse, en vær
og et årsgammelt lam til brennoffer, **76** en gjetebukk
til syndoffer **77** og til takkoffer to okser, fem værer,
fem bukker og fem årsgamle lam. Dette var Pagiels,
Okrans sønns gave. **78** Den tolvte dag kom høvdingen
for Naftalis barn, Akira, Enans sønn. **79** Hans gave var
et sølvfat som veide hundre og tretti sekel, en sølvskål
på sytti sekel efter helligdommens vekt, begge fulle av
fint mel blandet med olje, til matoffer, **80** en skål av gull
på ti sekel, full av røkelse, **81** en ung okse, en vær og
et årsgammelt lam til brennoffer, **82** en gjetebukk til
syndoffer **83** og til takkoffer to okser, fem værer, fem
bukker og fem årsgamle lam. Dette var Akiras, Enans
sønns gave. **84** Dette var gavene fra Israels høvdinger
til alterets innvielse på den tid det blev salvet: tolv
sølvfat, tolv sølvskåler, tolv gullskåler, **85** hvert sølvfat
på hundre og tretti sekel og hver skål på sytti sekel; alt
sølvet i karene gikk op til to tusen og fire hundre sekel
efter helligdommens vekt - **86** tolv gullskåler fulle av
røkelse, hver skål på ti sekel efter helligdommens vekt;
alt gullet i skålene gikk op til hundre og tyve sekel. **87**
Storfeet til brennofferet var i alt tolv okser; dertil kom
tolv værer, tolv årsgamle lam med tilhørende matoffer
og tolv gjetebukker til syndoffer. **88** Og storfeet til
takkofferet var i alt fire og tyve okser; dertil kom seksti

værer, seksti bukker og seksti årsgamle lam. Dette
var gavene til alterets innvielse, efterat det var salvet.
89 Og når Moses gikk inn i sammenkomstens telt for
å tale med ham, da hørte han røsten tale til sig fra
nådestolen ovenover vidnesbyrdets ark mellem de to
kjeruber; således talte han til ham.

8 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Aron og
si til ham: Når du setter lampene op, skal alle syv
lamper kaste sitt lys rett frem for lysestaken. 3 Og Aron
gjorde således; han satte lampene op så de kastet sitt
lys rett frem for lysestaken, således som Herren hadde
befalt Moses. 4 Lysestaken var gjort av gull i drevet
arbeid; både foten og blomstene var drevet arbeid;
efter det billede Herren hadde vist Moses, hadde han
gjort lysestaken. 5 Og Herren talte til Moses og sa: 6
Du skal ta levittene ut blandt Israels barn og rense
dem! 7 Og således skal du gjøre med dem for å rense
dem: Du skal sprenge renselses-vann på dem, og de
skal la rakekniv gå over hele sitt legeme og tvette sine
klær og således rense sig. 8 Så skal de ta en ung okse
og matofferet som hører til, fint mel blandet med olje;
og en annen ung okse skal du ta til syndoffer. 9 Og du
skal la levittene komme frem foran sammenkomstens
telt, og du skal samle hele Israels barns menighet. 10
Så skal du la levittene trede frem for Herrens åsyn, og
Israels barn skal legge sine hender på levittene. 11
Og Aron skal innvie levittene for Herrens åsyn som et
svinge-offer fra Israels barn, og deres arbeid skal være
å utføre Herrens tjeneste. 12 Så skal levittene legge
sine hender på oksenes hoder, og du skal ofre den ene
til syndoffer og den andre til brennoffer for Herren for å
gjøre soning for levittene. 13 Og du skal stille levittene
frem for Aron og hans sønner, og du skal innvie dem
som et svinge-offer for Herren. 14 Således skal du
skille levittene ut blandt Israels barn, og levittene skal
høre mig til. 15 Og derefter skal levittene komme og
tjene ved sammenkomstens telt, når du har renset
dem og innvidd dem. 16 For de er helt overgitt til mig
som en gave fra Israels barn; istedenfor alt som åpner
morsliv, alle førstefødte blandt Israels barn, har jeg
tatt dem ut for mig. 17 For mig hører alt førstefødt
til blandt Israels barn, både folk og fe; den dag jeg
slo alt førstefødt i Egyptens land, helliget jeg dem for
mig. 18 Men nu har jeg tatt levittene i stedet for alle
førstefødte blandt Israels barn. 19 Jeg tok levittene
ut blandt Israels barn og overgav dem helt til Aron
og hans sønner, forat de skulde gjøre tjeneste ved
sammenkomstens telt for Israels barn og gjøre soning
for dem, så Israels barn ikke skal føre ulykke over sig
ved å komme nær til helligdommen. 20 Og Moses og
Aron og hele Israels barns menighet gjorde således
med levittene; aldeles som Herren hadde befalt Moses
om levittene, således gjorde Israels barn med dem. 21
Og levittene renset sig og tvettet sine klær, og Aron
innvidde dem for Herrens åsyn og gjorde soning for
dem, så de blev rene. 22 Så kom levittene og utførte
sin tjeneste ved sammenkomstens telt under tilsyn
av Aron og hans sønner; som Herren hadde befalt
Moses om levittene, således gjorde de med dem. 23
Og Herren talte til Moses og sa: 24 Dette er loven som
gjelder for levittene: Fra han er fem og tyve år gammel,
skal han komme og gjøre tjeneste med å arbeide ved
sammenkomstens telt. 25 Men fra han er femti år
gammel, skal han trede tilbake fra arbeidstjenesten og
ikke arbeide mere. 26 Dog skal han gå sine brødre til
hånde i sammenkomstens telt og ta vare på det som
er å vareta; men nogen arbeidstjeneste skal han ikke
utføre. Således skal du lage det for levittene med det
de har å vareta.

9 Og Herren talte til Moses i Sinai ørken i det annet
år efterat de var gått ut av Egyptens land, i den
første måned, og sa: 2 Israels barn skal holde påske
på den fastsatte tid. 3 Den fjortende dag i denne
måned, mellem de to aftenstunder, skal I holde påske
på den fastsatte tid. Efter alle lover og forskrifter som
gjelder om den, skal I holde den. 4 Da talte Moses til
Israels barn og sa at de skulde holde påske. 5 Og de
holdt påske i den første måned, på den fjortende dag i
måneden, mellem de to aftenstunder, i Sinai ørken;
aldeles som Herren hadde befalt Moses, således
gjorde Israels barn. 6 Men det var nogen menn som var
blitt urene av et lik, så de ikke kunde holde påske den
dag; disse menn trådte samme dag frem for Moses og
Aron 7 og sa til ham: Vi er blitt urene av et lik; hvorfor
skal det være oss nektet å bære frem Herrens offer
på den fastsatte tid sammen med de andre Israels
barn? 8 Da sa Moses til dem: Vent, så jeg kan få høre
hvad Herren befaler om eder. 9 Og Herren talte til
Moses og sa: 10 Tal til Israels barn og si: Om nogen
blandt eder eller blandt eders efterkommere er blitt
uren av et lik eller er på langreise, skal han allikevel
holde påske for Herren; 11 i den annen måned på
den fjortende dag, mellem de to aftenstunder, skal de
holde den; med usyret brød og bitre urter skal de ete
påskelammet. 12 De skal ikke levne noget av det til
om morgenen og ikke bryte noget ben på det; de skal i
ett og alt holde påsken efter loven som gjelder om
den. 13 Men den som er ren og ikke er på reise og
enda lar være å holde påske, han skal utryddes av
sitt folk, fordi han ikke bar frem Herrens offer på den
fastsatte tid; den mann skal lide for sin synd. 14 Og
når en fremmed opholder sig hos eder og vil holde
påske for Herren, så skal han holde den efter loven om
påsken og efter forskriftene om den; der skal gjelde

én lov for eder, både for den fremmede og for den
innfødte i landet. 15 Den dag tabernaklet blev reist,
dekket skyen tabernaklet, vidnesbyrdets telt; og om
aftenen var der som et ildskjær over tabernaklet like til
om morgenen. 16 Således var det alltid: Skyen dekket
det, og om natten var der som et ildskjær. 17 Og hver
gang skyen løftet sig fra teltet, brøt Israels barn straks
op; og på det sted hvor skyen lot sig ned, der leiret
Israels barn sig. 18 Efter Herrens befaling brøt Israels
barn op, og efter Herrens befaling leiret de sig; alle de
dager skyen hvilte over tabernaklet, lå de i leir. 19 Når
skyen blev over tabernaklet i mange dager, da rettet
Israels barn sig efter det som Herren hadde sagt, og
brøt ikke op. 20 Stundom hendte det at skyen var bare
nogen få dager over tabernaklet; efter Herrens befaling
lå de da i leir, og efter Herrens befaling brøt de op. 21
Men stundom hendte det at skyen var der bare fra
aften til morgen; når da skyen løftet sig om morgenen,
brøt de op. Eller den var der en dag og en natt; når da
skyen løftet sig, brøt de op. 22 Eller den var der et
par dager eller en måned eller enda lenger; når skyen
drygde så lenge og blev liggende over tabernaklet, da
lå Israels barn i leir og brøt ikke op, men når den løftet
sig, brøt de op. 23 Efter Herrens befaling leiret de sig,
og efter Herrens befaling brøt de op; de rettet sig efter
det som Herren hadde sagt - efter det som Herren
hadde befalt ved Moses.

10 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Gjør dig to
trompeter av sølv; i drevet arbeid skal du gjøre
dem. Og du skal bruke dem når menigheten skal
kalles sammen, og når leirene skal bryte op. 3 Når
der støtes i dem begge, da skal hele menigheten
samle sig hos dig ved inngangen til sammenkomstens
telt. 4 Støtes der bare i den ene, da skal høvdingene,
overhodene for Israels tusener, samle sig hos dig. 5
Men når I blåser alarm, da skal de leire som ligger
mot øst, bryte op. 6 Og når I blåser alarm annen
gang, da skal de leire som ligger mot syd, bryte op.
Alarm skal der blåses når de skal bryte op. 7 Men når
menigheten skal kalles sammen, skal I støte i dem og
ikke blåse alarm. 8 Arons sønner, prestene, er det
som skal blåse i trompetene. Dette skal være en evig
lov for eder, fra slekt til slekt. 9 Og når I drar i krig i
eders land mot fiender som overfaller eder, da skal I
blåse alarm med trompetene; og Herren eders Gud
skal komme eder i hu, så I skal bli frelst fra eders
fiender. 10 Og på eders gledesdager og eders høitider
og eders nymånedager skal I støte i trompetene når I
ofrer eders brennoffer og eders takkoffer, og de skal
minne om eder for eders Guds åsyn; jeg er Herren
eders Gud. 11 Og det skjedde i det annet år i den
annen måned, på den tyvende dag i måneden, da
løftet skyen sig fra vidnesbyrdets tabernakel, 12 og
Israels barn brøt op og drog i dagsreiser fra Sinai
ørken, og skyen lot sig ned i ørkenen Paran. 13 Dette
var første gang de brøt op, og det var efter Herrens
ord ved Moses. 14 Først brøt Judas barns leir op med
sitt banner, hær efter hær, og høvdingen for deres hær
var Nahson, Amminadabs sønn. 15 Og høvding for
Issakars stammes hær var Netanel, Suars sønn. 16 Og
høvding for Sebulons stammes hær var Eliab, Helons
sønn. 17 Så blev tabernaklet tatt ned, og Gersons
barn og Meraris barn, de som bar tabernaklet, brøt op.
18 Så brøt Rubens leir op med sitt banner, hær efter
hær, og høvdingen for deres hær var Elisur, Sede'urs
sønn. 19 Og høvding for Simeons stammes hær var
Selumiel, Surisaddais sønn. 20 Og høvding for Gads
stammes hær var Eljasaf, De'uels sønn. 21 Så brøt
kahatittene op, de som bar de høihellige ting; og før de
kom frem, hadde de andre reist tabernaklet. 22 Så
brøt Efra'ims leir op med sitt banner, hær efter hær,
og høvdingen for deres hær var Elisama, Ammihuds
sønn. 23 Og høvding for Manasse stammes hær var
Gamliel, Pedasurs sønn. 24 Og høvding for Benjamins
stammes hær var Abidan, Gideonis sønn. 25 Så brøt
Dans leir op med sitt banner, hær efter hær - de var
hele togets baktropp, og høvdingen for deres hær var
Akieser, Ammisaddais sønn. 26 Og høvding for Asers
stammes hær var Pagiel, Okrans sønn. 27 Og høvding
for Naftali stammes hær var Akira, Enans sønn. 28
Således var Israels barn fylket når de brøt op, hær for
hær. Så brøt de op, 29 og Moses sa til midianitten
Hobab, Re'uels sønn, Moses' svoger: Vi bryter nu op
til det sted hvorom Herren har sagt: Jeg vil gi eder det.
Kom med oss! Så vil vi gjøre vel imot dig; for Herren
har lovt Israel alt hvad godt er. 30 Men han svarte: Jeg
vil ikke gå med, jeg vil dra hjem til mitt land og min
slekt. 31 Da sa Moses: Å nei, forlat oss ikke! Du vet jo
best hvor vi kan leire oss i ørkenen, og du skal være
vårt øie; 32 går du med oss, da vil vi la dig få godt
av det gode som Herren gjør mot oss. 33 Så drog de
da fra Herrens berg tre dagsreiser frem; og Herrens
pakts ark drog foran dem de tre dagsreiser for å søke
et hvilested for dem. 34 Herrens sky var over dem
om dagen når de brøt op fra leiren. 35 Og når arken
brøt op, sa Moses: Reis dig, Herre, så dine fiender
spredes, og de som hater dig, flyr for ditt åsyn! 36 Og
når den hvilte, sa han: Kom tilbake, Herre, til Israels
titusen tusener!

11 Men folket knurret, og dette mishaget Herren; for
da Herren hørte det, blev hans vrede optendt, og
ild fra Herren slo ned mellem dem og fortærte nogen
ytterst i leiren. 2 Da ropte folket til Moses, og Moses
bad til Herren, og ilden blev slukket. 3 Og han kalte

dette sted Tabera, fordi Herrens ild hadde slått ned
mellem dem. 4 Men den sammenløpne hop som fulgte
med dem, blev grepet av lystenhet; også Israels barn
begynte da atter å jamre sig og sa: Å, om vi hadde
kjøtt å ete! 5 Vi minnes fisken som vi åt i Egypten for
intet, gresskarene og melonene og purren og rødløken
og hvitløken. 6 Men nu vansmekter vår sjel, for her er
ingenting; Vi ser ikke annet for våre øine enn mannaen.
7 Mannaen lignet korianderfrø, og av utseende var den
som bdellium. 8 Folket løp hit og dit og sanket og
malte den på håndkvern eller støtte den i morter og
kokte den i gryter eller bakte kaker av den, og den
smakte som oljekake. 9 Når duggen falt ned over
leiren om natten, da falt mannaen ned sammen med
den. 10 Og Moses hørte folket gråte rundt om i alle
familier, enhver i døren til sitt telt, og Herrens vrede
optendtes storlig; og Moses blev ille til mote derover.
11 Da sa Moses til Herren: Hvorfor har du gjort så ille
mot din tjener, og hvorfor har jeg ikke funnet nåde for
dine øine, siden du har lagt byrden av hele dette folk
på mig? 12 Har jeg undfanget hele dette folk, har jeg
født det, siden du sier jeg skal bære det i min favn,
likesom ammen bærer det diende barn, og føre det til
det land du har tilsvoret dets fedre? 13 Hvor skal jeg ta
kjøtt fra til hele dette folk? For de kommer gråtende til
mig og sier: Gi oss kjøtt å ete! 14 Jeg makter ikke å
bære hele dette folk alene; det er mig for tungt. 15 Vil
du gjøre således mot mig, så drep mig heller med én
gang, dersom jeg har funnet nåde for dine øine, og la
mig slippe å se min ulykke! 16 Da sa Herren til Moses:
Kall mig sammen sytti menn av Israels eldste, de som
du vet er folkets eldste og dets tilsynsmenn, og du
skal ta dem med dig til sammenkomstens telt, og la
dem stille sig op der sammen med dig. 17 Så vil jeg
komme ned og tale med dig der, og jeg vil ta av den
ånd som er over dig, og legge på dem, så de kan bære
byrden av folket sammen med dig, og du ikke skal
bære den alene. 18 Og til folket skal du si: Hellige eder
til imorgen, så skal I få kjøtt å ete, siden I har grått
for Herren og sagt: Å, om vi hadde kjøtt å ete, for i
Egypten hadde vi det godt. Nu vil Herren gi eder kjøtt,
så I kan ete. 19 Ikke bare én dag skal I ete av det, og
ikke to dager og ikke fem dager og ikke tyve dager, 20
men en hel måned, til I ikke lenger tåler lukten av det,
og det byr eder imot, fordi I foraktet Herren, som er
midt iblandt eder, og gråt for hans åsyn og sa: Hvorfor
drog vi da ut av Egypten? 21 Og Moses sa: Seks
hundre tusen mann til fots teller det folk som jeg følges
med, og du sier: Jeg vil gi dem kjøtt, så de kan ete en
hel måned! 22 Skal der da slaktes så meget småfe og
storfe til dem at det blir nok for dem? Eller skal alle
fiskene i havet sankes sammen til dem, så det blir nok
for dem? 23 Da sa Herren til Moses: Er Herrens arm
for kort? Nu skal du få se om det vil gå dig som jeg har
sagt, eller ikke. 24 Så gikk Moses ut og kunngjorde
Herrens ord for folket, og han samlet sytti menn av
folkets eldste og lot dem stille sig rundt om teltet. 25
Da kom Herren ned i skyen og talte til ham, og han tok
av den ånd som var over ham, og la på de sytti eldste,
og det skjedde da ånden hvilte over dem, da talte de
profetiske ord, men siden gjorde de det ikke mere. 26
Men det var to menn blitt tilbake i leiren, den ene hette
Eldad, og den andre Medad, og ånden hvilte over dem,
for de var blandt de opskrevne, men de var ikke gått
ut til teltet; og de talte profetisk i leiren. 27 Da løp en
gutt ut og meldte det til Moses og sa: Eldad og Medad
taler profetisk i leiren. 28 Og Josva, Nuns sønn, som
hadde tjent Moses fra sin ungdom av, tok til orde og
sa: Min herre Moses, forbyd dem det! 29 Men Moses
sa til ham: Er du nidkjær for min skyld? Gid alt Herrens
folk var profeter, gid Herren vilde legge sin Ånd på
dem! 30 Så gikk Moses tilbake til leiren, både han og
de eldste av Israel. 31 Da brøt det løs en storm fra
Herren, og den førte vaktler inn fra havet og strødde
dem over leiren, omkring en dagsreise på den ene
kant og omkring en dagsreise på den andre kant rundt
om leiren og omkring to alen over jordens overflate. 32
Da stod folket op og gikk hele den dag og hele natten
og hele den næste dag og sanket vaktlene; den som
hadde samlet minst, hadde sanket ti homer. Og de
bredte dem ut rundt om leiren. 33 Men mens kjøttet
ennu var mellem deres tenner, før det var helt fortært,
optendtes Herrens vrede mot folket, og Herren lot det
bli et meget stort mannefall blandt folket. 34 Og de
kalte dette sted Kibrot Hatta'ava, fordi de der begravde
dem som hadde vært så lystne. 35 Fra Kibrot-Hatta'ava
brøt folket op til Haserot, og de blev i Haserot.

12 Engang talte Mirjam og Aron ille om Moses for
den etiopiske kvinnes skyld som han hadde tatt
til hustru; for han hadde ektet en etiopisk kvinne. 2 Og
de sa: Er det bare Moses Herren har talt med, har
han ikke talt med oss og? Og Herren hørte det. 3
Men Moses var en meget saktmodig mann, mere enn
alle mennesker på jorden. 4 Og med ett sa Herren
til Moses og til Aron og til Mirjam: Gå ut, alle tre, til
sammenkomstens telt! Og de gikk ut alle tre. 5 Da
kom Herren ned i en skystøtte og stod i inngangen
til teltet, og han kalte på Aron og Mirjam, og de gikk
ut begge to. 6 Og han sa: Hør nu hvad jeg har å si
eder: Er det en profet som I, så gir jeg, Herren, mig til
kjenne for ham i syner og taler med ham i drømmer. 7
Men så er det ikke med min tjener Moses; han er tro
i hele mitt hus. 8 Munn til munn taler jeg med ham,
klart og ikke i gåter, og han skuer Herrens skikkelse.

Hvorledes kunde I da våge å tale ille om Moses, min
tjener? 9 Og Herrens vrede optendtes mot dem, og
han gikk bort. 10 Og da skyen vek bort fra teltet, se, da
var Mirjam spedalsk, hvit som sne; og da Aron vendte
sig mot Mirjam, så han at hun var spedalsk. 11 Da sa
Aron til Moses: Hør mig, herre! La oss ikke lide for en
synd vi har gjort i vår dårskap! 12 La henne ikke være
som et dødt foster, hvis kjøtt er halvt fortært når det
kommer ut av morsliv! 13 Da ropte Moses til Herren
og sa: Akk Gud, helbred henne! 14 Og Herren sa til
Moses: Om hennes far hadde spyttet henne i ansiktet,
skulde hun da ikke sitte med skammen i syv dager? La
henne holdes innestengt utenfor leiren i syv dager, så
kan hun komme tilbake igjen. 15 Og Mirjam blev holdt
innestengt utenfor leiren i syv dager; og folket brøt ikke
op før Mirjam var kommet tilbake igjen. 16 Derefter
brøt folket op fra Haserot og leiret sig i ørkenen Paran.

13 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Send avsted
menn for å utspeide Kana'ans land, som jeg nu
vil gi Israels barn! En mann for hver fedrenestamme
skal I sende; hver av dem skal være en høvding
blandt folket. 3 Da sendte Moses dem fra ørkenen
Paran efter Herrens ord; alle var de overhoder for
Israels barn. 4 Og dette var deres navn: For Rubens
stamme Sammua, Sakkurs sønn, 5 for Simeons
stamme Safat, Horis sønn, 6 for Juda stamme Kaleb,
Jefunnes sønn, 7 for Issakars stamme Jigeal, Josefs
sønn, 8 for Efra'ims stamme Hosea, Nuns sønn, 9 for
Benjamins stamme Palti, Rafus sønn, 10 for Sebulons
stamme Gaddiel, Sodis sønn, 11 for Josefs stamme,
for Manasse stamme Gaddi, Susis sønn, 12 for Dans
stamme Ammiel, Gemallis sønn, 13 for Asers stamme
Setur, Mikaels sønn, 14 for Naftali stamme Nahbi,
Vofsis sønn, 15 for Gads stamme Ge'uel, Makis sønn.
16 Dette var navnene på de menn som Moses sendte
for å utspeide landet; men Moses gav Hosea, Nuns
sønn, navnet Josva. 17 Og Moses sendte dem for å
utspeide Kana'ans land, og han sa til dem: Dra op her
til sydlandet og stig op i fjellene 18 og se hvordan
landet er, og om folket som bor der, er sterkt eller
svakt, om det er lite eller stort, 19 og hvordan det land
er som det bor i, om det er godt eller dårlig, og hvordan
de byer er som det bor i, om det bor i leire eller i
festninger, 20 og hvordan jorden er, om den er fet eller
mager, om det er trær der eller ikke! Vær ved godt
mot og ta med eder av landets frukt! Det var nettop på
den tid de første druer blev modne. 21 Så drog de
da op og utspeidet landet fra ørkenen Sin til Rehob,
bortimot Hamat. 22 De drog op til sydlandet og kom til
Hebron; der bodde Akiman, Sesai og Talmai, Anaks
barn - Hebron var bygget syv år før Soan i Egypten. 23
Så kom de til Eskol-dalen; der skar de av en vinranke
med en drueklase, og den bar to mann mellem sig på
en stang; likeledes tok de granatepler og fikener. 24
Dette sted blev kalt Eskol-dalen efter den drueklase
som Israels barn skar av der. 25 Da firti dager var til
ende, vendte de tilbake efter å ha utspeidet landet. 26
De gikk avsted og fant Moses og Aron og hele Israels
barns menighet i ørkenen Paran, i Kades, og gav
dem og hele menigheten beskjed om hvad de hadde
sett, og viste dem landets frukt. 27 De fortalte ham og
sa: Vi kom til det land du sendte oss til, og det flyter
virkelig med melk og honning, og her er dets frukt. 28
Men det folk som bor i landet, er sterkt, og byene er
som festninger og meget store; der så vi også Anaks
barn. 29 Amalekittene bor i sydlandet, og hetittene
og jebusittene og amorittene bor i fjellbygdene, og
kana'anittene bor ute ved havet og langsmed Jordan.
30 Men da folket knurret mot Moses, søkte Kaleb å
stagge dem og sa: Vi vil dra op og ta landet i eie; vi
skal nok få det i vår makt. 31 Men de menn som hadde
vært med ham der op, sa: Vi makter ikke å dra op mot
det folk; for det er sterkere enn vi. 32 Og de talte ille
blandt Israels barn om det land de hadde utspeidet, og
sa: Det land vi drog igjennem for å utspeide det, er et
land som fortærer sine innbyggere, og alle de vi så der,
var høivoksne folk; 33 der så vi kjempene, Anaks barn
av kjempeætten, og mot dem var vi i våre egne øine
som gresshopper, og det syntes også de at vi var.

14 Da tok hele menigheten til å rope og skrike, og
folket gråt hele natten. 2 Og alle Israels barn
knurret mot Moses og Aron, og hele menigheten sa til
dem: Gid vi var død i Egyptens land eller her i ørkenen!
Å, at vi var død! 3 Hvorfor fører Herren oss inn i dette
land, så vi må falle for sverdet? Våre hustruer og våre
barn vil bli til rov. Var det ikke bedre for oss å vende
tilbake til Egypten? 4 Og de sa til hverandre: La oss
velge oss en høvding og vende tilbake til Egypten! 5
Da falt Moses og Aron ned på sitt ansikt foran hele
den forsamlede menighet av Israels barn. 6 Og Josva,
Nuns sønn, og Kaleb, Jefunnes sønn, som var blandt
dem som hadde utspeidet landet, sønderrev sine klær
7 og talte til hele Israels barns menighet og sa: Det
land som vi drog igjennem for å utspeide det, er et
overmåte godt land. 8 Dersom Herren har velbehag i
oss, så fører han oss inn i dette land og gir oss det -
et land som flyter med melk og honning. 9 Sett eder
bare ikke op mot Herren og vær ikke redde for folket i
det land, for vi skal fortære dem som det var brød;
deres vern er veket fra dem, og Herren er med oss,
vær ikke redde for dem! 10 Da vilde hele menigheten
stene dem; men Herrens herlighet åpenbarte sig i
sammenkomstens telt for alle Israels barn. 11 Og
Herren sa til Moses: Hvor lenge skal dette folk forakte

mig, og hvor lenge vil de la være å tro på mig, enda
jeg har gjort så mange tegn iblandt dem? 12 Jeg vil slå
dem med pest og utrydde dem, og så vil jeg gjøre dig
til et større og sterkere folk enn dette. 13 Da sa Moses
til Herren: Egypterne har hørt at du med din kraft har
ført dette folk ut fra dem, 14 og de har sagt det til dette
lands innbyggere; de har hørt at du, Herre, er midt
iblandt dette folk, at du, Herre, har åpenbaret dig for
dem øie til øie, og at din sky står over dem, og at du
går foran dem i en skystøtte om dagen og i en ildstøtte
om natten. 15 Men dreper du nu dette folk, alle som
en, da kommer hedningene, som har hørt ditt ry, til å
si: 16 Herren maktet ikke å føre dette folk inn i det
land han hadde tilsvoret dem, derfor slaktet han dem
ned i ørkenen. 17 Men la nu din kraft, Herre, vise sig
stor, som du har talt og sagt: 18 Herren er langmodig
og rik på miskunnhet, han forlater misgjerning og
overtredelse; men han lar ikke den skyldige ustraffet,
han hjemsøker fedres misgjerning på barn, på dem i
tredje og på dem i fjerde ledd. 19 Tilgi da dette folk
dets misgjerning efter din store miskunnhet, som du
har tilgitt dem hele veien fra Egypten og hit! 20 Da
sa Herren: Jeg har tilgitt dem efter ditt ord. 21 Men
sa sant jeg lever og hele jorden er full av Herrens
herlighet, 22 så skal alle de menn som har sett min
herlighet og de tegn som Jeg har gjort i Egypten og i
ørkenen, og som nu har fristet mig ti ganger og ikke
hørt på min røst, 23 sannelig, de skal ikke se det land
jeg bar tilsvoret deres fedre; ingen som har foraktet
mig, skal få se det 24 Men min tjener Kaleb - fordi det
var en annen ånd i ham, og han trolig fulgte mig, så vil
jeg føre ham inn i det land han har vært i, og hans ætt
skal eie det. 25 Men amalekittene og kana'anittene
bor her i dalen; vend derfor om imorgen og dra ut i
ørkenen på veien til det Røde Hav! 26 Og Herren talte
til Moses og Aron og sa: 27 Hvor lenge skal denne
onde menighet holde på å knurre mot mig? Jeg har
hørt Israels barns knurr, hvorledes de knurrer mot mig.
28 Si til dem: Så sant jeg lever, sier Herren: Som I har
talt for mine ører, således vil jeg gjøre med eder: 29 I
denne ørken skal eders døde kropper falle, alle de
blandt eder som blev mønstret, så mange som I er,
fra tyveårsalderen og opover, I som har knurret mot
mig; 30 sannelig, I skal ikke komme inn i det land som
jeg med opløftet hånd har svoret å ville la eder bo
i, undtagen Kaleb, Jefunnes sønn, og Josva, Nuns
sønn. 31 Eders barn, som I sa vilde bli til rov, dem vil
jeg føre der inn, og de skal lære det land å kjenne som
I har ringeaktet. 32 Men eders døde kropper skal falle i
denne ørken. 33 Og eders barn skal flakke om som
hyrder i ørkenen i firti år og bøte for eders utroskap
mot Herren, inntil I alle er blitt til lik i ørkenen. 34
Likesom I utspeidet landet i firti dager, således skal
I lide for eders misgjerninger i firti år, et år for hver
dag; og I skal kjenne at jeg har vendt mig bort fra
eder. 35 Jeg, Herren, har sagt: Sannelig, således vil
jeg gjøre med hele denne onde menighet, som har
sammensvoret sig mot mig; her i ørkenen skal de gå
til grunne, her skal de dø. 36 De menn som Moses
hadde sendt for å utspeide landet, og som var kommet
tilbake og hadde fått hele menigheten til å knurre mot
ham ved å tale ille om landet, 37 disse menn, som
hadde talt ille om landet, blev slått ned for Herrens
åsyn og døde. 38 Bare Josva, Nuns sønn, og Kaleb,
Jefunnes sønn, blev i live av de menn som var gått
avsted for å utspeide landet. 39 Og Moses bar disse
ord frem for alle Israels barn; da sørget folket sårt.
40 Og de stod tidlig op om morgenen og drog opover
mot fjellhøiden og sa: Se, her er vi, og vi vil dra op
til det sted som Herren har talt om; for vi har syndet.
41 Men Moses sa: Hvorfor overtreder I Herrens bud?
Det vil ikke lykkes. 42 Dra ikke der op! For Herren er
ikke blandt eder, I kommer bare til å bli slått av eders
fiender. 43 For amalekittene og kana'anittene vil møte
eder der, og I skal falle for sverdet, fordi I har vendt
eder bort fra Herren, og Herren vil ikke være med eder.
44 Men de drog i overmodig tross op til fjellhøiden; men
Herrens pakts ark og Moses forlot ikke leiren. 45 Da
kom amalekittene og kana'anittene, som bodde der på
fjellet, ned og slo dem sønder og sammen og forfulgte
dem like til Horma.

15 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Israels
barn og si til dem: Når I kommer inn i det land
som I skal bo i, det som jeg vil gi eder, 3 og I ofrer
Herren ildoffer - brennoffer eller slaktoffer av storfeet
eller av småfeet til en velbehagelig duft for Herren -
enten for å opfylle et løfte eller som et frivillig offer
eller på eders høitider, 4 da skal den som bærer sitt
offer frem for Herren, som matoffer ofre tiendedelen
av en efa fint mel blandet med en fjerdedel av en hin
olje, 5 og som drikkoffer skal du ofre fjerdedelen av en
hin vin sammen med brennofferet eller slaktofferet,
hvis det er et lam. 6 Men hvis det er en vær, da skal
du ofre som matoffer to tiendedeler av en efa fint mel
blandet med en tredjedel av en hin olje, 7 og som
drikkoffer tredjedelen av en hin vin; du skal ofre det til
en velbehagelig duft for Herren. 8 Ofrer du en ung
okse til brennoffer eller slaktoffer for å opfylle et løfte
eller som takkoffer til Herren, 9 da skal der sammen
med den unge okse ofres som matoffer tre tiendedeler
av en efa fint mel blandet med en halv hin olje, 10 og
som drikkoffer skal du ofre en halv hin vin; det er et
ildoffer til en velbehagelig duft for Herren. 11 Således
skal der gjøres for hver okse og for hver vær og for

hvert lam eller kje. 12 Efter tallet på de dyr I ofrer, skal
I gjøre således for hvert enkelt dyr, så mange som de
er. 13 Hver innfødt skal gjøre således når han ofrer
et ildoffer til en velbehagelig duft for Herren. 14 Og
hvis en fremmed som holder til hos eder, eller som for
alltid bor blandt eder, ofrer et ildoffer til en velbehagelig
duft for Herren, så skal han gjøre like ens som I. 15 I
menigheten skal det være én lov for eder og for den
fremmede som holder til hos eder - en evig lov, fra
slekt til slekt; for Herrens åsyn gjelder det samme for
den fremmede som for eder selv. 16 Én lov og én
rett skal det være for eder og for den fremmede som
holder til hos eder. 17 Og Herren talte til Moses og sa:
18 Tal til Israels barn og si til dem: Når I kommer inn i
det land som jeg fører eder til, 19 og eter av landets
brød, da skal I utrede en offergave til Herren. 20 Av
det første av eders deig skal I gi en kake som gave; I
skal gi den likesom I utreder gaven fra treskeplassen.
21 Av det første av eders deig skal I alltid gi Herren en
gave, slekt efter slekt. 22 Når I uforvarende gjør en
synd og ikke holder alle disse bud som Herren har
forkynt Moses, 23 alt det som Herren har befalt eder
ved Moses fra den dag av da Herren befalte det, og
siden gjennem alle følgende slekter, 24 da skal hele
menigheten, hvis det er gjort uten dens vitende og
av vanvare, ofre en ung okse som brennoffer til en
velbehagelig duft for Herren med tilhørende matoffer
og drikkoffer, som foreskrevet er, og en gjetebukk som
syndoffer. 25 Og presten skal gjøre soning for hele
Israels barns menighet, så får de forlatelse; for det var
gjort av vanvare, og de har båret frem for Herrens åsyn
sitt offer, et ildoffer til Herren, og sitt syndoffer for den
synd de har gjort av vanvare. 26 Og hele Israels barns
menighet og den fremmede som holder til hos dem, får
forlatelse, fordi det var hendt hele folket av vanvare.
27 Men når en enkelt mann synder av vanvare, da skal
han ofre en årsgammel gjet til syndoffer. 28 Og presten
skal gjøre soning for Herrens åsyn for den som har
forsyndet sig av vanvare, så han, når soningen for ham
er fullført, kan få forlatelse. 29 For den innfødte blandt
Israels barn og for den fremmede som holder til hos
dem, skal det være én lov; den gjelder for eder alle når
nogen gjør noget av vanvare. 30 Men den som gjør
noget med opløftet hånd, enten det er en innfødt eller
en fremmed, han håner Herren, og han skal utryddes
av sitt folk; 31 for han har ringeaktet Herrens ord og
brutt hans bud. Den mann skal utryddes, han skal lide
for sin misgjerning. 32 Mens Israels barn var i ørkenen,
traff de på en mann som sanket ved på sabbatsdagen.
33 Og de som traff på ham da han sanket ved, førte
ham frem for Moses og Aron og for hele menigheten.
34 Og de satte ham fast; for det var ikke gitt dem
noget bud om hvad der skulde gjøres med ham. 35
Da sa Herren til Moses: Mannen skal late livet, hele
menigheten skal stene ham utenfor leiren. 36 Så førte
hele menigheten ham utenfor leiren og stenet ham, så
han døde, således som Herren hadde befalt Moses.
37 Og Herren sa til Moses: 38 Tal til Israels barn og si
til dem at de skal gjøre sig dusker på kantene av sine
klær, slekt efter slekt, og de skal sette en blå snor på
hver enkelt dusk. 39 Sådanne dusker skal I ha, forat I,
når I ser på dem, skal komme i hu alle Herrens bud
og holde dem og ikke fare hit og dit efter eders hjerte
og efter eders øine, som lokker eder til utroskap 40 -
forat I skal komme i hu alle mine bud og holde dem og
være hellige for eders Gud. 41 Jeg er Herren eders
Gud, som førte eder ut av Egyptens land for å være
eders Gud. Jeg er Herren eders

16 Korah, en sønn av Jishar, sønn av Kahat, Levis
sønn, og Datan og Abiram, sønner av Eliab, og
On, en sønn av Pelet, av Rubens ætt, tok en flokk med
sig. 2 De trådte fram for Moses, og sammen med dem
to hundre og femti menn av Israels barn, høvdinger
i menigheten, utkåret til medlemmer av folkerådet,
aktede menn. 3 De flokket sig sammen mot Moses
og Aron og sa til dem: Nu får det være nok! Hele
menigheten er hellig, alle sammen, og Herren er midt
iblandt dem; hvorfor ophøier I eder da over Herrens
menighet? 4 Da Moses hørte disse ord, falt han på sitt
ansikt. 5 Og han talte til Korah og hele hans flokk og
sa: Imorgen skal Herren åpenbare hvem som tilhører
ham, og hvem som er hellig, så han lar ham komme
nær til sig; og den som han utvelger, ham vil han la
komme nær til sig. 6 Gjør nu dette: Ta eder ildkar,
både Korah og hele hans flokk, 7 og ha ild i dem og
legg røkelse på dem for Herrens åsyn imorgen, og den
mann som Herren utvelger, han skal være den hellige.
Det får nu være nok, I Levis barn! 8 Og Moses sa til
Korah: Hør nu, I Levis barn! 9 Er det for lite for eder at
Israels Gud har utskilt eder fra Israels menighet for å
la eder komme nær til sig, så I skal utføre tjenesten
ved Herrens tabernakel og stå for menighetens åsyn
for å tjene den? 10 Han har latt dig komme nær til, og
med dig alle dine brødre, Levis barn; og nu attrår I
endog prestedømmet! 11 Derfor er du og hele din flokk
oprørere mot Herren; for hvad er Aron, at I knurrer mot
ham? 12 Så sendte Moses bud efter Datan og Abiram,
Eliabs sønner; men de sa: Vi kommer ikke. 13 Er det
ikke nok at du har ført oss op fra et land som flyter med
melk og honning, for å la oss dø i ørkenen, siden du
endog vil gjøre dig til hersker over oss? 14 Heller ikke
har du ført oss inn i et land som flyter med melk og
honning, eller gitt oss åkrer og vingårder i eie; tenker
du du kan synkverve disse folk? Vi kommer ikke 15 Da

blev Moses meget vred og sa til Herren: Vend dig ikke
til deres offer! Ikke så meget som et asen har jeg tatt
fra dem, og ikke en eneste blandt dem har jeg gjort
noget ondt. 16 Så sa Moses til Korah: Imorgen skal du
og hele din flokk stille eder frem for Herrens åsyn, du
og de og Aron! 17 Og I skal ta hver sitt ildkar og legge
røkelse på dem, og I skal bære hver sitt ildkar frem for
Herrens åsyn, to hundre og femti ildkar, og du og Aron
skal og ta hver sitt ildkar. 18 Så tok de hver sitt ildkar
og hadde ild i dem og la røkelse på dem; og de stilte
sig ved inngangen til sammenkomstens telt, og likeså
Moses og Aron. 19 Og Korah samlet hele menigheten
imot dem ved inngangen til sammenkomstens telt; da
åpenbarte Herrens herlighet sig for hele menigheten.
20 Og Herren talte til Moses og Aron og sa: 21 Skill
eder ut fra denne menighet, så vil jeg gjøre ende på
dem i et øieblikk. 22 Men de falt ned på sitt ansikt og
sa: Gud, du Gud som råder over livsens ånde i alt
kjød! Vredes du på hele menigheten fordi om én mann
synder? 23 Da talte Herren til Moses og sa: 24 Tal
til menigheten og si: Gå bort fra hele plassen rundt
omkring Korahs, Datans og Abirams bolig! 25 Så stod
Moses op og gikk til Datan og Abiram, og de eldste i
Israel fulgte ham. 26 Og han talte til menigheten og
sa: Vik bort fra disse ugudelige menns telter, og rør
ikke ved noget av det som hører dem til, forat I ikke
skal bli bortrykket for alle deres synders skyld! 27
Da gikk de bort fra Korahs, Datans og Abirams bolig,
rundt omkring; men Datan og Abiram var gått ut og
stod i inngangen til sine telt med sine hustruer og sine
barn, både store og små. 28 Og Moses sa: Derpå
skal I kjenne at det er Herren som har sendt mig til å
gjøre alle disse gjerninger, og at det ikke er av egen
drift jeg gjør det: 29 Dersom disse folk dør på samme
måte som alle andre mennesker, eller de hjemsøkes
på samme måte som alle andre mennesker, da har
Herren ikke sendt mig; 30 men dersom Herren gjør
noget som ikke før er hendt - dersom jorden lukker
op sin munn og sluker dem og alle deres, så de farer
levende ned i dødsriket, da vet I at disse menn har
foraktet Herren. (Sheol h7585) 31 Med det samme han
hadde endt denne tale, da revnet jorden under dem;
32 jorden lukket op sin munn og slukte dem og deres
boliger og alle de folk som hørte Korah til, og alt det
de eide, 33 og de fòr levende ned i dødsriket med
alle sine; jorden skjulte dem, og de omkom og blev
utryddet av menigheten. (Sheol h7585) 34 Og hele Israel
som stod rundt omkring dem, rømte da de hørte deres
skrik; de sa: Jorden kunde sluke oss og. 35 Og det
fòr ild ut fra Herren og fortærte de to hundre og femti
menn som hadde båret frem røkelsen. 36 Da talte
Herren til Moses og sa: 37 Si til Eleasar, Arons sønn,
presten, at han skal ta ildkarene ut av branden, men
sprede glørne langt bort! For de er hellige, 38 de ildkar
som tilhørte disse menn som ved sin synd har forbrutt
sitt liv; der skal gjøres tynne plater av dem til å klæ
alteret med, for de bar dem frem for Herrens åsyn,
og derfor er de hellige; og de skal være til et tegn
for Israels barn. 39 Så tok Eleasar, presten, de ildkar
av kobber som de hadde båret frem de menn som
var brent op, og lot dem hamre ut til plater til å klæ
alteret med, 40 forat Israels barn skulde komme i hu at
ingen fremmed mann - ingen som ikke er av Arons
ætt - skulde komme nær til for å brenne røkelse for
Herrens åsyn, så det ikke skulde gå ham som det
gikk Korah og hans flokk - således som Herren hadde
talt til ham ved Moses. 41 Men dagen efter knurret
hele Israels barns menighet mot Moses og Aron og
sa: Det er I som har slått Herrens folk ihjel! 42 Da nu
menigheten samlet sig imot Moses og Aron, vendte de
sig begge mot sammenkomstens telt, og se, skyen
dekket det, og Herrens herlighet åpenbarte sig. 43
Og Moses og Aron gikk frem foran sammenkomstens
telt, 44 og Herren talte til Moses og sa: 45 Gå bort
fra denne menighet, så vil jeg gjøre ende på dem i et
øieblikk. Da falt de ned på sitt ansikt, 46 og Moses
sa til Aron: Ta ildkaret og ha ild fra alteret i det og
legg røkelse på og skynd dig så bort til menigheten
med det og gjør soning for dem! For vreden er gått ut
fra Herrens åsyn, hjemsøkelsen har begynt. 47 Og
Aron gjorde som Moses hadde sagt, og tok ildkaret og
løp midt inn i flokken, og se, hjemsøkelsen hadde alt
begynt blandt folket. Så la han røkelsen på og gjorde
soning for folket, 48 mens han stod der mellem de
døde og de levende; da stanset hjemsøkelsen. 49
Men det var fjorten tusen og syv hundre mann som
døde under hjemsøkelsen, foruten dem som døde for
Korahs skyld. 50 Og Aron vendte tilbake til Moses ved
inngangen til sammenkomstens telt; og hjemsøkelsen
var stanset.

17 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Tal til Israels
barn, og få tolv staver av dem, en stav for hver
stamme; av hver stammehøvding skal du få en stav,
og på den skal du skrive hans navn. 3 Og Arons navn
skal du skrive på Levis stav; for det skal være en stav
for hvert overhode over deres stammer. 4 Og du skal
legge dem i sammenkomstens telt foran vidnesbyrdet,
der hvor jeg kommer sammen med eder. 5 Da skal
det skje at den manns stav som jeg utvelger, skal
spire; så får jeg vel fred for Israels barns knurr, som de
plager eder med. 6 Så talte Moses til Israels barn,
og alle deres høvdinger gav ham hver sin stav, en
stav for hver stamme, i alt tolv staver; og Arons stav
var mellem deres staver. 7 Og Moses la stavene ned

for Herrens åsyn i vidnesbyrdets telt. 8 Da nu Moses
dagen efter kom inn i vidnesbyrdets telt, fikk han se at
Arons stav - den som var for Levis hus - hadde spiret;
den hadde både skutt spirer og satt blomster og fått
modne mandler. 9 Da bar Moses alle stavene ut fra
Herrens åsyn og viste dem til alle Israels barn; og
de så dem og tok hver sin stav. 10 Og Herren sa til
Moses: Bær Arons stav inn igjen foran vidnesbyrdet
for å gjemmes som et tegn for de gjenstridige; og du
skal gjøre ende på deres knurr, så jeg slipper å høre
på det; ellers skal de dø. 11 Og Moses gjorde så; han
gjorde som Herren hadde befalt ham. 12 Men Israels
barn sa til Moses: Se, vi omkommer, vi er fortapt, vi er
fortapt alle sammen! 13 Enhver som kommer nær -
som kommer nær til Herrens tabernakel, han må dø.
Skal vi da omkomme alle sammen?

18 Da sa Herren til Aron: Du og dine sønner og hele
din fars hus skal bære skylden for overtredelser
mot helligdommen, og du og dine sønner skal bære
skylden for overtredelser mot eders presteembede.
2 Også dine brødre, Levi stamme, din fars stamme,
skal du la komme nær til sammen med dig, - og de
skal holde sig til dig og tjene dig; men du og dine
sønner, I skal stå foran vidnesbyrdets telt. 3 Og de
skal ta vare på det du skulde varetatt, og det som er å
vareta ved hele teltet; men helligdommens redskaper
og alteret må de ikke komme nær, forat de ikke skal
dø, både de og I. 4 De skal holde sig til dig og ta
vare på det som er å vareta ved sammenkomstens
telt, hele arbeidet ved teltet; men ingen fremmed må
komme nær til eder. 5 Men I skal ta vare på det som
skal varetas ved helligdommen, og det som er å vareta
ved alteret, forat det ikke mere skal komme vrede
over Israels barn. 6 For det er jeg som har tatt eders
brødre levittene ut blandt Israels barn som en gave
til eder, overgitt til Herren for å utføre tjenesten ved
sammenkomstens telt. 7 Men du og dine sønner skal
ta vare på eders prestetjeneste i alt som vedkommer
alteret og gjerningen innenfor forhenget, og utføre
tjenesten. Jeg gir eder eders prestetjeneste som en
gave; men den fremmede som kommer nær til, skal
late livet. 8 Og Herren talte til Aron: Se, jeg har gitt dig
det som skal gjemmes av gavene til mig; alt det som
Israels barn helliger, har jeg gitt dig som ditt embedes
del og dine sønner som en evig rettighet. 9 Dette skal
høre dig til av det høihellige og undtas fra ilden: alle
deres offer, både matoffer og syndoffer og skyldoffer,
som de gir mig til gjengjeld; de er høihellige og skal
høre dig og dine sønner til. 10 På det høihellige sted
skal du ete det; alt mannkjønn kan ete av det, hellig
skal det være for dig. 11 Likeledes skal dette høre
dig til som de gaver de skal avgi: Alle Israels barns
svingegaver, dem har jeg gitt dig og dine sønner og
dine døtre som en evig rettighet; enhver i ditt hus som
er ren, kan ete av det. 12 Alt det beste av olje og alt
det beste av most og korn, førstegrøden derav, som
de skal gi Herren, har jeg gitt dig. 13 Førstegrøden
av alt det som er i deres land, som de kommer til
Herren med, skal høre dig til; enhver i ditt hus som er
ren, kan ete av det. 14 Alt bannlyst i Israel skal høre
dig til. 15 Alt som åpner morsliv, alt levende som de
kommer til Herren med, enten det er mennesker eller
dyr, skal høre dig til. Dog skal du la dem løse det som
er førstefødt av mennesker, og likeså skal du la dem
løse det som er førstefødt av de urene dyr. 16 Og
løsepengene for en gutt skal du la dem utrede fra han
er en måned gammel, efter det verd du skal sette på
ham: fem sekel sølv efter helligdommens vekt, sekelen
regnet til tyve gera. 17 Men det førstefødte av kyr eller
av får eller av gjeter skal ikke løses; de er hellige;
deres blod skal du sprenge på alteret, og deres fett
skal du brenne som ildoffer til en velbehagelig duft for
Herren. 18 Men deres kjøtt skal høre dig til; likesom
svinge-brystet og det høire lår skal det høre dig til. 19
Alle hellige gaver som Israels barn skal avgi til Herren,
har jeg gitt dig og dine sønner og dine døtre som en
evig rettighet; dette er en evig saltpakt for Herrens
åsyn for dig og dine efterkommere. 20 Og Herren sa til
Aron: Du skal ikke ha nogen arv i deres land, og det
skal ikke tilfalle dig nogen del iblandt dem; jeg er din
del og din arv blandt Israels barn. 21 Men all tiende i
Israel har jeg gitt Levis barn til arv, som lønn for den
tjeneste de utfører, tjenesten ved sammenkomstens
telt. 22 Israels barn skal ikke mere komme nær til
sammenkomstens telt, for da fører de synd over sig
og må dø. 23 Men levittene, de skal utføre tjenesten
ved sammenkomstens telt, og de skal bære skylden
for folkets overtredelser; det skal være en evig lov,
fra slekt til slekt. Men nogen arvedel skal de ikke ha
blandt Israels barn. 24 For den tiende som Israels barn
skal avgi til Herren, har jeg gitt levittene til arv; derfor
har jeg sagt til dem at de ikke skal ha nogen arv blandt
Israels barn. 25 Og Herren talte til Moses og sa: 26
Du skal tale til levittene og si til dem: Når I tar imot
den tiende av Israels barn som jeg har sagt I skal få
av dem som eders arv da skal I gi Herren en gave
av den - tiendedelen av tienden, 27 og denne eders
gave skal regnes for eder som jevngod med kornet fra
treskeplassen og med vinen fra persen. 28 Således
skal også I avgi en gave til Herren av all den tiende
som I får av Israels barn, og denne gave til Herren
av eders tiende skal I gi til Aron, presten. 29 Av alle
de gaver I får, skal I avgi til Herren hele den gave
som tilkommer ham; det beste av enhver gave skal

være den del som helliges ham. 30 Og du skal si til
dem: Når I har avgitt den beste del av det, da skal det
regnes for levittene likt med det som kommer inn fra
treskeplassen og fra vinpersen. 31 I kan ete det hvor
I vil, I og eders husfolk; for det er den lønn I får for
eders tjeneste ved sammenkomstens telt. 32 Når I
således avgir det beste av det, kommer I ikke til å føre
synd over eder, og da vanhelliger I ikke Israels barns
hellige gaver og skal ikke dø.

19 Og Herren talte til Moses og Aron og sa: 2 Dette
er et lovbud som Herren har kunngjort: Si til
Israels barn at de skal komme til dig med en rød kvige
som ikke har lyte eller feil, og som det ikke er kommet
åk på. 3 Den skal I gi til Eleasar, presten, og han skal
føre den utenfor leiren, og de skal slakte den for hans
åsyn. 4 Og Eleasar, presten, skal ta noget av dens
blod på sin finger, og han skal sprenge med blodet syv
ganger bortimot forsiden av sammenkomstens telt. 5
Så skal de brenne kvigen for hans øine; både dens
hud og dens kjøtt og dens blod, og skarnet med, skal
de brenne. 6 Og presten skal ta sedertre og isop og
karmosinrød ull og kaste det i ilden, der hvor kvigen
brennes. 7 Derefter skal presten tvette sine klær og
bade sitt legeme i vann, så kan han komme inn i leiren;
men han skal være uren til om aftenen. 8 Den mann
som brenner kvigen, skal og tvette sine klær i vann og
bade sitt legeme i vann; men han skal være uren til
om aftenen. 9 Og en mann som er ren, skal sanke
sammen asken av kvigen og legge den utenfor leiren
på et rent sted, og den skal gjemmes for Israels barns
menighet til renselsesvann; det er et syndoffer. 10 Og
den som sanker sammen asken av kvigen, skal tvette
sine klær og være uren til om aftenen. Dette skal være
en evig lov for Israels barn og for den fremmede som
bor iblandt dem. 11 Den som rører ved en død, ved
liket av et menneske, han skal være uren i syv dager.
12 Den tredje og den syvende dag skal han rense sig
med vannet, så blir han ren; men renser han sig ikke
den tredje dag og den syvende dag, da blir han ikke
ren. 13 Hver den som rører ved en død, ved liket av et
menneske som er død, og ikke renser sig, han gjør
Herrens tabernakel urent, han skal utryddes av Israel;
fordi det ikke er sprengt renselsesvann på ham, er
han uren, hans urenhet kleber fremdeles ved ham.
14 Dette er loven: Når et menneske dør i et telt, skal
hver den som kommer inn i teltet, og alt det som er
i teltet, være urent i syv dager. 15 Og ethvert åpent
kar som der ikke er bundet dekke over, er urent. 16
Og hver den som ute på marken rører ved en som
er drept med sverd, eller ved et annet lik eller ved
menneskeben eller ved en grav, skal være uren i syv
dager. 17 Og for å rense den som således er blitt uren,
skal de ta noget av asken efter det brente syndoffer og
helle rinnende vann på det i et kar. 18 Og en mann
som er ren, skal ta Isop og dyppe i vannet og sprenge
på teltet og på alle de ting og alle de folk som var der,
og på den som har rørt ved menneskeben eller ved
en som er drept, eller ved et annet lik eller ved en
grav. 19 Og den tredje dag og den syvende dag skal
den rene sprenge noget av vannet på den som er blitt
uren; og når hans renselse er fullført på den syvende
dag, skal han tvette sine klær og bade sig i vann, så
blir han ren om aftenen. 20 Men den som blir uren
og ikke renser sig, han skal utryddes av menigheten;
for han har gjort Herrens helligdom uren; det er ikke
sprengt renselsesvann på ham, han er uren. 21 Dette
skal være en evig lov for dem. Den som sprenger
med renselsesvannet, skal tvette sine klær, og den
som rører ved renselsesvannet, skal være uren til om
aftenen. 22 Og alt det den urene rører ved, skal være
urent, og den som rører ved ham, skal være uren til
om aftenen.

20 I den første måned kom Israels barn, hele
menigheten, til ørkenen Sin, og folket blev nogen
tid i Kades; der døde Mirjam, og der blev hun begravet;
2 Men menigheten hadde ikke vann; da samlet de sig
mot Moses og Aron. 3 Og folket kivedes med Moses
og sa: Å, at vi var omkommet dengang våre brødre
omkom for Herrens åsyn! 4 Hvorfor har I ført Herrens
menighet inn i denne ørken, så vi må dø her, både
vi og vår buskap? 5 Og hvorfor har I ført oss op fra
Egypten, så vi er kommet til dette onde sted, hvor
det hverken vokser korn eller fiken eller vintrær eller
granatepler, og hvor det ikke finnes vann å drikke? 6
Men Moses og Aron gikk bort fra folket, til inngangen
til sammenkomstens telt, og falt ned på sitt ansikt; da
åpenbarte Herrens herlighet sig for dem. 7 Og Herren
talte til Moses og sa: 8 Ta staven og kall menigheten
sammen, du og Aron, din bror, og I skal tale til klippen
midt for deres øine, så skal den gi vann fra sig; således
skal du la vann strømme ut av klippen for dem og gi
både menigheten og dens buskap å drikke. 9 Da tok
Moses staven som lå foran Herrens åsyn, således
som Herren hadde befalt ham. 10 Og Moses og Aron
kalte menigheten sammen foran klippen, og han sa til
dem: Nu, I gjenstridige! Mon vi kan la vann strømme
frem for eder av denne klippe? 11 Så løftet Moses sin
hånd og slo med sin stav to ganger på klippen; da
strømmet der meget vann ut, så både menigheten og
dens buskap fikk drikke. 12 Men Herren sa til Moses
og Aron: Fordi I ikke trodde på mig og ikke helliget mig
for Israels barns øine, derfor skal I ikke føre dette folk
inn i det land jeg har gitt dem. 13 Dette var Meribas

vann, hvor Israels barn kivedes med Herren, og han
helliget sig på dem. 14 Fra Kades sendte Moses bud
til Edoms konge og lot si: Så sier din bror Israel: Du
vet hvor meget ondt vi har lidt. 15 Våre fedre drog
ned til Egypten, og vi bodde i Egypten i lang tid, og
egypterne fór ille med oss og våre fedre. 16 Da ropte vi
til Herren, og han hørte vår bønn og sendte en engel
og førte oss ut av Egypten. Og nu er vi her i byen
Kades like ved grensen av ditt land. 17 Kjære, la oss få
dra gjennem ditt land! Vi skal hverken gå gjennem åker
eller vingård, heller ikke drikke vann av nogen brønn;
efter kongeveien vil vi dra og ikke bøie av hverken til
høire eller til venstre, før vi er kommet gjennem ditt
land. 18 Men Edom svarte: Du må ikke dra gjennem
mitt land, ellers drar jeg ut mot dig med sverd. 19 Da
sa Israels barn til ham: Vi skal følge landeveien, og
dersom vi eller vår buskap drikker av ditt vann, så vil
jeg gi dig vederlag for det. Det er ikke stort jeg ber om;
jeg vil bare dra igjennem på min fot. 20 Men han sa:
Du må ikke dra igjennem her. Og Edom drog ut mot
ham med en mengde folk og med væbnet hånd. 21
Således nektet Edom Israel å dra gjennem sitt land;
og Israel bøide til side for ham. 22 Så brøt de op fra
Kades, og Israels barn, hele menigheten, kom til fjellet
Hor. 23 Og Herren sa til Moses og Aron ved fjellet Hor,
på grensen av Edoms land: 24 Aron skal samles til
sine fedre; han skal ikke komme inn i det land jeg har
gitt Israels barn, fordi I var gjenstridige mot mitt ord
ved Meribas vann. 25 Ta Aron og Eleasar, hans sønn,
og før dem op på fjellet Hor, 26 og ta av Aron hans
klær og la Eleasar, hans sønn, ta dem på; så skal Aron
samles til sine fedre og dø der. 27 Og Moses gjorde
som Herren hadde befalt. De gikk op på fjellet Hor for
hele menighetens øine, 28 og Moses tok av Aron hans
klær og lot Eleasar, hans sønn, ta dem på, og Aron
døde der på toppen av fjellet; men Moses og Eleasar
steg ned fra fjellet. 29 Og da hele menigheten så at
Aron var død, gråt hele Israels hus over Aron i tretti
dager.

21 Da den kana'anittiske konge i Arad, som bodde
i sydlandet, hørte at Israel drog frem på veien til
Atarim, gav han sig i strid med Israel og førte nogen
av dem bort som fanger. 2 Da gjorde Israel et løfte til
Herren og sa: Gir du dette folk i min hånd, så vil jeg slå
deres byer med bann. 3 Og Herren hørte Israels bønn
og overgav kana'anittene til dem, og de slo dem og
deres byer med bann; og de kalte stedet Horma. 4 Så
brøt de op fra fjellet Hor og tok veien til det Røde Hav
for å dra omkring Edoms land; men på veien blev folket
utålmodig, 5 og de talte mot Gud og mot Moses og sa:
Hvorfor har I ført oss op fra Egypten, så vi må dø her i
ørkenen? For her er hverken brød eller vann, og vi er
inderlig leie av denne usle mat. 6 Da sendte Herren
seraf-slanger inn iblandt folket, og de bet folket; og der
døde meget folk av Israel. 7 Så kom folket til Moses
og sa: Vi har syndet, fordi vi har talt mot Herren og
mot dig; bed til Herren at han vil ta slangene fra oss!
Og Moses bad for folket. 8 Da sa Herren til Moses:
Gjør dig en seraf-slange og sett den på en stang, så
skal hver den som er bitt og ser på den, få leve. 9 Så
gjorde Moses en kobberslange og satte den på en
stang; og når en slange hadde bitt nogen, og han så
på kobberslangen, blev han i live. 10 Siden brøt Israels
barn op og leiret sig i Obot. 11 Så brøt de op fra Obot
og leiret sig ved Ije-Ha'abarim i ørkenen rett i øst for
Moab. 12 Derfra brøt de op og leiret sig i Sered-dalen.
13 Derfra brøt de op og leiret sig på hin side Arnon, som
går gjennem ørkenen og kommer fra amorittenes land;
for Arnon er grensen mellem Moab og amorittene.
14 Derfor sies det i boken om Herrens kriger: Vaheb
tok de med storm og bekkene, Arnons bekker, 15 og
bekkelien som strekker sig bort til Ar-bygden og støter
til Moabs grense. 16 Derfra brøt de op til Be'er; det er
den brønn som Herren talte om da han sa til Moses:
Kall folket sammen, så vil jeg gi dem vann. 17 Da sang
Israel denne sang: Vell op, du brønn! Hils den med
sang! 18 Du brønn som høvdinger har gravd, som
folkets ypperste har boret med herskerstav, med sine
kongespir! Fra ørkenen brøt de op til Matana 19 og fra
Matana til Nahaliel og fra Nahaliel til Bamot 20 og fra
Bamot til den dal som ligger i Moab-marken, tett ved
toppen av Pisga, og hvor en skuer ut over ørkenen.
21 Så sendte Israel bud til Sihon, amorittenes konge,
og lot si: 22 La mig få dra gjennem ditt land! Vi skal
ikke komme inn på akrene eller i vingårdene, heller
ikke drikke vann av nogen brønn; efter kongeveien
vil vi dra, til vi er kommet gjennem ditt land. 23 Men
Sihon gav ikke Israel lov til å dra gjennem sitt land.
Han samlet alt sitt folk og drog ut i ørkenen mot Israel,
og han kom til Jahas og stred mot Israel. 24 Men Israel
slo ham med sverdets egg og tok hans land fra Arnon
til Jabbok, til Ammons barns land; for Ammons barns
grense var befestet. 25 Og Israel tok alle disse byer;
og Israel bosatte sig i alle amorittenes byer, i Hesbon
og alle byer som hørte under det. 26 For Hesbon
var Sihons, amoritter-kongens, stad; han hadde ført
krig mot Moabs forrige konge og tatt alt hans land
fra ham like til Arnon. 27 Derfor sier skalden: Kom til
Hesbon! Bygges og grunnfestes skal Sihons stad; 28
for ild fór ut fra Hesbon, en lue fra Sihons stad; den
fortærte Ar i Moab, dem som bodde på høidene ved
Arnon. 29 Ve dig, Moab! Fortapt er du, Kamos' folk!
Han har sendt sine sønner som flyktninger og sine

døtre som fanger til amorittenes konge Sihon. 30 Og
vi skjøt dem ned; ødelagt er Hesbon, like til Dibon!
vi herjet til Nofah, med ild helt til Medba. 31 Så blev
Israel boende i amorittenes land. 32 Og Moses sendte
folk for å utspeide Jaser, og de tok de byer som hørte
under det; og han drev ut amorittene som bodde der.
33 Så vendte de sig til en annen kant og drog opover til
Basan; men Og, kongen i Basan, drog ut mot dem
til Edre'i med alt sitt folk for å stride mot dem. 34 Da
sa Herren til Moses: Frykt ikke for ham! For jeg har
gitt ham og alt hans folk og hans land i din hånd, og
du skal gjøre med ham som du gjorde med Sihon,
amorittenes konge, som bodde i Hesbon. 35 Så slo de
ham og hans sønner og alt hans folk, så ingen blev
tilbake eller slapp unda; og de tok hans land i eie.

22 Så brøt Israels barn op og leiret sig på Moabs
ødemarker på hin side Jordan midt imot Jeriko.
2 Da Balak, Sippors sønn, så alt det Israel hadde gjort
mot amorittene, 3 da blev Moab meget redd for folket,
fordi det var så tallrikt, og de grudde for Israels barn.
4 Og Moab sa til de eldste i Midian: Nu vil denne
store flokk ete op alt det som er her rundt omkring
oss, likesom oksen eter op markens grønne urter. -
På den tid var Balak, Sippors sønn, konge i Moab. 5
Han sendte bud til Bileam, Beors sønn, i Petor, som
ligger ved den store elv, til det land hvor han bodde
blandt sitt folk, for å be ham komme og si til ham:
Se, her er kommet et folk fra Egypten; det fyller hele
landet, og det har leiret sig midt imot mig. 6 Så kom
nu og forbann dette folk for mig, for det er mig for
mektig! Kanskje jeg da kunde slå det og drive det ut av
landet; for jeg vet at den du velsigner, er velsignet, og
den du forbanner, er forbannet. 7 Og Moabs eldste
drog avsted sammen med Midians eldste og hadde
spåmannslønn med sig; og de kom til Bileam og bar
frem Balaks ord til ham. 8 Da sa han til dem: Bli her
inatt, så vil jeg gi eder svar efter som Herren taler
til mig. Og Moabs høvdinger blev hos Bileam. 9 Da
kom Gud til Bileam og sa: Hvad er det for folk som er
hos dig? 10 Bileam svarte Gud: Balak, Sippors sønn,
kongen i Moab, har sendt dette bud til mig: 11 Se, her
er kommet et folk fra Egypten som fyller hele landet;
kom nu og forbann det for mig! Kanskje jeg da blir
i stand til å stride mot det og drive det ut. 12 Da sa
Gud til Bileam: Du skal ikke gå med dem; du skal ikke
forbanne folket, for det er velsignet. 13 Om morgenen,
da Bileam var stått op, sa han til Balaks høvdinger:
Dra hjem til eders land! For Herren vil ikke gi mig
lov til å følge med eder. 14 Da tok Moabs høvdinger
avsted, og da de kom tilbake til Balak, sa de: Bileam
vilde ikke følge med oss. 15 Da sendte Balak andre
høvdinger, flere og gjævere enn de første. 16 Og de
kom til Bileam og sa til ham: Så sier Balak, Sippors
sønn: Kjære, la dig ikke hindre fra å komme til mig! 17
Jeg vil vise dig stor ære, og alt det du sier til mig, vil
jeg gjøre; så kom da og forbann dette folk for mig! 18
Da svarte Bileam og sa til Balaks tjenere: Om Balak
gav mig hele sitt hus fullt av sølv og gull, kunde jeg
ikke overtrede Herrens, min Guds ord, hverken i smått
eller stort. 19 Men bli nu også I her inatt, forat jeg kan
få vite hvad mere Herren har å si mig. 20 Og Gud kom
til Bileam om natten og sa til ham: Dersom disse menn
er kommet for å hente dig, så gjør dig ferdig og dra
med dem! Men gjør ikke annet enn hvad jeg sier til dig!
21 Om morgenen stod Bileam op og salte sin aseninne
og drog med Moabs høvdinger. 22 Men Guds vrede
optendtes fordi han reiste, og Herrens engel stilte sig
på veien for å stå ham imot da han kom ridende på sin
aseninne og hadde sine to tjenere med sig. 23 Og
aseninnen så Herrens engel, som stod på veien med
et draget sverd i sin hånd; da tok den av veien og ut på
marken; men Bileam slo aseninnen for å vike den inn
på veien igjen. 24 Siden stilte Herrens engel sig på en
smal vei mellem vingårdene, hvor det var stengjerde
på begge sider. 25 Og da aseninnen så Herrens engel,
trykte den sig inn til muren og klemte Bileams fot mot
muren; da slo han den igjen. 26 Så gikk Herrens engel
lenger frem og stilte sig på et trangt sted, hvor det
ingen råd var til å bøie av, hverken til høire eller til
venstre. 27 Og da aseninnen så Herrens engel, la den
sig ned under Bileam; da optendtes Bileams vrede,
og han slo aseninnen med sin kjepp. 28 Men Herren
oplot aseninnens munn, og den sa til Bileam: Hvad
har jeg gjort dig, siden du nu har slått mig tre ganger?
29 Bileam svarte aseninnen: Du har hatt mig til narr.
Hadde jeg bare et sverd i min hånd, så vilde jeg nu slå
dig ihjel. 30 Da sa aseninnen til Bileam: Er ikke jeg din
aseninne, som du har ridd på all din tid like til denne
dag? Har jeg nogensinne hatt for vis å gjøre således
mot dig? Han sa: Nei! 31 Og Herren oplot Bileams
øine, så han så Herrens engel, som stod på veien med
et draget sverd i sin hånd; da bøide han sig og falt ned
på sitt ansikt. 32 Og Herrens engel sa til ham: Hvorfor
har du nu tre ganger slått din aseninne? Se, jeg er gått
ut for å stå dig imot; for jeg ser at denne vei fører til
fordervelse. 33 Aseninnen så mig og har nu tre ganger
bøid av veien for mig; hvis den ikke hadde bøid av
veien for mig, så hadde jeg nu slått dig ihjel, men latt
den leve. 34 Da sa Bileam til Herrens engel: Jeg har
syndet, fordi jeg ikke skjønte at du stod imot mig på
veien; men hvis det er dig imot, så vil jeg vende tilbake.
35 Herrens engel sa til Bileam: Følg med mennene!
Men tal ikke annet enn hvad jeg sier til dig! Så fulgte
Bileam med Balaks høvdinger. 36 Da Balak hørte at

Bileam kom, drog han ham i møte til den by i Moab
som ligger på grensen ved Arnon, ved den ytterste
grense. 37 Og Balak sa til Bileam: Sendte jeg ikke bud
til dig og bad dig komme hit? Hvorfor kom du ikke til
mig? Mener du jeg ikke skulde kunne vise dig ære
nok? 38 Bileam svarte: Nu ser du jeg er kommet til
dig; men står det vel i min makt å tale noget? Det ord
Gud legger i min munn, det må jeg tale. 39 Så drog
Bileam med Balak, og de kom til Kirjat-Husot. 40 Og
Balak ofret storfe og småfe og sendte til Bileam og de
høvdinger som var med ham. 41 Morgenen efter tok
Balak Bileam med sig og førte ham op på Bamot Ba'al;
derfra så han den ytterste del av folket.

23 Da sa Bileam til Balak: Bygg syv alter for mig
her, og la mig få hit syv okser og syv værer! 2
Balak gjorde som Bileam sa; og Balak og Bileam ofret
en okse og en vær på hvert alter. 3 Så sa Bileam til
Balak: Bli stående her ved ditt brennoffer, så vil jeg gå
bort en stund; kanskje Herren kommer mig i møte, og
hvad han lar mig skue, det skal jeg la dig få vite. Så
gikk han op på en bar høide. 4 Der kom Gud Bileam
i møte, og Bileam sa til ham: Nu har jeg stelt til syv
alter og ofret en okse og en vær på hvert alter. 5 Da
la Herren et ord i Bileams munn og sa: Vend tilbake
til Balak og tal som jeg har sagt dig! 6 Da han kom
tilbake, så han Balak stå ved sitt brennoffer sammen
med alle Moabs høvdinger. 7 Da tok han til å kvede og
sa: Fra Aram henter mig Balak, fra Østens fjell Moabs
konge: Kom og forbann for mig Jakob! Kom og tal ondt
over Israel! 8 Hvorledes skal jeg forbanne den Gud
ikke forbanner? Hvorledes skal jeg tale ondt over den
Herren ikke taler ondt over? 9 For fra fjellets tinde ser
jeg ham, og fra høidene skuer jeg ham: Se, det er et
folk som bor for sig selv, og blandt hedningefolkene
regner det sig ikke. 10 Hvem teller Jakobs ætt, tall-løs
som støvet, eller endog bare fjerdedelen av Israel?
Min sjel dø de opriktiges død, og mitt endelikt vorde
som deres! 11 Da sa Balak til Bileam: Hvad har du
gjort mot mig? Til å forbanne mine fiender hentet jeg
dig, og se, du har velsignet! 12 Men han svarte: Skulde
jeg ikke akte på det Herren legger i min munn, og tale
det? 13 Da sa Balak til ham: Kjære, kom og vær med
mig til et annet sted, hvorfra du kan se dem - dog vil
du bare få se den ytterste del av folket, det hele folk
får du ikke se - og forbann dem for mig derfra! 14 Så
tok han ham med sig til speider-haugen på toppen
av Pisga og bygget der syv alter og ofret en okse og
en vær på hvert alter. 15 Og Bileam sa til Balak: Bli
stående her ved ditt brennoffer mens jeg går der bort
for å få en åpenbaring. 16 Og Herren kom Bileam i
møte og la et ord i hans munn og sa: Vend tilbake
til Balak og tal som jeg har sagt dig! 17 Da han kom
til ham, så han ham stå ved sitt brennoffer sammen
med Moabs høvdinger; og Balak sa til ham: Hvad har
Herren talt? 18 Da tok han til å kvede og sa: Stå op,
Balak, og hør! Lytt til mig, du Sippors sønn! 19 Gud
er ikke et menneske at han skulde lyve, ei heller et
menneskes barn at han skulde angre; skulde han si
noget og ikke gjøre det, skulde han tale og ikke sette
det i verk? 20 Se, å velsigne blev mig gitt; han har
velsignet, og jeg kan ikke omstøte det. 21 Ei skuer han
urett i Jakob, ei ser han elendighet i Israel; Herren
hans Gud er med ham, og kongejubel lyder der. 22
Gud førte dem ut av Egypten; styrke har de som en
villokse. 23 For ikke finnes det trolldom i Jakob, og
ikke spådomskunster i Israel; når tiden er der, blir det
sagt til Jakob og til Israel hvad Gud vil gjøre. 24 Se - et
folk som reiser sig som en løvinne, springer op som en
løve; ei legger det sig før det har mettet sig med rov
og drukket dreptes blod. 25 Da sa Balak til Bileam: Du
skal hverken forbanne det eller velsigne det. 26 Men
Bileam svarte Balak: Har jeg ikke allerede sagt dig at
jeg i ett og alt må gjøre som Herren sier? 27 Da sa
Balak til Bileam: Kjære, kom, så vil jeg ta dig med til
et annet sted; kanskje Gud vil tillate at du forbanner
dem for mig derfra. 28 Så tok Balak Bileam med op på
toppen av Peor, hvorfra en skuer ut over ørkenen. 29
Da sa Bileam til Balak: Bygg syv alter for mig her og la
mig få syv okser og syv værer! 30 Og Balak gjorde som
Bileam sa, og ofret en okse og en vær på hvert alter.

24 Da Bileam så at det var Herrens vilje at han
skulde velsigne Israel, gikk han ikke bort for å
søke tegn, som han hadde gjort de to første ganger,
men vendte sig mot ørkenen. 2 Og Bileam løftet sine
øine og så Israel leiret efter sine stammer. Da kom
Guds Ånd over ham, 3 og han tok til å kvede og
sa: Så sier Bileam, Beors sønn, så sier mannen hvis
øie er lukket, 4 så sier han som hører ord fra Gud,
som skuer syner fra den Allmektige, segnet til jorden
med oplatt øie: 5 Hvor fagre er dine telt, Jakob, dine
boliger, Israel! 6 Som vide bekkedaler, som haver ved
en elv, som aloëtrær Herren har plantet, som sedrer
ved vannet! 7 Det strømmer vann av hans spann, og
hans ætt bor ved store vann. Mektigere enn Agag skal
hans konge være, ophøiet hans kongerike! 8 Gud førte
ham ut av Egypten; styrke har han som en villokse;
han skal fortære hedningefolkene som står ham imot,
og knuse deres ben og gjennembore dem med sine
piler. 9 Han legger sig, han hviler som en løve, som en
løvinne; hvem våger å vekke ham? Velsignet være den
som velsigner dig, og forbannet den som forbanner
dig! 10 Da optendtes Balaks vrede mot Bileam, og han
slo sine hender sammen. Og Balak sa til Bileam: Jeg
kalte dig hit for å forbanne mine fiender, og nu har du

velsignet tre ganger. 11 Far nu hjem så fort du kan!
Jeg hadde tenkt å vise dig ære, men du ser Herren
har nektet dig den. 12 Bileam svarte Balak: Sa jeg
ikke allerede til de bud du sendte til mig: 13 Om Balak
gav mig sitt hus fullt av sølv og gull, kunde jeg ikke
overtrede Herrens ord og gjøre noget efter mitt eget
tykke, enten godt eller ondt; jeg kan ikke tale annet
enn hvad Herren sier. 14 Se, jeg vender nu hjem til
mitt folk; men la mig først varsle dig om hvad dette folk
skal gjøre med ditt folk i de siste dager. 15 Og han tok
til å kvede og sa: Så sier Bileam, Beors sønn, så sier
mannen hvis øie er lukket, 16 så sier han som hører
ord fra Gud og har fått kunnskap fra den Høieste, han
som skuer syner fra den Allmektige, segnet til jorden
med oplatt øie: 17 Jeg ser ham, men ikke nu, jeg skuer
ham, men ikke nær; en stjerne stiger op av Jakob, et
spir løfter sig fra Israel; han knuser Moabs tinninger og
utrydder ufreds-ætten. 18 Edom blir ham underlagt, og
Se'ir, hans fiende, blir ham underlagt; stort velde vinner
Israel. 19 En hersker går ut fra Jakob, han utrydder av
byene dem som har reddet sig dit. 20 Så fikk han se
amalekittene; da tok han til å kvede og sa: Det første
blandt hedningefolkene er Amalek; men til sist skal
han gå til grunne. 21 Så fikk han se kenittene, og han
tok til å kvede og sa: Fast er din bolig, og bygget på
klippen ditt rede; 22 men enda skal Kain bli ødelagt
når Assur fører dig bort i fangenskap. 23 Så tok han
igjen til å kvede og sa: Ve! Hvem skal bli i live når Gud
lar dette skje? 24 Skiber kommer fra Kittims kyst, de
kuer Assur, og de kuer Eber; men også han skal gå til
grunne. 25 Så gjorde Bileam sig rede og vendte hjem
igjen; og Balak drog også sin vei.

25 Mens Israel opholdt sig i Sittim, begynte folket å
drive utukt med Moabs døtre. 2 De innbød folket
til offermåltidene for sine guder, og folket åt og tilbad
deres guder; 3 og Israel holdt sig til Ba'al-Peor. Da
optendtes Herrens vrede mot Israel, 4 og Herren sa til
Moses: Hent alle folkets høvdinger og la hine menn
nagles til pelen under åpen himmel for Herren! Så
skal Herrens brennende vrede avvendes fra Israel. 5
Og Moses sa til Israels dommere: Hver av eder skal
slå ihjel dem av sine folk som har holdt sig til Ba'al-
Peor! 6 Da kom en mann av Israels barn og førte en
midianittisk kvinne inn blandt sine brødre for Moses' og
hele Israels menighets øine mens de satt og gråt ved
inngangen til sammenkomstens telt. 7 Da Pinehas,
sønn av Eleasar og sønnesønn av Aron, presten, så
det, trådte han frem av menigheten og tok et spyd i
sin hånd 8 og gikk efter den israelittiske mann inn i
koven og stakk spydet gjennem dem begge, både den
israelittiske mann og kvinnen, så det gikk inn i hennes
liv; da stanset sotten og vek fra Israels barn. 9 Og de
som døde i sotten, var fire og tyve tusen. 10 Og Herren
talte til Moses og sa: 11 Pinehas, sønn av Eleasar og
sønnesønn av Aron, presten, har avvendt min vrede
fra Israels barn, fordi han brente av min nidkjærhet
iblandt dem, så jeg ikke gjorde ende på Israels barn i
min nidkjærhet. 12 Derfor skal du si: Se, jeg gjør min
pakt med ham at det skal gå ham vel; 13 med ham
og hans efterkommere gjør jeg en pakt at de skal ha
et evig prestedømme, fordi han var nidkjær for sin
Gud og gjorde soning for Israels barn. 14 Men navnet
på den drepte israelittiske mann, han som blev drept
sammen med den midianittiske kvinne, var Simri, sønn
av Salu, høvding for en familie blandt simeonittene; 15
og den drepte midianittiske kvinnes navn var Kosbi,
datter av Sur; han var høvding for en stammefamilie
blandt midianittene. 16 Og Herren talte til Moses og sa:
17 Angrip midianittene og slå dem! 18 For de angrep
eder med de svikefulle råd som de brukte mot eder,
da det hendte dette med Peor og med Kosbi, deres
søster, den midianittiske fyrstes datter, hun som blev
drept dengang sotten kom over eder for Peors skyld.

26 Da sotten var forbi, sa Herren til Moses og til
Eleasar, sønn av Aron, presten: 2 Ta op manntall
over hele Israels barns menighet fra tyveårsalderen og
opover, efter deres familier, over alle dem i Israel som
kan dra ut i strid. 3 Og Moses og Eleasar, presten,
talte med dem på Moabs ødemarker ved Jordan, midt
imot Jeriko, og sa: 4 Fra tyveårsalderen og opover
skal de mønstres - således som Herren hadde befalt
Moses og Israels barn, dem som hadde draget ut
av Egyptens land. 5 Ruben var Israels førstefødte;
Rubens barn var: Fra Hanok hanokittenes ætt, fra
Pallu pallu'ittenes ætt, 6 fra Hesron hesronittenes ætt,
fra Karmi karmittenes ætt. 7 Dette var rubenittenes
ætter, og de av dem som blev mønstret, var tre og firti
tusen, syv hundre og tretti. 8 Pallus sønn var Eliab,
9 og Eliabs barn var Nemuel og Datan og Abiram.
Det var den Datan og den Abiram som var utkåret
av menigheten, og som yppet strid mot Moses og
Aron dengang Korahs flokk satte sig op imot Herren,
10 og jorden oplot sin munn og slukte både dem og
Korah, og hele flokken omkom idet ilden fortærte de to
hundre og femti menn, og de blev til et tegn; 11 men
Korahs barn omkom ikke. 12 Simeons barn var efter
sine ætter: Fra Nemuel nemuelittenes ætt, fra Jamin
jaminittenes ætt, fra Jakin jakinittenes ætt, 13 fra Serah
serahittenes ætt, fra Sa'ul sa'ulittenes ætt. 14 Dette var
simeonittenes ætter, to og tyve tusen og to hundre. 15
Gads barn var efter sine ætter: Fra Sefon sefonittenes
ætt, fra Haggi haggittenes ætt, fra Suni sunittenes
ætt, 16 fra Osni osnittenes ætt, fra Eri erittenes ætt,
17 fra Arod arodittenes ætt, fra Areli arelittenes ætt.

18 Dette var Gads barns ætter, så mange av dem
som blev mønstret, firti tusen og fem hundre. 19
Judas barn var Er og Onan; men Er og Onan døde i
Kana'ans land. 20 Og Judas barn var efter sine ætter:
Fra Sela selanittenes ætt, fra Peres peresittenes ætt,
fra Serah serahittenes ætt. 21 Peres' barn var: Fra
Hesron hesronittenes ætt, fra Hamul hamulittenes
ætt. 22 Dette var Judas ætter, så mange av dem som
blev mønstret, seks og sytti tusen og fem hundre. 23
Issakars barn var efter sine ætter: Fra Tola tola'ittenes
ætt, fra Puva punittenes ætt, 24 fra Jasub jasubittenes
ætt, fra Simron simronittenes ætt. 25 Dette var Issakars
ætter, så mange av dem som blev mønstret, fire og
seksti tusen og tre hundre. 26 Sebulons barn var
efter sine ætter: Fra Sered sardittenes ætt, fra Elon
elonittenes ætt, fra Jahle'el jahle'elittenes ætt. 27 Dette
var sebulonittenes ætter, så mange av dem som blev
mønstret, seksti tusen og fem hundre. 28 Josefs barn
var efter sine ætter: Manasse og Efra'im. 29 Manasses
barn var: Fra Makir makirittenes ætt, og Makir var far
til Gilead, fra Gilead gileadittenes ætt. 30 Gileads barn
det var: Fra Jeser jesrittenes ætt, fra Helek helkittenes
ætt 31 og fra Asriel asrielittenes ætt og fra Sekem
sikmittenes ætt 32 og fra Semida semida'ittenes ætt
og fra Hefer hefrittenes ætt. 33 Men Selofhad, Hefers
sønn, hadde ingen sønner, bare døtre, og Selofhads
døtre hette Mahla og Noa, Hogla, Milka og Tirsa. 34
Dette var Manasses ætter, og de av dem som blev
mønstret, var to og femti tusen og syv hundre. 35
Efra'ims barn det var efter deres ætter: Fra Sutelah
sutelahittenes ætt, fra Beker bakrittenes ætt, fra Tahan
tahanittenes ætt. 36 Sutelahs barn det var: Fra Eran
eranittenes ætt. 37 Dette var Efra'ims barns ætter,
så mange av dem som blev mønstret, to og tretti
tusen og fem hundre. Dette var Josefs barn efter deres
ætter. 38 Benjamins barn var efter sine ætter: Fra
Bela balittenes ætt, fra Asbel asbelittenes ætt, fra
Akiram akiramittenes ætt, 39 fra Sefufam sufamittenes
ætt, fra Hufam hufamittenes ætt. 40 Belas barn var:
Ard og Na'aman, fra Ard ardittenes ætt, fra Na'aman
na'amittenes ætt. 41 Dette var Benjamins barn efter
deres ætter, og de av dem som blev mønstret, var fem
og firti tusen og seks hundre. 42 Dans barn var efter
sine ætter: Fra Suham suhamittenes ætt. Dette var
Dans ætter efter deres ættetavle. 43 Alle suhamittenes
ætter, så mange av dem som blev mønstret, var fire og
seksti tusen og fire hundre. 44 Asers barn var efter sine
ætter: Fra Jimna jimna'ittenes ætt, fra Jisvi jisvittenes
ætt, fra Beria beriittenes ætt; 45 av Berias barn: Fra
Heber hebrittenes ætt, fra Malkiel malkielittenes ætt.
46 Asers datter hette Serah. 47 Dette var Asers barns
ætter, så mange av dem som blev mønstret, tre og
femti tusen og fire hundre. 48 Naftalis barn var efter
sine ætter: Fra Jahse'el jahse'elittenes ætt, fra Guni
gunittenes ætt, 49 fra Jeser jisrittenes ætt, fra Sillem
sillemittenes ætt. 50 Dette var Naftalis ætter efter deres
ættetavle, og de av dem som blev mønstret, var fem
og firti tusen og fire hundre. 51 Dette var de av Israels
barn som blev mønstret, seks hundre og ett tusen,
syv hundre og tretti. 52 Og Herren talte til Moses og
sa: 53 Mellem disse skal landet skiftes ut til arv efter
folketallet. 54 Den stamme som er stor, skal du gi en
stor arv, og den som er liten, skal du gi en liten arv;
hver stamme skal få sin arv efter tallet på dem som
blev mønstret der. 55 Men ved loddkasting skal landet
skiftes ut; efter navnene på sine fedrenestammer
skal de ta arv. 56 Efter som loddet faller, skal hver
stamme, stor eller liten, få sin arv. 57 Dette var de
av levittene som blev mønstret, efter sine ætter: Fra
Gerson gersonittenes ætt, fra Kahat kahatittenes ætt,
fra Merari merarittenes ætt. 58 Dette var levittenes
ætter: libnittenes ætt, hebronittenes ætt, mahlittenes
ætt, musittenes ætt, korahittenes ætt. Kahat var far
til Amram, 59 og Amrams hustru hette Jokebed; hun
var datter av Levi og født i Egypten; og Amram fikk
med henne Aron og Moses og deres søster Mirjam. 60
Og Aron fikk sønnene Nadab og Abihu, Eleasar og
Itamar; 61 men Nadab og Abihu døde dengang de
bar fremmed ild inn for Herrens åsyn. 62 Og de av
levittene som blev mønstret, var tre og tyve tusen, alt
mannkjønn blandt dem fra den som var en måned
gammel og opover; de blev ikke mønstret sammen
med de andre Israels barn, fordi det ikke var gitt
dem arv blandt Israels barn. 63 Disse var det som
blev mønstret av Moses og Eleasar, presten, da de
mønstret Israels barn på Moabs ødemarker ved Jordan
midt imot Jeriko, 64 og blandt disse var det ikke nogen
av dem som blev mønstret av Moses og Aron, presten,
dengang de mønstret Israels barn i Sinai ørken. 65 For
Herren hadde sagt at de skulde dø i ørkenen. Og det
var ingen tilbake av dem uten Kaleb, Jefunnes sønn,
og Josva, Nuns sønn.

27 Men Selofhads døtre - han var sønn av Hefer,
Gileads sønn, som igjen var sønn av Makir,
Manasses sønn, av Manasses, Josefs sønns ætt, og
hans døtre hette Mahla, Noa og Hogla og Milka og
Tirsa - 2 de gikk frem for Moses og Eleasar, presten,
og høvdingene og hele menigheten ved inngangen til
sammenkomstens telt og sa: 3 Vår far døde i ørkenen,
og han var ikke med i den flokk som satte sig op mot
Herren - i Korahs flokk - men han døde for sin egen
synds skyld, og han hadde ingen sønner. 4 Hvorfor
skal vår fars navn gå ut av hans ætt, fordi om han
ingen sønn hadde? Gi oss eiendom blandt vår fars

brødre! 5 Og Moses førte deres sak frem for Herrens
åsyn. 6 Da sa Herren til Moses: 7 Selofhads døtre har
rett i det de sier; du skal gi dem eiendom til arv blandt
deres fars brødre og la deres fars arv gå over til dem.
8 Og til Israels barn skal du tale således: Når en mann
dør, og han ingen sønn har, da skal I la hans arv gå
over til hans datter. 9 Og dersom han ingen datter har,
så skal I gi hans brødre hans arv. 10 Og dersom han
ingen brødre har, så skal I gi hans fars brødre hans
arv. 11 Men dersom hans far ingen brødre har, så skal
I gi hans arv til den nærmeste frende i ætten; han skal
arve den. Dette skal være gjeldende rett blandt Israels
barn, således som Herren har befalt Moses. 12 Siden
sa Herren til Moses: Stig op på Abarim-fjellet her og se
utover landet som jeg har gitt Israels barn! 13 Og når
du har sett det, da skal du og samles til dine fedre
likesom din bror Aron blev samlet til sine fedre, 14 fordi
I var. gjenstridige mot mitt ord i ørkenen Sin, dengang
menigheten kivedes med mig, og I skulde helliget mig
ved å la vann strømme frem for deres øine. Det er
Meribas vann ved Kades i ørkenen Sin. 15 Da talte
Moses til Herren og sa: 16 Herre, du Gud som råder
over livsens ånde i alt kjød, vil du ikke sette en mann
over menigheten, 17 som kan gå ut og inn foran dem,
og som kan føre dem ut og føre dem inn, så Herrens
menighet ikke skal være som får uten hyrde! 18 Og
Herren sa til Moses: Ta Josva, Nuns sønn. Han er
en mann som det er ånd i. Legg din hånd på ham,
19 og still ham frem for Eleasar, presten, og for hele
menigheten og innsett ham i hans tjeneste for deres
øine, 20 og legg noget av din verdighet på ham, så
hele Israels barns menighet må lyde ham! 21 Og han
skal stå frem for Eleasar, presten, og Eleasar skal for
Herrens åsyn søke urims dom for ham; efter hans ord
skal de gå ut, og efter hans ord skal de gå inn, han
selv med alle Israels barn og hele menigheten. 22 Så
gjorde Moses som Herren hadde befalt ham; han tok
Josva og stilte ham frem for Eleasar, presten, og for
hele menigheten, 23 og han la sine hender på ham
og innsatte ham i hans tjeneste, således som Herren
hadde talt ved Moses.

28 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Byd Israels
barn og si til dem: Mitt offer, min mat, mine
ildoffer, som er til velbehagelig duft for mig, skal I akte
på å bære frem for mig til fastsatt tid. 3 Og du skal si
til dem: Dette er det ildoffer som I skal bære frem for
Herren: hver dag to årsgamle lam uten lyte til et stadig
brennoffer. 4 Det ene lam skal du ofre om morgenen,
og det andre skal du ofre mellem de to aftenstunder, 5
og som matoffer tiendedelen av en efa fint mel blandet
med fjerdedelen av en hin olje av støtte oliven. 6
Dette er det stadige brennoffer, det samme som blev
ofret ved Sinai berg til en velbehagelig duft, et ildoffer
for Herren. 7 Og drikkofferet som hører til det første
lam, skal være fjerdedelen av en hin; i helligdommen
skal du ofre drikkoffer av sterk drikk til Herren. 8 Det
andre lam skal du ofre mellem de to aftenstunder; med
det samme matoffer som om morgenen og med det
samme drikkoffer skal du ofre det; det er et ildoffer til
en velbehagelig duft for Herren. 9 På sabbatsdagen
skal du ofre to årsgamle lam uten lyte og som matoffer
to tiendedeler av en efa fint mel blandet med olje,
og drikkofferet som hører til. 10 Dette er sabbats-
brennofferet, som skal bæres frem hver sabbat, foruten
det stadige brennoffer med tilhørende drikkoffer. 11
Den første dag i hver måned skal I ofre Herren et
brennoffer: to unge okser og en vær og syv årsgamle
lam uten lyte, 12 og til matoffer tre tiendedeler av
en efa fint mel blandet med olje for hver okse, og til
væren to tiendedeler fint mel blandet med olje 13 og
en tiendedel fint mel blandet med olje for hvert lam; da
er det et brennoffer til en velbehagelig duft, et ildoffer
for Herren; 14 og drikkofferne som hører til, skal være
en halv hin vin for hver okse og tredjedelen av en hin
til væren og fjerdedelen av en hin for hvert lam. Dette
er måneds-brennofferet, som skal bæres frem hver
nymånedag i året. 15 Der skal også ofres en gjetebukk
som syndoffer til Herren, foruten det stadige brennoffer
med tilhørende drikkoffer. 16 I den første måned, på
den fjortende dag i måneden, er det påske for Herren.
17 Og på den femtende dag i samme måned er det
høitid; i syv dager skal der etes usyret brød. 18 På den
første dag skal det være en hellig sammenkomst; I
skal ikke gjøre nogen arbeidsgjerning. 19 Og I skal
ofre et ildoffer, et brennoffer for Herren: to unge okser
og en vær og syv årsgamle lam - uten lyte skal de
være - 20 og som tilhørende matoffer fint mel blandet
med olje; tre tiendedeler av en efa skal I ofre for hver
okse og til væren to tiendedeler, 21 og en tiendedel
for hvert av de syv lam, 22 og en gjetebukk som
syndoffer, til å gjøre soning for eder. 23 Dette skal I ofre
foruten morgen-brennofferet, som hører til det stadige
brennoffer. 24 Sådanne offer skal I ofre hver dag i syv
dager; det er ildoffermat til en velbehagelig duft for
Herren; foruten det stadige brennoffer med tilhørende
drikkoffer skal det ofres. 25 Og på den syvende dag
skal I holde en hellig sammenkomst; I skal ikke gjøre
nogen arbeidsgjerning. 26 På førstegrødens dag, når I
bærer frem for Herren et offer av den nye grøde, på
ukenes høitid, skal I holde en hellig sammenkomst; I
skal ikke gjøre nogen arbeidsgjerning. 27 Og I skal
ofre et brennoffer til en velbehagelig duft for Herren: to
unge okser og en vær og syv årsgamle lam, 28 og

som tilhørende matoffer fint mel blandet med olje, tre
tiendedeler av en efa for hver okse og til væren to
tiendedeler, 29 og en tiendedel for hvert av de syv
lam, 30 og en gjetebukk til å gjøre soning for eder. 31
Foruten det stadige brennoffer med tilhørende matoffer
skal I ofre disse offer - uten lyte skal de være - med
tilhørende drikkoffer.

29 I den syvende måned, på den første dag i
måneden, skal I holde en hellig sammenkomst; I
skal ikke gjøre nogen arbeidsgjerning; den dag skal
basunene lyde hos eder. 2 Og I skal ofre et brennoffer
til en velbehagelig duft for Herren: en ung okse og en
vær og syv årsgamle lam uten lyte, 3 og som tilhørende
matoffer fint mel blandet med olje, tre tiendedeler av en
efa til oksen, to tiendedeler til væren 4 og en tiendedel
for hvert av de syv lam, 5 og en gjetebukk som
syndoffer, til å gjøre soning for eder, 6 foruten måneds-
brennofferet med tilhørende matoffer og det stadige
brennoffer med tilhørende matoffer og foreskrevne
drikkoffer, til en velbehagelig duft, et ildoffer for Herren.
7 Den tiende dag i den samme syvende måned skal I
holde en hellig sammenkomst; da skal I faste. I skal ikke
gjøre nogen arbeidsgjerning. 8 Og I skal ofre Herren et
brennoffer til en velbehagelig duft: en ung okse og en
vær og syv årsgamle lam - uten lyte skal de være - 9
og som tilhørende matoffer fint mel blandet med olje,
tre tiendedeler av en efa til oksen, to tiendedeler til
væren 10 Og en tiendedel for hvert av de syv lam,
11 Og en gjetebukk som syndoffer, foruten sonings-
syndofferet og det stadige brennoffer med tilhørende
matoffer og drikkoffer. 12 Den femtende dag i den
syvende måned skal I holde en hellig sammenkomst;
I skal ikke gjøre nogen arbeidsgjerning; I skal holde
høitid for Herren i syv dager. 13 Og I skal ofre et
brennoffer, et ildoffer til en velbehagelig duft for Herren:
tretten unge okser og to værer og fjorten årsgamle lam
- uten lyte skal de være - 14 og som tilhørende matoffer
fint mel blandet med olje, tre tiendedeler av en efa for
hver av de tretten okser, to tiendedeler for hver av de
to værer, 15 og en tiendedel for hvert av de fjorten lam,
16 og en gjetebukk som syndoffer, foruten det stadige
brennoffer med tilhørende matoffer og drikkoffer. 17
Og den annen dag tolv unge okser og to værer og
fjorten årsgamle lam uten lyte 18 med tilhørende
matoffer og drikkoffer, svarende til tallet på oksene og
værene og lammene, alt således som foreskrevet er,
19 og en gjetebukk som syndoffer, foruten det stadige
brennoffer med tilhørende matoffer og drikkoffer. 20
Og den tredje dag elleve okser og to værer og fjorten
årsgamle lam uten lyte, 21 med tilhørende matoffer
og drikkoffer, svarende til tallet på oksene og værene
og lammene, således som foreskrevet er, 22 og en
gjetebukk som syndoffer, foruten det stadige brennoffer
med tilhørende matoffer og drikkoffer. 23 Og den fjerde
dag ti okser og to værer og fjorten årsgamle lam uten
lyte, 24 med tilhørende matoffer og drikkoffer, svarende
til tallet på oksene og værene og lammene, således
som foreskrevet er, 25 og en gjetebukk som syndoffer,
foruten det stadige brennoffer med tilhørende matoffer
og drikkoffer. 26 Og den femte dag ni okser og to værer
og fjorten årsgamle lam uten lyte, 27 med tilhørende
matoffer og drikkoffer, svarende til tallet på oksene og
værene og lammene, således som foreskrevet er, 28
og en gjetebukk som syndoffer, foruten det stadige
brennoffer med tilhørende matoffer og drikkoffer. 29
Og den sjette dag åtte okser og to værer og fjorten
årsgamle lam uten lyte, 30 med tilhørende matoffer
og drikkoffer, svarende til tallet på oksene og værene
og lammene, således som foreskrevet er, 31 og en
gjetebukk som syndoffer, foruten det stadige brennoffer
med tilhørende matoffer og drikkoffer. 32 Og den
syvende dag syv okser og to værer og fjorten årsgamle
lam uten lyte, 33 med tilhørende matoffer og drikkoffer,
svarende til tallet på oksene og værene og lammene,
således som foreskrevet er, 34 og en gjetebukk som
syndoffer, foruten det stadige brennoffer med tilhørende
matoffer og drikkoffer. 35 Den åttende dag skal I
holde en festlig sammenkomst; I skal ikke gjøre nogen
arbeidsgjerning. 36 Og I skal ofre et brennoffer, et
ildoffer til en velbehagelig duft for Herren: en okse
og en vær og syv årsgamle lam uten lyte, 37 med
tilhørende matoffer og drikkoffer, svarende til oksen
og væren og lammene efter deres tall, således som
foreskrevet er, 38 og en gjetebukk som syndoffer,
foruten det stadige brennoffer med tilhørende matoffer
og drikkoffer. 39 Disse offer skal I ofre Herren på eders
høitider, foruten eders lovede og eders frivillige offer,
enten det er brennoffer eller matoffer eller drikkoffer
eller takkoffer. 40 Og Moses sa dette til Israels barn, i
ett og alt som Herren hadde befalt ham.

30 Og Moses talte til høvdingene for Israels barns
stammer og sa: Således har Herren befalt: 2
Når en mann gjør Herren et løfte eller sverger en ed
hvormed han forplikter sig til avhold i en eller annen
ting, så skal han ikke bryte sitt ord; alt hvad han har
sagt, skal han gjøre. 3 Og når en ung kvinne som
ennu er hjemme hos sin far, gjør Herren et løfte eller
forplikter sig til avhold i nogen ting, 4 og hennes far får
høre om hennes løfte eller om den forpliktelse til avhold
som hun har pålagt sig, og tier til det, da skal alle
hennes løfter og enhver forpliktelse til avhold som hun
har pålagt sig, stå ved makt. 5 Men dersom hennes far

samme dag han hører om det, sier nei til det, da skal
intet av hennes løfter eller de forpliktelser til avhold
som hun har pålagt sig, stå ved makt, og Herren skal
tilgi henne, fordi hennes far sa nei til det. 6 Blir hun
en manns hustru, og det hviler noget løfte på henne,
eller det er kommet et tankeløst ord over hennes leber,
som hun har bundet sig med, 7 og hennes mann får
høre om det, men tier til det den dag han hører om
det, da skal hennes løfter og de forpliktelser til avhold
som hun har pålagt sig, stå ved makt. 8 Men dersom
hennes mann samme dag han hører om det, sier nei
til det, så gjør han det løfte hun har på sig, ugyldig, og
likeså det tankeløse ord som er kommet over hennes
leber, og som hun har bundet sig med, og Herren
skal tilgi henne. 9 En enkes eller en fraskilt hustrus
løfte skal stå ved makt for henne, hvad hun enn har
forpliktet sig til. 10 Men dersom hun i sin manns hus
har lovt noget eller med ed har forpliktet sig til avhold
i en eller annen ting, 11 og hennes mann fikk høre
om det, men tidde og ikke sa nei til det, da skal alle
hennes løfter og enhver forpliktelse til avhold som hun
har pålagt sig, stå ved makt. 12 Men har hennes mann
gjort dem ugyldige den dag han hørte om det, da skal
intet stå ved makt av det som er kommet over hennes
leber, enten det er et løfte hun har gjort, eller det er
en forpliktelse til avhold; hennes mann har gjort dem
ugyldige, og Herren skal tilgi henne. 13 Ethvert løfte og
enhver forpliktelse til avhold og faste som hun med ed
har pålagt sig, kan hennes mann enten stadfeste eller
gjøre ugyldig. 14 Tier hennes mann til det fra den ene
dag til den annen, så har han stadfestet alle hennes
løfter eller alle de forpliktelser til avhold som hviler på
henne; han har stadfestet dem, fordi han tidde til det
den dag han hørte om det. 15 Men gjør han dem først
ugyldige en tid efterat han har fått høre om dem, da
skal han bære ansvaret for hennes misgjerning. 16
Dette er de forskrifter som Herren gav Moses om den
rett en mann har over sin hustru, og en far over sin
datter så lenge hun er ung og ennu er hjemme hos sin
far.

31 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Ta hevn over
midianittene for det de har gjort mot Israels barn!
Derefter skal du samles til dine fedre. 3 Da talte Moses
til folket og sa: La nogen av eder ruste sig til strid! De
skal kjempe mot midianittene og føre Herrens hevn
over Midian; 4 tusen av hver stamme, av alle Israels
stammer, skal I sende ut til strid. 5 Så blev der av
Israels tusener tatt ut tusen av hver stamme - tolv
tusen, rustet til strid. 6 Dem sendte Moses ut i striden -
tusen av hver stamme - og med dem Pinehas, sønn av
Eleasar, presten; han hadde med sig helligdommens
redskaper og larmtrompetene. 7 Og de stred mot
Midian, som Herren hadde befalt Moses, og de slo
alt mannkjønn ihjel. 8 Og blandt dem de slo ihjel, var
også Midians konger, Evi og Rekem og Sur og Hur
og Reba, Midians fem konger; også Bileam, Beors
sønn, slo de ihjel med sverdet. 9 Og Israels barn førte
Midians kvinner og deres barn bort som fanger, og alle
deres kløvdyr og all deres buskap og alt deres gods
gjorde de til bytte. 10 Og alle deres byer overalt hvor
de bodde, og alle deres teltleire brente de op med ild.
11 Og de tok alt byttet og alt det de hadde røvet, både
folk og fe, 12 og de førte fangene og byttet og det
de hadde røvet, til Moses og Eleasar, presten, og til
Israels barns menighet, til leiren på Moabs ødemarker
ved Jordan, midt imot Jeriko. 13 Og Moses og Eleasar,
presten, og alle menighetens høvdinger gikk dem i
møte utenfor leiren. 14 Men Moses blev vred på dem
som var satt over hæren, på høvdingene over tusen
og høvdingene over hundre, da de kom tilbake fra
krigstoget. 15 Og Moses sa til dem: Har I latt alle
kvinner leve? 16 Det var jo de som på Bileams råd
forførte Israels barn til troløshet mot Herren for Peors
skyld, så sotten kom over Herrens menighet. 17 Så
slå nu ihjel alle guttebarn og alle kvinner som har
hatt samleie med menn. 18 Men alle unge piker som
ikke har hatt samleie med menn, skal I la leve, og de
skal høre eder til. 19 Og så skal I holde eder utenfor
leiren i syv dager! Enhver av eder som har slått nogen
ihjel, og enhver som har rørt ved en som er slått ihjel,
skal rense sig på den tredje og på den syvende dag -
både I og eders fanger. 20 Og alle klær og alt som er
gjort av skinn eller av gjetehår, og alle trekar skal I
rense. 21 Og Eleasar, presten, sa til stridsmennene
som hadde vært med i krigen: Dette er det lovbud som
Herren har gitt Moses: 22 Gull og sølv, kobber, jern,
tinn og bly, 23 alt som tåler ild, skal I la gå gjennem
ilden, så blir det rent; men det skal også renses med
renselsesvannet. Men alt som ikke tåler ild, skal I la gå
gjennem vann. 24 Og den syvende dag skal I tvette
eders klær, så blir I rene; og derefter kan I komme
inn i leiren. 25 Og Herren sa til Moses: 26 Ta tall på
hele det bortførte bytte, både folk og fe, du og Eleasar,
presten, og overhodene for menighetens familier. 27
Og du skal dele byttet i to deler mellem krigsfolket som
drog ut i striden, og hele menigheten. 28 Og du skal ta
en avgift til Herren av krigsfolket som drog ut i striden,
ett liv av hvert fem hundre, både av mennesker og av
storfeet og asenene og småfeet. 29 Dette skal I ta
av den halvdel som tilfaller krigsfolket; og du skal gi
det til Eleasar, presten, som en gave til Herren. 30
Og av den halvdel som tilfaller Israels barn, skal du
ta ut ett liv av hvert femti, både av mennesker og av
storfeet og asenene og småfeet - av alt feet; og du

skal gi dem til levittene, som tar vare på det som er
å vareta ved Herrens tabernakel. 31 Og Moses og
Eleasar, presten, gjorde således som Herren hadde
befalt Moses. 32 Og byttet - det som var tilovers av alt
det som stridsfolket hadde røvet - var: av småfe seks
hundre og fem og sytti tusen 33 og av storfe to og sytti
tusen 34 og av asener en og seksti tusen. 35 Og av
mennesker - kvinner som ikke hadde hatt samleie med
menn - var det i alt to og tretti tusen. 36 Halvdelen
av dette - den del som falt på stridsmennene - var:
av småfeet tre hundre og syv og tretti tusen og fem
hundre, 37 så avgiften til Herren av småfeet blev seks
hundre og fem og sytti, 38 og av storfeet seks og tretti
tusen, og avgiften derav til Herren to og sytti, 39 og av
asener tretti tusen og fem hundre, og avgiften derav
til Herren en og seksti, 40 og av mennesker seksten
tusen, og avgiften derav til Herren to og tretti. 41 Og
Moses gav avgiften til Eleasar, presten, som en gave
til Herren, således som Herren hadde befalt Moses. 42
Den halvdel som tilfalt Israels barn, og som Moses
hadde skilt ut fra stridsmennenes del - 43 den halvdel
som tilfalt menigheten - var: av småfe tre hundre og
syv og tretti tusen og fem hundre 44 og av storfe
seks og tretti tusen 45 og av asener tretti tusen og
fem hundre 46 og av mennesker seksten tusen. 47
Av denne halvdel - den som tilfalt Israels barn - tok
Moses ut ett liv for hvert femti, både av mennesker
og av dyr, og gav dem til levittene, som tok vare på
det som er å vareta ved Herrens tabernakel, således
som Herren hadde befalt Moses. 48 Så gikk de som
var satt over hærens tusener, høvdingene over tusen
og høvdingene over hundre, frem for Moses 49 og sa
til ham: Dine tjenere har tatt tall på krigsfolkene som
stod under vår befaling, og det fattedes ikke én mann
av oss. 50 Derfor bærer vi frem som gave til Herren
hvad enhver av oss har tatt av gullsaker, armkjeder og
armbånd, fingerringer, ørenringer og kulekjeder; det
skal være til soning for oss for Herrens åsyn. 51 Og
Moses og Eleasar, presten, tok imot gullet av dem,
alle slags fint arbeidede ting. 52 Og hele den gave av
gull som høvdingene over tusen og høvdingene over
hundre avgav til Herren, var seksten tusen, syv hundre
og femti sekel. 53 Men stridsmennene hadde og hver
for sig vunnet bytte. 54 Da Moses og Eleasar, presten,
hadde tatt imot gullet av høvdingene over tusen og
over hundre, bar de det inn i sammenkomstens telt,
forat det skulde minne om Israels barn for Herrens
åsyn.

32 Rubens barn og Gads barn hadde en mengde
fe, en svær mengde; og da de så at Jasers land
og Gileads land var vel skikket for feavl, 2 kom de -
både Gads barn og Rubens barn - og sa til Moses og
Eleasar, presten, og menighetens høvdinger: 3 Atarot
og Dibon og Jaser og Nimra og Hesbon og El'ale og
Sebam og Nebo og Beon, 4 det land som Herren har
latt Israels menighet vinne med sverdet, er et land
som er vel skikket for feavl, og dine tjenere har meget
fe. 5 Og de sa: Dersom vi har funnet nåde for dine
øine, så la dine tjenere få dette land til eiendom, la
oss slippe å dra over Jordan! 6 Da sa Moses til Gads
barn og Rubens barn: Skal eders brødre dra i krigen,
og I bli her? 7 Hvorfor vil I vende Israels barns hu
bort, så de ikke vil dra over til det land Herren hat
gitt dem? 8 Det samme gjorde eders fedre da jeg
sendte dem fra Kades-Barnea for å se på landet; 9 da
de hadde draget op til Eskoldalen og hadde sett på
landet, vendte de Israels barns hu bort, så de ikke
vilde gå inn i det land Herren hadde gitt dem. 10
Den dag optendtes Herrens vrede, og han svor og
sa: 11 Ingen av de menn som drog op fra Egypten,
fra tyveårsalderen og opover, skal få se det land som
jeg har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob; for de har
ikke fulgt mig som de skulde - 12 ingen uten Kaleb,
Jefunnes sønn, kenisitten, og Josva, Nuns sønn; for
de har trolig fulgt Herren. 13 Så optendtes Herrens
vrede mot Israel, og han lot dem vanke om i ørkenen i
firti år, til hele den slekt var utdød som hadde gjort
det som var ondt i Herrens øine. 14 Og nu treder I i
eders fedres spor, en yngel av syndige menn, for ennu
mere å øke Herrens brennende vrede mot Israel; 15
for vender I eder bort, så I ikke vil følge ham, da vil
han la Israel bli ennu lenger i ørkenen, og I vil føre
ulykke over hele dette folk. 16 Da gikk de frem til ham
og sa: Vi vil bare bygge hegn her for vårt fe og byer for
våre kvinner og barn, 17 men selv vil vi skyndsomt
væbne oss og dra frem foran Israels barn, til vi har
ført dem dit de skal; men våre kvinner og barn skal
bli i de faste byer, så de kan være trygge for landets
innbyggere. 18 Vi vil ikke vende tilbake til våre hus før
Israels barn har fått hver sin arv; 19 for vi vil ikke ta
arv med dem på den andre side av Jordan og lenger
borte når vi har fått vår arv på denne side, østenfor
Jordan. 20 Da sa Moses til dem: Dersom I gjør dette,
så I væbner eder for Herrens åsyn til krigen, 21 og alle
eders væbnede menn drar over Jordan for Herrens
åsyn, til han har drevet sine fiender bort fra sine øine,
22 og I ikke vender tilbake før landet er undertvunget
for Herrens åsyn, så skal I være uten skyld både for
Herren og for Israel, og I skal ha landet her til eiendom
for Herrens åsyn. 23 Men dersom I ikke gjør så, da
synder I mot Herren, og I skal vite at eders synd skal
finne eder. 24 Bygg eder da byer for eders kvinner og
barn og hegn for eders småfe, og gjør som I har lovt!
25 Da sa Gads barn og Rubens barn til Moses: Dine

tjenere skal gjøre som min herre har befalt; 26 våre
barn, våre hustruer, vårt fe og alle våre kløvdyr skal bli
her i Gileads byer; 27 men dine tjenere, så mange
av oss som er væbnet til strid, vil dra over Jordan
for Herrens åsyn og være med i krigen, således som
min herre sier. 28 Og Moses gav befaling om dem til
Eleasar, presten, og Josva, Nuns sønn, og overhodene
for familiene i Israels barns stammer. 29 Og Moses sa
til dem: Dersom Gads barn og Rubens barn, så mange
av dem som er væbnet, drar med eder over Jordan
til krigen for Herrens åsyn, og I legger landet under
eder, da skal I gi dem Gileads land til eiendom; 30
men dersom de ikke drar væbnet over med eder, da
skal de få sin eiendom i Kana'ans land, sammen med
eder andre. 31 Og Gads barn og Rubens barn svarte
og sa: Det som Herren har sagt til dine tjenere, det vil
vi gjøre; 32 Vi vil dra væbnet over til Kana'ans land for
Herrens åsyn, men vår arve-eiendom skal være på
denne side av Jordan. 33 Så lot Moses Gads barn og
Rubens barn og halvdelen av Manasses, Josefs sønns
stamme få de riker som Sihon, amorittenes konge,
og Og, kongen i Basan, hadde eid, hele landet med
byer og omliggende marker, alle byene i landet rundt
omkring. 34 Og Gads barn bygget op igjen Dibon og
Atarot og Aroer 35 og Atrot-Sofan og Jaser og Jogbeha
36 og Bet-Nimra og Bet-Haran, faste byer og hegn for
feet. 37 Og Rubens barn bygget op igjen Hesbon og
El'ale og Kirjata'im 38 og Nebo og Ba'al-Meon, hvis
navn blev forandret, og Sibma; og de gav de byer
som de bygget op igjen, deres navn. 39 Og Makirs,
Manasses sønns barn drog til Gilead og inntok det og
drev amorittene, som bodde der, bort. 40 Og Moses
gav Makir, Manasses sønn, Gilead, og han bodde der.
41 Og Ja'ir, Manasses sønn, drog avsted og inntok
deres landsbyer; og han kalte dem Ja'irs byer. 42 Og
Nobah drog avsted og inntok Kenat med tilhørende
småbyer; og han kalte det Nobah efter sitt eget navn.

33 Dette var Israels barns vandringer da de drog ut
av Egyptens land, hær for hær, under Moses' og
Arons førerskap. 2 Efter Herrens befaling skrev Moses
op de steder som de drog ut fra på sine vandringer, og
dette er deres vandringer efter de steder som de drog
ut fra: 3 I den første måned, på den femtende dag i
måneden, drog de ut fra Ra'amses; dagen efter påske
drog Israels barn ut med løftet hånd for alle egypternes
øine, 4 mens egypterne jordet dem som Herren hadde
slått ihjel blandt dem, alle sine førstefødte; også over
deres guder hadde Herren holdt dom. 5 Så drog da
Israels barn fra Ra'amses og leiret sig i Sukkot. 6 Og
de drog fra Sukkot og leiret sig i Etam, som ligger ved
grensen av ørkenen. 7 Og de drog fra Etam og vendte
sa om og tok veien til Pi-Hakirot, som ligger midt imot
Ba'al-Sefon, og de leiret sig foran Migdol. 8 Og de
drog fra Hakirot og gikk gjennem havet til ørkenen; og
de drog tre dagsreiser i Etams ørken og leiret sig i
Mara. 9 Og de drog fra Mara og kom til Elim. I Elim
var det tolv vannkilder og sytti palmetrær, og de leiret
sig der. 10 Og de drog fra Elim og leiret sig ved det
Røde Hav. 11 Og de drog fra det Røde Hav og leiret
sig i ørkenen Sin. 12 Og de drog fra ørkenen Sin og
leiret sig i Dofka. 13 Og de drog fra Dofka og leiret sig i
Alus. 14 Og de drog fra Alus og leiret sig i Refidim; der
hadde folket ikke vann å drikke. 15 Og de drog fra
Refidim og leiret sig i Sinai ørken. 16 Og de drog fra
Sinai ørken og leiret sig i Kibrot-Hatta'ava. 17 Og de
drog fra Kibrot-Hatta'ava og leiret sig i Haserot. 18 Og
de drog fra Haserot og leiret sig i Ritma. 19 Og de drog
fra Ritma og leiret sig i Rimmon-Peres. 20 Og de drog
fra Rimmon-Peres og leiret sig i Libna. 21 Og de drog
fra Libna og leiret sig i Rissa. 22 Og de drog fra Rissa
og leiret sig i Kehelata. 23 Og de drog fra Kehelata og
leiret sig ved Sefer-fjellet. 24 Og de drog fra Sefer-
fjellet og leiret sig i Harada. 25 Og de drog fra Harada
og leiret sig i Makhelot. 26 Og de drog fra Makhelot og
leiret sig i Tahat. 27 Og de drog fra Tahat og leiret sig i
Tarah. 28 Og de drog fra Tarah og leiret sig i Mitka. 29
Og de drog fra Mitka og leiret sig i Hasmona. 30 Og de
drog fra Hasmona og leiret sig i Moserot. 31 Og de
drog fra Moserot og leiret sig i Bene-Ja'akan. 32 Og de
drog fra Bene-Ja'akan og leiret sig i Hor-Hagidgad. 33
Og de drog fra Hor-Hagidgad og leiret sig i Jotbata.
34 Og de drog fra Jotbata og leiret sig i Abrona. 35
Og de drog fra Abrona og leiret sig i Esjon-Geber.
36 Og de drog fra Esjon-Geber og leiet sig i ørkenen
Sin, i Kades. 37 Og de drog fra Kades og leiret sig
ved fjellet Hor på grensen av Edoms land. 38 Da gikk
Aron, presten, efter Herrens befaling op på fjellet Hor,
og der døde han i det firtiende år efterat Israels barn
var gått ut av Egyptens land, i den femte måned, på
den første dag i måneden. 39 Aron var hundre og
tre og tyve år gammel da han døde på fjellet Hor. 40
Men den kana'anittiske konge i Arad, som bodde i
den sydlige del av Kana'ans land, fikk høre at Israels
barn kom. 41 Så drog de fra fjellet Hor og leiret sig i
Salmona. 42 og de drog fra Salmona og leiret sig i
Punon. 43 Og de drog fra Punon og leiret sig i Obot.
44 Og de drog fra Obot og leiret sig i Ije-Ha'abarim ved
Moabs grense. 45 Og de drog fra Ijim og leiret sig i
Dibon-Gad. 46 Og de drog fra Dibon-Gad og leiret sig i
Almon-Diblataima. 47 Og de drog fra Almon-Diblataima
og leiret sig ved Abarim-fjellene, foran Nebo. 48 Og
de drog fra Abarim-fjellene og leiret sig på Moabs
ødemarker ved Jordan, midt imot Jeriko. 49 Og deres

leir ved Jordan strakte sig fra Bet-Hajesimot til Abel-
Hassittim på Moabs ødemarker. 50 Og Herren talte til
Moses på Moabs ødemarker ved Jordan, midt imot
Jeriko, og sa: 51 Tal til Israels barn og si til dem: Når
I har draget over Jordan inn i Kana'ans land, 52 da
skal I drive alle landets innbyggere bort foran eder og
tilintetgjøre alle deres stener med innhugne billeder, og
I skal tilintetgjøre alle deres støpte billeder og ødelegge
alle deres offerhauger. 53 Og I skal ta landet i eie og
bo i det; for eder har jeg gitt landet til eiendom. 54 Og I
skal skifte landet mellem eder ved loddkasting efter
eders ætter; den store ætt skal I gi en stor arv, og den
lille ætt skal du gi en liten arv; enhver skal få sin del,
efter som loddet faller; efter eders fedrenestammer
skal I skifte det mellem eder. 55 Men dersom I ikke
driver landets innbyggere bort foran eder, da skal de
som I lar bli tilbake av dem, bli torner i eders øine og
brodder i eders sider, og de skal plage eder i det land
som I bor i. 56 Og det som jeg hadde tenkt å gjøre
med dem, det vil jeg da gjøre med eder.

34 Og Herren talte til Moses og sa: 2 Byd Israels
barn og si til dem: Når I kommer inn i Kana'ans
land, så er dette det land som skal tilfalle eder som
arv - Kana'ans land, så langt dets grenser når. 3 På
sydsiden skal eders land gå fra ørkenen Sin langsmed
Edom, og eders sydgrense skal i øst begynne ved
enden av Salthavet. 4 Så skal grensen svinge sørom
Akrabbim-skaret og gå frem til Sin, og den skal gå
ut i syd for Kades-Barnea og så gå videre til Hasar-
Adar og derfra ta over til Asmon. 5 Fra Asmon skal
grensen svinge bort til Egyptens bekk og så gå ut i
havet. 6 I vest skal eders grense være det store hav
og landet langsmed det; dette skal være eders grense
i vest. 7 Og dette skal være eders grense i nord: Fra
det store hav skal I avmerke grenselinjen til fjellet Hor.
8 Fra fjellet Hor skal I avmerke grensen dit hvor veien
går til Hamat, og grensen skal gå ut ved Sedad. 9 Så
skal grensen gå videre til Sifron og ende ved Hasar-
Enan. Dette skal være eders grense i nord. 10 Mot
øst skal I avmerke eder en grenselinje som går fra
Hasar-Enan til Sefam. 11 Fra Sefam skal grensen gå
ned til Ribla østenfor Ajin og derfra gå videre ned
til den når fjellskråningen østenfor Kinnerets sjø. 12
Så skal grensen gå videre ned til Jordan og ende
ved Salthavet. Dette skal være eders land efter dets
grenser rundt omkring. 13 Og Moses bød Israels barn
og sa: Dette er det land I skal få til arv ved loddkasting,
og som Herren har befalt å gi de ni stammer og den
halve stamme. 14 For Rubens barns stamme med sine
familier og Gads barns stamme med sine familier og
den halve Manasse stamme har alt fått sin arv; 15
disse to og en halv stamme har fått sin arv på denne
side av Jordan midt imot Jeriko - mot øst, mot solens
opgang. 16 Og Herren talte til Moses og sa: 17 Dette er
navnene på de menn som skal skifte ut landet mellem
eder: Eleasar, presten, og Josva, Nuns sønn, 18 og
så en høvding for hver stamme, som I skal ta til å
skifte ut landet, 19 og dette er navnene på disse menn:
for Juda stamme Kaleb, Jefunnes sønn, 20 og for
Simeons barns stamme Semuel, Ammihuds sønn, 21
for Benjamins stamme Elidad, Kislons sønn, 22 og for
Dans barns stamme en høvding, Bukki, Joglis sønn,
23 for Josefs barn: for Manasses barns stamme en
høvding, Hanniel, Efods sønn, 24 og for Efra'ims barns
stamme en høvding, Kemuel, Siftans sønn, 25 og for
Sebulons barns stamme en høvding, Elisafan, Parnaks
sønn, 26 og for Issakars barns stamme en høvding,
Paltiel, Assans sønn, 27 og for Asers barns stamme
en høvding, Akihud, Selomis sønn, 28 og for Naftalis
barns stamme en høvding, Pedael, Ammihuds sønn.
29 Disse menn var det som Herren sa skulde skifte ut
arveloddene mellem Israels barn i Kana'ans land.

35 Og Herren talte til Moses på Moabs ødemarker
ved Jordan, midt imot Jeriko, og sa: 2 Byd Israels
barn at de skal gi levittene byer av sin arveeiendom til
å bo i; dessuten skal I gi levittene jorder rundt omkring
disse byer. 3 De skal ha byene til å bo i, og jordene
som hører til, skal være til beite for deres kløvdyr og
for deres fe og for alle deres andre dyr. 4 Og jordene
omkring byene, som I skal gi levittene, skal strekke sig
fra bymuren tusen alen utefter rundt omkring. 5 Utenfor
byen skal I måle to tusen alen på østsiden og to tusen
alen på sydsiden og to tusen alen på vestsiden og to
tusen alen på nordsiden, og byen skal være i midten;
dette skal være jordene til deres byer. 6 De byer I skal
gi levittene, skal være de seks tilfluktsstæder som I
skal gi, forat manndrapere kan fly dit, og foruten dem
skal I gi to og firti byer. 7 I alt skal I gi levittene åtte
og firti byer med tilhørende jorder. 8 Og av de byer
som I skal gi av Israels barns eiendom, skal I ta flere
av de store stammer og færre av de mindre; enhver
av dem skal gi levittene byer efter som de har fått
land til. 9 Og Herren talte til Moses og sa: 10 Tal til
Israels barn og si til dem: Når I er gått over Jordan inn
i Kana'ans land, 11 da skal I velge ut nogen byer som
skal være tilfluktsstæder for eder, forat en manndraper
som av vanvare slår nogen ihjel, kan fly dit. 12 Disse
byer skal I ha til tilfluktsstæder for manndraperen når
han flykter for blodhevneren, forat han ikke skal dø
før han har stått til doms for menigheten. 13 Og de
av eders byer som I skal gi til tilfluktsstæder, skal
være seks i tallet. 14 De tre byer skal I gi på hin side
Jordan, og de tre andre byer skal I gi i Kana'ans land;
de skal være tilfluktsstæder. 15 Både for Israels barn

og for de fremmede og innflyttede som bor iblandt
dem, skal disse seks byer være tilfluktsstæder, så hver
den som av vanvare slår nogen ihjel, kan fly dit. **16**
Den som slår nogen med et jernredskap så han dør,
han er en manndraper, og manndraperen skal late
livet. **17** Og den som tar en sten i sin hånd stor nok
til å drepe en med og slår nogen med den så han
dør, han er en manndraper, og manndraperen skal
late livet. **18** Eller om en har et redskap av tre i sin
hånd, som han kan drepe folk med, og slår nogen
med det så han dør, da er han en manndraper, og
manndraperen skal late livet. **19** Blodhevneren kan
drepe manndraperen; når han treffer på ham, kan han
drepe ham. **20** Dersom en støter til nogen av hat eller
kaster noget på ham med vilje så han dør, **21** eller
av fiendskap slår ham med sin hånd så han dør, da
skal den som slo, late livet; han er en manndraper, og
blodhevneren kan drepe manndraperen når han treffer
på ham. **22** Men dersom en støter til nogen av vanvare,
uten fiendskap, eller kaster en eller annen ting på ham
uten å ville noget ondt, **23** eller uten å se ham rammer
ham med en sten stor nok til å drepe en med, så han
dør, men drapsmannen ikke er hans fiende og ikke
vil ham noget ondt, **24** da skal menigheten dømme
mellem drapsmannen og blodhevneren efter disse
lover. **25** Og menigheten skal verge manndraperen
mot blodhevneren og la ham vende tilbake til den
tilfluktsstad som han var flyktet til; og der skal han bli
til yppersteprestenen - han som er salvet med den hellige
olje - er død. **26** Men dersom manndraperen kommer
utenfor den tilfluktsstads enemerker som han er flyktet
til, **27** og blodhevneren treffer ham utenfor hans
tilfluktsstads enemerker og dreper manndraperen, så
har han ingen blodskyld på sig. **28** For manndraperen
skal bli i sin tilfluktsstad til yppersteprestenen er død;
men efter yppersteprestens død kan han vende tilbake
til den bygd hvor han har sin eiendom. **29** Dette skal
være en rettsordning for eder fra slekt til slekt hvor I så
bor. **30** Om en slår nogen ihjel, skal manndraperen
efter vidners utsagn lide døden; men ett vidne er ikke
nok til at nogen dømmes til døden. **31** I skal ikke ta
imot løsepenger for en manndrapers liv når han er
skyldig til døden; han skal late livet. **32** Og I skal ikke ta
imot løsepenger for en som er flyktet til en tilfluktsstad,
så han kan vende tilbake og bo et sted i landet før
presten er død. **33** I skal ikke vanhellige det land I bor
i; for blod vanhelliger landet, og landet kan ikke få
soning for det blod som utøses der, uten ved dens
blod som utøser det. **34** Du skal ikke gjøre det land I
bor i, urent, det land i hvis midte jeg bor; for jeg er
Herren, som bor midt iblandt Israels barn.

36 Overhodene for familiene i den ætt som
nedstammet fra Gilead, en sønn av Manasses
sønn Makir, og hørte til Josefs barns ætter, gikk frem
for Moses og for de høvdinger som var overhoder for
Israels barns familier, **2** og de sa: Herren har befalt min
herre å gi Israels barn landet til arv ved loddkasting,
og min herre har fått befaling av Herren om å gi vår
bror Selofhads arv til hans døtre. **3** Men blir nu de
gift med menn av Israels barns andre stammer, så
går deres arv fra våre fedres arv og legges til den
stammes arv som de kommer til å tilhøre, og således
blir vår arvelodd mindre. **4** Og når jubelåret kommer
for Israels barn, så blir deres arv lagt til den stammes
arv som de kommer til å tilhøre, og deres arv går fra
vår fedrenestammes arv. **5** Da bød Moses Israels barn
efter Herrens ord og sa: Josefs barns stamme har rett
i det de sier. **6** Således byder Herren om Selofhads
døtre: De kan gifte sig med hvem de vil, bare de gifter
sig innen sin fedrenestammes ætt, **7** forat ikke nogen
arv hos Israels barn skal gå over fra en stamme til
en annen - Israels barn skal holde fast hver ved sin
fedrenestammes arv. **8** Og enhver datter i Israels barns
stammer som får arv, skal gifte sig med en mann av sin
fedrenestammes ætt, forat Israels barn kan arve hver
sine fedres arv, **9** og forat ingen arv skal gå over fra
en stamme til en annen, men Israels barns stammer
holde fast hver ved sin arv. **10** Selofhads døtre gjorde
således som Herren hadde befalt Moses. **11** Mahla,
Tirsa og Hogla og Milka og Noa, Selofhads døtre, blev
gift med sine farbrødres sønner; **12** de blev gift med
menn av Manasses, Josefs sønns ætter, så deres arv
blev hos deres fedreneætts stamme. **13** Dette er de
bud og lover som Herren gav Israels barn ved Moses
på Moabs ødemarker ved Jordan, midt imot Jeriko.

5 Mosebok

1 Dette er de ord Moses talte til hele Israel i ørkenen
på hin side Jordan, i ødemarken, midt imot Suf,
mellem Paran og Tofel og Laban og Haserot og Di-
Sahab, **2** elleve dagsreiser fra Horeb efter den vei
som fører til Se'ir-fjellene, til Kades-Barnea. **3** Det var
i det firtiende år, i den ellevte måned, på den første
dag i måneden Moses talte til Israels barn og bar
frem alt det Herren hadde befalt ham å tale til dem, **4**
efterat han hadde slått Sihon, amorittenes konge, som
bodde i Hesbon, og ved Edre'i hadde slått Og, kongen
i Basan, som bodde i Astarot. **5** På hin side Jordan, i
Moabs land, tok Moses sig fore å utlegge denne lov og
sa: **6** Herren vår Gud talte til oss ved Horeb og sa:
Lenge nok har I opholdt eder ved dette fjell. **7** Bryt nu
op og gi eder på veien til amoritter-fjellene og til alle de
folk som bor deromkring, i ødemarken, i fjellbygdene
og i lavlandet og i sydlandet og ved havstranden, til
kana'anittenes land og til Libanon, helt til den store elv,
elven Frat. **8** Se, jeg har gitt landet i eders vold; dra
avsted og innta det land som Herren har tilsvoret eders
fedre Abraham, Isak og Jakob å ville gi dem og deres
ætt efter dem! **9** Dengang sa jeg til eder: Jeg makter
ikke alene å bære eder. **10** Herren eders Gud har gjort
eder tallrike, så I idag er som stjernene på himmelen i
mengde; **11** og måtte bare Herren, eders fedres Gud,
gjøre eder tusen ganger flere enn I er, og velsigne
eder, som han har tilsagt eder! **12** Men hvorledes kan
jeg alene bære strevet og møien med eder og alle
eders tretter? **13** Kom med nogen vise og forstandige
og prøvede menn fra hver av eders stammer! Så vil
jeg sette dem til høvdinger over eder. **14** Da svarte I
mig: Det er både rett og godt det du sier. **15** Så tok jeg
høvdingene for eders stammer, vise og prøvede menn,
og satte dem til høvdinger over eder, nogen over tusen
og nogen over hundre og nogen over femti og nogen
over ti, og jeg gjorde dem til tilsynsmenn over eders
stammer. **16** Dengang bød jeg også eders dommere
og sa: Hør på de saker som eders brødre har sig
imellem, og døm med rettferdighet mellem en mann og
hans bror eller en fremmed som bor hos ham! **17** I skal
ikke gjøre forskjell på folk når I dømmer; den minste
som den største skal I høre på. I skal ikke være redde
for nogen, for dommen hører Gud til. Men om nogen
sak er for vanskelig for eder, skal I føre den frem for
mig; så vil jeg høre på den. **18** Og på samme tid bød
jeg eder alt det I skulde gjøre. **19** Så brøt vi op fra
Horeb og drog gjennem hele den store og forferdelige
ørken som I har sett, på veien til amoritter-fjellene,
således som Herren vår Gud bød oss; og vi kom til
Kades-Barnea. **20** Da sa jeg til eder: Nu er I kommet til
amoritter-fjellene, som Herren vår Gud vil gi oss. **21**
Se, Herren din Gud har gitt landet i din vold; dra op og
innta det, som Herren, dine fedres Gud, har tilsagt dig!
Frykt ikke og vær ikke redd! **22** Da kom I til mig alle
sammen og sa: La oss sende folk i forveien for oss, så
de kan utspeide landet for oss og gi oss beskjed om
hvad vei vi skal dra dit op, og hvad byer vi kommer til!
23 Dette syntes jeg godt om, og jeg tok ut blandt eder
tolv menn, én mann for hver stamme. **24** Og de tok
avsted og drog op i fjellene og kom til Eskol-dalen; og
de utspeidet landet. **25** Og de tok med sig av landets
frukter ned til oss, og de gav oss beskjed tilbake og
sa: Det land som Herren vår Gud vil gi oss, er et godt
land. **26** Men I vilde ikke dra dit op; I var gjenstridige
mot Herrens, eders Guds ord. **27** Og I knurret i eders
telter og sa: Herren hater oss; derfor har han ført oss
ut av Egyptens land og vil gi oss i amorittenes hånd og
ødelegge oss. **28** Hvad er det for et land vi skal dra op
til! Våre brødre har gjort vårt hjerte mistrøstig ved å
si: Det er et folk som er større og høiere enn vi, og
de har store byer med murer som når til himmelen;
og der så vi også anakittenes barn. **29** Da sa jeg til
eder: I skal ikke forferdes og ikke være redde for dem;
30 Herren eders Gud, som går foran eder, han skal
stride for eder, således som I så han gjorde for eder i
Egypten **31** og i ørkenen du har sett, der hvor Herren
din Gud bar dig som en mann bærer sitt barn, på hele
den vei I har vandret til I kom til dette sted. **32** Men
allikevel trodde I ikke på Herren eders Gud, **33** han
som gikk foran eder på veien for å søke ut leirplass for
eder, om natten i en ild, så I kunde se den vei I skulde
gå, og om dagen i en sky. **34** Da Herren hørte eders
tale, blev han vred og svor: **35** Sannelig, ikke nogen av
disse menn, av denne onde slekt, skal se det gode
land jeg har svoret å ville gi eders fedre - **36** ingen
uten Kaleb, Jefunnes sønn; han skal få se det; ham og
hans barn vil jeg gi det land han har trådt på med sin
fot, for han har trolig fulgt Herren. **37** Også mig blev
Herren vred på for eders skyld og sa: Heller ikke du
skal komme der inn. **38** Josva, Nuns sønn, som går
dig til hånde, han skal komme der inn; styrk ham, for
han skal skifte det ut til arv blandt Israel. **39** Og eders
barn, som I sa vilde bli til rov, og eders sønner, som
ennu ikke kan skille godt fra ondt, de skal komme der
inn, dem vil jeg gi det, og de skal ta det i eie. **40** Men
vend I om og ta ut i ørkenen, på veien til det Røde
Hav! **41** Da svarte I og sa til mig: Vi har syndet mot
Herren; nu vil vi dra op og stride, således som Herren
vår Gud har befalt oss. Og I omgjordet eder med eders
stridsvåben hver og en, og I holdt det for en lett sak å
dra op i fjellene. **42** Da sa Herren til mig: Si til dem: I
skal ikke dra op, og I skal ikke stride; for jeg er ikke

med eder; I kommer bare til å bli slått av eders fiender.
43 Og jeg talte til eder, men I hørte ikke på mig; I var
gjenstridige mot Herrens ord og dristet eder til å dra
op i fjellene. 44 Da drog amorittene, som bodde der
i fjellene, ut mot eder, og de forfulgte eder likesom
en bisverm, og de slo eder sønder og sammen i Se'ir
og drev eder like til Horma. 45 Og I vendte tilbake og
gråt for Herrens åsyn; men Herren hørte ikke på eders
klager og vendte ikke sitt øre til eder. 46 Og I måtte bli
i Kades i lang tid, hele den tid I var der.

2 Så vendte vi om og drog til ørkenen på veien til det
Røde Hav, således som Herren hadde sagt til mig;
og vi drog i lang tid omkring Se'ir-fjellene. 2 Da sa
Herren til mig: 3 Lenge nok har I draget omkring disse
fjell; vend eder nu mot nord! 4 Og byd folket og si:
I drar nu frem gjennem det land som tilhører eders
brødre Esaus barn, som bor i Se'ir; og de blir redde
for eder, men I skal ta eder vel i akt, 5 så I ikke gir
eder i strid med dem; jeg vil ikke gi eder så meget
som en fotbredd av deres land, for jeg har gitt Esau
Se'ir-fjellene til eiendom. 6 Mat skal I kjøpe av dem for
penger, så I kan ete, og vann skal I også kjøpe av dem
for penger, så I kan drikke; 7 for Herren din Gud har
velsignet dig i alt det du har tatt dig fore, han har båret
omsorg for dig på din vandring gjennem denne store
ørken; i firti år har Herren din Gud nu vært med dig,
du har ikke manglet noget. 8 Så drog vi videre, bort
fra våre brødre Esaus barn, som bor i Se'ir; vi tok av
fra veien som går fra Elat og Esjon-Geber gjennem
ødemarken, og vendte oss til en annen kant og drog
frem på veien til Moabs ørken. 9 Da sa Herren til mig:
Du må ikke angripe moabittene og ikke gi dig i strid
med dem; jeg vil ikke gi dig noget av deres land til
eiendom, for jeg har gitt Lots barn Ar til eiendom. 10
Før i tiden bodde emittene der, et stort og tallrikt folk og
høit av vekst likesom anakittene. 11 Også de regnes for
kjemper likesom anakittene, og moabittene kaller dem
emitter. 12 Og i Se'ir bodde før i tiden horittene; men
Esaus barn drev dem bort og utryddet dem og bosatte
sig der i deres sted, likesom Israel nu har gjort med sitt
land, det som Herren har gitt dem til eiendom. 13 Gjør
eder nu rede og gå over Sered-bekken! Så gikk vi over
Sered-bekken. 14 Den tid vi var på vandring fra Kades-
Barnea, til vi gikk over Sered-bekken, var åtte og tretti
år, og da var hele den slekt - alle våbenføre menn -
utdød av leiren, som Herren hadde svoret at det skulde
gå dem. 15 Og Herrens hånd var også mot dem, så
han rev dem bort av leiren, til det var ute med dem.
16 Da nu alle våbenføre menn var utdød av folket,
17 da talte Herren til mig og sa: 18 Du drar nu over
Moabs landemerker, gjennem Ar, 19 og du kommer
nær Ammons barns land; men du må ikke angripe dem
eller gi dig i strid med dem; jeg vil ikke gi dig noget
av Ammons barns land til eiendom, for jeg har gitt
Lots barn det til eiendom. 20 Også dette land regnes
for et land med kjemper; før i tiden bodde kjemper
der, og ammonittene kaller dem samsummitter. 21 De
var et stort og tallrikt folk og høie av vekst likesom
anakittene; men Herren utryddet dem for Ammons
barn, så de drev dem bort og bosatte sig der i deres
sted. 22 Det samme gjorde han for Esaus barn, som
bor i Se'ir; for dem utryddet han horittene, så de drev
dem bort og bosatte sig der i deres sted, og siden
har de bodd der til denne dag. 23 Likedan gikk det
med avittene, som bodde i landsbyene like til Gasa;
de blev ødelagt av kaftorerne, som kom fra Kaftor og
bosatte sig der i deres sted. 24 Gjør eder rede, bryt
op og gå over Arnon-åen! Se, jeg har gitt amoritten
Sihon, kongen i Hesbon, og hans land i din hånd; gå
nu i gang med å innta det, og gi dig i strid med ham!
25 Fra denne dag vil jeg la redsel for dig og frykt for
dig komme over alle folk under himmelen; alle som
får høre om dig, skal skjelve og beve for dig. 26 Da
sendte jeg bud fra ørkenen Kedemot til Sihon, kongen
i Hesbon, med fredelige ord og lot si: 27 La mig få
dra gjennem ditt land! Jeg vil holde mig på veien, jeg
vil ikke vike av, hverken til høire eller til venstre. 28
Mat kan du selge mig for penger, så jeg kan ete, og
vann kan du også gi mig for penger, så jeg kan drikke.
La mig bare få dra igjennem på min fot, 29 likesom
Esaus barn, som bor i Se'ir, og moabittene, som bor i
Ar, gav mig lov til å gjøre - så jeg kan gå over Jordan
til det land som Herren vår Gud gir oss. 30 Men Sihon,
kongen i Hesbon, vilde ikke la oss dra gjennem sitt
land; for Herren din Gud hadde forherdet hans sinn og
gjort hans hjerte hårdt for å gi ham i din hånd, som det
kan sees på denne dag. 31 Og Herren sa til mig: Se,
nu gir jeg Sihon og hans land i din vold; gå nu du i
gang med å innta det, så du får hans land i eie. 32
Og Sihon og hele hans folk drog ut mot oss til strid,
til Jahas. 33 Og Herren vår Gud gav ham i vår vold,
og vi slo ham og hans sønner og alt hans folk ihjel.
34 Og vi inntok dengang alle hans byer og slo hver
by med bann, menn og kvinner og barn; vi lot ikke
nogen bli tilbake eller slippe unda. 35 Bare feet tok vi
til bytte foruten hærfanget fra byene som vi inntok. 36
Fra Aroer, som ligger ved bredden av Arnon-åen, og
fra byen i dalen og like til Gilead var der ikke en by
hvis murer var oss for høie; Herren vår Gud gav dem
alle i vår vold. 37 Men Ammons barns land kom du
ikke nær, hverken landet langsmed Jabbok-åen eller
byene i fjellene eller noget annet som Herren vår Gud
hadde forbudt oss å ta.

3 Så tok vi på en annen kant og drog op på veien
til Basan; da drog Og, kongen i Basan, og hele
hans folk ut mot oss til strid, til Edre'i. **2** Og Herren
sa til mig: Frykt ikke for ham! For jeg har gitt ham og
hele hans folk og hans land i din hånd, og du skal
gjøre med ham som du gjorde med Sihon, amorittenes
konge, som bodde i Hesbon. **3** Så gav Herren vår
Gud også Og, kongen i Basan, og hele hans folk i vår
hånd; og vi slo ham så vi ikke lot nogen bli tilbake eller
slippe unda. **4** Og vi inntok dengang alle hans byer;
der var ikke en by uten at vi tok den fra dem, seksti
byer, hele Argob-landet, Ogs rike i Basan. **5** Alle disse
var faste byer med høie murer, dobbelte porter og
bommer, foruten en stor mengde landsbyer. **6** Og vi
slo dem med bann, som vi hadde gjort med Sihon,
kongen i Hesbon; hver by slo vi med bann, menn,
kvinner og barn. **7** Men alt feet og hærfanget fra byene
tok vi til bytte. **8** Således tok vi dengang landet fra
begge amoritterkongene på denne side av Jordan, fra
Arnon-åen like til fjellet Hermon - **9** sidonierne kaller
Hermon Sirjon, og amorittene kaller det Senir - **10** alle
byene på sletten og hele Gilead og hele Basan like
til byene Salka og Edre'i i Ogs rike i Basan; **11** for
Og, kongen i Basan, var den siste som var tilbake av
refa'ittene; hans seng, som er av jern, står, som alle
vet, i ammonitterbyen Rabba; den er ni alen lang og
fire alen bred, alnen regnet efter lengden av en manns
underarm. **12** Dette land inntok vi dengang: Bygdene
fra Aroer, som ligger ved Arnon-åen, og halvdelen av
Gileadfjellene med byene der gav jeg til rubenittene
og gadittene, **13** og resten av Gilead og hele Basan,
Ogs rike, gav jeg til den halve Manasse stamme,
hele Argob-landet, hele Basan; det er det som kalles
refa'ittenes land. **14** Ja'ir, Manasses sønn, inntok hele
Argob-landet like til gesurittenes og ma'akatittenes
landemerker, og dette land - Basan-landet - kalte han
efter sitt eget navn Ja'irs byer, og så har det hett til
denne dag. **15** Og til Makir gav jeg Gilead. **16** Og til
rubenittene og gadittene gav jeg landet fra Gilead til
Arnon-åen, til midt i åen, og landet langsmed den, og til
Jabbok-åen, Ammons barns grense, **17** og ødemarken
og Jordan og landet langsmed den, fra Kinnerets sjø til
Ødemarks-havet - Salthavet - nedenfor Pisga-liene,
mot øst. **18** Dengang bød jeg eder og sa: Herren eders
Gud har gitt eder dette land til eie; væbnet skal I,
alle som er krigsdyktige menn, dra frem foran eders
brødre, Israels barn. **19** Bare eders hustruer og barn og
eders fe - jeg vet at I har meget fe - skal bli igjen i de
byer jeg har gitt eder, **20** inntil Herren gir eders brødre
ro likesom eder, og de og har tatt det land i eie som
Herren eders Gud gir dem på hin side Jordan; da kan I
vende tilbake, hver til den eiendom jeg har gitt eder.
21 På samme tid bød jeg Josva og sa: Du har med
egne øine sett alt det Herren eders Gud har gjort med
disse to konger; således vil Herren gjøre med alle de
riker du drar over til. **22** I skal ikke være redde for dem;
for Herren eders Gud vil selv stride for eder. **23** For jeg
bønnfalt dengang Herren og sa: **24** Herre, Herre! Du
har begynt å la din tjener se din storhet og din sterke
hånd; for hvor er det en gud i himmelen og på jorden
som kan gjøre sådanne gjerninger og storverk som
du? **25** La mig nu få dra over og se det gode land på
hin side Jordan, dette gode fjell-land og Libanon! **26**
Men Herren var vred på mig for eders skyld, og han
hørte ikke på mig, men han sa til mig: La det nu være
nok, tal ikke mere til mig om dette! **27** Gå op på Pisgas
topp og løft dine øine mot vest og mot nord og mot syd
og mot øst, og se vidt omkring dig! For over Jordan
her skal du ikke komme. **28** Og gi Josva befaling og
gjør ham frimodig og sterk! For han skal føre dette folk
over, og han skal gi dem til arv det land du skal skue.
29 Så blev vi da i dalen midt imot Bet-Peor.

4 Så hør nu, Israel, de lover og de bud som jeg lærer
eder å holde, forat I må leve og komme inn i det
land som Herren, eders fedres Gud, gir eder, og ta det
i eie! **2** I skal ikke legge noget til det ord jeg byder eder,
og I skal ikke ta noget fra, men I skal holde Herrens,
eders Guds bud som jeg gir eder. **3** I har med egne
øine sett hvad Herren gjorde da det hendte det med
Ba'al Peor; hver mann som holdt sig til Ba'al Peor,
utryddet Herren din Gud av din midte, **4** men I som
holdt fast ved Herren eders Gud, I lever alle den dag
idag. **5** Se, jeg har lært eder lover og bud, således
som Herren min Gud bød mig, forat I skal gjøre efter
dem i det land I drar inn i og skal ta i eie. **6** Så skal I
da ta vare på dem og holde dem; det vil bli regnet
for visdom og forstand hos eder av andre folk; for når
de får høre om alle disse lover, vil de si: Sannelig, et
vist og forstandig folk er dette store folk. **7** For hvor
finnes det et folk, om det er aldri så stort, som har
guder som er det så nær som Herren vår Gud er oss,
så titt vi kaller på ham? **8** Og hvor finnes det et folk,
om det er aldri så stort, som har så rettferdige lover
og bud som hele denne lov jeg legger frem for eder
idag? **9** Vokt dig bare og ta dig vel i akt at du ikke
glemmer det dine øine har sett, så det ikke går ut av
din hu alle ditt livs dager, men kunngjør det for dine
barn og dine barnebarn, **10** det du så den dag du stod
for Herrens, din Guds åsyn ved Horeb, da Herren sa til
mig: Kall folket sammen for mig, forat jeg kan la dem
høre mine ord, så de kan lære å frykte mig alle de
dager de lever på jorden, og også lære sine barn dem.
11 Da kom I nær til og stod nedenfor fjellet, mens fjellet
stod i brennende lue like inn i himmelen, og der var

mørke og skyer og skodde. 12 Og Herren talte til eder
midt ut av ilden; I hørte lyden av ordene, men nogen
skikkelse blev I ikke var; I hørte bare lyden. 13 Og han
forkynte eder sin pakt, som han bød eder å holde, de ti
ord; og han skrev dem på to stentavler. 14 Og mig bød
Herren på samme tid å lære eder lover og bud, som I
skal leve efter i det land I drar over til og skal ta i eie.
15 Så ta eder nu vel i vare, så sant I har eders liv kjært
- for I så ingen skikkelse den dag Herren talte til eder
på Horeb midt ut av ilden - 16 at I ikke forsynder eder
med å gjøre eder noget utskåret billede, noget slags
avgudsbillede, i skikkelse av mann eller kvinne 17 eller
av noget firføtt dyr på jorden eller av nogen vinget fugl
som flyver under himmelen, 18 eller av noget dyr som
kryper på jorden, eller av nogen fisk i vannet nedenfor
jorden, 19 og at du ikke, når du løfter dine øine op
til himmelen og ser solen og månen og stjernene,
hele himmelens hær, lar dig føre vill, så du tilbeder
dem og dyrker dem, de som Herren din Gud har tildelt
alle folkene under hele himmelen. 20 Men eder har
Herren tatt og ført ut av jernovnen, av Egypten, forat I
skal være hans eiendomsfolk, således som det kan
sees på denne dag. 21 Og Herren blev vred på mig
for eders skyld og svor at jeg ikke skulde få gå over
Jordan og ikke komme inn i det gode land som Herren
din Gud gir dig til arv. 22 For jeg må dø her i dette
land, jeg kommer ikke over Jordan; men I skal gå over
den og ta dette gode land i eie. 23 Ta eder da i vare at
I ikke glemmer Herrens, eders Guds pakt, som han
har gjort med eder, og gjør eder noget utskåret billede
av noget slag; for det har Herren din Gud forbudt dig!
24 For Herren din Gud er en fortærende ild, en nidkjær
Gud. 25 Når du får barn og barnebarn og I blir gamle i
landet, og I forsynder eder med å gjøre noget utskåret
billede av noget slag, så I gjør hvad ondt er i Herrens,
eders Guds øine og dermed egger ham til vrede, 26
så tar jeg idag himmelen og jorden til vidne mot eder
at I visselig snart skal utryddes av det land som I nu
drar inn i over Jordan og skal ta i eie; I skal ikke leve
mange dager der, men bli helt ødelagt. 27 Herren skal
sprede eder blandt folkene, så bare en liten flokk av
eder blir tilbake blandt de hedningefolk Herren fører
eder bort til. 28 Og der skal I dyrke guder som er gjort
av menneskehender, stokk og sten, som ikke ser og
ikke hører og ikke eter og ikke lukter. 29 Der skal I
søke Herren din Gud, og du skal finne ham når du
søker ham av alt ditt hjerte og av all din sjel. 30 Når du
er i trengsel, og alle disse ting kommer over dig, i de
siste dager, da skal du omvende dig til Herren din Gud
og høre på hans røst. 31 For Herren din Gud er en
barmhjertig Gud; han skal ikke slippe dig og ikke la dig
gå til grunne; han skal ikke glemme den pakt med dine
fedre som han tilsvor dem. 32 For spør bare om de
fremfarne dager, som var før din tid, like fra den dag
da Gud skapte menneskene på jorden, og spør fra den
ene ende av himmelen til den andre om det er hendt
eller hørt noget som er så stort som dette, 33 om noget
folk har hørt Guds røst tale midt ut av ilden, således
som du har gjort, og er blitt i live, 34 eller om Gud har
prøvd på å komme og ta sig et folk midt ut av et annet
folk ved prøvelser, ved tegn og undergjerninger og
ved krig og med sterk hånd og utrakt arm og store,
forferdelige gjerninger, således som du med egne øine
har sett Herren eders Gud gjorde med eder i Egypten.
35 Du har fått se alt dette, forat du skal vite at Herren
han er Gud, og ingen uten han alene. 36 Fra himmelen
har han latt dig høre sin røst for å lære dig, og på
jorden har han latt dig se sin store ild, og hans ord har
du hørt midt ut av ilden. 37 Og fordi han elsket dine
fedre og utvalgte deres efterkommere, så førte han dig
selv med sin store kraft ut av Egypten 38 for å drive ut
for dig større og sterkere folk enn du er, og føre dig inn
og gi dig deres land til arv, som det kan sees på denne
dag. 39 Så skal du da idag vite og ta dig det til hjerte
at Herren han er Gud både i himmelen der oppe og på
jorden her nede, han og ingen annen. 40 Og du skal
ta vare på hans lover og hans bud, som jeg gir dig
idag, forat det kan gå dig vel og dine barn efter dig,
og forat du kan leve mange dager i det land Herren
din Gud gir dig til evig eie. 41 På den tid skilte Moses
ut tre byer på hin side Jordan, på østsiden, 42 forat
en manndraper som hadde slått sin næste ihjel av
vanvare og uten før å ha båret hat til ham, kunde fly dit
- til en av disse byer - og redde livet; 43 det var Beser i
ørkenen på sletten for rubenittene, og Ramot i Gilead
for gadittene, og Golan i Basan for manassittene. 44
Og dette er den lov som Moses la frem for Israels
barn; 45 dette er de vidnesbyrd og forskrifter og bud
som Moses forkynte Israels barn da de var gått ut av
Egypten, 46 på hin side Jordan i dalen midt imot Bet-
Peor, i det land som hadde tilhørt amorittenes konge
Sihon, han som bodde i Hesbon, og som Moses og
Israels barn slo da de var gått ut av Egypten; 47 da
inntok de både hans land og Basan-kongen Ogs land,
begge amoritterkongenes land på hin side Jordan,
på østsiden, 48 fra Aroer, som ligger ved bredden av
Arnon-åen, til fjellet Sion, det er Hermon, 49 og hele
ødemarken på hin side Jordan, på østsiden, like til
Ødemarks-havet nedenfor Pisga-liene.

5 Og Moses kalte hele Israel til sig og sa til dem: Hør,
Israel, de lover og de bud som jeg taler for eders
ører idag, og lær dem og ta vare på dem så I holder
dem! 2 Herren vår Gud gjorde en pakt med oss på
Horeb. 3 Ikke med våre fedre gjorde Herren denne

pakt, men med oss, vi som er her, alle vi som er i live
idag. 4 Åsyn til åsyn talte Herren med eder på fjellet
midt ut av ilden. 5 Jeg stod dengang mellem Herren og
eder for å kunngjøre eder Herrens ord, for I var redde
for ilden og gikk ikke op på fjellet. Og han sa: 6 Jeg er
Herren din Gud, som førte dig ut av Egyptens land, av
trælehuset. 7 Du skal ikke ha andre guder foruten mig.
8 Du skal ikke gjøre dig noget utskåret billede, nogen
avbildning av det som er oppe i himmelen, eller av det
som er nede på jorden, eller av det som er i vannet
nedenfor jorden. 9 Du skal ikke tilbede dem og ikke
tjene dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud,
som hjemsøker fedres misgjerning på barn, på dem i
tredje og på dem i fjerde ledd, på dem som hater mig,
10 og som gjør miskunnhet mot tusen ledd, mot dem
som elsker mig og holder mine bud. 11 Du skal ikke
misbruke Herrens, din Guds navn; for Herren vil ikke
holde den uskyldig som misbruker hans navn. 12 Ta
hviledagen i akt så du holder den hellig, således som
Herren din Gud har befalt dig! 13 Seks dager skal du
arbeide og gjøre all din gjerning. 14 Men den syvende
dag er sabbat for Herren din Gud; da skal du intet
arbeid gjøre, hverken du eller din sønn eller din datter
eller din tjener eller din tjenestepike eller din okse eller
ditt asen eller noget av dine dyr eller den fremmede
som er hos dig innen dine porter, forat din tjener og din
tjenestepike kan få hvile likesom du. 15 For du skal
komme i hu at du selv var tjener i Egyptens land, og at
Herren din Gud førte dig ut derfra med sterk hånd og
utrakt arm; derfor har Herren din Gud befalt dig å holde
sabbatsdagen. 16 Hedre din far og din mor, således
som Herren din Gud har befalt dig, så dine dager må
bli mange, og det må gå dig vel i det land Herren din
Gud gir dig. 17 Du skal ikke slå ihjel. 18 Og du skal
ikke drive hor. 19 Og du skal ikke stjele. 20 Og du
skal ikke si falskt vidnesbyrd mot din næste. 21 Og du
skal ikke begjære din næstes hustru. Og du skal ikke
begjære din næstes hus, hans jord eller hans tjener
eller hans tjenestepike, hans okse eller hans asen
eller noget som hører din næste til. 22 Disse ord talte
Herren på fjellet med høi røst til hele eders menighet
midt ut av ilden, skyen og mørket og la intet til, og han
skrev dem på to stentavler og gav mig dem. 23 Men
da I hørte røsten midt ut av mørket, mens fjellet stod i
brennende lue, da kom I til mig, alle overhodene for
eders stammer og eders eldste, 24 og I sa: Se, Herren
vår Gud har latt oss skue sin herlighet og sin storhet,
og vi har hørt hans røst midt ut av ilden; på denne dag
har vi sett at Gud kan tale med et menneske, og det
allikevel blir i live. 25 Hvorfor skal vi da dø? For denne
store ild vil fortære oss; dersom vi ennu lenger skal
høre Herrens, vår Guds røst, må vi dø. 26 For hvem er
der på hele jorden som har hørt den levende Guds
røst tale midt ut av ilden som vi, og allikevel er blitt i
live? 27 Gå du nær til og hør alt det Herren vår Gud
sier, så kan du tale til oss alt det Herren vår Gud taler
til dig, og vi vil høre på det og gjøre efter det. 28 Og
Herren hørte eders ord da I talte til mig, og Herren sa
til mig: Jeg har hørt de ord som dette folk har talt til
dig; de har talt vel i alt de har sagt. 29 Måtte de bare
alle dager ha det samme hjertelag til å frykte mig og ta
vare på alle mine bud, så det kan gå dem og deres
barn vel til evig tid! 30 Gå og si til dem: Vend tilbake til
eders telter! 31 Men stå du her hos mig, så vil jeg tale
til dig alle de bud og lover og forskrifter som du skal
lære dem, og som de skal leve efter i det land jeg gir
dem til eie. 32 Så akt nu på det som Herren eders Gud
har befalt eder, og gjør efter det! I skal ikke vike av,
hverken til høire eller til venstre. 33 På hele den vei
Herren eders Gud har befalt eder, skal I vandre, så I
må leve, og det må gå eder vel, og eders dager bli
mange i det land I skal ta i eie.

6 Dette er de bud, de lover og de forskrifter som
Herren eders Gud har befalt mig å lære eder, og
som I skal leve efter i det land I drar over til og skal
ta i eie - 2 forat du skal frykte Herren din Gud og ta
vare på alle hans lover og bud, som jeg byder dig,
både du og din sønn og din sønnesønn, alle ditt livs
dager, og forat dine dager må bli mange. 3 Så hør,
Israel, og akt vel på å holde dem, så det må gå dig
vel, og I må økes og bli tallrike, således som Herren,
dine fedres Gud, har tilsagt dig - i et land som flyter
med melk og honning. 4 Hør, Israel! Herren vår Gud,
Herren er en. 5 Og du skal elske Herren din Gud av alt
ditt hjerte og av all din sjel og av all din makt. 6 Og
disse ord som jeg byder dig idag, skal du gjemme i ditt
hjerte. 7 Og du skal innprente dine barn dem, og du
skal tale om dem når du sitter i ditt hus, og når du går
på veien, og når du legger dig, og når du står op. 8 Og
du skal binde dem som et tegn på din hånd, og de skal
være som en minneseddel på din panne. 9 Og du skal
skrive dem på dørstolpene i ditt hus og på dine porter.
10 Og når Herren din Gud fører dig inn i det land han
har tilsvoret dine fedre Abraham, Isak og Jakob å ville
gi dig - store og gode byer som du ikke har bygget,
11 og hus fulle av alle gode ting, som du ikke har fylt, og
uthugne brønner som du ikke har uthugget, vingårder
og oljetrær som du ikke har plantet - når du da eter og
blir mett, 12 da ta dig i vare at du ikke glemmer Herren,
som førte dig ut av Egyptens land, av trælehuset! 13
Herren din Gud skal du frykte, og ham skal du tjene,
og ved hans navn skal du sverge. 14 I skal ikke følge
andre guder, av de folks guder som bor rundt omkring
eder - 15 for en nidkjær Gud er Herren din Gud, som

er i din midte - forat ikke Herrens, din Guds vrede skal
optendes mot dig, og han skal utrydde dig av jorden.
16 I skal ikke friste Herren eders Gud, således som I
fristet ham i Massa. 17 I skal ta vare på Herrens, eders
Guds bud og hans vidnesbyrd og hans forskrifter, som
han har gitt dig. 18 Og du skal gjøre det som er rett
og godt i Herrens øine, forat det må gå dig vel, og
du må komme inn i det gode land som Herren har
tilsvoret dine fedre, og ta det i eie, 19 og han skal drive
ut alle dine fiender for dig, således som Herren har
sagt. 20 Når din sønn i fremtiden spør dig og sier:
Hvorledes er det med de vidnesbyrd og de forskrifter
og de bud som Herren vår Gud har gitt eder? 21 da
skal du si til ham: Vi var træler hos Farao i Egypten;
men Herren førte oss ut av Egypten med sterk hånd.
22 Og Herren gjorde store og ødeleggende tegn og
under på egypterne, på Farao og på hele hans hus for
våre øine. 23 Men oss førte han ut derfra for å føre
oss inn i det land han hadde tilsvoret våre fedre, og
gi oss det. 24 Og Herren bød oss å holde alle disse
lover, å frykte Herren vår Gud, forat det skulde gå oss
vel alle dager, og han holde oss i live, som det er gått
til denne dag. 25 Og det skal tjene oss til rettferdighet,
når vi akter vel på å holde alle disse bud for Herrens,
vår Guds åsyn, således som han bød oss.

7 Når Herren din Gud har ført dig inn i det land du nu
drar inn i og skal ta i eie, og han driver ut mange
folk for dig, hetittene og girgasittene og amorittene og
kana'anittene og ferisittene og hevittene og jebusittene,
syv folk, som er større og sterkere enn du, 2 og når
Herren din Gud gir dem i din vold, så du vinner over
dem, da skal du slå dem med bann; du skal ikke gjøre
pakt med dem og ikke vise dem nåde. 3 Du skal ikke
inngå svogerskap med dem; du skal ikke gi dine døtre
til hans sønner og ikke ta hans døtre til hustruer for
dine sønner; 4 for de vil få dine sønner til å vike av
fra mig, så de dyrker andre guder, og da vil Herrens
vrede optendes mot eder, og han vil hastig gjøre ende
på dig. 5 Men således skal I gjøre med dem: Deres
altere skal I bryte ned, og deres billedstøtter skal I
slå sønder, og deres Astarte-billeder skal I hugge i
stykker, og deres utskårne billeder skal I brenne op
med ild. 6 For et hellig folk er du for Herren din Gud;
dig har Herren din Gud utvalgt av alle de folk som er
på jorden, til å være hans eiendomsfolk. 7 Ikke fordi I
var større enn alle andre folk, fant Herren behag i eder,
så han utvalgte eder, for I er det minste blandt alle
folk; 8 men fordi Herren elsket eder, og fordi han vilde
holde den ed han hadde svoret eders fedre, derfor
førte Herren eder ut med sterk hånd og fridde dig ut
av trælehuset, fra Faraos, egypterkongens hånd. 9
Så vit da at Herren din Gud han er Gud, den trofaste
Gud, som holder sin pakt og bevarer sin miskunnhet
mot tusen ledd, mot dem som elsker ham og holder
hans bud, 10 men som gjengjelder dem som hater
ham, like op i deres øine, så han lar dem omkomme.
Han er ikke sen når det gjelder den som hater ham;
like op i hans øine gjengjelder han ham. 11 Så ta da
vare på det bud og de lover og de forskrifter som jeg
idag byder dig å holde. 12 Når I nu hører disse bud
og tar vare på dem og holder dem, da skal Herren
din Gud holde fast ved den pakt og den miskunnhet
han har tilsvoret dine fedre. 13 Han skal elske dig og
velsigne dig og øke din ætt, og han skal velsigne ditt
livs frukt og ditt lands frukt, ditt korn og din most og din
olje, det som faller av ditt storfe, og det som fødes
av ditt småfe, i det land han har tilsvoret dine fedre
å ville gi dig. 14 Velsignet skal du være fremfor alle
andre folk; der skal ingen ufruktbar være blandt dine
menn eller dine kvinner, og heller ikke blandt ditt fe. 15
Herren skal holde all sykdom borte fra dig, og ingen
av Egyptens onde syker, som du kjenner, skal han
legge på dig, men han skal legge dem på alle dem
som hater dig. 16 Alle de folk som Herren din Gud gir i
din hånd, skal du fortære; du skal ikke spare dem. Og
du skal ikke dyrke deres guder; for det vil bli en snare
for dig. 17 Men om du tenker som så: Disse folk er
større enn jeg, hvorledes skal jeg makte å drive dem
ut? - 18 da skal du ikke være redd for dem; du skal
komme i hu hvad Herren din Gud gjorde med Farao
og med alle egypterne, 19 de store plager som du så
for dine øine, og de tegn og under og den sterke hånd
og den utrakte arm hvormed Herren din Gud førte dig
ut; det samme skal Herren din Gud gjøre med alle de
folk du reddes for. 20 Endog hvepser skal Herren din
Gud sende mot dem, til alle de er omkommet som er
blitt tilbake og har skjult sig for dig. 21 Du skal ikke
forferdes for dem; for Herren din Gud er i din midte, en
stor og forferdelig Gud. 22 Herren din Gud vil litt efter
litt drive disse folk ut for dig; du skal ikke makte å gjøre
ende på dem i hast; for da kom villdyrene til å bli for
mange for dig. 23 Herren din Gud skal gi dem i din
vold og slå dem med stor forvirring, til de er ødelagt.
24 Og han skal gi deres konger i din hånd, og du skal
tilintetgjøre deres navn under himmelen; der skal ingen
kunne stå sig mot dig, til du har utryddet dem. 25
Deres guders utskårne billeder skal I brenne op med
ild; du skal ikke attrå sølvet eller gullet som er på dem,
eller ta det til dig, forat det ikke skal bli til en snare for
dig; for det er en vederstyggelighet for Herren din Gud,
26 og du skal ikke la nogen vederstyggelighet komme
inn i ditt hus, så du blir slått med bann likesom det; du
skal avsky det og akte det for en vederstyggelighet, for
det er slått med bann.

8 Alle de bud jeg gir dig idag, skal I akte vel på å
holde, forat I må leve og bli tallrike og komme inn i
det land Herren har tilsvoret eders fedre, og ta det i eie.
2 Og du skal komme i hu hele den vei Herren din Gud
har ført dig på i disse firti år i ørkenen for å ydmyke dig
og prøve dig og for å kjenne hvad som var i ditt hjerte,
om du vilde ta vare på hans bud eller ikke. **3** Og han
ydmyket dig og lot dig hungre, og han gav dig manna
å ete, en mat som hverken du eller dine fedre kjente,
fordi han vilde la dig vite at mennesket ikke lever av
brød alene, men at mennesket lever av hvert ord som
går ut av Herrens munn. **4** Dine klær blev ikke utslitt
på dig, og din fot blev ikke hoven i disse firti år. **5** Så
forstå da i ditt hjerte at likesom en mann optukter sin
sønn, således optuktet Herren din Gud dig, **6** og hold
Herrens, din Guds bud, så du vandrer på hans veier
og frykter ham! **7** Når Herren din Gud fører dig inn i et
godt land, et land med rinnende bekker, med kilder og
dype vann, som veller frem i dalene og på fjellene, **8**
et land med hvete og bygg og vintrær og fikentrær og
granatepletrær, et land med oljetrær og honning, **9**
et land hvor du ikke skal ete ditt brød i armod, hvor
du intet skal mangle, et land hvor stenene er jern, og
hvor du kan hugge ut kobber av fjellene, **10** og når du
så eter og blir mett og lover Herren din Gud for det
gode land han har gitt dig, **11** da vokt dig for å glemme
Herren din Gud, så du ikke tar vare på hans bud og
hans forskrifter og hans lover, som jeg pålegger dig
idag, **12** og vokt dig at du ikke, når du eter og blir mett
og bygger gode hus og bor i dem, **13** og ditt storfe og
ditt småfe økes, og ditt sølv og ditt gull økes, og all din
eiendom økes, **14** at du da ikke ophøier dig i ditt hjerte,
så du glemmer Herren din Gud, som førte dig ut av
Egyptens land, av trælehuset, **15** han som ledet dig i
den store og forferdelige ørken blandt giftige slanger
og skorpioner og på tørre ødemarker, hvor det ikke
fantes vann, han som lot vann strømme ut for dig av
den hårde klippe, **16** han som i ørkenen gav dig manna
å ete, en mat som dine fedre ikke kjente, for å ydmyke
dig og prøve dig og så til sist gjøre vel imot dig. **17** Si
da ikke ved dig selv: Det er min kraft og min sterke
hånd som har vunnet mig denne rikdom, **18** men kom
Herren din Gud i hu! For det er han som gir dig kraft til
å vinne dig rikdom, fordi han vil holde sin pakt som han
tilsvor dine fedre, således som det kan sees på denne
dag. **19** Men dersom du glemmer Herren din Gud og
følger andre guder og dyrker dem og tilbeder dem, da
vidner jeg mot eder idag at I visselig skal omkomme.
20 Likesom de hedninger Herren lar omkomme for
eder, således skal også I omkomme, fordi I ikke hører
på Herrens, eders Guds røst.

9 Hør, Israel! Du går nu over Jordan for å komme inn
og legge under dig folk som er større og sterkere
enn du, og som har store byer med murer som når til
himmelen, **2** et stort folk og høit av vekst, anakittenes
barn, som du selv kjenner, og som du selv har hørt
det ord om: Hvem kan stå sig mot Anaks barn? **3**
Så skal du da vite idag at Herren din Gud, han som
går frem foran dig som en fortærende ild, han skal
ødelegge dem, og han skal ydmyke dem for dig, så du
skal drive dem bort og tilintetgjøre dem i hast, således
som Herren har sagt til dig. **4** Når nu Herren din Gud
driver dem ut for dig, må du ikke tenke som så: Det er
for min rettferdighets skyld Herren har ført mig inn i
dette land og latt mig få det til eiendom. Nei, det er
for disse hedningers ugudelighets skyld Herren driver
dem ut for dig. **5** Ikke for din rettferdighets skyld eller
for ditt opriktige hjertes skyld kommer du inn i deres
land og tar det i eie; men det er for deres ugudelighets
skyld Herren din Gud driver disse hedninger ut for dig,
og for å holde det ord Herren har svoret dine fedre
Abraham, Isak og Jakob. **6** Så skal du da vite at det
ikke er for din rettferdighets skyld Herren din Gud gir
dig dette gode land til eie; for du er et hårdnakket folk.
7 Kom i hu og glem ikke hvorledes du vakte Herrens,
din Guds vrede i ørkenen! Like fra den dag du gikk
ut av Egyptens land, og til I kom til dette sted, har I
vært gjenstridige mot Herren. **8** Allerede ved Horeb
vakte I Herrens vrede, og Herren harmedes på eder,
så han vilde ha gjort ende på eder. **9** Da jeg var gått
op på fjellet for å ta imot stentavlene, tavlene med
den pakt som Herren hadde gjort med eder, blev jeg
på fjellet i firti dager og firti netter uten å ete brød
og uten å drikke vann. **10** Og Herren gav mig de to
stentavler, skrevet med Guds finger, og på dem stod
alle de ord Herren hadde talt med eder på fjellet midt
ut av ilden den dag I var samlet der. **11** Det var da de
firti dager og firti netter var til ende at Herren gav mig
de to stentavler, paktens tavler. **12** Og Herren sa til
mig: Skynd dig og stig ned herfra! Ditt folk, som du
førte ut av Egypten, har fordervet sin vei; de er hastig
veket av fra den vei jeg bød dem å vandre; de har gjort
sig et støpt billede. **13** Og Herren sa til mig: Jeg har
lagt merke til dette folk og sett at det er et hårdnakket
folk. **14** La nu mig få råde, så vil jeg gjøre ende på
dem og utslette deres navn under himmelen, og jeg vil
gjøre dig til et sterkere og større folk enn dette. **15**
Da vendte jeg mig og gikk ned av fjellet, mens fjellet
stod i brennende lue, og i mine to hender hadde jeg
paktens to tavler. **16** Og jeg fikk se at I hadde syndet
mot Herren eders Gud og gjort eder en støpt kalv; I
var hastig veket av fra den vei Herren hadde befalt
eder å vandre. **17** Så tok jeg og kastet fra mig begge

tavlene som jeg hadde i mine hender, og slo dem i
stykker for eders øine. 18 Og jeg kastet mig ned for
Herrens åsyn, likesom første gang, i firti dager og firti
netter, uten å ete brød og uten å drikke vann - for
alle eders synders skyld som I hadde forsyndet eder
med ved å gjøre det som ondt var i Herrens øine, så I
egget ham til vrede. 19 For jeg fryktet for den vrede og
harme som optendtes mot eder hos Herren, så han
vilde gjøre ende på eder. Og Herren hørte mig denne
gang og. 20 Også på Aron var Herren så vred at han
vilde ødelegge ham; men jeg bad også for Aron den
gang. 21 Men eders syndige verk, kalven som I hadde
gjort, tok jeg og kastet på ilden og knuste og malte
den vel, til den blev til fint støv, og støvet kastet jeg i
bekken som flyter ned fra fjellet. 22 Også i Tabera og i
Massa og i Kibrot-Hatta'ava vakte I Herrens vrede.
23 Og da Herren sendte eder fra Kades-Barnea og
sa: Dra op og innta landet som jeg har gitt eder, da
var I gjenstridige mot Herrens, eders Guds ord og
trodde ikke på ham og hørte ikke på hans røst. 24
Gjenstridige har I vært mot Herren så lenge jeg har
kjent eder. 25 Så kastet jeg mig da ned for Herrens
åsyn i de firti dager og firti netter I vet, fordi Herren
hadde sagt at han vilde gjøre ende på eder. 26 Og jeg
bad til Herren og sa: Herre, Herre, ødelegg ikke ditt
folk og din arv, som du frelste med din store kraft, og
som du førte ut av Egypten med sterk hånd! 27 Kom i
hu dine tjenere Abraham, Isak og Jakob! Se ikke på
dette folks hårdhet og dets ugudelighet og dets synd,
28 forat ikke de som bor i det land du har ført oss ut av,
skal si: Fordi Herren ikke maktet å føre dem inn i det
land han hadde tilsagt dem, og fordi han hatet dem,
førte han dem ut i ørkenen og lot dem omkomme der.
29 De er jo ditt folk og din arv, som du har ført ut med
din store kraft og med din utrakte arm.

10 På samme tid sa Herren til mig: Hugg dig ut
to stentavler likesom de første, og stig op på
fjellet til mig, og gjør dig også en ark av tre; 2 så vil
jeg skrive på tavlene de ord som stod på de første
tavler, de som du slo i stykker, og du skal legge dem i
arken. 3 Da gjorde jeg en ark av akasietre og hugg
ut to stentavler likesom de første, og jeg gikk op på
fjellet med de to tavler i min hånd. 4 Og han skrev på
tavlene det samme som var skrevet første gang, de ti
ord som Herren hadde talt til eder på fjellet midt ut
av ilden den dag I var samlet der; og Herren gav mig
dem. 5 Så vendte jeg mig og gikk ned av fjellet og
la tavlene i den ark jeg hadde gjort; og der blev de
liggende, således som Herren hadde befalt mig. 6 Så
brøt Israels barn op fra Bene-Ja'akans brønner og kom
til Mosera; der døde Aron, og der blev han begravet,
og hans sønn Eleasar tjente som prest i hans sted. 7
Derfra drog de til Gudgoda, og fra Gudgoda til Jotbata,
et land med mange bekker. 8 På den tid skilte Herren
ut Levi stamme til å bære Herrens pakts-ark og til å
stå for Herrens åsyn og tjene ham og velsigne i hans
navn, som de har gjort til denne dag. 9 Derfor fikk Levi
ingen del eller arv med sine brødre; Herren er hans
arv, således som Herren din Gud har sagt til ham. 10
Så blev jeg da på fjellet likesom første gang i firti dager
og firti netter; og Herren hørte mig også denne gang,
Herren vilde ikke ødelegge dig. 11 Og Herren sa til
mig: Stå op og gå avsted og dra frem foran folket, forat
de kan komme inn i det land jeg har svoret deres fedre
å ville gi dem, og ta det i eie. 12 Og nu, Israel, hvad
krever Herren din Gud av dig uten at du skal frykte
Herren din Gud og vandre på alle hans veier og elske
ham og tjene Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all
din sjel, 13 så du tar vare på Herrens bud og hans
lover, som jeg byder dig idag, forat det kan gå dig vel?
14 Se, Herren din Gud hører himlene til og himlenes
himler, jorden og alt det som er på den. 15 Men bare
i dine fedre fant Herren behag, så han elsket dem;
og han utvalgte eder, deres efterkommere, fremfor
alle andre folk, således som det kan sees på denne
dag. 16 Så omskjær da eders hjertes forhud, og vær
ikke mere så hårdnakkede! 17 For Herren eders Gud
han er gudenes Gud og herrenes Herre, den store,
den mektige og den forferdelige Gud, som ikke gjør
forskjell på folk og ikke tar imot gaver, 18 som hjelper
den farløse og enken til deres rett, og som elsker den
fremmede, så han gir ham føde og klær. 19 Derfor skal
også I elske den fremmede; I har selv vært fremmede i
Egyptens land. 20 Herren din Gud skal du frykte, ham
skal du tjene, og ham skal du holde fast ved, og ved
hans navn skal du sverge. 21 Han er din ros, og han
er din Gud, som har gjort disse store og forferdelige
ting for dig som dine øine har sett. 22 Sytti i tallet drog
dine fedre ned til Egypten; men nu har Herren din Gud
gjort dig tallrik som himmelens stjerner.

11 Så skal du da elske Herren din Gud og ta vare
på det han vil ha varetatt, hans lover og hans
forskrifter og hans bud, alle dager. 2 Og I skal idag -
for det er ikke eders barn jeg taler med, de som ikke
kjenner det og ikke har sett det - komme I hu Herrens,
eders Guds optuktelse, hans storhet, hans sterke hånd
og hans utrakte arm 3 og hans tegn og gjerninger, som
han gjorde i Egypten med Farao, kongen i Egypten,
og med hele hans land, 4 og hvad han gjorde med
egypternes hær, med deres hester og vogner, da han
lot det Røde Havs vann strømme sammen over dem
mens de forfulgte eder, og lot dem gå til grunne, så
ingen har sett dem mere til denne dag, 5 og hvad han
gjorde med eder i ørkenen inntil I kom til dette sted, 6

og hvad han gjorde med Datan og Abiram, sønnene til
Eliab, Rubens sønn, da jorden lukket op sin munn og
midt iblandt hele Israel slukte dem og deres hus og
deres telter og hvert liv som var i følge med dem; 7 for
I har selv med egne øine sett alle de storverk Herren
har gjort. 8 Ta da vare på alle de bud jeg gir dig idag,
forat I kan bli sterke og komme inn og eie det land
I nu drar over til og skal ta i eie, 9 og forat I kan få
leve lenge i det land Herren tilsvor eders fedre å ville
gi dem og deres ætt, et land som flyter med melk og
honning. 10 For det land du kommer inn i og skal ta i
eie, er ikke som Egyptens land, som I drog ut fra, hvor
du sådde din sæd og så vannet jorden med din fot som
en kålhave. 11 Men det land I drar over til og skal ta i
eie, er et land med fjell og daler, som drikker vann av
himmelens regn, 12 et land som Herren din Gud bærer
omsorg for; alltid hviler Herrens, din Guds øine på det,
fra årets begynnelse til dets ende. 13 Dersom I nu er
lydige mot mine bud, som jeg gir eder idag, så I elsker
Herren eders Gud og tjener ham av alt eders hjerte og
av all eders sjel, 14 da vil jeg gi eders land regn i rette
tid, høstregn og vårregn, og du skal samle i hus ditt
korn og din most og din olje, 15 og for ditt fe vil jeg gi
dig gress på dine marker, og du skal ete og bli mett. 16
Ta eder i vare at eders hjerte ikke dåres, så I viker av
og dyrker andre guder og tilbeder dem, 17 og Herrens
vrede optendes mot eder, og han lukker himmelen til,
så det ikke kommer regn, og jorden ikke gir sin grøde,
og I hastig blir utryddet av det gode land Herren gir
eder. 18 Så legg eder da disse mine ord på hjerte og
på sinne og bind dem som et tegn på eders hånd og la
dem være som en minneseddel på eders panne 19 og
lær eders barn dem ved å tale om dem når du sitter i
ditt hus, og når du går på veien, og når du legger dig,
og når du står op, 20 og skriv dem på dørstolpene i ditt
hus og på dine porter, 21 forat eders og eders barns
dager må bli mange i det land som Herren tilsvor eders
fedre å ville gi dem, og I må leve der like så lenge som
himmelen hvelver sig over jorden. 22 For tar I vare på
alle disse bud som jeg byder eder å holde, så I elsker
Herren eders Gud og vandrer på alle hans veier og
holder fast ved ham, 23 da skal Herren drive ut alle
disse folk for eder, og I skal jage bort folk som er større
og tallrikere enn I selv. 24 Hvert sted I treder på med
eders fot, skal høre eder til; fra ørkenen og Libanon, fra
den store elv, elven Frat, og til havet i vest skal eders
landemerker nå. 25 Ingen skal kunne stå sig imot eder;
redsel for eder og frykt for eder skal Herren eders Gud
la komme over hele det land I treder på, således som
han har sagt til eder. 26 Se, jeg legger idag frem for
eder velsignelse og forbannelse: 27 velsignelsen, så
sant I lyder Herrens, eders Guds bud, som jeg gir eder
idag, 28 og forbannelsen, dersom I ikke lyder Herrens,
eders Guds bud, men viker av fra den vei jeg idag
byder eder å vandre på, og følger andre guder, som I
ikke kjenner. 29 Og når Herren din Gud fører dig inn i
det land du nu drar inn i og skal ta i eie, da skal du
lyse velsignelsen på fjellet Garisim og forbannelsen
på fjellet Ebal. 30 Disse to fjell ligger, som i vet, på
hin side Jordan bortenfor veien som bærer mot vest,
i kana'anittenes land, de som bor i ødemarken midt
imot Gilgal, ved Mores terebintelund. 31 For nu går I
over Jordan for å komme inn og ta det land i eie som
Herren eders Gud gir eder, og I skal ta det i eie og bo
der. 32 Akt da vel på at I holder alle de bud og lover
som jeg idag legger frem for eder!

12 Dette er de bud og de lover I skal akte på å leve
efter i det land som Herren, dine fedres Gud,
har gitt dig til eie, alle de dager I lever på jorden: 2 I
skal ødelegge alle de steder hvor hedningene som I
skal drive bort, har dyrket sine guder, på de høie fjell
og på haugene og under hvert grønt tre; 3 I skal rive
ned deres altere og slå deres billedstøtter sønder, og
deres Astarte-billeder skal I brenne op med ild, og de
utskårne billeder av deres guder skal I hugge i stykker
og utslette deres navn fra det sted hvor de stod. 4
I skal ikke gjøre som de når I dyrker Herren eders
Gud, 5 men til det sted Herren eders Gud utvelger av
alle eders stammer for å la sitt navn bo der, dit skal
I søke, og dit skal du komme. 6 Og dit skal I føre
eders brennoffer og eders slaktoffer og eders tiender
og eders henders gaver og eders lovede offer og eders
frivillige offer og det førstefødte av eders storfe og av
eders småfe, 7 og der skal I ete for Herrens, eders
Guds åsyn og glede eder med eders husfolk over alt
det I har vunnet ved eders arbeid, alt det Herren din
Gud har velsignet dig med. 8 I skal ikke gjøre således
som vi gjør her idag, enhver det som tykkes ham å
være rett; 9 for I er ennu ikke kommet inn til den hvile
og den arv Herren din Gud gir dig. 10 Men når I er
gått over Jordan og bor i det land Herren eders Gud
gir eder til arv, og han har gitt eder ro for alle eders
fiender rundt om, så I bor trygt, 11 da skal det sted
som Herren eders Gud utvelger for å la sitt navn bo
der, være det eneste sted hvorhen I skal føre alt det
jeg byder eder: eders brennoffere og eders slaktoffere,
eders tiender og eders henders gaver og alle eders
utvalgte offer som I lover Herren. 12 Og I skal være
glade for Herrens, eders Guds åsyn, I og eders sønner
og eders døtre og eders tjenere og eders tjenestepiker
og levitten som bor hos eder; for han har ingen del
eller arv med eder. 13 Vogt dig at du ikke ofrer dine
brennoffer på noget sted som du selv utser dig! 14 Men
på det sted som Herren utvelger i en av dine stammer,

der skal du ofre dine brennoffer, og der skal du gjøre
alt det jeg byder dig. 15 Men ellers kan du efter ditt
hjertes lyst slakte og ete kjøtt rundt om i alle dine byer,
efter som Herren din Gud gir dig sin velsignelse; den
urene så vel som den rene kan ete av det som om det
var et rådyr eller en hjort. 16 Men blodet må I ikke ete;
I skal helle det ut på jorden likesom vann. 17 Hjemme i
dine byer må du ikke ete tienden av ditt korn eller av
din most eller av din olje, heller ikke det førstefødte av
ditt storfe eller av ditt småfe, heller ikke noget av dine
lovede offer eller dine frivillige offer eller din hånds
gaver. 18 Men for Herrens, din Guds åsyn skal du ete
det på det sted Herren din Gud utvelger, du og din
sønn og din datter og din tjener og din tjenestepike
og levitten som bor hos dig; og du skal glede dig for
Herrens, din Guds åsyn over alt det du har vunnet ved
ditt arbeid. 19 Vokt dig at du ikke glemmer levitten,
så lenge du lever i ditt land! 20 Når Herren din Gud
utvider dine landemerker, således som han har tilsagt
dig, og du sier: Jeg vilde gjerne ete kjøtt, fordi du har
lyst til å ete kjøtt, da kan du ete kjøtt efter ditt hjertes
lyst. 21 Hvis du har lang vei til det sted Herren din
Gud utvelger for å la sitt navn bo der, da kan du gjøre
som jeg har befalt dig, og slakte av ditt storfe og av
ditt småfe, som Herren har gitt dig, og du kan ete det
hjemme i dine byer efter ditt hjertes lyst. 22 Men du
skal ete det som en eter et rådyr eller en hjort; både
den urene og den rene kan ete det. 23 Hold bare fast
ved at du ikke eter blodet! For blodet er sjelen, og du
skal ikke ete sjelen sammen med kjøttet. 24 Du skal
ikke ete det; du skal helle det ut på jorden likesom
vann. 25 Et det ikke, så skal det gå dig vel og dine
barn efter dig, når du gjør det som er rett i Herrens
øine. 26 Men de hellige gaver som du vil gi, og dine
lovede offer skal du ta og føre med dig til det sted som
Herren utvelger. 27 Og du skal ofre dine brennoffer,
både kjøttet og blodet, på Herrens, din Guds alter; og
av dine slaktoffer skal blodet helles ut på Herrens, din
Guds alter, men kjøttet kan du ete. 28 Akt vel på å
lyde alle disse bud som jeg gir dig, forat det må gå
dig vel og dine barn efter dig til evig tid, når du gjør
det som godt og rett er i Herrens, din Guds øine. 29
Når Herren din Gud har utryddet folkene for dig der
hvor du nu kommer for å drive dem bort, og du har
drevet dem bort og bor i deres land, 30 da vokt dig
at du ikke lar dig dåre og følger i deres spor, efterat
de er utryddet for dig, og at du ikke spør efter deres
guder og sier: Hvorledes tjente disse folk sine guder?
Således vil også jeg gjøre. 31 Du skal ikke gjøre som
de når du dyrker Herren din Gud; for alt det som er
en vederstyggelighet for Herren, og som han hater,
det gjør de for sine guder; endog sine sønner og sine
døtre brenner de i ilden til ære for sine guder. 32 Alt
det jeg byder eder, skal I akte vel på å gjøre; du skal
ikke legge noget til og ikke ta noget fra.

13 Når det står frem en profet i din midte, eller en
som har drømmer, og han varsler dig et tegn
eller et under, 2 og det virkelig skjer det tegn eller
under som han talte til dig om, idet han sa: La oss
følge andre guder - sådanne som du ikke kjenner - og
la oss dyrke dem, 3 da skal du ikke høre på denne
profets ord eller på ham som hadde drømmen; for
Herren eders Gud vil bare prøve eder for å kjenne
om I elsker Herren eders Gud av alt eders hjerte og
av all eders sjel. 4 Herren eders Gud skal I følge, og
ham skal I frykte; på hans bud skal I ta vare, og på
hans røst skal I høre; ham skal I tjene, og ham skal I
holde fast ved. 5 Men profeten eller han som hadde
drømmen, skal late livet, fordi han tilskyndte til frafall
fra Herren eders Gud, som førte eder ut av Egyptens
land og fridde dig ut fra trælehuset, og fordi han vilde
føre dig bort fra den vei som Herren din Gud har befalt
dig å vandre; således skal du rydde det onde bort
av din midte. 6 Om din bror, din mors sønn, eller din
sønn eller din datter eller din hustru i din favn eller
din venn, som du har så kjær som din egen sjel - om
nogen av disse lokker dig i lønndom og sier: La oss gå
bort og dyrke andre guder - sådanne som du og dine
fedre ikke har kjent, 7 av de folks guder som bor rundt
omkring eder, enten nær ved dig eller langt fra dig,
fra jordens ene ende til den andre - 8 da skal du ikke
samtykke og ikke høre på ham; du skal ikke spare
ham og ikke ynkes over ham og ikke skjule ham, 9
men du skal slå ham ihjel; du skal selv være den første
som løfter hånden mot ham for å avlive ham, og siden
skal hele folket gjøre det samme. 10 Du skal stene
ham, så han dør, fordi han søkte å føre dig bort fra
Herren din Gud, som førte dig ut av Egyptens land, av
trælehuset, 11 og hele Israel skal høre det og frykte,
så det ikke mere blir gjort så ond en gjerning mellem
eder. 12 Hører du si om nogen av de byer som Herren
din Gud gir dig til å bo i: 13 Det er stått frem ugudelige
menn av din midte, og de har forført innbyggerne i
sin by og sagt: La oss gå bort og dyrke andre guder -
sådanne som I ikke kjenner - 14 da skal du granske og
ransake og spørre nøie efter, og er det da sannhet, er
det sikkert og visst at denne vederstyggelighet er gjort
i din midte, 15 da skal du slå innbyggerne i denne by
ihjel med sverdets egg; du skal bannlyse den og alt det
som i den er; også feet der skal du slå med sverdets
egg. 16 Alt byttet du tar der, skal du samle midt på
torvet, og du skal brenne op både byen og alt byttet du
har tatt, med ild som et heloffer for Herren din Gud, og
den skal være en grushaug for alle tider, den skal ikke

bygges op mere. 17 Ikke det minste av det bannlyste
skal bli hengende ved din hånd, forat Herren må la sin
brennende vrede fare og være dig nådig og miskunne
sig over dig og gjøre dig tallrik, som han har svoret
dine fedre, 18 når du hører på Herrens, din Guds røst,
så du tar vare på alle hans bud, som jeg gir dig idag,
og gjør det som er rett i Herrens, din Guds øine.

14 I er Herrens, eders Guds barn; I skal ikke skjære
eder i eders kjøtt og ikke rake eder skallet over
pannen av sorg over en avdød; 2 for et hellig folk er du
for Herren din Gud, og dig har Herren utvalgt av alle de
folk som er på jorden, til å være ham et eiendomsfolk.
3 Du skal ikke ete noget som er en vederstyggelighet.
4 Dette er de firføtte dyr som I kan ete: oksen, fåret og
gjeten, 5 hjorten og rådyret og dådyret og stenbukken
og fjellgjeten og villoksen og villgjeten. 6 Alle de firføtte
dyr som har klover og har dem tvekløvd helt igjennem,
og som tygger drøv, dem kan I ete. 7 Det er bare
disse I ikke skal ete blandt dem som tygger drøv, og
blandt dem som har klover som er kløvd helt igjennem:
kamelen og haren og fjellgrevlingen, for de tygger vel
drøv, men har ikke klover, de skal være urene for eder,
8 og svinet, for det har vel klover, men tygger ikke drøv,
det skal være urent for eder. Av disse dyrs kjøtt skal I
ikke ete, og ved deres døde kropper skal I ikke røre.
9 Dette kan I ete av alt det som er i vannet: Alt det
som har finner og skjell, kan I ete; 10 men alt det som
ikke har finner og skjell, skal I ikke ete, det skal være
urent for eder. 11 Alle rene fugler kan I ete; 12 men
disse fugler skal I ikke ete: landørnen og havørnen og
fiskeørnen 13 og kråken og falken, og glenten efter
sine arter, 14 og alle ravnene efter sine arter, 15 og
strutsen og gjøken og måken, og høken efter sine
arter, 16 kattuglen og hubroen og nattravnen 17 og
pelikanen og gribben og dykkeren 18 og storken, og
heiren efter sine arter, og hærfuglen og flaggermusen.
19 Alt kryp som har vinger, skal være urent for eder,
det skal I ikke ete. 20 Men alt flyvende som er rent,
kan I ete. 21 I skal ikke ete noget selvdødt dyr; du kan
gi det til den fremmede som bor hos dig, forat han kan
ete det, eller du kan selge det til en utlending; for et
hellig folk er du for Herren din Gud. Du skal ikke koke
et kje i dets mors melk. 22 Du skal gi tiende av all din
avgrøde, av sæden som vokser på marken år for år.
23 Og for Herrens, din Guds åsyn, på det sted han
utvelger til å la sitt navn bo der, skal du ete tienden av
ditt korn og din most og din olje og det førstefødte av
ditt storfe og av ditt småfe, forat du kan lære å frykte
Herren din Gud alle dager. 24 Men hvis veien er dig for
lang, så du ikke makter å føre det dit, fordi det sted
Herren din Gud utvelger til å la sitt navn bo der, er for
langt borte fra dig, og har Herren din Gud velsignet dig
rikelig, 25 så kan du selge det for penger, og pengene
skal du knytte inn i et plagg og ta dem med dig til
det sted som Herren din Gud utvelger. 26 For disse
penger skal du så kjøpe alt hvad du har lyst til, storfe
og småfe og vin og sterk drikk - alt det ditt hjerte attrår
- og du skal ete det der for Herrens, din Guds åsyn og
være glad, du og ditt hus. 27 Og levitten som bor hos
dig, må du ikke glemme; for han har ingen del eller
arv med dig. 28 Hvert tredje år skal du legge til side
hele tienden av din avling i det år og opsamle den i
dine byer, 29 og så skal levitten komme - for han har
ingen del eller arv med dig - og den fremmede og den
farløse og enken som bor hos dig, og de skal ete og
bli mette, forat Herren din Gud må velsigne dig i alt det
arbeid du tar dig fore.

15 Hvert syvende år skal du la være et eftergivelses-
år. 2 Og således skal det være med eftergivelsen:
Hver den som har til gode noget han har lånt sin næste,
skal eftergi ham det; han skal ikke kreve sin næste og
sin bror, fordi der er lyst eftergivelse til Herrens ære. 3
Utlendingen kan du kreve, men det du har til gode hos
din bror, skal du eftergi. 4 Rettelig skulde det nu ikke
finnes nogen fattig hos dig; for Herren din Gud skal
velsigne dig i det land som Herren din Gud gir dig til
arv og eie, 5 bare du er lydig mot Herrens, din Guds
røst, så du akter vel på å holde alle disse bud som
jeg gir dig idag; 6 for Herren din Gud vil da visselig
velsigne dig, således som han har tilsagt dig, og du
skal låne til mange folk, men selv skal du ikke trenge
til å låne av nogen, og du skal herske over mange
folk, men de skal ikke herske over dig. 7 Når det er en
fattig hos dig, blandt dine brødre i nogen av byene i
det land som Herren din Gud gir dig, da skal du ikke
være hårdhjertet og lukke din hånd for din fattige bror;
8 men du skal lukke op din hånd for ham og låne ham
det han mangler og trenger til. 9 Vokt dig at det ikke
kommer en ond tanke op i ditt hjerte, så du sier: Nu
er det snart det syvende år, eftergivelses-året, og du
ser med onde øine på din fattige bror og ikke gir ham
noget! For da kommer han til klage over dig til Herren,
og du fører synd over dig. 10 Du skal gjerne gi ham,
og det skal ikke gjøre ditt hjerte ondt når du gir ham;
for da skal Herren din Gud velsigne dig i alt ditt arbeid
og i alt det du tar dig fore. 11 For fattige kommer det
alltid til å være i landet; derfor byder jeg dig og sier: Du
skal lukke op din hånd for din bror, for de trengende
og fattige som du har i ditt land. 12 Når nogen av ditt
folk, en hebraisk mann eller kvinne, blir solgt til dig, da
skal han tjene dig i seks år; men i det syvende år skal
du gi ham fri, så han kan gå hvor han vil. 13 Og når
du gir ham fri, skal du ikke la ham gå tomhendt fra

dig. 14 Du skal sørge vel for ham med gaver av ditt
småfe og fra din treskeplass og fra din vinperse; av
det som Herren din Gud har velsignet dig med, skal du
gi ham. 15 Du skal komme i hu at du selv har vært
træl i Egyptens land, og at Herren din Gud fridde dig
ut; derfor byder jeg dig dette idag. 16 Men sier han til
dig: Jeg vil ikke gå bort fra dig, fordi han har det godt
hos dig og holder av dig og dine, 17 da skal du ta en
syl og stikke den gjennem hans øre inn i døren, så
skal han være din tjener for all tid; det samme skal du
gjøre med din tjenestepike. 18 La det ikke falle dig
tungt at du gir ham fri og sender ham fra dig! For i
seks år har han optjent for dig dobbelt så meget som
du måtte ha gitt en dagarbeider i lønn, og Herren din
Gud skal velsigne dig i alt det du gjør. 19 Alt førstefødt
av hankjønn som fødes blandt ditt storfe og ditt småfe,
skal du hellige Herren din Gud; du skal ikke bruke
det førstefødte av ditt storfe til arbeid, og du skal ikke
klippe det førstefødte av ditt småfe. 20 For Herrens,
din Guds åsyn skal du og ditt hus ete det hvert år på
det sted Herren utvelger. 21 Men er det noget lyte på
det, er det halt eller blindt eller har noget annet ondt
lyte, da skal du ikke ofre det til Herren din Gud. 22
Hjemme i dine byer kan du ete det; både den urene og
den rene kan ete det, som om det var et rådyr eller en
hjort. 23 Men dets blod skal du ikke ete; du skal helle
det ut på jorden likesom vann.

16 Akt vel på måneden abib, så du holder påske for
Herren din Gud! For i måneden abib førte Herren
din Gud dig ut av Egypten ved nattetid. 2 Og du skal
slakte påskeoffer for Herren din Gud, småfe og storfe,
på det sted Herren utvelger for å la sitt navn bo der. 3
Du skal ikke ete syret brød til det; i syv dager skal du
ete usyret brød til det, trengsels brød - for i hast drog
du ut av Egyptens land - forat du alle ditt livs dager
skal komme i hu den dag du gikk ut av Egyptens land.
4 I syv dager skal det ikke finnes surdeig hos dig i hele
ditt land, og av det kjøtt du slakter om aftenen den
første dag, skal intet ligge natten over til om morgenen.
5 Du må ikke slakte påskeofferet i nogen av de byer
som Herren din Gud gir dig; 6 men på det sted Herren
din Gud utvelger for å la sitt navn bo der, skal du
slakte påskeofferet om aftenen, ved solens nedgang,
på samme tid som da du drog ut av Egypten. 7 Og
du skal steke og ete det på det sted Herren din Gud
utvelger; og om morgenen kan du vende tilbake og gå
til dine telt. 8 Seks dager skal du ete usyret brød; men
på den syvende dag skal det være festsammenkomst
for Herren din Gud; da skal du intet arbeid gjøre. 9
Så skal du telle syv uker: Fra den tid du begynner
å skjære kornet med sigden, skal du telle syv uker
frem. 10 Og så skal du holde ukenes høitid for Herren
din Gud og bære frem så meget som du frivillig vil
gi, alt efter som Herren din Gud velsigner dig. 11 Og
du skal være glad for Herrens, din Guds åsyn på det
sted Herren din Gud utvelger for å la sitt navn bo der,
både du og din sønn og din datter og din tjener og
din tjenestepike og levitten som bor hos dig, og den
fremmede og den farløse og enken som du har hos
dig. 12 Og du skal komme i hu at du var træl i Egypten,
og du skal ta vare på disse forskrifter og holde dem.
13 Løvsalenes høitid skal du holde i syv dager, når du
har samlet inn fra din låve og fra din vinperse. 14 Og
du skal være glad på din høitid, du og din sønn og
din datter og din tjener og din tjenestepike og levitten
og den fremmede og den farløse og enken som bor i
dine byer. 15 Syv dager skal du holde høitid for Herren
din Gud på det sted Herren utvelger; for Herren din
Gud skal velsigne dig i all din avling og i alt det du
tar dig fore, så du skal være full av glede. 16 Tre
ganger om året skal alle menn blandt eder vise sig for
Herrens, din Guds åsyn på det sted han utvelger: på
de usyrede brøds høitid og på ukenes høitid og på
løvsalenes høitid; og ingen skal vise sig for Herrens
åsyn tomhendt, 17 men enhver med den gave han har
råd til, efter den velsignelse som Herren din Gud har
gitt dig. 18 Dommere og tilsynsmenn skal du innsette
for dig i alle de byer som Herren din Gud gir dig, for
hver av dine stammer, og de skal dømme folket efter
lov og rett. 19 Du skal ikke bøie retten, du skal ikke
gjøre forskjell på folk og ikke ta imot gaver; for gaven
blinder vismenns øine og forvender de rettferdiges
sak. 20 Rettferdighet, rettferdighet skal du strebe efter,
forat du må leve og eie det land Herren din Gud gir
dig. 21 Du skal ikke sette et Astarte-billede av noget
slags tre ved siden av Herrens, din Guds alter, det
som du skal bygge dig, 22 og du skal ikke reise nogen
billedstøtte, for det hater Herren din Gud.

17 Du skal ikke ofre Herren din Gud et stykke storfe
eller småfe som har noget lyte eller nogen skade;
for det er en vederstyggelighet for Herren din Gud. 2
Dersom der i din midte, i en av de byer som Herren
din Gud gir dig, finnes en mann eller kvinne som gjør
det som ondt er i Herrens, din Guds øine, så han
bryter hans pakt, 3 og han mot mitt bud går bort og
dyrker andre guder og tilbeder dem eller solen eller
månen eller hele himmelens hær, 4 og dette blir meldt
dig, og du får høre om det, da skal du nøie granske
saken; og er det da sannhet, er det sikkert og visst at
denne vederstyggelighet er gjort i Israel, 5 da skal du
føre den mann eller den kvinne som har gjort denne
onde gjerning, ut til byens port, og enten det er mann
eller kvinne, skal du stene dem, så de dør. 6 Efter to
eller tre vidners utsagn skal den late livet som skal dø;

han skal ikke late livet bare efter ett vidnes utsagn. 7
Vidnene skal først løfte hånden for å avlive ham, og
dernæst hele folket; således skal du rydde det onde
bort av din midte. 8 Når en sak er dig for vanskelig
å dømme i, enten det gjelder en drapssak eller en
rettstrette eller et søksmål for skade på legemet eller i
det hele nogen sak som der tvistes om i dine byer, da
skal du gjøre dig rede og dra op til det sted Herren din
Gud utvelger. 9 Og du skal gå til de levittiske prester
og til den som er dommer på den tid, og spørre dig for
hos dem, og de skal si dig hvad rett er. 10 Og du skal
gjøre efter det de sier dig på det sted Herren utvelger;
og du skal i alle stykker akte på å gjøre som de lærer
dig. 11 Efter den lov de lærer dig, og efter den dom
de forkynner dig, skal du gjøre; du skal ikke vike fra
det de sier dig, hverken til høire eller til venstre. 12
Men den mann som er så overmodig at han ikke hører
på presten, som står der for å tjene Herren din Gud,
eller på dommeren, den mann skal dø; således skal du
rydde det onde bort av Israel, 13 og alt folket skal høre
det og frykte og ikke mere bære sig overmodig at. 14
Når du kommer inn i det land Herren din Gud gir dig,
og du eier det og bor i det, og du så sier: Jeg vil sette
en konge over mig, likesom alle de folk som bor rundt
omkring mig, 15 da skal du sette den til konge over dig
som Herren din Gud utvelger. En av dine brødre skal
du sette til konge over dig, du må ikke sette over dig
en fremmed mann, en som ikke er din bror. 16 Men
han skal ikke holde mange hester og ikke sende folket
tilbake til Egypten for å hente mange hester; for Herren
har sagt til eder: I skal nu ikke mere vende tilbake den
vei. 17 Han skal heller ikke ta sig mange hustruer, forat
hans hjerte ikke skal komme på avveie; heller ikke
skal han samle sig meget sølv og gull. 18 Når han så
sitter på sin kongetrone, da skal han få denne lov hos
de levittiske prester og la den skrive av for sig i en
bok. 19 Og den skal han ha hos sig og lese i den alle
sitt livs dager, forat han kan lære å frykte Herren sin
Gud, så han tar vare på alle denne lovs ord og disse
forskrifter og holder dem, 20 forat han ikke skal ophøie
sig over sine brødre og ikke vike av fra budet, hverken
til høire eller til venstre. Da skal han leve lenge som
konge i Israel, både han og hans sønner.

18 De levittiske prester, hele Levi stamme, skal ikke
ha nogen del eller arv med Israel; av Herrens
ildoffer og av hans arv skal de leve, 2 men nogen arv
skal de ikke ha blandt sine brødre; Herren er deres
arv, således som han har sagt til dem. 3 Og dette
skal være prestenes rettighet av folket - av dem som
ofrer et slaktoffer, enten av storfeet eller av småfeet:
De skal gi presten bogen og kjevene og vommen. 4
Førstegrøden av ditt korn, av din most og av din olje
og den første ull av dine får skal du gi ham. 5 For ham
har Herren din Gud utvalgt av alle dine stammer, forat
han skal stå og tjene i Herrens navn, han og hans
sønner, alle dager. 6 Når en levitt kommer fra en av
dine byer rundt om i Israel, hvor han opholder sig, til
det sted Herren utvelger - og komme kan han om han
har lyst til det - 7 og han så gjør tjeneste i Herrens,
sin Guds navn, likesom alle hans brødre, de andre
levitter som står der for Herrens åsyn, 8 så skal de
alle nyte like del av gavene, bortsett fra hvad han kan
ha fått ved salg av sine fedrene eiendeler. 9 Når du
kommer til det land Herren din Gud gir dig, da skal du
ikke ta efter disse folks vederstyggelige skikker. 10
Det skal ikke finnes hos dig nogen som lar sin sønn
eller datter gå gjennem ilden, eller som gir sig av med
spådomskunster, eller som spår av skyene eller tyder
varsler eller er en trollmann, 11 ingen heksemester,
ingen som spør en dødningemaner, ingen sannsiger,
ingen som gjør spørsmål til de døde. 12 For enhver
som gjør slikt, er en vederstyggelighet for Herren, og
for disse vederstyggelige tings skyld er det Herren
din Gud driver dem bort for dig. 13 Ustraffelig skal du
være for Herren din Gud. 14 For disse folk som du
skal drive ut, de hører på dem som spår av skyene,
og på sannsigere; men dig har Herren din Gud ikke
tillatt slikt. 15 En profet av din midte, av dine brødre,
likesom mig, skal Herren din Gud opreise dig; på ham
skal I høre - 16 aldeles som du bad Herren din Gud
om ved Horeb den dag I var samlet der og du sa: Jeg
kan ikke lenger høre på Herrens, min Guds røst, og
denne store ild kan jeg ikke lenger se på, for da må
jeg dø. 17 Da sa Herren til mig: De har talt vel i det
de har sagt. 18 En profet vil jeg opreise for dem av
deres brødres midte, likesom dig, og jeg vil legge mine
ord i hans munn, og han skal tale til dem alt det jeg
byder ham. 19 Og enhver som ikke hører på mine ord,
som han skal tale i mitt navn, ham vil jeg kreve til
regnskap for det. 20 Men den profet som i overmot
drister sig til å tale noget i mitt navn som jeg ikke har
befalt ham å tale, eller som taler i andre guders navn,
den profet skal dø. 21 Og om du sier ved dig selv:
Hvad skal vi kjenne det ord på som Herren ikke har
talt? - 22 (da skal du vite:) Når det ord profeten taler i
Herrens navn, ikke skjer og ikke går i opfyllelse, da er
det et ord som Herren ikke har talt; det er et ord som
profeten i overmot har dristet sig til å tale, og du skal
ikke være redd ham.

19 Når Herren din Gud utrydder de folk hvis land
Herren din Gud gir dig, og du driver dem ut og
bor i deres byer og i deres huser, 2 så skal du skille ut
tre byer midt i det land som Herren din Gud gir dig til
eie. 3 Du skal gjøre veien til dem i stand og skifte hele

det land som Herren din Gud gir dig til arv, i tre deler,
forat enhver manndraper kan fly dit. 4 Og således
skal det være med den manndraper som skal kunne
fly dit og berge livet: Når nogen dreper sin næste av
vanvare og uten å ha hatet ham i forveien, 5 som
når en går med sin næste ut i skogen for å hugge
tømmer og han hugger til med øksen for å felle et tre,
men øksen farer av skaftet og treffer hans næste, så
han dør, da kan han fly til en av disse byer og berge
livet. 6 For blodhevneren kunde ellers i sin brennende
vrede forfølge manndraperen og, hvis veien var for
lang, nå ham igjen og slå ham ihjel, skjønt han ikke
var skyldig til døden, fordi han ikke hadde båret hat
til ham i forveien. 7 Derfor byder jeg dig og sier: Du
skal skille ut tre byer. 8 Og når Herren din Gud utvider
dine landemerker, således som han har tilsvoret dine
fedre, og han gir dig hele det land han har lovt å gi
dine fedre, 9 såfremt du akter vel på å holde alle disse
bud som jeg gir dig idag, så du elsker Herren din Gud
og vandrer på hans veier alle dager - da skal du legge
ennu tre byer til disse tre, 10 forat der ikke skal utøses
uskyldig blod i det land som Herren din Gud gir dig til
arv, så det kommer blodskyld over dig. 11 Men om en
mann hater sin næste og lurer på ham og faller over
ham og slår ham, så han dør, og han så flyr til en av
disse byer, 12 da skal de eldste i hans by sende bud
og hente ham derfra og overgi ham i blodhevnerens
hånd, og han skal dø. 13 Du skal ikke spare ham, men
du skal rense Israel for uskyldig blod, forat det må gå
dig vel. 14 Du skal ikke flytte merkestenene mellem dig
og din næste, de som de gamle har satt på den jord du
skal få i arv i det land Herren din Gud gir dig til eie. 15
Det skal ikke stå bare ett vidne frem mot en mann, når
det gjelder nogen misgjerning eller nogen synd, hvad
synd det så er han har gjort; efter to vidners utsagn
eller efter tre vidners utsagn skal en sak stå fast. 16
Når et ondsindet vidne står frem mot nogen for å vidne
mot ham om en forbrytelse, 17 da skal begge de menn
som har sak mot hverandre, trede frem for Herrens
åsyn, for prestene og dommerne som er i de dager, 18
og dommerne skal nøie granske saken; er da vidnet et
falskt vidne, har han vidnet falsk mot sin bror, 19 da
skal I gjøre mot ham som han hadde tenkt å gjøre mot
sin bror; således skal du rydde det onde bort av din
midte, 20 forat de andre må høre det og frykte, så de
ikke mere gjør nogen sådan ond gjerning i din midte.
21 Du skal ingen spare: Liv for liv, øie for øie, tann for
tann, hånd for hånd, fot for fot!

20 Når du drar ut i krig mot din fiende, og du ser
hester og vogner og flere krigsfolk enn du har
selv, da skal du ikke være redd dem; for Herren din
Gud er med dig, han som førte dig op fra Egyptens
land. 2 Og når I er i ferd med å gå i striden, da skal
presten trede frem og tale til folket. 3 Og han skal si til
dem: Hør, Israel! I er idag i ferd med å gå i strid mot
eders fiender. La ikke motet falle; frykt ikke, forferdes
ikke og reddes ikke for dem! 4 For Herren eders Gud
går selv med eder for å stride for eder mot eders
fiender og frelse eder. 5 Og tilsynsmennene skal tale
til folket og si: Er her nogen mann som har bygget et
nytt hus og ikke innvidd det, så kan han gå og vende
tilbake til sitt hus, forat han ikke skal dø i striden og en
annen innvie det. 6 Og er her nogen mann som har
plantet en vingård og ennu ikke har tatt den i bruk, så
kan han gå og vende tilbake til sitt hus, forat han ikke
skal dø i striden og en annen ta den i bruk. 7 Og er
her nogen mann som har trolovet sig med en kvinne,
men ennu ikke har tatt henne til ekte, så kan han gå
og vende tilbake til sitt hus, forat han ikke skal dø i
striden og en annen ekte henne. 8 Og tilsynsmennene
skal fremdeles tale til folket og si: Er her nogen mann
som er redd og motfallen, så kan han gå og vende
tilbake til sitt hus, forat ikke hans brødres hjerte skal bli
mistrøstig, likesom hans eget hjerte er. 9 Og når så
tilsynsmennene har endt sin tale til folket, da skal de
sette hærførere over folket. 10 Når du går frem mot en
by for å stride mot den, så skal du først tilbyde den
fred. 11 Og dersom den svarer dig fredelig og lukker op
for dig, da skal alt folket i byen være dig arbeidspliktig
og tjene dig. 12 Men dersom den ikke vil ha fred med
dig, men føre krig mot dig, da skal du kringsette den,
13 og Herren din Gud skal gi den i din hånd; og du skal
slå alt mannkjønn der ihjel med sverdets egg; 14 men
kvinnene og barna og feet og alt det som er i byen - alt
hærfanget der - kan du ta som ditt bytte, og du kan
nytte alt det som Herren din Gud har latt dig ta fra
dine fiender. 15 Således skal du gjøre med alle de
byer som ligger meget langt borte fra dig og ikke hører
disse folk til. 16 Men i de byer som hører disse folk
til, og som Herren din Gud gir dig til arv, der skal du
ikke la noget som drar ånde, bli i live; 17 men du skal
slå dem med bann, både hetittene og amorittene og
kana'anittene og ferisittene, hevittene og jebusittene,
således som Herren din Gud har befalt dig, 18 forat de
ikke skal lære eder å ta efter alle de vederstyggelige
ting som de har gjort for sine guder, så I synder mot
Herren eders Gud. 19 Når du holder en by kringsatt i
lang tid og strider mot den for å innta den, så skal du
ikke ødelegge dens trær ved å skadehugge dem med
øksen; du kan ete av dem, men du skal ikke hugge
dem ned; trærne på marken er da ikke mennesker, så
du skulde stride mot dem og? 20 Men de trær som du
vet ikke bærer spiselig frukt, dem kan du ødelegge og

hugge ned og bruke til å bygge bolverk mot den by
som fører krig mot dig, inntil den faller.

21 Når der i det land Herren din Gud gir dig til
eie, blir funnet et drept menneske liggende på
marken, og ingen vet hvem som har slått ham ihjel, **2**
da skal dine eldste og dine dommere gå ut og måle
hvor langt det er fra den drepte til de byer som ligger
deromkring. **3** Og de eldste i den by som er nærmest
den drepte, skal ta en kvige som ikke har vært brukt til
arbeid og ikke har båret åk; **4** og de eldste i denne by
skal føre kvigen ned til en alltid rinnende bekk i en dal
som ikke dyrkes eller tilsåes, og der ved bekken skal
de bryte nakken på kvigen. **5** Så skal prestene, Levis
sønner, trede frem; for dem har Herren din Gud utvalgt
til å tjene ham og til å velsigne i Herrens navn, og efter
deres ord skal enhver tvist og enhver skade avgjøres.
6 Og alle de eldste i denne by, de som bor nærmest
den drepte, skal tvette sine hender over kvigen som de
har knekket nakken på ved bekken. **7** Og de skal ta til
orde og si: Våre hender har ikke utøst dette blod, og
våre øine har ikke sett det. **8** Ta skylden bort fra ditt folk
Israel, som du har forløst, Herre, og la ikke uskyldig
blod komme over ditt folk Israel! Så får de soning for
dette blod. **9** Således renser du dig for uskyldig blod;
for du skal gjøre det som er rett i Herrens øine. **10** Når
du drar ut i krig mot dine fiender, og Herren din Gud gir
dem i din hånd, og du tar fanger blandt dem, **11** og
du så blandt fangene ser en kvinne som er vakker av
skapning, og du synes godt om henne og vil ta henne
til hustru, **12** da skal du føre henne inn i ditt hus, og
hun skal klippe sitt hår og skjære sine negler, **13** og
hun skal legge av de klær som hun hadde på da hun
blev tatt til fange, og så skal hun bli i ditt hus og sørge
over sin far og mor en måneds tid; siden kan du gå
inn til henne og ekte henne, så hun blir din hustru. **14**
Men dersom du ikke mere synes om henne, da skal
du la henne fare hvorhen hun vil, men du skal ikke
selge henne for penger; du skal ikke gjøre henne til
trælkvinne, fordi du har levd sammen med henne. **15**
Når en mann har to hustruer, en som han elsker, og en
som han ikke synes om, og han har fått sønner med
dem begge, både med den han elsker og med den han
ikke synes om, og den førstefødte er sønn til den han
ikke synes om, **16** da skal han, når han skifter det han
eier, mellem sine sønner, ikke ha lov til å la sønnen til
den han elsker, få førstefødselsretten fremfor sønnen
til den han ikke synes om, han som er den førstefødte.
17 Men han skal kjennes ved den førstefødte, sønnen
til den han ikke synes om, og gi ham en dobbelt del av
alt det han eier; for han er den første frukt av hans
kraft, ham hører førstefødselsretten til. **18** Når en mann
har en ustyrlig og gjenstridig sønn, som ikke vil lyde
sin far og mor, og som, endog de tukter ham, er ulydig
mot dem, **19** da skal hans far og mor ta og føre ham ut
til de eldste i hans by, til byens port. **20** Og de skal
si til de eldste i byen: Denne vår sønn er ustyrlig og
gjenstridig, han vil ikke lyde oss, han er en ødeland og
en drikker. **21** Og alle mennene i hans by skal stene
ham til døde; således skal du rydde det onde bort av
din midte, og hele Israel skal høre det og frykte. **22**
Når en mann har en synd på sig som fortjener døden,
og han blir avlivet og derefter hengt på et tre, **23** så
skal hans døde kropp ikke bli natten over på treet,
men du skal begrave ham samme dag; for forbannet
av Gud er den som blir hengt; og du skal ikke gjøre ditt
land urent, det som Herren din Gud gir dig til

22 Dersom du ser din brors okse eller lam fare vill,
skal du ikke dra dig unda; du skal føre dem
tilbake til din bror. **2** Men dersom din bror ikke bor i
nærheten av dig, eller du ikke vet hvem det er, da skal
du ta dem hjem til dig, og de skal være hos dig, til din
bror spør efter dem; da skal du gi ham dem tilbake.
3 Det samme skal du gjøre med hans asen og med
hans klær og med alt hvad din bror har tapt - det som
er kommet bort for ham, og som du finner; du har ikke
lov til å dra dig unda. **4** Dersom du ser din brors asen
eller okse ligge over ende på veien, skal du ikke dra
dig unda; du skal hjelpe ham med å reise dem op. **5**
En kvinne skal ikke ha mannsklær på sig, og en mann
skal ikke klæ sig i kvinneklær; hver den som gjør så,
er en vederstyggelighet for Herren din Gud. **6** Når du
på veien treffer på et fuglerede i et tre eller på jorden,
med unger eller egg i, og moren ligger på ungene eller
på eggene, da skal du ikke ta både moren og ungene;
7 du skal la moren flyve, men ungene kan du ta; da
skal det gå dig vel, og du skal leve lenge. **8** Når du
bygger et nytt hus, så skal du gjøre et rekkverk om
taket, forat du ikke skal føre blodskyld over ditt hus
om nogen faller ned derfra. **9** Du skal ikke så noget
i din vingård, forat ikke hele avlingen, både det du
har sådd, og frukten av vingården, skal hjemfalle til
helligdommen. **10** Du skal ikke pløie med en okse og et
asen for samme plog. **11** Du skal ikke gå med klær av
ulikt tøi, ull og lin sammen. **12** Du skal gjøre dig dusker
på de fire kanter av din kappe, som du dekker dig med.
13 Når en mann tar sig en hustru og går inn til henne,
men siden får uvilje mot henne **14** og skylder henne
for skammelige ting og fører ondt rykte ut om henne
og sier: Denne kvinne tok jeg til ekte og holdt mig nær
til henne, men fant at hun ikke var jomfru, **15** da skal
pikens far og mor ta tegnet på hennes jomfrudom og
ha med sig ut til porten, til byens eldste. **16** Og pikens
far skal si til de eldste: Jeg gav denne mann min datter
til hustru, men nu har han fått uvilje mot henne, **17** og

så skylder han henne for skammelige ting og sier: Jeg
fant at din datter ikke var jomfru; men her er tegnet på
min datters jomfrudom. Så skal de bre ut klædet for de
eldste i byen. 18 Og de eldste i byen skal ta mannen
og gi ham hugg 19 og ilegge ham en bot på hundre
sekel sølv og gi dem til pikens far, fordi han førte ondt
rykte ut om en jomfru i Israel, og hun skal være hans
hustru; han må ikke skille sig fra henne så lenge han
lever. 20 Men var det sant, var piken ikke jomfru, 21 da
skal de føre henne ut foran døren til hennes fars hus,
og mennene i hennes by skal stene henne til døde,
fordi hun har gjort en skammelig gjerning i Israel og
drevet hor i sin fars hus; således skal du rydde det
onde bort av din midte. 22 Når en mann gripes i å ligge
hos en gift kvinne, så skal de begge dø, både mannen
som lå hos kvinnen, og kvinnen selv; således skal du
rydde det onde bort av Israel. 23 Når en pike som er
jomfru, er trolovet med en mann, og en annen mann
treffer henne i byen og ligger hos henne, 24 så skal I
føre dem begge ut til byens port og stene dem til døde,
piken fordi hun ikke skrek om hjelp i byen, og mannen
fordi han krenket sin næstes hustru; således skal du
rydde det onde bort av din midte. 25 Men dersom en
mann treffer en trolovet pike ute på marken, og han
holder fast på henne og ligger hos henne, da skal bare
mannen som lå hos henne, dø. 26 Men piken skal du
ikke gjøre noget, hun har ingen dødsskyld; for med
denne sak har det sig på samme måte som når en
overfaller sin næste og slår ham ihjel; 27 han traff den
trolovede pike ute på marken, hun skrek, men der var
ingen til å hjelpe henne. 28 Når en mann treffer en pike
som er jomfru og ikke trolovet, og tar fatt på henne og
ligger hos henne, og nogen kommer over dem, 29 da
skal den mann som lå hos henne, gi pikens far femti
sekel sølv, og hun skal være hans hustru, fordi han
krenket henne; han må ikke skille sig fra henne sa
lenge han lever. 30 Ingen må ekte sin stedmor eller
søke seng med henne.

23 Ingen som er gildet, enten ved knusning eller ved
å skjæres, skal være med i Herrens menighet.
2 Ingen som er født i hor, skal være med i Herrens
menighet, enn ikke hans ætt i tiende ledd skal være
med i Herrens menighet. 3 Ingen ammonitt eller moabitt
skal være med i Herrens menighet; enn ikke deres
ætt i tiende ledd skal nogensinne være med i Herrens
menighet, 4 fordi de ikke kom eder i møte med brød
og vann på veien, da I drog ut av Egypten, og fordi
han leide Bileam, Beors sønn, fra Petor i Mesopotamia
imot dig til å forbanne dig. 5 Men Herren din Gud
vilde ikke høre på Bileam, og Herren din Gud vendte
forbannelsen til velsignelse for dig, fordi Herren din
Gud hadde dig kjær. 6 Du skal aldri i dine levedager
søke deres velferd og lykke. 7 Men du skal ikke avsky
edomitten, for han er din bror; og du skal ikke avsky
egypteren, for du har levd som fremmed i hans land.
8 Deres ætt i tredje ledd kan få være med i Herrens
menighet. 9 Når du drar ut mot dine fiender og slår
leir, da skal du vokte dig for alt som er usømmelig. 10
Er nogen blandt eder uren efter noget som har hendt
ham om natten, så skal han gå utenfor leiren, han skal
ikke komme inn i leiren. 11 Mot aften skal han bade sig
i vann, og når solen går ned, kan han komme inn i
leiren. 12 Du skal ha et sted utenfor leiren som du skal
gå ut til. 13 Og mellem dine redskaper skal du ha en
spade; med den skal du grave et hull, når du setter dig
der ute, og så igjen dekke over det som er gått fra dig;
14 for Herren din Gud vandrer midt i din leir for å utfri
dig og gi dine fiender i din vold, og din leir skal være
hellig, forat han ikke skal se noget motbydelig hos dig
og vende sig bort fra dig. 15 Du skal ikke sende en
træl tilbake til hans herre når han er rømt fra sin herre
og har flyktet til dig. 16 Han skal bli hos dig i ditt land
på det sted han utvelger sig i en av dine byer, hvor det
tykkes ham best; du skal ikke være hård imot ham. 17
Der skal ikke være nogen tempelskjøge blandt Israels
døtre, og der skal ikke være nogen tempelboler blandt
Israels sønner. 18 Du skal ikke komme med skjøgelønn
eller hundepenger inn i Herrens, din Guds hus, om du
skulde ha gjort noget sådant løfte; for begge deler er
en vederstyggelighet for Herren din Gud. 19 Du skal
ikke ta rente av din bror, hverken av penger eller av
matvarer eller av nogen annen ting som der tas rente
av. 20 Av utlendingen kan du ta rente; men av din bror
må du ikke ta rente; da skal Herren din Gud velsigne
dig i alt det du tar dig fore i det land du kommer inn i
for å ta det i eie. 21 Når du gjør Herren din Gud et
løfte, da skal du ikke vente med å holde det; for Herren
din Gud vil kreve det av dig, og du vil få synd på dig.
22 Men om du lar være å gjøre noget løfte, vil du ikke
få synd på dig. 23 Hvad dine leber har talt, skal du
holde og gjøre, fordi du frivillig og med egen munn har
gitt Herren din Gud ditt løfte. 24 Når du kommer inn i
din næstes vingård, da kan du ete druer, så meget du
vil, til du er mett; men du må ikke sanke noget i ditt
spann. 25 Når du kommer inn i din næstes kornaker,
da kan du plukke aks med din hånd; men sigd må du
ikke bruke på din næstes kornaker.

24 Dersom en mann tar sig en hustru og ekter
henne, og hun ikke tekkes ham lenger, fordi han
har funnet noget hos henne som byr ham imot, og han
da skriver henne et skilsmissebrev og gir henne det i
hånden og sender henne bort fra sitt hus, 2 og hun,
efter å ha flyttet fra ham, går bort og ekter en annen
mann, 3 og denne annen mann får uvilje mot henne

og skriver henne et skilsmissebrev og gir henne det i
hånden og sender henne bort fra sitt hus, eller dersom
den annen mann som har tatt henne til hustru, dør, 4
da må ikke hennes første mann, som sendte henne fra
sig, ta henne til hustru igjen, efterat hun er blitt uren;
for det er en vederstyggelighet for Herrens åsyn, og du
skal ikke føre synd over det land Herren din Gud gir dig
til arv. 5 Når en mann nylig har tatt sig en hustru, da
skal han ikke dra ut i strid, heller ikke skal det legges
nogen annen byrde på ham; han skal være fri et år til
beste for sitt hus og til glede for hustruen som han har
ektet. 6 Ingen må ta en håndkvern eller en kvernsten i
pant; for da tar han livet i pant. 7 Kommer du over en
mann som stjeler nogen av sine brødre blandt Israels
barn og gjør ham til træl eller selger ham, da skal
denne tyv dø; således skal du rydde det onde bort av
din midte. 8 Ta dig i akt for spedalskhetssyken, så du
nøie varetar og gjør alt det de levittiske prester lærer
eder! Således som jeg har befalt dem, skal I gi akt på
å gjøre. 9 Kom i hu hvad Herren din Gud gjorde med
Mirjam på veien, da I drog ut av Egypten! 10 Når du
låner din næste noget, skal du ikke gå inn i hans hus
for å hente det pant han skal gi. 11 Du skal bli stående
utenfor, og den mann du låner til, skal komme ut til dig
med pantet. 12 Og dersom det er en fattig mann, så
skal du ikke legge dig til å sove med hans pant; 13
du skal gi ham pantet tilbake når solen går ned, forat
han kan legge sig i sin kappe og velsigne dig; og det
skal tjene dig til rettferdighet for Herrens, din Guds
åsyn. 14 Du skal ikke gjøre urett mot en nødlidende
og fattig dagarbeider, enten han er en av dine brødre
eller en av de fremmede som bor i ditt land, rundt om i
dine byer; 15 på dagen skal du gi ham hans lønn, og
før solen går ned; for han er fattig og stunder efter
sin lønn; ellers kunde han rope over dig til Herren, og
du få synd på dig. 16 Foreldre skal ikke lide døden
for sine barns skyld, og barn ikke lide døden for sine
foreldres skyld; enhver skal lide døden for sin egen
synd. 17 Du skal ikke bøie retten for en fremmed eller
en farløs, og du skal ikke ta en enkes klær i pant. 18
Du skal komme i hu at du var træl i Egypten, og at
Herren din Gud fridde dig ut derfra; derfor byder jeg
dig å gjøre således. 19 Når du høster inn kornet på din
aker, og du glemmer et kornbånd på akeren, da skal
du ikke vende tilbake for å hente det; den fremmede,
den farløse og enken skal ha det; så skal Herren din
Gud velsigne dig i alt det du tar dig fore. 20 Når du slår
dine oliven ned, skal du ikke bakefter gjennemsøke
grenene; den fremmede, den farløse og enken skal ha
det. 21 Når du høster din vingård, skal du ikke holde
eftersanking; den fremmede, den farløse og enken
skal ha det. 22 Du skal komme i hu at du var træl i
Egyptens land; derfor byder jeg dig å gjøre således.

25 Når det er trette mellem menn, og de treder frem
for retten, og deres sak blir pådømt, så skal en
dømme den som har rett, å ha rett, og den som har
urett, å ha urett. 2 Og dersom da den skyldige skal
straffes med slag, så skal dommeren la dem legge
ham ned og i sitt påsyn la dem gi ham så mange
slag som svarer til hans brøde. 3 Firti slag kan han la
dem gi ham, men ikke flere, forat din bror ikke skal bli
vanæret i dine øine ved å få ennu mange flere slag. 4
Du skal ikke binde munnen til på en okse som tresker.
5 Når brødre bor sammen, og en av dem dør og ikke
har nogen sønn, så skal den avdødes hustru ikke ekte
en fremmed mann utenfor ætten; hennes manns bror
skal gå inn til henne og ta henne til hustru og således
ekte henne i sin brors sted. 6 Og den første sønn
hun får, skal kalles sønn av hans avdøde bror, forat
den avdødes navn ikke skal utslettes av Israel. 7 Men
dersom mannen ikke har lyst til å gifte sig med sin
brors hustru, da skal hun gå op til porten, til de eldste,
og si: Min manns bror nekter å opreise sin bror et navn
i Israel; han vil ikke ekte mig i sin brors sted. 8 Og
de eldste i hans by skal kalle ham for sig og tale til
ham; holder han da fast ved sitt og sier: Jeg har ikke
lyst til å gifte mig med henne, 9 da skal hans brors
hustru trede frem til ham for de eldstes øine og dra
skoen av hans fot og spytte ham i ansiktet, og hun
skal ta til orde og si: Således skal det gjøres med den
mann som ikke vil bygge op igjen sin brors hus. 10
Og hans ætt skal siden i Israel kalles den barfotedes
hus. 11 Når menn er i strid med hverandre, og den
enes hustru kommer til og vil hjelpe sin mann mot den
som slår ham, og hun rekker hånden ut og griper om
hans blusel, 12 da skal du hugge hennes hånd av, du
skal ikke spare henne. 13 Du skal ikke ha to slags
vektstener i din pung, en stor og en liten; 14 du skal
ikke ha to slags efa i ditt hus, en stor og en liten; 15
hele og rette vektstener, hel og rett efa skal du ha; så
skal du leve lenge i det land Herren din Gud gir dig. 16
For hver den som gjør slikt, hver den som gjør urett, er
en vederstyggelighet for Herren din Gud. 17 Kom i hu
hvad Amalek gjorde mot dig på veien, da I drog ut
av Egypten, 18 hvorledes han kom mot dig på veien
mens du var trett og mødig, og slo din baktropp, alle
de utmattede som var blitt liggende efter; han fryktet
ikke Gud. 19 Og når Herren din Gud gir dig ro for alle
dine fiender rundt om i det land Herren din Gud gir dig
til arv og eie, da skal du utslette minnet om Amalek
over hele jorden. Glem ikke det!

26 Når du kommer inn i det land Herren din Gud
gir dig til arv, og du tar det i eie og bor der, **2** da
skal du ta førstegrøden av alle jordens frukter som
du innhøster av det land Herren din Gud gir dig, og
legge det i en kurv og gå til det sted Herren din Gud
utvelger for å la sitt navn bo der. **3** Og du skal gå til
den som er prest på den tid, og si til ham: Jeg vidner
idag for Herren din Gud at jeg er kommet inn i det
land Herren har svoret våre fedre å ville gi oss. **4**
Og presten skal ta kurven av din hånd og sette den
ned foran Herrens, din Guds alter. **5** Da skal du ta til
orde og si for Herrens, din Guds åsyn: Min far var en
omvankende araméer, og han drog ned til Egypten
og bodde der som fremmed med en liten flokk; og
der blev han til et stort, sterkt og tallrikt folk. **6** Men
egypterne for ille med oss og plaget oss og la hårdt
trælarbeid på oss. **7** Da ropte vi til Herren, våre fedres
Gud; og Herren hørte vår røst og så vår nød, vår
møie og vår trengsel. **8** Og Herren førte oss ut av
Egypten med sterk hånd og med utrakt arm og med
store, forferdelige gjerninger og med tegn og under. **9**
Og han førte oss til dette sted og gav oss dette land,
et land som flyter med melk og honning. **10** Og her
kommer jeg nu med førstegrøden av det lands frukter
som du, Herre, har gitt mig. Så skal du legge det ned
for Herrens, din Guds åsyn og tilbede for Herrens, din
Guds åsyn. **11** Og du skal glede dig over alt det gode
Herren din Gud har gitt dig og ditt hus, både du og
levitten og den fremmede som bor i ditt land. **12** Når du
i det tredje år - tiendeåret - er blitt ferdig med å utrede
hele tienden av din avling, og du har gitt levitten, den
fremmede, den farløse og enken, så de kan ete sig
mette hos dig i dine byer, **13** da skal du si for Herrens,
din Guds åsyn: Nu har jeg båret det hellige ut av huset
og gitt det til levitten og til den fremmede, til den farløse
og til enken, aldeles efter det bud som du har gitt mig;
jeg har ikke overtrådt noget av dine bud og ikke glemt
noget. **14** Jeg har ikke ett noget av tienden mens jeg
hadde sorg, og ikke båret bort noget av den mens jeg
var uren, og jeg har ikke brukt noget av den for en
død; jeg har vært Herrens, min Guds røst lydig, jeg har
i ett og alt gjort således som du har befalt mig. **15** Se
ned fra din hellige bolig, fra himmelen, og velsign ditt
folk Israel og det land du har gitt oss, således som du
med ed har lovt våre fedre, et land som flyter med
melk og honning! **16** På denne dag byder Herren din
Gud dig å holde disse lover og bud; og du skal akte
vel på at du holder dem av alt ditt hjerte og av all din
sjel. **17** Du har idag gitt Herren ditt ord at han skal
være din Gud, og at du vil vandre på hans veier og ta
vare på hans lover og hans bud og hans forskrifter og
lyde hans røst **18** Og Herren har idag gitt dig sitt ord at
du skal være hans eiendomsfolk, således som han har
sagt til dig, og at han, dersom du holder alle hans bud,
19 vil heve dig høit over alle de folk han har skapt, til
pris og til ry og til pryd, og at du skal være et hellig folk
for Herren din Gud, således som han har sagt.

27 Og Moses og de eldste i Israel bød folket og
sa: Ta vare på alle de bud jeg gir eder idag! **2**
Og når I kommer over Jordan til det land Herren din
Gud gir dig, da skal du reise op nogen store stener og
stryke dem over med kalk. **3** På dem skal du, når du
er kommet over, skrive alle ordene i denne lov, forat du
kan komme inn i det land Herren din Gud gir dig, et
land som flyter med melk og honning, således som
Herren, dine fedres Gud, har tilsagt dig. **4** Så snart I er
kommet over Jordan, skal I reise op disse stener som
jeg idag gir eder befaling om, på Ebal-fjellet, og du skal
stryke dem over med kalk. **5** Og du skal bygge Herren
din Gud et alter der, et alter av stener; du skal ikke
bruke jern på dem. **6** Av hele stener skal du bygge
Herrens, din Guds alter, og du skal ofre Herren din
Gud brennoffer på det. **7** Og du skal ofre takkoffer og
ete dem der og være glad for Herrens, din Guds åsyn.
8 Og du skal skrive på stenene alle ordene i denne lov,
klart og tydelig. **9** Og Moses og de levittiske prester
talte til hele Israel og sa: Gi akt og hør, Israel! På
denne dag er du blitt Herrens, din Guds folk. **10** Så lyd
da Herrens, din Guds røst, og hold hans bud og hans
lover, som jeg gir dig idag! **11** Samme dag bød Moses
folket og sa: **12** Når I er kommet over Jordan, da skal
disse stå på fjellet Garisim og velsigne folket: Simeon
og Levi og Juda og Issakar og Josef og Benjamin. **13**
Og disse skal stå på fjellet Ebal og lyse forbannelse:
Ruben, Gad og Aser og Sebulon, Dan og Naftali. **14**
Og levittene skal ta til orde og si med høi røst til hver
mann i Israel: **15** Forbannet være den mann som gjør
et utskåret eller et støpt billede, en vederstyggelighet
for Herren, et verk av en kunstners hender, og stiller
det op i lønndom! Og alt folket skal svare og si: Amen.
16 Forbannet være den som ringeakter sin far eller
sin mor! Og alt folket skal si: Amen. **17** Forbannet
være den som flytter merkestenene mellem sig og
sin næste! Og alt folket skal si: Amen. **18** Forbannet
være den som får en blind til å fare vill på veien! Og
alt folket skal si: Amen. **19** Forbannet være den som
bøier retten for en fremmed, en farløs og en enke! Og
alt folket skal si: Amen. **20** Forbannet være den som
ligger hos sin fars hustru, for han har vanæret sin fars
leie! Og alt folket skal si: Amen. **21** Forbannet være
den som har omgang med noget dyr! Og alt folket skal
si: Amen. **22** Forbannet være den som ligger hos sin
søster, sin fars eller sin mors datter! Og alt folket skal
si: Amen. **23** Forbannet være den som ligger hos sin

hustrus mor! Og alt folket skal si: Amen. 24 Forbannet
være den som slår sin næste ihjel i lønndom! Og alt
folket skal si: Amen. 25 Forbannet være den som tar
imot gaver for å slå nogen ihjel og utøser uskyldig
blod! Og alt folket skal si: Amen. 26 Forbannet være
den som ikke holder ordene i denne lov og ikke gjør
efter dem! Og alt folket skal si: Amen.

28 Dersom du nu hører på Herrens, din Guds røst,
så du akter vel på å holde alle hans bud, som jeg
gir dig idag, da skal Herren din Gud heve dig høit over
alle folkene på jorden. 2 Og alle disse velsignelser
skal komme over dig og nå dig, så sant du hører på
Herrens, din Guds røst: 3 Velsignet være du i byen, og
velsignet være du på marken! 4 Velsignet være ditt
livs frukt og frukten av din jord og frukten av ditt fe,
det som faller av ditt storfe, og det som fødes av ditt
småfe! 5 Velsignet være din kurv og ditt deigtrau! 6
Velsignet være du i din inngang, og velsignet være du
i din utgang! 7 Herren skal la dine fiender, som reiser
sig mot dig, ligge under for dig; på én vei skal de dra ut
mot dig, og på syv veier skal de flykte for dig. 8 Herren
skal byde velsignelsen å være hos dig i dine lader og å
følge dig i alt det du tar dig fore, og han skal velsigne
dig i det land Herren din Gud gir dig. 9 Herren skal
gjøre dig til et hellig folk for sig, som han har tilsvoret
dig, såfremt du tar vare på Herrens, din Guds bud og
vandrer på hans veier. 10 Og alle folkene på jorden
skal se at du er kalt med Herrens navn, og de skal
reddes for dig. 11 Herren skal gi dig overflod på alt
som godt er, både av ditt livs frukt og av frukten av
ditt fe og av frukten av din jord i det land som Herren
tilsvor dine fedre å ville gi dig. 12 Herren skal lukke op
for dig sitt rike forrådshus, himmelen, og gi ditt land
regn i rette tid og velsigne alt dine henders arbeid;
og du skal låne til mange folk, men selv skal du ikke
trenge til å låne av nogen. 13 Herren skal gjøre dig til
hode og ikke til hale; og du skal alltid være ovenpå og
aldri være under, såfremt du hører på Herrens, din
Guds bud, som jeg idag byder dig å ta vare på og
holde, 14 og såfremt du ikke viker av fra noget av de
ord jeg legger frem for eder idag, hverken til høire eller
til venstre, så du følger andre guder og dyrker dem. 15
Men dersom du ikke hører på Herrens, din Guds røst,
så du akter vel på å holde alle hans bud og hans lover,
som jeg gir dig idag, da skal alle disse forbannelser
komme over dig og nå dig: 16 Forbannet være du i
byen, og forbannet være du på marken! 17 Forbannet
være din kurv og ditt deigtrau! 18 Forbannet være
ditt livs frukt og din jords frukt, det som faller av ditt
storfe, og det som fødes av ditt småfe! 19 Forbannet
være du i din inngang, og forbannet være du i din
utgang! 20 Herren skal sende forbannelse, forferdelse
og trusel mot dig i alt det du rekker din hånd ut til
og tar dig fore, inntil du blir ødelagt og hastig går til
grunne for dine onde gjerningers skyld, fordi du forlot
mig. 21 Herren skal la pesten henge fast ved dig til
han har utryddet dig av det land du kommer inn i og
skal ta i eie. 22 Herren skal slå dig med tærende syke
og brennende sott, med feber og verk, med tørke og
kornbrand og rust, og de skal forfølge dig til du går til
grunne. 23 Himmelen over ditt hode skal være som
kobber, og jorden under dig som jern. 24 Herren skal la
støv og sand være det regn han gir ditt land; det skal
komme ned over dig fra himmelen, til du blir ødelagt.
25 Herren skal la dig ligge under for dine fiender; på én
vei skal du dra ut mot dem, og på syv veier skal du
flykte for dem; og du skal bli mishandlet av alle riker
på jorden. 26 Dine døde kropper skal bli til føde for alle
himmelens fugler og for jordens dyr, og ingen skal jage
dem bort. 27 Herren skal slå dig med Egyptens bylder,
med svuller og med skabb og utslett, så du ikke skal
kunne læges. 28 Herren skal slå dig med vanvidd og
med blindhet og med sinnets forvirring. 29 Og du skal
famle dig frem om middagen, som den blinde famler
sig frem i mørket; du skal ingen lykke ha på dine veier,
og det skal ikke times dig annet enn undertrykkelse og
utplyndring alle dager, og det skal ikke være nogen
som frelser. 30 Du skal trolove dig med en kvinne, og
en annen mann skal ligge hos henne. Du skal bygge et
hus og ikke bo i det; du skal plante en vingård og ikke
ta den i bruk. 31 Din okse skal slaktes for dine øine, og
du skal ikke ete av den; ditt asen skal røves så du
ser på det, og ikke komme tilbake til dig; ditt småfe
skal gis til dine fiender, og ingen skal hjelpe dig. 32
Dine sønner og dine døtre skal overgis til et fremmed
folk, og dine øine skal se på det og vansmekte av
lengsel efter dem hele dagen, og din hånd skal være
avmektig. 33 Frukten av din jord og av alt ditt arbeid
skal fortæres av et folk du ikke kjenner; og det skal
ikke times dig annet enn vold og undertrykkelse alle
dager. 34 Og du skal bli vanvittig av det syn som dine
øine må se. 35 Herren skal slå dig med onde bylder
på knær og legger, så du ikke skal kunne læges, fra
fotsåle til isse. 36 Herren skal føre dig og din konge,
som du setter over dig, bort til et folk som hverken du
eller dine fedre har kjent, og der skal du dyrke andre
guder, stokk og sten. 37 Og du skal bli til en redsel, til
et ordsprog og til en spott blandt alle de folk Herren
fører dig til. 38 Megen sæd skal du føre ut på marken,
og lite skal du samle inn; for gresshoppen skal ete
den av. 39 Vingårder skal du plante og dyrke, men vin
skal du ikke drikke, og ikke kunne gjemme; for makk
skal ete den op. 40 Oljetrær skal du ha i hele ditt land,

men med olje skal du ikke salve dig; for ditt oljetre skal
kaste karten av. 41 Sønner og døtre skal du få, men
du skal ikke beholde dem, for de skal gå i fangenskap.
42 Alle dine trær og din jords frukt skal gresshoppen
ta i eie. 43 Den fremmede som bor i ditt land, skal
stige op over dig, høiere og høiere; men du skal synke
dypere og dypere. 44 Han skal låne til dig, men du
skal ikke kunne låne til ham; han skal være hode, og
du skal være hale. 45 Alle disse forbannelser skal
komme over dig og forfølge dig og nå dig, til du blir
ødelagt, fordi du ikke hørte på Herrens, din Guds røst,
og ikke tok vare på hans bud og hans lover, som han
gav dig, 46 og de skal være til et tegn og et under som
skal henge ved dig og din ætt til evig tid. 47 Fordi du
ikke tjente Herren din Gud med glede og av hjertens
lyst, endog du hadde overflod på alt, 48 så skal du
tjene dine fiender, som Herren skal sende mot dig, i
hunger og tørst og i nakenhet og i mangel på alt; og
han skal legge et jernåk på din hals, til han har ødelagt
dig. 49 Herren skal føre et folk over dig langt borte
fra, fra jordens ende, et folk som kommer flyvende
lik en ørn, et folk hvis tungemål du ikke forstår, 50
et folk med hårdt ansikt, som ikke akter den gamle
og ikke har medynk med den unge. 51 Og det skal
fortære frukten av ditt fe og frukten av din jord, til du
blir ødelagt, fordi det ikke levner dig korn eller most
eller olje, det som faller av ditt storfe, eller det som
fødes av ditt småfe, inntil det har gjort ende på dig.
52 Det skal kringsette dig i alle dine byer, inntil dine
høie og faste murer, som du setter din lit til, faller i
hele ditt land, det som Herren din Gud har gitt dig. 53
Da skal du ete ditt livs frukt, kjøttet av dine sønner og
dine døtre, som Herren din Gud gir dig; så stor er den
trengsel og angst som din fiende skal føre over dig. 54
Den kjælneste og mest forfinede av dine menn skal se
med onde øine på sin bror og på hustruen i sin favn
og på de barn han ennu har tilbake, 55 og ikke unne
nogen av dem det minste grand av sine barns kjøtt,
som han eter, fordi intet annet blev levnet ham; så stor
er den trengsel og angst som din fiende skal føre over
dig i alle dine byer. 56 Den kjælneste og mest forfinede
av dine kvinner, som aldri prøvde på å sette sin fot
på jorden for bare finhet og kjælenskap, skal se med
onde øine på mannen i sin favn og på sin sønn og sin
datter 57 og ikke unne dem sin efterbyrd, som går fra
henne, eller de barn hun får; for i mangel på alt skal
hun fortære dem i lønndom; så stor er den trengsel og
angst som din fiende skal føre over dig i dine byer. 58
Dersom du ikke gir akt på å holde alle ordene i denne
lov, de som står skrevet i denne bok - dersom du ikke
frykter dette herlige og forferdelige navn: Herren din
Gud, 59 da skal Herren sende uhørte plager over dig
og uhørte plager over din ætt, store og vedholdende
plager og onde og vedholdende sykdommer. 60 Han
skal la alle Egyptens sykdommer, som du gruer for,
komme over dig, og de skal henge ved dig. 61 Og alle
andre sykdornmer og alle andre plager, som der intet
står skrevet om i denne lovens bok, skal Herren la
komme over dig, til du er ødelagt. 62 Bare en liten
flokk skal bli tilbake av eder, I som var så tallrike som
himmelens stjerner, fordi du ikke hørte på Herrens, din
Guds røst. 63 Og likesom Herren gledet sig ved å gjøre
vel mot eder og gjøre eder tallrike, således skal Herren
nu glede sig ved å forderve eder og ødelegge eder; og
I skal rykkes op av det land du kommer inn i og skal ta
i eie. 64 Herren skal sprede dig blandt alle folkene fra
jordens ene ende til den andre, og der skal du dyrke
andre guder, som hverken du eller dine fedre har kjent,
stokk og sten. 65 Og blandt disse folk skal du aldri ha
ro, og der skal ingen hvile være for din fot; Herren skal
der gi dig et bevende hjerte og uttærede øine og en
vansmektende sjel. 66 Ditt liv skal henge i et hår; du
skal engstes natt og dag og aldri være sikker på ditt
liv. 67 Om morgenen skal du si: Var det bare aften! og
om aftenen skal du si: Var det bare morgen! - for den
angst du kjenner i ditt hjerte, og for det syn du ser med
dine øine. 68 Herren skal føre dig tilbake til Egypten på
skiber, den vei som jeg sa dig at du aldri mere skulde
få se; der skal I bli budt ut til dine fiender som træler
og trælkvinner, men der er ingen som kjøper.

29 Dette er den pakts ord som Herren bød Moses å
gjøre med Israels barn i Moabs land, foruten den
pakt han hadde gjort med dem på Horeb. 2 Moses
kalte hele Israel til sig og sa til dem: I har sett alt det
Herren gjorde for eders øine i Egyptens land med
Farao og alle hans tjenere og hele hans land, 3 de
store plager som du så for dine øine, de store tegn og
under; 4 men like til denne dag har Herren ikke gitt
eder hjerte til å forstå eller øine til å se eller ører til
å høre med. 5 Jeg lot eder vandre firti år i ørkenen;
eders klær blev ikke utslitt, og skoen blev ikke utslitt
på din fot. 6 Brød fikk I ikke å ete, og vin eller sterk
drikk fikk I ikke å drikke, forat I skulde kjenne at jeg,
Herren, er eders Gud. 7 Og da I kom til dette sted,
drog Sihon, kongen i Hesbon, og Og, kongen i Basan,
ut imot oss til strid, og vi slo dem, 8 og vi tok deres
land og lot rubenittene og gadittene og den halve
Manasse stamme få det til arv. 9 Så ta da vare på
denne pakts ord og hold dem, så I farer viselig frem
i alt det I gjør! 10 I står idag alle for Herrens, eders
Guds åsyn, eders høvdinger, eders stammer, eders
eldste og eders tilsynsmenn, hver mann i Israel, 11
eders barn, eders hustruer og den fremmede som er i
din leir, både din vedhugger og din vannbærer, 12 forat

du skal gå inn i pakten med Herren din Gud og i eds-
sambåndet med ham, det som Herren din Gud gjør
med dig idag; 13 for han vil idag gjøre dig til sitt folk,
og selv vil han være din Gud, som han har tilsagt dig,
og som han har tilsvoret dine fedre Abraham, Isak og
Jakob. 14 Og ikke bare med eder gjør jeg denne pakt
og dette eds-sambånd, 15 men både med dem som
idag står her sammen med oss for Herrens, vår Guds
åsyn, og med dem som ikke er her sammen med oss
idag. 16 For I vet selv hvorledes vi bodde i Egyptens
land, og hvorledes vi drog midt igjennem de folk som I
har draget igjennem, 17 Og I så deres vederstyggelige
og motbydelige avguder, de guder av tre og sten, av
sølv og gull som de hadde. 18 La det ikke være hos
eder nogen mann eller kvinne eller ætt eller stamme
hvis hjerte idag vender sig fra Herren vår Gud, så han
går bort og dyrker disse folks guder! La det ikke være
hos eder nogen rot som bærer trollbær og malurt, 19
nogen som når han hører dette eds-sambånds ord,
priser sig lykkelig og tenker at det skal gå ham vel om
han enn følger sitt eget hårde hjerte. For da kommer
det vannrike land til å gå til grunne sammen med
det tørstige. 20 Herren vil ikke tilgi ham; nei, da skal
Herrens vrede og nidkjærhet ryke mot den mann, og
alle de forbannelser som er skrevet i denne bok, skal
hvile på ham, og Herren skal utslette hans navn under
himmelen. 21 Herren skal skille ham ut fra alle Israels
stammer til fordervelse, efter alle forbannelsene i den
pakt som er skrevet i denne lovens bok. 22 Og når den
kommende slekt, eders barn som vokser op efter eder,
og den fremmede som kommer fra et fjernt land, ser de
plager som har rammet dette land, og de sykdommer
som Herren har hjemsøkt det med 23 - svovel og salt,
hele dets jord opbrent, så den ikke kan tilsåes og ikke
gi grøde, og ingen urt kan vokse der, en ødeleggelse
som Sodomas og Gomorras, Admas og Sebo'ims,
dengang Herren ødela dem i sin vrede og harme - da
skal de si, 24 ja, alle folkene skal si: Hvorfor har Herren
gjort således mot dette land? Hvad er dette for en svær
vredes-ild? 25 Og de skal få til svar: Fordi de forlot den
pakt som Herren, deres fedres Gud, gjorde med dem
da han førte dem ut av Egyptens land, 26 og de gikk
bort og dyrket andre guder og tilbad dem, guder som
de ikke kjente, og som han ikke hadde gitt dem lov
til å dyrke, 27 derfor blev Herrens vrede optendt mot
dette land, så han førte over det alle de forbannelser
som er skrevet i denne bok; 28 Herren rykket dem op
av deres land i vrede og harme og stor forbitrelse og
kastet dem bort til et fremmed land, som det kan sees
på denne dag. 29 Det skjulte hører Herren vår Gud til,
men det åpenbarte er for oss og for våre barn til evig
tid, forat vi skal holde alle ordene i denne lov.

30 Når da alle disse ting kommer over dig,
velsignelsen og forbannelsen som jeg har forelagt
dig, og du tar det til hjerte ute blandt alle de folk som
Herren din Gud har drevet dig bort til, 2 og du av alt
ditt hjerte og all din sjel omvender dig til Herren din
Gud og hører på hans røst i alt det som jeg byder dig
idag, både du og dine barn, 3 da skal Herren din Gud
gjøre ende på ditt fangenskap og miskunne sig over
dig, og han skal atter samle dig fra alle de folk som
Herren din Gud hadde spredt dig iblandt. 4 Om I enn
er drevet bort til himmelens ende, skal Herren din Gud
samle dig og hente dig derifra. 5 Og Herren din Gud
skal føre dig til det land dine fedre eide, og du skal ta
det i eie; og han skal gjøre vel imot dig og gjøre dig
tallrikere enn dine fedre. 6 Og Herren din Gud skal
omskjære ditt hjerte og dine efterkommeres hjerte, så
du elsker Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din
sjel, og da skal du få leve. 7 Og Herren din Gud skal
legge alle disse forbannelser på dine fiender og på
dem som har hatet og forfulgt dig. 8 Men du skal atter
høre på Herrens røst og holde alle hans bud, som jeg
gir dig idag. 9 Og Herren din Gud skal gi dig overflod
på det som godt er, i alt det som du tar dig fore, både
av ditt livs frukt og av frukten av ditt fe og av frukten av
din jord; for Herren skal atter glede sig over dig og
gjøre vel imot dig, likesom han gledet sig over dine
fedre, 10 så sant du hører på Herrens, din Guds røst,
så du tar vare på hans bud og hans lover, det som er
skrevet i denne lovens bok, og så sant du omvender
dig til Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din
sjel. 11 For dette bud som jeg gir dig idag, er ikke for
høit for dig, og det er ikke langt borte. 12 Det er ikke
oppe i himmelen, så du måtte si: Hvem vil fare op til
himmelen for oss og hente det ned til oss og la oss
høre det, så vi kan gjøre efter det? 13 Det er heller
ikke på den andre side av havet, så du måtte si: Hvem
vil fare over havet for oss og hente det til oss og la oss
høre det, så vi kan gjøre efter det? 14 Men ordet er
dig meget nær, i din munn og i ditt hjerte, så du kan
gjøre efter det. 15 Se, jeg har idag lagt frem for dig
livet og det gode, og døden og det onde, 16 idet jeg
idag byder dig å elske Herren din Gud, å vandre på
hans veier og ta vare på hans bud og hans lover og
hans forskrifter, så du kan leve og bli tallrik, og Herren
din Gud kan velsigne dig i det land du kommer inn i
og skal ta i eie. 17 Men dersom ditt hjerte vender sig
bort, og du ikke vil lyde, men lar dig forføre og tilbeder
andre guder og dyrker dem, 18 da forkynner jeg eder
idag at I skal gå helt til grunne; I skal ikke leve lenge i
det land som du nu drar til over Jordan for å komme
inn i det og ta det i eie. 19 Jeg tar idag himmelen og
jorden til vidne mot eder: Livet og døden har jeg lagt

frem for dig, velsignelsen og forbannelsen; velg da
livet, så skal du få leve, du og din ætt! 20 Elsk Herren
din Gud, hør på hans røst og hold fast ved ham! For
dette er ditt liv, og da skal du nå en høi alder og få bli i
det land som Herren tilsvor dine fedre Abraham, Isak
og Jakob å ville gi dem.

31 Og Moses gikk frem og talte disse ord til hele
Israel - 2 han sa til dem: Jeg er idag hundre og
tyve år gammel, jeg kan ikke mere gå ut og inn som
før, og Herren har sagt til mig: Du skal ikke komme
over Jordan her. 3 Herren din Gud vil selv dra frem
foran dig, han vil utrydde disse folk for dig, så du kan
ta deres land i eie; Josva han skal dra frem foran
dig, således som Herren har sagt. 4 Og Herren skal
gjøre med dem som han gjorde med Sihon og Og,
amorittenes konger, dengang han gjorde ende på dem
og ødela deres land. 5 Og Herren skal gi dem i eders
vold; og I skal gjøre med dem aldeles som jeg har
befalt eder. 6 Vær frimodige og sterke, frykt ikke og
reddes ikke for dem! For Herren din Gud går selv med
dig, han skal ikke slippe dig og ikke forlate dig. 7 Og
Moses kalte Josva til sig og sa til ham så hele Israel
hørte det: Vær frimodig og sterk! For du skal dra inn
med dette folk i det land som Herren tilsvor deres fedre
å ville gi dem; og du skal skifte det ut til arv mellem
dem. 8 Og Herren, han som drar foran dig, han skal
være med dig - han skal ikke slippe dig og ikke forlate
dig; du skal ikke frykte og ikke reddes. 9 Så skrev
Moses op denne lov og overgav den til prestene, Levis
sønner, som bar Herrens pakts-ark, og til alle de eldste
i Israel. 10 Og Moses bød dem og sa: Hvert syvende
år, i eftergivelsesåret, på løvsalenes høitid, 11 når hele
Israel møter frem for å vise sig for Herrens, din Guds
åsyn på det sted han utvelger, da skal du lese op
denne lov for hele Israel så de hører på det. 12 Kall
folket sammen, mennene og kvinnene og barna og de
fremmede som bor i dine byer, så de kan høre det og
lære å frykte Herren eders Gud og akte vel på å holde
alle ordene i denne lov, 13 og deres barn som ikke
kjenner den, kan få høre den og lære å frykte Herren
eders Gud alle de dager I lever i det land som I nu
drar til over Jordan og skal ta i eie. 14 Og Herren sa til
Moses: Se, nu lider det mot den dag du skal dø; kall
på Josva og still eder frem ved sammenkomstens telt,
forat jeg kan gi ham mine befalinger. Og Moses og
Josva gikk frem og stilte sig ved sammenkomstens telt.
15 Da åpenbarte Herren sig ved teltet i en skystøtte, og
skystøtten stod ved inngangen til teltet. 16 Og Herren
sa til Moses: Når du hviler hos dine fedre, da vil dette
folk komme til å holde sig med de fremmede guder i
det land de kommer inn i, og de vil forlate mig og bryte
min pakt, som jeg har gjort med dem. 17 Den dag skal
min vrede optendes mot dem, og jeg vil forlate dem
og skjule mitt åsyn for dem, så de går til grunne, og
mangfoldige ulykker og trengsler kommer over dem.
Og de skal si på den dag: Er det ikke fordi min Gud
ikke er med mig at disse ulykker er kommet over mig?
18 Men jeg vil på den dag skjule mitt åsyn for dem,
fordi de har gjort så meget ondt og vendt sig til andre
guder. 19 Så skriv nu op for eder denne sang og lær
Israels barn den, legg den i deres munn, så den kan
være et vidne for mig mot Israels barn. 20 For jeg vil
føre dem inn i det land som jeg har tilsvoret deres
fedre, et land som flyter med melk og honning, og når
de har ett og er blitt mette og fete, da skal de vende
sig til andre guder og dyrke dem og forakte mig og
bryte min pakt. 21 Når da mange ulykker og trengsler
kommer over dem, da skal denne sang lyde for dem
som et vidne - den skal ikke glemmes hos dem som
kommer efter, og ikke dø i deres munn. For jeg kjenner
de tanker som de går med allerede nu, før jeg fører
dem inn i det land jeg har tilsvoret dem. 22 Samme
dag skrev Moses op denne sang og lærte Israels barn
den. 23 Og han bød Josva, Nuns sønn, og sa: Vær
frimodig og sterk! For du skal føre Israels barn inn i det
land jeg har tilsvoret dem, og jeg vil være med dig. 24
Da Moses var ferdig med å skrive denne lovs ord i
en bok helt til enden, 25 bød han levittene, som bar
Herrens pakts-ark, og sa: 26 Ta denne lovens bok og
legg den ved siden av Herrens, eders Guds pakts-
ark! Der skal den ligge som et vidne mot dig. 27 For
jeg kjenner din gjenstridighet og din stive nakke; se,
ennu idag mens jeg lever og er iblandt eder, har I vært
gjenstridige mot Herren; hvor meget mere da efter min
død! 28 Kall nu sammen til mig alle de eldste i eders
stammer og eders tilsynsmenn, så vil jeg tale disse ord
for dem og ta himmelen og jorden til vidne mot dem.
29 For jeg vet at efter min død vil I forderve eders vei
og vike av fra den vei jeg har befalt eder å vandre, og
ulykken skal komme over eder i de siste dager, fordi I
gjør det som er ondt i Herrens øine, og egger ham til
vrede med eders henders verk. 30 Derefter fremsa
Moses denne sang, fra begynnelsen til enden, for hele
Israels menighet.

32 Lytt, I himler, og jeg vil tale, og jorden høre på
min munns ord! 2 Som regnet risle min lære,
som duggen dryppe mitt ord, som regnskur på grønne
spirer, som byger på urter og gress! 3 For Herrens
navn vil jeg forkynne; gi vår Gud ære! 4 Klippen! -
fullkomment er hans verk, for rettferd er alle hans veier;
en trofast Gud, uten svik, rettferdig og rettvis er han. 5
Skulde han ha ført fordervelse over sitt folk! Nei, hans
barn de har skammen - en vanartet og vrang slekt. 6
Lønner I Herren således, du dårlige og uvise folk? Er

han ikke din far, som gjorde dig til sin eiendom? Han
skapte dig og dannet dig. 7 Kom de eldgamle dager
i hu, gi akt på årene fra slekt til slekt! Spør din far,
han vil kunngjøre dig det - dine gamle, de vil si dig
det. 8 Da den Høieste gav folkene arv, da han skilte
menneskenes barn, satte han folkenes landemerker
efter tallet på Israels barn. 9 For Herrens del er hans
folk, Jakob er hans arvelodd. 10 Han fant ham i et øde
land, i villmarken, blandt ørkenens hyl; han vernet om
ham, han våket over ham, han voktet ham som sin
øiesten. 11 Som ørnen vekker sitt rede og svever over
sine unger, således bredte han ut sine vinger, tok ham
op og bar ham på sine slagfjær. 12 Det var Herren
alene som førte ham, og ingen fremmed gud var med
ham. 13 Han lot ham fare frem over jordens høider, og
han åt markens grøde, og han lot ham suge honning
av klippen og olje av hårdeste sten, 14 rømme av kyr
og melk av får og fett av lam og av vær fra Basan og
av bukker og hvetens feteste marg; og druers blod
drakk du, skummende vin. 15 Da blev Jesurun fet og
slo bak ut - du blev fet og tykk og stinn; han forlot
Gud, som hadde skapt ham, og foraktet sin frelses
klippe. 16 De vakte hans nidkjærhet ved fremmede
guder; ved vederstyggelige avguder vakte de hans
harme. 17 De ofret til maktene, som ikke er Gud, til
guder som de ikke kjente, nye og nyss opkommet, som
eders fedre ikke reddedes for. 18 Klippen, ditt ophav,
enset du ikke; du glemte Gud, han som fødte dig. 19
Og Herren så det og forkastet dem, han harmedes
over sine sønner og sine døtre. 20 Og han sa: Jeg
vil skjule mitt åsyn for dem, jeg vil se hvad ende det
vil ta med dem; for en vrang slekt er de, barn i hvem
det ingen troskap er. 21 De vakte min nidkjærhet ved
det som ikke er Gud, de vakte min harme ved sine
tomme avguder. Også jeg vil vekke deres nidkjærhet
ved det som ikke er et folk; ved et uforstandig folk vil
jeg vekke deres harme. 22 For en ild er optendt i min
vrede og brenner til dypeste dødsrike; den fortærer
landet og dets grøde og setter fjellenes grunnvoller i
brand. (Sheol h7585) 23 Jeg vil samle ulykker over dem;
alle de piler jeg har, vil jeg bruke imot dem. 24 De skal
utsuges av sult og fortæres av brennende feber og
giftig sott; villdyrs tann vil jeg sende imot dem og edder
av ormen som kryper i støvet. 25 Ute skal sverdet,
inne i kammerne redsel bortrive både unge menn og
jomfruer, det diende barn og den gråhårede mann. 26
Jeg vilde ha sagt: Jeg vil blåse dem bort, jeg vil slette
ut minnet om dem blandt menneskene, 27 dersom jeg
ikke hadde fryktet for at fiendene skulde krenke mig, at
deres motstandere skulde mistyde det og si: Det var
vår hånd som var så sterk; det var ikke Herren som
gjorde alt dette. 28 For de er et folk uten visdom; der
er ikke forstand hos dem. 29 Dersom de var vise, vilde
de forstå dette, skjønne hvad ende det vil ta med dem.
30 Hvorledes kunde én forfølge tusen, og to drive ti
tusen på flukt, hvis ikke deres klippe hadde solgt dem,
og Herren overgitt dem? 31 For deres klippe er ikke
som vår klippe - det kan våre fiender selv vidne! 32 For
deres vin-tre er av Sodomas vin-tre og fra Gomorras
marker; deres druer er giftige druer, de har beske
klaser. 33 Deres vin er slangers brennende gift og
fryktelig ormeedder. 34 Er ikke dette gjemt hos mig,
under segl i mine forrådskammer? 35 Mig hører hevn
og gjengjeldelse til på den tid da deres fot vakler; for
deres undergangs dag er nær, og hastig kommer det
som venter dem. 36 For Herren skal dømme sitt folk,
og det skal gjøre ham ondt for sine tjenere, når han
ser at deres makt er borte, og at det er ute både med
store og små. 37 Og han skal si: Hvor er deres guder -
klippen som de satte sin lit til - 38 de som åt deres
slaktoffers fett og drakk deres drikkoffers vin? La dem
reise sig og hjelpe eder! La dem være eders vern! 39
Nu ser I at det er mig, og at der er ingen Gud foruten
mig. Jeg gjør død og gjør levende, jeg sårer, og jeg
læger, og det er ingen som redder av min hånd. 40 For
jeg løfter min hånd mot himmelen og sier: Så sant jeg
lever til evig tid: 41 Når jeg hvesser mitt lynende sverd
og tar dommen i min hånd, da vil jeg føre hevn over
mine fiender og gjengjelde dem som hater mig; 42
jeg vil gjøre mine piler drukne av blod, og mitt sverd
skal ete kjøtt, blod av falne og fangne, av fiendtlige
høvdingers hode. 43 Pris, I hedninger, hans folk! For
han hevner sine tjeneres blod; over sine fiender fører
han hevn og gjør soning for sitt land, for sitt folk. 44 Så
kom da Moses og fremsa hele denne sang for folket,
han og Hosea, Nuns sønn. 45 Og da Moses var ferdig
med å tale alle disse ord til hele Israel, 46 sa han til
dem: Akt på alle de ord som jeg idag gjør til et vidne
mot eder, og byd eders barn å ta vare på dem, så de
holder alle ordene i denne lov! 47 For dette er ikke
noget tomt ord for eder, men det er eders liv, og ved
dette ord skal I leve lenge i det land I nu drar til over
Jordan og skal ta i eie. 48 Samme dag talte Herren til
Moses og sa: 49 Gå op på Abarim-fjellet her, på Nebo-
fjellet i Moabs land midt imot Jeriko, og se ut over
Kana'ans land, som jeg gir Israels barn til eiendom,
50 Og der på fjellet som du går op på, skal du dø og
samles til dine fedre, likesom Aron, din bror, døde på
fjellet Hor og blev samlet til sine fedre, 51 fordi I syndet
mot mig blandt Israels barn ved Meribas vann i Kades
i ørkenen Sin og ikke helliget mig blandt Israels barn.
52 Du skal få se landet midt foran dig, men du skal ikke
komme inn i det land som jeg gir Israels barn.

33 Dette er den velsignelse som Moses, den Guds
mann, lyste over Israels barn før sin død. **2** Han
sa: Herren kom fra Sinai, han steg op for dem fra Se'ir;
han strålte frem fra Parans fjell og kom fra hellige
titusener; ved hans høire hånd lyste lovens ild for dem.
3 Ja, han elsker sitt folk; alle dine hellige er i din hånd;
de ligger for din fot, de tar imot dine ord. **4** En lov
gav Moses oss, en arvedel for Jakobs menighet. **5**
Og han blev konge i Jesurun, da folkets høvdinger
samlet sig, Israels stammer alle sammen. **6** Måtte
Ruben leve og aldri dø, men hans menn bli få i tall! **7**
Og dette sa han om Juda: Hør, Herre, Judas røst, og
før ham hjem til sitt folk! Med sine hender strider han
for det, og du skal være hans hjelp mot hans fiender. **8**
Og om Levi sa han: Dine tummim og urim hører din
fromme mann til, han som du fristet ved Massa, som
du trettet med ved Meribas vann, **9** han som sa om sin
far og sin mor: Jeg ser dem ikke, og som ikke kjentes
ved sine brødre og ikke visste av sine barn, fordi han
tok vare på ditt ord og aktet vel på din pakt. **10** Han
skal lære Jakob dine bud og Israel din lov, han skal
legge røkelse for ditt ansikt og heloffer på ditt alter. **11**
Velsign, Herre, hans kraft, og la hans henders gjerning
tekkes dig! Knus lendene på hans motstandere og
dem som hater ham, så de ikke reiser sig mere! **12**
Om Benjamin sa han: Herrens elskede er han, trygt
bor han hos ham; hele dagen holder han sin hånd
over ham - han hviler mellem hans skuldrer. **13** Og
om Josef sa han: Velsignet av Herren være hans land
med himmelens ypperste gaver, med dugg og med
vann fra det store dyp der nede, **14** med det ypperste
av det som solen fostrer, med det ypperste av det som
måneskiftene driver frem, **15** med det herligste fra de
eldgamle fjell og det ypperste fra de evige hauger, **16**
med det ypperste av jorden og dens fylde og med nåde
fra ham som bodde i tornebusken; det komme over
Josefs hode, over hans isse som er fyrste blandt sine
brødre! **17** Herlig er den førstefødte av hans okser, og
hans horn er som villoksens horn; med dem stanger
han alle folkene like til jordens ender; det er Efra'ims
titusener, det er Manasses tusener. **18** Og om Sebulon
sa han: Gled dig, Sebulon, i din utferd, og du, Issakar,
i dine telt! **19** Folkeslag kaller de til sitt fjell; der ofrer
de rettferdighets offere; for havets overflod og sandens
skjulte skatter suger de inn. **20** Og om Gad sa han:
Lovet være han som gir Gad vidt rum! Som en løvinne
har han lagt sig ned, og han sønderriver både arm og
isse. **21** Han utså sig den første lodd, for der er den
del gjemt som lovgiveren har tiltenkt ham; og så drog
han frem foran folket; det som var rett for Herren, det
som han hadde fastsatt, gjorde han, sammen med
Israel. **22** Og om Dan sa han: Dan er en løveunge
som springer frem fra Basan. **23** Og om Naftali sa
han: Naftali, mettet med nåde og fylt med Herrens
velsignelse - Vesten og Syden ta han i eie! **24** Og om
Aser sa han: Velsignet fremfor sønner være Aser! han
være den kjæreste blandt sine brødre og dyppe i olje
sin fot! **25** Av jern og kobber være din lås, og din hvile
så lang som dine dager! **26** Det er ingen som Gud,
Jesurun! - Han farer frem over himmelen med hjelp
for dig, og i sin høihet på skyene. **27** En bolig er den
eldgamle Gud, og her nede er evige armer; han driver
fienden bort for dig og sier: Rydd ut! **28** Og Israel bor
trygt for sig selv, Jakobs øie er vendt mot et land med
korn og most, ja, hans himmel drypper av dugg. **29**
Salig er du, Israel! Hvem er som du, et folk som har sin
frelse i Herren, ditt hjelpende skjold og ditt høie sverd!
Dine fiender hykler for dig, mens du skrider frem over
deres høider.

34 Så gikk Moses fra Moabs ødemarker op på
Nebo-fjellet, på Pisgas topp, som ligger midt
imot Jeriko; og Herren lot ham se ut over hele landet:
Gilead like til Dan **2** og hele Naftalis og Efra'ims og
Manasses land og hele Juda land like til havet i vest
3 og sydlandet og Jordan-sletten, dalen ved Jeriko -
Palmestaden - like til Soar. **4** Og Herren sa til ham:
Dette er det land jeg har tilsvoret Abraham, Isak og
Jakob idet jeg sa: Din ætt vil jeg gi det. Nu har jeg
latt dig skue det med dine øine, men du skal ikke få
komme inn i det. **5** Så døde Moses, Herrens tjener, der
i Moabs land efter Herrens ord. **6** Og han begravde
ham i dalen i Moabs land midt imot Bet-Peor, og ingen
kjenner til denne dag hans grav. **7** Moses var hundre
og tyve år gammel da han døde; hans øie var ikke
sløvet, og hans kraft var ikke veket bort. **8** Og Israels
barn gråt over Moses på Moabs ødemarker i tretti
dager; da var gråtens dager til ende, sorgen over
Moses. **9** Og Josva, Nuns sønn, var fylt med visdoms
ånd, for Moses hadde lagt sine hender på ham; og
Israels barn var lydige mot ham og gjorde som Herren
hadde befalt Moses. **10** Men det stod ikke mere frem
nogen profet i Israel som Moses, han som Herren
kjente åsyn til åsyn - **11** når en kommer i hu alle de
tegn og under Herren hadde sendt ham til å gjøre i
Egyptens land, med Farao og alle hans tjenere og hele
hans land, **12** og hele den veldige kraft og alle de
store, forferdelige gjerninger som Moses gjorde for
hele Israels øine.

Josvas

1 Efter Moses', Herrens tjeners død sa Herren til
Josva, Nuns sønn, Moses' tjener: **2** Moses, min
tjener, er død; så gjør dig nu rede og dra over Jordan
her med hele dette folk til det land som jeg vil gi
Israels barn! **3** Hvert sted I setter eders fot på, gir jeg
eder, som jeg sa til Moses: **4** Fra ørkenen og Libanon
der nord like til den store elv, elven Frat - over hele
hetittenes land og helt til det store hav i vest skal eders
land nå. **5** Ingen skal kunne stå sig mot dig alle ditt livs
dager; likesom jeg var med Moses, vil jeg være med
dig; jeg vil ikke slippe dig og ikke forlate dig. **6** Vær
frimodig og sterk! For du skal skifte ut til arv blandt
dette folk det land som jeg tilsvor deres fedre å ville gi
dem. **7** Vær du bare riktig frimodig og sterk, så du
akter vel på å gjøre efter hele den lov som Moses, min
tjener, lærte dig! Vik ikke av fra den, hverken til høire
eller til venstre, så du kan gå viselig frem i alt det du
tar dig fore! **8** Denne lovens bok skal ikke vike fra din
munn, men du skal grunde på den dag og natt, så du
akter vel på å gjøre efter alt det som står skrevet i den;
da skal du ha lykke på dine veier, og da skal du gå
viselig frem. **9** Har jeg ikke befalt dig: Vær frimodig
og sterk, frykt ikke og reddes ikke? For Herren din
Gud er med dig i alt det du tar dig fore. **10** Da bød
Josva folkets tilsynsmenn og sa: **11** Gå midt igjennem
leiren og byd folket og si: Lag i stand reisekost for
eder! For om tre dager skal I gå over Jordan her, så I
kan komme og innta det land som Herren eders Gud
gir eder til eie. **12** Og til rubenittene og gadittene og
den halve Manasse stamme sa Josva: **13** Kom i hu
det som Moses, Herrens tjener, bød eder da han sa:
Herren eders Gud lar eder nu komme til ro og gir eder
dette land. **14** Eders hustruer, eders barn og eders fe
skal bli i det land Moses har gitt eder østenfor Jordan;
men selv skal I, så mange av eder som er djerve
stridsmenn, dra fullt rustet frem foran eders brødre og
hjelpe dem, **15** inntil Herren lar eders brødre komme
til ro likesom eder, og også de har tatt det land i eie
som Herren eders Gud gir dem; da skal I vende tilbake
og bosette eder i eders eget land, det som Moses,
Herrens tjener, gav eder på østsiden av Jordan. **16** Da
svarte de Josva og sa: Alt det du har befalt oss, vil vi
gjøre, og hvor du sender oss, vil vi gå. **17** Aldeles som
vi lød Moses, vil vi lyde dig, bare Herren din Gud må
være med dig, likesom han var med Moses. **18** Enhver
som er gjenstridig mot din befaling og ikke lyder dine
ord i alt det du byder ham, han skal dø. Vær bare
frimodig og sterk!

2 Josva, Nuns sønn, sendte hemmelig to speidere fra
Sittim og sa: Gå avsted og se eder om i landet og
særlig i Jeriko! De gikk avsted og kom inn i huset til en
skjøge som hette Rahab, og de lå der om natten. **2**
Da blev det meldt til kongen i Jeriko: Nogen menn av
Israels barn er kommet hit i natt for å utspeide landet.
3 Så sendte kongen i Jeriko bud til Rahab og lot si:
Kom hit med de menn som kom til dig og tok inn i ditt
hus! De er kommet for å utspeide hele landet. **4** Men
kvinnen tok og skjulte de to menn, og så sa hun: Det
er så at disse menn kom til mig, men jeg visste ikke
hvor de var fra; **5** og i mørkningen da porten skulde
lukkes, gikk mennene ut; jeg vet ikke hvor de tok
veien. Skynd eder og sett efter dem, så når I dem nok
igjen. **6** Men hun hadde latt dem stige op på taket og
skjult dem under linstenglene som hun hadde liggende
utbredt der på taket. **7** Så satte mennene efter dem
på veien til Jordan, til vadestedene; og porten blev
lukket, så snart de som satte efter dem, var gått ut. **8**
Før speiderne hadde lagt sig, gikk hun op til dem på
taket, **9** og hun sa til dem: Jeg vet at Herren har gitt
eder landet, og at redsel for eder er falt på oss, og at
alle landets innbyggere forgår av angst for eder. **10**
For vi har hørt at Herren tørket ut vannet i det Røde
Hav foran eder da I drog ut av Egypten, og vi har hørt
hvad I gjorde med begge amoritter-kongene på hin
side Jordan, Sihon og Og, som I slo med bann. **11** Da
vi hørte det, blev vårt hjerte fullt av angst, og nu er
det ikke mere nogen som har mot til å møte eder; for
Herren eders Gud han er Gud både i himmelen der
oppe og på jorden her nede. **12** Så sverg mig nu til
ved Herren, siden jeg har vist barmhjertighet mot eder,
at også I vil vise barmhjertighet mot min fars hus, og gi
mig således et tegn på eders ærlighet, **13** og la min far
og min mor og mine brødre og mine søstre og alle som
hører dem til, leve, og frels vårt liv fra døden! **14** Da sa
mennene til henne: Med vårt eget liv skal vi svare for
eders liv! Så sant I ikke lar nogen få vite noget om
vårt ærend, skal vi, når Herren gir oss landet, vise
barmhjertighet og trofasthet mot dig. **15** Så firte hun
dem ned gjennem vinduet med et rep; for hennes hus
lå ved byens mur, så hun bodde like ved muren. **16** Og
hun sa til dem: Gå op i fjellene, så at de som forfølger
eder, ikke treffer på eder, og hold eder skjult der i
tre dager, til forfølgerne kommer tilbake; siden kan I
gå hvor I vil. **17** Mennene svarte: Vi holder oss for å
være løst fra denne ed som du tok av oss, **18** hvis du
ikke, når vi kommer inn i landet, binder denne snor av
skarlagenfarvet tråd i det vindu som du har firet oss
ned igjennem, og så samler din far og din mor og dine
brødre og hele din slekt i huset hos dig. **19** Enhver
som går ut av din husdør, hans blod komme over hans

eget hode, og vi er skyldfri; men enhver som er hos
dig i huset, hans blod komme over vårt hode, dersom
der blir lagt hånd på ham. 20 Og dersom du lar nogen
få vite noget om vårt ærend, så er vi løst fra den ed du
tok av oss. 21 Hun sa: La det være som I sier! Så
lot hun dem gå, og de drog avsted; siden bandt hun
den skarlagenfarvede snor i vinduet. 22 De gikk til de
kom op i fjellene; der blev de i tre dager, inntil de som
forfulgte dem, var vendt tilbake; og forfølgerne lette på
hele veien, men fant dem ikke. 23 Så vendte de to
menn om og gikk ned fra fjellene og satte over elven
og kom til Josva, Nuns sønn, og fortalte ham alt det
som hadde hendt dem. 24 Og de sa til Josva: Herren
har gitt hele landet i vår hånd; alle landets innbyggere
holder endog på å forgå av angst for oss.

3 Morgenen efter stod Josva tidlig op og tok ut fra
Sittim med alle Israels barn og kom til Jordan; der
blev de en tid før de gikk over. 2 Og da tre dager var til
ende, gikk tilsynsmennene gjennem leiren, 3 og de
bød folket og sa: Når I ser Herrens, eders Guds pakts-
ark og de levittiske prester i ferd med å bære den, så
skal I bryte op fra eders sted og følge efter den 4 -
dog skal det være en avstand mellem eder og den,
omkring to tusen alen; I må ikke komme den for nær -
så I kan vite hvad vei I skal gå; for I har ikke draget
den vei før. 5 Da sa Josva til folket: Hellige eder! For
imorgen vil Herren gjøre underfulle ting iblandt eder. 6
Og til prestene sa Josva: Ta paktens ark og gå frem
foran folket! Og de tok paktens ark og gikk frem foran
folket. 7 Og Herren sa til Josva: På denne dag vil jeg
begynne å gjøre dig stor for hele Israels øine, forat
de skal vite at likesom jeg var med Moses, vil jeg og
være med dig. 8 Og du skal byde prestene som bærer
paktens ark, og si: Når I kommer til randen av Jordans
vann, så skal I bli stående der ved Jordan. 9 Og Josva
sa til Israels barn: Kom hit og hør Herrens, eders Guds
ord! 10 Og Josva sa: På dette skal I kjenne at den
levende Gud er midt iblandt eder og visselig skal drive
bort for eder kana'anittene og hetittene og hevittene og
ferisittene og girgasittene og amorittene og jebusittene.
11 Se, han som er all jordens Herre, hans pakts-ark
går foran eder ut i Jordan. 12 Så velg nu ut tolv menn
av Israels stammer, én mann for hver stamme! 13
Og så snart prestene som bærer Herrens, all jordens
Herres ark, står stille med sine føtter i Jordans vann,
da skal Jordans vann - det vann som kommer ovenfra
- demmes op, så det står som en vegg. 14 Da nu
folket brøt op fra sine telt for å gå over Jordan, og
prestene bar paktens ark foran folket, 15 og de som
bar arken, kom til Jordan, og de prester som bar arken,
rørte med sine føtter ved den ytterste rand av vannet -
men Jordan gikk over alle sine bredder hele høsttiden
igjennem - 16 da stanset det vann som kom ovenfra,
og stod som en vegg langt borte, ved byen Adam, som
ligger tett ved Sartan, og det vann som rant ned til
ødemarkens hav - Salthavet - løp helt bort, og folket
gikk over midt imot Jeriko. 17 Men prestene som bar
Herrens pakts-ark, stod på tørr grunn midt i Jordan
uten å røre sig; og hele Israel gikk tørrskodd over, inntil
hele folket var kommet vel over Jordan.

4 Da nu hele folket var kommet vel over Jordan, sa
Herren til Josva: 2 Velg ut tolv menn av folket, én
mann av hver stamme, 3 og byd dem og si: Ta op
her fra Jordans bunn tolv stener, fra det sted hvor
prestenes føtter står, og hold dem ferdige, og bær dem
med eder over og legg dem ned på det sted hvor I blir
denne natt over! 4 Da lot Josva de tolv menn kalle
som han hadde valgt blandt Israels barn, én mann
for hver stamme. 5 Og Josva sa til dem: Gå foran
Herrens, eders Guds ark ut i Jordan og ta hver sin sten
op på skulderen, efter tallet på Israels barns stammer!
6 Disse stener skal være et tegn blandt eder. Når eders
barn i fremtiden spør: Hvad er dette for stener? 7 da
skal I si til dem: Jordans vann delte sig foran Herrens
pakts-ark; da den drog ut i Jordan, delte Jordans vann
sig, og disse stener skal være til et minne om dette
for Israels barn til evig tid. 8 Israels barn gjorde som
Josva bød, og tok tolv stener op av Jordan, således
som Herren hadde sagt til Josva, efter tallet på Israels
barns stammer, og de bar dem med sig over til det
sted hvor de blev natten over, og la dem ned der. 9
Og ute i Jordan, på det sted hvor de prester som bar
paktens ark, stod med sine føtter, reiste Josva tolv
stener op, og de står der den dag idag. 10 Prestene
som bar paktens ark, blev stående ute i Jordan, til
det var skjedd alt det som Herren hadde befalt Josva
å si til folket, efter alt det som Moses hadde befalt
Josva. Og folket skyndte sig og gikk over. 11 Og da
hele folket var kommet vel over, drog Herrens ark og
prestene frem foran folket. 12 Og Rubens barn og
Gads barn og den halve Manasse stamme drog fullt
rustet frem foran Israels barn, således som Moses
hadde sagt til dem. 13 Det var omkring firti tusen menn
som væbnet til strid drog frem for Herrens åsyn til
kamp på Jerikos ødemarker. 14 Den dag gjorde Herren
Josva stor for hele Israels øine, og de fryktet ham,
likesom de hadde fryktet Moses, alle hans livs dager.
15 Og Herren sa til Josva: 16 Byd prestene som bærer
vidnesbyrdets ark, at de skal stige op av Jordan! 17
Og Josva bød prestene og sa: Stig op av Jordan! 18
Da nu prestene som bar Herrens pakts-ark, steg op av
Jordan og hadde satt sine føtter på det tørre land, da
vendte Jordans vann tilbake til sitt leie og gikk som før
over alle sine bredder. 19 Det var den tiende dag i den

første måned at folket steg op av Jordan, og de leiret
sig ved Gilgal, lengst mot øst i landet omkring Jeriko.
20 Og der i Gilgal reiste Josva op de tolv stener som
de hadde tatt op av Jordan. 21 Og han sa til Israels
barn: Når eders barn i fremtiden spør sine fedre: Hvad
er dette for stener? 22 da skal I fortelle eders barn det
og si: Israel gikk tørrskodd over Jordan her, 23 fordi
Herren eders Gud lot Jordans vann tørke bort foran
eder til I kom over, likesom Herren eders Gud gjorde
med det Røde Hav, som han lot tørke bort foran oss til
vi kom over, 24 forat alle folk på jorden skal kjenne at
Herrens hånd er sterk, og forat I alle dager skal frykte
Herren eders Gud.

5 Da nu alle amoritter-kongene som bodde på
vestsiden av Jordan, og alle kana'anitter-kongene
som bodde ved havet, hørte at Herren hadde latt
Jordans vann tørke bort foran Israels barn inntil vi var
kommet over, da blev deres hjerte fullt av angst, og
de hadde ikke lenger mot til å møte Israels barn. 2
På denne tid sa Herren til Josva: Gjør dig stenkniver
og omskjær atter Israels barn, for annen gang! 3 Da
gjorde Josva sig stenkniver og omskar Israels barn
ved Ha'aralot-haugen. 4 Grunnen til at Josva omskar
dem, var denne: Alt det folk som drog ut av Egypten -
alle mennene, alle krigsfolkene - var død i ørkenen
på veien fra Egypten. 5 Alt det folk som drog ut, var
omskåret; men alt det folk som var født i ørkenen
på veien fra Egypten, var ikke blitt omskåret. 6 For i
firti år vandret Israels barn i ørkenen, inntil alt folket
- krigsfolkene som drog ut av Egypten - var utdød;
de hørte ikke på Herrens røst, derfor svor Herren
at han ikke vilde la dem se det land Herren hadde
tilsvoret deres fedre å ville gi oss, et land som flyter
med melk og honning. 7 Men deres barn, som han
hadde latt vokse op i deres sted, dem omskar Josva;
for de hadde forhud, da de ikke var blitt omskåret på
veien. 8 Da hele folket således var blitt omskåret, holdt
de sig i ro der hvor de var i leiren, til de blev friske
igjen. 9 Og Herren sa til Josva: Idag har jeg veltet av
eder skammen fra Egypten. Siden har dette sted vært
kalt Gilgal like til denne dag. 10 Mens Israels barn lå
i leir ved Gilgal, holdt de påske den fjortende dag i
måneden om aftenen på Jerikos ødemarker. 11 Og
dagen efter påsken åt de av landets grøde; usyret
brød og ristet korn åt de den dag. 12 Og mannaen
hørte op dagen efter, for nu åt de av landets grøde;
Israels barn fikk ikke mere manna, men de åt det år av
det som var avlet i Kana'ans land. 13 Mens Josva var
ved Jeriko, hendte det at han løftet op sine øine og fikk
se en mann som stod foran ham med et draget sverd i
sin hånd; og Josva gikk bort til ham og sa: Hører du til
oss eller til våre fiender? 14 Han svarte: Nei, jeg er
høvdingen over Herrens hær; nu er jeg kommet. Da
falt Josva på sitt ansikt til jorden og tilbad og sa til ham:
Hvad har min herre å si til sin tjener? 15 Og høvdingen
over Herrens hær sa til Josva: Dra skoen av din fot!
For det sted du står på, er hellig. Og Josva gjorde så.

6 Jeriko holdt sine porter stengt og var fast tillukket
for Israels barns skyld; ingen gikk ut, og ingen kom
inn. 2 Da sa Herren til Josva: Se, jeg har gitt Jeriko
med kongen og de djerve stridsmenn i din hånd. 3 La
nu alle krigsmennene gå omkring byen, rundt om den
én gang! Således skal du gjøre i seks dager; 4 og
syv prester skal bære syv larmbasuner foran arken;
men den syvende dag skal I gå syv ganger omkring
byen, og prestene skal støte i basunene. 5 Og når
de blåser i larmhornet med lange toner, og I hører
basunklangen, skal hele folket sette i et stort skrik; da
skal byens mur falle ned der hvor den står, så folket
kan stige inn over den, enhver rett frem for sig. 6 Da
kalte Josva, Nuns sønn, prestene til sig og sa til dem:
I skal bære paktens ark, og syv prester skal bære
syv larmbasuner foran Herrens ark. 7 Og til folket sa
han: Dra frem og gå omkring byen, og de væbnede
menn skal dra frem foran Herrens ark. 8 Da Josva
hadde sagt dette til folket, gikk de frem de syv prester
som bar de syv larmbasuner for Herrens åsyn; de
støtte i basunene, og Herrens pakts-ark fulgte efter
dem. 9 Og de væbnede menn gikk foran prestene som
støtte i basunene, og de som endte toget, gikk efter
arken, mens der ustanselig støttes i basunene. 10
Og Josva bød folket og sa: I skal ikke opløfte hærrop
og ikke la eders røst høre; det skal ikke gå et ord
ut av eders munn før den dag jeg sier til eder: Rop
nu! Da skal I rope. 11 Så gikk Herrens ark omkring
byen, rundt om den, én gang; derefter drog de inn
i leiren og blev der natten over. 12 Morgenen efter
stod Josva tidlig op, og prestene bar Herrens ark. 13
Og de syv prester som bar de syv larmbasuner foran
Herrens ark, gikk og støtte ustanselig i basunene, og
de væbnede menn gikk foran dem, og de som endte
toget, gikk efter Herrens ark, mens der ustanselig
støttes i basunene. 14 Således gikk de den annen dag
én gang omkring byen og vendte så tilbake til leiren;
dette gjorde de i seks dager. 15 Den syvende dag stod
de tidlig op, med det samme det tok til å dages, og
gikk syv ganger omkring byen; de bar sig at på samme
vis som før, bare at de denne dag gikk syv ganger
omkring byen. 16 Og da prestene den syvende gang
støtte i basunene, da sa Josva til folket: Rop nu! For
Herren har gitt eder byen. 17 Og byen med alt det som
i den er, skal være vidd til Herren og bannlyst, bare
skjøgen Rahab skal få leve, med alle som er i huset
hos henne, fordi hun skjulte de menn vi hadde utsendt.

18 Men ta eder vel i vare for det som er bannlyst, at
I ikke først slår med bann og så tar av det som er
bannlyst, og således legger Israels leir under bann og
fører den i ulykke. 19 Men alt sølv og gull og alle ting
som er av kobber og jern, skal være helliget til Herren
og komme i Herrens skattkammer. 20 Så ropte folket,
og de støtte i basunene; og det skjedde da folket
hørte basunklangen, og de satte i et stort skrik, da falt
muren helt sammen, og folket steg bent inn i byen og
inntok den. 21 Og de slo alt det som var i byen, med
bann; både menn og kvinner, både unge og gamle,
storfe og småfe og asener slo de med sverdets egg.
22 Men til de to menn som hadde utspeidet landet,
sa Josva: Gå inn i skjøgens hus og før kvinnen og
alle dem som hører henne til, ut derfra, således som
I har tilsvoret henne. 23 De unge menn som hadde
vært speidere, gikk da inn og førte Rahab ut av huset
og likeså hennes far og mor og brødre og alle som
hørte henne til; hele hennes slekt førte de ut og lot
dem få opholde sig et sted utenfor Israels leir. 24 Men
byen med alt det som i den var, brente de op med ild;
bare sølvet og gullet og alle ting som var av kobber
og jern, la de ned i skattkammeret i Herrens hus. 25
Men skjøgen Rahab og hennes fars slekt og alle dem
som hørte henne til, lot Josva leve; hun blev boende
blandt Israels folk inntil denne dag, fordi hun skjulte de
menn som Josva hadde sendt for å utspeide Jeriko. 26
Dengang lot Josva folket sverge denne ed: Forbannet
for Herrens åsyn være den mann som tar sig fore å
bygge op igjen denne by Jeriko! Når han legger dens
grunnvoll, skal det koste ham hans førstefødte sønn,
og når han setter op dens porter, skal det koste ham
hans yngste. 27 Og Herren var med Josva, og ryktet
om ham kom ut over hele landet.

7 Men Israels barn bar sig troløst at med det bannlyste
gods. Akan, sønn av Karmi, som var sønn av Sabdi
og sønnesønn av Serah, av Juda stamme, tok noget
av det som var bannlyst. Da optendtes Herrens vrede
mot Israels barn. 2 Fra Jeriko sendte Josva nogen
menn til Ai, som ligger ved Bet-Aven, østenfor Betel, og
sa til dem: Dra op og utspeid landet! Så drog mennene
op og utspeidet Ai. 3 Og da de kom tilbake til Josva,
sa de til ham: La ikke alt folket dra op! Omkring to eller
tre tusen mann kan dra op og ta Ai; du trenger ikke
å umake hele folket dit, for de er ikke mange. 4 Så
drog omkring tre tusen mann av folket der op; men de
flyktet for mennene i Ai. 5 Og Ai-mennene slo ihjel
omkring seks og tretti mann av dem og forfulgte dem
fra porten like til stenbruddene og hugg dem ned i
bakkene; da blev folkets hjerte fullt av angst, og deres
mot blev rent borte. 6 Og Josva sønderrev sine klær
og falt ned på sitt ansikt til jorden foran Herrens ark og
blev liggende der helt til aftenen, både han og Israels
eldste, og de strødde støv på sitt hode. 7 Og Josva
sa: Ak Herre, Herre! Hvorfor førte du da dette folk over
Jordan når du vilde gi oss i amorittenes hånd og la oss
gå til grunne? Gid vi hadde latt oss nøie med å bli på
hin side Jordan! 8 Hør mig, Herre! Hvad skal jeg nu
si, efterat Israel har vendt sine fiender ryggen? 9 Når
kana'anittene og alle landets innbyggere får høre det,
vil de kringsette oss og rydde vårt navn ut av verden;
og hvad vil du da gjøre med ditt store navn? 10 Da sa
Herren til Josva: Stå op! Hvorfor ligger du her på ditt
ansikt? 11 Israel har syndet og brutt min pakt som jeg
har oprettet med dem; de har tatt av det bannlyste
gods, de har stjålet og skjult det stjålne, de har gjemt
det blandt sine egne ting. 12 Derfor kan Israels barn
ikke stå sig mot sine fiender, men må flykte for dem;
for de er selv kommet under bann; skiller I eder ikke
helt av med det bannlyste, vil jeg ikke lenger være med
eder. 13 Stå op, la folket hellige sig, og si: Hellige eder
til imorgen! For så sier Herren, Israels Gud: Der er
bannlyst gods hos dig, Israel! Du kan ikke stå dig mot
dine fiender før I skiller eder helt av med det bannlyste.
14 Imorgen tidlig skal I trede frem stamme for stamme,
og den stamme som Herren tar ut, skal trede frem ætt
for ætt, og den ætt som Herren tar ut, skal trede frem
hus for hus, og det hus som Herren tar ut, skal trede
frem mann for mann. 15 Og den som det bannlyste blir
funnet hos, han skal opbrennes med ild, både han og
alt det hans er, fordi han har brutt Herrens pakt og
gjort en skjendig gjerning i Israel. 16 Morgenen efter
stod Josva tidlig op og lot Israel trede frem stamme for
stamme, og Juda stamme blev tatt ut. 17 Så lot han
ættene i Juda trede frem, og serahitt-ætten blev tatt ut;
så lot han serahitt-ætten trede frem mann for mann, og
Sabdi blev tatt ut; 18 så lot han hans hus trede frem
mann for mann, og Akan, sønn av Karmi, som var sønn
av Sabdi og sønnesønn av Serah, av Juda stamme,
blev tatt ut. 19 Da sa Josva til Akan: Min sønn! Gi
Herren, Israels Gud, ære og pris og si mig hvad du har
gjort, dølg det ikke for mig! 20 Og Akan svarte Josva
og sa: Det er sant, jeg har syndet mot Herren, Israels
Gud; således har jeg gjort: 21 Jeg så blandt byttet en
kostelig babylonisk kappe og to hundre sekel sølv og
en gullstang som veide femti sekel; disse ting fikk jeg
lyst på og tok dem; de ligger nedgravd i jorden under
mitt telt, sølvet underst. 22 Da sendte Josva nogen
menn dit, og de løp til teltet; og der fant de tingene
nedgravd i hans telt, sølvet underst. 23 De tok dem ut
av teltet og bar dem med sig til Josva og alle Israels
barn og la dem frem for Herrens åsyn. 24 Og Josva og
hele Israel med ham tok Akan, Serahs sønn, og sølvet
og kappen og gullstangen og hans sønner og døtre og

hans storfe og asener og småfe og hans telt og alt
det han hadde, og de førte det op i Akor-dalen. 25
Og Josva sa: For en ulykke du har ført over oss! Idag
skal Herren føre ulykke over dig! Og hele Israel stenet
ham, og de opbrente dem med ild og stenet dem. 26
Derefter kastet de en stor stenrøs sammen over ham,
som er der den dag idag; og Herren vendte om fra sin
brennende vrede. Derfor kaltes dette sted Akor-dalen;
det navn har det den dag idag.

8 Og Herren sa til Josva: Frykt ikke og vær ikke redd,
ta med dig alt krigsfolket, gjør dig rede og dra op
mot Ai! Se, jeg har gitt kongen i Ai og hans folk og
hans by og hans land i din hånd. 2 Og du skal gjøre
med Ai og dets konge som du gjorde med Jeriko og
dets konge; bare hærfanget og feet der kan I ta for
eder selv. Legg nu et bakhold mot byen, på vestsiden!
3 Da gjorde Josva og alt krigsfolket sig rede til å dra op
mot Ai, og Josva utvalgte tretti tusen mann, djerve
stridsmenn, og sendte dem avsted om natten. 4 Og
han bød dem og sa: Nu skal I legge eder i bakhold
mot byen, på vestsiden, ikke meget langt fra byen,
og hold eder rede alle sammen! 5 Men jeg og alt det
folk som er med mig, vil dra nær innimot byen, og
når de da drar ut mot oss likesom første gang, vil vi
flykte for dem. 6 Og de vil dra ut efter oss til vi får
lokket dem bort fra byen; for de vil tenke: De flykter
for oss likesom første gang. Men mens vi flykter for
dem, 7 skal I reise eder fra bakholdet og innta byen,
og Herren eders Gud skal gi den i eders hånd. 8 Og
når I har inntatt byen, skal I sette ild på den; I skal
gjøre efter Herrens ord. Se, jeg har nu sagt eder hvad
I skal gjøre. 9 Så sendte Josva dem avsted, og de
gikk og la sig i bakhold mellem Betel og Ai, vestenfor
Ai; men Josva selv blev den natt midt iblandt folket.
10 Morgenen efter stod Josva tidlig op og mønstret
folket; og han og Israels eldste drog foran folket op til
Ai. 11 Og alt krigsfolket som var med ham, drog op
og rykket frem til de kom midt foran byen, og de slo
leir nordenfor Ai med dalen mellem sig og Ai. 12 Så
tok han omkring fem tusen mann og la dem i bakhold
mellem Betel og Ai, vestenfor byen, 13 og de fylket
krigsfolket, både hele leiren som var nordenfor byen,
og den del som lå i bakhold vestenfor byen, og Josva
gikk samme natt midt ned i dalen. 14 Da kongen i Ai så
dette, skyndte byens menn sig, han selv og hele hans
folk, og drog tidlig om morgenen ut til strid mot Israel,
til det fastsatte sted foran ødemarken; men han visste
ikke at det lå et bakhold mot ham vestenfor byen. 15
Og Josva og hele Israel lot sig slå av dem og flyktet
bortimot ørkenen. 16 Da blev alt folket som var i byen,
ropt sammen til å forfølge dem, og de forfulgte Josva
og kom således lenger og lenger bort fra byen. 17 Det
blev ikke en mann tilbake i Ai og Betel; for de drog
alle ut efter Israel; de lot byen ligge åpen efter sig og
forfulgte Israel. 18 Da sa Herren til Josva: Rekk spydet
som du har i din hånd, ut mot Ai! For jeg vil gi byen
i din hånd! Så rakte Josva spydet som han hadde i
sin hånd, ut imot byen. 19 Og med det samme han
rakte sin hånd ut, reiste bakholdet sig fra sin plass og
sprang avsted, og de kom inn i byen og inntok den,
og de skyndte sig og satte ild på byen. 20 Da nu Ai-
mennene vendte sig om, blev de var røken fra byen,
som steg op imot himmelen, og de var ikke i stand til å
flykte hverken hit eller dit, fordi de krigsfolk som var
flyktet til ørkenen, nu vendte sig mot forfølgerne. 21
For da Josva og hele Israel så at bakholdet hadde
inntatt byen, og at røken steg op fra byen, vendte de
om og slo Ai-mennene. 22 Og de andre drog ut av
byen imot dem, så de kom midt imellem israelittene og
fikk dem omkring sig på begge sider. Så slo de dem og
levnet dem ikke nogen som slapp unda eller blev frelst.
23 Men kongen i Ai blev tatt levende og ført til Josva.
24 Og da Israel hadde slått ihjel alle Ais innbyggere på
slagmarken, ute i ørkenen, dit de hadde forfulgt dem,
og de alle sammen var falt for sverdets egg til siste
mann, da vendte hele Israel tilbake til Ai og slo alle
som var der, med sverdets egg. 25 Og de som falt
på den dag, menn og kvinner, var tolv tusen, alle Ais
innbyggere. 26 Josva tok ikke til sig igjen hånden som
han hadde rakt ut med spydet, før han hadde slått alle
Ais innbyggere med bann. 27 Bare feet og hærfanget i
denne by tok Israel for sig selv efter Herrens ord, som
han hadde talt til Josva. 28 Og Josva brente op Ai og
gjorde den til en grushaug for alle tider, til et øde sted,
som den har vært til denne dag. 29 Og kongen i Ai lot
han henge op på et tre, og der blev han hengende til
om aftenen; men da solen gikk ned, bød Josva dem
ta hans døde legeme ned av treet og kaste det ved
inngangen til byens port, og de kastet en stor stenrøs
sammen over ham; den er der den dag idag. 30 Ved
denne tid bygget Josva et alter for Herren, Israels Gud,
på Ebal-fjellet, 31 således som Moses, Herrens tjener,
hadde befalt Israels barn, efter det som står skrevet
i Mose lovbok, et alter av hele stener, som det ikke
hadde vært brukt jern på; og på det ofret de brennoffer
for Herren og slaktet takkoffer. 32 Og han skrev der på
stenene en avskrift av Mose lov, den lov som Moses
hadde skrevet for Israels barns åsyn. 33 Og hele Israel
med sine eldste og tilsynsmenn og sine dommere
stod på begge sider av arken midt imot de levittiske
prester, som bar Herrens pakts-ark, hele Israel, både
de fremmede og de innfødte, den ene halvdel av dem
mot Garisim-fjellet, og den andre halvdel mot Ebal-

fjellet, således som Moses, Herrens tjener, før hadde
befalt å velsigne Israels folk. 34 Derefter leste han op
alle lovens ord, velsignelsen og forbannelsen, i ett og
alt således som skrevet er i lovens bok. 35 Det var
ikke et ord av alt det Moses hadde befalt, som Josva
ikke leste op for hele Israels menighet med kvinner og
barn og for de fremmede som fulgte med dem.

9 Da de nu fikk høre dette alle kongene som bodde
vestenfor Jordan, i fjellbygdene og i lavlandet og
på hele kysten av det store hav til midt for Libanon
- hetittene og amorittene, kana'anittene, ferisittene,
hevittene og jebusittene - 2 da samlet de sig alle
som én for å stride mot Josva og Israel. 3 Men da
innbyggerne i Gibeon hørte hvad Josva hadde gjort
med Jeriko og Ai, 4 da gikk de på sin side frem med
list: De tok avsted og gav sig ut for sendebud; de la
utslitte sekker på sine asener og utslitte, sprukne og
bøtede vinsekker; 5 de tok utslitte og lappede sko på
sine føtter og hadde utslitte klær på sig, og alt brødet
de hadde til reisekost, var tørt og smuldret. 6 Således
drog de til Josva i leiren ved Gilgal og sa til ham og
Israels menn: Vi kommer fra et land langt borte; gjør
nu en pakt med oss! 7 Da sa Israels menn til hevittene:
Kanskje bor I her midt iblandt oss; hvorledes kan vi da
gjøre nogen pakt med eder? 8 Da sa de til Josva: Vi
vil være dine tjenere. Og Josva sa til dem: Hvem er
I, og hvor kommer I fra? 9 De svarte: Dine tjenere
kommer fra et land langt, langt borte, for Herrens, din
Guds navns skyld; for vi har hørt ryktet om ham og alt
det han har gjort i Egypten, 10 og alt det han har gjort
med begge amoritter-kongene østenfor Jordan, Sihon,
kongen i Hesbon, og Og, kongen i Basan, som bodde i
Astarot. 11 Derfor sa våre eldste og alle vårt lands
innbyggere til oss: Ta reisekost med eder og gå dem
i møte og si til dem: Vi vil være eders tjenere; gjør
nu en pakt med oss! 12 Her ser I vårt brød; det var
varmt da vi tok det med oss hjemmefra til reisekost
den dag vi drog avsted til eder, men se nu hvor tørt
og smuldret det er! 13 Og her ser I våre vinsekker;
de var nye da vi fylte dem, men nu er de sprukket!
Og her ser I våre klær og våre sko; de er blitt utslitt
på denne lange, lange reise. 14 Da tok mennene og
smakte på deres reisekost; men Herren spurte de ikke
til råds. 15 Og Josva tilsa dem fred og gjorde pakt
med dem om at de skulde få leve; og menighetens
høvdinger tilsvor dem det. 16 Men da tre dager var gått
efterat de hadde gjort pakt med dem, fikk de vite at de
hørte hjemme der i nærheten og bodde midt iblandt
dem. 17 For da Israels barn brøt op, kom de den tredje
dag til deres byer; det var Gibeon og Hakkefira og
Be'erot og Kirjat-Jearim. 18 Men Israels barn slo dem
ikke ihjel, fordi menighetens høvdinger hadde tilsvoret
dem fred ved Herren, Israels Gud. Da knurret hele
menigheten mot høvdingene; 19 men alle høvdingene
sa til hele menigheten: Vi har tilsvoret dem fred ved
Herren, Israels Gud, og nu kan vi ikke legge hånd på
dem. 20 Således vil vi gjøre med dem: Vi vil la dem få
leve, forat det ikke skal komme vrede over oss for den
eds skyld som vi har svoret dem. 21 Høvdingene sa
altså til dem: De skal få leve. Så blev de vedhuggere
og vannbærere for hele menigheten, således som
høvdingene hadde sagt til dem. 22 Da kalte Josva dem
for sig og sa til dem: Hvorfor narret I oss og sa: Vi bor
langt, langt borte fra eder, og så bor I midt iblandt oss?
23 Derfor skal I nu være forbannet; ingen av eder skal
slippe for å være træl og hugge ved og bære vann til
min Guds hus. 24 De svarte Josva og sa: Dine tjenere
hadde fått vite at Herren din Gud hadde sagt til Moses,
sin tjener, at han vilde gi eder hele landet og utrydde
alle landets innbyggere for eder; da blev vi så redde
for at I skulde ta vårt liv; derfor gjorde vi dette. 25 Men
nu er vi i din hånd; gjør med oss som det er godt og
rett i dine øine! 26 Og han gjorde således med dem;
han reddet dem av Israels barns hånd, så de ikke slo
dem ihjel; 27 men Josva gjorde dem på den samme
dag til vedhuggere og vannbærere for menigheten og
for Herrens alter, på det sted han vilde utvelge, og det
har de vært til denne dag.

10 Da Adoni-Sedek, kongen i Jerusalem, fikk høre
at Josva hadde inntatt Ai og slått det med bann
og gjort likedan med Ai og kongen der som han hadde
gjort med Jeriko og dets konge, og at innbyggerne
av Gibeon hadde gjort fred med Israel og bodde midt
iblandt dem, 2 blev de meget redde; for Gibeon var en
stor by, som en av kongebyene, og større enn Ai, og
alle mennene der var djerve stridsmenn. 3 Så sendte
Adoni-Sedek, kongen i Jerusalem, bud til Hoham,
kongen i Hebron, og til Piream, kongen i Jarmut, og til
Jafia, kongen i Lakis, og til Debir, kongen i Eglon, og lot
si: 4 Kom op til mig og hjelp mig, sa vi kan slå Gibeon!
For de har gjort fred med Josva og Israels barn. 5 Og
de fem amorittiske konger, kongen i Jerusalem, kongen
i Hebron, kongen i Jarmut, kongen i Lakis, kongen
i Eglon, slo sig sammen og drog op med alle sine
hærer; og de kringsatte Gibeon og stred mot det. 6 Da
sendte innbyggerne i Gibeon bud til Josva i leiren ved
Gilgal og lot si: Slå ikke hånden av dine tjenere, kom
op til oss så fort du kan, og berg oss og hjelp oss! For
alle amoritter-kongene som bor i fjellbygdene, har slått
sig sammen mot oss. 7 Så drog Josva op fra Gilgal
med alt sitt krigsfolk og alle sine djerve stridsmenn. 8
Og Herren sa til Josva: Vær ikke redd dem! Jeg har
gitt dem i dine hender; ikke én av dem skal kunne stå

sig mot dig. 9 Så kom Josva brått over dem; han brøt
op fra Gilgal og marsjerte hele natten. 10 Og Herren
slo dem med redsel for Israel, og Josva påførte dem
et stort mannefall ved Gibeon, og han forfulgte dem
på veien op til Bet-Horon og hugg dem ned, helt til
Aseka og Makkeda. 11 Som de nu flyktet for Israel og
var på veien ned fra Bet-Horon, da lot Herren store
stener falle ned over dem fra himmelen helt til Aseka,
så de døde; det omkom flere ved haglstenene enn
Israels barn slo ihjel med sverdet. 12 Og Josva talte til
Herren på den dag Herren gav amorittene i Israels
barns vold, og han sa så hele Israel hørte det: Stå
stille, sol, i Gibeon, og du måne, i Ajalons dal! 13 Og
solen stod stille, og månen blev stående inntil folket
hadde fått hevn over sine fiender. Således står det jo
skrevet i Den rettskafnes bok - Solen blev stående
midt på himmelen og drygde næsten en hel dag, før
den gikk ned. 14 Og aldri har det vært nogen dag som
denne, hverken før eller siden, da Herren hørte på en
manns røst; for Herren stred for Israel. 15 Sa vendte
Josva med hele Israel tilbake til leiren ved Gilgal. 16
Men de fem konger flyktet og skjulte sig i hulen ved
Makkeda. 17 Da blev det meldt Josva: De fem konger
er funnet; de hadde skjult sig i hulen ved Makkeda.
18 Josva sa: Velt store stener for inngangen til hulen
og sett folk der til å passe på dem! 19 Men selv må I
ikke stanse; forfølg eders fiender og hugg ned deres
baktropp, la dem ikke komme inn i sine byer! For
Herren eders Gud har gitt dem i eders hånd. 20 Da
nu Josva og Israels barn hadde voldt et meget stort
mannefall blandt dem og rent gjort ende på dem, så
bare nogen få av dem kom sig unda og slapp inn i
de faste byer, 21 da vendte hele folket i fred tilbake
til Josva i leiren ved Makkeda, og ingen vågde mere
å kny mot nogen av Israels barn. 22 Da sa Josva:
Åpne inngangen til hulen og før de fem konger ut til
mig! 23 De gjorde således og førte de fem konger ut til
ham fra hulen, kongen i Jerusalem, kongen i Hebron,
kongen i Jarmut, kongen i Lakis, kongen i Eglon. 24
Og da de hadde ført disse konger ut til Josva, kalte
Josva alle Israels menn til sig og sa til førerne for de
stridsmenn som hadde draget med ham: Kom hit og
sett foten på nakken av disse konger! Og de trådte
frem og satte foten på deres nakke. 25 Og Josva sa
til dem: Frykt ikke og reddes ikke, vær frimodige og
sterke! For således skal Herren gjøre med alle fiender
som I kommer i strid med. 26 Derefter hugg Josva
dem ned og drepte dem og hengte dem op på fem
trær; og de blev hengende på trærne helt til aftenen.
27 Men på den tid solen gikk ned, bød Josva sine folk
å ta dem ned av trærne og kaste dem i den hule de
hadde skjult sig i; og for inngangen til hulen la de store
stener, som ligger der den dag idag. 28 Samme dag
inntok Josva Makkeda og slo byen med sverdets egg,
og kongen der slo han med bann og hver sjel som
var der; han lot ikke nogen bli i live eller slippe unda;
han gjorde med kongen i Makkeda som han hadde
gjort med kongen i Jeriko. 29 Fra Makkeda drog Josva
med hele Israel til Libna og stred mot Libna. 30 Og
Herren gav også denne by med dens konge i Israels
hånd, og han slo den med sverdets egg og hugg ned
hver sjel som var der; han lot ikke nogen bli i live eller
slippe unda; han gjorde med kongen der som han
hadde gjort med kongen i Jeriko. 31 Så drog Josva
med hele Israel fra Libna til Lakis; og han leiret sig
mot byen og stred mot den. 32 Og Herren gav Lakis i
Israels hånd; den annen dag inntok han byen og slo
den med sverdets egg og hugg ned hver sjel som var
der, aldeles som han hadde gjort med Libna. 33 Da
drog Horam, kongen i Geser, op for å hjelpe Lakis;
men Josva slo ham og hans folk og lot ikke nogen av
dem bli i live eller slippe unda. 34 Fra Lakis drog Josva
med hele Israel til Eglon; og de leiret sig mot byen og
stred mot den. 35 Og de inntok byen samme dag og
slo den med sverdets egg, og hver sjel som var der,
slo han med bann samme dag, aldeles som han hadde
gjort med Lakis. 36 Så drog Josva med hele Israel fra
Eglon op til Hebron; og de stred mot byen 37 og inntok
den og slo den med sverdets egg, både den og dens
konge og alle småbyer som lå under den, og hugg
ned hver sjel som var der; han lot ikke nogen bli i live
eller slippe unda, aldeles som han hadde gjort med
Eglon; han slo byen og hver sjel som var der, med
bann. 38 Derefter vendte Josva sig med hele Israel
mot Debir og stred mot byen. 39 Og han tok den og
dens konge og alle småbyer som lå under den, og
de slo dem med sverdets egg, og hver sjel som var
der, slo de med bann; han lot ikke nogen bli i live eller
slippe unda; som han hadde gjort med Hebron, og som
han hadde gjort med Libna og kongen der, således
gjorde han med Debir og kongen der. 40 Således tok
Josva hele landet, både fjellbygdene og sydlandet og
lavlandet og liene, og slo alle kongene der; han lot
ikke nogen bli i live eller slippe unda, og alt som drog
ånde, slo han med bann, således som Herren, Israels
Gud, hadde befalt. 41 Alt som fantes mellem Kades-
Barnea og Gasa, og hele Gosenlandet like til Gibeon
slo han under sig. 42 Og alle disse konger og deres
land tok Josva på én gang; for Herren, Israels Gud,
stred for Israel. 43 Derefter vendte Josva med hele
Israel tilbake til leiren ved Gilgal.

11 Da Jabin, kongen i Hasor, hørte dette, sendte
han bud til Jobab, kongen i Madon, og til kongen
i Simron og til kongen i Aksaf 2 og til de konger

som bodde mot nord, i fjellbygdene og på ødemarken
sønnenfor Kinneret og i lavlandet og på Dor-høidene
ved havet, 3 til kana'anittene i øst og i vest og til
amorittene og hetittene og ferisittene og jebusittene
i fjellbygdene og hevittene ved foten av Hermon i
Mispa-landet. 4 Og de drog ut med alle sine hærer, en
mengde så tallrik som sanden på havets bredd, og
hester og vogner i hopetall. 5 Alle disse konger satte
hverandre stevne; og de kom og leiret sig sammen ved
Merom-vannet for å stride mot Israel. 6 Da sa Herren til
Josva: Vær ikke redd dem! For imorgen ved denne tid
legger jeg dem alle sammen ihjelslått for Israels åsyn;
deres hester skal du skjære hasene over på, og deres
vogner skal du brenne op med ild. 7 Og Josva med alt
sitt krigsfolk kom brått på dem ved Meromvannet og
overfalt dem. 8 Og Herren gav dem i Israels hånd;
de slo dem og forfulgte dem like til det store Sidon
og til Misrefot-Ma'im og i øst like til Mispe-dalen; de
slo dem og lot ingen bli i live eller slippe unda. 9 Og
Josva gjorde med dem som Herren hadde sagt til
ham; deres hester skar han hasene over på, og deres
vogner brente han op med ild. 10 Straks efter vendte
Josva tilbake og inntok Hasor, og kongen der slo han
ihjel med sverdet; for Hasor var fordum hovedstaden
for alle disse kongeriker. 11 Og hver sjel som var der,
slo de med sverdets egg og slo byen med bann; det
blev ikke igjen nogen som drog ånde, og Hasor brente
han op med ild. 12 Og alle de andre kongebyer med
alle deres konger tok Josva og slo dem med sverdets
egg; han slo dem med bann, således som Moses,
Herrens tjener, hadde befalt. 13 Men ingen av byene
som lå der på sine hauger, brente Israel op; det var
bare Hasor Josva brente op. 14 Og alt hærfanget i
disse byer og feet tok Israels barn for sig selv; men
alt folket slo de med sverdets egg inntil de hadde
utryddet dem; de lot ingen som drog ånde, bli igjen. 15
Det som Herren hadde pålagt Moses, sin tjener, det
hadde Moses pålagt Josva, og det gjorde Josva; han
lot ikke noget ugjort av alt det Herren hadde pålagt
Moses. 16 Således inntok Josva hele dette land, både
fjellbygdene og hele sydlandet og hele Gosen-landet
og lavlandet og ødemarken og fjellbygdene i Israel og
lavlandet der, 17 fra det nakne fjell som strekker sig op
imot Se'ir, til Ba'al-Gad i Libanon-dalen ved foten av
Hermon-fjellet; og alle kongene der tok han til fange og
hugg dem ned og drepte dem. 18 I lang tid førte Josva
krig med alle disse konger. 19 Det var ikke nogen by
som med det gode overgav sig til Israels barn, uten
hevittene som bodde i Gibeon; de tok alt sammen i
strid; 20 for Herren laget det så at de forherdet sitt
hjerte og drog i krig mot Israel, forat de skulde bli slått
med bann og ingen nåde få, men ødelegges, således
som Herren hadde befalt Moses. 21 På samme tid kom
Josva og utryddet anakittene i fjellbygdene, i Hebron, i
Debir, i Anab og i alle fjellbygdene både i Juda og i
Israel; Josva slo dem og deres byer med bann. 22 Det
blev ingen anakitter igjen i Israels barns land; bare i
Gasa, i Gat og i Asdod blev nogen levnet. 23 Således
inntok Josva hele landet, aldeles som Herren hadde
sagt til Moses, og Josva gav Israel det til arv efter
deres ættegrener i deres stammer. Og landet hadde
nu ro for krig.

12 Dette var de konger i landet som Israels barn slo,
og hvis land de tok i eie på østsiden av Jordan,
fra Arnon-åen til Hermon-fjellet, og hele ødemarken i
øst: 2 Sihon, amoritter-kongen, som bodde i Hesbon
og rådet over landet fra Aroer ved bredden av Arnon-
åen, fra midten av åen, og over halvdelen av Gilead til
Jabbok-åen, som er grensen mot Ammons barn, 3
og over ødemarken inntil østsiden av Kinneret-sjøen
og til østsiden av ødemarkens hav eller Salthavet,
bortimot Bet-Hajesimot og i syd til foten av Pisga-liene.
4 Likedan inntok de det land som tilhørte Og, kongen i
Basan, en av dem som var tilbake av kjempefolket; han
bodde i Asterot og Edre'i 5 og rådet over Hermon-fjellet
og over Salka og over hele Basan inntil gesurittenes
og ma'akatittenes land, og over halvdelen av Gilead
til det land som tilhørte Sihon, kongen i Hesbon. 6
Dem hadde Moses, Herrens tjener, og Israels barn
slått, og deres land hadde Moses, Herrens tjener, gitt
rubenittene og gadittene og halvdelen av Manasse
stamme til eiendom. 7 Og dette var de konger i landet
som Josva og Israels barn slo på vestsiden av Jordan,
fra Ba'al-Gad i Libanon-dalen til det nakne fjell som
strekker sig op imot Se'ir - det land som Josva gav
Israels stammer til eiendom efter deres ættegrener
- 8 i fjellbygdene og i lavlandet og i ødemarken og i
liene og i ørkenen og i sydlandet, hetittenes land og
amorittenes og kana'anittenes, ferisittenes, hevittenes
og jebusittenes land: 9 kongen i Jeriko én, kongen
i Ai, som ligger ved siden av Betel, én, 10 kongen i
Jerusalem én, kongen i Hebron én, 11 kongen i Jarmut
én, kongen Lakis én, 12 kongen i Eglon én, kongen i
Geser én, 13 kongen i Debir én, kongen i Geder én,
14 kongen i Horma én, kongen i Arad én, 15 kongen i
Libna én, kongen i Adullam én, 16 kongen i Makkeda
én, kongen i Betel én, 17 kongen i Tappuah én, kongen
i Hefer én, 18 kongen i Afek én, kongen i Lassaron én,
19 kongen i Madon én, kongen i Hasor én, 20 kongen
i Simron-Meron én, kongen i Aksaf én, 21 kongen i
Ta'anak én, kongen i Megiddo én, 22 kongen i Kedes
én, kongen i Jokneam ved Karmel én, 23 kongen i Dor
på Dor-høidene én, kongen over Gojim ved Gilgal én,
24 kongen i Tirsa én, i alt en og tretti konger.

13 Da Josva var blitt gammel og kommet langt ut
i årene, sa Herren til ham: Nu er du blitt gammel
og kommet langt ut i årene, men ennu står det en
meget stor del av landet igjen som skal inntas. **2** Dette
er det land som står igjen: Alle filistrenes bygder og
hele gesuritter-landet; **3** for alt som ligger mellem Sihor
østenfor Egypten og Ekrons landemerke mot nord,
skal regnes til kana'anittene, både de fem filisterfyrster
i Gasa og Asdod og Askalon og Gat og Ekron, og
avittene. **4** Fremdeles i syd hele kana'anittenes land,
og Meara, som hører sidonierne til, like til Afek, til
amorittenes landemerke, **5** og giblittenes land og
hele Libanon mot øst, fra Ba'al-Gad ved foten av
Hermon-fjellet like til Hamat-veien, **6** alle de som
bor i fjellbygdene, fra Libanon til Misrefot-Ma'im, alle
sidonierne. Jeg vil selv drive dem bort for Israels barn;
men del du landet ut ved loddkasting til arv for Israel,
således som jeg har befalt dig! **7** Så skift nu dette land
ut til arv for de ni stammer og den halve del av Manasse
stamme! **8** Sammen med Manasse hadde rubenittene
og gadittene fått sin arv, som Moses gav dem på
østsiden av Jordan, således som Moses, Herrens
tjener, gav dem den: **9** fra Aroer, som ligger ved
bredden av Arnon-åen, og fra den by som ligger midt i
dalen, og hele sletten ved Medba like til Dibon, **10** og
alle de byer som tilhørte Sihon, amoritter-kongen, som
regjerte i Hesbon, like til Ammons barns landemerke,
11 og Gilead og gesurittenes og ma'akatittenes land
og hele Hermonfjellet og hele Basan like til Salka -
12 hele det rike som tilhørte Og i Basan, han som
regjerte i Astarot og Edre'i; han var den siste som var
tilbake av refa'ittene, og Moses slo dem og drev dem
bort. **13** Men Israels barn drev ikke bort gesurittene og
ma'akatittene, og Gesur og Ma'akat er blitt boende
blandt Israel til denne dag. **14** Bare Levi stamme gav
han ingen arv; Herrens, Israels Guds ildoffer er hans
arv, således som han hadde sagt til ham. **15** Først
gav Moses Rubens barns stamme arv efter deres
ætter. **16** De fikk landet fra Aroer, som ligger ved
bredden av Arnon-åen, og fra den by som ligger midt i
dalen, og hele sletten ved Medba, **17** Hesbon og alle
tilhørende byer, som ligger på sletten: Dibon og Bamot-
Ba'al og Bet-Ba'al-Meon **18** og Jahsa og Kedemot og
Mefa'at **19** og Kirjata'im og Sibma og Seret-Hassahar
på fjellet i dalen **20** og Bet-Peor og Pisga-liene og Bet-
Hajesimot **21** og alle byene på sletten og hele det rike
som tilhørte Sihon, amoritter-kongen, som regjerte i
Hesbon - det var ham Moses slo på samme tid som
han slo midianitterfyrstene Evi og Rekem og Sur og
Hur og Reba, som var Sihons underkonger og bodde
der i landet. **22** Også Bileam, Beors sønn, spåmannen,
slo Israels barn ihjel med sverdet sammen med de
andre som de slo ihjel. **23** Og Rubens barns grense
var Jordan og landet langsmed den. Dette var Rubens
barns arv efter deres ætter, byene med tilhørende
landsbyer. **24** Så gav Moses Gads stamme - Gads
barn - arv efter deres ætter. **25** Det land de fikk, var
Jaser og alle byene i Gilead og halvdelen av Ammons
barns land helt til Aroer, som ligger midt imot Rabba,
26 fra Hesbon til Ramat-Hammispe og Betonim og
fra Mahana'im til Debirs landemerke, **27** og i dalen
fikk de Bet-Haram og Bet-Nimra og Sukkot og Safon,
resten av det rike som hadde tilhørt Sihon, kongen i
Hesbon, med Jordan og landet langsmed den inntil
enden av Kinneret-sjøen, på østsiden av Jordan. **28**
Dette var Gads barns arv efter deres ætter, byene
med tilhørende landsbyer. **29** Så gav Moses den halve
Manasse stamme arv, så at de og - den ene halvdel
av Manasse barns stamme - fikk arv efter sine ætter.
30 Det land de fikk, strakte sig fra Mahana'im over hele
Basan - hele det rike som hadde tilhørt Og, kongen i
Basan - både alle Ja'irs teltbyer, som ligger i Basan,
seksti byer, **31** og halvdelen av Gilead, og Astarot og
Edre'i, byer i det rike som hadde tilhørt Og i Basan;
alt dette fikk Manasses sønn Makirs barn - den ene
halvdel av Makirs barn - efter sine ætter. **32** Dette var
det som Moses delte ut til arv på Moabs ødemarker på
østsiden av Jordan, midt imot Jeriko. **33** Men til Levi
stamme gav Moses ingen arv; Herren, Israels Gud, er
deres arv, således som han hadde sagt til dem.

14 Og dette er de arvelodder som Israels barn fikk
i Kana'ans land, og som Eleasar, presten, og
Josva, Nuns sønn, og overhodene for familiene i Israels
barns stammer delte ut iblandt dem **2** ved loddkasting,
så de fikk hver sin arv, således som Herren hadde
befalt ved Moses. Det var de ni og en halv stamme
som dengang fikk arv; **3** for de to og en halv stamme
hadde Moses gitt arv på hin side Jordan; men levittene
hadde han ikke gitt arv iblandt dem. **4** For Josefs
barn utgjorde to stammer, Manasse og Efra'im; og
levittene fikk ikke nogen del i landet, men bare nogen
byer til å bo i med tilhørende jorder for deres buskap
og fe. **5** Som Herren hadde befalt Moses, således
gjorde Israels barn og skiftet landet. **6** Da trådte Judas
barn frem for Josva i Gilgal, og Kaleb, Jefunnes sønn,
kenisitten, sa til ham: Du vet hvad Herren sa til Moses,
den Guds mann, om mig og om dig i Kades-Barnea.
7 Jeg var firti år gammel da Moses, Herrens tjener,
sendte mig fra Kades-Barnea for å utspeide landet;
og jeg kom tilbake til ham med svar, efter mitt beste
skjønn. **8** Mine brødre, som hadde draget op med
mig, gjorde folket motløst; men jeg holdt mig trolig
til Herren min Gud. **9** Den dag svor Moses og sa:
Sannelig, det land som din fot trådte på, skal være din

og dine barns arv til evig tid, fordi du trolig holdt dig
til Herren min Gud. 10 Og nu ser du at Herren har
gjort med mig som han sa, og latt mig leve i fem og
firti år fra den tid Herren talte disse ord til Moses - all
den tid Israel vandret i ørkenen; og idag er jeg fem
og åtti år gammel. 11 Jeg er ennu like sterk som jeg
var den dag Moses sendte mig ut; min styrke er den
samme nu som den var dengang, både i strid og til
å gå ut og inn. 12 Så gi mig nu denne fjellbygd som
Herren den dag talte om; for du hørte selv dengang
at anakittene bor der, og at der er store, faste byer;
kanskje Herren er med mig, så jeg får drevet dem bort,
således som Herren har sagt. 13 Da velsignet Josva
ham, og han gav Kaleb, Jefunnes sønn, Hebron til
arv. 14 Således fikk Kaleb, Jefunnes sønn, kenisitten,
Hebron til arv, som det er den dag idag, fordi han trolig
holdt sig til Herren, Israels Gud. 15 Men Hebrons navn
var før Kirjat-Arba; Arba var den største mann blandt
anakittene. Og landet hadde nu ro for krig.

15 Den lodd som tilfalt Judas barns stamme
efter deres ætter, strakte sig bortimot Edoms
landemerke, til ørkenen Sin, lengst mot syd. 2 Og
deres grense mot syd gikk ut fra enden av Salthavet,
fra den bukt som vender mot syd, 3 bøide syd om
Akrabbim-skaret, tok så over til Sin og opefter i syd for
Kades-Barnea, gikk så over til Hesron og op til Adar;
der svinget den bort til Karka, 4 tok så bortefter til
Asmon, gikk frem til Egyptens bekk og endte ute ved
havet. Dette sa Herren skal være eders grense mot
syd. 5 Grensen mot øst var Salthavet inntil Jordans
utløp. På nordsiden gikk grensen fra den bukt av
Salthavet hvor Jordan løper ut. 6 Derfra drog den sig
op til Bet-Hogla og videre i nord for Bet-Ha'araba, op til
den sten som har navn efter Bohan, Rubens sønn. 7
Så gikk grensen fra Akor-dalen op til Debir og vendte
sig nordover til Gilgal, som ligger midt imot Adummim-
skaret sønnenfor bekken, og gikk så over til vannet ved
En-Semes og frem til En-Rogel. 8 Derfra gikk grensen
op til Hinnoms sønns dal, til sydsiden av Jebus, det er
Jerusalem, og gikk så op til toppen av det fjell som
ligger rett i vest for Hinnoms dal ved nordenden av
Refa'im-dalen. 9 Fra denne fjelltopp strakte grensen
sig bort til Neftoah-vannets kilde og holdt frem til byene
i Efrons fjellbygd, og tok så bortefter til Ba'ala, det er
Kirjat-Jearim. 10 Fra Ba'ala svinget den vestover til
Se'ir-fjellet, tok over til nordsiden av Jearim-fjellet, det
er Kesalon, og gikk så ned til Bet-Semes og frem til
Timna. 11 Derefter gikk grensen nordover til Ekrons
fjellrygg; der svinget den bort til Sikron, tok så over til
Ba'ala-fjellet, gikk frem til Jabne'el og endte ute ved
havet. 12 Grensen mot vest var det store hav og landet
langsmed det. Dette var Judas barns grense efter
deres ætter, på alle sider. 13 Men Kaleb, Jefunnes
sønn, fikk sin del midt iblandt Judas barn efter Herrens
ord til Josva; det var Anaks far Arbas by, som nu kalles
Hebron. 14 Og Kaleb drev bort derfra de tre anakitter
Sesai og Akiman og Talmai, efterkommere av Anak.
15 Derfra drog han op mot innbyggerne i Debir - Debirs
navn var før Kirjat-Sefer. 16 Og Kaleb sa: Den som
vinner over Kirjat-Sefer og inntar det, ham vil jeg gi min
datter Aksa til hustru. 17 Og kenisitten Otniel, Kalebs
bror, inntok det; og han gav ham sin datter Aksa til
hustru. 18 Og da hun kom til sin manns hus, egget hun
ham til å be hennes far om en jordeiendom, og hun
sprang ned av asenet. Da sa Kaleb til henne: Hvad
vil du? 19 Hun svarte: Gi mig en avskjedsgave! Du
har giftet mig bort til dette tørre sydlandet, gi mig nu
vannkilder! Så gav han henne de øvre og de nedre
kilder. 20 Dette er Judas barns stammes arv efter deres
ætter: 21 Byene ved den ytterste grense av Judas
barns stamme mot Edoms landemerke, i sydlandet,
var: Kabse'el og Eder og Jagur 22 og Kina og Dimona
og Adada 23 og Kedes og Hasor og Jitnan, 24 Sif
og Telem og Bealot 25 og Hasor-Hadatta og Kerijot,
Hesron, det er Hasor, 26 Amam og Sema og Molada
27 og Hasur-Gadda og Hesmon og Bet-Pelet 28 og
Hasar-Sual og Be'erseba og Bisjotja, 29 Ba'ala og
Ijim og Esem 30 og Eltolad og Kesil og Horma 31 og
Siklag og Madmanna og Sansanna 32 og Lebaot og
Silhim og Ajin og Rimmon - i alt ni og tyve byer med
tilhørende landsbyer. 33 I lavlandet: Estaol og Sora
og Asna 34 og Sanoah og En-Gannim, Tappuah og
Haenam. 35 Jarmut og Adullam, Soko og Aseka 36 og
Sa'ara'im og Adita'im og Haggedera og Gederota'im
- fjorten byer med tilhørende landsbyer; 37 Senan
og Hadasa og Migdal-Gad 38 og Dilan og Mispe og
Jokte'el, 39 Lakis og Boskat og Eglon 40 og Kabbon
og Lahmas og Kitlis 41 og Gederot, Bet-Dagon og
Na'ama og Makkeda - seksten byer med tilhørende
landsbyer; 42 Libna og Eter og Asan 43 og Jiftah
og Asna og Nesib 44 og Ke'ila og Aksib og Maresa
- ni byer med tilhørende landsbyer; 45 Ekron med
tilhørende byer og landsbyer; 46 fra Ekron og vestover
alt som lå på Asdod-siden, med tilhørende landsbyer;
47 Asdod med tilhørende byer og landsbyer, Gasa
med tilhørende byer og landsbyer, inntil Egyptens bekk
og det store hav og landet langsmed det. 48 Og i
fjellbygdene: Samir og Jattir og Soko 49 og Danna
og Kirjat-Sanna, det er Debir, 50 og Anab og Estemo
og Anim 51 og Gosen og Holon og Gilo - elleve byer
med tilhørende landsbyer; 52 Arab og Duma og Esan
53 og Janim og Bet-Tappuah og Afeka 54 og Humta
og Kirjat-Arba, det er Hebron, og Sior - ni byer med
tilhørende landsbyer; 55 Maon, Karmel og Sif og Juta

56 og Jisre'el og Jokdeam og Sanoah, 57 Hakka'in,
Gibea og Timna - ti byer med tilhørende landsbyer; 58
Halhul, Bet-Sur og Gedor 59 og Ma'arat og Bet-Anot
og Eltekon - seks byer med tilhørende landsbyer; 60
Kirjat-Ba'al, det er Kirjat-Jearim, og Harabba - to byer
med tilhørende landsbyer. 61 I ørkenen: Bet-Ha'araba,
Middin og Sekaka 62 og Hannibsan og Ir-Hammelah
og En-Gedi - seks byer med tilhørende landsbyer.
63 Men jebusittene, som bodde i Jerusalem, kunde
Judas barn ikke drive bort; og jebusittene blev boende
sammen med Judas barn i Jerusalem og der bor de
den dag idag.

16 Den lodd som tilfalt Josefs barn, gikk fra Jordan
ved Jeriko, østenom vannet ved Jeriko, gjennem
ørkenen som stiger fra Jeriko opover fjellene til Betel.
2 Fra Betel gikk grensen frem til Luz og videre bort
til arkittenes land, til Atarot, 3 tok så vestover ned til
jafletittenes land, til Nedre-Bet-Horons landemerke
og til Geser og endte ute ved havet. 4 Dette var den
arv som Josefs barn, Manasse og Efra'im, fikk. 5
Efra'ims barns land efter deres ætter lå således til: Mot
øst gikk grensen for deres arvelodd over Atrot-Addar
frem til Øvre-Bet-Horon 6 og endte ute ved havet. Mot
nord gikk grensen over Mikmetat og bøide sig mot
øst til Ta'anat-Silo og holdt frem østover til Janoah. 7
Fra Janoah tok den så ned til Atarot og Na'ara, rørte
ved Jeriko og endte ved Jordan. 8 Fra Tappuah gikk
grensen vestover til Kana-bekken og endte ute ved
havet. Dette var den arvelodd som Efra'ims barns
stamme fikk efter sine ætter, 9 dessuten de byer som
blev utskilt for Efra'ims barn inne i Manasses barns
arvelodd, både byene og de tilhørende landsbyer. 10
Men de drev ikke bort de kana'anitter som bodde i
Geser; kana'anittene blev boende blandt Efra'ims barn,
som de gjør den dag idag, men blev arbeidspliktige
træler.

17 Så fikk Manasse stamme sin arvelodd, for han var
Josefs førstefødte. Makir, Manasses førstefødte
sønn, gileadittenes stamfar, fikk Gilead og Basan,
fordi han var en stridsmann. 2 Manasses andre barn
fikk og arvelodd efter sine ætter: Abiesers barn og
Heleks barn og Asriels barn og Sekems barn og Hefers
barn og Semidas barn; dette var Manasses, Josefs
sønns barn på mannssiden, efter sine ætter. 3 Men
Selofhad, en sønn av Hefer, som var sønn av Gilead
og sønnesønn av Makir, Manasses sønn, hadde ikke
sønner, men bare døtre; og dette var navnene på hans
døtre: Mahla og Noa, Hogla, Milka og Tirsa. 4 De gikk
frem for Eleasar, presten, og for Josva, Nuns sønn, og
høvdingene og sa: Herren bød Moses at han skulde
gi oss arv midt iblandt våre brødre. Så fikk de efter
Herrens ord arv midt iblandt sin fars brødre. 5 Således
falt det ti deler på Manasse, foruten Gilead- og Basan-
landet på hin side Jordan. 6 For Manasses døtre fikk
arv midt iblandt hans sønner, og Gilead-landet hadde
Manasses andre barn fått. 7 Og Manasses grense gikk
fra Aser til Mikmetat, som ligger midt imot Sikem; så tok
grensen til høire til En-Tappuah-bygden. 8 Manasse
fikk Tappuah-landet, men Tappuah selv på grensen av
Manasse tilfalt Efra'ims barn. 9 Så gikk grensen ned til
Kana-bekken, sønnenfor bekken; men byene der tilfalt
Efra'im, enda de lå mellem Manasses byer. Derfra
gikk Manasses grense nordenfor bekken og endte ute
ved havet. 10 Alt som lå sønnenfor, tilfalt Efra'im, og
det som lå nordenfor, tilfalt Manasse, og havet blev
hans grense; og i nord støtte de op til Aser og i øst til
Issakar. 11 I Issakar og i Aser fikk Manasse Bet-Sean
med tilhørende småbyer og Jibleam med tilhørende
småbyer og innbyggerne i Dor med tilhørende småbyer
og innbyggerne i En-Dor med tilhørende småbyer og
innbyggerne i Ta'anak med tilhørende småbyer og
innbyggerne i Megiddo med tilhørende småbyer, de tre
høidedrag. 12 Men Manasses barn maktet ikke å innta
disse byer, og det lyktes kana'anittene å bli boende der
i landet. 13 Da Israels barn siden blev sterkere, gjorde
de kana'anittene arbeidspliktige, men de drev dem ikke
bort. 14 Og Josefs barn talte til Josva og sa: Hvorfor
har du gitt mig bare én lodd og én arvedel, enda jeg er
et stort folk, fordi Herren hittil har velsignet mig? 15
Da sa Josva til dem: Er du så stort et folk, så gå op i
skogen og rydd dig jord der i ferisittenes og refa'ittenes
land, siden Efra'ims fjellbygd er for trang for dig. 16
Men Josefs barn sa: Fjellbygden strekker ikke til for
oss, og kana'anittene som bor i dalbygdene, har alle
sammen jernvogner, både de som bor i Bet-Sean med
tilhørende småbyer, og de som bor i Jisre'els dal. 17
Da sa Josva til Josefs hus, til Efra'im og Manasse:
Du er et stort folk og har stor styrke; du skal ikke ha
bare én lodd, 18 men en fjellbygd skal du få, og da
det er skog der, skal du hugge den ned, så endog
dens utkanter skal tilhøre dig; for du skal drive bort
kana'anittene, om de enn har jernvogner og er sterke.

18 Og hele Israels barns menighet samlet sig i Silo
og reiste der sammenkomstens telt; og landet
lå undertvunget foran dem. 2 Men det var ennu syv
stammer tilbake blandt Israels barn som ikke hadde
delt sin arv. 3 Da sa Josva til Israels barn: Hvor lenge
vil I ennu dryge før I drar avsted og inntar det land
Herren, eders fedres Gud, har gitt eder? 4 Kom nu
med tre menn for hver stamme! Så vil jeg sende dem
ut, og de skal gjøre sig rede og gå igjennem landet og
skrive op det de ser, for utskiftningens skyld, og så

komme tilbake til mig. 5 Del det så mellem eder i syv
deler! Juda skal bli i sitt land mot syd, og Josefs hus
skal bli i sitt land mot nord. 6 Og I skal skrive op alt det
som er i landet, i syv deler, og komme hit til mig med
det I har skrevet; så vil jeg kaste lodd for eder her,
for Herrens, vår Guds åsyn. 7 For levittene får ingen
del blandt eder, men Herrens prestedømme er deres
arv; og Gad og Ruben og den halve Manasse stamme
har fått sin arv på østsiden av Jordan - den arv som
Moses, Herrens tjener, gav dem. 8 Så gjorde mennene
sig rede og gikk; og da de drog avsted, bød Josva dem
å skrive op alt det de så i landet; han sa: Gå avsted og
dra omkring i landet og skriv op alt det I ser der, og
kom så tilbake til mig! Så vil jeg kaste lodd for eder
for Herrens åsyn her i Silo. 9 Så gikk da mennene
avsted og drog gjennem landet og skrev op det de så
der, by for by, i en bok i syv deler; derefter kom de
tilbake til Josva i leiren ved Silo. 10 Og Josva kastet
lodd for dem i Silo for Herrens åsyn; der skiftet Josva
landet mellem Israels barn efter deres ættegrener. 11
Først kom loddet ut for Benjamins barns stamme efter
deres ætter; og det land som blev deres lodd, kom
til å ligge mellem Judas barn og Josefs barn. 12 Og
deres grense på nordsiden gikk ut fra Jordan og drog
sig opover til fjellryggen i nord for Jeriko og derefter
vestover op i fjellet og frem til ørkenen ved Bet-Aven.
13 Derfra gikk grensen over til Luz, til fjellryggen i
syd for Luz, det er Betel; og så gikk grensen ned til
Atrot-Addar over det fjell som ligger sønnenfor Nedre-
Bet-Horon. 14 Så gjorde grensen en sving og bøide
sig på vestsiden mot syd fra det fjell som ligger rett
i syd for Bet-Horon, og den endte ved Kirjat-Ba'al,
det er Kirjat-Jearim, en by som tilhørte Judas barn.
Dette var vestsiden. 15 På sydsiden gikk grensen fra
enden av Kirjat-Jearim - der var det grensen begynte i
vest - og frem til Neftoah-vannets kilde. 16 Så gikk
grensen ned til enden av det fjell som ligger midt imot
Hinnoms sønns dal, nordenfor Refa'im-dalen, og så
ned i Hinnoms dal, i syd for jebusittenes fjellrygg, og
derefter ned til En-Rogel. 17 Så svinget den mot nord
og gikk frem til En-Semes og videre til Gelilot, som
ligger midt imot Adummim-skaret, og så ned til den
sten som har navn efter Bohan, Rubens sønn. 18 Der
tok den over til den fjellrygg som ligger rett i nord for
Ha'araba, og gikk derefter ned til Ha'araba. 19 Så
tok grensen over til nordsiden av fjellryggen ved Bet-
Hogla og endte ved den nordlige bukt av Salthavet,
ved Jordans sydende. Dette var sydgrensen. 20 På
østsiden var Jordan grensen. Dette var Benjamins
barns arvelodd med dens grenser rundt omkring, efter
deres ætter. 21 Og de byer som tilfalt Benjamins barns
stamme efter deres ætter, var: Jeriko og Bet-Hogla
og Emek-Kesis 22 og Bet-Ha'araba og Semara'im
og Betel 23 og Ha'avvim og Happara og Ofra 24 og
Kefar-Ha'ammoni og Haofni og Geba - tolv byer med
tilhørende landsbyer; 25 Gibeon og Rama og Be'erot
26 og Mispe og Hakkefira og Hammosa 27 og Rekem
og Jirpe'el og Tarala 28 og Sela, Haelef og Jebus, det
er Jerusalem, Gibat, Kirjat - fjorten byer med tilhørende
landsbyer. Dette var Benjamins barns arvelodd efter
deres ætter.

19 Det annet lodd kom ut for Simeon, for Simeons
barns stamme efter deres ætter; den arvelodd
de fikk, lå inne i Judas barns arvelodd. 2 Til deres
arvelodd hørte: Be'er-seba og Seba og Molada 3
og Hasar-Sual og Bala og Esem 4 og Eltolad og
Betul og Horma 5 og Siklag og Bet-Hammarkabot
og Hasar-Susa 6 og Bet-Lebaot og Saruhen - tretten
byer med tilhørende landsbyer; 7 A'in, Rimmon og
Eter og Asan - fire byer med tilhørende landsbyer, 8
og alle de landsbyer som lå rundt omkring disse byer
inntil Ba'alat-Be'er, Rama i sydlandet. Dette var den
arvelodd som Simeons barns stamme fikk efter sine
ætter. 9 Av den del som blev tilmålt Judas barn, fikk
Simeons barn sin arvelodd, for Judas barns del var for
stor for dem; derfor fikk Simeons barn sin arvelodd
inne i deres arvelodd. 10 Det tredje lodd kom ut for
Sebulons barn efter deres ætter; grensen for deres
arvelodd gikk til Sarid. 11 Deres grense gikk i vest
op til Marala, støtte til Dabbeset og nådde den bekk
som løper østenfor Jokneam. 12 Mot øst, mot solens
opgang, bøide den sig fra Sarid bort til Kislot-Tabors
enemerker og gikk frem til Haddaberat og op til Jafia.
13 Derfra gikk den mot øst, mot solens opgang, over
til Gat-Hefer og Et-Kasin, og frem til Rimmon, som
strekker sig bort til Hannea. 14 Så svinget grensen
omkring dette sted nordover til Hannaton og endte i
Jiftah-El-dalen. 15 Dessuten fikk de Kattat og Nahalal
og Simron og Jidala og Betlehem, i alt tolv byer med
tilhørende landsbyer. 16 Dette var Sebulons barns
arvelodd efter deres ætter, disse byer med tilhørende
landsbyer. 17 For Issakar kom det fjerde lodd ut, for
Issakars barn efter deres ætter. 18 I deres land lå
Jisre'ela og Hakkesullot og Sunem 19 og Hafara'im og
Sion og Anaharat 20 og Harabbit og Kisjon og Ebes 21
og Remet og En-Gannim og En-Hadda og Bet-Passes;
22 og grensen støtte til Tabor og Sahasuma og Bet-
Semes, og den endte ved Jordan - seksten byer med
tilhørende landsbyer. 23 Dette var den arvelodd som
Issakars barns stamme fikk efter sine ætter, byene
med tilhørende landsbyer. 24 Det femte lodd kom
ut for Asers barns stamme efter deres ætter. 25 I
deres land lå Helkat og Hali og Beten og Aksaf 26 og

Allammelek og Amad og Misal, og grensen støtte mot
vest til Karmel og Sihor-Libnat. 27 Så vendte den sig
østover til Bet-Dagon, støtte til Sebulon og Jiftah-El-
dalen, nordenfor Bet-Haemek og Ne'iel, og gikk så
frem til Kabul i nord. 28 Dessuten fikk de Ebron og
Rehob og Hammon og Kana, helt til det store Sidon.
29 Så vendte grensen sig mot Harama og holdt frem til
den faste by Tyrus, vendte sig derefter mot Hosa og
endte ute ved havet, ikke langt fra Aksib. 30 Dessuten
fikk de Umma og Afek og Rehob, i alt to og tyve byer
med tilhørende landsbyer. 31 Dette var den arvelodd
som Asers barns stamme fikk efter sine ætter, disse
byer med tilhørende landsbyer. 32 For Naftalis barn
kom det sjette lodd ut, for Naftalis barn efter deres
ætter. 33 Deres grense gikk fra Helef, fra eken ved
Sa'anannim, om Adami-Hannekeb og Jabne'el frem til
Lakkum og endte ved Jordan. 34 Så vendte grensen
sig vestover til Asnot-Tabor og holdt frem til Hukkok
og støtte i syd til Sebulon og i vest til Aser og i øst til
Juda ved Jordan. 35 Av faste byer var der: Hassiddim,
Ser og Hammat, Rakkat og Kinneret 36 og Adama og
Harama og Hasor 37 og Kedes og Edre'i og En-Hasor
38 og Jiron og Migdal-El, Horem og Bet-Anat og Bet-
Semes, i alt nitten byer med tilhørende landsbyer. 39
Dette var den arvelodd som Naftalis barns stamme fikk
efter sine ætter, byene med tilhørende landsbyer. 40
For Dans barns stamme efter deres ætter kom det
syvende lodd ut. 41 I det land de fikk til arvelodd, lå
Sora og Estaol og Ir-Semes 42 og Sa'alabbin og Ajalon
og Jitla 43 og Elon og Timnata og Ekron 44 og Elteke
og Gibbeton og Ba'alat 45 og Jehud og Bene-Berak og
Gat-Rimmon 46 og Me-Hajarkon og Harakkon med
bygdene bortimot Joppe. 47 Men Dans barns land blev
for trangt for dem, og Dans barn drog op og førte krig
mot Lesem; de inntok det og slo det med sverdets egg
og tok det i eie og bodde der, og de kalte Lesem Dan
efter sin stamfar Dan. 48 Dette var den arvelodd som
Dans barns stamme fikk efter sine ætter, disse byer
med tilhørende landsbyer. 49 Så var de da ferdig med
å skifte ut landet efter dets grenser. Og Israels barn
gav Josva, Nuns sønn, en arvelodd mellem sig; 50
efter Herrens befaling gav de ham den by han bad om,
Timnat-Serah på Efra'im-fjellet, og han bygget op byen
og bosatte sig der. 51 Dette var de arvelodder som
Eleasar, presten, og Josva, Nuns sønn, og overhodene
for familiene i Israels barns stammer skiftet ut ved
loddkasting i Silo for Herrens åsyn, ved inngangen til
sammenkomstens telt. Således var de ferdig med å
skifte ut landet.

20 og Herren talte til Josva og sa: 2 Tal til Israels
barn og si: Avgi de tilfluktsstæder som jeg talte
til eder om ved Moses, 3 så en manndraper som av
vanvare, uten å ville det, slår nogen ihjel, kan fly dit; I
skal ha dem til tilfluktsstæder for manndraperen, når
han flyr for blodhevneren. 4 Han skal fly til en av
disse byer og stille sig ved inngangen til byens port og
legge sin sak frem for de eldste i byen; så skal de ta
ham inn til sig i byen og gi ham et sted hos sig hvor
han kan bo. 5 Og når blodhevneren forfølger ham,
da skal de ikke overgi manndraperen i hans hånd,
fordi han slo sin næste ihjel av vanvare og uten før å
ha båret hat til ham. 6 Og han skal bli boende der i
byen, til han har stått til doms for menigheten, og til
den ypperste prest som da lever, er død; derefter kan
manndraperen vende tilbake til sin by og sitt hus, til
den by som han rømte fra. 7 Så helliget de Kedes i
Galilea i Naftali-fjellene og Sikem i Efra'im-fjellene og
Kirjat-Arba, det er Hebron, i Juda-fjellene. 8 Og på
østsiden av Jordan, som flyter forbi Jeriko, avgav de:
av Rubens stamme Beser i ørkenen, på sletten, og av
Gads stamme Ramot i Gilead og av Manasse stamme
Galon i Basan. 9 Dette var de byer som blev fastsatt til
tilfluktsstæder for alle Israels barn og for de fremmede
som opholder sig blandt dem, så hver den som av
vanvare slår nogen ihjel, kan fly dit og ikke skal dø
for blodhevnerens hånd, før han er blitt stilt frem for
menigheten.

21 Overhodene for levittenes familier trådte frem
for Eleasar, presten, og Josva, Nuns sønn, og
for familie-overhodene i Israels barns stammer 2 og
talte til dem i Silo i Kana'ans land og sa: Herren bød
ved Moses at der skulde gis oss byer å bo i med
jordet omkring for vårt fe. 3 Da gav Israels barn efter
Herrens befaling av sine arvelodder levittene disse
byer med tilhørende jorder: 4 Først kom loddet ut for
kahatittenes ætter, og blandt disse levitter fikk Arons,
prestens, sønner ved loddkastingen tretten byer av
Juda stamme og av simeonittenes stamme og av
Benjamins stamme, 5 og de andre Kahats barn fikk ved
loddkastingen ti byer av Efra'ims stammes ætter og av
Dans stamme og av den halve Manasse stamme. 6
Gersons barn fikk ved loddkastingen tretten byer av
Issakars stammes ætter og av Asers stamme og av
Naftali stamme og av den halve Manasse stamme i
Basan. 7 Meraris barn fikk efter sine ætter tolv byer av
Rubens stamme og av Gads stamme og av Sebulons
stamme. 8 Disse byer med tilhørende jorder gav Israels
barn levittene ved loddkasting, således som Herren
hadde befalt ved Moses. 9 Av Judas barns stamme og
av Simeons barns stamme avgav de de byer som nu
skal nevnes: 10 Arons sønner av kahatittenes ætter,
de av Levis barn som loddet først kom ut for, 11 fikk
Arbas, anakittenes stamfars by, det er Hebron, i Juda-
fjellene med tilhørende jorder rundt omkring; 12 men

byens mark og dens landsbyer gav de Kaleb, Jefunnes
sønn, til eiendom. 13 Arons, prestens, sønner fikk både
Hebron, som var tilfluktsstad for manndrapere, med
tilhørende jorder og Libna med jorder 14 og Jattir med
jorder og Estemoa med jorder 15 og Holon med jorder
og Debir med jorder 16 og A'in med jorder og Jutta
med jorder og Bet-Semes med jorder - ni byer av disse
to stammer; 17 og av Benjamins stamme: Gibeon
med jorder, Geba med jorder, 18 Anatot med jorder og
Almon med jorder - fire byer. 19 Således fikk Arons
sønner, prestene, i alt tretten byer med tilhørende
jorder. 20 Og Kahats barns ætter av levittene - de
andre av Kahats barn - fikk av Efra'ims stamme disse
byer, som utgjorde deres lodd: 21 De fikk Sikem, som
var tilfluktsstad for manndrapere, med tilhørende jorder
i Efra'im-fjellene og Geser med jorder 22 og Kibsa'im
med jorder og Bet-Horon med jorder - fire byer; 23 og
av Dans stamme: Elteke med jorder, Gibbeton med
jorder, 24 Ajalon med jorder, Gat-Rimmon med jorder
- fire byer; 25 og av den halve Manasse stamme:
Ta'anak med jorder og Gat-Rimmon med jorder - to
byer. 26 Det var i alt ti byer med tilhørende jorder som
de andre kahatitters ætter fikk. 27 Og Gersons barn av
levittenes ætter fikk av den halve Manasse stamme
Galon i Basan, som var tilfluktsstad for manndrapere,
med tilhørende jorder, og Be'estera med jorder - to
byer; 28 og av Issakars stamme: Kisjon med jorder,
Daberat med jorder. 29 Jarmut med jorder, En-Gannim
med jorder - fire byer; 30 og av Asers stamme: Misal
med jorder, Abdon med jorder, 31 Helkat med jorder og
Rehob med jorder - fire byer; 32 og av Naftali stamme:
Kedes i Galilea, som var tilfluktsstad for manndrapere,
med tilhørende jorder, og Hammot-Dor med jorder og
Kartan med jorder - tre byer. 33 Gersonittenes byer
efter deres ætter utgjorde således i alt tretten byer med
tilhørende jorder. 34 Og Meraris barns ætter, resten
av levittene, fikk av Sebulons stamme: Jokneam med
jorder, Karta med jorder, 35 Dimna med jorder, Nahalal
med jorder - fire byer; 36 og av Rubens stamme:
Beser med jorder og Jahsa med jorder, 37 Kedemot
med jorder og Mefa'at med jorder - fire byer; 38 og av
Gads stamme: Ramot i Gilead, som var tilfluktsstad for
manndrapere, med tilhørende jorder, og Mahana'im
med jorder, 39 Hesbon med jorder, Jaser med jorder -
i alt fire byer. 40 De byer som Meraris barn, resten
av levittenes ætter, fikk som sin lodd efter sine ætter,
var i alt tolv byer. 41 I alt utgjorde levittenes byer
i Israels barns eiendomsland åtte og firti byer med
tilhørende jorder. 42 Disse byer hadde hver for sig sine
jorder rundt omkring sig; så var det med alle disse
byer. 43 Således gav Herren Israel hele det land han
hadde svoret å ville gi deres fedre; og de inntok det og
bosatte sig der. 44 Og Herren lot dem ha ro på alle
kanter, aldeles som han hadde tilsvoret deres fedre;
og ingen av alle deres fiender kunde holde stand imot
dem; alle deres fiender gav Herren i deres hånd. 45
Ikke ett ord blev til intet av alle de gode ord Herren
hadde talt til Israels hus; det blev opfylt alt sammen.

22 Da kalte Josva til sig rubenittene og gadittene
og den halve Manasse stamme 2 og sa til dem:
I har holdt alt det Moses, Herrens tjener, bød eder,
og I har vært lydige mot mig i alt det jeg har befalt
eder; 3 I har ikke sviktet eders brødre i denne lange
tid, like til denne dag, men I har tatt vare på alt det
Herren eders Gud har befalt eder å vareta. 4 Og nu
har Herren eders Gud gitt eders brødre ro, således
som han hadde tilsagt dem; så vend nu om og dra til
eders telt, til eders eget land, det som Moses, Herrens
tjener, gav eder på hin side Jordan. 5 Men gi nøie akt
på å holde det bud og den lov Moses, Herrens tjener,
gav eder, å elske Herren eders Gud og å vandre på
alle hans veier og holde hans bud og holde fast ved
ham og tjene ham av alt eders hjerte og av all eders
sjel. 6 Så velsignet Josva dem og lot dem fare, og
de drog til sine telt. 7 Den ene halvdel av Manasse
stamme hadde Moses gitt deres arvelodd i Basan, og
den andre halvdel hadde Josva gitt arvelodd sammen
med deres brødre på den andre side av Jordan -
på vestsiden. Da Josva nu lot dem fare til sine telt,
velsignet han dem også 8 og sa til dem: Vend nu
tilbake til eders telt med eders store rikdommer, med
store mengder av fe, med sølv og gull og kobber og
jern og med klær i stor mengde! Del med eders brødre
det hærfang I har tatt fra eders fiender! 9 Så vendte
Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse
stamme tilbake; de skiltes fra Israels barn og brøt op
fra Silo, som ligger i Kana'ans land, for å dra til Gilead,
sitt eget land, hvor de hadde fått sin eiendom efter den
befaling Herren hadde gitt ved Moses. 10 Og da de
kom til landet ved Jordan, den del derav som hører til
Kana'ans land, bygget Rubens barn og Gads barn og
den halve Manasse stamme et alter der ved Jordan,
et stort alter, som såes lang vei. 11 Da hørte Israels
barn at folk sa: Se, Rubens barn og Gads barn og
den halve Manasse stamme har bygget et alter lengst
fremme i Kana'ans land, i landet ved Jordan, midt imot
Israels barn. 12 Og da Israels barn hørte dette, samlet
hele Israels barns menighet sig i Silo for å dra op til
strid mot dem. 13 Og Israel sendte Pinehas, presten
Eleasars sønn, til Rubens barn og Gads barn og den
halve Manasse stamme i Gileads land 14 og sammen
med ham ti høvdinger, én familiehøvding for hver av
Israels stammer, og hver av dem var overhode for sin
familie blandt Israels tusener. 15 Og da de kom til

Rubens barn og Gads barn og den halve Manasse
stamme i Gileads land, talte de til dem og sa: 16
Således sier hele Herrens menighet: Hvad er dette for
en troløshet I har gjort mot Israels Gud, at I idag har
vendt eder bort fra Herren og bygget eder et alter - at I
idag har satt eder op mot Herren? 17 Var det ikke nok
med den misgjerning vi gjorde da vi holdt oss til Peor,
en misgjerning som vi like til den dag idag ikke har
renset oss fra, og for hvis skyld hjemsøkelsen kom
over Herrens menighet? 18 Og I vender eder idag bort
fra Herren! Sannelig, setter I eder idag op mot Herren,
så vil han imorgen la sin vrede bryte løs mot hele
Israels menighet. 19 Og synes I eders eiendomsland
er urent, så kom bare over til Herrens eiendomsland,
der hvor Herrens tabernakel står, og få eder eiendom
midt iblandt oss, men sett eder ikke op mot Herren og
sett eder ikke op mot oss ved å bygge eder et alter
foruten Herrens, vår Guds alter! 20 Bar ikke Akan,
Serahs sønn, sig troløst at med det bannlyste gods?
Og det kom vrede over hele Israels menighet, og han
var ikke den eneste som omkom for hans misgjernings
skyld. 21 Da svarte Rubens barn og Gads barn og den
halve Manasse stamme og sa til høvdingene for Israels
tusener: 22 Gud, Gud Herren, ja, Gud, Gud Herren,
han vet det, og Israel skal vite det: Sannelig, det var
ikke i tross eller i troløshet mot Herren - da frelse du
oss ikke idag! - 23 at vi bygget oss et alter, som om vi
vilde vende oss bort fra Herren; og sannelig, ikke for å
ofre brennoffer og matoffer på det, og sannelig, ikke
for å frembære takkoffer på det - da straffe Herren
selv oss! - 24 men sannelig, vi gjorde det av frykt for
hvad som kunde hende, for vi tenkte at eders barn
engang kunde komme til å si til våre barn: Hvad har I å
gjøre med Herren, Israels Gud? 25 Herren har jo satt
Jordan til grense mellem oss og eder, Rubens barn og
Gads barn; I har ingen del i Herren. Således kunde
eders barn få våre barn til å holde op med å frykte
Herren. 26 Derfor sa vi: La oss ta oss fore å bygge
et alter, ikke til brennoffer eller til slaktoffer, 27 men
det skal være et vidne mellem oss og eder og mellem
våre efterkommere om at vi vil tjene Herren for hans
åsyn med våre brennoffer og slaktoffer og takkoffer,
forat ikke eders barn engang skal si til våre barn: I har
ingen del i Herren. 28 Og vi sa: Hvis de engang skulde
si noget sådant til oss og våre efterkommere, da vil vi
svare: Se på den efterligning av Herrens alter som
våre fedre gjorde, ikke til brennoffer eller til slaktoffer,
men til et vidne mellem oss og eder! 29 Det være
langt fra oss å sette oss op mot Herren og idag vende
oss bort fra Herren ved å bygge et alter til brennoffer
eller matoffer eller slaktoffer foruten Herrens, vår Guds
alter, som står foran hans tabernakel. 30 Da Pinehas,
presten, og menighetens høvdinger og overhodene
for Israels tusener, som var med ham, hørte de ord
som Rubens barn og Gads barn og Manasses barn
talte, syntes de godt om det. 31 Og Pinehas, presten
Eleasars sønn, sa til Rubens barn og Gads barn og
Manasses barn: Idag skjønner vi at Herren er midt
iblandt oss, siden I ikke har gjort denne troløshet mot
Herren; dermed har I frelst Israels barn av Herrens
hånd. 32 Så skiltes Pinehas, presten Eleasars sønn, og
høvdingene fra Rubens barn og Gads barn i Gileads
land og vendte om til Kana'ans land, til Israels barn,
og kom tilbake med svar til dem. 33 Og Israels barn
syntes godt om svaret; de lovet Gud og tenkte ikke
mere på å dra op til strid mot dem og ødelegge det
land hvor Rubens barn og Gads barn bodde. 34 Og
Rubens barn og Gads barn gav alteret navn og sa: Et
vidne er det mellem oss om at Herren er Gud.

23 Da det nu var gått en lang tid, efterat Herren
hadde gitt Israel ro for alle dets fiender rundt om,
og Josva var blitt gammel og kommet langt ut i årene,
2 da kalte Josva til sig hele Israel, dets eldste, dets
høvdinger, dets dommere og dets tilsynsmenn, og sa
til dem: Nu er jeg blitt gammel og kommet langt ut i
årene, 3 og I har sett alt hvad Herren eders Gud har
gjort med alle disse folk som han drev ut for eder;
for det var Herren eders Gud som stred for eder. 4
Nu har jeg ved loddkasting tildelt eder de folk som
ennu er tilbake, som arvelodd, efter eders stammer,
og likeså alle de folk som jeg har utryddet, fra Jordan
til det store hav i vest. 5 Og Herren eders Gud skal
selv støte dem ut og drive dem bort for eder, og I
skal ta deres land i eie, således som Herren eders
Gud har sagt til eder. 6 Så vær nu faste i å holde
og gjøre alt det som er skrevet i Mose lovbok, så I
ikke viker derfra hverken til høire eller til venstre, 7
og ikke gir eder i lag med disse folk, de som ennu er
tilbake hos eder. Deres guders navn skal I ikke nevne
og ikke la nogen sverge ved dem og ikke dyrke dem
og ikke tilbede dem, 8 men Herren eders Gud skal I
holde fast ved, således som I har gjort til denne dag. 9
Derfor har Herren drevet store og sterke folk bort for
eder, og ingen har holdt stand mot eder til denne dag.
10 Én mann av eder drev tusen på flukt; for det var
Herren eders Gud som stred for eder, således som
han hadde sagt til eder. 11 Ta eder da nøie i vare, så
sant I har eders liv kjært, og elsk Herren eders Gud!
12 For dersom I vender eder bort fra ham og holder
eder til disse folk, de av dem som ennu er tilbake hos
eder, og inngår svogerskap med dem og gir eder i lag
med dem, og de med eder, 13 da skal I vite for visst at
Herren eders Gud ikke mere vil drive disse folk bort
for eder, men de skal bli til en snare og en felle for

eder og til en svepe for eders rygg og til torner i eders
øine, inntil I er utryddet av dette gode land som Herren
eders Gud har gitt eder. 14 Se, jeg går nu all jordens
vei; så skal I da av alt eders hjerte og av all eders sjel
kjenne at ikke et eneste ord er blitt til intet av alle de
gode ord Herren eders Gud har talt over eder; de er
alle sammen opfylt for eder, ikke et eneste ord derav
er blitt til intet. 15 Men likesom alle de gode ord Herren
eders Gud har talt til eder, er opfylt på eder, således
skal Herren la alle de onde ord opfylles på eder, inntil
han har utryddet eder av dette gode land som Herren
eders Gud har gitt eder. 16 Når I bryter Herrens, eders
Guds pakt, som han oprettet med eder, og gir eder til å
dyrke andre guder og tilbede dem, da skal Herrens
vrede optendes mot eder, og I skal snarlig bli utryddet
av det gode land han har gitt eder.

24 Og Josva samlet alle Israels stammer i Sikem; og
han kalte til sig Israels eldste og dets høvdinger
og dets dommere og dets tilsynsmenn, og de trådte
frem for Guds åsyn. 2 Og Josva sa til hele folket:
Så sier Herren, Israels Gud: På hinside elven bodde
fordum eders fedre, blandt dem Tarah, Abrahams og
Nakors far, og de dyrket fremmede guder. 3 Og jeg tok
eders far Abraham fra hin side elven og lot ham vandre
om i hele Kana'ans land; og jeg gjorde hans ætt tallrik
og gav ham Isak. 4 Og Isak gav jeg Jakob og Esau, og
jeg gav Esau Se'ir-fjellene til eie; men Jakob og hans
barn drog ned til Egypten. 5 Siden sendte jeg Moses
og Aron, og jeg slo Egypten med plager, således som I
vet jeg gjorde der; og derefter førte jeg eder ut. 6 Da
jeg nu førte eders fedre ut av Egypten, kom I til havet;
men egypterne forfulgte eders fedre med vogner og
hestfolk til det Røde Hav. 7 Da ropte de til Herren,
og han satte et mørke mellem eder og egypterne og
lot havet slå sammen over dem, så det skjulte dem;
med egne øine så I hvad jeg gjorde i Egypten. Siden
bodde I en lang tid i ørkenen. 8 Så førte jeg eder inn i
amorittenes land, de som bodde på hin side Jordan;
de førte krig mot eder, men jeg gav dem i eders hånd,
så I tok deres land i eie, og jeg utryddet dem for eder.
9 Da stod Balak, Sippors sønn, Moabs konge, op og
stred mot Israel; og han sendte bud efter Bileam,
Beors sønn, forat han skulde forbanne eder. 10 Men
jeg vilde ikke høre på Bileam, og han måtte velsigne
eder, og jeg frelste eder av hans hånd. 11 Så gikk I
over Jordan og kom til Jeriko, og innbyggerne i Jeriko
stred mot eder, likeså amorittene og ferisittene og
kana'anittene og hetittene og girgasittene, hevittene og
jebusittene. Og jeg gav dem i eders hånd. 12 Og jeg
sendte hvepser foran eder, og de drev dem ut for eder
likesom også begge amoritter-kongene; det var ikke
med ditt sverd og ikke ned din bue de blev drevet ut.
13 Og jeg gav eder et land som du ikke har hatt møie
med, og byer som I ikke har bygget, og I bosatte eder i
dem; I eter av vingårder og oljetrær som I ikke har
plantet. 14 Så frykt nu Herren og tjen ham i opriktighet
og troskap, og skill eder av med de guder som eders
fedre dyrket på hin side elven og i Egypten og tjen
Herren! 15 Men synes I ikke om å tjene Herren, så
velg idag hvem I vil tjene, enten de guder eders fedre
dyrket på hin side elven, eller amorittenes guder, i hvis
land I bor! Men jeg og mitt hus vi vil tjene Herren.
16 Da svarte folket og sa: Det være langt fra oss å
forlate Herren for å dyrke fremmede guder! 17 For
Herren vår Gud han var det som førte oss og våre
fedre op av Egyptens land, av trælehuset, og som
gjorde disse store tegn for våre øine og voktet oss på
hele den vei vi gikk, og blandt alle de folk hvis land vi
drog igjennem, 18 og Herren drev ut for oss alle disse
folk og de amoritter som bodde i landet. Også vi vil
tjene Herren, for han er vår Gud. 19 Og Josva sa til
folket: I kan ikke tjene Herren, for han er en hellig Gud.
En nidkjær Gud er han; han vil ikke bære over med
eders overtredelser og synder. 20 Når I forlater Herren
og dyrker fremmede guder, da vil han vende sig bort
og la det gå eder ille og tilintetgjøre eder, efterat han
før har gjort vel mot eder. 21 Men folket sa til Josva:
Nei, Herren vil vi tjene. 22 Da sa Josva til folket: Så er
I da selv vidner imot eder at I har valgt Herren og vil
tjene ham. De sa: Ja, det er vi vidner på! 23 Josva sa:
Så skill eder nu av med de fremmede guder som I har
hos eder, og bøi eders hjerte til Herren, Israels Gud!
24 Og folket sa til Josva: Herren vår Gud vil vi tjene, og
hans ord vil vi lyde. 25 Den dag gjorde Josva en pakt
med folket i Sikem og satte lov og rett for dem. 26 Og
Josva skrev op disse ord i Guds lovbok; og han tok en
stor sten og reiste den der under den ek som stod ved
Herrens helligdom. 27 Og Josva sa til hele folket: Se,
denne sten skal være et vidne mot oss, for den har
hørt alle de ord som Herren har talt med oss; og den
skal være et vidne mot eder, forat I ikke skal fornekte
eders Gud. 28 Så lot Josva folket fare, hver til sin
arvelodd. 29 Nogen tid efter dette døde Josva, Nuns
sønn, Herrens tjener, hundre og ti år gammel. 30 Og
de begravde ham på hans arvelodds grunn i Timnat-
Serah, som ligger i Efra'im-fjellene, nordenfor Ga'as-
fjellet. 31 Og Israel tjente Herren så lenge Josva levde,
og så lenge alle de eldste levde som overlevde Josva,
og som kjente til alle de gjerninger som Herren hadde
gjort for Israel. 32 Og Josefs ben, som Israels barn
hadde ført op fra Egypten, begravde de ved Sikem
på det jordstykke som Jakob hadde kjøpt av Hemors,
Sikems fars sønner for hundre kesitter; og Josefs barn
fikk det til arvedel. 33 Og Eleasar, Arons sønn, døde,

og de begravde ham på den haug som hans sønn
Pinehas hadde fått i Efra'im-fjellene.

Dommernes

1 Efter Josvas død spurte Israels barn Herren: Hvem
av oss skal først dra op mot kana'anittene og stride
mot dem? **2** Og Herren sa: Juda skal dra op; jeg
har gitt landet i hans hånd. **3** Da sa Juda til sin bror
Simeon: Dra op med mig til min lodd og la oss stride
mot kana'anittene! Så skal jeg og dra med dig til din
lodd. Og Simeon drog med ham. **4** Så drog Juda
op, og Herren gav kana'anittene og ferisittene i deres
hånd; de slo dem i Besek, ti tusen mann. **5** I Besek
traff de på Adoni-Besek og stred mot ham; de slo
kana'anittene og ferisittene, **6** men Adoni-Besek flyktet,
og de forfulgte ham og grep ham og avhugg hans
tommelfingrer og tommeltær. **7** Da sa Adoni-Besek:
Sytti konger med avhugne tommelfingrer og tommeltær
sanket smuler under mitt bord; som jeg gjorde, har Gud
gjort mot mig igjen. Og de førte ham til Jerusalem, og
der døde han. **8** Og Judas barn stred mot Jerusalem
og inntok det og slo det med sverdets egg, og de
satte ild på byen. **9** Siden drog Judas barn ned for å
krige mot de kana'anitter som bodde i fjellbygdene
og i sydlandet og i lavlandet. **10** Og Juda drog imot
de kana'anitter som bodde i Hebron - Hebrons navn
var før Kirjat-Arba - og de slo Sesai og Akiman og
Talmai. **11** Derfra drog han mot innbyggerne i Debir
- Debirs navn var før Kirjat-Sefer. **12** Og Kaleb sa:
Den som vinner over Kirjat-Sefer og inntar det, ham
vil jeg gi min datter Aksa til hustru. **13** Og kenisitten
Otniel, Kalebs yngre bror, inntok det; og han gav ham
sin datter Aksa til hustru. **14** Og da hun kom (til sin
manns hus), egget hun ham til å be hennes far om
en jordeiendom, og hun sprang ned av asenet. Da
sa Kaleb til henne: Hvad vil du? **15** Hun svarte: Gi
mig en avskjedsgave! Du har giftet mig bort til dette
tørre sydlandet, gi mig nu vannkilder! Så gav Kaleb
henne de øvre og de nedre kilder. **16** Efterkommerne
av kenitten, Moses' svoger, drog med Judas barn fra
Palmestaden op til Juda ørken, som ligger sønnenfor
Arad; og de kom og bosatte sig blandt folket der. **17**
Siden drog Juda ut med sin bror Simeon, og de slo de
kana'anitter som bodde i Sefat; de slo byen med bann;
derfor kalte de den Horma. **18** Og Juda inntok Gasa
med tilhørende bygder og Askalon med tilhørende
bygder og Ekron med tilhørende bygder. **19** Og Herren
var med Juda, så han tok fjellbygdene i eie; men han
var ikke i stand til å drive bort innbyggerne i dalen,
for de hadde jernvogner. **20** Og de gav Hebron til
Kaleb, således som Moses hadde sagt, og han drev
de tre Anaks sønner bort derfra. **21** Men jebusittene,
som bodde i Jerusalem, fikk Benjamins barn ikke
drevet bort, og jebusittene blev boende sammen med
Benjamins barn i Jerusalem og har bodd der til denne
dag. **22** Josefs barn drog også ut; de gikk imot Betel,
og Herren var med dem. **23** Og Josefs barn sendte
speidere til Betel - byen hette før Luz - **24** og speiderne
fikk se en mann som gikk ut av byen, og de sa til ham:
Vis oss hvor vi kan komme inn i byen! Så vil vi vise
barmhjertighet mot dig. **25** Og han viste dem hvor de
kunde komme inn i byen, og de slo byen med sverdets
egg; men mannen og hele hans slekt lot de gå. **26**
Og mannen drog til hetittenes land, og han bygget en
by og kalte den Luz; det navn har den hatt til denne
dag. **27** Men Manasse drev ikke bort innbyggerne
i Bet-Sean med tilhørende småbyer eller i Ta'anak
med tilhørende småbyer eller innbyggerne i Dor med
tilhørende småbyer eller innbyggerne i Jibleam med
tilhørende småbyer eller innbyggerne i Megiddo med
tilhørende småbyer; og det lyktes kana'anittene å bli
boende der i landet. **28** Men da Israel blev sterkt, gjorde
de kana'anittene arbeidspliktige, men de drev dem
ikke bort. **29** Og Efra'im drev ikke bort de kana'anitter
som bodde i Geser, men kana'anittene blev boende
midt iblandt dem i Geser. **30** Sebulon drev ikke bort
innbyggerne i Kitron og innbyggerne i Nahalol, men
kana'anittene blev boende midt iblandt dem og blev
arbeidspliktige. **31** Aser drev ikke bort innbyggerne i
Akko og innbyggerne i Sidon og Ahlab og Aksib og
Helba og Afik og Rehob, **32** men aserittene bosatte
sig midt iblandt kana'anittene som bodde i landet;
de drev dem ikke bort. **33** Naftali drev ikke bort
innbyggerne i Bet-Semes og innbyggerne i Bet-Anat,
men bosatte sig midt iblandt kana'anittene som bodde
i landet, og innbyggerne i Bet-Semes og Bet-Anat blev
arbeidspliktige under dem. **34** Og amorittene trengte
Dans barn op i fjellene; de lot dem ikke få komme
ned i dalen. **35** Det lyktes amorittene å bli boende i
Har-Heres, i Ajalon og i Sa'albim; men Josefs barns
hånd lå tungt på dem, og de blev arbeidspliktige.
36 Amorittenes grense gikk fra Akrabbim-skaret, fra
Hassela og opefter.

2 Og Herrens engel kom fra Gilgal op til Bokim. Og
han sa: Jeg hentet eder op fra Egypten og førte
eder til det land jeg tilsvor eders fedre, og sa: Aldri i
evighet vil jeg bryte min pakt med eder; **2** men I skal
ikke gjøre pakt med dette lands innbyggere; deres
altere skal I rive ned. Men I hørte ikke på mine ord;
hvad har I gjort! **3** Jeg sa også: Jeg vil ikke drive dem
ut for eder, men de skal bli til brodder i eders sider,
og deres guder skal bli til en snare for eder. **4** Og
da Herrens engel talte disse ord til alle Israels barn,
gråt folket høit. **5** Derfor kalte de dette sted Bokim, og
de ofret der til Herren. **6** Da Josva hadde latt folket

fare, og Israels barn hadde draget hver til sin arv for å
ta landet i eie, 7 tjente folket Herren så lenge Josva
levde, og så lenge alle de eldste levde som overlevde
Josva og hadde sett alle de store gjerninger Herren
hadde gjort for Israel. 8 Men da Josva, Nuns sønn,
Herrens tjener, var død, hundre og ti år gammel, 9 og
de hadde begravet ham på hans arvelodds grunn i
Timnat-Heres i Efra'im-fjellene, nordenfor Ga'as-fjellet,
10 og da hele denne slekt var samlet til sine fedre, og
det efter dem var vokset op en annen slekt, som ikke
kjente Herren, og heller ikke de gjerninger han hadde
gjort for Israel, 11 da gjorde Israels barn det som var
ondt i Herrens øine, og dyrket Ba'alene. 12 De forlot
Herren, sine fedres Gud, som hadde ført dem ut av
Egyptens land, og de fulgte andre guder av de folks
guder som bodde rundt omkring dem, og de tilbad dem
og vakte Herrens harme. 13 De forlot Herren og dyrket
Ba'al og Astarte-billedene. 14 Da optendtes Herrens
vrede mot Israel, og han gav dem i røveres hånd,
som plyndret dem; han solgte dem i deres fienders
hånd, de som bodde rundt omkring dem, og de kunde
ikke mere stå sig mot sine fiender. 15 Overalt hvor
de drog ut, var Herrens hånd imot dem, så det gikk
dem ille, således som Herren hadde sagt dem, og som
Herren hadde svoret, og deres trengsel var stor. 16
Da opreiste Herren dommere, og de frelste dem av
røvernes hånd. 17 Men heller ikke mot sine dommere
var de lydige; de holdt sig med andre guder og tilbad
dem; de vek snart av fra den vei deres fedre hadde
vandret i lydighet mot Herrens bud, og gjorde ikke
som de. 18 Og når Herren opreiste dem dommere, så
var Herren med dommeren og frelste dem av deres
fienders hånd så lenge dommeren levde; for Herren
ynkedes over dem når de sukket for deres skyld som
plaget og undertrykte dem. 19 Men når så dommeren
døde, falt de igjen tilbake og fór verre frem enn sine
fedre: De fulgte andre guder og dyrket dem og tilbad
dem; de avstod ikke fra nogen av sine gjerninger eller
fra sin gjenstridige ferd. 20 Så optendtes Herrens
vrede mot Israel, og han sa: Fordi dette folk har brutt
min pakt, som jeg oprettet med deres fedre, og ikke
har hørt på min røst, 21 så vil jeg heller ikke mere drive
bort for dem noget av de folk som Josva lot tilbake
da han døde. 22 Ved dem skulde Israel prøves, om
de vilde ta vare på Herrens vei og vandre på den,
som deres fedre gjorde, eller ikke. 23 Så lot da Herren
disse folk bli og hastet ikke med å drive dem bort; han
gav dem ikke i Josvas hånd.

3 Dette er de folk som Herren lot bli for ved dem å
prøve Israel, alle de israelitter som ikke selv hadde
vært med i nogen av Kana'anskrigene, 2 bare forat
de kommende slekter i Israel skulde få kjennskap til
krig og bli oplært deri, alle de som ikke før hadde vært
med: 3 Filistrenes fem fyrster og alle kana'anittene
og sidonierne og hevittene, som bodde på Libanon-
fjellene, fra Ba'al-Hermon-fjellet til der hvor veien går
til Hamat. 4 Ved dem var det Israel skulde prøves,
så det kunde kjennes om de vilde lyde Herrens bud,
som han hadde gitt deres fedre ved Moses. 5 Men
da Israels barn nu bodde midt iblandt kana'anittene,
hetittene og amorittene og ferisittene og hevittene og
jebusittene, 6 tok de deres døtre til hustruer og gav
sine døtre til deres sønner og dyrket deres guder. 7
Israels barn gjorde det som var ondt i Herrens øine; de
glemte Herren sin Gud og dyrket Ba'alene og Astarte-
billedene. 8 Da optendtes Herrens vrede mot Israel,
og han solgte dem i Kusan-Risata'ims hånd, som var
konge i Mesopotamia; og Israels barn tjente Kusan-
Risata'im i åtte år. 9 Da ropte Israels barn til Herren, og
Herren opreiste Israels barn en frelser, og han frelste
dem; det var kenisitten Otniel, Kalebs yngre bror. 10
Og Herrens Ånd kom over ham; han blev dommer
i Israel og drog ut til strid, og Herren gav Kusan-
Risata'im, kongen i Mesopotamia, i hans hånd, så han
vant over Kusan-Risata'im. 11 Og landet hadde ro i firti
år; da døde Otniel, Kenas' sønn. 12 Men Israels barn
gjorde atter det som var ondt i Herrens øine; og Herren
gav Eglon, kongen i Moab, makt over Israel, fordi de
gjorde det som var ondt i Herrens øine. 13 Han fikk
med sig Ammons barn og Amalek og drog ut og slo
Israel, og de inntok Palmestaden. 14 Og Israels barn
tjente Eglon, kongen i Moab, i atten år. 15 Da ropte
Israels barn til Herren, og Herren opreiste dem en
frelser, benjaminitten Ehud, Geras sønn, en kjevhendt
mann. Israels barn sendte ham engang med en gave
til Eglon, kongen i Moab; 16 da gjorde Ehud sig et
tveegget, alenlangt sverd og bandt det om sig under
sine klær ved sin høire hofte. 17 Så førte han gaven
frem til Eglon, kongen i Moab; men Eglon var en meget
fet mann. 18 Og da han hadde gitt gaven fra sig, lot
han folkene som hadde båret gaven, dra hjem. 19 Men
selv vendte han tilbake fra stenbruddene ved Gilgal og
lot si: Jeg har et hemmelig ord til dig, konge! Da sa
kongen: Hysj! Så gikk de ut alle de som stod om ham.
20 Og Ehud kom inn til ham, mens han satt alene i sin
kjølige sal, og Ehud sa: Jeg har et ord fra Gud til dig.
Da reiste han sig op fra sin stol. 21 Men Ehud rakte ut
sin venstre hånd og tok sverdet fra sin høire hofte og
støtte det i hans buk; 22 og heftet gikk inn efter bladet,
og fettet lukket til om bladet, for han drog ikke sverdet
ut av hans buk; det gikk ut baktil. 23 Og Ehud gikk ut i
buegangen, og han lukket døren til salen hvor han var,
og låste den. 24 Og da han var gått ut, kom tjenerne
inn, og da de så at døren til salen var låst, sa de: Han

har visst et ærend i svalkammeret. 25 Og de ventet
meget lenge, men han lukket ikke op døren til salen;
da tok de nøklen og lukket op, og se, deres herre lå
død på gulvet. 26 Mens de gav sig tid, slapp Ehud
bort; han var allerede kommet forbi stenbruddene og
kom frem til Se'ira. 27 Da han kom dit, støtte han i
basunen på Efra'im-fjellet; og Israels barn drog ned
med ham fra fjellene, og han foran dem. 28 Og han
sa til dem: Skynd eder efter mig! For Herren har gitt
eders fiender, moabittene, i eders hånd. Så drog de
ned efter ham, og de satte folk ved vadestedene over
Jordan til Moab og lot ingen komme over. 29 Dengang
slo de omkring ti tusen mann av Moab, som alle var
sterke og djerve menn; ikke én slapp bort. 30 Så blev
da Moab på den dag ydmyket under Israels hånd, og
landet hadde ro i åtti år. 31 Efter ham kom Samgar,
Anats sønn; han slo seks hundre mann av filistrene
med en oksedrivers stav; også han frelste Israel.

4 Da Ehud var død, gjorde Israels barn atter det
som var ondt i Herrens øine. 2 Og Herren solgte
dem i Jabins, Kana'ans konges hånd; han regjerte i
Hasor; hans hærfører var Sisera, som bodde i Haroset-
Haggojim. 3 Og Israels barn ropte til Herren; for han
hadde ni hundre jernvogner, og han trengte Israels
barn hårdt i tyve år. 4 Og Debora, en profetinne,
Lappidots hustru, dømte Israel på denne tid; 5 hun
satt under Deboras palmetre mellem Rama og Betel
på Efra'im-fjellet, og Israels barn gikk op til henne forat
hun skulde skifte rett mellem dem. 6 Hun sendte bud
og kalte til sig Barak, Abinoams sønn, fra Kedes i
Naftali og sa til ham: Hør hvad Herren, Israels Gud,
har befalt: Gå av sted og dra op på Tabor-fjellet og ta
med dig ti tusen mann av Naftalis barn og av Sebulons
barn! 7 Og jeg vil dra Sisera, Jabins hærfører, og hans
vogner og hans hær bort til dig, til Kison-bekken, og gi
ham i din hånd. 8 Da sa Barak til henne: Hvis du går
med mig, vil jeg gå; men hvis du ikke går med mig,
så går heller ikke jeg. 9 Og hun sa: Gå med dig skal
jeg; men æren skal dog ikke bli din på den vei du går,
for i en kvinnes hånd skal Herren selge Sisera. Så
gjorde Debora sig rede og gikk med Barak til Kedes.
10 Og Barak stevnet Sebulon og Naftali sammen til
Kedes, og ti tusen mann drog op efter ham; og Debora
gikk med ham. 11 Men kenitten Heber hadde skilt sig
fra kenittene, fra Hobabs, Moses' svogers barn; og
han flyttet med sine telt like til Sa'ana'im-eken ved
Kedes. 12 Da Sisera fikk spurt at Barak, Abinoams
sønn, hadde draget op på Tabor-fjellet, 13 stevnet han
sammen alle sine vogner, ni hundre jernvogner, og alt
det folk som var med ham, at de skulde komme fra
Haroset-Haggojim til Kison-bekken. 14 Da sa Debora til
Barak: Op! Dette er den dag da Herren har gitt Sisera i
din hånd; drar ikke Herren ut foran dig? Så drog Barak
ned fra Tabor-fjellet, og ti tusen mann fulgte ham. 15
Da slo Herren Sisera og alle vognene og hele hæren
med redsel, så de ikke kunde stå sig for Baraks sverd;
og Sisera steg ned av vognen og flyktet til fots. 16
Men Barak forfulgte vognene og hæren til Haroset-
Haggojim, og hele Siseras hær falt for sverdets egg;
det blev ikke en eneste tilbake. 17 Sisera flyktet til fots
til Jaels telt; hun var kenitten Hebers hustru, og der var
fred mellem Jabin, kongen i Hasor, og kenitten Hebers
hus. 18 Da gikk Jael ut mot Sisera og sa til ham: Kom
inn, herre, kom inn til mig, frykt ikke! Og han gikk inn i
teltet til henne, og hun gjemte ham under teppet. 19
Og han sa til henne: Kjære, gi mig litt vann å drikke!
Jeg er tørst. Da åpnet hun melkeflasken og lot ham
drikke og dekket ham til. 20 Og han sa til henne: Stå i
teltdøren, og dersom det kommer nogen og spør dig:
Er det nogen her? da si nei! 21 Men Jael, Hebers
hustru, tok en teltplugg og gikk sakte inn til ham med
en hammer i hånden og slo pluggen gjennem tinningen
på ham, så den gikk ned i jorden; for trett som han
var, var han falt i tung søvn. Således døde han. 22 Da
nu Barak forfulgte Sisera, gikk Jael ut imot ham og
sa til ham: Kom, så skal jeg vise dig den mann du
søker efter. Og han gikk inn til henne, og se, der lå
Sisera død med pluggen gjennem tinningen. 23 Så
ydmyket Gud på denne dag Jabin, Kana'ans konge,
for Israels barns øine. 24 Og Israels barns hånd lå
tyngre og tyngre på Jabin, Kana'ans konge, til de helt
hadde gjort ende på Jabin, Kana'ans konge.

5 Dengang sang Debora og Barak Abinoams sønn,
denne sang: 2 Lov Herren, fordi fyrstene i Israel
gikk først i striden fordi folket møtte villig frem! 3
Hør, I konger! Lytt til, I høvdinger! Jeg - jeg vil synge
om Herren; jeg vil lovsynge Herren, Israels Gud. 4
Herre, da du gikk ut fra Se'ir, da du skred frem fra
Edoms mark, da bevet jorden, himlene dryppet, skyene
dryppet av vann. 5 Fjellene skalv for Herrens åsyn,
Sinai der borte skalv for Herrens, Israels Guds åsyn. 6
I Samgars, Anats sønns dager, i Jaels dager var stiene
øde, de veifarende gikk på krokete stier. 7 Det fantes
ingen fører i Israel, nei, ingen før jeg, Debora, stod
frem, før jeg stod frem, en mor i Israel. 8 De valgte nye
guder, da var der kamp ved portene; ei såes skjold,
ei heller spyd blandt firti tusen i Israel. 9 Mitt hjerte
slår for Israels høvdinger og for dem som villig møtte
frem blandt folket. Pris Herren! 10 Syng, I som rider
på lyse aseninner, I som sitter på eders tepper, og I
som vandrer på veien! 11 Bueskytternes røst lyder ved
brønnene; der priser de Herrens rettferdige verk, hans
styrelses rettferdige verk i Israel. Dengang steg de ned
til portene, Herrens folk. 12 Våkn op, våkn op, Debora,

våkn op, våkn op, stem i en sang! Stå op, Barak, og
før dine fanger i fangenskap, du Abinoams sønn! 13
Dengang lød det: Stig ned, du lille flokk, stig ned til
heltene, du folk! Herre, stig ned og strid for mig blandt
kjempene! 14 Av Efra'im steg de ned, de som har sin
rot på Amaleks fjell; efter dig kom Benjamin blandt
dine folk; av Makir steg høvdinger ned, og av Sebulon
de som drar frem med hærførerstav, 15 og fyrster i
Issakar med Debora, og som Issakar, så Barak; i dalen
styrter de avsted i hans følge. Ved Rubens bekker
holdtes store rådslagninger. 16 Hvorfor blev du sittende
mellem fehegnene og hørte på hyrdefløitene? Ved
Rubens bekker holdtes store rådslagninger. 17 Gilead
- hinsides Jordan blev han i ro, og Dan - hvorfor dvelte
han ved skibene? Aser blev sittende ved havets bredd,
og ved sine bukter blev han i ro. 18 Sebulon er et folk
som ringeakter sitt liv inntil døden, likeså Naftali på
sine fjell. 19 Konger kom, de stred, dengang stred
Kana'ans konger ved Ta'anak, ved Megiddos vann;
hærfang av sølv fikk de ikke. 20 Fra himmelen stred
de, stjernene fra sine baner, de stred mot Sisera. 21
Kisons bekk rev dem bort, den eldgamle bekk, Kisons
bekk. Skrid frem, min sjel, med kraft! 22 Da trampet
hestenes hover under kjempenes jagende, jagende
fart. 23 Forbann Meros, sa Herrens engel, forbann,
forbann dets folk, fordi de ikke kom Herren til hjelp,
Herren til hjelp blandt kjempene. 24 Priset fremfor
kvinner være Jael, kenitten Hebers hustru! Fremfor
kvinner i telt være hun priset! 25 Vann bad han om,
melk gav hun ham; i prektig skål bar hun frem fløte.
26 Sin hånd rekker hun ut efter teltpluggen og sin
høire hånd efter arbeidshammeren; hun slår Sisera
med hammeren, knuser hans hode, sønderslår og
gjennemborer hans tinning. 27 For hennes føtter seg
han ned, falt han, lå han; for hennes føtter seg han
ned, falt han; der han seg ned, der lå han fellet. 28
Gjennem vinduet skuer hun og roper, Siseras mor,
ut gjennem gitteret: Hvorfor venter hans vogn med å
komme? Hvorfor dveler hans traveres skritt? 29 De
klokeste av hennes fruer svarer henne, og selv gir hun
sig svar på sine ord: 30 Til visse finner de hærfang
og skifter: En kvinne, to kvinner til manns, hærfang
av farvede klær for Sisera, hærfang av farvede klær,
utsydde klær, én farvet klædning, to utsydde halsduker
for hver av de hærtatte kvinner! 31 Måtte alle dine
fiender omkomme således, Herre, og de som elsker
ham, være som solen når den går frem i sin kraft! - Og
landet hadde ro i firti år.

6 Og Israels barn gjorde det som var ondt i Herrens
øine, og Herren gav dem i midianittenes hånd i
syv år. 2 Og midianittenes hånd blev overmektig over
Israel; det var for midianittenes skyld Israels barn
gjorde sig de hulninger som finnes i fjellene, og hulene
og fjellborgene. 3 Hver gang Israel hadde sådd, kom
midianittene og amalekittene og Østens barn og drog
op mot dem; 4 de leiret sig mot dem og ødela landets
grøde like til Gasa og levnet ikke noget å leve av i
Israel, heller ikke småfe eller storfe eller asener. 5 For
de drog op med sine hjorder og sine telt; de kom som
gresshopper i mengde; det var ikke tall på dem og
deres kameler, og de kom inn i landet og herjet det. 6
Og Israel blev rent utarmet ved midianittene; da ropte
Israels barn til Herren. 7 Og da Israels barn ropte til
Herren for midianittenes skyld, 8 da sendte Herren en
profet til Israels barn, og han sa til dem: Så sier Herren,
Israels Gud: Jeg førte eder op fra Egypten og hentet
eder ut av trælehuset, 9 jeg fridde eder av egypternes
hånd og av alle deres hånd som undertrykte eder, jeg
drev dem bort for eder og gav eder deres land. 10 Og
jeg sa til eder: Jeg er Herren eders Gud; I skal ikke
frykte de guder som dyrkes av amorittene, i hvis land I
bor. Men I hørte ikke på min røst. 11 Og Herrens engel
kom og satte sig under den ek som står i Ofra, der
hvor Joas av Abiesers ætt rådet. Gideon, hans sønn,
stod da og tresket hvete i vinpersen for å berge den
for midianittene. 12 Og Herrens engel åpenbarte sig
for ham og sa til ham: Herren er med dig, du djerve
kjempe! 13 Men Gideon sa til ham: Hør på mig, Herre!
Er Herren med oss, hvorfor har da alt dette rammet
oss, og hvor er alle hans undergjerninger som våre
fedre har fortalt oss om, idet de sa: Førte ikke Herren
oss op av Egypten? Men nu har Herren forlatt oss og
gitt oss i midianittenes hånd. 14 Da vendte Herren sig
til ham og sa: Gå avsted, så sterk som du er, så skal
du frelse Israel av midianittenes hånd; har jeg ikke
sendt dig? 15 Men han sa til ham: Hør på mig, Herre!
Hvorledes skal jeg frelse Israel? Min ætt er jo den
ringeste i Manasse, og jeg er den yngste i min fars
hus. 16 Da sa Herren til ham: Jeg vil være med dig,
og du skal slå midianittene ned som én mann. 17 Da
sa Gideon til ham: Dersom jeg har funnet nåde for
dine øine, da gi mig et tegn på at det er du som taler
med mig! 18 Gå ikke herfra før jeg kommer ut til dig
med min gave og legger den frem for ditt åsyn! Og han
sa: Jeg skal bli her til du kommer tilbake. 19 Så gikk
Gideon inn og laget til et kje og en efa mel til usyrede
kaker; kjøttet la han i en kurv, og suppen hadde han i
en krukke og bar det ut til ham under eken og satte
det frem. 20 Da sa Guds engel til ham: Ta kjøttet og
de usyrede kaker og legg det på stenen der, og hell
suppen over! Og han gjorde så. 21 Og Herrens engel
rakte ut staven han hadde i hånden, og rørte med
enden av den ved kjøttet og de usyrede kaker; da steg
det ild op fra stenen og fortærte kjøttet og de usyrede

kaker, mens Herrens engel fór bort for hans øine. 22
Da så Gideon at det var Herrens engel, og han sa: Ve
mig, Herre, Herre, jeg som har sett Herrens engel åsyn
til åsyn! 23 Men Herren sa til ham: Fred være med dig!
Frykt ikke! Du skal ikke dø. 24 Da bygget Gideon der
et alter for Herren og kalte det: Herren er fred. Det står
ennu den dag idag i Abieser-ættens Ofra. 25 Samme
natt sa Herren til ham: Ta din fars okse, den andre
syvårsgamle okse, og du skal rive ned det Ba'als-alter
som din far har, og hugge ned det Astarte-billede som
står ved siden av det, 26 og du skal bygge et alter for
Herren din Gud øverst på denne faste plass og legge
alt til rette; så skal du ta den andre okse og ofre den
som brennoffer med veden av Astarte-billedet som du
skal hugge ned. 27 Da tok Gideon ti av sine tjenere
med sig og gjorde som Herren hadde sagt til ham; og
da han av frykt for sin slekt og for mennene i byen ikke
torde gjøre det om dagen, gjorde han det om natten.
28 Da mennene i byen stod op tidlig om morgenen,
fikk de se at Ba'als alter var nedrevet, og at Astarte-
billedet som stod ved siden av, var hugget ned, og at
den andre okse var ofret på det alter som var bygget.
29 Da sa de sig imellem: Hvem har gjort dette? Og de
spurte og ransaket, og de sa: Gideon, Joas' sønn, har
gjort det. 30 Da sa mennene i byen til Joas: Før din
sønn ut, han skal dø! Han har revet ned Ba'als alter, og
han har omhugget Astarte-billedet som stod ved siden
av. 31 Men Joas sa til alle dem som stod omkring ham:
Vil I stride for Ba'al, vil I hjelpe ham? Den som strider
for ham, skal miste livet innen imorgen. Er han Gud,
da la ham stride for sig selv, siden de har revet ned
hans alter. 32 Den dag fikk Gideon navnet Jerubba'al,
fordi de sa: La Ba'al stride mot ham, fordi han har revet
ned hans alter. 33 Og alle midianittene og amalekittene
og Østens barn slo sig sammen og drog over Jordan,
og de leiret sig i Jisre'el-dalen. 34 Men Herrens Ånd
kom over Gideon; han støtte i basunen, og Abieser-
ætten samlet sig og fulgte ham. 35 Og han sendte bud
omkring i hele Manasse, og de samlet sig også og
fulgte ham; og han sendte bud til Aser og til Sebulon
og til Naftali, og de drog dem i møte. 36 Da sa Gideon
til Gud: Dersom du vil frelse Israel ved min hånd, som
du har sagt, 37 så legger jeg nu denne avklippede ull
på treskeplassen; dersom det da kommer dugg på
ullen alene, og hele marken er tørr, da vet jeg at du vil
frelse Israel ved min hånd, som du har sagt. 38 Og
således blev det; da han den næste morgen stod tidlig
op og krystet ullen, krystet han ut dugg av den, en
skål full av vann. 39 Og Gideon sa til Gud: La ikke
din vrede optendes mot mig, om jeg taler ennu en
gang! Jeg vilde bare få gjøre én prøve til med ullen! La
ullen alene være tørr, og la det være dugg over hele
marken! 40 Og natten efter gjorde Gud således; ullen
alene var tørr, men over hele marken var det dugg.

7 Og Jerubba'al, det er Gideon, og alt folket som var
med ham, tok tidlig ut og leiret sig ved Harodkilden;
men midianittenes leir lå nordenfor, fra More-høiden
og ned i dalen. 2 Da sa Herren til Gideon: Du har for
mange folk med dig til at jeg skulde gi midianittene i
deres hånd; for da kunde Israel rose sig mot mig og si:
Min egen hånd har frelst mig. 3 La nu utrope for folket:
Den som er fryktsom og redd, kan vende om og fare
hjem igjen fra Gileadfjellet! Da vendte to og tyve tusen
av folket om, og ti tusen blev igjen. 4 Men Herren sa til
Gideon: Ennu er det for mange folk; la dem gå ned til
vannet, så vil jeg prøve dem for dig der, og den som
jeg sier skal gå med dig, han skal gå med dig; men
hver den som jeg sier ikke skal gå med dig, skal ikke
gå. 5 Så lot han folket gå ned til vannet, og Herren sa
til Gideon: Alle som lepjer vannet i sig med tungen
likesom hunden, skal du stille for sig selv, og likeså alle
som legger sig på kne for å drikke. 6 Og tallet på dem
som lepjet med hånden til munnen, var tre hundre;
men hele resten av folket la sig på kne og drakk av
vannet. 7 Da sa Herren til Gideon: Med de tre hundre
mann som lepjet, vil jeg frelse eder og gi midianittene i
din hånd; men resten av folket kan gå hver til sitt. 8 Så
tok de til sig folkets matforråd og deres basuner, og
alle de andre Israels menn lot han fare hver til sitt telt;
men de tre hundre mann lot han bli igjen hos sig. Og
midianittenes leir var lenger nede i dalen. 9 Og samme
natt sa Herren til ham: Stå op og dra ned imot leiren!
Jeg har gitt den i din hånd. 10 Men er du redd for å dra
ned, så gå med din tjener Pura ned til leiren 11 Og hør
efter hvad de sier; så skal du kjenne dig så sterk at du
tør dra ned imot leiren. Og han og hans tjener Pura
gikk ned til de krigsfolk som holdt vakt ytterst i leiren.
12 Men midianittene og amalekittene og alle Østens
barn lå der i dalen så tett som gresshopper, og det var
ikke tall på deres kameler; de var tallrike som sanden
på havets bredd. 13 Med det samme Gideon kom, var
der en mann som fortalte en annen en drøm og sa: Jeg
hadde en drøm, og se, et byggbrød kom rullende imot
midianittenes leir, og da det kom til teltet, støtte det til
det, så det falt; det kastet det over ende, og teltet lå
der. 14 Da svarte den andre og sa: Dette er ikke noget
annet enn israelitten Gideons, Joas' sønns sverd; Gud
har gitt midianittene og hele leiren i hans hånd. 15 Og
da Gideon hørte denne drøm fortalt og hvorledes den
blev tydet, tilbad han. og han vendte tilbake til Israels
leir og sa: Stå op! Herren har gitt midianittenes leir i
eders hånd. 16 Og han delte de tre hundre mann i tre
flokker og gav dem alle sammen basuner i hendene og
tomme krukker, og inne i krukkene var det fakler. 17

Og han sa til dem: I skal se på mig og gjøre som jeg;
når jeg kommer til utkanten av leiren, så skal I gjøre
som jeg gjør. 18 Når jeg støter i basunen, jeg og alle
de som er med mig, da skal også I støte i basunene
rundt omkring hele leiren og rope: For Herren og for
Gideon! 19 Så kom Gideon og hundre mann som
var med ham, til utkanten av leiren ved begynnelsen
av den mellemste nattevakt; de hadde just satt ut
vaktpostene. Og de støtte i basunene og slo i stykker
krukkene som de hadde i hånden. 20 Og alle de tre
flokker støtte i basunene og slo i stykker krukkene;
med venstre hånd grep de faklene og med høire hånd
basunene og støtte i dem og ropte: Sverd for Herren
og for Gideon! 21 Og de blev stående hver på sitt sted
rundt omkring leiren; da begynte alle i leiren å løpe
og skrike og flykte. 22 Og de støtte i de tre hundre
basuner, og Herren vendte den enes sverd imot den
andre i hele leiren; og de som var i leiren, flyktet til
Bet-Hasitta bortimot Serera, til elvebredden ved Abel-
Mehola forbi Tabbat. 23 Og Israels menn av Naftali
og av Aser og av hele Manasse blev kalt til våben
og forfulgte midianittene. 24 Og Gideon sendte bud
omkring på hele Efra'im-fjellet og lot si: Dra ned imot
midianittene og avsteng dem fra vannene like til Bet-
Bara og Jordan! Så blev da hver mann i Efra'im kalt til
våben, Og de stengte veien til vannene like til Bet-
Bara og Jordan. 25 De tok to av midianittenes fyrster,
Oreb og Se'eb, og de drepte Oreb på Orebs klippe,
og Se'eb drepte de i Se'ebs vinperse; så forfulgte de
midianittene. Orebs og Se'ebs hoder hadde de med
sig til Gideon på den andre side av Jordan.

8 Og Efra'ims menn sa til ham: Hvad har du gjort
imot oss! Hvorfor sendte du ikke bud efter oss da
du drog i strid mot midianittene? Og de gikk sterkt
i rette med ham. 2 Men han sa til dem: Hvad har
jeg gjort her som kan lignes med det I har gjort? Er
ikke Efra'ims efterhøst bedre enn Abiesers vinhøst?
3 I eders hånd gav Gud midianittenes fyrster, Oreb
og Se'eb, og hvad har jeg maktet å gjøre som kan
lignes med det I har gjort? Da han talte således, la
deres vrede sig, og de lot ham være i fred. 4 Gideon
kom til Jordan og gikk over, han og de tre hundre
mann som var med ham, trette som de var blitt ved å
forfølge fienden. 5 Da sa han til mennene i Sukkot:
Kjære, gi de folk som følger mig, nogen brød! De er
trette, og jeg holder på å forfølge Sebah og Salmunna,
midianittenes konger. 6 Men høvdingene i Sukkot sa:
Har du da alt Sebahs og Salmunnas hender i din hånd,
så vi skulde gi din hær brød? 7 Da sa Gideon: Nuvel,
når Herren gir Sebah og Salmunna i min hånd, da vil
jeg treske eders kjøtt med ørkenens torner og med
tistler. 8 Og han drog derfra op til Pnuel og talte til
dem på samme måte; men mennene i Pnuel svarte
ham som mennene i Sukkot hadde svart. 9 Da sa
han til dem og: Når jeg kommer vel hjem igjen, vil jeg
rive ned dette tårn. 10 Men Sebah og Salmunna lå i
Karkor med sine hærer, omkring femten tusen mann;
det var alt som var igjen av hele østerlendingenes
hær; men de falne var hundre og tyve tusen mann som
kunde dra sverd. 11 Og Gideon drog op ad teltboernes
vei østenfor Nobah og Jogbea; og han slo hæren
mens den var trygg. 12 Sebah og Salmunna flyktet,
og han forfulgte dem; og han tok begge midianittenes
konger, Sebah og Salmunna, til fange og skremte fra
hverandre hele hæren. 13 Og Gideon, Joas' sønn,
vendte tilbake fra striden, fra Heres-skaret. 14 Og han
fikk fatt på en ung mann som hørte hjemme i Sukkot,
og spurte ham ut; og han skrev op for ham høvdingene
og de eldste i Sukkot, syv og sytti mann. 15 Og han
kom til mennene Sukkot og sa: Se, her er Sebah og
Salmunna, for hvis skyld I hånte mig og sa: Har du
da alt Sebahs og Salmunnas hender i din hånd, så
vi skulde gi dine trette menn brød? 16 Og han grep
byens eldste, og han tok ørkenens torner og tistler
og tuktet med dem mennene i Sukkot. 17 Og tårnet i
Pnuel rev han ned og slo ihjel byens menn. 18 Og han
sa til Sebah Og Salmunna: Hvordan så de ut de menn
som I slo ihjel på Tabor? Og de sa: De var som du,
hver av dem som en kongesønn å se til. 19 Da sa han:
Det var mine brødre, min mors sønner; så sant Herren
lever, dersom I hadde latt dem leve, skulde jeg ikke
slått eder ihjel. 20 Og han sa til Jeter, sin førstefødte
sønn: Kom og slå dem ihjel! Men gutten drog ikke
sitt sverd; han var redd, fordi han var ennu bare en
gutt. 21 Da sa Sebah og Salmunna: Kom selv og hugg
oss ned! For som mannen er, så er hans styrke. Så
gikk Gideon frem og slo Sebah og Salmunna ihjel,
og han tok de halvmåner som deres kameler hadde
om halsen. 22 Da sa Israels menn til Gideon: Hersk
over oss, både du og din sønn og din sønnesønn!
For du har frelst oss av midianittenes hånd. 23 Men
Gideon sa til dem: Jeg vil ikke herske over eder, og
min sønn skal ikke herske over eder; Herren skal
herske over eder. 24 Og Gideon sa til dem: Jeg vil
be eder om noget: at I alle vil gi mig de ringer I har
tatt til bytte! For midianittene gikk med gullringer; de
var ismaelitter. 25 Og de sa: Vi vil gjerne gi dig dem.
Og de bredte ut et klæde, og på det kastet hver av
dem de ringer han hadde tatt til bytte. 26 Og vekten av
de gullringer han hadde bedt om, var et tusen og syv
hundre sekel gull foruten de halvmåner og øresmykker
og purpurklær som midianittenes konger hadde på sig,
og foruten de kjeder som deres kameler hadde om
halsen. 27 Og Gideon gjorde en livkjortel av gullet og

stilte den op i sin by i Ofra; og hele Israel drev der
avgudsdyrkelse med den; og den blev en snare for
Gideon og hans hus. 28 Således blev midianittene
ydmyket under Israels barn, og de løftet ikke mere sitt
hode, og landet hadde ro i firti år, så lenge Gideon
levde. 29 Så drog Jerubba'al, Joas' sønn, hjem til sitt
hus og blev boende der. 30 Gideon hadde sytti sønner
som var kommet av hans lend; for han hadde mange
hustruer. 31 Og han hadde en medhustru som bodde i
Sikem; med henne fikk han også en sønn og kalte
ham Abimelek. 32 Og Gideon, Joas' sønn, døde i
høi alder og blev begravet i sin far Joas' grav i Ofra,
som tilhørte Abiesers ætt. 33 Men da Gideon var død,
begynte Israels barn igjen å drive avgudsdyrkelse med
Ba'alene, og de tok sig Ba'al-Berit til gud. 34 Israels
barn kom ikke i hu Herren sin Gud, som hadde frelst
dem av alle deres fienders hånd rundt omkring, 35 og
heller ikke viste de Jerubba'als, Gideons, hus nogen
kjærlighet til gjengjeld for alt det gode han hadde gjort
mot Israel.

9 Og Abimelek, Jerubba'als sønn, drog til Sikem, til
sin mors brødre; og han talte til dem og til hele sin
morfars slekt og sa: 2 Tal til alle Sikems menn og si:
Hvad er best for eder, at sytti menn, alle Jerubba'als
sønner, hersker over eder, eller at én mann hersker
over eder? Og kom i hu at jeg er av samme kjød og
blod som I! 3 Da sa hans mors brødre alt dette om
ham til alle Sikems menn; og deres hu vendte sig til
Abimelek, for de tenkte: Han er jo vår bror. 4 Så gav
de ham sytti sekel sølv fra Ba'al-Berits tempel; for dem
leide Abimelek nogen løse og frekke menn, og de
fulgte ham. 5 Og han kom til sin fars hus i Ofra og slo
ihjel sine brødre, Jerubba'als sønner, sytti mann på én
sten; men Jotam, Jerubba'als yngste sønn, blev igjen,
for han hadde skjult sig. 6 Da samlet alle Sikems menn
sig og alle de som bodde i Millo, og de gikk avsted
og gjorde Abimelek til konge ved minnesmerkets ek
i Sikem. 7 Da Jotam fikk vite dette, gikk han op på
toppen av Gerisim-fjellet; der stod han og ropte høit
og sa til dem: Hør på mig, I Sikems menn! Så skal
Gud høre på eder. 8 Det hendte engang at trærne
vilde salve sig en konge, og de sa til oljetreet: Vær
konge over oss! 9 Men oljetreet sa til dem: Skulde jeg
gi avkall på min fedme, som Gud og mennesker ærer
mig for, og gi mig til å svaie over trærne? 10 Da sa
trærne til fikentreet: Kom du og vær konge over oss!
11 Men fikentreet sa til dem: Skulde jeg gi avkall på
min sødme og min gode frukt og gi mig til å svaie over
trærne? 12 Da sa trærne til vintreet: Kom du og vær
konge over oss! 13 Men vintreet sa til dem: Skulde jeg
gi avkall på min most, som gleder Gud og mennesker,
og gi mig til å svaie over trærne? 14 Da sa alle trærne
til tornebusken: Kom du og vær konge over oss! 15
Og tornebusken sa til trærne: Dersom det er eders
opriktige mening at I vil salve mig til konge over eder,
da kom og søk ly i min skygge! Men hvis ikke, da
skal det utgå ild fra tornebusken og fortære Libanons
sedertrær. 16 Så hør nu: Dersom I har gått opriktig og
ærlig frem ved å gjøre Abimelek til konge, og dersom I
har gjort vel imot Jerubba'al og hans hus, og dersom I
har gjengjeldt ham det han gjorde 17 dengang min
far stred for eder og vågde sitt liv og frelste eder av
midianittenes hånd 18 - men I har idag reist eder imot
min fars hus og slått ihjel hans sønner, sytti mann på
én sten, og gjort hans trælkvinnes sønn, Abimelek, til
konge over Sikems menn, fordi han er eders bror - 19
dersom I nu idag har gått opriktig og ærlig frem imot
Jerubba'al og hans hus, da gled eder over Abimelek,
og da glede også han sig over eder! 20 Men hvis
ikke, da gå det ut ild fra Abimelek og fortære Sikems
borgere og dem som bor i Millo, og ild fra Sikems menn
og fra dem som bor i Millo, og fortære Abimelek. 21 Så
tok Jotam flukten, og han undkom og drog til Be'er; der
slo han sig ned, så han kunde være i sikkerhet for sin
bror Abimelek. 22 Abimelek regjerte over Israel i tre år.
23 Da sendte Gud en ond ånd, som satte splid mellem
Abimelek og Sikems menn, og Sikems menn falt fra
Abimelek. 24 Dette skjedde forat voldsgjerningen mot
Jerubba'als sytti sønner skulde komme over Abimelek
og deres blod hevnes på ham, deres bror, som hadde
slått dem ihjel, og på Sikems menn, som hadde støttet
ham, så han kunde slå sine brødre ihjel. 25 Og Sikems
menn la folk på lur mot ham øverst oppe på fjellene, og
de plyndret enhver som drog forbi dem på veien; dette
blev sagt Abimelek. 26 Så kom Ga'al, Ebeds sønn, og
hans brødre og drog inn i Sikem; og Sikems menn
satte lit til ham. 27 De gikk ut på marken og høstet
sine vingårder og perset druene og holdt gledesfest;
så gikk de inn i sin guds hus og åt og drakk og bante
Abimelek. 28 Og Ga'al, Ebeds sønn, sa: Hvem er
Abimelek, og hvad er Sikem, at vi skulde tjene ham?
Er han ikke Jerubba'als sønn, og Sebul hans foged?
Tjen de menn som stammer fra Hemor, Sikems far!
Men hvorfor skulde vi tjene denne? 29 Hadde jeg bare
dette folk i min hånd, så skulde jeg nok få Abimelek
bort. Og han sa: Øk din hær, Abimelek, og dra ut!
30 Da Sebul, byens høvedsmann, hørte hvad Ga'al,
Ebeds sønn, hadde sagt, optendtes hans vrede, 31 og
han sendte hemmelig bud til Abimelek og lot si: Ga'al,
Ebeds sønn, og hans brødre er kommet til Sikem, og
de egger byen op imot dig. 32 Bryt nu op ved nattetid
med de folk du har hos dig, og legg dig i bakhold på
marken, 33 og tidlig imorgen, så snart solen står op,
bryt da frem og overfall byen! Da vil han og de folk han

har hos sig, dra ut mot dig, og du kan gjøre med ham
som du får leilighet til. 34 Så brøt Abimelek op om
natten med alle de folk han hadde hos sig, og de la sig
i bakhold mot Sikem i fire hoper. 35 Nu kom Ga'al,
Ebeds sønn, ut og stilte sig i byporten, og Abimelek og
de folk han hadde hos sig, brøt frem fra bakholdet. 36
Da Ga'al så folkene, sa han til Sebul: Se, det kommer
folk ned fra fjelltoppene! Men Sebul sa til ham: Det er
skyggen av fjellene du tar for folk. 37 Men Ga'al sa
atter: Jo, det kommer folk ned fra midtfjellet, og én hop
kommer på veien som fører til trollmanns-eken. 38 Da
sa Sebul til ham: Hvor er nu dine store ord, du som sa:
Hvem er Abimelek, at vi skulde tjene ham? Der er jo
de folk du foraktet! Gå nu ut og strid imot dem! 39 Da
drog Ga'al ut, og Sikems menn fulgte ham, og de stred
imot Abimelek. 40 Men Abimelek slo ham på flukt og
forfulgte ham, og det blev et stort mannefall helt bort
til byporten. 41 Og Abimelek gav sig til i Aruma, og
Sebul drev Ga'al og hans brødre bort, så de ikke blev
boende lenger i Sikem. 42 Den næste dag gikk folket
ut på marken; det fikk Abimelek vite. 43 Da tok han
og delte sine folk i tre hoper og la sig i bakhold på
marken; og da han så at folket kom ut av byen, rykket
han imot dem og slo dem. 44 Abimelek og de hoper
som var med ham, overfalt byen og stilte sig i porten,
og de to hoper overfalt alle dem som var på marken,
og slo dem. 45 Og Abimelek stred imot byen hele den
dag og inntok byen, og folket som var der, slo han
ihjel; og han rev byen ned og strødde salt over den. 46
Da mennene i Sikems borg hørte det, gikk de alle inn i
tårnet som hørte til El-Berits tempel. 47 Så snart det
blev meldt Abimelek at alle mennene i Sikems borg
hadde samlet sig, 48 gikk han op på Salmon-fjellet
med alle de folk han hadde hos sig. Han tok en øks
i hånden og hugg grener av trærne, tok dem op, la
dem på skulderen og sa til de folk som var med ham:
Skynd eder og gjør like ens som I så jeg gjorde! 49 Da
hugg alle folkene også hver sin bør med grener og
gikk efter Abimelek; så la de grenene opefter tårnet
og satte med dem ild på tårnet. Således omkom alle
innbyggerne i Sikems borg, omkring tusen, menn og
kvinner. 50 Derefter drog Abimelek til Tebes, og han
kringsatte byen og inntok den. 51 Midt i byen var det et
fast tårn; dit flyktet alle menn og kvinner, alle borgerne
i byen, og de stengte efter sig og steg op på tårnets
tak. 52 Så kom Abimelek til tårnet og kringsatte det;
han gikk nær til tårnets inngang for å sette ild på det.
53 Da var det en kvinne som kastet en kvernsten ned
på hans hode og knuste hans hjerneskall. 54 Abimelek
ropte i hast på svennen som bar hans våben, og sa til
ham: Dra ditt sverd og drep mig, så de ikke skal si
om mig: En kvinne slo ham ihjel! Så stakk svennen
sverdet igjennem ham og han døde. 55 Da nu Israels
menn sa at Abimelek var død, gikk de hver hjem til
sitt. 56 Således gjengjeldte Gud all den ondskap som
Abimelek gjorde mot sin far dengang han slo sine sytti
brødre ihjel. 57 Og all den ondskap som Sikems menn
hadde gjort, lot Gud komme tilbake over deres hode,
og Jotams, Jerubba'als sønns forbannelse rammet
dem.

10 Efter Abimelek stod Tola frem og frelste Israel;
han var sønn av Pua, Dodos sønn, av Issakars
stamme, og bodde i Samir på Efra'im-fjellet. 2 Han
dømte Israel i tre og tyve år, og han døde og blev
begravet i Samir. 3 Efter ham stod gileaditten Ja'ir
frem og dømte Israel i to og tyve år. 4 Han hadde
tretti sønner, som red på tretti asenfoler og hadde tretti
byer; disse kalles den dag idag Ja'irs byer; de ligger
i Gileads land. 5 Og Ja'ir døde og blev begravet i
Kamon. 6 Og Israels barn gjorde atter det som var ondt
i Herrens øine, og dyrket Ba'alene og Astarte-billedene
og Arams guder og Sidons guder og Moabs guder
og ammonittenes guder og filistrenes guder; de forlot
Herren og tjente ham ikke. 7 Da optendtes Herrens
vrede mot Israel, og han solgte dem i filistrenes hånd
og i ammonittenes hånd, 8 og de begynte i samme
år å trenge og undertrykke Israels barn; i atten år
trengte de alle Israels barn som bodde på hin side
Jordan, i amorittenes land, i Gilead. 9 Og Ammons
barn satte også over Jordan for å stride mot Juda og
mot Benjamin og mot Efra'ims hus; og Israel kom i stor
trengsel. 10 Da ropte Israels barn til Herren og sa: Vi
har syndet mot dig; vi har forlatt vår Gud og dyrket
Ba'alene. 11 Og Herren sa til Israels barn: Har jeg ikke
frelst eder fra egypterne og amorittene og Ammons
barn og filistrene? 12 Og da sidonierne og Amalek
og Maon undertrykte eder, og I ropte til mig, frelste
jeg eder av deres hånd. 13 Men I forlot mig og dyrket
andre guder; derfor vil jeg ikke frelse eder mere. 14
Gå bort og rop til de guder I har valgt eder! La dem
frelse eder, nu da I er i slik trengsel! 15 Da sa Israels
barn til Herren: Vi har syndet! Gjør med oss hvad der
tykkes dig godt; bare du vil frelse oss denne gang!
16 Og de hadde de fremmede guder bort fra sig og
tjente Herren; da kunde han ikke tåle å se på Israels
nød. 17 Og Ammons barn blev kalt til våben og leiret
sig i Gilead; og Israels barn samlet sig og leiret sig i
Mispa. 18 Da sa krigsfolket, høvdingene i Gilead, til
hverandre: Hvor er den mann som vil gå først i striden
mot Ammons barn? Han skal være høvding over alle
som bor i Gilead.

11 Gileaditten Jefta var en veldig krigsmann. Men
han var sønn av en skjøge; hans far var Gilead.

2 Med sin hustru hadde Gilead også sønner; og da
hustruens sønner blev store, jaget de Jefta bort og sa
til ham: Du skal ingen arvelodd ha i vår fars hus, for du
er sønn av en fremmed kvinne. 3 Da flyktet Jefta for
sine brødre og bosatte sig i landet Tob; og der samlet
sig en flokk løse menn om Jefta og var med ham på
hans tog. 4 Nogen tid efter begynte Ammons barn
krig mot Israel. 5 Og da Ammons barn bar våben mot
Israel, gikk de eldste i Gilead avsted for å hente Jefta
fra landet Tob. 6 Og de sa til Jefta: Kom og bli vår
fører, så vil vi stride mot Ammons barn. 7 Men Jefta sa
til de eldste i Gilead: Var det ikke I som hatet mig og
jaget mig bort fra min fars hus? Hvorfor kommer I da til
mig, nu I er i trengsel? 8 De eldste i Gilead svarte:
Derfor er det jo vi nu kommer til dig igjen; du må gå
med oss og stride mot Ammons barn, så skal du være
høvding over oss, over alle som bor Gilead. 9 Da sa
Jefta til de eldste i Gilead: Dersom I nu får mig med
eder tilbake for å stride mot Ammons barn, og Herren
gir dem i min vold, så er det jeg som skal være eders
høvding! 10 Og de eldste i Gilead sa til Jefta: Herren
skal være vidne mellem oss. Han straffe oss dersom vi
ikke gjør som du sier! 11 Så gikk Jefta med de eldste i
Gilead, og folket gjorde ham til sin høvding og fører.
Og Jefta gjentok i Mispa alle sine ord for Herrens åsyn.
12 Så sendte Jefta bud til ammonittenes konge og lot
si: Hvad vil du mig, siden du kommer til mig og fører
krig mot mitt land? 13 Da sa ammonittenes konge
til Jeftas sendebud: Fordi Israel, da de drog op fra
Egypten, tok mitt land like fra Arnon til Jabbok og til
Jordan; gi det nu tilbake med det gode! 14 Men Jefta
sendte atter bud til ammonittenes konge 15 og lot si til
ham: Så sier Jefta: Israel har ikke tatt Moabs land eller
ammonittenes land. 16 For da de drog op fra Egypten,
vandret Israel i ørkenen til det Røde Hav og kom til
Kades. 17 Da sendte Israel bud til Edoms konge og lot
si: La mig få dra gjennem ditt land! Men Edoms konge
hørte ikke på dem. Også til Moabs konge sendte de
bud; men han vilde heller ikke. Så blev Israel i Kades.
18 Siden vandret de i ørkenen og drog utenom Edoms
land og Moabs land og kom frem østenfor Moabs
land og leiret sig på hin side Arnon; men de kom ikke
inn i Moabs land, for Arnon er Moabs grense. 19 Så
sendte Israel bud til Sihon, amorittenes konge, kongen
i Hesbon, og Israel lot ham si: La oss få dra gjennem
ditt land, så vi kan komme dit vi skal! 20 Men Sihon
hadde ikke så god tro til Israel at han torde la dem
dra gjennem sitt land; han samlet alt sitt folk, og de
leiret sig i Jahsa, og han angrep Israel. 21 Og Herren,
Israels Gud, gav Sihon og alt hans folk i Israels hånd,
og de slo dem; og Israel inntok hele det land som
tilhørte amorittene, det folk som bodde der; 22 hele
amorittenes land inntok de like fra Arnon til Jabbok og
fra ørkenen til Jordan. 23 Så har nu Herren, Israels
Gud, drevet amorittene bort for sitt folk Israel; og nu vil
du ta dets land i eie? 24 Er det ikke så at hvad din gud
Kamos lar dig få, det tar du i eie, og alt hvad Herren
vår Gud rydder for oss, det tar vi i eie? 25 Er da du
bedre enn Balak, Sippors sønn, Moabs konge? Trettet
vel han med Israel eller førte krig mot dem? 26 Nu har
Israel bodd tre hundre år i Hesbon og de byer som
hører det til, og i Aroer med tilhørende byer og i alle
de byer som ligger ved Arnons bredder; hvorfor har
I da ikke tatt dem igjen i all denne tid? 27 Jeg har
ikke gjort dig noget ondt, men du gjør nu urett mot
mig ved å angripe mig; Herren, han som er dommer,
han skal dømme idag mellem Israels barn og Ammons
barn. 28 Men ammonittenes konge hørte ikke på de
ord som Jeftas sendebud bar frem til ham. 29 Da kom
Herrens Ånd over Jefta, og han drog gjennem Gilead
og Manasse; så drog han frem til Mispa i Gilead; og
fra Mispa i Gilead drog han frem mot Ammons barn.
30 Og Jefta gjorde et løfte til Herren og sa: Dersom du
gir Ammons barn i min hånd, 31 da skal den som går
ut av døren til mitt hus og møter mig, når jeg kommer
uskadd tilbake fra Ammons barn, da skal den høre
Herren til; jeg skal ofre ham til brennoffer. 32 Så drog
Jefta frem mot Ammons barn og stred mot dem, og
Herren gav dem i hans hånd; 33 han slo dem og tok
fra dem landet fra Aroer til bortimot Minnit, tyve byer,
og like til Abel-Keramim; det blev et svært mannefall,
og Ammons barn blev ydmyket under Israels barn. 34
Da Jefta kom hjem til sitt hus i Mispa, da gikk hans
datter ut imot ham med trommer og dans; hun var hans
eneste barn, foruten henne hadde han hverken sønn
eller datter. 35 Med det samme han fikk se henne,
sønderrev han sine klær og sa: Akk, min datter, hvilken
sorg du volder mig, hvilken ulykke du fører over mig!
Jeg har gjort et løfte til Herren, og jeg kan ikke ta det
tilbake. 36 Da sa hun til ham: Min far! Har du gjort et
løfte til Herren, så gjør med mig som du har lovt, siden
Herren lot dig få hevn over dine fiender, Ammons barn!
37 Så sa hun til sin far: Bare én ting vil jeg be dig om:
La mig være fri to måneder, så jeg kan gå ned på
fjellene og gråte over min jomfrustand sammen med
mine venninner. 38 Og han sa: Gjør så! Så lot han
henne være fri to måneder; og hun gikk avsted med
sine venninner og gråt over sin jomfrustand på fjellene.
39 Og da to måneder var omme, kom hun tilbake til sin
far, og han gjorde med henne efter det løfte han hadde
gjort; og hun hadde ikke visst av mann. Så blev det en
skikk i Israel: 40 År for år går Israels døtre avsted for å
prise Jeftas, gileadittens datter fire dager om året.

12 Efra'ims menn blev kalt til våben og drog mot
nord; og de sa til Jefta: Hvorfor sendte du ikke
bud efter oss da du drog avsted for å stride mot
Ammons barn? Nu vil vi sette ild på huset du bor i.
2 Da sa Jefta til dem: Jeg og mitt folk lå i en hård
strid med Ammons barn; da kalte jeg på eder, men I
hjalp mig ikke mot dem; **3** og da jeg så at I ikke vilde
hjelpe, satte jeg mitt liv på spill og drog avsted mot
Ammons barn, og Herren gav dem i min hånd. Hvorfor
kommer I da farende mot mig idag og vil stride mot
mig? **4** Derefter samlet Jefta alle Gileads menn og
stred imot Efra'im, og Gileads menn slo Efra'im; for de
hadde sagt: Rømlinger fra Efra'im er I gileaditter midt i
Efra'im og midt i Manasse. **5** Og gileadittene stengte
vadestedene over Jordan for Efra'im; og hver gang
det kom en efra'imitt som hadde flyktet fra slaget og
sa: La mig slippe over, da sa Gileads menn til ham:
Er du en efra'imitt? Han svarte: Nei. **6** Da sa de til
ham: Si sjibbolet! Men han sa sibbolet, for han kunde
ikke uttale det riktig. Så grep de ham og slo ham ihjel
ved Jordans vadesteder; og det falt dengang to og firti
tusen av Efra'im. **7** Jefta dømte Israel i seks år; og
gileaditten Jefta døde og blev begravet i en av Gileads
byer. **8** Efter ham var Ibsan fra Betlehem dommer i
Israel. **9** Han hadde tretti sønner; tretti døtre giftet han
bort, og tretti døtre førte han hjem som hustruer for
sine sønner; og han dømte Israel i syv år. **10** Og Ibsan
døde og blev begravet i Betlehem. **11** Efter ham var
sebulonitten Elon dommer i Israel; han dømte Israel i ti
år. **12** Og sebulonitten Elon døde og blev begravet i
Ajalon i Sebulons land. **13** Efter ham var piratonitten
Abdon, Hillels sønn, dommer i Israel. **14** Han hadde
firti sønner og tretti sønnesønner, som red på sytti
asenfoler; han dømte Israel i åtte år. **15** Og piratonitten
Abdon, Hillels sønn, døde og blev begravet i Piraton i
Efra'ims land, på Amalekitter-fjellet.

13 Men Israels barn gjorde atter det som var ondt
i Herrens øine; og Herren gav dem i filistrenes
hånd i firti år. **2** Der var en mann fra Sora av danittenes
ætt, han hette Manoah; hans hustru var ufruktbar og
hadde aldri hatt barn. **3** Og Herrens engel åpenbarte
sig for kvinnen og sa til henne: Se, du er ufruktbar og
har aldri hatt barn; men du skal bli fruktsommelig og
føde en sønn. **4** Så ta dig nu i vare og drikk ikke vin
eller sterk drikk og et ikke noget urent! **5** For nu skal
du bli fruktsommelig og føde en sønn, og det skal ikke
komme rakekniv på hans hode, for barnet skal være
en Guds nasireer fra mors liv; og han skal begynne å
frelse Israel fra filistrenes hånd. **6** Og kvinnen kom
og sa til sin mann: En Guds mann kom til mig; han
var å se til som Guds engel, såre forferdelig; men
jeg spurte ham ikke hvorfra han var, og han sa mig
ikke sitt navn. **7** Men han sa til mig: Nu skal du bli
fruktsommelig og føde en sønn; drikk nu ikke vin eller
sterk drikk og et ikke noget urent! For barnet skal være
en Guds nasireer fra mors liv og til sin dødsdag. **8** Da
bad Manoah til Herren og sa: Hør mig, Herre! La den
Guds mann som du sendte, komme til oss igjen og
lære oss hvad vi skal gjøre med det barn som skal
fødes! **9** Og Gud hørte Manoahs bønn; og Guds engel
kom atter til kvinnen, mens hun satt ute på marken,
og Manoah, hennes mann, ikke var med henne. **10**
Da skyndte kvinnen sig og løp hjem og fortalte det
til sin mann og sa: Nu har han vist sig for mig igjen
den mann som kom til mig her om dagen. **11** Manoah
stod op og fulgte efter sin hustru, og da han kom til
mannen, sa han til ham: Er du den mann som talte til
min kone? Han svarte: Ja. **12** Og Manoah sa: Når nu
dine ord går i opfyllelse, hvorledes skal vi da bære oss
at med barnet, og hvad skal vi gjøre med ham? **13** Da
sa Herrens engel til Manoah: Alt det jeg har nevnt for
kvinnen, skal hun ta sig i vare for. **14** Hun skal ikke ete
noget av det som kommer av vintreet, og ikke drikke
vin eller sterk drikk og ikke ete noget urent; alt det jeg
har pålagt henne, skal hun holde sig efter. **15** Da sa
Manoah til Herrens engel: Kan vi ikke få dig til å bli
en stund her, sa vi kan lage til et kje for dig! **16** Men
Herrens engel sa til Manoah: Om du får mig til å bli, så
eter jeg allikevel ikke av din mat; men vil du stelle til et
brennoffer, så skal du ofre det til Herren. For Manoah
visste ikke at det var Herrens engel. **17** Da sa Manoah
til Herrens engel: Hvad er ditt navn? - så vi kan ære
dig når dine ord går i opfyllelse. **18** Men Herrens engel
sa til ham: Hvorfor spør du om mitt navn? - Det er et
underlig navn! **19** Så tok Manoah kjeet og matofferet
og ofret det på berget til Herren. Da lot han et under
skje mens Manoah og hans hustru så på det: **20** Da
luen steg op fra alteret mot himmelen, fór Herrens
engel op i alterets lue mens Manoah og hans hustru
så på det, og de falt på sitt ansikt til jorden. **21** Siden
viste Herrens engel sig ikke mere for Manoah og hans
hustru; da forstod Manoah at det var Herrens engel.
22 Og Manoah sa til sin hustru: Vi må visselig dø; vi
har sett Gud. **23** Men hans hustru sa til ham: Dersom
Herren hadde lyst til å drepe oss, så hadde han ikke
tatt imot brennoffer og matoffer av vår hånd og ikke latt
oss se alt dette og ikke nu latt oss høre sådant. **24** Og
kvinnen fødte en sønn og gav ham navnet Samson;
og gutten vokste op, og Herren velsignet ham. **25** Og
Herrens Ånd begynte å drive ham, mens han var i
Dans leir mellem Sora og Estaol.

14 Engang gikk Samson ned til Timnata; der så han
en kvinne, en av filistrenes døtre. **2** Da han kom
tilbake derfra, fortalte han det til sin far og mor og sa:

Jeg så en kvinne i Timnata, en av filistrenes døtre;
henne må I la mig få til hustru! 3 Da sa hans far og
mor til ham: Er det da ikke nogen kvinne blandt dine
frenders døtre eller i hele mitt folk siden du vil avsted
og ta en hustru blandt de uomskårne filistrer? Men
Samson sa til sin far: Henne må du la mig få! Det er
henne jeg synes om. 4 Hans far og mor visste ikke at
dette kom fra Herren; for han søkte en leilighet til strid
med filistrene - på den tid hersket filistrene over Israel.
5 Så gikk Samson og hans far og mor ned til Timnata,
og da de kom til vingårdene ved Timnata, da fór en
ung løve brølende mot ham. 6 Da kom Herrens Ånd
over ham, og han slet den i stykker som det skulde
være et kje, enda kan ikke hadde noget i hånden;
men han fortalte ikke sin far eller sin mor hvad han
hadde gjort. 7 Så gikk han ned og talte med kvinnen,
og Samson syntes godt om henne. 8 Nogen tid efter
drog han ned igjen for å gifte sig med henne; så tok
han av veien og vilde se efter løvens åtsel; da var
der en bisverm i løvens kropp, og honning. 9 Han tok
honningen ut og holdt den i sine hender og åt mens
han gikk, og da han kom til sin far og mor, gav han
dem med sig, og de åt; men han fortalte dem ikke at
det var av løvens kropp han hadde tatt honningen.
10 Da nu hans far var kommet ned til kvinnen, gjorde
Samson et gjestebud der; for således pleide de unge
menn å gjøre. 11 Og så snart de så ham, hentet de
tretti brudesvenner; de var stadig om ham. 12 En dag
sa Samson til dem: La mig fremsette en gåte for eder!
Dersom I i løpet av de syv gjestebudsdager kan si mig
løsningen på den, og I gjetter riktig, så vil jeg gi eder
tretti fine skjorter og tretti festklædninger; 13 men kan I
ikke si mig løsningen, så skal I gi mig tretti fine skjorter
og tretti festklædninger. Og de sa til ham: Fremsett
din gåte, så vi får høre den! 14 Da sa han til dem: Av
eteren kom det mat og av den sterke kom det sødme.
Men det gikk tre dager uten at de kunde løse gåten. 15
På den syende dag sa de til Samsons hustru: Lokk din
mann til å si oss løsningen på gåten! Ellers brenner vi
op både dig og din fars hus. Er det da for å plyndre oss
I har innbudt oss? 16 Da hang Samsons hustru over
ham med gråt og sa: Du hater mig bare og elsker mig
ikke; du har fremsatt en gåte for mine landsmenn, men
mig har du ikke sagt løsningen på den. Han svarte:
Jeg har ikke sagt det til min far eller mor; skulde jeg da
si det til dig? 17 Men hun hang over ham med gråt i de
syv dager gjestebudet varte, og den syvende dag sa
han henne løsningen, fordi hun plaget ham så; og hun
sa det til sine landsmenn. 18 Og på den syvende dag,
før solen gikk ned, sa mennene i byen til ham: Hvad er
søtere enn honning, og hvad er sterkere enn en løve?
Men han svarte dem: Hadde I ikke pløid med min kalv,
så hadde I ikke gjettet min gåte. 19 Og Herrens Ånd
kom over ham; han gikk ned til Askalon og slo ihjel
tretti mann der, tok deres klær og lot dem som hadde
løst gåten, få dem til festklædninger; og hans vrede
optendtes, og han drog hjem til sin fars hus. 20 Men
Samsons hustru blev gitt til den av hans brudesvenner
som han hadde valgt sig til følgesvenn.

15 Nogen tid efter, i hvetehøstens dager, vilde
Samson se til sin hustru og hadde med sig et
kje, og han sa: La mig få komme inn i kammeret til min
hustru! Men hennes far vilde ikke gi ham lov til å gå inn
2 og sa: Jeg tenkte at du hadde lagt henne for hat, og
så gav jeg henne til din brudesvenn. Er ikke hennes
yngre søster vakrere enn hun? Ta henne isteden. 3 Da
sa Samson til dem: Denne gang har jeg ingen skyld
på mig mot filistrene om jeg gjør dem noget ondt. 4
Så gikk Samson avsted og fanget tre hundre rever,
og han tok fakler, vendte hale mot hale og satte en
fakkel mellem to og to av halene. 5 Så tendte han
ild i faklene og slapp revene inn på filistrenes akrer,
og han brente op både kornbånd og uskåret korn og
oljehaver. 6 Da sa filistrene: Hvem har gjort dette?
Folk svarte: Samson, svigersønn til timnitten, fordi han
tok hans hustru og gav henne til hans brudesvenn.
Så drog filistrene op og brente inne både henne og
hennes far. 7 Da sa Samson til dem: Gjør I sådant, så
vil jeg ikke hvile før jeg får hevnet mig på eder. 8 Og
han slo dem både på ben og på lår, så det blev et stort
mannefall; så drog han ned og gav sig til i fjellkløften
ved Etam. 9 Da drog filistrene op og leiret sig i Juda,
og de spredte sig utover i Leki. 10 Og Judas menn sa:
Hvorfor har I draget op mot oss? De svarte: Vi har
draget op for å binde Samson og gjøre mot ham som
han har gjort mot oss. 11 Da drog tre tusen mann av
Juda ned til fjellkløften ved Etam, og de sa til Samson:
Vet du ikke at filistrene hersker over oss? Hvorfor har
du da gjort dette mot oss? Men han sa til dem: Som
de har gjort mot mig, så har jeg gjort mot dem. 12 Da
sa de til ham: Vi har draget ned for å binde dig og gi
dig i filistrenes hånd. Og Samson sa til dem: Sverg
mig til at ikke I vil slå mig ihjel! 13 Da sa de til ham:
Nei, vi vil bare binde dig og så gi dig i deres hånd;
men drepe dig vil vi ikke. Så bandt de ham med to nye
rep og førte ham op av fjellkløften. 14 Da han kom til
Leki, sprang filistrene imot ham med gledesrop; men
Herrens Ånd kom over ham, og repene om hans armer
blev som brente tråder, og båndene falt smuldrede
av hans hender. 15 Så fant han et friskt kjeveben av
et asen; han rakte hånden ut og tok det og slo ihjel
tusen mann med det. 16 Da sa Samson: Med et asens
kjeveben slo jeg én hop, ja to, med et asens kjeveben

slo jeg tusen mann. 17 Og da han hadde sagt dette,
kastet han kjevebenet fra sig; og siden kalte de dette
sted Ramat-Leki. 18 Men da han var brennende tørst,
ropte han til Herren og sa: Du har gitt denne store
frelse ved din tjeners hånd, og så skal jeg nu dø av
tørst og falle i de uomskårnes hender! 19 Da lot Gud
den hulning som er i Leki, åpne sig, og det rant vann ut
av den, og han drakk; og hans livsånd vendte tilbake,
og han kviknet til; derfor blev denne kilde kalt En-
Hakkore; den er i Leki den dag idag. 20 Han var i tyve
år dommer i Israel i filistrenes dager.

16 Engang drog Samson til Gasa; der fikk han se
en skjøge og gikk inn til henne. 2 Da folkene i
Gasa fikk høre at Samson var kommet dit, omringet
de ham og lurte på ham hele natten ved byporten,
men holdt sig ellers rolig hele natten og sa: Når det
lysner mot dag, vil vi slå ham ihjel. 3 Samson blev
liggende til midnatt. Ved midnattstid stod han op; han
grep fatt i byportens dører og i begge portstolpene
og rykket dem op sammen med bommen, la dem på
sine skuldrer og bar dem op på toppen av det fjell som
ligger midt imot Hebron. 4 Siden fattet han kjærlighet
til en kvinne i Sorek-dalen, som hette Dalila. 5 Da
kom filistrenes høvdinger op til henne og sa til henne:
Lokk ham til å si dig hvori hans store styrke ligger,
og hvorledes vi kan rå med ham og binde ham, så vi
får bukt med ham! Så vil vi gi dig hver elleve hundre
sekel sølv. 6 Så sa Dalila til Samson: Kjære, la mig
få vite hvori din store styrke ligger, og hvorledes du
kan bindes, så en får bukt med dig! 7 Samson svarte:
Dersom en binder mig med syv friske strenger som
ikke er blitt tørre, så blir jeg svak og er som et annet
menneske. 8 Da kom filistrenes høvdinger op til henne
med syv friske strenger som ikke var blitt tørre; dem
bandt hun ham med, 9 og i kammeret hadde hun folk
sittende og lure. Så sa hun til ham: Filistrene er over
dig, Samson! Da sønderrev han strengene som en tråd
av stry brister når den kommer ilden for nær, og ingen
fikk vite hvorledes det hadde sig med hans styrke. 10
Da sa Dalila til Samson: Du har narret mig og løiet for
mig! Kjære, la mig nu få vite hvorledes du kan bindes!
11 Han svarte: Dersom en binder mig med nye rep
som aldri har vært brukt til noget, så blir jeg svak og
er som et annet menneske. 12 Da tok Dalila nye rep
og bandt ham med dem og sa til ham: Filistrene er
over dig, Samson! Og i kammeret satt der folk og lurte.
Men han rev repene av sine armer som tråder. 13 Da
sa Dalila til Samson: Hittil har du narret mig og løiet
for mig! La mig nu få vite hvorledes du kan bindes!
Han svarte henne: Når du vever de syv fletter på mitt
hode sammen med renningen i veven. 14 Så slo hun
dem fast med naglen og sa til ham: Filistrene er over
dig, Samson! Og han våknet av sin søvn og rev ut
både vevnaglen og renningen. 15 Da sa hun til ham:
Hvorledes kan du si at du elsker mig når du ikke har
nogen tiltro til mig? Nu har du narret mig tre ganger
og ikke sagt mig hvori din store styrke ligger. 16 Da
hun nu hver dag plaget ham med sine ord og trengte
sterkt inn på ham, blev han så lei av sig at han næsten
kunde dø, 17 og så åpnet han hele sitt hjerte for henne
og sa til henne: Det er ikke kommet rakekniv på mitt
hode, for jeg har vært en Guds nasireer fra mors liv;
dersom jeg blir raket, viker min styrke fra mig; jeg blir
svak og er som alle andre mennesker. 18 Da skjønte
Dalila at han hadde åpnet hele sitt hjerte for henne;
hun sendte bud efter filistrenes høvdinger og lot si:
Kom nu op, for han har åpnet hele sitt hjerte for mig.
Da kom filistrenes høvdinger op til henne og hadde
pengene med sig. 19 Så lot hun ham sove inn på sine
knær og kalte på en mann og lot de syv fletter på hans
hode rake av; og hun begynte å plage ham, og hans
styrke vek fra ham. 20 Og hun sa: Filistrene er over
dig, Samson! Da våknet han op av sin søvn og sa:
Jeg skal nok gjøre mig fri denne gang som før og slite
mig løs. Men han visste ikke at Herren var veket fra
ham. 21 Da grep filistrene ham og stakk hans øine
ut; og de førte ham ned til Gasa og bandt ham med
to kobberlenker, og han malte korn i fangehuset. 22
Men med det samme han var raket, begynte håret
på hans hode å vokse. 23 Så samledes filistrenes
høvdinger for å bære frem et stort slaktoffer for sin gud
Dagon og for å holde fest; for de sa: Vår gud har gitt
Samson, vår fiende, i vår hånd. 24 Og da folket fikk
se ham, lovet de sin gud og sa: Vår gud har gitt vår
fiende i vår hånd, han som herjet vårt land og slo så
mange av oss ihjel. 25 Mens de nu var glade og vel til
mote, sa de: Hent Samson hit forat han kan leke for
oss! Da hentet de Samson ut av fangehuset, og han
lekte for dem, og de stilte ham mellem stolpene. 26 Da
sa Samson til den gutt som holdt ham ved hånden:
Slipp mig, og la mig få ta i stolpene som huset hviler
på, og støtte mig til dem! 27 Men huset var fullt av
menn og kvinner, alle filistrenes høvdinger var der, og
på taket var det omkring tre tusen menn og kvinner,
som så på at Samson lekte. 28 Da ropte Samson til
Herren og sa: Herre, Herre! Kom mig i hu og styrk mig
bare denne ene gang, min Gud, så jeg kan få hevne
mig på filistrene for ett av mine to øine! 29 Så grep
Samson om de to mellemste stolper, som huset hvilte
på, og trykte sig inn til dem; den ene grep han om
med sin høire, og den andre med sin venstre hånd. 30
Og Samson sa: La mig dø sammen med filistrene! Så
bøide han sig fremover av all sin makt; da falt huset

sammen over høvdingene og over alt folket som var
der inne, og de som han drepte i sin død, var flere enn
de han hadde drept i sitt liv. 31 Men hans brødre og
hele hans fars hus drog ned og tok ham og førte ham
hjem og la ham i Manoahs, hans fars grav mellem
Sora og Estaol. Han hadde da vært dommer i Israel i
tyve år.

17 Det var en mann fra Efra'imfjellene som hette
Mika. 2 Han sa til sin mor: De elleve hundre
sekel sølv som blev tatt fra dig, og som du har uttalt
forbannelse over, så også jeg hørte på det - disse
penger er hos mig; det er jeg som har tatt dem. Da sa
hans mor: Velsignet være du, min sønn, av Herren!
3 Så gav han sin mor de elleve hundre sekel sølv
tilbake; men hans mor sa: Disse penger vier jeg nu til
Herren og overgir dem til min sønn, forat han kan gjøre
et utskåret billede med et støpt fotstykke til, og nu gir
jeg dig dem tilbake. 4 Han gav da pengene tilbake til
sin mor; og hans mor tok to hundre sekel sølv og gav
det til en gullsmed, og for disse penger gjorde han et
utskåret billede med et støpt fotstykke; det var siden i
Mikas hus. 5 Og mannen Mika hadde et gudshus, og
han hadde gjort en livkjortel og husguder og hadde
vidd en av sine sønner til prest for sig. 6 I de dager var
det ingen konge i Israel; hver mann gjorde hvad rett
var i hans øine. 7 Der var en ung mann fra Betlehem i
Juda; han var en levitt av dem som hørte til i Juda
stamme, og der bodde han som fremmed. 8 Denne
mann drog bort fra sin by, fra Betlehem i Juda, for å ta
ophold hvor det kunde falle sig; og han kom på sin
vandring til Efra'imfjellene, til Mikas hus. 9 Mika sa
til ham: Hvor kommer du fra? Han svarte: Jeg er en
levitt fra Betlehem i Juda og er nu på vandring for å ta
ophold hvor jeg finner leilighet. 10 Da sa Mika til ham:
Bli hos mig og vær far og prest for mig! Så vil jeg gi dig
ti sekel sølv om året og holde dig med klær og kost.
Da gikk levitten inn til ham. 11 Og levitten samtykket i
å bli hos mannen, og den unge mann var for ham som
en av hans egne sønner. 12 Mika innvidde levitten, og
den unge mann blev hans prest; og han blev boende i
Mikas hus. 13 Og Mika sa: Nu vet jeg at Herren vil
gjøre vel imot mig siden jeg har fått en levitt til prest.

18 I de dager var det ingen konge i Israel; og i de
samme dager søkte danittenes stamme sig en
arvelodd til å bo i, for det var ikke til den dag tilfalt dem
nogen arv blandt Israels stammer. 2 Og Dans barn
sendte ut fem menn av hele sin ætt, djerve menn fra
Sora og Estaol, for å speide og utforske landet, og de
sa til dem: Dra avsted og utforsk landet! Og de kom til
Efra'im-fjellet, til Mikas hus, og blev der om natten.
3 Da de var tett ved Mikas hus, kjente de den unge
manns - levittens - røst, bøide av fra veien og gikk bort
til ham og sa: Hvem har ført dig hit, og hvad gjør du
her, og hvorledes har du det her? 4 Han svarte: Så
og så har Mika gjort mot mig; han har leid mig til å
være prest for sig. 5 Da sa de til ham: Kjære, spør
Gud for oss, sa vi kan få vite om den reise vi nu gjør,
skal lykkes! 6 Da sa presten til dem: Far i fred! Gud
har øie med eder på den reise I gjør. 7 De fem menn
drog nu sin vei og kom til La'is, og de så at folket der
levde sorgløst på samme vis som sidonierne, rolig og
sorgløst; det var ingen makthaver i landet som gjorde
dem noget mén; de var langt borte fra sidonierne og
hadde intet å gjøre med noget menneske. 8 Da de så
kom tilbake til sine brødre i Sora og Estaol, sa deres
brødre til dem: Hvorledes er det gått eder? 9 De sa:
Kom, la oss dra op mot dem! Vi har sett landet: Det
er et ypperlig land. Og I sitter bare og tier? Vær ikke
sene til å dra avsted, så I kan komme dit og innta
landet! 10 Når I kommer dit, kommer I til et sorgløst
folk, og landet strekker sig til alle sider vidt ut; Gud
har gitt det i eders hånd - et land hvor det ikke er
mangel på nogen verdens ting. 11 Så brøt seks hundre
menn av danittenes ætt fullt væbnet op derfra, fra
Sora og Estaol. 12 De drog op og leiret sig i Kirjat-
Jearim i Juda; derfor har folk kalt dette sted Dans leir
til denne dag, det ligger vestenfor Kirjat-Jearim. 13
Derfra drog de over til Efra'im-fjellet og kom til Mikas
hus. 14 Og de fem menn som hadde draget avsted for
å utspeide La'islandet, tok til orde og sa til sine brødre:
Vet I at i disse hus er det en livkjortel og husguder
og et utskåret billede med et støpt fotstykke til? Så
skjønner I vel hvad I har å gjøre? 15 Så bøide de av
fra veien og gikk bort til den unge manns - levittens
- hus, til Mikas hus, og hilste på ham. 16 Men de
seks hundre fullt væbnede menn av Dans barn stod
ved inngangen til porten. 17 Og de fem menn som
hadde draget avsted for å utspeide landet, steg op og
gikk inn og tok det utskårne billede og livkjortelen og
husgudene og det støpte fotstykke, mens presten stod
ved inngangen til porten sammen med de seks hundre
fullt væbnede menn. 18 Da nu de fem menn hadde
gått inn i Mikas hus og hadde tatt det utskårne billede
med livkjortelen og husgudene og det støpte fotstykke,
sa presten til dem: Hvad er det I gjør? 19 De sa til
ham: Ti, legg din hånd på din munn og kom med oss
og vær far og prest for oss! Hvad er best for dig, å
være prest for en manns hus eller for en hel stamme
og ætt i Israel? 20 Da blev presten vel til mote; han tok
livkjortelen og husgudene og det utskårne billede og
gav sig i lag med folkene. 21 Så vendte de sig og drog
bort, og de lot barna og buskapen og sine eiendeler
være fremst i toget. 22 Da de alt var kommet langt fra

Mikas hus, blev mennene i Mikas grend kalt sammen,
og de innhentet Dans barn. 23 De ropte efter Dans
barn, og disse vendte sig om og sa til Mika: Hvad
vil du siden du har kalt dine folk sammen? 24 Han
svarte: I har tatt mine guder som jeg har gjort mig,
og presten med, og har draget bort; hvad har jeg så
tilbake? Hvorledes kan I da spørre mig hvad jeg vil?
25 Da sa Dans barn til ham: La oss ikke høre et ord av
dig mere, ellers kunde rasende menn falle over eder,
så du kom til å volde undergang både for dig og dine.
26 Så drog Dans barn sin vei, og da Mika så at de
var sterkere enn han, vendte han om og drog tilbake
til sitt hus. 27 Da de nu hadde tatt de ting som Mika
hadde latt gjøre, og presten som var hos ham, kom de
over La'is - over et folk som levde rolig og sorgløst. De
slo dem med sverdets egg, og byen brente de op. 28
Og der var ingen som kom dem til hjelp; for byen lå
langt fra Sidon, og de hadde intet å gjøre med noget
menneske. Den lå i dalen ved Bet-Rehob. De bygget
den op igjen og bosatte sig der. 29 Og de kalte byen
Dan efter sin stamfar Dan, Israels sønn; før het den
La'is. 30 Der satte Dans barn op det utskårne billede;
og Jonatan, sønn av Gersom, Moses' sønn, og hans
efterkommere var prester for danittenes stamme like
til den dag da landets innbyggere blev bortført. 31
Det utskårne billede som Mika hadde gjort, hadde de
stående hos sig hele den tid Guds hus var i Silo.

19 På denne tid da det ingen konge fantes i Israel,
var det en mann av Levi stamme som opholdt
sig som fremmed langt inne på Efra'imfjellet. Han tok
sig en medhustru fra Betlehem i Juda. 2 Men hans
medhustru var utro mot ham og reiste fra ham og hjem
til sin fars hus i Betlehem i Juda. Der blev hun en
tid, en fire måneder. 3 Da tok hennes mann avsted
og reiste efter henne for å tale kjærlig til henne og få
henne til å komme tilbake, og han hadde med sig sin
dreng og et par asener. Hun førte ham inn i sin fars
hus, og da den unge kvinnes far så ham, gikk han ham
glad i møte. 4 Og hans svigerfar - den unge kvinnes
far - holdt på ham, så han blev hos ham i tre dager; og
de åt og drakk og blev der natten over. 5 Den fjerde
dag stod de tidlig op om morgenen, og han gjorde sig
ferdig til å reise. Da sa den unge kvinnes far til sin
svigersønn: Få dig først litt mat til å styrke dig med! Så
kan I siden ta avsted. 6 De satte sig da begge to og
åt og drakk sammen, og den unge kvinnes far sa til
mannen: Vær nu så snild og bli her natten over og
hygg dig her! 7 Og da mannen reiste sig og vilde ta
avsted, nødde svigerfaren ham, så han gav efter og
blev der natten over. 8 Den femte dag stod han atter
tidlig op om morgenen og vilde reise sin vei. Da sa den
unge kvinnes far: Kjære, få dig først noget å styrke dig
med, og så får I bie til det lider over middag. Så åt de
begge sammen. 9 Siden gjorde da mannen sig ferdig
til å reise med sin medhustru og sin dreng; men hans
svigerfar - den unge kvinnes far - sa til ham: Nu lider
det mot aften; bli her natten over! Du ser dagen heller,
bli her inatt og hygg dig her! Så kan I tidlig imorgen gi
eder på veien, så du kan komme hjem igjen. 10 Men
mannen vilde ikke bli natten over. Han gjorde sig ferdig
og drog avsted og kom på sin vei til midt imot Jebus,
det er Jerusalem. Han hadde med sig et par asener
med kløv, og hans medhustru var med ham. 11 Da de
var ved Jebus, var det alt sent på dagen og drengen
sa til sin herre: Kom, la oss ta inn i jebusittenes by
og bli der inatt! 12 Men hans herre sa til ham: Vi vil
ikke ta inn i en by hvor det bare bor fremmede og ikke
nogen av Israels barn; vi vil dra videre til Gibea. 13
Så sa han til drengen: Kom, la oss se til å nå en av
de andre byer og bli natten over i Gibea eller Rama!
14 Så drog de da videre frem, og da solen gikk ned,
var de tett ved Gibea, som hører Benjamin til. 15 Der
bøide de av for å gå inn i Gibea og bli der natten over.
Da han kom inn i byen, blev han på gaten, for det var
ingen som vilde ta dem inn i sitt hus for natten. 16 Da
kom det ut på aftenen en gammel mann hjem fra sitt
arbeid på marken. Mannen var fra Efra'im-fjellet og
opholdt sig som fremmed i Gibea; men folket der på
stedet var benjaminitter. 17 Da han så op, fikk han øie
på den veifarende mann på byens gate. Da sa den
gamle mann: Hvor skal du hen, og hvor kommer du
fra? 18 Han svarte: Vi kommer fra Betlehem i Juda
og skal langt inn i Efra'im-fjellene; der er jeg fra, og
derfra drog jeg til Betlehem i Juda; jeg er nu på veien
til Herrens hus, men det er ingen som vil ta mig inn i
sitt hus. 19 Jeg har både halm og fôr til våre asener og
likeledes brød og vin for mig og for din tjenerinne og
for drengen som dine tjenere har med sig; vi mangler
ingen ting. 20 Da sa den gamle mann: Fred være med
dig! La bare mig sørge for alt det du trenger, men på
gaten må du ikke bli natten over. 21 Så førte han ham
inn i sitt hus og blandet fôr for asenene, og de tvettet
sine føtter og åt og drakk. 22 Mens de nu gjorde sig til
gode, kom mennene i byen, ugudelige folk som de var,
og omringet huset; de banket sterkt på døren og ropte
til den gamle mann som eide huset: La den mann som
har tatt inn i ditt hus, komme ut, så vi kan få vår vilje
med ham! 23 Men mannen - han som eide huset - gikk
ut til dem og sa: Ikke så, mine brødre! Gjør ikke så
ond en gjerning! Siden denne mann nu er kommet i
mitt hus, så bær eder ikke så skammelig at! 24 Se, her
er min datter, som er jomfru, og hans medhustru; la
mig føre dem ut, så kan I krenke dem og gjøre med
dem som I finner for godt! Men mot denne mann må I

ikke bære eder så skammelig at! 25 Men mennene
vilde ikke høre på ham. Da tok mannen sin medhustru
og førte henne ut på gaten til dem, og de lå hos henne
og fór ille med henne hele natten til om morgenen
og slapp henne ikke før det begynte å lysne. 26 Ved
daggry kom kvinnen og falt om ved inngangen til den
manns hus hos hvem hennes herre var, og der blev
hun liggende til det blev lyst. 27 Da hennes herre stod
op om morgenen og lukket op husets dør og gikk ut for
å reise videre, da lå kvinnen, hans medhustru, ved
inngangen til huset med hendene på dørtreskelen. 28
Han sa til henne: Stå op og la oss ta avsted! Men det
var ingen som svarte. Da løftet mannen henne op på
asenet og gav sig på veien til sitt hjem. 29 Og da han
kom til sitt hus, grep han en kniv og tok sin medhustru
og skar henne op, lem for lem, i tolv stykker og sendte
henne omkring i hele Israels land. 30 Og hver den som
så det, sa: Slikt har ikke hendt og er ikke sett like fra
den dag Israels barn drog op fra Egyptens land, og til
denne dag; tenk over det, hold råd og si eders mening!

20 Da tok alle Israels barn ut, og hele menigheten,
like fra Dan og til Be'erseba og fra Gileads land,
samlet sig som én mann for Herren i Mispa. 2 Og
høvdingene for hele folket, for alle Israels stammer,
stilte sig frem for Guds folks forsamling, som var fire
hundre tusen mann fotfolk, væbnet med sverd. 3
Men Benjamins barn fikk høre at Israels barn hadde
draget op til Mispa. Da sa Israels barn: Si fra hvorledes
det gikk til med denne ugjerning! 4 Og levitten, den
myrdede kvinnes mann, tok til orde og sa: Jeg og
min medhustru kom til Gibea i Benjamin for å bli der
natten over. 5 Men mennene i Gibea overfalt mig; de
omringet om natten huset jeg var i; mig tenkte de å
slå ihjel, og min medhustru krenket de, så hun døde.
6 Da tok jeg min medhustru og skar henne i stykker
og sendte henne omkring i hele Israels land og rike;
for de hadde gjort en udåd og en skjenselsgjerning i
Israel. 7 Nu er I samlet her, alle Israels barn; si nu
eders mening og gi råd her! 8 Da reiste hele folket sig
som én mann og sa: Ingen av oss vil dra bort til sitt
telt, og ingen av oss vil reise hjem til sitt hus. 9 Og
således vil vi gjøre med Gibea: Under loddet med det!
10 Nu vil vi ta ut ti mann for hvert hundre av alle Israels
stammer og hundre for hvert tusen og tusen for hvert ti
tusen; de skal hente levnetsmidler til folkene, så de,
når de kommer til Gibea i Benjamin, kan gjengjelde det
hele den skjenselsgjerning det har gjort i Israel. 11
Så samlet alle Israels menn sig og drog imot byen,
samdrektige som én mann. 12 Og Israels stammer
sendte ut menn til alle Benjamins ætter og lot si: Hvad
er dette for en ugjerning som er gjort hos eder? 13
Utlever nu de ugudelige menn i Gibea, så vi kan slå
dem ihjel og rydde ut det onde av Israel! Men Benjamin
vilde ikke høre på sine brødres, Israels barns ord. 14
Og Benjamins barn kom sammen til Gibea fra alle sine
byer for å dra i krig mot Israels barn. 15 Samme dag
blev Benjamins barn fra byene mønstret; det var seks
og tyve tusen mann som kunde dra sverd; i denne
mønstring var Gibeas innbyggere, syv hundre utvalgte
menn, ikke medregnet. 16 Blandt alle disse folk var det
syv hundre utvalgte menn som var kjevhendte; av dem
rammet enhver på et hår når han slynget med sten, og
feilte ikke. 17 Og da Israels menn - Benjamin fraregnet
- blev mønstret, utgjorde de fire hundre tusen mann
som kunde dra sverd; hver av dem var en krigsmann.
18 De gjorde sig ferdige og drog op til Betel og spurte
Gud. Israels barn sa: Hvem av oss skal først dra op og
stride mot Benjamins barn? Og Herren sa: Juda skal
først. 19 Så brøt Israels barn op om morgenen og leiret
sig midt imot Gibea. 20 Og Israels menn gikk frem til
strid mot Benjamin, og Israels menn stilte sig i fylking
mot dem bortimot Gibea. 21 Da drog Benjamins barn
ut av Gibea og slo den dag to og tyve tusen mann av
Israel til jorden. 22 Men folket, Israels menn, tok mot
til sig og stilte sig atter i fylking på samme sted hvor
de hadde stilt sig op den første dag - 23 Israels barn
drog op og gråt for Herrens åsyn til om aftenen, og de
spurte Herren og sa: Skal jeg atter gå frem til strid mot
min bror Benjamins barn? Og Herren sa: Dra op mot
ham! - 24 Så gikk da Israels barn frem til strid mot
Benjamins barn den annen dag. 25 Og Benjamin drog
ut mot dem fra Gibea den annen dag og slo ennu atten
tusen mann av Israels barn til jorden; alle disse kunde
dra sverd. 26 Da drog alle Israels barn, hele folket,
op til Betel; der satt de og gråt for Herrens åsyn og
fastet den dag til om aftenen, og de ofret brennoffer og
takkoffer for Herrens åsyn. 27 Og Israels barn spurte
Herren - for i den tid stod Guds pakts-ark der, 28 og
Pinehas, sønn av Eleasar og sønnesønn av Aron,
gjorde i den tid tjeneste for hans åsyn. - De sa: Skal jeg
ennu en gang dra ut til strid mot min bror Benjamins
barn, eller skal jeg la det være? Og Herren sa: Dra op!
For imorgen vil jeg gi ham i din hånd. 29 Så la Israel
folk i bakhold rundt omkring Gibea. 30 Og Israels barn
drog op mot Benjamins barn den tredje dag og stilte
sig op bortimot Gibea, likesom de tidligere ganger. 31
Da drog Benjamins barn ut imot folket og blev dradd
bort fra byen; og likesom de tidligere ganger felte de i
førstningen nogen av folket på alfarveiene som fører
opover, den ene til Betel og den andre over marken til
Gibea; det var omkring tretti mann av Israel de slo
ihjel. 32 Og Benjamins barn sa: De ligger under for
oss, nu som før. Men Israels barn sa: La oss flykte og
dra dem bort fra byen, ut på alfarveiene! 33 Så brøt

alle Israels menn op fra det sted hvor de hadde stått,
og stilte sig op i Ba'al-Tamar, mens Israels bakhold
brøt frem fra sitt sted, fra Geba-sletten. **34** Og ti tusen
utvalgte menn av hele Israel kom like foran Gibea, og
striden blev hård; men Benjamins barn visste ikke at
ulykken var like innpå dem. **35** Og Herren lot Benjamin
ligge under for Israel, og Israels barn felte den dag fem
og tyve tusen og et hundre mann av Benjamin; alle
disse kunde dra sverd. **36** Benjamins barn tenkte først
at Israels menn var slått; for de trakk sig tilbake for
Benjamin, idet de satte sin lit til det bakhold de hadde
lagt mot Gibea. **37** Men nu brøt bakholdet op i hast og
falt inn i Gibea, og bakholdet drog frem og slo hele
byen med sverdets egg. **38** Og det var gjort den avtale
mellem Israels menn og bakholdet at disse skulde la
en tett røk stige op fra byen. **39** Så vendte da Israels
menn sig om i striden - Benjamin hadde i førstningen
felt nogen av Israels menn, omkring tretti mann, og sa
derfor: Sannelig de ligger under for oss, likesom i det
første slag. **40** Og da røken begynte å stige op fra
byen som en svær støtte, hadde Benjamin vendt sig
om og sett at hele byen stod i én lue som slo op mot
himmelen. **41** Da nu Israels menn vendte sig om, blev
Benjamins menn forferdet, for de så at ulykken var like
inn på dem. **42** Og de vendte sig og flyktet for Israels
menn og tok veien til ørkenen; men striden fulgte dem
i hælene, og dem som var fra byene, dem felte de
midt iblandt dem. **43** De omringet Benjamin, forfulgte
ham og trådte ham ned hvor han hvilte, til de var like i
øst for Gibea. **44** Og det falt av Benjamin atten tusen
mann, alle sammen djerve stridsmenn. **45** Så vendte
de sig og flyktet til ørkenen bortimot Rimmons klippe,
og på alfarveiene holdt de en efterslett iblandt dem på
fem tusen mann, og de forfulgte dem til Gideon og slo
to tusen mann av dem. **46** De som falt av Benjamin
den dag, var i alt fem og tyve tusen mann som kunde
dra sverd, alle sammen djerve stridsmenn. **47** Men
seks hundre mann vendte sig og flyktet ut i ørkenen,
til Rimmons klippe, og de blev på Rimmons klippe i
fire måneder. **48** Men Israels menn vendte tilbake til
Benjamins barn og slo dem med sverdets egg, både
byen med sine folk og feet og alt hvad der fantes; og
alle byene som fantes der, satte de ild på.

21 I Mispa hadde Israels menn svoret: Ingen av oss
skal gi nogen i Benjamin sin datter til hustru. **2**
Men da folket kom til Betel, satt de der for Guds åsyn
til om aftenen, og de gråt høit og lenge **3** og sa: Herre,
Israels Gud, hvorfor har dette hendt i Israel at det i
dag fattes en hel stamme av Israel? **4** Den følgende
dag stod folket tidlig op og bygget et alter der og ofret
brennoffer og takkoffer. **5** Og Israels barn sa: Hvem
var det blandt alle Israels stammer som ikke kom op til
Herren med menigheten? For de hadde svoret en dyr
ed at den som ikke kom op til Herren i Mispa, han
skulde late livet. **6** Det gjorde Israels barn ondt for
Benjamin, deres bror, og de sa: Idag er det hugget bort
en stamme av Israel. **7** Hvad skal vi gjøre for dem som
er tilbake, så de kan få sig hustruer, siden vi har svoret
ved Herren at vi ikke vil gi dem nogen av våre døtre til
ekte? **8** Så sa de: Var det nogen blandt Israels ætter
som ikke kom op til Herren i Mispa? Da fikk de vite at
fra Jabes i Gilead var ingen kommet til leiren, til møtet.
9 For da folket blev mønstret, viste det sig at ingen av
innbyggerne i Jabes i Gilead var der. **10** Da sendte
menigheten tolv tusen mann av krigsfolket dit og bød
dem: Dra avsted og slå innbyggerne i Jabes i Gilead
med sverdets egg, også kvinner og barn! **11** Således
skal I gjøre: Alt mannkjønn og hver kvinne som har hatt
samleie med nogen mann, skal I slå med bann. **12** Da
fant de blandt innbyggerne i Jabes i Gilead fire hundre
jomfruer som ikke hadde vært nær nogen mann og
hatt samleie med ham; dem tok de med sig til leiren i
Silo i Kana'ans land. **13** Og hele menigheten sendte
bud til Benjamins barn, som var på Rimmons klippe,
og lovte dem fred. **14** Da vendte Benjamin med én
gang tilbake, og de gav dem de kvinner som de hadde
latt bli i live blandt kvinnene i Jabes i Gilead; men det
blev ikke nok for dem. **15** Og det gjorde folket ondt
for Benjamin; for Herren hadde gjort et skår i Israels
stammer. **16** Og menighetens eldste sa: Hvad skal vi
gjøre for dem som ennu er tilbake, så de kan få sig
hustruer, siden alle kvinner i Benjamin er utryddet? **17**
Og de sa: Benjamins arvedel skal høre de undkomne
til, så ikke en hel stamme i Israel skal utslettes. **18**
Men vi kan ikke gi dem nogen av våre døtre til ekte.
For Israels barn har svoret: Forbannet være den som
gir nogen av Benjamin sin datter til hustru! **19** Så sa
de: År for år holdes det jo en høitid for Herren i Silo,
som ligger nordenfor Betel, østenfor alfarveien som
fører fra Betel op til Sikem, og sønnenfor Lebona. **20**
Og de sa til Benjamins barn: Gå og legg eder på lur i
vingårdene **21** og pass på, og når I ser Silos døtre gå
ut til dans, da skal I springe frem fra vingårdene og
røve eder hver sin hustru blandt Silos døtre og så dra
hjem til Benjamins land. **22** Og når deres fedre eller
brødre kommer og vil gå i rette med oss, da skal vi
si til dem: Unn oss dem! For vi har ikke alle fått oss
hustruer i krigen, og I har jo ikke selv gitt dem pikene;
da vilde I nu være skyldige. **23** Og Benjamins barn
gjorde således og tok sig hver sin hustru, så mange
som de var, blandt de dansende kvinner som de røvet;
og de drog avsted og vendte tilbake til sin arvedel
og bygget op igjen byene og blev boende der. **24** På
samme tid reiste Israels barn også derfra, hver til sin

stamme og sin ætt; de drog bort derfra, hver til sin
arvedel. **25** I de dager var det ingen konge i Israel;
hver mann gjorde hvad rett var i hans øine.

Ruts

1 I de dager da dommerne styrte, blev det engang
hungersnød i landet. Da drog en mann med sin
hustru og sine to sønner avsted fra Betlehem i Juda
for å opholde sig nogen tid i Moabs land. **2** Mannen
hette Elimelek, hans hustru No'omi og hans to sønner
Mahlon og Kiljon; de var efratitter - fra Betlehem i
Juda. De kom nu til Moabs land og blev der. **3** Så
døde Elimelek, No'omis mann, og hun blev tilbake med
sine to sønner. **4** De tok sig moabittiske hustruer, den
ene hette Orpa og den andre Rut; og de bodde der
omkring en ti års tid. **5** Da døde også begge sønnene,
Mahlon og Kiljon; og kvinnen var tilbake efter sine to
sønner og efter sin mann. **6** Da brøt hun op med sine
sønnekoner og vendte tilbake fra Moabs land; for hun
hadde hørt i Moabs land at Herren hadde sett til sitt
folk og gitt dem brød. **7** Hun drog bort fra det sted
hvor hun hadde vært, og begge hennes sønnekoner
var med henne. Mens de nu gikk frem efter veien for
å vende tilbake til Juda land, **8** sa No'omi til sine to
sønnekoner: Vend om og gå hjem igjen, hver til sin
mors hus. Herren vise godhet mot eder, som I har gjort
mot de døde og mot mig! **9** Herren gi eder at I må
finne et hjem, hver i sin manns hus! Og hun kysset
dem; men de brast i gråt **10** og sa til henne: Nei, vi vil
følge dig tilbake til ditt folk. **11** Da sa No'omi: Vend om,
mine døtre! Hvorfor vil I gå med mig? Har jeg da ennu
sønner i mitt liv som kunde bli eders menn? **12** Vend
om, mine døtre, og gå hjem! For jeg er for gammel
til å bli en manns hustru. Om jeg så tenkte: Jeg har
ennu håp, ja, om jeg så ennu inatt fikk en mann og så
fødte sønner, **13** skulde I derfor vente til de blev store?
Skulde I derfor stenge eder inne og ikke få eder menn?
Nei, mine døtre! For det er meget bitrere for mig enn
for eder, eftersom Herrens hånd har rammet mig så
hårdt. **14** Da brast de atter i gråt. Og Orpa kysset
sin svigermor og sa henne farvel, men Rut vilde ikke
skilles fra henne. **15** Da sa hun: Du ser din svigerinne
er vendt tilbake til sitt folk og til sin gud; vend nu du og
tilbake og følg din svigerinne! **16** Men Rut sa: Søk ikke
å overtale mig til å forlate dig og vende tilbake! For dit
du går, vil jeg gå, og hvor du blir, vil jeg bli; ditt folk er
mitt folk, og din Gud er min Gud; **17** hvor du dør, vil
jeg dø, og der vil jeg begraves. Herren la det gå mig
ille både nu og siden om noget annet enn døden skal
skille mig fra dig. **18** Da No'omi så at hun var fast i sitt
forsett om å gå med henne, holdt hun op med å tale
til henne om det. **19** Så gikk de begge videre til de
kom til Betlehem. Og da de kom til Betlehem, kom
hele byen i bevegelse for deres skyld, og kvinnene
sa: Er dette No'omi? **20** Da sa hun til dem: Kall mig
ikke No'omi, kall mig Mara! For den Allmektige har
gjort det meget bittert for mig; **21** med fulle hender
drog jeg bort, men med tomme hender har Herren latt
mig vende tilbake. Hvorfor kaller I mig No'omi, når
Herren har vidnet imot mig, og den Allmektige har latt
det gå mig ille? **22** Så kom da No'omi tilbake med sin
sønnekone, moabittinnen Rut - hun var vendt tilbake
fra Moabs land; og de kom til Betlehem i begynnelsen
av bygghøsten.

2 No'omi hadde en frende på sin manns side, en
mektig mann av Elimeleks slekt, som hette Boas. **2**
En dag sa Rut, moabittinnen, til No'omi: Kjære, la mig
få gå ut på akeren og sanke aks efter en for hvis øine
jeg finner nåde! Hun svarte: Gå du, min datter! **3** Så
gikk hun avsted, og hun kom og sanket aks på akeren
efter høstfolkene; og det traff sig så at den aker hun
sanket på, tilhørte Boas, som var av Elimeleks slekt.
4 Da kom Boas nettop fra Betlehem, og han sa til
høstfolkene: Herren være med eder! De svarte: Herren
velsigne dig! **5** Og Boas sa til den av sine tjenere som
var satt over høstfolkene: Hvem tilhører denne pike? **6**
Tjeneren som var satt over høstfolkene, svarte: Det er
den unge moabittinne som har fulgt No'omi tilbake fra
Moabs land; **7** hun sa: La mig få sanke op og samle
aks mellem kornbåndene efter høstfolkene! Så kom
hun og har stått her fra imorges like til nu; hun har
bare sittet en liten stund i huset. **8** Da sa Boas til Rut:
Hør, min datter! Gå ikke bort og sank aks på nogen
annen aker og gå heller ikke herfra, men hold dig til
mine piker her! **9** Se efter hvor høstfolkene arbeider på
akeren, og gå efter dem! Jeg har befalt tjenerne ikke å
røre dig; og blir du tørst, så gå bort til karene og drikk
av det som tjenerne øser! **10** Da falt hun på sitt ansikt
og bøide sig til jorden og sa til ham: Hvorfor har jeg
funnet nåde for dine øine, så du tar dig av mig, enda
jeg er en fremmed? **11** Boas svarte henne: Det er blitt
mig fortalt alt hvad du har gjort mot din svigermor efter
din manns død, hvorledes du forlot din far og din mor
og ditt fedreland og drog til et folk som du før ikke
kjente. **12** Herren gjengjelde dig hvad du har gjort! Gid
du må få full lønn av Herren, Israels Gud, til hvem du
er kommet for å søke ly under hans vinger! **13** Hun sa:
La mig finne nåde for dine øine, min herre, siden du
har trøstet mig og talt vennlig til din tjenerinne, enda
jeg ikke engang er som en av de kvinner som er i din
tjeneste. **14** Da tiden var kommet til å holde måltid,
sa Boas til henne: Kom hit og et av brødet og dypp
ditt stykke i vineddiken! Så satte hun sig ved siden
av høstfolkene, og han rakte henne ristet korn, og
hun åt og blev mett, og enda hadde hun tilovers. **15**
Derefter stod hun op for å sanke, og Boas bød sine

tjenere og sa: Også mellem kornbåndene kan hun
sanke, og I skal ikke gjøre henne fortred. 16 I skal
endog trekke aks ut av kornbåndene til henne og la
dem ligge så hun kan sanke dem op, og I skal ikke
skjenne på henne. 17 Så sanket hun aks på akeren
like til aftenen, og da hun banket ut det hun hadde
sanket, var det omkring en efa bygg. 18 Hun tok det
og gikk til byen, og hennes svigermor fikk se det hun
hadde sanket. Så tok hun frem det hun hadde tilovers,
da hun hadde ett sig mett, og gav henne det. 19 Da
sa hennes svigermor til henne: Hvor har du sanket
idag, og hvor har du arbeidet? Velsignet være han
som tok sig av dig! Og hun fortalte sin svigermor hvem
hun hadde arbeidet hos, og sa: Den mann jeg har
arbeidet hos idag, heter Boas. 20 Da sa No'omi til sin
sønnekone: Velsignet være han av Herren, som ikke
har tatt sin miskunnhet bort hverken fra de levende
eller fra de døde! Og No'omi sa til henne: Den mann er
en nær slektning av oss; han er en av våre løsere. 21
Da sa Rut, moabittinnen: Han sa også til mig: Hold
dig til mine folk til de er ferdig med hele min høst. 22
Og No'omi sa til Rut, sin sønnekone: Det er godt, min
datter, at du går ut med hans piker, forat du ikke skal
komme til å lide noget ondt på en annen manns aker.
23 Så holdt hun sig til Boas' piker og sanket aks til
både bygghøsten og hvetehøsten var til ende. Men
hun bodde hos sin svigermor.

3 Og No'omi, hennes svigermor, sa til henne: Min
datter! Jeg vil prøve å la dig få et hjem, så du kan
ha det godt. 2 Hør nu: Boas, hvis piker du har vært
sammen med, er jo vår frende. Han kaster inatt sitt
bygg på treskeplassen. 3 Nu skal du tvette dig og salve
dig og ta dine klær på og gå ned til treskeplassen;
men gi dig ikke til kjenne for mannen før han er ferdig
med å ete og drikke! 4 Når han så legger sig, skal
du merke dig stedet hvor han legger sig; gå så der
bort og slå op dekket ved hans føtter og legg dig; så
vil han selv si dig hvad du skal gjøre. 5 Hun svarte:
Jeg skal gjøre alt det du sier. 6 Så gikk hun ned til
treskeplassen og gjorde aldeles som hennes svigermor
hadde pålagt henne. 7 Da Boas hadde ett og drukket
og var blitt vel til mote, gikk han og la sig ved kanten
av kornhaugen; da kom hun stille og slo op dekket ved
hans føtter og la sig der. 8 Midt på natten blev mannen
opskremt; han bøide sig frem og fikk se at der lå en
kvinne ved hans føtter. 9 Og han sa: Hvem er du?
Hun svarte: Jeg er Rut, din tjenerinne. Bre ditt dekke
ut over din tjenerinne; for du er løser. 10 Da sa han:
Velsignet være du av Herren, min datter! Du har nu
lagt en større kjærlighet for dagen enn før, ved ikke å
gå efter de unge menn, hverken de fattige eller de
rike. 11 Så vær nu ikke redd, min datter! Alt det du
sier, vil jeg gjøre for dig; for alt folket i min by vet at
du er en bra kvinne. 12 Det er sant som du sier: Jeg
er virkelig løser; men det er en annen løser som er
nærmere enn jeg. 13 Bli nu her natten over! Vil han da
imorgen løse dig, godt, så la ham det! Men har han
ikke lyst til å løse dig, så løser jeg dig, så sant Herren
lever! Bli liggende til imorgen tidlig! 14 Så blev hun
liggende ved hans føtter til om morgenen; da stod hun
op, før folk ennu kunde kjenne hverandre. For han
sa: Det må ikke bli kjent at kvinnen er kommet hit til
treskeplassen. 15 Så sa han: Kom hit med den kåpe
du har på, og hold i den! Og hun holdt i den, og han
målte op seks mål bygg og la det på hennes rygg; og
hun gikk inn til byen. 16 Da hun kom til sin svigermor,
spurte hun: Hvorledes er det gått dig, min datter? Og
hun fortalte henne alt det mannen hadde gjort mot
henne, 17 og sa: Disse seks mål bygg gav han mig;
for han sa: Du må ikke komme tomhendt hjem til din
svigermor. 18 Men hun sa: Hold dig nu i ro, min datter,
til du får vite hvorledes saken faller ut! For den mann
hviler ikke før han får saken avgjort, og det ennu idag.

4 Men Boas var gått op til byporten og hadde satt
sig der. Da kom løseren som Boas hadde talt om,
nettop forbi, og Boas sa: Kom hit og sett dig her, min
venn! Og han kom og satte sig. 2 Så kalte han til sig ti
menn av byens eldste og sa: Sett eder her! Og de
satte sig. 3 Derefter sa han til løseren: Den aker som
tilhørte vår bror Elimelek, har No'omi solgt, hun som
er kommet tilbake fra Moabs land. 4 Og jeg tenkte
jeg vilde la dette komme til din kunnskap og si: Kjøp
den i overvær av dem som sitter her, og av mitt folks
eldste! Vil du innløse den, sa gjør det; men hvis ikke,
så si mig det, sa jeg kan vite det! For det er ingen til å
innløse den uten du og efter dig jeg selv. Han svarte:
Jeg vil innløse den. 5 Da sa Boas: Når du kjøper
akeren av No'omi, kjøper du den også av moabittinnen
Rut, den avdødes hustru, for å opreise den avdødes
navn på hans arvelodd. 6 Løseren svarte: Jeg kan
ikke innløse den for mig, for da vilde jeg ødelegge
min egen arvelodd; innløs du for dig det jeg skulde
løse, for jeg kan ikke innløse det. 7 I gamle dager
var det skikk i Israel ved innløsning og bytte at den
ene part til stadfestelse av saken drog sin sko av og
gav den til den andre; dette gjaldt som bekreftelse i
Israel. 8 Derfor sa løseren til Boas: Kjøp du det! Og
med det samme drog han sin sko av. 9 Da sa Boas til
de eldste og alt folket: I er idag vidner på at jeg har
kjøpt av No'omi alt det som tilhørte Elimelek, og alt
som tilhørte Kiljon og Mahlon. 10 Også moabittinnen
Rut, Mahlons enke, har jeg vunnet mig til hustru for
å opreise den avdødes navn på hans arvelodd, så
den avdødes navn ikke skal bli utryddet blandt hans

brødre og i hans hjemsteds port; det er I vidner på
idag. **11** Og alt folket som var i porten, og de eldste
sa: Ja, det er vi vidner på. Herren la den kvinne som
nu drar inn i ditt hus, bli som Rakel og Lea, de to
som bygget Israels hus, og gid du må bli en mektig
mann i Efrata og få en navnkundig sønn i Betlehem!
12 Ditt hus bli som Peres' hus - han som Tamar fødte
Juda - ved de efterkommere som Herren vil gi dig
med denne unge kvinne! **13** Så tok Boas Rut hjem
til sig, og hun blev hans hustru, og han gikk inn til
henne; og Herren gav henne livsfrukt, og hun fødte
en sønn. **14** Da sa kvinnene til No'omi: Lovet være
Herren, som ikke lot dig fattes en løser idag, og han bli
navnkundig i Israel! **15** Han skal bli din sjels trøster og
din alderdoms forsørger; for din sønnekone, som har
dig kjær, har født ham, hun som er mere for dig enn
syv sønner. **16** Og No'omi tok barnet og la ham i sitt
fang, og hun blev hans fostermor. **17** Og grannekonene
gav ham navn og sa: No'omi har fått en sønn! De kalte
ham Obed; han blev far til Isai, Davids far. **18** Dette
er Peres' efterkommere: Peres fikk sønnen Hesron,
19 og Hesron fikk sønnen Ram, og Ram fikk sønnen
Amminadab, **20** og Amminadab fikk sønnen Nahson,
og Nahson fikk sønnen Salma, **21** og Salmon fikk
sønnen Boas, og Boas fikk sønnen Obed, **22** og Obed
fikk sønnen Isai, og Isai fikk sønnen David.

1 Samuels

1 Det var en mann fra Ramata'im-Sofim i Efra'im-
fjellene; han hette Elkana og var sønn av Jeroham,
sønn av Elihu, sønn av Tohu, sønn av Suf, en efra'imitt
2 Han hadde to hustruer; den ene hette Hanna og den
andre Peninna; og Peninna hadde barn, men Hanna
hadde ikke. **3** Denne mann drog år efter år op fra sin
by for å tilbede og ofre til Herren, hærskarenes Gud, i
Silo; der var Elis to sønner, Hofni og Pinehas, prester
for Herren. **4** Og når dagen kom da Elkana bar frem
sitt offer, da gav han sin hustru Peninna og alle hennes
sønner og hennes døtre hver sitt stykke av offeret; **5**
men Hanna gav han et dobbelt stykke, for han elsket
Hanna, enda Herren hadde tillukket hennes morsliv, **6**
og hennes medbeilerske krenket henne også sårt for å
egge henne til vrede, fordi Herren hadde lukket for
hennes morsliv. **7** Således gjorde han år efter år, så
ofte hun drog op til Herrens hus, og således krenket
Peninna henne, og hun gråt og vilde ikke ete. **8** Da
sa Elkana, hennes mann, til henne: Hanna, hvorfor
gråter du, og hvorfor eter du ikke? Hvorfor er du så
sorgfull? Er jeg ikke mere for dig enn ti sønner? **9** Da
de nu engang hadde ett og drukket i Silo, og mens
Eli, presten, satt på sin stol ved dørposten i Herrens
tempel, stod Hanna op, **10** og i sin hjertesorg bad hun
til Herren og gråt sårt. **11** Og hun gjorde et løfte og
sa: Herre, hærskarenes Gud! Dersom du vil se til din
tjenerinne i hennes nød og komme mig i hu og ikke
glemme din tjenerinne, men la din tjenerinne få en
sønn, så vil jeg gi ham til Herren for hele hans levetid,
og det skal ikke komme rakekniv på hans hode. **12**
Således bad hun lenge for Herrens åsyn, og Eli gav
akt på hennes munn; **13** for det var i sitt hjerte Hanna
bad; bare hennes leber rørte sig, men hennes røst
hørtes ikke. Derfor tenkte Eli at hun var drukken, **14** og
han sa til henne: Hvor lenge vil du te dig som drukken?
Se til å bli av med ditt rus! **15** Da svarte Hanna og sa:
Nei, min herre! Jeg er en kvinne som bærer på en
tung sorg i sitt hjerte; vin og sterk drikk har jeg ikke
drukket, men jeg utøste min sjel for Herrens åsyn. **16**
Hold ikke din tjenerinne for en ryggesløs kvinne! For
jeg har hele tiden talt av min store sorg og gremmelse.
17 Da svarte Eli og sa: Gå bort i fred, og Israels Gud
skal gi dig det du har bedt ham om. **18** Hun sa: La din
tjenerinne finne nåde for dine øine! Så gikk kvinnen sin
vei, og nu åt hun og så ikke mere så sorgfull ut. **19**
Morgenen efter stod de tidlig op og tilbad for Herrens
åsyn; så vendte de tilbake og kom hjem igjen til Rama.
Og Elkana holdt sig til Hanna, sin hustru, og Herren
kom henne i hu; **20** og innen året var omme, blev
Hanna fruktsommelig og fødte en sønn, og kalte ham
Samuel; for sa hun jeg har bedt Herren om ham. **21** Da
så mannen - Elkana - drog op igjen med hele sitt hus
for å ofre til Herren det årlige offer og sitt løfteoffer, **22**
drog Hanna ikke med op, men sa til sin mann: Jeg vil
vente til gutten er avvent; da vil jeg ta ham med mig, så
han kan fremstilles for Herrens åsyn og bli der all sin
tid. **23** Elkana, hennes mann, sa til henne: Gjør hvad
du finner for godt; bli hjemme til du har avvent ham;
bare Herren vil holde sitt ord! Så blev kvinnen hjemme,
og hun gav sin sønn die til hun hadde avvent ham. **24**
Og så snart hun hadde avvent ham, reiste hun op med
ham og hadde med sig tre okser og en efa mel og en
skinnsekk med vin, og hun bar ham inn i Herrens hus i
Silo - han var bare en ganske liten gutt. **25** Så slaktet
de oksen og førte gutten inn til Eli. **26** Og hun sa: Hør
mig, min herre! Så sant du lever, min herre: Jeg er
den kvinne som stod her hos dig og bad til Herren. **27**
Denne gutt var det jeg bad om, og Herren har gitt mig
det jeg bad ham om. **28** Og nu gir jeg ham tilbake til
Herren for all den tid han er til; det var for Herrens
skyld jeg bad om ham. Og de tilbad Herren der.

2 Og Hanna bad og sa: Mitt hjerte fryder sig i Herren,
høit er mitt horn i Herren, vidt oplatt min munn mot
mine fiender, for jeg gleder mig over din frelse. **2** Ingen
er hellig som Herren; for det er ingen foruten dig, og
det er ingen klippe som vår Gud. **3** Tal ikke så mange
høie ord, la ikke frekke ord gå ut av eders munn! For en
allvitende Gud er Herren, og av ham veies gjerninger.
4 Kjempenes bue brytes, og de snublende omgjorder
sig med kraft. **5** De mette lar sig leie for brød, og de
hungrige hører op å hungre; endog den ufruktbare
føder syv barn, og den som er rik på sønner, visner
bort. **6** Herren døder og gjør levende; han fører ned
i dødsriket og fører op derfra. **(Sheol h7585)** **7** Herren
gjør fattig og gjør rik; han nedtrykker, og han ophøier;
8 han reiser den ringe av støvet, løfter den fattige
av skarnet for å sette ham hos fyrster og gi ham et
ærefullt sete; for Herren hører jordens støtter til, og
på dem har han bygget jorderike. **9** Han verner sine
frommes føtter, men ugudelige går til grunne i mørket;
for ikke ved egen kraft er mannen sterk. **10** Forferdes
skal hver den som strider mot Herren; over ham lar
han det tordne i himmelen. Herren dømmer jordens
ender, og han vil gi sin konge styrke og ophøie sin
salvedes horn. **11** Så drog Elkana hjem igjen til Rama,
men gutten tjente Herren under Elis, prestens, tilsyn.
12 Men Elis sønner var ryggesløse; de brydde sig ikke
om Herren. **13** Sådan var prestenes adferd mot folket:
Så ofte nogen kom med et offer, og kjøttet blev kokt,
kom prestens dreng og hadde en gaffel med tre grener
i sin hånd; **14** den stakk han ned i kjelen eller i gryten
eller i pannen eller i potten, og alt det som kom op med

gaffelen, tok presten til sig. Således gjorde de med
alle israelitter som kom der til Silo. 15 Endog før de
brente fettet, kom prestens dreng og sa til den mann
som ofret: Kom hit med kjøtt til å steke for presten!
Han tar ikke imot kokt kjøtt av dig, bare rått. 16 Så
sa mannen til ham: Først må fettet brennes; siden
kan du ta for dig efter som du har lyst til. Da svarte
han: Nei, nu straks skal du komme med det; ellers tar
jeg det med makt. 17 Og de unge menns synd var
meget stor for Herrens åsyn; for mennene ringeaktet
Herrens offer. 18 Men Samuel tjente for Herrens åsyn -
en ung gutt klædd i en livkjortel av lerret. 19 Og hans
mor gjorde hvert år en liten kappe til ham; den hadde
hun med til ham, når hun drog op med sin mann for å
bære frem det årlige offer. 20 Da velsignet Eli Elkana
og hans hustru og sa: Herren gi dig barn igjen med
denne kvinne istedenfor ham som hun bad om for
Herren! Så drog de hjem igjen. 21 Og Herren så til
Hanna, og hun blev fruktsommelig og fødte tre sønner
og to døtre; men gutten Samuel vokste op hos Herren.
22 Eli var meget gammel, og når han hørte om alt
det hans sønner gjorde mot hele Israel, og at de lå
hos de kvinner som gjorde tjeneste ved inngangen
til sammenkomstens telt, 23 sa han til dem: Hvorfor
gjør I således? Jeg hører av hele folket her at eders
adferd er ond. 24 Ikke så, mine sønner! Det rykte jeg
hører, er ikke godt; I forfører Herrens folk. 25 Når en
mann synder mot en annen mann, skal Gud dømme
ham; men når en mann synder mot Herren, hvem skal
da bede for ham? Men de hørte ikke på det deres
far sa; for det var Herrens vilje å la dem dø. 26 Men
gutten Samuel gikk frem i alder og i yndest både hos
Herren og hos mennesker. 27 Og det kom en Guds
mann til Eli, og sa til ham: Så sier Herren: Har jeg ikke
åpenbaret mig for din fars hus, da de var i Egypten
og måtte tjene Faraos hus? 28 Og jeg valgte ham
blandt alle Israels stammer til prest for mig, til å ofre
på mitt alter, brenne røkelse, bære livkjortel for mitt
åsyn, og jeg gav din fars hus alle Israels barns ildoffer.
29 Hvorfor treder I mitt slaktoffer og mitt matoffer under
føtter, de offer som jeg har påbudt i min bolig? Og du
ærer dine sønner mere enn mig, idet I mesker eder
med det beste av hver offergave som mitt folk, Israel,
bærer frem. 30 Derfor lyder ordet fra Herren, Israels
Gud: Vel har jeg sagt: Ditt hus og din fars hus skal
ferdes for mitt åsyn til evig tid. Men nu lyder Herrens
ord: Det være langt fra mig! Dem som ærer mig, vil jeg
ære, og de som ringeakter mig, skal bli til skamme. 31
Se, dager skal komme da jeg avhugger din arm og
din fars ætts arm, så ingen i din ætt skal bli gammel.
32 Og du skal skue trengsel for Guds bolig tross alt
det gode han gjør mot Israel, og det skal aldri finnes
nogen gammel i ditt hus. 33 Dog vil jeg ikke utrydde
hver mann av din ætt fra mitt alter, så jeg lar dine øine
slukne og din sjel vansmekte; men alle som vokser op
i ditt hus, skal dø i sine manndomsår. 34 Og til tegn
på dette skal du ha det som skal ramme begge dine
sønner, Hofni og Pinehas: De skal begge dø på en
dag. 35 Og jeg vil opreise for mig en trofast prest: han
skal gjøre efter min hu og min vilje, og jeg vil bygge
ham et hus som blir stående, og han skal ferdes for
min salvedes åsyn alle dager. 36 Og enhver som er
igjen av ditt hus, skal komme og bøie sig for ham for å
få en sølvskilling og et brød og si: Kjære, sett mig i et
av presteembedene, sa jeg kan få et stykke brød å
ete!

3 Gutten Samuel tjente Herren under Elis tilsyn, og
Herrens ord var dyrt i de dager; av syner var der
lite. 2 Så var det en dag mens Eli lå i sitt rum - hans
øine hadde begynt å bli sløve, så han ikke kunde se, 3
og Guds lampe var ennu ikke sluknet, og Samuel lå i
Herrens helligdom, hvor Guds ark var - 4 da ropte
Herren på Samuel, og han sa: Ja, her er jeg. 5 Og
han løp til Eli og sa: Her er jeg; du ropte jo på mig.
Men han sa: Jeg ropte ikke; gå tilbake og legg dig! Og
han gikk og la sig. 6 Men Herren ropte ennu en gang:
Samuel! Og Samuel stod op og gikk til Eli og sa: Her
er jeg du ropte jo på mig. Men han sa: Jeg ropte ikke,
min sønn; gå tilbake og legg dig! 7 Samuel kjente ennu
ikke Herren; for Herrens ord var ennu ikke åpenbaret
for ham. 8 Da ropte Herren tredje gang: Samuel! Og
han stod op og gikk til Eli og sa: Her er jeg; du ropte jo
på mig. Da skjønte Eli at det var Herren som ropte på
gutten. 9 Og Eli sa til Samuel: Gå og legg dig, og blir
det ropt på dig, så skal du si: Tal, Herre, din tjener
hører! Og Samuel gikk og la sig på sin plass. 10 Da
kom Herren og stod der og ropte nu som før: Samuel,
Samuel! Og Samuel sa: Tal, din tjener hører! 11 Da
sa Herren til Samuel: Nu vil jeg gjøre noget i Israel
så det skal ringe for begge ørene på hver den som
hører om det. 12 På den dag vil jeg la komme over Eli
alt det jeg har talt om hans hus, fra først til sist. 13
For jeg har kunngjort ham at jeg vil dømme hans hus
for alltid for den misgjernings skyld at han visste at
hans sønner førte forbannelse over sig, men allikevel
ikke holdt dem i age. 14 Og derfor har jeg svoret Elis
ætt: Aldri i evighet skal Elis ætts misgjerninger kunne
sones med slaktoffer eller med matoffer. 15 Samuel
blev liggende til om morgenen; da åpnet han døren til
Herrens hus, men han vågde ikke å fortelle synet til Eli.
16 Da ropte Eli til Samuel og sa: Samuel, min sønn! Og
han svarte: Ja, her er jeg. 17 Han sa: Hvad var det
han sa til dig? Kjære, dølg det ikke for mig! Gud la
det gå dig ille både nu og siden om du dølger for mig

noget av det han sa til dig! 18 Så fortalte Samuel ham
alt sammen og dulgte ikke noget for ham. Da sa han:
Han er Herren; han gjøre hvad der er godt i hans øine!
19 Og Samuel vokste til, og Herren var med ham, og
han lot ikke noget av alle sine ord falle til jorden. 20 Da
skjønte hele Israel fra Dan til Be'erseba at Samuel
var betrodd å være profet for Herren. 21 Og Herren
blev ved å la sig se i Silo; for Herren åpenbarte sig for
Samuel i Silo ved Herrens ord.

4 Og Samuels ord kom til hele Israel, og Israel drog
ut for å stride mot filistrene; de leiret sig ved Eben-
Eser, og filistrene leiret sig i Afek. 2 Og filistrene stilte
sig i fylking mot Israel, og striden bredte sig ut, og Israel
blev slått av filistrene; og filistrene felte på slagmarken
omkring fire tusen mann. 3 Og da folket kom til leiren,
sa Israels eldste: Hvorfor har Herren idag latt oss bli
slått av filistrene? La oss hente Herrens pakts-ark til
oss fra Silo, så den kan komme hit iblandt oss og frelse
oss av våre fienders hånd. 4 Så sendte folket bud til
Silo, og de hentet derfra Herrens, hærskarenes Guds
pakts-ark, hans som troner på kjerubene; og begge
Elis sønner, Hofni og Pinehas, var med og fulgte Guds
pakts-ark. 5 Med det samme Herrens pakts-ark kom til
leiren, satte hele Israel i et stort fryderop, så jorden
rystet. 6 Og da filistrene hørte lyden av fryderopet, sa
de: Hvad er dette for et stort fryderop i hebreernes
leir? Og de fikk vite at Herrens ark var kommet til
leiren. 7 Da blev filistrene redde; for de tenkte: Gud er
kommet til leiren. Og de sa: Ve oss! Sådant har ikke
hendt før. 8 Ve oss! Hvem skal fri oss av disse veldige
guders hånd? Dette er de guder som slo Egypten med
alle slags plager i ørkenen. 9 Ta mot til eder og vær
menn, I filistrer, forat I ikke skal komme til å træle for
hebreerne, likesom de har trælet for eder! Vær menn
og strid! 10 Da gikk filistrene til strid, og Israel blev
slått, og de flyktet hver til sitt telt, og der blev et meget
stort mannefall - det falt tretti tusen mann av Israels
fotfolk. 11 Og Guds ark blev tatt, og begge Elis sønner,
Hofni og Pinehas, mistet livet. 12 Da løp en mann av
Benjamin fra slagmarken og kom samme dag til Silo
med sønderrevne klær og med jord på sitt hode. 13
Da han kom frem, da satt Eli på sin stol ved siden
av veien og så bortefter, for hans hjerte var fullt av
angst for Guds ark. Da nu mannen kom til byen med
buskapet, da satte hele byen i et jammerskrik. 14 Eli
hørte skriket og sa: Hvad er dette for en larm? Da
skyndte mannen sig og kom og fortalte det til Eli. 15
Eli var da åtte og nitti år gammel, og hans øine var
stive - han kunde ikke se. 16 Da nu mannen sa til
Eli: Det er jeg som er kommet fra slagmarken, jeg
flyktet fra slagmarken idag, så spurte han: Hvorledes
er det gått, min sønn? 17 Den som kom med buskapet,
svarte: Israel er flyktet for filistrene, og det har vært et
stort mannefall blandt folket; dine to sønner, Hofni og
Pinehas, har og mistet livet, og Guds ark er tatt. 18
Med det samme han nevnte Guds ark, falt Eli baklengs
ned av stolen ved siden av porten, brakk nakkebenet
og døde; for mannen var gammel og tung. Han hadde
dømt Israel i firti år. 19 Hans sønnekone, Pinehas'
hustru, var fruktsommelig og nær ved å føde, og da
hun hørte buskapet om at Guds ark var tatt, og at
hennes svigerfar og hennes mann var død, seg hun i
kne og fødte; for veene kom brått over henne. 20 I
hennes dødsstund sa de kvinner som stod hos henne:
Vær ved godt mot; du har født en sønn! Men hun
svarte ikke og aktet ikke derpå. 21 Hun kalte gutten
Ikabod og sa: Bortveket er herligheten fra Israel - fordi
Guds ark var tatt, og for hennes svigerfars og hennes
manns skyld. 22 Hun sa: Bortveket er herligheten fra
Israel; for Guds ark er tatt.

5 Filistrene tok Guds ark og førte den fra Eben-Eser
til Asdod. 2 Der tok filistrene Guds ark og førte den
inn i Dagons hus og stilte den op ved siden av Dagon.
3 Tidlig den følgende dag fikk asdodittene se at Dagon
var falt ned med ansiktet mot jorden foran Herrens
ark; og de tok Dagon og satte ham igjen på hans
plass. 4 Men tidlig om morgenen den næste dag fikk
de se at Dagon var falt ned med ansiktet mot jorden
foran Herrens ark, og at Dagons hode og begge hans
hender lå avhugget på dørtreskelen; bare kroppen var
tilbake av Dagon. 5 Derfor er det at Dagons prester og
alle som går inn i Dagons hus, like til denne dag ikke
treder på Dagons dørtreskel i Asdod. 6 Og Herrens
hånd lå tungt på asdodittene, og han ødela dem og slo
dem med bylder, både i Asdod selv og i de omliggende
bygder. 7 Da Asdods menn så at det gikk således, sa
de: Israels Guds ark skal ikke bli hos oss; for hans
hånd ligger hårdt på oss og på Dagon vår gud. 8 Og
de sendte bud og samlet alle filistrenes høvdinger hos
sig og sa: Hvad skal vi gjøre med Israels Guds ark?
De svarte: La Israels Guds ark bli flyttet til Gat! Så
flyttet de Israels Guds ark dit. 9 Men efterat de hadde
flyttet den dit, kom Herrens hånd over byen og voldte
stor forferdelse, og han slo byens folk, både små og
store, så det brøt bylder ut på dem. 10 Da sendte de
Guds ark til Ekron. Men da Guds ark kom til Ekron, da
skrek ekronittene: De har flyttet Israels Guds ark hit
til mig for å drepe mig og mitt folk. 11 Og de sendte
bud og samlet alle filistrenes høvdinger og sa: Send
Israels Guds ark bort, og la den komme tilbake til sin
plass, så den ikke skal drepe mig og mitt folk! For det
var kommet en dødsens forferdelse over hele byen;
Herrens hånd lå meget tungt på den. 12 De menn som

ikke døde, blev slått med bylder, og skriket fra byen
steg op til himmelen.

6 Herrens ark var i filistrenes land i syv måneder.
2 Da tilkalte filistrene prestene og spåmennene
og sa: Hvad skal vi gjøre med Herrens ark? Si oss
hvorledes vi skal sende den fra oss tilbake til dens
plass! **3** De svarte: Dersom I sender Israels Guds ark
bort, må I ikke sende den uten gaver, men I skal gi
ham et skyldoffer til vederlag; da skal I bli lægt, og I
skal få vite hvorfor hans hånd ikke viker fra eder. **4** Da
sa de: Hvad er det for et skyldoffer vi skal gi ham til
vederlag? De svarte: Fem bylder av gull og fem mus
av gull, efter tallet på filistrenes høvdinger; for det er
en og samme plage som har rammet alle, også eders
høvdinger. **5** I skal gjøre billeder av eders bylder og
billeder av musene som ødelegger eders land, og gi
Israels Gud ære; kanskje han da tar sin tunge hånd
bort fra eder og fra eders gud og fra eders land. **6**
Hvorfor vil I forherde eders hjerte, likesom egypterne
og Farao forherdet sitt hjerte. Måtte de ikke la dem
fare og dra bort da han hadde latt dem få kjenne sin
makt? **7** Ta nu og gjør en ny vogn, og ta så to nybære
kyr som det ikke er kommet åk på, og spenn kyrne for
vognen, men ta kalvene fra dem og før dem hjem! **8**
Så skal I ta Herrens ark og sette den på vognen, og de
gullsaker som I gir ham til skyldoffer, skal I legge i et
skrin ved siden av den og så sende den avsted. **9**
Så skal I se efter om den tar veien opover til sitt eget
land, til Betsemes; for da er det han som har voldt
oss denne store ulykke; men hvis ikke, så vet vi at
det ikke er hans hånd som har rammet oss; da er det
bare et tilfelle at dette har hendt oss. **10** Og mennene
gjorde således: De tok to nybære kyr og spente dem
for vognen, men kalvene holdt de tilbake hjemme. **11**
Så satte de Herrens ark på vognen og likeså skrinet og
gullmusene og billedene av sine bylder. **12** Og kyrne
gikk rett frem efter veien som førte til Betsemes; de
holdt stadig samme vei og rautet alt i ett og bøide
ikke av hverken til høire eller til venstre, og filistrenes
høvdinger gikk efter dem like til Betsemes-bygden.
13 Innbyggerne i Betsemes var nettop i ferd med å
høste hveten i dalen; og da de så op, fikk de se arken,
og de blev glade da de så den. **14** Da vognen kom
inn på betsemesitten Josvas mark, stanset den der.
Der lå en stor sten. Da hugg de treverket i vognen
i stykker og ofret kyrne til brennoffer for Herren. **15**
Og levittene tok ned Herrens ark og skrinet som stod
ved den, det som gullsakene var i, og de satte dem
på den store sten, og Betsemes' menn ofret samme
dag brennoffer og slaktoffer til Herren. **16** Filistrenes
fem høvdinger så på dette og vendte samme dag
tilbake til Ekron. **17** Dette var de bylder av gull som
filistrene gav som skyldoffer til Herren: for Asdod én,
for Gasa én, for Askalon én, for Gat én, for Ekron
én. **18** Og gullmusene svarte til tallet på alle filistrenes
byer som tilhørte de fem høvdinger, både de faste
byer og landsbyene. Vidne herom er den dag idag den
store sten på betsemesitten Josvas mark som de satte
Herrens ark på. **19** Men Herren slo nogen av mennene
i Betsemes fordi de hadde sett på Herrens ark - sytti
mann av folket slo han; og folket sørget fordi Herren
hadde slått så mange av folket ihjel. **20** Og mennene
i Betsemes sa: Hvem kan holde stand for Herrens,
denne hellige Guds åsyn, og til hvem skal han dra op
fra oss? **21** Så sendte de bud til innbyggerne i Kirjat-
Jearim og lot si: Filistrene har ført Herrens ark tilbake;
kom ned og hent den op til eder!

7 Da kom Kirjat-Jearims menn og hentet Herrens ark
op og bar den inn i Abinadabs hus på haugen, og
hans sønn Eleasar vidde de til å ta vare på Herrens
ark. **2** Fra den dag arken kom til Kirjat-Jearim, gikk det
en lang tid - tyve år gikk det; da sukket hele Israels
hus efter Herren. **3** Og Samuel sa til hele Israels hus:
Dersom I vender om til Herren av hele eders hjerte,
så ha de fremmede guder og Astarte-billedene bort
fra eder og vend eders hjerte til Herren og tjen ham
alene! Så skal han fri eder av filistrenes hånd. **4** Da
skilte Israels barn sig av med Ba'alene og Astarte-
billedene og tjente Herren alene. **5** Og Samuel sa:
La hele Israel samle sig i Mispa! Så vil jeg bede til
Herren for eder. **6** Så samlet de sig i Mispa, og de
øste op vann og helte det ut for Herrens åsyn, og de
fastet den dag og bekjente der: Vi har syndet mot
Herren. Og Samuel dømte Israels barn i Mispa. **7**
Da filistrene hørte at Israels barn hadde samlet sig i
Mispa, drog filistrenes høvdinger op imot Israel, og
da Israels barn hørte det, var de redde for filistrene.
8 Og Israels barn sa til Samuel: Hold ikke op med å
rope for oss til Herren vår Gud at han vil frelse oss av
filistrenes hånd! **9** Da tok Samuel et diende lam og
ofret det helt som brennoffer til Herren, og Samuel
ropte til Herren for Israel, og Herren svarte ham. **10** For
mens Samuel ofret brennofferet, og filistrene rykket
frem til strid mot Israel, da sendte Herren samme dag
et sterkt tordenvær over filistrene og forferdet dem,
så de blev slått av Israel. **11** Da drog Israels menn
ut fra Mispa og forfulgte filistrene og hugg dem ned,
like til nedenfor Bet-Kar. **12** Og Samuel tok en sten
og satte den imellem Mispa og Sen; denne sten kalte
han Eben-Eser og sa: Hittil har Herren hjulpet oss. **13**
Således blev filistrene ydmyket og kom ikke mere inn i
Israels land; og Herrens hånd var imot filistrene alle
Samuels dager. **14** Og de byer som filistrene hadde
tatt fra Israel, kom tilbake til Israel igjen, fra Ekron

like til Gat, og alt land som hørte til dem, fridde Israel
av filistrenes hånd, og det var fred mellem Israel og
amorittene. 15 Samuel dømte Israel så lenge han
levde. 16 År efter år drog han omkring til Betel og
Gilgal og Mispa og dømte Israel på alle disse steder.
17 Og hver gang vendte han tilbake til Rama; for der
var hans hus, og der dømte han Israel; og han bygget
der et alter for Herren.

8 Da Samuel blev gammel, satte han sine sønner til
dommere over Israel. 2 Hans førstefødte sønn hette
Joel og hans annen sønn Abia; de dømte i Be'erseba.
3 Men hans sønner vandret ikke på hans veier, men
søkte bare egen vinning og tok imot gaver og bøide
retten. 4 Da samlet alle Israels eldste sig og kom til
Samuel i Rama. 5 Og de sa til ham: Nu er du blitt
gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier; så
sett nu en konge over oss til å dømme oss, som alle
folkene har! 6 Men det ord gjorde Samuel ondt, da de
sa: Gi oss en konge til å dømme oss! Og Samuel bad
til Herren. 7 Da sa Herren til Samuel: Lyd folket i alt
hvad de sier til dig! For det er ikke dig de har forkastet,
men det er mig de har forkastet, så jeg ikke skal være
konge over dem. 8 Som de alltid har gjort fra den dag
jeg førte dem op fra Egypten, til den dag idag, idet de
forlot mig og tjente andre guder, således gjør de nu
også mot dig. 9 Men lyd nu deres ord! Du må bare
alvorlig vidne for dem og foreholde dem hvorledes han
vil bære sig at den konge som kommer til å råde over
dem. 10 Så sa Samuel alle Herrens ord til folket som
krevde en konge av ham. 11 Han sa: Således vil han
bære sig at den konge som kommer til å råde over
eder: Eders sønner vil han ta og sette dem til å stelle
med sin vogn og sine hester, og de skal løpe foran
hans vogn, 12 Og han vil sette dem til høvdinger over
tusen og høvdinger over femti og til å pløie hans akrer
og høste hans avling og til å gjøre hans krigsredskaper
og hans kjøretøi. 13 Eders døtre vil han ta og sette til å
lage salver og til å koke og bake for ham. 14 Eders
beste jorder og vingårder og oljehaver vil han ta og gi
sine tjenere. 15 Og av eders akrer og eders vingårder
vil han ta tiende og gi sine hoffmenn og sine tjenere.
16 Eders træler og eders trælkvinner og eders beste
unge menn og eders asener vil han ta og bruke til sitt
arbeid. 17 Av eders småfe vil han ta tiende, og I selv
skal være hans træler. 18 Da skal I en dag rope til
Herren for den konges skyld som I har kåret eder; men
den dag skal Herren ikke svare eder. 19 Men folket
vilde ikke høre på Samuel, de sa: Nei, vi vil ha en
konge over oss. 20 Vi vil være som alle de andre folk;
vår konge skal dømme oss, og han skal dra ut foran
oss og føre våre kriger. 21 Da Samuel hadde hørt
alle folkets ord, bar han dem frem for Herren. 22 Og
Herren sa til Samuel: Lyd deres ord og sett en konge
over dem! Så sa Samuel til Israels menn: Gå hjem
hver til sin by!

9 Det var en mann av Benjamin som hette Kis, sønn
til Abiel, sønn til Seror, sønn til Bekorat, sønn til
Afiah, sønn til en benjaminitt; han var en mektig mann.
2 Han hadde en sønn som hette Saul, en ung og vakker
mann; det fantes ingen mann blandt Israels barn som
var vakrere enn han; han var et hode høiere enn alt
folket. 3 En dag kom Kis', Sauls fars aseninner bort for
ham, og Kis sa til sin sønn Saul: Ta en av drengene
med dig og dra avsted og let efter aseninnene! 4
Så gikk han over Efra'im-fjellet og gjennem Salisa-
bygden, men de fant dem ikke; så gikk de gjennem
Sa'alim-bygden, men der var de ikke; derefter gikk han
gjennem Benjamins land, men de fant dem ikke der
heller. 5 Da de kom til Suf-bygden, sa Saul til drengen
som var med ham: Kom, la oss gå hjem igjen! Ellers
kunde min far bli urolig for oss, istedenfor å tenke på
aseninnene. 6 Men han svarte ham: I denne by er
det en Guds mann som det går stort ord av; alt hvad
han sier, slår til. La oss nu gå dit! Han kan visst si oss
noget om det vi går efter. 7 Da sa Saul til sin dreng:
Men om vi nu går dit, hvad skal vi da ha med oss til
mannen? Vi har ikke mere brød igjen i våre skrepper,
og vi har ingen gave å gi Guds-mannen; hvor meget
har vi med oss? 8 Så tok drengen igjen til orde og sa
til Saul: Her har jeg hos mig en fjerdedel sekel sølv;
den vil jeg gi til Guds-mannen, så sier han oss nok
hvad vei vi skal gå. 9 Fordum sa folk i Israel når de
gikk avsted for å få vite Guds vilje: Kom, la oss gå til
seeren! For den som nu kalles profet, kaltes fordum
seer. 10 Saul sa til sin dreng: Du har rett; kom, la oss
gå! Så gikk de til byen hvor Guds-mannen var. 11 Da
de gikk op bakken som førte til byen, møtte de nogen
piker som kom ut for å hente vann, og de sa til dem:
Er seeren her? 12 De svarte dem og sa: Ja, nettop nu
er han her. Skynd dig nu! Idag er han kommet til byen,
fordi folket idag holder offerfest på haugen. 13 Når I
kommer inn i byen, finner I ham straks før han går
op på haugen til måltidet; for folket går ikke til bords
før han kommer, fordi han skal velsigne offeret; først
derefter setter de innbudne sig til bords. Gå bare op!
For nettop nu kan I treffe ham. 14 Så gikk de op til
byen, og med det samme de kom inn i byen, kom
Samuel ut imot dem for å gå op på haugen. 15 Men
dagen før Saul kom, hadde Herren varslet Samuel og
sagt: 16 På denne tid imorgen vil jeg sende en mann
fra Benjamins land til dig; ham skal du salve til fyrste
over mitt folk Israel, og han skal frelse mitt folk av
filistrenes hånd; for jeg har sett til mitt folk, fordi deres
rop er steget op til mig. 17 Da nu Samuel så Saul, sa

Herren til ham: Se, det er den mann om hvem jeg har
sagt til dig: Han skal styre mitt folk. 18 Så gikk Saul
frem til Samuel midt i porten og sa: Si mig hvor seeren
bor! 19 Samuel svarte Saul og sa: Jeg er seeren. Gå
foran mig op på haugen! I skal ete med mig idag;
imorgen tidlig når jeg lar dig fare, skal jeg si dig alt det
du tenker på. 20 Og aseninnene som kom bort for dig
idag for tre dager siden, dem skal du ikke være urolig
for; de er funnet. Og hvem tilhører alt det beste i Israel
om ikke dig og hele din fars hus? 21 Saul svarte og sa:
Er jeg ikke en benjaminitt, hører jeg ikke til en av de
minste blandt Israels stammer, og er ikke min ætt den
ringeste av alle ætter i Benjamins stamme? Hvorfor
taler du da således til mig? 22 Men Samuel tok Saul
og hans dreng og førte dem til festsalen og lot dem
sette sig øverst blandt de innbudne - det var omkring
tretti menn. 23 Og Samuel sa til den mann som kokte
maten: Kom hit med det stykke jeg gav dig og sa du
skulde gjemme! 24 Da kom mannen frem med låret
og fettet som var på det, og satte det foran Saul; og
Samuel sa: Se, her er det som var gjemt, satt frem for
dig; et nu! For til denne stund blev det gjemt for dig,
dengang jeg sa: Jeg har innbudt folket. Så åt Saul den
dag sammen med Samuel. 25 Derefter gikk de ned fra
haugen og inn i byen, og han satt og talte med Saul på
taket. 26 Tidlig om morgenen, med det samme det tok
til å dages, kalte Samuel Saul op på taket og sa: Gjør
dig rede, så vil jeg følge dig på veien. Så gjorde Saul
sig rede, og de gikk ut sammen, han og Samuel. 27
Da de nu kom ned til utkanten av byen, sa Samuel til
Saul: Si til drengen at han skal gå foran oss - og han
gikk - men stå du nu her! Så vil jeg la dig høre hvad
Gud har sagt.

10 Og Samuel tok en oljekrukke og helte den ut
over hans hode, og han kysset ham og sa: Nu
har Herren salvet dig til fyrste over sin arv. 2 Når du
idag går fra mig, skal du møte to menn ved Rakels
grav på grensen av Benjamin i Selsah, og de skal si
til dig: Aseninnene som du gikk ut for å lete efter, er
funnet; din far tenker ikke mere på dem, men er nu
urolig for eder og sier: Hvad skal jeg gjøre for å få min
sønn igjen? 3 Og når du går videre derfra og kommer
til Tabors ek, skal du der møte tre menn som er på vei
op til Gud i Betel, en som bærer tre kje, og en som
bærer tre brød, og en som bærer en skinnsekk med
vin. 4 De skal hilse på dig og gi dig to brød, og dem
skal du ta imot. 5 Derefter kommer du til Guds Gibea,
hvor filistrene har sine vaktposter; og når du kommer
der til byen, skal du treffe på en flokk profeter som
kommer ned fra haugen med harpe og tromme og
fløite og citar foran sig, og selv er de i en profetisk
henrykkelse. 6 Og Herrens Ånd skal komme over dig,
så du skal gripes av profetisk henrykkelse likesom de
og bli til et annet menneske. 7 Når du ser at disse
tegn inntreffer, da gjør hvad du får leilighet til! For
Gud er med dig. 8 Gå du før mig ned til Gilgal, så
skal jeg komme ned til dig for å ofre brennoffer og
takkoffer; syv dager skal du bie, inntil jeg kommer til
dig, og da skal jeg la dig få vite hvad du skal gjøre.
9 Da nu Saul vendte sig og gikk sin vei fra Samuel,
da gav Gud ham et annet hjerte, og samme dag traff
alle disse tegn inn. 10 Da de kom til Gibea, kom en
flokk profeter ham i møte; da kom Guds Ånd over
ham, og han blev grepet av profetisk henrykkelse midt
iblandt dem. 11 Og da alle de som kjente ham før, så
at han var grepet av henrykkelse likesom profetene,
da sa folket til hverandre: Hvad er det som har hendt
med Kis' sønn? Er også Saul blandt profetene? 12
Da svarte en mann derfra og sa: Hvem er da far til
disse? Derfor er det blitt til et ordsprog: Er også Saul
blandt profetene? 13 Da hans profetiske henrykkelse
hadde hørt op, kom han til offerhaugen, 14 og Sauls
farbror sa til ham og hans dreng: Hvor har I vært? Han
svarte: Vi har vært ute og lett efter aseninnene, og da
vi ikke så noget til dem, gikk vi til Samuel. 15 Da sa
Sauls farbror: Kjære, fortell mig hvad Samuel sa til
eder! 16 Saul svarte sin farbror: Han fortalte oss at
aseninnene var funnet. Men det som Samuel hadde
sagt om kongedømmet, fortalte han ham ikke. 17 Så
kalte Samuel folket sammen til Herren, til Mispa. 18
Og han sa til Israels barn: Så sier Herren, Israels Gud:
Jeg førte Israel op fra Egypten og fridde eder ut fra
egypterne og fra alle de riker som undertrykte eder.
19 Men I har nu forkastet eders Gud, han som frelste
eder ut av alle eders ulykker og trengsler, og sagt til
ham: Nei, en konge skal du sette over oss! Så still
eder nu frem for Herrens åsyn efter eders stammer og
ætter! 20 Så lot Samuel alle Israels stammer gå frem,
og loddet falt på Benjamins stamme. 21 Så lot han
Benjamins stamme gå frem efter sine ætter, og loddet
falt på Matris ætt, og derefter falt loddet på Saul, Kis'
sønn. Og de lette efter ham, men kunde ikke finne
ham. 22 Da spurte de atter Herren: Er det kommet
nogen annen hit? Herren svarte: Han holder sig skjult
ved trosset. 23 Da sprang de avsted og hentet ham
derfra, og han gikk frem midt iblandt folket, og han
var et hode høiere enn alt folket. 24 Og Samuel sa
til alt folket: Her ser I ham som Herren har utvalgt!
Det er ingen som han blandt alt folket. Da jublet alt
folket og ropte: Kongen leve! 25 Så talte Samuel til
folket om kongedømmets rett og skrev det op i en
bok; den la han ned for Herrens åsyn. Derefter lot
Samuel alt folket fare, hver til sitt hjem. 26 Saul drog
og hjem til Gibea, og med ham fulgte den flokk hvis

hjerte Gud hadde rørt ved. 27 Men nogen ugudelige
mennesker sa: Hvad hjelp skal denne kunne gi oss?
Og de ringeaktet ham og kom ikke med gaver til ham;
men han lot som han ikke merket det.

11 Så drog ammonitten Nahas op og kringsatte
Jabes i Gilead, og alle Jabes' menn sa til Nahas:
Gjør fred med oss, så vil vi tjene dig. 2 Men ammonitten
Nahas svarte dem: På det vilkår vil jeg gjøre fred
med eder at det høire øie stikkes ut på eder alle;
den skjensel vil jeg legge på hele Israel. 3 Da sa
Jabes eldste til ham: Gi oss frist i syv dager, så vi
kan sende bud rundt om i hele Israels land! Er det
da ingen som hjelper oss, så vil vi overgi oss til dig.
4 Da sendebudene kom til Sauls Gibea og bar frem
sitt ærend for folket, brast alt folket i gråt. 5 I samme
stund kom Saul gående hjem fra marken bakefter sine
okser. Og Saul sa: Hvad er det i veien med folket
siden de gråter? Og de fortalte ham hvad mennene fra
Jabes hadde sagt. 6 Da Saul hørte dette, kom Guds
Ånd over ham, og hans vrede optendtes høilig. 7 Og
han tok et par okser og hugg dem i stykker og sendte
stykkene om i hele Israels land med sendebudene
og lot si: Den som ikke drar ut efter Saul og Samuel,
med hans okser skal det gjøres likedan. Da falt det en
redsel fra Herren over folket, og de drog ut som en
mann. 8 Han mønstret dem i Besek, og Israels barn
var tre hundre tusen, og Judas menn tretti tusen. 9 Og
de sa til sendebudene som var kommet: Så skal I si til
mennene i Jabes i Gilead: Imorgen, når solen brenner
hett, skal det komme hjelp til eder. Da sendebudene
kom og meldte dette til mennene i Jabes, blev de
glade, 10 og de sa til ammonittene: Imorgen vil vi
overgi oss til eder, så kan I gjøre med oss aldeles som
I finner for godt! 11 Dagen efter stilte Saul folket op
i tre hoper, og i morgenvakten trengte de midt inn i
leiren og hugg ammonittene ned, til dagen blev het;
og de som blev tilbake, spredtes, så det ikke blev to
sammen tilbake av dem. 12 Da sa folket til Samuel:
Hvem var det som sa: Skal Saul være konge over
oss? La oss få fatt i disse menn, så vi kan drepe dem.
13 Da sa Saul: På denne dag skal ingen drepes; for
idag har Gud hjulpet Israel til seier. 14 Og Samuel
sa til folket: Kom, la oss gå til Gilgal for å stadfeste
kongedømmet der! 15 Da gikk alt folket til Gilgal, og
der i Gilgal gjorde de Saul til konge for Herrens åsyn;
og de ofret der takkoffer for Herrens åsyn. Og Saul og
alle Israels menn gledet sig der storlig.

12 Da sa Samuel til hele Israel: Nu har jeg lydt eder
i alt hvad I har sagt til mig, og satt en konge over
eder. 2 Sa har I nu kongen til fører for eder; men jeg
er gammel og grå, så I nu har mine sønner iblandt
eder. Jeg har vært fører for eder fra min ungdom like til
denne dag. 3 Her står jeg! Vidne nu mot mig for Herren
og for hans salvede: Er det nogen jeg har fratatt hans
okse eller hans asen? Er det nogen jeg har gjort urett
mot eller undertrykt? Er det nogen jeg har tatt imot
gaver av, så jeg skulde lukke mine øine til for noget?
Om så er, vil jeg gi eder vederlag for det. 4 De svarte:
Du har ikke gjort urett mot oss og ikke undertrykt oss
og ikke tatt imot noget av nogen. 5 Da sa han til dem:
Herren er vidne mot eder, og hans salvede er vidne på
denne dag at I ikke har funnet noget hos mig. Folket
svarte: Ja, han er vidne. 6 Da sa Samuel til folket: Ja,
Herren er vidne, han som lot Moses og Aron stå frem,
og som førte eders fedre op fra Egyptens land. 7 Kom
nu frem her, så vil jeg gå i rette med eder for Herrens
åsyn om alle Herrens rettferdige gjerninger som han
har gjort mot eder og eders fedre. 8 Da Jakob var
kommet til Egypten, ropte eders fedre til Herren, og
Herren sendte Moses og Aron, og de førte eders fedre
ut av Egypten og lot dem bosette sig i dette land. 9
Men de glemte Herren sin Gud, og han solgte dem i
Siseras, Hasors hærførers hånd og i filistrenes hånd
og i Moabs konges hånd; alle disse stred imot dem.
10 Da ropte de til Herren og sa: Vi har syndet! Vi har
forlatt Herren og tjent Ba'alene og Astarte-billedene;
men redd oss nu av våre fienders hånd, så vil vi tjene
dig! 11 Så sendte Herren Jerubba'al og Bedan og Jefta
og Samuel og reddet eder av eders fienders hånd
rundt omkring, så I kunde bo trygt. 12 Men da I så at
Nahas, Ammons barns konge, kom imot eder, sa I til
mig: Nei, en konge skal råde over oss - enda Herren
eders Gud var eders konge. 13 Her er nu kongen som
I har valgt - som I har bedt om; Herren har satt en
konge over eder. 14 Dersom I nu frykter Herren og
tjener ham og lyder ham og ikke er gjenstridige mot
Herrens ord, men følger Herren eders Gud, både I
og kongen som råder over eder så skal Herren være
med eder. 15 Men dersom I ikke lyder Herren, men er
gjenstridige mot Herrens ord, så skal Herrens hånd
være mot eder som mot eders fedre. 16 Kom da nu
frem og se den store gjerning som Herren vil gjøre for
eders øine! 17 Er det ikke nu hvetehøstens tid? Jeg
vil rope til Herren og han skal sende torden og regn.
Kjenn da og se at eders ondskap er stor, den som I
har gjort for Herrens øine ved å kreve en konge! 18
Så ropte Samuel til Herren, og samme dag sendte
Herren torden og regn; da blev alt folket grepet av stor
frykt for Herren og for Samuel. 19 Og alt folket sa til
Samuel: Bed for dine tjenere til Herren din Gud, så vi
ikke skal dø fordi vi til alle våre andre synder har lagt
den misgjerning å kreve en konge! 20 Da sa Samuel til
folket: Frykt ikke! I har gjort alt dette onde; men vik nu

bare ikke fra Herren, men tjen Herren av hele eders
hjerte! 21 Vik ikke av! For da måtte I følge de tomme
avguder, som ikke kan gagne og ikke redde, fordi de
er bare tomhet. 22 For Herren vil for sitt store navns
skyld ikke forlate sitt folk, siden Herren har funnet for
godt å gjøre eder til sitt folk. 23 Men jeg - det være
langt fra mig å synde mot Herren ved å holde op med
å bede for eder; og jeg vil lære eder den gode og rette
vei. 24 Frykt bare Herren og tjen ham i sannhet, av
hele eders hjerte! Se hvor store ting han har gjort for
eder! 25 Men gjør I det som ondt er, da skal både I og
eders konge bli bortrykket.

13 I ett år hadde Saul dengang vært konge; og
da han hadde vært konge over Israel i to år, 2
valgte han sig tre tusen mann av Israel; av dem var
to tusen med Saul i Mikmas og i Betel-fjellene, og
tusen var med Jonatan i Gibea i Benjamin; resten av
folket lot han fare hjem hver til sitt. 3 Og Jonatan slo
det krigsmannskap som filistrene hadde i Geba; det
fikk filistrene høre; men Saul lot basunen lyde rundt
omkring i hele landet og sa: Hebreerne skal høre det.
4 Og hele Israel fikk høre tidenden om at Saul hadde
slått filistrenes krigsmannskap, og at filistrene hadde
lagt Israel for hat. Og folket blev kalt til våben for å
følge Saul til Gilgal. 5 Filistrene samlet sig for å stride
mot Israel, tretti tusen vogner og seks tusen hestfolk,
og fotfolk så mange som sanden ved havets bredd; og
de drog op og leiret sig ved Mikmas østenfor Bet-Aven.
6 Da nu Israels menn så hvilken fare de var i fordi
folket blev hårdt angrepet, da skjulte folket sig i huler
og tornebusker og fjellkløfter og tårner og brønner.
7 Nogen av hebreerne gikk over Jordan til Gads og
Gileads land; men Saul var ennu i Gilgal, og alt folket
fulgte ham skjelvende. 8 Han ventet syv dager - til den
tid Samuel hadde fastsatt; men Samuel kom ikke til
Gilgal, og folket spredte sig og forlot ham. 9 Da sa
Saul: Kom hit til mig med brennofferet og takkofferne!
Og så ofret han brennofferet. 10 Men da han vel hadde
ofret brennofferet, da kom Samuel, og Saul gikk ut
imot ham for å hilse på ham. 11 Da sa Samuel: Hvad
har du gjort? Saul svarte: Da jeg så at folket spredte
sig og forlot mig, og du ikke kom til den fastsatte tid, og
filistrene samlet sig ved Mikmas. 12 så tenkte jeg: Nu
drar filistrene ned mot mig til Gilgal, og jeg har ennu
ikke bønnfalt Herren, og jeg tok mot til mig og ofret
brennofferet. 13 Da sa Samuel til Saul: Du har båret
dig dårlig at, du har ikke holdt det bud som Herren din
Gud gav dig; ellers hadde Herren nu stadfestet ditt
kongedømme over Israel for all tid. 14 Men nu skal ditt
kongedømme ikke stå ved makt; Herren har søkt sig ut
en mann efter sitt hjerte, og ham har Herren utsett til
fyrste over sitt folk; for du har ikke holdt hvad Herren
bød dig. 15 Så gjorde Samuel sig rede og drog fra
Gilgal op til Gibea i Benjamin, og Saul mønstret de
folk han hadde hos sig - omkring seks hundre mann.
16 Og Saul og hans sønn Jonatan og de folk som
de hadde hos sig, lå i Geba i Benjamin, og filistrene
hadde leiret sig ved Mikmas. 17 Da drog det en flokk
ut av filistrenes leir for å herje; den var delt i tre hoper;
den ene hop tok veien til Ofra, til Sual-bygden, 18 og
den annen hop tok veien til Bet-Horon, og den tredje
hop tok veien til den bygd som rager op over Sebo'im-
dalen bortimot ørkenen. 19 Dengang fantes det ikke
en smed i hele Israels land; for filistrene tenkte som
så: Hebreerne kunde ellers gjøre sig sverd eller spyd.
20 Og hele Israel måtte gå ned til filistrene for å få
smidd sine plogjern og sine hakker, sine økser og sine
plogskjær, 21 og når eggen var sløvet på plogskjærene
og hakkene og grepene og øksene, eller for å få en
pigg påsatt. 22 Således gikk det til at på den dag da
striden stod, fantes det ikke sverd eller spyd hos nogen
av alle de folk som var med Saul og Jonatan; bare
Saul og hans sønn Jonatan hadde disse våben. 23
Filistrenes forpost rykket frem til Mikmas-skaret.

14 Så hendte det en dag at Jonatan, Sauls sønn,
sa til svennen som bar hans våben: Kom, la oss
gå over til filistrenes forpost der borte på den andre
side! Men han sa ikke noget om det til sin far. 2 Saul
lå dengang i utkanten av Gibea under granatepletreet
ved Migron, og krigsfolket som han hadde hos sig, var
omkring seks hundre mann; 3 der var også Akia, sønn
til Akitub, som var bror til Ikabod, sønn av Pinehas,
sønn av Eli, Herrens prest i Silo; han bar dengang
livkjortelen. Men folket visste ikke at Jonatan var gått
bort. 4 Mellem skarene som Jonatan søkte å komme
frem igjennem for å nå til filistrenes forpost, var det en
bratt klippe på hver side; den ene hette Boses og den
andre Sene. 5 Den ene klippe reiser sig bratt i nord
midt imot Mikmas, den andre i syd midt imot Geba. 6
Så sa Jonatan til svennen som bar hans våben: Kom,
la oss gå over til disse uomskårnes forpost! Kanskje
Herren gjør noget for oss; for intet hindrer Herren fra å
frelse, enten det er ved mange eller ved få. 7 Hans
våbensvenn svarte ham: Gjør alt hvad du har i sinne!
Gå du bare! Jeg skal følge dig hvor du vil. 8 Da sa
Jonatan: Nu går vi over til mennene der, og de vil få se
oss. 9 Hvis de da sier til oss: Stå stille til vi kommer
bort til eder! - så blir vi stående hvor vi er, og går ikke
op til dem. 10 Men hvis de sier: Kom op til oss! - så
går vi op; for da har Herren gitt dem i vår hånd. Dette
skal vi ha til tegn. 11 Da de nu begge var kommet
så langt at de kunde sees fra filistrenes forposter, sa
filistrene: Se, der kommer hebreerne ut fra hulene

som de har skjult sig i. 12 Og mennene på forposten
ropte til Jonatan og hans våbensvenn og sa: Kom
op til oss, så skal vi si eder noget! Da sa Jonatan til
sin våbensvenn: Stig op efter mig, for Herren har gitt
dem i Israels hånd. 13 Så kløv Jonatan op på hender
og føtter, og hans våbensvenn efter ham; og de falt
for Jonatan, og hans våbensvenn gikk efter ham og
slo dem ihjel. 14 Ved det første angrep Jonatan og
hans våbensvenn gjorde, falt omkring tyve mann på
en strekning som halvparten av den mark som kan
pløies på en dag. 15 Da blev det redsel i leiren, på
marken omkring og blandt alt folket; også forposten og
herjeflokken blev grepet av redsel. Jorden skalv, og
det kom en redsel fra Gud. 16 Og da Sauls vakter i
Gibea i Benjamin fikk se at hopen opløste sig, og at de
holdt på å støte og trenge hverandre, 17 sa Saul til
de folk han hadde hos sig: Tell efter og se hvem som
er gått fra oss! Så tellet de efter, og det viste sig at
Jonatan og hans våbensvenn ikke var der. 18 Da sa
Saul til Akia: Kom hit med Guds ark! Guds ark var på
den tid der blandt Israels barn. 19 Men mens Saul talte
med presten, blev bulderet i filistrenes leir større og
større; da sa Saul til presten: La det være! 20 Og Saul
og alt folket som han hadde hos sig, samlet sig, og da
de kom dit hvor striden stod, fikk de se at den ene
hadde løftet sverdet mot den andre, og alt var i ett
røre. 21 Også de hebreere som nu likesom før var
med filistrene, og som hadde draget op med dem og
var rundt omkring i deres leir, slo sig sammen med de
israelitter som var med Saul og Jonatan. 22 Og da
de israelitter som hadde skjult sig i Efra'im-fjellene,
hørte at filistrene flyktet, satte også de alle efter dem
og stred mot dem. 23 Således hjalp Herren Israel den
dag, og striden drog sig bortover forbi Bet-Aven. 24
Mens nu Israels menn var hårdt anstrengt den dag, lot
Saul folket sverge og sa: Forbannet være den mann
som nyter nogen mat innen aften, før jeg får hevnet
mig på mine fiender! Og det var ingen av folket som
smakte mat. 25 Så kom alt folket inn i skogen; der var
det honning på marken, 26 og med det samme folket
kom inn i skogen, fikk de se en hel strøm av honning;
men ingen av folket førte sin hånd til munnen av frykt
for eden. 27 Men Jonatan hadde ikke hørt på at hans
far lot folket sverge; han rakte ut staven han hadde i
hånden, og dyppet enden av den i honningen og førte
så hånden til munnen igjen; da blev hans øine klare.
28 Da tok en mann av folket til orde og sa: Din far har
latt folket sverge og sagt: Forbannet være den mann
som nyter mat idag! Og således er folket blitt utmattet.
29 Jonatan svarte: Min far har ført ulykke over landet;
se bare hvor klare mine øine er blitt fordi jeg har smakt
litt av denne honning; 30 hvor meget større vilde ikke
mannefallet blandt filistrene være blitt dersom folket
idag hadde fått ete av det hærfang de har tatt fra sine
fiender! 31 Den dag slo de filistrene og forfulgte dem
fra Mikmas til Ajalon, og folket blev meget utmattet
32 og tok straks fatt på hærfanget; de tok småfe og
storfe og kalver og slaktet dem på marken og åt kjøttet
med blodet i. 33 Så kom det nogen og fortalte Saul
det og sa: Folket synder mot Herren og eter kjøtt med
blodet i. Han sa: I har båret eder troløst at; velt nu en
stor sten hit til mig! 34 Så sa Saul: Gå omkring blandt
folket og si til dem at hver av dem skal komme hit til
mig med sin okse og sitt lam og slakte dem her og
så ete, forat de ikke skal synde mot Herren og ete
kjøttet med blodet i. Da førte hver mann av folket med
egen hånd sin okse frem om natten og slaktet dem
der. 35 Og Saul bygget et alter for Herren; det var det
første alter han bygget for Herren. 36 Derefter sa Saul:
La oss inatt dra nedover og sette efter filistrene og
plyndre blandt dem til morgenen lyser frem, og ikke
la en eneste mann blandt dem bli i live. De svarte:
Gjør aldeles som du synes! Da sa presten: La oss
trede hit frem for Gud! 37 Så spurte Saul Gud: Skal jeg
dra nedover og sette efter filistrene? Vil du gi dem i
Israels hånd? Men han svarte ham ikke den dag. 38
Da sa Saul: Tred hit alle høvdinger blandt folket, så I
kan få vite og se hvorledes det har sig med den synd
som er gjort idag! 39 For så sant Herren lever, han
som frelser Israel: Om så skylden er hos Jonatan, min
sønn, skal han sannelig dø! Men ingen av hele folket
svarte ham. 40 Så sa han til hele Israel: Stå I på den
ene side, så skal jeg og Jonatan, min sønn, stå på den
andre side. Folket svarte Saul: Gjør som du synes!
41 Da sa Saul til Herren, Israels Gud: La sannheten
komme frem! Og loddet falt på Jonatan og Saul, men
folket gikk fri. 42 Så sa Saul: Kast lodd mellem mig og
Jonatan, min sønn! Og loddet falt på Jonatan. 43 Da
sa Saul til Jonatan: Si mig hvad du har gjort! Jonatan
fortalte ham det og sa: Jeg tok litt honning på enden
av staven jeg hadde i min hånd, og smakte på den;
her står jeg, jeg må dø. 44 Da sa Saul: Gud la det
gå mig ille både nu og siden om du ikke nu skal dø,
Jonatan! 45 Men folket sa til Saul: Skulde Jonatan dø,
han som har vunnet denne store seier i Israel? Langt
derifra! Så sant Herren lever, skal det ikke falle et hår
av hans hode til jorden; for med Guds hjelp har han
gjort sin gjerning idag. Således fridde folket Jonatan fra
døden. 46 Men Saul holdt op med å forfølge filistrene
og drog hjem, og filistrene drog tilbake til sitt land. 47
Da Saul hadde tatt kongedømmet over Israel, førte
han krig mot alle sine fiender rundt omkring: mot Moab
og mot Ammons barn og mot Edom og mot kongene
i Soba og mot filistrene, og overalt hvor han vendte

sig hen, seiret han. 48 Og han vant sig makt og slo
amalekittene og utfridde Israel av deres hånd som
plyndret dem. 49 Sauls sønner var Jonatan og Jisvi og
Malkisua, og av hans to døtre hette den førstefødte
Merab og den yngste Mikal. 50 Sauls hustru hette
Akinoam; hun var datter til Akima'as. Hans hærfører
hette Abner; han var sønn til Ner, som var farbror til
Saul; 51 for Kis, Sauls far, og Ner, Abners far, var
sønner av Abiel. 52 Krigen mot filistrene var hård alle
Sauls dager, og hvor Saul så en sterk og krigsdyktig
mann, tok han ham i sin tjeneste.

15 Samuel sa til Saul: Det var mig Herren sendte for
å salve dig til konge over hans folk, over Israel;
så lyd nu Herrens ord! 2 Så sier Herren, hærskarenes
Gud: Jeg vil hjemsøke Amalek for det han gjorde
mot Israel, at han la sig i veien for ham da han drog
op fra Egypten. 3 Gå nu avsted og slå Amalek, og
slå med bann alt hvad hans er; spar ham ikke, men
drep både mann og kvinne, både barn og diebarn,
både okse og får, både kamel og asen. 4 Så kalte
Saul folket til våben og mønstret dem i Tela'im; det
var to hundre tusen mann fotfolk og ti tusen mann fra
Juda. 5 Da Saul kom til amalekittenes by, la han et
bakhold i dalen. 6 Og Saul sa til kenittene: Gå bort,
skill eder fra amalekittene og dra ned, så jeg ikke
skal ødelegge eder sammen med dem! For I gjorde
vel imot alle Israels barn da de drog op fra Egypten.
Så skilte kenittene lag med amalekittene. 7 Saul slo
amalekittene og forfulgte dem fra Havila til bortimot
Sur, som ligger østenfor Egypten. 8 Og han tok Agag,
Amaleks konge, levende til fange, og alt folket slo
han med bann og drepte dem med sverdets egg. 9
Men Saul og folket sparte Agag og det beste og det
næstbeste av småfeet og storfeet og lammene - alt
som så godt ut - og vilde ikke slå dem med bann;
men alt det fe som var ringe og usselt, det slo de med
bann. 10 Da kom Herrens ord til Samuel, og det lød
således: 11 Jeg angrer at jeg har gjort Saul til konge;
for han har vendt sig bort fra mig og ikke holdt sig
efter mine ord. Da optendtes Samuels vrede, og han
ropte til Herren hele natten. 12 Morgenen efter stod
Samuel tidlig op for å møte Saul; da kom nogen og sa
til Samuel: Saul er kommet til Karmel, og der har han
reist sig et minnesmerke; siden vendte han om og drog
videre ned til Gilgal. 13 Da nu Samuel kom til Saul, sa
Saul til ham: Velsignet være du av Herren! Jeg har
holdt mig efter Herrens ord. 14 Men Samuel sa: Hvad
er da dette for en bræken av småfe som lyder for mine
ører, og hvad er det for brøl av storfe jeg hører? 15
Saul svarte: De har ført dem med fra amalekittene;
for folket sparte det beste av småfeet og av storfeet
for å ofre det til Herren din Gud; men resten har vi
slått med bann. 16 Da sa Samuel til Saul: Hold op, så
vil jeg forkynne dig hvad Herren har talt til mig inatt!
Han sa til ham: Tal! 17 Samuel sa: Da du var ringe i
dine egne øine, blev du hode for Israels stammer, og
Herren salvet dig til konge over Israel. 18 Og Herren
sendte dig avsted og sa: Gå og slå disse syndere,
amalekittene, med bann og strid mot dem til du får gjort
ende på dem! 19 Hvorfor lød du da ikke Herrens ord,
men kastet dig over hærfanget og gjorde hvad ondt var
i Herrens øine? 20 Da sa Saul til Samuel: Jeg har lydt
Herrens ord og har gått den vei Herren sendte mig; jeg
har ført Agag, Amaleks konge, hit og slått Amalek med
bann. 21 Men folket tok av hærfanget småfe og storfe,
det ypperste av det bannlyste, for å ofre det til Herren
din Gud i Gilgal. 22 Da sa Samuel: Har vel Herren
like så meget behag i brennoffer og slaktoffer som i
lydighet mot Herrens ord? Nei, lydighet er bedre enn
slaktoffer, hørsomhet bedre enn fettet av værer; 23
for gjenstridighet er ikke bedre enn trolldoms-synd,
og trossighet er som avgudsdyrkelse. Fordi du har
forkastet Herrens ord, har han forkastet dig, så du ikke
skal være konge. 24 Da sa Saul til Samuel: Jeg har
syndet; jeg har overtrådt Herrens bud og dine ord; for
jeg var redd folket og gav efter for dem. 25 Men forlat
mig nu min synd og vend tilbake med mig, forat jeg
kan tilbede Herren! 26 Samuel svarte Saul: Jeg vil ikke
vende tilbake med dig; for du har forkastet Herrens
ord, og så har Herren forkastet dig, så du ikke skal
være konge over Israel. 27 Dermed vendte Samuel
sig og vilde gå. Men Saul grep fatt i kanten av hans
kappe, så den blev revet av. 28 Da sa Samuel til ham:
Herren har idag revet kongedømmet over Israel fra
dig og gitt det til en annen, som er bedre enn du. 29
Og Israels trofaste Gud lyver ikke og angrer ikke; for
han er ikke et menneske, så han skulde angre. 30
Saul svarte: Jeg har syndet, men vis mig allikevel nu
ære for mitt folks eldste og for Israel og vend tilbake
med mig! Så vil jeg tilbede Herren din Gud. 31 Da
fulgte Samuel Saul tilbake, og Saul tilbad Herren. 32
Så sa Samuel: Før Agag, Amaleks konge, hit til mig!
Glad i hu gikk Agag bort til ham, og Agag sa: Visselig,
dødens bitterhet er veket bort. 33 Men Samuel sa:
Likesom ditt sverd har gjort kvinner barnløse, så skal
nu din mor bli barnløs fremfor andre kvinner. Så hugg
Samuel Agag ned for Herrens åsyn i Gilgal. 34 Derefter
drog Samuel til Rama, men Saul fór op til sitt hus i
Sauls Gibea. 35 Og Samuel så ikke Saul mere helt til
sin dødsdag, for Samuel sørget over Saul. Men Herren
angret at han hadde gjort Saul til konge over Israel.

16 Herren sa til Samuel: Hvor lenge vil du sørge
over Saul, enda jeg har forkastet ham, så han

ikke skal være konge over Israel? Fyll ditt horn med
olje og gå avsted! Jeg sender dig til betlehemitten
Isai, for blandt hans sønner har jeg utsett mig en til
konge. 2 Men Samuel sa: Hvorledes kan jeg gjøre slik
en ferd? Får Saul høre det, slår han mig ihjel. Da sa
Herren: Ta med dig en kalv av buskapen og si: Jeg
er kommet for å ofre til Herren. 3 Og innbyd Isai til
ofringen, så vil jeg la dig få vite hvad du skal gjøre, og
du skal salve for mig den jeg sier dig. 4 Samuel gjorde
som Herren sa. Da han kom til Betlehem, gikk byens
eldste ham skjelvende i møte og sa: Kommer du med
fred? 5 Han svarte: Ja, jeg kommer med fred; jeg er
kommet for å ofre til Herren; hellige eder og kom med
mig til ofringen! Og han lot Isai og hans sønner hellige
sig og innbød dem til ofringen. 6 Da de kom, og han
fikk se Eliab, tenkte han: Visselig står her for Herren
hans salvede. 7 Men Herren sa til Samuel: Se ikke
på hans utseende og på hans høie vekst! For jeg har
forkastet ham; jeg ser ikke på hvad mennesket ser på,
for mennesket ser på det utvortes, men Herren ser på
hjertet. 8 Så kalte Isai på Abinadab og lot ham gå frem
for Samuel; men han sa: Heller ikke ham har Herren
utvalgt. 9 Så lot Isai Samma gå frem; men han sa:
Heller ikke ham har Herren utvalgt. 10 Således lot Isai
syv sønner gå frem for Samuel; men Samuel sa til Isai:
Herren har ikke utvalgt nogen av disse. 11 Og Samuel
sa til Isai: Var dette alle de gutter du har? Han svarte:
Ennu er den yngste tilbake; han vokter småfeet. Da
sa Samuel til Isai: Send bud efter ham! Vi setter oss
ikke til bords før han kommer. 12 Så sendte han bud
efter ham. Han var rødkinnet og hadde vakre øine og
var fager av utseende. Da sa Herren: Stå op og salv
ham! For han er det. 13 Da tok Samuel oljehornet og
salvet ham midt iblandt hans brødre, og Herrens Ånd
kom over David fra den dag og fremdeles. Så brøt
Samuel op og gikk til Rama. 14 Men Herrens Ånd vek
fra Saul, og en ond ånd fra Herren forferdet ham. 15
Da sa Sauls tjenere til ham: Vi ser at en ond ånd fra
Gud forferder dig. 16 Herre, byd bare dine tjenere som
står for ditt ansikt, å opsøke en mann som er kyndig i
å spille på harpe. Når da en ond ånd fra Gud kommer
over dig, skal han spille på sin harpe; da vil det bli
bedre med dig. 17 Da sa Saul til sine tjenere: Ja, finn
mig en mann som spiller godt, og før ham hit til mig!
18 En av de unge menn svarte og sa: Jeg har sett en
sønn av betlehemitten Isai som er kyndig i å spille,
en djerv mann og en stridsmann, god til å tale for sig
og en vakker mann, og Herren er med ham. 19 Da
sendte Saul bud til Isai og lot si: Send hit til mig din
sønn David, han som er med småfeet! 20 Så tok Isai
et asen, som han lesste brød på, og en skinnsekk med
vin og et kje og sendte det med sin sønn David til
Saul. 21 Således kom David til Saul, og han blev i
hans tjeneste; og Saul fikk ham meget kjær, og han
blev hans våbensvenn. 22 Og Saul sendte bud til Isai
og lot si: Kjære, la David bli i min tjeneste! For han har
funnet nåde for mine øine. 23 Når da den onde ånd
fra Gud kom over Saul, tok David harpen og spilte på
den, og Saul fikk lindring, og det blev bedre med ham,
og den onde ånd vek fra ham.

17 Filistrene samlet sine hærer til strid og kom
sammen i Soko, som hører til Juda; og de slo
leir mellem Soko og Aseka ved Efes-Dammim. 2 Og
Saul og Israels menn samlet sig og; de leiret sig i
Terebintedalen og fylket sig mot filistrene. 3 Filistrene
stod ved fjellet på den ene side, og israelittene ved
fjellet på den andre side, så de hadde dalen imellem
sig. 4 Da gikk en tvekjemper ut av filistrenes leir; han
hette Goliat og var fra Gat; han var seks alen og et
spann høi. 5 På hodet hadde han en kobberhjelm
og var klædd i en skjellbrynje, og brynjens vekt var
fem tusen sekel kobber. 6 Han hadde kobberskinner
på leggene og et kastespyd av kobber på ryggen.
7 Skaftet på hans spyd var som en veverstang, og
odden på hans spyd veide seks hundre sekel jern, og
hans skjoldbærer gikk foran ham. 8 Han stod frem
og ropte til Israels fylking og sa til dem: Hvorfor drar
I ut og fylker eder til strid? Er ikke jeg filisteren og I
Sauls træler? Velg eder en mann og la ham komme
ned til mig! 9 Hvis han kan stride med mig og feller
mig, så skal vi være eders træler; men hvis jeg får
bukt med ham og feller ham, så skal I være våre
træler og tjene oss. 10 Så sa filisteren: Idag har jeg
hånet Israels fylking; kom hit med en mann, så vi kan
stride med hverandre! 11 Da Saul og hele Israel hørte
disse filisterens ord, blev de forferdet og fryktet storlig.
12 David var en sønn av den før omtalte efratitt fra
Betlehem i Juda som hette Isai, og som hadde åtte
sønner. Denne mann var i Sauls dager gammel og
avfeldig. 13 Isais tre eldste sønner hadde draget ut
og fulgt Saul i krigen; og av disse hans tre sønner
som hadde draget i krigen, hette den førstefødte Eliab,
den annen Abinadab og den tredje Samma. 14 David
var den yngste. De tre eldste hadde fulgt Saul, 15
men David gikk stundom hjem igjen fra Saul for å
vokte sin fars småfe i Betlehem. 16 Filisteren gikk frem
både morgen og aften; i firti dager stilte han sig frem.
17 Så sa Isai til sin sønn David: Kjære, ta en efa av
dette ristede korn og disse ti brød til dine brødre og
skynd dig til leiren med det, til dine brødre! 18 Men
disse ti skiver fersk ost skal du ha med til den øverste
høvedsmann; så skal du se til dine brødre om det går
dem vel, og ta med et pant fra dem. 19 Saul er med
dem og alle Israels menn i Terebinte-dalen og strider

med filistrene. 20 Morgenen efter stod David tidlig op
og overlot småfeet til en gjæter; så tok han det han
skulde ha med, og gikk avsted, som Isai hadde befalt
ham. Da han kom til vognborgen, drog hæren nettop
ut for å fylke sig til strid og opløftet krigsropet. 21 Og
Israel og filistrene stilte sig op, fylking mot fylking. 22
David la de ting han hadde med sig ned hos den som
hadde tilsyn med trosset, og sprang frem til fylkingen,
og da han kom dit, hilste han på sine brødre. 23 Mens
han talte med dem, kom tvekjemperen, filisteren Goliat
fra Gat, nettop frem fra filistrenes fylking og ropte de
samme ord som før, og David hørte det. 24 Og alle
Israels menn flyktet for mannen da de så ham, og var
meget redde. 25 Og en mann av Israel sa: Ser I den
mann som kommer frem der? Han kommer for å håne
Israel; den mann som feller ham, ham vil kongen gi
stor rikdom og la ham få sin datter og gjøre hans fars
hus skattefritt i Israel. 26 Da sa David til de menn som
stod tett ved ham: Hvad skal han få den mann som
feller denne filister og tar skammen bort fra Israel? For
hvem er denne uomskårne filister, at han har hånet
den levende Guds hær? 27 Og folket gjentok for ham
de samme ord og sa: Det og det skal den mann få
som feller ham. 28 Eliab, hans eldste bror, hørte hvad
han talte med mennene om; da optendtes hans vrede
mot David, og han sa: Hvorfor er du kommet her ned,
og til hvem har du overlatt de to-tre får der i ørkenen?
Jeg kjenner ditt overmot og ditt hjertes ondskap; det
er for å se på striden du er kommet her ned. 29 Men
David sa: Hvad har jeg gjort nu? Det var jo bare et ord.
30 Så vendte han sig fra ham til en annen og spurte
om det samme; og folket svarte ham som første gang.
31 Det kom ut hvad David hadde sagt, og Saul fikk og
høre det. Han lot ham hente, 32 og David sa til Saul:
Ingen må tape motet! Din tjener vil gå og stride med
denne filister. 33 Men Saul sa til David: Du kan ikke gå
mot denne filister og stride med ham; for du er ung, og
han er en krigsmann fra sin ungdom av. 34 Men David
svarte Saul: Din tjener voktet småfeet for sin far; kom
det da en løve eller en bjørn og tok et får av hjorden,
35 sprang jeg efter den og slo den og rev fåret ut av
gapet på den; og reiste den sig så imot mig, tok jeg fatt
i dens skjegg og slo den og drepte den. 36 Både løve
og bjørn har din tjener slått ihjel, og det skal gå denne
uomskårne filister som dem, fordi han har hånet den
levende Guds hær. 37 Så sa David: Herren, som har
fridd mig av løvens og bjørnens vold, han skal også fri
mig av denne filisters vold. Da sa Saul til David: Gå!
Herren skal være med dig. 38 Og Saul lot David få
sine egne klær og satte en kobberhjelm på hans hode
og hadde på ham en brynje. 39 Og David bandt hans
sverd om sig utenpå sine klær og vilde til å gå; for han
hadde ikke prøvd det før. Og David sa til Saul: Jeg kan
ikke gå med dette, for jeg har ikke prøvd det før. Så
tok David alt dette av sig 40 og tok sin stav i hånden
og søkte sig ut fem glatte stener i bekken; dem la han i
hyrdetasken som han hadde med sig, og sin slynge
hadde han i hånden; og så gikk han frem mot filisteren.
41 Og filisteren kom nærmere og nærmere bortimot
David, og hans skjoldbærer gikk foran ham. 42 Da
filisteren så frem for sig og blev var David, foraktet
han ham, fordi han var ung og rødkinnet og fager å se
til. 43 Og filisteren sa til David: Er jeg en hund, siden
du kommer mot mig med kjepper? Og filisteren bante
David ved sin gud. 44 Så sa filisteren til David: Kom hit
til mig, så skal jeg gi ditt kjøtt til himmelens fugler og
markens dyr. 45 David svarte filisteren: Du kommer
mot mig med sverd og lanse og kastespyd; men jeg
kommer mot dig i Herrens, hærskarenes Guds navn,
han som er Gud for Israels fylkinger - han som du har
hånet. 46 På denne dag skal Herren gi dig i min hånd,
og jeg skal slå dig ihjel og skille ditt hode fra din kropp,
og jeg skal på denne dag gi likene fra filistrenes leir til
himmelens fugler og til jordens ville dyr, og all jorden
skal få se at Israel har en Gud. 47 Og hele dette folk
skal få se at det ikke er ved sverd og spyd Herren
frelser; for Herren råder for krigen, og han skal gi eder
i var hånd. 48 Da nu filisteren gjorde sig rede og gikk
frem og kom nærmere bortimot David, skyndte David
sig og sprang frem mot fylkingen, filisteren i møte. 49
Og David stakk sin hånd i tasken og tok frem av den en
sten; den slynget han ut og traff filisteren i pannen, og
stenen trengte dypt inn i hans panne, og han falt på sitt
ansikt til jorden. 50 Således vant David over filisteren
med slyngen og stenen, og han slo filisteren og drepte
ham, enda David ikke hadde noget sverd i sin hånd.
51 Og David sprang frem og stilte sig tett ved filisteren
og tok og drog hans sverd ut av skjeden og drepte
ham og hugg hans hode av med det. Og da filistrene
så at deres kjempe var død, tok de flukten. 52 Da
gikk Israels og Judas menn frem, opløftet krigsropet
og forfulgte filistrene til bortimot Gat og like til Ekrons
porter; og det lå falne filistrer på veien til Sa'ara'im
og helt frem til Gat og til Ekron. 53 Så forfulgte ikke
Israels barn filistrene lenger, men vendte tilbake og
plyndret deres leir. 54 Og David tok filisterens hode og
hadde det med sig til Jerusalem; men hans våben la
han i sitt telt. 55 Da Saul så David gå ut imot filisteren,
sa han til Abner, hærføreren: Hvem er denne gutt sønn
til, Abner? Abner svarte: Så sant du lever, konge, jeg
vet det ikke. 56 Da sa kongen: Spør efter hvem denne
gutt er sønn til. 57 Da så David vendte tilbake efterat
han hadde slått filisteren ihjel, tok Abner ham og førte
ham frem for Saul; han hadde ennu filisterens hode i

sin hånd. 58 Og Saul sa til ham: Hvem er du sønn til,
unge mann? David svarte: Jeg er sønn til din tjener
Isai fra Betlehem.

18 Efter hans samtale med Saul droges Jonatans
sjel til David, og Jonatan fikk ham kjær som sitt
eget liv. 2 Samme dag tok Saul ham til sig og lot
ham ikke mere få vende tilbake til sin fars hus. 3 Og
Jonatan gjorde en pakt med David, fordi han hadde
ham kjær som sitt eget liv. 4 Og Jonatan tok av sig den
kappe han hadde på, og gav den til David og likeså
sine krigsklær, ja endog sitt sverd og sin bue og sitt
belte. 5 Så drog David ut i krigen; i alt det Saul sendte
ham til, bar han sig klokt at; Saul satte ham over sine
krigsmenn, og han var vel likt av hele folket, også av
Sauls tjenere. 6 Så hendte det da de kom hjem, da
David vendte tilbake efterat han hadde slått filisteren,
at kvinnene gikk ut fra alle Israels byer for å møte
kong Saul med sang og dans, med trommer og med
gledesrop og med musikk. 7 Og de dansende kvinner
istemte en sang og sa: Saul har slått sine tusener,
men David sine titusener. 8 Da blev Saul meget vred;
for dette ord likte han ille, og han sa: De har gitt David
titusener, og mig har de gitt tusener, og nu står det
bare tilbake at han får kongedømmet. 9 Fra den dag
så Saul stadig skjevt til David. 10 Dagen efter kom det
en ond ånd fra Gud over Saul, og han raste inne i sitt
hus, mens David spilte på harpen, som han pleide
å gjøre hver dag, og Saul hadde et spyd i hånden.
11 Da svang Saul spydet og tenkte: Jeg vil støte det
gjennem David og inn i veggen. Men David bøide sig
til side for ham to ganger. 12 Saul var redd for David;
for Herren var med ham, men fra Saul var han veket
bort. 13 Derfor sendte Saul ham fra sig og satte ham til
høvedsmann over tusen; og han drog ut og drog inn
foran folket. 14 Og David bar sig klokt at i alt han tok
sig fore, og Herren var med ham. 15 Da nu Saul så at
han bar sig meget klokt at, grudde han for ham. 16
Men hele Israel og Juda hadde David kjær; for det var
han som drog ut og drog inn foran dem. 17 Og Saul sa
til David: Her er min eldste datter Merab; henne vil
jeg gi dig til hustru; la mig bare se at du er en djerv
stridsmann og fører Herrens kriger! For Saul tenkte:
Min hånd skal ikke ramme ham, men filistrenes hånd
skal ramme ham. 18 David svarte Saul: Hvem er jeg,
og hvem er mine frender, min fars ætt i Israel, at jeg
skulde bli kongens svigersønn? 19 Men da tiden kom
at Merab, Sauls datter, skulde gis til David, blev hun
gitt Adriel fra Mehola til hustru. 20 Mikal, Sauls datter,
elsket David. Da Saul fikk vite dette, syntes han godt
om det. 21 Saul tenkte: Jeg vil la ham få henne, så
hun kan bli til en snare for ham, og filistrenes hånd
kan ramme ham. Og Saul sa til David: Ved min annen
datter skal du idag bli min svigersønn. 22 Og Saul bød
sine tjenere: Tal hemmelig med David og si: Kongen
liker dig, og alle hans tjenere har dig kjær; bli derfor nu
kongens svigersønn! 23 Da Sauls tjener sa disse ord
til David, svarte han: Synes I det er en ringe ting å bli
kongens svigersønn? Jeg er jo en fattig og ringe mann.
24 Sauls tjenere fortalte ham dette og sa: Således sa
David. 25 Da sa Saul: Så skal I si til David: Kongen
krever ingen annen festegave enn hundre filister-
forhuder, så han kan få hevnet sig på kongens fiender.
Men Saul tenkte å felle David ved filistrenes hånd. 26
Da hans tjenere fortalte David dette, var David glad
over at han skulde bli kongens svigersønn. Og før
tiden ennu var ute, 27 gjorde David sig rede og drog
avsted med sine menn og slo ihjel to hundre mann
blandt filistrene. Og David tok deres forhuder med sig
og la dem fulltallig frem for kongen, så han kunne bli
kongens svigersønn. Da gav Saul ham sin datter Mikal
til hustru. 28 Nu så Saul og forstod at Herren var med
David; og Mikal, Sauls datter, elsket ham. 29 Da blev
Saul ennu mere redd David, og Saul var Davids fiende
all sin tid. 30 Så drog filistrenes høvdinger ut i krigen,
og så ofte de drog ut, bar David sig klokere at enn alle
Sauls tjenere, og han fikk et stort navn.

19 Saul talte til Jonatan, sin sønn, og til alle sine
tjenere om å drepe David; men Jonatan, Sauls
sønn, hadde David meget kjær. 2 Og Jonatan fortalte
det til David og sa: Saul, min far, søker å drepe dig; ta
dig nu i vare imorgen tidlig og bli i skjul og hold dig
gjemt! 3 Så vil jeg gå ut og stå ved siden av min far
på marken hvor du er, og jeg vil tale om dig til min
far, og merker jeg noget, så skal jeg si dig det. 4 Og
Jonatan talte vel om David til Saul, sin far, og sa til
ham: Kongen skulde ikke gjøre urett mot sin tjener
David! For han har ikke syndet mot dig, og det han har
gjort, har vært til stor nytte for dig; 5 han satte sitt liv
på spill og slo filisteren, og Herren lot hele Israel vinne
en stor seier; du så det selv og gledet dig; hvorfor vil
du da gjøre synd mot uskyldig blod og drepe David
uten grunn? 6 Saul hørte på Jonatans ord, og Saul
svor: Så sant Herren lever: Han skal ikke drepes! 7 Da
kalte Jonatan på David og fortalte ham alt dette; og
Jonatan førte David til Saul, og han var hos ham som
før. 8 Men krigen varte ved; og David drog ut og stred
mot filistrene og påførte dem et stort mannefall, og de
flyktet for ham. 9 Og en ond ånd fra Herren kom over
Saul mens han satt i sitt hus med sitt spyd i hånden,
og David spilte på harpen. 10 Da søkte Saul å støte
spydet gjennem David og inn i veggen; men han vek til
side for Saul, så han støtte spydet i veggen. Samme
natt flyktet David og slapp bort. 11 Og Saul sendte

bud til Davids hus for å vokte på ham og drepe ham
om morgenen; men Mikal, Davids hustru, varslet ham
om det og sa: Berger du ikke ditt liv inatt, så blir du
drept imorgen. 12 Og Mikal firte David ned gjennem
vinduet, og han flyktet sin vei og slapp bort. 13 Så tok
Mikal husguden og la den i sengen, og hun la et teppe
av gjetehår ved dens hode og dekket den til med et
klæde; 14 og da Saul sendte bud for å hente David, sa
hun: Han er syk. 15 Så sendte Saul budene avsted
for å få se David og sa: Bær ham hit til mig i sengen,
forat han kan bli drept! 16 Men da budene kom inn,
fikk de se at det var husguden som lå i sengen med
gjetehårsteppet ved hodet. 17 Da sa Saul til Mikal:
Hvorfor har du narret mig således og latt min fiende
slippe bort, så han er kommet unda? Mikal svarte
Saul: Han sa til mig: La mig slippe bort, ellers slår jeg
dig ihjel. 18 Da David var flyktet og hadde sloppet
bort, kom han til Samuel i Rama og fortalte ham alt
hvad Saul hadde gjort mot ham, og han og Samuel
tok avsted til Nevajot og bodde der. 19 Da Saul fikk
spurt at David var i Nevajot ved Rama, 20 sendte
han nogen menn for å hente David, og da de fikk se
profetenes skare, som var i profetisk henrykkelse, og
Samuel stående der som deres fører, da kom Guds
Ånd over Sauls sendebud, så de og blev grepet av
profetisk henrykkelse. 21 Da Saul fikk vite dette, sendte
han andre bud; men de blev og grepet av profetisk
henrykkelse. Så sendte Saul bud igjen for tredje gang;
men også de blev grepet av profetisk henrykkelse.
22 Da gikk han selv til Rama, og da han kom til den
store brønn i Seku, spurte han: Hvor er Samuel og
David? De svarte: De er i Nevajot ved Rama. 23 Da
han så gikk dit, til Nevajot ved Rama, kom Guds Ånd
også over ham, så at han hele veien gikk i profetisk
henrykkelse til han kom til Nevajot ved Rama. 24 Da
rev han og klærne av sig; også han var i profetisk
henrykkelse mens han stod foran Samuel, og han falt
ned og lå der naken hele den dag og hele natten;
derfor sier folk: Er også Saul blandt profetene?

20 Men David flyktet fra Nevajot ved Rama og kom
og sa åpent og likefrem til Jonatan: Hvad har jeg
gjort, hvad er min misgjerning, og hvad er min synd
mot din far, siden han står mig efter livet? 2 Da sa
han til ham: Langt derifra! Du skal ikke dø; du vet min
far gjør intet, hverken stort eller smått, uten at han
åpenbarer det for mig; hvorfor skulde da min far dølge
dette for mig? Nei, det er ikke så. 3 Men David svarte
med en ed: Din far vet meget vel at jeg har funnet nåde
for dine øine, og derfor tenker han som så: Jonatan
må ikke få vite dette, forat han ikke skal bli bedrøvet.
Men så sant Herren lever, og så sant du lever: Det er
bare et skritt mellem mig og døden. 4 Da sa Jonatan
til David: Alt hvad du ønsker, vil jeg gjøre for dig. 5
David svarte Jonatan: Imorgen er det nymåne-dagen;
da skulde jeg jo sitte til bords med kongen; men la
mig nu få gå, så vil jeg skjule mig ute på marken til
iovermorgen aften. 6 Dersom da din far savner mig,
så skal du si: David bad mig inntrengende om han
måtte få gå hjem til Betlehem i all hast; for hele ætten
holder nu sin årlige ofring der. 7 Dersom han da sier
så: Det er godt - da kan din tjener være trygg; men
dersom hans vrede optendes, så kan du være viss på
at det er hans faste forsett å gjøre noget ondt. 8 Vis
da godhet mot din tjener, siden du har latt din tjener
inntrede i vennskapspakt med dig i Herrens navn! Men
er det nogen misgjerning hos mig, så drep du mig!
Hvorfor skulde du vel føre mig til din far? 9 Jonatan
svarte: Nei, det skal aldri hende dig! Men skjønner
jeg at det er et fast forsett hos min far å la noget ondt
hende dig, skulde jeg da ikke la dig få vite det? 10 Da
sa David til Jonatan: Hvem skal varsle mig om det
eller si mig om din far svarer dig ublidt? 11 Og Jonatan
sa til David: Kom, la oss gå ut på marken! Så gikk
de begge ut på marken. 12 Og Jonatan sa til David:
Ved Herren, Israels Gud: Når jeg utforsker min far
imorgen eller iovermorgen på denne tid og ser han
er vel sinnet mot David, og jeg så ikke sender bud til
dig og åpenbarer dig det, 13 så må Herren la det gå
Jonatan ille både nu og siden! Vil min far føre ondt
over dig, så skal jeg åpenbare det for dig og la dig
slippe bort, så du kan dra din vei i fred. Og Herren
være med dig, som han har vært med min far! 14 Og
vil du ikke, hvis jeg enda er i live - vil du ikke da gjøre
Herrens miskunnhet mot mig og ikke la mig dø? 15 Og
aldri nogensinne vil du ta bort din godhet fra mitt hus,
ikke engang når Herren gjør ende på Davids fiender
og utrydder dem alle som én av jorden. 16 Så gjorde
Jonatan en pakt med Davids hus og sa: Herren ta hevn
over Davids fiender! 17 Og Jonatan besvor atter David
ved sin kjærlighet til ham; for han hadde ham kjær
som sitt eget liv. 18 Så sa Jonatan til ham: Imorgen er
det nymåne-dagen; da vil du bli savnet når din plass
er tom. 19 Men gå iovermorgen skyndsomt ned til
det sted hvor du holdt dig skjult den dag ugjerningen
skulde vært utført, og sett dig ved Ezelstenen. 20 Da
skal jeg skyte tre piler bortover mot den som om jeg
skjøt til måls. 21 Så skal jeg sende min tjener der bort
og si: Gå og finn pilene! Sier jeg da til tjeneren: Se,
pilene ligger hitenfor dig, ta dem - så kom! For da kan
du være trygg, og der er ingen fare, så sant Herren
lever. 22 Men sier jeg til den unge mann: Se, pilene
ligger bortenfor dig - så gå! For da vil Herren at du skal
dra bort. 23 Og vedkommende det vi har talt om, jeg

og du, så er Herren vidne mellem mig og dig til evig
tid. 24 Så skjulte David sig ute på marken. Da det blev
nymåne, satte kongen sig til bords for å holde måltid.
25 Og kongen satt på sin vanlige plass, på plassen ved
veggen, og Jonatan stod op, og Abner satte sig ved
siden av Saul; men Davids plass var tom. 26 Saul sa
ikke noget den dag; for han tenkte: Det har hendt ham
noget, så han ikke er ren - nei, han er ikke ren. 27
Men da Davids plass også den næste dag - dagen
efter nymåne - var tom, sa Saul til Jonatan, sin sønn:
Hvorfor er Isais sønn hverken igår eller idag kommet
til måltidet? 28 Jonatan svarte Saul: David; bad mig
inntrengende om han måtte få gå til Betlehem; 29
han sa: Kjære, la mig få gå! For vår ætt holder en
offerhøitid i vår by, og min bror har selv pålagt mig å
komme; har jeg funnet nåde for dine øine, så gi mig
lov til å ta bort og hilse på mine brødre! Derfor er han
ikke kommet til kongens bord. 30 Da optendtes Sauls
vrede mot Jonatan, og han sa til ham: Du sønn av en
forvendt og gjenstridig kvinne! Vet jeg ikke at du har
Isais sønn kjær til skam for dig selv og til skam for
din mors blusel? 31 For så lenge Isais sønn er til på
jorden, er hverken du eller din kongemakt trygg. Send
derfor bud og hent ham hit til mig, for han er dødsens.
32 Jonatan svarte Saul, sin far, og sa til ham: Hvorfor
skal han dø? Hvad har han gjort? 33 Men Saul slynget
spydet mot ham for å felle ham; da skjønte Jonatan at
det var hans fars faste forsett å drepe David. 34 Og
Jonatan stod op fra bordet i brennende vrede, og han
smakte ikke mat den annen nymåne-dag; for han var
bedrøvet for Davids skyld, fordi hans far hadde hånet
ham. 35 Morgenen efter gikk Jonatan ut på marken på
den tid han hadde avtalt med David, og han hadde en
liten gutt med sig. 36 Og han sa til gutten: Spring og
finn pilene som jeg skyter ut! Gutten sprang avsted, og
han skjøt pilen bort over ham. 37 Og da gutten kom til
det sted hvor pilen lå, den som Jonatan hadde skutt,
ropte Jonatan til gutten: Ligger ikke pilen bortenfor dig?
38 Så ropte Jonatan ennu en gang til gutten: Vær snar,
skynd dig, stans ikke! Og Jonatans gutt samlet pilene
op og kom til sin herre. 39 Men gutten visste ikke om
noget; det var bare Jonatan og David som visste hvad
det gjaldt. 40 Så gav Jonatan sine våben til gutten
og sa til ham: Gå og ta dem med dig til byen! 41 Da
gutten var kommet dit, kom David frem på sydsiden av
stenen, og han falt på sitt ansikt til jorden og bøide sig
tre ganger; og de kysset hverandre og gråt sammen,
og David storgråt. 42 Og Jonatan sa til David: Gå bort i
fred! Hvad vi to har svoret i Herrens navn da vi sa:
Herren være vidne mellem mig og dig og mellem min
ætt og din ætt til evig tid det skal stå fast. Så brøt han
op og gikk sin vei; men Jonatan gikk inn i byen.

21 David kom til presten Akimelek i Nob, og Akimelek
kom David forferdet i møte og sa til ham: Hvorfor
er du alene og har ingen med dig? 2 David svarte
presten Akimelek: Kongen har gitt mig et ærend å
utføre; han sa til mig: Ingen må få vite noget om det
ærend jeg sender dig i, og som jeg har gitt dig å utføre.
Og mine menn har jeg satt stevne på det og det sted.
3 Men hvad har du nu ved hånden? La mig få fem
brød eller hvad der finnes! 4 Presten svarte David og
sa: Jeg har intet almindelig brød ved hånden, men
hellig brød er her - bare mennene har holdt sig fra
kvinner. 5 David svarte presten og sa til ham: Ja visst,
kvinner har vi ikke hatt leilighet til å være sammen
med, hverken igår eller iforgårs; da jeg drog ut, var alt
det mine menn hadde på sig hellig; og vel er dette en
ferd som ikke er hellig, men idag blir den hellig ved det
de har på sig. 6 Da gav presten ham hellig brød, for det
var ikke annet brød der enn skuebrødene, som var tatt
bort fra Herrens åsyn, forat ferskt brød kunde legges
isteden samme dag som de blev tatt bort. 7 Men den
dag var det en av Sauls tjenere som holdt sig inne der
for Herrens åsyn; han hette Doeg og var fra Edom;
han var den øverste av Sauls hyrder. 8 David sa til
Akimelek: Har du ikke et spyd eller et sverd her ved
hånden? For jeg har hverken tatt mitt sverd eller mine
andre våben med mig; for det hastet med kongens
ærend. 9 Presten svarte: Filisteren Goliats sverd, han
som du slo ihjel i Terebinte-dalen, det henger innsvøpt
i et klæde bak livkjortelen; vil du ta det til dig, så ta det!
Det er ikke noget annet sverd her. David sa: Det finnes
ikke maken til det; gi mig det! 10 Så brøt David op
og flyktet samme dag for Saul; og han kom til Akis,
kongen i Gat. 11 Og Akis' tjener sa til ham: Er ikke
dette David, landets konge? Er det ikke ham de sang
om under dansen: Saul har slått sine tusener, men
David sine titusener? 12 David la sig disse ord på
hjerte og var svært redd Akis, kongen i Gat. 13 Derfor
lot han for dem som han var vanvittig, og han raste
mellem hendene på dem og risset på dørene i porten
og lot sitt spytt flyte ned i skjegget. 14 Da sa Akis
til sine tjenere: I ser jo det er en gal mann; hvorfor
kommer I til mig med ham? 15 Har jeg ikke nok av gale
folk siden I er kommet hit med ham der, så han skal
plage mig med sin galskap? Skulde slik en få komme i
mitt hus?

22 Så drog David bort derfra og flyktet til hulen ved
Adullam; og da hans brødre og hele hans fars
hus fikk høre det, drog de der ned til ham. 2 Og alle
som var i nød, eller som var trykket av gjeld, eller som
var misfornøide, samlet sig om ham, og han blev deres
høvding; det var omkring fire hundre mann som var
med ham. 3 Derfra drog David til Mispe i Moab; og

han sa til Moabs konge: La min far og min mor få
komme hit og bli hos eder til jeg får se hvad Gud vil
gjøre med mig! 4 Og han førte dem frem for Moabs
konge; og de blev hos ham hele den tid David var i
fjellborgen. 5 Men profeten Gad sa til David: Du skal
ikke bli i fjellborgen; ta herfra og dra til Juda land! Da
drog David bort og kom til Haret-skogen. 6 Saul fikk
høre at David og de menn som var med ham, var blitt
kjent, og en dag Saul satt i Gibea under tamarisken på
haugen med sitt spyd i hånden, og alle hans tjenere
stod omkring ham, 7 sa han til sine tjenere, de som
stod omkring ham: Hør nu, i benjaminitter! Vil da Isais
sønn og gi eder alle sammen akrer og vingårder og
sette eder alle til høvedsmenn over tusen og over
hundre? 8 For I har jo alle sammensvoret eder mot
mig, og ingen åpenbarte det for mig dengang min
sønn gjorde pakt med Isais sønn, og ingen av eder
er bekymret for mig og åpenbarer noget for mig; for
min sønn har opegget mine tjenere til å efterstrebe
mig, således som han nu gjør. 9 Da svarte Doeg,
edomitten, som var satt over Sauls tjenere, og sa: Jeg
så Isais sønn kom til Akimelek, Akitubs sønn, i Nob.
10 Og Akimelek adspurte Herren for ham og gav ham
reisekost og lot ham få filisteren Goliats sverd. 11 Da
sendte kongen bud efter presten Akimelek, Akitubs
sønn, og hele hans fars hus, prestene i Nob; og de
kom alle sammen til kongen. 12 Og Saul sa: Hør nu,
Akitubs sønn! Han svarte: Ja, her er jeg, herre! 13 Da
sa Saul til ham: Hvorfor har I sammensvoret eder mot
mig, du og Isais sønn? Hvorfor gav du ham brød og
sverd og adspurte Gud for ham, så han skulde sette
sig op imot mig og efterstrebe mig, som han nu gjør?
14 Da svarte Akimelek kongen og sa: Hvem blandt
alle dine tjenere er vel så betrodd som David, han
som er kongens svigersønn og har fortrolig adgang
til dig og er høit æret i ditt hus? 15 Den dag var det
da ikke første gang jeg adspurte Gud for ham. Det
være langt fra mig å gjøre sådant! Kongen må ikke
legge sin tjener eller hele min fars hus noget til last!
For din tjener har ikke visst det minste grand om alt
dette. 16 Men kongen sa: Du skal dø, Akimelek, du og
hele din fars hus. 17 Og kongen sa til drabantene som
stod omkring ham: Gå frem og drep Herrens prester!
For de har og hjulpet David; de visste at han var på
flukt, men åpenbarte det ikke for mig. Men kongens
tjenere vilde ikke rekke ut sin hånd for å hugge ned
Herrens prester. 18 Da sa kongen til Doeg: Gå du frem
og hugg ned prestene! Og Doeg, edomitten, gikk frem
og hugg ned prestene og han drepte den dag fem og
åtti menn som bar lerretslivkjortler. 19 Og prestebyen
Nob slo han med sverdets egg; både mann og kvinne,
både barn og diebarn, både okse og asen og får slo
han med sverdets egg. 20 Bare en sønn av Akimelek,
Akitubs sønn, slapp bort; hans navn var Abjatar. Han
flyktet til David og fulgte ham. 21 Og Abjatar fortalte
David at Saul hadde drept Herrens prester. 22 Da sa
David til Abjatar: Jeg visste allerede den dag at Doeg,
edomitten, var der, og at han visselig vilde si det til
Saul; jeg bærer skylden for alle de liv som er drept i
din fars hus. 23 Bli hos mig og vær ikke redd! Den som
står mig efter livet, står også dig efter livet; hos mig er
du i sikkerhet.

23 Så kom det nogen og sa til David: Filistrene har
nu kringsatt Ke'ila, og de plyndrer låvene. 2 Da
spurte David Herren: Skal jeg ta avsted og slå disse
filistrer? Herren svarte David: Ta avsted og slå filistrene
og frels Ke'ila! 3 Men Davids menn sa til ham: Vi må jo
være redde for livet her i Juda; og så skulde vi dra
til Ke'ila mot filistrenes fylkinger? 4 Da spurte David
Herren ennu en gang, og Herren svarte ham og sa: Ta
ut og dra ned til Ke'ila! Jeg gir filistrene i din hånd. 5
Så drog David og hans menn til Ke'ila, og han stred
mot filistrene og drev deres buskap bort og påførte
dem et stort mannefall. Således frelste David Ke'ilas
innbyggere. 6 Da Abjatar, Akimeleks sønn, flyktet til
David i Ke'ila, hadde han livkjortelen med sig der ned.
7 Da Saul fikk spurt at David var kommet til Ke'ila, sa
han: Gud kjennes ikke ved ham og har gitt ham i min
hånd; for han har stengt sig selv inne ved å gå inn i en
by med dobbelte porter og bommer. 8 Så kalte Saul alt
folket sammen til strid og vilde dra ned til Ke'ila for å
kringsette David og hans menn. 9 Da David skjønte
at det var mot ham Saul la op onde råd, sa han til
Abjatar, presten: Kom hit med livkjortelen! 10 Så sa
David: Herre, Israels Gud! Din tjener har hørt at Saul
har i sinne å komme til Ke'ila og ødelegge byen for min
skyld. 11 Vil Ke'ilas menn overgi mig til ham? Vil Saul
dra her ned, som din tjener har hørt? Herre, Israels
Gud! Åpenbar det for din tjener! Herren svarte: Ja, han
vil dra her ned. 12 Da sa David: Vil Ke'ilas menn overgi
mig og mine menn til Saul? Herren svarte: Ja, det vil
de. 13 Da brøt David op med sine folk, omkring seks
hundre mann; de drog bort fra Ke'ila og vanket om
hvor det traff sig. Og da Saul fikk spurt at David hadde
sloppet bort fra Ke'ila, lot han være å dra ut. 14 Siden
holdt David til i ørkenen, i fjellborgene; han holdt til i
fjellene i Sifs ørken; og Saul søkte efter ham hele tiden,
men Gud gav ham ikke i hans hånd. 15 Men David
skjønte at Saul hadde draget ut for å stå ham efter
livet. Mens David var i skogen i Sifs ørken, 16 drog
Jonatan, Sauls sønn, avsted og kom til ham i skogen,
og han styrket hans mot i Gud. 17 Han sa til ham: Vær
ikke redd! Min far Sauls hånd skal ikke nå dig; du skal
bli konge over Israel, og jeg skal være den næste efter

dig; det vet også Saul, min far. 18 Så gjorde de begge
en pakt for Herrens åsyn; og David blev i skogen, men
Jonatan drog hjem igjen. 19 Men nogen sifitter drog op
til Saul i Gibea og sa: David holder sig skjult hos oss
i fjellborgene i skogen, på Kakilahaugen sønnenfor
ørkenen. 20 Så kom nu her ned, konge, så sant det
er din attrå å komme her ned, og vi skal sørge for å
overgi ham i kongens hånd. 21 Saul svarte: Velsignet
være I av Herren, fordi I har medynk med mig! 22 Dra
nu bort og pass på fremdeles, så I kan få rede på og
se efter hvor han vanker, og hvem som har sett ham
der! For folk har sagt mig at han er meget slu. 23
Se efter og gjør eder kjent med alle de smutthuller
hvor han skjuler sig, og kom så tilbake til mig med
sikker beskjed. Så vil jeg gå med eder, og dersom han
er i landet, skal jeg søke ham op blandt alle Judas
tusener. 24 Så brøt de op og drog til Sif forut for Saul;
men David og hans menn var da i Maons ørken, på
den øde mark sønnenfor ørkenen. 25 Siden gikk Saul
og hans menn avsted for å lete efter David; men David
fikk vite det, og han drog ned til klippen og blev i
Maons ørken; og da Saul fikk høre det, satte han efter
David til Maons ørken. 26 Saul gikk på den ene side
av fjellet og David og hans menn på den andre side.
Og David søkte engstelig å komme bort fra Saul, mens
Saul og hans menn holdt på å omringe David og hans
menn for å gripe dem. 27 Da kom det et bud til Saul
og sa: Skynd dig og dra avsted! Filistrene har falt inn
i landet. 28 Så vendte Saul tilbake og forfulgte ikke
David lenger, men drog mot filistrene; derfor har de
kalt dette sted Sela-Hammahlekot. 29 Så drog David
op derfra og holdt til i fjellborgene ved En-Gedi.

24 Da Saul kom tilbake efterat han hadde forfulgt
filistrene, fikk han spurt at David var i En-Gedis
ørken. 2 Da tok Saul tre tusen mann, som han hadde
valgt ut blandt hele Israel, og drog avsted for å lete
efter David og hans menn på Stenbukk-klippene. 3
Han kom da til fårehegnene ved veien; der var en
hule, og Saul gikk der inn i sine egne ærender; men
David og hans menn satt innerst inne i hulen. 4 Da
sa Davids menn til ham: Se, nu er den dag kommet
om hvilken Herren sa til dig: Nu gir jeg din fiende i
din hånd, så du kan gjøre med ham som du finner for
godt! Så stod David op og skar hemmelig fliken av
Sauls kappe. 5 Men derefter slo samvittigheten David,
fordi han hadde skåret av fliken på Sauls kappe. 6
Og han sa til sine menn: Herren fri mig fra å gjøre
slikt mot min herre, mot Herrens salvede, og legge
hånd på ham! For Herrens salvede er han. 7 Og David
irettesatte sine menn med hårde ord og lot dem ikke få
lov til å overfalle Saul. Men Saul gikk ut av hulen og
gav sig på veien. 8 Derefter stod David op og gikk ut
av hulen og ropte efter Saul: Herre konge! Da så Saul
sig tilbake, og David bøide sig med ansiktet mot jorden
og kastet sig ned. 9 Og David sa til Saul: Hvorfor hører
du på folk som sier: David søker din ulykke? 10 Idag
har du jo med egne øine sett at Herren idag hadde
gitt dig i min hånd i hulen, og det var tale om å drepe
dig, men jeg hadde medynk med dig og sa: Jeg vil
ikke legge hånd på min herre; for Herrens salvede er
han. 11 Men se, min far, se, her er fliken av din kappe i
min hånd! For når jeg skar fliken av din kappe og ikke
drepte dig, så kan du vel skjønne og se at jeg ikke har
hatt noget ondt eller nogen misgjerning i sinne og ikke
har forsyndet mig mot dig, enda du efterstreber mig
og vil ta mitt liv. 12 Herren skal dømme mellem mig
og dig, og Herren skal hevne mig på dig, men min
hånd skal ikke ramme dig; 13 det er som det gamle
ordsprog sier: Fra ugudelige kommer ugudelighet. Men
min hånd skal ikke ramme dig. 14 Hvem er det Israels
konge har draget ut efter? Hvem er det du forfølger?
En død hund, en loppe. 15 Så skal da Herren være
dommer og dømme mellem mig og dig; han se til og
føre min sak og dømme mig fri av din hånd! 16 Da nu
David hadde talt disse ord til Saul, da sa Saul: Er det
du som taler, min sønn David? Og Saul brast i gråt. 17
Og han sa til David: Du er rettferdigere enn jeg; for du
har gjort godt mot mig, men jeg har gjort ondt mot dig.
18 Du har idag vist mig hvor god du har vært mot mig,
idet du ikke drepte mig da Herren hadde gitt mig i din
hånd. 19 Når en mann treffer på sin fiende, lar han
ham da gå sin vei i fred? Herren lønne dig for denne
dag - for det du har gjort mot mig! 20 Jeg vet jo alt
at du skal bli konge, og at kongedømmet over Israel
skal bli fast i din hånd. 21 Så tilsverg mig da nu ved
Herren at du ikke vil utrydde mine efterkommere og
ikke utslette mitt navn av min fars hus! 22 Og David
tilsvor Saul det; og Saul drog hjem; men David og
hans menn steg op til fjellborgen.

25 Så døde Samuel, og hele Israel samlet sig og
gråt over ham, og de begravde ham i hans hjem
i Rama. Da brøt David op og drog ned til ørkenen
Paran. 2 I Maon var det en mann som hadde sin
buskap i Karmel. Det var en meget rik mann; han eide
tre tusen får og tusen gjeter. Han holdt just på å klippe
sine får i Karmel. 3 Mannens navn var Nabal, og hans
hustru hette Abiga'il; hun var en forstandig og fager
kvinne, men mannen var hård og ond i hele sin adferd.
Han var av Kalebs ætt. 4 Mens David var i ørkenen,
fikk han høre at Nabal var i ferd med å klippe sine får.
5 Da sendte David ti av sine menn avsted og sa til
dem: Gå op til Karmel, og når I kommer til Nabal, så
hils ham fra mig 6 og si: Lykke til! Fred være med dig,

og fred med ditt hus, og fred med alt det du har! 7 Jeg
har hørt at du har fåreklipning. Nu har dine hyrder vært
sammen med oss; vi har ikke gjort dem fortred, og der
er intet kommet bort for dem i all den tid de har vært i
Karmel. 8 Spør dine folk! De vil fortelle dig det. La nu
oss tjenere finne nåde for dine øine! Vi er jo kommet
hit på en gledesdag; gi da dine tjenere og din sønn
David hvad du har forhånden! 9 Da Davids menn kom
dit, sa de alt dette til Nabal i Davids navn; så stod de
og ventet. 10 Men Nabal svarte Davids tjenere og sa:
Hvem er David, hvem er Isais sønn? Nu om dagene er
der mange tjenere som løper bort fra sine herrer. 11
Skulde så jeg ta mitt brød og mitt vann og mitt slaktefe,
som jeg har slaktet til dem som klipper for mig, og gi
det til menn om hvem jeg ikke vet hvor de er fra? 12
Davids menn vendte om og gikk sin vei, og da de kom
hjem igjen, fortalte de ham alt dette. 13 Da sa David til
sine menn: Spenn sverdet om eder, alle mann! Så
spente de alle sine sverd om sig, og David spente
og sverdet om sig. Og de fulgte David op; det var
omkring fire hundre mann, og to hundre blev igjen ved
trosset. 14 Men en av folkene fortalte det til Abiga'il,
Nabals hustru, og sa: David sendte bud fra ørkenen
med hilsen til vår herre; men han skjelte dem ut. 15 Og
disse menn har vært meget gode mot oss, og ingen
har gjort oss nogen fortred, og vi har ikke mistet noget
i all den tid vi ferdedes sammen med dem, når vi var
ute på marken. 16 De var som en mur omkring oss
både natt og dag i all den tid vi var sammen med dem
og gjætte småfeet. 17 Tenk nu efter, så du vet hvad du
skal gjøre! For ulykken henger over vår herre og hele
hans hus, og selv er han et ondt menneske, så ingen
kan tale til ham. 18 Da skyndte Abiga'il sig og tok to
hundre brød og to skinnsekker med vin og fem får som
var tillaget og fem mål ristet korn og hundre rosinkaker
og to hundre fikenkaker og la dem på asenene. 19 Og
hun sa til sine folk: Dra i forveien for mig! Jeg kommer
snart efter. Men til sin mann Nabal sa hun ikke noget
om dette. 20 Mens hun nu red på asenet og kom ned i
en hulvei i fjellet, fikk hun se David og hans menn,
som kom ned imot henne, så hun møtte dem. 21 Men
David hadde sagt: Til ingen nytte har jeg vernet om
alt det denne mann hadde i ørkenen, så det ikke er
kommet bort noget av alt det som tilhørte ham; men
han har gjengjeldt mig godt med ondt. 22 Så sant Gud
vil la det gå Davids fiender ille både nu og siden: Jeg
vil ikke la en eneste mann av alle dem som hører ham
til, bli i live til imorgen! 23 Da Abiga'il fikk se David,
skyndte hun sig og steg ned av asenet, og hun falt på
sitt ansikt for David og bøide sig mot jorden. 24 Og hun
falt ned for hans føtter og sa: Det er jeg, herre, det er
jeg som har skylden; men la din tjenerinne få lov til å
tale til dig, og hør på din tjenerinnes ord! 25 Herre, akt
ikke på denne onde mann Nabal! For som han heter,
så er han; Nabal heter han, og full av dårskap er han.
Men jeg din tjenerinne har ikke sett de menn som du,
herre, hadde sendt. 26 Og nu, herre, så sant Herren
lever, og så sant du selv lever, har Herren hindret dig
fra å pådra dig blodskyld og fra å ta dig selv til rette;
og nu skal dine fiender og de som søker å volde min
herre ulykke, bli som Nabal. 27 Og denne gave som
din tjenestekvinne har hatt med til min herre, la nu
den bli gitt til de menn som er i min herres følge! 28
Forlat din tjenerinne hvad hun har gjort ille! For Herren
vil bygge min herre et hus som står fast; for det er
Herrens kriger du fører, herre, og ondt er ikke funnet
hos dig fra den dag du blev til. 29 Og om nogen står
frem, som forfølger dig og står dig efter livet, da skal
min herres liv være gjemt blandt de levendes flokk
hos Herren din Gud; men dine fienders liv skal han
slynge bort som en sten av slyngen. 30 Når da Herren
gjør mot dig alt det gode han har lovt dig, herre, og
setter dig til fyrste over Israel, 31 så skal ikke dette bli
dig til anstøt eller volde dig samvittighetsnag, herre,
at du har utøst uskyldig blod og tatt dig selv til rette,
herre. Og når Herren gjør vel mot dig, herre, så kom
din tjenerinne i hu! 32 Da sa David til Abiga'il: Lovet
være Herren, Israels Gud, som idag har sendt mig dig i
møte! 33 Og velsignet være din klokskap, og velsignet
være du selv, som idag har holdt mig tilbake fra å
pådra mig blodskyld og ta mig selv til rette! 34 Men så
sant Herren, Israels Gud, lever, han som har holdt mig
tilbake fra å gjøre dig ondt: Hadde du ikke skyndt dig å
komme mig i møte, da skulde ikke en eneste mann
være blitt tilbake for Nabal til imorgen. 35 Så tok David
imot de gaver hun hadde hatt med til ham, og han sa
til henne: Dra hjem i fred! Jeg har merket mig dine ord
og opfylt din bønn. 36 Da Abiga'il kom hjem til Nabal,
var det nettop gjestebud i huset, et gjestebud som
hos en konge, og Nabal var lystig og hadde drukket
sterkt. Hun fortalte ham intet, hverken smått eller stort,
før det blev morgen. 37 Men da Nabal om morgenen
var våknet av sitt rus, fortalte hans hustru ham alt
sammen. Da stivnet hjertet i hans bryst, og han blev
som en sten. 38 Og omkring ti dager efter slo Herren
Nabal, så han døde. 39 Da David fikk høre at Nabal
var død, sa han: Lovet være Herren, som har hevnet
min vanære på Nabal og holdt sin tjener tilbake fra å
gjøre ondt - Herren, som lot Nabals ondskap komme
tilbake på hans eget hode! Så sendte David bud og
beilet til Abiga'il for å få henne til hustru. 40 Davids
tjenere kom til Abiga'il i Karmel, og de bar frem sitt
ærend og sa: David har sendt oss til dig for å få dig til
hustru. 41 Da stod hun op og bøide sig med ansiktet

mot jorden og sa: Se, her er din tjenerinne, ferdig til å
være din tjenestekvinne og tvette min herres tjeneres
føtter. 42 Og Abiga'il skyndte sig og gjorde sig ferdig
og satte sig på sitt asen, hun og hennes fem piker,
som fulgte henne; og hun drog avsted med de menn
David hadde sendt, og blev hans hustru. 43 Dessuten
giftet David sig med Akinoam fra Jisre'el og de blev
begge hans hustruer. 44 Men Saul hadde gitt sin datter
Mikal, Davids hustru, til Palti, sønn av La'is, som var
fra Gallim.

26 Sifittene kom til Saul i Gibea og sa: David holder
sig skjult på Kakilahaugen, midt imot ørkenen.
2 Da tok Saul ut og drog ned til Sifs ørken med tre
tusen mann, som var utvalgt av hele Israel, for å
søke efter David i Sifs ørken. 3 Og Saul leiret sig på
Kakilahaugen, midt imot ørkenen, ved veien. David
holdt til i ørkenen, og da han skjønte at Saul var
kommet efter ham ut i ørkenen, 4 sendte han ut
speidere og fikk vite at Saul virkelig var kommet. 5 Så
brøt David op og kom til det sted hvor Saul hadde leiret
sig, og David så stedet hvor Saul og hans hærfører
Abner, Ners sønn, hadde lagt sig til å sove; Saul lå i
vognborgen, men folket hadde leiret sig rundt omkring
ham. 6 Da tok David til orde og sa til Akimelek, hetitten,
og til Abisai, Serujas sønn, Joabs bror: Hvem vil gå
med mig ned til Saul i leiren? Abisai svarte: Jeg vil gå
med dig ned. 7 Da David og Abisai om natten kom bort
til krigsfolket, lå Saul og sov i vognborgen, og hans
spyd var stukket ned i jorden ved hans hodegjerde, og
Abner og folket lå rundt omkring ham. 8 Da sa Abisai
til David: Gud har idag gitt din fiende i din hånd; la
mig nu få støte spydet igjennem ham og ned i jorden
med en eneste gang, så jeg ikke skal behøve å gi ham
et støt til! 9 Men David sa til Abisai: Drep ham ikke!
Hvem har utrakt sin hånd mot Herrens salvede og er
blitt ustraffet? 10 Og David sa: Så sant Herren lever:
Herren skal selv slå ham, enten nu hans dag kommer,
og han dør, eller han drar i krig og blir bortrykket. 11
Herren fri mig fra å legge hånd på Herrens salvede!
Men ta nu spydet, som står ved hans hodegjerde, og
vannkrukken og la oss gå! 12 Så tok David spydet
og vannkrukken fra Sauls hodegjerde, og de gikk sin
vei, og der var ingen som så det eller merket det eller
våknet - de sov alle sammen, fordi Herren hadde latt
en dyp søvn falle på dem. 13 Derefter gikk David over
på den andre side av dalen og stod langt borte på
toppen av fjellet - det var et godt stykke mellem dem.
14 Og David ropte til krigsfolket og til Abner, Ners sønn,
og sa: Svarer du ikke, Abner? Og Abner svarte: Hvem
er du som roper hit over til kongen? 15 Da sa David
til Abner: Du er jo en mann som ikke har sin like i
Israel? Hvorfor har du da ikke holdt vakt over din herre
kongen? Det kom en av folket og vilde drepe kongen,
din herre. 16 Det er ikke godt det du har gjort. Så sant
Herren lever: I er dødsens, I som ikke har holdt vakt
over eders herre, han som er Herrens salvede. Se nu
efter hvor kongens spyd er, og vannkrukken som stod
ved hans hodegjerde! 17 Da kjente Saul Davids røst og
sa: Er det din røst, min sønn David? David svarte: Ja,
herre konge! 18 Og han sa: Hvorfor forfølger min herre
sin tjener således? Hvad har jeg gjort, og hvad ondt er
der i min hånd? 19 Hør nu, herre konge, din tjeners
ord: Er det Herren som har egget dig op mot mig, så
forson ham ved et offer! Men er det mennesker, så
være de forbannet for Herrens åsyn, fordi de nu har
drevet mig bort, så jeg ikke får opholde mig i Herrens
eget land - de sier: Gå bort og tjen andre guder! 20 Og
la nu ikke mitt blod bli utøst langt borte fra Herrens
åsyn, siden Israels konge har draget ut for å lete efter
en loppe, likesom en jager efter en akerhøne i fjellet.
21 Da sa Saul: Jeg har syndet; kom tilbake, min sønn
David! Jeg vil ikke gjøre dig noget ondt mere, siden
mitt liv var så dyrt i dine øine idag. Jeg har virkelig
båret mig at som en dåre og faret storlig vill. 22 David
svarte: Se, her er ditt spyd, konge! La en av dine
tjenere komme hit over og hente det! 23 Men Herren
vil gjengjelde mig min rettferdighet og troskap. Herren
gav dig idag i min hånd; men jeg vilde ikke legge hånd
på Herrens salvede. 24 Og sa høit verd som ditt liv
hadde i mine øine idag, så høit verd skal mitt liv ha i
Herrens øine, så han frir mig ut av all trengsel. 25 Da
sa Saul til David: Velsignet være du, min sønn David!
Alt det du tar dig fore, skal du og kunne fullføre. Så
gikk David sin vei, og Saul drog hjem igjen.

27 Men David tenkte ved sig selv: Engang kommer
jeg nu allikevel til å miste livet for Sauls hånd; jeg
har ikke noget godt i vente. Jeg vil undfly til filistrenes
land; så vil Saul holde op med å lete efter mig i hele
Israels land, og jeg slipper ut av hans hånd. 2 Så brøt
David op og drog med de seks hundre mann som
var hos ham, over til Akis, sønn av Maok, kongen i
Gat. 3 Og David blev boende hos Akis i Gat, både han
og hans menn, hver med sitt hus, David med sine to
hustruer, Akinoam fra Jisre'el og Abiga'il fra Karmel,
Nabals hustru. 4 Og da Saul fikk vite at David var
flyktet til Gat, lette han ikke lenger efter ham. 5 Så sa
David til Akis: Har jeg funnet nåde for dine øine, så la
mig få et sted å bo på i en av landsbyene. Hvorfor
skal din tjener bo hos dig i kongestaden? 6 Da gav
Akis ham samme dag Siklag; derfor har Siklag hørt
Judas konger til helt til denne dag. 7 Den tid David
bodde i filistrenes land, var i alt ett år og fire måneder.
8 David og hans menn drog op og overfalt gesurittene
og girsittene og amalekittene; det var de folk som fra

eldgammel tid hadde bodd i det land som strekker sig
bortimot Sur og helt til Egyptens land. 9 Og hver gang
David herjet landet, lot han hverken mann eller kvinne
bli i live; men han tok både småfe og storfe og asener
og kameler og klær og drog så tilbake, og når han
så kom til Akis, 10 og Akis spurte: I har vel ikke gjort
noget innfall idag? da svarte David: Jo, i sydlandet,
både blandt Judas menn og blandt jerahme'elittene
og kenittene. 11 David lot hverken mann eller kvinne
bli i live eller tok dem med sig til Gat; for han tenkte:
De kunde fortelle om oss og si: Så og så har David
gjort. Således bar han sig at i all den tid han bodde i
filistrenes land. 12 Og Akis trodde David og tenkte:
Han har gjort sig forhatt blandt Israel, sitt folk, og nu
kommer han til å være min tjener for all tid.

28 På den tid hendte det at filistrene samlet sine
hærer for å dra i strid mot Israel; og Akis sa til
David: Du vet vel at du må dra ut med mig i striden,
både du og dine menn. 2 David svarte: Vel, da skal du
få se hvad din tjener vil gjøre. Da sa Akis til David:
Vel, jeg vil sette dig til vokter over mitt liv alle dager. 3
Samuel var dengang død, og hele Israel hadde sørget
over ham og begravet ham i Rama, hans egen by; og
Saul hadde drevet dødningemanerne og sannsigerne
ut av landet. 4 Da filistrene nu hadde samlet sig,
trengte de frem til Sunem og leiret sig der. Da samlet
Saul hele Israel, og de leiret sig på Gilboa. 5 Men da
Saul så filistrenes leir, blev han sa redd at hjertet skalv
i ham. 6 Og Saul spurte Herren; men Herren svarte
ham ikke, hverken ved drømmer eller ved urim eller
ved profeter. 7 Da sa Saul til sine tjenere: Finn mig
en kvinne som kan mane frem døde, så vil jeg gå til
henne og spørre henne! Hans tjenere svarte: I En-Dor
er det en kvinne som kan mane. 8 Så gjorde Saul sig
ukjennelig og tok andre klær på og gikk så avsted i
følge med to menn. De kom til kvinnen om natten, og
Saul sa: Spå mig ved å mane frem en død og hent op
til mig den som jeg nevner for dig! 9 Kvinnen svarte
ham: Du vet jo selv hvad Saul har gjort, hvorledes
han har utryddet dødningemanerne og sannsigerne
av landet, og hvorfor setter du da en snare for mitt
liv, så du fører død over mig? 10 Da svor Saul henne
en ed ved Herren og sa: Så sant Herren lever, skal
ingen skyld komme på dig i denne sak. 11 Da sa
kvinnen: Hvem skal jeg hente op til dig? Han svarte:
Hent Samuel op til mig! 12 Men da kvinnen så Samuel,
skrek hun høit; og hun sa til Saul: Hvorfor har du narret
mig? Du er jo Saul. 13 Da sa kongen til henne: Vær
ikke redd! Men hvad så du? Og kvinnen sa til Saul: Jeg
så en gud stige op av jorden. 14 Han spurte henne:
Hvorledes ser han ut? Hun svarte: En gammel mann
stiger op, og han er svøpt i en kappe. Da forstod Saul
at det var Samuel, og han kastet sig ned med ansiktet
mot jorden. 15 Og Samuel sa til Saul: Hvorfor har du
urodd mig og hentet mig op? Saul svarte: Jeg er i stor
trengsel; filistrene strider mot mig, og Gud er veket fra
mig og svarer mig ikke mere, hverken ved profeter eller
ved drømmer; så kalte jeg på dig, forat du skulde la
mig vite hvad jeg skal gjøre. 16 Da sa Samuel: Hvorfor
spør du da mig, når Herren er veket fra dig og er blitt
din fiende? 17 Herren har nu gjort således som han sa
gjennem mig - Herren har revet kongedømmet ut av
din hånd og gitt det til en annen, til David. 18 Fordi du
ikke lød Herrens ord og ikke fullbyrdet hans brennende
vrede på Amalek, derfor har Herren gjort dette mot
dig idag. 19 Og sammen med dig vil Herren også gi
Israel i filistrenes hånd, og imorgen skal du og dine
sønner være hos mig; også Israels leir skal Herren gi i
filistrenes hånd. 20 Og straks falt Saul til jorden så
lang han var, så forferdet blev han over Samuels ord;
og ikke var det nogen kraft i ham heller, for han hadde
ikke smakt mat hele dagen og hele natten. 21 Kvinnen
kom nu bort til Saul, og da hun så hvor forferdet han
var, sa hun til ham: Din tjenerinne lød ditt ord og satte
mitt liv på spill og gjorde som du sa til mig. 22 Så lyd
nu du og din tjenerinnes ord og la mig få sette frem
litt mat for dig og et, så du kan få krefter til din ferd!
23 Men han vilde ikke og sa: Jeg skal ingen mat ha.
Da nødde de ham, både hans tjenere og kvinnen, og
han lød dem og reiste sig op fra jorden og satte sig
på sengen. 24 Kvinnen hadde en gjøkalv i huset; hun
skyndte sig og slaktet den, og så tok hun mel og eltet
det og bakte usyrede kaker. 25 Og hun satte det frem
for Saul og hans tjenere, og de åt; så reiste de sig og
gikk bort samme natt.

29 Filistrene samlet alle sine hærer i Afek; men
Israel leiret sig ved kilden i Jisre'el. 2 Da nu
filistrenes høvdinger drog frem med sine hundreder og
tusener, drog også David og hans menn frem sammen
med Akis; de var bakerst i hæren. 3 Da sa filistrenes
høvdinger: Hvad skal disse hebreere her? Akis svarte:
Det er jo David, en av Sauls, Israels konges, tjenere,
som nu har vært hos mig et år eller mere, og jeg
har ikke funnet noget ondt hos ham fra den dag han
gikk over til mig, og til denne dag. 4 Men filistrenes
høvdinger blev vrede på ham og sa til ham: Send
mannen hjem og la ham vende tilbake til det sted
som du har anvist ham! Han skal ikke dra med oss i
striden; for da kunde han vende sig mot oss i slaget.
Hvorledes skulde han vel kunne bedre gjenvinne sin
herres yndest enn ved å komme til ham med disse
menns hoder? 5 Er det ikke den samme David som de
sang således om under dansen: Saul har slått sine
tusener, men David sine titusener? 6 Da kalte Akis

David til sig og sa til ham: Så sant Herren lever: Du er
en ærlig mann, og jeg ser gjerne at du går ut og inn
hos mig i leiren; for jeg har ikke funnet noget ondt hos
dig fra den dag du kom til mig, og til denne dag. Men
høvdingene synes ikke om dig. 7 Så vend nu tilbake
og dra bort i fred, så du ikke gjør noget som filistrenes
høvdinger ikke synes om! 8 Da sa David til Akis: Hvad
har jeg gjort, og hvad ondt har du funnet hos din tjener
fra den dag jeg kom i din tjeneste, like til denne dag,
siden jeg ikke må dra med og stride mot min herre
kongens fiender? 9 Akis svarte David: Jeg vet at du i
mine øine er god som en Guds engel; men filistrenes
høvdinger sier: Han skal ikke dra med oss i striden. 10
Så stå nu tidlig op imorgen, både du og din herres
tjenere som er kommet hit med dig - gjør eder tidlig
ferdige imorgen og dra bort så snart det blir lyst! 11 Så
stod David tidlig op med sine menn og gav sig samme
morgen på hjemveien til filistrenes land; men filistrene
drog op til Jisre'el.

30 Da David og hans menn på den tredje dag kom
til Siklag, hadde amalekittene overfalt sydlandet
og Siklag, og de hadde inntatt Siklag og brent det op.
2 Og kvinnene og alle som var der, både små og store,
hadde de tatt til fange; de hadde ikke drept nogen,
men hadde ført dem bort og hadde draget sin vei, 3 og
da David og hans menn kom til byen, fikk de se at den
var brent op, og at deres hustruer og sønner og døtre
var tatt til fange. 4 Da brast de i gråt, både David og de
folk som var med ham, og de gråt til de ikke lenger var
i stand til å gråte. 5 Også Davids to hustruer, Akinoam
fra Jisre'el og Abiga'il, karmelitten Nabals hustru, var
tatt til fange. 6 Og selv kom David i stor nød, for folket
sa at de vilde stene ham; så harme og sorgfulle var
de alle sammen for sine sønners og døtres skyld.
Men David søkte styrke hos Herren sin Gud. 7 Og
David sa til presten Abjatar, Akimeleks sønn: Kom
hit til mig med livkjortelen! Da kom Abjatar til David
med livkjortelen. 8 Og David spurte Herren: Skal jeg
sette efter denne røverflokk? Kan jeg nå dem igjen?
Herren svarte: Sett efter dem! Du skal nå dem igjen,
og du skal frelse fangene! 9 Så drog David avsted
med de seks hundre mann som fulgte ham, og de kom
til Besor-bekken. Der blev en del av dem igjen; 10
David satte efter fienden med fire hundre mann, men
to hundre mann blev igjen - de var for trette til å gå
over Besor-bekken. 11 Så fant de en egyptisk mann
som lå på marken, og de tok ham med sig til David.
Og de gav ham mat, som han åt, og lot ham få vann
å drikke, 12 og dessuten et stykke fikenkake og to
rosinkaker, og da han hadde ett, vendte hans livsånd
tilbake; for han hadde ikke smakt mat og ikke drukket
vann i tre dager og tre netter. 13 Og David spurte ham:
Hvem hører du til, og hvor er du fra? Han svarte: Jeg
er en egyptisk gutt, tjener hos en amalekittisk mann;
men min herre gikk fra mig her fordi jeg blev syk for
tre dager siden. 14 Vi hadde gjort innfall i sydlandet
hvor kreterne bor, og i det land som hører Juda til, og i
den del av sydlandet som hører Kalebs ætt til, og vi
hadde brent op Siklag. 15 Da sa David til ham: Vil du
føre mig ned til denne røverflokk? Han svarte: Tilsverg
mig ved Gud at du ikke vil drepe mig og heller ikke
overgi mig i min herres hånd, sa vil jeg føre dig ned
til den røverflokk du taler om. 16 Derefter førte han
ham ned, og der lå de spredt rundt omkring over hele
marken og åt og drakk og holdt fest med alt det store
bytte de hadde tatt fra filistrenes land og fra Juda land.
17 David hugg dem ned helt fra skumringen til næste
dags aften, og ingen av dem slapp unda så nær som
fire hundre unge menn som kastet sig på kamelene og
flyktet. 18 Og David berget alt det som amalekittene
hadde tatt; også sine to hustruer berget David. 19 Det
manglet ikke nogen, hverken liten eller stor, hverken
sønner eller døtre, heller ikke noget av byttet eller av
det de hadde tatt med sig; alt sammen hadde David
med sig tilbake. 20 Alt feet tok David og, både det små
og det store; og driftekarene gikk foran buskapen og
ropte: Dette er Davids bytte. 21 Da David kom til de to
hundre mann som hadde vært for trette til å følge ham,
og som han hadde latt bli tilbake ved Besor-bekken,
gikk de ut imot David og de folk som var med ham; og
David gikk frem til folkene og hilste på dem. 22 Da tok
de til orde alle de onde og illesinnede menn blandt
dem som hadde fulgt David, og sa: Siden de ikke gikk
med oss, vil vi ikke gi dem noget av det bytte vi har
berget; bare sin hustru og sine barn kan hver av dem
ta med sig og gå hjem. 23 Men David sa: Således skal
I ikke gjøre, mine brødre, med det som Herren har
gitt oss; han har bevart oss og gitt denne røverflokk
som var kommet over oss, i vår hånd. 24 Hvem skulde
vel holde med eder i dette? Nei, den som drog med i
striden, skal ikke ha større del av byttet enn den som
blev igjen ved trosset; de skal dele likt. 25 Og således
blev det fra den dag og fremover - han gjorde dette til
lov og rett i Israel, således som det er den dag idag.
26 Da David kom til Siklag, sendte han noget av byttet
til Judas eldste, de som var hans venner, og lot si: Se,
her er en gave til eder av byttet som jeg har tatt fra
Herrens fiender - 27 til dem i Betel sendte han, og til
dem i Ramot-Negeb og til dem i Jattir 28 og til dem i
Aroer og til dem i Sifmot og til dem i Estemoa 29 og til
dem i Rakal og til dem i jerahme'elittenes byer og til
dem i kenittenes byer 30 og til dem i Horma og til dem
i Kor-Asan og til dem i Atak 31 og til dem i Hebron og

til alle de steder hvor David hadde vanket om med
sine menn.

31 Filistrene stred mot Israel, og Israels menn flyktet
for filistrene, og det lå mange falne på Gilboa-
fjellet. **2** Og filistrene var like i hælene på Saul og hans
sønner, og de drepte Jonatan og Abinadab og Malkisua,
Sauls sønner. **3** Og striden blev hård der hvor Saul
stod; bueskytterne kom over ham, og han blev grepet
av redsel for skytterne. **4** Da sa Saul til sin våbensvenn:
Dra ditt sverd og gjennembor mig med det, så ikke
disse uomskårne skal komme og gjennembore mig og
fare ille med mig! Men våbensvennen vilde ikke; han
var for redd. Så tok Saul sitt sverd og styrtet sig i det.
5 Og da våbensvennen så at Saul var død, styrtet også
han sig i sitt sverd og døde med ham. **6** Således døde
Saul og hans tre sønner og hans våbensvenn og alle
hans menn på en og samme dag. **7** Og da de israelitter
som bodde på den andre side av dalen, og de som
bodde på Jordan-siden, så at israelittene var flyktet, og
at Saul og hans sønner var død, forlot de byene og
flyktet; og filistrene kom og bosatte sig i dem. **8** Dagen
efter kom filistrene for å plyndre de falne; da fant de
Saul og hans tre sønner liggende på Gilboafjellet. **9**
De hugg hodet av ham og røvet hans våben og sendte
dem rundt omkring i filistrenes land for å forkynne det
glade budskap i deres avguders templer og for folket.
10 Og hans våben la de i Astartetemplet, og hans kropp
hengte de op på muren i Betsan. **11** Da innbyggerne i
Jabes i Gilead fikk høre hvad filistrene hadde gjort
med Saul, **12** tok alle våbenføre menn avsted og gikk
hele natten; de tok Sauls og hans sønners kropper ned
av Betsans mur, og da de var kommet til Jabes, brente
de dem der. **13** Deres ben tok de og begravde under
tamarisken i Jabes, og så holdt de faste i syv dager.

2 Samuel

1 Da Saul var død, og David var vendt tilbake efterat
han hadde slått amalekittene, blev David ennu to
dager i Siklag. **2** Da hendte det den tredje dag at det
kom en mann fra Sauls leir med sønderrevne klær og
jord på sitt hode; og da han kom til David, kastet han
sig ned på jorden for ham. **3** David spurte ham: Hvor
kommer du fra? Han svarte: Jeg har flyktet fra Israels
leir. **4** Da sa David til ham: Hvorledes er det gått?
Fortell mig det! Han svarte: Folket flyktet fra striden;
mange av folket falt og døde, og Saul og hans sønn
Jonatan er også død. **5** Da sa David til den gutt som
kom med denne tidende til ham: Hvorledes vet du at
Saul og hans sønn Jonatan er død? **6** Gutten, han
som var kommet med tidenden til ham, svarte: Ved
en hendelse kom jeg op på Gilboafjellet, og der fikk
jeg se Saul som stod og støttet sig på sitt spyd, mens
vognene og hestfolket satte hårdt inn på ham. **7** Han
vendte sig om, og da han så mig, ropte han på mig.
Jeg svarte: Her er jeg. **8** Så spurte han: Hvem er du?
Jeg svarte: Jeg er en amalekitt. **9** Da sa han til mig:
Kom hit til mig og drep mig! For krampen har grepet
mig, men jeg har ennu min fulle livskraft. **10** Så gikk
jeg bort til ham og drepte ham, for jeg visste at han
ikke vilde overleve sitt fall; og jeg tok kongesmykket
som han hadde på hodet, og ringen han bar på armen,
og tok dem med hit til min herre. **11** Da tok David og
sønderrev sine klær, og det samme gjorde alle de
menn som var hos ham. **12** Og de klaget og gråt og
fastet helt til aftenen over Saul og hans sønn Jonatan
og over Herrens folk og over Israels hus, fordi de
var falt for sverdet. **13** Så spurte David gutten som
var kommet med tidenden til ham: Hvor er du fra?
Han svarte: Jeg er sønn av en amalekitt som er flyttet
inn her. **14** Da sa David til ham: Hvorledes kunde du
driste dig til å utrekke din hånd og ta livet av Herrens
salvede? **15** Og David kalte på en av sine menn og
sa: Kom hit og hugg ham ned! Og han slo ham ihjel.
16 Men David sa til ham: Ditt blod komme over ditt
hode; for din egen munn vidnet mot dig da du sa: Jeg
har drept Herrens salvede. **17** Og David kvad denne
klagesang over Saul og hans sønn Jonatan, **18** og
han bød at Judas barn skulde lære den; "buen" heter
den, og den er opskrevet i Den rettskafnes bok: **19**
Din pryd, Israel, ligger ihjelslått på dine hauger; o,
at heltene skulde falle! **20** Forkynn det ikke i Gat,
meld det ikke på gatene i Askalon, at ikke filistrenes
døtre skal glede sig, de uomskårnes døtre juble! **21**
I Gilboa-fjell! Ikke falle det dugg eller regn på eder,
ei heller være der marker som bærer offergaver! For
der blev heltes skjold plettet med blod, Sauls skjold,
ei salvet med olje. **22** Fra falnes blod, fra heltes kjøtt
vek Jonatans bue aldri tilbake, aldri kom Sauls sverd
umettet hjem. **23** Saul og Jonatan, elskelige og milde i
livet, blev heller ikke skilt i døden; hurtigere var de
enn ørner, sterkere enn løver. **24** I Israels døtre! Gråt
over Saul som klædde eder yndig i purpur, som satte
smykker av gull på eders klædebon! **25** O, at heltene
skulde falle i striden! Jonatan ligger ihjelslått på dine
hauger! **26** Hjertelig bedrøvet er jeg over dig, min
bror Jonatan! Du var mig inderlig kjær; din kjærlighet
var mig dyrebarere enn kvinners kjærlighet. **27** O, at
heltene skulde falle, og krigens redskaper omkomme!

2 Siden spurte David Herren: Skal jeg dra op til en av
byene i Juda? Herren svarte: Gjør det! Da spurte
David: Hvorhen skal jeg dra? Han svarte: Til Hebron.
2 Så drog David der op med sine to hustruer, Akinoam
fra Jisre'el og Abiga'il, karmelitten Nabals hustru. **3** Og
de menn som var hos ham, lot David også dra der op,
hver med sitt hus, og de bosatte sig i byene omkring
Hebron. **4** Da kom Judas menn dit og salvet David til
konge over Judas hus. Så kom det nogen og fortalte
David at det var mennene i Jabes i Gilead som hadde
begravet Saul. **5** Da sendte David bud til mennene i
Jabes i Gilead og lot si til dem: Velsignet være I av
Herren, fordi I har gjort den kjærlighetsgjerning mot
eders herre Saul å begrave ham! **6** Så vise nu Herren
sin miskunnhet og trofasthet mot eder, og jeg vil også
gjøre vel mot eder, fordi I har gjort dette. **7** Så ta nu
mot til eder og vær djerve menn! For vel er eders herre
Saul død, men Judas hus har også salvet mig til konge
over sig. **8** Men Abner, Ners sønn, Sauls hærfører, tok
Isboset, Sauls sønn, og førte ham over til Mahana'im **9**
og gjorde ham til konge over Gilead og over asurittene
og over Jisre'el og Efra'im og Benjamin og over hele
Israel. **10** Isboset, Sauls sønn, var firti år gammel da
han blev konge over Israel, og han regjerte i to år;
det var bare Judas hus som holdt sig til David. **11** Og
hele den tid David var konge i Hebron over Judas hus,
var syv år og seks måneder. **12** Abner, Ners sønn,
tok ut fra Mahana'im med Isbosets, Sauls sønns folk
og drog til Gibeon. **13** Og Joab, Serujas sønn, og
Davids folk drog også ut og traff sammen med dem
ved Gibeondammen; den ene flokk leiret sig på den
ene side av dammen og den andre på den andre side.
14 Da sa Abner til Joab: La de unge menn trede frem
og holde en krigslek for våre øine! Joab svarte: Ja, la
dem det! **15** Så reiste de sig og gikk frem i det fastsatte
tall: tolv for Benjamin og Isboset, Sauls sønn, og tolv
av Davids folk. **16** Og de grep hverandre i hodet og
stakk sverdet i siden på hverandre, og så falt de alle
sammen. Siden kaltes dette sted Helkat-Hassurim; det
ligger ved Gibeon. **17** Striden blev meget hård den dag,

og Abner og Israels menn blev slått av Davids folk. 18
Der var Serujas tre sønner med: Joab og Abisai og
Asael. Asael var lett på foten som et rådyr på marken.
19 Og Asael satte efter Abner og bøide ikke av hverken
til høire eller til venstre, men holdt sig stadig i Abners
spor. 20 Da vendte Abner sig om og sa: Er det du,
Asael? Han svarte: Ja. 21 Da sa Abner til ham: Bøi
av, enten til høire eller til venstre! Grip en av de unge
og ta hans rustning! Men Asael vilde ikke la være å
forfølge ham. 22 Da sa Abner atter til Asael: La være å
forfølge mig! Vil du kanskje jeg skal slå dig til jorden?
Hvorledes skulde jeg da kunne se din bror Joab i
øinene? 23 Men han vilde ikke holde op; da stakk
Abner ham med bakenden av sitt spyd i underlivet, så
spydet gikk ut gjennem ryggen på ham, og han falt om
der og døde på stedet. Og hver den som kom til det
sted hvor Asael var falt og døde, stanset der. 24 Joab
og Abisai forfulgte Abner; og da solen var gått ned,
kom de til Amma-haugen, som ligger midt imot Giah
på veien til Gibeons ørken. 25 Men Benjamins barn
samlet sig i én flokk om Abner og stilte sig på toppen
av en haug. 26 Da ropte Abner til Joab: Skal sverdet
aldri holde op å fortære? Skjønner du ikke at dette
vil ende med sorg? Hvor lenge vil du vente før du
byder dine folk at de skal holde op med å forfølge sine
brødre? 27 Joab svarte: Så sant Gud lever: Hadde du
ingen ting sagt, da skulde folket allerede fra morgenen
av være blitt ført bort, så ingen hadde forfulgt sin bror.
28 Så støtte Joab i basunen, og alt folket stanset og
forfulgte ikke Israel lenger og blev heller ikke ved å
stride mere. 29 Abner og hans menn gikk gjennem
ødemarken hele den natt; så satte de over Jordan og
gikk gjennem hele Bitron og kom til Mahana'im. 30 Da
Joab hadde holdt op med å forfølge Abner, samlet han
alt folket, og der savnedes av Davids folk nitten mann
foruten Asael. 31 Men Davids folk hadde drept tre
hundre og seksti mann av Benjamin og blandt Abners
menn. 32 Asael tok de op og begravde ham i hans fars
grav i Betlehem. Joab og hans menn gikk hele natten
og kom til Hebron da det begynte å dages.

3 Krigen mellem Sauls hus og Davids hus blev
langvarig; og David blev sterkere og sterkere, men
Sauls hus blev svakere og svakere. 2 David fikk seks
sønner i Hebron: Hans førstefødte var Amnon, sønn
av Akinoam fra Jisre'el. 3 Den annen var Kilab, sønn
av Abiga'il, karmelitten Nabals hustru, og den tredje
Absalom, sønn av Ma'aka, som var datter til Talmai,
kongen i Gesur, 4 den fjerde Adonja, sønn av Haggit,
den femte Sefatja, sønn av Abital, 5 og den sjette
Jitream, sønn av Davids hustru Egla. Disse sønner
fikk David i Hebron. 6 Mens krigen stod på mellem
Sauls hus og Davids hus, støttet Abner Sauls hus. 7
Nu hadde Saul hatt en medhustru ved navn Rispa,
datter til Aja. Så sa Isboset til Abner: Hvorfor er du gått
inn til min fars medhustru? 8 Abner blev harm over
Isbosets ord og sa: Er jeg et hundehode som holder
med Juda? Den dag idag gjør jeg vel mot Sauls, din
fars hus, mot hans brødre og hans venner; jeg har
ikke overgitt dig i Davids hånd, og så går du nu i rette
med mig for denne kvinnes skyld! 9 Gud la det gå
Abner ille både nu og siden om jeg ikke gjør således
mot David som Herren har tilsvoret ham, 10 og tar
kongedømmet fra Sauls hus og opreiser Davids trone
over Israel og over Juda fra Dan like til Be'erseba. 11
Og han torde ikke svare Abner et ord mere, så redd
var han for ham. 12 Og Abner sendte bud i sitt sted
til David og lot si: Hvem hører landet til? Og han lot
fremdeles si: Gjør en pakt med mig, så skal jeg hjelpe
dig og få hele Israel til å gå over til dig. 13 Han svarte:
Godt, jeg vil gjøre en pakt med dig; bare én ting krever
jeg av dig: Du skal ikke komme for mine øine før du
har med dig Mikal, Sauls datter, når du kommer for å
trede frem for mig. 14 Og David sendte bud til Isboset,
Sauls sønn, og lot si: Gi mig min hustru Mikal, som jeg
vant mig til brud med hundre filistrers forhuder! 15 Da
sendte Isboset bud og tok henne fra hennes mann
Paltiel, sønn av La'is. 16 Og hennes mann fulgte med
og gikk gråtende bakefter henne like til Bahurim; men
Abner sa til ham: Gå hjem igjen! Da vendte han om.
17 Men Abner talte med Israels eldste og sa: Allerede
lenge har I ønsket å få David til konge over eder. 18
Så la ham nu bli det! For Herren har sagt om David:
Ved min tjener Davids hånd vil jeg frelse mitt folk Israel
fra filistrenes og alle deres fienders hånd. 19 Abner
talte også med benjaminittene. Så gikk han avsted for
å tale med David i Hebron om alt det som Israel og
hele Benjamins hus hadde besluttet. 20 Abner kom til
David i Hebron med tyve mann, og David gjorde et
gjestebud for Abner og de menn som var med ham. 21
Og Abner sa til David: Jeg vil ta avsted og samle hele
Israel til min herre kongen, så de kan gjøre en pakt
med dig, og du kan råde over alt det du ønsker. Så
lot David Abner fare, og han drog bort i fred. 22 I det
samme kom Davids folk og Joab hjem fra et herjetog
og hadde meget bytte med sig; Abner var da ikke
lenger hos David i Hebron, for han hadde latt ham
fare, og han hadde draget bort i fred. 23 Da nu Joab
og hele hæren som var med ham, kom hjem, fikk Joab
høre at Abner, Ners sønn, var kommet til kongen, og
at kongen hadde latt ham fare, og at han hadde draget
bort i fred. 24 Da gikk Joab inn til kongen og sa: Hvad
har du gjort? Abner kom til dig; hvorfor lot du ham
da fare sin vei? 25 Du kjenner da Abner, Ners sønn,
og vet at han er kommet for å narre dig og for å få

rede på all din ferd og alt det du gjør. 26 Så gikk Joab
bort igjen fra David og sendte nogen folk avsted som
skulde hente Abner, og de førte ham tilbake fra Sira-
brønnen; men David visste ikke noget om det. 27 Da
nu Abner kom tilbake til Hebron, tok Joab ham til side
midt inn i porten for å tale med ham i ro; og der stakk
han ham i underlivet, så han døde; det var for å hevne
sin bror Asaels blod. 28 Da David siden fikk høre dette,
sa han: Jeg og mitt kongedømme er for evig uten
skyld for Herren i Abners, Ners sønns blod. 29 La det
komme over Joabs hode og over hele hans fars hus,
og la det i Joabs hus aldri fattes nogen som har flod
eller er spedalsk, eller nogen som går med krykke,
eller som faller for sverdet, eller som mangler brød. 30
Således myrdet Joab og hans bror Abisai Abner, fordi
han hadde drept deres bror Asael ved Gibeon under
striden. 31 Men David sa til Joab og alt folket som var
hos ham: Sønderriv eders klær og bind sekk om eder
og gå klagende foran Abner! Og kong David gikk selv
efter båren. 32 Så begravde de Abner i Hebron, og
kongen gråt høit ved Abners grav, og alt folket gråt. 33
Og kongen kvad denne klagesang over Abner: Skulde
da Abner dø som en niding dør? 34 Dine hender var
ikke bundet og dine føtter ikke lagt i lenker; som en
faller for ugjerningsmenn, så falt du. - Og alt folket blev
ved å gråte over ham. 35 Så kom alt folket for å få
David til å ta mat til sig mens det ennu var dag. Men
David svor: Gud la det gå mig ille både nu og siden om
jeg smaker brød eller noget annet før solen går ned!
36 Og alt folket forstod det, og de syntes godt om det;
alt det kongen gjorde, syntes folket godt om. 37 Og på
den dag skjønte alt folket og hele Israel at det ikke var
kongen som var ophavsmann til drapet på Abner, Ners
sønn. 38 Og kongen sa til sine menn: Vet I ikke at en
høvding og stor mann er falt i Israel på denne dag? 39
Men jeg er ennu svak og bare salvet til konge, og disse
menn, Serujas sønner, er mektigere enn jeg. Herren
gjengjelde den som gjør ondt, det onde han gjør!

4 Da Sauls sønn hørte at Abner var død i Hebron, falt
han rent sammen, og hele Israel blev forferdet. 2
Hos Sauls sønn var der to menn som var høvedsmenn
for streif-flokker; den ene hette Ba'ana og den andre
Rekab; de var sønner av Rimmon fra Be'erot og
hørte til Benjamins barn. For Be'erot regnedes også til
Benjamin - 3 be'erotittene var flyktet til Gitta'im, og der
har de holdt til helt til denne dag. 4 Jonatan, Sauls
sønn, hadde en sønn som var lam i begge føtter; han
var fem år gammel da tidenden om Saul og Jonatan
kom fra Jisre'el, og den kvinne som passet ham, tok
ham og flyktet; men idet hun skyndte sig avsted, falt
han ned og blev lam. Hans navn var Mefiboset. 5
Be'erotitten Rimmons sønner, Rekab og Ba'ana, tok
ut og kom på det heteste av dagen til Isbosets hus,
mens han hvilte middag. 6 De lot som de skulde hente
hvete, og kom således helt inn i huset og stakk ham
så i underlivet. Derefter slapp Rekab og hans bror
Ba'ana bort. 7 De kom inn i huset mens han lå på sin
seng i sitt sovekammer, og stakk ham ihjel og hugg
hodet av ham; så tok de hans hode og gikk hele natten
gjennem ødemarken. 8 Og de kom med Isbosets
hode til David i Hebron og sa til kongen: Se, her er
hodet av Isboset, sønn til Saul, din fiende som stod
dig efter livet; således har Herren på denne dag gitt
min herre kongen hevn over Saul og hans ætt. 9 Men
David svarte Rekab og hans bror Ba'ana, be'erotitten
Rimmons sønner, og sa til dem: Så sant Herren lever,
han som har utfridd mig av all trengsel: 10 Den som
kom til mig med tidende om at Saul var død, og som
selv mente at han kom med en god tidende, ham grep
jeg og lot ham drepe i Siklag - ham som jeg skulde
ha gitt lønn for god tidende, 11 hvor meget mere nu,
da ugudelige menn har myrdet en rettferdig mann i
hans hus og på hans leie - skulde jeg ikke nu kreve
hans blod av eders hånd og utrydde eder av landet?
12 Så bød David sine folk, og de slo dem ihjel og
hugg hendene og føttene av dem og hengte dem op
ved dammen i Hebron; men Isbosets hode tok de og
begravde i Abners grav i Hebron.

5 Så kom alle Israels stammer til David i Hebron og
sa: Her er vi; vi er av samme kjød og blod som
du. 2 Allerede for lenge siden, da Saul var konge over
oss, var det du som førte Israel ut og inn, og Herren
sa til dig: Du skal vokte mitt folk Israel, og du skal
være fyrste over Israel. 3 Og alle Israels eldste kom til
kongen i Hebron, og kong David gjorde en pakt med
dem i Hebron for Herrens åsyn; og de salvet David
til konge over Israel. 4 David var tretti år gammel da
han blev konge, og han regjerte i firti år. 5 I Hebron
regjerte han over Juda i syv år og seks måneder, og
i Jerusalem regjerte han i tre og tretti år over hele
Israel og Juda. 6 Så drog kongen og hans menn til
Jerusalem mot jebusittene, som bodde der i landet;
men de sa til David: Du kommer aldri inn her; blinde og
lamme skal drive dig bort med de ord: David kommer
aldri inn her. 7 Men David inntok allikevel Sions borg,
det er Davids stad. 8 Den dag sa David: Hver den som
slår jebusittene og trenger frem til vannledningen og
slår de lamme og blinde som hater David han skal
være høvding og fører. Derav kommer det ord: En
blind og en lam skal ikke komme inn i huset. 9 David
tok sin bolig i borgen og kalte den Davids stad; og
David bygget rundt omkring fra Milo og innover. 10
David blev større og større, og Herren, hærskarenes

Gud, var med ham. 11 Og Hiram, kongen i Tyrus, skikket sendemenn til David med sedertre, og han sendte tømmermenn og stenhuggere; og de bygget et hus for David. 12 Og David forstod at Herren hadde stadfestet hans kongedømme over Israel, og at han hadde hevet hans rike høit for sitt folk Israels skyld. 13 David tok ennu flere medhustruer og hustruer fra Jerusalem efterat han var kommet fra Hebron, og han fikk ennu flere sønner og døtre. 14 Dette er navnene på de sønner han fikk i Jerusalem: Sammua og Sobab og Natan og Salomo 15 og Jibbar og Elisua og Nefeg og Jafia 16 og Elisama og Eljada og Elifelet. 17 Da filistrene hørte at David var blitt salvet til konge over Israel, drog alle filistrene ut for å søke efter David; og da David hørte det, drog han ned til borgen. 18 Og filistrene kom og spredte sig utover i Refa'im-dalen. 19 Da spurte David Herren: Skal jeg dra ut mot filistrene? Vil du gi dem i min hånd? Og Herren svarte: Dra ut! Jeg vil gi filistrene i din hånd. 20 Så kom David til Ba'al-Perasim, og der slo han dem, og han sa: Herren har brutt igjennem mine fiender foran mig, som vann bryter igjennem. Derfor blev dette sted kalt Ba'al-Perasim. 21 Der lot de efter sig sine avgudsbilleder, og David og hans menn tok dem med sig. 22 Men filistrene drog ut ennu en gang og spredte sig utover i Refa'im-dalen. 23 Og David spurte Herren, men han sa: Du skal ikke dra dit op; gå omkring så du kommer bakenfor dem, og gå så på dem midt for baka-trærne, 24 og når du hører lyden av skritt i baka-trærnes topper, da skynd dig! For da har Herren draget ut foran dig for å slå filistrenes hær. 25 David gjorde således som Herren hadde befalt ham; og han slo filistrene og forfulgte dem fra Geba til bortimot Geser.

6 David samlet atter alt utvalgt mannskap i Israel - tretti tusen mann. 2 Og David og alt folket som var hos ham, tok ut og drog fra Ba'ale-Juda for å føre Guds ark op derfra, den som kalles med Herrens navn - med Herrens, hærskarenes Guds navn, han som troner på kjerubene. 3 De satte Guds ark på en ny vogn og førte den bort fra Abinadabs hus, som lå på haugen; og Ussa og Ahjo, Abinadabs sønner, kjørte den nye vogn. 4 Således førte de Guds ark bort fra Abinadabs hus, som lå på haugen, og fulgte med den, og Ahjo gikk foran arken. 5 Og David og hele Israels hus lekte for Herrens åsyn til alle slags strengelek av cypresstre, både citarer og harper og trommer og bjeller og cymbler. 6 Da de kom til Nakons treskeplass, rakte Ussa sin hånd ut og tok fatt i Guds ark; for oksene var blitt ustyrlige. 7 Da optendtes Herrens vrede mot Ussa, og Gud slo ham der for hans forseelse, så han døde der ved Guds ark. 8 Men David blev ille til mote, fordi Herren hadde slått Ussa ned; derfor er dette sted blitt kalt Peres-Ussa like til denne dag. 9 Den dag blev David opfylt av frykt for Herren og sa: Hvorledes skulde Herrens ark kunne komme inn til mig? 10 Og David vilde ikke flytte Herrens ark op til sig i Davids stad, men lot den føre bort til gittitten Obed-Edoms hus. 11 Herrens ark blev stående i gittitten Obed-Edoms hus i tre måneder, og Herren velsignet Obed-Edom og alt hans hus. 12 Så kom det nogen og fortalte kong David at Herren hadde velsignet Obed-Edoms hus og alt det han hadde, for Guds arks skyld. Da tok David avsted og førte Guds ark fra Obed-Edoms hus op til Davids stad med stor glede. 13 Og da de som bar Herrens ark, hadde gått seks skritt frem, ofret han okser og gjøkalver. 14 Og David danset av all makt for Herrens åsyn - han hadde en livkjortel av lerret på. 15 Således førte David og hele Israels hus Herrens ark op med fryderop og basunklang. 16 Da nu Herrens ark kom inn i Davids stad, så Mikal, Sauls datter, ut igjennem vinduet, og hun så kong David hoppe og danse for Herrens åsyn, og hun foraktet ham i sitt hjerte. 17 Så førte de da Herrens ark inn og satte den på sitt sted midt i det telt som David hadde reist for den, og David ofret brennoffer for Herrens åsyn og takkoffer. 18 Og da David var ferdig med å ofre brennofferet og takkofferne, velsignet han folket i Herrens, hærskarenes Guds navn. 19 Og han utdelte til alt folket, til hver enkelt av hele Israels mengde, både mann og kvinne, et brød og et stykke kjøtt og en rosinkake. Så drog alt folket hjem, hver til sitt hus. 20 Da David kom hjem igjen for å velsigne sitt hus, gikk Mikal, Sauls datter, ut imot ham og sa: Hvor høit Israels konge er blitt æret idag - han som idag har blottet sig for øinene på sine tjeneres piker, som løse folk pleier å gjøre! 21 Da sa David til Mikal: For Herrens åsyn, han som utvalgte mig fremfor din far og fremfor hele hans hus og satte mig til fyrste over Herrens folk, over Israel - for Herrens åsyn har jeg danset; 22 og jeg vil gjøre mig ennu ringere enn så og bli liten i mine egne øine, og de tjenestepiker du talte om, sammen med dem vil jeg æres. 23 Men Mikal, Sauls datter, blev barnløs til sin dødsdag.

7 Som nu kongen bodde i sitt hus, og Herren hadde latt ham få ro for alle hans fiender rundt omkring, 2 sa han til profeten Natan: Se, jeg bor i et hus av sedertre, mens Guds ark bor mellem telttepper. 3 Natan sa til kongen: Gjør du bare alt det du har i sinne! For Herren er med dig. 4 Men samme natt kom Herrens ord til Natan, og det lød således: 5 Gå og si til min tjener David: Så sier Herren: Skulde du bygge mig et hus til å bo i? 6 Jeg har jo ikke bodd i hus like fra den dag jeg førte Israels barn op fra

Egypten, og til denne dag, men jeg vandret om i et telt,
i et tabernakel. 7 Hvor jeg så vandret om med alle
Israels barn, har jeg vel nogensinne talt således til
nogen av Israels stammer som jeg satte til å vokte
mitt folk Israel: Hvorfor har I ikke bygget mig et hus
av sedertre? 8 Derfor skal du si således til min tjener
David: Så sier Herren, hærskarenes Gud: Jeg tok
dig fra havnegangen, hvor du gikk bak fårene, forat
du skulde være fyrste over mitt folk Israel. 9 Og jeg
var med dig overalt hvor du gikk, og utryddet alle
dine fiender for dig, og jeg har latt dig vinne et stort
navn, så stort som de størstes navn på jorden. 10 Og
jeg har gjort i stand et bosted for mitt folk Israel, og
jeg har plantet det der, så det bor i sitt hjem og ikke
uroes mere, og urettferdige mennesker ikke plager det
lenger som før, 11 like fra den dag jeg satte dommere
over mitt folk Israel, og jeg har latt dig få ro for alle
dine fiender. Og nu forkynner Herren dig at Herren vil
bygge dig et hus. 12 Når dine dagers tall er fullt, og du
hviler hos dine fedre, da vil jeg efter dig opreise din
sønn som skal utgå av ditt liv, og jeg vil grunnfeste
hans kongedømme. 13 Han skal bygge et hus for mitt
navn, og jeg vil trygge hans kongetrone til evig tid. 14
Jeg vil være hans far, og han skal være min sønn.
Når han gjør det som ondt er, vil jeg tukte ham med
menneskers ris og med menneskebarns plager; 15
men min miskunnhet skal ikke vike fra ham, således
som jeg lot den vike fra Saul, han som jeg lot vike for
dig. 16 Fast skal ditt hus og ditt kongedømme stå til
evig tid for ditt åsyn; din trone skal være grunnfestet til
evig tid. 17 Alle disse ord og hele dette syn bar Natan
frem for David. 18 Da gikk kong David inn og blev der
inne for Herrens åsyn, og han sa: Hvem er jeg, Herre,
Herre, og hvad er mitt hus, at du har ført mig hertil? 19
Og enda var dette for lite i dine øine, Herre, Herre, og
du talte også om din tjeners hus langt frem i tiden. Og
dette er loven for menneskene, Herre, Herre! 20 Hvad
skal så David mere si til dig? Du kjenner jo din tjener,
Herre, Herre! 21 For ditt ords skyld og efter ditt hjerte
har du gjort alt dette store og forkynt det for din tjener.
22 Derfor er du stor, Herre Gud! Det er ingen som du,
og det er ingen Gud foruten dig, efter alt det vi har
hørt med våre ører. 23 Og hvor er det på jorden et
eneste folk som ditt folk - som Israel - et folk som Gud
kom og fridde ut, så det skulde være hans eget folk,
for å gjøre sig et navn og for å gjøre dette store for
eder og forferdelige gjerninger for ditt land, for ditt folks
skyld som du fridde ut fra Egypten, fra hedningefolk
og deres guder? 24 Og du dannet dig ditt folk Israel,
så det skulde være ditt folk til evig tid, og du, Herre,
er blitt deres Gud. 25 Så opfyll nu, Herre Gud, for
evig tid det ord du har talt over din tjener og hans
hus, og gjør som du har sagt! 26 Da skal ditt navn bli
stort til evig tid, så folk skal si: Herren, hærskarenes
Gud, er Gud over Israel. Og din tjener Davids hus
skal være grunnfestet for ditt åsyn. 27 For du, Herre,
hærskarenes Gud, Israels Gud, har åpenbaret for din
tjener at du vil bygge mig et hus. Derfor har din tjener
fått frimodighet til å bede denne bønn til dig. 28 Og nu,
Herre, Herre, du er Gud, og dine ord skal bli sannhet,
og du har lovt din tjener denne lykke. 29 Så la det nu
behage dig å velsigne din tjeners hus, så det må bli
stående for ditt åsyn til evig tid! For du, Herre, Herre,
har talt, og for din velsignelses skyld skal din tjeners
hus bli velsignet i all evighet.

8 Derefter slo David filistrene og ydmyket dem, og
David tok hovedstadens tømmer ut av filistrenes
hender. 2 Han slo også moabittene og målte dem med
en snor - han lot dem legge sig ned på jorden og
målte så to snorlengder med folk som skulde drepes,
og en full snorlengde med folk som skulde få leve;
og moabittene blev Davids tjenere og måtte svare
ham skatt. 3 Likeledes slo David Hadadeser, sønn
av Rehob, kongen i Soba, da han drog avsted for
å gjenvinne sin makt ved elven. 4 Og David tok fra
ham tusen og syv hundre hestfolk og tyve tusen mann
fotfolk, og David lot skjære fotsenene over på alle
vognhestene; bare hundre vognhester sparte han. 5
Syrerne fra Damaskus kom for å hjelpe Hadadeser,
kongen i Soba; men David slo to og tyve tusen mann av
dem. 6 Og David la krigsmannskap i det damaskenske
Syria, og syrerne blev Davids tjenere og måtte svare
ham skatt. Således hjalp Herren David overalt hvor han
drog frem. 7 David tok de gullskjold som Hadadesers
tjenere hadde båret, og førte dem til Jerusalem. 8 Og
fra Hadadesers byer Betah og Berotai tok kong David
en stor mengde kobber. 9 Da To'i, kongen i Hamat,
hørte at David hadde slått hele Hadadesers hær, 10
sendte han sin sønn Joram til kong David for å hilse på
ham og ønske ham til lykke, fordi han hadde stridt mot
Hadadeser og slått ham; for Hadadeser hadde jevnlig
ført krig mot To'i. Og han hadde med sig sølvkar og
gullkar og kobberkar. 11 Også dem helliget kong David
til Herren sammen med det sølv og gull han hadde
helliget av hærfanget fra alle de hedningefolk han
hadde lagt under sig: 12 fra Syria og fra Moab og fra
Ammons barn og fra filistrene og fra amalekittene, og
av hærfanget fra Hadadeser, sønn av Rehob, kongen i
Soba. 13 Og da David vendte tilbake efter å ha slått
syrerne, vant han sig et navn i Salt-dalen ved å slå
atten tusen mann. 14 Og han la krigsmannskap i Edom;
i hele Edom la han krigsmannskap, og alle edomittene
blev Davids tjenere. Således hjalp Herren David overalt
hvor han drog frem. 15 Så regjerte nu David over hele

Israel, og David gjorde rett og rettferdighet mot hele
sitt folk. 16 Joab, sønn av Seruja, var høvding over
hæren, og Josafat, sønn av Akilud, historieskriver; 17
Sadok, sønn av Akitub, og Akimelek, sønn av Abjatar,
var prester, og Seraja statsskriver; 18 Benaja, Jojadas
sønn, var høvding over livvakten, og Davids sønner
var prester.

9 David sa: Er det ennu nogen tilbake av Sauls hus,
så jeg kan gjøre vel mot ham for Jonatans skyld?
2 Nu var der i Sauls hus en tjener som hette Siba;
han blev kalt til David, og kongen sa til ham: Er du
Siba? Han svarte: Ja, din tjener heter så. 3 Da sa
kongen: Er det ikke ennu nogen tilbake av Sauls hus,
så jeg kunde gjøre Guds miskunnhet mot ham? Siba
svarte: Det er ennu en sønn av Jonatan, en som er
lam i begge føtter. 4 Kongen spurte: Hvor er han? Siba
svarte: Han er i huset hos Makir, sønn av Ammiel, i
Lo-Debar. 5 Så sendte kong David bud og hentet ham
fra Makirs, Ammiels sønns hus i Lo-Debar. 6 Og da
Mefiboset, sønn av Jonatan, Sauls sønn, kom inn til
David, kastet han sig ned med ansiktet mot jorden.
Og David sa: Mefiboset! Han svarte: Her er din tjener.
7 David sa til ham: Vær ikke redd! Jeg vil gjøre vel
mot dig for Jonatans, din fars skyld og gi dig tilbake
all Sauls, din fars jordeiendom, og du skal alltid ete
ved mitt bord. 8 Da kastet han sig ned og sa: Hvad er
din tjener, at du lar ditt øie falle på en død hund som
mig? 9 Så kalte kongen på Siba, Sauls tjener, og sa til
ham: Alt som har hørt Saul og hele hans hus til, har
jeg gitt din herres sønn. 10 Og du skal dyrke jorden for
ham, du og dine sønner og dine tjenere, og høste inn
for ham, så din herres sønn kan ha brød å ete, men
selv skal Mefiboset, din herres sønn, alltid ete ved mitt
bord. Siba hadde femten sønner og tyve tjenere. 11
Da sa Siba til kongen: Din tjener skal i alle måter gjøre
således som min herre kongen befaler sin tjener. Men
Mefiboset skal ete ved mitt bord som en av kongens
sønner sa kongen. 12 Mefiboset hadde en liten sønn
som hette Mika, og alle som bodde i Sibas hus, var
Mefibosets tjenere. 13 Men selv bodde Mefiboset i
Jerusalem; for han åt alltid ved kongens bord; og han
var lam i begge sine føtter.

10 Så hendte det at Ammons barns konge døde, og
Hanun, hans sønn, blev konge i hans sted. 2 Da
sa David: Jeg vil vise Hanun, Nahas' sønn, vennskap,
likesom hans far viste mig vennskap. Og David sendte
nogen av sine tjenere for å trøste ham i hans sorg over
sin far. Så kom da Davids tjenere til Ammons barns
land. 3 Da sa Ammons barns høvdinger til Hanun, sin
herre: Tror du det er for å ære din far at David har
sendt folk som skal trøste dig? Mon det ikke heller er
for å utforske byen og utspeide den og så ødelegge
den at David har sendt sine tjenere til dig? 4 Da tok
Hanun Davids tjenere og raket av halvdelen av deres
skjegg og skar av deres klær midt på like til setet og lot
dem så fare. 5 Da dette blev meldt David, sendte han
folk som skulde møte mennene, for de var grovelig
vanæret; og kongen lot si: Bli i Jeriko til eders skjegg
er vokset ut igjen, og kom så tilbake! 6 Da nu Ammons
barn så at de hadde gjort sig forhatt hos David, sendte
de bud og leide syrerne fra Bet-Rehob og syrerne fra
Soba, tyve tusen mann fotfolk, og kongen i Ma'aka
med tusen mann og tolv tusen mann fra Tob. 7 Da
David hørte dette, sendte han Joab avsted med hele
hæren, de krigsvante menn. 8 Og Ammons barn rykket
ut og stilte sig i fylking foran byporten; men syrerne
fra Soba og Rehob og mennene fra Tob og Ma'aka
stod for sig selv på marken. 9 Da Joab så at han
hadde fienden mot sig både foran og bak, valgte han
ut en del av alt det utvalgte mannskap i Israel og stilte
dem op mot syrerne. 10 Men resten av folket overgav
han til sin bror Abisai og stilte dem op mot Ammons
barn. 11 Og han sa: Dersom syrerne blir mig for sterke,
skal du komme mig til hjelp, og dersom Ammons barn
blir dig for sterke, skal jeg komme og hjelpe dig. 12
Vær modig, og la oss vise oss modige i striden for
vårt folk og for vår Guds byer, så får Herren gjøre
hvad som er godt i hans øine! 13 Så rykket Joab frem
med sine folk til strid mot syrerne, og de flyktet for
ham. 14 Og da Ammons barn så at syrerne flyktet,
så flyktet også de for Abisai og drog sig inn i byen.
Da vendte Joab tilbake fra striden mot Ammons barn
og kom til Jerusalem. 15 Da syrerne så at de var blitt
slått av Israel, samlet de sig igjen. 16 Og Hadadeser
sendte bud at de syrere som bodde på hin side av
elven, skulde rykke ut; de kom til Helam, og Sobak,
høvdingen over Hadadesers hær, førte dem. 17 Da
dette blev meldt David, samlet han hele Israel og gikk
over Jordan og kom til Helam; og syrerne stilte sig op
mot David og stred mot ham. 18 Men syrerne flyktet
for Israel, og David drepte blandt syrerne mannskapet
på syv hundre vogner og firti tusen hestfolk, og Sobak,
deres hærfører, såret han, så han døde der. 19 Og da
alle kongene som stod under Hadadeser, så at de var
blitt slått av Israel, gjorde de fred med Israel og blev
deres tjenere; og syrerne vågde ikke å hjelpe Ammons
barn mere.

11 Året efter, ved den tid da kongene pleier å dra
ut i krig, sendte David Joab avsted med sine
tjenere og hele Israel, og de herjet Ammons barns
land og kringsatte Rabba. Men David blev i Jerusalem.
2 Så hendte det en aften at David stod op fra sitt leie
og gikk omkring på kongehusets tak; da fikk han fra

taket se en kvinne som badet sig; og kvinnen var
meget fager av utseende. 3 David sendte bud og
spurte sig for om kvinnen, og de sa: Det er jo Batseba,
datter av Eliam og hetitten Urias hustru. 4 Da sendte
David bud og lot henne hente; hun kom til ham, og
han lå hos henne like efterat hun hadde renset sig fra
sin urenhet; så gikk hun hjem igjen. 5 Kvinnen blev
fruktsommelig; og hun sendte bud om det til David og
lot si: Jeg er fruktsommelig. 6 Da sendte David det
bud til Joab: Send hetitten Uria til mig! Og Joab sendte
Uria til David. 7 Da Uria kom til ham, spurte David
ham om det stod vel til med Joab og med krigsfolkene,
og hvorledes det gikk med krigen. 8 Så sa David til
Uria: Gå ned til ditt hus og tvett dine føtter! Og da
Uria gikk ut av kongens hus, blev det sendt en rett
mat efter ham fra kongens bord. 9 Men Uria la sig
ved inngangen til kongens hus sammen med alle sin
herres tjenere og gikk ikke ned til sitt hus. 10 Da det
blev meldt David at Uria ikke var gått ned til sitt hus,
sa David til ham: Kommer du ikke fra reisen? Hvorfor
er du da ikke gått ned til ditt hus? 11 Da svarte Uria:
Arken og Israel og Juda bor i løvhytter, og min herre
Joab og min herres tjenere ligger i leir på åpen mark,
og jeg skulde gå inn i mitt hus og ete og drikke og
ligge hos min hustru! Så sant du lever, så sant din sjel
lever: Det gjør jeg ikke! 12 Da sa David til Uria: Bli
her også idag, så vil jeg imorgen la dig fare. Og Uria
blev i Jerusalem den dag og dagen efter. 13 Og David
bad ham til sig, og han åt og drakk hos ham, og han
drakk ham drukken; og om aftenen gikk han ut og la
sig på sitt leie sammen med sin herres tjenere; men til
sitt hus gikk han ikke ned. 14 Morgenen efter skrev
David et brev til Joab og sendte det med Uria. 15 Og i
brevet skrev han således: Sett Uria lengst frem, der
hvor striden er hårdest, og dra eder tilbake fra ham, så
han blir slått og dør! 16 Mens nu Joab lå og voktet på
byen, satte han Uria på et sted hvor han visste at der
var djerve menn. 17 Og da mennene i byen drog ut og
stred mot Joab, falt nogen av krigsfolket - av Davids
menn - og hetitten Uria døde også. 18 Da sendte Joab
bud til David med tidende om alt som hadde hendt i
krigen. 19 Og han bød sendebudet: Når du har talt ut
til kongen om alt det som har hendt i krigen, 20 og det
skulde hende at kongens vrede optendes, og han sier
til dig: Hvorfor gikk I så nær inn til byen under striden?
Visste I ikke at de vilde skyte ned fra muren? 21 Hvem
var det som drepte Abimelek, Jerubbesets sønn? Var
det ikke en kvinne som kastet en kvernsten ned på
ham fra muren i Tebes, så han døde? Hvorfor gikk I
så nær inn til muren? - så skal du si: Også din tjener
hetitten Uria er død. 22 Så tok sendebudet avsted og
kom og meldte David alt det Joab hadde pålagt ham.
23 Og budet sa til David: Mennene fikk overtaket over
oss og drog ut på marken mot oss; men så trengte vi
dem tilbake like til byporten. 24 Da skjøt bueskytterne
fra muren ned på dine tjenere, og det falt nogen av
kongens tjenere; også din tjener hetitten Uria døde.
25 Da sa David til budet: Så skal du si til Joab: Ta
dig ikke nær av dette! For sverdet fortærer snart en,
snart en annen; hold kraftig ved med å stride mot byen
og riv den ned! Og sett du mot i ham! 26 Da Urias
hustru hørte at Uria, hennes mann var død, sørget hun
over sin ektefelle. 27 Men da sørgetiden var til ende,
sendte David bud og hentet henne til sitt hus, og hun
blev hans hustru og fødte ham en sønn. Men det som
David hadde gjort, var ondt i Herrens øine.

12 Og Herren sendte Natan til David. Da han kom
inn til ham, sa han til ham: Det var to menn i
en by, en rik og en fattig. 2 Den rike hadde småfe og
storfe i mengdevis; 3 men den fattige hadde ikke annet
enn et eneste lite lam, som han hadde kjøpt og fødd
op; det vokste op hos ham sammen med hans barn;
det åt av hans brød og drakk av hans beger og lå i
hans fang og var som en datter for ham. 4 Så kom det
en veifarende mann til den rike; men han nente ikke å
ta noget av sitt småfe eller storfe og lage det til for
den reisende som var kommet til ham, men tok den
fattige manns lam og laget det til for den mann som var
kommet til ham. 5 Da optendtes Davids vrede høilig
mot den mann, og han sa til Natan: Så sant Herren
lever: Den mann som har gjort dette, er dødsens, 6 og
lammet skal han betale firedobbelt, fordi han gjorde
dette og ikke viste barmhjertighet. 7 Da sa Natan til
David: Du er mannen. Så sier Herren, Israels Gud:
Jeg salvet dig til konge over Israel, og jeg fridde dig ut
av Sauls hånd, 8 og jeg gav dig din herres hus og
din herres hustruer i din favn, og jeg gav dig Israels
og Judas hus, og var det for lite, så vilde jeg ha gitt
dig ennu mere, både det ene og det annet. 9 Hvorfor
har du foraktet Herrens ord og gjort hvad som er ondt
i hans øine? Hetitten Uria har du slått med sverdet;
hans hustru har du tatt til hustru for dig selv, og ham
har du drept med Ammons barns sverd. 10 Så skal nu
sverdet aldri vike fra ditt hus, fordi du har foraktet mig
og tatt hetitten Urias hustru til hustru for dig selv. 11 Så
sier Herren: Se, jeg lar ulykke komme over dig fra ditt
eget hus; jeg vil ta dine hustruer for dine øine og gi
dem til en annen mann, og han skal ligge hos dine
hustruer, så solen her er vidne til det. 12 For det du
gjorde, gjorde du i lønndom, men jeg vil gjøre dette
for hele Israels øine og midt på lyse dagen. 13 Da sa
David til Natan: Jeg har syndet mot Herren. Og Natan
sa til David: Så har også Herren borttatt din synd; du
skal ikke dø. 14 Men fordi du ved denne gjerning har

gitt Herrens fiender årsak til å spotte, så skal også
den sønn du har fått, visselig dø. 15 Så gikk Natan
hjem igjen, og Herren slo barnet som David hadde
fått med Urias hustru, så det blev meget sykt. 16 Og
David søkte Gud for barnets skyld, og David fastet
strengt, og hver gang han gikk inn, blev han liggende
på jorden hele natten. 17 De eldste i hans hus kom og
vilde reise ham op fra jorden; men han vilde ikke og åt
ikke sammen med dem. 18 På den syvende dag døde
barnet; men Davids tjenere torde ikke fortelle ham at
barnet var død; de tenkte: Mens barnet var i live, talte
vi til ham, men han hørte ikke på oss; hvorledes kan vi
da nu si til ham at barnet er død? Han kunde gjøre en
ulykke på sig. 19 Da David så at hans tjenere hvisket
sig imellem, skjønte han at barnet var død; og han
sa til sine tjenere: Er barnet død? De svarte: Ja, han
er død. 20 Da stod David op fra jorden og tvettet sig
og salvet sig og skiftet klær og gikk inn i Herrens hus
og tilbad. Så gikk han hjem igjen og bad om mat, og
de satte mat frem for ham, og han åt. 21 Da sa hans
tjenere til ham: Hvorledes er det du bærer dig at? Mens
barnet var i live, fastet du og gråt for ham; men nu
som barnet er død, står du op og eter. 22 Han svarte:
Så lenge barnet var i live, fastet jeg og gråt; for jeg
tenkte: Hvem vet om ikke Herren forbarmer sig over
mig, så barnet blir i live? 23 Men nu som han er død,
hvorfor skulde jeg nu faste? Kan jeg hente ham tilbake
igjen? Jeg går til ham, men han vender ikke tilbake til
mig. 24 David trøstet Batseba, sin hustru, og han gikk
inn til henne og lå hos henne; og hun fødte en sønn,
som han kalte Salomo. Og Herren elsket ham. 25 og
han sendte bud med profeten Natan, og han kalte ham
Jedidja, for Herrens skyld. 26 Joab stred mot Rabba
i ammonittenes land og inntok kongestaden. 27 Så
sendte Joab bud til David og lot si: Jeg har stridt mot
Rabba og inntatt vannbyen. 28 Samle nu du resten av
folket og leir dig mot byen og innta den, så det ikke
blir jeg som inntar byen, og mitt navn blir nevnt over
den! 29 Da samlet David alt folket og drog til Rabba;
og han stred mot det og inntok det. 30 Og han tok
deres konges krone fra hans hode; den veide en talent
gull, og der var på den en kostbar sten; nu kom den på
Davids hode. Og det store hærfang han hadde tatt i
byen, førte han med sig bort. 31 Og folket som bodde
der, førte han ut og la dem under sager og treskesleder
av jern og jernøkser og lot dem gå gjennem teglovner.
Så gjorde han med alle Ammons barns byer. Derefter
vendte David og alt folket tilbake til Jerusalem.

13 Nogen tid derefter hendte det som nu skal
fortelles: Absalom, Davids sønn, hadde en fager
søster som hette Tamar; henne fattet Davids sønn
Amnon kjærlighet til. 2 Og Amnon var så nedtrykt for
sin søster Tamars skyld at han blev syk; for hun var
jomfru, og det syntes Amnon umulig å gjøre henne
noget. 3 Men Amnon hadde en venn som hette
Jonadab, en sønn av Davids bror Simea; og Jonadab
var en meget klok mann. 4 Han sa til ham: Hvorfor ser
du så dårlig ut, kongesønn, morgen efter morgen? Vil
du ikke si mig det? Da sa Amnon til ham: Jeg elsker
Tamar, min bror Absaloms søster. 5 Jonadab sa til
ham: Legg dig i sengen og gjør dig syk, og når da
din far kommer for å se til dig, så si til ham: La min
søster Tamar komme og gi mig noget å ete og lage til
maten for mine øine, så jeg ser på det og får maten av
hennes hånd! 6 Så la Amnon sig og gjorde sig syk, og
da kongen kom for å se til ham, sa Amnon til kongen:
La min søster Tamar komme og lage et par kaker, så
jeg ser på det og kan få dem av hennes hånd! 7 Da
sendte David bud inn i huset til Tamar og lot si: Gå til
din bror Amnons hus og lag til maten for ham! 8 Og
Tamar gikk til sin bror Amnons hus. Han lå til sengs,
og hun tok deigen og eltet den og laget kaker, så han
så på det, og stekte dem. 9 Så tok hun pannen og slo
dem ut foran ham; men han vilde ikke ete. Og Amnon
sa: La alle gå ut! Da alle var gått ut, 10 sa Amnon til
Tamar: Bær maten inn i kammeret, så jeg kan få den
av din hånd! Og Tamar tok kakene som hun hadde
laget, og bar dem inn i kammeret til sin bror Amnon.
11 Men da hun rakte ham dem og bad ham ete, tok
han fatt i henne og sa til henne: Kom og ligg hos mig,
min søster! 12 Men hun sa til ham: Nei, min bror, krenk
mig ikke! Slikt må ikke gjøres i Israel; Gjør ikke noget
så skammelig! 13 Hvor skulde da jeg gå hen med
min skam? Og du vilde bli regnet blandt nidingene i
Israel. Kjære, tal heller til kongen! Han nekter dig ikke
å få mig. 14 Men han vilde ikke høre på henne; og
han blev henne for sterk og krenket henne og lå hos
henne. 15 Men derefter fattet Amnon et sterkt hat til
henne - det hat han fikk til henne, var større enn den
kjærlighet han hadde hatt til henne. Og Amnon sa til
henne: Stå op og gå din vei! 16 Da sa hun til ham:
Vold mig ikke så stor en ulykke! Jag mig ikke bort! Det
vilde være verre enn det annet du har gjort mig. Men
han vilde ikke høre på henne. 17 Han kalte på den gutt
som gikk ham til hånde, og sa: Jag denne kvinne ut på
gaten og steng døren efter henne! 18 Hun hadde en
sid kjortel på sig; for sådanne kåper brukte kongens
døtre så lenge de var jomfruer. Hans tjener førte henne
da ut på gaten og stengte døren efter henne. 19 Men
Tamar strødde aske på sitt hode og sønderrev den
side kjortel hun hadde på sig, og hun la sin hånd på
sitt hode og gikk skrikende sin vei. 20 Da sa hennes
bror Absalom til henne: Har din bror Amnon vært hos
dig? Ti nu stille, min søster! Han er din bror; ta dig ikke

så nær av dette! Så blev da Tamar i sin ulykke i sin
bror Absaloms hus. 21 Da kong David hørte om alt
dette, blev han meget vred. 22 Og Absalom talte ikke
med Amnon, hverken ondt eller godt; for han hatet
Amnon fordi han hadde krenket hans søster Tamar.
23 To år derefter hadde Absalom fåreklipning i Ba'al-
Hasor, som ligger ved Efra'im, og Absalom innbød alle
kongens sønner. 24 Absalom gikk inn til kongen og sa:
Din tjener skal nu ha fåreklipning; vil ikke kongen og
hans menn følge din tjener dit! 25 Men kongen svarte:
Nei, min sønn, vi vil ikke komme alle, forat vi ikke skal
være dig til uleilighet. Og han nødde ham, men han
vilde enda ikke gå med og ønsket ham lykke til. 26 Da
sa Absalom: Om du ikke vil, så la min bror Amnon
følge med oss! Kongen spurte: Hvorfor skal han følge
med dig? 27 Men Absalom nødde ham inntil han lot
Amnon og alle kongesønnene gå med ham. 28 Og
Absalom bød sine tjenere og sa: Se til, når Amnon er
blitt vel til mote av vinen, og jeg sier til eder: Hugg
Amnon ned! - så skal I drepe ham; vær ikke redde! Det
er jo jeg som har befalt eder det! Vær modige og vis
eder som djerve menn! 29 Og Absaloms tjenere gjorde
med Amnon som Absalom hadde befalt. Da stod alle
kongesønnene op og satte sig på hver sitt muldyr og
flyktet. 30 Mens de ennu var på veien, kom det rykte til
David: Absalom har slått alle kongens sønner ihjel,
og ikke en eneste av dem er blitt tilbake. 31 Da stod
kongen op og sønderrev sine klær og kastet sig ned på
jorden, og alle hans tjenere stod der med sønderrevne
klær. 32 Men Jonadab, sønn av Davids bror Simea,
tok til orde og sa: Min herre må ikke tenke at de har
drept alle de unge menn, kongens sønner. Det er bare
Amnon som er død; for efter Absaloms egne ord har
det vært avgjort helt fra den dag han krenket hans
søster Tamar. 33 Så må nu min herre kongen ikke la
det gå sig til hjerte at de sier: Alle kongens sønner er
død! Nei, det er bare Amnon som er død. 34 Imidlertid
flyktet Absalom. Da den mann som holdt vakt, så sig
omkring, fikk han se mange folk som drog frem fra
veien bak ham ved siden av fjellet. 35 Da sa Jonadab
til kongen: Der kommer kongens sønner; det er gått
som din tjener sa. 36 Ikke før hadde han talt ut, så kom
kongens sønner, og de gråt høit, og kongen og alle
hans menn brast også i lydelig gråt. 37 Men Absalom
flyktet og drog til Talmai, sønn av Ammihud, kongen i
Gesur. Og David sørget over sin sønn hele tiden. 38
Da nu Absalom var flyktet og hadde draget til Gesur,
blev han der tre år. 39 Dette avholdt kong David fra å
dra ut imot Absalom; for han hadde trøstet sig over
Amnons død.

14 Men Joab, Serujas sønn, skjønte at kongens
hjerte droges mot Absalom. 2 Da sendte Joab
bud til Tekoa og hentet derfra en klok kvinne, og han
sa til henne: Lat som om du har sorg, og klæ dig i
sørgeklær og salv dig ikke med olje, men te dig som
en kvinne som alt i lang tid har sørget over en død,
3 og gå så inn til kongen og tal således til ham - og
Joab la henne ordene i munnen. 4 Og kvinnen fra
Tekoa talte til kongen - hun kastet sig ned for ham med
ansiktet mot jorden og sa: Hjelp, konge! 5 Kongen
sa til henne: Hvad fattes dig? Hun svarte: Akk, jeg er
enke; min mann er død. 6 Og din tjenerinne hadde to
sønner, og de to kom i trette med hverandre ute på
marken, og det var ingen som kunde skille dem at; så
slo den ene til den andre og drepte ham. 7 Og nu har
hele slekten reist sig mot din tjenerinne og sier: Kom
hit med ham som slo sin bror ihjel, så vi kan ta hans
liv til hevn for hans bror som han slo ihjel, og så vi
også får ryddet arvingen av veien. Således kommer
de til å utslukke den siste gnist jeg ennu har igjen, så
de ikke levner min mann navn og efterkommere på
jorden. 8 Da sa kongen til kvinnen: Gå hjem igjen! Jeg
skal ordne saken for dig. 9 Og kvinnen fra Tekoa sa til
kongen: På mig, herre konge, og på min fars hus faller
skylden, men kongen og hans trone skal være uten
skyld. 10 Kongen sa: Taler nogen til dig, skal du føre
ham til mig; så skal han ikke mere gjøre dig noget. 11
Da sa hun: Kongen komme Herren sin Gud i hu, så
ikke blodhevneren skal volde ennu mere ulykke, og de
ikke får ryddet min sønn av veien. Han svarte: Så sant
Herren lever: Det skal ikke falle et hår av din sønns
hode til jorden. 12 Da sa kvinnen: La din tjenerinne få
tale ennu et ord til min herre kongen. Og han sa: Tal!
13 Så sa kvinnen: Hvorfor tenker du da på slikt mot
Guds folk? Efter det ord kongen har talt, er det som
han selv var skyldig, når kongen ikke lar den han har
støtt fra sig, komme tilbake. 14 For alle må vi dø og bli
som vann som er utøst på jorden og ikke kan samles
op igjen, og Gud tar ikke livet, men tenker ut hvad som
kan gjøres forat en som er støtt bort, ikke skal være
bortstøtt fra ham. 15 Og at jeg nu er kommet for å tale
dette til min herre kongen, det er fordi folket skremte
mig, og din tjenerinne tenkte da: Jeg vil tale til kongen;
kanskje kongen vil gjøre efter sin tjenerinnes ord; 16
kongen vil nok høre på mig og fri sin tjenerinne fra
den manns hånd som vil utrydde både mig og min
sønn av Guds arv. 17 Og så tenkte din tjenerinne: Gid
min herre kongens ord måtte bli mig til trøst, for min
herre kongen er som en Guds engel til å høre både på
godt og ondt! Så være da Herren din Gud med dig!
18 Da tok kongen til orde og sa til kvinnen: Dølg ikke
for mig det som jeg nu vil spørre dig om! Kvinnen sa:
Tal, herre konge! 19 Da sa kongen: Har ikke Joab sin
hånd med i alt dette? Kvinnen svarte: Så sant du lever,

herre konge: Ingen kan komme utenom noget av det
min herre kongen taler, hverken til høire eller venstre.
Det var din tjener Joab som påla mig dette og la alle
disse ord i din tjenerinnes munn. 20 For å gi saken et
annet utseende har din tjener Joab gjort dette; men
min herre er vis, som en Guds engel i visdom, så han
vet alt som hender på jorden. 21 Derefter sa kongen til
Joab: Vel! jeg skal gjøre så! Ta nu avsted og før den
unge mann Absalom tilbake! 22 Da kastet Joab sig
ned med ansiktet mot jorden og velsignet kongen, og
han sa: Idag skjønner din tjener at jeg har funnet nåde
for dine øine, herre konge, siden kongen vil gjøre efter
sin tjeners ord. 23 Så gjorde Joab sig rede og drog til
Gesur og førte Absalom til Jerusalem. 24 Men kongen
sa: La ham ta hjem til sitt eget hus, men han skal ikke
komme for mine øine. Så tok Absalom hjem til sitt eget
hus og kom ikke for kongens øine. 25 Men så fager en
mann som Absalom fantes det ikke i hele Israel, ingen
som blev prist så høit; fra fotsåle til isse fantes det ikke
lyte på ham. 26 Og når han klippet håret på sitt hode -
og det gjorde han hver gang året var til ende, fordi
håret blev ham for tungt, og han måtte klippe det - så
veide han sitt hår, og det veide to hundre sekel efter
kongens vekt. 27 Absalom fikk tre sønner og én datter
som hette Tamar; hun var en fager kvinne. 28 Absalom
bodde i Jerusalem i to år men kom ikke for kongens
øine. 29 Så sendte Absalom bud til Joab for å få ham
til å gå til kongen, men han vilde ikke komme til ham;
og han sendte bud ennu en gang, men han vilde ikke
komme da heller. 30 Da sa han til sine tjenere: Se, her
ved siden av mig har Joab et jordstykke, og der har
han bygg; gå og sett ild på det! Og Absaloms tjenere
satte ild på jordstykket. 31 Da stod Joab op og gikk til
Absaloms hus, og han sa til ham: Hvorfor har dine
tjenere satt ild på det jordstykke som hører mig til? 32
Absalom svarte: Jeg sendte jo bud til dig og bad dig
komme hit, så jeg kunde sende dig til kongen og si
ham fra mig: Hvorfor er jeg kommet hit fra Gesur? Det
hadde vært bedre for mig om jeg ennu var der. Og
nu vil jeg komme for kongens øine, og er det nogen
brøde hos mig, så får han drepe mig. 33 Da gikk Joab
inn til kongen og sa det til ham, og han kalte Absalom
til sig, og han kom inn til kongen; og han kastet sig
på sitt ansikt til jorden for kongen, og kongen kysset
Absalom.

15 Nogen tid efter la Absalom sig til vogn og hester
og femti mann som løp foran ham. 2 Og Absalom
pleide å stå tidlig op og stille sig ved siden av veien til
porten; og så ofte det kom en mann som hadde en
sak han vilde føre frem for kongen og få dom i, kalte
Absalom på ham og spurte: Hvilken by er du fra? Når
han så svarte: Din tjener er fra den og den av Israels
stammer, 3 sa Absalom til ham: Din sak er god og rett;
men hos kongen er det ingen som hører på dig. 4
Så sa Absalom: Bare de vilde sette mig til dommer
i landet! Da skulde hver mann som hadde en trette
eller sak, komme til mig, og jeg skulde hjelpe ham
til sin rett. 5 Og når nogen gikk frem og vilde bøie
sig for ham, rakte han ut sin hånd og tok fatt i ham
og kysset ham. 6 Således gjorde Absalom med hele
Israel når de kom til kongen for å få dom, og Absalom
stjal Israels menns hjerte. 7 Da det nu var gått fire år,
sa Absalom til kongen: La mig få dra til Hebron og
innfri det løfte jeg har gjort Herren! 8 For din tjener
gjorde et løfte dengang jeg bodde i Gesur i Syria, og
sa: Fører Herren mig tilbake igjen til Jerusalem, så
vil jeg ofre til Herren. 9 Kongen svarte: Gå i fred! Så
gjorde han sig rede og drog til Hebron. 10 Og Absalom
sendte speidere omkring i alle Israels stammer og sa:
Når I hører basunen lyde, så skal I si: Absalom er blitt
konge i Hebron. 11 Sammen med Absalom gikk to
hundre menn fra Jerusalem, som var innbudt, og som
gikk med i all troskyldighet og ikke visste av nogen
ting. 12 Og mens Absalom bar frem offerne, hentet han
gilonitten Akitofel, Davids rådgiver, fra hans by Gilo. Og
sammensvergelsen blev sterk, og det samlet sig flere
og flere folk hos Absalom. 13 Så kom det nogen med
bud til David og sa: Hver manns hjerte i Israel henger
ved Absalom. 14 Da sa David til alle sine menn som
var hos ham i Jerusalem: Kom, la oss flykte! Ellers
kan vi ikke berge oss for Absalom. Skynd eder avsted,
så ikke han skal skynde sig og nå oss og føre ulykke
over oss og slå byen med sverdets egg. 15 Kongens
tjenere svarte: Alt hvad du vil, herre konge, er dine
tjenere rede til å gjøre. 16 Så tok kongen ut, og hele
hans hus fulgte ham; bare ti medhustruer lot kongen
bli tilbake for å ta vare på huset. 17 Så tok da kongen
ut, og alt folket fulgte ham, og de stanset ved det siste
hus. 18 Og alle hans menn og hele livvakten drog
frem ved siden av ham, og alle gittittene, seks hundre
mann som hadde fulgt ham fra Gat, drog frem foran
kongen. 19 Da sa kongen til gittitten Ittai: Hvorfor går
du og med oss? Vend tilbake og bli hos kongen! For
du er en fremmed og tilmed bortført fra ditt hjemsted.
20 Igår kom du, og idag skulde jeg la dig vanke om
med oss, jeg som ikke vet hvor min vei kan falle. Vend
tilbake og før dine brødre tilbake med dig, og Guds
miskunnhet og trofasthet være med eder! 21 Men Ittai
svarte kongen og sa: Så sant Herren lever, og så sant
min herre kongen lever: Der hvor min herre kongen er,
enten det bærer til død eller til liv, der og intet annet
sted vil din tjener være. 22 Da sa David til Ittai: Vel, så
dra med oss! Så drog gittitten Ittai frem med alle sine
menn og alle de barn han hadde med sig. 23 Og hele

landet gråt høit, da alt folket drog frem, og kongen
gikk over bekken Kidron, og alt folket gikk og over og
tok veien bortimot ørkenen. 24 Da kom også Sadok
med alle levittene; de bar Guds pakts-ark, og de satte
Guds ark ned, og på samme tid gikk Abjatar op, inntil
alt folket hadde draget ut av byen. 25 Da sa kongen
til Sadok: Før Guds ark tilbake til byen! Finner jeg
nåde for Herrens øine, så fører han mig tilbake og lar
mig se den og dens bolig; 26 men dersom han sier
således: Jeg har ikke velbehag i dig - så er jeg her;
han får gjøre med mig som han synes! 27 Og kongen
sa til presten Sadok: Forstår du mig? Vend tilbake til
byen i fred, og din sønn Akima'as og Abjatars sønn
Jonatan - begge eders sønner - skal være med eder!
28 Husk på at jeg vil dryge på moene i ørkenen inntil
det kommer et ord fra eder med budskap til mig. 29 Så
førte Sadok og Abjatar Guds ark tilbake til Jerusalem,
og de blev der. 30 Men David gikk gråtende opefter
Oljeberget med tilhyllet hode og barfotet, og alt folket
som var med ham, hadde og tilhyllet sine hoder og
gikk gråtende opover. 31 Da David fikk bud om at
Akitofel var blandt de sammensvorne hos Absalom,
sa han: Gjør Akitofels råd til dårskap, Herre! 32 Da
nu David kom til toppen, hvor han vilde tilbede Gud,
fikk han se arkitten Husai som kom ham i møte med
sønderrevet kjortel og jord på sitt hode. 33 David sa til
ham: Dersom du drar videre med mig, vil du bare bli
til byrde for mig; 34 men dersom du vender tilbake
til byen og sier til Absalom: Jeg vil være din tjener,
konge! Jeg har før vært din fars tjener, men nu vil jeg
være din tjener - så vil du gjøre Akitofels råd til intet for
mig. 35 Der har du jo og prestene Sadok og Abjatar
hos dig. Alt du får høre fra kongens hus, skal du melde
prestene Sadok og Abjatar. 36 Begge deres sønner,
Akima'as, Sadoks sønn, og Jonatan, Abjatars sønn, er
der hos dem; med dem skal I sende mig bud om alt det
I får høre. 37 Så kom da Husai, Davids venn, til byen,
og på samme tid kom også Absalom til Jerusalem.

16 Da David var kommet et lite stykke fremover
fra toppen, fikk han se Siba, Mefibosets tjener,
som kom ham i møte med et par asener med kløv;
på dem var det to hundre brød og hundre rosinkaker
og hundre stykker sommerfrukt og en skinnsekk med
vin. 2 Da sa kongen til Siba: Hvad vil du med dette?
Siba svarte: Asenene skal kongens husfolk ha til å ride
på, og brødet og sommerfruktene skal være til mat for
tjenerne, og vinen til drikke for dem som blir utmattet i
ørkenen. 3 Kongen sa: Men hvor er din herres sønn?
Siba svarte: Han er fremdeles i Jerusalem; han sa: Idag
vil Israels hus gi mig igjen min fars kongedømme. 4
Da sa kongen til Siba: Du skal få alt det som Mefiboset
har. Og Siba sa: Jeg kaster mig til jorden; la mig finne
nåde for min herre kongens øine! 5 Da kong David
kom til Bahurim, kom det ut derfra en mann som var i
slekt med Sauls hus og hette Sime'i, Gera's sønn; han
kom bannende 6 og kastet med sten efter David og
alle kong Davids tjenere, mens alt folket og alle de
djerveste krigsmenn gikk med ham, både på høire og
venstre side. 7 Og Sime'i bante ham med de ord: Bort,
bort med dig, din blodhund, din niding! 8 Herren har
nu latt komme igjen over dig alt det blod som har flytt i
Sauls hus, han i hvis sted du blev konge, og Herren
har gitt kongedømmet til din sønn Absalom; se, nu er
du kommet i den ulykke du har fortjent; for en blodhund
er du. 9 Da sa Abisai, Serujas sønn, til kongen: Hvorfor
skal denne døde hund banne min herre kongen? La
mig gå der bort og slå hodet av ham! 10 Men kongen
sa: Hvad har jeg med eder å gjøre, I Serujas sønner?
Når han banner, og når Herren har sagt til ham: Bann
David! - hvem tør da si: Hvorfor gjorde du det? 11 Og
David sa til Abisai og til alle sine tjenere: Se, min sønn,
som er utgått av mitt liv, står mig efter livet; hvor meget
mere ikke da denne benjaminitt! La ham bare banne!
For Herren har befalt ham det. 12 Kanskje Herren ser
til mig i min nød, så Herren gir mig lykke til gjengjeld
for den forbannelse som har rammet mig idag. 13 Så
gikk David og hans menn frem efter veien mens Sime'i
gikk oppe i lien jevnsides med ham, og han gikk og
bante, og han kastet med sten og sand mens han gikk
der jevnsides med ham. 14 Og kongen og alt folket
som var med ham, drog inn i Ajefim og hvilte der. 15
Imidlertid var Absalom med alt sitt folk, Israels menn,
kommet til Jerusalem og Akitofel var med ham. 16 Da
nu arkitten Husai, Davids venn, kom til Absalom, sa
Husai til Absalom: Kongen leve! Kongen leve! 17 Da sa
Absalom til Husai: Er dette din kjærlighet til din venn?
Hvorfor drog du ikke med din venn? 18 Husai svarte:
Nei, den som Herren og dette folk og alle Israels menn
har utvalgt, ham vil jeg tilhøre, og hos ham vil jeg bli.
19 Og for det annet: Hvem skulde jeg tjene? Skulde jeg
ikke tjene hos hans sønn? Likesom jeg har tjent hos
din far, således vil jeg og tjene dig. 20 Så sa Absalom
til Akitofel: Gi nu I et råd og si hvad vi skal gjøre! 21
Akitofel svarte: Gå inn til din fars medhustruer som
han lot bli tilbake for å ta vare på huset! Når da hele
Israel får høre at du har gjort dig forhatt hos din far, så
vil motet økes hos alle som er med dig. 22 Så reiste
de et telt for Absalom på taket, og Absalom gikk inn til
sin fars medhustruer for hele Israels øine. 23 I den tid
gjaldt et råd som Akitofel gav, like så meget som om
en hadde spurt Guds ord til råds; så meget gjaldt hvert
råd av Akitofel både hos David og hos Absalom.

17 Så sa Akitofel til Absalom: La mig få velge ut
tolv tusen mann, så vil jeg bryte op og sette efter

David inatt! 2 Da kan jeg komme over ham mens han
er utmattet og motløs, og forferde ham, og alt folket
som er med ham, vil flykte, og så kan jeg slå kongen
alene, 3 og jeg vil føre alt folket tilbake til dig. At alle
vender tilbake, avhenger av at det går således med
den mann du søker efter; alt folket kan da være i fred.
4 Dette råd syntes Absalom og alle Israels eldste godt
om. 5 Men Absalom sa: Kall også arkitten Husai til
mig, så vi kan få høre hvad han har å si. 6 Da Husai
kom til Absalom, sa Absalom til ham: Så og så har
Akitofel talt; skal vi gjøre som han sier? Hvis ikke, så
tal du! 7 Da sa Husai til Absalom: Det er ikke noget
godt råd Akitofel denne gang har gitt. 8 Og Husai
sa: Du kjenner din far og hans menn og vet at de er
djerve stridsmenn og gramme i hu som en binne i
skogen som de har røvet ungene fra; og din far er en
krigsmann og holder sig ikke hos folkene om natten. 9
Nu holder han sig sikkert skjult i en eller annen hule
eller et annet sted; om han da straks i begynnelsen
overfaller dine folk, så vil hver den som hører det, si:
Det har vært et stort mannefall blandt de folk som
følger Absalom; 10 og om det så er en djerv mann som
har et hjerte som en løve, så vil han dog bli motløs; for
hele Israel vet at din far er en helt, og at de som er
med ham, er djerve folk. 11 Derfor er dette mitt råd: La
hele Israel samle sig om dig, fra Dan til Be'erseba, som
sanden ved havet i mengde; og dra selv med i striden.
12 Når vi så støter på ham et eller annet sted hvor han
er å finne, så vil vi falle over ham som duggen faller
over jorden, og det skal ikke bli en eneste i live av
dem, hverken han selv eller nogen av de menn som er
med ham. 13 Og dersom han drar sig tilbake til en
av byene, så skal hele Israel legge rep omkring den
by, og vi skal dra den ned i dalen til det ikke finnes
en sten igjen der. 14 Da sa Absalom og hver Israels
mann: Arkitten Husais råd er bedre enn Akitofels råd.
Men det var Herren som hadde laget det så for å gjøre
Akitofels gode råd til intet, så Herren kunde la ulykken
komme over Absalom. 15 Så sa Husai til prestene
Sadok og Abjatar: Så og så har Akitofel rådet Absalom
og Israels eldste, og så og så har jeg rådet. 16 Send
derfor hastig bud til David om det og si: Bli ikke natten
over på moene i ørkenen, men dra heller over, forat
ikke kongen og alt folket som er med ham, skal gå til
grunne! 17 Jonatan og Akima'as holdt sig i En-Rogel,
og en tjenestepike gikk jevnlig med bud til dem, og de
gikk igjen med bud til kong David; for de torde ikke gå
inn i byen og la sig se der. 18 Men en gutt fikk se dem
og sa det til Absalom. Da skyndte de sig avsted begge
to. I Bahurim gikk de inn til en mann der som hadde
en brønn på sin gård; i den steg de ned. 19 Og hans
hustru tok og bredte et dekke over brønnen og strødde
gryn ovenpå, så ingen kunde merke noget. 20 Da så
Absaloms tjenere kom inn i huset til konen og spurte:
Hvor er Akima'as og Jonatan? svarte konen: De gikk
over den lille bekken her. Så lette de efter dem, men
fant dem ikke og vendte så tilbake til Jerusalem. 21
Men så snart de var gått bort, steg de andre op av
brønnen og gikk og bar budet frem til kong David og
sa til ham: Gjør eder rede og sett hastig over vannet!
For det og det råd har Akitofel gitt mot eder. 22 Da
brøt de op, både David og alt folket som var med
ham, og satte over Jordan; da morgenen lyste frem,
manglet det ikke en eneste mann som ikke var gått
over Jordan. 23 Men da Akitofel så at hans råd ikke
blev fulgt, salte han sitt asen og tok ut og drog hjem
til sin by og beskikket sitt hus og hengte sig; og han
døde og blev begravet i sin fars grav. 24 David var alt
kommet til Mahana'im da Absalom satte over Jordan
med alle Israels menn. 25 Absalom hadde satt Amasa
over hæren i stedet for Joab; Amasa var sønn av en
mann som hette Jitra, en jisre'elitt som hadde gått inn
til Abigal, datter av Nahas og søster til Seruja, Joabs
mor. 26 Og Israel og Absalom leiret sig i Gileads land.
27 Da David kom til Mahana'im, hendte det at Sobi,
sønn av Nahas, fra Rabba i Ammons barns land, og
Makir, sønn av Ammiel, fra Lo-Debar, og gileaditten
Barsillai fra Rogelim 28 kom med senger og fat og
lerkar og hvete og bygg og mel og ristet korn og
bønner og linser og ristede belgfrukter 29 og honning
og melk og småfe og oster av kumelk til føde for David
og hans folk, for de tenkte: Folkene er blitt sultne og
trette og tørste i ørkenen.

18 David mønstret folket som var med ham, og
satte høvedsmenn over dem, nogen over tusen
og nogen over hundre. 2 Så sendte David folket
avsted, en tredjedel under Joab, en tredjedel under
Abisai, Serujas sønn, Joabs bror, og en tredjedel under
gittitten Ittai, og kongen sa til folket: Jeg vil og dra ut
med eder. 3 Men folket sa: Du skal ikke dra ut; for
om vi flykter, bryr ingen sig om oss, og om halvdelen
av oss faller, bryr heller ingen sig om oss; men du er
så god som ti tusen av oss, og nu er det bedre at
du er rede til å komme oss til hjelp fra byen. 4 Da
sa kongen til dem: Jeg skal gjøre som I synes. Så
stilte kongen sig ved siden av porten, og alt folket drog
ut, hundrevis og tusenvis. 5 Og kongen bød Joab og
Abisai og Ittai og sa: Far varsomt med den unge mann
- med Absalom! Og alt folket hørte på at kongen gav
alle høvedsmennene dette påbud om Absalom. 6 Så
drog folket ut i marken mot Israel, og det kom til slag i
Efra'imskogen. 7 Der blev Israels folk slått av Davids
menn, og det blev et stort mannefall der den dag -
tyve tusen mann. 8 Og striden bredte sig ut over hele

landet deromkring, og skogen fortærte den dag flere av
folket enn sverdet fortærte. 9 Absalom kom like imot
Davids menn; han red på sitt muldyr, og muldyret kom
inn under de tette grener på en stor terebinte, så hans
hode hang fast i terebinten, og han blev hengende
mellem himmel og jord; for muldyret som han satt på,
løp sin vei. 10 Dette fikk en mann se, meldte det til
Joab og sa: Jeg så Absalom henge i terebinten der
borte. 11 Da sa Joab til mannen som meldte ham
dette: Men når du har sett det, hvorfor slo du ham da
ikke til jorden med det samme? Så hadde det vært min
skyldighet å gi dig ti sekel sølv og et belte. 12 Men
mannen sa til Joab: Om jeg så fikk mig tilveid tusen
sekel sølv midt op i hånden, vilde jeg ikke rekke ut min
hånd mot kongens sønn; for vi hørte alle på at kongen
bød dig og Abisai og Ittai og sa: Vær varsom med den
unge mann, med Absalom, hvem det så er av eder! 13
Men om jeg hadde gått svikefullt frem og tatt hans liv,
så blir jo ingen ting skjult for kongen, og du vilde nok
holde dig unda. 14 Da sa Joab: Jeg kan ikke stå her
med dig og hefte mig bort. Og han tok tre kastespyd i
sin hånd og støtte dem i Absaloms hjerte, mens han
ennu hang levende midt i terebinten. 15 Så stilte ti
unge menn - Joabs våbensvenner - sig rundt omkring
og hugg til Absalom og drepte ham. 16 Da støtte Joab
i basunen, og folket holdt op med å forfølge Israel;
for Joab holdt folket tilbake. 17 Og de tok Absalom
og kastet ham i en stor grøft i skogen og reiste en
stor stenrøs over ham; og hele Israel flyktet, hver til
sitt hjem. 18 Men Absalom hadde, mens han levde,
tatt og reist sig den støtte som står i Kongedalen;
for han sa: Jeg har ingen sønn som kan holde oppe
minnet om mitt navn. Han gav støtten navn efter sig
selv, og den er blitt kalt Absaloms minnesmerke inntil
denne dag. 19 Akima'as, Sadoks sønn, sa til Joab: La
mig få springe avsted til kongen med det gledelige
budskap at Herren har hjulpet ham til hans rett mot
hans fiender! 20 Men Joab sa til ham: Ikke vil du idag
bli en mann med gledelig budskap; en annen dag
kan du komme med gledelig budskap; men idag vilde
du ikke komme med noget gledelig budskap, siden
kongens sønn er død. 21 Derefter sa Joab til kusitten:
Gå og meld kongen hvad du har sett! Og kusitten
bøide sig for Joab og sprang avsted. 22 Men Akima'as,
Sadoks sønn, tok atter til orde og sa til Joab: Det får
gå som det vil, men la også mig få springe avsted efter
kusitten! Joab sa: Hvorfor vil du endelig gjøre det, min
sønn? Du har jo ikke noget gledelig budskap som du
kunde få lønn for. 23 Han svarte: Det får gå som det
vil, jeg springer avsted. Og han sa til ham: Så spring
da! Da sprang Akima'as bort efter veien gjennem
Jordansletten og kom forbi kusitten. 24 Imidlertid satt
David mellem begge portene, og vekteren gikk på taket
over porten, bort på muren, og så utover. Da fikk han
se en mann som kom springende alene. 25 Vekteren
ropte og meldte det til kongen. Da sa kongen: Er han
alene, så er det et gledelig budskap i hans munn. Og
han kom nærmere og nærmere. 26 Da så vekteren
en annen mann som kom springende, og vekteren
ropte til portneren og sa: Se, det kommer en mann
springende alene. Da sa kongen: Han kommer og
med gledelig budskap. 27 Og vekteren sa: Jeg synes
den første springer så likt Akima'as, Sadoks sønn.
Kongen sa: Det er en god mann; han kommer med
godt budskap. 28 Og Akima'as ropte til kongen: Fred!
Og han kastet sig på sitt ansikt til jorden for kongen
og sa: Lovet være Herren din Gud, som har gitt de
menn som løftet sin hånd mot min herre kongen, i
din makt! 29 Og kongen sa: Står det vel til med den
unge mann - med Absalom? Akima'as svarte: Jeg
så det var et stort opstyr, da Joab sendte kongens
tjener og mig, din tjener, avsted; men jeg vet ikke
hvad det var. 30 Kongen sa: Gå til side og stå der! Så
gikk han til side og blev stående der. 31 Straks efter
kom kusitten, og han sa: Min herre kongen motta det
gledelige budskap at Herren idag har hjulpet dig til
din rett mot alle dem som hadde reist sig imot dig! 32
Kongen spurte kusitten: Står det vel til med den unge
mann - med Absalom? Kusitten svarte: Gid det må gå
min herre kongens fiender og alle som reiser sig imot
dig og vil gjøre ondt, som det gikk den unge mann! 33
Da blev kongen dypt rystet. Han gikk op på salen over
porten og gråt, og mens han gikk, sa han så: Min sønn
Absalom! Min sønn, min sønn Absalom! O, at jeg var
død i ditt sted! Absalom, min sønn, min sønn!

19 Folk kom og sa til Joab: Kongen gråter og sørger
over Absalom. 2 Og seieren blev den dag til
sorg for alt folket, fordi folket den dag fikk høre at
kongen var bedrøvet over sin sønn. 3 Den dag stjal
folket sig inn i byen, som folk stjeler sig hjem når de er
skamfulle fordi de har flyktet i krigen. 4 Men kongen
hadde tilhyllet sitt ansikt og ropte med høi røst: Min
sønn Absalom! Absalom, min sønn, min sønn! 5 Da
gikk Joab inn i huset til kongen og sa: Idag vanærer
du alle dine menn, som idag har berget både ditt
liv og dine sønners og døtres og dine hustruers og
medhustruers liv; 6 du elsker jo dem som hater dig,
og hater dem som elsker dig; for idag har du vist at
hverken høvedsmenn eller tjenere er til for dig; og jeg
skjønner nu at om Absalom var i live og alle vi andre
var død idag, da syntes du det var som det skulde. 7
Stå nu op og gå ut og tal vennlig til dine menn! For
jeg sverger ved Herren at går du ikke ut, så blir det
ikke en mann hos dig natten over, og dette vil bli verre

for dig enn alt det onde som er kommet over dig fra
din ungdom av til nu. 8 Da stod kongen op og satte
sig i porten, og da alt folket fikk vite at kongen satt
i porten, kom de alle og gikk frem for kongen. Men
Israel hadde flyktet, hver mann til sitt hjem. 9 Og alt
folket i alle Israels stammer gikk i rette med hverandre
og sa: Kongen har fridd oss av våre fienders hånd, og
han har reddet oss fra filistrene, og nu er han flyktet ut
av landet for Absalom. 10 Men Absalom, som vi hadde
salvet til konge over oss, er død i krigen; hvorfor sier I
da ikke et ord om å føre kongen tilbake? 11 Da sendte
kong David bud til prestene Sadok og Abjatar med de
ord: Tal til Judas eldste og si: Hvorfor er I de siste til å
hente kongen tilbake til hans hus? For det var kommet
kongen for øre i hans hus at hele Israel talte således.
12 I er mine brødre, I er mitt eget kjød og blod; hvorfor
er I da de siste til å hente kongen tilbake? 13 Og til
Amasa skal I si: Er du ikke mitt eget kjød og blod?
Gud la det gå mig ille både nu og siden om ikke du
alltid skal være min hærfører i stedet for Joab. 14
Således bøide han alle Judas menns sinn og vant dem
for sig alle som én, og de sendte det bud til kongen:
Vend tilbake, du og alle dine menn! 15 Så gav kongen
sig på tilbakeveien og kom til Jordan. Da var Juda alt
kommet til Gilgal for å dra kongen i møte og føre ham
over Jordan. 16 Benjaminitten Sime'i, Geras sønn, fra
Bahurim, skyndte sig og drog ned med Judas menn for
å møte kong David, 17 og tusen mann av Benjamin var
med ham, og Siba, som hadde vært tjener for Sauls
hus, med sine femten sønner og tyve tjenere; og de
satte skyndsomt over Jordan før kongen. 18 Og ferjen
fór over elven for å føre kongens hus over og være til
hans rådighet i alle ting. Men Sime'i, Geras sønn, falt
ned for kongen da han skulde fare over Jordan; 19 og
han sa til kongen: Herre, tilregn mig ikke min brøde og
kom ikke i hu hvorledes din tjener forbrøt sig den dag
da min herre konge drog ut fra Jerusalem! Kongen
må ikke la det gå sig til hjerte! 20 For din tjener vet
at jeg har syndet; men se, idag er jeg den første av
hele Josefs hus som er kommet hit ned for å møte
min herre kongen. 21 Men Abisai, Serujas sønn, tok til
orde og sa: Skal ikke Sime'i late livet - han som har
bannet Herrens salvede? 22 Da sa David: Hvad har
jeg med eder å gjøre, I Serujas sønner, at I idag skulde
bli mine motstandere? Skulde nogen mann i Israel late
livet idag? Jeg vet jo at jeg idag er blitt konge over
Israel. 23 Så sa kongen til Sime'i: Du skal ikke dø.
Og kongen tilsvor ham det. 24 Mefiboset, Sauls sønn,
drog og ned for å møte kongen; han hadde ikke vasket
sine føtter og ikke stelt sitt skjegg og ikke tvettet sine
klær like fra den dag kongen drog bort, til den dag han
kom tilbake med fred. 25 Da nu hele Jerusalem kom
kongen i møte, sa kongen til ham: Hvorfor fulgte du
ikke med mig, Mefiboset? 26 Han svarte: Herre konge!
Min tjener narret mig; for din tjener sa: Jeg vil ha mitt
asen salt, så jeg kan ride på det og følge med kongen;
for din tjener er lam. 27 Og han baktalte din tjener for
min herre kongen. Men min herre kongen er som en
Guds engel; gjør derfor som du synes. 28 For hele
min fars hus hadde ikke annet å vente av min herre
kongen enn død, og dog gav du din tjener plass blandt
dem som eter ved ditt bord; hvad rett har jeg da mere
å kreve, og hvad mere har jeg å rope til kongen om?
29 Kongen sa til ham: Hvorfor blir du ved å tale herom?
Jeg sier: Du og Siba skal dele jordeiendommen. 30
Da sa Mefiboset til kongen: Han kan gjerne få alt
sammen, siden min herre kongen er kommet hjem
igjen med fred. 31 Gileaditten Barsillai var og kommet
ned fra Rogelim og satte med kongen over Jordan
for å ledsage ham et stykke på veien. 32 Barsillai
var meget gammel, åtti år; han hadde sørget for mat
og drikke til kongen under hans ophold i Mahana'im;
for han var en meget rik mann. 33 Kongen sa da til
Barsillai: Dra med mig, så vil jeg sørge for dig hjemme
hos mig i Jerusalem. 34 Barsillai svarte: Hvor mange
dager og år kan jeg vel ennu ha å leve, at jeg skulde
dra med kongen op til Jerusalem? 35 Jeg er idag åtti
år; kan jeg vel nu skjelne mellem godt og ondt, eller
kan din tjener smake hvad jeg eter og drikker, eller kan
jeg nu lenger høre på sangere og sangerinner? Hvorfor
skulde da din tjener lenger være min herre kongen
til byrde? 36 Bare for en kort tid kan din tjener gå
med kongen over Jordan; men hvorfor skulde kongen
vise mig en sådan velgjerning? 37 Kjære, la din tjener
vende tilbake, så jeg kan dø i min egen by, hvor min
fars og min mors grav er! Men se, her er din tjener
Kimham; la ham få dra med min herre kongen, og gjør
med ham som du synes! 38 Da sa kongen: Kimham
skal dra med mig, og jeg vil gjøre mot ham som du
vil, og alt hvad du ønsker av mig, vil jeg gjøre for dig.
39 Så drog da alt folket over Jordan, og kongen drog
over; og kongen kysset Barsillai, og Barsillai velsignet
ham og vendte tilbake til sitt hjem. 40 Kongen fór over
til Gilgal, og Kimham fór med ham; og hele Judas folk
førte kongen over, og likeså halvdelen av Israels folk.
41 Men da kom alle Israels menn til kongen og sa til
ham: Hvorfor har våre brødre, Judas menn, stjålet dig
bort og ført kongen og hans hus og alle Davids menn
med ham over Jordan? 42 Da tok alle Judas menn
til orde og sa til Israels menn: Fordi kongen er oss
nærmest. Og hvorfor er I harme for dette? Har vi vel
tæret på kongens gods, eller har vi hatt nogen vinning
av ham? 43 Men Israels menn svarte Judas menn
således: Ti ganger større del enn I har vi i den som

er konge, og således også i David; hvorfor har I da
ringeaktet oss? Og var det ikke vi som først talte om å
hente vår konge tilbake? Men Judas menns svar var
enda hårdere enn det Israels menn hadde talt.

20 Nu traff det sig så at det på det sted var en
illesinnet mann som hette Seba, sønn av Bikri,
en benjaminitt. Han støtte i basunen og sa: Vi har
ingen del i David og ingen lodd i Isais sønn; hver mann
til sine telt, Israel! **2** Da forlot hver mann av Israel
David og fulgte Seba, Bikris sønn, men Judas menn
hang ved sin konge og fulgte ham fra Jordan like til
Jerusalem. **3** Så kom David hjem til Jerusalem. Og
kongen tok de ti medhustruer som han hadde latt bli
tilbake for å ta vare på huset, og lot dem bo i et hus for
sig selv under varetekt; han forsørget dem med det
nødvendige, men gikk ikke inn til dem. Der satt de nu
innestengt til sin dødsdag og levde hele resten av sitt
liv som enker. **4** Så sa kongen til Amasa: Kall Judas
menn sammen for mig innen tre dager og møt så selv
frem her! **5** Amasa tok da avsted for å kalle Juda
sammen; men han drygde lenger enn den tid som var
fastsatt. **6** Da sa David til Abisai: Nu kommer Seba,
Bikris sønn, til å gjøre oss mere ondt enn Absalom; ta
du din herres menn og sett efter ham! Bare han ikke
alt har funnet faste byer og har undsloppet oss! **7** Så
drog da Joabs menn og livvakten og alle de djerveste
stridsmenn ut efter ham; de drog ut fra Jerusalem for å
sette efter Seba, Bikris sønn. **8** De var nettop kommet
til den store sten ved Gibeon, da kom Amasa imot
dem. Joab hadde på sig kappen som var hans vanlige
drakt, og utenpå den et belte med et sverd i skjeden,
fastbundet over hans lender, og da han gikk frem,
falt det ut. **9** Og Joab sa til Amasa: Går det dig vel,
bror? og grep med sin høire hånd fatt i Amasas skjegg
for å kysse ham. **10** Men Amasa tok sig ikke i vare
for sverdet som Joab hadde i hånden, og Joab stakk
ham med det i underlivet, så hans innvoller rant ut
på jorden. Han stakk ham ikke mere enn denne ene
gang, så var han død. Derefter satte Joab og hans
bror Abisai efter Seba, Bikris sønn. **11** Men en av
Joabs unge menn blev stående hos Amasa og ropte:
Hvem som holder med Joab, og som står på Davids
side, følge Joab! **12** Men Amasa lå veltet i sitt blod
midt på landeveien, og da mannen så at alt folket
blev stående. flyttet han Amasa fra landeveien bort på
marken og kastet et klæde over ham, fordi han så at
enhver som kom bort til ham, blev stående. **13** Da han
var ført bort fra landeveien, gikk hver mann forbi og
fulgte Joab for å sette efter Seba, Bikris sønn. **14** Han
drog frem gjennem alle Israels stammer til Abel og Bet-
Ma'aka og hele Berim; og de samlet sig og fulgte også
efter ham. **15** Og de kom og kringsatte ham i Abel-Bet-
Ma'aka og opkastet en voll mot byen; den støtte op
mot yttermuren; og alt folket som var med Joab, var i
ferd med å ødelegge muren for å få den til å falle. **16**
Da ropte en klok kvinne fra byen: Hør, hør! Si til Joab:
Kom nærmere, så jeg kan få tale med dig! **17** Da gikk
han bort til henne, og kvinnen spurte: Er du Joab?
Han svarte: Ja. Hun sa til ham: Hør din tjenerinnes
ord! Han svarte: Jeg hører. **18** Da sa hun: Før pleide
folk å si så: En skal spørre sig for i Abel, og så utførte
de det. **19** Jeg er en av de fredsommelige og trofaste
i Israel; du søker å ødelegge en by, en mor i Israel,
hvorfor vil du tilintetgjøre Herrens arv? **20** Da svarte
Joab og sa: Langt, langt være det fra mig at jeg skulde
tilintetgjøre eller ødelegge. **21** Det har sig ikke så. Men
en mann fra Efra'im-fjellet som heter Seba, sønn av
Bikri, har løftet sin hånd mot kongen, mot David; la
mig bare få ham, så skal jeg dra bort fra byen. Da sa
kvinnen til Joab: Hans hode skal bli kastet ut til dig
over muren. **22** Så gikk kvinnen med sitt kloke råd
til alt folket, og de hugg hodet av Seba, Bikris sønn,
og kastet det ut til Joab. Da støtte han i basunen,
og de drog bort fra byen og spredte sig hver mann
til sitt hjem; og Joab vendte tilbake til Jerusalem, til
kongen. **23** Joab var høvding over hele Israels hær, og
Benaja, sønn av Jojada, var høvding over livvakten; **24**
Adoram hadde opsyn med dem som gjorde pliktarbeid,
og Josafat, sønn av Akilud, var historieskriver; **25** Seja
var statsskriver, og Sadok og Abjatar var prester. **26**
Ja'iritten Ira var også prest hos David.

21 I Davids tid var det engang en hungersnød som
varte i tre år efter hverandre. Da søkte David
Herrens åsyn, og Herren svarte: Det er fordi det hviler
blodskyld på Saul og hans hus, siden han drepte
gibeonittene. **2** Kongen lot da gibeonittene kalle og
talte med dem. Gibeonittene hørte ikke til Israels barn,
men var av de amoritter som var blitt tilbake i landet,
og Israels barn hadde svoret dem en ed, men Saul
søkte å slå dem ihjel i sin nidkjærhet for Israels og
Judas barn. **3** David sa til gibeonittene: Hvad skal jeg
gjøre for eder, og hvormed skal jeg gjøre soning, så I
velsigner Herrens arv? **4** Gibeonittene svarte: Vi krever
ikke sølv eller gull hos Saul og hans hus, og vi har ikke
rett til å drepe nogen mann i Israel. Han sa: Hvad I
krever, vil jeg gjøre for eder. **5** Og de sa til kongen:
Den mann som ødela oss, og som hadde i sinne å
utrydde oss, så det ikke skulde finnes nogen av oss
igjen innen hele Israels landemerker - **6** la oss av hans
sønner få syv menn, så vil vi henge dem op for Herren
i Gibea, hvor Saul, Herrens utvalgte, hørte hjemme.
Kongen svarte: Jeg skal gi eder dem. **7** Kongen sparte
Mefiboset, sønn av Jonatan, Sauls sønn, for den eds
skyld som de - David og Jonatan, Sauls sønn - hadde

svoret hverandre ved Herren. 8 Men de to sønner som
Rispa, Ajas datter, hadde fått med Saul, Armoni og
Mefiboset, og de fem sønner som Mikal, Sauls datter,
hadde fått med Adriel, sønn av meholatitten Barsillai,
dem tok kongen 9 og overgav dem til gibeonittene,
og de hengte dem op på fjellet for Herrens åsyn; de
omkom alle syv på en gang. Det var i de første dager
av høsten, i begynnelsen av bygghøsten, de blev
drept. 10 Men Rispa, Ajas datter, tok sin sørgedrakt
og bredte den ut på klippen fra høstens begynnelse
inntil det strømmet vann ned på dem fra himmelen; og
hun lot ikke himmelens fugler få slå ned på dem om
dagen eller markens ville dyr om natten. 11 Da David
fikk vite hvad Rispa, Ajas datter, Sauls medhustru,
hadde gjort, 12 tok han avsted og hentet Sauls og hans
sønn Jonatans ben fra mennene i Jabes i Gilead, som
hemmelig hadde tatt dem bort fra torvet i Betsan; der
hadde filistrene hengt dem op den dag de slo Saul på
Gilboa. 13 Og da han hadde ført Sauls og hans sønn
Jonatans ben op derfra, samlet de også benene av
dem som var hengt, 14 og de begravde Sauls og hans
sønn Jonatans ben i Benjamins land, i Sela, i hans
far Kis' grav. De gjorde alt det kongen hadde befalt.
Og derefter hørte Gud landets bønn. 15 Atter kom det
til krig mellem filistrene og Israel; og David drog ned
med sine menn, og de stred med filistrene. David blev
trett, 16 og Jisbo-Benob, som hørte til Rafas barn - han
hadde en lanse som veide tre hundre sekel kobber, og
han var omgjordet med et nytt sverd - han tenkte på å
slå David ihjel. 17 Men Abisai, Serujas sønn, kom ham
til hjelp og slo filisteren og drepte ham. Da svor Davids
menn og sa til ham: Du skal ikke mere dra ut med oss i
striden, forat du ikke skal utslukke Israels lys. 18 Siden
blev det atter strid med filistrene; det var ved Gob; da
slo husatitten Sibbekai Saf, som hørte til Rafas barn.
19 Ennu en gang blev det strid med filistrene ved Gob,
og betlehemitten Elhanan, sønn av Ja'are-Orgim, slo
gittitten Goliat, som hadde et spyd hvis skaft var som
en veverstang. 20 Så kom det atter til strid ved Gat.
Der var en høivoksen mann som hadde seks fingrer
på hver hånd og seks tær på hver fot - i alt fireogtyve
fingrer og tær; han var og en efterkommer av Rafa. 21
Han hånte Israel; men Jonatan, sønn av Davids bror
Simea, hugg ham ned. 22 Disse fire var efterkommere
av Rafa i Gat, og de falt for Davids og hans menns
hånd.

22 David kvad denne sang for Herren den dag da
Herren hadde utfridd ham av alle hans fienders
hånd og av Sauls hånd. 2 Og han sa: Herren er min
klippe og min festning og min redder, 3 min klippefaste
Gud, som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses
horn, min borg og min tilflukt, min frelser; fra vold frelser
du mig. 4 Jeg påkaller den Høilovede, Herren, og blir
frelst fra mine fiender. 5 Dødens bølger omspente mig,
fordervelsens strømmer forferdet mig. 6 Dødsrikets rep
omgav mig, dødens snarer overfalt mig. **(Sheol h7585)**
7 I min trengsel påkalte jeg Herren, og jeg ropte til
min Gud; han hørte fra sitt tempel min røst, og mitt
skrik kom for hans ører. 8 Da rystet og bevet jorden,
himmelens grunnvoller skalv, og de rystet; for hans
vrede var optendt. 9 Det steg røk op av hans nese, og
fortærende ild fra hans munn; glør brente ut av ham.
10 Og han bøide himmelen og steg ned, og det var
mørke under hans føtter. 11 Og han fór på kjeruber og
fløi, og han lot sig se på vindens vinger. 12 Og han
gjorde mørke til skjul rundt omkring sig, vannmasser,
tykke skyer. 13 Frem av glansen foran ham brente
gloende kull. 14 Herren tordnet fra himmelen, den
Høieste lot sin røst høre. 15 Og han utsendte piler
og spredte dem omkring - lyn og forvirret dem. 16 Da
kom havets strømmer til syne; jordens grunnvoller blev
avdekket ved Herrens trusel, for hans neses åndepust.
17 Han rakte sin hånd ut fra det høie, han grep mig;
han drog mig op av store vann. 18 Han fridde mig ut
fra min sterke fiende, fra mine avindsmenn; for de var
mig for mektige. 19 De overfalt mig på min motgangs
dag; men Herren blev min støtte. 20 Og han førte mig
ut i fritt rum; han frelste mig, for han hadde behag i
mig. 21 Herren gjengjeldte mig efter min rettferdighet,
han betalte mig efter mine henders renhet. 22 For jeg
tok vare på Herrens veier og vek ikke i ondskap fra
min Gud; 23 for alle hans lover hadde jeg for øie, og
fra hans bud vek jeg ikke, 24 og jeg var ulastelig for
ham og voktet mig vel for min synd. 25 Og Herren
gjengjeldte mig efter min rettferdighet, efter min renhet
for hans øine. 26 Mot den fromme viser du dig from,
mot den rettvise stridsmann viser du dig rettvis, 27
mot den rene viser du dig ren, mot den forvendte viser
du dig vrang. 28 Elendige folk frelser du, men dine
øine er mot de overmodige; dem fornedrer du. 29 For
du er mitt lys, Herre, og Herren opklarer mitt mørke.
30 For ved dig stormer jeg løs på fiendeskarer, ved
min Gud springer jeg over murer. 31 Gud, hans vei er
fullkommen; Herrens ord er rent, han er et skjold for
alle dem som setter sin lit til ham. 32 For hvem er Gud
foruten Herren, og hvem er en klippe foruten vår Gud?
33 Gud, han er mitt sterke vern og leder den ulastelige
på hans vei. 34 Han gir ham føtter likesom hindene og
stiller mig på mine høider. 35 Han oplærer mine hender
til krig, så mine armer spenner kobberbuen. 36 Og du
gir mig din frelse til skjold, og din mildhet gjør mig stor.
37 Du gjør rummet vidt for mine skritt under mig, og
mine ankler vakler ikke. 38 Jeg vil forfølge mine fiender
og ødelegge dem, og jeg vender ikke tilbake før jeg har

gjort ende på dem. 39 Jeg gjør ende på dem og knuser
dem, så de ikke kan reise sig; de faller under mine
føtter. 40 Og du omgjorder mig med kraft til krig, du
bøier mine motstandere under mig. 41 Og mine fiender
lar du vende mig ryggen, mine avindsmenn utrydder
jeg. 42 De ser sig om, men der er ingen frelser - efter
Herren, men han svarer dem ikke. 43 Og jeg knuser
dem som jordens støv; jeg sønderknuser dem, tramper
dem ned som søle på gatene. 44 Og du redder mig fra
mitt folks kamper, du bevarer mig til å være hode for
hedninger; folkeferd som jeg ikke kjenner, tjener mig.
45 Fremmede kryper for mig; bare de hører om mig,
blir de mig lydige. 46 Fremmede visner bort og går
bevende ut av sine borger. 47 Herren lever, og priset er
min klippe, og ophøiet er min frelses klippefaste Gud,
48 den Gud som gir mig hevn og legger folkeferd under
mig, 49 og som fører mig ut fra mine fiender; over
mine motstandere ophøier du mig, fra voldsmannen
redder du mig. 50 Derfor vil jeg prise dig, Herre, blandt
hedningene og lovsynge ditt navn. 51 Han gjør frelsen
stor for sin konge, og han gjør miskunnhet mot sin
salvede, mot David og mot hans ætt til evig tid.

23 Dette er Davids siste ord: Så sier David, Isais
sønn, så sier mannen som høit var satt, Jakobs
Guds salvede og Israels liflige sanger: 2 Herrens Ånd
taler gjennem mig, og hans ord er på min tunge. 3
Israels Gud har talt, til mig har Israels klippe sagt:
Der skal være en hersker over menneskene, en
rettferdig, en hersker i gudsfrykt; 4 han skal være
lik morgenens lys når solen går op, en morgen uten
skyer, når ved solskinn og ved regn gresset spirer frem
av jorden. 5 For har ikke mitt hus det således med
Gud? En evig pakt har han jo gjort med mig, ordnet i
alle deler og trygget; all min frelse og alt hvad ham
behager - skulde han ikke la det gro frem? 6 Men
de onde, de er alle sammen lik torner som ryddes
bort, som folk ikke tar i med hånden, 7 men kommer
nogen nær dem, så væbner han sig med jern og
spydskaft, og med ild brennes de op der hvor de står.
8 Dette er navnene på Davids helter: Joseb-Bassebet,
takmonitten, høvedsmann for drabantene; han svang
sin lanse over åtte hundre falne på én gang. 9 Efter
ham kom Eleasar, sønn av Dodo, sønn av Ahohi;
han var en av de tre helter som var med David da
de hånte filistrene som var samlet der til strid. Da så
Israels menn drog sig tilbake, 10 reiste han sig og
hugg inn på filistrene, til hans hånd blev så trett at
den hang fast ved sverdet. Den dag gav Herren dem
en stor seier, og da folket vendte om og fulgte ham,
hadde de ikke annet å gjøre enn å plyndre de falne.
11 Efter ham kom Samma, sønn av Age, hararitten.
Filistrene hadde engang samlet sig til en hel flokk, og
der var det et jorde som var fullt av linser. Da nu folket
flyktet for filistrene, 12 stilte han sig midt på jordet og
berget det og slo filistrene, og Herren gav dem en
stor seier. 13 Engang da det led mot høsten, drog tre
av de tretti høvdinger ned og kom til David i hulen
ved Adullam. Filisterflokken lå i leir i Refa'imdalen. 14
David var dengang selv i borgen, og filistrenes forpost
var i Betlehem. 15 Så kom det en brå lyst over David,
og han sa: Hvem lar mig få vann å drikke av den
brønn som er ved porten i Betlehem? 16 Da brøt de
tre helter sig igjennem filistrenes leir og øste vann op
av brønnen ved Betlehems port og tok det med sig og
kom til David med det; men han vilde ikke drikke det -
han øste det ut for Herren. 17 Og han sa: Det være
langt fra mig, Herre, å gjøre dette! Skulde jeg drikke
de menns blod som gikk avsted med fare for sitt liv?
Og han vilde ikke drikke det. Dette gjorde de tre helter.
18 Så var det Abisai, bror til Joab, sønn av Seruja; han
var høvedsmann for drabantene. Han svang sitt spyd
over tre hundre falne; og han hadde et navn blandt de
tre. 19 Fremfor de tretti var han visstnok æret og blev
deres høvding; men til de tre nådde han ikke op. 20 Så
var det Benaja, sønn av Jojada, som var sønn av en
djerv seierrik stridsmann fra Kabse'el; han slo Moabs
to løvehelter. En dag det hadde snedd, steg han ned i
en brønn og slo ihjel en løve. 21 Likeledes slo han ihjel
en egypter, en kjempestor mann; egypteren hadde
et spyd i hånden; men han gikk ned mot ham med
sin stav og rev spydet ut av hånden på egypteren
og drepte ham med hans eget spyd. 22 Dette gjorde
Benaja, Jojadas sønn; han hadde et navn blandt de tre
helter. 23 Fremfor de tretti var han æret, men til de tre
nådde han ikke op. David gav ham plass blandt sine
fortrolige rådgivere. 24 Asael, Joabs bror, var blandt de
tretti; likeså Elhanan, sønn av Dodo, fra Betlehem,
25 haroditten Samma; haroditten Elika; 26 paltitten
Heles; teko'itten Ira, sønn av Ikkes; 27 anatotitten
Abieser; husatitten Mebunnai; 28 ahohitten Salmon;
netofatitten Maharai; 29 netofatitten Heleb, sønn av
Ba'ana; Ittai, sønn av Ribai, fra Gibea i Benjamins
stamme; 30 piratonitten Benaja; Hiddai fra Ga'as-
dalene; 31 arbatitten Abi-Albon; barhumitten Asmavet;
32 sa'albonitten Eljahba; Bene-Jasen; Jonatan; 33
hararitten Samma; araritten Akiam, sønn av Sarar; 34
Elifelet, sønn av Ahasbai, ma'akatittens sønn; gilonitten
Eliam, sønn av Akitofel; 35 karmelitten Hesro; arbitten
Pa'arai; 36 Jigal, sønn av Natan, fra Soba; gaditten
Bani; 37 ammonitten Selek; be'erotitten Naharai, Joabs,
Serujas sønns våbensvenn; 38 jitritten Ira; jitritten
Gared; 39 hetitten Uria - i alt syv og tretti.

24 Men Herrens vrede optendtes atter mot Israel,
og han egget David op imot dem og sa: Gå
avsted og tell Israel og Juda! **2** Da sa kongen til sin
hærfører Joab, som var hos ham: Dra omkring i alle
Israels stammer fra Dan like til Be'erseba og mønstre
folket, så jeg kan få vite tallet på dem! **3** Joab svarte:
Herren din Gud legge hundre ganger så mange til
dette folk som de er nu, så min herre kongen selv får
se det! Men hvorfor har min herre kongen fått lyst til
dette? **4** Men kongen holdt fast ved sin befaling og gav
ikke efter for Joab og hærførerne. Så drog da Joab og
hærførerne ut i kongens tjeneste for å mønstre Israels
folk. **5** De satte over Jordan og leiret sig ved Aroer, på
høire side av den by som ligger midt i Gads-dalen og
bortimot Jaser. **6** Så kom de til Gilead og til lavlandet,
som nylig var inntatt; siden kom de til Dan-Ja'an og
så rundt om bortimot Sidon. **7** Så kom de til Tyrus'
festning og til alle hevittenes og kana'anittenes byer;
og til sist drog de til sydlandet i Juda, til Be'erseba.
8 Således drog de om i hele landet og kom efter ni
måneder og tyve dager tilbake til Jerusalem. **9** Og
Joab opgav for kongen det tall som var utkommet ved
folkemønstringen: I Israel var det åtte hundre tusen
sterke menn som kunde dra sverd, og Judas menn var
fem hundre tusen. **10** Men samvittigheten slo David
efterat han hadde tellet folket, og David sa til Herren:
Jeg har syndet storlig med det jeg har gjort; men tilgi
nu, Herre, din tjeners misgjerning; for jeg har båret
mig meget uforstandig at. **11** Da David stod op om
morgenen, kom Herrens ord til profeten Gad, Davids
seer, og det lød så: **12** Gå og tal til David: Så sier
Herren: Tre ting forelegger jeg dig; velg en av dem, så
vil jeg gjøre så mot dig! **13** Da kom Gad til David og
forkynte ham dette og sa til ham: Vil du at det skal
være hungersnød i ditt land i syv år, eller at du skal
komme til å flykte for dine fiender i tre måneder, mens
de forfølger dig, eller at det skal bli pest i ditt land i
tre dager? Tenk nu efter og se til hvad jeg skal svare
ham som har sendt mig! **14** David sa til Gad: Jeg er i
stor angst; la oss da helst falle i Herrens hånd! For
hans barmhjertighet er stor, men i menneskers hånd
vil jeg nødig falle. **15** Sa lot Herren det komme en pest
i Israel, fra morgenen til sammenkomstens tid; og der
døde av folket fra Dan til Be'erseba sytti tusen mann.
16 Og engelen rakte ut sin hånd mot Jerusalem for å
ødelegge det; da angret Herren det onde, og han sa til
engelen som gjorde ødeleggelse blandt folket: Det er
nok; dra nu din hånd tilbake! Herrens engel var da
ved jebusitten Aravnas treskeplass. **17** Da David så
engelen som slo ihjel blandt folket, sa han til Herren:
Det er jeg som har syndet, det er jeg som har gjort ille;
men denne min hjord, hvad har de gjort? La din hånd
komme over mig og over min fars hus! **18** Samme
dag kom Gad til David og sa til ham: Gå op og reis
Herren et alter på jebusitten Aravnas treskeplass! **19**
Så gikk David dit op efter Gads ord, således som
Herren hadde befalt. **20** Da Aravna så ut, fikk han
se kongen og hans tjenere som kom over til ham;
da gikk Aravna ut og kastet sig ned for kongen med
ansiktet mot jorden. **21** Og Arvna sa: Hvorfor kommer
min herre kongen til sin tjener? David svarte: For å
kjøpe treskeplassen av dig og bygge et alter der for
Herren, forat hjemsøkelsen kan stanse og vike fra
folket. **22** Da sa Aravna til David: Min herre kongen
må ta og ofre hvad han finner for godt! Se, her er
oksene til brennofferet og treskesledene og åkene som
er på oksene, til ved; **23** alt dette, konge, gir Aravna
kongen. Og Aravna sa til kongen: Herren din Gud ta
nådig imot dig! **24** Men kongen svarte: Nei, jeg vil
kjøpe det av dig for penger; jeg vil ikke ofre Herren min
Gud brennoffere som jeg har fått for intet. Så kjøpte
David treskeplassen og oksene for femti sekel sølv.
25 Og David bygget der et alter for Herren og ofret
brennoffere og takkoffere; og Herren hørte landets
bønn, og hjemsøkelsen stanset og vek fra Israel.

1 Kongebok

1 Nu var kong David gammel og høit til års, og de
dekket ham til med tepper, men han kunde ikke bli
varm. 2 Da sa hans tjenere til ham: En skulde lete
efter en ung pike for min herre kongen, en jomfru som
kan stelle for kongen og pleie ham og ligge i din favn,
så min herre kongen blir varm. 3 Så lette de i hele
Israels land efter en vakker pike, og de fant Abisag
fra Sunem og førte henne til kongen. 4 Det var en
meget vakker pike; hun pleide kongen og tjente ham,
men kongen hadde ikke omgang med henne. 5 Men
Adonja, sønn til Haggit, gjorde sig høie tanker og sa:
Jeg vil være konge. Og han fikk sig vogner og hestfolk
og femti mann som løp foran ham. 6 Hans far hadde
aldri i hans liv talt hårdt til ham og sagt: Hvorfor har du
gjort dette? Han var og meget fager, og han var født
næst efter Absalom. 7 Han samrådde sig med Joab,
Serujas sønn, og med presten Abjatar, og de holdt
med Adonja og hjalp ham. 8 Men presten Sadok og
Benaja, Jojadas sønn, og profeten Natan og Sime'i og
Re'i og de helter David hadde, var ikke med Adonja. 9
Adonja slaktet får og okser og gjøkalver ved Sohelet-
stenen, som er ved En-Rogel, og han innbød alle sine
brødre, kongens sønner, og alle Judas menn som var i
kongens tjeneste. 10 Men profeten Natan og Benaja
og heltene og sin bror Salomo innbød han ikke. 11 Da
sa Natan til Batseba, Salomos mor: Du har vel hørt
at Adonja, Haggits sønn, er blitt konge, og vår herre
David vet ikke noget om det? 12 La mig nu få gi dig
et råd, så du kan redde både ditt eget og din sønn
Salomos liv! 13 Gå inn til kong David og si til ham:
Har du ikke, herre konge, med ed lovt din tjenerinne:
Salomo, din sønn, skal være konge efter mig; han
skal sitte på min trone? Hvorledes er det da gått til at
Adonja er blitt konge? 14 Og mens du ennu er der
inne og taler med kongen, skal jeg og komme inn og
stadfeste dine ord. 15 Da gikk Batseba inn til kongen i
kammeret. Kongen var nu meget gammel, og Abisag
fra Sunem tjente ham. 16 Og Batseba bøide sig og
kastet sig ned for kongen, og kongen sa: Hvad vil du?
17 Hun svarte: Min herre! Du har tilsvoret din tjenerinne
ved Herren din Gud: Salomo, din sønn, skal bli konge
efter mig; han skal sitte på min trone. 18 Men se, nu er
Adonja blitt konge, og du, herre konge, vet ikke noget
om det. 19 Han har slaktet okser og gjøkalver og får i
mengdevis og innbudt alle kongens sønner og presten
Abjatar og hærføreren Joab; men Salomo, din tjener,
har han ikke innbudt. 20 Og nu, herre konge, er hele
Israels øine vendt mot dig, forat du skal la dem vite
hvem som skal sitte på min herre kongens trone efter
ham. 21 Ellers kan det gå så at når min herre kongen
ligger hos sine fedre, kommer jeg og min sønn Salomo
til å holdes for forbrytere. 22 Mens hun ennu talte med
kongen, kom profeten Natan. 23 Da blev det meldt
kongen: Profeten Natan er her. Og han kom inn og
trådte frem for kongen og kastet sig på sitt ansikt til
jorden for ham. 24 Og Natan sa: Herre konge! Du har
vel sagt: Adonja skal være konge efter mig, og han
skal sitte på min trone? 25 For han har idag draget ned
og har slaktet okser og gjøkalver og får i mengdevis og
innbudt alle kongens sønner og hærførerne og presten
Abjatar, og nu eter og drikker de med ham og roper:
Leve kong Adonja! 26 Men mig, din tjener, og presten
Sadok og Benaja, Jojadas sønn, og Salomo, din tjener,
har han ikke innbudt. 27 Skulde dette være gjort på
min herre kongens bud uten at du har latt dine tjenere
vite hvem som skal sitte på min herre kongens trone
efter ham? 28 Da tok kong David til orde og sa: Kall
Batseba inn til mig! Og hun kom inn og trådte frem for
kongen. 29 Og kongen svor og sa: Så sant Herren
lever, han som har utfridd mig fra all trengsel: 30 Som
jeg har tilsvoret dig ved Herren, Israels Gud: Salomo,
din sønn, skal være konge efter mig, og han skal sitte
på min trone i mitt sted, så vil jeg gjøre på denne dag.
31 Da bøide Batseba sig med ansiktet mot jorden og
kastet sig ned for kongen og sa: Min herre kong David
leve evindelig! 32 Og kong David sa: Kall hit til mig
presten Sadok og profeten Natan og Benaja, Jojadas
sønn! Og de kom inn og trådte frem for kongen. 33
Kongen sa til dem: Ta eders herres tjenere med eder
og la min sønn Salomo ride på mitt eget muldyr og
før ham ned til Gihon! 34 Der skal presten Sadok og
profeten Natan salve ham til konge over Israel, og I
skal støte i basunen og rope: Leve kong Salomo! 35
Så skal I følge ham hit op, og når han kommer, skal
han sette sig på min trone, og han skal være konge i
mitt sted; det er ham jeg har utsett til fyrste over Israel
og Juda. 36 Da tok Benaja, Jojadas sønn, til orde og
sa til kongen: Så være det! Måtte også Herren, min
herre kongens Gud, ville det så! 37 Som Herren har
vært med min herre kongen, så være han med Salomo
og gjøre hans trone ennu større enn min herres, kong
Davids trone! 38 Da drog presten Sadok og profeten
Natan og Benaja, Jojadas sønn, og livvakten ned, og
de lot Salomo ride på kong Davids muldyr og førte
ham til Gihon. 39 Og presten Sadok hentet oljehornet
fra teltet og salvet Salomo; og de støtte i basunen, og
alt folket ropte: Leve kong Salomo! 40 Og alt folket
drog op efter ham, og de blåste på fløiter og jublet så
høit at jorden revnet ved deres rop. 41 Dette hørte
Adonja og alle de gjester som var hos ham; de var da
nettop ferdig med å ete. Og da Joab hørte basunlyden,
sa han: Hvorfor er det slik larm og bulder i byen? 42

Mens han ennu talte, kom Jonatan, presten Abjatars
sønn; og Adonja sa: Kom hit! Du er en bra mann og
kommer visst med gode tidender. 43 Men Jonatan
svarte og sa til Adonja: Nei! Vår herre kong David har
gjort Salomo til konge. 44 Kongen sendte med ham
presten Sadok og profeten Natan og Benaja, Jojadas
sønn, og livvakten, og de lot ham ride på kongens
muldyr. 45 Og presten Sadok og profeten Natan salvet
ham til konge i Gihon, og så drog de op derfra i glede,
og hele byen er i et røre. Det er den larm I hørte. 46
Og Salomo har også alt satt sig på kongetronen, 47 og
kongens tjenere er kommet og har ønsket vår herre
kong David til lykke og sagt: Din Gud la Salomos navn
bli ennu herligere enn ditt navn og hans trone ennu
større enn din trone! Og kongen tilbad på sitt leie. 48
Kongen har også sagt så: Lovet være Herren, Israels
Gud, som idag har laget det så at det sitter en på min
trone, så jeg har fått se det med egne øine! 49 Da blev
alle Adonjas gjester forferdet; de stod op og gikk, hver
sin vei. 50 Adonja var redd Salomo; han stod op og
gikk avsted og grep fatt i alterets horn. 51 Da blev det
meldt Salomo: Adonja er redd kong Salomo, og nu har
han grepet fatt i alterets horn og sier: Kong Salomo
må ennu idag tilsverge mig at han ikke vil la sin tjener
dø for sverdet! 52 Da sa Salomo: Vil han være en bra
mann, skal det ikke falle et hår av hans hode til jorden;
men blir det funnet noget ondt hos ham, skal han dø.
53 Så sendte kong Salomo folk avsted, og de førte ham
ned fra alteret, og han kom og kastet sig ned for kong
Salomo, og Salomo sa til ham: Gå hjem til ditt hus!

2 a det led mot den tid at David skulde dø, bød han
sin sønn Salomo og sa: 2 Jeg går all jordens vei;
så vær du sterk og vær en mann! 3 Og ta vare på
hvad Herren din Gud vil ha varetatt, så du vandrer
på hans veier og holder hans forskrifter, hans bud og
hans lover og hans vidnesbyrd, som der er skrevet i
Mose lov, så du kan gå viselig frem i alt det du gjør og
i alt du gir dig i ferd med, 4 forat Herren må opfylle sitt
ord, det som han talte om mig da han sa: Dersom dine
sønner akter vel på sin vei så de vandrer for mitt åsyn
i sannhet, av hele sitt hjerte og av hele sin sjel, så
skal det - sa han - aldri fattes en mann av din ætt på
Israels trone. 5 Du vet og hvad Joab, Serujas sønn,
har gjort mot mig - hvad han gjorde mot begge Israels
hærførere, Abner, Ners sønn, og Amasa, Jeters sønn,
hvorledes han drepte dem og utøste blod i fredstid
som om det var krig, og lot det komme blod på beltet
han hadde om sine lender, og på skoene han hadde
på sine føtter, som om det var krig. 6 Gjør derfor som
din visdom lærer dig, og la ikke hans grå hår fare med
fred ned i dødsriket. (Sheol h7585) 7 Men gileaditten
Barsillais sønner skal du gjøre vel imot, og de skal
være blandt dem som eter ved ditt bord; for på samme
måte kom de mig i møte da jeg flyktet for din bror
Absalom. 8 Så har du og benjaminitten Sime'i fra
Bahurim, sønn av Gera, hos dig; det var han som
bante mig så stygt den dag jeg drog til Mahana'im;
men siden kom han mig i møte ned til Jordan, og jeg
tilsvor ham ved Herren og sa: Jeg skal ikke la dig dø
for sverdet. 9 Men la ham nu ikke bli ustraffet! Du er en
vis mann og vil nok vite hvad du skal gjøre med ham,
så du lar hans grå hår fare med blod ned i dødsriket.
(Sheol h7585) 10 Så la David sig til hvile hos sine fedre
og blev begravet i Davids stad. 11 Den tid David var
konge over Israel, var firti år; i Hebron regjerte han i
syv år og i Jerusalem i tre og tretti år. 12 Og Salomo
satt på sin far Davids trone, og hans kongedømme
blev meget sterkt. 13 Men Adonja, Haggits sønn, kom
inn til Batseba, Salomos mor. Hun spurte: Kommer du
med fred? Han svarte: Ja! 14 Så sa han: Jeg har noget
å tale med dig om. Hun sa: Tal! 15 Da sa han: Du vet
at riket var mitt, og at hele Israel hadde festet sine
øine på mig og ventet at jeg skulde bli konge; men
kongedømmet gikk fra mig og over til min bror; det var
Herren som gav ham det. 16 Og nu er det en ting jeg
vil be dig om; du må ikke vise mig bort! Hun svarte:
Tal! 17 Da sa han: Bed kong Salomo - for dig viser han
ikke bort - at han vil gi mig Abisag fra Sunem til hustru!
18 Batseba svarte: Godt, jeg skal tale til kongen for dig.
19 Så gikk Batseba inn til kong Salomo for å tale til
ham for Adonja, og kongen stod op og gikk henne i
møte og bøide sig dypt for henne. Derefter satte han
sig på sin trone, og det blev satt frem en trone for
kongens mor, og hun satte sig ved hans høire side. 20
Hun sa: Det er bare en eneste liten ting jeg vil be dig
om; du må ikke vise mig bort! Kongen svarte: Kom du
med din bønn, mor! Jeg skal ikke vise dig bort. 21 Da
sa hun: La din bror Adonja få Abisag fra Sunem til
hustru! 22 Men kong Salomo svarte sin mor: Hvorfor
ber du om Abisag fra Sunem for Adonja? Bed da like
så godt om riket for ham - han er jo min eldre bror -
ja både for ham og for presten Abjatar og for Joab,
Serujas sønn! 23 Og kong Salomo svor ved Herren
og sa: Herren la det gå mig ille både nu og siden om
ikke dette ord skal koste Adonja hans liv. 24 Så sant
Herren lever, han som har gitt mig denne makt og
satt mig på min far Davids trone, og som har bygget
mig et hus, således som han har talt: Adonja skal late
livet idag! 25 Så sendte kong Salomo Benaja, Jojadas
sønn, avsted, og han hugg ham ned så han døde. 26
Og til presten Abjatar sa kongen: Gå til Anatot, til din
gård, for du har fortjent døden; men idag vil jeg ikke la
dig dø, fordi du har båret Herrens, Israels Guds ark
foran min far David, og fordi du har lidt med i alt hvad

min far måtte lide. 27 Så drev Salomo Abjatar bort
og lot ham ikke få være Herrens prest lenger, forat
Herrens ord skulde bli opfylt, det som han hadde talt
mot Elis hus i Silo. 28 Da Joab fikk høre om dette,
flyktet han til Herrens telt og grep fatt i alterets horn;
for Joab hadde holdt med Adonja, om han enn ikke
hadde holdt med Absalom. 29 Men det blev meldt
kong Salomo at Joab var flyktet til Herrens telt og stod
ved alteret. Da sendte Salomo Benaja, Jojadas sønn,
avsted og sa: Gå og hugg ham ned! 30 Da Benaja kom
til Herrens telt, sa han til ham: Så sier kongen: Gå bort
herfra! Men han sa: Nei, her vil jeg dø. Og Benaja bar
bud tilbake til kongen og sa: Så sa Joab, og så svarte
han mig. 31 Da sa kongen til ham: Gjør som han sier,
og hugg ham ned og begrav ham! Så frir du mig og
min fars hus fra det uskyldige blod som Joab har utøst.
32 Og Herren skal la hans blod komme tilbake på hans
hode fordi han hugg ned to menn som var rettferdigere
og bedre enn han, og drepte dem med sverdet, så min
far David ikke visste om det, Abner, Ners sønn, Israels
hærfører, og Amasa, Jeters sønn, Judas hærfører. 33
Deres blod skal komme tilbake på Joabs hode og på
hans efterkommeres hode til evig tid; men David og
hans efterkommere og hans hus og hans trone skal
Herren gi lykke til evig tid. 34 Så gikk Benaja, Jojadas
sønn, op og hugg ham ned og drepte ham, og han
blev begravet ved sitt hus i ørkenen. 35 Og kongen
satte Benaja, Jojadas sønn, over hæren i hans sted,
og presten Sadok satte kongen i Abjatars sted. 36 Så
sendte kongen bud efter Sime'i og sa til ham: Bygg
dig et hus i Jerusalem og bo der og gå ikke ut derfra,
hverken til det ene sted eller det annet. 37 For det
skal du vite for visst, at den dag du går ut og går over
bekken Kidron, skal du dø; ditt blod skal komme på ditt
eget hode. 38 Da sa Sime'i til kongen: Det er rett det du
sier; som min herre kongen har sagt, så skal din tjener
gjøre. Og Sime'i blev boende i Jerusalem en lang tid.
39 Men da tre år var gått, hendte det at to av Sime'is
tjenere rømte til kongen i Gat, Akis. sønn av Ma'aka.
og det blev meldt Sime'i: Dine tjenere er i Gat. 40 Da
gjorde Sime'i sig rede og salte sitt asen og drog til Akis
i Gat for å lete efter sine tjenere; Sime'i drog da dit og
hadde sine tjenere med sig tilbake fra Gat. 41 Men
Salomo fikk vite at Sime'i var reist fra Jerusalem til Gat
og var kommet tilbake. 42 Da sendte kongen bud efter
Sime'i og sa til ham: Har jeg ikke svoret ved Herren
og høitidelig sagt dig: Det skal du vite for visst at den
dag du går ut og drar til noget annet sted, skal du dø?
Og du svarte: Det er rett det du sier; jeg har hørt det.
43 Hvorfor har du da ikke holdt dig efter den ed som
var svoret ved Herren, og det bud jeg gav dig? 44 Og
kongen sa til Sime'i: Du kjenner selv alt det onde som
ditt hjerte vet om at du har gjort mot min far David, og
Herren lar nu din ondskap komme tilbake på ditt eget
hode. 45 Men kong Salomo skal være velsignet, og
Davids trone skal stå fast for Herrens åsyn til evig tid.
46 Så gav kongen Benaja, Jojadas sønn, sin befaling,
og han gikk ut og hugg ham ned så han døde. Og
kongedømmet lå trygt og fast i Salomos hånd.

3 Og Salomo inngikk svogerskap med Farao,
Egyptens konge; han tok Faraos datter til ekte og
førte henne inn i Davids stad inntil han blev ferdig med
å bygge både sitt eget hus og Herrens hus og muren
rundt omkring Jerusalem. 2 Folket ofret dengang bare
på haugene; for på den tid var det ennu ikke bygget
noget hus for Herrens navn. 3 Salomo elsket Herren,
så han fulgte sin far Davids forskrifter; dog ofret han
på haugene og brente røkelse der. 4 Og kongen drog
til Gibeon for å ofre der; for der var den ypperste
offerhaug. Tusen brennoffer ofret Salomo på alteret
der. 5 I Gibeon åpenbarte Herren sig for Salomo i en
drøm om natten; Gud sa: Bed om det du vil jeg skal gi
dig! 6 Salomo svarte: Du har vist stor miskunnhet mot
din tjener David, min far, efterdi han vandret for ditt
åsyn i sannhet og i rettferdighet og i hjertets opriktighet
mot dig, og denne store miskunnhet vedblev du stadig
å vise ham og gav ham en sønn som skulde sitte på
hans trone, således som det er idag. 7 Nu har du
da, Herre min Gud, gjort din tjener til konge i min far
Davids sted; men jeg er bare en ungdom og vet ikke
hvorledes jeg skal bære mig at i ett og alt. 8 Og din
tjener står her midt iblandt ditt folk, det som du har
utvalgt, et folk som er så stort at det ikke kan regnes
eller telles, så stort er det. 9 Så gi da din tjener et
hørsomt hjerte til å dømme ditt folk, til å skille mellem
godt og ondt! For hvem kunde ellers dømme dette
ditt folk som er så tallrikt? 10 Herren syntes godt om
at Salomo hadde bedt om denne ting. 11 Og Gud sa
til ham: Efterdi du har bedt om denne ting og ikke
bedt om et langt liv og ikke bedt om rikdom og heller
ikke om dine fienders død, men har bedt om forstand
til å akte på hvad rett er, 12 så vil jeg gjøre som du
beder: Jeg vil gi dig et vist og forstandig hjerte, så det
ikke har vært din like før og ikke vil komme din like
efter dig. 13 Og det du ikke har bedt om, vil jeg og gi
dig, både rikdom og ære, så det ikke skal være din
like blandt kongene alle dine dager. 14 Og dersom du
vil vandre på mine veier, så du holder mine lover og
mine bud, som din far David gjorde, så vil jeg gi dig
et langt liv. 15 Da våknet Salomo, og han skjønte at
det var en drøm. Og da han kom til Jerusalem, trådte
han frem for Herrens pakts-ark og ofret brennoffer og
bar frem takkoffer og gjorde et gjestebud for alle sine

tjenere. 16 På den tid kom det to skjøger og trådte
frem for kongen. 17 Og den ene kvinne sa: Hør på
mig, herre! Jeg og denne kvinne bodde i samme hus,
og jeg fødte et barn i huset hos henne. 18 Og den
tredje dag efterat jeg hadde født, fødte også denne
kvinne et barn. Der var vi nu sammen; det var ingen
fremmed hos oss i huset; bare vi to var i huset. 19 Om
natten døde sønnen til denne kvinne fordi hun hadde
ligget på ham; 20 og hun stod op midt om natten og
tok min sønn fra min side, mens din tjenerinne sov, og
hun la ham ved sin barm, og sin egen sønn som var
død, la hun ved min barm. 21 Da jeg så stod op om
morgenen for å gi min sønn die, fikk jeg se at han var
død; men da jeg om morgenen så nøiere på ham, da
var det ikke min sønn, den som jeg hadde født. 22 Da
sa den andre kvinne: Nei, den som lever, er min sønn,
og den som er død, er din. Men den første sa: Nei,
den som er død, er din sønn, og den som lever, er
min. Således talte de mens de stod for kongen. 23 Da
sa kongen: Den ene sier: Denne som lever, er min
sønn, og den som er død, er din. Og den andre sier:
Nei, den som er død, er din sønn, og den som lever,
er min. 24 Så sa kongen: Hent mig et sverd! Og de
kom med et sverd og bar det frem for kongen. 25 Da
sa kongen: Hugg det levende barn i to stykker og gi
den ene halvdel til den ene og den andre halvdel til
den andre! 26 Da sa den kvinne som var mor til det
levende barn, til kongen - for hennes hjerte brente for
hennes barn - hun sa: Hør på mig, herre! Gi henne
det levende barn og drep det for all ting ikke! Men
den andre sa: Hverken jeg eller du skal ha det; hugg
bare til! 27 Da tok kongen til orde og sa: Gi henne det
levende barn og drep det ikke! Hun er dets mor. 28
Hele Israel fikk høre om den dom kongen hadde felt,
og de hadde ærefrykt for kongen; for de så at Guds
visdom var i hans hjerte, så at han dømte rett.

4 Kong Salomo var konge over hele Israel. 2 Og dette
var hans fornemste menn: Asarja, sønn av Sadok,
var prest; 3 Elihoref og Akia, sønner av Sisa, var
statsskrivere; Josafat, Akiluds sønn, var historieskriver;
4 Benaja, Jojadas sønn, var høvding over hæren;
Sadok og Abjatar var prester; 5 Asarja, Natans sønn,
var over fogdene; Sabud, Natans sønn, var prest,
kongens venn; 6 Akisar var slottshøvding; Adoniram,
Abdas sønn, hadde opsyn med dem som gjorde
pliktarbeid. 7 Salomo hadde satt tolv fogder over hele
Israel; de forsynte kongen og hans hus med fødevarer;
en måned om året hadde hver av dem å forsyne ham.
8 Dette var deres navn: Hurs sønn på Efra'im-fjellet;
9 Dekers sønn i Makas og Sa'albim og Bet-Semes
og Elon-Bet-Hanan; 10 Heseds sønn i Arubbot; han
hadde Soko og hele Hefer-bygden; 11 Abinadabs sønn
hadde hele Dors høiland; han hadde Tafat, Salomos
datter, til hustru; 12 Ba'ana, Akiluds sønn, hadde
Ta'anak og Megiddo og hele Bet-Sean, som ligger
ved siden av Sartan nedenfor Jisre'el, fra Bet-Sean til
Abel-Mehola og bortenfor Jokmeam; 13 Gebers sønn i
Ramot i Gilead; han hadde Ja'irs, Manasses sønns
byer i Gilead; han hadde også Argob-bygden i Basan,
seksti store byer med murer og kobberbommer; 14
Akinadab, Iddos sønn, hadde Mahana'im; 15 Akima'as
i Naftali; også han hadde tatt en datter av Salomo til
hustru; hun hette Basmat; 16 Ba'ana, sønn av Husai, i
Aser og i Alot; 17 Josafat, sønn av Paruah, Issakar; 18
Sime'i, sønn av Ela, i Benjamin; 19 Geber, sønn av Uri,
i Gileads land - det land som amoritterkongen Sihon
og Basans konge Og hadde hatt - han var den eneste
foged i de bygder. 20 Juda og Israel var så mange
som sanden ved havet; de åt og drakk og var glade.
21 Og Salomo rådet over alle kongerikene fra elven til
filistrenes land og like til Egyptens landemerke; de kom
med gaver og tjente Salomo så lenge han levde. 22 Av
fødevarer gikk det hos Salomo for hver dag med tretti
kor fint mel og seksti kor vanlig mel, 23 ti gjødde okser
og tyve drifteokser og hundre stykker småfe foruten
hjorter og rådyr og dådyr og gjødde fugler. 24 For han
rådet over hele landet vestenfor elven, fra Tifsah like
til Gasa, over alle kongene vestenfor elven, og han
hadde fred på alle kanter rundt omkring. 25 Og Juda
og Israel bodde trygt, hver mann under sitt vintre og
under sitt fikentre, fra Dan like til Be'erseba, så lenge
Salomo levde. 26 Salomo hadde firti tusen stallrum for
sine vognhester og tolv tusen hestfolk. 27 De fogder
som er nevnt ovenfor, forsynte hver sin måned kong
Salomo og alle som gikk til kong Salomos bord; de lot
det ikke fattes på noget. 28 Og bygget og halmen til
vognhestene og traverne førte de til det sted hvor det
skulde være, hver efter som det var ham foreskrevet.
29 Gud gav Salomo visdom og overmåte megen innsikt
og en forstand vidt omfattende som sanden på havets
bredd. 30 Salomos visdom var større enn alle Østens
barns visdom og all egypternes visdom. 31 Han var
visere enn alle mennesker - visere enn esrahitten Etan
og Mahols sønner Heman og Kalkol og Darda, og
hans navn var kjent blandt alle hedningefolkene rundt
omkring. 32 Han laget tre tusen ordsprog, og hans
sanger var et tusen og fem. 33 Han talte om trærne,
fra sederen på Libanon til isopen som vokser ut på
veggen, og han talte om dyrene og om fuglene og om
krypet og om fiskene. 34 Og de kom fra alle folk for å
høre Salomos visdom, fra alle jordens konger som
hadde hørt om hans visdom.

5 Kongen i Tyrus Hiram sendte sine tjenere til Salomo,
da han hadde fått høre at han var blitt salvet til

konge i sin fars sted; for Hiram hadde alltid vært en
venn av David. 2 Og Salomo sendte bud til Hiram og
lot si: 3 Du vet at min far David ikke kunde bygge et
hus for Herrens, sin Guds navn for de krigers skyld
hvormed de hadde omringet ham, inntil Herren la dem
under hans føtter. 4 Men nu har Herren min Gud gitt
mig ro rundt omkring; det finnes ingen motstandere,
og ingen ulykker truer. 5 Derfor tenker jeg nu på å
bygge et hus for Herrens, min Guds navn, således
som Herren sa da han talte således til min far David:
Din sønn, som jeg vil sette på din trone i ditt sted, han
skal bygge huset for mitt navn. 6 Så byd nu at de skal
hugge sedrer for mig på Libanon, så skal mine tjenere
være med dine tjenere, og lønnen til dine tjenere vil jeg
gi dig efter som du selv bestemmer; for du vet at det
ikke finnes nogen blandt oss som skjønner sig så godt
på å hugge trær som sidonierne. 7 Da Hiram mottok
dette budskap fra Salomo, blev han meget glad, og
han sa: Lovet være Herren idag, som har gitt David en
vis sønn og satt ham over dette store folk! 8 Og Hiram
sendte bud til Salomo og lot si: Jeg har mottatt det
budskap du har sendt mig; jeg skal i alle måter gjøre
som du ønsker med sedertrærne og cypresstrærne. 9
Mine tjenere skal føre dem fra Libanon ned til havet, og
jeg vil la dem legge i flåter på havet og føre til det sted
du vil sende mig bud om, og la dem ta fra hverandre
der, og så lar du dem hente. Men så må du gjøre
det jeg ønsker, og la mig få fødevarer til mitt hus. 10
Og Hiram lot Salomo få sedertrær og cypresstrær, så
meget som han ønsket. 11 Og Salomo gav Hiram tyve
tusen kor hvete til føde for hans hus og tyve kor olje av
støtte oliven; så meget gav Salomo Hiram år efter år.
12 Herren gav Salomo visdom, således som han hadde
lovt ham; og det var fred mellem Hiram og Salomo, og
de gjorde en pakt med hverandre. 13 Og kong Salomo
uttok pliktarbeidere av hele Israel, og pliktarbeiderne
var tretti tusen mann. 14 Dem sendte han skiftevis
til Libanon, ti tusen om måneden; en måned var de
på Libanon og to måneder hjemme. Adoniram hadde
opsyn med pliktarbeiderne. 15 Salomo hadde sytti
tusen bærere og åtti tusen stenhuggere på fjellene,
16 foruten arbeidsformennene, som var tre tusen og
tre hundre i tallet; de rådet over de folk som utførte
arbeidet. 17 Og kongen bød at de skulde bryte store og
kostbare stener, så grunnvollen til huset kunde legges
ned med huggen sten. 18 Og Salomos bygningsmenn
og Hirams bygningsmenn og giblittene hugg dem til og
gjorde i stand både stokkene og stenene som huset
skulde bygges av.

6 I det fire hundre og åttiende år efter Israels barns
utgang av Egyptens land, i måneden siv - det er
den annen måned - i det fjerde år efterat Salomo var
blitt konge over Israel, begynte han å bygge huset
for Herren. 2 Huset som kong Salomo bygget for
Herren, var seksti alen langt og tyve alen bredt og
tretti alen høit. 3 Og forhallen foran det Hellige var
tyve alen, svarende til bredden av huset, og ti alen
bred målt ut fra huset. 4 På huset gjorde han vinduer
med fast gitterverk. 5 Op til husets vegg bygget han
en tilbygning rundt omkring - langs med veggene på
huset, både det Hellige og koret, og således gjorde han
sidekammer rundt omkring. 6 Det nederste stokkverk
var fem alen bredt og det mellemste seks alen bredt og
det tredje syv alen bredt; for han hadde gjort avsatser
på huset rundt omkring på utsiden, så ikke bjelkene
skulde gå inn i husets vegger. 7 Da huset blev reist,
blev det bygget av hele stener fra stenbruddet; en
hørte hverken hammer eller øks eller noget slags
jernredskap i huset da det blev bygget. 8 Døren til det
mellemste sidekammer var på husets høire side, og på
en vindeltrapp kom en op i det mellemste stokkverk,
og fra det mellemste op i det tredje. 9 Således bygget
han huset, og da han hadde gjort det ferdig, tekte
han det med bjelker og med sederplanker i rader. 10
Tilbygningen som han bygget rundt om hele huset,
var fem alen høi for hvert stokkverk og var festet til
huset ved sederbjelker. 11 Da kom Herrens ord til
Salomo, og det lød således: 12 Nu bygger du dette
hus - hvis du da vandrer efter mine forskrifter og holder
mine lover og tar vare på alle mine bud, så du følger
dem, da vil jeg opfylle på dig det ord jeg talte til din far
David, 13 og jeg vil bo midt iblandt Israels barn, og jeg
vil ikke forlate mitt folk Israel. 14 Så bygget da Salomo
huset og gjorde det ferdig. 15 Han klædde husets
vegger innentil med sederbord; fra gulvet og helt op til
loftsbjelkene klædde han huset innentil med tre, og
gulvet klædde han med cypressbord. 16 Tyve alen
fra husets bakside satte han en vegg av sederbord
fra gulvet og op til loftsbjelkene, og rummet innenfor
innredet han til kor - det var det Aller-helligste. 17 Og
huset - det Hellige foran koret - var firti alen langt. 18
Innvendig var huset prydet med utskjæringer i sedertre
- kolokvinter og utsprungne blomster; alt sammen var
sedertre, der var ingen sten å se. 19 Innerst i huset
innredet han et kor til å sette Herrens pakts-ark i. 20
Og foran koret, som var tyve alen langt og tyve alen
bredt og tyve alen høit, og som han klædde med fint
gull, satte han et alter og klædde det med sedertre.
21 Og Salomo klædde huset innentil med fint gull
og hengte gullkjeder bortefter veggen foran koret og
klædde den med gull. 22 Hele huset klædde han med
gull fra ende til annen; og hele alteret som hørte til
koret, klædde han med gull. 23 I koret gjorde han to
kjeruber av oljetre; de var ti alen høie. 24 Kjerubens

ene vinge var fem alen og kjerubens andre vinge fem
alen - det var ti alen fra vingespiss til vingespiss. 25
Den andre kjerub var og ti alen; begge kjerubene
hadde samme mål og samme skikkelse. 26 Den ene
kjerub var ti alen høi og likeså den andre kjerub. 27 Og
han satte kjerubene i det innerste rum i huset, og de
strakte kjerubenes vinger ut, så den enes vinge rørte
ved den ene vegg, og den andre kjerubs vinge rørte
ved den andre vegg, mens deres vinger midt i huset
rørte ved hverandre, 28 og han klædde kjerubene
med gull. 29 Alle husets vegger rundt omkring prydet
han med utskårne billeder av kjeruber og palmer og
utsprungne blomster både i det indre rum og i det ytre.
30 Og husets gulv klædde han med gull, både i det
indre rum og i det ytre. 31 For inngangen til koret
gjorde han en fløidør av oljetre; den øvre dørkarm med
dørstolpene utgjorde en femtedel av veggen. 32 Og de
to dører av oljetre prydet han med utskårne billeder av
kjeruber og palmer og utsprungne blomster og klædde
dem med gull; han bredte gullet ut over kjerubene og
palmene. 33 Likeså gjorde han dørstolper av oljetre for
inngangen til det Hellige, på fjerdedelen av veggen, 34
og to dørfløier av cypresstre; begge dørfløiene var i
to deler, som kunne svinges hver for sig. 35 Og han
prydet dem med utskjæringer: kjeruber og palmer og
utsprungne blomster, og han klædde dem med gull
som blev lagt jevnt utover utskjæringene. 36 Og han
bygget den indre forgård av tre lag huggen sten og ett
lag sederbjelker. 37 I det fjerde år blev grunnvollen lagt
til Herrens hus, i måneden siv, 38 og i det ellevte år
i måneden bul det er den åttende måned var huset
ferdig i alle sine deler og i ett og alt som det skulde
være. Da hadde han bygget på det i syv år.

7 På sitt eget hus bygget Salomo i tretten år før
han blev ferdig med hele huset. 2 Han bygget
Libanon-skoghuset, hundre alen langt og femti alen
bredt og tretti alen høit, på fire rader sederstolper og
med sederbjelker ovenpå stolpene. 3 Det var tekket
med sedertre ovenover de sidekammer som hvilte på
stolpene, og som var fem og firti i tallet, femten i hver
rad. 4 Der var tre rader bjelkelag og vindu mot vindu i
tre høider. 5 Alle dørene og dørstolpene var firkantede,
av bjelker, og vendte like mot vindusrekken, i alle tre
høider. 6 Så gjorde han søilehallen, femti alen lang og
tretti alen bred; og foran den var det en forhall med
søiler, og foran den igjen var det en trappeopgang.
7 Så gjorde han tronhallen hvor han satt og dømte,
domshallen; den var klædd med sedertre fra den ene
ende av gulvet til den andre. 8 Hans eget hus, det
som han bodde i, og som lå i den andre gård innenfor
forhallen, var bygget på samme vis. Også for Faraos
datter, som han hadde tatt til ekte, bygget Salomo
et hus som var likt denne forhall. 9 Alt dette var av
kostbare stener, tilhugget efter mål og skåret med sag
innentil og utentil, like fra grunnen og op til murkanten
og utenfra til den store gård. 10 Grunnvollen var lagt
med kostbare og store stener, stener på ti alen og
stener på åtte alen. 11 Og ovenpå der var det kostbare
stener, hugget efter mål, og sedertre. 12 Rundt omkring
den store gård var det tre lag huggen sten og ett lag
sederbjelker, likesom det var med den indre forgård til
Herrens hus og med husets forhall. 13 Kong Salomo
sendte bud efter Hiram fra Tyrus. 14 Han var sønn av
en enke av Naftali stamme, og hans far var en mann
fra Tyrus, en kobbersmed. Han var fylt med visdom og
forstand og kunnskap, så han kunde gjøre alle slags
arbeid i kobber. Han kom da til kong Salomo og gjorde
alt det arbeid han vilde ha gjort. 15 Han gjorde de to
kobbersøiler; den ene søile var atten alen høi, og en
tråd på tolv alen nådde omkring den andre søile. 16 Og
han gjorde to søilehoder støpt av kobber til å sette på
toppen av søilene; hvert søilehode var fem alen høit.
17 På søilehodene som var på toppen av søilene, var
det nettverk, flettet arbeid, snorer laget som kjeder -
syv på hvert søilehode. 18 Og han gjorde to rader med
granatepler rundt omkring ved det ene av de nettverk
som skulde dekke søilehodene på toppen av søilene,
og således gjorde han også med det andre søilehode.
19 Og søilehodene på toppen av søilene var gjort som
liljer, likesom i forhallen, og målte fire alen. 20 På begge
søilene var det søilehoder, også ovenover tett ved den
utbukning som var på den andre side av nettverket,
og granateplene var to hundre i tallet og hang i rader
rundt omkring på det andre søilehode. 21 Så reiste han
søilene ved templets forhall; den søile han satte på
høire side, kalte han Jakin, og den som han satte på
venstre side, kalte han Boas, 22 På toppen av søilene
var det liljeformet arbeid. Så var arbeidet med søilene
ferdig. 23 Så gjorde han det støpte hav; det var ti alen
fra den ene rand til den andre og var aldeles rundt;
det nådde fem alen i høiden, og en snor på tretti alen
nådde rundt om det. 24 Nedenfor dets rand var det
kolokvinter rundt omkring; de gikk rundt omkring havet,
ti på hver alen; det var to rader med kolokvinter, og de
var støpt i ett med havet. 25 Havet stod på tolv okser;
tre vendte mot nord, tre vendte mot vest, tre vendte
mot syd, og tre vendte mot øst; havet hvilte på dem,
og deres bakkropper vendte alle innefter. 26 Kummens
tykkelse var en håndsbredd, og dens rand var som
randen på et beger, lik en liljeblomst; den rummet to
tusen bat. 27 Så gjorde han de ti fotstykker av kobber;
hvert fotstykke var fire alen langt, fire alen bredt og tre
alen høit. 28 Og fotstykkene var gjort således: Det var
fyllinger på dem - fyllinger mellem kantlistene; 29 og på

fyllingene mellem kantlistene var det løver, okser og
kjeruber, og ovenover kantlistene var det et underlag,
og nedenunder løvene og oksene var det nedhengende
løvverk. 30 Hvert fotstykke hadde fire hjul av kobber og
aksler av kobber, og dets fire føtter hadde bærearmer;
de var støpt på nedenunder karet; på hvert av dem var
det løvverk på den andre side. 31 Og åpningen på det
var innenfor kransen og opefter en alen høi, og dens
åpning var rund, gjort som et underlag, halvannen
alen, og også på dens åpning var det billedverk, men
sidefyllingene var firkantede, ikke runde. 32 De fire hjul
satt under fyllingene, og hjultappene satt på fotstykket,
og hvert hjul var halvannen alen høit. 33 Hjulene var
gjort som vognhjul; tappene og ringene og ekene
og navene på dem - det var alt sammen støpt. 34
Det var fire bærearmer på de fire hjørner av hvert
fotstykke; bærearmene var i ett med fotstykket. 35
Øverst på fotstykket var det en halv alens forhøining,
aldeles rund, og oventil på fotstykket satt håndtakene
og fyllingene, som var i ett med det. 36 Og på flatene
av håndtakene og på fyllingene skar han ut kjeruber,
løver og palmer, efter som det var rum til på hver av
dem, og løvverk rundt omkring. 37 Således gjorde han
de ti fotstykker; de var alle støpt på samme vis og
hadde samme mål og samme form. 38 Så gjorde han
ti kobberkar; hvert kar rummet firti bat og var fire alen i
tverrmål; det var ett kar på hvert av de ti fotstykker.
39 Og han satte fem av fotstykkene på høire side av
huset og fem på venstre side, og havet satte han
på høire side av huset, mot sydøst. 40 Hiram gjorde
askebøttene og ildskuffene og skålene til å sprenge
blod med. Så var Hiram ferdig med alt det arbeid han
gjorde for kong Salomo til Herrens hus; det var: 41
to søiler og to skåler på søilehodene på toppen av
søilene, og de to nettverk til å dekke de to skåler på
søilehodene på toppen av søilene, 42 og de fire hundre
granatepler til de to nettverk - to rader granatepler til
hvert nettverk - til å dekke de to skåler på søilehodene
som var ovenpå søilene, 43 og de ti fotstykker og de ti
kar på fotstykkene, 44 og havet og de tolv okser under
havet, 45 og askebøttene og ildskuffene og skålene til
å sprenge blod med. Alle disse ting som Hiram gjorde
for kong Salomo til Herrens hus, var av blankt kobber.
46 Det var på Jordan-sletten kongen lot dem støpe,
i lerjorden mellem Sukkot og Sartan. 47 Salomo lot
alle disse ting være uveid, fordi de var så overvettes
mange; kobberets vekt blev ikke undersøkt. 48 Salomo
gjorde også alle de ting som skulde være i Herrens
hus: gullalteret og gullbordet som skuebrødene skulde
ligge på, 49 og lysestakene, fem på høire og fem på
venstre side - foran koret - av fint gull, og blomstene
på dem og lampene og lysesaksene av gull, 50 og
fatene og knivene og skålene til å sprenge blod med og
røkelse-skålene og fyrfatene av fint gull, og hengslene
til dørene i det innerste rum i huset - det Allerhelligste -
og til dørene i det forreste rum i huset - det Hellige
- av gull. 51 Da nu alt det arbeid var ferdig som
kong Salomo lot gjøre for Herrens hus, lot han bære
inn der de ting som hans far David hadde helliget til
Herren: sølvet og gullet og karene; han la det ned i
skattkammerne i Herrens hus.

8 Da kalte kong Salomo Israels eldste og alle
stammehøvdingene, overhodene for Israels barns
familier, sammen til sig i Jerusalem for å føre Herrens
pakts-ark op fra Davids stad, det er Sion. 2 Og alle
Israels menn samlet sig hos kong Salomo på festen i
måneden etanim, det er den syvende måned. 3 Da nu
alle Israels eldste var kommet, løftet prestene arken
op. 4 Og de bar Herrens ark op og sammenkomstens
telt og alle de hellige redskaper som var i teltet; det
var prestene og levittene som bar dem op. 5 Og kong
Salomo stod foran arken og med ham hele Israels
menighet, som hadde samlet sig hos ham, og de ofret
småfe og storfe i slik mengde at de ikke kunde telles
eller regnes. 6 Prestene bar Herrens pakts-ark inn
på dens plass i husets kor, i det Aller-helligste, under
kjerubenes vinger. 7 For kjerubene bredte sine vinger
ut over det sted hvor arken stod, så at kjerubene
ovenfra dekket både over arken og dens stenger. 8
Stengene var så lange at deres ender kunde sees fra
det Hellige foran koret, men ikke utenfor. Og der har
de vært til denne dag. 9 Det var ikke noget i arken
uten de to stentavler som Moses hadde lagt ned der
ved Horeb, dengang Herren gjorde pakt med Israels
barn da de drog ut av Egyptens land. 10 Så skjedde
det at da prestene gikk ut av helligdommen, da fylte
skyen Herrens hus. 11 Og for skyens skyld kunde
prestene ikke bli stående og gjøre tjeneste; for Herrens
herlighet fylte Herrens hus. 12 Da sa Salomo: Herren
har sagt at han vil bo i mulmet. 13 Bygget har jeg et
hus til bolig for dig, et sted hvor du kan bo til evig
tid. 14 Så vendte kongen sig om og velsignet hele
Israels menighet, mens hele Israels menighet stod. 15
Han sa: Lovet være Herren, Israels Gud, som med sin
munn talte med David, min far, og med sin hånd har
opfylt det han lovte da han sa: 16 Fra den dag jeg
førte mitt folk Israel ut av Egypten, har jeg ikke utvalgt
nogen by blandt alle Israels stammer, så der skulde
bygges et hus til bolig for mitt navn; men jeg utvalgte
David til å råde over mitt folk Israel. 17 Og David, min
far, hadde i sinne å bygge et hus for Herrens, Israels
Guds navn. 18 Men Herren sa til David, min far: At du
har hatt i sinne å bygge et hus for mitt navn, det har

du gjort vel i; 19 men du skal ikke bygge huset; din
sønn som skal utgå av dine lender, han skal bygge
huset for mitt navn. 20 Og Herren opfylte det ord han
hadde talt, og jeg er trådt i min far Davids sted og har
tatt sete på Israels trone, således som Herren hadde
sagt, og jeg har bygget huset for Herrens, Israels
Guds navn. 21 Og der har jeg stelt til et rum for arken,
hvori Herrens pakt er, den pakt som han gjorde med
våre fedre da han førte dem ut av Egyptens land. 22
Så trådte Salomo frem foran Herrens alter midt for
hele Israels menighet og bredte ut sine hender mot
himmelen 23 og sa: Herre, Israels Gud! Det er ikke
nogen Gud som du, hverken i himmelen der oppe eller
på jorden her nede, du som holder din pakt og bevarer
din miskunnhet mot dine tjenere, når de vandrer for ditt
åsyn av alt sitt hjerte, 24 du som har holdt det du lovte
din tjener David, min far; du lovte det med din munn,
og med din hånd har du opfylt det, som det viser sig
idag. 25 Så hold nu og, Herre, Israels Gud, det du
lovte din tjener David, min far, da du sa: Det skal aldri
fattes en mann av din ætt til å sitte på Israels trone for
mitt åsyn, så sant dine barn akter på sin vei og vandrer
for mitt åsyn, som du har vandret for mitt åsyn. 26
Så la nu, Israels Gud, de ord bli sannhet som du har
talt til din tjener David, min far. 27 Men bor da Gud
virkelig på jorden? Se, himlene og himlenes himler
rummer dig ikke; hvor meget mindre da dette hus som
jeg har bygget! 28 Men du vil allikevel vende dig til din
tjeners bønn og til hans ydmyke begjæring, Herre min
Gud, og høre på det rop og den bønn som din tjener
bærer frem for ditt åsyn idag, 29 så dine øine må være
oplatt mot dette hus natt og dag - det sted hvorom du
har sagt: Mitt navn skal bo der - så du hører på den
bønn som din tjener beder, vendt mot dette sted. 30
Du vil høre på din tjeners og ditt folk Israels ydmyke
begjæring, som de bærer frem, vendt mot dette sted;
du vil høre den på det sted hvor du bor, i himmelen; du
vil høre og tilgi. 31 Når nogen synder mot sin næste,
og de krever en ed av ham og lar ham sverge, og han
så kommer inn og sverger foran ditt alter i dette hus,
32 så vil du høre i himmelen og gripe inn og hjelpe
dine tjenere til deres rett, så du dømmer den skyldige
skyldig og lar hans gjerninger komme over hans eget
hode, og dømmer den rettferdige rettferdig og lar ham
få efter sin rettferdighet. 33 Når ditt folk Israel blir slått
av fienden fordi de synder mot dig, men de så vender
om til dig og bekjenner ditt navn og beder til dig og
bønnfaller dig om nåde i dette hus, 34 så vil du høre
det i himmelen og forlate ditt folk Israels synd og føre
dem tilbake til det land du har gitt deres fedre. 35 Når
himmelen lukkes, så det ikke kommer regn, fordi de
synder mot dig, og de så beder, vendt mot dette sted,
og bekjenner ditt navn og vender om fra sin synd, fordi
du ydmyker dem, 36 så vil du høre det i himmelen
og forlate dine tjeneres og ditt folk Israels synd, fordi
du lærer dem den gode vei de skal vandre, og du vil
la det regne over ditt land, som du har gitt ditt folk
til arv. 37 Når det kommer hungersnød i landet, når
det kommer pest, når det kommer brand og rust på
kornet, gresshopper og gnagere, når deres fiender
trenger inn i deres land og kringsetter deres byer, når
det kommer nogen plage eller nogen sykdom - 38
hver gang da noget menneske eller hele ditt folk Israel
bærer frem nogen bønn eller ydmyk begjæring, fordi
de hver for sig kjenner sig rammet i sin samvittighet,
og de så breder ut sine hender mot dette hus, 39 så
vil du høre det i himmelen, der hvor du bor, og du
vil tilgi og gripe inn og gi hver mann efter alle hans
gjerninger, fordi du kjenner hans hjerte - for du alene
kjenner alle menneskebarns hjerte - 40 så de må frykte
dig alle de dager de lever i det land du har gitt våre
fedre. 41 Også om en fremmed, en som ikke er av
ditt folk Israel, men kommer fra et fjernt land for ditt
navns skyld 42 - for de vil få høre om ditt store navn og
om din sterke hånd og om din utrakte arm - kommer
og beder, vendt mot dette hus, 43 så vil du høre det
i himmelen, der hvor du bor, og gjøre alt som den
fremmede roper til dig om, så alle jordens folk må lære
å kjenne ditt navn og frykte dig likesom ditt folk Israel
og forstå at det er ditt navn som det nevnes med dette
hus som jeg har bygget. 44 Når ditt folk drar ut i krig
mot sin fiende på den vei du sender dem, og de så
beder til Herren, vendt mot den stad du har utvalgt,
og det hus jeg har bygget for ditt navn, 45 så vil du i
himmelen høre deres bønn og ydmyke begjæring og
hjelpe dem til deres rett. 46 Når de synder mot dig -
for det er ikke noget menneske som ikke synder - og
du vredes på dem og gir dem i fiendens vold, og de
som tar dem til fange, fører dem bort til fiendens land,
fjernt eller nær, 47 men de så tar sig det til hjerte i
det land hvor de holdes fanget, og omvender sig og
bønnfaller dig om nåde i deres land som holder dem
fanget, og sier: Vi har syndet og gjort ille, vi har vært
ugudelige, 48 og de omvender sig til dig av alt sitt
hjerte og av all sin sjel i sine fienders land, blandt dem
som har ført dem i fangenskap, og de beder til dig,
vendt mot sitt land, som du har gitt deres fedre, og mot
den stad du har utvalgt, og det hus jeg har bygget for
ditt navn, 49 så vil du i himmelen, der hvor du bor,
høre deres bønn og ydmyke begjæring og hjelpe dem
til deres rett 50 og forlate ditt folk hvad de har syndet
mot dig, og alle de misgjerninger de har gjort mot dig,
og la dem finne barmhjertighet hos dem som holder
dem fanget, så de forbarmer sig over dem; 51 de er jo

ditt folk og din arv, som du førte ut av Egypten, midt
ut av jernovnen. 52 La da dine øine være oplatt for
din tjeners ydmyke begjæring og for ditt folk Israels
ydmyke begjæring, så du hører på dem, så ofte de
roper til dig. 53 For du har utskilt dem fra alle jordens
folk, så de skal være din arv, således som du sa ved
din tjener Moses da du førte våre fedre ut av Egypten,
Herre, Herre! 54 Efterat Salomo hadde frembåret hele
denne bønn og ydmyke begjæring for Herren, stod
han op fra Herrens alter, hvor han hadde ligget på
sine knær med hendene utbredt mot himmelen. 55
Så trådte han frem og velsignet hele Israels menighet
med høi røst og sa: 56 Lovet være Herren, som har
gitt sitt folk Israel ro, således som han lovte! Ikke et
ord er blitt til intet av alle de gode ord han talte ved
sin tjener Moses. 57 Herren vår Gud være med oss,
som han har vært med våre fedre! Han forlate oss ikke
og forkaste oss ikke, 58 men bøie vårt hjerte til sig,
så vi vandrer på alle hans veier og holder hans bud
og forskrifter og lover, som han gav våre fedre. 59
Og måtte denne min bønn som jeg i ydmykhet har
frembåret for Herrens åsyn, være nær Herren vår Gud
dag og natt, så han hjelper sin tjener og sitt folk Israel
til deres rett, efter som det trenges hver dag, 60 sa
alle jordens folk må kjenne at Herren er Gud, han
og ingen annen, 61 Og eders hjerte må være helt
med Herren vår Gud, så I vandrer efter hans lover
og holder hans bud, som I gjør idag. 62 Og kongen
og hele Israel med ham ofret slaktoffer for Herrens
åsyn. 63 To og tyve tusen stykker storfe og hundre og
tyve tusen stykker småfe var det takkoffer som Salomo
bar frem for Herren. Således var det kongen og alle
Israels barn innvidde Herrens hus. 64 Samme dag
helliget kongen den midterste del av forgården som var
foran Herrens hus; for der bar han frem brennofferet
og matofferet og fettstykkene av takkofferne, fordi
kobberalteret som stod for Herrens åsyn, var for lite til
å rumme brennofferet og matofferet og fettstykkene av
takkofferne. 65 Således feiret Salomo dengang festen,
og hele Israel med ham, en stor mengde folk som var
kommet sammen like fra Hamat-veien og til Egyptens
bekk; i syv dager og atter syv dager - tilsammen fjorten
dager - feiret de festen for Herrens, vår Guds åsyn. 66
Den åttende dag lot han folket fare, og de bad farvel
med kongen og drog hjem igjen, glade og vel til mote
over alt det gode Herren hadde gjort mot sin tjener
David og mot sitt folk Israel.

9 Da Salomo var ferdig med å bygge Herrens hus
og kongens hus og alt det hans hu stod til å utføre,
2 da åpenbarte Herren sig annen gang for Salomo,
likesom han hadde åpenbaret sig for ham i Gibeon.
3 Og Herren sa til ham: Jeg har hørt din bønn og
ydmyke begjæring som du bar frem for mitt åsyn; jeg
har helliget dette hus som du har bygget, så jeg lar
mitt navn bo der til evig tid, og mine øine og mitt hjerte
skal være der alle dager. 4 Hvis du nu vandrer for mitt
åsyn, som din far David gjorde, i hjertets renhet og
i opriktighet, så du gjør alt det jeg har befalt dig, og
holder mine bud og mine lover, 5 så vil jeg trygge din
kongetrone i Israel til evig tid, således som jeg lovte
din far David da jeg sa: Det skal aldri fattes en mann
av din ætt på Israels trone. 6 Men hvis I og eders barn
vender eder bort fra mig og ikke holder de bud og
lover som jeg har forelagt eder, men gir eder til å dyrke
andre guder og tilbede dem, 7 så vil jeg utrydde Israel
av det land jeg har gitt dem, og det hus jeg har helliget
for mitt navn, vil jeg forkaste fra mitt åsyn, og Israel
skal bli til et ordsprog og til en spott blandt alle folk. 8
Og skal dette hus enn bli høit så skal dog hver den
som går forbi det, forferdes og spotte. og når nogen
da spør: Hvorfor har Herren gjort således mot dette
land og dette hus? 9 da skal de svare: Fordi de forlot
Herren sin Gud, som førte deres fedre ut av Egyptens
land, og holdt sig til andre guder og tilbad dem og
dyrket dem; derfor har Herren ført all denne ulykke
over dem. 10 Da nu de tyve år var til ende som Salomo
hadde bygget på de to hus, Herrens hus og kongens
hus, 11 gav kong Salomo tyve byer i Galilea til kongen
i Tyrus Hiram, som hadde hjulpet ham med sedertre
og cypresstre og gull, så meget han ønsket. 12 Men da
Hiram kom fra Tyrus for å se på de byer Salomo hadde
gitt ham, syntes han ikke om dem. 13 Han sa: Hvad er
dette for byer du har gitt mig, min bror? Og han kalte
dem Kabuls land; så heter de den dag idag. 14 Men
Hiram hadde sendt kongen hundre og tyve talenter
gull. 15 Med de pliktarbeidere som kong Salomo uttok
for å bygge Herrens hus og sitt eget hus og Millo og
Jerusalems murer og Hasor og Megiddo og Geser,
hadde det sig således: 16 Farao, kongen i Egypten,
hadde draget op og inntatt Geser og satt ild på det og
drept kana'anittene som bodde i byen, og gitt den i
medgift til sin datter, Salomos hustru; 17 men Salomo
bygget Geser op igjen, og likeså bygget han op Nedre-
Bet-Horon 18 og Ba'alat og Tadmor i ørkenen der i
landet, 19 og alle de oplagsbyer han hadde, og byene
for stridsvognene og byene for hestfolket og alt annet
som han hadde lyst til å bygge, både i Jerusalem og
på Libanon og i hele det land han rådet over. 20 Og alt
det folk som var blitt tilbake av amorittene, hetittene,
ferisittene, hevittene og jebusittene, folk som ikke var
av Israels ætt - 21 deres efterkommere, så mange som
var blitt tilbake i landet efter dem fordi Israels barn
ikke hadde maktet å slå dem med bann, dem uttok
Salomo til arbeidspliktige træler, og det har de vært til

denne dag. 22 Men av Israels barn gjorde Salomo ikke
nogen til træl; de var hans krigsmenn og hans tjenere
og høvdinger og drabanter og høvedsmenn for hans
stridsvogner og hestfolk. 23 Salomos arbeidsformenn
var fem hundre og femti i tallet; de rådet over de folk
som utførte arbeidet. 24 Så snart Faraos datter var
flyttet op fra Davids stad til det hus som han hadde
bygget for henne, gikk han i gang med å bygge Millo.
25 Tre ganger om året ofret Salomo brennoffer og
takkoffer på det alter han hadde bygget for Herren, og
han brente røkelse ved det alter som stod for Herrens
åsyn, og hadde nu huset ferdig. 26 Kong Salomo lot
også bygge skiber i Esjon-Geber, som ligger ved Elot
på bredden av det Røde Hav i Edoms land. 27 Og
Hiram sendte sine folk, sjøvant mannskap, på skibene
sammen med Salomos folk. 28 De kom til Ofir og
hentet gull derfra, fire hundre og tyve talenter, og førte
det hjem til kong Salomo.

10 Da dronningen av Saba hørte Salomos ry, som
skyldtes Herrens navn, kom hun for å sette ham
på prøve med gåter. 2 Hun kom til Jerusalem med et
stort følge, med kameler som bar krydderier og en stor
mengde gull og dyre stener; og da hun var kommet
til Salomo, talte hun til ham om alt som lå henne på
hjerte. 3 Men Salomo tydet alle hennes gåter; det var
ikke et ord av det hun sa, som var dulgt for kongen, så
han ikke kunde tyde det. 4 Da dronningen av Saba så
all Salomos visdom og så det hus han hadde bygget,
5 og rettene på hans bord, og hvorledes hans tjenere
satt ved bordet, og bordsvennene stod omkring, og
hvorledes de var klædd, og hans munnskjenker, og
den trapp han gikk op på til Herrens hus, var hun rent
ute av sig selv av forundring. 6 Og hun sa til kongen:
Så var det da sant det jeg hørte hjemme i mitt land om
dig og din visdom. 7 Jeg trodde ikke det de fortalte, før
jeg kom og fikk se det med egne øine; men nu ser
jeg at de ikke har fortalt mig halvdelen; du overgår i
visdom og lykke det rykte jeg har hørt. 8 Lykkelige
er dine menn, lykkelige disse dine tjenere som alltid
står for ditt åsyn og hører din visdom. 9 Lovet være
Herren din Gud, som hadde velbehag i dig, så han
satte dig på Israels trone! Fordi Herren elsker Israel til
evig tid, satte han dig til konge for å håndheve rett
og rettferdighet. 10 Så gav hun kongen hundre og
tyve talenter gull og krydderier i stor mengde og dyre
stener; aldri er det mere kommet en sådan mengde
krydderier til landet som det dronningen av Saba gav
kong Salomo. 11 Men også Hirams skiber som hentet
gull fra Ofir, hadde ført sandeltre i stor mengde og dyre
stener med derfra. 12 Av sandeltreet lot kongen gjøre
rekkverk til Herrens hus og til kongens hus og citarer
og harper for sangerne; aldri er det siden kommet
eller blitt sett så meget sandeltre i landet. 13 Og kong
Salomo gav dronningen av Saba alt det hun hadde
lyst til og bad om, foruten de gaver som det sømmet
sig for så mektig en konge som Salomo å gi henne.
Så tok hun avsted og drog hjem til sitt land med sine
tjenere. 14 Vekten av det gull som i ett år kom inn til
Salomo, var seks hundre og seks og seksti talenter,
15 foruten det som kom inn fra kjøbmennene og ved
kremmernes handel og fra alle kongene i Arabia og fra
stattholderne i landet. 16 Og kong Salomo lot gjøre to
hundre store skjold av uthamret gull - det gikk seks
hundre sekel gull med til hvert skjold - 17 og tre hundre
små skjold av uthamret gull - til hvert av disse skjold
gikk det med tre miner gull - og kongen satte dem
i Libanon-skoghuset. 18 Kongen lot også gjøre en
stor elfenbenstrone og klædde den med rent gull. 19
Tronen hadde seks trin og en rund topp baktil; på
begge sider av setet var det armer, og tett ved armene
stod det to løver; 20 og på begge sider av de seks trin
stod det tolv løver. Noget sådant har aldri vært gjort i
noget annet kongerike. 21 Alle kong Salomos drikkekar
var av gull, og alle karene i Libanon-skoghuset var av
fint gull; der var intet av sølv, det blev ikke regnet for
noget i Salomos dager. 22 For kongen hadde Tarsis-
skiber på havet sammen med Hirams skiber; en gang
hvert tredje år kom Tarsis-skibene hjem og hadde med
gull og sølv, elfenben og aper og påfugler. 23 Kong
Salomo blev større enn alle jordens konger i rikdom
og visdom. 24 Fra alle jordens kanter kom folk for
å se kong Salomo og høre hans visdom, som Gud
hadde lagt i hans hjerte, 25 og hver av dem hadde
gaver med: sølvkar og gullkar og klær og våben og
krydderier, hester og mulesler; så gjorde de år om
annet. 26 Salomo la sig til mange stridsvogner og
hestfolk; han hadde fjorten hundre stridsvogner og
tolv tusen hestfolk; dem la han dels i vognbyene, dels
hos sig selv i Jerusalem. 27 Kongen gjorde sølvet i
Jerusalem like så almindelig som sten, og sedertre
like så almindelig som morbærtrærne i lavlandet. 28
Sine hester lot Salomo innføre fra Egypten; en del
kjøbmenn som kongen sendte avsted, hentet fra tid
til annen en flokk for en fastsatt pris. 29 Hver vogn
som hentedes op fra Egypten og innførtes, kostet seks
hundre sekel sølv og hver hest hundre og femti. Og på
samme måte hentet de også vogner og hester derfra
til alle hetittenes konger og til kongene i Syria.

11 Men kong Salomo elsket mange fremmede
kvinner foruten Faraos datter, moabittiske,
ammonittiske, edomittiske, sidoniske, hetittiske, 2
kvinner av de hedningefolk om hvilke Herren hadde
sagt til Israels barn: I skal ikke gi eder i lag med dem,
og de ikke med eder; ellers kommer de visselig til å

vende eders hjerte til sine guder. Til dem holdt Salomo
sig og elsket dem. 3 Han hadde syv hundre hustruer
av fyrstelig rang og tre hundre medhustruer; disse
hans hustruer bøide hans sinn. 4 Og da Salomo blev
gammel, vendte hustruene hans hjerte til andre guder,
og hans hjerte var ikke helt med Herren hans Gud,
således som hans far Davids hjerte hadde vært. 5
Og Salomo fulgte Astarte, sidoniernes guddom, og
Milkom, ammonittenes vederstyggelighet. 6 Og Salomo
gjorde hvad ondt var i Herrens øine, og fulgte ikke
trolig efter Herren, således som hans far David hadde
gjort. 7 På den tid bygget Salomo en offerhaug for
Kamos, Moabs vederstyggelighet, på det fjell som
ligger midt imot Jerusalem, og for Molok, Ammons
barns vederstyggelighet. 8 Og det samme gjorde han
for alle sine fremmede hustruer, som brente røkelse og
ofret til sine guder. 9 Da blev Herren vred på Salomo
fordi han hadde vendt sitt hjerte bort fra Herren, Israels
Gud, som hadde åpenbaret sig for ham to ganger 10
og uttrykkelig forbudt ham å følge andre guder; men
han hadde ikke holdt sig efter Herrens bud. 11 Da sa
Herren til Salomo: Siden dette er kommet dig i sinne,
og du ikke har holdt min pakt og mine lover, som jeg
har gitt dig, så vil jeg rive riket fra dig og gi det til din
tjener. 12 Men for din far Davids skyld vil jeg ikke gjøre
det i din tid - fra din sønn vil jeg rive riket. 13 Dog vil
jeg ikke rive hele riket fra ham; en stamme vil jeg gi
din sønn for min tjener Davids skyld og for Jerusalems
skyld, som jeg har utvalgt. 14 Og Herren opreiste
Salomo en motstander i edomitten Hadad; han var
av kongeætten i Edom. 15 For dengang David var i
Edom, og hærføreren Joab drog op for å begrave de
falne og slo ihjel alle menn i Edom. 16 i seks måneder
blev Joab og hele Israel der, til han hadde utryddet
alle menn i Edom - 17 da flyktet Hadad med nogen
edomittiske menn som hørte til hans fars tjenere, og
tok veien til Egypten. Hadad var dengang en liten gutt.
18 De brøt op fra Midian og kom til Paran; fra Paran
tok de nogen menn med sig og kom så til Egypten
til Farao, kongen i Egypten, og han gav ham et hus
og tilsa ham livsophold og lot ham få jord. 19 Og
Hadad fant stor nåde for Faraos øine, så han gav
ham til hustru en søster av sin egen hustru, dronning
Tahpenes. 20 Og Tahpenes' søster fødte ham sønnen
Genubat; Tahpenes avvente ham i Faraos hus, og
siden var Genubat i Faraos hus blandt Faraos egne
barn. 21 Da nu Hadad i Egypten fikk høre at David
hadde lagt sig til hvile hos sine fedre, og at hærføreren
Joab var død, sa han til Farao: La mig fare, så jeg
kan dra hjem til mitt land! 22 Farao sa til ham: Hvad
fattes dig her hos mig siden du ønsker å dra hjem til
ditt land? Han svarte: Ingen ting; men du må endelig
la mig få fare. 23 Gud opreiste Salomo en annen
motstander, Reson, Eliadas sønn, som var flyktet fra
sin herre Hadadeser, kongen i Soba. 24 Han samlet
folk om sig og blev fører for en røverflokk, dengang
David slo dem ihjel; og de drog til Damaskus og slo sig
ned der og gjorde sig til herrer i Damaskus. 25 Han var
en motstander av Israel så lenge Salomo levde, og
både han og Hadad voldte Israel skade. Han hatet
Israel og var konge over Syria. 26 Så var det en av
Salomos tjenere, Jeroboam, Nebats sønn, en efra'imitt
fra Sereda: hans mor hette Serua og var enke. Han
reiste sig også mot kongen. 27 Og således gikk det til
at han reiste sig mot kongen: Salomo bygget på Millo -
han vilde lukke det åpne sted i sin far Davids stad. 28
Nu var Jeroboam en dyktig kar, og da Salomo så at
den unge mann var en duelig arbeider, satte han ham
til å ha tilsyn med alt det arbeid Josefs hus hadde å
utføre. 29 På den tid hendte det engang da Jeroboam
var gått ut fra Jerusalem, at profeten Akia fra Silo traff
ham på veien; han hadde en ny kappe på, og de to var
alene på marken. 30 Da tok Akia den nye kappe han
hadde på, og rev den i tolv stykker. 31 Og han sa til
Jeroboam: Ta dig ti stykker! For så sier Herren, Israels
Gud: Jeg river riket ut av Salomos hånd og gir dig de ti
stammer; 32 men den ene stamme skal han få ha for
min tjener Davids skyld og for Jerusalems skyld, den
stad som jeg har utvalgt blandt alle Israels stammer.
33 Så vil jeg gjøre fordi de har forlatt mig og tilbedt
Astarte, sidoniernes guddom, og Kamos, Moabs gud,
og Milkom, Ammons barns gud, og ikke vandret på
mine veier og ikke gjort hvad rett er i mine øine, og ikke
holdt mine lover og bud, således som hans far David
gjorde. 34 Dog vil jeg ikke ta noget av riket fra ham
selv, men la ham være fyrste så lenge han lever, for
min tjener Davids skyld, som jeg utvalgte, og som holdt
sig efter mine bud og lover. 35 Men jeg vil ta riket fra
hans sønn og gi dig det - de ti stammer; 36 men hans
sønn vil jeg gi en stamme, forat min tjener David alltid
må ha en lampe brennende for mitt åsyn i Jerusalem,
den stad jeg har utvalgt mig for å la mitt navn bo der.
37 Men dig vil jeg ta og la dig råde over alt hvad du
attrår, og være konge over Israel. 38 Og hvis du hører
på alt det jeg byder dig, og vandrer på mine veier og
gjør hvad rett er i mine øine, så du holder mine lover
og bud, således som min tjener David gjorde, så vil
jeg være med dig og bygge dig et hus som står fast,
likesom jeg gjorde for David, og jeg vil gi dig Israel. 39
Og Davids ætt vil jeg ydmyke på grunn av det som
er gjort, dog ikke for alle tider. 40 Salomo søkte nu å
drepe Jeroboam; men Jeroboam tok avsted og flyktet
til Egypten, til Sisak, kongen i Egypten, og han blev
i Egypten til Salomos død. 41 Hvad som ellers er å

fortelle om Salomo, om alt det han gjorde, og om hans
visdom, det er opskrevet i Salomos krønike. 42 Den tid
Salomo var konge i Jerusalem over hele Israel, var
firti år. 43 Så la Salomo sig til hvile hos sine fedre
og blev begravet i sin far Davids stad, og hans sønn
Rehabeam blev konge i hans sted.

12 Rehabeam drog til Sikem; for hele Israel var
kommet til Sikem for å gjøre ham til konge. 2 Da
Jeroboam, Nebats sønn, hørte det - han var ennu i
Egypten; han var flyktet dit for kong Salomo og bodde
således nu i Egypten, 3 men de sendte bud dit og kalte
ham hjem - da kom han og hele Israels menighet og
talte til Rehabeam og sa: 4 Din far gjorde vårt åk tungt;
men lett nu du den hårde tjeneste og det tunge åk som
din far la på oss! Så vil vi tjene dig. 5 Han svarte dem:
Gå bort og vent i tre dager og kom så hit til mig igjen!
Så gikk folket bort. 6 Og kong Rehabeam rådførte sig
med de gamle, som hadde gjort tjeneste hos hans
far Salomo, mens han ennu levde, og han sa: Hvad
råder I mig til å svare dette folk? 7 De svarte ham:
Hvis du idag lyder dette folk og retter dig efter dem og
gir dem gode ord til svar, så vil de være dine tjenere
for alle tider. 8 Men han aktet ikke på det råd som de
gamle hadde gitt ham, men rådførte sig med de unge,
som var vokset op sammen med ham, og som nu var i
hans tjeneste. 9 Han spurte dem: Hvad råder I til at vi
skal svare dette folk som har sagt til mig: Lett det åk
din far la på oss? 10 Og de unge, som var vokset op
sammen med ham, svarte ham: Så skal du si til dette
folk som sa til dig: Din far gjorde vart åk tungt, men
gjør du det lettere for oss - så skal du tale til dem: Min
lillefinger er tykkere enn min fars lender; 11 har nu min
far lagt et tungt åk på eder, så vil jeg gjøre eders åk
ennu tyngre; har min far tuktet eder med sveper, så vil
jeg tukte eder med skorpioner. 12 Så kom Jeroboam
og alt folket til Rehabeam den tredje dag, således som
kongen hadde sagt: Kom til mig igjen om tre dager! 13
Da gav kongen folket et hårdt svar - han aktet ikke
på det råd som de gamle hadde gitt ham, 14 men
svarte dem som de unge hadde rådet til: Har min far
gjort eders åk tungt, så vil jeg gjøre eders åk ennu
tyngre; har min far tuktet eder med sveper, så vil jeg
tukte eder med skorpioner. 15 Kongen hørte ikke på
folket; for Herren styrte det så forat hans ord skulde bli
opfylt, det som Herren hadde talt til Jeroboam, Nebats
sønn, ved Akia fra Silo. 16 Da nu hele Israel så at
kongen ikke hørte på dem, svarte folket kongen og sa:
Hvad del har vi i David? Vi har ingen lodd i Isais sønn.
Til dine telt, Israel! Se nu selv til ditt hus, David! Så
drog Israel hjem igjen. 17 Bare over de Israels barn
som bodde i Judas byer, blev Rehabeam konge. 18
Da sendte kong Rehabeam Adoram avsted, han som
hadde opsyn med pliktarbeidet; men hele Israel stenet
ham, så han døde, og kong Rehabeam selv måtte i all
hast springe op i sin vogn og flykte til Jerusalem. 19
Således falt Israel fra Davids hus, og så har det vært
til denne dag. 20 Da hele Israel hørte at Jeroboam
var kommet tilbake, sendte de bud og kalte ham til
folkeforsamlingen og gjorde ham til konge over hele
Israel; det var ikke nogen som holdt sig til Davids hus,
uten Juda stamme alene. 21 Da Rehabeam kom til
Jerusalem, samlet han hele Judas hus og Benjamins
stamme, hundre og åtti tusen utvalgte krigsmenn, forat
de skulde stride mot Israels hus og vinne riket tilbake
for Rehabeam, Salomos sønn. 22 Da kom Guds ord
til Semaja, den Guds mann, og det lød således: 23
Si til Rehabeam, Salomos sønn, Judas konge, og til
hele Judas og Benjamins hus og resten av folket:
24 Så sier Herren: I skal ikke dra op og stride mot
eders brødre, Israels barn. Vend hjem igjen hver til
sitt hus! For det som har hendt, er kommet fra mig.
Da lød de Herrens ord; de vendte om og drog bort,
som Herren hadde sagt. 25 Jeroboam bygget Sikem i
Efra'im-fjellene om til en fast by og bosatte sig der;
siden drog han derfra og bygget også Pnuel om til en
fast by. 26 Og Jeroboam tenkte ved sig selv: Riket
kunde snart komme tilbake til Davids hus; 27 dersom
dette folk drar op for å bære frem offer i Herrens hus i
Jerusalem, så vil deres hjerte igjen vende sig til deres
herre Rehabeam, Judas konge, og så vil de drepe
mig og vende tilbake til Judas konge Rehabeam. 28
Og kongen holdt råd, og så gjorde han to gullkalver;
og han sa til folket: I har nu lenge nok draget op til
Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte dig
op fra Egyptens land. 29 Og han stilte den ene op i
Betel, og den andre satte han i Dan. 30 Dette blev
en årsak til synd; folket gikk like til Dan for å trede
frem for den ene av dem. 31 Han bygget også hus
på offerhaugene og gjorde hvem han vilde av folket
til prester, enda de ikke var av Levis barn. 32 Og
Jeroboam holdt en fest i den åttende måned, på den
femtende dag i måneden, i likhet med festen i Juda,
og han ofret på alteret. Således gjorde han i Betel;
han ofret til kalvene som han hadde gjort, og han lot
dem som han hadde gjort til prester ved offerhaugene,
gjøre tjeneste i Betel, 33 og han ofret på det alter han
hadde gjort i Betel, den femtende dag i den åttende
måned, den måned som han hadde valgt efter sitt eget
hode. Da holdt han en fest for Israels barn og ofret på
alteret og brente røkelse.

13 Men da kom det på Herrens bud en Guds mann
til Betel fra Juda, nettop som Jeroboam stod
ved alteret for å brenne røkelse. 2 Og han ropte på
Herrens bud mot alteret: Alter! Alter! Så sier Herren:

Det skal fødes en sønn for Davids hus, Josias skal han
hete, og på dig skal han ofre offerhaugenes prester,
som brenner røkelse på dig, og det skal brennes
menneskeben på dig. 3 På samme tid forkynte han et
tegn og sa: Dette er tegnet på at Herren har talt: Alteret
skal revne, og asken som er på det, skal spredes. 4
Da kong Jeroboam hørte de ord som den Guds mann
ropte mot alteret i Betel, rakte han ut sin hånd fra
alteret og sa: Grip ham! Men hånden som han rakte
ut mot ham, visnet, og han kunde ikke dra den til
sig igjen. 5 Og alteret revnet, og asken spredtes fra
alteret; det var det tegn som den Guds mann hadde
forkynt på Herrens bud. 6 Da tok kongen til orde og sa
til den Guds mann: Bønnfall Herren din Gud og bed for
mig at jeg må kunne dra min hånd til mig igjen! Og den
Guds mann bønnfalt Herren, og kongen kunde dra sin
hånd til sig igjen - den blev som den hadde vært før.
7 Da sa kongen til den Guds mann: Kom hjem med
mig og vederkveg dig og la mig få gi dig en gave! 8
Men den Guds mann sa til kongen: Om du gav mig
halvdelen av ditt hus, vilde jeg dog ikke gå hjem til dig;
på dette sted vil jeg hverken ete brød eller drikke vann.
9 For dette bud fikk jeg av Herren: Du skal hverken ete
brød eller drikke vann, og du skal ikke vende tilbake
den vei du gikk. 10 Så tok han avsted en annen vei og
vendte ikke tilbake den vei han var kommet til Betel.
11 I Betel bodde det en gammel profet; hans sønn kom
og fortalte ham alt det som den Guds mann den dag
hadde gjort i Betel, og de ord han hadde talt til kongen.
Da de hadde fortalt sin far dette, 12 spurte han dem:
Hvad vei tok han? For hans sønner hadde sett hvad
vei han hadde tatt den Guds mann som var kommet
fra Juda. 13 Da sa han til sine sønner: Sal asenet for
mig! Så salte de asenet for ham, og han satte sig på
det 14 og red avsted efter den Guds mann. Han fant
ham sittende under en terebinte, og han sa til ham: Er
du den Guds mann som er kommet fra Juda? Han
svarte: Ja, det er jeg. 15 Da sa han til ham: Kom hjem
med mig og få dig litt mat! 16 Men han sa: Jeg kan
ikke vende tilbake med dig og komme hjem til dig; jeg
vil hverken ete brød eller drikke vann med dig på dette
sted. 17 For det kom et ord til mig fra Herren: Du skal
hverken ete brød eller drikke vann der; du skal ikke gå
tilbake den vei du gikk. 18 Da sa han til ham: Jeg er
også en profet likesom du, og en engel har talt et ord
til mig fra Herren og sagt: Få ham med dig tilbake til
ditt hus, så han kan få sig mat og drikke! Men da han
sa det, løi han for ham. 19 Så vendte han da tilbake
med ham og åt og drakk i hans hus. 20 Men mens
de satt til bords, kom Herrens ord til den profet som
hadde fått ham med sig tilbake, 21 og han ropte til den
Guds mann som var kommet fra Juda: Så sier Herren:
Fordi du var gjenstridig mot Herrens ord og ikke holdt
det bud Herren din Gud gav dig, 22 men vendte tilbake
og åt og drakk på det sted hvorom han hadde sagt til
dig: Du skal hverken ete brød eller drikke vann der, så
skal ditt lik ikke komme i dine fedres grav. 23 Da han
nu hadde ett og drukket, salte han asenet for ham - for
profeten som han hadde fått med sig tilbake. 24 Og
han tok avsted; men på veien kom en løve imot ham
og drepte ham; og hans lik lå slengt bortefter veien,
og asenet stod ved siden av det og løven stod også
ved siden av liket. 25 Da fór det nogen menn forbi; de
så liket som lå slengt bortefter veien, og løven som
stod ved siden av liket; og da de kom til den by hvor
den gamle profet bodde, fortalte de det der. 26 Da
profeten som hadde fått ham med tilbake fra veien,
hørte det, sa han: Det er den Guds mann som var
gjenstridig mot Herrens ord; derfor har Herren gitt ham
i løvens vold, og den har sønderrevet ham og drept
ham efter det ord som Herren hadde talt til ham. 27
Derefter sa han til sine sønner: Sal asenet for mig:
Så salte de det. 28 Og han tok avsted og fant hans
lik slengt bortefter veien og asenet og løven stående
ved siden av liket; løven hadde ikke fortært liket og
heller ikke sønderrevet asenet. 29 Da tok profeten op
liket av den Guds mann og la ham på asenet og førte
ham tilbake; og den gamle profet gikk inn i sin by for
å holde sørgehøitid over ham og begrave ham. 30
Han la hans lik i sin egen grav, og de holdt sørgehøitid
over ham og ropte: Ve, min bror! 31 Da han nu hadde
begravet ham, sa han til sine sønner: Når jeg dør, skal
I begrave mig i den grav hvor den Guds mann ligger
begravet; I skal legge mine ben ved siden av hans ben.
32 For det ord skal gå i opfyllelse som han på Herrens
bud ropte mot alteret i Betel og mot alle offerhaugenes
helligdommer i Samarias byer. 33 Men heller ikke efter
dette vendte Jeroboam om fra sin onde vei, men blev
ved å gjøre hvem han vilde av folket til prester ved
offerhaugene; han fylte alle deres hender som hadde
lyst dertil, så de blev prester ved haugene. 34 Og dette
blev årsak til synd for Jeroboams hus og til at det blev
utryddet og utslettet av jorden.

14 På den tid blev Abia, Jeroboams sønn, syk. 2
Da sa Jeroboam til sin hustru: Stå op og forklæ
dig, så ingen kan se at du er Jeroboams hustru, og gå
så til Silo! Der bor profeten Akia, han som sa om mig
at jeg skulde bli konge over dette folk. 3 Ta med dig ti
brød og nogen kaker og en krukke med honning og gå
inn til ham! Han vil si dig hvorledes det skal gå med
gutten. 4 Og Jeroboams hustru gjorde så; hun stod op
og gikk til Silo og kom til Akias hus. Men Akia kunde
ikke se; for hans øine var stive av alderdom. 5 Men

Herren hadde sagt til Akia: Nu kommer Jeroboams
hustru for å høre hvad du vil si om hennes sønn, for
han er syk; så og så skal du si til henne; men når hun
kommer, vil hun late som hun er fremmed. 6 Da nu
Akia hørte lyden av hennes fottrin i døren, sa han:
Kom inn, Jeroboams hustru! Hvorfor later du som du
er fremmed? Det er pålagt mig å forkynne dig et hårdt
budskap. 7 Gå og si til Jeroboam: Så sier Herren,
Israels Gud: Jeg har ophøiet dig midt iblandt folket og
satt dig til fyrste over mitt folk Israel 8 og revet riket
fra Davids hus og gitt dig det, men du har ikke vært
som min tjener David, som holdt mine bud og fulgte
mig av alt sitt hjerte, så han ikke gjorde annet enn
det som rett var i mine øine; 9 men du har båret dig
verre at enn alle de som har vært før dig, og er gått
avsted og har gjort dig andre guder og støpte billeder
og således vakt min harme, og du har kastet mig bak
din rygg: 10 Derfor vil jeg føre ulykke over Jeroboams
hus og utrydde av Jeroboams ætt alle menn, både
umyndige og myndige i Israel, og jeg vil feie efter
Jeroboams hus, som en feier skarnet bort, inntil det
er aldeles ute med ham. 11 Den av Jeroboams ætt
som dør i byen, skal hundene fortære, og den som
dør på marken, skal himmelens fugler fortære; for så
har Herren talt. 12 Stå nu du op og gå hjem! Så snart
dine føtter treder inn i byen, skal barnet dø. 13 Og
hele Israel skal holde sørgehøitid over ham, og de
skal begrave ham; han er den eneste av Jeroboams
hus som skal komme i grav, fordi han var den eneste
i Jeroboams hus hos hvem det fantes noget som
Herren, Israels Gud, hadde velbehag i. 14 Men Herren
skal opreise sig en konge over Israel som skal utrydde
Jeroboams hus den samme dag. Dog, hvad sier jeg?
Allerede nu er det skjedd. 15 Og Herren skal slå Israel,
så det blir som sivet som vugger hit og dit i vannet,
og han skal rykke Israel op av dette gode land som
han gav deres fedre, og strø dem omkring hinsides
elven, fordi de har gjort sig Astarte-billeder og vakt
Herrens harme. 16 Og han skal gi Israel i fiendevold
for de synders skyld som Jeroboam har gjort, og som
han har fått Israel til å gjøre. 17 Da stod Jeroboams
hustru op og gikk sin vei og kom til Tirsa; i det samme
hun trådte på husets dørtreskel, døde gutten. 18 Og
de begravde ham, og hele Israel holdt sørgehøitid
over ham efter det ord som Herren hadde talt ved sin
tjener, profeten Akia. 19 Hvad som ellers er å fortelle
om Jeroboam, om hans kriger og om hans regjering,
det er opskrevet i Israels kongers krønike. 20 Den
tid Jeroboam var konge, var to og tyve år; så la han
sig til hvile hos sine fedre, og hans sønn Nadab blev
konge i hans sted. 21 Rehabeam, Salomos sønn, var
konge i Juda; han var en og firti år gammel da han blev
konge, og han regjerte sytten år i Jerusalem, den stad
som Herren hadde utvalgt blandt alle Israels stammer
for å la sitt navn bo der; hans mor hette Na'ama og
var fra Ammon. 22 Og Juda gjorde hvad ondt var i
Herrens øine, og med de synder de gjorde, egget de
ham til nidkjærhet mere enn deres fedre hadde gjort.
23 Også de bygget sig offerhauger og gjorde sig støtter
og Astarte-billeder på hver høi bakke og under hvert
grønt tre; 24 der var endog tempel-bolere i landet;
de tok efter de vederstyggelige skikker hos alle de
hedningefolk som Herren hadde drevet bort for Israels
barn. 25 Da hendte det i kong Rehabeams femte år
at Egyptens konge Sisak drog op mot Jerusalem.
26 Og han tok skattene i Herrens hus og skattene
i kongens hus; alt sammen tok han. Han tok også
alle de gullskjold som Salomo hadde latt gjøre. 27
Istedenfor dem lot kong Rehabeam gjøre kobberskjold
og betrodde dem til høvedsmennene for drabantene
som voktet inngangen til kongens hus; 28 og så ofte
kongen gikk inn i Herrens hus, bar drabantene dem
og tok dem så med tilbake til vaktstuen. 29 Hvad
som ellers er å fortelle om Rehabeam og om alt det
han gjorde, er opskrevet i Judas kongers krønike. 30
Mellem Rehabeam og Jeroboam var det krig hele
tiden. 31 Og Rehabeam la sig til hvile hos sine fedre og
blev begravet hos sine fedre i Davids stad. Hans mor
hette Na'ama og var fra Ammon. Hans sønn Abiam
blev konge i hans sted.

15 I kong Jeroboams, Nebats sønns attende år blev
Abiam konge over Juda. 2 Han regjerte tre år i
Jerusalem. Hans mor hette Ma'aka; hun var datter til
Abisalom. 3 Han vandret i alle de synder som hans far
hadde gjort før ham, og hans hjerte var ikke helt med
Herren hans Gud, som hans far Davids hjerte hadde
vært; 4 men for Davids skyld lot Herren hans Gud en
lampe brenne for ham i Jerusalem, idet han opreiste
hans sønn efter ham og lot Jerusalem bli stående, 5
fordi David gjorde hvad rett var i Herrens øine, og i
hele sitt liv ikke vek av fra noget av det han hadde
befalt ham, undtagen det som hendte med hetitten
Uria. 6 Mellem Rehabeam og Jeroboam var det krig
så lenge han levde. 7 Hvad som ellers er å fortelle
om Abiam og om alt det han gjorde, er opskrevet i
Judas kongers krønike. Mellem Abiam og Jeroboam
var det også krig. 8 Og Abiam la sig til hvile hos sine
fedre, og de begravde ham i Davids stad; og hans
sønn Asa blev konge i hans sted. 9 I Jeroboams,
Israels konges tyvende år blev Asa konge over Juda.
10 Han regjerte en og firti år i Jerusalem. Hans mor
hette Ma'aka; hun var datter til Abisalom. 11 Asa
gjorde hvad rett var i Herrens øine, likesom hans far
David hadde gjort. 12 Han drev tempel-bolerne ut av

landet og fikk bort alle de motbydelige avguder som
hans fedre hadde gjort. 13 Han avsatte endog sin
mor Ma'aka fra hennes verdighet, fordi hun hadde
gjort et gruelig avgudsbillede for Astarte; Asa hugg
hennes gruelige avgudsbillede ned og brente det i
Kidrons dal. 14 Men offerhaugene blev ikke nedlagt;
dog var Asas hjerte helt med Herren så lenge han
levde. 15 Han lot de ting hans far hadde helliget, og
dem han selv hadde helliget, føre inn i Herrens hus,
både sølv og gull og andre ting. 16 Mellem Asa og
Baesa, Israels konge, var det krig så lenge de levde.
17 Baesa, Israels konge, drog op mot Juda og bygget
festningsverker i Rama for å hindre enhver fra å dra
fra eller til Asa, Judas konge. 18 Da tok Asa alt det
sølv og gull som var tilbake i skattkammerne i Herrens
hus, og likeså skattene i kongens hus og overgav dem
til sine tjenere; så sendte kong Asa dem til Benhadad,
kongen i Syria, som bodde i Damaskus og var sønn til
Tabrimmon, Hesjons sønn, med de ord: 19 Mellem
mig og dig er det jo et forbund, som det var mellem
min far og din far. Her sender jeg dig en gave av
sølv og gull; bryt nu ditt forbund med Baesa, Israels
konge, så han må dra bort fra mig! 20 Benhadad lød
kong Asa og sendte sine hærførere mot Israels byer
og inntok Ijon og Dan og Abel-Bet-Ma'aka og hele
Kinneret med hele Naftalis land. 21 Da Baesa hørte
det, holdt han op med å bygge festningsverker i Rama
og gav sig til i Tirsa. 22 Men kong Asa opbød hele
Juda - ingen var fritatt - og de førte bort stenene og
tømmeret som Baesa hadde brukt til festningsarbeidet
i Rama; med det bygget kong Asa festningsverker i
Geba i Benjamin og i Mispa. 23 Hvad som ellers er
å fortelle om Asa, om alle hans store gjerninger og
alt det han gjorde, og om de byer han bygget, det er
opskrevet i Judas kongers krønike. Men i sin alderdom
fikk han en sykdom i føttene. 24 Og Asa la sig til hvile
hos sine fedre og blev begravet hos sine fedre i sin
far Davids stad, og hans sønn Josafat blev konge i
hans sted. 25 Nadab, Jeroboams sønn, blev konge
over Israel i Asas, Judas konges annet år, og han
regjerte over Israel i to år. 26 Han gjorde hvad ondt var
i Herrens øine, og vandret på sin fars vei og i hans
synd, den som han hadde fått Israel til å gjøre. 27 Men
Baesa, Akias sønn, av Issakars hus, fikk i stand en
sammensvergelse mot ham; og Baesa slo ham ihjel
ved Gibbeton, som tilhørte filistrene, mens Nadab og
hele Israel holdt Gibbeton kringsatt. 28 Baesa drepte
ham i Asas, Judas konges tredje år og blev så konge i
hans sted. 29 Og da han var blitt konge, slo han hele
Jeroboams hus ihjel; han lot ikke en levende sjel bli
tilbake av Jeroboams hus, men utryddet det efter det
ord som Herren hadde talt ved sin tjener Akia fra Silo;
30 dette skjedde for de synders skyld som Jeroboam
hadde gjort, og som han hadde fått Israel til å gjøre,
og fordi han hadde vakt Herrens, Israels Guds harme.
31 Hvad som ellers er å fortelle om Nadab og om alt
det han gjorde, er opskrevet i Israels kongers krønike.
32 Mellem Asa og Israels konge Baesa var det krig så
lenge de levde. 33 I Asas, Judas konges tredje år blev
Baesa, Akias sønn, konge over hele Israel i Tirsa, og
han var konge i fire og tyve år. 34 Han gjorde hvad
ondt var i Herrens øine, og vandret på Jeroboams vei
og i hans synd, den som han hadde fått Israel til å
gjøre.

16 Og Herrens ord kom til Jehu, Hananis sønn,
om Baesa, og det lød således: 2 Fordi jeg har
ophøiet dig av støvet og satt dig til fyrste over mitt folk
Israel, men du har vandret på Jeroboams vei og fått
mitt folk Israel til å synde, så de vekker min harme
ved sine synder, 3 så vil jeg nu feie efter Baesa og
hans hus og gjøre med ditt hus som med Jeroboams,
Nebats sønns hus. 4 Den av Baesas ætt som dør i
byen, skal hundene fortære, og den av hans ætt som
dør på marken, skal himmelens fugler fortære. 5 Hvad
som ellers er å fortelle om Baesa, om det han gjorde,
og om hans store gjerninger, det er opskrevet i Israels
kongers krønike. 6 Og Baesa la sig til hvile hos sine
fedre og blev begravet i Tirsa, og hans sønn Ela blev
konge i hans sted. 7 Men Herrens ord var ved profeten
Jehu, Hananis sønn, kommet til Baesa og hans hus,
ikke alene for alt det onde han hadde gjort for Herrens
øine, idet han vakte hans harme ved sine henders
verk, så han var lik Jeroboams ætt, men også fordi
han hadde slått denne ætt ihjel. 8 I Judas konge Asas
seks og tyvende år blev Ela, Baesas sønn, konge
over Israel i Tirsa, og han var konge i to år. 9 Hans
tjener Simri, som var høvedsmann for den ene halvdel
av stridsvognene, fikk i stand en sammensvergelse
mot ham. Og da han engang var i Tirsa og drakk sig
drukken hos Arsa, slottshøvdingen i Tirsa, 10 kom
Simri og slo ham ihjel - det var i Judas konge Asas
syv og tyvende år - og så blev han selv konge i hans
sted. 11 Og da han var blitt konge og satt på sin trone,
slo han hele Baesas hus ihjel; han lot ikke en eneste
mann av hans ætt bli i live, hverken hans nærmeste
frender eller hans venner. 12 Således utryddet Simri
hele Baesas hus efter det ord som Herren hadde talt til
Baesa ved profeten Jehu, 13 for alle de synders skyld
som Baesa og hans sønn Ela hadde gjort, og som
de hadde fått Israel til å gjøre, så de vakte Herrens,
Israels Guds harme ved sine tomme guder. 14 Hvad
som ellers er å fortelle om Ela og om alt det han
gjorde, er opskrevet i Israels kongers krønike. 15 I
Judas konge Asas syv og tyvende år blev Simri konge

og regjerte i syv dager i Tirsa, mens folket lå i leir
omkring Gibbeton, som tilhørte filistrene. 16 Da folket
som lå i leir, fikk høre at Simri hadde fått i stand en
sammensvergelse og slått kongen ihjel, gjorde hele
Israel samme dag i leiren hærføreren Omri til konge
over Israel. 17 Så drog Omri med hele Israel op fra
Gibbeton, og de kringsatte Tirsa. 18 Men da Simri så
at byen var inntatt, gikk han inn i borgen i kongens hus
og brente kongens hus av over sitt hode og døde, 19
for de synders skyld som han hadde gjort, idet han
gjorde hvad ondt var i Herrens øine, og vandret på
Jeroboams vei og i den synd som Jeroboam hadde
gjort, så han fikk Israel til å synde. 20 Hvad som ellers
er å fortelle om Simri og om den sammensvergelse
han fikk i stand, det er opskrevet i Israels kongers
krønike. 21 Da delte folket - Israel - sig i to deler; den
ene halvdel av folket holdt med Tibni, Ginats sønn, og
gjorde ham til konge, men den andre halvdel holdt med
Omri. 22 Men de som holdt med Omri, fikk overhånd
over dem som holdt med Tibni, Ginats sønn; og Tibni
døde, og Omri blev konge. 23 I Asas, Judas konges
en og trettiende år blev Omri konge over Israel, og han
var konge i tolv år. I Tirsa regjerte han i seks år. 24 Han
kjøpte Samaria-fjellet av Semer for to talenter sølv;
og han bygget en by på fjellet og kalte den Samaria
efter Semer, som hadde eid fjellet. 25 Men Omri gjorde
hvad ondt var i Herrens øine; han bar sig endog verre
at enn nogen av dem som hadde vært før ham. 26 Han
vandret på alle Jeroboams, Nebats sønns veier og i
hans synder, dem som han hadde fått Israel til å gjøre,
så de vakte Herrens, Israels Guds harme ved sine
tomme guder. 27 Hvad som ellers er å fortelle om Omri,
om det han gjorde, og om de store gjerninger han
utførte, det er opskrevet i Israels kongers krønike. 28
Og Omri la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet
i Samaria, og hans sønn Akab blev konge i hans sted.
29 Akab, Omris sønn, blev konge over Israel i Asas,
Judas konges åtte og trettiende år; og Akab, Omris
sønn, regjerte over Israel i Samaria i to og tyve år.
30 Akab, Omris sønn, gjorde hvad ondt var i Herrens
øine, mere enn nogen av dem som hadde vært før
ham. 31 Og som om det var for lite at han vandret i
Jeroboams, Nebats sønns synder, tok han Jesabel,
datter av sidoniernes konge Etba'al, til hustru og gav
sig til å dyrke Ba'al og tilbede ham. 32 Han opreiste et
alter for Ba'al i det Ba'als-tempel han hadde bygget i
Samaria. 33 Akab gjorde også et Astarte-billede, og
han gjorde ennu mere til å vekke Herrens, Israels
Guds harme; han bar sig verre at enn nogen av de
konger i Israel som hadde vært før ham. 34 I hans
dager bygget Hiel fra Betel Jeriko op igjen; da han la
dets grunnvoll, kostet det ham hans førstefødte sønn
Abiram, og da han satte op dets porter, kostet det ham
hans yngste sønn Segub - efter det ord som Herren
hadde talt ved Josva, Nuns sønn.

17 Da sa tisbitten Elias, en av dem som var flyttet
inn i Gilead, til Akab: Så sant Herren, Israels
Gud, lever, han hvis tjener jeg er: Det skal i disse år
ikke komme dugg eller regn uten efter mitt ord. 2 Og
Herrens ord kom til ham, og det lød således: 3 Gå
herfra og ta veien mot øst og skjul dig ved bekken Krit
østenfor Jordan! 4 Du skal drikke av bekken, og jeg
har befalt ravnene å forsørge dig der. 5 Så gikk han og
gjorde som Herren hadde sagt; han gikk til bekken
Krit østenfor Jordan og opholdt sig der, 6 og ravnene
kom til ham med brød og kjøtt om morgenen og med
brød og kjøtt om aftenen, og han drakk av bekken. 7
Men da det var gått en tid, blev bekken uttørret; for det
kom ikke regn i landet. 8 Da kom Herrens ord til ham,
og det lød således: 9 Stå op og gå til Sarepta, som
hører til Sidon, og bli der! Jeg har befalt en enke der å
forsørge dig. 10 Han stod op og gikk til Sarepta, og da
han kom til byporten, fikk han se en enke som gikk og
sanket ved; han ropte på henne og sa: Hent mig litt
vann i en skål, så jeg kan få drikke! 11 Da hun nu gikk
for å hente det, ropte han efter henne og sa: Ta med et
stykke brød til mig! 12 Da sa hun: Så sant Herren din
Gud lever: Jeg eier ikke en brødskive, men har bare
en håndfull mel i krukken og litt olje i kruset, og nu går
jeg her og sanker et par stykker ved for å gå hjem og
lage det til for mig og min sønn, så vi kan ete det og
så dø. 13 Men Elias sa til henne: Frykt ikke! Gå hjem
og lag det til, som du har sagt! Lag bare først et lite
brød til mig av det og kom ut til mig med det! Siden
kan du så lage til noget for dig og din sønn. 14 For så
sier Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom
og oljekruset ikke fattes olje like til den dag Herren
sender regn over jorden. 15 Og hun gikk og gjorde
som Elias hadde sagt, og de hadde mat, både han og
hun og hennes hus, i lang tid; 16 melkrukken blev ikke
tom, og oljekrukken fattedes ikke olje, efter det ord
som Herren hadde talt gjennem Elias. 17 Men nogen
tid efter hendte det at sønn til konen som eide huset,
blev syk; og hans sykdom blev så svær at det til slutt
ikke mere var livsånde i ham. 18 Da sa hun til Elias:
Hvad har jeg med dig å gjøre, du Guds mann? Du er
kommet til mig for å minne mig om min synd og la min
sønn dø. 19 Han svarte henne: Gi mig din sønn hit! Så
tok han ham fra hennes fang og bar ham op på loftet,
hvor han bodde, og la ham på sin seng. 20 Og han
ropte til Herren og sa: Herre min Gud! Har du da også
ført ulykke over denne enke hos hvem jeg bor som
gjest, ved å la hennes sønn dø? 21 Så strakte han sig
tre ganger bortover barnet og ropte til Herren og sa:

Herre min Gud! La dette barns sjel vende tilbake til det! 22 Og Herren hørte Elias' bønn, og barnets sjel
vendte tilbake, så det blev levende igjen. 23 Og Elias
tok barnet og bar det fra loftet ned i huset og gav det
til dets mor; og han sa: Se, din sønn lever. 24 Da sa
kvinnen til Elias: Nu vet jeg at du er en Guds mann, og
at Herrens ord i din munn er sannhet.

18 Lang tid derefter - i det tredje år - kom Herrens
ord til Elias, og det lød således: Gå og tred
frem for Akab, så vil jeg sende regn over jorden. 2
Og Elias gikk avsted for å trede frem for Akab. Men
hungersnøden var stor i Samaria. 3 Da kalte Akab på
sin slottshøvding Obadja. Men Obadja fryktet Herren
høilig; 4 dengang Jesabel utryddet Herrens profeter,
hadde Obadja tatt hundre profeter og skjult dem i to
huler, femti mann i hver hule, og forsørget dem med
brød og vann. 5 Akab sa da til Obadja: Dra gjennem
landet til alle kilder og bekker! Kanskje vi finner gress,
så vi kan holde liv i hester og mulesler og slipper å
slakte noget av buskapen. 6 Så delte de landet som de
skulde dra igjennem, mellem sig; Akab drog en vei for
sig, og Obadja drog en annen vei for sig. 7 Mens nu
Obadja var på veien, fikk han se Elias som kom imot
ham; han kjente ham igjen og falt ned på sitt ansikt og
sa: Er det du, min herre Elias? 8 Han svarte: Ja, det er
jeg; gå og si til din herre: Elias er her! 9 Men han sa:
Hvad synd har jeg gjort, siden du overgir din tjener i
Akabs hånd, så han dreper mig? 10 Så sant Herren din
Gud lever: Det finnes ikke det folk eller det rike som
min herre ikke har sendt bud til for å opsøke dig; og
når de sa: Han er ikke her, lot han det rike og det folk
sverge på at de ikke hadde funnet dig. 11 Og nu sier
du: Gå og si til din herre: Elias er her! 12 Det vil gå så,
at når jeg nu går fra dig, og Herrens Ånd rykker dig bort
til et sted som jeg ikke vet, og jeg kommer og sier det
til Akab, og han så ikke finner dig, da dreper han mig.
Og din tjener har dog fryktet Herren fra ungdommen
av. 13 Er det ikke blitt min herre fortalt hvad jeg gjorde
dengang Jesabel drepte Herrens profeter? Da skjulte
jeg hundre av Herrens profeter i to huler, femti mann i
hver hule, og forsørget dem med brød og vann. 14
Og nu sier du: Gå og si til din herre: Elias er her! Og
så dreper han mig. 15 Da sa Elias: Så sant Herren,
hærskarenes Gud, lever, han hvis tjener jeg er: Idag
skal jeg trede frem for ham. 16 Så gikk Obadja Akab i
møte og sa det til ham; og Akab gikk Elias i møte. 17
Med det samme Akab fikk se Elias, sa han til ham:
Er det du, du som fører ødeleggelse over Israel? 18
Han svarte: Jeg har ikke ført ødeleggelse over Israel,
men du og din fars hus, fordi I har forlatt Herrens bud
og fulgt Ba'alene. 19 Men send nu bud og la hele
Israel komme sammen til mig på Karmel-fjellet og de
fire hundre og femti Ba'als profeter og de fire hundre
Astartes profeter som eter ved Jesabels bord! 20 Så
sendte Akab bud omkring blandt alle Israels barn og
bød profetene komme sammen til Karmel-fjellet. 21 Da
trådte Elias frem for alt folket og sa: Hvor lenge vil I
halte til begge sider? Dersom Herren er Gud, så følg
ham, og dersom Ba'al er det, så følg ham! Men folket
svarte ham ikke et ord. 22 Og Elias sa til folket: Jeg er
den eneste av Herrens profeter som er blitt tilbake,
mens Ba'als profeter er fire hundre og femti mann. 23
La oss nu få to okser, og la så dem velge sig den ene
okse og hugge den i stykker og legge den på veden,
men de skal ikke tende ild på; og jeg vil stelle til den
andre okse og legge den på veden, men jeg vil ikke
tende ild på. 24 Påkall så I eders guds navn, og jeg vil
påkalle Herrens navn, og det skal være så, at den gud
som svarer med ild, han er Gud. Og alt folket svarte
og sa: Det er rett! 25 Da sa Elias til Ba'als profeter:
Velg nu I eder den ene okse og stell den til først, siden
I er flest, og påkall så eders guds navn! Men I skal
ikke tende ild på. 26 Sa tok de den okse han hadde
gitt dem, og stelte den til og påkalte Ba'als navn fra
morgen til middag og ropte: Ba'al, svar oss! Men det
hørtes ingen røst, og det var ikke nogen som svarte;
og de hinket omkring det alter de hadde gjort. 27 Men
da det var blitt middag, spottet Elias dem og sa: Rop
høiere! Han er jo Gud; han er vel falt i tanker, eller
han er gått avsides eller er ute på reise; kanskje han
sover - så vil han vel våkne. 28 Da ropte de ennu
høiere og flengte sig, som det var deres vis, med sverd
og spyd, til blodet rant nedover dem. 29 Da det led
over middag, raste de til bortimot den tid matofferet
blir frembåret; men det hørtes ingen røst, og det var
ikke nogen som svarte, og ikke nogen som aktet på
dem. 30 Da sa Elias til alt folket: Tred hit til mig! Og alt
folket trådte frem til ham, og han satte i stand Herrens
alter, som var nedrevet. 31 Og Elias tok tolv stener
efter tallet på Jakobs barns stammer, han til hvem
Herrens ord var kommet og hadde lydt således: Israel
skal være ditt navn. 32 Og han bygget av stenene
et alter i Herrens navn og gjorde en grøft rundt om
alteret så stor som til omkring to måls utsæd. 33 Så la
han veden til rette og hugg oksen i stykker og la den
ovenpå veden. 34 Og han sa: Fyll fire krukker med
vann og øs det ut over brennofferet og over veden! Så
sa han: Gjør det en gang til! Og de gjorde det annen
gang! Så sa han: Gjør det tredje gang! Og de gjorde
det tredje gang. 35 Og vannet fløt rundt om alteret, og
han fylte også grøften med vann. 36 Men ved den tid
matofferet blir båret frem, trådte profeten Elias frem og
sa: Herre, Abrahams, Isaks og Israels Gud! La det

idag bli vitterlig at du er Gud i Israel, og at jeg er din
tjener, og at det er på ditt ord jeg har gjort alt dette! 37
Svar mig, Herre, svar mig, så dette folk må kjenne at
du, Herre, er Gud, og at du nu vender deres hjerte
tilbake til dig! 38 Da falt Herrens ild ned og fortærte
brennofferet og veden og stenene og jorden og slikket
op vannet som var i grøften. 39 Og alt folket så det, og
de falt ned på sitt ansikt og sa: Herren, han er Gud!
Herren, han er Gud! 40 Da sa Elias til dem: Grip Ba'als
profeter, la ingen av dem slippe herifra! Og de grep
dem, og Elias førte dem ned til bekken Kison og lot
dem drepe der. 41 Så sa Elias til Akab: Gå nu op og et
og drikk! For jeg hører regnet suse. 42 Da gikk Akab
op for å ete og drikke. Men Elias gikk op på Karmels
topp og bøide sig mot jorden med ansiktet mellem sine
knær. 43 Så sa han til sin dreng: Stig op og se ut mot
havet! Og han steg op og så ut, men sa: Det er ikke
noget å se. Syv ganger sa han: Gå dit igjen! 44 Den
syvende gang sa han: Se, en liten sky, så stor som en
manns hånd, stiger op fra havet. Da sa han: Gå op og
si til Akab: Spenn for og far ned, så ikke regnet skal
opholde dig! 45 Og i en håndvending sortnet himmelen
til med skyer og storm, og det kom et sterkt regn; og
Akab kjørte avsted og for til Jisre'el. 46 Men Herrens
hånd kom over Elias; han omgjordet sine lender og
sprang foran Akab like til Jisre'el.

19 Akab fortalte Jesabel om alt det Elias hadde
gjort, og om alle dem han hadde drept med
sverdet - alle profetene. 2 Da sendte Jesabel bud til
Elias og lot si: Gudene la det gå mig ille både nu og
siden om jeg ikke imorgen på denne tid gjør med ditt
liv som det er gjort med deres liv. 3 Da han hørte det,
gjorde han sig rede og drog bort for å berge livet, og
han kom til Be'erseba, som hører til Juda; der lot han
sin dreng bli tilbake, 4 og selv gikk han en dagsreise
ut i ørkenen; der satte han sig under en gyvelbusk, og
han ønsket sig døden og sa: Det er nok; ta nu mitt liv,
Herre! For jeg er ikke bedre enn mine fedre. 5 Så la
han sig ned og sov inn under en gyvelbusk; da rørte
en engel ved ham og sa til ham: Stå op og et! 6 Og da
han så til, fikk han se at det ved hans hodegjerde lå en
kake, stekt på hete stener, og at det stod en krukke
med vann; og han åt og drakk og la sig ned igjen. 7
Men Herrens engel kom igjen annen gang og rørte
ved ham og sa: Stå op og et! Ellers blir veien dig for
lang. 8 Da stod han op og åt og drakk; og styrket ved
denne mat gikk han firti dager og firti netter, til han
kom til Guds berg, Horeb. 9 Der gikk han inn i hulen
og blev der om natten. Da kom Herrens ord til ham;
han sa til ham: Hvad vil du her, Elias? 10 Han svarte:
Jeg har vært nidkjær for Herren, hærskarenes Gud;
for Israels barn har forlatt din pakt; dine alter har de
revet ned, og dine profeter har de drept med sverdet;
jeg er alene tilbake, og de står mig efter livet. 11 Han
sa: Gå ut og stå på fjellet for Herrens åsyn! Da gikk
Herren forbi der, og det kom en stor og sterk storm
som sønderrev fjell og knuste klipper foran Herren,
men Herren var ikke i stormen; og efter stormen kom
et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet; 12 og
efter jordskjelvet kom en ild, men Herren var ikke i
ilden; og efter ilden kom lyden av en stille susen. 13
Og da Elias hørte den, dekket han sitt ansikt til med
sin kappe og gikk ut og stod ved inngangen til hulen.
Da kom det en røst til ham og sa: Hvad vil du her,
Elias? 14 Han svarte: Jeg har vært nidkjær for Herren,
hærskarenes Gud; for Israels barn har forlatt din pakt;
dine alter har de revet ned, og dine profeter har de
drept med sverdet; jeg er alene lilbake og de står mig
efter livet. 15 Da sa Herren til ham: Gå tilbake igjen og
ta veien til ørkenen ved Damaskus og gå inn i byen og
salv Hasael til konge over Syria! 16 Og Jehu, Nimsis
sønn, skal du salve til konge over Israel, og Elisa,
Safats sønn, fra Abel-Mehola, skal du salve til profet
i ditt sted. 17 Og det skal gå så, at den som slipper
unda Hasaels sverd, skal Jehu drepe, og den som
slipper unda Jehus sverd, skal Elisa drepe. 18 Men jeg
vil la syv tusen bli tilbake i Israel, alle som ikke har
bøid kne for Ba'al, og alle som ikke har kysset ham
med sin munn. 19 Da han nu gikk derfra, møtte han
Elisa, Safats sønn, som holdt på å pløie; tolv par okser
gikk foran ham, og selv var han ved det tolvte par; og
Elias gikk bort til ham og kastet sin kappe over ham.
20 Da forlot han oksene og sprang efter Elias og sa: La
mig først få kysse min far og min mor, så vil jeg følge
dig! Han svarte: Vel, gå hjem! For hvad har jeg vel
gjort med dig? 21 Så forlot han ham og gikk hjem; han
tok de to okser og slaktet dem, og med oksenes åk
kokte han kjøttet og gav det til folket der, og de åt. Så
gjorde han sig rede og fulgte Elias og tjente ham.

20 Kongen i Syria Benhadad samlet hele sin hær,
og to og tretti konger fulgte ham med hester og
vogner; og han drog op og kringsatte Samaria og stred
mot det. 2 Og han sendte bud inn i byen til Akab,
Israels konge, 3 og lot si til ham: Så sier Benhadad:
Ditt sølv og ditt gull hører mig til, og de vakreste av
dine hustruer og barn hører og mig til. 4 Israels konge
svarte og sa: Det er som du sier, min herre konge! Jeg
og alt hvad mitt er, hører dig til. 5 Men sendebudene
kom igjen og sa: Så sier Benhadad: Jeg sendte bud til
dig og lot si: Ditt sølv og ditt gull og dine hustruer og
dine barn skal du gi mig. 6 Men imorgen ved denne tid
sender jeg mine tjenere til dig, og de skal ransake ditt
hus og dine tjeneres huser, og alt som er dine øines

lyst, skal de ta og føre bort med sig. 7 Da kalte Israels
konge alle landets eldste til sig og sa: Nu ser I vel
grant at han bare vil oss ondt! Han sendte bud til mig
og krevde mine hustruer og mine barn, mitt sølv og
mitt gull, og jeg nektet ham det ikke. 8 Da sa alle de
eldste og alt folket til ham: Du må ikke høre på ham og
ikke gi efter. 9 Så sa han til Benhadads sendebud: Si
til min herre kongen: Alt det du første gang sendte bud
til din tjener om, vil jeg gjøre; men dette kan jeg ikke
gjøre. Med dette svar vendte sendebudene tilbake til
ham. 10 Da sendte Benhadad atter bud til ham og lot
si: Gudene la det gå mig ille både nu og siden om
Samarias støv skal kunne fylle nevene på alt det folk
som er i mitt følge. 11 Da svarte Israels konge og sa:
Si til ham: Ikke skulde den som binder sverdet om sig,
rose sig lik den som løser det av sig! 12 Da Benhadad
hørte dette svar, mens han selv og kongene satt og
drakk i løvhyttene, sa han til sine menn: Still eder op!
Og de stilte sig op imot byen. 13 Da trådte en profet
frem til Akab, Israels konge, og sa: Så sier Herren:
Ser du hele denne store mengde? Jeg gir den idag i
din hånd, og du skal kjenne at jeg er Herren. 14 Akab
spurte: Ved hvem? Han svarte: Så sier Herren: Ved
landshøvdingenes menn. Så spurte han: Hvem skal
begynne striden? Han svarte: Du selv. 15 Så mønstret
han landshøvdingenes menn, og de var to hundre
og to og tretti; og efter dem mønstret han alt folket -
alle Israels barn - syv tusen mann. 16 De drog ut om
middagen, mens Benhadad satt og drakk sig drukken i
løvhyttene med de to og tretti konger som var kommet
ham til hjelp. 17 Landshøvdingenes menn drog først
ut; Benhadad sendte folk ut for å speide, og de meldte
ham at det hadde draget krigsfolk ut fra Samaria. 18
Da sa han: Enten de har draget ut i fredelig øiemed,
eller de har draget ut til strid, så grip dem levende! 19
Så drog de da ut fra byen, landshøvdingenes menn
og hæren som fulgte dem, 20 og de hugg ned hver
sin mann; syrerne flyktet, og Israel forfulgte dem; og
Benhadad, kongen i Syria, slapp unda på en hest
sammen med nogen ryttere. 21 Så drog Israels konge
ut og slo hestene og stridsvognene og voldte et stort
mannefall blandt syrerne. 22 Da trådte profeten frem
til Israels konge og sa til ham: Gå nu i gang med å
ruste dig og tenk vel over hvad du skal gjøre! For til
næste år vil kongen i Syria igjen dra op imot dig. 23
Men syrerkongens tjenere sa til ham: Deres guder er
fjellguder, derfor vant de over oss; men strider vi med
dem på sletten, da vinner vi sikkert over dem. 24 Gjør
nu således: Avsett kongene, hver fra sin plass, og
sett stattholdere i deres sted! 25 Og få dig så selv en
hær som er like så stor som den du mistet, og like
så mange hester og vogner, og la oss så stride med
dem på sletten! Da vinner vi sikkert over dem. Og han
lyttet til deres råd og gjorde så. 26 Året efter mønstret
Benhadad syrerne og drog frem til Afek for å stride mot
Israel. 27 Og Israels barn blev mønstret og forsynt med
levnetsmidler og drog ut imot dem; og Israels barn
leiret sig midt imot dem som to små gjeteflokker, men
syrerne opfylte landet. 28 Da trådte den Guds mann
frem og sa til Israels konge: Så sier Herren, sa han:
Fordi syrerne har sagt: Herren er en fjellgud og ikke en
dalgud, så vil jeg gi hele denne store mengde i din
hånd, og I skal kjenne at jeg er Herren. 29 Så lå de nu
i leir midt imot hverandre i syv dager. På den syvende
dag kom det til strid, og Israels barn hugg på én dag
ned hundre tusen mann fotfolk av syrerne. 30 Og de
som blev tilbake, flyktet til Afek og inn i byen; men
muren falt ned over de syv og tyve tusen mann som
var blitt tilbake. Benhadad flyktet også og kom inn i
byen og sprang fra kammer til kammer. 31 Da sa hans
tjenere til ham: Vi har hørt at kongene av Israels hus
er milde konger; la oss legge sekk om våre lender og
rep om våre hoder og gå ut til Israels konge! Kanskje
han lar dig få leve! 32 Så bandt de sekk om sine
lender og rep om sine hoder, og da de kom til Israels
konge, sa de: Din tjener Benhadad sier: La mig få
leve! Han svarte: Er han ennu i live? Han er min bror.
33 Mennene tok dette for et godt varsel, og de søkte
straks å få et ord fra ham som kunde vise om han
mente det så, og de sa: Ja, Benhadad er din bror. Da
sa han: Gå og hent ham! Så kom Benhadad ut til ham,
og han lot ham stige op i sin vogn. 34 Og Benhadad
sa til ham: De byer som min far tok fra din far, vil jeg gi
tilbake, og du kan gjøre dig gater i Damaskus, likesom
min far gjorde i Samaria. Og jeg sa Akab vil på det
vilkår gi dig fri. Så inngikk han et forbund med ham og
gav ham fri. 35 Men en av profetenes disipler sa på
Herrens bud til en annen: Slå mig! Men mannen vilde
ikke slå ham. 36 Da sa han til ham: Fordi du ikke lød
Herrens røst, så skal en løve drepe dig, når du går
bort fra mig. Og da han gikk fra ham, kom en løve imot
ham og drepte ham. 37 Så møtte han en annen mann
og sa: Slå mig! Og mannen slo ham så han blev såret.
38 Derefter gikk profeten og stilte sig på veien for å
møte kongen; men han gjorde sig ukjennelig ved å
legge et bind over sine øine. 39 Da nu kongen kom
forbi, ropte han til kongen: Din tjener hadde draget ut
og var med i striden; men i det samme kom det en
mann frem som førte en annen mann til mig og sa: Ta
vare på denne mann! Blir han borte, skal ditt liv trede i
stedet for hans liv, eller også skal du betale mig en
talent sølv. 40 Men din tjener hadde noget å gjøre her
og der, og så blev mannen borte. Da sa Israels konge
til ham: Du har din dom; du har selv felt den. 41 Da

skyndte han sig og tok bindet fra øinene, og Israels
konge kjente ham og så at han var en av profetene.
42 Profeten sa til ham: Så sier Herren: Fordi du lot
den mann som jeg hadde lyst i bann, slippe dig av
hendene, så skal ditt liv trede i stedet for hans liv og
ditt folk i stedet for hans folk. 43 Så drog Israels konge
hjem mismodig og harm og kom til Samaria.

21 Nogen tid efter hendte det som nu skal fortelles:
Jisre'elitten Nabot hadde en vingård i Jisre'el ved
siden av et slott som tilhørte Akab, kongen i Samaria.
2 Akab talte med Nabot og sa: Gi mig din vingård, så
jeg kan ha den til kjøkkenhave! For den ligger tett ved
mitt hus. Jeg vil gi dig en bedre vingård i stedet for den;
eller om du så synes, vil jeg gi dig så meget i penger
som den er verd. 3 Men Nabot svarte: Herren la det
være langt fra mig å gi dig min fedrene arv. 4 Så gikk
Akab hjem mismodig og harm for det svar jisre'elitten
Nabot hadde gitt ham da han sa: Jeg vil ikke gi dig
min fedrene arv. Og han la sig på sin seng og vendte
ansiktet bort og vilde ikke ete. 5 Da kom hans hustru
Jesabel inn til ham, og hun spurte ham: Hvorfor er du
så mismodig og vil ikke ete? 6 Han svarte: Jeg talte
med jisre'elitten Nabot og sa til ham: Gi mig din vingård
for penger, eller om du ønsker, vil jeg gi dig en annen
vingård i stedet. Men han sa: Jeg vil ikke gi dig min
vingård. 7 Da sa hans hustru Jesabel til ham: Du får
nu vise at du er konge over Israel; stå op, et og vær vel
til mote! Jeg skal sørge for at du får jisre'elitten Nabots
vingård. 8 Så skrev hun et brev i Akabs navn og satte
segl på det med hans signetring; og hun sendte brevet
til de eldste og fornemste i hans by, de som bodde
sammen med Nabot. 9 Og i brevet skrev hun således:
Utrop en faste og la Nabot sitte øverst blandt folket,
10 og la to onde menn sitte midt imot ham, sa de kan
vidne mot ham og si: Du har bannet Gud og kongen.
Før ham så ut og sten ham ihjel! 11 Og mennene i
byen, de eldste og fornemste som bodde i hans by,
gjorde som Jesabel hadde sendt dem bud om, således
som det var skrevet i det brev hun hadde sendt dem.
12 De utropte en faste og lot Nabot sitte øverst blandt
folket, 13 og de to onde menn kom og satte sig midt
imot ham; og de onde menn vidnet mot Nabot i folkets
påhør og sa: Nabot har bannet Gud og kongen. Og
de førte ham utenfor byen og stenet ham ihjel. 14 Så
sendte de bud til Jesabel og lot si: Nabot er blitt stenet
og er død. 15 Med det samme Jesabel hørte at Nabot
var blitt stenet og var død, sa hun til Akab: Stå op og
ta jisre'elitten Nabots vingård i eie, den som han ikke
vilde la dig få for penger! For Nabot lever ikke lenger;
han er død. 16 Da Akab hørte at Nabot var død, stod
han op for å gå ned til Jisre'elitten Nabots vingård og
ta den eie. 17 Men Herrens ord kom til tisbitten Elias,
og det lød således: 18 Gjør dig rede og gå ned og møt
Akab, Israels konge, som bor i Samaria! Nu er han i
Nabots vingård; han er gått der ned for å ta den i eie.
19 Og du skal tale således til ham: Så sier Herren: Har
du nu både myrdet og arvet? Og du skal si til ham: Så
sier Herren: På det sted hvor hundene slikket Nabots
blod, skal hundene også slikke ditt blod. 20 Men Akab
sa til Elias: Har du funnet mig, du min fiende? Han
svarte: Ja, jeg har funnet dig, fordi du har solgt dig
til å gjøre hvad ondt er i Herrens øine. 21 Derfor vil
jeg føre ulykke over dig og feie efter dig og utrydde
alle menn i Akabs hus, både myndige og umyndige
i Israel, 22 og jeg vil gjøre med ditt hus som med
Jeroboams, Nebats sønns hus og med Baesas, Akias
sønns hus, fordi du har vakt min harme, og fordi du har
fått Israel til å synde. 23 Også om Jesabel har Herren
talt og har sagt: Hundene skal fortære Jesabel ved
Jisre'els voll. 24 Den av Akabs hus som dør i byen,
skal hundene fortære, og den som dør på marken, skal
himmelens fugler fortære. 25 Det har aldri vært nogen
som Akab, han som solgte sig til å gjøre hvad ondt
var i Herrens øine, fordi hans hustru Jesabel egget
ham. 26 Hans ferd var overmåte vederstyggelig; han
fulgte de motbydelige avguder, aldeles som amorittene
hadde gjort, de som Herren drev bort for Israels barn.
27 Men da Akab hørte hvad Elias sa, sønderrev han
sine klær og la sekk om sitt legeme og fastet; og han
sov i sekk og gikk stille omkring. 28 Da kom Herrens
ord til tisbitten Elias, og det lød således: 29 Har du
sett at Akab har ydmyket sig for mig? Fordi han har
ydmyket sig for mig, vil jeg ikke la ulykken komme i
hans dager, men i hans sønns dager vil jeg la ulykken
komme over hans hus.

22 Nu holdt de sig rolig i tre år; det var ikke nogen
krig mellem Syria og Israel. 2 Men i det tredje år
hendte det at Josafat, Judas konge, drog ned til Israels
konge. 3 Da sa Israels konge til sine tjenere: Vet I ikke
at Ramot i Gilead hører oss til? Og vi sitter stille og tar
det ikke fra kongen i Syria! 4 Og han sa til Josafat: Vil
du dra med mig i krig til Ramot i Gilead? Josafat svarte
Israels konge: Som du, så jeg, som ditt folk, så mitt
folk, som dine hester, så mine hester. 5 Og Josafat
sa fremdeles til Israels konge: Søk dog først å få vite
hvad Herren sier! 6 Da kalte Israels konge profetene
sammen; det var omkring fire hundre mann; og han
spurte dem: Skal jeg dra i krig mot Ramot i Gilead,
eller skal jeg la det være? De svarte: Dra op! Herren
vil gi det i kongens hånd. 7 Men Josafat sa: Er her
ikke nogen annen Herrens profet, så vi kunde spørre
Herren til råds gjennem ham? 8 Israels konge svarte
Josafat: Der er ennu en mann gjennem hvem vi kan

spørre Herren til råds, men jeg hater ham fordi han ikke
spår godt om mig, men bare ondt, det er Mika, Jimlas
sønn. Josafat sa: Kongen skulde ikke si så! 9 Da kalte
Israels konge på en av hoffolkene og sa: Skynd dig og
hent Mika, Jimlas sønn! 10 Imens satt Israels konge
og Josafat, Judas konge, i kongelig skrud, hver på sin
trone, på en treskeplass ved inngangen til Samarias
port; og alle profetene stod foran dem og fremsa sine
spådommer. 11 Og Sedekias, Kena'anas sønn, gjorde
sig horn av jern og sa: Så sier Herren: Med disse skal
du stange syrerne til du får gjort ende på dem. 12 Og
alle profetene spådde likedan og sa: Dra op til Ramot i
Gilead! Så skal du ha lykke med dig, og Herren skal
gi det i kongens hånd. 13 Og budet som var gått for
å tilkalle Mika, sa til ham: Profetene spår med en
munn godt for kongen; la nu også dine ord stemme
overens med deres og spå godt! 14 Mika svarte: Så
sant Herren lever: Hvad Herren sier til mig, det vil jeg
tale. 15 Da han nu kom til kongen, sa kongen til ham:
Mika! Skal vi dra i krig til Ramot i Gilead, eller skal vi la
det være? Han svarte: Dra op! Så skal du ha lykke
med dig, og Herren skal gi det i kongens hånd. 16
Men kongen sa til ham: Hvor mange ganger skal jeg
besverge dig at du ikke skal tale annet til mig enn
sannhet i Herrens navn? 17 Da sa han: Jeg så hele
Israel spredt utover fjellene likesom en fårehjord som
ikke har hyrde; og Herren sa: Disse har ingen herre; la
dem vende tilbake i fred, hver til sitt hus! 18 Da sa
Israels konge til Josafat: Var det ikke det jeg sa til
dig: Han spår ikke godt om mig, men bare ondt? 19
Men Mika sa: Så hør da Herrens ord! Jeg så Herren
sitte på sin trone og hele himmelens hær stå omkring
ham på hans høire og venstre side. 20 Og Herren sa:
Hvem vil overtale Akab til å dra op til Ramot i Gilead,
så han faller der? Og den ene sa så og den annen
så. 21 Da gikk ånden frem og stilte sig for Herrens
åsyn og sa: Jeg skal overtale ham. Herren spurte ham:
Hvorledes? 22 Han svarte: Jeg vil gå avsted og være
en løgnens ånd i alle hans profeters munn. Da sa
Herren: Ja, du skal overtale ham, og det skal også
lykkes dig; gå avsted og gjør så! 23 Se, nu har Herren
lagt en løgnens ånd i alle disse dine profeters munn,
men Herren har varslet ulykke for dig. 24 Da trådte
Sedekias, Kena'anas sønn, frem og slo Mika på kinnet
og sa: På hvilken vei er Herrens Ånd gått over fra mig
for å tale med dig? 25 Mika svarte: Det skal du få se
den dag du flykter fra kammer til kammer for å skjule
dig. 26 Da sa Israels konge: Ta Mika og før ham tilbake
til byens høvedsmann Amon og til kongesønnen Joas
27 og si: Så sier kongen: Sett ham i fangehuset og la
ham leve på fangekost til jeg kommer uskadd hjem
igjen! 28 Mika sa: Kommer du uskadd hjem igjen, så
har Herren ikke talt gjennem mig. Og han sa: Hør
dette, I folk alle sammen! 29 Så drog Israels konge
og Judas konge Josafat op til Ramot i Gilead. 30 Og
Israels konge sa til Josafat: Jeg vil forklæ mig og så gå
i striden; men ta du dine vanlige klær på! Så forklædde
Israels konge sig og gikk i striden. 31 Men kongen i
Syria hadde befalt sine to og tretti vogn-høvedsmenn: I
skal ikke stride mot nogen, hverken liten eller stor, bare
mot Israels konge. 32 Da nu vogn-høvedsmennene så
Josafat, sa de: Dette er sikkert Israels konge. Og de
vendte sig dit for å stride mot ham. Da satte Josafat i
et høit rop. 33 Og da vogn-høvedsmennene så at det
ikke var Israels konge, vendte de sig fra ham igjen.
34 Men en mann spente sin bue og skjøt på lykke og
fromme og traff Israels konge mellem brynjeskjørtet og
brynjen. Da sa han til sin vognstyrer: Vend om og før
mig ut av hæren! Jeg er såret. 35 Men striden blev
stadig hårdere den dag, og kongen blev holdt opreist i
vognen mot syrerne; men om aftenen døde han, og
blodet av såret fløt ned i vognen. 36 Og ved solens
nedgang gikk der det rop gjennem leiren: Hver mann
hjem til sin by og sitt land! 37 Således døde kongen og
blev ført til Samaria, og de begravde kongen i Samaria.
38 Og da de skylte vognen i dammen ved Samaria,
slikket hundene hans blod, mens skjøgene badet sig
der, efter det ord som Herren hadde talt. 39 Hvad som
ellers er å fortelle om Akab, om alt det han gjorde, og
om det elfenbenshus han bygget, og om alle de byer
han bygget, det er opskrevet i Israels kongers krønike.
40 Og Akab la sig til hvile hos sine fedre, og hans sønn
Akasja blev konge i hans sted. 41 Josafat, Asas sønn,
blev konge over Juda i Akabs, Israels konges fjerde
år. 42 Josafat var fem og tretti år gammel da han blev
konge, og regjerte i Jerusalem i fem og tyve år; hans
mor hette Asuba og var datter av Silhi. 43 Han vandret
i ett og alt på sin far Asas vei; han vek ikke fra den,
men gjorde hvad rett var i Herrens øine. Dog blev
offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved å ofre og
brenne røkelse på haugene. 44 Josafat holdt fred med
Israels konge. 45 Hvad som ellers er å fortelle om
Josafat, om de store gjerninger han gjorde, og om
de kriger han førte, det er opskrevet i Judas kongers
krønike. 46 Han utryddet også av landet de tempel-
bolere som var blitt tilbake i hans far Asas dager. 47
Det var dengang ingen konge i Edom; en stattholder
regjerte der. 48 Josafat hadde ti Tarsis-skib som skulde
gå til Ofir efter gull; men de kom ikke avsted, for nogen
av skibene forliste ved Esjon-Geber. 49 Da sa Akasja,
Akabs sønn, til Josafat: La mine folk fare med dine folk
på skibene! Men Josafat vilde ikke. 50 Og Josafat la
sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine
fedre i sin far Davids stad; og hans sønn Joram blev

konge i hans sted. **51** Akasja, Akabs sønn, blev konge
over Israel i Samaria i Josafats, Judas konges syttende
år og regjerte over Israel i to år. **52** Han gjorde hvad
ondt var i Herrens øine, og vandret på sin fars og sin
mors vei og på Jeroboams, Nebats sønns vei, han
som fikk Israel til å synde; **53** han dyrket Ba'al og tilbad
ham og vakte Herrens, Israels Guds harme, aldeles
som hans far hadde gjort.

2 Kongebok

1 Efter Akabs død falt Moab fra Israel. **2** Akasja falt ut
gjennem gitteret i sin sal i Samaria og blev syk. Da
skikket han nogen sendebud avsted og sa til dem: Gå
og spør Ba'al-Sebub, Ekrons gud, om jeg skal komme
mig av denne sykdom! **3** Men Herrens engel sa til
tisbitten Elias: Gjør dig rede og gå sendebudene fra
Samarias konge i møte og si til dem: Er det fordi det
ingen Gud er i Israel, at I går avsted og spør Ba'al-
Sebub, Ekrons gud? **4** Derfor sier Herren så: Du skal
ikke stige ned fra den seng du er steget op i; du skal
dø. Dermed gikk Elias. **5** Da sendebudene vendte
tilbake til ham, spurte han dem: Hvorfor er I vendt
tilbake? **6** De svarte: En mann kom oss i møte og sa til
oss: Gå tilbake til kongen som har sendt eder, og si til
ham: Så sier Herren: Er det fordi det ingen Gud er
i Israel, at du sender bud for å spørre Ba'al-Sebub,
Ekrons gud? Derfor skal du ikke stige ned fra den
seng du er steget op i; du skal dø. **7** Han spurte dem:
Hvorledes så den mann ut som kom eder i møte og
talte således til eder? **8** De svarte: Det var en mann i
en lodden kjortel, med et lærbelte bundet om lendene.
Da sa han: Det var tisbitten Elias. **9** Og han sendte til
ham en høvedsmann over femti med sine menn; og
han gikk op til ham, der han satt på toppen av fjellet,
og han sa til ham: Du Guds mann! Kongen sier: Kom
ned! **10** Men Elias svarte høvedsmannen over femti:
Er jeg en Guds mann, så fare ild ned fra himmelen og
fortære dig og dine femti mann! Da fór det ild ned fra
himmelen og fortærte ham og hans femti mann. **11** Så
sendte han til ham en annen høvedsmann over femti
med sine menn; og han tok til orde og sa til ham: Du
Guds mann! Så sier kongen: Kom straks ned! **12** Men
Elias svarte dem: Er jeg en Guds mann, så fare ild
ned fra himmelen og fortære dig og dine femti mann!
Da fór Guds ild ned fra himmelen og fortærte ham og
hans femti mann. **13** Så sendte han igjen en tredje
høvedsmann over femti med sine menn; og denne
tredje høvedsmann gikk op til Elias og falt på kne for
ham og bønnfalt ham og sa til ham: Du Guds mann!
La mitt liv og disse dine femti tjeneres liv være dyrt
i dine øine! **14** Ild fór ned fra himmelen og fortærte
begge de første høvedsmenn over femti med sine
menn; men la nu mitt liv være dyrt i dine øine! **15** Da
sa Herrens engel til Elias: Gå ned med ham, og vær
ikke redd ham! Så stod han op og gikk med ham ned til
kongen. **16** Og han sa til ham: Så sier Herren: Fordi du
skikket sendebud og vilde spørre Ba'al-Sebub, Ekrons
gud, som om det ingen Gud var i Israel som du kunde
spørre derom - derfor skal du ikke stige ned fra den
seng du er steget op i; du skal dø. **17** Og han døde
efter det Herrens ord som Elias hadde talt, og Joram
blev konge i hans sted i Judas konge Jorams, Josafats
sønns annet år; for han hadde ikke nogen sønn. **18**
Hvad som ellers er å fortelle om Akasja og det han
gjorde, det er opskrevet i Israels kongers krønike.

2 Dengang Herren vilde ta Elias op til himmelen i en
storm, gikk Elias og Elisa fra Gilgal. **2** Og Elias sa
til Elisa: Bli her! For Herren har sendt mig til Betel.
Men Elisa sa: Så sant Herren lever, og så sant du selv
lever: Jeg forlater dig ikke. Så gikk de ned til Betel. **3**
Da gikk profetenes disipler, som var i Betel, ut til Elisa
og sa til ham: Vet du at Herren idag vil ta din herre bort
fra dig over ditt hode? Han svarte: Ja, jeg vet det; ti
bare stille! **4** Så sa Elias til ham: Elisa, bli her! For
Herren har sendt mig til Jeriko. Men han sa: Så sant
Herren lever, og så sant du selv lever: Jeg forlater
dig ikke. Så kom de til Jeriko. **5** Da gikk profetenes
disipler, som var i Jeriko, frem til Elisa og sa til ham:
Vet du at Herren idag vil ta din herre bort fra dig over
ditt hode? Han svarte: Ja, jeg vet det; ti bare stille!
6 Så sa Elias til ham: Bli her! For Herren har sendt
mig til Jordan. Men han sa: Så sant Herren lever, og
så sant du selv lever: Jeg forlater dig ikke. Så gikk
de begge avsted. **7** Og femti av profetenes disipler
gikk avsted og blev stående midt imot dem langt borte;
men selv stod de begge ved Jordan. **8** Da tok Elias sin
kappe og rullet den sammen og slo på vannet, og det
skilte sig til begge sider, og de gikk begge over på det
tørre. **9** Da de nu var gått over, sa Elias til Elisa: Si
hvad du ønsker jeg skal gjøre for dig før jeg blir tatt
bort fra dig! Elisa sa: La en dobbelt del av din ånd
tilfalle mig! **10** Han svarte: Det er en stor ting du ber
om; hvis du ser mig når jeg blir tatt bort fra dig, skal
du få det du ber om. Ellers får du det ikke. **11** Mens
de så gikk og talte sammen, kom det med én gang
en gloende vogn og gloende hester og skilte dem fra
hverandre; og Elias fór i stormen op til himmelen. **12**
Elisa så det; da ropte han: Min far, min far, Israels
vogner og ryttere! Og han så ham ikke mere. Da tok
han fatt i sine klær og rev dem i to stykker. **13** Så
tok han op Elias' kappe, som var falt av ham, og han
vendte tilbake og stod ved Jordans bredd. **14** Og han
tok Elias' kappe, som var falt av ham, og slo på vannet
og sa: Hvor er Herren, Elias' Gud? Således slo også
Elisa på vannet, så det skilte sig til begge sider, og
han gikk over. **15** Da profetenes disipler i Jeriko, som
stod midt imot ham, så ham gjøre dette, sa de: Elias'
ånd hviler over Elisa. Og de kom ham i møte og bøide
sig til jorden for ham. **16** Og de sa til ham: Der er her
hos dine tjenere femti sterke menn; la dem gå avsted
og lete efter din herre! Kanskje Herrens Ånd har tatt
ham og kastet ham på et eller annet fjell eller i en eller

annen dal. Han svarte: I skal ikke sende nogen avsted.
17 Men da de lenge blev ved å trenge inn på ham, sa
han: Send dem da avsted! Så sendte de femti mann
avsted, og de lette i tre dager, men fant ham ikke. 18
Og de vendte tilbake til ham, mens han ennu opholdt
sig i Jeriko; og han sa til dem: Sa jeg ikke til eder at I
ikke skulde gå? 19 Mennene i byen sa til Elisa: Byen
ligger godt til, som min herre ser; men vannet er dårlig,
og landet lider under for tidlige fødsler. 20 Da sa han:
Hent mig en ny skål og legg salt i den! Så gjorde de
det. 21 Og han gikk ut til det sted hvor vannet vellet
frem, og kastet salt nedi og sa: Så sier Herren: Nu
har jeg gjort dette vann godt; det skal ikke mere volde
død eller for tidlige fødsler. 22 Og vannet blev godt
og har så vært til denne dag, efter det ord som Elisa
hadde talt. 23 Derfra gikk han op til Betel, og mens
han gikk opefter veien, kom det nogen smågutter ut fra
byen; de spottet ham og ropte til ham: Kom her op, din
snauskalle! Kom her op, din snauskalle! 24 Da han så
vendte sig om og fikk se dem, lyste han forbannelse
over dem i Herrens navn; da kom det to bjørner ut av
skogen og sønderrev to og firti av barna. 25 Derfra
gikk han til Karmel-fjellet og vendte derfra tilbake til
Samaria.

3 Joram, Akabs sønn, blev konge over Israel i
Samaria i Judas konge Josafats attende år, og han
regjerte tolv år. 2 Han gjorde hvad ondt var i Herrens
øine, dog ikke som sin far og mor; for han tok bort
den Ba'al-støtte som hans far hadde latt gjøre. 3 Dog
blev han hengende ved Jeroboams, Nebats sønns
synder, de synder som Jeroboam hadde fått Israel til å
gjøre; dem vek han ikke fra. 4 Mesa, kongen i Moab,
hadde meget fe, og han betalte i skatt til Israels konge
hundre tusen lam og ull av hundre tusen værer. 5 Men
da Akab var død, falt kongen i Moab fra Israels konge.
6 Da drog kong Joram ut fra Samaria og mønstret hele
Israel. 7 Så sendte han bud til Judas konge Josafat og
lot si: Moabs konge er falt fra mig; vil du dra med mig
og stride mot Moab? Han svarte: Ja, jeg vil dra med;
som du, så jeg, som ditt folk, så mitt folk, som dine
hester, så mine hester. 8 Og han spurte: Hvilken vei
skal vi dra dit op? Han svarte: Gjennem Edoms ørken.
9 Så drog Israels konge og Judas konge og Edoms
konge avsted, og da de hadde faret syv dagsreiser
omkring, fantes det ikke vann, hverken for hæren eller
for buskapen som de hadde med sig. 10 Da sa Israels
konge: Akk, at Herren har kalt disse tre konger hit for
å gi dem i Moabs hånd! 11 Men Josafat sa: Er det
ikke nogen av Herrens profeter her, så vi kunde spørre
Herren til råds gjennem ham? Da svarte en av Israels
konges tjenere: Elisa, Safats sønn, er her, han som
helte vann over Elias' hender. 12 Så drog Israels konge
og Josafat og Edoms konge ned til ham. 13 Men Elisa
sa til Israels konge: Hvad har jeg med dig å gjøre? Gå
du til din fars profeter og til din mors profeter! Israels
konge svarte ham: Tal ikke så! For Herren har kalt
disse tre konger hit for å gi dem i Moabs hånd. 14 Da
sa Elisa: Så sant Herren, hærskarenes Gud, lever, han
hvis tjener jeg er: Var det ikke for Judas konge Josafats
skyld, så vilde jeg ikke ense dig eller se på dig. 15 Men
hent nu en harpespiller til mig! Da så harpespilleren
spilte på sin harpe, kom Herrens Ånd over ham. 16 Og
han sa: Så sier Herren: Gjør grøft ved grøft i dalen
her! 17 For sa sier Herren: I skal ikke se vind og ikke
se regn, men allikevel skal denne dal fylles med vann,
så I får drikke, både I selv og eders buskap og eders
kløvdyr. 18 Men dette er ikke nok i Herrens øine; han
vil også gi Moab i eders hånd. 19 Og I skal innta hver
fast by og hver storby, og hvert godt tre skal I felle, og
alle vannkilder skal I tilstoppe, og hvert godt stykke
land skal I ødelegge med sten. 20 Og morgenen efter,
ved den tid matofferet blir båret frem, da kom det vann
fra Edoms-kanten, og landet fyltes med vann. 21 Da
moabittene fikk høre at kongene hadde draget op for å
stride mot dem, blev de alle kalt sammen, så mange
som på nogen måte kunde bære våben, og de stilte
sig op ved grensen. 22 Men tidlig om morgenen, da
solen gikk op over vannet, så det ut for moabittene
som om vannet foran dem var rødt som blod. 23 Og de
sa: Det er blod; kongene har gjort ende på hverandre
og slått hverandre ihjel. Nu til plyndring, moabitter! 24
Men da de kom til Israels leir, reiste Israelittene sig
og slo moabittene, som flyktet for dem, og de trengte
inn i landet og slo atter moabittene. 25 De rev ned
byene, og på hvert godt stykke land kastet de hver
sin sten og fylte det op, og hver vannkilde tilstoppet
de, og hvert godt tre felte de, så det ikke blev levnet
annet enn stenene i Kir-Hareset; og denne by omringet
slyngekasterne og skjøt på den. 26 Da Moabs konge
så at striden blev ham for hård, tok han med sig syv
hundre våbenføre menn og vilde bryte igjennem på
den kant hvor Edoms konge stod; men de kunde ikke.
27 Da tok han sin førstefødte sønn, som skulde bli
konge i hans sted, og ofret ham som brennoffer på
muren. Da kom det en stor vrede over Israel, og de
brøt op derfra og vendte tilbake til sitt land.

4 En kvinne som var hustru til en av profetenes
disipler, ropte til Elisa og sa: Din tjener, min mann,
er død, og du vet at din tjener fryktet Herren; og nu
kommer en som han stod i gjeld til, og vil ta begge
mine sønner til træler. 2 Elisa sa til henne: Hvad kan
jeg gjøre for dig? Si mig: Hvad har du i huset? Hun
svarte: Din tjenerinne har intet annet i huset enn en

krukke med salve-olje. 3 Da sa han: Gå til alle dine
naboer og be om å få låne hjem nogen tomme kar,
bare ikke for få! 4 Gå så inn og lukk døren efter dig og
dine sønner og hell oljen i alle karene, og efter hvert
som de blir fulle, skal du sette dem bort. 5 Og hun
gikk fra ham og lukket døren efter sig og sine sønner;
de bar karene frem til henne, og hun helte i. 6 Og
da karene var fulle, sa hun til sin sønn: Bær ennu
et kar frem til mig! Men han svarte: Det er ikke flere
kar. Da stanset oljen. 7 Så kom hun og fortalte det
til den Guds mann, og han sa: Gå og selg oljen og
betal din gjeld; så kan du og dine sønner leve av det
som blir tilovers. 8 En dag gikk Elisa over til Sunem;
en velstående kvinne som bodde der, nødde ham til
å ete hos sig; og så ofte han siden drog der forbi,
tok han inn der og fikk sig mat. 9 Engang sa hun til
sin mann: Hør her, jeg vet at han som jevnlig drar
forbi oss, er en hellig Guds mann. 10 La oss gjøre et
lite tak-kammer med murvegger og sette inn der en
seng for ham og et bord og en stol og en lysestake;
når han så kommer til oss, kan han ta inn der. 11 Så
kom han dit en dag og tok inn i tak-kammeret og la
sig der. 12 Og han sa til sin dreng Gehasi: Kall på
den sunamittiske kone som bor her! Så kalte han på
henne, og hun trådte frem for ham. 13 Han hadde sagt
til ham: Si til henne: Nu har du hatt all denne uro for
vår skyld; hvad kan jeg gjøre for dig? Er det noget
jeg kan tale til kongen om for dig eller til hærføreren?
Hun svarte: Jeg bor jo her midt iblandt mitt folk. 14
Så sa han: Hvad kan jeg da gjøre for henne? Gehasi
svarte: Jo, hun har ingen sønn, og hennes mann er
gammel. 15 Da sa han: Kall på henne! Så kalte han på
henne, og hun trådte frem i døren. 16 Da sa han: Til
næste år ved denne tid skal du holde en sønn i dine
armer. Men hun sa: Nei, min herre, du som er en Guds
mann! Lyv ikke for din tjenerinne! 17 Og kvinnen blev
fruktsommelig og fødte en sønn det følgende år nettop
på den tid som Elisa hadde sagt henne. 18 Da barnet
blev større, hendte det en dag at han gikk ut til sin far,
som var ute hos høstfolkene. 19 Og han sa til sin far:
Mitt hode! Mitt hode! Da sa faren til sin dreng: Bær
ham hjem til hans mor! 20 Og han tok ham og bar ham
hjem til hans mor, og han satt på hennes kne til om
middagen; da døde han. 21 Hun gikk op og la ham på
den Guds manns seng og lukket efter ham og gikk
ut. 22 Så kalte hun på sin mann og sa: Send en av
drengene til mig med en aseninne! Så vil jeg skynde
mig avsted til den Guds mann og så komme tilbake.
23 Han sa: Hvorfor vil du gå til ham idag? Det er jo
hverken nymåne eller sabbat. Men hun sa: La mig
bare gå! 24 Så lot hun aseninnen sale og sa til sin
dreng: Led den og gå avsted, stans mig ikke mens jeg
rider, uten jeg sier dig til! 25 Så drog hun avsted og
kom til den Guds mann på Karmel-fjellet. Da den Guds
mann så henne et stykke borte, sa han til sin dreng
Gehasi: Se, der kommer konen fra Sunem. 26 Spring
henne nu i møte og si til henne: Står det vel til med dig
og med din mann og med barnet? Hun svarte: Ja, det
står vel til. 27 Men da hun kom op på fjellet til den
Guds mann, omfavnet hun hans føtter; da gikk Gehasi
frem og vilde støte henne bort, men den Guds mann
sa: La henne være! For hun har en stor hjertesorg;
men Herren har skjult det for mig og ikke latt mig få
vite det. 28 Hun sa: Har jeg vel bedt min herre om en
sønn? Sa jeg ikke: Du må ikke narre mig? 29 Da sa
han til Gehasi: Omgjord dine lender og ta min stav i
hånden og gå avsted! Møter du nogen, så hils ikke på
ham, og hilser nogen på dig, så svar ham ikke, og legg
min stav på guttens ansikt. 30 Men guttens mor sa: Så
sant Herren lever, og så sant du selv lever: Jeg forlater
dig ikke. Da stod han op og fulgte med henne. 31
Gehasi gikk i forveien og la staven på guttens ansikt;
men det hørtes ikke en lyd og viste sig ikke noget tegn
til at han merket noget. Så vendte han tilbake og gikk
Elisa i møte og fortalte ham det og sa: Gutten våknet
ikke. 32 Og da Elisa kom til huset, fikk han se at gutten
lå død på hans seng. 33 Så gikk han inn og lukket
døren til og bad til Herren. 34 Derefter steg han op
og la sig over barnet med sin munn mot dets munn
og sine øine mot dets øine og sine hender på dets
hender, og da han således bøide sig over barnet, blev
dets legeme varmt. 35 Så stod han op igjen og gikk en
gang frem og tilbake i kammeret; derefter steg han
atter op og bøide sig over gutten; da nøs gutten syv
ganger og slo øinene op. 36 Da kalte han på Gehasi
og sa: Kall på den sunamittiske kone! Han kalte på
henne, og da hun kom inn til ham, sa han: Ta din sønn!
37 Og hun kom og falt ned for hans føtter og bøide
sig til jorden; så tok hun sin sønn og gikk ut. 38 Elisa
vendte tilbake til Gilgal; det var dengang hungersnød i
landet, og da profetenes disipler engang satt der hos
ham, sa han til sin dreng: Sett den store gryte over og
kok en rett mat for profetenes disipler! 39 Da gikk en
av dem ut på marken for å sanke urter, og han fant
en vill slyngplante og sanket av den ville gresskar,
sin kappe full, og da han kom inn, skar han dem op i
matgryten; for de kjente ikke til dem. 40 Så øste de op
for mennene forat de skulde ete; men da de begynte å
ete av retten, skrek de op og ropte: Det er død i gryten,
du Guds mann! Og de kunde ikke ete. 41 Da sa han:
Hent noget mel! Og han kastet det i gryten og sa: Øs
op for folket, så de kan få ete! Og da var det ikke mere
noget skadelig i gryten. 42 Engang kom det en mann
fra Ba'al-Salisa og han hadde med til den Guds mann

brød som var bakt av førstegrøden, tyve byggbrød, og
nyhøstet korn i sin pose. Da sa Elisa: Gi det til folket,
så de kan få ete! 43 Men hans tjener sa: Hvorledes
kan jeg sette dette frem for hundre mann? Han svarte:
Gi det til folket, så de kan få ete! For så sier Herren:
De skal ete og få tilovers. 44 Så satte han det frem for
dem, og de åt og fikk tilovers efter Herrens ord.

5 Na'aman, den syriske konges hærfører, hadde
meget å si hos sin herre og var høit aktet, for
ved ham hadde Herren gitt Syria seier; han var en
veldig krigsmann, men spedalsk. 2 Syrerne hadde
engang gjort et herjetog og bortført en liten pike som
fange fra Israels land; og hun tjente nu hos Na'amans
hustru. 3 Hun sa til sin frue: Bare min herre var hos
profeten i Samaria! Da skulde nok han fri ham fra
hans spedalskhet. 4 Na'aman gikk inn til sin herre og
fortalte ham det og sa: Så og så har piken fra Israels
land sagt. 5 Da sa kongen i Syria: Dra dit, så vil jeg
sende et brev til Israels konge. Han drog avsted og
tok med sig ti talenter sølv og seks tusen sekel gull
og ti festklædninger. 6 Han overgav brevet til Israels
konge, og i det stod det: Når nu dette brev kommer til
dig, så vil du se at jeg har sendt min tjener Na'aman
til dig, forat du skal fri ham fra hans spedalskhet. 7
Da Israels konge hadde lest brevet, sønderrev han
sine klær og sa: Er jeg Gud, så jeg kan døde og gjøre
levende, siden han sender bud til mig og vil at jeg skal
fri en mann fra hans spedalskhet? Nu ser I vel grant
at han søker en leilighet til strid med mig. 8 Men da
Elisa, den Guds mann, hørte at Israels konge hadde
sønderrevet sine klær, sendte han bud til kongen og
lot si: Hvorfor har du sønderrevet dine klær? La ham
komme til mig! Så skal han kjenne at der er en profet i
Israel. 9 Så kom Na'aman med sine hester og sin vogn
og holdt ved døren til Elisas hus. 10 Og Elisa sendte et
bud ut til ham og lot si: Gå og bad dig syv ganger i
Jordan! Så skal ditt kjøtt bli friskt igjen, og du skal bli
ren. 11 Da blev Na'aman vred og drog bort og sa: Jeg
tenkte at han vilde komme ut til mig og stå frem og
påkalle Herrens, sin Guds navn og føre sin hånd frem
og tilbake over det syke sted og ta bort spedalskheten.
12 Er ikke elvene ved Damaskus, Abana og Parpar,
bedre enn alle Israels vann? Kunde jeg ikke bade mig
i dem og bli ren? Og han vendte om og drog bort i
vrede. 13 Men hans tjenere trådte frem og talte til
ham og sa: Min far! Dersom profeten hadde pålagt dig
noget svært, vilde du da ikke ha gjort det? Hvor meget
mere når han bare sier til dig: Bad dig, så skal du bli
ren! 14 Da drog han ned og dukket sig syv ganger i
Jordan efter den Guds manns ord; og hans kjøtt blev
friskt som på en liten gutt, og han blev ren. 15 Og han
vendte tilbake til den Guds mann med hele sitt følge,
og da han kom dit, trådte han frem for ham og sa: Nu
vet jeg at det ikke er nogen Gud på hele jorden uten i
Israel; sa ta nu imot en gave av din tjener! 16 Men han
sa: Så sant Herren lever, han hvis tjener jeg er: Jeg tar
ikke imot noget. Og han bad ham inntrengende om å
ta imot, men han vilde ikke. 17 Da sa Na'aman: Siden
du ikke vil, så la dog din tjener få så meget jord som et
par mulesler kan bære! For din tjener vil ikke mere
ofre brennoffer eller slaktoffer til andre guder, men til
Herren alene. 18 Men én ting tilgi Herren din tjener:
Når min herre går inn Rimmons hus for å tilbede der,
og han støtter sig til min hånd, og jeg kaster mig ned
der i Rimmons hus, så la Herren din tjener få tilgivelse
for dette at jeg kaster mig ned i Rimmons hus! 19 Han
svarte ham: Dra bort i fred! Så drog han fra ham, men
da han var kommet et stykke på veien, 20 da tenkte
Gehasi, den Guds mann Elisas dreng: Min herre har
spart denne syrer Na'aman og ikke tatt imot av ham
det han hadde hatt med sig; så sant Herren lever,
vil jeg springe efter ham og få noget av ham. 21 Så
skyndte Gehasi sig efter Na'aman; og da Na'aman så
en springe efter ham, steg han i hast ned av vognen
og gikk ham i møte og sa: Står alt vel til? 22 Han sa:
Ja, men min herre har sendt mig og lar si: Just nu er
det kommet to unge menn til mig fra Efra'im-fjellene,
to av profetenes disipler; gi dem en talent sølv og to
festklædninger! 23 Na'aman svarte: Vær så snild og ta
to talenter! Og han bad ham inntrengende og knyttet
to talenter sølv inn i to punger og tok to festklædninger
og overgav det til to av sine drenger, og de bar det
foran ham; 24 men da han kom til bakken, tok han det
av deres hånd og gjemte det i huset, og han bad farvel
med mennene, og de drog sin vei. 25 Og selv gikk han
inn og trådte frem for sin herre. Da spurte Elisa ham:
Hvor kommer du fra, Gehasi? Han svarte: Din tjener
har ikke vært noget sted. 26 Men han sa til ham: Var
jeg ikke til stede i ånden da mannen vendte om fra
sin vogn og gikk dig i møte? Er det nu tid til å ta imot
sølv og få sig klær og oljetrær og vingårder og småfe
og storfe og tjenere og tjenestepiker? 27 Derfor skal
Na'amans spedalskhet henge ved dig og ved din ætt til
evig tid. Så gikk han ut fra ham og var spedalsk, hvit
som sne.

6 Profetenes disipler sa til Elisa: Huset som vi sitter
i her hos dig, er for trangt for oss. 2 La oss få gå til
Jordan og der hente hver sin bjelke og så bygge oss
et hus der som vi kan holde til i! Han svarte: Ja, gjør
det! 3 Da sa en av dem: Vær så snild og gå med dine
tjenere! Han svarte: Ja, jeg skal gå med. 4 Så gikk han
med dem, og da de kom til Jordan, tok de til å felle
trær. 5 Men da en av dem felte sin bjelke, falt øksen i

vannet; da ropte han: Å, min herre, den var enda lånt.
6 Da sa den Guds mann: Hvor falt den? Han viste ham
stedet; da hugg han av et stykke tre og kastet det dit
ned og fikk øksen til å flyte op. 7 Og han sa: Ta den
op! Så rakte mannen ut hånden og tok den. 8 Kongen
i Syria lå i krig med Israel; og han rådførte sig med
sine menn og sa: På det og det sted vil jeg slå leir. 9
Men den Guds mann sendte bud til Israels konge og
lot si: Ta dig i vare for å dra forbi dette sted! For der vil
syrerne dra ned. 10 Så sendte Israels konge folk til det
sted som den Guds mann hadde nevnt for ham og
advart ham for, og han tok sig i vare der. Dette hendte
ikke bare en gang, men flere ganger. 11 Kongen i Syria
blev meget urolig over dette; han kalte sine menn til
sig og sa til dem: Kan I ikke si mig hvem det er av
våre folk som holder med Israels konge? 12 Da sa en
av hans menn: Det har sig ikke så, herre konge; det
er Elisa, profeten i Israel, som åpenbarer for Israels
konge hvert ord du taler i ditt sovekammer. 13 Han sa:
Gå og se å få rede på hvor han er, så jeg kan sende
folk dit og la ham hente! Da det så blev meldt ham at
han var i Dotan, 14 sendte han hester og vogner og en
stor hær dit; de kom der om natten og omringet byen.
15 Og da den Guds manns tjener tidlig om morgenen
gikk ut, fikk han se at en hær med hester og vogner
omringet byen. Da sa hans dreng til ham: Å, min herre,
hvad skal vi gjøre? 16 Han svarte: Vær ikke redd! De
som er med oss, er flere enn de som er med dem. 17
Og Elisa bad og sa: Herre! Oplat hans øine, så han
kan se! Og Herren oplot drengens øine, og han fikk se
at fjellet var fullt av gloende hester og vogner rundt
omkring Elisa. 18 Da så syrerne kom ned til ham, bad
Elisa til Herren og sa: Slå dette folk med blindhet! Og
han slo dem med blindhet, som Elisa hadde bedt om.
19 Da sa Elisa til dem: Dette er ikke den rette vei og
ikke den rette by; følg mig, så skal jeg føre eder til den
mann I leter efter. Så førte han dem til Samaria. 20
Og da de kom inn i Samaria, sa Elisa: Herre, oplat
deres øine, så de kan se! Og Herren oplot deres øine,
og de fikk se at de var midt i Samaria. 21 Da Israels
konge så dem, sa han til Elisa: Skal jeg hugge dem
ned, min far, skal jeg hugge dem ned? 22 Han svarte:
Du skal ikke hugge dem ned; hugger du vel ned dem
som du gjør til fanger med ditt sverd og din bue? Sett
brød og vann for dem, så de kan ete og drikke og så
vende tilbake til sin herre! 23 Da lot han stelle til et
måltid for dem, og de åt og derefter lot han dem fare,
vendte tilbake til sin herre. Siden kom det ikke mere
syriske herjeflokker inn i Israels land. 24 Nogen tid
efter samlet kongen i Syria Benhadad hele sin hær og
drog op og kringsatte Samaria. 25 Og mens de holdt
Samaria kringsatt, blev det så stor hungersnød i byen
at til sist hodet av et asen kostet åtti sekel sølv, og
fjerdedelen av en kab duemøkk fem sekel sølv. 26
Og da Israels konge engang gikk omkring på muren,
ropte en kvinne til ham: Hjelp, herre konge! 27 Han
svarte: Når Herren ikke vil hjelpe dig, hvorfra skulde
da jeg hente hjelp til dig? Fra treskeplassen eller fra
vinpersen? 28 Og kongen spurte henne: Hvad fattes
dig? Hun svarte: Denne kvinne sa til mig: Kom hit med
din sønn, så vil vi ete ham idag, og imorgen vil vi ete
min sønn. 29 Så kokte vi min sønn og åt ham. Dagen
efter sa jeg til henne: Kom nu hit med din sønn, så
vil vi ete ham. Men hun gjemte bort sin sønn. 30 Da
kongen hørte det som kvinnen fortalte, sønderrev han
sine klær, som han gikk der omkring på muren; da fikk
folket se at han hadde sekk innenfor på sitt legeme. 31
Og han sa: Gud la det gå mig ille både nu og siden,
om Elisas, Safats sønns hode skal bli sittende på ham
idag! 32 Mens Elisa satt i sitt hus, og de eldste satt
der hos ham, sendte kongen en mann dit foran sig;
men før budet kom til ham, sa han til de eldste: Ser I
at denne mordersønn har sendt bud hit for å ta mitt
hode? Se nu til å stenge døren når budet kommer, og
trykke ham tilbake med den! Høres ikke allerede lyden
av hans herres trin efter ham? 33 Mens han ennu talte
med dem, kom budet ned til ham. Da sa han: Se for
en ulykke det er kommet fra Herren! Hvorfor skulde jeg
lenger bie på Herren?

7 Da sa Elisa: Hør Herrens ord! Så sier Herren:
Imorgen ved denne tid skal et mål fint mel være
å få for en sekel og likeså to mål bygg for en sekel
i Samarias port. 2 Men den høvedsmann hvis hånd
kongen støttet sig på, svarte den Guds mann: Om så
Herren gjorde luker på himmelen, hvorledes skulde
slikt kunne hende? Han svarte: Du skal få se det med
egne øine, men ikke få ete derav. 3 Foran byporten var
det fire spedalske menn; de sa til hverandre: Hvorfor
skal vi bli sittende her til vi dør? 4 Sier vi: Vi vil gå
inn i byen, så er det hungersnød i byen, og vi må dø
der, og blir vi sittende her, må vi også dø; så kom nu
og la oss gå over til syrernes leir! Lar de oss leve, så
lever vi, og dreper de oss, sa dør vi. 5 Så stod de op
i aftenskumringen for å gå inn i syrernes leir; og da
de kom til utkanten av syrernes leir, fantes det ikke
en mann der. 6 For Herren hadde latt syrernes leir
høre lyd av vogner og hester, lyden av en stor hær; da
sa de til hverandre: Du skal se Israels konge har leid
hetittenes konger og Egyptens konger mot oss til å
overfalle oss. 7 Og de brøt op i aftenskumringen og
flyktet; de forlot sine telt og sine hester og asener, hele
leiren som den stod der, og flyktet for å berge livet. 8
Da nu de spedalske kom til utkanten av leiren, gikk de
inn i et telt og åt og drakk, og de tok sølv og gull og

klær der og gikk bort og skjulte det; derefter vendte de
tilbake og gikk inn i et annet telt og tok hvad der var, og
gikk bort og skjulte det. 9 Men så sa de til hverandre:
Det er ikke rett det vi gjør; idag kan vi bære frem et
gledelig budskap; tier vi stille og venter til morgenen
gryr, så faller det skyld på oss; så kom nu og la oss gå
inn og melde det i kongens hus! 10 Så kom de og ropte
til vakten ved byporten og fortalte det og sa: Vi kom til
syrernes leir; det var ikke en mann å se eller lyden
av et menneske å høre, men hestene og asenene
stod bundet, og teltene var som de pleier å være. 11
Portvokterne ropte det ut, og det blev meldt helt inn i
kongens hus. 12 Da stod kongen op om natten og
sa til sine menn: Jeg skal si eder hvad syrerne har
gjort mot oss; de vet at vi lider hunger, derfor har de
draget ut av leiren for å skjule sig på marken og tenker
som så: Når de nu drar ut av byen, så griper vi dem
levende, og så kan vi komme inn i byen. 13 Men en
av hans menn svarte: La nogen av dine folk ta fem
av de hester som ennu er tilbake her i byen! Det kan
jo ikke gå dem verre enn hele mengden av israelitter
som ennu er tilbake her, eller verre enn hele mengden
av israelitter som er omkommet. Og la oss så sende
dem avsted, så får vi se! 14 Da tok de to vogner med
hester for, og kongen sendte dem efter syrernes hær
og sa: Dra avsted og se hvordan det har sig! 15 Så
drog de efter dem like til Jordan og fant hele veien full
av klær og andre ting som syrerne hadde kastet fra
sig da de i angst ilte avsted; og sendebudene vendte
tilbake og meldte det til kongen. 16 Så gikk folket ut og
plyndret syrernes leir; da blev et mål fint mel å få for en
sekel og likeså to mål bygg for en sekel, efter Herrens
ord. 17 Kongen hadde satt den høvedsmann hvis hånd
han støttet sig på, til å ha opsyn med porten; men
folket trådte ham ned i porten, så han døde, således
som den Guds mann hadde sagt - som han hadde
sagt dengang kongen kom ned til ham. 18 For da den
Guds mann sa til kongen: Imorgen ved denne tid skal
to mål bygg være å få for en sekel og likeså et mål
fint mel for en sekel i Samarias port, 19 da svarte
høvedsmannen den Guds mann: Om så Herren gjorde
luker på himmelen, hvorledes skulde det kunne gå
således til? Han svarte: Du skal få se det med egne
øine, men ikke få ete derav. 20 Og således gikk det
ham; folket trådte ham ned i porten, så han døde.

8 Elisa sa til den kvinne hvis sønn han hadde gjort
levende: Gjør dig rede og dra bort med hele ditt
hus og ophold dig på et eller annet fremmed sted! For
Herren har kalt på hungersnøden, og den kommer
også over landet og skal vare i syv år. 2 Og kvinnen
gjorde sig rede og gjorde efter den Guds manns ord;
hun drog bort med hele sitt hus og opholdt sig som
fremmed i filistrenes land i syv år. 3 Men da syv år
var gått, vendte kvinnen tilbake fra filistrenes land; og
hun gikk avsted for å be kongen om hans hjelp til å få
igjen sitt hus og sin jord. 4 Kongen holdt da på å tale
med Gehasi, den Guds manns dreng, og sa: Fortell
mig om alle de store gjerninger Elisa har gjort! 5 Og
just som han fortalte kongen at han hadde gjort den
døde levende, kom den kvinne hvis sønn han hadde
gjort levende, og bad kongen om hans hjelp til å få
sitt hus og sin jord. Da sa Gehasi: Herre konge! Her
er kvinnen, og her er hennes sønn som Elisa gjorde
levende. 6 Så spurte kongen kvinnen, og hun fortalte
ham det; og kongen lot henne få en av hoffolkene
med sig og sa: Sørg for at hun får igjen alt det som
hører henne til, og alt hvad hennes jord har kastet av
sig fra den dag hun forlot landet, og til nu! 7 Elisa
kom til Damaskus mens kongen i Syria Benhadad lå
syk. Da det blev fortalt kongen at den Guds mann var
kommet dit, 8 sa han til Hasael: Ta en gave med dig
og gå den Guds mann i møte og spør Herren gjennem
ham om jeg skal komme mig av denne sykdom! 9 Så
drog Hasael ham i møte og tok en gave med sig av
det beste som fantes i Damaskus, så meget som firti
kameler kunde bære; og han kom og stod frem for
ham og sa: Din sønn Benhadad, kongen i Syria, har
sendt mig til dig og lar spørre: Skal jeg komme mig av
denne sykdom? 10 Elisa svarte: Gå du bare og si til
ham: Du skal leve. Men Herren har latt mig se at han
skal dø. 11 Og den Guds mann holdt sine øine festet
på ham overmåte lenge og begynte å gråte. 12 Da sa
Hasael: Hvorfor gråter min herre? Han svarte: Fordi
jeg vet at du skal gjøre Israels barn meget ondt; deres
festninger skal du sette ild på, deres unge menn skal
du drepe med sverdet, deres små barn skal du knuse,
og deres fruktsommelige kvinner skal du opskjære. 13
Hasael sa: Hvad er din tjener, den hund, at han skulde
gjøre så store ting? Elisa svarte: Herren har latt mig se
dig som konge over Syria. 14 Så forlot han Elisa og
kom til sin herre; han spurte ham: Hvad sa Elisa til
dig? Han svarte: Han sa til mig at du skal leve. 15 Men
dagen efter tok han et teppe og dyppet det i vann og
bredte det over hans ansikt, og han døde; og Hasael
blev konge i hans sted. 16 I Israels konge Jorams,
Akabs sønns femte år, mens Josafat ennu var konge i
Juda, blev Joram, Josafats sønn, konge i Juda. 17
Han var to og tretti år gammel da han blev konge,
og regjerte åtte år i Jerusalem. 18 Han vandret på
Israels kongers vei, likesom Akabs hus hadde gjort, for
han hadde en datter av Akab til hustru, og han gjorde
hvad ondt var i Herrens øine. 19 Men Herren vilde
ikke ødelegge Juda for sin tjener Davids skyld, fordi
han hadde lovt ham at han vilde la en lampe brenne

for ham og hans sønner gjennem alle tider. 20 I hans
dager falt Edom fra Juda og tok sig en konge. 21 Da
drog Joram over til Sa'ir med alle sine stridsvogner;
han brøt op om natten og slo edomittene, som hadde
omringet ham, og høvedsmennene over deres vogner;
men folket flyktet til sine hjem. 22 Således falt Edom
fra Juda og har vært skilt fra dem til den dag idag;
på samme tid falt også Libna fra. 23 Hvad som ellers
er å fortelle om Joram og om alt det han gjorde, er
opskrevet i Judas kongers krønike. 24 Og Joram la
sig til hvile hos sine fedre og blev begravet hos sine
fedre i Davids stad; og hans sønn Akasja blev konge i
hans sted. 25 I Israels konge Jorams, Akabs sønns
tolvte år, blev Akasja, Jorams sønn, konge i Juda. 26
Akasja var to og tyve år gammel da han blev konge,
og regjerte ett år i Jerusalem; hans mor hette Atalja og
var en datter av Israels konge Omri. 27 Han vandret
på samme vei som Akabs hus og gjorde hvad ondt
var i Herrens øine, likesom Akabs hus; for han var
en slektning av Akabs hus. 28 Sammen med Joram,
Akabs sønn, drog han ut i krig mot Hasael, kongen
i Syria, og stred mot ham ved Ramot i Gilead. Men
syrerne såret Joram. 29 Da vendte kong Joram tilbake
for å la sig læge i Jisre'el for de sår syrerne hadde
slått ham ved Rama da han stred mot Syrias konge
Hasael; og Judas konge Akasja, Jorams sønn, drog
ned til Jisre'el for å se til Joram, Akabs sønn, fordi han
var syk.

9 Profeten Elisa kalte på en av profetenes disipler
og sa til ham: Omgjord dine lender og ta denne
oljekrukke i din hånd og gå til Ramot i Gilead! 2 Når
du kommer dit, skal du opsøke Jehu, sønn av Nimsis
sønn Josafat, og gå så inn og be ham stå op der han
sitter blandt sine brødre, og før ham inn i det innerste
kammer. 3 Ta så oljekrukken og hell den ut over hans
hode og si: Så sier Herren: Jeg har salvet dig til konge
over Israel! Så skal du åpne døren og flykte og ikke
dryge. 4 Så gikk den unge mann - den unge profet - til
Ramot i Gilead. 5 Og da han kom dit, så han hærens
høvedsmenn sitte der; og han sa: Jeg har noget å si
dig, høvedsmann! Da sa Jehu: Hvem av alle oss her?
Han svarte: Dig, høvedsmann! 6 Da stod han op og
gikk inn i huset, og han helte oljen ut over hans hode
og sa til ham: Så sier Herren, Israels Gud: Jeg har
salvet dig til konge over Herrens folk, over Israel. 7
Du skal gjøre ende på din herre Akabs hus, for jeg vil
hevne mine tjenere profetenes blod og alle Herrens
tjeneres blod på Jesabel. 8 Og hele Akabs hus skal
gå til grunne; jeg vil utrydde alle menn av Akabs ætt,
både myndige og umyndige, i Israel. 9 Jeg vil gjøre
med Akabs hus som med Jeroboams, Nebats sønns
hus, og med Baesas, Akias sønns hus. 10 Og Jesabel
skal hundene fortære på Jisre'els mark, og ingen skal
begrave henne. Så åpnet han døren og flyktet. 11 Da
Jehu kom ut til sin herres menn, spurte de ham: Står
alt vel til? Hvorfor kom denne gale mann til dig? Han
svarte: I kjenner jo mannen og hans underlige tanker.
12 Men de sa: Du taler ikke sant; si oss hvad det er!
Da sa han: Så og så talte han til mig og sa: Så sier
Herren: Jeg har salvet dig til konge over Israel. 13
Da skyndte de sig og tok hver sin kappe og la dem
under ham på trappetrinene; og de støtte i basunen og
ropte: Jehu er konge! 14 Således fikk Jehu, sønn av
Nimsis sønn Josafat, en sammensvergelse i stand mot
Joram - Joram hadde med hele Israel ligget på vakt
ved Ramot i Gilead mot kongen i Syria Hasael; 15 men
selv var kong Joram vendt tilbake for å la sig læge
i Jisre'el for de sår syrerne hadde slått ham da han
stred mot Syrias konge Hasael. - Og Jehu sa: Hvis I
så synes, så la ingen rømme og slippe ut av byen, så
han kunde gå avsted og kunngjøre det i Jisre'el! 16 Så
steg Jehu op i sin vogn og drog til Jisre'el, for Joram lå
syk der; og Judas konge Akasja hadde draget der ned
for å se til Joram. 17 Vekteren som stod på tårnet i
Jisre'el, ropte da han så Jehu komme med sin flokk:
Jeg ser en flokk som kommer. Da sa Joram: Ta og
send en rytter for å møte dem og spørre: Kommer I
med fred? 18 Rytteren drog ham i møte og sa: Så
sier kongen: Kommer I med fred? Jehu svarte: Hvad
kommer det dig ved? Vend om og følg mig! Vekteren
meldte det og sa: Budet har nådd frem til dem, men
kommer ikke tilbake. 19 Da sendte han en annen
rytter, og da han kom til dem, sa han: Så sier kongen:
Kommer I med fred? Jehu svarte: Hvad kommer det
dig ved? Vend om og følg mig! 20 Vekteren meldte
det og sa: Han har nådd frem til dem, men kommer
ikke tilbake. Efter måten de farer frem på, ser det ut
som det kunde være Jehu, Nimsis sønn; for han farer
frem som en rasende. 21 Da sa Joram: Spenn for! Og
de spente for hans vogn; og Israels konge Joram og
Judas konge Akasja drog ut, hver på sin vogn; de drog
Jehu i møte og traff ham på jisre'elitten Nabots mark.
22 Da Joram fikk øie på Jehu, spurte han: Kommer du
med fred, Jehu? Han svarte: Hvorledes kan du tale
om fred så lenge din mor Jesabel holder på med sitt
horelevnet og sine mange trolldomskunster? 23 Da
vendte Joram om og flyktet, og han ropte til Akasja:
Det er forræderi, Akasja! 24 Men Jehu grep sin bue
med hånden og skjøt Joram mellem armene, så pilen
gikk ut gjennem hjertet, og han sank ned i sin vogn. 25
Da sa Jehu til sin høvedsmann Bidkar: Ta og kast ham
inn på jisre'elitten Nabots mark! Kom i hu hvorledes
jeg og du red sammen efter hans far Akab, og Herren
uttalte dette ord mot ham: 26 Sannelig, Nabots blod og

hans sønners blod så jeg igår, sier Herren, og jeg vil
gjengjelde dig det på denne mark, sier Herren. Så ta
nu og kast ham inn på marken efter Herrens ord! 27
Da Judas konge Akasja så det, flyktet han og tok veien
til havehuset; men Jehu satte efter ham og ropte: Slå
også ham ned! Og de slo ham ned i hans vogn i Gur-
kleven ved Jibleam, og han flyktet til Megiddo og døde
der. 28 Hans tjenere kjørte ham til Jerusalem, og de
begravde ham i hans grav hos hans fedre i Davids
stad. 29 Men Akasja var blitt konge over Juda i Jorams,
Akabs sønns ellevte år. 30 Så kom Jehu til Jisre'el;
og da Jesabel hørte det, sminket hun sine øine og
smykket sitt hode og så ut gjennem vinduet. 31 Og da
Jehu kom inn gjennem porten, ropte hun: Kommer du
med fred, du Simri som slo din herre ihjel? 32 Men
han så op mot vinduet og sa: Hvem holder med mig?
Hvem? Da så to, tre hoffmenn ut gjennem vinduet.
33 Han ropte: Styrt henne ned! Da styrtet de henne
ned, og hennes blod sprutet opefter veggen og på
hestene, og han lot hestene tråkke henne ned. 34 Så
gikk han inn, og da han hadde ett og drukket, sa han:
Se efter denne forbannede kvinne og begrav henne!
For hun er kongedatter. 35 Men da de gikk avsted for
å begrave henne, fant de ikke annet av henne enn
hjerneskallen og føttene og hendene. 36 De vendte
tilbake og fortalte ham det; da sa han: Dette er det
ord som Herren talte gjennem sin tjener tisbitten Elias
da han sa: På Jisre'els mark skal hundene fortære
Jesabels kjøtt, 37 og Jesabels lik skal bli som møkk på
jorden på Jisre'els mark, så ingen skal kunne si: Dette
er Jesabel.

10 Akab hadde sytti sønner i Samaria; og Jehu
skrev brever og sendte dem til Samaria, til de
øverste i Jisre'el, de eldste, og til de formyndere som
Akab hadde innsatt for sine sønner; i brevene stod
det: 2 Når nu dette brev kommer til eder, I som har
eders herres sønner hos eder, og som råder over
vognene og hestene og en fast by og våbnene, 3 så
utse eder den beste og mest skikkede blandt eders
herres sønner og sett ham på hans fars trone og strid
for eders herres hus! 4 Men de blev meget forferdet og
sa: De to konger holdt ikke stand mot ham; hvorledes
skulde da vi kunne det? 5 Så sendte slottshøvdingen
og høvdingen over byen og de eldste og formynderne
bud til Jehu og lot si: Vi er dine tjenere, og alt hvad du
sier til oss, vil vi gjøre; vi vil ikke gjøre nogen til konge;
gjør du hvad du finner for godt! 6 Da skrev han atter et
brev til dem, og i det stod det: Dersom I holder med
mig og vil lyde mitt bud, så hugg hodet av eders herres
sønner og kom til mig i Jisre'el imorgen ved denne
tid! Men kongens sønner, sytti i tallet, bodde hos de
store i byen, som opfostret dem. 7 Da nu brevet kom
til dem, tok de kongens sønner og drepte dem, sytti
i tallet, og la deres hoder i kurver og sendte dem til
ham i Jisre'el. 8 Da budet kom og meldte ham at de
var kommet med kongesønnenes hoder, sa han: Legg
dem i to hauger foran inngangen til porten til imorgen!
9 Og om morgenen gikk han ut og trådte frem og sa
til alt folket: I er uten skyld! Det er jeg som har fått i
stand en sammensvergelse mot min herre og drept
ham; men hvem har slått alle disse ihjel? 10 Nu ser I
at ikke noget av det som Herren har talt mot Akabs
hus, faller til jorden; men Herren har gjort det som han
talte gjennem sin tjener Elias. 11 Så slo Jehu ihjel alle
som var tilbake av Akabs hus i Jisre'el, og alle hans
stormenn og hans kjenninger og hans prester; han
lot ikke nogen bli i live eller slippe unda. 12 Siden
gjorde Jehu sig rede og drog avsted til Samaria. Og
da han underveis kom til Bet-Eked-Haro'im, 13 møtte
han Judas konge Akasjas brødre. Han spurte dem:
Hvem er I? De svarte: Vi er brødre av Akasja og er på
vei ned for å hilse på kongens barn og dronningens
barn. 14 Da sa han: Grip dem levende! Så grep de
dem levende og drepte dem ved brønnen i Bet-Eked,
to og firti i tallet; han lot ikke en av dem bli i live. 15
Da han så drog derfra, traff han på Jonadab, Rekabs
sønn, som kom ham i møte, og han hilste på ham
og sa til ham: Mener du det like så opriktig med mig
som jeg med dig? Jonadab svarte: Ja. Er det så sa
Jehu, da gi mig din hånd! Da gav han ham hånden; og
han lot ham stige op til sig i vognen. 16 Og han sa:
Følg med mig og se hvor nidkjær jeg er for Herren! Så
lot han ham kjøre på sin vogn. 17 Og da han kom til
Samaria, slo han ihjel alle som var tilbake av Akabs
hus i Samaria, til han hadde utryddet det, efter det ord
som Herren hadde talt til Elias. 18 Siden samlet Jehu
alt folket og sa til dem: Akab har dyrket Ba'al lite, Jehu
vil dyrke ham meget. 19 Så kall nu alle Ba'als profeter,
alle hans tjenere og alle hans prester hit til mig, ikke
en må mangle! For jeg vil holde en stor slaktofferfest
for Ba'al; hver den som ikke møter, skal late livet. Men
dette gjorde Jehu med svik for å utrydde Ba'als tjenere.
20 Så sa Jehu: Hold en hellig festforsamling for Ba'al!
Da utropte de en sådan fest. 21 Og Jehu sendte bud
omkring i hele Israel, og alle Ba'als tjenere kom; det
var ikke nogen som lot være å komme. Og de gikk
inn i Ba'als hus, og Ba'als hus blev fullt fra ende til
annen. 22 Så sa han til den som hadde tilsyn med
klædekammeret: Hent frem klædninger for alle Ba'als
tjenere! Og han hentet klædningene frem til dem. 23
Da nu Jehu sammen med Jonadab, Rekabs sønn, kom
til Ba'als hus, sa han til Ba'als tjenere: Se nøie efter
at det ikke er nogen av Herrens tjenere her iblandt
eder, men bare Ba'als-tjenere! 24 Så gikk de inn for å

ofre slaktoffer og brennoffer, og Jehu stilte åtti mann
utenfor huset og sa: Hvis nogen slipper unda av de
menn som jeg overgir i eders hender, skal det bøtes liv
for liv. 25 Da de var ferdig med å ofre brennofferet, sa
Jehu til drabantene og livvakten: Gå inn, slå dem ihjel,
la ikke en slippe ut! Så slo de dem med sverdets egg,
og drabantene og livvakten kastet dem ut og gikk til
Ba'als-husets by. 26 Og de bar ut støttene i Ba'als hus
og brente dem op, 27 og Ba'als egen støtte rev de ned;
og Ba'als hus rev de ned og gjorde det til vannhuser,
som er der den dag idag. 28 Således utryddet Jehu
Ba'al av Israel. 29 Men fra Jeroboams, Nebats sønns
synder, som han hadde fått Israel til å gjøre, vek Jehu
ikke - fra gullkalvene i Betel og Dan. 30 Herren sa til
Jehu: Fordi du har gjort til gagns hvad rett var i mine
øine, og gjort mot Akabs hus alt det jeg vilde, så skal
dine sønner til fjerde ledd sitte på Israels trone. 31
Men Jehu gav ikke akt på å vandre i Herrens, Israels
Guds lov av alt sitt hjerte; han vek ikke fra Jeroboams
synder, som han hadde fått Israel til å gjøre. 32 Ved
denne tid begynte Herren å løsrive stykker av Israel;
Hasael slo dem på hele Israels grense 33 og tok på
østsiden av Jordan hele Gileads land, gadittene og
rubenittene og manassittene, like fra Aroer ved Arnon-
åen, både Gilead og Basan. 34 Hvad som ellers er å
fortelle om Jehu, om alt det han gjorde og alle hans
store gjerninger, det er opskrevet i Israels kongers
krønike. 35 Og Jehu la sig til hvile hos sine fedre, og
han blev begravet i Samaria; og hans sønn Joakas
blev konge i hans sted. 36 Den tid Jehu var konge
over Israel i Samaria, var åtte og tyve år.

11 Da Akasjas mor Atalja fikk vite at hennes sønn
var død, tok hun sig for å utrydde hele den
kongelige ætt. 2 Men Akasjas søster Joseba, kong
Jorams datter, tok Joas, Akasjas sønn, og førte ham
hemmelig bort fra kongesønnene som skulde drepes,
og førte ham og hans amme inn i sengekammeret.
Således skjulte de ham for Atalja, så han ikke blev
drept. 3 Siden var han hos henne i Herrens hus
og blev holdt skjult i seks år, mens Atalja regjerte i
landet. 4 Men i det syvende år sendte Jojada bud
efter livvaktens høvedsmenn og lot dem komme inn
til sig i Herrens hus og gjorde en pakt med dem og
tok dem i ed der i Herrens hus og viste dem kongens
sønn. 5 Og han bød dem og sa: Hør nu hvad I skal
gjøre: Den ene tredjedel av eder skal tiltrede vakten på
sabbaten og holde vakt ved kongens hus, 6 og den
annen tredjedel i Surporten og den tredje tredjedel i
porten bak drabantene; således skal I holde vakt ved
huset og avstenge det; 7 men de to deler av eder,
de som treder av på sabbaten, de skal holde vakt i
Herrens hus hos kongen. 8 I skal stille eder rundt
omkring kongen, hver mann med våben i hånd, og
den som vil trenge inn i rekkene, skal drepes; I skal
være om kongen, bade når han går ut, og når han går
inn. 9 Høvedsmennene gjorde aldeles som presten
Jojada bød dem; de tok hver sine menn, både dem
som tiltrådte på sabbaten, og dem som trådte av på
sabbaten, og kom til presten Jojada. 10 Og presten
gav høvedsmennene de spyd og skjold som hadde
tilhørt kong David, og som var i Herrens hus. 11 Og
drabantene stod opstilt, hver mann med våben i hånd,
fra husets høire side til husets venstre side bortimot
alteret og bortimot huset rundt omkring kongen. 12 Så
førte han kongesønnen ut og satte kronen på ham
og overgav ham vidnesbyrdet, og de gjorde ham til
konge og salvet ham; og de klappet i hendene og
ropte: Kongen leve! 13 Da Atalja hørte drabantenes
og folkets rop, gikk hun inn i Herrens hus til folket.
14 Der fikk hun se at kongen stod på forhøiningen,
som skikk var, og høvedsmennene og trompetblåserne
stod hos ham, og hele folkemengden gledet sig og
støtte i trompetene; da sønderrev Atalja sine klær
og ropte: Oprør, oprør! 15 Men presten Jojada bød
høvedsmennene, dem som var satt over hæren, og sa
til dem: Før henne ut mellem rekkene, og om nogen
følger henne, så drep ham med sverd! For presten
hadde sagt: Hun må ikke drepes i Herrens hus! 16 Så
gjorde de plass for henne til begge sider, og hun gikk
den vei som hestene pleier å kjøre inn til kongens hus;
og der blev hun drept. 17 Og Jojada gjorde en pakt
mellem Herren og kongen og folket at de skulde være
Herrens folk, og en pakt mellem kongen og folket. 18
Og hele folkemengden gikk inn i Ba'als hus og rev det
ned; hans altere og hans billeder knuste de aldeles,
og Ba'als prest Mattan drepte de foran alterne. Og
presten satte folk til å ha tilsyn med Herrens hus. 19
Så tok han med sig høvedsmennene og livvakten og
drabantene og hele folkemengden, og de førte kongen
ned fra Herrens hus og gikk inn i kongens hus gjennem
drabantenes port; og han satte sig på kongetronen. 20
Og hele folkemengden gledet sig, og byen var rolig;
men Atalja hadde de drept med sverd i kongens hus.
21 Joas var syv år gammel da han blev konge.

12 I Jehus syvende år blev Joas konge, og han
regjerte i Jerusalem i firti år; hans mor hette
Sibja og var fra Be'erseba. 2 Joas gjorde hvad rett var
i Herrens øine, hele tiden, så lenge presten Jojada
veiledet ham. 3 Dog blev offerhaugene ikke nedlagt;
folket blev ved å ofre og brenne røkelse på haugene.
4 Joas sa til prestene: Alle penger som kommer inn
til Herrens hus som hellige gaver, både pengene fra
dem som kommer med i manntallet, og utløsnings-
pengene for folk efter det verd som fastsettes for hver

enkelt, og alle de penger som nogen av fri vilje kommer
med til Herrens hus, 5 dem skal prestene ta imot,
hver av sine kjenninger, og de skal bøte husets brøst
overalt hvor det finnes nogen brøst. 6 Men i kong
Joas' tre og tyvende år hadde prestene ennu ikke bøtt
husets brøst. 7 Da kalte kong Joas presten Jojada
og prestene til sig og sa til dem: Hvorfor bøter I ikke
husets brøst? Nu skal I ikke lenger ta imot penger av
eders kjenninger, men gi dem fra eder til å bøte husets
brøst med. 8 Og prestene samtykte i at de ikke skulde
ta imot penger av folket og heller ikke gi sig av med å
bøte husets brøst. 9 Så tok presten Jojada en kiste og
boret et hull i dens lokk og satte den ved alteret på
høire side, der hvor folk går inn i Herrens hus, og i den
la prestene som hadde vakt ved dørtreskelen, alle de
penger som kom inn til Herrens hus. 10 Og når de så
at det var mange penger i kisten, gikk kongens skriver
og yppersteprestenen dit op og knyttet dem inn og tellet
de penger som fantes i Herrens hus. 11 Så overgav de
pengene som de hadde veid, til dem som forestod
arbeidet og hadde tilsyn med Herrens hus; og de gav
dem igjen ut til tømmermennene og bygningsmennene
som arbeidet på Herrens hus, 12 og til murerne og
stenhuggerne og likeså til innkjøp av tre og hugne
stener for å bøte Herrens huses brøst og i det hele til
alt som blev gitt ut for å sette huset i stand. 13 Men
det blev ikke gjort sølvfat eller kniver eller skåler til å
sprenge blod med eller trompeter eller noget slags
kar av gull eller sølv til Herrens hus for de penger
som kom inn til Herrens hus, 14 men de overgav
dem til dem som forestod arbeidet, og de brukte dem
til å sette Herrens hus i stand. 15 Og det blev ikke
holdt regnskap med de menn til hvem pengene blev
overgitt forat de skulde gi dem til dem som utførte
arbeidet; for de fór redelig frem. 16 Men skyldoffer-
og syndofferpengene kom ikke inn til Herrens hus; de
tilfalt prestene. 17 På den tid drog Syrias konge Hasael
op og stred mot Gat og inntok det; derefter satte han
sig fore å dra op mot Jerusalem. 18 Da tok Judas
konge Joas alle de hellige ting som hans fedre Josafat
og Joram og Akasja, Judas konger, hadde helliget, og
dem han selv hadde helliget, og alt det gull som fantes
i skattkammerne i Herrens hus og i kongens hus, og
sendte det til Syrias konge Hasael. Da drog han bort
og gikk ikke mot Jerusalem. 19 Hvad som ellers er å
fortelle om Joas og om alt det han gjorde, er opskrevet
i Judas kongers krønike. 20 Hans tjenere reiste sig
og fikk i stand en sammensvergelse og drepte Joas i
Millo-huset, som går ned til Silla; 21 det var Josakar,
Sim'ats sønn, og Josabad, Somers sønn, hans tjenere,
som drepte ham. Da han var død, begravde de ham
hos hans fedre i Davids stad; og hans sønn Amasja
blev konge i hans sted.

13 I Judas konge Joas', Akasjas sønns tre og
tyvende år blev Joakas, Jehus sønn, konge
over Israel i Samaria, og han regjerte i sytten år. 2
Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, og fulgte
Jeroboam, Nebats sønn, i hans synder, som han
hadde fått Israel til å gjøre; dem vek han ikke fra. 3 Da
optendtes Herrens vrede mot Israel, og han gav dem i
den syriske konge Hasaels og hans sønn Benhadads
hånd hele tiden. 4 Men Joakas bønnfalt Herren, og
Herren hørte ham, fordi han så Israels trengsel; for
syrernes konge trengte dem. 5 Og Herren gav Israel
en frelser, så de slapp ut av syrernes herredømme, og
Israels barn bodde i sine hjem som før. 6 Allikevel
vek de ikke fra Jeroboams huses synder, som han
hadde fått Israel til å gjøre; i dem vandret de; ja, endog
Astarte-billedet blev stående i Samaria. 7 Herren
bønnhørte Joakas for han hadde ikke levnet Joakas
flere folk enn femti hestfolk og ti vogner og ti tusen
fotfolk; for kongen i Syria hadde ødelagt dem og
tresket dem til støv. 8 Hvad som ellers er å fortelle
om Joakas, om alt det han gjorde, og om hans store
gjerninger, det er opskrevet i Israels kongers krønike.
9 Og Joakas la sig til hvile hos sine fedre, og han blev
begravet i Samaria; og hans sønn Joas blev konge i
hans sted. 10 I Judas konge Joas' syv og trettiende år
blev Joakas' sønn Joas konge over Israel i Samaria, og
han regjerte i seksten år. 11 Han gjorde hvad ondt var i
Herrens øine; han vek ikke fra nogen av Jeroboams,
Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til
å gjøre; dem vandret han i. 12 Hvad som ellers er å
fortelle om Joas, om alt det han gjorde, og om hans
store gjerninger, hvorledes han stred mot Judas konge
Amasja, det er opskrevet i Israels kongers krønike. 13
Og Joas la sig til hvile hos sine fedre, og Jeroboam
satte sig på hans trone. Joas blev begravet i Samaria
hos Israels konger. 14 Da Elisa var falt i den sykdom
som han døde av, kom Israels konge Joas ned til ham
og bøide sig gråtende over ham og sa: Min far, min
far! Israels vogner og ryttere! 15 Da sa Elisa til ham:
Hent en bue og nogen piler! Så hentet han en bue og
nogen piler til ham. 16 Og han sa til Israels konge:
Legg din hånd på buen! Og han la sin hånd på den. Og
Elisa la sine hender på kongens hender. 17 Så sa han:
Lukk op vinduet mot øst! Og han lukket det op. Da sa
Elisa: Skyt! Så skjøt han. Da sa han: En frelsens pil fra
Herren, en frelsens pil mot syrerne! Du skal slå syrerne
i Afek og gjøre ende på dem. 18 Så sa han: Ta pilene!
Og han tok dem. Da sa han til Israels konge: Slå på
jorden! Og han slo tre ganger; så holdt han op. 19 Da
blev den Guds mann vred på ham og sa: Du burde ha

slått fem eller seks ganger; da hadde du slått syrerne
og gjort ende på dem; men nu skal du bare slå syrerne
tre ganger. 20 Så døde Elisa, og de begravde ham.
Ved årets begynnelse pleide moabittiske herjeflokker å
falle inn i landet. 21 Så hendte det mens de var i ferd
med å begrave en mann, at de fikk se en herjeflokk;
da kastet de mannen ned i Elisas grav, og med det
samme mannen rørte ved Elisas ben, blev han levende
igjen og reiste sig op på sine føtter. 22 Kongen i Syria
Hasael hadde trengt Israel så lenge Joakas levde. 23
Men Herren var dem nådig og forbarmet sig over dem
og vendte sig til dem for den pakts skyld som han
hadde gjort med Abraham, Isak og Jakob; han vilde
ikke ødelegge dem, og han kastet dem ennu ikke bort
fra sitt åsyn. 24 Men da kongen i Syria Hasael var død,
og hans sønn Benhadad var blitt konge i hans sted, 25
tok Joas, Joakas' sønn, de byer som Hasael hadde
tatt fra hans far Joakas i krigen, tilbake fra Benhadad,
Hasaels sønn. Tre ganger slo Joas ham og tok tilbake
de byer som hadde hørt Israel til.

14 I Israels konge Joas', Joakas' sønns annet år
blev Amasja konge; han var sønn av Judas
konge Joas. 2 Han var fem og tyve år gammel da
han blev konge, og regjerte ni og tyve år i Jerusalem;
hans mor hette Joaddan og var fra Jerusalem. 3 Han
gjorde hvad rett var i Herrens øine, men ikke som hans
stamfar David; han gjorde aldeles som sin far Joas. 4
Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved å
ofre og brenne røkelse på haugene. 5 Så snart han
hadde fått kongedømmet fast i sin hånd, slo han ihjel
dem av sine tjenere som hadde slått ihjel hans far
kongen. 6 Men mordernes barn drepte han ikke, efter
det som er skrevet i Mose lovbok, hvor Herren har gitt
dette bud: Foreldre skal ikke lide døden for sine barns
skyld, og barn ikke lide døden for sine foreldres skyld;
men enhver skal dø for sin egen synd. 7 Han slo Edom
i Saltdalen, ti tusen mann, og inntok Sela og kalte det
Jokte'el, som det heter den dag idag. 8 På den tid
sendte Amasja bud til Israels konge Joas, sønn av
Joakas, Jehus sønn, og lot si: Kom, la oss prøve styrke
med hverandre! 9 Men Israels konge Joas sendte bud
til Judas konge Amasja og svarte: Tornebusken på
Libanon sendte bud til sederen på Libanon og lot si:
La min sønn få din datter til hustru! Men de ville dyr
på Libanon fór frem og trådte tornebusken ned. 10
Du har slått Edom, og derfor er du blitt overmodig;
la dig nøie med den ære og bli hjemme! Hvorfor vil
du kalle ulykken ned over dig, så du går til grunne,
både du og Juda med dig? 11 Men Amasja hørte ikke
på ham. Da drog Israels konge Joas op, og han og
Judas konge Amasja prøvde styrke med hverandre
ved Bet-Semes, som hører til Juda. 12 Og Judas menn
blev slått av Israels menn, og de flyktet hver til sitt
hjem; 13 men Judas konge Amasja, sønn av Joas,
Akasjas sønn, blev tatt til fange av Israels konge Joas
ved Bet-Semes. Og da de kom til Jerusalem, rev han
ned et stykke av Jerusalems mur, fra Efra'im-porten til
Hjørneporten, fire hundre alen. 14 Og han tok alt det
gull og sølv og alle de kar som fantes i Herrens hus og i
skattkammerne i kongens hus, og dessuten gislene; sa
vendte han tilbake til Samaria. 15 Hvad som ellers er å
fortelle om Joas, om det han gjorde, og om hans store
gjerninger og hans krig med Judas konge Amasja, det
er opskrevet i Israels kongers krønike. 16 Og Joas la
sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i Samaria
hos Israels konger, og hans sønn Jeroboam blev konge
i hans sted. 17 Judas konge Amasja, Joas' sønn,
levde femten år efterat Israels konge Joas, Joakas'
sønn, var død. 18 Hvad som ellers er å fortelle om
Amasja, det er opskrevet i Judas kongers krønike. 19
De gjorde en sammensvergelse mot ham i Jerusalem,
og han flyktet til Lakis; men de sendte folk efter ham til
Lakis og drepte ham der. 20 Så kjørte de ham derfra
med hester, og han blev begravet i Jerusalem hos
sine fedre i Davids stad. 21 Og alt Judas folk tok og
gjorde Asarja, som da var seksten år gammel, til konge
i hans far Amasjas sted. 22 Han gjorde Elat til en
fast by og vant det tilbake for Juda, efterat kongen
hadde lagt sig til hvile hos sine fedre. 23 I Judas konge
Amasjas, Joas' sønns femtende år blev Jeroboam,
sønn av Israels konge Joas, konge i Samaria, og han
regjerte i en og firti år. 24 Han gjorde hvad ondt var i
Herrens øine; han vek ikke fra nogen av de synder
som Jeroboam, Nebats sønn, hadde gjort og fått Israel
til å gjøre. 25 Han vant tilbake Israels landemerker
fra der hvor veien går til Hamat, og like til Ødemarks-
havet, efter det ord som Herren, Israels Gud, hadde
talt ved sin tjener profeten Jonas, Amittais sønn, fra
Gat-Hefer. 26 For Herren hadde sett at Israel var stedt
i bitter nød, og det var ute både med store og små, og
Israel hadde ingen hjelper. 27 Og Herren hadde ikke
sagt at han vilde utslette Israels navn under himmelen;
derfor frelste han dem ved Jeroboam, Joas' sønn. 28
Hvad som ellers er å fortelle om Jeroboam, om alt
det han gjorde, og om hans store gjerninger, hvilke
kriger han førte, og hvorledes han vant tilbake til Israel
den del av Damaskus og Hamat som før hadde tilhørt
Juda, det er opskrevet i Israels kongers krønike. 29 Og
Jeroboam la sig til hvile hos sine fedre, hos Israels
konger, og hans sønn Sakarja blev konge i hans sted.

15 I Israels konge Jeroboams syv og tyvende år blev
Asarja, sønn av Judas konge Amasja, konge. 2
Han var seksten år gammel da han blev konge, og
regjerte to og femti år i Jerusalem; hans mor hette

Jekolja og var fra Jerusalem. 3 Han gjorde hvad rett
var i Herrens øine, aldeles som hans far Amasja hadde
gjort. 4 Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev
ved å ofre og brenne røkelse på haugene. 5 Og Herren
slo kongen, så han blev spedalsk til sin dødsdag, og
han bodde i et hus for sig selv; og Jotam, kongens
sønn, forestod kongens hus og dømte landets folk. 6
Hvad som ellers er å fortelle om Asarja og om alt det
han gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike. 7
Og Asarja la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde
ham hos hans fedre i Davids stad, og hans sønn Jotam
blev konge i hans sted. 8 I Judas konge Asarjas åtte
og trettiende år blev Sakarja, Jeroboams sønn, konge
over Israel i Samaria, og han regjerte i seks måneder.
9 Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, likesom
hans fedre hadde gjort; han vek ikke fra Jeroboams,
Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til å
gjøre. 10 Og Sallum, sønn av Jabes, fikk i stand en
sammensvergelse mot ham og slo ham ihjel i folkets
påsyn og blev konge i hans sted. 11 Hvad som ellers
er å fortelle om Sakarja, det er opskrevet i Israels
kongers krønike. 12 Således gikk det ord i opfyllelse
som Herren hadde talt til Jehu; han hadde sagt: Dine
sønner skal sitte på Israels trone til fjerde ledd. Og
så blev det. 13 Sallum, sønn av Jabes, blev konge i
Judas konge Ussias' ni og trettiende år og regjerte en
måneds tid i Samaria. 14 Da drog Menahem, Gadis
sønn, op fra Tirsa og kom til Samaria og slo Sallum,
Jabes' sønn, ihjel i Samaria og blev konge i hans
sted. 15 Hvad som ellers er å fortelle om Sallum og
om den sammensvergelse han fikk i stand, det er
opskrevet i Israels kongers krønike. 16 På den tid drog
Menahem ut fra Tirsa og herjet Tifsah med alt der var,
og hele det tilhørende land. Det var fordi byen ikke
hadde åpnet portene for ham, han herjet den; alle dets
fruktsommelige kvinner lot han opskjære. 17 I Judas
konge Asarjas ni og trettiende år blev Menahem, Gadis
sønn, konge over Israel i Samaria, og han regjerte i ti
år. 18 Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine; han
vek ikke, så lenge han levde, fra Jeroboams, Nebats
sønns synder, som han hadde fått Israel til å gjøre. 19
Kongen i Assyria Ful falt inn i landet; da gav Menahem
Ful tusen talenter sølv forat han skulde holde med ham
og trygge kongedømmet i hans hånd. 20 Og Menahem
fikk de penger han skulde gi til kongen i Assyria, inn
ved å legge skatt på Israel, på alle rikmenn, femti sekel
på hver. Så vendte kongen i Assyria tilbake og blev
ikke lenger i landet. 21 Hvad som ellers er å fortelle om
Menahem og om alt det han gjorde, det er opskrevet
i Israels kongers krønike. 22 Og Menahem la sig til
hvile hos sine fedre, og hans sønn Pekahja blev konge
i hans sted. 23 I Judas konge Asarjas femtiende år
blev Pekahja, Menahems sønn, konge over Israel i
Samaria, og han regjerte i to år. 24 Han gjorde hvad
ondt var i Herrens øine; han vek ikke fra Jeroboams,
Nebats sønns synder, som han hadde fått Israel til
å gjøre. 25 Og Pekah, sønn av hans høvedsmann
Remalja, fikk i stand en sammensvergelse mot ham
og slo ham ihjel i Samaria i borgen i kongens hus og
tillike Argob og Arje; han hadde med sig femti mann av
gileadittene; og da han hadde drept ham, blev han
konge i hans sted. 26 Hvad som ellers er å fortelle om
Pekahja og om alt det han gjorde, det er opskrevet i
Israels kongers krønike. 27 I Judas konge Asarjas to
og femtiende år blev Pekah, Remaljas sønn, konge
over Israel i Samaria, og han regjerte i tyve år. 28 Han
gjorde hvad ondt var i Herrens øine; han vek ikke fra
Jeroboams, Nebats sønns synder, som han hadde
fått Israel til å gjøre. 29 I Israels konge Pekahs dager
kom kongen i Assyria Tiglat-Pileser og tok Ijon og
Abel-Bet-Ma'aka og Janoah og Kedes og Hasor og
Gilead og Galilea, hele Naftalis land; og han bortførte
innbyggerne til Assyria. 30 Og Hosea, Elas sønn, fikk
i stand en sammensvergelse mot Pekah, Remaljas
sønn, og slo ham ihjel og blev konge i hans sted i
Jotams, Ussias' sønns tyvende år. 31 Hvad som ellers
er å fortelle om Pekah og om alt det han gjorde, det
er opskrevet i Israels kongers krønike. 32 I Israels
konge Pekahs, Remaljas sønns annet år blev Jotam,
sønn av Judas konge Ussias, konge. 33 Han var fem
og tyve år gammel da han blev konge, og regjerte
seksten år i Jerusalem; hans mor hette Jerusa og
var datter av Sadok. 34 Han gjorde hvad rett var i
Herrens øine; han gjorde aldeles som sin far Ussias.
35 Dog blev offerhaugene ikke nedlagt; folket blev ved
å ofre og brenne røkelse på haugene. Det var han
som bygget den øvre port i Herrens hus. 36 Hvad
som ellers er å fortelle om Jotam og om alt det han
gjorde, det er opskrevet i Judas kongers krønike. 37
I de dager begynte Herren å sende kongen i Syria
Resin og Pekah, Remaljas sønn, mot Juda. 38 Og
Jotam la sig til hvile hos sine fedre og blev begravet
hos sine fedre i sin far Davids stad, og hans sønn
Akas blev konge i hans sted.

16 I Pekahs, Remaljas sønns syttende år blev Akas,
sønn av Judas konge Jotam, konge. 2 Akas var
tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte
seksten år i Jerusalem. Han gjorde ikke hvad rett var i
Herrens, hans Guds øine som hans far David, 3 men
vandret på Israels kongers vei, ja, han lot endog sin
sønn gå gjennem ilden efter de vederstyggelige skikker
hos de folk som Herren hadde drevet bort for Israels
barn, 4 og han ofret og brente røkelse på haugene
og bakkene og under hvert grønt tre. 5 På den tid

drog kongen i Syria Resin og Israels konge Pekah,
Remaljas sønn, op for å angripe Jerusalem; og de
kringsatte Akas, men de kunde ikke komme til å gjøre
noget angrep 6 På den tid la kongen i Syria Resin
Elat til Syria; han drev jødene bort fra Elat, og syrerne
kom til Elat og bosatte sig der og bor der den dag
idag. 7 Da sendte Akas bud til kongen i Assyria Tiglat-
Pileser og lot si: Jeg er din tjener og din sønn; kom
og frels mig fra Syrias konge og Israels konge, som
har overfalt mig! 8 Og Akas tok det sølv og gull som
fantes i Herrens hus og i skattkammerne i kongens
hus, og sendte det som gave til kongen i Assyria. 9 Og
kongen i Assyria gjorde som han bad; han drog op og
inntok Damaskus og bortførte innbyggerne til Kir og
drepte Resin. 10 Da drog kong Akas til Damaskus for
å møte kongen i Assyria Tiglat-Pileser, og da han så
alteret i Damaskus, sendte han en tegning av alteret
og et billede av det til presten Uria, aldeles som det var
gjort. 11 Og presten Uria bygget alteret; aldeles efter
det billede som kong Akas hadde sendt fra Damaskus,
gjorde presten Uria alteret, innen kong Akas kom
tilbake fra Damaskus. 12 Da kongen kom tilbake fra
Damaskus og så alteret, gikk han frem til det og ofret
på det. 13 Og han brente sitt brennoffer og sitt matoffer
og helte ut sitt drikkoffer, og han sprengte blodet av sitt
takkoffer på alteret. 14 Men kobberalteret, som stod
for Herrens åsyn, flyttet han bort fra huset, fra dets
sted mellem det nye alter og Herrens hus, og satte
det på nordsiden av det nye alter. 15 Og kong Akas
bød presten Uria: På det store alter skal du brenne
morgen-brennofferet og aften-matofferet og kongens
brennoffer og hans matoffer og brennofferet for alt
folket i landet og deres matoffer og deres drikkoffer, og
alt blodet av brennofferne og av slaktofferne skal du
sprenge på det; men kobberalteret vil jeg ha til å holde
bønn ved. 16 Og presten Uria gjorde aldeles som kong
Akas hadde befalt. 17 Kong Akas skar også fyllingene
ut av fotstykkene og tok karene ned av dem, og han
tok havet ned av kobberoksene som stod under det, og
satte det på et underlag av sten. 18 Og den dekkede
sabbatsgang som de hadde bygget ved huset, og
kongens ytre inngang la han inn i Herrens hus for
den assyriske konges skyld. 19 Hvad som ellers er å
fortelle om Akas, om det han gjorde, det er opskrevet i
Judas kongers krønike. 20 Og Akas la sig til hvile hos
sine fedre og blev begravet hos sine fedre i Davids
stad, og hans sønn Esekias blev konge i hans sted.

17 I Judas konge Akas' tolvte år blev Hosea, sønn
av Ela, konge over Israel i Samaria, og han
regjerte i ni år. 2 Han gjorde hvad ondt var i Herrens
øine, dog ikke som de konger i Israel som hadde vært
før ham. 3 Ham drog kongen i Assyria Salmanassar
op imot, og Hosea blev hans tjener og måtte svare
skatt til ham. 4 Men da kongen i Assyria kom efter
at Hosea hadde innlatt sig i en sammensvergelse,
idet han hadde sendt bud til kongen i Egypten Soa og
ikke lenger betalt skatt til kongen i Assyria, således
som han før hadde gjort år for år, så satte kongen i
Assyria ham fast og holdt ham i fengsel. 5 For kongen
i Assyria drog op over hele landet, og han rykket frem
mot Samaria og holdt det kringsatt i tre år. 6 I Hoseas
niende år inntok den assyriske konge Samaria og
bortførte Israel til Assyria; og han lot dem bo i Halah
og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer. 7
Således gikk det fordi Israels barn syndet mot Herren
sin Gud, som hadde ført dem op fra Egyptens land og
utfridd dem av den egyptiske konge Faraos hånd, og
fryktet andre guder 8 og vandret efter de hedningefolks
skikker som Herren hadde drevet bort for Israels barn,
og efter de skikker som Israels konger hadde innført.
9 Og Israels barn tilhyllet Herren sin Gud med ord som
ikke var rette, og de bygget sig offerhauger på alle sine
bosteder like fra vakttårnene til de faste byer, 10 og de
reiste støtter og Astarte-billeder på hver høi bakke og
under hvert grønt tre, 11 og de brente røkelse der på
alle haugene likesom de hedningefolk Herren hadde
drevet bort for dem, og de gjorde onde ting, så de
vakte Herrens harme, 12 og de dyrket de motbydelige
avguder om hvem Herren hadde sagt til dem: Det skal
I ikke gjøre. 13 Og Herren vidnet for Israel og for Juda
ved alle sine profeter, alle seerne, og sa: Vend om
fra eders onde veier og hold mine befalinger og bud
efter hele den lov som jeg gav eders fedre, og som jeg
sendte til eder ved mine tjenere profetene! 14 Men de
vilde ikke høre og var hårdnakkede som sine fedre,
som ikke trodde på Herren sin Gud, 15 og de forkastet
hans bud og den pakt som han hadde gjort med deres
fedre, og de vidnesbyrd som han hadde gitt dem, og
fulgte de tomme avguder og blev dårlige og efterlignet
de hedningefolk som bodde rundt omkring dem, om
hvilke Herren hadde budt dem at de ikke skulde gjøre
som de, 16 og de forlot alle Herrens, sin Guds bud
og gjorde sig støpte billeder, to kalver, og de gjorde
et Astarte-billede og tilbad hele himmelens hær og
dyrket Ba'al, 17 og de lot sine sønner og døtre gå
gjennem ilden og gav sig av med spådomskunster og
varseltydning og solgte sig selv til å gjøre hvad ondt
var i Herrens øine, så de vakte hans harme. 18 Da
blev Herren såre vred på Israel og støtte dem bort
fra sitt åsyn; det blev ingen tilbake uten Juda stamme
alene. 19 Heller ikke Juda holdt Herrens, sin Guds
bud, men de vandret i de skikker som Israel hadde
innført. 20 Derfor forkastet Herren hele Israels ætt
og plaget dem og gav dem i røveres hånd, inntil han

kastet dem bort fra sitt åsyn. 21 For han hadde revet
Israel løs fra Davids hus, og de gjorde Jeroboam,
Nebats sønn, til konge; og Jeroboam drog Israel bort
fra Herren og forførte dem til stor synd. 22 Og Israels
barn vandret i alle de synder som Jeroboam hadde
gjort; de vek ikke fra dem, 23 inntil Herren støtte Israel
bort fra sitt åsyn, således som han hadde talt ved alle
sine tjenere profetene. Så blev Israel bortført fra sitt
land til Assyria, hvor de har vært til denne dag. 24
Og kongen i Assyria lot det komme folk fra Babel og
Kuta og Avva og Hamat og Sefarva'im og lot dem
bo i Samarias byer istedenfor Israels barn; og de tok
Samaria i eie og bosatte sig i byene der. 25 Men da de
i begynnelsen av sitt ophold. der ikke fryktet Herren,
sendte Herren løver iblandt dem, og de herjet mellem
dem. 26 Da sa folk til kongen i Assyria: De folk som du
førte bort og lot bo i Samarias byer, vet ikke hvorledes
landets gud skal dyrkes; og han har sendt løver iblandt
dem, og de dreper dem, fordi de ikke vet hvorledes
landets gud skal dyrkes. 27 Da bød kongen i Assyria:
La en av de prester som I har ført bort derfra, fare dit!
De skal dra avsted og bosette sig der, så han kan lære
dem hvorledes landets gud skal dyrkes. 28 Så kom da
en av de prester som de hadde ført bort fra Samaria,
og bosatte sig i Betel; og han lærte dem hvorledes
de skulde frykte Herren. 29 Hvert folk gjorde sig sine
gudebilleder og satte dem i husene på de hauger som
Samarias innbyggere hadde gjort - hvert folk i de byer
hvor de bodde. 30 Mennene fra Babel gjorde sig et
billede av Sukkot-Benot, og mennene fra Kut et billede
av Nergal, og mennene fra Hamat et billede av Asima,
31 Og avvittene et billede av Nibhas og av Tartak, og
sefarvittene brente sine sønner i ilden for Adrammelek
og Anammelek, Sefarva'ims guder. 32 Men de fryktet
også Herren og gjorde hvem de vilde av sine egne til
prester for haugene, og de ofret for dem i husene på
haugene. 33 De fryktet Herren, men dyrket også sine
egne guder på samme vis som de hedningefolk de
var bortført fra. 34 Ennu den dag idag følger de sine
forrige skikker; de frykter ikke Herren og gjør ikke efter
de forskrifter og regler de har fått, eller efter den lov og
de bud Herren har gitt efterkommerne av Jakob, han
som han gav navnet Israel, 35 og Herren gjorde en
pakt med dem og bød dem: I skal ikke frykte andre
guder og ikke tilbede dem og ikke dyrke dem og ikke
ofre til dem, 36 men Herren, som førte eder op fra
Egyptens land med stor kraft og med utrakt arm, ham
skal I frykte, og ham skal I tilbede, og til ham skal I
ofre, 37 og de forskrifter og regler og den lov og de
bud han lot skrive for eder, skal I gi akt på å holde alle
dager, og I skal ikke frykte andre guder; 38 og den pakt
jeg gjorde med eder, skal I ikke glemme, og I skal ikke
frykte andre guder, 39 men Herren eders Gud skal I
frykte, og han skal fri eder av alle eders fienders hånd.
40 Men de vilde ikke høre, de bar sig at på samme vis
som før. 41 Så fryktet da disse hedningefolk Herren,
men dyrket på samme tid sine utskårne billeder; også
deres barn og deres barnebarn har helt til denne dag
gjort som deres fedre gjorde.

18 I Israels konge Hoseas, Elas sønns tredje år blev
Esekias, sønn av Judas konge Akas, konge. 2
Han var fem og tyve år gammel da han blev konge,
og han regjerte ni og tyve år i Jerusalem; hans mor
hette Abi og var datter av Sakarja. 3 Han gjorde hvad
rett var i Herrens øine, aldeles som hans far David
hadde gjort. 4 Han nedla offerhaugene og sønderslo
billedstøttene og hugg Astarte-billedet i stykker og
knuste den kobberslange Moses hadde gjort; for like til
den tid hadde Israels barn brent røkelse for den; de
kalte den Nehustan. 5 Til Herren, Israels Gud, satte
han sin lit, og efter ham har det ikke vært hans like
blandt alle Judas konger, heller ikke blandt dem som
hadde vært før ham. 6 Han holdt fast ved Herren, han
vek ikke fra ham, og han holdt hans bud, dem som
Herren hadde gitt Moses. 7 Og Herren var med ham;
i alt han tok sig fore, bar han sig viselig at. Han falt
fra kongen i Assyria og vilde ikke tjene ham lenger. 8
Han slo filistrene og tok deres land like til Gasa og
de omliggende bygder like fra vakttårnene til de faste
byer. 9 I kong Esekias' fjerde år, som var Israels konge
Hoseas, Elas sønns syvende år, drog Salmanassar,
kongen i Assyria, op imot Samaria og kringsatte det.
10 Da tre år var gått, inntok de det; det var i Esekias'
sjette år, som var Israels konge Hoseas niende år,
Samaria blev inntatt. 11 Og kongen i Assyria bortførte
Israel til Assyria og flyttet dem til Halah og til Habor,
en elv i Gosan, og til Medias byer, 12 fordi de ikke
hadde hørt på Herrens, sin Guds røst, men overtrådt
hans pakt - alt det Moses, Herrens tjener, hadde befalt;
de hverken hørte eller gjorde efter det. 13 I kong
Esekias' fjortende år drog kongen i Assyria Sankerib
op imot alle Judas faste byer og inntok dem. 14 Da
sendte Judas konge Esekias bud til den assyriske
konge i Lakis og lot si: Jeg har syndet; vend tilbake
fra mig! Hvad du legger på mig, vil jeg bære. Da
påla kongen i Assyria Judas konge Esekias å betale
tre hundre talenter sølv og tretti talenter gull. 15 Og
Esekias gav alt det sølv som fantes i Herrens hus og i
skattkammerne i kongens hus. 16 Ved den leilighet
lot Esekias gullet bryte av dørene på Herrens tempel
og av dørstolpene som Esekias, Judas konge, hadde
klædd med gull, og gav det til kongen i Assyria. 17
Men kongen i Assyria sendte Tartan og Rabsaris og

Rabsake med en stor hær fra Lakis til kong Esekias i
Jerusalem; og de drog op og kom til Jerusalem, og da
de var kommet dit, stanset de ved vannledningen fra
den øvre dam, ved alfarveien til Vaskervollen. 18 Og
de ropte på kongen; da gikk slottshøvdingen Eljakim,
Hilkias' sønn, ut til dem sammen med statsskriveren
Sebna og historieskriveren Joah, Asafs sønn. 19 Og
Rabsake sa til dem: Si til Esekias: Så sier den store
konge, kongen i Assyria: Hvad er det for en trygghet
som er kommet over dig? 20 Du sier - men det er
bare tomme ord -: Her er innsikt og styrke nok til krig.
Til hvem setter du da din lit, siden du har gjort oprør
mot mig? 21 Nuvel, du setter din lit til Egypten, denne
knekkede rørstav, som når en støtter sig på den, går
inn i hans hånd og gjennemborer den; således er
kongen i Egypten Farao for alle dem som setter sin lit
til ham. 22 Men sier I til mig: Vi setter vår lit til Herren
vår Gud - er det da ikke hans offerhauger og altere
Esekias har tatt bort, da han sa til Juda og Jerusalem:
For dette alter skal I tilbede, her i Jerusalem? 23 Men
gjør nu et veddemål med min herre, kongen i Assyria:
Jeg vil gi dig to tusen hester om du kan få dig folk
til å ride på dem. 24 Hvorledes skulde du da kunne
drive tilbake en eneste stattholder, en av min herres
ringeste tjenere? Derfor setter du din lit til Egypten
og håper å få vogner og hestfolk derfra. 25 Mener du
da at jeg har draget op mot dette sted for å ødelegge
det, uten at Herren har villet det? Nei, Herren har selv
sagt til mig: Dra op mot dette land og ødelegg det!
26 Da sa Eljakim, Hilkias' sønn, og Sebna og Joah til
Rabsake: Tal til dine tjenere på syrisk, for vi forstår det
sprog, og tal ikke til oss på jødisk, så folket som står
på muren, hører det! 27 Men Rabsake svarte: Er det
til din herre og til dig min herre har sendt mig for å
tale disse ord? Er det ikke til de menn som sitter på
muren og må ete sitt eget skarn og drikke sitt eget
vann likesom I selv? 28 Og Rabsake trådte frem og
ropte med høi røst på jødisk og talte således: Hør
den store konges, den assyriske konges ord! 29 Så
sier kongen: La ikke Esekias få narret eder! For han
makter ikke å redde eder av hans hånd. 30 Og la ikke
Esekias få eder til å sette eders lit til Herren, idet han
sier: Herren vil redde oss, og denne by skal ikke gis i
kongen av Assyrias hånd. 31 Hør ikke på Esekias! For
så sier kongen i Assyria: Gjør fred med mig og kom
ut til mig, så skal I få ete hver av sitt vintre og av sitt
fikentre og drikke hver av vannet i sin brønn, 32 til jeg
kommer og henter eder til et land som ligner eders
land, et land med korn og most, et land med brød og
vingårder, et land med oljetrær og honning, så I kan
leve og ikke skal dø! Hør ikke på Esekias når han vil
forføre eder og si: Herren vil redde oss! 33 Har vel
nogen av folkenes guder reddet sitt land av kongen i
Assyrias hånd? 34 Hvor er Hamats og Arpads guder?
Hvor er Sefarva'ims, Henas og Ivvas guder? Har vel
Samarias guder reddet det av min hånd? 35 Hvem er
det blandt alle landenes guder som har reddet sitt land
av min hånd, så Herren skulde redde Jerusalem av
min hånd? 36 Men folket tidde og svarte ham ikke et
ord; for kongens bud lød så: I skal ikke svare ham.
37 Så kom slottshøvdingen Eljakim, Hilkias' sønn, og
statsskriveren Sebna og historieskriveren Joah, Asafs
sønn, til Esekias med sønderrevne klær og meldte
ham hvad Rabsake hadde sagt.

19 Da kong Esekias hørte det, sønderrev han sine
klær og klædde sig i sekk og gikk inn i Herrens
hus. 2 Og han sendte slottshøvdingen Eljakim og
statsskriveren Sebna og de eldste blandt prestene,
klædd i sekk, til profeten Esaias, Amos' sønn. 3 Og de
sa til ham: Så sier Esekias: En nødens og tuktelsens
og vanærens dag er denne dag; barnet er kommet til
modermunnen, men det er ingen kraft til å føde. 4
Kanskje Herren din Gud vil høre alt det Rabsake har
sagt, han som hans herre, kongen i Assyria, har sendt
for å håne den levende Gud, så at han straffer ham for
de ord Herren din Gud har hørt. Opsend da en bønn
for den levning som ennu er iglen! 5 Da kong Esekias'
tjenere kom til Esaias, 6 sa Esaias til dem: Så skal I si
til eders herre: Så sier Herren: Frykt ikke for de ord
du hørte, de som assyrerkongens tjenere hånte mig
med! 7 Se, jeg vil inngi ham et sådant sinn at han for
et rykte han får høre, vender tilbake til sitt land; og jeg
vil la ham falle for sverdet i sitt land. 8 Da Rabsake
vendte tilbake, fant han assyrerkongen i ferd med å
stride mot Libna; for han hadde hørt at han hadde
brutt op fra Lakis. 9 Da hørte kongen si om Tirhaka,
kongen i Etiopia, at han hadde draget ut for å stride
mot ham. Så sendte han atter bud til Esekias og sa: 10
Så skal I si til Judas konge Esekias: La ikke din Gud,
som du setter din lit til, få narret dig, så du tenker som
så: Jerusalem skal ikke gis i assyrerkongens hånd.
11 Du har hørt hvad kongene i Assyria har gjort med
alle landene, at de har ødelagt dem, og du skulde
bli reddet? 12 Har vel folkenes guder frelst dem som
mine fedre ødela, Gosan og Karan og Resef og Edens
barn i Telassar? 13 Hvor er nu Hamats konge og
Arpads konge og byen Sefarva'ims konge, Henas og
Ivvas konger? 14 Da Esekias hadde mottatt brevet av
sendebudene og lest det, gikk han op til Herrens hus,
og der bredte Esekias det ut for Herrens åsyn. 15 Og
Esekias bad for Herrens åsyn og sa: Herre, Israels
Gud, du som troner på kjerubene! Du alene er Gud for
alle jordens riker, du har gjort himmelen og jorden. 16
Herre, bøi ditt øre til og hør! Herre, oplat dine øine

og se! Hør de ord som Sankerib har sendt for å håne
den levende Gud! 17 Det er sant, Herre, at kongene i
Assyria har ødelagt folkene og deres land, 18 og de har
kastet deres guder i ilden; for de er ikke guder, men et
verk av menneskehender, tre og sten, og derfor kunde
de gjøre dem til intet. 19 Men frels oss nu. Herre vår
Gud, av hans hånd, så alle jordens riker må kjenne at
du, Herre, alene er Gud! 20 Da sendte Esaias, Amos'
sønn, bud til Esekias og lot si! Så sier Herren, Israels
Gud: Hvad du har bedt mig om vedkommende kongen
i Assyria Sankerib, har jeg hørt. 21 Således lyder det
ord Herren har talt om ham: Jomfruen, Sions datter,
forakter dig, spotter dig; Jerusalems datter ryster på
hodet efter dig. 22 Hvem har du hånet og spottet, og
mot hvem har du løftet din røst? Du har løftet dine
øine til det høie, mot Israels Hellige. 23 Ved dine
sendebud har du hånet Herren og sagt: Med mine tall-
løse vogner drog jeg op på fjellenes tinder, til Libanons
øverste topper, og jeg hugger ned dets høieste sedrer,
dets herlige cypresser, og jeg trenger frem til dets
øverste hvilested, dets frodige skog; 24 jeg gravde
brønner og drakk av fremmede vann, og jeg tørker ut
alle Egyptens strømmer med mine fotsåler. 25 Har du
da ikke hørt det? Fra fjerne tider har jeg gjort det, fra
fordums dager har jeg laget det så. Nu har jeg latt det
komme, så du har fått makt til å ødelegge faste byer og
gjøre dem til øde grushauger. 26 Og deres innbyggere
blev maktløse; de blev forferdet og skamfulle; de blev
som gresset på marken og som de grønne urter, som
gresset på takene og som korn som er ødelagt av
brand før det er fullvokset. 27 Enten du sitter eller du
går ut og inn, så vet jeg det, og jeg vet at du raser mot
mig. 28 Fordi du raser mot mig, og din overmodige
trygghet har nådd op til mine ører, så vil jeg legge min
ring i din nese og mitt bissel mellem dine leber og føre
dig tilbake den vei du kom. 29 Og dette skal du ha til
tegn: Iår skal I ete det korn som vokser av sig selv,
og næste år det som skyter op fra roten; men i det
tredje år skal I så og høste og plante vingårder og ete
deres frukt. 30 Og den rest som har sloppet unda av
Judas hus, skal skyte dypere rot nedentil og bære frukt
oventil. 31 For fra Jerusalem skal utgå en levning og
fra Sions berg en rest som har sloppet unda; Herrens
nidkjærhet skal gjøre dette. 32 Derfor sier Herren så
om kongen i Assyria: Han skal ikke komme inn i denne
by og ikke skyte en pil inn i den, og han skal ikke rykke
frem mot den med skjold og ikke opkaste voll mot den.
33 Den vei han kommer, skal han vende tilbake, og inn
i denne by skal han ikke komme, sier Herren. 34 Og
jeg vil verne denne by og frelse den, for min skyld og
for min tjener Davids skyld. 35 Og samme natt skjedde
det at Herrens engel gikk ut og slo hundre og fem og
åtti tusen mann i assyrernes leir; og da folk stod op om
morgenen, fikk de se dem alle ligge der som døde
kropper. 36 Da brøt kongen i Assyria Sankerib op og
drog bort og vendte tilbake; og siden holdt han sig
i ro i Ninive. 37 Men da han engang tilbad i sin gud
Nisroks hus, slo Adrammelek og Sareser ham ihjel
med sverd. De kom sig unda og flyktet til Ararats land,
og hans sønn Asarhaddon blev konge i hans sted.

20 Ved den tid blev Esekias dødssyk; da kom
profeten Esaias, Amos' sønn, inn til ham og sa til
ham: Så sier Herren: Beskikk ditt hus! For du skal dø
og ikke leve lenger. 2 Da vendte han sitt ansikt mot
veggen og bad til Herren og sa: 3 Akk, Herre! kom
dog i hu at jeg har vandret for ditt åsyn i trofasthet og
med helt hjerte og gjort hvad godt er i dine øine! Og
Esekias gråt høit. 4 Men Esaias var ennu ikke kommet
ut av den indre by, da kom Herrens ord til ham, og
det lød så: 5 Vend tilbake og si til Esekias, mitt folks
fyrste: Så sier Herren, din far Davids Gud: Jeg har hørt
din bønn, jeg har sett dine tårer. Se, jeg vil helbrede
dig; på den tredje dag skal du gå op til Herrens hus.
6 Og jeg vil legge femten år til din alder, og jeg vil
redde dig og denne by av assyrerkongens hånd, og
jeg vil verne denne by for min skyld og for min tjener
Davids skyld. 7 Og Esaias sa: Hent en fikenkake! Så
hentet de en fikenkake og la den på bylden, og han
frisknet til. 8 Og Esekias sa til Esaias: Hvad skal jeg
ha til tegn på at Herren vil helbrede mig, så jeg den
tredje dag kan gå op til Herrens hus? 9 Esaias svarte:
Dette skal du ha til tegn fra Herren på at Herren vil
holde det han har lovt: Skal skyggen gå ti streker frem,
eller skal den gå ti streker tilbake? 10 Esekias sa:
Det er en lett sak for skyggen å strekke sig ti streker
frem; nei, skyggen skal gå ti streker tilbake. 11 Da
ropte profeten Esaias til Herren; og han lot skyggen
gå tilbake de streker som den var gått ned på Akas'
solskive - ti streker. 12 På den tid sendte Berodak
Baladan, Baladans sønn, kongen i Babel, brev og
gaver til Esekias; for han hadde hørt at Esekias hadde
vært syk. 13 Da Esekias hadde hørt på dem, lot han
dem få se hele sitt skattkammer, sølvet og gullet og
krydderiene og den kostbare olje og hele sitt våbenhus
og alt det som fantes i hans skattkammere; det var
ikke den ting Esekias ikke lot dem få se i sitt hus og
i hele sitt rike. 14 Da kom profeten Esaias til kong
Esekias og sa til ham: Hvad sa disse menn, og hvorfra
kommer de til dig? Esekias svarte: De er kommet fra
et land langt borte, fra Babel. 15 Og han sa: Hvad fikk
de se i ditt hus? Esekias svarte: Alt det som er i mitt
hus, har de fått se; det var ikke den ting jeg ikke lot
dem lå se i mine skattkammer. 16 Da sa Esaias til
Esekias: Hør Herrens ord! 17 Se, de dager kommer da

alt det som er i ditt hus, og alle de skatter dine fedre
har samlet like til denne dag, skal føres bort til Babel;
det skal ikke bli nogen ting tilbake, sier Herren. 18 Og
blandt dine sønner som skal utgå av dig, som du skal
avle, skal det være nogen som blir tatt til hoffmenn i
kongen av Babels palass. 19 Da sa Esekias til Esaias:
Det Herrens ord som du har talt, er godt. Så sa han: Er
det ikke så, når det skal være fred og trygghet i mine
dager? 20 Hvad som ellers er å fortelle om Esekias
og om alle hans store gjerninger, og hvorledes han
gjorde dammen og vannledningen og førte vannet inn i
byen, det er opskrevet i Judas kongers krønike. 21 Og
Esekias la sig til hvile hos sine fedre, og hans sønn
Manasse blev konge i hans sted.

21 Manasse var tolv år gammel da han blev konge,
og han regjerte fem og femti år i Jerusalem;
hans mor hette Hefsiba. 2 Han gjorde hvad ondt var
i Herrens øine, efter de vederstyggelige skikker hos
de hedningefolk Herren hadde drevet bort for Israels
barn. 3 Han bygget op igjen de offerhauger som hans
far Esekias hadde ødelagt, og reiste altere for Ba'al og
gjorde et Astarte-billede, likesom Israels konge Akab
hadde gjort, og han tilbad hele himmelens hær og
dyrket den. 4 Og han bygget altere i Herrens hus,
enda Herren hadde sagt: I Jerusalem vil jeg la mitt
navn bo. 5 For hele himmelens hær bygget han altere
i begge forgårdene til Herrens hus. 6 Han lot sin sønn
gå gjennem ilden og gav sig av med å spå av skyene
og å tyde varsler og fikk sig dødningemanere og
sannsigere; han gjorde meget som var ondt i Herrens
øine, så han vakte hans harme. 7 Og han satte det
Astarte-billede han hadde gjort, i det hus hvorom
Herren hadde sagt til David og hans sønn Salomo: I
dette hus og i Jerusalem, som jeg har utvalgt blandt
alle Israels stammer, vil jeg la mitt navn bo til evig tid,
8 og jeg vil ikke mere la Israel vandre hjemløs bort fra
det land jeg gav deres fedre, så sant de bare gir akt på
å gjøre alt det jeg har pålagt dem, efter hele den lov
min tjener Moses gav dem. 9 Men de vilde ikke høre,
og Manasse forførte dem, så de gjorde ennu mere
ondt enn de hedningefolk som Herren hadde utryddet
for Israels barn. 10 Da talte Herren ved sine tjenere
profetene og sa: 11 Fordi Judas konge Manasse har
gjort disse vederstyggelige ting - gjort det som er verre
enn alt det amorittene som var før ham gjorde, og
tilmed har forført Juda til synd med sine motbydelige
avguder, 12 derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se,
jeg fører ulykke over Jerusalem og Juda, så det skal
ringe for begge ørene på hver den som hører om det.
13 Jeg vil utstrekke samme målesnor over Jerusalem
som over Samaria og bruke samme vektlodd som mot
Akabs hus, og jeg vil tørke bort Jerusalem, likesom en
tørker av et fat og når det er avtørket, snur op ned
på det. 14 Og jeg vil støte fra mig levningen av min
arv og overgi dem i deres fienders hånd, og de skal
bli til bytte og rov for alle sine fiender, 15 fordi de har
gjort hvad ondt er i mine øine, og egget mig til vrede
fra den dag deres fedre gikk ut av Egypten og like til
denne dag. 16 Manasse utøste også uskyldig blod i så
stor mengde at han fylte Jerusalem dermed fra ende
til ende, foruten den synd at han forførte Juda til å
synde og gjøre hvad ondt var i Herrens øine. 17 Hvad
som ellers er å fortelle om Manasse og om alt det
han gjorde, og om den synd som han gjorde, det er
opskrevet i Judas kongers krønike. 18 Og Manasse la
sig til hvile hos sine fedre og blev begravet i haven til
sitt hus, i Ussas have, og hans sønn Amon blev konge
i hans sted. 19 Amon var to og tyve år gammel da han
blev konge, og han regjerte to år i Jerusalem; hans
mor hette Mesullemet; hun var datter av Harus og var
fra Jotba. 20 Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine,
likesom hans far Manasse hadde gjort. 21 Han vandret
i alle deler på den vei hans far hadde vandret, og
dyrket de motbydelige avguder hans far hadde dyrket,
og tilbad dem. 22 Han forlot Herren, sine fedres Gud,
og vandret ikke på Herrens vei. 23 Og Amons tjenere
sammensvor sig mot ham og drepte kongen i hans
hus. 24 Men landets folk slo ihjel alle dem som hadde
sammensvoret sig mot kong Amon, og så gjorde de
hans sønn Josias til konge i hans sted. 25 Hvad som
ellers er å fortelle om Amon, om det han gjorde, det
er opskrevet i Judas kongers krønike. 26 Han blev
begravet i sin grav i Ussas have, og hans sønn Josias
blev konge i hans sted.

22 Josias var åtte år gammel da han blev konge,
og han regjerte en og tretti år i Jerusalem; hans
mor hette Jedida; hun var datter av Adaja og var fra
Boskat. 2 Han gjorde hvad rett var i Herrens øine, og
vandret i alle deler på sin far Davids vei; han vek ikke
av hverken til høire eller til venstre. 3 I kong Josias'
attende år hendte det at kongen sendte statsskriveren
Safan, sønn av Asalja, Mesullams sønn, til Herrens
hus og sa: 4 Gå op til yppersteprestenen Hilkias og be
ham telle sammen alle de penger som er kommet inn
til Herrens hus, og som vokterne ved dørtreskelen har
samlet inn hos folket, 5 og overgi dem til dem som
forestår arbeidet og har tilsyn med Herrens hus, forat
de igjen kan gi dem til dem som utfører arbeidet - dem
som arbeider i Herrens hus for å bøte husets brøst, 6
til tømmermennene og bygningsmennene og murerne,
og likeså til innkjøp av tre og hugne stener for å sette
huset i stand. 7 Men det skal ikke holdes regnskap
med dem for de penger som overgis til dem; for de
farer redelig frem. 8 Da sa yppersteprestenen Hilkias til

statsskriveren Safan: Jeg har funnet lovboken i Herrens
hus. Og Hilkias gav boken til Safan, og han leste den.
9 Så kom statsskriveren Safan tilbake til kongen og
meldte: Dine tjenere har tømt ut de penger som fantes
i huset, og overgitt dem til dem som forestår arbeidet
og har tilsyn med Herrens hus. 10 Og statsskriveren
Safan fortalte kongen at presten Hilkias hadde gitt
ham en bok. Og Safan leste den for kongen. 11 Da
kongen hørte lovbokens ord, sønderrev han sine klær.
12 Og kongen bød presten Hilkias og Akikam, Safans
sønn, og Akbor, Mikajas sønn, og statsskriveren Safan
og kongens tjener Asaja: 13 Gå og spør Herren for
mig og for folket og for hele Juda om det som står
i denne bok som nu er funnet! For stor er Herrens
vrede, som er optendt mot oss fordi våre fedre ikke
har vært lydige mot denne boks ord og ikke gjort alt
det som er oss foreskrevet. 14 Så gikk presten Hilkias
og Akikam og Akbor og Safan og Asaja til profetinnen
Hulda, hustru til klædeskammervokteren Sallum, sønn
av Tikva, Karkas' sønn; hun bodde Jerusalem i den
annen bydel; og de talte med henne. 15 Hun sa til
dem: Så sier Herren, Israels Gud: Si til den mann som
har sendt eder til mig: 16 Så sier Herren: Se, jeg fører
ulykke over dette sted og dets innbyggere - alt det
som står i den bok som Judas konge har lest, 17 fordi
de har forlatt mig og brent røkelse for andre guder
for å vekke min harme med alt sine henders verk;
min vrede er optendt mot dette sted, og den skal ikke
utslukkes. 18 Og til Judas konge, som sendte eder
for å spørre Herren, til ham skal I si således: Så sier
Herren, Israels Gud: Du har nu hørt disse ord; 19
men fordi ditt hjerte blev bløtt, og du ydmyket dig for
Herrens åsyn da du hørte hvad jeg har talt mot dette
sted og dets innbyggere - at de skal bli til ødeleggelse
og forbannelse - og fordi du sønderrev dine klær og
gråt for mitt åsyn, så har også jeg hørt, sier Herren.
20 Derfor vil jeg samle dig til dine fedre, og du skal
samles med dem i din grav i fred, og dine øine skal
ikke se all den ulykke jeg vil føre over dette sted. Med
dette svar kom de tilbake til kongen.

23 Da sendte kongen bud efter alle Judas og
Jerusalems eldste, og de samledes hos ham.
2 Og kongen gikk op til Herrens hus, og hver mann
av Juda og alle Jerusalems innbyggere fulgte ham
- prestene og profetene og alt folket, både store og
små; og han leste op for dem alt det som stod skrevet
i paktens bok, den som var funnet i Herrens hus. 3
Og kongen stod på forhøiningen og gjorde den pakt
for Herrens åsyn at de skulde følge Herren og holde
hans bud og hans vidnesbyrd og hans forskrifter av
alt sitt hjerte og av all sin sjel - at de skulde holde
denne pakts ord, de som var skrevet i denne bok.
Og alt folket trådte inn i pakten. 4 Så bød kongen
ypperstepresten Hilkias og prestene av annen rang
og vokterne ved dørtreskelen å føre ut av Herrens
tempel alle de redskaper som var gjort til Ba'al og
Astarte og til hele himmelens hær; og han brente dem
op utenfor Jerusalem på Kidron-markene og lot støvet
av dem føre til Betel. 5 Han avsatte de prester som
Judas konger hadde innsatt, og som brente røkelse på
haugene i Judas byer og rundt omkring Jerusalem, og
dem som brente røkelse for Ba'al, for solen og månen
og dyrekretsens stjernebilleder og hele himmelens
hær. 6 Han tok Astarte-billedet ut av Herrens hus og lot
det føre utenfor Jerusalem til Kidron-dalen og brenne
op i Kidron-dalen og knuse til støv; og han kastet
støvet av det på de ringe folks graver. 7 Han rev ned
tempel-bolernes huser, som lå like ved Herrens hus,
hvor kvinnene vevde småtelt for Astarte. 8 Han lot alle
prestene komme fra Judas byer og gjorde de hauger
urene hvor prestene hadde brent røkelse, fra Geba
til Be'erseba, og han brøt ned haugene ved portene,
både den som lå ved inngangen til byhøvedsmannen
Josvas port, og den som lå til venstre ved byporten. 9
Dog fikk haugenes prester ikke ofre på Herrens alter i
Jerusalem, men de åt usyret brød blandt sine brødre.
10 Han gjorde også Tofet i Hinnoms barns dal urent, så
ikke nogen skulde la sin sønn eller datter gå gjennem
ilden for Molok. 11 Han hadde bort de hester som Judas
konger hadde innvidd til solen, tett ved inngangen til
Herrens hus, ved hoffmannen Netan-Meleks kammer i
Parvarim; og solens vogner brente han op med ild. 12
Alterne på taket over Akas' sal, som Judas konger
hadde gjort, og de alter som Manasse hadde gjort i
begge forgårdene til Herrens hus, rev kongen ned; og
han smuldret dem og hadde dem bort derfra og kastet
støvet av dem i Kidrons bekk. 13 De offerhauger som
lå midt imot Jerusalem på høire side av Ødeleggelsens
berg, og som Israels konge Salomo hadde bygget for
Astarte, sidoniernes vederstyggelighet, og for Kamos,
Moabs vederstyggelighet, og for Milkom, Ammons
barns vederstyggelighet, dem gjorde kongen urene. 14
Han slo billedstøttene i stykker og hugg ned Astarte-
billedene og fylte det sted hvor de hadde stått, med
menneskeben. 15 Også alteret i Betel, den offerhaug
som Jeroboam, Nebats sønn, hadde gjort, han som
fikk Israel til å synde, også det alter og den offerhaug
rev han ned; og han brente op haugen og knuste
den til støv; likeså brente han op Astarte-billedet. 16
Da Josias vendte sig om og så gravene som var der
på fjellet, sendte han folk dit og lot benene ta ut av
gravene og brenne op på alteret og gjorde det urent
efter Herrens ord, det som den Guds mann hadde
utropt, han som ropte ut at dette skulde skje. 17 Så sa

han: Hvad er det for en stenstøtte jeg ser der borte?
Byens menn svarte: Det er gravstedet til den Guds
mann som kom fra Juda og ropte ut over alteret i Betel
at det skulde skje som du nu har gjort. 18 Da sa han:
La ham hvile i fred, ingen må flytte hans ben! Så lot de
hans ben være i fred og likeså benene av den profet
som var kommet fra Samaria. 19 Også alle offerhaug-
husene i Samarias byer som Israels konger hadde
gjort for å vekke Herrens harme, fikk Josias bort og
gjorde med dem aldeles som han hadde gjort i Betel.
20 Og alle offerhaug-prestene som var der, lot han
drepe på alterne og brente menneskeben på dem. Så
vendte han tilbake til Jerusalem. 21 Og kongen bød
alt folket: Hold påske for Herren eders Gud, således
som skrevet er i denne paktens bok! 22 For en påske
som denne var ikke blitt holdt fra den tid da dommerne
dømte Israel, heller ikke i hele den tid det hadde vært
konger i Israel og Juda. 23 Det var først i kong Josias'
attende år at en sådan påske blev holdt for Herren i
Jerusalem. 24 Også dødningemanerne og sannsigerne
og husgudene og de motbydelige avguder og alle de
vederstyggeligheter som hadde vært å se i Juda land
og i Jerusalem, utryddet Josias for å holde lovens ord
som var skrevet i den bok presten Hilkias hadde funnet
i Herrens hus. 25 Det hadde aldri før vært nogen konge
som han, nogen som således hadde omvendt sig til
Herren av alt sitt hjerte og av all sin sjel og av all sin
styrke efter hele Mose lov, og efter ham opstod det
ingen som han. 26 Dog vendte Herren ikke om fra sin
store, brennende vrede, som var optendt mot Juda for
alle de harmelige synder hvormed Manasse hadde
vakt hans harme. 27 Og Herren sa: Også Juda vil jeg
støte bort fra mitt åsyn, likesom jeg støtte Israel bort,
og jeg vil forkaste denne stad som jeg har utvalgt,
Jerusalem, og det hus hvorom jeg sa: Mitt navn skal
bo der. 28 Hvad som ellers er å fortelle om Josias
og om alt det han gjorde, det er opskrevet i Judas
kongers krønike. 29 I hans tid drog kongen i Egypten
Farao Neko op mot kongen i Assyria til Frat-elven, og
kong Josias drog imot ham; men Neko drepte ham
ved Megiddo, så snart han fikk se ham. 30 Hans
tjenere kjørte ham død fra Megiddo og førte ham til
Jerusalem og begravde ham i hans grav; og landets
folk tok og salvet Joakas, Josias' sønn, og gjorde ham
til konge i hans fars sted. 31 Joakas var tre og tyve
år gammel da han blev konge, og han regjerte tre
måneder i Jerusalem; hans mor hette Hamutal; hun
var datter av Jirmeja og var fra Libna. 32 Han gjorde
hvad ondt var i Herrens øine, aldeles som hans fedre
hadde gjort. 33 Farao Neko la ham i lenker i Ribla i
Hamat-landet, efterat han var blitt konge i Jerusalem,
og påla landet i bøter hundre talenter sølv og én talent
gull. 34 Så gjorde Farao Neko Eljakim, Josias' sønn, til
konge i hans far Josias' sted og forandret hans navn
til Jojakim; men Joakas tok han med sig til Egypten,
og der døde han. 35 Jojakim betalte sølvet og gullet
til Farao; men han måtte utligne en skatt på landet
for å kunne betale den sum som Farao hadde krevd;
han inndrev sølvet og gullet av landets folk efter som
enhver var lignet, og betalte det så til Farao Neko. 36
Jojakim var fem og tyve år gammel da han blev konge,
og han regjerte elleve år i Jerusalem; hans mor hette
Sebida; hun var datter av Pedaja og var fra Ruma. 37
Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, aldeles som
hans fedre hadde gjort.

24 I hans tid drog kongen i Babel Nebukadnesar op,
og Jojakim blev hans tjener i tre år; da falt han
fra ham igjen. 2 Og Herren sendte mot ham kaldeiske
og syriske og moabittiske og ammonittiske hærflokker;
han sendte dem mot Juda for å ødelegge det efter det
ord som Herren hadde talt ved sine tjenere profetene.
3 Det var bare efter Herrens bud dette kom over
Juda, fordi han vilde støte dem bort fra sitt åsyn for
Manasses synders skyld, for alt det han hadde gjort,
4 også for det uskyldige blods skyld som han hadde
utøst, så han fylte Jerusalem med uskyldig blod; og
Herren vilde ikke tilgi. 5 Hvad som ellers er å fortelle
om Jojakim og om alt det han gjorde, det er opskrevet
i Judas kongers krønike. 6 Og Jojakim la sig til hvile
hos sine fedre, og hans sønn Jojakin blev konge i
hans sted. 7 Men kongen i Egypten drog ikke mere
ut av sitt land; for kongen i Babel hadde tatt alt det
som hadde tilhørt kongen i Egypten, fra Egyptens bekk
til Frat-elven. 8 Jojakin var atten år gammel da han
blev konge, og han regjerte tre måneder i Jerusalem;
hans mor hette Nehusta; hun var datter av Elnatan
og var fra Jerusalem. 9 Han gjorde hvad ondt var i
Herrens øine, aldeles som hans far hadde gjort. 10
På den tid drog Babels konge Nebukadnesars menn
op til Jerusalem, og byen blev kringsatt. 11 Siden
drog kongen i Babel Nebukadnesar selv mot byen,
mens hans menn holdt den kringsatt. 12 Da gikk Judas
konge Jojakin ut til kongen i Babel, både han og hans
mor og hans tjenere og høvedsmenn og hoffmenn;
og kongen i Babel tok ham til fange i sitt åttende
regjeringsår. 13 Han førte bort alle skattene i Herrens
hus og i kongens hus, og han brøt gullet av alle de
redskaper som Israels konge Salomo hadde latt gjøre i
Herrens tempel, således som Herren hadde sagt. 14
Han bortførte hele Jerusalem, alle de fornemste og
alle rikmenn - ti tusen fanger - og alle tømmermenn og
stenhuggere og smeder; det blev ikke nogen tilbake
uten de ringeste av landets folk. 15 Han bortførte
Jojakin til Babel; også kongens mor og hustruer og

hoffmenn og de mektigste i landet førte han fangne fra
Jerusalem til Babel. 16 Og alle rikmennene - syv tusen
- og tømmermennene og stenhuggerne og smedene
- tusen - alle sammen djerve krigsmenn, dem førte
kongen i Babel fangne til Babel. 17 Og kongen i Babel
satte hans farbror Mattanja til konge i hans sted og
forandret hans navn til Sedekias. 18 Sedekias var en
og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte
elleve år i Jerusalem; hans mor hette Hamital; hun var
datter av Jirmeja og var fra Libna. 19 Han gjorde hvad
ondt var i Herrens øine, aldeles som Jojakim hadde
gjort. 20 For på grunn av Herrens vrede gikk det så
med Jerusalem og Juda, inntil han kastet dem bort fra
sitt åsyn. Og Sedekias falt fra kongen i Babel

25 I hans niende regjeringsår, i den tiende måned,
på den tiende dag i måneden, drog kongen i
Babel Nebukadnesar med hele sin hær mot Jerusalem
og leiret sig mot det, og de bygget skanser mot det
rundt omkring. 2 Og de holdt byen kringsatt like til
kong Sedekias' ellevte år. 3 På den niende dag i
måneden var hungersnøden så stor i byen at landets
folk ikke hadde noget å ete. 4 Og byens mur blev
gjennembrutt, og alle krigsmennene flyktet om natten
gjennem porten mellem begge murene ved kongens
have, mens kaldeerne lå leiret mot byen rundt omkring;
og han tok veien til ødemarken. 5 Men kaldeernes
hær satte efter kongen og nådde ham igjen på Jerikos
ødemarker; og hele hans hær spredte sig og forlot
ham. 6 Og de grep kongen og førte ham op til Babels
konge i Ribla og avsa dom over ham. 7 De drepte
Sedekias' sønner for hans øine, og han lot Sedekias
selv blinde og lot ham binde med to kobberlenker;
så førte de ham til Babel. 8 I den femte måned,
på den syvende dag i måneden - det var Babels
konge Nebukadnesars nittende år - kom Nebusaradan,
høvdingen over livvakten, en av Babels konges menn,
til Jerusalem. 9 Han brente op Herrens hus og kongens
hus, og alle Jerusalems hus - alle stormennenes hus -
brente han op med ild. 10 Og hele den hær av kaldeere
som høvdingen over livvakten hadde med sig, rev ned
murene rundt omkring Jerusalem. 11 Nebusaradan,
høvdingen over livvakten, bortførte resten av folket,
dem som var blitt tilbake i byen, og overløperne som
var gått over til kongen i Babel, og resten av hopen. 12
Bare nogen av de ringeste i landet lot høvdingen over
livvakten bli tilbake som vingårdsmenn og jordbrukere.
13 Kaldeerne slo i stykker kobbersøilene i Herrens hus
og fotstykkene og kobberhavet i Herrens hus og førte
kobberet av dem til Babel. 14 De tok også askebøttene
og ildskuffene og knivene og røkelseskålene og alle
kobberkarene som hadde vært brukt til tjenesten. 15
Også fyrfatene og skålene til å sprenge blod med, alt
hvad det var av gull og alt hvad det var av sølv, det
tok høvdingen over livvakten. 16 De to søiler, det ene
hav og fotstykkene som Salomo hadde latt gjøre for
Herrens hus - i alle disse ting var kobberet ikke til
å veie. 17 Atten alen høi var den ene søile, og det
var et søilehode på den av kobber, og søilehodet var
tre alen høit, og det var nettverk og granatepler på
søilehodet rundt omkring, alt sammen av kobber, og
likedan var det med den andre søile ved nettverket. 18
Høvdingen over livvakten tok yppersteprestenn Seraja
og Sefanja, en prest av annen rang, og de tre voktere
ved dørtreskelen, 19 og fra byen tok han en hoffmann
som var høvedsmann over krigsfolkene, og fem menn
som ennu fantes i byen av dem som stadig hadde
adgang til kongen, og skriveren hos hærføreren, han
som utskrev landets folk til krigstjeneste, og seksti
menn av landets folk som fantes i byen - 20 dem tok
Nebusaradan, høvdingen over livvakten, og førte til
Babels konge i Ribla, 21 og Babels konge lot dem slå
ihjel i Ribla i Hamat-landet. Således blev Juda bortført
fra sitt land. 22 Over de folk som blev tilbake i Juda
land, dem som kongen i Babel Nebukadnesar lot bli
tilbake, satte han Gedalja, sønn av Akikam, Safans
sønn. 23 Da alle høvedsmennene for hærflokkene
og deres menn hørte at kongen i Babel hadde satt
Gedalja over landet, kom de til ham i Mispa - det var
Ismael, Netanjas sønn, og Johanan, Kareahs sønn,
og Seraja, Tanhumets sønn, fra Netofat og Ja'asanja,
ma'akatittens sønn, med sine menn. 24 Og Gedalja
gav dem og deres menn sin ed og sa til dem: Vær ikke
redd kaldeernes menn, bli i landet og tjen kongen i
Babel! Så skal det gå eder vel. 25 Men i den syvende
måned kom Ismael, sønn av Netanja, Elisamas sønn,
en mann av kongelig ætt, og ti andre menn med ham,
og de slo Gedalja ihjel, og likeså de jøder og kaldeere
som var hos ham i Mispa. 26 Da brøt alt folket op, både
store og små, og høvedsmennene for hærflokkene, og
de drog til Egypten; for de var redd kaldeerne. 27 I det
syv og trettiende år efterat Judas konge Jojakin var
bortført, i den tolvte måned, på den syv og tyvende dag
i måneden, tok kongen i Babel Evilmerodak - i det år
han blev konge - Judas konge Jojakin til nåde og førte
ham ut av fengslet. 28 Og han talte vennlig med ham
og satte hans stol ovenfor stolene til de andre konger
som var hos ham i Babel. 29 Han la sin fangedrakt av
og åt stadig ved hans bord, så lenge han levde. 30 Og
han fikk sitt stadige underhold fra kongen, hver dag
det han den dag tiltrengte, så lenge han levde.

1 Krønikebok

1 Adam, Set, Enos, **2** Kenan, Mahalalel, Jared, **3** Enok, Metusalah, Lamek, **4** Noah, Sem, Kam og Jafet. **5** Jafets sønner var Gomer og Magog og Madai og Javan og Tubal og Mesek og Tiras. **6** Og Gomers sønner var Askenas og Difat og Togarma. **7** Og Javans sønner var Elisa og Tarsisa, Kittim og Rodanim. **8** Kams sønner var Kus og Misra'im, Put og Kana'an. **9** Og Kus' sønner var Seba og Havila og Sabta og Raema og Sabteka; og Raemas sønner var Sjeba og Dedan. **10** Og Kus fikk en sønn som hette Nimrod; han var den første som fikk velde på jorden. **11** Og Misra'im var stamfar til luderne og anamerne og lehaberne og naftuherne **12** og patruserne og kasluherne, som filistrene stammer fra, og kaftorerne. **13** Og Kana'an blev far til Sidon - det var hans førstefødte - og Het **14** og jebusittene og amorittene og girgasittene **15** og hevittene og arkittene og sinittene **16** og arvadittene og semarittene og hamatittene. **17** Sems sønner var Elam og Assur og Arpaksad og Lud og Aram og Us og Hul og Geter og Mesek. **18** Og Arpaksad fikk sønnen Salah, og Salah fikk Eber. **19** Og Eber fikk to sønner; den ene hette Peleg, for i hans dager blev menneskene spredt over jorden, og hans bror hette Joktan. **20** Og Joktan blev far til Almodad og Salef og Hasarmavet og Jarah **21** og Hadoram og Usal og Dikla **22** og Ebal og Abimael og Sjeba **23** og Ofir og Havila og Jobab; alle disse var Joktans sønner. **24** Sem, Arpaksad, Salah, **25** Eber, Peleg, Re'u, **26** Serug, Nakor, Tarah, **27** Abram, det er Abraham. **28** Abrahams sønner var Isak og Ismael. **29** Dette er deres ætter: Nebajot, Ismaels førstefødte, og Kedar og Adbe'el og Mibsam. **30** Misma og Duma, Massa, Hadad og Tema, **31** Jetur, Nafis og Kedma; dette var Ismaels venner. **32** Og de sønner som Abrahams medhustru Ketura fødte, var: Simran og Joksan og Medan og Midian og Jisbak og Suah; og Joksans sønner var Sjeba og Dedan; **33** og Midians sønner var Efa og Efer og Hanok og Abida og Elda'a. Alle disse var Keturas sønner. **34** Og Abraham fikk sønnen Isak. Isaks sønner var Esau og Israel. **35** Esaus sønner var Elifas, Re'uel og Je'us og Jaelam og Korah. **36** Elifas' sønner var Teman og Omar, Sefi og Gatam, Kenas og Timna og Amalek. **37** Re'uels sønner var Nahat, Serah, Samma og Missa. **38** Og Se'irs sønner var Lotan og Sobal og Sibeon og Ana og Dison og Eser og Disan. **39** Og Lotans sønner var Hori og Homam; og Lotans søster var Timna. **40** Sobals sønner var Aljan og Manahat og Ebal, Sefi og Onam; og Sibeons sønner var Aja og Ana. **41** Anas sønn var Dison; og Disons sønner var Hamran og Esban og Jitran og Keran. **42** Esers sønner var Bilhan og Sa'avan og Ja'akan; Disans sønner var Us og Aran. **43** Og dette var de konger som regjerte i Edom-landet før det regjerte nogen konge over Israels barn: Bela, Beors sønn; hans by hette Dinhaba. **44** Da Bela døde, blev Jobab, Serahs sønn, fra Bosra, konge i hans sted. **45** Da Jobab døde, blev Husam fra temanittenes land konge i hans sted. **46** Da Husam døde, blev Hadad, Bedads sønn, konge i hans sted; det var han som slo midianittene på Moabs mark; hans by hette Ajut. **47** Da Hadad døde, blev Samla fra Masreka konge i hans sted. **48** Da Samla døde, blev Saul fra Rehobot ved elven konge i hans sted. **49** Da Saul døde, blev Ba'al-Hanan, Akbors sønn, konge i hans sted. **50** Da Ba'al-Hanan døde, blev Hadad konge i hans sted; hans by hette Pa'i, og hans hustru hette Mehetabel, datter av Matred, Mesahabs datter. **51** Og Hadad døde. Og Edoms stammefyrster var: stammefyrsten Timna, stammefyrsten Alja, stammefyrsten Jetet, **52** stammefyrsten Oholibama, stammefyrsten Ela, stammefyrsten Pinon, **53** stammefyrsten Kenas, stammefyrsten Teman, stammefyrsten Mibsar, **54** stammefyrsten Magdiel, stammefyrsten Iram; dette var Edoms stammefyrster.

2 Dette var Israels sønner: Ruben, Simeon, Levi og Juda, Issakar og Sebulon, **2** Dan, Josef og Benjamin, Naftali, Gad og Aser. **3** Judas sønner var Er og Onan og Sela; disse tre fikk han med Suas datter, kana'anittinnen; men Er, Judas førstefødte, mishaget Herren, og han lot ham dø. **4** Og hans sønnekone Tamar fødte ham Peres og Serah, så at Judas sønner i alt var fem. **5** Peres' sønner var Hesron og Hamul. **6** Og Serahs sønner var Simri og Etan og Heman og Kalkol og Dara, tilsammen fem. **7** Og Karmis sønn var Akar, som førte Israel i ulykke, fordi han bar sig troløst at med det bannlyste gods. **8** Og Etans sønn var Asarja. **9** Og de sønner som Hesron fikk, var Jerahme'el og Ram og Kelubai. **10** Og Ram fikk sønnen Amminadab, og Amminadab fikk sønnen Nahson, høvding for Judas barn, **11** og Nahson fikk sønnen Salma, og Salma fikk sønnen Boas, **12** og Boas fikk sønnen Obed, og Obed fikk sønnen Isai. **13** Og Isai fikk Eliab, som var hans førstefødte sønn, og Abinadab, hans annen sønn, og Simea, den tredje, **14** Netanel, den fjerde, Raddai, den femte, **15** Osem, den sjette, David, den syvende. **16** Og deres søstre var Seruja og Abiga'il. Og Serujas sønner var Absai og Joab og Asael, tre i tallet. **17** Og Abiga'il fødte Amasa, og Amasas far var ismaelitten Jeter. **18** Og Kaleb, Hesrons sønn, fikk barn med sin hustru Asuba og med Jeriot; og dette var hennes sønner: Jeser og Sobab og Ardon. **19** Da Asuba døde, tok Kaleb Efrat til hustru, og med henne fikk han sønnen Hur, **20** og Hur fikk

sønnen Uri, og Uri fikk sønnen Besalel. **21** Siden giftet
Hesron sig med en datter av Gileads far Makir; han tok
henne til hustru da han var seksti år gammel, og fikk
med henne sønnen Segub. **22** Og Segub fikk sønnen
Ja'ir; han hadde tre og tyve byer i Gileads land. **23**
Men gesurittene og arameerne tok Ja'irs byer fra dem
og likeså Kenat med tilhørende landsbyer - i alt seksti
byer. Alle disse var sønner av Gileads far Makir. **24**
Og efterat Hesron var død i Kaleb-Efrata, fødte hans
hustru Abia ham Ashur, Tekoas far. **25** Og sønnene
til Jerahme'el, Hesrons førstefødte, var Ram, hans
førstefødte, og Buna og Oren og Osem; dem hadde
han med Akia. **26** Jerahme'el hadde også en annen
hustru, som hette Atara; hun var mor til Onam. **27** Og
sønnene til Ram, Jerahme'els førstefødte, var Ma'as
og Jamin og Eker. **28** Og Onams sønner var Sammai
og Jada. Og Sammais sønner var Nadab og Abisur.
29 Abisurs hustru hette Abiha'il, og med henne fikk han
Akban og Molid. **30** Og Nadabs sønner var Seled og
Appa'im; Seled døde uten sønner. **31** Og Appa'ims
sønn var Jisi; og Jisis sønn var Sesan; og Sesans
barn var Aklai. **32** Og sønnene til Sammais bror Jada
var Jeter og Jonatan. Jeter døde uten sønner. **33**
Og Jonatans sønner var Pelet og Sasa. Dette var
Jerahme'els sønner. **34** Sesan hadde ingen sønner,
bare døtre. Men Sesan hadde en egyptisk tjener, som
hette Jarha, **35** og han lot sin tjener Jarha få sin datter
til hustru, og med henne fikk han sønnen Attai. **36** Og
Attai fikk sønnen Natan, og Natan fikk sønnen Sabad,
37 og Sabad fikk sønnen Eflal, og Eflal fikk sønnen
Obed, **38** og Obed fikk sønnen Jehu, og Jehu fikk
sønnen Asarja, **39** og Asarja fikk sønnen Hales, og
Hales fikk sønnen Elasa, **40** og Elasa fikk sønnen
Sismai, og Sismai fikk sønnen Sallum, **41** og Sallum
fikk sønnen Jekamja, og Jekamja fikk sønnen Elisama.
42 Og sønnene til Jerahme'els bror Kaleb var Mesa
hans førstefødte - han var far til Sif - og sønnene
til Hebrons far Maresa. **43** Og Hebrons sønner var
Korah og Tappuah og Rekem og Sema. **44** Og Sema
fikk sønnen Raham, far til Jorkeam, og Rekem fikk
sønnen Sammai. **45** Og Sammais sønn var Maon,
og Maon var far til Betsur. **46** Og Kalebs medhustru
Efa fødte Haran og Mosa og Gases; og Haran fikk
sønnen Gases. **47** Og Jehdais sønner var Regem
og Jotam og Gesan og Pelet og Efa og Sa'af. **48**
Kalebs medhustru Ma'aka fødte Seber og Tirhana;
49 hun fødte også Sa'af, far til Madmanna, og Seva,
far til Makbena og Gibea; og Kalebs datter var Aksa.
50 Dette var Kalebs sønner: Sobal, sønn til Efratas
førstefødte sønn Hur og far til Kirjat-Jearim, **51** Salma,
far til Betlehem, Haref, far til Betgader. **52** Og sønnene
til Kirjat-Jearims far Sobal var Haroe og halvdelen av
Hammenuhot-ætten. **53** Og Kirjat-Jearims ætter var
jitrittene og putittene og sumatittene og misra'ittene; fra
dem stammer soratittene og estaolittene. **54** Salmas
sønner var Betlehem og netofatittene, Atrot-Bet-Joab
og halvdelen av manahtittene, sorittene. **55** Og de
skriftlærdes ætter, deres som bodde i Jabes, var
tiratittene, simatittene, sukatittene; dette er de kinnitter
som nedstammer fra Hammat, far til Rekabs hus.

3 Dette var Davids sønner som han fikk i Hebron:
Den førstefødte, Amnon, fikk han med Akinoam fra
Jisre'el; den annen, Daniel, med Abiga'il fra Karmel; **2**
den tredje, Absalom, var sønn av Ma'aka, en datter
av kongen i Gesur Talmai; den fjerde, Adonja, var
sønn av Haggit; **3** den femte, Sefatja, fikk han med
Abital; den sjette, Jitream, med sin hustru Egla. **4**
Disse seks fikk han i Hebron; der regjerte han i syv år
og seks måneder, og i tre og tretti år regjerte han i
Jerusalem. **5** Dette er de sønner han fikk i Jerusalem:
Simea og Sobab og Natan og Salomo - disse fire fikk
han med Batsua, Ammiels datter - **6** og Jibhar og
Elisama og Elifelet **7** og Nogah og Nefeg og Jafia **8** og
Elisama og Eljada og Elifelet, ni i tallet. **9** Alle disse
var Davids sønner foruten de sønner han fikk med
sine medhustruer; og Tamar var deres søster. **10** Og
Salomos sønn var Rehabeam; hans sønn Abia; hans
sønn Asa; hans sønn Josafat; **11** hans sønn Joram;
hans sønn Akasja; hans sønn Joas, **12** hans sønn
Amasja; hans sønn Asarja; hans sønn Jotam; **13** hans
sønn Akas; hans sønn Esekias; hans sønn Manasse;
14 hans sønn Amon; hans sønn Josias. **15** Og Josias'
sønner var Johanan, som var hans førstefødte sønn,
Jojakim, hans annen sønn, Sedekias, den tredje,
Sallum, den fjerde. **16** Og Jojakims sønner var hans
sønn Jekonja og hans sønn Sedekias. **17** Og den
fangne Jekonjas sønner var hans sønn Sealtiel **18** og
Malkiram og Pedaja og Senassar, Jekamja, Hosama
og Nedabja. **19** Og Pedajas sønner var Serubabel
og Sime'i; og Serubabels sønner var Mesullam og
Hananja - deres søster var Selomit - **20** og Hasuba
og Ohel og Berekja, Hasadja og Jusab-Hesed, fem i
tallet. **21** Og Hananjas sønner var Pelatja og Jesaja,
Refajas sønner, Arnans sønner, Obadjas sønner og
Sekanjas sønner. **22** Og Sekanjas sønn var Semaja;
og Semajas sønner var Hattus og Jigal og Bariah og
Nearja og Safat, seks i tallet. **23** Og Nearjas sønner
var Eljoenai og Hiskia og Asrikam, tre i tallet. **24** Og
Eljoenais sønner var Hodaiva og Eljasib og Pelaja og
Akkub og Johanan og Delaja og Anani, syv i tallet.

4 Judas sønner var Peres, Hesron og Karmi og Hur
og Sobal. **2** Og Reaja, Sobals sønn, fikk sønnen
Jahat, og Jahat fikk sønnene Ahumai og Lahad; dette

var soratittenes ætter. 3 Og dette var Abi-Etams ætter:
Jisre'el og Jisma og Jidbas, og deres søster hette
Haslelponi. 4 Og Pnuel var far til Gedor, og Eser var
far til Husa; de var sønner av Hur, Efratas førstefødte
sønn og far til Betlehem. 5 Og Tekoas far Ashur hadde
to hustruer, Hela og Na'ara. 6 Med Na'ara fikk han
Ahussam og Hefer og Temeni og Ahastari; dette var
Na'aras sønner. 7 Og Helas sønner var Seret, Jishar
og Etnan. 8 Og Kos blev far til Anub og Hassobeba
og Aharhels, Harums sønns ætter. 9 Jabes var æret
fremfor sine brødre; hans mor gav ham navnet Jabes,
idet hun sa: Jeg har født ham med smerte. 10 Og Jabes
påkalte Israels Gud og sa: Å, om du vilde velsigne mig
og utvide mine landemerker og la din hånd være med
mig, og om du vilde lage det så at det ingen ulykke
kom, og jeg blev fri for smerte! Og Gud lot det komme
som han hadde bedt om. 11 Og Suhas bror Kelub fikk
sønnen Mehir; han var far til Eston. 12 Og Eston var
far til Bet-Rafa og Paseah og Tehinna, Ir-Nahas' far
dette var mennene fra Reka. 13 Og Kenas' sønner
var Otniel og Seraja, og Otniels sønn var Hatat. 14
Og Meonotai fikk sønnen Ofra, og Seraja fikk sønnen
Joab, som var far til ætten i Tømmermannsdalen;
for de var tømmermenn. 15 Og sønnene til Kaleb,
Jefunnes sønn, var Iru, Ela og Na'am, og Elas sønn
var Kenas. 16 Og Jehallelels sønner var Sif og Sifa,
Tirja og Asarel. 17 Og Esras sønner var Jeter og
Mered og Efer og Jalon; og hun blev fruktsommelig og
fødte Mirjam og Sammai og Jisbah, far til Estemoa. 18
Og hans jødiske hustru fødte Jered, far til Gedor, og
Heber, far til Soko, og Jekutiel, far til Sanoah; men de
andre var sønner av Faraos datter Bitja, som Mered
hadde tatt til hustru. 19 Og sønnene av Hodijas hustru,
Nahams søster, var Ke'ilas far, garmitten, og Estemoa,
ma'akatitten. 20 Og Simons sønner var Amnon og
Rinna, Ben-Hanan og Tulon; og Jisis sønner var Sohet
og Sohets sønn. 21 Sønnene til Sela, Judas sønn, var
Er, far til Leka, og Lada, far til Maresa, og de ætter
som tilhørte bomulls-arbeidernes hus av Asbeas ætt,
22 og Jokim og mennene i Koseba og Joas og Saraf,
som rådet over Moab, og Jasubi-Lehem; men dette er
gamle ting. 23 Disse folk var pottemakere og bodde
i Neta'im og Gedera; de bodde der hos kongen og
var i hans arbeid. 24 Simeons sønner var Nemuel
og Jamin, Jarib, Serah og Saul; 25 hans sønn var
Sallum; hans sønn Mibsam; hans sønn Misma. 26
Og Mismas sønner var hans sønn Hammuel, hans
sønn Sakkur og hans sønn Sime'i. 27 Og Sime'i hadde
seksten sønner og seks døtre; men hans brødre hadde
ikke mange sønner, så hele deres ætt ikke øktes så
sterkt som Judas sønner. 28 De bodde i Be'erseba og
Molada og Hasar-Sual 29 og i Bilha og i Esem og i
Tolad 30 og i Betuel og i Horma og i Siklag 31 og i Bet-
Markabot og i Hasar-Susim og i Bet-Biri og i Sa'ara'im
- det var deres byer inntil David blev konge - 32 med
tilhørende landsbyer, og i Etam og A'in, Rimmon og
Token og Asan - fem byer - 33 og alle de landsbyer
som lå rundt omkring disse byer helt til Ba'al; dette
var deres bosteder, og de hadde sin egen ætteliste.
34 Og Mesobab og Jamlek og Josa, Amasjas sønn,
35 og Joel og Jehu, sønn av Josibja, som var sønn
av Asiels sønn Seraja, 36 og Eljoenai og Ja'akoba
og Jesohaja og Asaja og Adiel og Jesimiel og Benaja
37 og Sisa, sønn av Sifi, som var sønn av Allon, som
var sønn av Jedaja, som var sønn av Simri, som var
sønn av Semaja - 38 disse som er nevnt her ved navn,
var høvdinger i sine ætter, og deres familier utbredte
sig sterkt. 39 De drog avsted bortimot Gedor like til
østsiden av dalen for å søke beite for sitt småfe; 40
og der fant de fett og godt beite, og landet var vidt
og rummelig, og det var rolig og stille; for de som
bodde der før, var av Kams ætt. 41 Da kom i Judas
konge Esekias' dager de som her er optegnet ved
navn, og ødela deres telter og hugg ned de meunitter
som fantes der, og slo dem med bann, så de nu ikke
mere er til, og bosatte sig i deres land; for der var beite
for deres småfe. 42 Fem hundre mann av dem - av
Simeons barn - drog til Se'irfjellene under anførsel av
Pelatja og Nearja og Refaja og Ussiel, Jisis sønner; 43
og de slo ihjel resten av de amalekitter som hadde
sloppet unda; så bosatte de sig der og bor der den
dag idag.

5 Og sønnene til Ruben, Israels førstefødte - for han
var den førstefødte, men fordi han vanhelliget sin
fars seng, blev hans førstefødselsrett gitt til sønnene
av Josef, Israels sønn, som dog ikke blev innført i
ættelisten som den førstefødte; 2 for Juda blev den
mektigste blandt sine brødre, og fyrsten skulde være
en av hans efterkommere, men førstefødselsretten
tilhørte Josef - 3 sønnene til Ruben, Israels førstefødte,
var Hanok og Pallu, Hesron og Karmi. 4 Joels sønner:
hans sønn Semaja; hans sønn Gog; hans sønn Sime'i;
5 hans sønn var Mika; hans sønn Reaja; hans sønn
Ba'al; 6 hans sønn Be'era, som kongen i Assyria Tilgat-
Pilneser bortførte i fangenskap; han var høvding for
rubenittene. 7 Og hans brødre var efter sine ætter,
da de blev optegnet efter sine ætt-ledd, Je'iel, den
første, og Sakarja 8 og Bela, sønn av Asas, som
var sønn av Joels sønn Sema; han bodde i Aroer
og helt til Nebo og Ba'al-Meon, 9 og mot øst nådde
hans bosteder til bortimot ørkenen som strekker sig fra
elven Frat; for deres fe hadde øket sterkt i Gileads
land. 10 I Sauls dager førte de krig med hagarenerne,
som blev undertvunget av dem; så bodde de i deres

telter langs hele østsiden av Gilead. 11 Og Gads
barn hadde sine bosteder midt imot dem i Basans
land helt til Salka: 12 Joel, den første, og Safan, den
annen, og Janai og Safat i Basan. 13 Og deres brødre
var efter sine familier Mikael og Mesullam og Seba
og Jorai og Jakan og Sia og Eber, syv i tallet. 14
Disse var sønner av Abiha'il, sønn av Huri, sønn av
Jaroah, sønn av Gilead, sønn av Mikael, sønn av
Jesisai, sønn av Jahdo, sønn av Bus. 15 Aki, sønn av
Gunis sønn Abdiel, var deres familiehode. 16 Og de
bodde i Gilead i Basan og tilhørende byer og på alle
Sarons jorder, sa langt de strakte sig. 17 Alle disse
blev innført i ættelistene i Judas konge Jotams dager
og i Israels konge Jeroboams dager. 18 Rubens barn
og gadittene og halvdelen av Manasse stamme var
djerve menn, menn som bar skjold og sverd og spente
bue og var oplært til krig; de var fire og firti tusen, syv
hundre og seksti stridsføre menn. 19 De førte krig mot
hagarenerne og Jetur og Nafis og Nodab, 20 og de
fikk hjelp mot dem, så hagarenerne og alle som var
med dem, blev gitt i deres hånd; for de ropte til Gud i
striden, og han bønnhørte dem, fordi de satte sin lit til
ham. 21 Og de bortførte deres fe, femti tusen kameler
og to hundre og femti tusen stykker småfe og to tusen
asener, og dessuten hundre tusen mennesker. 22 For
mange var falt og drept; for denne krig var fra Gud.
Og de bodde i deres bygder like til bortførelsen. 23
Den halve Manasse stammes barn bodde i landet fra
Basan til Ba'al-Hermon og Senir og Hermon-fjellet; de
var tallrike. 24 Og dette var deres familiehoder: Efer
og Jisi og Eliel og Asriel og Jirmeja og Hodavja og
Jahdiel, veldige stridsmenn, navnkundige menn, hoder
for sine familier. 25 Men de bar sig troløst at mot sine
fedres Gud og holdt sig med de guder som folkene
i landet dyrket, de folk som Gud hadde utryddet for
dem. 26 Da opegget Israels Gud assyrerkongen Ful
og assyrerkongen Tilgat-Pilneser mot dem, og han
bortførte dem, både rubenittene og gadittene og den
halve Manasse stamme, og flyttet dem til Halah og
Habor og Hara og Gosan-elven, og der er de den dag
idag.

6 Levis sønner var Gerson, Kahat og Merari. 2 Og
Kahats sønner var Amram, Jishar og Hebron og
Ussiel. 3 Og Amrams barn var Aron og Moses og
Mirjam; og Arons sønner var Nadab og Abihu, Eleasar
og Itamar. 4 Eleasar fikk sønnen Pinehas; Pinehas
fikk sønnen Abisua, 5 og Abisua fikk sønnen Bukki,
og Bukki fikk sønnen Ussi, 6 og Ussi fikk sønnen
Serahja, og Serahja fikk sønnen Merajot; 7 Merajot
fikk sønnen Amarja, og Amarja fikk sønnen Akitub, 8
og Akitub fikk sønnen Sadok, og Sadok fikk sønnen
Akima'as, 9 og Akima'as fikk sønnen Asarja, og Asarja
fikk sønnen Johanan, 10 Johanan fikk sønnen Asarja;
det var han som gjorde prestetjeneste i det hus som
Salomo hadde bygget i Jerusalem. 11 Og Asarja fikk
sønnen Amarja, og Amarja fikk sønnen Akitub, 12
og Akitub fikk sønnen Sadok, og Sadok fikk sønnen
Sallum, 13 og Sallum fikk sønnen Hilkias, og Hilkias
fikk sønnen Asarja, 14 og Asarja fikk sønnen Seraja, og
Seraja fikk sønnen Josadak. 15 Josadak drog med da
Herren bortførte Juda og Jerusalem i fangenskap ved
Nebukadnesar. 16 Levis sønner var Gersom, Kahat og
Merari. 17 Og dette er navnene på Gersoms sønner:
Libni og Sime'i. 18 Og Kahats sønner var Amram og
Jishar og Hebron og Ussiel. 19 Meraris sønner var
Mahli og Musi. Dette var levittenes ætter efter deres
fedre. 20 Gersoms sønner var: hans sønn Libni; hans
sønn Jahat; hans sønn Simma; 21 hans sønn Joah;
hans sønn Iddo; hans sønn Serah; hans sønn Jeatrai.
22 Kahats sønner var: hans sønn Amminadab; hans
sønn Korah; hans sønn Assir; 23 hans sønn Elkana
og hans sønn Ebjasaf og hans sønn Assir; 24 hans
sønn Tahat; hans sønn Uriel; hans sønn Ussia og
hans sønn Saul. 25 Og Elkanas sønner var Amasai Og
Akimot; 26 hans sønn var Elkana; hans sønn var Sofai
og hans sønn Nahat; 27 hans sønn Eliab; hans sønn
Jeroham; hans sønn Elkana. 28 Og Samuels sønner
var Vasni, hans førstefødte, og Abia. 29 Meraris sønn
var Mahli; hans sønn var Libni; hans sønn Sime i;
hans sønn Ussa; 30 hans sønn Simea; hans sønn
Haggija; hans sønn Asaja. 31 Dette var de som David
satte til å sørge for sangen i Herrens hus efterat
arken var kommet til ro, 32 og de gjorde tjeneste ved
sangen foran sammenkomstens telt - tabernaklet -
inntil Salomo bygget Herrens hus i Jerusalem, og de
stod der og utførte sin tjeneste således som det var
dem foreskrevet - 33 dette var de som stod der med
sine sønner: Av kahatittenes sønner: sangeren Heman,
sønn av Joel, sønn av Samuel, 34 sønn av Elkana,
sønn av Jeroham, sønn av Eliel, sønn av Toah, 35
sønn av Sif, sønn av Elkana, sønn av Mahat, sønn
av Amasai, 36 sønn av Elkana, sønn av Joel, sønn
av Asarja, sønn av Sefanja, 37 sønn av Tahat, sønn
av Assir, sønn av Ebjasaf, sønn av Korah, 38 sønn
av Jishar, sønn av Kahat, sønn av Levi, Israels sønn.
39 Og hans bror Asaf, som stod på hans høire side -
Asaf, sønn av Berekja, sønn av Simea, 40 sønn av
Mikael, sønn av Ba'aseja, sønn av Malkija, 41 sønn
av Etni, sønn av Serah, sønn av Adaja, 42 sønn av
Etan, sønn av Simma, sønn av Sime'i, 43 sønn av
Jahat, sønn av Gersom, sønn av Levi. 44 Og Meraris
sønner, deres brødre, stod på venstre side: Etan, sønn
av Kisi, sønn av Abdi, sønn av Malluk, 45 sønn av

Hasabja, sønn av Amasja, sønn av Hilkias, **46** sønn
av Amsi, sønn av Bani, sønn av Semer, **47** sønn av
Mahli, sønn av Musi, sønn av Merari, sønn av Levi. **48**
Og deres brødre, de andre levitter, var gitt til å utføre
alle slags tjeneste i tabernaklet - Guds hus. **49** Men
Aron og hans sønner ofret på brennoffer-alteret og
på røkoffer-alteret og var satt til å utføre all tjeneste i
det Aller-helligste og til å gjøre soning for Israel efter
alt det som Guds tjener Moses hadde påbudt. **50**
Dette var Arons sønner: hans sønn Eleasar; hans
sønn Pinehas; hans sønn Abisua; **51** hans sønn Bukki;
hans sønn Ussi; hans sønn Serahja; **52** hans sønn
Merajot; hans sønn Amarja; hans sønn Akitub; **53**
hans sønn Saddok; hans sønn Akima'as. **54** Dette
var deres bosteder efter deres byer innenfor deres
landemerker: Arons sønner av kahatittenes ætt, som
loddet først kom ut for, **55** de fikk Hebron i Juda land
med tilhørende jorder rundt omkring; **56** men byens
mark og dens landsbyer fikk Kaleb, Jefunnes sønn.
57 Arons sønner fikk altså tilfluktsstædene Hebron
og Libna med tilhørende jorder og Jattir og Estemoa
med jorder **58** og Hilen med jorder, Debir med jorder
59 Og Asan med jorder og Bet-Semes med jorder,
60 og av Benjamins stamme Geba med tilhørende
jorder og Allemet med jorder og Anatot med jorder;
deres byer var i alt tretten byer efter deres ætter. **61**
Men de andre Kahats barn av stammens ætt fikk ved
loddkasting ti byer av den halve Manasse stammes
halve del. **62** Og Gersoms barn efter sine ætter fikk
tretten byer av Issakars stamme og av Asers stamme
Og av Naftali stamme og av Manasse stamme i Basan.
63 Meraris barn efter sine ætter fikk ved loddkasting
tolv byer av Rubens stamme og av Gads stamme og
av Sebulons stamme. **64** Således gav Israels barn
levittene disse byer med tilhørende jorder. **65** De
gav dem ved loddkasting av Judas barns stamme og
av Simeons barns stamme og av Benjamins barns
stamme disse byer, som de nevnte ved navn. **66** Og de
andre av Kahats barns ætter fikk av Efra'ims stamme
disse byer som skulde høre dem til: **67** tilfluktsstædene
Sikem med tilhørende jorder i Efra'im-fjellene og Geser
med jorder **68** og Jokmeam med jorder og Bet-Horon
med jorder **69** og Ajalon med jorder og Gat-Rimmon
med jorder, **70** og av den halve Manasse stamme Aner
med tilhørende jorder og Bileam med jorder. Dette fikk
de andre av Kahats barns ætt. **71** Gersoms barn fikk
av den halve Manasse stammes ætt Golan i Basan
med tilhørende jorder og Astarot med jorder, **72** og av
Issakars stamme Kedes med tilhørende jorder, Dobrat
med jorder **73** og Ramot med jorder og Anem med
jorder, **74** og av Asers stamme Masal med tilhørende
jorder og Abdon med jorder **75** og Hukok med jorder
og Rehob med jorder, **76** og av Naftali stamme Kedes i
Galilea med tilhørende jorder og Hammon med jorder
og Kirjata'im med jorder. **77** Meraris barn - resten av
levittene - fikk av Sebulons stamme Rimmono med
tilhørende jorder og Tabor med jorder, **78** og på hin
side Jordan ved Jeriko, østenfor Jordan, fikk de av
Rubens stamme Beser i ørkenen med tilhørende jorder
og Jahsa med jorder **79** og Kedemot med jorder og
Mefa'at med jorder, **80** og av Gads stamme Ramot-
Gilead med tilhørende jorder og Mahana'im med jorder
81 og Hesbon med jorder og Jaser med jorder.

7 Issakars sønner var Tola og Pua, Jasib og Simron,
fire i tallet. **2** Og Tolas sønner var Ussi og Refaja
og Jeriel og Jahmai og Jibsam og Samuel, hoder for
sine familier, som stammet fra Tola, veldige stridsmenn
i sine ætter; deres tall var i Davids dager to og tyve
tusen og seks hundre. **3** Og Ussis sønner var Jisrahja
og Jisrahjas sønner Mikael og Obadja og Joel og
Jissija, fem i tallet, alle sammen familiehoder. **4** Til dem
hørte, efter deres ætter og fedrenehuser, krigsrustede
flokker, seks og tretti tusen mann; for de hadde mange
hustruer og barn. **5** Og deres brødre i alle Issakars
ætter var veldige stridsmenn; i alt var de syv og åtti
tusen mann som var opskrevet. **6** Benjamins sønner
var Bela og Beker og Jediael, tre i tallet. **7** Og Belas
sønner var Esbon og Ussi og Ussiel og Jerimot og Iri,
fem i tallet, familiehoder, veldige stridsmenn; i deres
ætteliste stod det to og tyve tusen og fire og tretti
mann. **8** Og Bekers sønner var Semira og Joas og
Elieser og Eljoenai og Omri og Jeremot og Abia og
Anatot og Alemet; alle disse var Bekers sønner, **9**
og efter deres ættelister, hvor deres ætter og deres
familiehoder, veldige stridsmenn, var opskrevet, var de
tyve tusen og to hundre mann. **10** Og Jediaels sønner
var Bilhan og Bilhans sønner Je'is og Benjamin og
Ehud og Kena'ana og Setan og Tarsis og Akisahar; **11**
alle disse var Jediaels sønner, familiehoder. veldige
stridsmenn, sytten tusen og to hundre som krigsrustet
drog ut i strid. **12** Enn videre Suppim og Huppim, Irs
sønner, og Hussim, som stammet fra Aker. **13** Naftalis
sønner var Jahsiel og Guni og Jeser og Sallum, Bilhas
sønner. **14** Manasses sønner var Asriel, som stammet
fra hans syriske medhustru; hun fødte Makir, far til
Gilead. **15** Og Makir tok til hustru en søster av Huppim
og Suppim, og hans søster hette Ma'aka; og den
annen sønn hette Selofhad, og Selofhad hadde bare
døtre. **16** Og Makirs hustru Ma'aka fødte en sønn og
kalte ham Peres, og hans bror hette Seres, og hans
sønner var Ulam og Rekem. **17** Og Ulams sønn var
Bedan. Disse var sønner av Gilead, sønn av Makir,
sønn av Manasse. **18** Og hans søster var Hammoleket;

hun fødte Ishod og Abieser og Mahla. **19** Og Semidas
sønner var Akjan og Sekem og Likhi og Aniam. **20** Og
Efra'ims sønner var Sutelah - hans sønn var Bered og
hans sønn Tahat og hans sønn Elada og hans sønn
Tahat **21** og hans sønn Sabad og hans sønn Sutelah -
og Eser og Elad; de blev drept av menn fra Gat som
var født der i landet, fordi de hadde draget ned for å
røve deres fe, **22** Og deres far Efra'im sørget i lang tid,
og hans brødre kom for å trøste ham. **23** Og han gikk
inn til sin hustru, og hun blev fruktsommelig og fødte en
sønn; og han gav ham navnet Beria, fordi der hadde
vært ulykke i hans hus. **24** Hans datter var Se'era; hun
bygget Nedre- og Øvre-Bet-Horon og Ussen-Se'era.
25 Hans sønn var Refa, og hans sønner var Resef og
Telah, og hans sønn var Tahan, **26** hans sønn Ladan,
hans sønn Ammihud, hans sønn Elisama, **27** hans
sønn Non, hans sønn Josva. **28** Deres eiendom og
deres bosteder var Betel med tilhørende småbyer og
mot øst Na'aran og mot vest Geser med tilhørende
småbyer og Sikem med tilhørende småbyer like til
Gasa med tilhørende småbyer. **29** Manasses barn
eide Bet-Sean med tilhørende småbyer, Ta'anak med
tilhørende småbyer, Megiddo med tilhørende småbyer
og Dor med tilhørende småbyer. I disse byer bodde
Josefs, Israels sønns barn. **30** Asers sønner var Jimna
og Jisva og Jisvi og Beria, og Serah var deres søster.
31 Og Berias sønner var Heber og Malkiel; han var far
til Birsot. **32** Og Heber blev far til Jaflet og Somer og
Hotam og deres søster Sua. **33** Og Jaflets sønner var
Pasak og Bimhal og Asvat; dette var Jaflets sønner.
34 Og Semers sønner var Aki og Rohga, Jehubba
og Aram. **35** Og hans bror Helems sønner var Sofah
og Jimna og Seles og Amal. **36** Sofahs sønner var
Suah og Harnefer og Sual og Beri og Jimra, **37** Beser
og Hod og Samma og Silsa og Jitran og Be'era. **38**
Og Jeters sønner var Jefunne og Pispa og Ara. **39**
Og Ullas sønner var Arah og Hanniel og Risja. **40**
Alle disse var sønner av Aser, hoder for sine familier,
utvalgte veldige stridsmenn, høvdinger blandt fyrstene,
og de menn som stod i deres ætteliste som dugelige til
krigstjeneste, var seks og tyve tusen i tallet.

8 Benjamin var far til Bela, som var hans førstefødte,
Asbel, som var hans annen sønn, og Akrah, den
tredje, **2** Noka, den fjerde, og Rafa, den femte. **3** Og
Bela hadde sønnene Addar og Gera og Abihud **4** og
Abisua og Na'aman og Akoah **5** og Gera og Sefufan
og Huram. **6** Og dette var Ehuds sønner, som var
familiehoder blandt Gebas innbyggere, og som blev
bortført til Manahat **7** - det var Na'aman som sammen
med Akia og Gera førte dem bort - han fikk sønnene
Ussa og Akihud. **8** Og Sahara'im fikk barn i Moabs
land efterat han hadde sendt sine hustruer Husim og
Ba'ara bort. **9** Og med sin hustru Hodes fikk han Jobab
og Sibja og Mesa og Malkam **10** og Je'us og Sokja og
Mirma; dette var hans sønner; de var familiehoder. **11**
Med Husim fikk han Abitub og Elpa'al. **12** Og Elpa'als
sønner var Eber og Mis'am og Semer - han bygget
Ono og Lod med tilhørende byer - **13** og Beria og
Sema; de var familiehodene blandt Ajalons innbyggere;
de drev Gats innbyggere på flukt. **14** Ahjo, Sasak og
Jeremot **15** og Sebadia og Arad og Eder **16** og Mikael
og Jispa og Johavar Berias sønner; **17** og Sebadja og
Mesullam og Hiski og Heber **18** og Jismerai og Jislia
og Jobab har Elpa'als sønner. **19** Og Jakim og Sikri og
Sabdi **20** og Elienai og Silletai og Eliel **21** og Adaja og
Beraja og Simrat var Sime'is sønner. **22** Og Jispan og
Eber og Eliel **23** og Abdon og Sikri og Hanan **24** og
Hananja og Elam og Antotija **25** og Jifdeja og Pniel var
Sasaks sønner. **26** Og Samserai og Seharja og Atalja
27 og Ja'aresja og Elia og Sikri var Jerohams sønner.
28 Alle disse var familiehoder, hoder for sine ætter;
de bodde i Jerusalem. **29** I Gibeon bodde Gibeons
far; hans hustru hette Ma'aka. **30** Og hans førstefødte
sønn var Abdon; så var det Sur og Kis og Ba'al og
Nadab **31** og Gedor og Ahjo og Seker. **32** Og Miklot
fikk sønnen Simea. Også disse bodde midt imot sine
brødre i Jerusalem, sammen med sine brødre. **33** Og
Ner fikk sønnen Kis, og Kis var far til Saul, og Saul fikk
sønnene Jonatan og Malkisua og Abinadab og Esba'al.
34 Og Jonatans sønn var Meribba'al, og Meribba'al fikk
sønnen Mika. **35** Og Mikas sønner var Piton og Melek
og Tarea og Akas. **36** Og Akas fikk sønnen Joadda,
og Joadda fikk Alemet og Asmavet og Simri, og Simri
fikk Mosa. **37** Og Mosa fikk sønnen Bina hans sønn
var Rafa; hans sønn Elasa hans sønn Asel. **38** Og
Asel hadde seks sønner, og dette var deres navn:
Asrikam, Bokeru og Ismael og Searja og Obadja og
Hanan; alle disse var sønner av Asel. **39** Og hans
bror Eseks sønner var Ulam, hans førstefødte, Je'us,
den annen, og Elifelet, den tredje. **40** Ulams sønner
var veldige stridsmenn, dyktige bueskyttere; de hadde
mange sønner og sønnesønner - hundre og femti. Alle
disse var av Benjamins barn.

9 Alle Israels menn blev innført i ættelister og finnes
opskrevet i Israels kongers bok; og Juda blev
bortført i fangenskap til Babel for sin troløshets skyld.
2 De tidligere innbyggere, som bodde på sin eiendom,
i sine byer, var vanlige israelitter, prester, levitter
og tempeltjenere. **3** I Jerusalem bodde nogen av
Judas barn og av Benjamins barn og av Efra'ims og
Manasses barn: **4** Utai, sønn av Ammihud, sønn av
Omri, sønn av Imri, sønn av Bani, av Judas sønn
Peres' barn; **5** og av silonittene: Asaja, den førstefødte,

og hans sønner; 6 og av Serahs sønner: Je'uel og
deres brødre, seks hundre og nitti i tallet; 7 og av
Benjamins barn: Sallu, sønn av Mesullam, sønn av
Hodavja, sønn av Hassenua, 8 og Jibneja, sønn av
Jeroham, og Ela, sønn av Ussi, sønn av Mikri, og
Mesullam, sønn av Sefatja, sønn av Re'uel, sønn av
Jibnija, 9 og deres brødre efter sine ætter, ni hundre
og seks og femti i tallet; alle disse menn var overhoder
for sine familier. 10 Og av prestene: Jedaja og Jojarib
og Jakin 11 og Asarja, sønn av Hilkias, sønn av
Mesullam, sønn av Sadok, sønn av Merajot, sønn av
Akitub - han var forstander for Guds hus - 12 og Adaja,
sønn av Jeroham, sønn av Pashur, sønn av Malkia,
og Masai, sønn av Adiel, sønn av Jahsera, sønn av
Mesullam, sønn av Mesillemit, sønn av Immer, 13 og
deres brødre, overhoder for sine familier, tusen og
syv hundre og seksti i tallet, dyktige menn i arbeidet
ved tjenesten i Guds hus. 14 Og av levittene: Semaja,
sønn av Hassub, sønn av Asrikam, sønn av Hasabja,
av Meraris barn, 15 og Bakbakkar, Heres og Galal
og Mattanja, sønn av Mika, sønn av Sikri, sønn av
Asaf, 16 og Obadja, sønn av Semaja, sønn av Galal,
sønn av Jedutun, og Berekja, sønn av Asa, sønn av
Elkana, som bodde i netofatittenes landsbyer. 17 Og
portnerne: Sallum og Akkub og Talmon og Akiman
og deres brødre; Sallum var deres overhode, 18 og
like til nu står de ved Kongeporten, mot øst. Dette var
portnerne i Levis barns leire. 19 Sallum, sønn av Kore,
sønn av Ebjasaf, sønn av Korah, og hans brødre, de
som var av hans familie, korahittene, hadde som sin
tjenestegjerning å være voktere ved teltets dørtreskler,
fordi deres fedre hadde vært voktere ved inngangen til
Herrens leir. 20 Og Pinehas, Eleasars sønn, hadde
fordum vært deres forstander; Herren var med ham. 21
Sakarja, Meselemjas sønn, var portner ved inngangen
til sammenkomstens telt. 22 Alle disse som var utvalgt
til portnere ved dørtresklene, var to hundre og tolv i
tallet; de var innført i ættelister efter sine landsbyer;
David og seeren Samuel hadde innsatt dem som menn
de hadde tillit til. 23 De og deres sønner stod ved
portene til Herrens hus, telthuset, og holdt vakt. 24
Efter de fire verdenshjørner hadde portnerne sin plass:
mot øst, vest, nord og syd. 25 Og deres brødre, som
bodde i sine landsbyer, skulde fra tid til annen komme
og hjelpe dem for syv dager ad gangen. 26 For de fire
forstandere for portnerne var betrodde menn; de var
levitter; de hadde også opsyn over kammerne og over
skattkammerne i Guds hus. 27 Om natten holdt de
sig rundt omkring Guds hus; for det pålå dem å holde
vakt, og de skulde lukke op portene hver morgen. 28
Nogen av levittene hadde tilsyn med de redskaper
som bruktes ved tjenesten; de tellet dem, både når de
bar dem inn, og når de bar dem ut. 29 Og nogen av
dem var satt til å ha tilsyn med de andre redskaper
- alle helligdommens redskaper - og med melet og
vinen og oljen og viraken og krydderiene. 30 Og
nogen av prestenes sønner laget kryddersalven. 31 Og
Mattitja, en av levittene, korahitten Sallums førstefødte
sønn, var betrodd å tillage bakverket. 32 Og nogen
av deres brødre kahatittenes barn hadde tilsyn med
skuebrødene og skulde legge dem til rette hver sabbat.
33 Dette var sangerne, familiehoder blandt levittene; de
holdt til i kammerne og var fri for annen tjeneste; for de
var dag og natt optatt med sitt eget arbeid. 34 Alle
disse var familiehoder blandt levittene efter sine ætter
- overhoder; de bodde i Jerusalem. 35 I Gibeon bodde
Gibeons far Je'uel; hans hustru hette Ma'aka. 36 Og
hans førstefødte sønn var Abdon; så var det Sur og
Kis og Ba'al og Ner og Nadab 37 og Gedor og Ahjo og
Sakarja og Miklot. 38 Og Miklot fikk sønnen Simeam;
også disse bodde midt imot sine brødre i Jerusalem,
sammen med sine brødre. 39 Og Ner fikk sønnen Kis,
og Kis var far til Saul, og Saul fikk sønnene Jonatan
og Malkisua og Abinadab og Esba'al. 40 Og Jonatans
sønn var Meribba'al, og Meribba'al fikk sønnen Mika.
41 Og Mikas sønner var Piton og Melek og Tahrea.
42 Og Akas fikk sønnen Jara, og Jara fikk Alemet og
Asmavet og Simri, og Simri fikk Mosa. 43 Og Mosa
fikk sønnen Bina, og hans sønn var Refaja; hans sønn
Elasa; hans sønn Asel. 44 Og Asel hadde seks sønner,
og dette var deres navn: Asrikam, Bokeru og Ismael og
Searja og Obadja og Hanan; dette var Asels sønner.

10 Filistrene stred mot Israel, og Israels menn flyktet
for filistrene, og det lå mange falne på Gilboa-
fjellet. 2 Og filistrene var like i hælene på Saul og
hans sønner, og de drepte Jonatan og Abinadab og
Malkisua, Sauls sønner. 3 Og striden blev hård der
hvor Saul stod; og bueskytterne kom over ham, og han
blev grepet av redsel for skytterne. 4 Da sa Saul til sin
våbensvenn: Dra ditt sverd og gjennembor mig med
det, så ikke disse uomskårne skal komme og fare ille
med mig! Men våbensvennen vilde ikke; han var for
redd. Da tok Saul sitt sverd og styrtet sig i det. 5 Og
da våbensvennen så at Saul var død, styrtet også han
sig i sitt sverd og døde. 6 Således døde Saul og hans
tre sønner og hele hans hus; de døde alle sammen. 7
Og da alle israelittene i dalen så at de var flyktet, og
at Saul og hans sønner var døde, forlot de sine byer
og flyktet; og filistrene kom og bosatte sig i dem. 8
Dagen efter kom filistrene for å plyndre de falne; da
fant de Saul og hans sønner liggende på Gilboa-fjellet.
9 De plyndret ham og tok hans hode og hans våben
og sendte bud rundt omkring i filistrenes land for å
forkynne det glade budskap for sine avguder og for

folket. 10 Og hans våben la de i sin guds hus, og hans
hjerneskall hengte de op i Dagons hus. 11 Da hele
Jabes i Gilead fikk høre alt det filistrene hadde gjort
med Saul, 12 drog alle våbenføre menn avsted og tok
Sauls og hans sønners kropper og førte dem til Jabes;
og de begravde deres ben under terebinten i Jabes
og holdt faste i syv dager. 13 Således døde Saul for
den troløshets skyld som han hadde vist mot Herren,
fordi han ikke hadde holdt sig efter Herrens ord, og
likeledes fordi han hadde søkt til dødningemanere for
å spørre dem til råds. 14 Men han spurte ikke Herren;
derfor lot han ham dø og førte kongedømmet over til
David, Isais sønn.

11 Så kom hele Israel sammen hos David i Hebron
og sa: Vi er jo av samme kjød og blod som du. 2
Allerede for lenge siden, ennu mens Saul var konge,
var det du som førte Israel ut og inn, og Herren din
Gud sa til dig: Du skal vokte mitt folk Israel, og du skal
være fyrste over mitt folk Israel. 3 Og alle Israels eldste
kom til kongen i Hebron, og David gjorde en pakt med
dem i Hebron for Herrens åsyn; og de salvet David til
konge over Israel efter Herrens ord ved Samuel. 4 Så
drog David og hele Israel til Jerusalem, det er Jebus;
der bodde jebusittene, landets oprinnelige innbyggere.
5 Og innbyggerne i Jebus sa til David: Du kommer aldri
inn her. Men David inntok Sions borg - det er Davids
stad. 6 Og David sa: Den som først slår jebusittene,
skal bli høvding og fører. Og Joab, Serujas sønn,
steg først op og blev høvding. 7 David tok sin bolig
i borgen; derfor kaltes den Davids stad. 8 Og han
bygget byen rundt omkring, fra Millo og rundt omkring,
og Joab bygget resten av byen op igjen. 9 David
blev større og større, og Herren, hærskarenes Gud,
var med ham. 10 Dette er de ypperste blandt Davids
helter, som sammen med hele Israel kraftig støtet ham
i hans kongedømme for å gjøre ham til konge efter
Herrens ord om Israel. 11 Dette er Davids helter, så
mange de var: Jasobam, Hakmonis sønn, høvedsmann
for drabantene; han svang sitt spyd over tre hundre
falne på en gang. 12 Efter ham kom Eleasar, sønn
av ahohitten Dodo; han var en av de tre helter. 13
Han var med David i Pas-Dammim da filistrene hadde
samlet sig der til strid. Der var et jorde som var fullt
av bygg, og da folket flyktet for filistrene, 14 stilte de
sig midt på jordet og berget det og slo filistrene; og
Herren gav dem en stor seier. 15 Engang drog tre
av de tretti høvdinger ned efter berget til David, som
var i hulen ved Adullam. Filistrenes hær lå da i leir i
Refa'im dalen. 16 David var dengang selv i borgen, og
filistrenes forpost var i Betlehem. 17 Så kom det en
brå lyst over David, og han sa: Hvem lar mig få vann å
drikke av den brønn som er ved porten i Betlehem?
18 Da brøt de tre sig igjennem filistrenes leir og øste
vann op av brønnen ved Betlehems port og tok det
med sig og kom til David med det; men David vilde
ikke drikke det - han øste det ut for Herren. 19 Og han
sa: Min Gud, la det være langt fra mig å gjøre dette!
Skulde jeg drikke disse menns blod, som har satt sitt
liv i fare? For med fare for sitt liv har de båret det
hit. Og han vilde ikke drikke det. Dette gjorde de tre
helter. 20 Så var det Absai, bror til Joab; han var fører
for de tre. Han svang sitt spyd over tre hundre falne;
og han hadde et navn blandt de tre. 21 Fremfor de
tre var han dobbelt æret og blev deres høvding; men
til de tre nådde han ikke op. 22 Så var det Benaja,
sønn av Jojada, som var sønn av en djerv seierrik
stridsmann fra Kabse'el; han slo Moabs to løvehelter.
En dag det hadde snedd, steg han ned i en brønn og
slo en løve ihjel. 23 Likeledes slo han ihjel en egypter,
en mann som var fem alen lang; egypteren hadde et
spyd som en veverstang i hånden; men han gikk ned
mot ham med sin stav og rev spydet ut av hånden
på egypteren og drepte ham med hans eget spyd.
24 Dette gjorde Benaja, Jojadas sønn; han hadde et
navn blandt de tre helter. 25 Fremfor de tretti var han
æret, men til de tre nådde han ikke op. David gav ham
plass blandt sine fortrolige rådgivere. 26 De djerveste i
hæren var: Asael, bror til Joab; Elhanan, Dodos sønn,
fra Betlehem; 27 haroritten Sammot; pelonitten Heles;
28 teko'itten Ira, sønn av Ikkes; anatotitten Abieser;
29 husatitten Sibbekai; ahohitten Ilai; 30 netofatitten
Maharai; netofatitten Heled, sønn av Ba'ana; 31 Itai,
Ribais sønn, fra Gibea i Benjamins stamme; piratonitten
Benaja; 32 Hurai fra Ga'as-dalene; arbatitten Abiel;
33 baharumitten Asmavet; sa'albonitten Eljahba; 34
gisonitten Bene-Hasem; hararitten Jonatan, sønn av
Sage; 35 hararitten Akiam, sønn av Sakar; Elifal,
sønn av Ur; 36 mekeratitten Hefer; pelonitten Akia; 37
karmelitten Hesro; Na'arai, sønn av Esbai; 38 Joel, bror
til Natan; Mibhar, sønn av Hagri; 39 ammonitten Selek;
berotitten Nahrai, Joabs, Serujas sønns våbensvenn;
40 jitritten Ira; jitritten Gareb; 41 hetitten Uria; Sabad,
sønn av Ahlai; 42 rubenitten Adina, sønn av Sisa,
overhode for rubenittene, og foruten ham tretti; 43
Hanan, sønn av Ma'aka, og mitnitten Josafat; 44
asteratitten Ussia; Sama og Je'uel, sønner av aroeritten
Hotam; 45 Jediael, sønn av Simri, og hans bror Joha,
tisitten; 46 Eliel Hammahavim og Jeribai og Josavja,
sønner av Elna'am, og moabitten Jitma; 47 Eliel og
Obed og Ja'asiel Hammesobaja.

12 Dette er de som kom til David i Siklag mens han
ennu måtte holde sig der av frykt for Saul, Kis'
sønn. De hørte til de helter som hjalp ham i krigen; 2
de var væbnet med bue og opøvd i å slynge stener og

skyte piler med buen, både med høire og venstre hånd;
de hørte til Sauls stammefrender, til benjaminittene. 3
Det var Akieser, den øverste av dem, og Joas, sønner
av gibeatitten Sema'a, og Jesuel og Pelet, sønner
av Asmavet, og Beraka og anatotitten Jehu 4 og
gibeonitten Jismaja, en av de tretti helter og høvding
over de tretti, og Jirmeja og Jahasiel og Johanan og
gederatitten Josabad, 5 Elusai og Jerimot og Bealja og
Semarja og harusitten Sefatja, 6 koharittene Elkana og
Jissija og Asarel og Joeser og Jasobam, 7 og Joela
og Sebadja, sønner av Jeroham, fra Gedor. 8 Og
av gadittene gikk nogen over til David i fjellborgen i
ørkenen, djerve helter, krigsvante stridsmenn væbnet
med skjold og spyd; de var å se til som løver, og de
var snare som rådyr på fjellene. 9 Eser var den første,
Obadja den annen, Eliab den tredje, 10 Mismanna
den fjerde, Jirmeja den femte, 11 Attai den sjette, Eliel
den syvende, 12 Johanan den åttende, Elsabad den
niende, 13 Jirmeja den tiende, Makbannai den ellevte.
14 Disse hørte til Gads barn og var høvedsmenn i
hæren; den ringeste av dem var over hundre og den
største over tusen. 15 Det var disse som gikk over
Jordan i den første måned, da elven gikk over alle
sine bredder, og som drev alle dalboerne på flukt både
mot øst og mot vest. 16 Det kom også nogen av
Benjamins og Judas barn til David, helt til fjellborgen.
17 David gikk ut til dem og tok til orde og sa til dem:
Kommer I til mig med fred og vil hjelpe mig, da skal
mitt hjerte høre eder til, og vi skal holde sammen; men
kommer I for å forråde mig til mine fiender, skjønt det
ingen urett er i mine hender, da se vare fedres Gud
dertil og straffe det! 18 Da kom Ånden over Amasai,
høvedsmannen for de tretti, og han sa: Dine er vi,
David, og med dig holder vi fred, du Isais sønn! Fred
være med dig, og fred være med dine hjelpere! For din
Gud hjelper dig. Da tok David imot dem og satte dem
til høvedsmenn for sin krigerflokk. 19 Av Manasse gikk
nogen over til David da han sammen med filistrene
drog ut i strid mot Saul, uten at han dog kom til å
hjelpe dem; for filistrenes høvdinger hadde holdt råd
og så sendt ham bort, idet de sa: Det vil koste oss våre
hoder, om han nu går over til sin herre Saul. 20 Da
han så drog til Siklag, gikk nogen av Manasse over til
ham; det var Adna og Josabad og Jedial og Mikael og
Josabad og Elihu og Silletai, høvedsmennene for de
tusener som hørte til Manasse. 21 Disse hjalp David
mot røverflokken; for de var alle djerve stridsmenn,
og de blev høvedsmenn i hæren. 22 For dag efter
dag kom det folk til David for å hjelpe ham, inntil det
blev til en stor hær, som en Guds hær. 23 Dette er
tallet på de krigsvæbnede flokker som kom til David i
Hebron for å føre Sauls kongedømme over til ham
efter Herrens ord: 24 Judas barn som bar skjold og
spyd, seks tusen og åtte hundre, væbnet til strid; 25
av Simeons barn djerve krigsvante stridsmenn, syv
tusen og ett hundre; 26 av Levis barn fire tusen og
seks hundre, 27 og dessuten Jojada, høvdingen for
Arons ætt, og med ham tre tusen og syv hundre, 28
og likeså Sadok, en ung djerv stridsmann med sin
familie, to og tyve høvedsmenn; 29 og av Benjamins
barn, Sauls stammefrender, tre tusen; for inntil den
tid hadde den største del av dem holdt sig til Sauls
hus; 30 og av Efra'ims barn tyve tusen og åtte hundre,
djerve stridsmenn, navnkundige menn i sine familier;
31 og av den halve Manasse stamme atten tusen
navngitte menn, som var utvalgt til å dra avsted og
gjøre David til konge; 32 og av Issakars barn menn
som forstod sig på tidene, så de visste hvad Israel
hadde å gjøre; deres høvedsmenn var to hundre, og
alle deres stammefrender rettet sig efter deres ord; 33
av Sebulon menn som drog ut i strid og var rustet til
krig med alle slags krigsvåben, femti tusen; de fylket
sig til slag med hjerter uten svik; 34 og av Naftaii tusen
høvedsmenn og med dem syv og tretti tusen mann
med skjold og spyd; 35 og av danittene menn som var
rustet til krig, åtte og tyve tusen og seks hundre; 36 og
av Aser menn som drog ut i strid for å fylke sig til slag,
firti tusen; 37 og fra hin side Jordan, av rubenittene og
gadittene og den halve Manasse stamme, menn som
var rustet med alle slags krigsvåben, hundre og tyve
tusen. 38 Alle disse krigsmenn kom i ordnet fylking til
Hebron med opriktig hjerte for å gjøre David til konge
over hele Israel; også hele resten av Israel var enig om
å gjøre David til konge. 39 Og de var der hos David i
tre dager og åt og drakk; for deres landsmenn hadde
laget til måltid for dem. 40 Også de som bodde dem
nærmest, like til Issakar og Sebulon og Naftali, kom
med mat på asener og kameler og mulesler og okser:
mel, fikenkaker og rosinkaker og vin og olje og storfe
og småfe i mengde; for det var glede i Israel.

13 Og David holdt råd med høvedsmennene over
tusen og over hundre, med alle høvdingene. 2
Og David sa til hele Israels menighet: Dersom det
tykkes eder godt, og det kommer fra Herren vår Gud,
så la oss sende bud til alle kanter til våre andre brødre
i alle Israels land, og dessuten til prestene og levittene
i de byer de har med jorder omkring, at de skal samle
sig hos oss, 3 og la oss så flytte vår Guds ark hit til
oss! For i Sauls dager spurte vi ikke efter den. 4 Da sa
hele menigheten at så burde gjøres; for hele folket
syntes det var rett. 5 Så samlet David hele Israel fra
Sihor i Egypten til bortimot Hamat for å hente Guds ark
fra Kirjat-Jearim. 6 Og David og hele Israel drog op til
Ba'ala, til Kirjat-Jearim, som hører til Juda, for å føre op

derfra Gud Herrens ark, han som troner på kjerubene,
hvor hans navn nevnes. 7 Og de satte Guds ark på en
ny vogn og førte den bort fra Abinadabs hus, og Ussa
og Ahjo kjørte vognen. 8 Og David og hele Israel lekte
for Guds åsyn av all makt både til sanger og citarer og
harper og trommer og cymbler og trompeter. 9 Da de
kom til Kidons treskeplass, rakte Ussa sin hånd ut for
å ta fatt i arken; for oksene var blitt ustyrlige. 10 Da
optendtes Herrens vrede mot Ussa, og han slo ham
fordi han hadde rakt sin hånd ut mot arken, så han
døde der for Guds åsyn. 11 Men David blev ille til mote
fordi Herren hadde slått Ussa ned; derfor er dette sted
blitt kalt Peres-Ussa like til denne dag. 12 Den dag
blev David opfylt av frykt for Gud og sa: Hvorledes
skulde jeg kunne føre Guds ark inn til mig? 13 Og
David flyttet ikke arken inn til sig i Davids stad, men lot
den føre bort til gititten Obed-Edoms hus. 14 Guds ark
blev stående hos Obed-Edoms familie i hans hus i tre
måneder; og Herren velsignet Obed-Edoms hus og alt
hvad hans var.

14 Kongen i Tyrus Hiram skikket sendemenn til
David med sedertre, og han sendte stenhuggere
og tømmermenn til å bygge et hus for ham. 2 Og David
forstod at Herren hadde stadfestet hans kongedømme
over Israel; for hans rike var blitt hevet høit for hans
folk Israels skyld. 3 David tok ennu flere hustruer i
Jerusalem, og han fikk ennu flere sønner og døtre. 4
Dette er navnene på de sønner han fikk i Jerusalem:
Sammua og Sobab, Natan og Salomo 5 og Jibhar og
Elisua og Elpelet 6 og Nogah og Nefeg og Jafia 7 og
Elisama og Be'eljada og Elifelet. 8 Da filistrene hørte
at David var salvet til konge over hele Israel, drog alle
filistrene ut for å søke efter David; og da David hørte
det, drog han ut imot dem. 9 Og filistrene kom og
spredte sig utover i Refa'im-dalen. 10 Da spurte David
Gud: Skal jeg dra ut mot filistrene, og vil du gi dem i
min hånd? Og Herren svarte: Dra ut! Så vil jeg gi dem i
din hånd. 11 Så drog de op til Ba'al-Perasim, og der slo
David dem, og David sa: Gud har brutt igjennem mine
fiender ved min hånd, som vannene bryter igjennem.
Derfor blev dette sted kalt Ba'al-Perasim. 12 Der lot
de efter sig sine guder, og David bød at de skulde
brennes op med ild. 13 Men filistrene kom igjen og
spredte sig utover i dalen. 14 Og David spurte atter
Gud, og Gud sa til ham: Du skal ikke dra op efter dem;
vend dig fra dem og ta en omvei, så du kommer over
dem midt for bakatrærne, 15 og når du hører lyden av
skritt i bakatrærnes topper, da skal du dra ut i striden;
for Gud har draget ut foran dig for å slå filistrenes hær.
16 David gjorde som Gud hadde befalt ham, og de slo
filistrenes hær og forfulgte dem fra Gibeon og like til
Geser. 17 og Davids navn kom ut i alle landene, og
Herren lot frykt for ham komme over alle folkene.

15 Siden bygget han sig huser i Davids stad og
gjorde i stand et sted for Guds ark og reiste et telt
for den. 2 Da sa David: Ingen skal bære Guds ark uten
levittene; for dem har Herren utvalgt til å bære Guds
ark og til å tjene ham for alle tider. 3 Så samlet David
hele Israel til Jerusalem for å føre Herrens ark op til det
sted som han hadde gjort i stand for den. 4 Og David
kalte Arons barn og levittene sammen: 5 av Kahats
barn Uriel, den øverste, og hans brødre, hundre og
tyve, 6 av Meraris barn Asaja, den øverste, og hans
brødre, to hundre og tyve, 7 av Gersoms barn Joel,
den øverste, og hans brødre, hundre og tretti, 8 av
Elisafans barn Semaja, den øverste, og hans brødre,
to hundre, 9 av Hebrons barn Eliel, den øverste, og
hans brødre, åtti. 10 av Ussiels barn Amminadab, den
øverste, og hans brødre, hundre og tolv. 11 Så kalte
David til sig prestene Sadok og Ebjatar og levittene
Uriel, Asaja og Joel, Semaja og Eliel og Amminadab.
12 Og han sa til dem: I familiehoder for levittene, hellige
eder, både I og eders brødre, og før Herrens, Israels
Guds ark op til det sted jeg har gjort i stand for den!
13 Det var fordi I ikke var med første gang at Herren
vår Gud brøt inn iblandt oss; for vi søkte ham ikke
på rette måte. 14 Da helliget prestene og levittene
sig for å føre Herrens. Israels Guds ark op. 15 Og
levittenes barn bar Guds ark på sine skuldrer ved hjelp
av bærestengene, således som Moses hadde påbudt
efter Herrens ord. 16 Så bød David de øverste blandt
levittene at de skulde stille sine brødre sangerne frem
med musikkinstrumenter, harper og citarer og cymbler,
som de skulde spille på, idet de lot gledesangen tone.
17 Da stilte levittene frem Heman, sønn av Joel, og av
hans brødre Asaf, sønn av Berekja, og av deres brødre
Meraris barn Etan, sønn av Kusaja, 18 og sammen
med dem deres brødre av annen rang, Sakarja, Ben
og Ja'asiel og Semiramot og Jehiel og Unni, Eliab og
Benaja og Ma'aseja og Mattitja og Eliflehu og Mikneja
og Obed-Edom og Je'iel, dørvokterne. 19 Sangerne
Heman, Asaf og Etan skulde slå på kobbercymbler; 20
Sakarja og Asiel og Semiramot og Jehiel og Unni og
Eliab og Ma'aseja og Benaja skulde spille på harper
efter Alamot, 21 og Mattitja og Eliflehu og Mikneja og
Obed-Edom og Je'iel og Asasja på citarer efter Sjeminit
for å lede sangen. 22 Kenanja, levittenes sangmester,
underviste i sangen; for han var kyndig i det. 23 Berekja
og Elkana var dørvoktere ved arken. 24 Prestene
Sebaina og Josafat og Netanel og Amasai og Sakarja
og Benaja og Elieser blåste i trompeter foran Guds ark,
og Obed-Edom og Jehia var dørvoktere ved arken. 25
Så gikk David og Israels eldste og høvedsmennene

over tusen avsted for å hente Herrens pakts-ark op fra
Obed-Edoms hus under jubel. 26 Og da nu Gud hjalp
levittene som bar Herrens pakts-ark, ofret de syv okser
og syv værer. 27 David var klædd i en kåpe av hvitt
bomullstøi, og likeså alle de levitter som bar arken,
og sangerne og Kenanja, sangmesteren, som ledet
sangen; dessuten hadde David en livkjortel av lerret
på. 28 Og hele Israel førte Herrens pakts-ark op med
fryderop og med basunklang og med trompeter og
cymbler, under harpe- og citarspill. 29 Men da Herrens
pakts-ark kom inn i Davids stad, da så Mikal, Sauls
datter, ut gjennem vinduet, og hun så kong David
hoppe og danse, og hun foraktet ham i sitt hjerte.

16 Så førte de Guds ark inn og satte den midt i det
telt som David hadde reist for den, og de bar
frem brennoffer og takkoffer for Guds åsyn. 2 Og da
David var ferdig med å ofre brennofferet og takkofferne,
velsignet han folket i Herrens navn. 3 Og han utdelte
til hver enkelt i Israel, både mann og kvinne, et brød
og et stykke kjøtt og en rosinkake. 4 Og han satte
nogen av levittene til å gjøre tjeneste foran Herrens ark
og til å prise og takke og love Herren, Israels Gud: 5
Asaf var den øverste, næst efter ham kom Sakarja og
så Je'iel og Semiramot og Jehiel og Mattitja og Eliab
og Benaja og Obed-Edom og Je'iel med harper og
citarer; Asaf skulde slå på cymblene 6 og prestene
Benaja og Jahasiel stadig blåse i trompetene foran
Guds pakts-ark. 7 Den dag satte David første gang
Asaf og hans brødre til å synge Herrens pris: 8 Pris
Herren, påkall hans navn, kunngjør blandt folkene
hans store gjerninger! 9 Syng for ham, lovsyng ham,
grund på alle hans undergjerninger! 10 Ros eder av
hans hellige navn! Deres hjerte glede sig som søker
Herren! 11 Spør efter Herren og hans makt, søk hans
åsyn all tid! 12 Kom i hu hans undergjerninger som
han har gjort, hans under og hans munns dommer,
13 I, hans tjener Israels avkom, Jakobs barn, hans
utvalgte! 14 Han er Herren vår Gud; hans dommer
er over all jorden. 15 Kom evindelig hans pakt i hu,
det ord han fastsatte for tusen slekter, 16 den pakt
han gjorde med Abraham, og hans ed til Isak! 17 Han
stadfestet den som en rett for Jakob, som en evig pakt
for Israel, 18 idet han sa: Dig vil jeg gi Kana'ans land til
arvelodd, 19 da I var en liten flokk, få og fremmede
der. 20 Og de vandret fra folk til folk og fra et rike til
et annet folk. 21 Han tillot ikke nogen å gjøre vold
imot dem, og han straffet konger for deres skyld: 22
Rør ikke ved mine salvede, og gjør ikke mine profeter
noget ondt! 23 Syng for Herren, all jorden! Forkynn fra
dag til dag hans frelse! 24 Fortell blandt hedningene
hans ære, blandt alle folkene hans undergjerninger! 25
For stor er Herren og høilovet, og forferdelig er han
over alle guder. 26 For alle folkenes guder er intet;
men Herren har gjort himmelen. 27 Høihet og herlighet
er for hans åsyn, styrke og glede er på hans sted. 28
Gi Herren, I folkeslekter, gi Herren ære og makt! 29 Gi
Herren hans navns ære, bær frem gaver og kom for
hans åsyn, tilbed Herren i hellig prydelse! 30 Bev for
hans åsyn, all jorden! Jorderike står fast, det rokkes
ikke. 31 Himmelen glede sig, og jorden fryde Sig, og
de skal si iblandt hedningene: Herren er blitt konge. 32
Havet bruse og alt som fyller det! Marken fryde sig og
alt som er på den! 33 Da jubler trærne i skogen for
Herrens åsyn; for han kommer for å dømme jorden. 34
Lov Herren! For han er god, hans miskunnhet varer
evindelig. 35 Og si: Frels oss, du vår frelses Gud, og
samle oss og utfri oss fra hedningene til å love ditt
hellige navn, rose oss av å kunne prise dig! 36 Lovet
være Herren, Israels Gud, fra evighet og til evighet!
Og alt folket sa amen og lovet Herren. 37 Så lot han
Asaf og hans brødre bli der foran Herrens pakts-ark for
stadig å gjøre tjeneste foran arken, hver dag det som
skulde gjøres på den dag, 38 og Obed-Edom og deres
brødre, åtte og seksti, Obed-Edom, sønn av Jeditun,
og Hosa som dørvoktere. 39 Men presten Sadok
og hans brødre prestene lot han bli foran Herrens
tabernakel på haugen i Gibeon. 40 forat de stadig
skulde ofre Herren brennoffer på brennofferalteret
morgen og aften og gjøre alt det som skrevet står i den
lov som Herren hadde gitt Israel, 41 og sammen med
dem Heman og Jedutun og de andre utvalgte, som var
nevnt ved navn, forat de skulde love Herren, fordi hans
miskunnhet varer evindelig, 42 og hos dem - Heman
og Jedutun - var der trompeter og cymbler til bruk for
dem som skulde spille, og likeledes andre instrumenter
til sangen ved gudstjenesten. Og Jedutuns sønner var
dørvoktere. 43 Derefter drog alt folket hver til sitt, og
David vendte hjem for å velsigne sitt hus.

17 Som nu David bodde i sitt hus, sa han til profeten
Natan: Se, jeg bor i et hus av sedertre mens
Herrens pakts-ark bor under telttepper. 2 Natan sa til
David: Gjør du alt det du har i sinne! For Gud er med
dig. 3 Men samme natt kom Guds ord til Natan, og det
lød således: 4 Gå og si til min tjener David: Så sier
Herren: Ikke skal du bygge mig det hus jeg skal bo
i. 5 Jeg har jo ikke bodd i hus fra den dag jeg førte
Israel op, og til denne dag, men jeg vandret fra telt
til telt og fra tabernakel til tabernakel. 6 Hvor jeg så
vandret om i hele Israel, har jeg vel nogensinne talt
således til nogen av Israels dommere, som jeg satte
til å vokte mitt folk: Hvorfor har I ikke bygget mig et
hus av sedertre? 7 Og nu skal du si så til min tjener
David: Så sier Herren, hærskarenes Gud: Jeg tok dig
fra havnegangen, hvor du gikk bak fårene, forat du

skulde være fyrste over mitt folk Israel. 8 Og jeg var
med dig overalt hvor du gikk, og utryddet alle dine
fiender for dig, og jeg har latt dig vinne et navn så stort
som de størstes på jorden. 9 Og jeg har gjort i stand et
bosted for mitt folk Israel, og jeg har plantet det der, så
det bor i sitt hjem og ikke uroes mere, og urettferdige
mennesker ikke herjer det lenger som før, 10 like fra
den tid jeg satte dommere over mitt folk Israel, og
jeg har ydmyket alle dine fiender. Og nu forkynner
jeg dig at Herren vil bygge dig et hus. 11 Når dine
dagers tall er fullt, og du går til dine fedre, da vil jeg
efter dig opreise din ætt, en av dine sønner, og jeg vil
grunnfeste hans kongedømme. 12 Han skal bygge mig
et hus, og jeg vil trygge hans trone til evig tid. 13 Jeg
vil være hans far, og han skal være min sønn, og min
miskunnhet vil jeg ikke la vike fra ham, således som
jeg lot den vike fra ham som var før dig, 14 men jeg vil
la ham bli i mitt hus og i mitt rike til evig tid, og hans
trone skal være grunnfestet til evig tid. 15 Alle disse
ord og hele dette syn bar Natan frem for David. 16 Da
gikk kong David inn og blev der inne for Herrens åsyn,
og han sa: Hvem er jeg, Herre Gud, og hvad er mitt
hus, at du har ført mig hertil? 17 Og enda var dette for
lite dine øine, Gud, og du talte om din tjeners hus langt
frem i tiden, og du har sett til mig på menneskers vis,
sa du kunde ophøie mig, Herre Gud! 18 Hvad skal så
David mere si til dig om den ære du har vist din tjener?
Du kjenner jo din tjener. 19 Herre! For din tjeners skyld
og efter ditt hjerte har du gjort alt dette store og forkynt
alle disse store ting. 20 Herre! Det er ingen som du, og
det er ingen Gud foruten dig, efter alt det vi har hørt
med våre ører. 21 Og hvor er det på jorden et eneste
folk som ditt folk Israel, et folk som Gud kom og fridde
ut, så det skulde være hans eget folk, for å gjøre dig et
navn ved store og forferdelige gjerninger, ved å drive
ut hedningefolk for ditt folks skyld, som du fridde ut fra
Egypten? 22 Og du satte ditt folk Israel til å være ditt
folk til evig tid, og du, Herre, er blitt deres Gud. 23 Så
la nu, Herre, det ord du har talt om din tjener og om
hans hus, stå fast til evig tid, og gjør som du har sagt!
24 Ja, la det stå fast! Da skal ditt navn bli stort til evig
tid, så folk skal si: Herren, hærskarenes Gud, Israels
Gud, er Gud for Israel! Og din tjener Davids hus skal
være grunnfestet for ditt åsyn. 25 For du, min Gud,
har åpenbaret for din tjener at du vil bygge ham et
hus. Derfor har din tjener fått frimodighet til å bede for
ditt åsyn. 26 Og nu, Herre, du er Gud, og du har lovt
din tjener denne lykke. 27 Så la det nu behage dig å
velsigne din tjeners hus, så det må bli stående for ditt
åsyn til evig tid! For det som du, Herre, velsigner, er
velsignet i all evighet.

18 Derefter slo David filistrene og ydmyket dem,
og han tok Gat med tilhørende småbyer ut
av filistrenes hender. 2 Han slo også moabittene,
og moabittene blev Davids tjenere og måtte svare
ham skatt. 3 Likeledes slo David kongen i Soba
Hadareser ved Hamat, da han drog avsted for å styrke
sitt herredømme ved Frat-elven. 4 Og David tok fra
ham tusen vognhester og syv tusen hestfolk og tyve
tusen mann fotfolk; og David lot skjære fotsenene
over på alle vognhestene; bare hundre vognhester
sparte han. 5 Syrerne fra Damaskus kom for å hjelpe
Hadareser, kongen i Soba; men David slo to og tyve
tusen mann av dem. 6 Og David la krigsmannskap i
det damaskenske Syria, og syrerne blev Davids tjenere
og måtte svare ham skatt. Således hjalp Herren David
overalt hvor han drog frem. 7 David tok de gullskjold
som Hadaresers tjenere hadde båret, og førte dem
til Jerusalem. 8 Og fra Hadaresers byer Tibhat og
Kun tok David en stor mengde kobber; av det gjorde
Salomo kobberhavet og søilene og kobberkarene. 9
Da kongen i Hamat To'u hørte at David hadde slått
hele Soba-kongen Hadaresers hær, 10 sendte han
sin sønn Hadoram til kong David for å hilse på ham
og ønske ham til lykke, fordi han hadde stridt mot
Hadareser og slått ham; for Hadareser hadde jevnlig
ført krig mot To'u. Han sendte også alle slags gullkar
og sølvkar og kobberkar. 11 Også dem helliget kong
David til Herren sammen med det sølv og gull han
hadde tatt fra alle hedningefolkene: fra Edom og fra
Moab og fra Ammons barn og fra filistrene og fra
amalekittene. 12 Det var Absai, Serujas sønn, som slo
edomittene i Saltdalen, atten tusen mann. 13 Så la
han krigsmannskap i Edom, og alle edomittene blev
Davids tjenere. Således hjalp Herren David overalt
hvor han drog frem. 14 Så regjerte nu David over hele
Israel, og han gjorde rett og rettferdighet mot hele sitt
folk. 15 Joab, Serujas sønn, var høvding over hæren,
og Josafat, Akiluds sønn, historieskriver; 16 Sadok,
Akitubs sønn, og Abimelek, Ebjatars sønn, var prester
og Savsa statsskriver; 17 Benaja, Jojadas sønn, var
høvding over livvakten, og Davids sønner var de første
ved kongens side.

19 Så hendte det at Nahas, Ammons barns konge,
døde, og hans sønn blev konge i hans sted. 2 Da
sa David: Jeg vil vise Hanun, Nahas' sønn, vennskap,
for hans far viste mig vennskap. Og David sendte bud
for å trøste ham i hans sorg over faren. Så kom da
Davids tjenere til Ammons barns land, til Hanun for
å trøste ham. 3 Da sa Ammons barns høvdinger til
Hanun: Tror du det er for å ære din far at David har
sendt folk som skal trøste dig? Mon det ikke heller er
for å utforske og ødelegge og utspeide landet at hans

tjenere er kommet til dig? 4 Da tok Hanun Davids
tjenere og lot dem rake og skar av deres klær midt på
like til setet og lot dem så fare. 5 Og det kom nogen
og meldte David hvad som hadde hendt hans menn;
da sendte han folk som skulde møte dem; for de var
grovelig vanæret; og kongen lot si: Bli i Jeriko til eders
skjegg er vokset ut igjen, og kom så tilbake! 6 Da nu
Ammons barn så at de hadde gjort sig forhatt hos
David, sendte Hanun og Ammons barn tusen talenter
sølv for å leie sig vogner og hestfolk fra Mesopotamia
og fra syrerne i Ma'aka og fra Soba. 7 Så leide de
sig da to og tretti tusen vogner og kongen i Ma'aka
og hans folk, og de kom og leiret sig foran Medba;
men også Ammons barn samlet sig fra sine byer og
drog ut til strid. 8 Da David hørte dette, sendte han
Joab avsted med hele hæren, de krigsvante menn. 9
Og Ammons barn rykket ut og stilte sig i fylking foran
inngangen til byen; men kongene som var kommet
dit, stod for sig selv på marken. 10 Da Joab så at
han hadde fienden mot sig både foran og bak, valgte
han ut en del av alt det utvalgte mannskap i Israel og
stilte dem op mot syrerne. 11 Men resten av folket
overgav han til sin bror Absai, og de stilte sig i fylking
mot Ammons barn. 12 Og han sa: Dersom syrerne blir
mig for sterke, skal du komme mig til hjelp, og dersom
Ammons barn blir dig for sterke, skal jeg hjelpe dig. 13
Vær modig, og la oss vise oss modige for vårt folk
og for var Guds byer, så lar Herren gjøre hvad. godt
er i hans øine! 14 Så rykket Joab frem med sine folk
til strid mot syrerne, og de flyktet for ham. 15 Og da
Ammons barn så at syrerne flyktet, så flyktet også de
for hans bror Absai og drog sig inn i byen. Da drog
Joab tilbake til Jerusalem. 16 Da syrerne så at de var
blitt slått av Israel, sendte de bud at de syrere som
bodde på hin side av elven, skulde dra ut; og Sofak,
høvdingen over Hadaresers hær, førte dem. 17 Da
dette blev meldt David, samlet han hele Israel og gikk
over Jordan, og da han kom frem til dem, stilte han sig
op imot dem - han fylket sin hær mot syrerne, og de
stred mot ham. 18 Men syrerne flyktet for Israel, og
David drepte blandt syrerne mannskapet på syv tusen
vogner og firti tusen mann fotfolk; også hærføreren
Sofak drepte han. 19 Da Hadaresers menn så at de
var blitt slått av Israel, gjorde de fred med David og
blev hans tjenere; og syrerne vilde ikke mere hjelpe
Ammons barn.

20 Året efter, ved den tid da kongene pleier å
dra ut i krig, tok Joab ut med krigshæren og
herjet Ammons barns land, og da han kom til Rabba,
kringsatte han det; men David blev i Jerusalem; og
Joab tok Rabba og ødela byen. 2 Og David tok deres
konges krone fra hans hode; det viste sig at den veide
en talent gull, og der var på den en kostbar sten; nu
kom den på Davids hode. Og det store hærfang han
hadde tatt i byen, førte han med sig bort. 3 Og folket
som bodde der, førte han ut og skar dem over med
sager og treskesleder av jern eller hugg dem sønder
med økser. Så gjorde David med alle Ammons barns
byer. Derefter vendte David og alt folket tilbake til
Jerusalem. 4 Siden kom det til et slag med filistrene
ved Geser; da slo husatitten Sibbekai Sippai, som
hørte til Rafas barn, og de blev ydmyket. 5 Så kom det
atter til strid med filistrene; og Elhanan, Ja'urs sønn,
slo Lahmi, en bror av gittitten Goliat, som hadde et
spyd hvis skaft var som en veverstang. 6 Ennu en
gang kom det til strid ved Gat. Der var en høivoksen
mann, som hadde seks fingrer på hver hånd og seks
tær på hver fot - i alt fire og tyve fingrer og tær; han
var og en efterkommer av Rafa. 7 Han hånte Israel;
men Jonatan, sønn av Davids bror Simea, hugg ham
ned. 8 Disse var efterkommere av Rafa i Gat, og de
falt for Davids og hans menns hånd.

21 Men Satan stod op imot Israel og egget David
til å telle Israel. 2 Da sa David til Joab og folkets
høvedsmenn: Gå avsted og tell Israel fra Be'erseba
like til Dan og kom så til mig med melding, så jeg
kan få vite tallet på dem. 3 Da sa Joab: Herren legge
hundre ganger så mange til sitt folk som de er nu! Er
de ikke, herre konge, alle sammen min herres tjenere?
Hvorfor krever min herre dette? Hvorfor skal det bli
til skyld for Israel? 4 Men kongen holdt fast ved sin
befaling og gav ikke efter for Joab. Så tok da Joab
ut og drog omkring i hele Israel og kom så tilbake til
Jerusalem. 5 Og Joab opgav for David det tall som
var utkommet ved folkemønstringen. I hele Israel var
det elleve hundre tusen mann som kunde dra sverd,
og i Juda fire hundre og sytti tusen. 6 Men Levi og
Benjamin hadde han ikke mønstret sammen med de
andre; for kongens ord var en vederstyggelighet for
Joab. 7 Det som var skjedd, var ondt i Guds øine,
og han slo Israel. 8 Da sa David til Gud: Jeg har
syndet storlig ved å gjøre dette; men tilgi nu din tjeners
misgjerning, for jeg har båret mig meget uforstandig at.
9 Men Herren talte til Gad, Davids seer, og sa: 10 Gå
og tal til David og si: Så sier Herren: Tre ting forelegger
jeg dig; velg en av dem, sa vil jeg gjøre så mot dig! 11
Da kom Gad til David og sa til ham: Så sier Herren:
Velg nu 12 enten hungersnød i tre år eller å ligge under
for dine motstandere i tre måneder, så du ikke kan
undfly dine fienders sverd, eller at Herrens sverd og
pest skal komme over landet i tre dager, og Herrens
engel skal volde ødeleggelse i hele Israels landemerke!
Tenk nu efter hvad jeg skal svare ham som har sendt
mig! 13 David sa til Gad: Jeg er i stor angst; la mig da

helst falle i Herrens hånd! For hans barmhjertighet er
stor, men i menneskers hånd vil jeg nødig falle. 14 Så
lot Herren det komme en pest i Israel, og det falt sytti
tusen mann av Israel. 15 Og Gud sendte en engel
til Jerusalem for å ødelegge det. Men da han holdt
på med å ødelegge, så Herren det, og han angret
det onde og sa til engelen som gjorde ødeleggelse:
Det er nok; dra nu din hånd tilbake! Herrens engel
stod da ved jebusitten Ornans treskeplass. 16 Som
nu David så op, fikk han se Herrens engel, som stod
mellem jorden og himmelen med draget sverd i sin
hånd og rakte det ut mot Jerusalem. Da falt David og
de eldste ned på sitt ansikt, klædd i sekk. 17 Og David
sa til Gud: Var det ikke jeg som bød at folket skulde
telles? Det er jeg som har syndet og gjort ille; men
denne min hjord, hvad har de gjort? Herre min Gud, la
heller din hånd komme over mig og over min fars hus,
men ikke over ditt folk, så det blir hjemsøkt! 18 Da
bød Herrens engel Gad å si til David at han skulde gå
op og reise et alter for Herren på jebusitten Ornans
treskeplass. 19 Så gikk David dit op efter det ord som
Gad hadde talt i Herrens navn. 20 Da nu Ornan vendte
sig om, fikk han se engelen, og hans fire sønner, som
var med ham, skjulte sig; Ornan holdt just på med å
treske hvete. 21 Da David kom til Ornan, så Ornan ut
og fikk se David; så gikk han ut av treskeplassen og
kastet sig ned for David med ansiktet mot orden. 22 Og
David sa til Ornan: La mig få det sted hvor du har din
treskeplass, så jeg kan bygge et alter for Herren der!
La mig få det for dets fulle pris, forat hjemsøkelsen
kan stanse og vike fra folket! 23 Da sa Ornan til David:
Ta det bare! Min herre kongen må gjøre hvad han
finner for godt! Her gir jeg dig oksene til brennofferne
og treskesledene til ved og hveten til matofferet; alt
sammen gir jeg som gave. 24 Men kong David svarte:
Nei, jeg vil kjøpe det for full pris; jeg vil ikke ta til Herren
det som ditt er, og ofre brennoffere som jeg har fått for
intet. 25 Så gav David Ornan for stedet seks hundre
sekel gull efter vekt. 26 Og David bygget der et alter for
Herren og ofret brennoffere og takkoffere; og han ropte
til Herren, og han svarte ham med ild fra himmelen på
brennoffer-alteret. 27 Og Herren bød engelen at han
skulde stikke sitt sverd i skjeden igjen. 28 Da David så
at Herren hadde bønnhørt ham på jebusitten Ornans
treskeplass, så ofret han der på den tid. 29 Herrens
tabernakel, som Moses hadde latt gjøre i ørkenen, og
brennoffer-alteret stod dengang på haugen i Gibeon;
30 men David torde ikke gå ditt for å søke Gud; så
forferdet var han for Herrens engels sverd.

22 Og David sa: Her skal Herren Guds hus stå, og
her skal brennofferalteret for Israel være. 2 Og
David bød at de fremmede som bodde i Israels land,
skulde kalles sammen, og han satte stenhuggere til å
hugge til stenene som Guds hus skulde bygges av. 3
Og David samlet jern i mengde til nagler i portdørene
og til kramper og en slik mengde kobber at det ikke
kunde veies, 4 og så meget sedertre at det ikke var
tall på det; for sidonierne og tyrierne førte sedertre
i mengde til David. 5 For David tenkte: Min sønn
Salomo er ung og vek, og huset som skal bygges for
Herren, må gjøres overmåte stort, så det kan være til
pris og ære for ham i alle land; jeg vil derfor samle
forråd for ham! Så samlet David forråd i mengde, før
han døde. 6 Og han kalte sin sønn Salomo til sig
og bød ham bygge et hus for Herren, Israels Gud. 7
Og David sa til sin sønn Salomo: Jeg hadde i sinne
å bygge et hus for Herrens, min Guds navn. 8 Men
Herrens ord kom til mig, og det lød så: Du har utøst
meget blod og ført store kriger; du skal ikke bygge
et hus for mitt navn, for du har utøst meget blod på
jorden for mitt åsyn. 9 Men du skal få en sønn; han
skal være en fredens mann, og jeg vil la ham få fred
for alle sine fiender rundt omkring; for Salomo skal
være hans navn, og jeg vil la Israel ha fred og ro i
hans dager. 10 Han skal bygge et hus for mitt navn, og
han skal være min sønn, og jeg skal være hans far,
og jeg skal trygge hans kongetrone over Israel for all
tid. 11 Så være nu Herren med dig, min sønn, og vær
lykkelig og bygg Herrens, din Guds hus, således som
han har lovt om dig! 12 Bare Herren vil gi dig visdom
og forstand og sette dig over Israel, og du må holde
Herrens, din Guds lov. 13 Da skal du ha lykke med
dig, når du akter vel på å gjøre efter de bud og lover
som Herren bød Moses å pålegge Israel; vær frimodig
og sterk, frykt ikke og reddes ikke! 14 Her har jeg med
megen møie samlet hundre tusen talenter gull og tusen
ganger tusen talenter sølv til Herrens hus, dessuten
mere kobber og jern enn at det kan veies; så meget er
det; tre og sten har jeg og samlet, og mere kan du
selv legge til. 15 Arbeidere har du også i mengde,
stenhuggere og murere og tømmermenn og dessuten
alle slags folk som er kyndige i alle andre slags arbeid.
16 Av gull, sølv, kobber og jern er det så meget at det
ikke er tall på det. Så ta da fatt på verket, og Herren
være med dig! 17 Og David bød alle Israels høvdinger
å hjelpe Salomo, hans sønn, og sa: 18 Herren eders
Gud er jo med eder og har gitt eder ro på alle kanter.
For han har gitt landets innbyggere i min hånd, og
landet er lagt under Herren og hans folk. 19 Vend nu
eders hjerte og sjel til å søke Herren eders Gud, og
gjør eder rede og bygg Gud Herrens helligdom, så I
kan føre Herrens pakts-ark og Guds hellige kar inn i
det hus som skal bygges for Herrens navn!

23 Da David var blitt gammel og mett av dager,
gjorde han sin sønn Salomo til konge over Israel.
2 Og han samlet alle Israels høvdinger og prestene og
levittene. **3** Og levittene blev tellet fra tyveårsalderen
og opover, og tallet på dem - en for en, alle som var
av mannkjønn - var åtte og tretti tusen. **4** Av disse
sa David skal fire og tyve tusen forestå arbeidet på
Herrens hus, og seks tusen skal være tilsynsmenn og
dommere, **5** og fire tusen skal være dørvoktere, og
fire tusen skal lovsynge Herren til de instrumenter jeg
har latt gjøre til lovsangen. **6** Og David delte dem i
skifter efter Levis sønner, Gerson, Kahat og Merari.
7 Til gersonittene hørte Ladan og Sime'i. **8** Ladans
sønner var Jehiel, overhodet, så Setam og Joel - tre
i tallet. **9** Sime'is sønner var Selomot og Hasiel og
Haran - tre i tallet; dette var overhodene for Ladans
familier. **10** Og Sime'is sønner var Jahat, Sisa og Je'us
og Beria; dette var Sime'is sønner - fire i tallet. **11**
Jahat var overhodet, og Sisa den annen; men Je'us og
Beria hadde ikke mange sønner, og de utgjorde derfor
bare en familie, en embedsklasse. **12** Kahats sønner
var Amram, Jishar, Hebron og Ussiel - fire i tallet. **13**
Amrams sønner var Aron og Moses. Aron blev utskilt
for å helliges som høihellig, både han og hans sønner
gjennem alle tider, så de skulde brenne røkelse for
Herren og tjene ham og velsigne i hans navn til evig
tid. **14** Men sønnene til den Guds mann Moses regnes
til Levi stamme. **15** Moses' sønner var Gersom og
Elieser. **16** Av Gersoms sønner var Sebuel overhodet.
17 Og av Eliesers barn var Rehabja overhodet; Elieser
hadde ikke andre sønner, men Rehabjas sønner var
overmåte tallrike. **18** Av Jishars sønner var Selomit
overhodet. **19** Av Hebrons sønner var Jerija overhodet,
Amarja den annen, Jahasiel den tredje og Jekamam
den fjerde. **20** Av Ussiels sønner var Mika overhodet,
og Jissija den annen. **21** Meraris sønner var Mahli og
Musi. Mahlis sønner var Eleasar og Kis. **22** Da Eleasar
døde, var det ingen sønner efter ham, men bare døtre,
og dem tok deres frender Kis' sønner til ekte. **23** Musis
sønner var Mahli og Eder og Jeremot - tre i tallet. **24**
Dette var Levis sønner efter sine familier, overhodene
for familiene, så mange av dem som blev mønstret,
efter sine navn, en for en, de som gjorde arbeidet ved
tjenesten i Herrens hus, fra tyveårsalderen og opover.
25 For David sa: Herren, Israels Gud, har gitt sitt folk ro
og har nu sin bolig i Jerusalem til evig tid; **26** derfor har
heller ikke levittene lenger nødig å bære tabernaklet
og alle de til tjenesten der hørende redskaper. **27**
For det var efter Davids siste ord at Levis barn blev
tellet fra tyveårsalderen og opover. **28** Og de blev
satt til å gå Arons sønner til hånde ved tjenesten i
Herrens hus; de skulde ha tilsyn med forgårdene og
kammerne og sørge for rengjøringen av alt det hellige
og utføre arbeidet ved tjenesten i Guds hus, **29** både
med skuebrødene og det fine mel til matofferet og med
de usyrede brødleiver og med hellene og med det mel
som skulde knaes, og med alle hulmål og lengdemål;
30 hver morgen skulde de stå og love og prise Herren,
og likeså hver aften, **31** og de skulde hjelpe til ved
enhver ofring av brennoffer til Herren på sabbatene, på
nymåne-dagene og på høitidene, i fastsatt tall, således
som det var foreskrevet for dem - all tid for Herrens
åsyn. **32** Således skulde de da ta vare på hvad som
var å vareta ved sammenkomstens telt, og hvad som
var å vareta ved helligdommen, og hvad som var å
vareta for deres brødre Arons sønner ved tjenesten i
Herrens hus.

24 Vedkommende Arons sønner, så var deres skifter
de som nu skal nevnes: Arons sønner var Nadab
og Abihu, Eleasar og Itamar. **2** Men Nadab og Abihu
døde før sin far; de hadde ingen sønner, og bare
Eleasar og Itamar blev prester. **3** Sammen med Sadok
av Eleasars sønner og Akimelek av Itamars sønner
inndelte David dem efter deres embede i tjeneste-
klasser. **4** Da det viste sig at Eleasars sønner hadde
flere overhoder enn Itamars sønner, inndelte de dem
således at Eleasars sønner fikk seksten overhoder for
sine familier og Itamars sønner åtte for sine familier. **5**
Og de inndelte dem ved loddkasting, begge ætter; for
det fantes fyrster for helligdommen og Guds fyrster
både blandt Eleasars sønner og blandt Itamars sønner.
6 Skriveren Semaja, Netanels sønn, av Levi stamme,
skrev dem op, mens kongen og høvdingene og presten
Sadok og Akimelek, Ebjatars sønn, og familiehodene
for prestene og levittene så på det; de tok ut en familie
for Eleasar og derefter skiftevis en for Itamar. **7** Det
første lodd kom ut for Jojarib, det annet for Jedaja,
8 det tredje for Harim, det fjerde for Seorim, **9** det
femte for Malkia, det sjette for Mijamin, **10** det syvende
for Hakkos, det åttende for Abia, **11** det niende for
Jesua, det tiende for Sekanja, **12** det ellevte for Eljasib,
det tolvte for Jakim, **13** det trettende for Huppa, det
fjortende for Jesebab, **14** det femtende for Bilga, det
sekstende for Immer, **15** det syttende for Hesir, det
attende for Happisses, **16** det nittende for Petahja, det
tyvende for Esekiel, **17** det en og tyvende for Jakin,
det to og tyvende for Gamul, **18** det tre og tyvende for
Delaja, det fire og tyvende for Ma'asja. **19** Dette var
den orden som de skulde gjøre tjeneste i, når de gikk
inn i Herrens hus, således som det var foreskrevet
dem av Aron, deres far, efter den befaling Herren,
Israels Gud, hadde gitt ham. **20** Vedkommende Levis
andre barn, så hørte til Amrams sønner Subael, til
Subaels sønner Jehdeja. **21** Av Rehabjas sønner var

Jissia overhodet. 22 Til jisharittene hørte Selomot, til
Selomots sønner Jahat. 23 Og Hebrons sønner var
Jeria, Amarja - hans annen sønn - Jahasiel, den tredje,
Jekamam, den fjerde. 24 Ussiels sønn var Mika; til
Mikas sønner hørte Samur. 25 Jissia var Mikas bror;
til Jissias sunner hørte Sakarja. 26 Meraris sønner
var Mahli og Musi, sønner av hans sønn Ja'asia. 27
Meraris sønner gjennem hans sønn Ja'asia var også
Soham og Sakkur og Ibri. 28 Mahlis sønn var Eleasar;
men han hadde ingen sønner. 29 Til Kis, det er Kis'
sønner, hørte Jerahme'el. 30 Musis sønner var Mahli
og Eder og Jerimot. Dette var levittenes sønner efter
sine familier. 31 De kastet og lodd likesom deres
brødre Arons sønner, mens kong David og Sadok og
Akimelek og prestenes og levittenes familiehoder var
til stede - overhodene for familiene like så vel som
deres yngste brødre.

25 Så skilte David og hærførerne ut til gudstjenesten
Asafs og Hemans og Jedutuns sønner, som
i profetisk begeistring spilte på citarer, harper og
cymbler. Dette er listen over de menn som denne
tjeneste var pålagt: 2 Av Asafs barn Sakkur og Josef
og Netanja og Asarela, Asafs sønner, under ledelse av
Asaf, som spilte i profetisk begeistring efter kongens
forskrift; 3 av Jedutun, det er Jedutuns sønner: Gedalja
og Seri og Jesaja, Hasabja og Mattitja, seks i tallet,
med citarer, under ledelse av deres far Jedutun, som
spilte i profetisk begeistring til Herrens lov og pris; 4
av Heman, det er Hemans sønner: Bukkia, Mattanja,
Ussiel, Sebuel og Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata,
Giddalti og Romamti-Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir,
Mahasiot; 5 alle disse var sønner av Heman, kongens
seer i Guds ord; for å ophøie hans horn gav Gud
Heman fjorten sønner og tre døtre. 6 Alle disse stod
under sin fars ledelse ved sangen i Herrens hus; de
spilte på cymbler, harper og citarer ved tjenesten i
Guds hus, under ledelse av kongen, Asaf og Jedutun
og Heman. 7 Og tallet på dem og deres brødre som
var oplært i sangen for Herren, alle dem som var
kyndige deri, var to hundre og åtte og åtti. 8 Og de
kastet lodd om hvad de skulde ivareta, den minste så
vel som den største, læreren så vel som lærlingen. 9
Det første lodd kom ut for Asaf, det vil si for Josef;
Gedalja blev den annen, han selv med sine brødre og
sønner, tolv i tallet; 10 den tredje blev Sakkur med
sine sønner og brødre, tolv i tallet; 11 det fjerde lodd
kom ut for Jisri, med hans sønner og brødre, tolv i
tallet; 12 den femte blev Netanja med sine sønner og
brødre, tolv i tallet; 13 den sjette blev Bukkia med sine
sønner og brødre, tolv i tallet; 14 den syvende blev
Jesarela med sine sønner og brødre, tolv i tallet; 15
den åttende blev Jesaia med sine sønner og brødre,
tolv i tallet; 16 den niende blev Mattanja med sine
sønner og brødre, tolv i tallet; 17 den tiende blev
Sime'i med sine sønner og brødre, tolv i tallet; 18 den
ellevte blev Asarel med sine sønner og brødre, tolv i
tallet; 19 det tolvte lodd kom ut for Hasabja, med hans
sønner og brødre, tolv i tallet; 20 den trettende blev
Subael med sine sønner og brødre, tolv i tallet; 21 den
fjortende blev Mattitja med sine sønner og brødre, tolv
i tallet; 22 det femtende lodd kom ut for Jeremot, med
hans sønner og brødre, tolv i tallet; 23 det sekstende
for Hananja, med hans sønner og brødre, tolv i tallet;
24 det syttende for Josbekasa, med hans sønner og
brødre, tolv i tallet; 25 det attende for Hanani, med
hans sønner og brødre, tolv i tallet; 26 det nittende for
Malloti, med hans sønner og brødre, tolv i tallet; 27
det tyvende for Eliata, med hans sønner og brødre,
tolv i tallet; 28 det en og tyvende for Hotir, med hans
sønner og brødre, tolv i tallet; 29 det to og tyvende for
Giddalti, med hans sønner og brødre, tolv i tallet; 30
det tre og tyvende for Mahasiot, med hans sønner og
brødre, tolv i tallet; 31 det fire og tyvende for Romamti-
Eser, med hans sønner og brødre, tolv i tallet.

26 Vedkommende dørvokternes skifter, så hørte til
korahittene Meselemja, Kores sønn, av Asafs
barn. 2 Og Meselemjas sønner var: Sakarja, den
førstefødte, Jediael, den annen, Sebadja, den tredje,
Jatniel, den fjerde, 3 Elam, den femte, Johanan, den
sjette, Eljoenai, den syvende. 4 Obed-Edoms sønner
var: Semaja, den førstefødte, Josabad, den annen,
Joah, den tredje, og Sakar, den fjerde, og Netanel, den
femte, 5 Ammiel, den sjette, Issakar, den syvende,
Pe'ulletai, den åttende; for Gud hadde velsignet ham.
6 Hans sønn Semaja fikk og sønner, som blev de
rådende i sin ætt; for de var dyktige menn. 7 Semajas
sønner var: Otni og Refael og Obed, Elsabad og hans
brødre, dyktige menn, Elihu og Semakja. 8 Alle disse
var efterkommere av Obed-Edom, både de og deres
sønner og brødre, dyktige og sterke menn til tjenesten
- i alt to og seksti efterkommere av Obed-Edom. 9
Meselemja hadde også sønner og brødre, dyktige
menn - i alt atten. 10 Sønnene til Hosa, som hørte til
Meraris barn, var: Simri, overhodet - for vel var han
ikke den førstefødte, men hans far satte ham til å være
overhode - 11 Hilkia, den annen, Tebalja, den tredje,
Sakarja, den fjerde; Hosas sønner og brødre var i
alt tretten. 12 Disse dørvokter-skifter, det vil si deres
overhoder, pålå det å gjøre vakttjeneste i Herrens
hus sammen med sine brødre. 13 Og de kastet lodd
om hver port, den minste som den største, efter sine
familier. 14 Loddet mot øst falt på Selemja; også for
hans sønn Sakarja, en klok rådgiver, kastet de lodd,

og hans lodd kom ut mot nord. 15 For Obed-Edom
falt loddet mot syd, og for hans sønner falt det ved
forrådshuset. 16 For Suppim og Hosa falt loddet mot
vest ved Salleket-porten på allfarveien som går opover,
den ene vaktpost ved den andre. 17 Mot øst stod seks
levitter, mot nord hver dag fire, mot syd hver dag fire,
og ved forrådshuset to og to. 18 Ved Parbar mot vest
stod fire ved veien og to ved selve Parbar. 19 Dette var
dørvokternes skifter av korahittenes barn og av Meraris
barn. 20 Av levittene hadde Akia opsyn over skattene
i Guds hus og over de til Herren helligede ting. 21
Ladans sønner, gersonittenes efterkommere gjennem
Ladan, overhodene for gersonitten Ladans familier, var
jehielittene. 22 Jehielittenes sønner Setam og hans
bror Joel hadde opsyn over skattene i Herrens hus. 23
Vedkommende amramittene, jisharittene, hebronittene,
ossielittene, 24 så var Sebuel, sønn av Moses' sønn
Gersom, overopsynsmann over skattene. 25 Og hans
frender av Eliesers ætt var Eliesers sønn Rehabja
Og hans sønn Jesaja og hans sønn Joram Og hans
sønn Sikri Og hans sønn Selomot. 26 Denne Selomot
Og hans brødre hadde opsyn over alle de til Herren
helligede ting, som kong David og familiehodene
blandt høvedsmennene over tusen og over hundre
og hærførerne hadde helliget; 27 efter krigene hadde
de helliget det av hærfanget for å sette Herrens hus
i stand. 28 Og alt det seeren Samuel og Saul, Kis'
sønn, og Abner, Ners sønn, og Joab, Serujas sønn,
hadde helliget - alt som nogen hadde helliget - var
under opsyn av Selomit og hans brødre. 29 Blandt
jisharittene var Kenanja og hans sønner satt til å røkte
de verdslige gjøremål i Israel som tilsynsmenn og
dommere. 30 Blandt hebronittene var Hasabja og hans
brødre, dyktige menn, tusen og syv hundre i tallet, satt
over Israel i landet på vestsiden av Jordan i alt som
vedkom Herrens gjerning og kongens tjeneste. 31 Til
hebronittene hørte Jerija, overhodet for hebronittene
efter deres ætter og familier; i det firtiende år av Davids
regjering blev det foretatt undersøkelse blandt dem,
og det fantes blandt dem dyktige krigsmenn i Jaser i
Gilead. 32 Hans frender, dyktige menn, var to tusen
og syv hundre, som alle var familiehoder; dem satte
kong David over rubenittene og gadittene og den halve
Manasse stamme i alle Guds saker og kongens saker.

27 Dette er Israels barn efter deres tall, med deres
familiehoder og høvedsmennene over tusen og
over hundre og deres tilsynsmenn, som tjente kongen i
alt som vedkom hær-delingene; disse hær-delinger
tiltrådte og fratrådte skiftevis hver måned gjennem hele
året, og hver deling var på fire og tyve tusen mann.
2 Over den første hær-deling, som gjorde tjeneste i
den første måned, stod Jasobam, Sabdiels sønn, og
til hans deling hørte fire og tyve tusen mann; 3 han
var en av Peres' efterkommere, den øverste av alle
hærførerne som gjorde tjeneste i den første måned. 4
Over den hær-deling som gjorde tjeneste i den annen
måned, stod ahohitten Dodai; ved hans deling var
fyrsten Miklot, og til hans deling hørte fire og tyve tusen
mann. 5 Den tredje hærfører, som gjorde tjeneste i
den tredje måned, var Benaja, presten Jojadas sønn,
som var den øverste, og til hans deling hørte fire og
tyve tusen mann; 6 denne Benaja var en helt blandt
de tretti og stod over de tretti, og ved hans hær-deling
var hans sønn Ammisabad. 7 Den fjerde, som gjorde
tjeneste i den fjerde måned, var Asael, Joabs bror,
og efter ham hans sønn Sebadja, og til hans hær-
deling hørte fire og tyve tusen mann. 8 Den femte,
som gjorde tjeneste i den femte måned, var høvdingen
Samhut, jisrahitten, og til hans hærdeling hørte fire og
tyve tusen mann. 9 Den sjette, som gjorde tjeneste
i den sjette måned, var Ira, Ikkes' sønn, fra Tekoa,
og til hans hærdeling hørte fire og tyve tusen mann.
10 Den syvende, som gjorde tjeneste i den syvende
måned, var pelonitten Heles av Efra'ims barn, og til
hans hær-deling hørte fire og tyve tusen mann. 11 Den
åttende, som gjorde tjeneste i den åttende måned, var
husatitten Sibbekai av serahittenes ætt, og til hans
hær-deling hørte fire og tyve tusen mann. 12 Den
niende, som gjorde tjeneste i den niende måned, var
Abieser fra Anatot, av Benjamins stamme, og til hans
hær-deling hørte fire og tyve tusen mann. 13 Den
tiende, som gjorde tjeneste i den tiende måned, var
Maharai fra Netofa, av serahittenes ætt, og til hans
hær-deling hørte fire og tyve tusen mann. 14 Den
ellevte, som gjorde tjeneste i den ellevte måned, var
Benaja fra Piraton, av Efra'ims barn, og til hans hær-
deling hørte fire og tyve tusen mann. 15 Den tolvte,
som gjorde tjeneste i den tolvte måned, var Heldai fra
Netofa, av Otrliels ætt, og til hans hær-deling hørte
fire og tyve tusen mann. 16 Israels stammefyrster var:
for rubenittene Elieser, Sikris sønn, for simeonittene
Sefatja, Ma'akas sønn, 17 for Levi Hasabja, Kemuels
sønn, for Arons ætt Sadok, 18 for Juda Elihu, en av
Davids brødre, for Issakar Omri, Mikaels sønn, 19 for
Sebulon Jismaja, Obadjas sønn, for Naftali Jerimot,
Asriels sønn, 20 for Efra'ims barn Hosea, Asasjas
sønn, for den halve Manasse stamme Joel, Pedajas
sønn, 21 for den halve Manasse stamme i Gilead Jiddo,
Sakarjas sønn, for Benjamin Ja'asiel, Abners sønn, 22
for Dan Asar'el, Jerohams sønn. Dette var høvdingene
for Israels stammer. 23 Men David tok ikke tall på dem
som var under tyve år; for Herren hadde sagt at han
vilde gjøre Israel tallrikt som himmelens stjerner. 24
Joab, Serujas sønn, begynte å telle, men fullendte det

ikke, og Guds vrede kom over Israel for dette, og tallet
blev ikke opført i manntallet i kong Davids krønike.
25 Opsynet over kongens skatter hadde Asmavet,
Adiels sønn, over forrådene på marken, i byene og
landsbyene og i festningstårnene Jonatan, Ussias
sønn, 26 over dem som arbeidet på marken og dyrket
jorden, Esri, Kelubs sønn, 27 over vingårdene Sime'i
fra Rama, over vinforrådene i vingårdene sifmitten
Sabdi, 28 over oljetrærne og morbærtrærne i lavlandet
Ba'al-Hanan fra Geder, over oljeforrådene Joas, 29
over storfeet som beitet i Saron, Sitrai fra Saron,
over storfeet i dalene Safat, Adlais sønn, 30 over
kamelene ismaelitten Obil, over aseninnene Jehdeja
fra Meronot 31 og over småfeet hagaritten Jasi; alle
disse var opsynsmenn over kong Davids eiendeler.
32 Davids farbror Jonatan var hans rådgiver; han var
en forstandig og skriftlærd mann. Jehiel, Hakmonis
sønn, var hos kongens sønner. 33 Akitofel var kongens
rådgiver, og arkitten Husai var kongens venn. 34 Efter
Akitofel kom Jojada, Benajas sønn, og Ebjatar. Joab
var kongens hærfører.

28 Og David kalte alle Israels høvdinger sammen
til Jerusalem, både stammenes høvdinger og
høvdingene over de hær-delinger som var i kongens
tjeneste, og høvedsmennene over tusen og over
hundre og opsynsmennene over alle kongens og hans
sønners eiendeler og hjorder og dessuten hoffmennene
og heltene og alle andre gjæve menn. 2 Og kong
David reiste sig fra sitt sete og sa: Hør på mig, mine
brødre og mitt folk! Jeg hadde i sinne å bygge et hus
til hvilested for Herrens pakts-ark og for vår Guds
fotskammel, og jeg har samlet forråd til å bygge; 3
men Gud sa til mig: Du skal ikke bygge hus for mitt
navn, for du er krigsmann og har utøst blod. 4 Herren,
Israels Gud, har av hele min fars hus utvalgt mig til å
være konge over Israel for all tid; for Juda utvalgte
han til å være fyrste, og av Judas hus min fars hus,
og blandt min fars sønner hadde han behag i mig, så
han gjorde mig til konge over hele Israel. 5 Og av alle
mine sønner - for Herren har gitt mig mange sønner -
utvalgte han min sønn Salomo til å sitte på Herrens
kongetrone og råde over Israel. 6 Og han sa til mig:
Din sønn Salomo, han er den som skal bygge mitt
hus og mine forgårder; for jeg har utvalgt ham til å
være min sønn, og jeg vil være hans far, 7 og jeg
vil grunnfeste hans kongedømme til evig tid, dersom
han trofast blir ved å holde mine bud og mine lover,
således som han nu gjør. 8 Og nu står jeg her, hvor
hele Israel, Herrens menighet, ser mig, og vår Gud
hører mig, og jeg sier: Hold alle Herrens, eders Guds
bud og gransk dem vel, så I kan få eie dette gode land
og la det gå i arv til eders barn efter eder til evig tid! 9
Og du, min sønn Salomo, lær din fars Gud å kjenne og
tjen ham med udelt hjerte og med villig sjel! For Herren
ransaker alle hjerter og forstår alle menneskers tanker
og råd; dersom du søker ham, skal han la sig finne av
dig, men dersom du forlater ham, skal han forkaste dig
for alltid. 10 Så se nu til, for Herren har utvalgt dig
til å bygge et hus til helligdom; vær frimodig og gå til
verket! 11 Så gav David sin sønn Salomo et billede
av forhallen og tempelbygningene, skattkammerne,
loftsrummene, de indre rum og rummet for nådestolen,
12 og et billede av alt det som i ånden stod for ham, av
forgårdene til Herrens hus og alle kammerne rundt
omkring for skattene som hørte til Guds hus, og for de
helligede ting 13 og for prestenes og levittenes skifter
og for alt arbeid ved tjenesten i Herrens hus og for alle
kar til tjenesten i Herrens hus, 14 og et billede av det
som skulde være av gull, med opgave over gullets
vekt, av alle de kar som hørte til hver enkelt tjeneste,
og av alle sølvkarene efter vekt, av alle de kar som
hørte til hver enkelt tjeneste. 15 Og han opgav ham
vekten på gull-lysestakene med tilhørende lamper av
gull - vekten på hver enkelt lysestake med tilhørende
lamper - og på sølvlysestakene - vekten på hver enkelt
lysestake med tilhørende lamper - alt efter det hver
lysestake skulde brukes til, 16 og vekten på gullet
til skuebrøds-bordene - til hvert enkelt bord - og på
sølvet til sølvbordene. 17 Og han gav ham et billede av
gaflene og skålene til å sprenge blod med og kannene
av rent gull og av gullbegerne efter hvert begers vekt
og av sølvbegerne efter hvert begers vekt 18 og av
røkoffer-alteret av renset gull efter vekt og et billede av
vognen, det vil si kjerubene av gull, som holdt vingene
utbredt og dekket over Herrens pakts-ark. 19 Om alt
dette sa David, om alt som skal gjøres efter billedet,
har Herren oplyst mig ved et skrift fra sin hånd. 20 Så
sa David til sin sønn Salomo: Vær frimodig og sterk
og gå til verket, frykt ikke og vær ikke redd! For Gud
Herren, min Gud, er med dig; han vil ikke slippe dig og
ikke forlate dig, før alt arbeid for tjenesten ved Herrens
hus er fullført. 21 Se, her er prestenes og levittenes
skifter, som skal utføre all tjeneste i Guds hus, og til alt
arbeid har du folk hos dig som alle er villige og kyndige
i alt slags arbeid, og høvdingene og hele folket er rede
til å gjøre alt det du sier.

29 Derefter sa kong David til alle dem som var
kommet sammen: Salomo, min sønn, den eneste
som Gud har utvalgt, er ung og vek, og arbeidet er
stort; for den herlige bygning skal ikke være for et
menneske, men for Herren Gud. 2 Av all min kraft
har jeg samlet sammen for min Guds hus gull til det
som skal være av gull, og sølv til det som skal være
av sølv, og kobber til det som skal være av kobber,

og jern til det som skal være av jern, og tre til det
som skal være av tre, dessuten onyks-stener og andre
edelstener, stener til innfatning, sorte glansstener og
brokete stener - alle slags dyre stener og en mengde
marmorstener. 3 Og fordi jeg har min Guds hus kjært,
vil jeg også gi hvad jeg eier av gull og sølv, til min Guds
hus - foruten alt det jeg har samlet sammen til det
hellige hus, 4 tre tusen talenter gull, gull fra Ofir, og syv
tusen talenter renset sølv til å klæ tempelrummenes
vegger med, 5 så der kan være gull og sølv til alt
det som skal være av gull og av sølv, og til alle slags
arbeid av kunstneres hender. Hvem er nu villig til idag
å fylle sin hånd med gaver til Herren? 6 Da kom de
villig med gaver, både familienes overhoder og Israels
stammehøvdinger og høvedsmennene over tusen og
over hundre og opsynsmennene over kongens arbeid:
7 Fem tusen talenter og ti tusen dariker gull og ti tusen
talenter sølv og atten tusen talenter kobber og hundre
tusen talenter jern gav de til arbeidet på Guds hus;
8 og de som eide edelstener, gav dem til skatten i
Herrens hus, som gersonitten Jehiel hadde opsyn over.
9 Og folket gledet sig over at de gav så villig; for med
udelt hjerte gav de frivillig sine gaver til Herren; kong
David gledet sig også storlig. 10 Og David lovet Herren
i hele forsamlingens påhør, og han sa: Lovet være du,
Herre, vår far Israels Gud, fra evighet og til evighet!
11 Dig, Herre, tilhører storheten og makten og æren
og herligheten og majesteten, ja alt i himmelen og på
jorden; ditt, Herre, er riket, og du er ophøiet over alt og
har alt i din makt. 12 Rikdom og ære kommer fra dig,
og du råder over alle ting; i din hånd er styrke og makt,
og i din hånd står det å gjøre hvad som helst stort
og sterkt. 13 Så priser vi nu dig, vår Gud, og lover
ditt herlige navn. 14 For hvem er vel jeg, og hvad er
mitt folk, at vi skulde være i stand til å gi en frivillig
gave som denne. Fra dig kommer det alt sammen, og
av det som din hånd har gitt oss, har vi gitt dig. 15
For vi er fremmede for ditt åsyn og gjester, som alle
våre fedre; som en skygge er våre dager på jorden
og uten håp. 16 Herre vår Gud! Alle disse rikdommer
som vi har samlet sammen for å bygge dig et hus for
ditt hellige navn, de kommer fra din hånd, og ditt er
det alt sammen. 17 Jeg vet, min Gud, at du ransaker
hjerter og har behag i opriktighet; av et opriktig hjerte
har jeg villig gitt dig alt dette, og med glede har jeg nu
sett hvorledes ditt folk som står her, frivillig har gitt dig
sine gaver. 18 Herre, du Abrahams, Isaks og Israels,
våre fedres Gud! La dette alltid være ditt folks hjertelag
og tanker, og vend deres hjerte til dig! 19 Og gi min
sønn Salomo et udelt hjerte til å holde dine bud, dine
vidnesbyrd og dine lover og utføre det alt sammen og
bygge den herlige bygning som jeg har samlet forråd
til. 20 Derefter sa David til hele forsamlingen: Lov
Herren eders Gud! Og hele forsamlingen lovet Herren,
sine fedres Gud, og bøide sig og kastet sig ned for
Herren og for kongen. 21 Så bar de slaktoffere frem for
Herren; og dagen efter ofret de brennoffere til Herren:
tusen okser, tusen værer, tusen lam, med tilhørende
drikkoffere, og slaktoffere i mengde for hele Israel. 22
Og den dag åt og drakk de for Herrens åsyn med stor
glede, og de gjorde annen gang Davids sønn Salomo
til konge og salvet ham til en Herrens fyrste og Sadok
til prest. 23 Og Salomo satt på Herrens trone som
konge i sin far Davids sted; han hadde lykken med sig,
og hele Israel var ham lydig, 24 og alle høvdingene og
heltene og likeså alle kong Davids sønner hyldet kong
Salomo. 25 Og Herren lot Salomo bli overmåte stor for
hele Israels øine og gav ham en kongelig herlighet
som ingen konge i Israel før ham hadde hatt. 26 David,
Isais sønn, hadde vært konge over hele Israel. 27
Den tid han var konge over Israel, var firti år; i Hebron
regjerte han i syv år, og i Jerusalem regjerte han i
tre og tretti år. 28 Og han døde i høi alder, mett av
dager, rikdom og ære, og hans sønn Salomo blev
konge i hans sted. 29 Hvad som er å fortelle om kong
David, både i hans første og i hans senere dager, det
er opskrevet i seeren Samuels krønike og i profeten
Natans krønike og i seeren Gads krønike; 30 der er og
fortalt om hele hans regjering og hans store gjerninger
og om de tider som kom over ham og Israel og over
alle andre land og riker.

2 Krønikebok

1 Salomo, Davids sønn, blev en mektig konge; Herren
hans Gud var med ham og lot ham bli overmåte
stor. **2** Og Salomo lot befaling utgå til hele Israel,
til høvedsmennene over tusen og over hundre og
til dommerne og til alle høvdinger i hele Israel, til
familiehodene. **3** Og han og alle de han hadde kalt
sammen, drog til offerhaugen i Gibeon; for der stod
Guds sammenkomst-telt, det som Herrens tjener
Moses hadde gjort i ørkenen. **4** Men Guds ark hadde
David ført op fra Kirjat-Jearim til det sted han hadde
gjort i stand for den; for han hadde reist et telt for den i
Jerusalem. **5** Og kobberalteret som Besalel, sønn til
Uri og sønnesønn til Hur, hadde gjort, stod der foran
Herrens tabernakel, og Salomo og de som han hadde
kalt sammen, søkte dit. **6** Og der, på kobberalteret som
hørte til sammenkomstens telt, bar Salomo frem offere
for Herrens åsyn, tusen brennoffer ofret han på det. **7**
Samme natt åpenbarte Gud sig for Salomo og sa til
ham: Bed om det du vil jeg skal gi dig! **8** Salomo svarte
Gud: Du har vist stor miskunnhet mot min far David og
gjort mig til konge i hans sted. **9** Så la nu, Herre Gud,
ditt ord til min far David bli sannhet! For du har gjort
mig til konge over et folk som er like så tallrikt som
støvet på jorden. **10** Gi mig nu visdom og kunnskap,
så jeg kan være leder og fører for dette folk! For hvem
kunde ellers dømme dette ditt folk som er så stort? **11**
Da sa Gud til Salomo: Efterdi det var dette som lå dig
på hjerte, og du ikke har bedt om rikdom, skatter og
ære eller dine fienders død og heller ikke om et langt
liv, men har bedt om visdom og kunnskap, så du kan
dømme mitt folk, som jeg har gjort dig til konge over,
12 så er visdom og kunnskap gitt dig, og jeg vil også gi
dig rikdom og skatter og ære, som hverken de konger
som har vært før dig har hatt, eller de som kommer
efter dig skal ha maken til. **13** Så drog Salomo fra
offerhaugen i Gibeon, fra sammenkomstens telt, tilbake
til Jerusalem, og han regjerte over Israel. **14** Salomo
la sig til mange stridsvogner og hestfolk; han hadde
fjorten hundre stridsvogner og tolv tusen hestfolk; dem
la han dels i vognbyene, dels hos sig selv i Jerusalem.
15 Kongen gjorde sølvet og gullet i Jerusalem like så
almindelig som sten, og sedertre like så almindelig
som morbærtrærne i lavlandet. **16** Sine hester lot
Salomo innføre fra Egypten; en del kjøbmenn som
kongen sendte avsted, hentet en flokk for en fastsatt
pris. **17** Hver vogn som hentedes op fra Egypten og
innførtes, kostet seks hundre sekel sølv og hver hest
hundre og femti. Og på samme måte hentet de også
vogner og hester derfra til alle hetittenes konger og til
kongene i Syria.

2 Salomo tenkte nu på å bygge et hus for Herrens
navn og et hus for sig selv til kongebolig. **2** Han
tok ut sytti tusen mann til bærere og åtti tusen til
stenhuggere på fjellene og tre tusen og seks hundre til
opsynsmenn over dem. **3** Så sendte han bud til kongen
i Tyrus Hiram og lot si: Gjør nu for mig det samme som
du gjorde for min far David da du sendte ham sedertre,
så han kunde bygge sig et hus til å bo i! **4** Nu vil jeg
bygge et hus for Herrens, min Guds navn og hellige
det til ham, så vi kan brenne velluktende røkelse for
hans åsyn og legge frem de daglige skuebrød og
ofre brennoffere morgen og aften på sabbatene og
nymåne-dagene og på Herrens, vår Guds høitider;
dette er pålagt Israel for alle tider. **5** Og det hus som
jeg vil bygge, skal være stort; for vår Gud er større enn
alle guder. **6** Men hvem makter vel å bygge ham et
hus? Himlene og himlenes himler rummer ham ikke.
Hvem er da jeg, at jeg skulde bygge ham et hus? Jeg
vil bare brenne røkelse for hans åsyn. **7** Så send mig
nu en mann som er kyndig i å arbeide i gull og sølv og
kobber og jern og i purpurrød og karmosinrød og blå
ull, og som forstår sig på å skjære ut billeder, så han
kan arbeide sammen med de kunstforstandige menn
som jeg har her i Juda og Jerusalem, og som min far
David har kalt til dette. **8** Send mig også sedertre,
cypresstre og sandeltre fra Libanon; for jeg vet at dine
tjenere forstår sig på å hugge trærne på Libanon, og
mine tjenere skal arbeide sammen med dine, **9** så
jeg kan få tre i mengdevis; for det hus jeg vil bygge,
skal være stort og prektig. **10** Og tømmerhuggerne,
dine tjenere som feller trærne, vil jeg gi tyve tusen kor
tresket hvete og tyve tusen kor bygg og tyve tusen bat
vin og tyve tusen bat olje. **11** Kongen i Tyrus Hiram
svarte i et brev som han sendte Salomo: Fordi Herren
elsker sitt folk, har han satt dig til konge over dem. **12**
Og Hiram skrev videre: Lovet være Herren, Israels
Gud, som har gjort himmelen og jorden, fordi han har
gitt kong David en vis sønn, som har slik visdom og
forstand at han kan bygge et hus for Herren og et hus
for sig selv til kongebolig! **13** Jeg sender dig nu en
kyndig og forstandig mann, Huram, en mester i min
tjeneste. **14** Han er sønn til en kvinne av Dans døtre,
men hans far er en mann fra Tyrus; han forstår sig på
å arbeide i gull og sølv, kobber, jern, sten og tre og i
purpurrød og blå ull og i hvit bomull og i karmosinrød
ull og på å skjære ut alle slags billeder og uttenke
alle slags kunstverker som han får til opgave å utføre,
sammen med dine kyndige menn og min herres, din
far Davids kyndige menn. **15** Nu kan min herre sende
sine tjenere hveten og bygget, oljen og vinen som han
har talt om. **16** Så skal vi hugge så mange trær på
Libanon som du har bruk for, og sende dem i flåter

på havet til Joppe; så kan du selv hente dem op til
Jerusalem. 17 Så lot Salomo telle alle de fremmede
menn som bodde i Israels land, efter den telling hans
far David hadde foretatt, og det viste sig at de var
hundre og tre og femti tusen og seks hundre. 18 Av
dem gjorde han sytti tusen til bærere og åtti tusen til
stenhuggere på fjellene og tre tusen og seks hundre til
opsynsmenn, som skulde holde folket til arbeid.

3 Så begynte Salomo å bygge Herrens hus i
Jerusalem, på Moriafjellet, der hvor Herren hadde
åpenbaret sig for hans far David, på den plass hvor
David hadde samlet forråd, på jebusitten Ornans
treskeplass. 2 Han begynte å bygge den annen dag i
den annen måned i det fjerde år av sin regjering. 3 Da
Salomo skulde bygge Guds hus, la han grunnvollen
således: Lengden var seksti alen efter det eldre mål
og bredden tyve alen. 4 Og forhallen som lå foran
huset, var tyve alen bred, svarende til bredden av
huset, og hundre og tyve alen høi, og han klædde den
innentil med rent gull. 5 Det store hus klædde han med
cypresstre; dessuten klædde han det med ekte gull og
satte palmer og kjeder på det. 6 Han prydet huset med
dyre stener. Gullet var gull fra Parva'im. 7 Hele huset,
både bjelkene og dørtresklene og veggene og dørene
klædde han med gull og skar ut kjeruber på veggene.
8 Rummet for det Aller-helligste bygget han således at
lengden var tyve alen, svarende til bredden av huset,
og bredden tyve alen, og han klædde det med ekte gull,
som veide seks hundre talenter. 9 Vekten på naglene,
som var av gull, var femti sekel; også loftsrummene
klædde han med gull. 10 I rummet for det Aller-helligste
gjorde han to kjeruber i billedhuggerarbeid og klædde
dem med gull. 11 Kjerubenes vinger var tyve alen i
lengde; den ene vinge på den ene kjerub var fem alen
og rørte ved husets vegg, og den annen vinge var
fem alen og rørte ved den annen kjerubs vinge; 12 og
den ene vinge på den annen kjerub var fem alen og
rørte ved husets vegg, og den annen vinge var fem
alen og nådde til den første kjerubs vinge. 13 Således
målte disse kjerubers vinger i sin fulle utstrekning
tyve alen; de stod opreist, og deres ansikter vendte
innefter. 14 Forhenget gjorde han av blå og purpurrød
og karmosinrød ull og hvit bomull og satte kjeruber
på det. 15 Foran huset gjorde han to søiler, som
tilsammen var fem og tretti alen høie, og søilehodet
ovenpå dem var fem alen. 16 Og han gjorde kjeder og
satte dem på toppen av søilene, og han gjorde hundre
granatepler og satte dem på kjedene. 17 Så reiste han
søilene foran templet, den ene på høire side og den
andre på venstre side; den til høire kalte han Jakin og
den til venstre Boas.

4 Så gjorde han et alter av kobber, som var tyve
alen langt og tyve alen bredt og ti alen høit. 2
Og han gjorde det støpte hav; det var ti alen fra den
ene rand til den andre og var aldeles rundt; det var
fem alen høit, og en snor på tretti alen nådde rundt
om det. 3 Nedenfor dets rand var der billeder av
okser rundt omkring; de gikk rundt omkring havet, ti
på hver alen; det var to rader med okser, og de var
støpt i ett med havet. 4 Havet stod på tolv okser; tre
vendte mot nord, tre vendte mot vest, tre vendte mot
syd, og tre vendte mot øst; havet hvilte på dem, og
deres bakkropper vendte alle innefter. 5 Kummens
tykkelse var en håndsbredd, og dens rand var som
randen på et beger, lik en liljeblomst; den tok mange
bat - tre tusen bat rummet den. 6 Så gjorde han ti
vaskekar og satte fem på høire side og fem på venstre
side; i dem skylte de det som hørte til brennofferet,
men havet hadde prestene til å vaske sig i. 7 Videre
gjorde han ti gull-lysestaker efter den foreskrevne form
og satte dem i det Hellige, fem på høire og fem på
venstre side. 8 Og han gjorde ti bord og satte dem
i det Hellige, fem på høire og fem på venstre side,
og han gjorde hundre skåler av gull. 9 Så bygget
han prestenes forgård og den store gård og dører
til gården, og dørene klædde han med kobber. 10
Havet satte han på høire side av huset, mot sydøst. 11
Huram gjorde askebøttene og ildskuffene og skålene
til å sprenge blod med. Så var Huram ferdig med det
arbeid han gjorde for kong Salomo i Guds hus; det
var: 12 to søiler og de to skåler og søilehoder på
toppen av søilene og de to nettverk til å dekke de to
skåler på søilehodene på toppen av søilene, 13 og
de fire hundre granatepler til de to nettverk - to rader
granatepler til hvert nettverk - til å dekke de to skåler
på søilehodene ovenpå søilene; 14 og han gjorde
fotstykkene og karene på fotstykkene, 15 havet og de
tolv okser under det; 16 Og askebøttene og ildskuffene
og gaflene og alt det som hørte til, gjorde Huram,
mesteren som kong Salomo hadde i sin tjeneste, for
ham til Herrens hus; det var av blankt kobber. 17 Det
var på Jordan-sletten kongen lot dem støpe, i lerjorden
mellem Sukkot og Seredata. 18 Salomo gjorde alle
disse saker i stor mengde; for kobberets vekt blev
ikke undersøkt. 19 Salomo gjorde også alle de ting
som skulde være i Guds hus: gullalteret og bordene
som skuebrødene skulde ligge på, 20 og lysestakene
med sine lamper, som skulde tendes på foreskrevet
måte, foran koret - de var av fint gull - 21 og blomstene
på dem og lampene og lysesaksene av gull - av det
reneste gull - 22 og knivene og skålene til å sprenge
blod med og røkelseskålene og fyrfatene, alt av fint
gull; og i inngangene til huset var både de indre dører

som førte til det Aller-helligste, og de dører som førte
til det Hellige, gjort av gull.

5 Da nu alt det arbeid var ferdig som Salomo lot
gjøre for Herrens hus, lot han bære inn der de
ting som hans far David hadde helliget til Herren;
både sølvet og gullet og alle karene la han ned i
skattkammerne i Guds hus. **2** Så kalte Salomo Israels
eldste og alle stammehøvdingene, overhodene for
Israels barns familier, sammen til Jerusalem for å føre
Herrens pakts-ark op fra Davids stad, det er Sion. **3**
Og alle Israels menn samlet sig hos kongen på festen
i den syvende måned. **4** Da nu alle Israels eldste
var kommet, løftet levittene arken op. **5** Og de bar
arken op og sammenkomstens telt og alle de hellige
redskaper som var i teltet; det var de levittiske prester
som bar dem op. **6** Og kong Salomo og hele Israels
menighet, som hadde samlet sig hos ham, stod foran
arken, og de ofret småfe og storfe i slik mengde at de
ikke kunde telles eller regnes. **7** Prestene bar Herrens
pakts-ark inn på dens plass i husets kor, i det Aller-
helligste, under kjerubenes vinger. **8** For kjerubene
bredte sine vinger ut over det sted hvor arken stod, så
at kjerubene ovenfra dekket både over arken og dens
stenger. **9** Stengene var så lange at deres ender, som
stod frem fra arken, kunde sees foran koret, men ikke
utenfor. Og der har den vært til denne dag. **10** Det
var intet i arken uten de to tavler som Moses hadde
lagt ned i den ved Horeb, dengang Herren gjorde pakt
med Israels barn da de drog ut av Egypten. **11** Så
skjedde det, at da prestene gikk ut av helligdommen
- for alle de prester som var der, hadde helliget sig,
så det ikke var mulig å iaktta skiftene - **12** og da alle
de levittiske sangere, både Asaf, Heman, Jedutun og
deres sønner og deres brødre stod i hvite bomullsklær
med cymbler og harper og citarer på østsiden av
alteret, og sammen med dem hundre og tyve prester
som blåste i trompeter, **13** og da trompetblåserne og
sangerne alle som en og på en gang stemte i for å love
og prise Herren, og de lot trompetene og cymblene og
de andre musikkinstrumenter klinge og lovet Herren,
fordi han er god, og hans miskunnhet varer evindelig -
da blev huset - Herrens hus - fylt av en sky. **14** Og for
skyens skyld kunde prestene ikke bli stående og gjøre
tjeneste; for Herrens herlighet fylte Guds hus.

6 Da sa Salomo: Herren har sagt at han vil bo i
mulmet; **2** og nu har jeg bygget et hus til bolig for
dig, et sted hvor du kan bo til evig tid. **3** Så vendte
kongen sig om og velsignet hele Israels menighet,
mens hele Israels menighet stod. **4** Han sa: Lovet
være Herren, Israels Gud, som med sin munn talte
med David, min far, og med sin hånd har opfylt det han
lovte da han sa: **5** Fra den dag jeg førte mitt folk ut av
Egyptens land, har jeg ikke utvalgt nogen by blandt alle
Israels stammer, så der skulde bygges et hus til bolig
for mitt navn, heller ikke har jeg utvalgt nogen mann til
å være fyrste over mitt folk Israel; **6** men jeg utvalgte
Jerusalem til bolig for mitt navn, og jeg utvalgte David
til å råde over mitt folk Israel. **7** Og David, min far,
hadde i sinne å bygge et hus for Herrens, Israels Guds
navn. **8** Men Herren sa til David, min far: At du har hatt
i sinne å bygge et hus for mitt navn, det har du gjort
vel i; **9** men du skal ikke bygge huset; din sønn som
skal utgå av dine lender, han skal bygge huset for mitt
navn. **10** Og Herren opfylte det ord han hadde talt, og
jeg er trådt i min far Davids sted og har tatt sete på
Israels trone, således som Herren hadde sagt, og jeg
har bygget huset for Herrens, Israels Guds navn. **11** Og
der har jeg satt arken, hvori Herrens pakt er, den pakt
som han gjorde med Israels barn. **12** Så trådte Salomo
frem foran Herrens alter midt for hele Israels menighet
og bredte ut sine hender. **13** For han hadde gjort en
forhøining av kobber, fem alen lang og fem alen bred
og tre alen høi, og satt den midt i gården; på den
stod han nu. Og han falt på kne midt for hele Israels
menighet og bredte ut sine hender mot himmelen **14**
og sa: Herre, Israels Gud! Det er ingen Gud som du,
hverken i himmelen eller på jorden, du som holder din
pakt og bevarer din miskunnhet mot dine tjenere, når
de vandrer for ditt åsyn av alt sitt hjerte, **15** du som har
holdt det du lovte din tjener David, min far; du lovte det
med din munn, og med din hånd har du opfylt det, som
det viser sig idag. **16** Så hold nu og, Herre, Israels
Gud, det du lovte din tjener David, min far, da du sa:
Det skal aldri fattes en mann av din ætt til å sitte på
Israels trone for mitt åsyn, så sant dine barn akter på
sin vei og vandrer efter min lov, som du har vandret for
mitt åsyn. **17** Så la nu, Herre, Israels Gud, det ord bli
sannhet som du har talt til din tjener David! **18** Men
bor da Gud virkelig hos menneskene på jorden? Se,
himlene og himlenes himler rummer dig ikke; hvor
meget mindre da dette hus som jeg har bygget! **19**
Men du vil allikevel vende dig til din tjeners bønn og til
hans ydmyke begjæring, Herre min Gud, og høre på
det rop og den bønn som din tjener bærer frem for ditt
åsyn, **20** så dine øine må være oplatt mot dette hus
dag og natt - det sted hvorom du har sagt at du vil
la ditt navn bo der - så du hører på den bønn som
din tjener beder, vendt mot dette sted. **21** Du vil høre
på din tjeners og ditt folk Israels ydmyke begjæringer,
som de bærer frem, vendt mot dette sted; du vil høre
dem fra det sted hvor du bor, fra himmelen; du vil høre
og tilgi. **22** Når nogen synder mot sin næste, og de
krever en ed av ham og lar ham sverge, og han så

kommer inn og sverger foran ditt alter i dette hus, 23
så vil du høre fra himmelen og gripe inn og hjelpe dine
tjenere til deres rett, så du gjengjelder den skyldige
og lar hans gjerninger komme over hans eget hode,
og dømmer den rettferdige rettferdig og lar ham få
efter sin rettferdighet. 24 Når ditt folk Israel blir slått av
fienden fordi de synder mot dig, men de så vender om
og bekjenner ditt navn og beder til dig og bønnfaller
om nåde for ditt åsyn i dette hus, 25 så vil du høre det
fra himmelen og forlate ditt folk Israels synd og føre
dem tilbake til det land du har gitt dem og deres fedre.
26 Når himmelen lukkes, så det ikke kommer regn,
fordi de synder mot dig, og de så beder, vendt mot
dette sted, og bekjenner ditt navn og vender om fra sin
synd, fordi du ydmyker dem, 27 så vil du høre det i
himmelen og forlate dine tjeneres og ditt folk Israels
synd, fordi du vil lede dem til den gode vei de skal
vandre, og du vil la det regne over ditt land, som du
har gitt ditt folk til arv. 28 Når det kommer hungersnød
i landet, når det kommer pest, når det kommer brand
og rust på kornet, gresshopper og gnagere, når deres
fiender trenger inn i deres land og kringsetter deres
byer, når det kommer nogen plage eller nogen sykdom
- 29 hver gang da noget menneske eller hele ditt folk
Israel bærer frem nogen bønn eller ydmyk begjæring,
fordi de hver for sig kjenner sitt hjertes plage og lidelse
som har rammet dem, og de så breder ut sine hender
mot dette hus, 30 så vil du høre det fra himmelen, der
hvor du bor, og du vil tilgi og gi hver mann efter alle
hans gjerninger, fordi du kjenner hans hjerte - for du
alene kjenner menneskenes hjerte - 31 så de må frykte
dig og vandre på dine veier alle de dager de lever i det
land du har gitt våre fedre. 32 Også om en fremmed,
en som ikke er av ditt folk Israel, men kommer fra et
fjernt land for ditt store navns og din sterke hånds og
din utrakte arms skyld - kommer og beder, vendt mot
dette hus, 33 så vil du høre fra himmelen, der hvor
du bor, og gjøre alt som den fremmede roper til dig
om, så alle jordens folk må lære å kjenne ditt navn og
frykte dig likesom ditt folk Israel og forstå at det er ditt
navn det nevnes med dette hus som jeg har bygget.
34 Når ditt folk drar ut i krig mot sine fiender på den
vei du sender dem, og de så beder til dig, vendt mot
denne stad som du har utvalgt, og det hus jeg har
bygget for ditt navn, 35 så vil du fra himmelen høre
deres bønn og ydmyke begjæring og hjelpe dem til
deres rett. 36 Når de synder mot dig - for det er intet
menneske som ikke synder - og du vredes på dem og
gir dem i fiendens vold, og de som tar dem til fange,
fører dem bort til et annet land, fjernt eller nær, 37 men
de så tar sig det til hjerte i det land hvor de holdes
fanget, og omvender sig og bønnfaller dig om nåde i
sitt fangenskaps land og sier: Vi har syndet, vi har gjort
ille og vært ugudelige, 38 og de omvender sig til dig
av alt sitt hjerte og av all sin sjel i det land som de er
bortført til og holdes fanget i, og de beder, vendt mot
sitt land, som du har gitt deres fedre, og den stad du
har utvalgt, og det hus jeg har bygget for ditt navn, 39
så vil du fra himmelen, der hvor du bor, høre deres
bønn og ydmyke begjæringer og hjelpe dem til deres
rett og forlate ditt folk hvad de har syndet mot dig. 40
Så la nu, min Gud, dine øine være oplatt og dine ører
merke på den bønn som bedes på dette sted! 41 Reis
dig nu, Herre Gud, og kom til ditt hvilested, du og din
styrkes ark! La dine prester, Herre Gud, klæ sig i frelse
og dine fromme glede sig i det gode! 42 Herre Gud!
Vis ikke din salvedes åsyn tilbake, kom i hu den rike
miskunnhet som du har lovt David, din tjener!

7 Da Salomo hadde endt sin bønn, falt det ild ned fra
himmelen og fortærte brennofferet og slaktofferne,
og Herrens herlighet fylte huset. 2 Og prestene kunde
ikke gå inn i Herrens hus; for Herrens herlighet fylte
Herrens hus. 3 Alle Israels barn så hvorledes ilden
falt ned, og Herrens herlighet kom over huset; da
kastet de sig ned på gulvet med ansiktet mot jorden
og tilbad og lovet Herren, fordi han er god, og hans
miskunnhet varer evindelig. 4 Og kongen og alt folket
ofret slaktoffer for Herrens åsyn. 5 To og tyve tusen
stykker storfe og hundre og tyve tusen stykker småfe
var det slaktoffer som kong Salomo bar frem. Således
var det kongen og alt folket innvidde Guds hus. 6 Og
prestene stod på sine poster, og levittene stod med
Herrens musikkinstrumenter, som kong David hadde
latt gjøre til å prise Herren med, fordi hans miskunnhet
varer evindelig; for David lot dem utføre lovsangen.
Men prestene stilte sig midt imot dem og blåste i
trompeter, mens hele Israel stod. 7 Og Salomo helliget
den midterste del av forgården som var foran Herrens
hus; for der ofret han brennofferne og fettstykkene av
takkofferne, fordi kobberalteret som Salomo hadde
gjort, ikke kunde rumme brennofferet og matofferet
og fettstykkene. 8 I syv dager feiret Salomo dengang
festen, og hele Israel med ham, en stor mengde folk
som var kommet sammen like fra Hamatveien og til
Egyptens bekk. 9 Og på den åttende dag holdt de
en festforsamling; for alterets innvielse feiret de i syv
dager og festen i syv dager. 10 På den tre og tyvende
dag i den syvende måned lot han folket fare hjem
igjen, glade og vel til mote over det gode Herren hadde
gjort mot David og Salomo og mot sitt folk Israel. 11
Salomo var nu ferdig med å bygge Herrens hus og
kongens hus; og alt det han hadde hatt i sinne å gjøre
i Herrens hus og i sitt eget hus, hadde han lykkelig
utført. 12 Da åpenbarte Herren sig for Salomo om

natten og sa til ham: Jeg har hørt din bønn og utvalgt
dette sted til et offersted for mig. 13 Når jeg lukker
himmelen, så det ikke kommer regn, og når jeg byder
gresshopper å fortære landet, og når jeg sender pest
iblandt mitt folk, 14 og så mitt folk, som er kalt med
mitt navn, ydmyker sig og beder og søker mitt åsyn
og vender om fra sine onde veier, så vil jeg høre fra
himmelen og forlate deres synd og læge deres land.
15 Nu skal mine øine være oplatt og mine ører merke
på den bønn som bedes på dette sted. 16 Og nu har
jeg utvalgt og helliget dette hus, forat mitt navn skal bo
der til evig tid, og mine øine og mitt hjerte skal være
der alle dager. 17 Hvis du nu vandrer for mitt åsyn,
som din far David gjorde, så du gjør alt det jeg har
befalt dig, og holder mine bud og mine lover, 18 så vil
jeg trygge din kongetrone efter den pakt jeg gjorde
med din far David da jeg sa: Det skal aldri fattes en
mann av din ætt til å råde over Israel. 19 Men hvis I
vender eder bort og forlater de lover og bud som jeg
har forelagt eder, og gir eder til å tjene andre guder og
tilbede dem, 20 så vil jeg rykke dem op av mitt land,
som jeg har gitt dem, og dette hus som jeg har helliget
for mitt navn, vil jeg forkaste fra mitt åsyn og gjøre det
til et ordsprog og til en spott blandt alle folk. 21 Og
hver den som går forbi dette hus, som har vært så
ophøiet, skal forferdes, og når nogen da spør: Hvorfor
har Herren gjort således mot dette land og dette hus?
22 da skal de svare: Fordi de forlot Herren, sine fedres
Gud, som førte dem ut av Egyptens land, og holdt sig
til andre guder og tilbad dem og dyrket dem; derfor har
han ført all denne ulykke over dem.

8 Da nu de tyve år var til ende som Salomo hadde
bygget på Herrens hus og sitt eget hus, 2 bygget
han op de byer som Hiram hadde gitt Salomo, og lot
Israels barn bosette sig i dem. 3 Derefter drog Salomo
til Hamat-Soba og la det under sig. 4 Han bygget også
op Tadmor i ørkenen og alle de oplagsbyer han har
bygget i Hamat. 5 Likeledes bygget han op Øvre-Bet-
Horon og Nedre-Bet-Horon og gjorde dem til faste byer
med murer, dobbelte porter og bommer, 6 og Ba'alat
og alle de oplagsbyer han hadde, og alle byene for
stridsvognene og byene for hestfolket og alt annet som
han hadde lyst til å bygge, både i Jerusalem og på
Libanon og i hele det land han rådet over. 7 Og alt
det folk som var blitt tilbake av hetittene, amorittene,
ferisittene, hevittene og jebusittene, folk som ikke
hørte til Israel - 8 deres efterkommere, så mange
som var blitt tilbake efter dem i landet fordi Israels
barn ikke hadde utryddet dem - dem uttok Salomo til
pliktarbeid, og så har det vært til denne dag. 9 Men av
Israels barn gjorde Salomo ikke nogen til arbeidstræl;
de var krigsmenn og høvdinger for hans drabanter
og høvedsmenn for hans stridsvogner og hestfolk.
10 Kong Salomos arbeidsformenn var to hundre og
femti i tallet; de rådet over folkene. 11 Salomo førte
Faraos datter fra Davids stad inn i det hus han hadde
bygget for henne; for han sa: Det skal ikke bo nogen
kvinne i Davids, Israels konges hus; det er hellig, fordi
Herrens ark er kommet dit. 12 Dengang ofret Salomo
Herren brennoffere på Herrens alter, det som han
hadde bygget foran forhallen; 13 han ofret hver dag de
offer som var foreskrevet av Moses for den dag, på
sabbatene og nymånedagene og høitidene tre ganger
om året, på de usyrede brøds fest og på ukenes fest
og på løvsalenes fest. 14 Han gjorde som hans far
David hadde foreskrevet, og satte prestenes skifter
til deres tjeneste og levittene til deres gjøremål, til å
synge Herrens lov og gå prestene til hånde, efter som
det krevdes for hver dag, og likeledes dørvokterne
efter deres skifter ved de forskjellige porter, for så
hadde den Guds mann David befalt; 15 hverken når
det gjaldt skattene eller i nogen annen sak vek de av
fra det som kongen hadde befalt prestene og levittene.
16 Så var da hele Salomos verk utført, fra den dag
grunnvollen blev lagt til Herrens hus, og til det var
fullendt - Herrens hus stod ferdig. 17 Ved den tid drog
Salomo til Esjon-Geber og til Elot ved kysten av Edoms
land. 18 Og Hiram sendte folk til ham med skiber og
sjøvant mannskap, og de fór sammen med Salomos
folk til Ofir og hentet derfra fire hundre og femti talenter
gull og førte det hjem til kong Salomo.

9 Da dronningen av Saba hørte Salomos ry, kom hun
til Jerusalem med et stort følge og med kameler
som bar krydderier og gull i mengde og dyre stener;
hun vilde sette Salomo på prøve med gåter. Og da
hun var kommet til ham, talte hun med ham om alt
som lå henne på hjerte. 2 Men Salomo tydet alle
hennes gåter; det var ikke et ord av det hun sa,
som var dulgt for Salomo, så han ikke kunde tyde
det. 3 Da dronningen av Saba så Salomos visdom
og så det hus han hadde bygget, 4 og rettene på
hans bord, og hvorledes hans tjenere satt ved bordet,
og bordsvennene stod omkring, og hvorledes de var
klædd, og hans munnskjenker og deres drakt og den
trapp han gikk op på til Herrens hus, var hun rent ute
av sig selv av forundring. 5 Og hun sa til kongen: Så
var det da sant det jeg hørte hjemme i mitt land om dig
og din visdom. 6 Jeg trodde ikke det de fortalte, før
jeg kom og fikk se det med egne øine; men nu ser
jeg at de ikke har fortalt mig halvdelen om din store
visdom; du overgår det rykte jeg har hørt. 7 Lykkelige
er dine menn og lykkelige disse dine tjenere som alltid
står for ditt åsyn og hører din visdom. 8 Lovet være
Herren din Gud, som hadde velbehag i dig, så han

satte dig på sin trone som konge for Herren din Gud!
Fordi din Gud elsker Israel og vil holde det oppe til evig
tid, satte han dig til konge over dem for å håndheve
rett og rettferdighet. 9 Så gav hun kongen hundre
og tyve talenter gull og krydderier i stor mengde og
dyre stener; aldri har det vært slik mengde krydderier i
landet som det dronningen av Saba gav kong Salomo.
10 Men også Hirams folk og Salomos folk som hentet
gull fra Ofir, hadde ført sandeltre og dyre stener med
derfra. 11 Av sandeltreet lot kongen gjøre trapper til
Herrens hus og til kongens hus og citarer og harper for
sangerne; maken til det var aldri før blitt sett i Juda
land. 12 Og kong Salomo gav dronningen av Saba alt
det hun hadde lyst til og bad om, foruten det han gav til
gjengjeld for det hun hadde hatt med til kongen. Så tok
hun avsted og drog hjem til sitt land med sine tjenere.
13 Vekten av det gull som i ett år kom inn til Salomo,
var seks hundre og seks og seksti talenter, 14 foruten
det som kom inn fra kjøbmennene og kremmerne;
også alle kongene i Arabia og stattholderne i landet
avgav gull og sølv til Salomo. 15 Og kong Salomo lot
gjøre to hundre store skjold av uthamret gull - det gikk
seks hundre sekel uthamret gull med til hvert skjold -
16 Og tre hundre små skjold av uthamret gull - til hvert
av disse skjold gikk det med tre hundre sekel gull - og
kongen satte dem i Libanon-skoghuset. 17 Kongen lot
også gjøre en stor elfenbenstrone og klædde den med
rent gull. 18 Tronen hadde seks trin og en fotskammel
av gull, som var fastgjort til tronen; på begge sider av
setet var det armer, og tett ved armene stod det to
løver; 19 og på begge sider av de seks trin stod det
tolv løver. Noget sådant har aldri vært gjort i noget
annet kongerike. 20 Alle kong Salomos drikkekar var
av gull, og alle karene i Libanonskoghuset var av
fint gull; sølv blev ikke regnet for noget i Salomos
dager. 21 For kongen hadde skiber som fór til Tarsis
sammen med Hirams folk; en gang hvert tredje år
kom Tarsis-skibene hjem og hadde med gull og sølv,
elfenben og aper og påfugler. 22 Kong Salomo blev
større enn alle jordens konger i rikdom og visdom.
23 Fra alle jordens kanter kom det konger for å se
Salomo og høre hans visdom, som Gud hadde lagt i
hans hjerte, 24 og hver av dem hadde gaver med:
sølvkar og gullkar og klær, våben og krydderier, hester
og mulesler; så gjorde de år om annet. 25 Salomo
hadde fire tusen stallrum for hester og stridsvogner
og tolv tusen hestfolk; dem la han dels i vognbyene,
dels hos sig selv i Jerusalem. 26 Han rådet over alle
kongene fra elven til filistrenes land og like til Egyptens
landemerke. 27 Kongen gjorde sølvet i Jerusalem like
så almindelig som sten, og sedertre like så almindelig
som morbærtrærne i lavlandet. 28 Og hester innførtes
til Salomo fra Egypten og fra alle andre land. 29 Hvad
som ellers er å fortelle om Salomo, både i hans første
og i hans senere dager, er opskrevet i profeten Natans
krønike og i Akia fra Silo's spådomsbok og i seeren
Jedis syn om Jeroboam, Nebats sønn. 30 Salomo var
konge i Jerusalem over hele Israel i firti år. 31 Så la
Salomo sig til hvile hos sine fedre og blev begravet
i sin far Davids stad; og hans sønn Rehabeam blev
konge i hans sted.

10 Rehabeam drog til Sikem; for hele Israel var
kommet til Sikem for å gjøre ham til konge. 2
Da Jeroboam, Nebats sønn, hørte det - han var da
i Egypten; han var flyktet dit for kong Salomo - da
vendte han tilbake fra Egypten. 3 Og de sendte bud
efter ham; så kom Jeroboam og hele Israel og talte til
Rehabeam og sa: 4 Din far gjorde vårt åk tungt; men
lett nu du den hårde tjeneste og det tunge åk som din
far la på oss! Så vil vi tjene dig. 5 Han svarte dem: Gå
bort og vent i tre dager og kom så hit til mig igjen! Så
gikk folket bort. 6 Og kong Rehabeam rådførte sig
med de gamle, som hadde gjort tjeneste hos hans far
Salomo, mens han ennu levde, og han sa: Hvad råder
I mig til å svare dette folk? 7 De svarte ham: Hvis du vil
vise dig vennlig mot dette folk og er nådig mot dem og
gir dem gode ord, så vil de være dine tjenere for alle
tider. 8 Men han aktet ikke på det råd som de gamle
hadde gitt ham, men rådførte sig med de unge, som
var vokset op sammen med ham, og som nu var i hans
tjeneste. 9 Han spurte dem: Hvad råder I til at vi skal
svare dette folk som har sagt til mig: Lett det åk din far
la på oss? 10 Og de unge, som var vokset op sammen
med ham, svarte ham: Så skal du si til dette folk som
sa til dig: Din far gjorde vårt åk tungt, men gjør du det
lettere for oss - så skal du tale til dem: Min lillefinger er
tykkere enn min fars lender; 11 har nu min far lagt et
tungt åk på eder, så vil jeg gjøre eders åk ennu tyngre;
har min far tuktet eder med sveper, så vil jeg tukte eder
med skorpioner. 12 Så kom Jeroboam og alt folket
til Rehabeam den tredje dag, således som kongen
hadde sagt: Kom til mig igjen om tre dager! 13 Da gav
kongen dem et hårdt svar; kong Rehabearn aktet ikke
på de gamles råd, 14 men svarte dem som de unge
hadde rådet til: Har min far gjort eders åk tungt, så
vil jeg gjøre det ennu tyngre; har min far tuktet eder
med sveper, så vil jeg tukte eder med skorpioner. 15
Kongen hørte ikke på folket; for Gud styrte det så forat
Herrens ord skulde bli opfylt, det som han hadde talt til
Jeroboam, Nebats sønn, ved Akia fra Silo. 16 Da nu
hele Israel så at kongen ikke hørte på dem, svarte
folket kongen og sa: Hvad del har vi i David? Vi har
ingen lodd i Isais sønn. Til dine telt, Israel, hver og

en! Se nu selv til ditt hus, David! Så drog hele Israel
hjem igjen. 17 Bare over de Israels barn som bodde i
Judas byer, blev Rehabeam konge. 18 Da sendte kong
Rehabeam Hadoram avsted, han som hadde opsyn
med pliktarbeidet, men Israels barn stenet ham, så han
døde, og kong Rehabeam selv måtte i all hast springe
op i sin vogn og flyktet til Jerusalem. 19 Således falt
Israel fra Davids hus, og så har det vært til denne dag.

11 Da Rehabeam kom til Jerusalem, samlet han
Judas hus og Benjamin, hundre og åtti tusen
utvalgte krigsmenn, forat de skulde stride mot Israel og
vinne riket tilbake for Rehabeam. 2 Da kom Herrens
ord til Semaja, den Guds mann, og det lød således:
3 Si til Rehabeam, Salomos' sønn Judas konge, og
til hele Israel i Juda og Benjamin: 4 Så sier Herren:
I skal ikke dra op og stride mot eders brødre. Vend
hjem igjen hver til sitt hus! For det som har hendt, er
kommet fra mig. Da lød de Herrens ord; de vendte
om og drog ikke mot Jeroboam. 5 Rehabeam blev
boende i Jerusalem, og han bygget flere byer i Juda
om til festninger. 6 Således bygget han Betlehem og
Etam og Tekoa 7 og Bet-Sur og Soko og Adullam 8
og Gat og Maresa og Sif 9 og Adora'im og Lakis og
Aseka 10 og Sor'a og Ajalon og Hebron, som alle lå
i Juda og i Benjamin, om til faste byer. 11 Og han
gjorde festningene sterke og innsatte høvedsmenn i
dem og forsynte dem med forråd av levnetsmidler og
olje og vin 12 og hver enkelt av dem med skjold og
spyd og gjorde dem således meget sterke. Det var
Juda og Benjamin han rådet over. 13 Og prestene
og levittene i hele Israel gikk over til ham fra alle de
bygder de bodde i; 14 for levittene forlot sine jorder
og sin eiendom og drog til Juda og Jerusalem, fordi
Jeroboam og hans sønner drev dem bort fra deres
tjeneste som prester for Herren, 15 og han satte andre
folk til prester for offerhaugene og for bukkene og for
de kalver han hadde gjort. 16 Og med dem fulgte fra
alle Israels stammer de som vendte sitt hjerte til å søke
Herren, Israels Gud; de kom til Jerusalem for å ofre til
Herren, sine fedres Gud. 17 De styrket Judas rike og
trygget kongedømmet for Rehabeam, Salomos sønn, i
tre år; for i tre år vandret de på Davids og Salomos vei.
18 Rehabeam tok sig en hustru foruten Mahalat, datter
av Jerimot, Davids sønn; det var Abiha'il, datter av
Eliab, Isais sønn; 19 Og han fikk med henne sønnene
Je'us Og Semarja og Saham. 20 Efter henne tok han
Ma'aka, Absaloms datter, til hustru; med henne fikk
han Abia og Attai og Sisa og Selomit. 21 Rehabeam
elsket Ma'aka, Absaloms datter, mere enn alle sine
andre hustruer og medhustruer; for han hadde tatt sig
atten hustruer og seksti medhustruer; og han fikk åtte
og tyve sønner og seksti døtre. 22 Rehabeam satte
Abia, Ma'akas sønn, til overhode og fyrste blandt hans
brødre; for han hadde i sinne å gjøre ham til konge. 23
Og han lot klokelig alle sine sønner bo rundt om i hele
Judas og Benjamins land, i alle de faste byer, og gav
dem rikelig underhold og sørget for at de fikk sig en
mengde hustruer.

12 Men da Rehabeams kongedømme var blitt
trygget, og han var blitt mektig, forlot han Herrens
lov, og hele Israel med ham. 2 Da hendte det i kong
Rehabeams femte år at Egyptens konge Sisak drog
op mot Jerusalem - for de hadde båret sig troløst at
mot Herren; 3 han kom med tolv hundre stridsvogner
og seksti tusen hestfolk, og det var ikke tall på de
folk som fulgte ham fra Egypten - libyere, sukkittere
og etiopere. 4 Han inntok de faste byer i Juda og
kom like til Jerusalem. 5 Da kom profeten Semaja til
Rehabeam og Judas høvdinger, som hadde samlet
sig i Jerusalem av frykt for Sisak, og han sa til dem:
Så sier Herren: I har forlatt mig; derfor har også jeg
forlatt eder og gitt eder i Sisaks hånd. 6 Men Israels
høvdinger og kongen ydmyket sig og sa: Herren er
rettferdig. 7 Og da Herren så at de hadde ydmyket
sig, kom Herrens ord til Semaja, og det lød således:
De har ydmyket sig; jeg vil ikke ødelegge dem, men
la dem så vidt bli frelst, og min harme skal ikke bli
utøst over Jerusalem ved Sisak; 8 dog skal de bli hans
tjenere og få kjenne hvad forskjell det er på å tjene
mig og å tjene hedningelandenes konger. 9 Så drog
da Egyptens konge Sisak op mot Jerusalem og tok
skattene i Herrens hus og skattene i kongens hus;
alt sammen tok han. Han tok også de gullskjold som
Salomo hadde latt gjøre. 10 Istedenfor dem lot kong
Rehabeam gjøre kobberskjold og betrodde dem til
høvedsmennene for drabantene som voktet inngangen
til kongens hus; 11 og så ofte kongen gikk inn i Herrens
hus, kom drabantene og bar dem og tok dem så med
tilbake til vaktstuen. 12 Fordi Rehabeam ydmyket
sig, vendte Herrens vrede sig fra ham; han vilde ikke
ødelegge ham aldeles, og det fantes dog ennu noget
godt i Juda. 13 Siden satt kong Rehabeam atter fast
i sitt kongedømme i Jerusalem og regjerte der; for
han var en og firti år gammel da han blev konge,
og han regjerte sytten år i Jerusalem, den stad som
Herren hadde utvalgt blandt alle Israels stammer for å
la sitt navn bo der. Hans mor hette Na'ama og var fra
Ammon. 14 Han gjorde hvad ondt var; for han vendte
ikke sitt hjerte til å søke Herren. 15 Alt hvad som er å
fortelle om Rehabeam, både i hans første og i hans
senere dager, det er opskrevet i profeten Semajas
og seeren Iddos krønike, der hvor ættetavlene er
optegnet. Mellem Rehabeam og Jeroboam var det krig
hele tiden. 16 Og Rehabeam la sig til hvile hos sine

fedre og blev begravet i Davids stad, og hans sønn
Abia blev konge i hans sted.

13 I kong Jeroboams attende år blev Abia konge
over Juda. **2** Han regjerte tre år i Jerusalem.
Hans mor hette Mikaja; hun var datter av Uriel og var
fra Gibea. Mellem Abia og Jeroboam var det krig. **3**
Abia begynte krigen med en hær av djerve stridsmenn,
fire hundre tusen utvalgte menn; men Jeroboam stilte
sig i fylking mot ham med åtte hundre tusen utvalgte
menn, også djerve stridsmenn. **4** Abia gikk op på fjellet
Semara'im, som hører til Efra'im-fjellene, og trådte
frem og sa: Hør på mig, Jeroboam og hele Israel! **5**
Skulde I ikke vite at Herren, Israels Gud, har gitt David
kongedømmet over Israel til evig tid, ham og hans
sønner, ved en saltpakt? **6** Men Jeroboam, Nebats
sønn, Salomos, Davids sønns tjener, gjorde oprør mot
sin herre. **7** Og det samlet sig om ham en flokk løse
folk og onde mennesker, og de satte sig med vold op
imot Rehabeam, Salomos sønn; og Rehabeam var
ung og motløs og kunde ikke stå sig mot dem. **8** Og nu
tenker I at I kan stå eder mot Herrens kongedømme,
som Davids sønner har i hende, fordi I er en stor hop
og har hos eder de gullkalver som Jeroboam lot gjøre
forat de skulde være eders guder. **9** Har I ikke jaget
bort Herrens prester, Arons sønner, og levittene og
selv gjort eder prester, som folkene i hedningelandene
gjør? Hver den som kommer med en ung okse og
syv værer for å fylle sin hånd, han blir prest for disse
guder som ikke er guder. **10** Men vår Gud er Herren; vi
har ikke forlatt ham, og sønner av Aron tjener Herren
som prester, og levittene utfører sitt arbeid; **11** hver
morgen og aften brenner de brennoffer og velluktende
røkelse for Herren og legger frem skuebrød på bordet
av rent gull og holder gull-lysestaken og dens lamper i
stand og tender den hver aften; vi tar vare på hvad
Herren vår Gud vil ha varetatt, men I har forlatt ham.
12 Sannelig, Gud er med oss, han er vår fører, og vi har
hans prester med larmtrompetene for å blåse til strid
mot eder. I Israels barn, strid ikke mot Herren, eders
fedres Gud! For det vil ikke lykkes for eder! **13** Men
Jeroboam lot et bakhold dra omkring for å komme bak
på dem, så de selv var foran Judas menn, og bakholdet
i ryggen på dem. **14** Og da Judas menn vendte sig om,
fikk de se fienden både foran sig og bak sig; da ropte
de til Herren, og prestene blåste i trompetene. **15** Og
Judas menn opløftet krigsrop; da skjedde det, at med
det samme Judas menn opløftet krigsropet, da lot Gud
Jeroboam og hele Israel bli slått av Abia og Juda. **16**
Israels barn flyktet for Juda, og Gud gav dem i deres
hånd. **17** Og Abia og hans folk voldte et stort mannefall
iblandt dem, og det falt fem hundre tusen utvalgte
menn av Israel. **18** Således blev Israels barn dengang
ydmyket; men Judas barn blev sterke, fordi de satte
sin lit til Herren, sine fedres Gud. **19** Abia forfulgte
Jeroboam og tok fra ham byene Betel med tilhørende
småbyer og Jesana med tilhørende småbyer og Efron
med tilhørende småbyer. **20** Jeroboam maktet ikke
mere noget så lenge Abia levde, og Herren slo ham så
han døde. **21** Men Abia blev mektig. Han tok sig fjorten
hustruer og fikk to og tyve sønner og seksten døtre. **22**
Hvad som ellers er å fortelle om Abia, om hans ferd og
hans foretagender, det er opskrevet i profeten Iddos
historiebok.

14 Og Abia la sig til hvile hos sine fedre og blev
begravet i Davids stad, og hans sønn Asa blev
konge i hans sted. I hans dager hadde landet ro i
ti år. **2** Asa gjorde hvad godt og rett var i Herrens,
hans Guds øine. **3** Han fikk bort de fremmede guders
altere og offerhaugene og sønderbrøt støttene og
hugg Astartebilledene i stykker. **4** Og han bød Juda å
søke Herren, deres fedres Gud, og holde loven og
budene. **5** I alle Judas byer fikk han bort offerhaugene
og solstøttene, og riket hadde ro under ham. **6** Han
bygget festninger i Juda; for landet hadde ro, og ingen
førte krig mot ham i de år, fordi Herren gav ham ro.
7 Han sa til Juda: La oss bygge disse byer og reise
murer og tårner, porter og bommer omkring dem! Ennu
råder vi fritt over landet, fordi vi har søkt Herren vår
Gud; vi har søkt ham, og han har gitt oss ro på alle
kanter. Så tok de til å bygge, og det lyktes for dem. **8**
Asas hær var tre hundre tusen mann av Juda, som var
væbnet med spyd og store skjold, og to hundre og åtti
tusen av Benjamin, som bar små skjold og skjøt med
bue; de var alle djerve stridsmenn. **9** Men etioperen
Serah drog ut imot dem med en hær på tusen ganger
tusen mann og tre hundre stridsvogner, og han kom
til Maresa. **10** Og Asa drog ut imot ham, og de stilte
sig i fylking i Sefata-dalen ved Maresa. **11** Da ropte
Asa til Herren sin Gud og sa: Herre, for dig gjør det
ingen forskjell, enten du hjelper den mektige eller den
maktesløse. Hjelp oss, Herre vår Gud! Til dig setter vi
vår lit, og i ditt navn er vi gått mot denne store mengde.
Herre, du er vår Gud; la ikke et menneske stå sig imot
dig! **12** Da lot Herren etioperne bli slått av Asa og
Juda, og etioperne flyktet. **13** Asa og hans folk forfulgte
dem like til Gerar, og av etioperne falt det så mange at
ingen av dem blev i live; de blev knust av Herren og
hans hær. Og de førte et umåtelig stort hærfang bort
med sig. **14** Og de inntok alle byene rundt omkring
Gerar, for frykt for Herren var kommet over dem, og de
plyndret alle byene, for det var meget å plyndre i dem.
15 Endog teltene for buskapen tok de, og de førte bort

en mengde med småfe og kameler, og så vendte de
tilbake til Jerusalem.

15 Da kom Guds Ånd over Asarja, Odeds sønn, **2**
og han gikk ut mot Asa og sa til ham: Hør på
mig, Asa og hele Juda og Benjamin! Herren er med
eder når I er med ham, og dersom I søker ham, skal
han la sig finne av eder; men dersom I forlater ham,
skal han forlate eder. **3** I lange tider var Israel uten
sann Gud og uten prest som lærte dem, og uten lov. **4**
Da vendte de i sin trengsel om til Herren, Israels Gud,
og søkte ham, og han lot sig finne av dem. **5** Og i
de tider kunde ingen ferdes trygt, hverken ute eller
hjemme; for det rådet stor uro blandt alle dem som
bodde her i landene. **6** Da støtte folk mot folk og by
mot by, så de knustes; for Gud voldte uro iblandt dem
med alle slags trengsel. **7** Men vær I frimodige og
la ikke eders hender synke! I skal få lønn for eders
gjerning. **8** Da Asa hørte disse ord og denne profeti
av profeten Oded, fattet han mot og sørget for å få
bort de vederstyggelige avgudsbilleder i hele Judas
og Benjamins land og i de byer han hadde inntatt i
Efra'im-fjellene, og han satte i stand Herrens alter, som
stod foran Herrens forhall. **9** Så samlet han hele Juda
og Benjamin og de fremmede fra Efra'im og Manasse
og Simeon som bodde iblandt dem; for mange gikk
over til ham fra Israel, da de så at Herren, hans Gud,
var med ham. **10** I den tredje måned i det femtende år
av Asas regjering samlet de sig i Jerusalem **11** Og ofret
samme dag til Herren syv hundre stykker storfe og
syv tusen stykker småfe av det hærfang de hadde ført
med sig. **12** Og de gjorde en pakt om at de vilde søke
Herren, sine fedres Gud, av alt sitt hjerte og av all sin
sjel, **13** og at hver den som ikke søkte Herren, Israels
Gud, skulde drepes, enten det var en liten eller en stor,
mann eller kvinne. **14** Og de svor Herren troskap med
høi røst og jubelrop og under trompeters og basuners
lyd. **15** Og hele Juda gledet sig over eden; for av alt sitt
hjerte hadde de svoret den, og med all sin vilje søkte
de ham, og han lot sig finne av dem, og Herren gav
dem ro rundt omkring. **16** Kong Asa avsatte endog sin
mor Ma'aka fra hennes verdighet, fordi hun hadde gjort
et gruelig avgudsbillede for Astarte; Asa hugg hennes
gruelige avgudsbillede ned og knuste det og brente det
i Kidrons dal. **17** Men offerhaugene blev ikke nedlagt i
Israel; dog var Asas hjerte helt med Herren så lenge
han levde. **18** Han lot de ting hans far hadde helliget,
og dem han selv hadde helliget, føre inn i Guds hus,
både sølv og gull og andre ting. **19** Og det var ingen
krig før i det fem og trettiende år av Asas regjering.

16 I det seks og trettiende år av Asas regjering drog
Israels konge Baesa op mot Juda og bygget
festningsverker i Rama for å hindre enhver fra å dra
fra eller til Judas konge Asa. **2** Da tok Asa sølv og gull
ut av skattkammerne i Herrens hus og kongens hus og
sendte det til kongen i Syria Benhadad, som bodde i
Damaskus, med de ord: **3** Mellem mig og dig er det jo
et forbund, som det var mellem min far og din far. Her
sender jeg dig sølv og gull; bryt nu ditt forbund med
Baesa, Israels konge, så han må dra bort fra mig! **4**
Benhadad lød kong Asa og sendte sine hærførere mot
Israels byer, og de inntok Ijon og Dan og Abel-Ma'im
og alle forrådshusene i Naftalis byer. **5** Da Baesa hørte
dette, holdt han op med å bygge festningsverker i
Rama og opgav dette arbeid. **6** Men kong Asa tok hele
Juda med sig, og de førte bort stenene og tømmeret
som Baesa hadde brukt til festningsarbeidet i Rama,
og bygget med det Geba og Mispa om til festninger. **7**
På den tid kom seeren Hanani til Judas konge Asa og
sa til ham: Fordi du satte din lit til kongen i Syria og
ikke til Herren din Gud, derfor er syrerkongens hær
sloppet ut av dine hender. **8** Var ikke etioperne og
libyerne en stor hær med stridsvogner og hestfolk i stor
mengde? Men fordi du dengang satte din lit til Herren,
gav han dem i din hånd. **9** For Herrens øine farer over
all jorden forat han med sin kraft kan støtte dem hvis
hjerte er helt med ham. Du har båret dig uforstandig
at i dette; for fra nu av skal du alltid ha krig. **10** Men
Asa harmedes på seeren og satte ham i fangehuset;
så vred var han på ham for dette. På samme tid for
han også hårdt frem mot andre av folket. **11** Hvad
som er å fortelle om Asa, både i hans første og i hans
senere dager, det er opskrevet i boken om Judas og
Israels konger. **12** I sin regjerings ni og trettiende år
blev Asa syk i føttene, og hans sykdom blev verre og
verre; men endog i sin sykdom søkte han ikke Herren,
men bare lægene. **13** Og Asa la sig til hvile hos sine
fedre og døde i sin regjerings en og firtiende år. **14**
De begravde ham i det gravsted som han hadde latt
hugge ut for sig i Davids stad, og la ham på et leie
som var fylt med krydderier av forskjellige slag, tillaget
slik som det gjøres av dem som lager salve; og de
brente et veldig bål til ære for ham.

17 Hans sønn Josafat blev konge i hans sted. Han
søkte å styrke sig mot Israel **2** og la krigsfolk i
alle Judas faste byer og la også mannskap i Juda land
og i de byer i Efra'im som hans far Asa hadde inntatt.
3 Og Herren var med Josafat, fordi han vandret på de
veier hans far David i sin første tid hadde fulgt, og ikke
søkte til Ba'alene, **4** men til sin fars Gud og vandret
i hans bud og ikke gjorde som Israel. **5** Og Herren
trygget kongedømmet i hans hånd, og hele Juda gav
Josafat gaver, så han fikk stor rikdom og ære. **6** Og

hans mot vokste mens han skred frem på Herrens
veier, og han fikk også bort offerhaugene og Astarte-
billedene i Juda. 7 I sin regjerings tredje år sendte
han sine høvdinger Benha'il og Obadja og Sakarja
og Netanel og Mikaja ut for å lære i Judas byer 8 og
sammen med dem levittene Semaja og Netanja og
Sebadja og Asael og Semiramot og Jonatan og Adonja
og Tobia og Tob-Adonja og med disse levitter prestene
Elisama og Joram. 9 De lærte i Juda og hadde Herrens
lovbok med sig. de drog omkring i alle Judas byer
og lærte folket. 10 Og frykt for Herren kom over alle
rikene i de land som lå rundt omkring Juda, så de ikke
torde føre krig med Josafat. 11 En del av filistrene
kom med gaver til Josafat og med sølv som de gav i
skatt; også araberne førte småfe til ham, syv tusen og
syv hundre værer og syv tusen og syv hundre bukker.
12 Således blev Josafat mektigere og mektigere, til
hans makt var meget stor, og han bygget borger og
oplagsbyer i Juda. 13 Han hadde store forråd i Judas
byer og stridsdjerve krigsmenn i Jerusalem. 14 Dette er
listen over dem efter deres familier: Høvedsmennene
over tusen i Juda var: høvedsmannen Adna med
tre hundre tusen djerve stridsmenn 15 og ved siden
av ham høvedsmannen Johanan med to hundre og
åtti tusen 16 og ved siden av ham Amasja, Sikris
sønn, som frivillig tjente Herren, med to hundre tusen
djerve stridsmenn. 17 Av Benjamin var det Eljada, en
djerv stridsmann, med to hundre tusen mann som var
væbnet med bue og skjold, 18 og ved siden av ham
Josabad med hundre og åtti tusen mann, væbnet til
strid. 19 Dette var de som tjente kongen, foruten de
krigsfolk som kongen hadde lagt i de faste byer i hele
Juda.

18 Josafat vant stor rikdom og ære. Han inngikk
svogerskap med Akab; 2 og nogen år efter drog
han ned til Akab i Samaria, og Akab lot slakte småfe
og storfe i mengde for ham og de folk han hadde med
sig, og han tilskyndte ham til å dra op imot Ramot i
Gilead. 3 Akab, Israels konge, sa til Josafat, Judas
konge: Vil du dra med mig til Ramot i Gilead? Han
svarte: Som du, så jeg, og som ditt folk, så mitt folk - vi
vil være med dig i krigen. 4 Og Josafat sa fremdeles til
Israels konge: Søk dog først å få vite hvad Herren sier!
5 Da kalte Israels konge profetene sammen; det var
fire hundre mann; og han spurte dem: Skal vi dra i
strid mot Ramot i Gilead, eller skal jeg la det være?
De svarte: Dra op! Gud vil gi det i kongens hånd. 6
Men Josafat sa: Er her ikke nogen annen Herrens
profet, så vi kunde spørre Herren til råds gjennem
ham? 7 Israels konge svarte Josafat: Der er ennu en
mann gjennem hvem vi kan spørre Herren til råds;
men jeg hater ham fordi han ikke spår godt om mig,
men bare ondt alle sine dager, det er Mika, Jimlas
sønn. Josafat sa: Kongen skulde ikke si så! 8 Da kalte
Israels konge på en av hoffolkene og sa: Skynd dig og
hent Mika, Jimlas sønn! 9 Imens satt Israels konge og
Josafat, Judas konge, i kongelig skrud, hver på sin
trone, på en treskeplass ved inngangen til Samarias
port; og alle profetene stod foran dem og fremsa sine
spådommer. 10 Og Sedekias, Kena'anas sønn, gjorde
sig horn av jern og sa: Så sier Herren: Med disse skal
du stange syrerne til du får gjort ende på dem. 11 Og
alle profetene spådde likedan og sa: Dra op til Ramot i
Gilead! Så skal du ha lykke med dig, og Herren skal gi
det i kongens hånd. 12 Og budet som var gått for å
tilkalle Mika, sa til ham: Profetene spår med en munn
godt for kongen; la nu også dine ord stemme overens
med deres og spå godt! 13 Mika svarte: Så sant Herren
lever: Hvad min Gud sier, det vil jeg tale. 14 Da han nu
kom til kongen, sa kongen til ham: Mika! Skal vi dra
i krig til Ramot i Gilead, eller skal jeg la det være?
Han svarte: Dra op! Så skal I ha lykke med eder, og
de skal gis i eders hånd. 15 Men kongen sa til ham:
Hvor mange ganger skal jeg besverge dig at du ikke
skal tale annet til mig enn sannhet i Herrens navn? 16
Da sa han: Jeg så hele Israel spredt utover fjellene
likesom en fårehjord som ikke har hyrde; og Herren sa:
Disse har ingen herre; la dem vende tilbake i fred, hver
til sitt hus! 17 Da sa Israels konge til Josafat: Var det
ikke det jeg sa til dig: Han spår ikke godt om mig, men
bare ondt? 18 Men Mika sa: Så hør da Herrens ord!
Jeg så Herren sitte på sin trone og hele himmelens
hær stå på hans høire og venstre side. 19 Og Herren
sa: Hvem vil overtale Akab, Israels konge, til å dra op
til Ramot i Gilead, så han faller der? og den ene sa
så og den annen så. 20 Da gikk ånden frem og stilte
sig for Herrens åsyn og sa: Jeg skal overtale ham.
Og Herren spurte ham: Hvorledes? 21 Han svarte:
Jeg vil gå avsted og være en løgnens ånd i alle hans
profeters munn. Da sa Herren: Ja, du skal overtale
ham, og det skal også lykkes dig; gå avsted og gjør så!
22 Se, nu har Herren lagt en løgnens ånd i disse dine
profeters munn, men Herren har varslet ulykke for dig.
23 Da trådte Sedekias, Kena'anas sønn, frem og slo
Mika på kinnet og sa: På hvilken vei er Herrens Ånd
gått over fra mig for å tale med dig? 24 Mika svarte:
Det skal du få se den dag du flykter fra kammer til
kammer for å skjule dig. 25 Da sa Israels konge: Ta
Mika og før ham tilbake til byens høvedsmann Amon
og til kongesønnen Joas 26 og si: Så sier kongen: Sett
ham i fangehuset og la ham leve på fangekost til jeg
kommer uskadd hjem igjen! 27 Mika sa: Kommer du
uskadd hjem igjen, så har Herren ikke talt gjennem
mig. Og han sa: Hør dette, I folk alle sammen! 28

Så drog Israels konge og Judas konge Josafat op til
Ramot i Gilead. 29 Og Israels konge sa til Josafat: Jeg
vil forklæ mig og så gå i striden; men ta du dine vanlige
klær på! Så forklædde Israels konge sig, og de gikk i
striden. 30 Men kongen i Syria hadde befalt sine vogn-
høvedsmenn: I skal ikke stride mot nogen, hverken
liten eller stor, bare mot Israels konge. 31 Da nu vogn-
høvedsmennene så Josafat, sa de: Dette er Israels
konge. Og de omringet ham for å stride. Da satte
Josafat i et høit rop, og Herren hjalp ham; Gud vendte
dem bort fra ham. 32 For da vogn-høvedsmennene så
at det ikke var Israels konge, vendte de sig fra ham
igjen. 33 Men en mann spente sin bue på lykke og
fromme og traff Israels konge mellem brynjeskjørtet og
brynjen. Da sa han til vognstyreren: Vend om og før
mig ut av hæren! Jeg er såret. 34 Men striden blev
stadig hårdere den dag, og Israels konge holdt sig
opreist i vognen mot syrerne like til om aftenen; men
på den tid solen gikk ned, døde han.

19 Men Judas konge Josafat vendte uskadd hjem
igjen til Jerusalem. 2 Da gikk seeren Jehu,
Hananis sønn, ut imot ham, og han sa til kong Josafat:
Skal en hjelpe den ugudelige, og skal du elske dem
som hater Herren? For dette hviler det vrede over dig
fra Herren. 3 Dog er det også funnet noget godt hos
dig; for du har utryddet Astarte-billedene av landet og
vendt ditt hjerte til å søke Gud. 4 Josafat blev nu en
tid i Jerusalem, men siden drog han atter ut iblandt
folket, fra Be'erseba like til Efra'im-fjellene, og førte
dem tilbake til Herren, deres fedres Gud. 5 Og han
innsatte dommere i landet, i hver av de faste byer
i Juda. 6 Og han sa til dommerne: Akt vel på hvad
I gjør! For I dømmer ikke for mennesker, men for
Herren, og han er hos eder så ofte I dømmer. 7 Så
la nu Herrens frykt være over eder, vær varsomme i
hvad I gjør! For hos Herren vår Gud finnes det ingen
urett, og han gjør ikke forskjell på folk og tar ikke imot
gaver. 8 Også i Jerusalem innsatte Josafat nogen
av levittene og prestene og av Israels familiehoder
til å dømme i Herrens saker og i rettstretter, for de
var vendt tilbake til Jerusalem. 9 Og han bød dem og
sa: Således skal I gjøre i Herrens frykt, med troskap
og med udelt hjerte: 10 Hver gang det blir lagt frem
for eder en rettssak av eders brødre, som bor rundt
om i sine byer - enten det nu gjelder en drapssak
eller lov og bud, vedtekter og forskrifter - da skal I
advare dem, så de ikke synder mot Herren, og det
kommer vrede over eder og eders brødre; således
skal I gjøre, ellers kommer I til å dra skyld over eder.
11 I alle Herrens saker skal ypperstepresten Amarja
være eders formann, og i alle kongens saker Sebadja,
Ismaels sønn, fyrsten for Judas hus, og levittene skal
være tilsynsmenn under eder. Vær nu frimodige og
gjør dette, og Herren være med den som gjør hvad
rett er!

20 Nogen tid efter hendte det at Moabs barn og
Ammons barn og sammen med dem en del av
me'unittene gjorde et krigstog mot Josafat. 2 Folk kom
med tidende derom til Josafat og sa: Det kommer en
stor hær imot dig fra hin side havet, fra Syria; de er
allerede i Haseson-Tamar, det er En-Gedi. 3 Da blev
Josafat redd, og han v endte sig i bønn til Herren og
lot utrope en faste over hele Juda. 4 Og Juda samlet
sig for å søke hjelp hos Herren; ja, fra alle Judas byer
kom de for å søke Herren. 5 Da stod Josafat frem
blandt dem som var kommet sammen fra Juda og
Jerusalem, i Herrens hus foran den nye forgård 6 og
sa: Herre, våre fedres Gud! Er det ikke du som er Gud
i himmelen? Du råder over alle folkenes riker; i din
hånd er kraft og velde, og det er ingen som kan holde
stand mot dig. 7 Har ikke du, vår Gud, drevet dette
lands innbyggere ut for ditt folk Israel og gitt det til
din venn Abrahams efterkommere for alle tider? 8 De
bosatte sig der og bygget dig der en helligdom for ditt
navn og sa: 9 Om nogen ulykke kommer over oss,
sverd, straffedom, pest eller hungersnød, så vil vi stille
oss foran dette hus og for ditt åsyn, for ditt navn bor i
dette hus, og vi vil rope til dig i vår trengsel, og du vil
høre og frelse. 10 Se nu hvorledes Ammons barn og
Moab og folket fra Se'ir-fjellet - disse folk som du ikke
gav Israel lov til å trenge inn iblandt da de kom fra
Egyptens land, så de bøide av og drog bort fra dem og
ikke ødela dem - 11 se hvorledes de lønner oss! Nu
kommer de og vil drive oss ut av din eiendom, som du
har gitt oss i eie. 12 Vår Gud! Vil du ikke holde dom
over dem? For vi har ikke kraft nok til å motstå denne
store hær som kommer imot oss, og vi vet ikke hvad vi
skal gjøre; men til dig er våre øine vendt. 13 Og hele
Juda stod der for Herrens åsyn, endog deres små barn,
deres hustruer og deres sønner. 14 Da kom Herrens
Ånd midt i forsamlingen over levitten Jahasiel, sønn
av Sakarja, sønn av Benaja, sønn av Je'iel, sønn av
Mattanja, en av Asafs sønner, 15 Og han sa: Hør efter,
hele Juda og I Jerusalems innbyggere og du kong
Josafat! Så sier Herren til eder: Frykt ikke og reddes
ikke for denne store hær! For dette er ikke eders krig,
men Guds. 16 Dra ned mot dem imorgen! Da drar de
opefter Hassis-bakken, Og I kommer til å møte dem
ved enden av dalen midt imot Jeruelørkenen. 17 Men
det er ikke I som skal stride her; I skal bare stille eder
op og stå og se på hvorledes Herren frelser eder, I fra
Juda og Jerusalem! Frykt ikke og reddes ikke! Dra ut
imot dem imorgen, og Herren skal være med eder.
18 Da bøide Josafat sig med ansiktet til jorden, og

hele Juda og alle Jerusalems innbyggere falt ned for
Herrens åsyn og tilbad Herren. 19 Og de levitter som
hørte til kahatittenes og korahittenes barn, reiste sig
og lovet Herren, Israels Gud, med høi og lydelig røst.
20 Morgenen efter tok de tidlig ut og drog avsted til
Tekoa-ørkenen; og med det samme de drog ut, stod
Josafat frem og sa: Hør på mig, Juda og I Jerusalems
innbyggere! Tro på Herren eders Gud, så skal I holde
stand! Tro på hans profeter, så skal I ha lykke med
eder! 21 Og han rådførte sig med folket og stilte op
sangere som skulde love Herren i hellig skrud mens
de drog ut foran den væbnede hær, og si: Lov Herren,
for hans miskunnhet varer evindelig! 22 Og straks de
begynte med sine fryderop og lovsanger, lot Herren
en flokk bakfra komme over Ammons barn, Moab og
folket fra Se'ir-fjellet, som var kommet mot Juda, og de
blev slått. 23 Og Ammons barn og Moab vendte sig
mot folket fra Se'ir-fjellet og hugg dem ned og ødela
dem; og da de hadde gjort ende på folket fra Se'ir,
hjalp de hverandre med innbyrdes ødeleggelse. 24
Da Juda kom op på høiden hvorfra en kunde se ut
over ørkenen, og så sig om efter hæren, fikk de se
dem ligge døde på jorden, og ingen var sloppet unda.
25 Josafat og hans folk drog dit for å plyndre, og de
fant der både gods og døde kropper og kostbare ting i
mengde, og det hærfang de tok, var så stort at de ikke
kunde bære det; i tre dager holdt de på med å plyndre,
så meget hærfang var det. 26 Den fjerde dag samlet
de sig i Lovprisnings-dalen. Der lovet de Herren; derfor
heter dette sted Lovprisnings-dalen den dag idag. 27
Så vendte alle Judas og Jerusalems menn om med
Josafat foran og drog glade tilbake til Jerusalem; for
Herren hadde unt dem den glede å vinne over sine
fiender. 28 De drog inn i Jerusalem til Herrens hus
med harper og citarer og trompeter. 29 Og frykt for
Gud kom over alle riker rundt i landene, da de hørte at
Herren hadde stridt mot Israels fiender. 30 Og Josafats
rike hadde nu fred, fordi hans Gud lot ham få ro på alle
kanter. 31 Således regjerte Josafat over Juda. Han var
fem og tretti år gammel da han blev konge, og regjerte
fem og tyve år i Jerusalem. Hans mor hette Asuba og
var datter av Silhi. 32 Han vandret på sin far Asas vei
og vek ikke fra den, men gjorde hvad rett var i Herrens
øine. 33 Dog blev offerhaugene ikke nedlagt, og folket
hadde ennu ikke vendt sitt hjerte til sine fedres Gud.
34 Hvad som ellers er å fortelle om Josafat, både i
hans første og i hans senere dager, det er opskrevet i
Jehus, Hananis sønns krønike, som er optatt i boken
om Israels konger. 35 Siden inngikk Josafat, Judas
konge, en overenskomst med Akasja, Israels konge,
han som bar sig så ugudelig at. 36 Han kom overens
med ham om å bygge skiber som skulde gå til Tarsis;
og de bygget skiber i Esjon-Geber. 37 Da spådde
Elieser, Dodavas sønn, fra Maresa, mot Josafat og sa:
Fordi du har inngått forbund med Akasja, skal Herren
la ditt foretagende bli til intet. Og nogen av skibene
forliste, så de ikke kunde gå til Tarsis.

21 Og Josafat la sig til hvile hos sine fedre og blev
begravet hos sine fedre i Davids stad; og hans
sønn Joram blev konge i hans sted. 2 Han hadde flere
brødre - sønner av Josafat - de hette Asarja og Jehiel
og Sakarja og Asarja og Mikael og Sefatja; alle disse
var sønner av Israels konge Josafat. 3 Deres far gav
dem mange gaver av sølv og gull og kostbare ting
og dessuten faste byer i Juda; men kongedømmet
gav han til Joram; for han var den førstefødte. 4 Men
da Joram hadde tiltrådt kongedømmet efter sin far
og trygget sin makt, drepte han alle sine brødre med
sverdet og likeledes nogen av Israels høvdinger. 5
Joram var to og tretti år gammel da han blev konge,
og regjerte åtte år i Jerusalem. 6 Han vandret på
Israels kongers vei, likesom Akabs hus hadde gjort,
for han hadde en datter av Akab til hustru; og han
gjorde hvad ondt var i Herrens øine. 7 Men Herren
vilde ikke ødelegge Davids hus for den pakts skyld
som han hadde gjort med David, og fordi han hadde
sagt at han vilde la en lampe brenne for ham og hans
sønner gjennem alle tider. 8 I hans dager falt Edom
fra Juda og tok sig en konge. 9 Da drog Joram dit
med sine høvdinger og med alle sine stridsvogner;
han brøt op om natten og slo edomittene, som hadde
omringet ham, og høvedsmennene over deres vogner.
10 Således falt Edom fra Juda og har vært skilt fra dem
til den dag idag; på samme tid falt også Libna fra ham,
fordi han hadde forlatt Herren, sine fedres Gud. 11 Han
opførte også offerhauger på Juda-fjellene og lokket
Jerusalems innbyggere til utukt og forførte Juda. 12
Da kom det et brev til ham fra profeten Elias, og i det
stod det: Så sier Herren, din far Davids Gud: Fordi
du ikke har vandret på din far Josafats veier og på
Judas konge Asas veier, 13 men har vandret på Israels
kongers vei og lokket Juda og Jerusalems innbyggere
til utukt, likesom Akabs hus lokket til utukt, og endog
har drept dine brødre, din egen fars sønner, som var
bedre enn du, 14 så vil Herren la et hårdt slag ramme
ditt folk og dine sønner og dine hustruer og alt det du
eier. 15 Og selv skal du rammes av en svær sykdom,
en sykdom i dine innvoller, så dine innvoller efter år
og dag skal falle ut på grunn av sykdommen. 16 Så
opegget Herren filistrene og de arabere som bor ved
siden av etioperne, så de blev vrede på Joram, 17 og
de drog op mot Juda og brøt inn i landet og førte bort
alt gods som fantes i kongens hus, og dessuten hans
sønner og hustruer, så han ikke hadde igjen nogen av

sine sønner uten sin yngste sønn Joakas. 18 Og efter
alt dette rammet Herren ham med en ulægelig sykdom
i hans innvoller. 19 Og efter år og dag, da to år var gått
til ende, falt hans innvoller ut på grunn av sykdommen,
og han døde under hårde lidelser. Hans folk tendte
ikke noget bål for ham, som de hadde gjort for hans
fedre. 20 Han var to og tretti år gammel da han blev
konge, og regjerte åtte år i Jerusalem. Han gikk bort,
og ingen savnet ham, og de begravde ham i Davids
stad, men ikke i konge gravene.

22 Derefter gjorde Jerusalems innbyggere hans
yngste sønn Akasja til konge i hans sted; for
alle de eldre var blitt drept av den røverflokk som var
kommet til leiren sammen med araberne. Således blev
Jorams sønn Akasja konge i Juda. 2 Akasja var to og
tyve år gammel da han blev konge, og regjerte ett år
i Jerusalem; hans mor hette Atalja og var en datter
av Omri. 3 Også han vandret på samme veier som
Akabs hus; for hans mor forførte ham med sine råd til
ugudelighet. 4 Han gjorde hvad ondt var i Herrens
øine, likesom Akabs hus; for efter hans fars død var de
hans rådgivere til hans egen ødeleggelse. 5 Det var
også deres råd han fulgte da han sammen med Israels
konge Joram, Akabs sønn, drog ut i krig mot Hasael,
kongen i Syria, og stred mot ham ved Ramot i Gilead.
Men syrerne såret Joram. 6 Da vendte han tilbake for å
la sig læge i Jisre'el for de sår han hadde fått ved Rama
da han stred mot kongen i Syria Hasael, og Judas
konge Asarja, Jorams sønn, drog ned til Jisre'el for å
se til Joram, Akabs sønn, fordi han var syk. 7 Men det
var Gud som vilde at Akasja skulde gå til grunne, og
derfor styrte det så at han kom til Joram; for da han var
kommet dit, drog han med Joram ut mot Jehu, Nimsis
sønn, som Herren hadde salvet til å utrydde Akabs
hus, 8 og så hendte det at Jehu, da han fullbyrdet
dommen over Akabs hus, møtte Judas høvdinger og
Akasjas brorsønner, som var i Akasjas tjeneste, og
drepte dem. 9 Så søkte han efter Akasja, og han blev
grepet mens han holdt sig skjult i Samaria, og de førte
ham til Jehu og drepte ham. Så begravde de ham; for
de sa: Han er en sønn av Josafat, som søkte Herren
av alt sitt hjerte. Men det var ingen igjen av Akasjas
hus som var i stand til å overta kongedømmet. 10 Da
Akasjas mor Atalja fikk vite at hennes sønn var død,
tok hun sig for å utrydde hele kongeætten i Judas
hus. 11 Men kongedatteren Josabat tok Joas, Akasjas
sønn, og førte ham hemmelig bort fra kongesønnene
som skulde drepes, og førte ham og hans amme inn
i sengkammeret; der skjulte Josabat, kong Jorams
datter, presten Jojadas hustru, ham - for hun var søster
til Akasja - for Atalja, så hun ikke fikk drept ham. 12
Siden var han hos dem i Guds hus og blev holdt skjult
i seks år, mens Atalja regjerte i landet.

23 Men i det syvende år tok Jojada mot til sig og
gjorde en pakt med nogen av høvedsmennene
over hundre; det var Asarja, Jerohams sønn, og
Ismael, Johanans sønn, og Asarja, Obeds sønn, og
Ma'aseja, Adajas sønn, og Elisafat, Sikris sønn. 2
Så drog de omkring i Juda og samlet levittene fra
alle Judas byer og Israels familiehoder; og da de
kom til Jerusalem, 3 gjorde hele forsamlingen en
pakt med kongen i Guds hus, og Jojada sa til dem:
Kongens sønn skal nu være konge, således som
Herren har sagt om Davids sønner. 4 Hør nu hvad I
skal gjøre: Den ene tredjedel av eder, de prester og
levitter som tiltreder vakttjenesten på sabbaten, skal
stå vakt ved dørtresklene, 5 og den annen tredjedel
ved kongeboligen og den tredje tredjedel ved Jesod-
porten, og alt folket i forgårdene ved Herrens hus. 6
Men ingen må komme inn i Herrens hus uten prestene
og de av levittene som gjør tjeneste; de kan gå inn, for
de er hellige; men alle de andre av folket skal holde
sig efter det Herren har foreskrevet. 7 Levittene skal
stille sig rundt omkring kongen, hver mann med våben
i hånd, og den som kommer inn i huset, skal drepes; I
skal være om kongen, både når han går inn, Og når
han går ut. 8 Levittene og hele Juda gjorde aldeles
som presten Jojada hadde befalt; de tok hver sine
menn, både dem som tiltrådte på sabbaten, og dem
som trådte av på sabbaten; for presten Jojada hadde
ikke latt skiftene få hjemlov. 9 Og presten Jojada gav
høvedsmennene de spyd og små og store skjold som
hadde tilhørt kong David, og som var i Guds hus. 10 Og
han stilte alt folket op, hver mann med våben i hånd,
fra husets høire side til husets venstre side bortimot
alteret Og bortimot huset rundt omkring kongen. 11
Så førte de kongesønnen ut og satte kronen på ham
og overgav ham vidnesbyrdet, og de gjorde ham til
konge; og Jojada og hans sønner salvet ham og ropte:
Kongen leve! 12 Da Atalja hørte ropet fra folket som
sprang frem og hyldet kongen, gikk hun inn i Herrens
hus til folket. 13 Der fikk hun se at kongen stod på
sin forhøining i inngangen, og høvedsmennene og
trompetblåserne stod hos ham, og hele folkemengden
gledet sig og støtte i trompetene, og sangerne var der
med sine instrumenter og sang Herrens lov og pris; da
sønderrev Atalja sine klær og ropte: Oprør, oprør! 14
Men presten Jojada lot høvedsmennene, dem som
var satt over hæren, gå ut og sa til dem: Før henne
ut mellem rekkene, og om nogen følger henne, så
skal han drepes med sverd. For presten hadde sagt: I
skal ikke drepe henne i Herrens hus. 15 Så gjorde
de plass for henne til begge sider, og da hun kom dit

hvor Hesteporten fører inn til kongens hus, drepte de
henne. 16 Og Jojada gjorde en pakt mellem sig og
alt folket og kongen at de skulde være Herrens folk.
17 Og alt folket gikk inn i Ba'als hus og rev det ned;
hans altere og hans billeder knuste de, og Ba'als prest
Mattan drepte de foran alterne. 18 Og Jojada overlot
tilsynet i Herrens hus til de levittiske prester, som David
hadde inndelt i skifter for tjenesten i Herrens hus, til å
ofre Herrens brennoffere, som skrevet er i Mose lov,
med glede og sang efter Davids forskrift. 19 Og han
satte dørvoktere ved portene til Herrens hus, forat
ingen som var blitt uren på nogen måte, skulde komme
inn der. 20 Så tok han med sig høvedsmennene over
hundre og de fornemste og de mektige blandt folket og
hele folkemengden og førte kongen ned fra Herrens
hus, og de gikk gjennem den øvre port inn i kongens
hus og satte kongen på kongetronen. 21 Og hele
folkemengden gledet sig, og byen var rolig; men Atalja
hadde de drept med sverd.

24 Joas var syv år gammel da han blev konge,
og regjerte firti år i Jerusalem; hans mor hette
Sibja og var fra Be'erseba. 2 Joas gjorde hvad rett
var i Herrens øine, så lenge presten Jojada levde. 3
Jojada lot ham få to hustruer, og han fikk sønner og
døtre. 4 Siden fikk Joas i sinne å sette Herrens hus i
stand. 5 Og han samlet prestene og levittene og sa til
dem: Dra ut til byene i Juda og samle inn penger fra
hele Israel til å utbedre eders Guds hus efter som det
trenges fra år til år, og skynd eder med å gjøre dette!
Men levittene skyndte sig ikke dermed. 6 Da kalte
kongen til sig ypperstepresten Jojada og sa til ham:
Hvorfor har du ikke sett efter at levittene kommer med
den avgift fra Juda og fra Jerusalem som er pålagt
av Herrens tjener Moses, og som Israels menighet
skal utrede til vidnesbyrdets telt? 7 For den ugudelige
Ataljas sønner har ødelagt Guds hus, og endog alle de
hellige ting i Herrens hus har de brukt til Ba'alene. 8 Så
bød kongen at de skulde gjøre en kiste og sette den
utenfor porten til Herrens hus. 9 Og det blev kunngjort
i Juda og Jerusalem at folk skulde komme til Herren
med den avgift som Guds tjener Moses hadde pålagt
Israel i ørkenen. 10 Da bar alle høvdingene og alt folket
pengene frem med glede og kastet dem i kisten, til alt
var kommet inn. 11 Og hver gang kisten av levittene
blev båret inn til kongens tilsynsmenn, og de så at
det var mange penger i den, da kom kongens skriver
og den av ypperstepresten innsatte tilsynsmann og
tømte den, og så bar de den tilbake på dens plass.
Således gjorde de dag efter dag og samlet en mengde
penger. 12 Så overgav kongen og Jojada dem til dem
som forestod arbeidet på Herrens hus, og de leide
stenhuggere og tømmermenn til å sette Herrens hus i
stand og likeledes jernsmeder og kobbersmeder til å
utbedre Herrens hus. 13 Og arbeidsfolkene arbeidet,
og utbedringsarbeidet skred frem under deres hender,
og de satte Guds hus i stand igjen efter dets rette mål
og gjorde det sterkt. 14 Og da de var ferdige, bar de
resten av pengene til kongen og Jojada, og han lot
gjøre redskaper derav til Herrens hus: redskaper til
tjenesten og ofringen og skåler og gullkar og sølvkar.
Og de ofret stadig brennoffere i Herrens hus, så lenge
Jojada levde. 15 Men Jojada blev gammel og mett av
dager og døde; han var hundre og tretti år gammel
da han døde. 16 De begravde ham i Davids stad hos
kongene, fordi han hadde gjort vel mot Israel og mot
Gud og hans hus. 17 Men efter Jojadas død kom
Judas høvdinger og kastet sig ned for kongen; da gav
kongen efter, 18 og de forlot Herrens, sine fedres Guds
hus og dyrket Astartebilledene og de andre avguder;
og det kom vrede over Juda og Jerusalem for denne
deres brøde. 19 Og Herren sendte profeter blandt dem
for å føre dem tilbake til sig, og de advarte dem, men
de hørte ikke på dem. 20 Da kom Guds Ånd over
Sakarias, presten Jojadas sønn, og han stod frem for
folket og sa til dem: Så sier Gud: Hvorfor overtreder
I Herrens bud? På den måte kan det ikke gå eder
vel. Fordi I har forlatt Herren, forlater han eder. 21
Men de sammensvor sig mot ham og stenet ham
på kongens befaling i forgården til Herrens hus. 22
Kong Joas kom ikke i hu den kjærlighet som hans
far Jojada hadde vist ham - han drepte hans sønn;
men i det samme han døde, ropte han: Herren skal
se det og hevne det! 23 Så skjedde det, da året var
til ende, at syrernes hær drog op mot ham; de kom
til Juda og Jerusalem og utryddet alle høvdingene i
folket og sendte alt det hærfang de tok, til kongen i
Damaskus. 24 Syrerhæren som kom, var bare liten;
men enda gav Herren en meget tallrik hær i deres
hånd, fordi de hadde forlatt Herren, sine fedres Gud.
Således fullbyrdet de straffedommen over Joas. 25
Og da de drog bort fra ham - for de lot ham tilbake
i svære lidelser - sammensvor hans tjenere sig mot
ham, fordi han hadde drept presten Jojadas sønner, og
de drepte ham på hans leie. Således døde han, og de
begravde ham i Davids stad, men ikke i kongegravene.
26 De som sammensvor sig mot ham, var Sabad,
sønn av ammonitterkvinnen Sim'at, og Josabad, sønn
av moabitterkvinnen Simrit. 27 Om hans sønner og
de mange profetord som blev talt imot ham, og den
grundige utbedring av Guds hus, derom er det skrevet
i kongenes historiebok; og hans sønn Amasja blev
konge i hans sted.

25 Amasja var fem og tyve år gammel da han blev
konge, og regjerte ni og tyve år i Jerusalem;

hans mor hette Joaddan og var fra Jerusalem. 2 Han
gjorde hvad rett var i Herrens øine, dog ikke med
udelt hjerte. 3 Så snart han hadde fått kongedømmet
fast i sin hånd, slo han ihjel dem av sine tjenere som
hadde slått ihjel hans far kongen. 4 Men deres barn
drepte han ikke; han gjorde efter det som er skrevet i
loven, i Mose-boken, hvor Herren har gitt dette bud:
Foreldre skal ikke lide døden for sine barns skyld,
og barn ikke lide døden for sine foreldres skyld; men
enhver skal dø for sin egen synd. 5 Siden samlet
Amasja Juda og stilte dem op efter deres familier
under høvedsmennene over tusen og høvedsmennene
over hundre i hele Juda og Benjamin; han mønstret
dem fra tyveårsalderen og opover, og han fant ut at
det var tre hundre tusen utvalgte stridsdyktige menn,
som kunde føre spyd og skjold. 6 Dessuten leide han
i Israel hundre tusen djerve stridsmenn for hundre
talenter sølv. 7 Men en Guds mann kom til ham og sa:
La ikke israelitt-hæren dra med dig, konge! For Herren
er ikke med Israel - ikke med nogen av Efra'ims barn.
8 Men dra du frem - gjør det og gå modig i striden!
Ellers vil Gud la dig falle for fienden; for det står i Guds
makt både å hjelpe og å felle. 9 Og Amasja spurte
den Guds mann: Men hvad blir det da av de hundre
talenter jeg har gitt hærflokken av Israel? Den Guds
mann svarte: Herren kan vel gi dig mere enn dette. 10
Da skilte Amasja ut den flokk som var kommet til ham
fra Efra'im, og lot dem dra hjem igjen. Derfor blev de
harme på Juda, og de vendte hjem i brennende vrede.
11 Men Amasia tok mot til sig og drog ut med sine folk
og kom til Saltdalen; der hugg han ned ti tusen mann
av Se'irs barn. 12 Og ti tusen tok Judas barn levende
til fange og førte dem op på toppen av en klippe og
styrtet dem ned derfra, så de alle knustes. 13 Men
de som hørte til den flokk som Amasja hadde sendt
tilbake, så de ikke kom til å dra med ham i krigen, falt
inn i Judas byer fra Samaria like til Bet-Horon; og de
hugg ned der tre tusen mann og tok meget hærfang.
14 Da Amasja kom tilbake og hadde slått edomittene,
førte han Se'irs barns guder med sig og stilte dem
op som sine guder; og han kastet sig ned for dem
og brente røkelse for dem. 15 Da optendtes Herrens
vrede mot Amasja, og han sendte en profet til ham;
han sa til ham: Hvorfor søker du dette folks guder,
de som ikke har reddet sitt eget folk av din hånd? 16
Men da han talte således til ham, svarte han ham:
Har vi satt dig til rådgiver for kongen? Hold op med
dette hvis du ikke vil bli slått ihjel! Da hørte profeten op
og sa: Jeg vet at Gud har besluttet å ødelegge dig,
siden du har gjort dette og ikke hørt på mitt råd. 17
Men Judas konge Amasja holdt råd og sendte så bud
til Israels konge Joas, sønn av Joakas, Jehus sønn, og
lot si: Kom, la oss prøve styrke med hverandre! 18
Men Israels konge Joas sendte bud til Judas konge
Amasja og svarte: Tornebusken på Libanon sendte
bud til sederen på Libanon og lot si: La min sønn få
din datter til hustru! Men de ville dyr på Libanon for
frem og trådte tornebusken ned. 19 Du tenker: Jeg har
slått Edom, og derfor er du blitt overmodig og vil vinne
ennu mere ære. Bli bare hjemme! Hvorfor vil du kalle
ulykken ned over dig, så du går til grunne, både du og
Juda med dig? 20 Men Amasja hørte ikke på ham; for
det var Gud som styrte det således; han vilde gi dem i
fiendehånd, fordi de hadde søkt Edoms guder. 21 Da
drog Israels konge Joas op, og han og Judas konge
Amasja prøvde styrke med hverandre ved Bet-Semes,
som hører til Juda. 22 Og Judas menn blev slått av
Israel, og de flyktet hver til sitt hjem; 23 men Judas
konge Amasja, sønn av Joas, Joakas' sønn blev tatt til
fange av Israels konge Joas ved Bet-Semes, og han
førte ham til Jerusalem, og han rev ned et stykke av
Jerusalems mur, fra Efra'im-porten til Hjørneporten,
fire hundre alen. 24 Og han tok alt det gull og sølv og
alle de kar som fantes i Guds hus hos Obed-Edom, og
skattene i kongens hus og dessuten gislene; så vendte
han tilbake til Samaria. 25 Judas konge Amasja, Joas'
sønn, levde femten år efterat Israels konge Joas,
Joakas' sønn, var død. 26 Hvad som ellers er å fortelle
om Amasja, både i hans første og i hans senere dager,
det er opskrevet boken om Judas og Israels konger.
27 Men fra den tid Amasja falt fra Herren, gjorde de en
sammensvergelse mot ham i Jerusalem, og han flyktet
til Lakis; men de sendte folk efter ham til Lakis, og
de drepte ham der. 28 Så kjørte de ham derfra med
hester og begravde ham hos hans fedre i Judas stad.

26 Og alt Judas folk tok og gjorde Ussias, som
da var seksten år gammel, til konge i hans far
Amasjas sted. 2 Han gjorde Elot til en fast by og
vant det tilbake for Juda, efterat kongen hadde lagt
sig til hvile hos sine fedre. 3 Ussias var seksten år
gammel da han blev konge, og regjerte to og femti
år i Jerusalem; hans mor hette Jekilja og var fra
Jerusalem. 4 Han gjorde hvad rett var i Herrens
øine, aldeles som hans far Amasja hadde gjort. 5
Og han søkte Gud så lenge Sakarja levde, han som
skjønte sig på Guds syner; og så lenge han søkte
Herren, lot Gud det gå ham vel. 6 Han drog ut og
stred mot filistrene og rev ned bymurene i Gat og
Jabne og Asdod; og han bygget byer ved Asdod og
på andre steder i filistrenes land. 7 Gud hjalp ham
mot filistrene og mot de arabere som bodde i Gur-
Ba'al, og mot me'unittene. 8 Og ammonittene kom med
gaver til Ussias, og hans navn nådde like til Egypten;
for han blev overmåte mektig. 9 Ussias bygget tårn

i Jerusalem ved Hjørneporten og ved Dalporten og
ved Vinkelen og gjorde således disse steder faste og
sterke. 10 Han bygget også tårn i ørkenen og hugg
ut mange brønner; for han hadde stor buskap både i
lavlandet og på høisletten, og han hadde jordbrukere
og vingårdsmenn på fjellene og i havene; for jordbruket
lå ham på hjerte. 11 Ussias hadde en krigsdyktig
hær, som drog ut i strid i flokker, mønstret og tellet
av statsskriveren Je'uel og tilsynsmannen Ma'aseja,
under ledelse av Hananja, en av kongens høvdinger.
12 To tusen og seks hundre var det fulle tall på de
djerve stridsmenn som var familiehoder, 13 og under
dem stod en krigshær på tre hundre og syv tusen og
fem hundre mann, som gjorde krigstjeneste med kraft
og mot og hjalp kongen mot fienden. 14 Hele denne
hær forsynte Ussias med skjold og spyd og hjelmer
og brynjer og buer og slyngestener. 15 I Jerusalem
lot han gjøre kunstig innrettede krigsmaskiner, som
skulde stilles op på tårnene og murhjørnene til å skyte
ut piler og store stener. Og hans navn nådde vidt
omkring; for han blev hjulpet på underfull måte, så han
fikk stor makt. 16 Men da han var blitt mektig, blev
han overmodig i sitt hjerte, så han forsyndet sig; han
var ulydig mot Herren sin Gud og gikk inn i Herrens
helligdom for å brenne røkelse på røkoffer-alteret. 17
Men presten Asarja gikk inn efter ham og med ham
åtti av Herrens prester, modige menn. 18 De trådte
op mot kong Ussias og sa til ham: Det tilkommer
ikke dig, Ussias, å brenne røkelse for Herren, men
bare prestene, Arons sønner, de som er vidd til det.
Gå ut av helligdommen! For du har vært ulydig, og
det blir dig ikke til ære for Gud Herren. 19 Da blev
Ussias vred. Han holdt et røkelsekar i hånden og
vilde nettop til å brenne røkelse; men da hans vrede
brøt løs mot prestene, slo spedalskheten ut i hans
panne, som han stod der foran prestene i Herrens hus
ved røkoffer-alteret. 20 Og da yppersteprestenen Asarja
og alle prestene vendte sig mot ham, så de at han
var spedalsk på pannen. Da drev de ham i hast bort
derfra; og selv skyndte han sig også å komme ut, for
Herren hadde slått ham. 21 Siden var kong Ussias
spedalsk like til sin dødsdag, og han bodde i et hus
for sig selv som spedalsk, for han var utelukket fra
Herrens hus. Hans sønn Jotam forestod kongens hus
og dømte landets folk. 22 Hvad som ellers er å fortelle
om Ussias, både i hans første og i hans senere dager,
har profeten Esaias, Amos' sønn, skrevet op. 23 Og
Ussias la sig til hvile hos sine fedre, og de begravde
ham hos hans fedre på den begravelsesplass som
tilhørte kongene; for de sa: Han er spedalsk. Og hans
sønn Jotam blev konge i hans sted.

27 Jotam var fem og tyve år da han blev konge,
og regjerte seksten år i Jerusalem; hans mor
hette Jerusa og var datter av Sadok. 2 Han gjorde
hvad rett var i Herrens øine, aldeles som hans far
Ussias hadde gjort; men han gikk ikke inn i Herrens
helligdom. Men folket vedblev med å gjøre hvad ondt
var. 3 Han bygget den øvre port til Herrens hus, og på
Ofel-muren bygget han meget. 4 Han bygget også
byer i Judafjellene, og i skogene bygget han borger
og tårn. 5 Han førte krig med Ammons barns konge
og overvant dem, så at Ammons barn det år måtte gi
ham hundre talenter sølv og ti tusen kor hvete og ti
tusen kor bygg; det samme måtte Ammons barn gi
ham også i det annet og det tredje år. 6 Således blev
Jotam mektig, fordi han stadig vandret for Herrens, sin
Guds åsyn. 7 Hvad som ellers er å fortelle om Jotam,
om alle hans kriger og alt det han tok sig fore, det er
opskrevet i boken om Israels og Judas konger. 8 Han
var fem og tyve år gammel da han blev konge, og
regjerte seksten år i Jerusalem. 9 Og Jotam la sig til
hvile hos sine fedre, og de begravde ham i Davids
stad; og hans sønn Akas blev konge i hans sted.

28 Akas var tyve år gammel da han blev konge, og
regjerte seksten år i Jerusalem. Han gjorde ikke
hvad rett var i Herrens øine, som hans far David, 2
men vandret på Israels kongers veier og gjorde endog
støpte billeder for Ba'alene. 3 Han brente røkelse i
Hinnoms sønns dal og lot sine sønner gå igjennem
ilden efter de vederstyggelige skikker hos de folk som
Herren hadde drevet bort for Israels barn, 4 og han
ofret og brente røkelse på haugene og bakkene og
under hvert grønt tre. 5 Så gav Herren hans Gud ham
i syrerkongens hånd, og de slo ham og førte mange
av hans folk bort som fanger til Damaskus. Han blev
også gitt i Israels konges hånd, som vant en stor seier
over ham. 6 Pekah, Remaljas sønn, drepte på en
dag hundre og tyve tusen mann i Juda, alle sammen
djerve menn, fordi de hadde forlatt Herren, sine fedres
Gud. 7 Og Sikri, en stor stridsmann fra Efra'im, drepte
kongesønnen Ma'aseja og slottshøvdingen Asrikam og
Elkana, som var den næste efter kongen. 8 Israels
barn førte bort med sig to hundre tusen fanger fra sine
brødre - deres hustruer, sønner og døtre; de tok også
meget hærfang blandt dem og førte det til Samaria. 9
Der var det en Herrens profet som hette Oded; han
gikk ut imot hæren da den kom til Samaria, og sa til
dem: Hør, Herren, eders fedres Gud, har i sin harme
over Juda gitt dem i eders hånd, men I har hugget
ned iblandt dem med slik vrede at det er nådd like
til himmelen. 10 Og nu tenker I på å tvinge Judas
og Jerusalems barn til å være træler og trælkvinner

for eder; har I ikke selv skyld nok på eder for Herren
eders Gud? 11 Så hør nu på mig og send fangene
tilbake som I har bortført fra eders brødre! For Herrens
brennende vrede er over eder. 12 Da var det nogen
menn blandt overhodene for Efra'ims barn som trådte
frem for dem som kom fra krigen - det var Asarja,
Johanans sønn, Berekja, Mesillemots sønn, og Hiskias,
Sallums sønn, og Amasa, Hadlais sønn - 13 og de sa
til dem: I skal ikke føre fangene her inn; I tenker vel
på å øke våre synder og vår brøde og således riktig
føre skyld over oss for Herren; men vår skyld er alt
stor nok, og der er brennende vrede over Israel. 14
Da gav krigsfolket fra sig fangene og hærfanget for
høvdingenes og hele folkemengdens øine. 15 Og de
menn som nettop er nevnt, kom og tok fangene og
klædde alle som var nakne iblandt dem, med klær
som de tok av hærfanget; de gav dem både klær og
sko, både mat og drikke, og salvet dem, og alle de
skrøpelige iblandt dem satte de op på asener og førte
dem til Jeriko, Palmestaden, til deres brødre; så vendte
de selv hjem igjen til Samaria. 16 På denne tid sendte
kong Akas bud til kongene i Assyria og bad dem om
hjelp. 17 For også edomittene kom og slo Juda og
førte bort fanger, 18 og filistrene falt inn i byene i Juda,
både i lavlandet og i sydlandet, og inntok Bet-Semes
og Ajalon og Gederot, likeledes Soko med tilhørende
småbyer og Timna med tilhørende småbyer og Gimso
med tilhørende småbyer og bosatte sig der. 19 For
Herren vilde ydmyke Juda for Israels konge Akas'
skyld, fordi han hadde forført Juda til tuktløshet og
båret sig så troløst at mot Herren. 20 Så kom kongen i
Assyria Tilgat-Pilneser mot ham og fór fiendtlig frem
mot ham istedenfor å støtte ham. 21 For enda Akas
plyndret Herrens hus og kongens hus og høvdingene
og gav det til Assyrias konge, så hjalp det ham ikke.
22 Og på den tid han var stedt i nød, bar han sig ennu
mere troløst at mot Herren - han, kong Akas; 23 han
ofret til gudene i Damaskus, som hadde slått ham, og
sa: Siden syrerkongenes guder har hjulpet dem, så
vil jeg ofre til dem, forat de skal hjelpe mig. Men de
blev til fall for ham og for hele Israel. 24 Akas samlet
også karene i Guds hus og brøt gullet av dem og
stengte dørene til Herrens hus og gjorde sig alter ved
hvert hjørne i Jerusalem. 25 Og i hver eneste by i
Juda gjorde han hauger til å brenne røkelse på for
fremmede guder og vakte således harme hos Herren,
sine fedres Gud. 26 Hvad som ellers er å fortelle om
ham og om alt det han tok sig fore, både i sine første
og i sine senere dager, det er opskrevet i boken om
Judas og Israels konger. 27 Og Akas la sig til hvile hos
sine fedre, og de begravde ham i staden - i Jerusalem,
men de vilde ikke legge ham i Israels kongers graver.
Og hans sønn Esekias blev konge i hans sted.

29 Esekias blev konge da han var fem og tyve år
gammel, og regjerte ni og tyve år i Jerusalem;
hans mor hette Abia, Sakarjas datter. 2 Han gjorde
hvad rett var i Herrens øine, aldeles som hans far
David hadde gjort. 3 I sin regjerings første år, i den
første måned, åpnet han igjen dørene til Herrens hus
og satte dem i stand. 4 Så lot han prestene og levittene
hente og samlet dem på den åpne plass mot øst. 5 Og
han sa til dem: Hør på mig, I levitter! Hellige nu eder
selv og hellige Herrens, eders fedres Guds hus og få
urenheten ut av helligdommen! 6 For våre fedre har
båret sig troløst at og gjort hvad ondt er i Herrens,
vår Guds øine, og forlatt ham; de har vendt sitt åsyn
bort fra Herrens tabernakel og vendt ham ryggen. 7
De har også stengt dørene til forhallen og slukket
lampene og ikke brent røkelse og ikke ofret brennoffer
i helligdommen for Israels Gud. 8 Derfor er Herrens
vrede kommet over Juda og Jerusalem, og han har
overgitt dem til mishandling, til ødeleggelse og til spott,
således som I ser det med egne øine. 9 Og derfor er
våre fedre falt for sverdet, og våre sønner og døtre
og hustruer er i fangenskap. 10 Nu har jeg i sinne
å gjøre en pakt med Herren, Israels Gud, så hans
brennende vrede kan vende sig bort fra oss. 11 Så la
det nu ikke skorte eder på iver, mine sønner! For eder
har Herren utvalgt til å stå for hans åsyn og tjene ham,
til å være hans tjenere og brenne røkelse for ham.
12 Da tok levittene fatt på arbeidet - det var Mahat,
Amasais sønn, og Joel, Asarjas sønn, av kahatittenes
barn, og av Meraris barn Kis, Abdis sønn, og Asarja,
Jehallelels sønn, og av gersonittene Joah, Simmas
sønn, og Eden, Joahs sønn, 13 og av Elisafans barn
Simri og Je'uel og av Asafs barn Sakarja og Mattanja,
14 og av Hemans barn Jehuel og Sime'i og av Jedutuns
barn Semaja og Ussiel. 15 De samlet sine brødre og
helliget sig og gikk så inn for å rense Herrens hus,
således som kongen hadde befalt efter Herrens ord.
16 Og prestene gikk inn i det indre av Herrens hus for
å rense det, og all den urenhet som de fant i Herrens
tempel, førte de ut i forgården til Herrens hus; der tok
levittene imot det og bar det ut til Kidron-bekken. 17
På den første dag i den første måned begynte de å
hellige sig, og på den åttende dag i måneden gikk
de inn i Herrens forhall og helliget Herrens hus i åtte
dager, og på den sekstende dag i den første måned
var de ferdige. 18 Derefter gikk de inn til kong Esekias
og sa: Vi har renset hele Herrens hus og brennoffer-
alteret med alt som til det hører, og skuebrødsbordet
med alt som hører til det. 19 Og alle de kar som kong
Akas i sin troløshet hadde vanhelliget mens han var

konge, dem har vi satt i stand og helliget, og nu står
de foran Herrens alter. 20 Tidlig den næste morgen
samlet kong Esekias byens høvdinger og gikk op til
Herrens hus. 21 Og de kom med syv okser, syv værer,
syv lam og syv gjetebukker til syndoffer for riket og for
helligdommen og for Juda; og han bød Arons barn,
prestene, å ofre dem på Herrens alter. 22 De slaktet da
oksene, og prestene tok imot blodet og sprengte det
på alteret; så slaktet de værene og sprengte blodet på
alteret, og så slaktet de lammene og sprengte blodet
på alteret. 23 Derefter førte de syndoffer-bukkene frem
foran kongen og menigheten, og de la sine hender på
dem, 24 og prestene slaktet dem og sprengte blodet av
dem på alteret som syndoffer, til soning for hele Israel;
for kongen hadde befalt at brennofferet og syndofferet
skulde være for hele Israel. 25 Og han lot levittene stille
sig op i Herrens hus med cymbler, harper og citarer,
således som David og kongens seer Gad og profeten
Natan hadde foreskrevet; for det var Herren som hadde
gitt denne forskrift gjennem sine profeter. 26 Levittene
stod med Davids musikkinstrumenter og prestene med
trompetene. 27 Så bød Esekias å ofre brennofferet
på alteret; og på samme tid som ofringen begynte,
begynte også sangen for Herren og trompetene å lyde,
ledsaget av Davids, Israels konges instrumenter. 28
Og hele menigheten kastet sig ned mens sangen lød
og trompetene klang, og alt dette varte til ofringen var
til ende. 29 Da de var ferdig med ofringen, falt de på
kne, både kongen og alle de som var der sammen
med ham, og de tilbad. 30 Så bød kong Esekias og
høvdingene at levittene skulde love Herren med Davids
og seeren Asafs ord; og de lovet ham med fryd og
bøide sig ned og tilbad. 31 Og Esekias tok til orde og
sa: I har nu fylt eders hånd for Herren; kom nu hit og før
frem slaktoffere og takkoffere til Herrens hus! Da kom
menigheten med slaktoffere og takkoffere, og enhver
hvis hjerte drev ham til det, kom med brennoffere. 32
Og tallet på de brennoffer som menigheten førte frem,
var sytti okser, hundre værer og to hundre lam; alt
dette var til brennoffer for Herren. 33 De andre offer
som blev frembåret, var seks hundre stykker storfe og
tre tusen stykker småfe. 34 Men det var ikke prester
nok til å flå alle brennofferne, derfor fikk de hjelp av
sine brødre levittene til arbeidet var ferdig, og til de
andre prester hadde helliget sig; for levittene hadde
vist en redeligere vilje til å hellige sig enn prestene.
35 Det var også en mengde brennoffer, og dertil kom
fettstykkene av takkofferne og de drikkoffer som hørte
til brennofferne. Således kom tjenesten i Herrens hus i
sin rette skikk. 36 Og Esekias og hele folket gledet sig
over det som Gud hadde gjort for folket; for alt dette
var skjedd med én gang.

30 Så sendte Esekias bud omkring til hele Israel og
Juda og skrev også brev til Efra'im og Manasse
at de skulde komme til Herrens hus i Jerusalem og
holde påske for Herren, Israels Gud. 2 Og kongen
og hans høvdinger og hele menigheten i Jerusalem
holdt råd om å holde påske i den annen måned; 3
for de kunde ikke holde den med det samme, fordi
det ennu ikke var prester nok som hadde helliget sig,
og folket ikke var samlet i Jerusalem. 4 Det syntes
kongen og hele menigheten var rett. 5 De vedtok
derfor å la utrope i hele Israel, fra Be'erseba like til
Dan, at folk skulde komme og holde påske for Herren,
Israels Gud, i Jerusalem; for de hadde ikke holdt den
i samlet mengde, således som foreskrevet er. 6 Så
tok da ilbudene avsted med brevene fra kongen og
hans høvdinger og drog omkring i hele Israel og Juda,
således som kongen hadde befalt, og sa: I Israels
barn! Vend om til Herren, Abrahams, Isaks og Israels
Gud, så han kan vende sig til den levning av eder som
har sloppet unda assyrerkongenes hånd; 7 vær ikke
som eders fedre og eders brødre, som bar sig troløst
at mot Herren, sine fedres Gud, så han overgav dem
til ødeleggelse, således som I selv ser. 8 Vær nu ikke
hårdnakkede som eders fedre! Gi Herren hånden og
kom til hans helligdom, som han har helliget for alle
tider, og tjen Herren eders Gud, så hans brennende
vrede må vende sig bort fra eder. 9 For når I vender
om til Herren, da skal eders brødre og eders sønner
finne barmhjertighet hos dem som holder dem fangne,
og komme tilbake til dette land; for Herren eders Gud
er nådig og barmhjertig; han vil ikke vende sitt åsyn
bort fra eder, dersom I vender om til ham. 10 Ilbudene
drog omkring fra by til by i Efra'ims og Manasses land
og like til Sebulon; men folk bare lo av dem og spottet
dem. 11 Det var bare nogen få i Aser og Manasse
og Sebulon som ydmyket sig og kom til Jerusalem.
12 Også i Juda rådet Guds hånd, så han gav dem
et samdrektig sinn til å gjøre det som kongen og
høvdingene hadde befalt efter Herrens ord. 13 Således
samlet det sig en mengde folk i Jerusalem for å holde
de usyrede brøds høitid i den annen måned - det blev
en meget stor forsamling. 14 Først fikk de bort de alter
som fantes i Jerusalem; også alle røkelsekarene tok
de bort og kastet dem i Kidron-bekken. 15 Så slaktet
de påskelammet på den fjortende dag i den annen
måned, og prestene og levittene blev skamfulle og
helliget sig og førte frem brennoffere til Herrens hus; 16
de stilte sig på sin plass, som det var dem foreskrevet,
efter den Guds mann Moses' lov; og prestene sprengte
blodet, som levittene rakte dem. 17 For det var mange
i forsamlingen som ikke hadde helliget sig, og derfor
utførte levittene slaktningen av påskelammene for alle

dem som ikke var rene, så de kunde hellige dem
for Herren. 18 For en mengde av folket, mange fra
Efra'im og Manasse, Issakar og Sebulon, hadde ikke
renset sig, men åt påskelammet uten å iaktta det
som var foreskrevet; men Esekias bad for dem og
sa: Herren, som er god, vil tilgi 19 hver den som har
vendt sig av alt sitt hjerte til å søke Gud Herren, sine
fedres Gud, om han enn ikke er ren således som
helligdommen krever det! 20 Og Herren bønnhørte
Esekias og helbredet folket. 21 Således holdt de av
Israels barn som var til stede i Jerusalem, de usyrede
brøds høitid i syv dager med stor glede; og prestene
og levittene lovet Herren dag for dag med instrumenter
som priste Herrens makt. 22 Og Esekias talte vennlig
til alle de levitter som hadde vist sig særlig dyktige i
Herrens tjeneste; og de åt høitidsofferet i syv dager og
ofret takkoffere og lovet Herren, sine fedres Gud. 23 Og
hele menigheten kom overens om å holde høitid ennu
syv dager; og så holdt de høitid med glede i syv dager
til. 24 For Esekias, Judas konge, gav menigheten tusen
okser og syv tusen stykker småfe, og høvdingene gav
menigheten tusen okser og ti tusen stykker småfe; og
mange prester helliget sig. 25 Og hele Judas menighet
gledet sig, og prestene og levittene og alle de som
var kommet sammen fra Israel, og de fremmede som
var kommet fra Israels land eller bodde i Juda. 26 Det
var stor glede i Jerusalem; for siden Israels konge
Salomos, Davids sønns dager hadde det ikke hendt
noget sådant i Jerusalem. 27 Og de levittiske prester
stod op og velsignet folket, og deres røst blev hørt, og
deres bønn nådde til himmelen, hans hellige bolig.

31 Da de nu var ferdig med alt dette, drog alle de
israelitter som var til stede, ut til byene i Juda
og sønderslo billedstøttene og hugg Astarte-billedene
i stykker og rev ned offerhaugene og alterne i hele
Juda og Benjamin og i Efra'im og Manasse, til det
intet var igjen av dem; og så vendte alle Israels barn
hjem igjen til sine byer, enhver til sin eiendom. 2
Så ordnet Esekias prestenes og levittenes skifter,
efter som de hørte til det ene eller det annet skifte,
så både prestene og levittene fikk hver sin særskilte
tjeneste med å bære frem brennoffer og takkoffer, å
utføre gudstjenesten og å synge Herrens lov og pris
i portene til hans leir. 3 Det som kongen gav av sin
eiendom, skulde brukes til brennofferne, morgen- og
aften-brennofferne og brennofferne på sabbatene og
nymånedagene og høitidene, således som skrevet
står i Herrens lov. 4 Og han bød folket som bodde i
Jerusalem, at de skulde gi prestene og levittene deres
del, så de kunde holde fast ved Herrens lov. 5 Da
denne befaling blev kjent, gav Israels barn førstegrøde
i rikelig mengde, både av korn og most og olje og
honning og av all annen grøde på marken, og de kom
med tiende av alt sammen i rikelig mengde. 6 De av
Israels og Judas barn som bodde i Judas byer, kom
også med tiende av storfe og småfe og tiende av de
hellige gaver som var helliget til Herren deres Gud,
og la dem op haug ved haug. 7 I den tredje måned
begynte de å hope op haugene, og i den syvende
måned blev de ferdig med det. 8 Og da Esekias og
høvdingene kom og så haugene, priste de Herren og
hans folk Israel. 9 Da så Esekias spurte prestene
og levittene om haugene, 10 svarte yppersteprestenen
Asarja av Sadoks hus: Siden de begynte å komme
med gaver til Herrens hus, har vi ett oss mette og fått
rikelig tilovers; for Herren har velsignet sitt folk, så vi
har fått all denne rikdom tilovers. 11 Da bød Esekias at
det skulde innrettes forrådskammere i Herrens hus,
og da det var gjort, 12 kom folket ærlig og redelig
med førstegrøden og tienden og de hellige gaver og
la dem inn der. Levitten Konanja hadde opsyn med
dette og næst efter ham hans bror Sime'i. 13 Men
Jehiel og Asasja og Nahat og Asael og Jerimot og
Josabad og Eliel og Jismakja og Mahat og Benaja var
opsynsmenn under Konanja og hans bror Sime'i efter
pålegg av kong Esekias og Asarja, forstanderen for
Guds hus. 14 Levitten Kore, Jimnas sønn, som var
dørvokter mot øst, hadde opsynet over de frivillige
gaver til Gud og skulde utdele Herrens offergaver
og de høihellige gaver. 15 Under ham stod Eden og
Minjamin og Jesua og Semaja, Amarja og Sekanja;
de skulde være tillitsmenn i prestenes byer og utdele
gavene til sine brødre efter deres skifter, både til store
og små, 16 med undtagelse av alle dem av mannkjønn,
fra treårsalderen og opover, som var opskrevet i
ættelistene, og som kom til Herrens hus for hver dag
å få hvad de den dag trengte under den tjeneste de
hadde å vareta efter sine skifter - 17 prestene var
opskrevet i listene efter sine familier, og levittene fra
tyveårsalderen og opover, efter det de hadde å vareta
i sin skifter -. 18 De skulde også utdele gavene til
dem som var opskrevet av deres små barn, hustruer,
sønner og døtre, så mange de var; for med troskap
helliget de sig til sin tjeneste. 19 For dem av Arons
sønner, prestene, som bodde på løkkene omkring sine
byer, var det i hver by nogen navngitte menn som
skulde utdele til alt mannkjønn blandt prestene det
som tilkom dem, og likeså til alle dem av levittene som
var opskrevet i ættelistene. 20 Således gjorde Esekias
i hele Juda, og han gjorde hvad godt og rett og sant
var i Herrens, hans Guds øine. 21 Og alt det som han
tok sig fore, idet han søkte sin Gud, enten det gjaldt
tjenesten i Guds hus, eller det gjaldt loven og budet,
det gjorde han av alt sitt hjerte, og det lyktes for ham.

32 Nogen tid efterat Esekias hadde utført dette
og vist sådan troskap, kom kongen i Assyria
Sankerib og drog inn i Juda; han kringsatte de faste
byer og tenkte han skulde få dem i sin makt. **2** Da
Esekias fikk vite at Sankerib var kommet og hadde i
sinne å angripe Jerusalem, **3** rådslo han med sine
høvdinger og sine ypperste stridsmenn om å tilstoppe
vannet i kildene utenfor byen; og de hjalp ham. **4** Det
samlet sig da meget folk, og de tilstoppet alle kildene
og den bekk som rant midt igjennem landet; for de
sa: Hvorfor skulde assyrerkongene komme og finne
rikelig vann? **5** Så tok han mot til sig og bygget op
igjen hele den mur som var revet ned, og førte den
helt op til tårnene, og utenfor bygget han en annen
mur; han satte også Millo i Davids stad i fast stand og
lot gjøre kastevåben i mengde og skjold. **6** Og han
satte krigshøvedsmenn over folket og samlet dem hos
sig på plasser ved byporten og talte til dem for å vekke
deres mot og sa: **7** Vær frimodige og sterke, frykt
ikke og reddes ikke for kongen i Assyria og hele den
hær han har med sig! For med oss er der en større
enn der er med ham; **8** med ham er en arm av kjød,
men med oss er Herren vår Gud, og han skal hjelpe
oss og føre våre kriger. Og folket stolte på Esekias'
Judas konges ord. **9** Derefter sendte kongen i Assyria
Sankerib, som selv lå for Lakis med hele sin krigsmakt,
sine tjenere til Jerusalem, til Judas konge Esekias og
til alle dem av Juda som var i Jerusalem, og lot si:
10 Så sier Sankerib, kongen i Assyria: Hvad er det
I setter eders lit til, siden I blir sittende innestengt i
Jerusalem! **11** Esekias forfører eder bare for å la eder
dø av hunger og tørst, når han sier: Herren vår Gud
skal redde oss av assyrerkongens hånd. **12** Har ikke
denne Esekias tatt hans offerhauger og hans altere
bort og sagt til Juda og Jerusalem: Bare foran ett alter
skal I tilbede, og på det skal I brenne røkelse? **13** Vet I
ikke hvad jeg har gjort, jeg og mine fedre, med alle
folkene rundt om i landene? Har vel de guder som
dyrkes av folkene rundt om i landene, maktet å redde
sine land av min hånd? **14** Hvem av alle gudene hos
disse folk som mine fedre har utryddet, er det som
har maktet å redde sitt folk av min hånd, og så skulde
eders Gud makte å redde eder av min hånd? **15** Så la
nu ikke Esekias få narret eder! La ham ikke således
forføre eder! Tro ham ikke! For ingen gud hos noget
folk eller rike har maktet å redde sitt folk av min hånd
eller av mine fedres hånd; hvor meget mindre vil da
eders guder kunne redde eder av min hånd! **16** Og
ennu flere ord talte hans tjenere mot Gud Herren og
mot hans tjener Esekias. **17** Han skrev også et brev for
å håne Herren, Israels Gud, og tale mot ham; i det stod
det: Likesom folkenes guder rundt om i landene ikke
har reddet sine folk av min hånd, således skal heller
ikke Esekias' Gud redde sitt folk av min hånd. **18** Og
de ropte med høi røst på jødisk til folket i Jerusalem
som stod på muren, for å skremme og forferde dem,
så de kunde innta byen; **19** og de talte om Jerusalems
Gud på samme vis som om folkenes guder på jorden,
de som er et verk av menneskehender. **20** Da kong
Esekias og profeten Esaias, Amos' sønn hørte dette,
bad de og ropte til himmelen. **21** Og Herren sendte
en engel som tilintetgjorde alle de djerve stridsmenn
og fyrstene og høvedsmennene i assyrerkongens leir,
så han med skam måtte vende tilbake til sitt land.
Og da han engang gikk inn i sin guds hus, kom
nogen av hans egne sønner og hugg ham ned der
med sverdet. **22** Således frelste Herren Esekias og
Jerusalems innbyggere av assyrerkongen Sankeribs
hånd og av alle andre fienders hånd og vernet dem til
alle sider. **23** Det var mange som kom til Jerusalem
med gaver til Herren og med kostbare ting til Judas
konge Esekias; og han blev efter dette høit æret blandt
alle folk. **24** Ved den tid blev Esekias dødssyk; da bad
han til Herren, og Herren svarte ham og gav ham et
underfullt tegn. **25** Men Esekias gjengjeldte ikke den
velgjerning som var vist ham; han blev overmodig i sitt
hjerte, og det kom vrede over ham og over Juda og
Jerusalem. **26** Da ydmyket Esekias sig, fordi han hadde
vært overmodig i sitt hjerte, og det samme gjorde
Jerusalems innbyggere; derfor kom Herrens vrede
ikke over dem så lenge Esekias levde. **27** Esekias
hadde overmåte stor rikdom og ære; han gjorde sig
skattkammere, hvor han gjemte sølv og gull og dyre
stener og krydderier og skjold og alle slags kostbare
ting; **28** og han gjorde sig forrådshus for det som blev
avlet av korn og most og olje, og fjøs for alle slags
fe, og han la sig til buskap for sine fjøs. **29** Likeledes
bygget han byer og fikk sig en mengde med småfe
og storfe; for Gud hadde gitt ham overmåte meget
gods. **30** Det var også Esekias som tilstoppet det
øvre utløp av Gihonvannet og ledet det ned vestenfor
Davids stad. I alt det han tok sig fore, hadde han lykke
med sig, **31** således også da sendemennene kom fra
Babels fyrster, som sendte bud til ham for å spørre om
det underfulle tegn som var skjedd i landet; Gud forlot
ham bare for å sette ham på prøve og for å kjenne
alt hvad som var i hans hjerte. **32** Hvad som ellers
er å fortelle om Esekias og hans fromme gjerninger,
det er opskrevet i profeten Esaias', Amos' sønns syn i
boken om Judas og Israels konger. **33** Og Esekias la
sig til hvile hos sine fedre, og de begravde ham ved
opgangen til Davids efterkommeres graver. Hele Juda
og Jerusalems innbyggere viste ham stor ære ved

hans død. Og hans sønn Manasse blev konge i hans
sted.

33 Manasse var tolv år gammel da han blev konge,
og han regjerte fem og femti år i Jerusalem. **2**
Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, efter de
vederstyggelige skikker hos de hedningefolk som
Herren hadde drevet bort for Israels barn. **3** Han
bygget op igjen de offerhauger som hans far Esekias
hadde revet ned, og reiste altere for Ba'alene og gjorde
Astarte-billeder, og han tilbad hele himmelens hær og
dyrket den. **4** Og han bygget altere i Herrens hus,
enda Herren hadde sagt: I Jerusalem skal mitt navn
bo til evig tid. **5** For hele himmelens hær bygget han
altere i begge forgårdene til Herrens hus. **6** Han lot
sine sønner gå gjennem ilden i Hinnoms sønns dal
og gav sig av med å spå av skyene og tyde varsler
og drive trolldom, og han fikk sig dødningemanere og
sannsigere; han gjorde meget som var ondt i Herrens
øine, så han vakte hans harme. **7** Og han satte det
utskårne billede han hadde gjort, i Guds hus, hvorom
Gud hadde sagt til David og hans sønn Salomo: I dette
hus og i Jerusalem, som jeg har utvalgt blandt alle
Israels stammer, vil jeg la mitt navn bo til evig tid, **8** og
jeg vil ikke mere la Israel vandre hjemløs bort fra det
land jeg bestemte for deres fedre, så sant de bare gir
akt på å gjøre alt det jeg har pålagt dem, efter hele den
lov, de bud og de forskrifter de fikk gjennem Moses. **9**
Men Manasse forførte Juda og Jerusalems innbyggere,
så de gjorde ennu mere ondt enn de hedningefolk
Herren hadde utryddet for Israels barn. **10** Og Herren
talte til Manasse og hans folk, men de aktet ikke på det.
11 Derfor lot Herren assyrerkongens hærførere komme
over dem, og de fanget Manasse med kroker og bandt
ham med to kobberlenker og førte ham til Babel. **12**
Men da han var stedt i nød, bønnfalt han Herren sin
Gud og ydmyket sig dypt for sine fedres Guds åsyn.
13 Og da han bad til Herren, bønnhørte han ham; han
hørte hans ydmyke begjæring og førte ham tilbake
til Jerusalem, så han fikk sitt rike igjen. Da sannet
Manasse at Herren er Gud. **14** Siden bygget han en
ytre mur for Davids stad vestenfor Gihon i dalen og til
inngangen gjennem Fiske-porten og lot den gå rundt
omkring Ofel, og han gjorde den meget høi. Og i alle
de faste byer i Juda innsatte han krigshøvedsmenn. **15**
Han tok bort de fremmede guder og avgudsbilledet fra
Herrens hus og alle de alter han hadde bygget på det
berg hvor Herrens hus stod, og i Jerusalem, og kastet
dem utenfor byen. **16** Så satte han Herrens alter i stand
og ofret takkoffere og lovoffere på det; og han bad
Juda å tjene Herren, Israels Gud. **17** Dog ofret folket
ennu på haugene, men bare til Herren sin Gud. **18**
Hvad som ellers er å fortelle om Manasse og om hans
bønn til sin Gud og om de ord som seerne talte til ham
i Herrens, Israels Guds navn, det er opskrevet i Israels
kongers krønike. **19** Og hans bønn og bønnhørelse
og all hans synd og troløshet og de steder hvor han
bygget offerhauger og satte op Astarte-billedene og de
utskårne billeder, før han ydmyket sig, derom er det
skrevet i Hosais krønike. **20** Og Manasse la sig til hvile
hos sine fedre, og de begravde ham i hans hus; og
hans sønn Amon blev konge i hans sted. **21** Amon
var to og tyve år gammel da han blev konge, og han
regjerte to år i Jerusalem. **22** Han gjorde hvad ondt
var i Herrens øine, likesom hans far Manasse hadde
gjort; alle de utskårne billeder som hans far Manasse
hadde gjort, dem ofret Amon til og dyrket dem. **23**
Men han ydmyket sig ikke for Herrens åsyn, som hans
far Manasse hadde gjort; han - Amon - dynget skyld
på skyld. **24** Hans tjenere sammensvor sig mot ham
og drepte ham i hans hus. **25** Men landets folk slo
ihjel alle dem som hadde sammensvoret sig mot kong
Amon, og så gjorde de hans sønn Josias til konge i
hans sted.

34 Josias var åtte år gammel da han blev konge,
og han regjerte en og tretti år i Jerusalem. **2** Han
gjorde hvad rett var i Herrens øine, og vandret på sin
far Davids veier; han vek ikke av hverken til høire eller
til venstre. **3** I det åttende år av sin regjering, da han
ennu var en ungdom, begynte han å søke Davids, sin
fars Gud, og i det tolvte år begynte han å rense Juda
og Jerusalem for offerhaugene og Astarte-billedene og
de utskårne og støpte billeder. **4** De rev ned Ba'alenes
altere, mens han så på det, og solstøttene som stod
ovenpå dem, hugg han i stykker, og Astarte-billedene
og de utskårne og støpte billeder sønderslo han og
knuste dem, og støvet av dem strødde han på de folks
graver som hadde ofret til dem, **5** og prestenes ben
brente han på deres altere. Således renset han Juda
og Jerusalem. **6** Og rundt omkring i Manasses og
Efra'ims og Simeons byer like til Naftali gjennemsøkte
han husene, **7** og han rev ned alterne og Astarte-
billedene, og de utskårne billeder sønderslo han og
knuste dem, og alle solstøttene i hele Israels land hugg
han i stykker; så vendte han tilbake til Jerusalem. **8**
Og i det attende år av sin regjering, mens han holdt
på å rense landet og Herrens hus, sendte han Safan,
Asaljas sønn, og byens høvedsmann Ma'aseja og
historieskriveren Joah, Jaokas' sønn, avsted for å
sette i stand Herrens, hans Guds hus. **9** Da de kom
til ypperstepresten Hilkias, gav de fra sig de penger
som var kommet inn til Guds hus, og som de levitter
som var voktere ved dørtreskelen, hadde samlet inn
fra Manasse og Efra'im og hele resten av Israel og
fra hele Juda og Benjamin og Jerusalems innbyggere

- 10 de overgav dem til dem som forestod arbeidet
og hadde tilsyn med Herrens hus; og de gav dem
til dem som utførte arbeidet - dem som arbeidet i
Herrens hus og skulde utbedre huset og sette det i
stand, 11 til tømmermennene og bygningsmennene til
innkjøp av hugne stener og tre til bindingsbjelkene og
til å tømre op igjen de bygninger som Judas konger
hadde latt forfalle. 12 Mennene arbeidet med troskap
på verket. Nogen av levittene var satt til å ha tilsyn
med dem; det var Jahat og Obadja av Meraris barn og
Sakarja og Mesullam av kahatittenes barn og alle de
levitter som forstod sig på musikkinstrumenter. 13 De
hadde også rådighet over bærerne og tilsyn med alle
arbeiderne ved hvert enkelt arbeid. Nogen av levittene
var også skrivere og opsynsmenn og dørvoktere. 14
Da de nu tok ut de penger som var kommet inn til
Herrens hus, fant presten Hilkias boken med Herrens
lov, som var gitt ved Moses. 15 Da tok Hilkias til orde
og sa til statsskriveren Safan: Jeg har funnet lovboken
i Herrens hus. Og Hilkias overgav boken til Safan.
16 Safan bar boken til kongen, og han gav med det
samme melding til kongen og sa: Dine tjenere gjør alt
som er dem pålagt; 17 de har tømt ut de penger som
fantes i Herrens hus, og overgitt dem til tilsynsmennene
og til dem som forestår arbeidet. 18 Og statsskriveren
Safan fortalte kongen at presten Hilkias hadde overgitt
ham en bok. Og Safan leste op av den for kongen.
19 Da kongen hørte lovens ord, sønderrev han sine
klær. 20 Og kongen bød Hilkias og Akikam, Safans
sønn, og Abdon, Mikas sønn, og statsskriveren Safan
og kongens tjener Asaja: 21 Gå og spør Herren for
mig og for dem som er blitt igjen i Israel og Juda, om
det som står i den bok som nu er funnet! For stor
er Herrens vrede, som er utøst over oss fordi våre
fedre ikke har holdt Herrens ord og ikke gjort alt det
som skrevet er i denne bok. 22 Så gikk Hilkias og
de andre som kongen sendte avsted, til profetinnen
Hulda, hustru til klædeskammer-vokteren Sallum, sønn
av Tokhat, Kasras sønn; hun bodde i Jerusalem i den
annen bydel; og de talte med henne således som det
var dem pålagt. 23 Hun sa til dem: Så sier Herren,
Israels Gud: Si til den mann som har sendt eder til
mig: 24 Så sier Herren: Se, jeg fører ulykke over dette
sted og dets innbyggere - alle de forbannelser som er
skrevet i den bok de har lest for Judas konge, 25 fordi
de har forlatt mig og brent røkelse for andre guder
for å vekke min harme med alt sine henders verk;
min vrede skal utøses over dette sted, og den skal
ikke utslukkes. 26 Og til Judas konge, som sendte
eder for å spørre Herren, til ham skal I si således: Så
sier Herren, Israels Gud, om de ord som du har hørt:
27 Fordi ditt hjerte blev bløtt, og du ydmyket dig for
Guds åsyn da du hørte hans ord mot dette sted og
dets innbyggere - fordi du ydmyket dig for mitt åsyn
og sønderrev dine klær og gråt for mitt åsyn, så har
også jeg hørt, sier Herren. 28 Så vil jeg da samle dig til
dine fedre, og du skal samles med dem i din grav i
fred, og dine øine skal ikke se all den ulykke jeg vil
føre over dette sted og dets innbyggere. Med dette
svar kom de tilbake til kongen. 29 Da sendte kongen
bud og lot kalle sammen alle Judas og Jerusalems
eldste. 30 Og kongen gikk op til Herrens hus, og hver
mann av Juda og Jerusalems innbyggere fulgte ham,
prestene og levittene og alt folket, både store og små;
og han leste op for dem alt det som stod skrevet i
paktens bok, den som var funnet i Herrens hus. 31
Og kongen stod på sin plass og gjorde den pakt for
Herrens åsyn at han vilde følge Herren og holde hans
bud og hans vidnesbyrd og hans forskrifter av alt
sitt hjerte og av all sin sjel - at han vilde gjøre efter
paktens ord, som var skrevet i denne bok. 32 Og han
lot alle som fantes i Jerusalem og Benjamin, trede inn i
pakten; og Jerusalems innbyggere gjorde efter den
pakt de hadde inngått med Gud, sine fedres Gud. 33
Og Josias tok bort alle vederstyggeligheter fra alle de
land som hørte Israels barn til, og han holdt alle som
fantes i Israel, til å tjene Herren sin Gud. Så lenge han
levde, vek de ikke av fra Herren, sine fedres Gud.

35 Så holdt Josias påske for Herren i Jerusalem,
og de slaktet påskelammet på den fjortende dag
i den første måned. 2 Han satte prestene til det de
skulde vareta, og styrket dem til tjenesten i Herrens
hus. 3 Og han sa til levittene, som lærte hele Israel, og
som var helliget til Herren: Sett den hellige ark i det hus
som Israels konge Salomo, Davids sønn, har bygget!
I har ikke mere noget å bære på skuldrene; tjen nu
Herren eders Gud og hans folk Israel! 4 Gjør eder
rede efter eders familier, i eders skifter, således som
det er foreskrevet av Israels konge David og av hans
sønn Salomo, 5 og still eder op i helligdommen efter
eders brødres, det menige folks familie-avdelinger,
således at det på hver av dem kommer en avdeling av
en levitt-familie! 6 Slakt så påskelammet og hellige
eder og lag det til for eders brødre, så I gjør efter
Herrens ord ved Moses! 7 Josias gav det menige folk
tretti tusen stykker småfe, lam og kje, alt sammen til
påskeoffer for alle som var der, og likeledes tre tusen
stykker storfe; dette gav kongen av sin egen eiendom.
8 Og hans høvdinger gav frivillige gaver til folket, til
prestene og levittene; Hilkias og Sakarja og Jehiel,
forstanderne for Guds hus, gav prestene to tusen
og seks hundre stykker småfe til påskeoffer og tre
hundre stykker storfe. 9 Og Konanja og hans brødre

Semaja og Netanel, og Hasabja og Je'iel og Josabad,
de øverste blandt levittene, gav levittene fem tusen
stykker småfe til påskeoffer og fem hundre stykker
storfe. 10 Således kom tjenesten i sin rette skikk, og
prestene stod på sin plass og likeså levittene efter sine
skifter, således som kongen hadde befalt. 11 De slaktet
påskelammene, og prestene sprengte blodet, som de
rakte dem, og levittene flådde dem. 12 Så skilte de fra
brennofferet og gav det til det menige folk efter deres
familie-avdelinger, så de kunde ofre det til Herren, som
foreskrevet er i Mose bok. På samme måte gjorde de
også med storfeet. 13 Påskelammet stekte de over
ilden, som foreskrevet var, og offerkjøttet kokte de i
gryter, kjeler og panner og skyndte sig å bære det
ut til hele det menige folk. 14 Så laget de det til for
sig selv og for prestene; for prestene, Arons sønner,
holdt helt til om natten på med å ofre fettstykkene
av brennofferet; derfor laget levittene det til for sig
selv og for prestene, Arons sønner. 15 Sangerne,
Asafs sønner, stod på sin plass, således som David
og Asaf og Heman og kongens seer Jedutun hadde
foreskrevet, og dørvokterne ved hver sin port; de hadde
ikke nødig å gå fra sin tjeneste, for deres brødre, de
andre levitter, laget til for dem. 16 Således kom hele
Herrens tjeneste den dag i sin rette skikk, og de holdt
påske og ofret brennoffere på Herrens alter, således
som kong Josias hadde befalt. 17 De av Israels barn
som var til stede, holdt dengang påske og de usyrede
brøds høitid i syv dager. 18 En påske som denne var
ikke blitt holdt i Israel siden profeten Samuels dager,
heller ikke hadde nogen av Israels konger holdt en
påske som den Josias og prestene og levittene og hele
Juda og de av Israel som var til stede, og Jerusalems
innbyggere nu holdt. 19 Det var først i det attende år
av Josias' regjering at en sådan påske blev holdt. 20
En tid efterat alt dette hadde gått for sig, og da Josias
hadde fått huset i stand, drog kongen i Egypten Neko
op for å stride ved Karkemis ved Frat; og Josias drog
ut mot ham. 21 Da sendte Neko bud til ham og lot si:
Hvad har jeg med dig å gjøre, Judas konge? Det er
ikke mot dig jeg kommer idag, men mot det kongehus
som jeg stadig ligger i krig med, og Gud har sagt at jeg
skulde være snar. La være å stride mot Gud! Han er
med mig. Ta dig i vare så han ikke ødelegger dig! 22
Men Josias vendte ikke om fra ham; han forklædde sig
og vilde stride med ham og hørte ikke på Nekos ord,
som kom fra Guds munn, men drog ut for å stride med
ham i Megiddo-dalen. 23 Men bueskytterne rammet
kong Josias; da sa kongen til sine tjenere: Før mig bort!
Jeg er hårdt såret. 24 Hans tjenere bar ham da bort fra
vognen og kjørte ham på en annen av hans vogner til
Jerusalem; der døde han og blev begravet i sine fedres
graver; og hele Juda og Jerusalem sørget over Josias.
25 Og Jeremias kvad en klagesang over Josias, og alle
sangerne og sangerinnene talte i sine klagesanger
om Josias, og det har de gjort like til denne dag; det
blev til en fast skikk i Israel å synge disse sanger, og
de finnes opskrevet blandt klagesangene. 26 Hvad
som ellers er å fortelle om Josias og om de fromme
gjerninger han gjorde i lydighet mot det som skrevet er
i Herrens lov, 27 hvad som er å fortelle om ham, både i
hans første og i hans senere dager, det er opskrevet i
boken om Israels og Judas konger.

36 Landets folk tok og gjorde Joakas, Josias' sønn,
til konge i hans fars sted i Jerusalem. 2 Joakas
var tre og tyve år gammel da han blev konge, og han
regjerte tre måneder i Jerusalem. 3 Men kongen i
Egypten avsatte ham, så han ikke lenger var konge
i Jerusalem, og lot landet bøte hundre talenter sølv
og en talent gull. 4 Så gjorde kongen i Egypten Neko
hans bror Eljakim til konge over Juda og Jerusalem
og forandret hans navn til Jojakim, men hans bror
Joakas tok han med sig og førte ham til Egypten. 5
Jojakim var fem og tyve år gammel da han blev konge,
og han regjerte elleve år i Jerusalem. Han gjorde
hvad ondt var i Herrens, hans Guds øine. 6 Kongen
i Babel Nebukadnesar drog op mot ham og lot ham
binde med to kobberlenker for å føre ham til Babel. 7
Nebukadnesar førte også en del av karene i Herrens
hus til Babel og satte dem i sitt tempel i Babel. 8
Hvad som ellers er å fortelle om Jojakim og om de
vederstyggelige ting han gjorde sig skyldig i, og hvad
ondt det ellers fantes hos ham, det er opskrevet i boken
om Israels og Judas konger. Og hans sønn Jojakin
blev konge i hans sted. 9 Jojakin var atten år gammel
da han blev konge, og han regjerte tre måneder og ti
dager i Jerusalem. Han gjorde hvad ondt var i Herrens
øine. 10 Ved årsskiftet sendte kong Nebukadnesar
krigsfolk avsted og lot ham føre til Babel, og med
ham de kostbare kar i Herrens hus, og han gjorde
hans bror Sedekias til konge over Juda og Jerusalem.
11 Sedekias var en og tyve år gammel da han blev
konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem. 12 Han
gjorde hvad ondt var i Herrens, hans Guds øine; han
ydmyket sig ikke for profeten Jeremias, hvis ord kom
fra Herrens munn. 13 Han gjorde også oprør mot kong
Nebukadnesar, som hadde latt ham sverge sig troskap
ved Gud; han var hårdnakket og forherdet sitt hjerte,
så han ikke vendte om til Herren, Israels Gud. 14
Også alle prestenes og folkets høvdinger forsyndet sig
storlig og fulgte alle hedningefolkenes vederstyggelige
skikker, og de gjorde Herrens hus urent, det som han
hadde helliget i Jerusalem. 15 Herren, deres fedres

Gud, sendte sine ord til dem ved sine sendebud tidlig
og sent; for han ynkedes over sitt folk og over sin
bolig. **16** Men de spottet Guds sendebud og foraktet
hans ord og hånte hans profeter, inntil Herrens vrede
mot sitt folk blev så sterk at det ikke lenger var nogen
lægedom. **17** Da lot han kaldeernes konge dra op mot
dem, og han drepte deres unge menn med sverdet i
deres hellige hus og sparte hverken unggutter eller
jomfruer eller gamle og gråhårede - alle gav han i
hans hånd. **18** Alle karene i Guds hus, både store
og små, og skattene i Herrens hus og kongens og
hans høvdingers skatter - alt førte han til Babel. **19**
De brente op Guds hus og rev ned Jerusalems mur;
alle dets palasser brente de op med ild, og alle dets
kostbare kar blev ødelagt. **20** Dem som sverdet hadde
levnet, førte han som fanger til Babel, og de blev hans
og hans sønners træler, til perserriket fikk makten, **21**
forat Herrens ord i Jeremias' munn skulde bli opfylt - til
landet hadde gjort fyldest for sine sabbatsår; alle de
dager det lå øde, hadde det hvile - til sytti år var gått til
ende. **22** Så var det i perserkongen Kyros' første år; da
vakte Herren, forat hans ord i Jeremias' munn skulde
opfylles, slike tanker i perserkongen Kyros' ånd at han
lot utrope i hele sitt rike og dessuten kunngjøre ved en
skrivelse: **23** Så sier Kyros, kongen i Persia: Herren,
himmelens Gud, har gitt mig alle jordens riker, og han
har pålagt mig å bygge ham et hus i Jerusalem i Juda.
Er det nogen blandt eder av alt hans folk, så være
Herren hans Gud med ham, og han kan dra dit!

Esras

1 Det var i perserkongen Kyros' første år; da vakte
Herren, forat hans ord gjennem Jeremias' munn
skulde opfylles, slike tanker i perserkongen Kyros' ånd
at han lot utrope i hele sitt rike og dessuten kunngjøre
ved en skrivelse: **2** Så sier Kyros, kongen i Persia:
Herren, himmelens Gud, har gitt mig alle jordens riker,
og han har pålagt mig å bygge ham et hus i Jerusalem
i Juda. **3** Er det nogen blandt eder av alt hans folk,
så være hans Gud med ham, og han kan dra op til
Jerusalem i Juda og bygge Herrens, Israels Guds
hus! Han er den Gud som bor i Jerusalem. **4** Og
alle som ennu er i live, skal folkene på hvert sted
hvor de opholder sig som fremmede, understøtte med
sølv og gull, med gods og buskap, foruten de frivillige
gaver til Guds hus i Jerusalem. **5** Da gjorde Judas
og Benjamins familiehoder og prestene og levittene -
alle i hvis ånd Gud vakte slike tanker, sig rede til å
dra op for å bygge Herrens hus i Jerusalem. **6** Og
alle som bodde rundt omkring dem, understøttet dem
med sølvkar og gull og gods og buskap og kostbare
ting, foruten alt det de gav frivillig. **7** Og kong Kyros
lot hente frem de kar som hadde tilhørt Herrens hus,
men som Nebukadnesar hadde ført bort fra Jerusalem
og satt inn i sin guds hus. **8** Dem lot nu kongen i
Persia Kyros hente frem under tilsyn av skattmesteren
Mitredat, og han overgav dem efter tall til Sesbassar,
Judas fyrste. **9** Tallet på dem var: tretti gullfat, tusen
sølvfat, ni og tyve offerkniver, **10** tretti gullbeger, fire
hundre og ti sølvbeger av næst beste slag og tusen
andre kar. **11** Karene av gull og sølv var i alt fem tusen
og fire hundre. Alt dette førte Sesbassar med sig da
de bortførte drog op fra Babel til Jerusalem.

2 Dette var de menn fra landskapet Juda som drog
hjem fra fangenskapet i det fremmede land - de
som kongen i Babel Nebukadnesar hadde bortført
til Babel, og som nu vendte tilbake til Jerusalem og
Juda, hver til sin by, **2** de som fulgte med Serubabel,
Josva, Nehemias, Seraja, Re'elaja, Mordekai, Bilsan,
Mispar, Bigvai, Rehum og Ba'ana. - Dette var tallet på
mennene av Israels folk: **3** Paros' barn, to tusen et
hundre og to og sytti; **4** Sefatjas barn, tre hundre og to
og sytti; **5** Arahs barn, syv hundre og fem og sytti; **6**
Pahat-Moabs barn av Josvas og Joabs efterkommere,
to tusen åtte hundre og tolv; **7** Elams barn, tusen to
hundre og fire og femti; **8** Sattus barn, ni hundre og
fem og firti; **9** Sakkais barn, syv hundre og seksti;
10 Banis barn, seks hundre og to og firti; **11** Bebais
barn, seks hundre og tre og tyve; **12** Asgads barn,
tusen to hundre og to og tyve; **13** Adonikams barn,
seks hundre og seks og seksti; **14** Bigvais barn, to
tusen og seks og femti; **15** Adins barn, fire hundre
og fire og femti; **16** Aters barn av Esekias' ætt, åtte
og nitti; **17** Besais barn, tre hundre og tre og tyve;
18 Joras barn, hundre og tolv; **19** Hasums barn, to
hundre og tre og tyve; **20** Gibbars barn, fem og nitti; **21**
Betlehems barn, hundre og tre og tyve; **22** Netofas
menn, seks og femti; **23** Anatots menn, hundre og
åtte og tyve; **24** Asmavets barn, to og firti; **25** Kirjat-
Arims, Kefiras og Be'erots barn, syv hundre og tre
og firti; **26** Ramas og Gebas barn, seks hundre og
en og tyve; **27** Mikmas' menn, hundre og to og tyve;
28 Betels og Ais menn, to hundre og tre og tyve; **29**
Nebos barn, to og femti; **30** Magbis' barn, hundre og
seks og femti; **31** den annen Elams barn, tusen to
hundre og fire og femti; **32** Harims barn, tre hundre og
tyve; **33** Lods, Hadids og Onos barn, syv hundre og
fem og tyve; **34** Jerikos barn, tre hundre og fem og firti;
35 Sena'as barn, tre tusen og seks hundre og tretti. **36**
Av prestene: Jedajas barn av Josvas hus, ni hundre
og tre og sytti; **37** Immers barn, tusen og to og femti;
38 Pashurs barn, tusen to hundre og syv og firti; **39**
Harims barn, tusen og sytten. **40** Av levittene: Josvas
og Kadmiels barn av Hodavjas efterkommere, fire og
sytti. **41** Av sangerne: Asafs barn, hundre og åtte og
tyve. **42** Av dørvokternes barn: Sallums barn, Aters
barn, Talmons barn, Akkubs barn, Hatitas barn, Sobais
barn - i alt hundre og ni og tretti. **43** Av tempeltjenerne:
Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots barn, **44** Keros'
barn, Siahas barn, Padons barn, **45** Lebanas barn,
Hagabas barn, Akkubs barn, **46** Hagabs barn, Samlais
barn, Hanans barn, **47** Giddels barn, Gahars barn,
Reajas barn, **48** Resins barn, Nekodas barn, Gassams
barn, **49** Ussas barn, Paseahs barn, Besais barn, **50**
Asnas barn, Me'unims barn, Nefisims barn, **51** Bakbuks
barn, Hakufas barn, Harhurs barn, **52** Basluts barn,
Mehidas barn, Harsas barn, **53** Barkos' barn, Siseras
barn, Tamahs barn, **54** Nesiahs barn, Hatifas barn. **55**
Av Salomos tjeneres barn: Sotais barn, Hassoferets
barn, Perudas barn, **56** Ja'alas barn, Darkons barn,
Giddels barn, **57** Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-
Hasseba'ims barn, Amis barn. **58** Alle tempeltjenerne
og Salomos tjeneres barn var tilsammen tre hundre
og to og nitti. **59** Og dette var de som drog hjem fra
Tel-Melah, Tel-Harsa, Kerub, Addan og Immer, men
ikke kunde opgi sin familie og sin ætt, eller om de
var av Israel: **60** Delajas barn, Tobias' barn, Nekodas
barn, seks hundre og to og femti, **61** og av prestenes
barn: Habajas barn, Hakkos' barn, Barsillais barn, han
som hadde tatt en av gileaditten Barsillais døtre til
hustru og var blitt opkalt efter dem. **62** Disse lette efter
sine ættelister, men de fantes ingensteds opskrevet;

de blev da utelukket fra prestedømmet som uverdige
dertil, 63 og stattholderen sa til dem at de ikke skulde
ete av det høihellige, før det fremstod en prest med
urim og tummim. 64 Hele menigheten var i alt to og firti
tusen tre hundre og seksti 65 foruten deres tjenere og
tjenestepiker, som var syv tusen tre hundre og syv
og tretti. De hadde også med sig to hundre sangere
og sangerinner. 66 De hadde syv hundre og seks og
tretti hester, to hundre og fem og firti mulesler, 67 fire
hundre og fem og tretti kameler og seks tusen syv
hundre og tyve asener. 68 Nogen av familiehodene
gav, da de kom til Herrens hus i Jerusalem, frivillige
gaver til Guds hus, så det kunde gjenreises på sitt
gamle sted; 69 efter sin evne gav de til arbeidskassen:
en og seksti tusen dariker i gull og fem tusen miner i
sølv; dessuten hundre prestekjortler. 70 Både prestene
og levittene og nogen av det menige folk og sangerne
og dørvokterne og tempeltjenerne bosatte sig i sine
byer, og hele Israel ellers bodde i sine byer.

3 Da den syvende måned kom, og Israels barn
bodde i sine byer, samlet folket sig som en mann
i Jerusalem. 2 Og Josva, Josadaks sønn, og hans
brødre prestene og Serubabel, Sealtiels sønn, og hans
brødre tok til å bygge alteret for Israels Gud for å ofre
brennoffere på det, som skrevet står i den Guds mann
Moses' lov. 3 De reiste alteret på dets gamle sted,
for det var kommet en redsel over dem for de folk
som bodde i bygdene rundt omkring; og de ofret på
det brennoffere til Herren, både morgen- og aften-
brennoffere. 4 Så holdt de løvsalenes fest, således
som det er foreskrevet, og ofret brennoffer hver dag
efter det fastsatte tall og på lovbefalt måte, hver dag
de offer som var foreskrevet for den dag. 5 Siden
ofret de det daglige brennoffer og de offer som hørte
til nymånedagene og alle Herrens hellige høitider,
og likeledes hver gang nogen kom med et frivillig
offer til Herren. 6 Fra den første dag i den syvende
måned begynte de å ofre brennoffere til Herren, før
ennu grunnvollen til Herrens tempel var lagt. 7 Så gav
de penger til stenhuggerne og tømmermennene og
mat og drikke og olje til sidonierne og tyrierne forat
de skulde føre sedertømmer fra Libanon sjøveien til
Joppe, efter den fullmakt som kongen i Persia Kyros
hadde gitt dem. 8 I det annet år efterat de var kommet
til Guds hus i Jerusalem i den annen måned, tok de
fatt på verket, Serubabel, Sealtiels sønn, og Josva,
Josadaks sønn, med deres andre brødre, prestene og
levittene, og alle de som fra fangenskapet var kommet
til Jerusalem. De satte levittene fra tyveårsalderen
og opover til å føre tilsyn med arbeidet på Herrens
hus. 9 Og Josva med sine sønner og brødre og
Kadmiel med sine sønner, Hodavjas efterkommere,
stod alle som én og hadde tilsyn med dem som utførte
arbeidet på Guds hus; og det samme gjorde Henadads
efterkommere med sine sønner og brødre, som også
hørte til levittene. 10 Og da bygningsmennene la
grunnvollen til Herrens tempel, blev prestene stilt op i
embedsskrud med trompeter, og de levitter som var
Asafs efterkommere, med cymbler, for å prise Herren,
således som Israels konge David hadde foreskrevet.
11 Og de sang Herrens lov og pris, fordi han er god,
og hans miskunnhet mot Israel varer evindelig; og alt
folket brøt ut i et stort fryderop og priste Herren fordi
grunnvollen var lagt til Herrens hus. 12 Men mange
av prestene og levittene og familiehodene - de gamle
som hadde sett det første hus, gråt høit da de så dette
hus bli grunnlagt, mens mange jublet høit av glede.
13 Folket kunde ikke skjelne lyden av gledesjubelen
fra lyden av folkets gråt; for folket jublet så høit at det
hørtes lang vei.

4 Da nu Judas og Benjamins motstandere hørte at
de bortførte bygget et tempel for Herren, Israels
Gud, 2 kom de til Serubabel og til familiehodene og
sa til dem: La oss få være med eder og bygge; for
vi søker eders Gud likesom I selv, og til ham har vi
ofret helt fra assyrerkongen Asarhaddons dager, han
som førte oss hit! 3 Da svarte Serubabel og Josva og
de andre familiehoder i Israel: Det lar sig ikke gjøre
at I er sammen med oss om å bygge et hus for vår
Gud; vi vil være alene om å bygge hus for Herren,
Israels Gud, således som kong Kyros, kongen i Persia,
har befalt oss. 4 Men de andre folk som bodde der
i landet, gjorde Judas folk motløst og skremte dem
fra å bygge. 5 De leide nogen folk til å gi råd som
var til skade for dem, og fikk således gjort deres
forehavende til intet så lenge perserkongen Kyros
levde, og siden helt til perserkongen Darius tiltrådte
regjeringen. 6 Under Ahasverus' regjering, i den første
tid av hans kongedømme, skrev de en klage mot dem
som bodde i Juda og Jerusalem. 7 Og i Artaxerxes'
dager skrev Bislam, Mitredat, Tabe'el og hans andre
embedsbrødre et brev til Artaxerxes, kongen i Persia;
det var skrevet med syrisk skrift og oversatt til syrisk.
8 Rådsherren Rehum og statsskriveren Simsai skrev
et brev mot Jerusalem til kong Artaxerxes; brevet
hadde følgende innhold - 9 de som skrev dengang
var: rådsherren Rehum og statsskriveren Simsai og
deres andre embedsbrødre, de fra Dina og Afarsatka,
Tarpela, Persia, Erek, Babel, Susan, Deha og Elam
10 og de andre folk som den store og navnkundige
Osnappar førte bort og lot bo i byen Samaria og ellers
i landet hinsides elven, og så videre. 11 Dette er en
avskrift av det brev som de sendte til ham - til kong
Artaxerxes: Dine tjenere mennene hinsides elven, og

så videre. 12 Det være kongen vitterlig at jødene
som drog bort fra det sted hvor du bor, er kommet
hit til oss, til Jerusalem, og nu holder på å bygge op
igjen den oprørske og onde by og fullføre murene og
utbedre grunnvollene. 13 Men nu være det kongen
vitterlig at dersom denne by blir bygget op igjen og
murene fullført, så vil de hverken gi skatt eller toll eller
veipenger, og det vil til sist bli til skade for kongene. 14
Efterdi vi nu eter palassets salt, og det ikke sømmer
sig for oss å se med ro på at det voldes kongen skade,
så sender vi nu bud og lar kongen få dette å vite, 15
forat du kan la granske i dine fedres krønike; da vil du i
krøniken finne og se at denne by har vært en oprørsk
by, som har voldt skade for konger og land, og at de
har gjort oprør der fra gammel tid; derfor er også denne
by blitt ødelagt. 16 Så lar vi nu kongen vite at dersom
denne by blir bygget op igjen og murene fullført, så
vil følgen derav bli at du ikke mere vil ha nogen del
igjen av landet hinsides elven. 17 Da sendte kongen
svar til rådsherren Rehum og statsskriveren Simsai
og deres andre embedsbrødre, som bodde i Samaria
og ellers i landet hinsides elven: Fred, og så videre.
18 Det brev I har sendt til oss, er nøiaktig blitt lest op
for mig, 19 og jeg har gitt befaling til å granske efter,
og vi har funnet at denne by fra gammel tid har satt
sig op imot kongene, og at frafall og oprør har funnet
sted der. 20 Mektige konger har rådet over Jerusalem,
og de har hersket over alt land hinsides elven, og
der blev gitt dem skatt, toll og veipenger. 21 Så gi nu
befaling til å hindre disse menn, så denne by ikke blir
bygget op igjen, før det kommer befaling fra mig, 22
og ta eder i vare for å gjøre eder skyldige i nogen
forseelse i denne sak, så skaden ikke skal bli verre
og kongene lide tap! 23 Så snart avskriften av dette
brev fra kong Artaxerxes var blitt oplest for Rehum og
statsskriveren Simsai og deres embedsbrødre, drog
de straks til jødene i Jerusalem og hindret dem med
vold og makt. 24 Da stanset arbeidet på Guds hus
i Jerusalem, og det blev intet gjort med det før i det
annet år av perserkongen Darius' regjering.

5 Profeten Haggai og Sakarias, Iddos sønn, som
også var profet, profeterte for jødene i Juda og
Jerusalem; i Israels Guds navn profeterte de for dem. 2
Da tok Serubabel, Sealtiels sønn, og Josva, Josadaks
sønn, til å bygge på Guds hus i Jerusalem, og Guds
profeter var med dem og støttet dem. 3 På den tid
kom Tatnai, som var stattholder hinsides elven, og
Setar-Bosnai og deres embedsbrødre til dem; og de
talte således til dem: Hvem har gitt eder befaling til
å bygge dette hus og fullføre denne mur? 4 Da sa
vi til dem hvad de menn hette som opførte denne
bygning. 5 Men Guds øie våket over jødenes eldste,
og de hindret dem ikke i å bygge så lenge til saken
var kommet inn for Darius, og de hadde fått brev fra
ham derom. 6 Dette er en avskrift av det brev som
Tatnai, stattholderen hinsides elven, og Setar-Bosnai
og hans embedsbrødre, afarsakittene, som bodde
hinsides elven, sendte til kong Darius; 7 for de sendte
en melding til ham, og i den stod det skrevet: Kong
Darius ønsker vi alt godt. 8 Det være kongen vitterlig
at vi har draget til landskapet Juda, til den store Guds
hus, og det blir nu bygget op av store stener, og det
legges bjelker i veggene, og arbeidet gjøres med iver
og har god fremgang under deres hender. 9 Så spurte
vi de eldste der og sa til dem: Hvem har gitt eder
befaling til å bygge dette hus og fullføre denne mur?
10 Vi spurte dem også hvad de hette, så vi kunde la dig
få vite det og skrive op for dig navnene på de menn
som er deres overhoder. 11 Dette var det svar de gav
oss: Vi er tjenere for himmelens og jordens Gud, og vi
bygger op igjen det hus som allerede for mange år
siden var bygget her; det var en stor konge i Israel
som bygget det og fullførte det. 12 Men fordi våre fedre
hadde vakt himmelens Guds vrede, gav han dem i
kaldeeren Nebukadnesars, kongen i Babels hånd, og
han ødela dette hus og førte folket bort til Babel. 13
Men i Kyros', kongen i Babels første år gav kong Kyros
befaling til å bygge op igjen dette Guds hus. 14 Kong
Kyros lot også de kar av gull og sølv som hadde tilhørt
Guds hus, men som Nebukadnesar hadde tatt ut av
templet i Jerusalem og ført til templet i Babel, ta ut av
templet i Babel, og de blev overgitt til en som hette
Sesbassar, som han hadde satt til stattholder. 15 Og
han sa til ham: Ta disse kar og dra avsted og sett dem
inn i templet i Jerusalem, og la Guds hus bli bygget op
igjen på sitt sted! 16 Så kom da denne Sesbassar og
la grunnvollene til Guds hus i Jerusalem, og fra den tid
og til nu har de bygget på det, men det er ennu ikke
fullført. 17 Dersom nu kongen så synes, så la det bli
gransket i kongens skattkammer der i Babel om det
er så at kong Kyros har gitt befaling til å bygge dette
Guds hus i Jerusalem, og kongen la oss så få vite
hvad som er hans vilje i denne sak!

6 Da gav kong Darius befaling til å granske efter i
arkivet, som var lagt ned i skattkammeret i Babel. 2
Og i borgen Ahmeta, som ligger i landskapet Media,
blev det funnet en skriftrull; og i den stod det skrevet
således til ihukommelse: 3 I kong Kyros' første år
gav kong Kyros denne befaling: Hvad Guds hus i
Jerusalem vedkommer, så skal huset bygges op igjen,
så det blir et sted hvor folk kan bære frem offer; dets
grunnvoller skal legges på ny; det skal være seksti alen
høit og seksti alen bredt, 4 med tre lag store stener og

ett lag nytt tømmer; omkostningene skal utredes av
kongens hus. 5 De kar av gull og sølv som hørte til
Guds hus, men som Nebukadnesar tok ut av templet
i Jerusalem og førte til Babel, skal også gis tilbake,
så de igjen kommer til sitt sted i templet i Jerusalem;
de skal settes i Guds hus. 6 Så skal nu du, Tatnai,
stattholder hinsides elven, og du, Setar-Bosnai, og
eders embedsbrødre, afarsakittene, som bor hinsides
elven, holde eder borte derfra! 7 La arbeidet på dette
Guds hus foregå uhindret! La jødenes stattholder og
deres eldste bygge dette Guds hus på dets sted! 8
Og jeg har gitt befaling om hvorledes I skal gå frem
mot disse jødenes eldste, så dette Guds hus kan bli
bygget: Av de inntekter som kongen har av skatten fra
landet hinsides elven, skal omkostningene nøiaktig
utredes til disse menn, så arbeidet ikke skal bli hindret.
9 Og hvad som trenges, både kalver og værer og lam
til brennoffer for himmelens Gud, hvete, salt, vin og
olje, det skal efter opgivende av prestene i Jerusalem
gis dem dag for dag uten avkortning, 10 så de kan
bære frem offer til en velbehagelig duft for himmelens
Gud og bede for kongens og hans barns liv. 11 Jeg har
også gitt befaling om at dersom nogen gjør mot dette
påbud, så skal en bjelke rives ut av hans hus, og på
den skal han henges op og nagles fast, og hans hus
skal gjøres til en møkkdynge, fordi han har båret sig
således at. 12 Måtte så den Gud som har latt sitt navn
bo der, slå ned alle konger og folk som strekker ut sin
hånd for å gjøre mot dette påbud og for å ødelegge
dette Guds hus i Jerusalem! Jeg, Darius, har gitt denne
befaling, den skal utføres nøiaktig. 13 Så gjorde da
Tatnai, stattholderen hinsides elven, og Setar-Bosnai
og deres embedsbrødre nøiaktig således som kong
Darius hadde foreskrevet. 14 Og jødenes eldste blev
ved å bygge og gjorde god fremgang, mens profeten
Haggai og Sakarias, Iddos sønn, støttet dem med sin
profetiske tale; de bygget og fullførte arbeidet efter
Israels Guds befaling og efter Kyros' og Darius' og
perserkongen Artaxerxes' befaling. 15 Så blev da dette
hus fullt ferdig til den tredje dag i måneden adar i det
sjette år av kong Darius' regjering. 16 Og Israels barn,
prestene og levittene og de andre som var kommet
hjem fra fangenskapet, holdt høitid og innvidde dette
Guds hus med glede. 17 De ofret ved innvielsen
av dette Guds hus hundre okser, to hundre værer,
fire hundre lam og til syndoffere for hele Israel tolv
gjetebukker efter tallet på Israels stammer. 18 Og de
innsatte prestene efter deres skifter og levittene efter
deres avdelinger til å utføre gudstjenesten i Jerusalem,
således som det var foreskrevet i Moseboken. 19
Så holdt de hjemkomne påske på den fjortende dag
i den første måned. 20 For prestene og levittene
hadde renset sig og var alle som én rene, og de
slaktet påskelammet for alle de hjemkomne og for
sine brødre prestene og for sig selv. 21 Så åt Israels
barn påskelammet, både de av de bortførte som var
kommet tilbake, og alle de som hadde skilt sig fra de i
landet boende hedningers urenhet og gitt sig i lag med
dem for å søke Herren, Israels Gud. 22 Og de holdt
de usyrede brøds høitid i syv dager med glede; for
Herren hadde gledet dem og vendt assyrerkongens
hjerte til dem, så han støttet dem i arbeidet på Guds
hus - Israels Guds hus.

7 Nogen tid efter, under perserkongen Artaxerxes'
regjering, drog Esras, sønn av Seraja, sønn av
Asarja, sønn av Hilkias, 2 sønn av Sallum, sønn av
Sadok, sønn av Akitub, 3 sønn av Amarja, sønn av
Asarja, sønn av Merajot, 4 sønn av Serahja, sønn
av Ussi, sønn av Bukki, 5 sønn av Abisua, sønn av
Pinehas, sønn av Eleasar, sønn av ypperstepresten
Aron - 6 denne Esras drog op fra Babel. Han var en
skriftlærd mann, vel kjent med Mose lov, den som
Herren, Israels Gud, hadde gitt. Kongen gav ham alt
det han bad om; for Herren hans Gud holdt sin hånd
over ham. 7 Nogen av Israels barn og av prestene,
levittene, sangerne, dørvokterne og tempeltjenerne
drog med ham op til Jerusalem i kong Artaxerxes'
syvende år. 8 Han kom til Jerusalem i den femte
måned; det var i kongens syvende år. 9 For på den
første dag i den første måned begynte han å ordne
alt til ferden fra Babel, og på den første dag i den
femte måned kom han til Jerusalem; for hans Gud
holdt sin gode hånd over ham. 10 For Esras hadde
satt sin hu til å granske Herrens lov og gjøre efter den
og til å lære folk lov og rett i Israel. 11 Dette er en
avskrift av det brev som kong Artaxerxes gav presten
Esras, den skriftlærde, som var kyndig i de bud og
lover som Herren hadde gitt Israel: 12 Artaxerxes,
kongenes konge, til presten Esras, han som er full-
lært i himmelens Guds lov, og så videre. 13 Jeg har
gitt befaling om at alle de av Israels folk og av dets
prester og levitter i mitt rike som har lyst til å dra til
Jerusalem, kan dra med dig, 14 siden du er sendt av
kongen og hans syv rådgivere til å se efter hvorledes
det er med Juda og Jerusalem, efter din Guds lov,
som du har i hende, 15 og til å føre dit det sølv og
gull som kongen og hans rådgivere frivillig har gitt
Israels Gud, han som har sin bolig i Jerusalem, 16
og likeledes alt det sølv og gull som du kan få i hele
Babels landskap, og de frivillige gaver som folket og
prestene vil gi til sin Guds hus i Jerusalem. 17 Derfor
skal du for disse penger samvittighetsfullt kjøpe okser,
værer og lam med tilhørende matoffere og drikkoffere;

og du skal ofre dem på alteret i eders Guds hus i
Jerusalem. 18 Og hvad du og dine brødre finner det
riktig å gjøre med resten av sølvet og gullet, det kan I
gjøre efter eders Guds vilje. 19 Men de kar som du
har fått til tjenesten i din Guds hus, dem skal du gi
fra dig for Jerusalems Guds åsyn. 20 Hvad du ellers
må utrede til din Guds hus av nødvendige utgifter, det
skal du utrede av kongens skattkammer. 21 Og jeg,
kong Artaxerxes, har gitt befaling til alle skattmestere
hinsides elven at alt hvad presten Esras, han som er
kyndig i himmelens Guds lov, krever av eder, det skal
nøiaktig ydes, 22 inntil hundre talenter sølv, hundre
kor hvete, hundre bat vin og hundre bat olje, og salt
uten foreskrevet mål. 23 Alt hvad himmelens Gud
befaler, det skal nøiaktig utføres for himmelens Guds
hus, så det ikke skal komme vrede over kongens og
hans sønners rike. 24 Og eder lar vi vite at ingen skal
ha makt til å pålegge nogen av prestene, levittene,
sangerne, dørvokterne, tempeltjenerne eller nogen
annen som har en tjeneste ved dette Guds hus, skatt,
toll eller veipenger. 25 Og du, Esras, skal efter den
visdom du har fått av din Gud, innsette dommere og
lovkyndige til å dømme alt folket hinsides elven, alle
dem som kjenner din Guds lover; og om nogen ikke
kjenner dem, så skal I lære ham å kjenne dem. 26 Og
om nogen ikke gjør efter din Guds lov og efter kongens
lov, så skal der samvittighetsfullt holdes dom over
ham, enten det nu fører til døden eller til landflyktighet
eller til bøter eller til bånd og fengsel. 27 Lovet være
Herren, våre fedres Gud, som gav kongen slikt i sinne,
så Herrens hus i Jerusalem kunde bli prydet, 28 og
som lot mig finne nåde hos kongen og hans rådgivere
og hos alle kongens mektige høvdinger! Jeg kjente
mig sterk, fordi Herren min Gud holdt sin hånd over
mig, og jeg fikk samlet nogen av Israels overhoder til å
dra op sammen med mig.

8 Dette er de familiehoder som under kong Artaxerxes'
regjering drog op med mig fra Babel, og som her
skal opregnes efter sine ætter: 2 Av Pinehas' barn
Gersom; av Itamars barn Daniel; av Davids barn
Hattus; 3 av Sekanjas barn - av Paros' barn - Sakarja,
og med ham innførtes i ættetavlen hundre og femti
menn; 4 av Pahat-Moabs barn Eljoenai, Serahjas
sønn, og med ham to hundre menn; 5 av Sekanjas
barn Jahasiels sønn, og med ham tre hundre menn;
6 av Adins barn Ebed, Jonatans sønn, og med ham
femti menn; 7 av Elams barn Jesaja, Ataljas sønn,
og med ham sytti menn; 8 av Sefatjas barn Sebadja,
Mikaels sønn, og med ham åtti menn; 9 av Joabs
barn Obadja, Jehiels sønn, og med ham to hundre
og atten menn; 10 av Selomits barn Josifjas sønn,
og med ham hundre og seksti menn; 11 av Bebais
barn Sakarja, Bebais sønn, og med ham åtte og tyve
menn; 12 av Asgads barn Johanan, Hakkatans sønn,
og med ham hundre og ti menn; 13 av Adonikams
barn nogen som kom senere - de hette Elifelet, Je'uel
og Semaja, og med dem seksti menn; 14 av Bigvais
barn Utai og Sabbub, og med dem sytti menn. 15 Jeg
samlet dem ved den elv som løper ut i Ahava; der lå vi
i leir tre dager. Men da jeg gav nøiere akt på folket og
på prestene, fant jeg ingen av Levis barn der. 16 Da
sendte jeg bud efter overhodene Elieser, Ariel, Semaja
og Elnatan og Jarib og Elnatan og Natan og Sakarja
og Mesullam og lærerne Jojarib og Elnatan. 17 Dem
sendte jeg ut til Iddo, overhodet i Kasifja, og jeg la
dem ord i munnen som de skulde overtale Iddo og
hans bror med, tempeltjenerne i Kasifja, til å sende
oss tjenere for vår Guds hus. 18 Og da Gud holdt
sin gode hånd over oss, sendte de oss en forstandig
mann som hette Serebja, en efterkommer av Mahli,
som var sønn av Israels sønn Levi, og hans sønner og
hans brødre, atten i tallet, 19 og Hasabja og med ham
Jesaja av Meraris barn, hans brødre og deres sønner,
tyve i tallet, 20 og av de tempeltjenere som David og
høvdingene hadde gitt levittene til tjenere, to hundre
og tyve menn, som alle var nevnt ved navn. 21 Så
lot jeg der, ved Ahavaelven, utrope en faste, forat vi
skulde ydmyke oss for vår Guds åsyn og bede ham
om en lykkelig reise for oss og våre barn og all vår
eiendom. 22 For jeg undså mig for å be kongen om
krigsmakt og hestfolk til å hjelpe oss mot fiender på
veien, siden vi hadde sagt til kongen: Vår Gud holder
sin hånd over alle dem som søker ham, og lar det gå
dem vel, men hans makt og hans vrede er over alle
dem som forlater ham. 23 Så fastet vi og bad vår Gud
om hjelp, og han bønnhørte oss. 24 Siden skilte jeg ut
tolv av de øverste prester og Serebja og Hasabja og
med dem ti av deres brødre; 25 dem tilveide jeg sølvet
og gullet og karene, den gave til vår Guds hus som
kongen og hans rådgivere og høvdinger og alle de
israelitter som bodde der, hadde gitt. 26 Jeg tilveide
dem seks hundre og femti talenter sølv og sølvkar til
en verdi av hundre talenter og dertil hundre talenter
gull 27 og tyve gullbeger til en verdi av tusen dariker
og to kar av fint skinnende kobber, kostelige som gull.
28 Og jeg sa til dem: I er helliget til Herren, og karene
er helliget til ham, og sølvet og gullet er en frivillig gave
til Herren, eders fedres Gud. 29 Våk nu over det og
ta vare på det til I kan veie det ut i Jerusalem for de
øverste prester og levitter og for Israels familiehoder,
i kammerne i Herrens hus. 30 Så tok prestene og
levittene imot sølvet og gullet og karene for å føre
det til Jerusalem, til vår Guds hus. 31 Vi brøt op fra
Ahava-elven på den tolvte dag i den første måned

for å dra til Jerusalem, og vår Gud holdt sin hånd
over oss og fridde oss underveis fra fiender og folk
som lå i bakhold mot oss. 32 Da vi kom til Jerusalem,
hvilte vi der tre dager. 33 Men på den fjerde dag blev
sølvet og gullet og karene veid i vår Guds hus og
overgitt til presten Meremot, Urias sønn; og sammen
med ham var Eleasar, sønn av Pinehas, til stede og
tok imot og likeså levittene Josabad, sønn av Josva,
og Noadja, sønn av Binnui. 34 Det blev alt overgitt
efter tall og vekt; og hele vekten blev på samme tid
optegnet. 35 De bortførte som var kommet tilbake
fra fangenskapet, ofret brennoffere til Israels Gud; de
ofret tolv okser for hele Israel, seks og nitti værer, syv
og sytti lam og tolv syndoffer-bukker - alt sammen
til brennoffer for Herren. 36 Så overgav de kongens
befalinger til kongens stattholdere og landshøvdinger
hinsides elven, og de drog omsorg både for folket og
for Guds hus.

9 Da alt dette var fullført, kom høvdingene til mig og
sa: Hverken Israels folk eller prestene og levittene
har skilt sig fra folkene rundt om i landene, som de burde
ha gjort på grunn av de vederstyggelige skikker som
har rådet blandt dem - blandt kana'anittene, hetittene,
ferisittene, jebusittene, ammonittene, moabittene,
egypterne og amorittene. 2 For de har tatt hustruer
for sig og sine sønner blandt deres døtre, så den
hellige ætt har blandet sig med folkene i landene, og
høvdingene og forstanderne har vært de første til å
gjøre sig skyldige i denne utroskap. 3 Da jeg hørte
dette, sønderrev jeg min kjortel og min kappe og rev
hår av hodet og skjegget og satt i stum sorg. 4 Da
samlet de sig hos mig alle de som på grunn av Israels
Guds ord var forferdet over de hjemkomnes utroskap,
mens jeg satt der i stum sorg like til aftenofferet skulde
frembæres. 5 Men ved tiden for aftenofferet reiste
jeg mig fra mitt sørgesete i min sønderrevne kjortel
og min sønderrevne kappe, og jeg kastet mig på kne
og rakte ut mine hender til Herren min Gud 6 og sa:
Min Gud! Jeg skammer mig og blues for å løfte mitt
ansikt op mot dig, min Gud! For våre misgjerninger
er vokset oss over hodet, og vår skyld er blitt så stor
at den når til himmelen. 7 Fra våre fedres dager har
vi vært i stor skyld like til denne dag, og for våre
misgjerninger har vi med våre konger og prester vært
overgitt i fremmede kongers hånd, under sverdet, i
fangenskap, til plyndring og vanære, som det viser sig
på denne dag. 8 Men nu er for et lite øieblikk nåde
blitt oss til del fra Herren vår Gud, så han har levnet
og frelst en rest av oss og gitt oss et fotfeste på sitt
hellige sted, forat vår Gud kunde la våre øine lyse og
gi oss litt ny livskraft i vår trældom. 9 For træler er
vi; men vår Gud har ikke forlatt oss i vår trældom,
han har latt oss finne nåde hos Persias konger, så de
gav oss ny livskraft til å bygge op vår Guds hus og
gjenreise dets ruiner og gav oss et hegnet bosted i
Juda og i Jerusalem. 10 Men, vår Gud, hvad skal vi
si efter alt dette? For vi har forlatt dine bud, 11 dem
som du gav ved dine tjenere profetene da du sa: Det
land I drar inn i for å ta det i eie, er et land som er
blitt urent ved de fremmede folks urenhet og ved de
vederstyggeligheter som de i sin urenhet har fylt det
med fra ende til annen; 12 derfor skal I ikke gi eders
døtre til deres sønner eller ta deres døtre til hustruer
for eders sønner, og I skal aldri søke deres velferd og
lykke, så I kan bli sterke og få ete av landets gode ting
og la eders barn få det til eie for all tid. 13 Skulde vi vel
nu efter alt det som er kommet over oss på grunn av
våre onde gjerninger og vår store skyld, og siden du,
vår Gud, har spart oss og straffet oss langt under vår
misgjerning og latt en rest av oss som denne her bli
frelst - 14 skulde vi da nu atter bryte dine bud og inngå
svogerskap med folk som gjør sig skyldige i sådanne
vederstyggeligheter? Vilde du ikke da vredes på oss,
så det blev ute med oss, og det ikke var nogen som
blev frelst eller slapp unda? 15 Herre, Israels Gud! Du
er rettferdig; for vi er bare en levning, en rest som er
blitt frelst, som det kan sees på denne dag; se, vi er nu
her for ditt åsyn i vår syndeskyld; for efter det som nu
har hendt, kan ingen bli stående for dig.

10 Mens nu Esras lå gråtende på jorden foran Guds
hus og bad og bekjente, samlet det sig om ham
en meget stor skare av Israels folk, både menn og
kvinner og barn; for folket gråt sårt. 2 Da tok Sekanja,
Jehiels sønn, av Olams barn, til orde og sa til Esras: Vi
har båret oss troløst at mot vår Gud og tatt fremmede
kvinner av de andre folk her i landet til hustruer; men
ennu er det håp for Israel i denne sak. 3 Så la oss nu
gjøre en pakt med vår Gud om å skille oss med alle
disse kvinner og deres barn, således som Herren vil
det og de menn som har ærefrykt for vår Guds bud,
og la oss gå frem efter loven! 4 Stå op! For det er
du som må sørge for dette, og vi skal hjelpe dig; vær
frimodig og sett det i verk! 5 Da stod Esras op og lot
de øverste prester og levitter og hele Israels høvdinger
sverge at de vilde gjøre som sagt var; og de svor på
det. 6 Så gikk Esras bort fra plassen foran Guds hus
og inn i Johanans, Eljasibs sønns kammer. Og da han
var kommet dit, kunde han hverken ete eller drikke,
så dypt sørget han over de hjemkomnes utroskap. 7
Derefter lot de utrope i Juda og Jerusalem til alle de
hjemkomne at de skulde samles i Jerusalem, 8 og om
det var nogen som ikke kom innen tre dager, således
som høvdingene og de eldste hadde fastsatt, skulde
alt hans gods bannlyses, og han selv utelukkes fra de

hjemkomnes menighet. **9** Så samledes alle Judas og
Benjamins menn i Jerusalem innen de tre dager; det
var den tyvende dag i den niende måned. Alt folket satt
på plassen ved Guds hus og skalv både for sakens
skyld og for regnbygene. **10** Da stod presten Esras
op og sa til dem: I har båret eder troløst at og tatt
fremmede kvinner til hustruer, og dermed har I øket
Israels skyld. **11** Så bekjenn det nu for Herren, eders
fedres Gud, og gjør hans vilje! Skill eder fra de andre
folk her i landet og fra de fremmede kvinner! **12** Da
svarte hele folket og sa med høi røst: Ja, som du har
sagt, så er vi skyldige å gjøre. **13** Men folket er tallrikt,
og det er nu regntid, så vi ikke er i stand til å stå her
ute, og dette er et arbeid som ikke kan utføres på en
dag eller to; for det er mange av oss som har syndet i
denne sak. **14** La derfor våre høvdinger stå frem for
hele folket, og la alle dem i våre byer som har tatt
fremmede kvinner til hustruer, møte til fastsatte tider
sammen med de eldste og dommerne i hver by, til vi
får vendt vår Guds brennende vrede bort fra oss, og
denne sak er avgjort. **15** Bare Jonatan, Asaels sønn, og
Jahseja, Tikvas sønn, satte sig imot dette, og Mesullam
og levitten Sabbetai støttet dem. **16** De hjemkomne
gjorde da som sagt var, og valgte presten Esras og
nogen menn som var overhoder for sine familier, og
som alle var nevnt ved navn, og de trådte sammen på
den første dag i den tiende måned for å granske saken,
17 og de blev ferdig med alle de menn som hadde tatt
fremmede kvinner til hustruer, til den første dag i den
første måned. **18** Blandt prestenes sønner fant de
nogen som hadde tatt fremmede kvinner til hustruer;
det var: av Josvas, Josadaks sønns sønner og hans
brødre: Ma'aseja og Elieser og Jarib og Gedalja; **19** de
gav sin hånd på at de vilde skille sig fra sine hustruer
og ofre en vær av hjorden som skyldoffer for den skyld
de hadde pådradd sig. **20** Av Immers barn var det
Hanani og Sebadja; **21** av Harims barn Ma'aseja og
Elia og Semaja og Jehiel og Ussia; **22** av Pashurs
barn Eljoenai, Ma'aseja, Ismael, Netanel, Josabad og
Elasa. **23** Av levittene var det Josabad og Sime'i og
Kelaja, det er Kelita, Petaja, Juda og Elieser; **24** av
sangerne Eljasib; av dørvokterne Sallum og Telem
og Uri. **25** Av Israel ellers var det: av Paros' barn
Ramja og Jissija og Malkija og Mijamin og Eleasar
og Malkija og Benaja; **26** av Elams barn Mattanja,
Sakarja og Jehiel og Abdi og Jeremot og Elia; **27** av
Sattus barn Eljoenai, Eljasib, Mattanja og Jeremot
og Sabad og Asisa; **28** av Bebais barn Johanan,
Hananja, Sabbai, Atlai; **29** av Banis barn Mesullam,
Malluk og Adaja, Jasub og Seal og Jeremot; **30** av
Pahat-Moabs barn Adna og Kelal, Benaja, Ma'aseja,
Mattanja, Besalel og Binnui og Manasse; **31** fremdeles
Harims barn: Elieser, Jissija, Malkija, Semaja, Simeon,
32 Benjamin, Malluk, Semarja; **33** av Hasums barn
Mattenai, Mattatta, Sabad, Elifelet, Jeremai, Manasse,
Sime'i; **34** av Banis barn Ma'adai, Amram og Uel, **35**
Benaja, Bedeja, Keluhi, **36** Vanja, Meremot, Eljasib, **37**
Mattanja, Mattenai, Ja'asu **38** og Bani og Binnui, Sime'i
39 og Selemja og Natan og Adaja, **40** Maknadbai,
Sasai, Sarai, **41** Asarel og Selemja, Semarja, **42**
Sallum, Amarja, Josef; **43** av Nebos barn Je'iel, Mattitja,
Sabad, Sebina, Jaddu og Joel og Benaja. **44** Alle disse
hadde tatt fremmede kvinner til hustruer, og blandt
dem var det nogen som hadde fått barn.

Nehemias

1 Nehemias', Hakaljas sønns historie. I måneden
kislev, i det tyvende år, da jeg var i borgen Susan, **2**
kom Hanani, en av mine brødre, og nogen andre menn
fra Juda. Jeg spurte dem da om jødene - den rest som
var blitt frelst fra fangenskapet - og om Jerusalem. **3**
De svarte mig: De som er blitt igjen fra fangenskapet
og nu bor der i landskapet, er i stor ulykke og vanære;
Jerusalems mur er nedrevet og portene opbrent. **4**
Da jeg hørte denne tidende, satte jeg mig ned og
gråt og sørget dag efter dag, og jeg fastet og bad
for himmelens Guds åsyn. **5** Og jeg sa: Akk, Herre,
himmelens Gud, du store og forferdelige Gud, som
holder din pakt og bevarer din miskunnhet mot dem
som elsker dig og holder dine bud! **6** La ditt øre være
åpent og dine øine oplatt, så du hører på din tjeners
bønn, den som jeg nu beder for ditt åsyn, både dag og
natt, for dine tjenere Israels barn, idet jeg bekjenner
Israels barns synder, som vi har gjort mot dig! Både
jeg og min fars hus har syndet; **7** vi har båret oss ille
at mot dig og ikke holdt de bud og lover og forskrifter
som du gav din tjener Moses. **8** Kom i hu det ord som
du talte til din tjener Moses da du sa: Bærer I eder
troløst at, så vil jeg sprede eder blandt folkene; **9** men
vender I om til mig og holder mine bud og gjør efter
dem, da vil jeg, om enn de bortdrevne blandt eder er
ved himmelens ende, samle dem derfra og føre dem til
det sted jeg har utvalgt til å la mitt navn bo der. **10** De
er dog dine tjenere og ditt folk, som du har utfridd med
din store kraft og din sterke hånd. **11** Akk, Herre! La
ditt øre merke på din tjeners og dine tjeneres bønn, de
som gjerne vil frykte ditt navn, og la det idag lykkes for
din tjener, og la ham finne barmhjertighet hos denne
mann! - Jeg var dengang munnskjenk hos kongen.

2 I måneden nisan i kong Artaxerxes' tyvende år traff
det sig engang så at det var satt vin frem for ham;
jeg tok da vinen og rakte kongen den, og han hadde
alltid hatt godhet for mig. **2** Da sa kongen til mig:
Hvorfor ser du så bedrøvet ut? Du er jo ikke syk; det
kan ikke være annet enn hjertesorg. Da blev jeg meget
redd. **3** Og jeg sa til kongen: Kongen leve evindelig!
Skulde jeg ikke se bedrøvet ut når byen hvor mine
fedres graver er, ligger øde, og dens porter er fortært
av ild? **4** Da sa kongen til mig: Hvad er det da du
ønsker? Da bad jeg til himmelens Gud, **5** og så sa
jeg til kongen: Om kongen så synes, og dersom du
har godhet for din tjener, så ber jeg at du vil la mig
reise til Juda, til den by hvor mine fedres graver er, så
jeg kan bygge den op igjen. **6** Da spurte kongen mig,
mens dronningen satt ved hans side: Hvor lenge vil din
reise vare, og når kommer du igjen? Kongen syntes
godt om dette og gav mig lov til å reise, efterat jeg
hadde nevnt en bestemt tid for ham. **7** Så sa jeg til
kongen: Om kongen så synes, så la mig få brev med
til stattholderne hinsides elven at de skal la mig dra
igjennem hos sig, til jeg kommer til Juda, **8** likeså et
brev til Asaf, han som har opsyn over kongens skoger,
at han skal gi mig tømmer til å tømre op portene til
den borg som hører til templet, og portene til bymuren
og tømmer til det hus som jeg skal bo i. Og kongen
gav mig det, fordi min Gud holdt sin gode hånd over
mig. **9** Da jeg kom til stattholderne hinsides elven,
gav jeg dem kongens brev; kongen hadde også sendt
krigshøvedsmenn og hestfolk med mig. **10** Men da
horonitten Sanballat og den ammonittiske tjener Tobias
hørte det, syntes de meget ille om at det var kommet
en som vilde arbeide for Israels barns vel. **11** Da jeg så
kom til Jerusalem og hadde vært der i tre dager, **12** brøt
jeg op om natten med nogen få menn; men jeg hadde
ikke nevnt for noget menneske hvad min Gud hadde
gitt mig i sinne å gjøre for Jerusalem; og jeg hadde ikke
andre dyr med mig enn det jeg red på. **13** Jeg drog om
natten ut gjennem Dalporten og bortimot Dragekilden
og kom til Møkkporten. Jeg så på Jerusalems murer
som var nedrevet, og på portene som var fortært av ild.
14 Så tok jeg over til Kildeporten og til Kongedammen;
men der var det ikke rum for dyret som jeg red på, til å
komme frem. **15** Så drog jeg op i dalen om natten og
så på muren og gikk atter inn gjennem Dalporten og
vendte så tilbake igjen. **16** Forstanderne visste ikke
hvor jeg hadde vært, og hvad jeg tok mig fore; for jeg
hadde ennu ikke nevnt noget om det for jødene eller
prestene eller de fornemme eller forstanderne eller de
andre, som skulde utføre arbeidet. **17** Men nu sa jeg til
dem: I ser selv den ulykke vi er i, at Jerusalem ligger
øde og dets porter er opbrent; kom og la oss bygge
op igjen Jerusalems mur, så vi ikke mere skal være
til spott! **18** Og jeg fortalte dem hvorledes min Gud
hadde holdt sin gode hånd over mig, og likeså hvad
kongen hadde sagt til mig. Da sa de: Vi vil gjøre oss
rede og bygge. Og de tok kraftig fatt på det gode verk.
19 Men da horonitten Sanballat og den ammonittiske
tjener Tobias og araberen Gesem hørte det, spottet de
oss og foraktet oss og sa: Hvad er det I gjør der? Vil I
sette eder op imot kongen? **20** Da svarte jeg dem så:
Himmelens Gud, han vil la det lykkes for oss, og vi
hans tjenere vil gjøre oss rede og bygge; men I har
hverken del eller rett eller eftermæle i Jerusalem.

3 Ypperstepresten Eljasib og hans brødre og prestene
gjorde sig rede og bygget Fåreporten; de helliget
den og satte inn dørene; så bygget de videre til Mea-
tårnet, som de helliget, og videre frem til Hananel-

tårnet. 2 Ved siden av dem bygget mennene fra Jeriko
og ved siden av dem Sakkur, Imris sønn. 3 Fiskeporten
blev bygget av Sena'as barn; de tømret den op og
satte inn dører, låser og slåer. 4 Ved siden av dem
arbeidet Meremot, sønn av Uria, Hakkos' sønn, ved
siden av ham Mesullam, sønn av Berekja, Mesesabels
sønn, og ved siden av ham Sadok, Ba'anas sønn. 5
Ved siden av ham arbeidet folkene fra Tekoa; men
de fornemme blandt dem bøide ikke sin nakke under
arbeidet for sin Herre. 6 Den gamle port blev satt i stand
av Jojada, Paseahs sønn, og Mesullam, Besodjas
sønn; de tømret den op og satte inn dører og låser
og slåer. 7 Ved siden av dem arbeidet gibeonitten
Melatja og meronotitten Jadon med mennene fra
Gibeon og Mispa, som hørte under stattholderens
domstol hinsides elven. 8 Ved siden av dem arbeidet
Ussiel, Harhajas sønn, en gullsmed, og ved siden av
ham Hananja, en av salvelagerne. Det næste stykke
av Jerusalems mur lot de være like til den brede
mur. 9 Ved siden av dem arbeidet Refaja, Hurs sønn,
høvdingen over den ene halvdel av Jerusalems distrikt.
10 Ved siden av ham arbeidet Jedaja, Harumafs sønn,
midt imot sitt eget hus, og ved siden av ham Hattus,
Hasabnejas sønn. 11 Et annet stykke blev satt i stand
av Malkia, Harims sønn, og Hassub, Pahat-Moabs
sønn, og dessuten Ovnstårnet. 12 Ved siden av ham
arbeidet Sallum, sønn av Hallohes, høvdingen over
den andre halvdel av Jerusalems distrikt, og sammen
med ham hans døtre. 13 Dalporten blev satt i stand av
Hanun og innbyggerne i Sanoah; de bygget den og
satte inn dører, låser og slåer; de bygget også tusen
alen av muren, til Møkkporten. 14 Og Møkkporten
blev satt i stand av Malkia, Rekabs sønn, høvdingen
over Bet-Hakkerems distrikt; han bygget den op og
satte inn dører og låser og slåer. 15 Kildeporten blev
satt i stand av Sallun, Kol-Hoses sønn, høvdingen
over Mispas distrikt; han bygget den, la tak på den og
satte inn dører, låser og slåer; likeledes bygget han
muren ved Selah-dammen ved kongens have helt frem
til de trapper som går ned fra Davids stad. 16 Efter
ham arbeidet Nehemias, Asbuks sønn, høvdingen
over den ene halvdel av Betsurs distrikt, til midt imot
Davids graver og til den gravde dam og til heltenes
hus. 17 Efter ham arbeidet levittene under Rehum,
Banis sønn; ved siden av ham arbeidet Hasabja,
høvdingen over den ene halvdel av Ke'ilas distrikt,
for sitt distrikt. 18 Efter ham arbeidet deres brødre
under Bavvai, Henadads sønn, høvdingen over den
andre halvdel av Ke'ilas distrikt. 19 Ved siden av ham
arbeidet Eser, Josvas sønn, høvdingen over Mispa, på
et annet stykke, fra plassen midt imot opgangen til
våbenhuset i Vinkelen. 20 Efter ham arbeidet Baruk,
Sabbais sønn, med stor iver på et annet stykke, fra
Vinkelen og til døren på yppersteprestenen Eljasibs hus.
21 Efter ham arbeidet Meremot, sønn av Uria, Hakkos'
sønn, på et annet stykke, fra døren på Eljasibs hus
og til enden av hans hus. 22 Efter ham arbeidet
prestene, mennene fra Jordan-sletten. 23 Efter dem
arbeidet Benjamin og Hasub midt imot sitt eget hus;
efter dem arbeidet Asarja, sønn av Ma'aseja, Ananjas
sønn, ved siden av sitt hus. 24 Efter ham arbeidet
Binnui, Henadads sønn, på et annet stykke, fra Asarjas
hus til Vinkelen og til det sted hvor muren bøier av.
25 Palal, Usais sønn, arbeidet fra stedet midt imot
Vinkelen og det tårn som springer frem fra kongens
øvre hus ved fengselsgården; efter ham arbeidet
Pedaja, Paros' sønn. 26 - Tempeltjenerne bodde på
Ofel, til plassen midt imot Vannporten mot øst og
det fremspringende tårn -. 27 Efter ham arbeidet
folkene fra Tekoa på et annet stykke, fra plassen midt
imot det store fremspringende tårn og til Ofel-muren.
28 Ovenfor Hesteporten arbeidet prestene, hver av
dem midt imot sitt eget hus. 29 Efter dem arbeidet
Sadok, Immers sønn, midt imot sitt eget hus, og efter
ham Semaja, Sekanjas sønn, som hadde vaktholdet
ved den østre port. 30 Efter ham arbeidet Hananja,
Selemjas sønn, og Hanun, Salafs sjette sønn, på
et annet stykke, og efter dem Mesullam, Berekjas
sønn, midt imot sitt kammer. 31 Efter ham arbeidet
Malkia, en av gullsmedene, frem til tempeltjenernes
og kremmernes hus, midt imot Mønstringsporten og
frem til Hjørnesalen. 32 Og mellem Hjørnesalen og
Fåreporten arbeidet gullsmedene og kremmerne.

4 Da nu Sanballat hørte at vi bygget på muren,
optendtes hans vrede; han blev yderlig forbitret og
spottet jødene 2 og sa i nærvær av sine brødre og
krigsfolket i Samaria: Hvad er det disse visne jøder
gjør? Skal de ha lov til slikt? Skal de få ofre? Skal tro
de vil få fullført verket idag? Skal tro de vil blåse liv i
stenene fra grushaugene enda de alt er forbrent? 3 Og
ammonitten Tobias, som stod ved siden av ham, sa: La
dem bygge så meget de vil - bare en rev hopper op på
deres stenmur, så river den den ned. 4 Hør, vår Gud,
hvorledes vi er blitt foraktet! La deres spott falle tilbake
på deres eget hode, og la dem bli til rov i fangenskaps
land! 5 Dekk ikke over deres misgjerning, og la ikke
deres synd bli utslettet for ditt åsyn! For de har krenket
dig for bygningsmennenes ører. 6 Så bygget vi da på
muren, og hele muren blev satt i stand til sin halve
høide, og folket hadde godt mot på arbeidet. 7 Men
da Sanballat og Tobias og araberne og ammonittene
og asdodittene hørte at vi holdt på med å utbedre
Jerusalems murer, og at revnene tok til å fylles, blev
de meget vrede. 8 Og de sammensvor sig alle om

å komme og stride mot Jerusalem og hindre folket i
dets arbeid. 9 Men vi bad til vår Gud, og vi stilte ut
vaktposter mot dem dag og natt av frykt for dem. 10
Da sa jødene: Bærernes kraft svikter, og grushaugene
er for store; vi makter ikke lenger å bygge på muren.
11 Og våre motstandere sa: De må ikke få vite eller
merke noget før vi står midt iblandt dem og hugger
dem ned og således gjør ende på arbeidet. 12 Da nu
de jøder som bodde i nærheten av dem, kom fra alle
kanter og vel ti ganger sa til oss: I må vende tilbake
til oss, 13 da stilte jeg folket op på de laveste steder
bak muren, på de åpne plasser; jeg stilte dem op
efter deres ætter med sine sverd og spyd og buer. 14
Og da jeg så dem opstilt, gikk jeg frem og sa til de
fornemme og forstanderne og til hele folket: Vær ikke
redd dem, tenk på Herren, den store og forferdelige,
og strid for eders brødre, eders sønner og døtre, eders
hustruer og eders hjem! 15 Da våre fiender hørte at
vi hadde fått vite det, og at Gud hadde gjort deres
råd til intet, vendte vi alle sammen tilbake til muren,
hver til sitt arbeid. 16 Fra den dag arbeidet bare den
ene halvdel av mine unge menn på verket, mens den
andre halvdel av dem stod der med sine spyd, skjold,
buer og brynjer, og høvdingene stod bakenfor hele
Judas folk. 17 De som bygget på muren, og bærerne
med sine byrder, de arbeidet med sin ene hånd på
verket, og med den andre holdt de sitt våben; 18
hver av bygningsmennene hadde sitt sverd spent om
sine lender mens de bygget; og basunblåseren stod
ved siden av mig. 19 Og jeg sa til de fornemme og
forstanderne og til hele folket: Arbeidet er stort og
vidløftig, og vi er spredt på muren langt fra hverandre.
20 På det sted hvor I hører basunen lyder, der skal I
samle eder hos oss. Vår Gud vil stride for oss. 21 Så
arbeidet vi da på verket mens halvdelen stod der med
sine spyd, fra morgenrøden rant op til stjernene kom
frem. 22 På samme tid sa jeg også til folket: Hver mann
med sin tjener skal bli natten over inne i Jerusalem,
så vi kan ha dem til vakt om natten og til arbeid om
dagen. 23 Og hverken jeg eller mine brødre eller mine
tjenere eller vaktmennene, som fulgte mig, kom av
klærne; hver mann hadde sitt våben hos sig og vann.

5 Men det reiste sig et stort skrik fra folket og deres
hustruer mot deres jødiske brødre. 2 Nogen sa: Vi
med våre sønner og døtre er mange; la oss få korn, så
vi kan ete og berge livet! 3 Andre sa: Våre marker og
vingårder og hus må vi sette i pant; la oss få korn til å
stille vår hunger! 4 Atter andre sa: Vi har lånt penger
på våre marker og vingårder for å betale skatten til
kongen; 5 og dog er vi av samme kjød og blod som
våre brødre, og våre barn som deres barn; men vi må
la våre sønner og døtre bli træler, ja, nogen av våre
døtre er alt blitt trælkvinner, og det står ikke i vår makt
å hindre det; for våre marker og vingårder hører andre
til. 6 Da jeg hørte deres klagerop og disse deres ord,
blev jeg meget vred. 7 Jeg overveide saken med mig
selv, og så irettesatte jeg de fornemme og forstanderne
og sa til dem: I krever rente av eders brødre! Så
sammenkalte jeg et stort folkemøte mot dem. 8 Og
jeg sa til dem: Vi har, så vidt vi kunde, løskjøpt våre
jødiske brødre som var solgt til hedningene, og så vil I
selge eders brødre, og de må selge sig til oss! Da tidde
de og fant ikke et ord til svar. 9 Så sa jeg: Det er ikke
rett det I gjør; burde I ikke vandre i frykt for vår Gud, så
ikke hedningene, våre fiender, skal få grunn til å håne
oss? 10 Også jeg og mine brødre og mine folk har lånt
dem penger og korn; la oss eftergi denne gjeld! 11
Gi nu I dem på denne dag deres marker, vingårder,
oljehaver og hus tilbake og eftergi dem rentene av
pengene og kornet og mosten og oljen som I har lånt
dem! 12 Da sa de: Vi vil gi det tilbake og ikke kreve
noget av dem; vi vil gjøre som du sier. Og efterat jeg
hadde tilkalt prestene, lot jeg dem sverge på at de
vilde gjøre som de hadde sagt. 13 Jeg rystet også ut
brystfolden på min kjortel og sa: Således skal Gud
ryste hver mann som ikke holder dette sitt ord, ut av
hans hus og gods - så utrystet og tom skal han bli! Og
hele forsamlingen sa: Amen! Og de priste Herren, og
folket gjorde efter det som var sagt. 14 Fra den dag
jeg blev utnevnt til stattholder i Juda land, fra kong
Artaxerxes' tyvende år til hans to og trettiende år, i
hele tolv år, har hverken jeg eller mine brødre nytt
noget av den kost som stattholderen kunde kreve. 15
De forrige stattholdere, de som var før mig, falt folket
til byrde og tok brød og vin av dem foruten firti sekel
sølv, og endog deres tjenere trykket folket; men jeg
gjorde ikke så, for jeg fryktet Gud. 16 Jeg var også
selv med i arbeidet på denne mur, og noget jordstykke
har vi ikke kjøpt; og alle mine folk har vært samlet til
arbeidet der. 17 Og jødene og forstanderne, hundre og
femti mann, åt ved mitt bord, foruten dem som kom til
oss fra hedningefolkene rundt omkring. 18 Og det som
blev tillaget for hver dag, var en okse og seks utvalgte
stykker småfe foruten fugler, og alt dette kostet jeg
selv; og en gang hver tiende dag var det overflod av
all slags vin; og allikevel krevde jeg ikke den kost som
stattholderen hadde rett til; for arbeidet lå tungt på
dette folk. 19 Kom mig i hu, min Gud, og regn mig til
gode alt det jeg har gjort for dette folk!

6 Da det nu kom Sanballat og Tobias og araberen
Gesem og våre andre fiender for øre at jeg hadde
bygget op muren, og at det ikke mere fantes nogen
revne i den, enda jeg til den tid ikke hadde satt inn
dører i portene, 2 da sendte Sanballat og Gesem bud

til mig og lot si: Kom, la oss møtes i en av landsbyene
i Ono-dalen! Men de tenkte å gjøre mig ondt. 3 Jeg
sendte bud tilbake til dem og svarte: Jeg holder på
med et stort arbeid og kan ikke komme ned; skulde
kanskje arbeidet hvile fordi jeg lot det ligge og drog
ned til eder? 4 Fire ganger sendte de det samme bud
til mig, og jeg gav dem samme svar. 5 Femte gang
sendte Sanballat sin tjener til mig med det samme bud,
og han hadde et åpent brev med sig. 6 I det stod det:
Der går det ord blandt folkene, og Gasmu sier også at
du og jødene tenker på å gjøre oprør; derfor er det
du bygger op muren, og efter det samme rykte skal
du være deres konge; 7 du har også satt profeter til
å utrope om dig i Jerusalem at du er konge i Juda.
Nu vil dette rykte komme kongen for øre; så kom nu
og la oss rådslå sammen! 8 Men jeg sendte bud til
ham og lot svare: Noget sådant som det du taler om,
har ikke gått for sig; det er noget du selv har funnet
på. 9 For de søkte alle sammen å skremme oss, idet
de tenkte at vi da skulde bli trette og holde op med
arbeidet, så det ikke blev utført. Men styrk nu du mine
hender! 10 Da jeg engang kom inn til Semaja, sønn av
Delaja, Mehetabels sønn, i hans hus, hvor han holdt
sig innelukket, sa han: La oss gå sammen inn i Guds
hus, i det indre av templet og la oss stenge templets
dører! For de kommer og vil drepe dig, ja, de kommer
og vil drepe dig inatt. 11 Men jeg svarte: Skulde en
mann som jeg flykte? Og hvorledes skulde en mann
som jeg kunne gå inn i templet og enda bli i live? Jeg
går ikke inn der. 12 For jeg forstod grant at det ikke var
Gud som hadde sendt ham, men at han uttalte denne
spådom over mig fordi Tobias og Sanballat hadde leid
ham til det. 13 Han var leid forat jeg skulde bli redd og
gjøre som han sa og forsynde mig, og de således få
satt ut et ondt rykte om mig, så de kunde håne mig.
14 Kom Tobias og likeså Sanballat i hu, min Gud, for
disse hans gjerninger og dessuten profetinnen Noadja
og de andre profeter som søkte å skremme mig! 15
Muren blev ferdig på to og femti dager - den fem og
tyvende dag i måneden elul. 16 Da alle våre fiender
hørte dette, og alle folkene rundt om oss så det, da
sank de meget i sine egne øine, og de forstod at det
var med vår Guds hjelp dette verk var utført. 17 I de
dager sendte også de fornemste i Juda mange brev til
Tobias, og fra Tobias kom det brev til dem igjen. 18 For
mange i Juda var forbundet med ham ved ed; for han
var svigersønn til Sekanja, Arahs sønn, og hans sønn
Johanan hadde ektet en datter av Mesullam, Berekjas
sønn. 19 De pleide også å tale til mig om hans gode
egenskaper og å bære mine ord frem til ham. Tobias
sendte også brev for å skremme mig.

7 Da nu muren var bygget, satte jeg inn dørene,
og dørvokterne og sangerne og levittene blev satt
til sin gjerning. 2 Og jeg satte min bror Hanani til
befalingsmann over Jerusalem og sammen med ham
Hananja, borgens høvedsmann; for han var en pålitelig
mann og gudfryktig fremfor de fleste. 3 Og jeg sa
til dem: Jerusalems porter skal ikke åpnes før solen
brenner hett, og mens de ennu står der, skal dørene
lukkes og tillåses, og det skal settes ut vakter av
Jerusalems innbyggere, hver på sin post og hver
utenfor sitt hus. 4 Byen var vid og stor, men folket
i den var fåtallig, og ingen nye hus var bygget. 5
Da gav min Gud mig i sinne å samle de fornemste
og forstanderne og folket for å innføres i ættelister,
og jeg fant boken med ættelistene over dem som
først hadde draget hjem, og der fant jeg skrevet:
6 Dette er de menn fra landskapet Juda som drog
hjem fra fangenskapet i det fremmede land - de som
kongen i Babel Nebukadnesar hadde bortført, og
som nu er vendt tilbake til Jerusalem og Juda, hver
til sin by, 7 de som fulgte med Serubabel, Josva,
Nehemias, Asarja, Ra'amja, Nahamani, Mordekai,
Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehum, Ba'ana. Dette er
tallet på mennene av Israels folk: 8 Paros' barn, to
tusen ett hundre og to og sytti; 9 Sefatjas barn, tre
hundre og to og sytti; 10 Arahs barn, seks hundre
og to og femti; 11 Pahat-Moabs barn av Josvas og
Joabs efterkommere, to tusen åtte hundre og atten; 12
Elams barn, tusen to hundre og fire og femti; 13 Sattus
barn, åtte hundre og fem og firti; 14 Sakkais barn,
syv hundre og seksti; 15 Binnuis barn, seks hundre
og åtte og firti; 16 Bebais barn, seks hundre og åtte
og tyve; 17 Asgads barn, to tusen tre hundre og to
og tyve; 18 Adonikams barn, seks hundre og syv og
seksti; 19 Bigvais barn, to tusen og syv og seksti; 20
Adins barn, seks hundre og fem og femti; 21 Aters
barn av Esekias' ætt, åtte og nitti; 22 Hasums barn, tre
hundre og åtte og tyve; 23 Besais barn, tre hundre og
fire og tyve; 24 Harifs barn, hundre og tolv; 25 Gibeons
barn, fem og nitti; 26 mennene fra Betlehem og Netofa,
hundre og åtte og åtti; 27 mennene fra Anatot, hundre
og åtte og tyve; 28 mennene fra Bet-Asmavet, to og
firti; 29 mennene fra Kirjat-Jearim, Kefira og Be'erot,
syv hundre og tre og firti; 30 mennene fra Rama og
Geba, seks hundre og en og tyve; 31 mennene fra
Mikmas, hundre og to og tyve; 32 mennene fra Betel
og Ai, hundre og tre og tyve; 33 mennene fra det annet
Nebo, to og femti; 34 den annen Elams barn, tusen to
hundre og fire og femti; 35 Harims barn, tre hundre
og tyve; 36 Jerikos barn, tre hundre og fem og firti;
37 Lods, Hadids og Onos barn, syv hundre og en og
tyve; 38 Sena'as barn, tre tusen ni hundre og tretti. 39

Av prestene: Jedajas barn av Josvas hus, ni hundre
og tre og sytti; 40 Immers barn, tusen og to og femti;
41 Pashurs barn, tusen to hundre og syv og firti; 42
Harims barn, tusen og sytten. 43 Av levittene: Josvas
barn av Kadmiels ætt, av Hodevas barn, fire og sytti.
44 Av sangerne: Asafs barn, hundre og åtte og firti. 45
Av dørvokterne: Sallums barn, Aters barn, Talmons
barn, Akkubs barn, Hatitas barn, Sobais barn, hundre
og åtte og tretti. 46 Av tempeltjenerne: Sihas barn,
Hasufas barn, Tabbaots barn, 47 Keros' barn, Sias
barn, Padons barn, 48 Lebanas barn, Hagabas barn,
Salmais barn, 49 Hanans barn, Giddels barn, Gahars
barn, 50 Reajas barn, Resins barn, Nekodas barn, 51
Gassams barn, Ussas barn, Paseahs barn, 52 Besais
barn, Me'unims barn, Nefussims barn, 53 Bakbuks
barn, Hakufas barn, Harhurs barn, 54 Baslits barn,
Mehidas barn, Harsas barn, 55 Barkos' barn, Siseras
barn, Tamahs barn, 56 Nesiahs barn, Hatifas barn.
57 Av Salomos tjeneres barn: Sotais barn, Soferets
barn, Peridas barn, 58 Ja'alas barn, Darkons barn,
Giddels barn, 59 Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-
Hasseba'ims barn, Amons barn. 60 Alle tempeltjenerne
og Salomos tjeneres barn var tilsammen tre hundre og
to og nitti. 61 Og dette er de som drog hjem fra Tel-
Melah, Tel-Harsa, Kerub, Addon og Immer, men ikke
kunde opgi sin familie og sin ætt, om de var av Israel:
62 Delajas barn, Tobias' barn, Nekodas barn, seks
hundre og to og firti, 63 og av prestene: Hobajas barn,
Hakkos' barn, Barsillais barn, han som hadde tatt en av
gileaditten Barsillais døtre til hustru og var blitt opkalt
efter dem. 64 Disse lette efter sine ættelister, men de
fantes ikke; de blev da utelukket fra prestedømmet
som uverdige dertil, 65 og stattholderen sa til dem at
de ikke skulde ete av det høihellige før det fremstod en
prest med urim og tummim. 66 Hele menigheten var i
alt to og firti tusen tre hundre og seksti 67 foruten deres
tjenere og tjenestepiker, som var syv tusen tre hundre
og syv og tretti. De hadde også med sig to hundre og
fem og firti sangere og sangerinner. 68 De hadde syv
hundre og seks og tretti hester, to hundre og fem og
firti mulesler, 69 fire hundre og fem og tretti kameler og
seks tusen syv hundre og tyve asener. 70 Nogen av
familiehodene gav gaver til arbeidet. Stattholderen gav
til kassen tusen dariker i gull, dessuten femti skåler og
fem hundre og tretti prestekjortler. 71 Og nogen av
familiehodene gav til arbeidskassen tyve tusen dariker
i gull og to tusen og to hundre miner i sølv. 72 Og
det som resten av folket gav, var tyve tusen dariker
i gull og to tusen miner i sølv og dessuten syv og
seksti prestekjortler. 73 Både prestene og levittene og
dørvokterne og sangerne og nogen av det menige folk
og tempeltjenerne og hele Israel ellers bosatte sig i
sine byer. Da den syvende måned kom, bodde Israels
barn i sine byer.

8 Og alt folket samlet sig som en mann på plassen
foran Vannporten; og de bad Esras, den skriftlærde,
om å hente boken med Mose lov, som Herren hadde
gitt Israel. 2 Og presten Esras bar loven frem for
menigheten, både for menn og kvinner og alle som
kunde forstå hvad de hørte; det var den første dag i
den syvende måned. 3 Og han leste op av den midt for
plassen foran Vannporten fra tidlig morgen til midt på
dagen - for mennene og kvinnene og dem som kunde
forstå; og alt folket lyttet til lovbokens ord. 4 Esras,
den skriftlærde, stod på en forhøining av tre, som var
blitt reist til dette, og ved siden av ham stod Mattitja,
Sema, Anaja, Uria, Hilkia og Ma'aseja til høire for ham,
og til venstre for ham Pedaja, Misael, Malkia, Hasum,
Hasbaddana, Sakarja og Mesullam. 5 Og Esras åpnet
boken for alt folkets øine; for han stod høiere enn alt
folket; og da han åpnet den, reiste alt folket sig. 6 Esras
lovet Herren, den store Gud, og alt folket svarte med
opløftede hender: Amen, amen, og de bøide sig og
kastet sig ned for Herren med ansiktet til jorden. 7 Og
Josva, Bani, Serebja, Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodia,
Ma'aseja, Kelita, Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja og
de andre levitter utla loven for folket, mens folket blev
stående på sin plass. 8 De leste op av boken - av
Guds lov - de tolket og utla den for folket, så de skjønte
det som blev lest. 9 Og stattholderen Nehemias og
presten Esras, den skriftlærde, og levittene som lærte
folket, sa til alt folket: Denne dag er helliget Herren
eders Gud, sørg ikke og gråt ikke! For alt folket gråt
da de hørte lovens ord. 10 Så sa han til dem: Gå nu
og et fete retter og drikk søte drikker og send gaver
derav til dem for hvem intet er tillaget, for dagen er
helliget vår Herre, og sørg ikke, for glede i Herren er
eders styrke! 11 Også levittene søkte å få alt folket til å
holde sig rolig og sa: Vær stille, for dagen er hellig;
sørg ikke! 12 Da gikk alt folket bort og åt og drakk
og sendte gaver omkring og holdt en stor gledesfest;
for de hadde forstått det som var blitt talt til dem. 13
Dagen efter samlet alt folkets familiehoder, prestene
og levittene sig hos Esras, den skriftlærde, for å få
nærmere rede på lovens ord. 14 De fant da skrevet i
loven - den lov som Herren hadde gitt ved Moses -
at Israels barn skulde bo i løvhytter på festen i den
syvende måned, 15 og at de skulde kunngjøre og
la utrope i alle sine byer og i Jerusalem: Gå ut på
fjellene og hent løv av oljetrær og av ville oljetrær og
av myrter og av palmer og av andre løvrike trær og
gjør løvhytter, som foreskrevet er. 16 Da gikk folket ut
og hentet løv, og de gjorde sig løvhytter, hver på sitt
tak og på sine tun og likeledes i forgårdene til Guds

hus og på plassen ved Vannporten og på plassen ved
Efra'im-porten. 17 Og hele menigheten, de som var
kommet tilbake fra fangenskapet, gjorde løvhytter og
bodde i dem; for fra Josvas, Nuns sønns dager like til
denne dag hadde Israels barn ikke gjort dette. Og der
var en overmåte stor glede. 18 Dag efter dag leste de
op av Guds lovbok, fra den første dag til den siste;
de holdt høitid i syv dager og på den åttende dag en
festlig sammenkomst, som påbudt var.

9 På den fire og tyvende dag i samme måned samlet
Israels barn sig og holdt faste, klædd i sekk og med
jord strødd på sine hoder. 2 Og Israels ætt skilte sig
fra alle fremmede og stod så frem og bekjente sine
synder og sine fedres misgjerninger. 3 Så blev de
stående på sin plass mens det blev lest op for dem av
Herrens, deres Guds lovbok en fjerdedel av dagen,
og en annen fjerdedel av dagen avla de bekjennelse
og tilbad Herren sin Gud. 4 Josva og Bani, Kadmiel,
Sebanja, Bunni, Serebja, Bani og Kenani trådte op
på levittenes forhøining, og de ropte med høi røst til
Herren sin Gud. 5 Og levittene Josva og Kadmiel, Bani,
Hasabneja, Serebja, Hodia, Sebanja og Petahja sa:
Stå op og lov Herren eders Gud fra evighet til evighet!
Ja, lovet være ditt herlige navn, som er ophøiet over
all lov og pris! 6 Du alene er Herren, du har gjort
himlene, himlenes himler og all deres hær, jorden og
alt som er på den, havene og alt som er i dem, og
du holder det alt sammen i live, og himmelens hær
tilbeder dig. 7 Det var du, Herre Gud, som utvalgte
Abram og førte ham ut fra kaldeernes Ur og gav ham
navnet Abraham. 8 Og du fant hans hjerte trofast mot
dig, og du gjorde den pakt med ham at du vilde gi
hans ætt kana'anittenes, hetittenes, amorittenes og
ferisittenes og jebusittenes og girgasittenes land; og
du holdt ditt ord, for du er rettferdig. 9 Du så våre
fedres nød i Egypten, og du hørte deres rop ved det
Røde Hav, 10 og du gjorde tegn og undergjerninger
med Farao og alle hans tjenere og alt folket i hans
land; for du visste at de hadde faret overmodig frem
mot dem, og du vant dig et stort navn, som det kan
sees på denne dag. 11 Du kløvde havet for dem, og
de gikk midt igjennem havet på det tørre; du kastet
deres forfølgere i dypet, så de sank som sten i de
veldige vann. 12 Du ledet dem i en skystøtte om
dagen og i en ildstøtte om natten for å lyse for dem
på den vei de skulde gå. 13 Du steg ned på Sinai
berg og talte med dem fra himmelen; du gav dem rette
befalinger og trygge lover, gode forskrifter og bud. 14
Du kunngjorde dem din hellige sabbat; du gav dem bud
og forskrifter og lover gjennem din tjener Moses. 15
Du gav dem brød fra himmelen når de hungret, og lot
vann komme frem av klippen for dem når de tørstet, og
du bød dem å dra inn og ta det land i eie som du med
opløftet hånd hadde svoret at du vilde gi dem. 16 Men
de, våre fedre, var overmodige og hårdnakkede og
hørte ikke på dine bud. 17 De vilde ikke høre og kom
ikke i hu de undergjerninger du hadde gjort for dem,
men var hårdnakkede og valgte sig en høvding og
vilde i sin gjenstridighet vende tilbake til sin trældom;
men du er en Gud som tilgir, nådig og barmhjertig,
langmodig og rik på miskunnhet, og du forlot dem ikke.
18 Ja, de støpte sig endog en kalv og sa: Dette er din
Gud, som førte dig op fra Egypten. Og de gjorde sig
skyldige i store bespottelser. 19 Men du - i din store
barmhjertighet forlot du dem ikke i ørkenen; skystøtten
vek ikke fra dem om dagen, men ledet dem på veien,
ei heller vek ildstøtten fra dem om natten, men lyste
for dem på den vei de skulde gå. 20 Du gav dem din
gode Ånd til å lære dem; du nektet ikke deres munn
din manna, og du gav dem vann når de tørstet. 21 I
firti år forsørget du dem i ørkenen, de manglet intet;
deres klær blev ikke utslitt, og deres føtter blev ikke
hovne. 22 Du gav dem riker og folk, som du skiftet ut
til dem på alle kanter; de tok i eie det land som tilhørte
Sihon, kongen i Hesbon, og det land som tilhørte Og,
kongen i Basan. 23 Du gjorde deres barn tallrike som
himmelens stjerner og førte dem inn i det land som
du hadde lovt deres fedre at de skulde komme inn i
og ta i eie. 24 Så kom da deres barn og tok landet i
eie, og du ydmyket landets innbyggere, kana'anittene,
for dem og gav dem i deres hånd, både kongene og
folkene der i landet, så de kunde gjøre med dem som
de vilde. 25 De inntok faste byer og vant sig fruktbar
jord og tok huser til eie som var fulle av alle gode
ting, og uthugne brønner, vingårder og oljetrær og
frukttrær i mengde; og de åt og blev mette og fete og
gjorde sig til gode ved din store godhet. 26 Men de
blev gjenstridige og satte sig op imot dig og kastet din
lov bak sin rygg; de drepte dine profeter, som vidnet
for dem og vilde føre dem tilbake til dig; og de gjorde
sig skyldige i store bespottelser. 27 Da gav du dem i
deres fienders hånd, og de plaget dem; men når de i
sin nød ropte til dig, hørte du det fra himmelen, og i din
store barmhjertighet gav du dem frelsere, som utfridde
dem av deres fienders hånd. 28 Men når de så kom til
ro, gjorde de atter det som var ondt i dine øine, og du
overlot dem i deres fienders hånd, så de hersket over
dem; men når de så atter ropte til dig, hørte du det fra
himmelen og utfridde dem i din barmhjertighet gang på
gang. 29 Du vidnet for dem og vilde omvende dem
til din lov; men de var overmodige og hørte ikke på
dine bud, de syndet mot dine lover, de som mennesket
lever ved når han gjør efter dem; i sin gjenstridighet

satte de skulderen imot; de var hårdnakkede og vilde
ikke høre. 30 I mange år bar du over med dem og
vidnet for dem ved din Ånd gjennem dine profeter;
men de vendte ikke øret til, og du gav dem i fremmede
folks hånd. 31 Men i din store barmhjertighet gjorde
du ikke aldeles ende på dem og forlot dem ikke; for
du er en nådig og barmhjertig Gud. 32 Og nu, vår
Gud, du store, veldige og forferdelige Gud, du som
holder din pakt og bevarer din miskunnhet, la det ikke
tykkes dig ringe alt det onde som har rammet oss, våre
konger, våre høvdinger, våre prester, våre profeter,
våre fedre og alt ditt folk, fra assyrerkongenes dager
til den dag idag! 33 Du er rettferdig i alt det som er
kommet over oss; for du har vist trofasthet, men vi har
vært ugudelige. 34 Våre konger, våre høvdinger, våre
prester og våre fedre har ikke gjort efter din lov; de har
ikke hørt på dine bud og på de vidnesbyrd du lot bli
dem til del. 35 Og enda de levde i sitt eget rike, og du
hadde gitt dem så meget godt og overlatt dem dette
vide og fruktbare land, tjente de dig ikke og vendte ikke
om fra sine onde gjerninger. 36 Se, vi er idag træler - vi
er træler i det land du gav våre fedre, forat de skulde
ete dets frukt og dets gode ting, 37 og sin rike grøde
bærer det for de konger som du satte over oss for
våre synders skyld, og de råder over våre legemer og
vårt fe efter eget tykke. Vi er i stor nød. 38 På grunn
av alt dette gjorde vi en fast pakt og skrev den op;
skrivelsen blev forsynt med segl og underskrevet av
våre høvdinger, våre levitter og våre prester.

10 De som skrev under på denne med segl forsynte
skrivelse, var: stattholderen Nehemias, Hakaljas
sønn, og Sedekias, 2 Seraja, Asarja, Jirmeja, 3
Pashur, Amarja, Malkia, 4 Hattus, Sebanja, Malluk, 5
Harim, Meremot, Obadja, 6 Daniel, Ginneton, Baruk, 7
Mesullam, Abia, Mijamin, 8 Ma'asja, Bilgai og Semaja;
dette var prestene; 9 og levittene var: Josva, Asanjas
sønn, Binnui av Henadads barn og Kadmiel, 10 og
deres brødre: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan,
11 Mika, Rehob, Hasabja, 12 Sakkur, Serebja, Sebanja,
13 Hodia, Bani og Beninu. 14 Og folkets høvdinger
var: Paros, Pahat-Moab, Elam, Sattu, Bani, 15 Bunni,
Asgad, Bebai, 16 Adonja, Bigvai, Adin, 17 Ater, Hiskia,
Assur, 18 Hodia, Hasum, Besai, 19 Harif, Anatot,
Nobai, 20 Magpias, Mesullam, Hesir, 21 Mesesabel,
Sadok, Jaddua, 22 Pelatja, Hanan, Anaja, 23 Hosea,
Hananja, Hasub, 24 Hallohes, Pilha, Sobek, 25 Rehum,
Hasabna, Ma'aseja, 26 Akia, Hanan, Anan, 27 Malluk,
Harim og Ba'ana. 28 Resten av folket, prestene,
levittene, dørvokterne, sangerne, tempeltjenerne og
alle de som hadde skilt sig fra de fremmede folk for å
leve efter Guds lov, med hustruer, sønner og døtre,
så mange som hadde kunnskap og forstand - 29 alle
disse holdt sig til de fornemme blandt sine brødre og
svor en dyr ed på at de vilde vandre efter Guds lov,
som var gitt ved Guds tjener Moses, og at de vilde
holde og gjøre efter alle Herrens, vår Herres bud og
lover og forskrifter, 30 at vi ikke skulde gi våre døtre til
de fremmede folk, ei heller ta deres døtre til hustruer
for våre sønner, 31 at vi, når de fremmede folk kom
med sine varer og alle slags korn for å selge det på
sabbaten, ikke skulde kjøpe det av dem på sabbaten
eller nogen annen helligdag, og at vi i det syvende
år skulde la landet hvile og eftergi alle krav. 32 Og vi
påtok oss den forpliktelse at vi skulde avgi tredjedelen
av en sekel årlig til tjenesten i vår Guds hus, 33 til
skuebrødene og det daglige matoffer og det daglige
brennoffer og til offerne på sabbatene, nymånedagene
og høitidene og til takkofferne og til syndofferne som
tjente til soning for Israel, og til alt arbeidet i vår Guds
hus. 34 Og vi, prestene, levittene og folket, kastet lodd
om avgivelsen av ved til templet, hvorledes vi år for
år til fastsatte tider skulde føre den til vår Guds hus
efter våre familier for å brenne den på Herrens, vår
Guds alter, som foreskrevet er i loven. 35 Vi vedtok
også år for år å føre førstegrøden av vår jord og de
første modne frukter av alle trær til Herrens hus 36
og de førstefødte av våre sønner og av vår buskap,
som foreskrevet er i loven, og å føre det førstefødte av
vårt storfe og vårt småfe til vår Guds hus, til prestene
som gjør tjeneste i vår Guds hus; 37 og det første av
vårt mel og våre hellige gaver og alle slags trefrukt,
most og olje skulde vi føre til prestene, til kammerne i
vår Guds hus, og tienden av vår jord til levittene, og
levittene skulde selv innkreve tiende i alle de byer hvor
vi driver akerbruk. 38 Og en prest, en av Arons sønner,
skulde være med levittene når de innkrevde tiende,
og selv skulde levittene føre tienden av sin tiende op
til vår Guds hus, til kammerne i forrådshuset. 39 For
både Israels barn og Levis barn skulde føre den hellige
avgift av kornet, mosten og oljen til kammerne, hvor
helligdommens kar er, og hvor de prester som gjør
tjeneste, og dørvokterne og sangerne holder til. - Vi
skulde ikke svikte vår Guds hus.

11 Folkets høvdinger bodde i Jerusalem. Resten
av folket kastet lodd således at hver tiende mann
skulde bo i Jerusalem, den hellige stad, men de ni
tiendedeler i de andre byer. 2 Og folket velsignet
alle de menn som frivillig bosatte sig i Jerusalem.
3 Dette er de familie-overhoder i landskapet som
bodde i Jerusalem, og de som bodde i Judas byer,
hver på sin eiendom, i sine byer, både av legfolket
i Israel og av prestene, levittene, tempeltjenerne og
efterkommerne av Salomos tjenere. 4 I Jerusalem

bodde nogen av Judas barn og av Benjamins barn. Av
Judas barn: Ataja, sønn av Ussia, sønn av Sakarja,
sønn av Amarja, sønn av Sefatja, sønn av Mahalalel,
av Peres' barn, 5 og Ma'aseja, sønn av Baruk, sønn
av Kol-Hose, sønn av Hasaja, sønn av Adaja, sønn av
Jojarib, sønn av Sakarja, sønn av Hassiloni. 6 Peres'
barn som bodde i Jerusalem, var i alt fire hundre og
åtte og seksti krigsdyktige menn. 7 Av Benjamins
barn var det: Sallu, sønn av Mesullam, sønn av Joed,
sønn av Pedaja, sønn av Kolaja, sønn av Ma'aseja,
sønn av Itiel, sønn av Jesaja, 8 og efter ham Gabbai-
Sallai, i alt ni hundre og åtte og tyve. 9 Joel, Sikris
sønn, var tilsynsmann over dem, og Juda, Hassenuas
sønn, var den næst øverste i byen. 10 Av prestene var
det: Jedaja, sønn av Jojarib, Jakin, 11 Seraja, sønn
av Hilkia, sønn av Mesullam, sønn av Sadok, sønn
av Merajot, sønn av Akitub, forstanderen for Guds
hus, 12 og deres brødre, som gjorde tjeneste i huset,
i alt åtte hundre og to og tyve, og Adaja, sønn av
Jeroham, sønn av Pelalja, sønn av Amsi, sønn av
Sakarja, sønn av Pashur, sønn av Malkia, 13 og hans
brødre, overhoder for sine familier, i alt to hundre og to
og firti, og Amassai, sønn av Asarel, sønn av Ahsai,
sønn av Mesillemot, sønn av Immer, 14 og deres
brødre, hundre og åtte og tyve dyktige menn. Sabdiel,
sønn av Haggedolim, var tilsynsmann over dem. 15
Av levittene var det: Semaja, sønn av Hassub, sønn
av Asrikam, sønn av Hasabja, sønn av Bunni, 16 og
Sabbetai og Josabad, som forestod de ytre arbeider
ved Guds hus og begge hørte til levittenes overhoder,
17 og Mattanja, sønn av Mika, sønn av Sabdi, sønn
av Asaf, lederen av sangen, som istemte lovsangen
ved bønnen, og Bakbukja, den av hans brødre som
var næst efter ham, og Abda, sønn av Sammua,
sønn av Galal, sønn av Jeditun. 18 Levittene i den
hellige stad var i alt to hundre og fire og åtti. 19 Av
dørvokterne var det: Akkub, Talmon og deres brødre,
som holdt vakt ved portene, i alt hundre og to og sytti.
20 Resten av Israel og av prestene og levittene bodde i
alle de andre byer i Juda, hver på sin arvelodd. 21
Og tempeltjenerne bodde på Ofel, og Siha og Gispa
var deres formenn. 22 Tilsynsmann over levittene i
Jerusalem ved tjenesten i Guds hus var Ussi, sønn
av Bani, sønn av Hasabja, sønn av Mattanja, sønn
av Mika, av Asafs barn, sangerne. 23 For det var
utstedt en befaling av kongen om dem, og likeledes
var det fastsatt for sangerne hvad de hver dag hadde å
gjøre. 24 Petaja, Mesesabels sønn, av Serahs, Judas
sønns barn, gikk kongen til hånde i alle saker som
vedkom folket. 25 Også i landsbyene med tilhørende
jorder bodde nogen av Judas barn: i Kirjat-Arba med
tilhørende småbyer, i Dibon med tilhørende småbyer,
i Jekabse'el og dets landsbyer, 26 i Jesua, Molada,
Bet-Pelet, 27 i Hasar-Sual, Be'erseba med tilhørende
småbyer, 28 i Siklag, Mekona med tilhørende småbyer,
29 i En-Rimmon, Sora, Jarmut, 30 Sanoah, Adullam og
deres landsbyer, Lakis med tilhørende jorder og Aseka
med tilhørende småbyer. De hadde sine bosteder fra
Be'erseba til Hinnoms dal. 31 Benjamins barn hadde
sine bosteder fra Geba av: i Mikmas, Aja, Betel med
tilhørende småbyer, 32 i Anatot, Nob, Ananja, 33
Hasor, Rama, Gitta'im, 34 Hadid, Sebo'im, Neballat, 35
Lod, Ono og Tømmermannsdalen. 36 Av levittene kom
nogen avdelinger fra Juda til å høre til Benjamin.

12 Dette er de prester og levitter som drog hjem
med Serubabel, Sealtiels sønn, og Josva: Seraja,
Jirmeja, Esras, 2 Amarja, Malluk, Hattus, 3 Sekanja,
Rehum, Meremot, 4 Iddo, Ginnetoi, Abia, 5 Mijamin,
Ma'adja, Bilga, 6 Semaja, Jojarib, Jedaja, 7 Sallu,
Amok, Hilkia og Jedaja. Disse var overhodene for
prestene og for sine brødre på Josvas tid. 8 Og levittene
var: Josva, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda og Mattanja,
som sammen med sine brødre forestod lovsangen, 9
mens deres brødre Bakbukja og Unno stod midt imot
dem for å vareta sin tjeneste. 10 Josva fikk sønnen
Jojakim, Jojakim fikk Eljasib, Eljasib fikk Jojada, 11
Jojada fikk Jonatan, og Jonatan fikk Jaddua. 12 På
Jojakims tid var disse prestenes familie-overhoder: for
Serajas familie Meraja, for Jirmejas Hananja, 13 for
Esras' Mesullam, for Amarjas Johanan, 14 for Melukis
Jonatan, for Sebanjas Josef, 15 for Harims Adna, for
Merajots Helkai, 16 for Iddos Sakarias, for Ginnetons
Mesullam, 17 for Abias Sikri, for Minjamins, for Moadjas
Piltai, 18 for Bilgas Sammua, for Semajas Jonatan, 19
for Jojaribs Mattenai, for Jedajas Ussi, 20 for Sallais
Kallai, for Amoks Eber, 21 for Hilkias Hasabja og for
Jedajas Netanel. 22 I Eljasibs, Jojadas, Johanans og
Jadduas tid blev levittenes familieoverhoder optegnet,
likeså prestene under perseren Darius' regjering. 23
Familie-overhodene for Levis barn blev optegnet i
krønikeboken, og det like til Johanans, Eljasibs sønns
tid. 24 Levittenes overhoder var: Hasabja, Serebia og
Josva, Kadmiels sønn, og deres brødre stod midt imot
dem for å love og prise Gud, således som den Guds
mann David hadde befalt, flokk ved flokk. 25 Mattanja,
Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon og Akkub holdt
som dørvoktere vakt over forrådskammerne ved
portene. 26 Disse levde i Jojakims, Josvas sønns,
Josadaks sønns tid, og i stattholderen Nehemias' og i
presten Esras', den skriftlærdes, tid. 27 Til innvielsen
av Jerusalems mur hentet de levittene fra alle deres
bosteder og førte dem til Jerusalem for å holde
innvielse og gledesfest både med lovprisning og med
sang, med cymbler, harper og citarer. 28 Og sangernes

barn kom sammen både fra landet rundt om Jerusalem
og fra netofatittenes landsbyer 29 og fra Bet-Haggilgal
og fra Gebas og Asmavets jorder; for sangerne hadde
bygget sig landsbyer rundt omkring Jerusalem. 30 Og
prestene og levittene renset sig, og de renset folket og
portene og muren. 31 Da lot jeg Judas høvdinger stige
op på muren, og jeg opstilte to store lovsangskor og
festtog; det ene gikk til høire ovenpå muren frem til
Møkkporten; 32 og efter dem gikk Hosaja og halvdelen
av Judas høvdinger, 33 Asarja, Esras og Mesullam, 34
Juda, Benjamin, Semaja og Jirmeja 35 og likeså nogen
av prestenes barn, som bar trompeter; det var Sakarja,
sønn av Jonatan, sønn av Semaja, sønn av Mattanja,
sønn av Mikaja, sønn av Sakkur, sønn av Asaf, 36 og
hans brødre Semaja og Asarel, Milalai, Gilalai, Ma'ai,
Netanel, Juda og Hanani med den Guds mann Davids
sanginstrumenter; og Esras, den skriftlærde, gikk foran
dem. 37 De gikk over Kildeporten og rett frem, opover
trappene til Davids stad, der hvor en stiger op på
muren ovenfor Davids hus, helt frem til Vannporten i
øst. 38 Det andre lovsangskor gikk til den motsatte
side, og jeg fulgte efter det med den andre halvdel av
folket, ovenpå muren, ovenfor Ovnstårnet, bort til den
brede mur, 39 og over Efra'im-porten, den gamle port
og Fiskeporten, forbi Hananel-tårnet og Mea-tårnet,
helt frem til Fåreporten; de stanset ved Fengselsporten.
40 Således stod begge lovsangskorene ved Guds
hus, likeså jeg og halvdelen av formennene med mig
41 og prestene Eljakim, Ma'aseja, Minjamin, Mikaja,
Eljoenai, Sakarja og Hananja med trompeter, 42 og
Ma'aseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Johanan, Malkia,
Elam og Eser. Og sangerne istemte sangen, og den
som ledet den, var Jisrahja. 43 De ofret den dag store
offer og gledet sig, for Gud hadde latt dem vederfares
en stor glede; også kvinnene og barna gledet sig,
og jubelen i Jerusalem hørtes lang vei. 44 Samme
dag blev det innsatt menn som skulde ha tilsyn med
forrådskammerne for de hellige gaver, førstegrøden
og tiendene; der skulde de samle fra bymarkene det
som efter loven tilkom prestene og levittene; for det
var glede i Juda over at prestene og levittene nu
utførte sin tjeneste. 45 Og de varetok hvad det var å
vareta for deres Gud, og hvad det var å vareta ved
renselsen; likeså varetok sangerne og dørvokterne sin
tjeneste, således som David og hans sønn Salomo
hadde befalt. 46 For allerede i gammel tid, i Davids
og Asafs dager, var det ledere for sangerne, og det
lød lov- og takkesanger til Gud. 47 Og i Serubabels
og Nehemias' dager gav hele Israel sangerne og
dørvokterne det som tilkom dem for hver dag; og de
gav levittene hellige gaver, og levittene gav Arons barn
hellige gaver.

13 Samme dag blev det lest op for folket av
Moseboken, og der fant de skrevet at ingen
ammonitt eller moabitt nogensinne skulde være med i
Guds menighet, 2 fordi de ikke kom Israels barn i møte
med brød og vann, men leide Bileam imot dem til å
forbanne dem; allikevel vendte vår Gud forbannelsen
til velsignelse. 3 Da de nu hørte hvad det stod i loven,
utskilte de alle fremmede fra Israel. 4 Men nogen tid
før dette var presten Eljasib, som var i nær slekt med
Tobias, blitt satt til å ha tilsyn med kammerne i Guds
hus. 5 Og han hadde innredet et stort kammer for ham
der hvor de før hadde lagt inn matofferet, viraken og
karene og den tiende av kornet, mosten og oljen som
var levittenes og sangernes og dørvokternes rettighet,
og den hellige avgift til prestene. 6 Under alt dette var
jeg ikke i Jerusalem; for i Babels konge Artaxerxes' to
og trettiende år var jeg kommet tilbake til kongen. Men
da nogen tid var gått, bad jeg igjen kongen om lov til å
reise, 7 og da jeg så kom til Jerusalem, la jeg merke til
det onde Eljasib hadde gjort for Tobias' skyld ved å
innrede et kammer for ham i forgårdene til Guds hus. 8
Dette syntes jeg meget ille om, og jeg kastet alt Tobias'
innbo ut av kammeret 9 og bød at de skulde rense
kammerne, og så lot jeg atter de til Guds hus hørende
kar og matofferet og viraken legge inn der. 10 Jeg fikk
også vite at levittene ikke hadde fått det som tilkom
dem, og at derfor levittene og sangerne, som skulde
gjøre tjeneste, hadde forlatt tjenesten og flyttet ut hver
til sin gård. 11 Da gikk jeg i rette med formennene og
spurte dem hvorfor Guds hus var blitt forsømt, og jeg
kalte dem sammen og innsatte dem igjen, hver på
sin plass. 12 Og hele Juda førte tienden av kornet,
mosten og oljen til forrådskammerne. 13 Så satte jeg
presten Selemja og Sadok, den skriftlærde, og Pedaja,
en av levittene, til å ha tilsyn med forrådskammerne
og Hanan, sønn av Mattanjas sønn Sakkur, til å gå
dem til hånde; for de blev holdt for å være pålitelige;
dem pålå det nu å dele ut til sine brødre. 14 Kom
mig i hu, min Gud, for dette og utslett ikke de gode
gjerninger som jeg har gjort mot min Guds hus og for
tjenesten der! 15 Ved samme tid så jeg i Juda nogen
som trådte vinpersene om sabbaten og førte hjem
kornbånd og lesste dem på asenene, og likeledes
vin, druer, fikener og alle slags varer og førte det til
Jerusalem på sabbatsdagen. Jeg advarte dem den
dag de solgte disse levnetsmidler. 16 Også folk fra
Tyrus, som opholdt sig der, kom med fisk og alle
slags varer og solgte dem på sabbaten til Judas barn,
og det i Jerusalem. 17 Da gikk jeg i rette med de
fornemme i Juda og sa til dem: Hvorledes kan I bære
eder så ille at og vanhellige sabbatsdagen? 18 Var
det ikke fordi eders fedre gjorde således at vår Gud

førte all denne ulykke over oss og over denne by?
Og nu fører I ennu større vrede over Israel ved å
vanhellige sabbaten! 19 Så snart det blev mørkt i
Jerusalems porter før sabbaten, bød jeg at dørene
skulde lukkes, og at de ikke skulde åpnes igjen før
efter sabbaten. Jeg satte nogen av mine tjenere på
vakt ved portene og sa: Det skal ingen varer føres inn
på sabbatsdagen. 20 Kremmerne og de som solgte
alle slags varer, overnattet da utenfor Jerusalem både
en og to ganger. 21 Da advarte jeg dem og sa til dem:
Hvorfor overnatter I foran muren? Gjør I det en gang
til, så legger jeg hånd på eder. Fra den tid kom de ikke
mere på sabbaten. 22 Og levittene bød jeg å rense sig
og komme og holde vakt ved portene, så sabbatsdagen
kunde bli helligholdt. Kom mig også dette i hu, min
Gud, og miskunn dig over mig efter din store nåde!
SLM 23 På den tid så jeg også de jøder som hadde tatt
asdodittiske, ammonittiske og moabittiske kvinner til
hustruer; 24 av deres barn talte halvdelen asdodittisk -
de kunde ikke tale jødisk - eller et av de andre folks
tungemål. 25 Jeg gikk i rette med dem og forbannet
dem, ja, nogen av dem slo jeg og rev dem i håret; jeg
lot dem sverge ved Gud og sa: I skal ikke gi eders
døtre til deres sønner eller ta nogen av deres døtre til
hustruer for eders sønner eller for eder selv. 26 Var det
ikke med sådant Israels konge Salomo forsyndet sig?
Iblandt de mange folk var det ingen konge som han, og
han var elsket av sin Gud, og Gud satte ham til konge
over hele Israel; men endog ham forførte de fremmede
kvinner til synd. 27 Og eder skulde det være tillatt å
gjøre denne store ondskap og vise troløshet mot vår
Gud ved å ta fremmede kvinner til hustruer! 28 En
av sønnene til Jojada, ypperstepresten Eljasibs sønn,
var svigersønn av horonitten Sanballat; derfor drev
jeg ham bort fra mig. 29 Kom dem i hu, min Gud, at
de har vanæret prestedømmet og prestedømmets og
levittenes pakt! 30 Så renset jeg dem fra alt fremmed,
og jeg foreskrev hvad prestene og levittene hadde å
vareta, hver i sin gjerning, 31 og hvorledes det skulde
være med avgivelsen av ved til fastsatte tider og med
førstegrøden. Kom mig det i hu, min Gud, og regn mig
det til gode!

Esters

1 I Ahasverus' tid - det var den Ahasverus som
regjerte fra India like til Etiopia over hundre og
syv og tyve landskaper - **2** i de dager da kong
Ahasverus satt på sin kongetrone i borgen Susan, **3**
i hans regjerings tredje år hendte det at han gjorde
et gjestebud for alle sine fyrster og tjenere; Persias
og Medias hærførere og hans fornemste menn og
landskapenes fyrster var samlet hos ham. **4** I mange
dager - hundre og åtti dager - viste han dem sin
kongelige herlighet og rikdom og sin storhets glans og
prakt. **5** Da de dager var til ende, gjorde kongen et
gjestebud i syv dager for alt folket som fantes i borgen
Susan, både store og små, i forgården til haven ved
kongens slott. **6** Tepper av hvitt linnet, bomullstøi og
blått purpur var festet med snorer av hvit bomull og
rødt purpur i sølvringer og til marmorsøiler; benker av
gull og sølv stod på et gulv av alabast og hvitt marmor
og perlemor og sort marmor. **7** Drikkene blev skjenket
i skåler av gull, og skålene var alle ulik hverandre,
og kongelig vin var det i mengde, som det høvde
hos en konge. **8** Og for drikningen gjaldt den forskrift
at ingen skulde nødes; for kongen hadde befalt alle
sine hushovmestere å la enhver få så meget han selv
ønsket. **9** Samtidig gjorde dronning Vasti et gjestebud
for kvinner i kong Ahasverus kongelige hus. **10** På
den syvende dag, da kongen var blitt vel til mote av
vinen, sa han til Mehuman, Bista, Harbona, Bigta og
Abagta, Setar og Karkas, de syv hoffmenn som gjorde
tjeneste hos kong Ahasverus, **11** at de skulde føre
dronning Vasti frem for kongen, med kongelig krone
på, så han kunde la folkene og fyrstene få se hennes
skjønnhet; for hun var meget fager. **12** Men dronning
Vasti nektet å komme efter den befaling kongen hadde
sendt henne gjennem hoffmennene. Da blev kongen
harmfull, og hans vrede optendtes. **13** Og kongen sa til
vismennene, som forstod sig på tidene - således blev
kongens saker fremlagt for alle som forstod sig på lov
og rett, **14** og de som stod ham nærmest, var Karsena,
Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena, Memukan,
persernes og medernes syv fyrster, som alltid hadde
adgang til kongen og inntok de øverste seter i riket -:
15 Hvad er det efter loven å gjøre med dronning Vasti,
fordi hun ikke har gjort hvad kong Ahasverus befalte
henne gjennem hoffmennene? **16** Da tok Memukan
til orde for kongen og fyrstene: Dronning Vasti har
ikke bare forbrutt sig mot kongen, men mot alle fyrster
og alle folk i alle kong Ahasverus' landskaper. **17** For
dronningens adferd vil komme ut blandt alle kvinnene
og få dem til å forakte sine ektemenn; de vil si: Kong
Ahasverus bød at dronning Vasti skulde føres frem
for ham, men hun kom ikke. **18** Ja, allerede idag vil
persernes og medernes fyrstinner når de får høre om
dronningens adferd, si så til alle kongens fyrster, og
der vil bli nok av forakt og vrede. **19** Dersom det tykkes
kongen godt, så la det utgå en kongelig befaling, og
la den bli opskrevet blandt persernes og medernes
lover, så den står urokkelig fast, at Vasti aldri mere
skal komme for kong Ahasverus' øine, og kongen skal
gi hennes kongelige verdighet til en annen kvinne, som
er bedre enn hun! **20** Når da det påbud som kongen
utsteder, blir kjent i hele hans rike, så stort som det
er, så vil alle kvinner vise sine ektemenn ære, både
store og små. **21** Disse ord syntes kongen og fyrstene
godt om, og kongen gjorde som Memukan hadde sagt.
22 Han sendte skrivelser til alle kongens landskaper,
til hvert landskap i dets skrift og til hvert folk på dets
tungemål, at hver mann skulde være herre i sitt hus og
tale sitt folks tungemål.

2 Da nogen tid var gått, og kongens vrede hadde lagt
sig, kom han atter til å tenke på Vasti og det hun
hadde gjort, og det som var besluttet om henne. **2**
Da sa kongens menn som gjorde tjeneste hos ham:
Der skulde letes efter unge og fagre jomfruer for
kongen, **3** og kongen skulde sette menn i alle sitt rikes
landskaper til å samle alle unge og fagre jomfruer til
kvinnenes hus i borgen Susan under tilsyn av kongens
hoffmann Hege, kvinnevokteren, og la dem få salver
til å salve sig med, **4** og så skulde den unge pike
som behager kongen, bli dronning i Vastis sted! Det
råd syntes kongen godt om, og han gjorde så. **5** I
borgen Susan var det dengang en jødisk mann som
hette Mordekai; han var sønn av Ja'ir, som var sønn
av Sime'i og sønnesønn av Kis, av Benjamins ætt. **6**
Han var blitt bortført fra Jerusalem med de fanger som
blev bortført sammen med Judas konge Jekonja da
han blev bortført av Babels konge Nebukadnesar. **7**
Han var fosterfar til Hadassa, det er Ester, en datter
av hans farbror; for hun hadde hverken far eller mor.
Den unge pike var velskapt og fager, og da hennes
far og mor døde, hadde Mordekai tatt henne til sig
som sin egen datter. **8** Da nu kongens bud og befaling
blev kjent, og mange unge piker samledes til borgen
Susan under Hegais tilsyn, da blev også Ester hentet
til kongens hus under tilsyn av Hegai, kvinnevokteren.
9 Den unge pike behaget ham og vant hans yndest;
derfor skyndte han sig med å gi henne salver til å
salve sig med og den mat hun skulde ha, og de syv
unge piker fra kongens hus som var utsett til å tjene
henne; og han lot henne og hennes piker flytte inn
i de beste rum i kvinnehuset. **10** Ester hadde ikke
sagt noget om sitt folk og sin ætt; for Mordekai hadde
pålagt henne at hun ikke skulde si noget om det. **11**

Hver eneste dag gikk Mordekai frem og tilbake utenfor
forgården til kvinnehuset for å få vite hvorledes det
stod til med Ester, og hvad de gjorde med henne. 12
Nu var det så at når raden kom til en av de unge piker
at hun skulde gå inn til kong Ahasverus, efterat der i
tolv måneder var blitt gjort med henne således som det
var foreskrevet om kvinnene - for så lang tid gikk det
med til deres salving, seks måneder med myrraolje og
seks måneder med velluktende saker og med andre
salver for kvinner - 13 når da den unge pike gikk inn
til kongen, fikk hun ta med sig fra kvinnenes hus til
kongens hus alt det hun bad om. 14 Om aftenen gikk
hun inn, og om morgenen vendte hun tilbake til det
andre kvinnehus og stod siden under tilsyn av kongens
hoffmann Sa'asgas, medhustruenes vokter; hun kom
ikke mere inn til kongen, medmindre kongen hadde
slik hu til henne at hun blev kalt til ham med navns
nevnelse. 15 Da raden til å gå inn til kongen kom til
Ester, datter av Abiha'il, som var farbror til hennes
fosterfar Mordekai, krevde hun ikke annet enn det som
kongens hoffmann Hegai, kvinnevokteren, rådet til. Og
Ester vant yndest hos alle som så henne. 16 Ester blev
hentet til kong Ahasverus i hans kongelige hus i den
tiende måned, det er måneden tebet, i hans regjerings
syvende år. 17 Kongen fikk Ester mere kjær enn alle
de andre kvinner; hun vant nåde og yndest hos ham
fremfor alle de andre jomfruer. Han satte en kongelig
krone på hennes hode og gjorde henne til dronning i
Vastis sted. 18 Og kongen gjorde et stort gjestebud
for alle sine fyrster og tjenere til ære for Ester, og
han tilstod landskapene eftergivelse av skatter og
delte ut gaver, som det høvde for en konge. 19 Da
det for annen gang blev samlet sammen jomfruer,
satt Mordekai i kongens port. 20 Men Ester hadde
ikke sagt noget om sin ætt og sitt folk; for det hadde
Mordekai pålagt henne, og Ester gjorde i alle ting som
Mordekai sa, således som hun hadde gjort da hun blev
opfostret hos ham. 21 På den tid da Mordekai satt i
kongens port, blev Bigtan og Teres, to av de hoffmenn
hos kongen som holdt vakt ved dørtreskelen, vrede
på kong Ahasverus og søkte å legge hånd på ham.
22 Dette fikk Mordekai kunnskap om, og han fortalte
det til dronning Ester; og Ester sa det til kongen på
Mordekais vegne. 23 Saken blev gransket, og da det
viste sig at det var så, blev de begge hengt i en galge.
Dette blev opskrevet i krønikeboken for kongens øine.

3 Nogen tid efter ophøiet kong Ahasverus agagitten
Haman, Hammedatas sønn, og gav ham rang og
sete over alle de fyrster som var hos ham. 2 Og alle
kongens tjenere som var i kongens port, falt på kne og
kastet sig ned for Haman, for så hadde kongen befalt
om ham; men Mordekai falt ikke på kne og kastet
sig ikke ned for ham. 3 Da sa kongens tjenere som
var i kongens port, til Mordekai: Hvorfor overtreder
du kongens bud? 4 Og da de dag efter dag hadde
sagt så til ham, og han ikke hørte på dem, så meldte
de det til Haman for å se om den grunn Mordekai
gav, vilde bli tatt for god: for han hadde sagt dem at
han var jøde. 5 Da Haman så at Mordekai ikke falt
på kne eller kastet sig ned for ham, blev han full av
harme. 6 Men det syntes ham alt for lite å legge hånd
bare på Mordekai; for han hadde fått vite hvilket folk
Mordekai hørte til; derfor søkte han å få utryddet alle
de jøder som fantes i hele Ahasverus' rike, fordi det var
Mordekais folk. 7 I den første måned, det er måneden
nisan, i kong Ahasverus' tolvte år blev det kastet pur,
det er lodd, i Hamans påsyn om hver enkelt dag og
hver enkelt måned like til den tolvte måned, det er
måneden adar. 8 Og Haman sa til kong Ahasverus:
Her er et folk som bor spredt og for sig selv blandt de
andre folk i alle ditt rikes landskaper, og deres lover er
forskjellige fra alle andre folks; de holder sig ikke efter
kongens lover, og det høver ikke for kongen å la dem
være i fred. 9 Dersom det tykkes kongen godt, så la
det bli utferdiget en skrivelse om at de skal utryddes;
og jeg skal da kunne tilveie embedsmennene ti tusen
talenter sølv til å legge i kongens skattkammer. 10
Da trakk kongen signetringen av sin hånd og gav
den til agagitten Haman, Hammedatas sønn, jødenes
fiende, 11 og sa til ham: Sølvet skal være ditt, og med
folket kan du gjøre som du finner for godt. 12 Kongens
skrivere blev da kalt sammen på den trettende dag i
den første måned, og det blev utferdiget en skrivelse
aldeles således som Haman bød, både til kongens
stattholdere og til landshøvdingene for hvert landskap
og til fyrstene over hvert folk - til hvert landskap i
dets skrift og til hvert folk på dets tungemål. I kong
Ahasverus' navn blev skrivelsene utferdiget, og de
blev forseglet med kongens signetring. 13 Så sendtes
der med ilbud skrivelser til alle kongens landskaper
at alle jøder skulde ødelegges, drepes og utryddes,
både unge og gamle, små barn og kvinner, alle på en
dag, på den trettende dag i den tolvte måned, det er
måneden adar, og deres gods skulde gis til plyndring.
14 Forat befalingen skulde bli kjent i hvert landskap,
blev en avskrift av skrivelsen kunngjort for alle folkene,
så de kunde holde sig rede til den nevnte dag. 15
På kongens bud drog ilbudene i hast avsted så snart
befalingen var utferdiget på borgen Susan. Så satte
kongen og Haman sig til å drikke, men byen Susan var
forferdet.

4 Da Mordekai fikk vite alt som hadde hendt,
sønderrev han sine klær og klædde sig i sekk og
aske og gikk ut i byen under høie klagerop. 2 Og han

kom like til plassen foran kongens port; for ingen som
var klædd i sekk, hadde lov til å gå inn i kongens port.
3 Og i hvert eneste landskap, overalt hvor kongens
ord og befaling nådde frem, blev det stor sorg blandt
jødene og faste og gråt og jammer, ja, mange redet sig
et leie av sekk og aske. 4 Da kom Esters unge piker og
hennes hoffmenn og fortalte henne det, og dronningen
blev full av angst. Hun sendte klær til Mordekai, som
han skulde ta på istedenfor de sekkeklær han gikk i;
men han tok ikke imot dem. 5 Ester kalte da til sig
Hatak, en av kongens hoffmenn, som han hadde satt
til å tjene henne. og bød ham gå til Mordekai for å få
vite hvad som var på ferde, og hvorfor han bar sig
således at. 6 Hatak gikk ut til Mordekai på byens torv
foran kongens port. 7 Og Mordekai fortalte ham alt
det som hadde hendt ham, og opgav for ham nøiaktig
hvor meget sølv Haman hadde lovt å tilveie kongens
skattkammer for å få utryddet jødene. 8 Han gav ham
også en avskrift av den skrevne befaling som var blitt
gitt i Susan om å ødelegge dem, forat han skulde vise
Ester den og melde henne alt og pålegge henne å gå
inn til kongen og be og bønnfalle ham om nåde for
sitt folk. 9 Hatak kom og fortalte Ester hvad Mordekai
hadde sagt. 10 Da bød Ester Hatak å gå til Mordekai
og si: 11 Alle kongens tjenere og folket i kongens
landskaper vet at hvis nogen, mann eller kvinne, går
inn til kongen i den indre gård uten å være kalt, gjelder
for enhver sådan samme lov: at han skal late livet, uten
så er at kongen rekker ut sin gullstav mot ham, da får
han leve; men jeg er nu i tretti dager ikke blitt kalt til å
gå inn til kongen. 12 Da Mordekai fikk høre hvad Ester
hadde sagt, 13 sa han at de skulde gi Ester dette svar:
Du må ikke tenke at du alene av alle jøder skal slippe
unda, fordi du er i kongens hus. 14 For om du tier stille
i denne tid, så vil det nok komme utfrielse og redning
for jødene fra et annet sted, men du og din fars hus
skal omkomme. Og hvem vet om du ikke nettop for en
tid som denne er kommet til dronningverdigheten? 15
Da sa Ester at det skulde gis Mordekai dette svar: 16
Gå avsted og få samlet alle jøder som finnes i Susan,
og hold faste for min skyld, så I hverken eter eller
drikker noget i tre døgn, natt eller dag! Jeg og mine
unge piker vil også faste på samme måte. Og så vil jeg
gå inn til kongen, enda det ikke er efter loven. Skal jeg
da omkomme, så får jeg omkomme. 17 Mordekai gikk
bort og gjorde alt det som Ester hadde pålagt ham.

5 På den tredje dag klædde Ester sig i kongelig skrud
og stilte sig i den indre gård til kongens hus, midt
for kongens hus, og kongen satt på sin kongetrone
i kongens hus, midt imot døren til huset. 2 Da nu
kongen så dronning Ester stå i gården, fant hun nåde
for hans øine; kongen rakte ut gullstaven som han
hadde i hånden, mot Ester, og Ester gikk frem og
rørte ved enden av staven. 3 Og kongen sa til henne:
Hvad har du på hjerte, dronning Ester, og hvad er
ditt ønske? Var det enn halvdelen av riket, skal du få
det. 4 Ester svarte: Tykkes det kongen godt, vilde jeg
gjerne at kongen og Haman idag skulde komme til det
gjestebud jeg har stelt til for ham! 5 Da sa kongen:
Skynd eder og hent Haman, så Ester kan få sitt ønske
opfylt! Så kom da kongen og Haman til det gjestebud
Ester hadde stelt til. 6 Mens de satt og drakk vin, sa
kongen til Ester: Hvad er din bønn? Den skal tilståes
dig. Og hvad er ditt ønske? Var det enn halvdelen av
riket, skal det opfylles. 7 Ester svarte: Min bønn og
mitt ønske er: 8 Har jeg funnet nåde for kongens øine,
og tykkes det kongen godt å tilstå mig min bønn og å
opfylle mitt ønske, så må kongen og Haman komme til
det gjestebud jeg vil stelle til for dem! Imorgen vil jeg
da gjøre som kongen sier. 9 Haman gikk den dag glad
og vel til mote derfra, men da han fikk se Mordekai i
kongens port, og at han hverken reiste sig eller rørte
sig for ham, blev han full av vrede mot Mordekai.
10 Men han holdt sig rolig og gikk hjem; så sendte
han bud efter sine venner og sin hustru Seres 11 og
fortalte dem om sin rikdom og herlighet og om sine
mange sønner og likeledes alt om hvorledes kongen
hadde gjort ham stor, og hvorledes han hadde ophøiet
ham over fyrstene og kongens tjenere. 12 Og Haman
sa: Heller ikke lot dronning Ester nogen annen enn
mig komme med kongen til det gjestebud hun hadde
stelt til, og også til imorgen er jeg innbudt av henne
sammen med kongen. 13 Men alt dette er mig ikke nok
all den stund jeg ser jøden Mordekai sitte i kongens
port. 14 Da sa hans hustru Seres og alle hans venner
til ham: La dem gjøre en galge i stand; femti alen høi,
og be imorgen kongen om at Mordekai må bli hengt i
den; så kan du gå glad med kongen til gjestebudet!
Dette råd syntes Haman godt om, og han lot gjøre
galgen i stand.

6 Den natt fikk kongen ikke sove; han bød derfor
å hente krønikeboken, som de minneverdige
hendelser var optegnet i, og den blev oplest for kongen.
2 Der fant de optegnet at Mordekai hadde meldt
hvorledes Bigtana og Teres, to av de hoffmenn hos
kongen som holdt vakt ved dørtreskelen, hadde søkt
å legge hånd på kong Ahasverus. 3 Kongen spurte
da: Hvad ære og ophøielse er det blitt Mordekai til del
for dette? Kongens tjenere svarte: Han har ikke fått
nogen ting. 4 Så sa kongen: Hvem er det som er ute
i gården? Da var Haman just kommet inn i den ytre
gård til kongens hus for å be kongen om at Mordekai
måtte bli hengt i den galge han hadde gjort i stand for
ham. 5 Kongens tjenere svarte: Det er Haman som

står der ute i gården. Kongen så: La ham komme inn!
6 Da nu Haman kom inn, spurte kongen ham: Hvad
skal det gjøres med den mann kongen har lyst til å
ære? Da tenkte Haman ved sig selv: Hvem skulde
kongen ha mere lyst til å vise ære enn mig? 7 Og han
sa til kongen: Er det en mann kongen har lyst til å ære,
8 så la det bli hentet en kongelig klædning som kongen
selv har båret, og en hest som kongen selv har ridd
på, og på hvis hode det er satt en kongelig krone, 9
og la så klædningen og hesten bli overgitt til en av
kongens fornemste fyrster, og han skal la den mann
kongen har lyst til å ære, få klædningen på og la ham
ride på hesten gjennem byens gater og rope foran
ham: Således gjøres det med den mann som kongen
har lyst til å ære! 10 Da sa kongen til Haman: Skynd
dig, ta klædningen og hesten, som du har sagt, og gjør
således med jøden Mordekai, som sitter i kongens
port! La intet bli forsømt av alt det du har sagt! 11
Haman tok klædningen og hesten og gav Mordekai
klædningen på og lot ham ride gjennem byens gater
og ropte foran ham: Således gjøres det med den mann
som kongen har lyst til å ære! 12 Så vendte Mordekai
tilbake til kongens port; men Haman skyndte sig hjem,
sorgfull og med tildekket hode. 13 Han fortalte sin
hustru Seres og alle sine venner alt det som hadde
hendt ham; da sa hans vismenn og hans hustru Seres
til ham: Hvis Mordekai, som du har begynt å stå tilbake
for, er av jødisk ætt, da formår du intet mot ham, men
vil komme til å stå aldeles tilbake for ham. 14 Mens de
ennu talte med ham, kom kongens hoffmenn for i all
hast å føre Haman til det gjestebud Ester hadde stelt
til.

7 Så kom da kongen og Haman til gjestebudet hos
dronning Ester. 2 Mens de satt og drakk vin, sa
kongen også denne annen dag til Ester: Hvad er din
bønn, dronning Ester? Den skal tilståes dig. Og hvad
er ditt ønske? Var det enn halvdelen av riket, skal det
opfylles. 3 Da svarte dronning Ester: Har jeg funnet
nåde for dine øine, konge, og tykkes det kongen godt,
så la mitt liv bli mig gitt på min bønn, og mitt folks liv
efter mitt ønske! 4 For vi er solgt, både jeg og mitt folk,
til å ødelegges, drepes og utryddes; var det enda bare
til å være træler og trælkvinner vi var solgt, da hadde
jeg tidd, men nu er vår fiende ikke i stand til å oprette
kongens tap. 5 Da sa kong Ahasverus til dronning
Ester: Hvem er han, og hvor er han som har dristet sig
til å gjøre så? 6 Ester svarte: En motstander og fiende,
denne onde Haman der! Da blev Haman forferdet for
kongens og dronningens åsyn. 7 Kongen reiste sig i
harme, forlot gjestebudet og gikk ut i slottshaven; men
Haman blev tilbake for å be dronning Ester om sitt liv;
for han skjønte at kongen hadde fast besluttet hans
ulykke. 8 Da så kongen kom tilbake fra slottshaven
til huset hvor gjestebudet var blitt holdt, lå Haman
bøid over den benk som Ester satt på; da sa kongen:
Tør han endog øve vold mot dronningen her i mitt
eget hus? Ikke før var dette ord gått ut av kongens
munn, før de tildekket Hamans ansikt. 9 Harbona, en
av hoffmennene hos kongen, sa: Se, ved Hamans hus
står det allerede en galge, femti alen høi, som han selv
har latt gjøre i stand for Mordekai, han hvis ord engang
var til så stort gagn for kongen. Da sa kongen: Heng
ham i den! 10 Så hengte de Haman i den galge han
hadde gjort i stand for Mordekai, og kongens vrede la
sig.

8 Samme dag gav kong Ahasverus dronning Ester
det hus som hadde tilhørt Haman, jødenes fiende;
og Mordekai fikk komme inn for kongen, for Ester
hadde fortalt hvad han var for henne. 2 Kongen trakk
av sin signetring, som han hadde tatt fra Haman, og
gav den til Mordekai, og Ester satte Mordekai over
Hamans hus. 3 Ester vendte sig atter til kongen, kastet
sig ned for hans føtter og gråt og bønnfalt ham om
å avvende agagitten Hamans ondskap og det råd
han hadde lagt op mot jødene. 4 Kongen rakte ut
gullstaven mot Ester; da reiste Ester sig op og trådte
frem for kongen. 5 Og hun sa: Tykkes det kongen
godt, og har jeg funnet nåde for hans åsyn, og synes
det kongen å være rett, og er jeg ham til behag, så
la det bli utferdiget skrivelser for å tilbakekalle de
brev som inneholdt agagitten Hamans, Hammedatas
sønns onde råd, de som han skrev for å få utryddet
jødene i alle kongens landskaper. 6 Hvorledes skulde
jeg kunne se på den ulykke som vilde ramme mitt
folk, og hvorledes skulde jeg kunne se på min ætts
undergang? 7 Da sa kong Ahasverus til dronning Ester
og til jøden Mordekai: Jeg har jo gitt Ester Hamans
hus, og han selv er blitt hengt i galgen, fordi han vilde
legge hånd på jødene. 8 Så skriv nu I brev om jødene i
kongens navn, således som I finner for godt, og forsegl
dem med kongens signetring! For en skrivelse som er
utferdiget i kongens navn og forseglet med kongens
signetring, kan ikke tilbakekalles. 9 Så blev da straks
kongens skrivere kalt sammen på den tre og tyvende
dag i den tredje måned - det er måneden sivan - og det
blev skrevet aldeles som Mordekai bød, til jødene og
til stattholderne og landshøvdingene og landskapenes
fyrster fra India like til Etiopia, hundre og syv og tyve
landskaper, til hvert landskap i dets skrift og til hvert
folk på dets tungemål, også til jødene i deres skrift og
på deres tungemål. 10 Han skrev i kong Ahasverus'
navn og forseglet med kongens signetring. Så sendte
han brevene avsted med ilbud, som red på travere
fra kongens egne staller, 11 og i dem stod at kongen

gav jødene i hver by lov til å slå sig sammen og verge
sitt liv og i hvert folk og landskap å ødelegge, drepe
og utrydde alle væbnede skarer som angrep dem,
endog små barn og kvinner, og plyndre deres gods,
12 alt på en og samme dag i alle kong Ahasverus'
landskaper, på den trettende dag i den tolvte måned,
det er måneden adar. 13 Forat befalingen skulde bli
kjent i hvert landskap, blev en avskrift av skrivelsen
kunngjort for alle folkene, så jødene kunde holde sig
rede til den dag og hevne sig på sine fiender. 14 På
kongens bud drog ilbudene, som red på de kongelige
travere, avsted i største hast så snart befalingen var
utferdiget i borgen Susan. 15 Mordekai gikk ut fra
kongen i kongelig klædning av blått purpur og hvitt
linnet og med en stor gullkrone og en kåpe av hvitt
bomullstøi og rødt purpur; og byen Susan jublet høit
og gledet sig. 16 Hos jødene var det nu lys og glede
og fryd og ære, 17 og i hvert eneste landskap og i
hver eneste by, overalt hvor kongens ord og befaling
nådde frem, blev det glede og fryd blandt jødene med
gjestebud og høitid; og mange av folkene i landet blev
jøder, for frykt for jødene var falt på dem.

9 På den trettende dag i den tolvte måned, det er
måneden adar, den dag da kongens ord og bud
skulde settes i verk, og jødenes fiender hadde håpet å
få dem i sin makt - nu hadde det vendt sig så at jødene
fikk sine fiender i sin makt - 2 den dag slo jødene sig
sammen i sine byer i alle kong Ahasverus' landskaper
for å legge hånd på dem som søkte deres ulykke;
og ingen kunde stå sig mot dem, for frykt for dem
var falt på alle folkene. 3 Alle landskapenes fyrster
og stattholderne og landshøvdingene og kongens
embedsmenn hjalp jødene, for frykt for Mordekai var falt
på dem; 4 for Mordekai var nu en stor mann i kongens
hus, og hans ry gikk viden om i alle landskapene,
for han - Mordekai - blev større og større. 5 Så slo
da jødene alle sine fiender med sverd og død og
undergang, og de gjorde som de vilde, mot dem som
hatet dem. 6 I borgen Susan drepte og ødela jødene
fem hundre mann. 7 Også Parsandata og Dalfon
og Aspata 8 og Porata og Adalja og Aridata 9 og
Parmasta og Arisai og Aridai og Vaisata, 10 de ti
sønner til Haman, Hammedatas sønn, jødenes fiende,
drepte de; men på byttet la de ikke hånd. 11 Samme
dag fikk kongen vite tallet på dem som var drept i
borgen Susan. 12 Da sa kongen til dronning Ester: I
borgen Susan har jødene drept og utryddet fem hundre
mann og Hamans ti sønner; hvad har de da ikke gjort i
kongens andre landskaper? Hvad er nu din bønn? Den
skal tilståes dig. Og hvad ønsker du mere? Ditt ønske
skal bli opfylt. 13 Ester svarte: Tykkes det kongen godt,
så la jødene i Susan også imorgen få lov til å gjøre
likedan som idag, og la Hamans ti sønner bli hengt i
galgen! 14 Kongen bød at så skulde gjøres, og det
blev utferdiget en befaling derom i Susan; Hamans ti
sønner blev hengt. 15 Jødene i Susan slo sig sammen
også på den fjortende dag i måneden adar og drepte i
Susan tre hundre mann; men på byttet la de ikke hånd.
16 De andre jøder i kongens landskaper slo sig også
sammen og verget sitt liv og fikk ro for sine fiender;
de drepte fem og sytti tusen av dem som hatet dem;
men på byttet la de ikke hånd. 17 Dette hendte den
trettende dag i måneden adar; og på den fjortende dag
hvilte de ut, og de gjorde den til en gjestebuds- og
gledesdag. 18 Men jødene i Susan slo sig sammen
både på den trettende dag og på den fjortende dag i
måneden, og på den femtende dag hvilte de ut, og
de gjorde den til en gjestebuds- og gledesdag. 19
Derfor høitideligholder jødene på landet - de som bor i
landsbyene - den fjortende dag i måneden adar som
en gledesdag med gjestebud og høitid, og på den
sender de hverandre gaver av den mat de har laget til.
20 Mordekai skrev op disse hendelser og sendte brev
til alle jødene i alle kong Ahasverus' landskaper, nær
og fjern, 21 og fastsatte det som en lov for dem at de
år efter år skulde høitideligholde den fjortende dag
og den femtende dag i måneden adar, 22 fordi det
var på de dager jødene hadde fatt ro for sine fiender,
og fordi det var i den måned deres bedrøvelse hadde
vendt sig til glede og deres sorg til høitid; derfor skulde
de gjøre disse dager til gjestebuds- og gledesdager
og sende mat til hverandre og gaver til de fattige. 23
Jødene vedtok som fast skikk hvad de hadde begynt å
gjøre, og hvad Mordekai hadde skrevet til dem om; 24
for agagitten Haman, Hammedatas sønn, alle jøders
fiende, hadde lagt råd op mot jødene for å utrydde dem
og kastet pur, det er lodd, for å ødelegge og utrydde
dem, 25 men da det kom kongen for øre, hadde han
ved et brev påbudt at det onde råd han hadde lagt
op mot jødene, skulde vende tilbake på hans eget
hode, så han selv og hans sønner blev hengt i galgen.
26 Derfor kalte de disse dager purim efter ordet pur.
Og på grunn av alt det som stod i dette brev, og det
som de selv hadde sett, og som hadde hendt dem,
27 fastsatte jødene og vedtok som ubrytelig skikk for
sig og sine efterkommere og for alle som gikk over til
deres tro, at de år efter år skulde høitideligholde disse
to dager efter forskriften om dem og på den for dem
fastsatte tid, 28 og at disse dager skulde ihukommes
og høitideligholdes gjennem alle tider, i hver ætt, i
hvert landskap og i hver by, og at disse purim-dager
ikke skulde falle bort blandt jødene, og minnet om dem
aldri ophøre blandt deres efterkommere. 29 Dronning

Ester, Abiha'ils datter, og jøden Mordekai skrev atter
et brev med myndige ord for å slå fast som lov det
som stod i dette nye brev om purim. **30** Og han sendte
skrivelser til alle jødene i de hundre og syv og tyve
landskaper i Ahasverus' rike med vennlige og alvorlige
ord, **31** for å slå fast som lov at de skulde holde disse
purim-dager på de for dem fastsatte tider, således som
jøden Mordekai og dronning Ester hadde foreskrevet
om dem, og således som de hadde vedtatt det for sig
selv og sine efterkommere om fastene og klageropene
på dem. **32** Således blev disse forskrifter om purim-
festen fastsatt som lov ved Esters bud, og det blev
opskrevet i en bok.

10 Kong Ahasverus la skatt på fastlandet og på
øene i havet. **2** Men alt det han gjorde i sin makt
og velde, og en nøiaktig fremstilling av den høie rang
som kongen ophøiet Mordekai til, det er opskrevet i de
mediske og persiske kongers krønike. **3** For jøden
Mordekai var den næste efter kong Ahasverus, og han
var høit æret blandt jødene og avholdt av sine mange
brødre; han søkte sitt folks vel og talte til beste for hele
sin ætt.

Jobs

1 I landet Us var det en mann som hette Job; han
var en ulastelig og rettskaffen mann, som fryktet
Gud og vek fra det onde. **2** Han fikk syv sønner og tre
døtre, **3** og han eide syv tusen får og tre tusen kameler
og fem hundre par okser og fem hundre aseninner
og hadde en stor mengde tjenere; han var mektigere
enn alle Østens barn. **4** Hans sønner pleide å holde
gjestebud på hver sin dag i hver sitt hus, og de sendte
da bud til sine tre søstre og innbød dem til å ete og
drikke sammen med dem. **5** Og så ofte en omgang
av disse gjestebud var til ende, sendte Job bud efter
dem og helliget dem; han stod tidlig op om morgenen
og ofret brennoffer, ett for hver av dem; for Job sa:
Kanskje mine sønner har syndet og sagt Gud farvel i
sitt hjerte. Således gjorde Job alltid. **6** Så hendte det en
dag at Guds sønner kom og stilte sig frem for Herren,
og blandt dem kom også Satan. **7** Og Herren sa til
Satan: Hvor kommer du fra? Satan svarte Herren: Jeg
har faret og flakket omkring på jorden. **8** Da sa Herren
til Satan: Har du gitt akt på min tjener Job? For det er
ingen på jorden som han - en ulastelig og rettskaffen
mann, som frykter Gud og viker fra det onde. **9** Men
Satan svarte Herren: Mon Job frykter Gud for intet? **10**
Har du ikke hegnet om ham og om hans hus og om alt
som hans er, på alle kanter? Hans henders gjerning
har du velsignet, og hans hjorder har bredt sig vidt
utover i landet. **11** Men rekk bare ut din hånd og rør
ved alt som hans er! Da vil han visselig si dig farvel
like i ditt ansikt. **12** Da sa Herren til Satan: Se, alt som
hans er, er i din hånd; men mot ham selv må du ikke
rekke ut din hånd. Så gikk Satan bort fra Herrens åsyn.
13 Så hendte det en dag mens hans sønner og døtre
åt og drakk vin i den eldste brors hus, **14** da kom det
et bud til Job og sa: Oksene pløide, og aseninnene
beitet tett ved; **15** da kom sabeerne over dem og tok
dem, og drengene hugg de ned med sverdet, og bare
jeg alene slapp unda, så jeg kunde melde dig det. **16**
Mens han ennu talte, kom en annen og sa: Guds ild
fór ned fra himmelen og rammet småfeet og drengene
og brente dem op, bare jeg alene slapp unda, så jeg
kunde melde dig det. **17** Mens han ennu talte, kom
en annen og sa: Kaldeerne delte sig i tre flokker og
overfalt kamelene og tok dem, og drengene hugg de
ned med sverdet, og bare jeg alene slapp unda, så jeg
kunde melde dig det. **18** Mens han ennu talte, kom
en annen og sa: Dine sønner og døtre åt og drakk
vin i den eldste brors hus; **19** da kom det med ett en
sterk storm fra hin side ørkenen og støtte mot alle fire
hjørner av huset, så det falt sammen over de unge
folk, og de omkom, og bare jeg alene slapp unda,
så jeg kunde melde dig det. **20** Da reiste Job sig og
sønderrev sin kappe og klipte håret av sitt hode og
kastet sig ned på jorden og tilbad **21** og sa: Naken
kom jeg av min mors liv, og naken skal jeg vende dit
tilbake. Herren gav, og Herren tok; Herrens navn være
lovet! **22** Under alt dette syndet Job ikke, og han lastet
ikke Gud for det som hadde hendt ham.

2 Så hendte det en dag at Guds sønner kom og stilte
sig frem for Herren, og blandt dem kom også Satan
og stilte sig frem for Herren. **2** Og Herren sa til Satan:
Hvor kommer du fra? Satan svarte Herren: Jeg har
faret og flakket omkring på jorden. **3** Da sa Herren til
Satan: Har du gitt akt på min tjener Job? For det er
ingen på jorden som han - en ulastelig og rettskaffen
mann, som frykter Gud og viker fra det onde; ennu er
han like ulastelig, og du har uten grunn egget mig til å
ødelegge ham. **4** Men Satan svarte Herren: Hud for
hud, men alt det en mann har, gir han for sitt liv. **5** Men
rekk bare ut din hånd og rør ved hans ben og hans
kjøtt! Da vil han visselig si dig farvel like i ditt ansikt. **6**
Da sa Herren til Satan: Se, han er i din hånd; spar
bare hans liv! **7** Så gikk Satan bort fra Herrens åsyn,
og han slo Job med onde bylder fra fotsålen til issen.
8 Og han tok sig et potteskår og skrapte sig med, der
han satt midt i asken. **9** Da sa hans hustru til ham:
Holder du dig ennu like ulastelig? Si Gud farvel og dø!
10 Men han svarte: Du taler som en av de uforstandige
kvinner; skal vi bare ta imot det gode av Gud og ikke
også det onde? Under alt dette syndet Job ikke med
sine leber. **11** Da Jobs tre venner fikk høre om all
denne ulykke som var kommet over ham, kom de fra
hver sitt hjemsted: Elifas fra Teman, Bildad fra Suah og
Sofar fra Na'ama; og de avtalte med hverandre å gå til
ham for å vise ham medynk og trøste ham. **12** Men da
de så op et stykke ifra, kjente de ham ikke, og de brast
i gråt og sønderrev sine kapper og kastet støv op imot
himmelen, ned over sine hoder. **13** Og de satt hos
ham på jorden i syv dager og syv netter, og ingen talte
et ord til ham; for de så at hans pine var såre stor.

3 Derefter oplot Job sin munn og forbannet den dag
han blev født. **2** Job tok til orde og sa: **3** Til grunne
gå den dag da jeg blev født, og den natt som sa: Et
guttebarn er undfanget! **4** Måtte den dag bli til mørke!
Måtte Gud i det høie ikke spørre efter den, og intet
lys stråle over den! **5** Gid mørke og dødsskygge må
kreve den tilbake, gid skyer må leire sig over den,
gid alt som gjør en dag mørk, må skremme den! **6**
Den natt - måtte mulm ta den! Den glede sig ikke
blandt årets dager, den komme ikke med i måneders
tall! **7** Ja, ufruktbar bli den natt! Aldri lyde det jubel
i den! **8** Måtte de som forbanner dager, ønske ondt

over den, de som er kyndige i å mane frem Leviatan!
9 Gid dens demrings stjerner må bli mørke! La den
vente på lys, uten at det kommer! Måtte den aldri
skue morgenrødens øielokk - 10 fordi den ikke stengte
døren til min mors liv og skjulte møie for mine øine.
11 Hvorfor døde jeg ikke i mors liv? Hvorfor utåndet
jeg ikke straks i fødselsstunden? 12 Hvorfor tok knær
imot mig, og hvorfor bryster som jeg kunde die? 13
For da kunde jeg nu ligge og hvile; jeg kunde sove
og hadde da ro - 14 sammen med konger og jordens
styrere, som bygget sig ruiner, 15 eller med fyrster
som eide gull, som fylte sine hus med sølv; 16 eller jeg
var nu ikke til, likesom et nedgravd, ufullbåret foster,
lik barn som aldri så lyset. 17 Der har de ugudelige
holdt op å rase, og der hviler de trette. 18 Der har
alle fanger ro, de hører ikke driverens røst. 19 Liten
og stor er der like, og trælen er fri for sin herre. 20
Hvorfor gir han den lidende lys, og liv til dem som
bærer sorg i sitt hjerte, 21 dem som venter på døden
uten at den kommer, og som leter efter den ivrigere
enn efter skjulte skatter, 22 dem som gleder sig like
til jubel, som fryder sig når de finner en grav - 23 til
den mann hvis vei er skjult for ham, og som Gud har
stengt for på alle kanter? 24 For mine sukk er blitt mitt
daglige brød, og mine klager strømmer som vannet.
25 For alt det fryktelige jeg reddes for, det rammer mig,
og det jeg gruer for, det kommer over mig. 26 Jeg har
ikke fred, ikke ro, ikke hvile - det kommer alltid ny uro.

4 Da tok Elifas fra Teman til orde og sa: 2 Om en
prøvde å tale et ord til dig, vilde du da ta det ille op?
Men hvem kan vel holde sine ord tilbake? 3 Du har
selv vist mange til rette, og maktløse hender styrket
du; 4 dine ord reiste den snublende op, og synkende
knær gjorde du sterke. 5 Men nu, når det gjelder dig
selv, blir du utålmodig, når det rammer dig, blir du
forferdet. 6 Er ikke din gudsfrykt din tillit, din ulastelige
ferd ditt håp? 7 Tenk efter: Hvem omkom uskyldig, og
hvor gikk rettskafne til grunne? 8 Efter det jeg har sett,
har de som pløide urett og sådde nød, også høstet det.
9 De omkom for Guds ånde, og for hans vredes pust
blev de til intet. 10 Løvens brøl og dens fryktelige røst
hørtes ikke lenger, og ungløvenes tenner blev knust.
11 Løven omkom av mangel på rov, og løvinnens unger
blev adspredt. 12 Og til mig stjal sig et ord; det lød for
mitt øre som en hvisken, 13 under skiftende tanker ved
nattlige syner, når dyp søvn faller på menneskene. 14
Frykt og beven kom over mig, så alle mine ben tok til
å skjelve. 15 Og en ånd fór forbi mitt åsyn; hårene
på mitt legeme reiste sig. 16 Den blev stående, men
jeg skjelnet ikke klart hvorledes den så ut - det var en
skikkelse som stod der for mine øine; jeg hørte en
stille susen og en røst: 17 Er et menneske rettferdig
for Gud, eller en mann ren for sin skaper? 18 Se, på
sine tjenere stoler han ikke, og hos sine engler finner
han feil, 19 hvor meget mere da hos dem som bor i
hus av ler, og som har sin grunnvoll i støvet - de som
knuses lettere enn møll. 20 Fra morgen til aften - så er
de søndersslått; uten at nogen akter på det, går de til
grunne for alltid. 21 Blir ikke teltsnoren dradd ut hos
dem? De dør, men ikke i visdom.

5 Rop du bare! Er det vel nogen som svarer dig? Og
til hvem av de hellige vil du vende dig? 2 For harme
slår dåren ihjel, og vrede dreper den tåpelige. 3 Jeg
så en dåre skyte røtter; men med ett måtte jeg rope
ve over hans bolig. 4 Hans barn var uten hjelp; de
blev trådt ned i porten, og det var ingen som frelste
dem. 5 De hungrige åt op hans avling, ja, midt ut av
torner hentet de den, og snaren lurte på hans gods. 6
For ikke skyter ulykke op av støvet, og møie spirer
ikke frem av jorden; 7 men mennesket fødes til møie,
likesom ildens gnister flyver høit i været. 8 Men jeg
vilde vende mig til Gud og overlate min sak til ham,
9 han som gjør store, uransakelige ting, under uten
tall, 10 som sender regn utover jorden og lar vann
strømme utover markene, 11 som ophøier de ringe
og lar de sørgende nå frem til frelse, 12 som gjør de
kløktiges råd til intet, så deres hender ikke får utrettet
noget som varer, 13 han som fanger de vise i deres
kløkt og lar de listiges råd bli forhastet; 14 om dagen
støter de på mørke, og om middagen famler de som
om natten. 15 Og således frelser han den fattige fra
sverdet, fra deres munn og fra den sterkes hånd, 16
og det blir håp for den ringe, og ondskapen må lukke
sin munn. 17 Ja, salig er det menneske Gud refser, og
den Allmektiges tukt må du ikke akte ringe! 18 For
han sårer, og han forbinder; han slår, og hans hender
læger. 19 I seks trengsler skal han berge dig, og i den
syvende skal intet ondt røre dig. 20 I hungersnød frir
han dig fra døden og i krig fra sverdets vold. 21 For
tungens svepe skal du være skjult, og du skal ikke
frykte når ødeleggelsen kommer. 22 Ødeleggelse og
hunger skal du le av, og for jordens ville dyr skal du
ikke frykte; 23 for med markens stener står du i pakt,
og markens ville dyr holder fred med dig. 24 Og du skal
få se at ditt telt er trygt, og ser du over din eiendom,
skal du intet savne. 25 Og du skal få se at din ætt blir
tallrik, og dine efterkommere som jordens urter. 26 Du
skal i fullmoden alder gå i graven, likesom kornbånd
føres inn sin tid. 27 Se, dette er det vi har utgransket,
og således er det. Hør det og merk dig det!

6 Da tok Job til orde og sa: 2 Gid min gremmelse
blev veid, og min ulykke samtidig lagt på vekten! 3
For nu er den tyngre enn havets sand; derfor var mine

ord tankeløse. 4 For den Allmektiges piler sitter i mig,
og min ånd drikker deres gift; Guds redsler stiller sig
op imot mig. 5 Skriker vel et villesel midt i det grønne
gress? Eller brøler en okse foran sitt fôr? 6 Hvem
vil ete det som det ingen smak er i, uten salt? Eller
er det smak i eggehvite? 7 Det byr mig imot å røre
ved det; det er for mig som utskjemt mat. 8 Gid min
bønn måtte bli hørt, og Gud vilde opfylle mitt håp! 9
Og måtte det behage Gud å knuse mig, å slippe løs
sin hånd og avskjære min livstråd! 10 Da hadde jeg
ennu en trøst, og jeg skulde springe av glede midt
i den skånselløse smerte; for jeg har ikke fornektet
den Helliges ord. 11 Hvad kraft har jeg, så jeg kunde
holde ut, og hvad blir enden med mig, så jeg kunde
være tålmodig? 12 Er da min kraft som stenens kraft?
Eller er mitt kjøtt av kobber? 13 Er jeg da ikke aldeles
hjelpeløs? Er ikke all utsikt til frelse fratatt mig? 14 Den
ulykkelige burde møte kjærlighet hos sin venn, selv
om han opgir frykten for den Allmektige. 15 Men mine
brødre har sviktet som en bekk, som strømmer hvis
vann skyller over, 16 som er grumset av is, og som det
skjuler sig sne i; 17 men på den tid de treffes av solens
glød, tørkes de ut; når det blir hett, svinner de bort.
18 Karavaner som er på veien til dem, bøier av; de
drar op i ørkenen og omkommer. 19 Temas karavaner
speidet efter dem, Sjebas reisefølger satte sitt håp til
dem; 20 de blev til skamme, fordi de stolte på dem; de
kom dit og blev skuffet. 21 Således er I nu blitt til intet;
I ser ulykken og blir redde. 22 Har jeg vel bedt eder at
I skulde gi mig noget eller bruke noget av eders gods
til beste for mig, 23 at I skulde frelse mig av fiendens
hånd og løskjøpe mig fra voldsmenn? 24 Lær mig,
så skal jeg tie, og vis mig hvori jeg har faret vill! 25
Hvor kraftige er ikke rettsindige ord! Men hvad gagn er
det i en refselse fra eder? 26 Tenker I på å refse ord?
Ord av en fortvilet mann hører jo vinden til. 27 Endog
om en farløs kunde I kaste lodd og kjøpslå om eders
venn. 28 Men gjør nu så vel å se på mig! Skulde jeg
vel ville lyve eder midt op i ansiktet? 29 Vend om, la
det ikke skje urett! Vend om, jeg har ennu rett i dette.
30 Er det urett på min tunge, eller skulde min gane ikke
merke hvad som er ondt?

7 Er ikke et menneskes liv på jorden en krigstjeneste,
og hans dager som en dagarbeiders dager? 2 Lik
en træl som higer efter skygge, og lik en dagarbeider
som venter på sin lønn, 3 således har jeg fått i eie
måneder fulle av nød, og møiefulle netter er falt i min
lodd. 4 Når jeg legger mig, da sier jeg: Når skal jeg stå
op? Og lang blir aftenen, og jeg blir trett av å kaste
mig hit og dit inntil morgenlysningen. 5 Mitt kjøtt er
klædd med makk og med skorper som av jord; min
hud skrukner og brister. 6 Mine dager farer hurtigere
avsted enn en veverskyttel, og de svinner bort uten
håp. 7 Kom i hu at mitt liv er et pust! Aldri mere skal
mitt øie se noget godt. 8 Den som nu ser mig, skal
ikke mere få øie på mig; når dine øine søker efter mig,
er jeg ikke mere. 9 En sky blir borte og farer avsted;
således er det med den som farer ned til dødsriket -
han stiger ikke op derfra, (Sheol h7585) 10 han vender
ikke mere tilbake til sitt hus, og hans sted kjenner
ham ikke lenger. 11 Så vil da heller ikke jeg legge
bånd på min munn; jeg vil tale i min ånds trengsel,
jeg vil klage i min sjels bitre smerte. 12 Er jeg et hav
eller et havuhyre, siden du setter vakt over mig? 13
Når jeg sier: Min seng skal trøste mig, mitt leie skal
hjelpe mig å bære min sorg, 14 da skremmer du mig
med drømmer og forferder mig med syner. 15 Derfor
foretrekker min sjel å kveles - heller døden enn disse
avmagrede ben! 16 Jeg er kjed av dette; jeg lever ikke
evindelig; la mig være, for mine dager er et pust. 17
Hvad er et menneske, at du gir så meget akt på ham
og retter dine tanker på ham, 18 at du opsøker ham
hver morgen og prøver ham hvert øieblikk? 19 Hvor
lenge skal det vare før du vender dine øine bort fra
mig? Vil du ikke slippe mig til jeg får svelget mitt spytt?
20 Har jeg syndet, hvad ondt gjorde jeg da mot dig, du
menneskevokter? Hvorfor har du gjort mig til skive for
dig, så jeg er mig selv til byrde? 21 Og hvorfor tilgir du
ikke min brøde og forlater mig min misgjerning? For nu
må jeg legge mig i støvet; når du søker mig, er jeg
ikke mere.

8 Da tok Bildad fra Suah til orde og sa: 2 Hvor lenge
vil du tale så? Hvor lenge skal din munns ord være
som et veldig vær? 3 Skulde vel Gud forvende retten,
eller den Allmektige forvende rettferdigheten? 4 Har
dine sønner syndet mot ham, så har han gitt dem
deres brøde i vold. 5 Hvis du vender dig til Gud og
beder den Allmektige om nåde, 6 hvis du er ren og
opriktig, da vil han våke over dig og gjenreise din
rettferds bolig, 7 og din forrige lykke vil bli ringe mot
din senere lykke, for den skal være overmåte stor. 8
For spør bare fremfarne slekter og akt på det som
deres fedre har gransket ut 9 - for vi er fra igår og vet
intet; for en skygge er våre dager på jorden - 10 de
skal lære dig og si dig det og bære frem ord fra sitt
hjerte. 11 Vokser sivet op hvor det ikke er myrlendt?
Blir starrgresset stort uten vann? 12 Ennu står det
friskt og grønt og blir ikke skåret; da visner det før
alt annet gress. 13 Således går det alle dem som
glemmer Gud, og den gudløses håp går til grunne;
14 hans tillit avskjæres, og det han trøster sig til, er
spindelvev. 15 Han støtter sig på sitt hus, men det
står ikke; han holder sig fast i det, men det står ikke
fast. 16 Frodig står han der i solens skinn, og hans

skudd breder sig ut over hans have; 17 om en stenrøs
slynger sig hans røtter, mellem stener trenger han sig
frem. 18 Ryddes han bort fra sitt sted, så kjennes det
ikke ved ham, men sier: Jeg har aldri sett dig. 19 Se,
det er gleden på hans vei, og av mulden spirer andre
frem. 20 Nei, Gud forkaster ikke en som er ulastelig,
og han holder ikke ugudelige ved hånden. 21 Ennu vil
han fylle din munn med latter og dine leber med jubel.
22 De som hater dig, skal klædes med skam, og de
ugudeliges telt skal ikke mere finnes.

9 Da tok Job til orde og sa: 2 Ja visst, jeg vet at det
er så; hvorledes skulde en mann kunne ha rett mot
Gud? 3 Om han hadde lyst til å gå i rette med Gud,
kunde han ikke svare ham ett til tusen. 4 Vis som han
er av hjerte og veldig i styrke - hvem trosset ham og
kom vel fra det, 5 han som flytter fjell før de vet av det,
som velter dem i sin vrede, 6 som ryster jorden, så
den viker fra sitt sted, og dens støtter bever, 7 som
byder solen, så den ikke går op, og som setter segl for
stjernene, 8 som alene utspenner himmelen og skrider
frem over havets høider, 9 som har skapt Bjørnen,
Orion og Syvstjernen og Sydens stjernekammere,
10 som gjør store, uransakelige ting og under uten
tall? 11 Han går forbi mig, og jeg ser ham ikke; han
farer forbi, og jeg merker ham ikke. 12 Han griper sitt
rov - hvem vil hindre ham, hvem vil si til ham: Hvad
gjør du? 13 Gud holder ikke sin vrede tilbake; under
ham måtte Rahabs hjelpere bøie sig. 14 Hvorledes
skulde da jeg kunne svare ham og velge mine ord imot
ham, 15 jeg som ikke kunde svare om jeg enn hadde
rett, men måtte be min dommer om nåde! 16 Om jeg
ropte, og han svarte mig, kunde jeg ikke tro at han
hørte min røst, 17 han som vilde knuse mig i storm og
uten årsak ramme mig med sår på sår, 18 som ikke
vilde tillate mig å dra ånde, men vilde mette mig med
lidelser. 19 Gjelder det styrke, så sier han: Se, her er
jeg! Gjelder det rett: Hvem vil stevne mig? 20 Hadde
jeg enn rett, skulde dog min egen munn dømme mig
skyldig; var jeg enn uskyldig, vilde han dog si at jeg
hadde urett. 21 Skyldløs er jeg; jeg bryr mig ikke om å
leve - jeg forakter mitt liv. 22 Det kommer ut på ett;
derfor sier jeg: Skyldløs eller ugudelig - han gjør dem
begge til intet. 23 Når svepen brått rammer med død,
spotter han de uskyldiges lidelse. 24 Jorden er gitt i
den ugudeliges hånd; han tilhyller dens dommeres
åsyn. Er det ikke han som gjør det, hvem er det da?
25 Mine dager har vært hastigere enn en løper; de er
bortflyktet uten å ha sett noget godt; 26 de har faret
avsted som båter av rør, som en ørn som slår ned på
sitt bytte. 27 Om jeg sier: Jeg vil glemme min sorg, jeg
vil la min mørke mine fare og se glad ut, 28 da gruer
jeg for alle mine plager; jeg vet jo at du ikke frikjenner
mig. 29 Jeg skal jo være ugudelig - hvorfor gjør jeg
mig da forgjeves møie? 30 Om jeg tvettet mig med sne
og renset mine hender med lut, 31 da skulde du dyppe
mig i en grøft, så mine klær vemmedes ved mig. 32
For han er ikke en mann som jeg, så jeg kunde svare
ham, så vi kunde gå sammen for retten; 33 det er ikke
nogen voldgiftsmann mellem oss, som kunde legge sin
hånd på oss begge. 34 Når han bare tok sitt ris bort fra
mig, og hans redsler ikke skremte mig! 35 Da skulde
jeg tale uten å reddes for ham; for slik er jeg ikke, det
vet jeg med mig selv.

10 Min sjel er lei av mitt liv, jeg vil la min klage ha fritt
løp, jeg vil tale i min sjels bitre smerte. 2 Jeg vil si
til Gud: Fordøm mig ikke, la mig vite hvorfor du strider
mot mig! 3 Tykkes det dig godt at du undertrykker, at
du forkaster det dine hender med omhu har dannet,
og lar ditt lys skinne over ugudeliges råd? 4 Har du
menneskeøine, eller ser du således som et menneske
ser? 5 Er dine dager som et menneskes dager, eller
dine år som en manns dager? - 6 siden du søker efter
min misgjerning og leter efter min synd, 7 enda du
vet at jeg ikke er ugudelig, og at det ingen er som
redder av din hånd. 8 Dine hender har dannet mig og
gjort mig, helt og i alle deler, og nu vil du ødelegge
mig! 9 Kom i hu at du har dannet mig som leret, og
nu lar du mig atter vende tilbake til støvet! 10 Helte
du mig ikke ut som melk og lot mig størkne som ost?
11 Med hud og kjøtt klædde du mig, og med ben og
sener gjennemvevde du mig. 12 Liv og miskunnhet
har du gitt mig, og din varetekt har vernet om min
ånd. 13 Og dette gjemte du i ditt hjerte, jeg vet at dette
hadde du i sinne: 14 Syndet jeg, så vilde du vokte på
mig og ikke frikjenne mig for min misgjerning; 15 var
jeg skyldig, da ve mig, men var jeg uskyldig, skulde
jeg dog ikke kunne løfte mitt hode, mett av skam og
med min elendighet for øie; 16 og hevet det sig dog,
så vilde du jage efter mig som en løve, og atter vise
dig forunderlig mot mig; 17 du vilde føre nye vidner
mot mig og øke din harme mot mig, sende alltid nye
hærflokker mot mig. 18 Hvorfor lot du mig utgå av mors
liv? Jeg skulde ha opgitt ånden, og intet øie skulde ha
sett mig; 19 jeg skulde ha vært som om jeg aldri hadde
vært til; fra mors liv skulde jeg ha vært båret til graven.
20 Er ikke mine dager få? - Han holde op! Han la mig
være, så jeg kan bli litt glad, 21 før jeg går bort for
ikke å vende tilbake, bort til mørkets og dødsskyggens
land, 22 et land så mørkt som den sorteste natt, hvor
dødsskygge og forvirring råder, og hvor lyset er som
den sorteste natt!

11 Da tok Sofar fra Na'ama til orde og sa: 2 Skulde
en ordflom bli uten svar, eller en ordgyter få rett?

3 Skulde dine store ord drive menn til taushet, skulde
du spotte uten at nogen skammer dig ut? 4 Og skal du
få si: Ren er min lære, og skyldfri er jeg i dine øine?
5 Men bare Gud vilde tale og oplate sine leber mot
dig 6 og åpenbare dig visdommens hemmeligheter,
at det i dem er dobbelt forstand! Da måtte du nok
innse at Gud tilgir dig noget av din misgjerning. 7 Mon
du kan finne bunn i Guds vesen eller nå frem til den
Allmektiges ytterste grense? 8 Himmelhøi er den, hvad
kan du gjøre? Dypere enn dødsriket, hvad vet du?
(Sheol h7585) 9 Lengere enn jorden er dens mål og
bredere enn havet. 10 Om han farer frem og setter i
fengsel og sammenkaller retten, hvem vil da hindre
ham? 11 For han, han kjenner de falske folk og ser
uretten, uten at han trenger å gi akt på den, 12 og
selv en uvettig mann får forstand, og et ungt villesel
blir født til menneske. 13 Hvis du retter ditt hjerte og
utbreder dine hender til ham - 14 er det synd i din
hånd, da ha den bort og la ikke urett bo i dine telt -
15 ja, da skal du, fri for lyte, opløfte ditt åsyn og stå
fast og ikke frykte; 16 for du skal glemme din møie,
som forbifarne vann skal du komme den i hu. 17 Og
lysere enn middagen blir da ditt liv; mørket blir for dig
som morgenen. 18 Og du skal være trygg, for da er
det håp, og når du har sett dig vel omkring, kan du
legge dig trygt til ro. 19 Og du skal hvile, og ingen
skal skremme dig op, og mange skal søke din yndest.
20 Men de ugudeliges øine tæres bort; de har ingen
tilflukt mere, og deres håp er å utånde sjelen.

12 Da tok Job til orde og sa: 2 Ja sannelig, I er
de rette folk, og med eder dør visdommen ut. 3
Også jeg har forstand, likesom I, jeg står ikke tilbake
for eder, og hvem vet ikke dette? 4 Til spott for mine
venner er jeg, jeg som ropte til Gud og fikk svar; til
spott er jeg, den rettskafne og ulastelige. 5 Ulykken
fortjener bare forakt efter de trygges mening; forakt
venter dem hvis fot vakler. 6 Ødeleggeres telt blir i
ro, og trygge er de som egger Gud til vrede, de som
fører sin gud i sin hånd. 7 Men spør du dyrene, de
skal lære dig, og himmelens fugler, de skal si dig det,
8 eller tal til jorden, og den skal lære dig, og havets
fisker skal fortelle dig det. 9 Hvem skjønner ikke av
alt dette at det er Herrens hånd som har skapt det,
10 han som har i sin hånd hver levende sjel og hvert
menneskelegemes ånd? 11 Mon ikke øret prøver ord,
likesom ganen smaker mat? 12 Hos gråhårede er
visdom, og langt liv gir forstand. 13 Hos ham er visdom
og velde, ham hører råd og forstand til. 14 Se, han
river ned, og det bygges ikke op igjen; han stenger for
en mann, og det lukkes ikke op. 15 Han demmer for
vannene, og de tørker bort, og han slipper dem løs, og
de velter om jorden. 16 Hos ham er styrke og visdom;
i hans makt er både den som farer vill, og den som
fører vill. 17 Han fører rådsherrer bort som fanger, og
dommere gjør han til dårer. 18 Kongers tvangsbånd
løser han og binder rep om deres lender. 19 Han fører
prester bort som fanger, og mektige menn støter han
ned. 20 Han fratar prøvede menn mælet og oldinger
deres innsikt. 21 Han utøser forakt over fyrster, og
de sterkes belte løser han. 22 Han drar det skjulte
frem av mørket og fører dødsskygge frem i lyset. 23
Han lar folkene bli store, og han lar dem gå til grunne;
han gir folkene vidt rum, og han fører dem bort. 24
Høvdingene i landet fratar han forstanden og lar dem
fare vill i et uveisomt øde; 25 de famler i mørke uten
lys, og han lar dem rave likesom drukne.

13 Se, alt sammen har mitt øie sett, mitt øre hørt og
merket sig. 2 Det I vet, vet også jeg; jeg står ikke
tilbake for eder. 3 Men jeg vil tale til den Allmektige, og
jeg har lyst til å rettferdiggjøre mig for Gud. 4 Men I
spinner løgn sammen, I er alle dårlige læger. 5 Gid I
vilde tie stille! Det skulde bli regnet eder til visdom. 6
Hør nu på min tilrettevisning og merk på refselsene fra
mine leber! 7 Vil I tale urett til forsvar for Gud, og vil I
til hans forsvar tale svik? 8 Vil I ta hans parti, eller vil I
være sakførere for Gud? 9 Vil det gå eder godt når
han ransaker eder, eller vil I narre ham, som en narrer
et menneske? 10 Han vil tukte eder, om I i lønndom tar
parti for ham. 11 Vil ikke hans høihet forferde eder, og
redselen for ham falle over eder? 12 Eders tankesprog
er askesprog; eders skanser blir til skanser av ler. 13
Ti, la mig være, så jeg kan tale, så får det komme over
mig hvad det vil! 14 Hvorfor skulde jeg bære mitt kjøtt
mellem mine tenner? Jeg vil legge mitt liv i min hånd.
15 Se, han vil drepe mig - jeg venter på ham; jeg vil
bare rettferdiggjøre mine veier for hans åsyn. 16 Også
det skal bli mig til frelse; for ingen gudløs kommer
for hans åsyn. 17 Hør da nøie på mitt ord og la min
forklaring trenge inn i eders ører! 18 Se, jeg har saken
i orden; jeg vet jeg skal få rett. 19 Hvem er den som vil
gå i rette med mig? Ja, da vil jeg tie og opgi ånden. 20
Bare to ting må du ikke gjøre mot mig, da skal jeg
ikke skjule mig for ditt åsyn: 21 Ta din hånd bort fra
mig, og la ikke dine redsler forferde mig! 22 Så kall da,
og jeg skal svare; eller la mig tale, og svar du mig!
23 Hvor mange misgjerninger og synder har jeg? La
mig få vite min brøde og min synd! 24 Hvorfor skjuler
du ditt åsyn og holder mig for din fiende? 25 Vil du
skremme et bortblåst blad og forfølge det tørre strå? -
26 siden du idømmer mig så hårde lidelser og lar mig
arve min ungdoms misgjerninger 27 og setter mine
føtter i stokken og vokter på alle mine veier og drar en
ring om mine fotsåler, 28 og dette gjør du mot en som

tæres bort som makk-ett tre, som et klædebon møllet
har ett.

14 Et menneske, født av en kvinne, lever en kort tid
og mettes med uro. **2** Som en blomst skyter han
op og visner, han farer bort som skyggen og holder
ikke stand. **3** Endog over en sådan holder du dine øine
åpne, og mig fører du frem for din domstol! **4** Kunde
det bare komme en ren av en uren! Ikke én! **5** Når
hans dager er fastsatt, hans måneders tall bestemt hos
dig, når du har satt ham en grense som han ikke kan
overskride, **6** så vend ditt øie bort fra ham, så han kan
ha ro så vidt at han kan glede sig som en dagarbeider
ved sin dag! **7** For treet er det håp; om det hugges, så
spirer det igjen, og på nye skudd mangler det ikke;
8 om dets rot eldes i jorden, og dets stubb dør ut i
mulden, **9** så setter det allikevel knopper ved eimen av
vannet og skyter grener som et nyplantet tre. **10** Men
når en mann dør, så ligger han der, når et menneske
opgir ånden, hvor er han da? **11** Som vannet minker
bort i en sjø, og som en elv efterhånden blir grunnere
og tørker ut, **12** så legger et menneske sig ned og
reiser sig ikke igjen; så lenge himmelen er til, våkner
de ikke - de vekkes ikke op av sin søvn. **13** Å om
du vilde gjemme mig i dødsriket og skjule mig der til
din vrede var over - om du vilde sette mig et tidsmål
og så komme mig i hu! **(Sheol h7585)** **14** Når en mann
dør, lever han da op igjen? Alle min krigstjenestes
dager skulde jeg da vente, til min avløsning kom; **15**
du skulde da rope, og jeg skulde svare dig; efter dine
henders verk skulde du lenges. **16** Men nu teller du
mine skritt og akter stadig på min synd. **17** Forseglet
i en pung ligger min brøde, og du syr til over min
misgjerning. **18** Men som et fjell faller og smuldres bort,
og en klippe flyttes fra sitt sted, **19** som vannet huler ut
stener og flommen skyller bort mulden, således gjør
du menneskets håp til intet; **20** du overvelder ham for
alltid, og han farer bort; du forvender hans åsyn og lar
ham fare. **21** Kommer hans barn til ære, da vet han
det ikke, og blir de ringeaktet, da blir han det ikke var.
22 Bare over ham selv kjenner hans legeme smerte, og
bare over ham selv sørger hans sjel.

15 Da tok Elifas fra Teman til orde og sa: **2** Svarer
vel en vis mann med en kunnskap som bare er
vind, og fyller han sitt indre med stormvær? **3** Vil han
vel forsvare sin sak med ord som ikke nytter, og med
tale hvormed han intet utretter? **4** Du nedbryter endog
gudsfrykten og svekker andakten for Guds åsyn; **5** for
din synd legger ordene i din munn, og du velger falske
menns tale. **6** Din egen munn domfeller dig, ikke jeg;
dine leber vidner mot dig. **7** Blev du født først av alle
mennesker, eller kom du til verden før alle haugene
var til? **8** Har du vært tilhører i Guds lønnlige råd og
der tilranet dig visdom? **9** Hvad vet du som vi ikke vet?
Hvad forstår du som er ukjent for oss? **10** Det er blandt
oss en som er både gammel og gråhåret, rikere på
dager enn din far. **11** Er Guds trøsteord for lite for dig,
og et ord som er talt i saktmodighet til dig? **12** Hvorfor
lar du dig rive med av ditt hjerte, og hvorfor gnistrer
dine øine? - **13** siden du vender din vrede mot Gud
og lar ordene strømme fra din munn. **14** Hvad er et
menneske, at han skulde være ren, og en som er født
av en kvinne, at han skulde være rettferdig? **15** Endog
på sine hellige stoler han ikke, og himlene er ikke rene
i hans øine, **16** langt mindre da en vederstyggelig, en
fordervet, en mann som drikker urett som vann. **17** Jeg
vil kunngjøre dig noget, hør på mig! Hvad jeg har sett,
det vil jeg fortelle, **18** det som vise menn forkynner og
ikke har dulgt, det som de mottok fra sine fedre, **19**
til hvem landet alene var gitt, og blandt hvem ingen
fremmed hadde draget igjennem. **20** En ugudelig lever
i angst alle sine dager, og få i tall er de år som er
gjemt for voldsmannen. **21** Redselstoner lyder i hans
ører; midt i freden kommer ødeleggeren over ham.
22 Han tror ikke han skal komme tilbake fra mørket,
og han er utsett til å falle for sverdet. **23** Han flakker
om efter brød og spør: Hvor er det å finne? Han vet
at en mørkets dag står ferdig ved hans side. **24** Nød
og trengsel forferder ham; den overvelder ham, lik
en stridsrustet konge, **25** fordi han rakte ut sin hånd
mot Gud og våget å trosse den Allmektige, **26** stormet
frem mot ham med opreist nakke, med sine skjolds
tette tak, **27** fordi han dekket sitt ansikt med sin fedme
og la fett på sin lend **28** og bodde i ødelagte byer,
i hus hvor ingen skulde bo, og som var bestemt til
å bli grusdynger. **29** Han blir ikke rik, og hans gods
varer ikke ved, og hans grøde luter ikke mot jorden.
30 Han slipper ikke ut av mørket; ildslue skal tørke
hans kvister, og han skal komme bort ved hans munns
ånde. **31** Ei sette han sin lit til det som forgjengelig
er! Da narrer han sig selv, for bare forgjengelighet
blir hans vederlag. **32** Før hans dag kommer, blir det
opfylt, og hans gren grønnes ikke. **33** Han blir som et
vintre som mister sine druer før de er modne, og som
et oljetre som feller sine blomster; **34** for den gudløses
hus er ufruktbart, og ild fortærer deres telter som lar
sig underkjøpe. **35** De undfanger ulykke og føder nød,
og deres morsliv fostrer svik.

16 Da tok Job til orde og sa: **2** Jeg har hørt meget
som dette; I er plagsomme trøstere alle sammen.
3 Blir det aldri ende på de vindige ord? Eller hvad
egger dig til å svare? **4** Også jeg kunde tale som I;
om I var i mitt sted, kunde jeg sette ord sammen mot
eder, og jeg kunde ryste på hodet over eder; **5** jeg

kunde styrke eder med min munn, og mine lebers
medynk kunde stille eders smerte. 6 Om jeg taler,
stilles ikke min smerte, og lar jeg det være, hvad
lindring får jeg da? 7 Ja, nu har han trettet mig ut; du
har ødelagt hele mitt hus. 8 Og du grep mig fatt -
det blev et vidne mot mig; min magerhet stod op imot
mig, like i mitt åsyn vidnet den mot mig. 9 Hans vrede
sønderrev mig og forfulgte mig; han skar tenner imot
mig; som min motstander hvesset han sine øine mot
mig. 10 De spilet op sin munn mot mig, med hån slo
de mine kinnben; alle slo de sig sammen mot mig.
11 Gud gir mig i urettferdige folks vold og styrter mig
i ugudelige menneskers hender. 12 Jeg levde i ro;
da sønderbrøt han mig, han grep mig i nakken og
sønderknuste mig, han satte mig op til skive for sig. 13
Hans skyttere kringsatte mig, han kløvde mine nyrer
uten barmhjertighet; han øste ut min galle på jorden.
14 Han rev i mig rift på rift; han stormet mot mig som en
kjempe. 15 Jeg har sydd sekk om min hud og stukket
mitt horn i støvet; 16 mitt ansikt er rødt av gråt, og over
mine øielokk ligger det dødsskygge. 17 Og dog er det
ingen urett i mine hender, og min bønn er ren. 18 Å
jord, dekk ikke mitt blod, og måtte det ikke være noget
sted hvor mitt skrik stanser! 19 Selv nu har jeg mitt
vidne i himmelen og i det høie en som kan stadfeste
mine ord. 20 Stadig spotter mine venner mig; mot Gud
skuer gråtende mitt øie, 21 at han må la mannen få
rett i hans strid med Gud og menneskebarnet rett mot
hans næste; 22 for få år vil det gå før jeg vandrer den
vei som jeg ikke vender tilbake.

17 Min ånd er brutt, mine dager utslukket; bare
graver har jeg for mig. 2 Sannelig, spott omgir
mig på alle kanter, og mitt øie må dvele ved deres
trettekjære ferd. 3 Så sett nu et pant, gå i borgen for
mig hos dig selv! Hvem skulde ellers gi mig håndslag?
4 Du har jo lukket deres hjerte for innsikt; derfor vil du
ikke la dem vinne. 5 Den som forråder venner, så de
blir til bytte, hans barns øine skal tæres bort. 6 Jeg er
satt til et ordsprog for folk; jeg er en mann som blir
spyttet i ansiktet. 7 Mitt øie er sløvt av gremmelse,
og alle mine lemmer er som en skygge. 8 Rettskafne
forferdes over dette, og den skyldfrie harmes over den
gudløse; 9 men den rettferdige holder fast ved sin vei,
og den som har rene hender, får enn mere kraft. 10
Men I - kom bare igjen alle sammen! Jeg finner dog
ikke nogen vismann blandt eder. 11 Mine dager er faret
forbi, mine planer sønderrevet - mitt hjertes eiendom!
12 Natt gjør de til dag, lyset, sier de, er nærmere enn
det mørke som ligger like for mig. 13 Når jeg håper på
dødsriket som mitt hus, reder i mørket mitt leie, **(Sheol h7585)** 14 roper til graven: Du er min far, til makken: Du
er min mor og min søster, 15 hvor er da mitt håp? Mitt
håp - hvem øiner det? 16 Til dødsrikets bommer farer
de ned, på samme tid som jeg går til hvile i støvet.
(Sheol h7585)

18 Da tok Bildad fra Suah til orde og sa: 2 Når vil
I dog engang sette en grense for eders ord? Bli
først forstandige, så kan vi tale sammen. 3 Hvorfor er
vi aktet som fe? Hvorfor er vi urene i eders øine? 4 Å
du som sønderriver dig selv din vrede! Mon jorden for
din skyld skal lates øde, og en klippe rokkes fra sitt
sted? 5 Like fullt skal den ugudeliges lys utslukkes, og
hans ilds lue skal ikke skinne. 6 Lyset skal formørkes i
hans telt og hans lampe utslukkes over ham. 7 Hans
kraftige skritt skal bli innsnevret, og hans eget råd
styrte ham; 8 for han kommer inn i et garn med sine
føtter, og han vandrer på et nett. 9 En snare griper om
hans hæl, et rep tar fatt i ham. 10 Skjult i jorden er
det garn han fanges i, og fellen ligger på hans vei. 11
Redsler forferder ham rundt om og jager ham hvor
han setter sin fot. 12 Av sult blir hans kraft fortært, og
ulykke står ferdig ved hans side. 13 Hans hud fortæres
stykke for stykke, dødens førstefødte fortærer hans
lemmer. 14 Han rives bort fra sitt telt, som han setter
sin lit til, og du lar ham dra avsted til redslenes konge.
15 Folk som ikke hører ham til, bor i hans telt; det
strøes svovel over hans bosted. 16 Nedentil tørkes
hans røtter bort, og oventil visner hans grener. 17 Hans
minne er blitt borte i landet, og hans navn nevnes ikke
mere ute på marken. 18 Han støtes fra lys ut i mørke,
han jages bort fra jorderike. 19 Han har ikke barn og
ikke efterkommere blandt sitt folk, og det finnes ingen i
hans boliger som har sloppet unda. 20 Over hans dag
forferdes de som bor i Vesten, og de som bor i Østen,
gripes av redsel. 21 Just således går det med den
urettferdiges boliger, og således med hjemmet til den
som ikke kjenner Gud.

19 Da tok Job til orde og sa: 2 Hvor lenge vil I
bedrøve min sjel og knuse mig med ord? 3 Det
er nu tiende gang I håner mig og ikke skammer eder
ved å krenke mig. 4 Har jeg virkelig faret vill, da blir
min villfarelse min egen sak. 5 Vil I virkelig ophøie
eder over mig og vise mig at min vanære har rammet
mig med rette? 6 Så vit da at Gud har gjort mig urett
og satt sitt garn omkring mig! 7 Se, jeg roper: Vold! -
men jeg får intet svar; jeg skriker om hjelp, men det er
ingen rett å få. 8 Min vei har han stengt, så jeg ikke
kommer frem, og over mine stier legger han mørke. 9
Min ære har han avklædd mig og tatt bort kronen fra
mitt hode. 10 Han bryter mig ned på alle kanter, så jeg
går til grunne, og han rykker op mitt håp som et tre. 11
Han lar sin vrede brenne mot mig og akter mig som sin
fiende. 12 Hans hærflokker kommer alle sammen og

rydder sig vei mot mig, og de leirer sig rundt om mitt
telt. 13 Mine brødre har han drevet langt bort fra mig,
og mine kjenninger er blitt aldeles fremmede for mig.
14 Mine nærmeste holder sig borte, og mine kjente
har glemt mig. 15 Mine husfolk og mine tjenestepiker
akter mig for en fremmed; jeg er en utlending i deres
øine. 16 Kaller jeg på min tjener, så svarer han ikke;
med egen munn må jeg bønnfalle ham. 17 Min ånde
er motbydelig for min hustru, og min vonde lukt for
min mors sønner. 18 Endog barn forakter mig; vil jeg
reise mig, så taler de mot mig. 19 Alle mine nærmeste
venner avskyr mig, og de jeg elsket, har vendt sig mot
mig. 20 Mine ben trenger ut gjennem min hud og mitt
kjøtt, og bare tannhinnen er ennu urørt på mig. 21
Forbarm eder, forbarm eder over mig, I mine venner!
For Guds hånd har rørt ved mig. 22 Hvorfor forfølger I
mig likesom Gud og blir ikke mette av mitt kjøtt? 23
Men gid mine ord måtte bli opskrevet! Gid de måtte bli
optegnet i en bok, 24 ja, med jerngriffel og bly for evig
bli hugget inn i sten! 25 Men jeg - jeg vet min gjenløser
lever, og som den siste skal han stå frem på støvet. 26
Og efterat denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut
fra mitt kjød skue Gud, 27 han som jeg skal skue, mig
til gode, han som mine øine skal se og ikke nogen
fremmed - mine nyrer tæres bort i mitt liv. 28 Når I sier:
Hvor vi skal forfølge ham! - I har jo funnet skylden hos
mig - 29 så frykt for sverdet! For vrede er en synd som
er hjemfalt til sverd. Dette sier jeg forat I skal tenke på
at det kommer en dom.

20 Da tok Sofar fra Na'ama til orde og sa: 2 Derfor
legger mine tanker mig svaret i munnen, og
derfor stormer det i mig; 3 hånende tilrettevisning må
jeg høre, og min ånd gir mig svar ut fra min innsikt. 4
Vet du da ikke at slik har det vært fra evighet, fra den
tid mennesker blev satt på jorden, 5 at de ugudeliges
jubel er kort, og den gudløses glede bare varer et
øieblikk? 6 Stiger enn hans stolthet til himmelen, og
når enn hans hode til skyen, 7 så går han dog likesom
sitt skarn til grunne for evig; de som så ham, spør:
Hvor er han? 8 Som en drøm flyr han bort, og ingen
finner ham mere; han jages bort som et nattesyn. 9
Det øie som så ham, ser ham ikke mere, og hans
sted skuer ham ikke lenger. 10 Hans barn må søke
småfolks yndest, og hans hender må gi hans gods
tilbake. 11 Hans ben var fulle av ungdomskraft, men nu
ligger den med ham i støvet. 12 Smaker enn det onde
søtt i hans munn, skjuler han det under sin tunge,
13 sparer han på det og slipper det ikke, men holder
det tilbake under sin gane, 14 så blir dog hans mat
omskapt i hans innvoller og blir til ormegift i hans liv.
15 Han slukte gods, og han må spy det ut igjen; Gud
driver det ut av hans buk. 16 Ormegift må han innsuge;
huggormens tunge dreper ham. 17 Han skal ikke få se
bekker, elver av honning og elver av melk. 18 Han
må gi tilbake det han har tjent, og får ikke nyte det;
meget gods har han vunnet, men han får liten glede
av det. 19 For han knuste småfolk og lot dem ligge
der; han rante hus til sig, men får ikke bygge dem om;
20 han kjente aldri ro i sitt indre; han skal ikke slippe
unda med sine skatter. 21 Det var intet som undgikk
hans grådighet; derfor varer ikke hans lykke. 22 Midt i
hans rikdom blir det trangt for ham; hver nødlidende
vender sin hånd mot ham. 23 For å fylle hans buk
sender Gud sin brennende vrede mot ham og lar sin
mat regne på ham. 24 Flykter han for våben av jern, så
gjennemborer en bue av kobber ham. 25 Når han så
drar pilen ut av sin rygg, og den lynende odd kommer
frem av hans galle, da faller dødsredsler over ham. 26
Alt mørke er opspart for hans vel gjemte skatter; en ild
som intet menneske puster til, fortærer ham; den eter
det som er igjen i hans telt. 27 Himmelen åpenbarer
hans misgjerning, og jorden reiser sig mot ham. 28
Det han har samlet i sitt hus, føres bort, det skylles
bort på Guds vredes dag. 29 Dette er den lodd som et
ugudelig menneske får av Gud, den arv som er tilkjent
ham av den Allmektige.

21 Da tok Job til orde og sa: 2 Hør aktsomt på mitt
ord og la dette være den trøst I yder mig! 3 Tål
mig, så jeg kan få tale, og når jeg har talt, kan du
spotte. 4 Mon min klage gjelder et menneske? Eller
hvorfor skulde min ånd ikke bli utålmodig? 5 Vend
eder til mig og bli forferdet og legg hånd på munn! 6
Kommer jeg det i hu, så forferdes jeg, og mitt kjød
gripes av skjelving. 7 Hvorfor blir de ugudelige i live,
blir gamle og tiltar endog i velmakt? 8 De ser sine barn
trives omkring sig, og sine efterkommere har de for
sine øine. 9 Deres hus er sikre mot redsler, og Guds
ris kommer ikke over dem. 10 Hans okse parrer sig og
spiller ikke, hans ku kalver og kaster ikke i utide. 11 De
slipper sine barn ut som småfeet, og deres smågutter
hopper omkring. 12 De synger til tromme og citar, og
de gleder sig ved fløitens lyd. 13 De lever sine dager i
lykke, og i et øieblikk farer de ned til dødsriket. **(Sheol
h7585)** 14 Og dog sa de til Gud: Vik fra oss! Vi har ikke
lyst til å kjenne dine veier. 15 Hvad er den Allmektige,
at vi skulde tjene ham, og hvad gagn skulde vi ha av
å vende oss til ham med bønn? 16 Ja, men deres
lykke står ikke i deres egen hånd. - De ugudeliges
tanker er langt fra mine tanker. 17 Hvor ofte utslukkes
vel de ugudeliges lampe, og hvor ofte hender det at
ulykke kommer over dem? Hvor ofte tildeler han dem
vel smerter i sin vrede? 18 Hvor ofte blir de vel som
strå for vinden, som agner stormen fører bort? 19 Men

Gud gjemmer hans straff til hans barn. - Ja, men han
burde straffe ham selv, så han fikk kjenne det. 20 Med
egne øine burde han få se sin undergang, og av den
Allmektiges vrede burde han få drikke selv. 21 For
hvad bryr han sig om sitt hus efter sin død, når hans
måneders tall er ute? 22 Vil nogen lære Gud visdom,
han som dømmer de høieste? 23 Den ene dør midt i
sin velmakt, helt trygg og rolig; 24 hans kar var fulle av
melk, og margen i hans ben var saftfull. 25 Den andre
dør med sorg i hjertet og har aldri nytt nogen lykke.
26 Begge ligger de i støvet, og makk dekker dem. 27
Se, jeg kjenner eders tanker og de onde råd hvormed
I gjør urett mot mig; 28 for I sier: Hvor er tyrannens
hus, og hvor er det telt de ugudelige bor i? 29 Har I
aldri spurt dem som har faret vidt omkring? Og I vil vel
ikke forkaste deres vidnesbyrd, 30 at den onde spares
på ulykkens dag, på vredens dag føres han unda. 31
Hvem foreholder ham hans ferd like i hans ansikt? og
når han gjør noget, hvem gjengjelder ham det? 32
Til graven bæres han med ære, og over gravhaugen
holder de vakt. 33 Søt er hans hvile i dalens muld, og
alle mennesker vandrer i hans spor, og det er ikke
tall på dem som har gått foran ham. 34 Hvor kan I da
trøste mig med så tom en trøst? Av eders svar blir det
bare troløshet tilbake.

22 Da tok Elifas fra Teman til orde og sa: 2 Kan
vel en mann være til gagn for Gud? Nei, bare
sig selv gagner den forstandige. 3 Er det til nogen
nytte for den Allmektige at du er rettferdig, eller til
nogen vinning at du vandrer ulastelig? 4 Er det for din
gudsfrykts skyld han refser dig eller går i rette med
dig? 5 Er ikke din ondskap stor og dine misgjerninger
uten ende? 6 Du tok jo pant av dine brødre uten grunn
og drog klærne av de nakne. 7 Du gav ikke den trette
vann å drikke, og den sultne nektet du brød. 8 Men
den som gikk frem med vold, han fikk landet i eie, og
den som var høit aktet, bodde i det. 9 Enker har du
latt fare tomhendt, og farløses armer blev knust. 10
Derfor er det snarer rundt omkring dig, og en hastig
redsel forferder dig. 11 Eller ser du ikke mørket og
den vannflom som dekker dig? 12 Er ikke Gud høi
som himmelen? Og se de øverste stjerner, hvor høit
de står! 13 Og du sier: Hvad vet Gud? Kan han vel
dømme gjennem mørket? 14 Skyene er et dekke for
ham, så han ikke ser noget, og på himmelens hvelving
vandrer han. 15 Vil du følge den sti som syndens menn
vandret på i de gamle dager, 16 de som blev bortrykket
før tiden, og under hvis føtter grunnen fløt bort som en
strøm, 17 de menn som sa til Gud: Vik fra oss, og som
spurte hvad den Allmektige vel skulde kunne gjøre
for dem, 18 enda han hadde fylt deres hus med det
som var godt? - Men de ugudeliges tanker er lang fra
mine tanker. - 19 De rettferdige så det og gledet sig,
og de uskyldige spottet dem: 20 Sannelig, våre fiender
er tilintetgjort, og ild har fortært deres overflod. 21
Forlik dig nu med ham, så vil du få fred! Og så skal
lykke times dig. 22 Ta imot lærdom av hans munn og
legg dig hans ord på hjerte! 23 Vender du om til den
Allmektige, da skal din lykke bli bygget op igjen; men
du må få urett bort fra dine telt. 24 Kast ditt gull i støvet
og ditt Ofir-gull blandt bekkenes stener! 25 Så skal den
Allmektige være ditt gull, være som dynger av sølv for
dig, 26 for da skal du glede dig i den Allmektige og
løfte ditt åsyn til Gud. 27 Du skal bede til ham, og han
skal høre dig, og du skal opfylle dine løfter, 28 og setter
du dig noget fore, da skal det lykkes for dig, og over
dine veier skal det skinne lys; 29 når de fører nedover,
skal du si: Opover! Han skal frelse den som slår sitt
øie ned; 30 han skal redde endog den som ikke er
uskyldig; ved dine henders renhet skal han bli reddet.

23 Da tok Job til orde og sa: 2 Ennu idag gjelder
min klage for å være gjenstridighet; min hånd
hviler dog tungt på mitt sukk. 3 Bare jeg visste å finne
ham og kunde komme frem til hans trone! 4 Jeg skulde
legge min sak frem for hans åsyn og fylle min munn
med beviser. 5 Jeg skulde få vite de ord han vilde
svare mig, og merke mig hvad han vilde si til mig. 6
Skulde han da med full kraft stride mot mig? Mon ikke
just han skulde akte på mine ord? 7 Da skulde en
rettskaffen mann gå i rette med ham, og jeg skulde
slippe fra min dommer for all tid. 8 Men går jeg mot
øst, så er han ikke der; går jeg mot vest, så blir jeg
ikke var ham; 9 er han virksom i nord, så ser jeg ham
ikke; går han mot syd, så øiner jeg ham ikke. 10 For
han kjenner den vei jeg holder mig til; prøvde han mig,
så skulde jeg gå frem av prøven som gullet. 11 Min fot
holdt sig i hans spor; jeg fulgte hans vei og bøide ikke
av. 12 Fra hans lebers bud vek jeg ikke; fremfor min
egen lov aktet jeg på hans munns ord. 13 Men han er
den eneste, og hvem hindrer ham? Hvad hans sjel
lyster, det gjør han. 14 For han fullbyrder det han har
fastsatt for mig, og av sådant er det meget hos ham.
15 Derfor reddes jeg for ham; tenker jeg på det, så
bever jeg for ham. 16 Og Gud har knekket mitt mot, og
den Allmektige har forferdet mig, 17 fordi jeg ikke blev
rykket bort før mørket kom, og fordi han ikke skjulte
ulykkens natt for mig.

24 Hvorfor lar den Allmektige aldri sine straffetider
komme? Og hvorfor får de som kjenner ham,
ikke se hans dager? 2 Folk flytter grenseskjell; de
raner fe og fører det på beite. 3 Farløses asen driver
de bort; enkens okse tar de i pant. 4 Fattigfolk trenger
de ut av veien; alle de saktmodige i landet må skjule

sig. 5 Ja, som villesler i ørkenen går de ut til sin
gjerning og leter efter føde; ødemarken gir dem brød til
barna. 6 På marken høster de den ugudeliges fôr, og i
hans vingård holder de efterhøst. 7 Nakne overnatter
de uten klær og uten dekke i kulden. 8 Av skyllregnet
på fjellet blir de våte, og fordi de ikke har noget annet
ly, trykker de sig inn til berget. 9 Den farløse rives
bort fra mors bryst, og armingens klær blir tatt som
pant. 10 Nakne går de, uten klær, og sultne bærer de
kornbånd. 11 Mellem de ugudeliges murer perser de
olje; de treder vinpersene og tørster. 12 Fra byen lyder
døendes stønn, og de hårdt sårede skriker om hjelp;
men Gud enser ikke slik urett. 13 Andre er fiender av
lyset; de kjenner ikke dets veier og holder sig ikke
på dets stier. 14 Før dag står morderen op, slår ihjel
den som er arm og fattig, og om natten er han som
tyven. 15 Horkarlens øie speider efter skumringen;
han sier: Intet øie ser mig, og han dekker sitt ansikt
til. 16 I mørket bryter de inn i husene, om dagen
lukker de sig inne; lyset vil de ikke vite av. 17 For
nattens mørke er morgen for dem alle; de er velkjente
med nattemørkets redsler. 18 Hastig rives de med av
strømmen; forbannet blir deres arvedel i landet; de
ferdes ikke mere på veien til vingårdene. 19 Tørke
og hete sluker snevann, dødsriket dem som synder.
(Sheol h7585) 20 Hans mors liv glemmer ham, makken
fortærer ham med lyst, ingen minnes ham mere, og
ondskapen blir som et splintret tre. 21 Slik går det
med den som har plyndret den ufruktbare, som ikke
fødte, og aldri har gjort godt mot enker. 22 Men Gud
opholder voldsmennene lenge med sin kraft; de reiser
sig igjen, skjønt de mistvilte om livet. 23 Han lar dem
leve i trygghet og støtter dem; hans øine våker over
deres veier. 24 De stiger høit; en liten stund, så er de
ikke mere; de segner og dør som alle andre, og som
aks-toppen skjæres de av. 25 Og er det nu ikke så,
hvem gjør mig da til løgner og mitt ord til intet?

25 Da tok Bildad fra Suah til orde og sa: 2 Hos
ham er herskermakt og redsel; han skaper fred
i sine høie himler. 3 Er det tall på hans skarer?
Og hvem overstråles ikke av hans lys? 4 Hvorledes
skulde da et menneske være rettferdig for Gud eller en
som er født av en kvinne, være ren? 5 Selv månen
skinner ikke klart, og stjernene er ikke rene i hans
øine, 6 hvor meget mindre da mennesket, den makk,
menneskebarnet, det kryp som det er.

26 Da tok Job til orde og sa: 2 Hvor du har hjulpet
den avmektige, støttet den kraftløse arm! 3 Hvor
du har gitt den uvise råd, og hvilket overmål av visdom
du har lagt for dagen! 4 Hvem har du fremført dine ord
for, og hvis ånd har talt gjennem dig? 5 Dødsrikets
skygger skjelver, vannenes dyp og de som bor i dem.
6 Dødsriket ligger åpent for ham og avgrunnen uten
dekke. (Sheol h7585) 7 Han breder Norden ut over det
øde rum, han henger jorden på intet. 8 Han binder
vannene sammen i sine skyer, og skyene brister ikke
under dem. 9 Han lukker for sin trone, breder sine
skyer over den. 10 En grense har han dradd i en
ring over vannene, der hvor lyset grenser til mørket.
11 Himmelens støtter skjelver, og de forferdes for
hans trusel. 12 Ved sin kraft oprører han havet, og
ved sin forstand knuser han Rahab. 13 Ved hans
ånde blir himmelen klar; hans hånd gjennemborer den
lettfarende drage. 14 Se, dette er bare utkantene av
hans verk; hvor svak er lyden av det ord vi hører! Men
hans veldes torden - hvem forstår den?

27 Og Job blev ved å fremføre sin visdomstale og
sa: 2 Så sant Gud lever, som har tatt min rett fra
mig, den Allmektige, som har voldt mig bitter sorg 3 -
for ennu er hele mitt livspust i mig og den Allmektiges
ånde i min nese -: 4 Mine leber taler ikke urett, og min
tunge taler ikke svik. 5 Det være langt fra mig å gi eder
rett! Inntil jeg opgir ånden, lar jeg ikke min brødefrihet
tas fra mig. 6 Jeg holder fast på min rettferdighet og
slipper den ikke; mitt hjerte laster mig ikke for nogen av
mine dager. 7 La min fiende stå der som en ugudelig,
og min motstander som en urettferdig! 8 For hvad håp
har den gudløse, når Gud avskjærer hans liv, når han
tar hans sjel fra ham? 9 Hører vel Gud hans skrik når
trengsel kommer over ham? 10 Eller kan han glede sig
i den Allmektige, kan han påkalle Gud til enhver tid?
11 Jeg vil lære eder om Guds hånd; jeg vil ikke dølge
hvad den Allmektige har i sinne. 12 I har jo alle selv
sett det; hvorfor fører I da så tom en tale? 13 Dette
er det ugudelige menneskes lodd hos Gud og den
arv som voldsmennene får av den Allmektige: 14 Får
han mange barn, så er de hjemfalt til sverdet; hans
ætlinger får ikke brød å mette sig med. 15 De av dem
som slipper unda, legges i graven ved pest, og enkene
holder ikke sørgefest over dem. 16 Når han dynger
op sølv som støv og samler sig klær som lere, 17
så blir det de rettferdige som klær sig med det han
har samlet, og sølvet skal de skyldfrie dele. 18 Som
møllet har han bygget sitt hus og som den hytte en
markvokter lager sig. 19 Rik legger han sig, og intet er
tatt bort; han slår sine øine op, og det er der ikke. 20
Som en vannflom innhenter redsler ham, om natten
fører en storm ham bort. 21 Østenvinden løfter ham
op, så han farer avsted, og den blåser ham bort fra
hans sted. 22 Gud skyter sine piler mot ham og sparer
ham ikke; for hans hånd flyr han i hast. 23 Folk klapper
i hendene og håner ham og piper ham bort fra hans
sted.

28 Sølvet har jo sin grube, og gullet, som renses,
sitt finnested; **2** jern hentes frem av jorden, og
sten smeltes til kobber. **3** De gjør ende på mørket, og
inn i de innerste kroker gransker de stener som ligger i
det sorte mørke; **4** de bryter en sjakt langt borte fra
menneskers bolig; der ferdes de glemt, dypt under
menneskers føtter; der henger de og svever langt borte
fra mennesker. **5** Av jorden kommer det brød; men
inne i den blir alt veltet om som av ild. **6** Safiren har sin
bolig i dens stener, og gullklumper finnes der. **7** Ingen
rovfugl kjenner stien dit ned, og intet falkeøie har sett
den; **8** stolte rovdyr har ikke trådt på den, ingen løve
har skredet frem over den. **9** På den hårde sten legger
de sin hånd, de velter hele fjell om fra grunnen av. **10** I
berget sprenger de ganger, og allehånde kostelige ting
får de se. **11** De demmer for dryppet av vannårene og
fører skjulte ting frem i lyset. **12** Men visdommen hvor
skal den finnes? Og hvor har forstanden sin bolig? **13**
Intet menneske kjenner dens verd, og den finnes ikke i
de levendes land. **14** Dypet sier: I mig er den ikke,
og havet sier: Den er ikke hos mig. **15** Den kan ikke
kjøpes for kostelig gull, og dens pris ikke opveies med
sølv. **16** Den opveies ikke med Ofirs gull, med den dyre
onyks og safir. **17** Gull og glass kommer ikke op imot
den, og en kan ikke bytte den til sig for kar av fint gull.
18 Koraller og krystall kan ikke engang nevnes, og det
å eie visdom er bedre enn perler. **19** Etiopias topas
kommer ikke op imot den; den kan ikke opveies med
det reneste gull. **20** Hvor kommer da visdommen fra?
Og hvor har forstanden sin bolig? **21** Den er dulgt for
alle levendes øine, den er skjult for himmelens fugler;
22 avgrunnen og døden sier: Bare et frasagn om den
er kommet oss for øre. **23** Gud kjenner veien til den,
og han vet hvor den har sin bolig. **24** For hans øie
når til jordens ender; allting under himmelen ser han.
25 Da han fastsatte vindens vekt og gav vannet dets
mål, **26** da han satte en lov for regnet og en vei for
lynstrålen, **27** da så han visdommen og åpenbarte den,
da lot han den stå frem og utforsket den. **28** Og han sa
til mennesket: Se, å frykte Herren, det er visdom, og å
fly det onde er forstand.

29 Og Job blev ved å fremføre sin visdomstale
og sa: **2** Å, om jeg hadde det som i fordums
måneder, som i de dager da Gud vernet om mig, **3** da
hans lampe skinte over mitt hode, da jeg ved hans lys
vandret gjennem mørket, **4** slik som jeg hadde det i
min modne manndoms dager, da Guds vennskap hvilte
over mitt telt, **5** da den Allmektige ennu var med mig,
og jeg hadde mine barn omkring mig, **6** da mine føtter
badet sig i melk, og berget ved mitt hus lot bekker av
olje strømme frem! **7** Når jeg gikk op til porten i byen
og inntok mitt sete på torvet, **8** da drog de unge sig
unda ved synet av mig, og de gråhårede reiste sig og
blev stående; **9** høvdinger lot være å tale og la hånden
på sin munn; **10** de fornemme tidde stille, og deres
tunge blev hengende ved ganen. **11** Enhver som hørte
om mig, priste mig lykkelig, og hver den som så mig,
gav mig lovord. **12** For jeg berget armingen som ropte
om hjelp, og den farløse som ingen hjelper hadde. **13**
Den som var sin undergang nær, velsignet mig, og
enkens hjerte fikk jeg til å juble. **14** Jeg klædde mig i
rettferdighet, og den opslo sin bolig i mig; rettsinn bar
jeg som kappe og hue. **15** Øine var jeg for den blinde,
og føtter var jeg for den halte. **16** En far var jeg for
de fattige, og ukjente folks sak gransket jeg. **17** Jeg
knuste den urettferdiges kjever og rev byttet bort fra
hans tenner. **18** Jeg tenkte da: I mitt rede skal jeg få
dø, og mine dager skal bli tallrike som sand. **19** Min rot
skal ligge åpen for vann, og nattens dugg skal falle
på mine grener. **20** Min ære blir alltid ny, og min bue
forynges i min hånd. **21** Mig hørte de på, de ventet og
lyttet i taushet til mitt råd. **22** Når jeg hadde talt, tok de
ikke til orde igjen, og min tale dryppet ned over dem.
23 De ventet på min tale som på regn, de åpnet sin
munn som for vårregn. **24** Når de var motløse, smilte
jeg til dem, og mitt åsyns lys kunde de ikke formørke.
25 Fikk jeg lyst til å gå til dem, da satt jeg der som
høvding og tronte som en konge i sin krigerskare, lik
en som trøster de sørgende.

30 Men nu ler de av mig, de som er yngre av år
enn jeg, hvis fedre jeg aktet så ringe at jeg ikke
vilde sette dem blandt mine fehunder. **2** Hvad hjelp
kunde jeg også ha av dem, de som har mistet all
manndomskraft? **3** De er uttæret av nød og sult; de
gnager på den tørre mo, som allerede igår var ørk
og øde; **4** de plukker melde innunder buskene, og
gyvelbuskens røtter er deres brød. **5** Fra menneskenes
samfund jages de ut; folk roper efter dem som efter
tyver. **6** I fryktelige kløfter må de bo, i huler i jord og
berg. **7** Mellem buskene skriker de, i neslekratt samler
de sig, **8** barn av dårer og æreløse folk, pisket ut av
landet. **9** Og nu er jeg blitt til en spottesang og et
ordsprog for dem. **10** De avskyr mig, holder sig langt
borte fra mig, og mitt ansikt sparer de ikke for spytt; **11**
for de har løst sine tøiler og ydmyket mig, og bislet
har de kastet av for mine øine. **12** Ved min høire side
reiser deres yngel sig; mine føtter støter de bort og
legger sine ulykkesveier mot mig. **13** De bryter op min
sti, de gjør hvad de kan for å ødelegge mig, de som
selv ingen hjelper har. **14** Som gjennem en vid revne
kommer de; gjennem nedstyrtende murer velter de sig
frem. **15** Redsler har vendt sig mot mig, som stormen
forfølger de min ære, og som en sky er min velferd

faret bort. 16 Og nu utøser min sjel sig i mig; trengsels
dager holder mig fast. 17 Natten gjennemborer mine
ben, så de faller av, og min verk og pine hviler ikke. 18
Ved Guds store kraft er det blitt slik med mig at min
klædning ikke er til å kjenne igjen; den henger tett
omkring mig som kraven på min underkjortel. 19 Han
har kastet mig ut i skarnet, så jeg er blitt lik støv og
aske. 20 Jeg skriker til dig, men du svarer mig ikke; jeg
står der, og du bare ser på mig. 21 Du er blitt grusom
mot mig, med din sterke hånd forfølger du mig. 22 Du
løfter mig op i stormen, du lar mig fare avsted, og du
lar mig forgå i dens brak; 23 for jeg vet at du fører
mig til døden, til den bolig hvor alt levende samles. 24
Dog, rekker ikke mennesket ut sin hånd når alt synker
i grus? Skriker han ikke om hjelp når han er kommet i
ulykke? 25 Gråt jeg ikke selv over den som hadde
hårde dager? Sørget ikke min sjel over den fattige? 26
For jeg ventet godt, men det kom ondt; jeg håpet på
lys, men det kom mørke. 27 Mine innvoller koker og er
ikke stille; trengsels dager er kommet over mig. 28
Sort går jeg omkring, men ikke av solens hete; midt
iblandt folk reiser jeg mig og roper om hjelp. 29 Jeg er
blitt en bror av sjakaler og en stallbror av strutser. 30
Min hud er sort og faller av mig, og mine ben er brent
av hete. 31 Og min citar er blitt til sorg, og min fløite til
gråt og klage.

31 En pakt hadde jeg gjort med mine øine, at jeg
ikke skulde se på en jomfru. 2 Hvad lodd vilde
jeg ellers få av Gud i himmelen, eller hvad arv av den
Allmektige i det høie? 3 Rammer ikke fordervelse den
urettferdige, og ulykke dem som gjør det onde? 4 Ser
ikke han mine veier, og teller han ikke alle mine skritt?
5 Dersom jeg har faret frem med falskhet, og min fot
har hastet til svik 6 - la Gud veie mig på rettferds
vektskål, og han skal se at jeg er uten skyld - 7 dersom
mine skritt har bøid av fra veien, og mitt hjerte har
fulgt mine øine, og dersom der er nogen flekk på mine
hender, 8 gid da en annen må ete det jeg har sådd,
og gid det jeg har plantet, må rykkes op med rot! 9
Dersom mitt hjerte har latt sig dåre for en kvinnes
skyld, og jeg har luret ved min næstes dør, 10 gid da
min hustru må male korn for en annen, og andre menn
bøie sig over henne! 11 For slikt er en skjenselsdåd,
det er en misgjerning, hjemfalt til dom; 12 det er en ild
som fortærer like til avgrunnen; alt mitt gods skulde
den gjøre ende på. 13 Har jeg krenket min træls og
min trælkvinnes rett, når de hadde nogen trette med
mig? 14 Hvad skulde jeg da gjøre om Gud stod op, og
hvad skulde jeg svare ham om han gransket saken?
15 Har ikke han som skapte mig i mors liv, skapt også
dem, og har ikke en og den samme dannet oss i mors
liv? 16 Har jeg nektet fattigfolk det de ønsket, og latt
enkens øine tæres bort? 17 Har jeg ett mitt brød alene,
så den farløse ikke fikk ete av det? 18 Nei, fra min
ungdom av vokste han op hos mig som hos en far, og
fra min mors liv av førte jeg henne ved hånden. 19
Har jeg kunnet se en ulykkelig uten klær eller en fattig
uten et plagg å ha på sig? 20 Måtte ikke hans lender
velsigne mig, fordi han fikk varme sig med ull av mine
får? 21 Har jeg løftet min hånd mot den farløse, fordi
jeg var viss på å få medhold i retten? 22 Gid da min
skulder må falle fra sitt ledd, og min arm bli brutt løs
fra sin skål! 23 For Guds straff fylte mig med redsel, og
mot hans velde maktet jeg intet. 24 Har jeg satt mitt
håp til gullet og sagt til gullklumpen: Du er min tillit?
25 Har jeg gledet mig fordi min rikdom blev stor, og
fordi min hånd vant mig meget gods? 26 Når jeg så
sollyset, hvorledes det strålte, og månen, hvor herlig
den skred frem, 27 blev da mitt hjerte dåret i lønndom,
så jeg sendte dem håndkyss? 28 Nei, også det vilde
være en misgjerning, hjemfalt til dom; for da hadde jeg
fornektet Gud i det høie. 29 Har jeg gledet mig ved min
fiendes uferd og jublet når ulykken rammet ham? 30
Nei, jeg tillot ikke min munn å synde ved å forbanne
ham og ønske ham døden. 31 Må ikke mine husfolk
vidne at enhver fikk mette sig ved mitt bord? 32 Aldri
måtte en fremmed ligge utenfor mitt hus om natten;
jeg åpnet mine dører for den veifarende. 33 Har jeg,
som mennesker pleier, skjult mine synder og dulgt min
misgjerning i min barm, 34 fordi jeg fryktet den store
mengde og var redd for de fornemme slekters forakt,
så jeg tidde stille og ikke gikk ut av min dør? 35 Å, om
jeg hadde nogen som vilde høre på mig! Se, her er
min underskrift, la den Allmektige svare mig! Å, om jeg
hadde det skrift min motpart har satt op! 36 Sannelig,
jeg skulde ta det på min skulder, jeg skulde feste det
til mitt hode som en krone; 37 jeg skulde gjøre ham
regnskap for alle mine skritt, som en fyrste skulde jeg
møte ham. 38 Dersom min aker skriker over mig, og
alle dens furer gråter, 39 dersom jeg har fortæret dens
grøde uten betaling og utslukket dens eiers liv, 40 gid
det da må vokse torner på min aker istedenfor hvete
og ugress istedenfor bygg! Her ender Jobs ord.

32 De tre menn svarte ikke Job mere, fordi han var
rettferdig i sine egne øine. 2 Da optendtes Elihus
vrede - han stammet fra Bus og var sønn av Barak'el,
av Rams ætt. Mot Job optendtes hans vrede, fordi han
holdt sig selv for å være rettferdig for Gud, 3 og mot
hans tre venner optendtes hans vrede, fordi de ikke
fant noget svar og allikevel dømte Job skyldig. 4 Elihu
hadde ventet med å tale til Job, fordi de andre var
eldre av år enn han. 5 Da nu Elihu så at det ikke var
noget svar i de tre menns munn, da optendtes hans

vrede. 6 Så tok da Elihu, sønn av Barak'el, busitten, til
orde og sa: Jeg er ung av år, og I er gråhårede; derfor
holdt jeg mig tilbake og torde ikke uttale for eder hvad
jeg vet. 7 Jeg tenkte: La alderen tale og de mange
år forkynne visdom! 8 Dog, det er menneskets ånd
og den Allmektiges åndepust som gjør forstandig. 9
De gamle er ikke alltid vise, ikke alltid forstår oldinger
hvad rett er. 10 Derfor sier jeg: Hør nu på mig! Også
jeg vil uttale hvad jeg vet. 11 Jeg ventet på eders ord,
jeg lyttet efter forstandig tale fra eder, mens I grundet
på hvad I skulde si. 12 Jeg gav akt på eder; men det
var ingen av eder som gjendrev Job, ingen som svarte
på hans ord. 13 Si ikke: Vi har funnet visdom hos ham;
bare Gud kan få bukt med ham, ikke noget menneske!
14 Han har jo ikke rettet sin tale mot mig, og med
eders ord vil jeg ikke svare ham. 15 De er forferdet og
svarer ikke mere; ordene er blitt borte for dem. 16 Skal
jeg vente, fordi de ikke taler, fordi de står der og ikke
svarer mere? 17 Også jeg vil nu svare for min del;
også jeg vil uttale hvad jeg vet. 18 For jeg er full av
ord; ånden i mitt indre driver mig. 19 Mitt indre er som
innestengt vin; som nyfylte skinnsekker vil det revne.
20 Jeg vil tale, så jeg kan få luft; jeg vil åpne mine leber
og svare. 21 Jeg vil ikke ta parti for nogen, og jeg vil
ikke smigre for noget menneske; 22 for jeg forstår ikke
å smigre; ellers kunde min skaper lett rykke mig bort.

33 Men hør nu, Job, på min tale og lytt til alle mine
ord! 2 Se, jeg har åpnet mine leber, allerede taler
min tunge i min munn. 3 Ærlige og opriktige er mine
ord, og hvad jeg vet, skal mine leber uttale likefrem. 4
Guds Ånd har skapt mig, og den Allmektiges ånde
holder mig live. 5 Hvis du kan, så svar mig! Rust
dig mot mig, tred frem! 6 Se, jeg er din like for Gud,
også jeg er dannet av ler. 7 Redsel for mig skal ikke
overvelde dig, og min myndighet ikke tynge dig. 8
Sannelig, du har sagt i mitt nærvær, så lød dine ord
som jeg hørte: 9 Ren er jeg, uten brøde, plettfri er
jeg og fri for misgjerning; 10 men Gud søker grunn til
fiendskap mot mig, han akter mig for sin uvenn; 11
han setter mine føtter i stokken og vokter på alle mine
veier. 12 Nei, i dette har du ikke rett, svarer jeg dig;
Gud er jo større enn et menneske. 13 Hvorfor går du i
rette med ham? Han svarer jo ikke et eneste ord. 14
Men én gang taler Gud, ja to ganger hvis mennesket
ikke akter på det. 15 I drøm, i nattlig syn, når dyp søvn
faller på menneskene, når de slumrer på sitt leie, 16 da
åpner han deres ører og trykker sitt segl på advarselen
til dem, 17 for å få mennesket til å la sin gjerning
fare og for å utrydde overmotet hos mannen, 18 for å
berge hans sjel fra graven og hans liv fra å rammes av
det drepende spyd. 19 Mennesket tuktes også med
smerter på sitt leie, og en stadig uro går gjennem marg
og ben. 20 Han vemmes ved brød og hans sjel ved
lekker mat. 21 Hans kjøtt tæres bort, så en ikke ser det
mere, og hans ben, som en før ikke så, ligger bare; 22
hans sjel kommer nær til graven og hans liv til dødens
engler. 23 Er det da hos ham en engel, en tolk, en av
tusen, som forkynner mennesket dets rette vei, 24 da
ynkes Gud over ham og sier: Fri ham fra å fare ned i
graven! Jeg har fått løsepenger. 25 Hans kropp blir
da frodigere enn i ungdommen, han blir atter som i
sin ungdoms dager. 26 Han beder til Gud, og han er
ham nådig; han ser Guds åsyn med jubel, og han gir
mennesket dets rettferdighet tilbake. 27 Han synger for
menneskene og sier: Jeg hadde syndet og gjort det
rette kroket, men han gjengjeldte mig det ikke; 28 han
har fridd min sjel fra å fare ned i graven, og mitt liv ser
lyset med lyst. 29 Se, alt dette gjør Gud to ganger, ja
tre, mot en mann 30 for å frelse hans sjel fra graven,
så han omstråles av de levendes lys. 31 Gi akt, Job,
hør på mig! Ti, så jeg får tale. 32 Har du ord, så svar
mig, tal! Jeg vil gjerne gi dig rett. 33 Hvis ikke, så hør
du på mig! Ti, så jeg får lære dig visdom.

34 Og Elihu tok atter til orde og sa: 2 Hør mine
ord, I vise, og lån mig øre, I forstandige! 3 Øret
prøver jo ord, likesom ganen smaker mat. 4 La oss
velge det som er rett; la oss sammen søke å finne ut
hvad der er godt! 5 Job har jo sagt: Jeg er rettferdig,
og Gud har tatt min rett fra mig; 6 tross min rett skal
jeg være en løgner; en drepende pil har rammet mig,
enda der ingen brøde er hos mig. 7 Hvem er en mann
som Job, han som drikker bespottelse som vann 8 og
gir sig i lag med dem som gjør ondt, og søker omgang
med ugudelige menn? 9 For han har sagt: En mann
har intet gagn av at han holder vennskap med Gud.
10 Derfor, I forstandige, hør på mig! Det være langt
fra Gud å gjøre noget syndig og fra den Allmektige
å være urettferdig! 11 Han lønner mennesket efter
dets gjerninger og gjengjelder mannen efter hans ferd.
12 Ja sannelig, Gud gjør ikke noget syndig, og den
Allmektige forvender ikke retten. 13 Hvem har overgitt
jorden til hans varetekt, og hvem har overlatt hele
jorderike til ham? 14 Dersom han bare vilde tenke på
sig selv og dra sin Ånd og sin ånde til sig igjen, 15 da
skulde alt kjød opgi ånden på én gang, og mennesket
bli til støv igjen. 16 Men gi nu akt og hør på dette, lytt
nøye til mine ord! 17 Kan vel en som hater retten, være
hersker? Eller tør du fordømme den Rettferdige, den
Mektige? 18 Sier vel nogen til en konge: Din niding,
eller til en fyrste: Du ugudelige? 19 Gud tar jo ikke parti
for fyrster og akter ikke en rik høiere enn en fattig? De
er jo alle hans henders verk. 20 I et øieblikk dør de,

midt om natten; folket raver og forgår, og den mektige
rykkes bort, ikke ved menneskehånd. 21 For hans øine
vokter på hver manns veier, og han ser alle hans skritt;
22 det finnes intet mørke og ingen dødsskygge hvor de
som gjør ondt kan skjule sig; 23 Gud har ikke nødig å
gi lenge akt på en mann før han må møte for Guds
dom. 24 Han knuser de mektige uten å granske deres
sak og setter så andre i deres sted. 25 Ja, han kjenner
deres gjerninger, og han slår dem ned om natten så de
går til grunne. 26 Han tukter dem som ugjerningsmenn,
på et sted hvor alle kan se det; 27 for derfor vek de
bort fra ham og aktet ikke på nogen av hans veier, 28
forat de skulde la de fattiges skrik komme for ham,
forat han skulde høre de undertryktes rop. 29 Lar
han være å skride inn, hvem tør da fordømme ham?
Skjuler han sitt åsyn, hvem får da se ham? Både med
et folk og med et enkelt menneske gjør han jo således,
30 forat et gudløst menneske ikke skal herske, forat
det ikke skal være snarer for folket. 31 For har vel et
slikt menneske nogensinne sagt til Gud: Jeg har vært
overmodig, jeg vil herefter ikke gjøre det som ondt er;
32 det jeg ikke ser, det må du lære mig; har jeg gjort
urett, så vil jeg ikke gjøre det mere? 33 Skulde han vel
gjengjelde efter ditt tykke? Du har jo klandret ham. Så
må du velge og ikke jeg, og hvad du vet, får du si. 34
Forstandige menn vil si til mig, ja hver vismann som
hører på mig: 35 Job taler uten skjønnsomhet, og hans
ord er ikke forstandige. 36 Gid Job måtte bli prøvd
uavlatelig, fordi han har svart på onde menneskers vis!
37 For til sin synd legger han brøde; her iblandt oss
klapper han i hendene og bruker mange ord om Gud.

35 Og Elihu tok atter til orde og sa: 2 Holder du det
for rett, du som har sagt: Jeg er rettferdigere enn
Gud, 3 at du sier: Hvad nytter det mig, hvad gagn har
jeg av at jeg ikke synder? 4 Jeg vil gi dig svar, og dine
venner med dig. 5 Vend ditt øie mot himmelen og se,
gi akt på skyene høit over dig! 6 Om du synder, hvad
gjør du ham med det? Og er dine overtredelser mange,
hvad skade volder du ham? 7 Er du rettferdig, hvad kan
du gi ham, hvad mottar han av din hånd? 8 Bare for et
menneske, din likemann, kan din ugudelighet ha noget
å si, og bare for et menneskebarn din rettferdighet. 9
Over de mange undertrykkelser klager de; de skriker
om hjelp mot de mektiges arm. 10 Men ingen sier:
Hvor er Gud, min skaper, han som lar lovsanger lyde
om natten, 11 han som gir oss forstand fremfor jordens
dyr og gjør oss vise fremfor himmelens fugler? 12 Da
roper de, uten at han svarer, om hjelp mot de ondes
overmot. 13 Ja visselig, Gud hører ikke på tomme ord,
den Allmektige akter ikke på slikt. 14 Også når du
sier at du ikke ser ham, så ser han nok din sak, og
du må bie på ham. 15 Men nu, fordi du ikke gjør det,
hjemsøker han dig i sin vrede, og han akter ikke stort
på overmodige ord. 16 Og Job oplater sin munn med
tom tale; han bruker mange ord i sin uforstand.

36 Og Elihu blev ved og sa: 2 Vent litt på mig, så
jeg kan få sagt dig min mening! For ennu er
der noget å si til forsvar for Gud. 3 Jeg vil hente min
kunnskap langt borte fra, og jeg vil vise at min skaper
har rett. 4 For sannelig, mine ord er ikke falske; en
mann med fullkommen kunnskap har du for dig. 5 Se,
Gud er sterk, men han akter ikke nogen ringe; han er
sterk i forstandens kraft. 6 Han lar ikke en ugudelig
leve, og de undertrykte hjelper han til deres rett. 7 Han
tar ikke sine øine fra de rettferdige, og hos konger på
tronen lar han dem sitte all deres tid høit hedret. 8
Og om de blir bundet med lenker og fanget i ulykkens
snarer, 9 så vil han dermed foreholde dem deres
gjerninger, deres synder, at de viste sig gjenstridige,
10 og åpne deres øre for advarselen og formane dem
til å vende om fra det onde. 11 Om de da hører og
tjener ham, så får de leve sine dager i lykke og sine
år i herlighet og glede. 12 Hører de ikke, da skal de
gjennembores av spydet og omkomme i sin uforstand.
13 Men mennesker med gudløst sinn huser vrede; de
roper ikke til Gud når han legger dem i bånd. 14 De
dør i ungdommen, og deres liv ender som tempel-
bolernes. 15 Han frelser de ulykkelige ved deres ulykke
og åpner deres øre ved trengselen. 16 Også dig lokker
han ut av trengselens svelg til en åpen plass hvor det
ikke er trangt; og ditt bord skal være fullt av fete retter.
17 Men er du full av den ugudeliges brøde, så skal
brøde og dom følges at. 18 La bare ikke vrede lokke
dig til spott, og la ikke den store bot lokke dig på avvei!
19 Kan vel ditt skrik fri dig ut av trengsel, og kan vel
alt ditt strev og slit utrette det? 20 Stund ikke efter
natten, den natt da hele folkeslag blåses bort fra sitt
sted! 21 Vokt dig, vend dig ikke til synd! For det har du
mere lyst til enn til å lide. 22 Se, Gud er ophøiet i sin
kraft; hvem er en læremester som han? 23 Hvem har
foreskrevet ham hans vei, og hvem kan si: Du gjorde
urett? 24 Kom i hu at du ophøier hans gjerning, den
som menneskene har sunget om! 25 All verden ser på
den med lyst; menneskene skuer den langt borte fra.
26 Se, Gud er stor, og vi forstår ham ikke; hans års tall
er uutgrundelig; 27 han drar vanndråper op til sig, og
av tåken siler regnet ned; 28 fra skyene strømmer det
og drypper ned over mange mennesker. 29 Kan også
nogen forstå hvorledes skyene breder sig ut, hvorledes
det braker fra hans telt? 30 Se, han breder ut sitt lys
omkring sig og dekker det med havets røtter. 31 For
således straffer han folkeslag, men gir også føde i
overflod. 32 Han dekker sine hender med lys og byder

det å fare ut mot fienden. 33 Hans tordenbrak bærer
bud om ham; endog feet varsler når han rykker frem.

37 Ja, over dette forferdes mitt hjerte og hopper
i mitt bryst. 2 Hør, hør braket av hans røst og
det drønn som går ut av hans munn! 3 Under hele
himmelen lar han det fare, og han sender sitt lys til
jordens ytterste ender. 4 Efterpå brøler røsten, han
tordner med sin veldige røst; han holder ikke lynene
tilbake når hans røst lar sig høre. 5 Gud tordner
underfullt med sin røst; han gjør storverk, og vi forstår
dem ikke. 6 Han sier til sneen: Fall til jorden! - og likeså
til skyllregnet, sitt sterke skyllregn. 7 Hvert menneskes
hånd forsegler han, forat alle mennesker som han har
skapt, må komme til å kjenne ham. 8 Da går de ville dyr
inn i sine huler, og de holder sig i sine hi. 9 Fra Sydens
innerste kammer kommer storm, og med nordenvinden
kommer kulde. 10 Av Guds ånde kommer is, og brede
vann bindes. 11 Med væte fyller han skyen, og han
spreder sine lynskyer, 12 og de svinger hit og dit, efter
som han leder dem, forat de skal utføre alt det han
byder dem, over den vide jord; 13 enten til tukt, når det
er til gagn for hans jord, eller til velsignelse lar han dem
komme. 14 Vend ditt øre til dette, Job! Stå stille og gi
akt på Guds under! 15 Forstår du hvorledes Gud styrer
dem og lar sine skyers lyn blinke frem? 16 Forstår du
hvorledes skyene svever om i luften, forstår du den
Allvitendes under, 17 du hvis klær blir varme når jorden
ligger og dormer i sønnenvind? 18 Kan du med ham
spenne ut himmelen, så fast som et speil av støpt
metall? 19 Lær oss hvad vi skal si til ham! Vi kan ikke
fremføre noget for bare mørke. 20 Skal det fortelles
ham at jeg vil tale med ham? Har nogen sagt at han
ønsker sin egen undergang? 21 Og nu, menneskene
ser ikke lyset, enda det skinner klart på himmelen, og
en vind er faret frem og har renset den. 22 Fra Norden
kommer gull; om Gud er der en forferdende herlighet.
23 Den Allmektige finner vi ikke, han som er så stor i
makt; men retten og den strenge rettferdighet krenker
han ikke. 24 Derfor frykter menneskene ham; men han
enser ikke nogen selvklok mann.

38 Og Herren svarte Job ut av et stormvær og sa:
2 Hvem er han som formørker mitt råd med ord
uten forstand? 3 Nuvel, omgjord dine lender som en
mann! Så vil jeg spørre dig, og du skal lære mig. 4
Hvor var du da jeg grunnfestet jorden? Si frem hvis
du vet det! 5 Hvem fastsatte vel dens mål? Vet du
det? Eller hvem spente målesnor ut over den? 6 Hvor
blev dens støtter rammet ned, eller hvem la dens
hjørnesten, 7 mens alle morgenstjerner jublet, og alle
Guds sønner ropte av fryd? 8 Og hvem lukket for havet
med dører, da det brøt frem og gikk ut av mors liv, 9
da jeg gjorde skyer til dets klædebon og skodde til
dets svøp 10 og merket av en grense for det og satte
bom og dører 11 og sa: Hit skal du komme og ikke
lenger, her skal dine stolte bølger legge sig? 12 Har
du i dine dager befalt morgenen å bryte frem, har du
vist morgenrøden dens sted, 13 forat den skulde gripe
fatt i jordens ender, og de ugudelige rystes bort fra
den? 14 Jorden tar da form likesom ler under seglet,
og tingene treder frem som et klædebon, 15 og de
ugudelige unddras sitt lys, og den løftede arm knuses.
16 Er du kommet til havets kilder, og har du vandret på
dypets bunn? 17 Har dødens porter vist sig for dig, og
har du sett dødsskyggens porter? 18 Har du sett ut
over jordens vidder? Si frem dersom du kjenner alt
dette! 19 Hvor er veien dit hvor lyset bor? Og mørket -
hvor er dets sted, 20 så du kunde hente det frem til
dets område, så du kjente stiene til dets hus? 21 Du
vet det vel; dengang blev du jo født, og dine dagers
tall er stort. 22 Er du kommet til forrådskammerne for
sneen, og har du sett forrådshusene for haglet, 23
som jeg har opspart til trengselens tid, til kampens og
krigens dag? 24 Hvad vei følger lyset når det deler
sig, og østenvinden når den spreder sig over jorden?
25 Hvem har åpnet renner for regnskyllet og vei for
lynstrålen 26 for å la det regne over et øde land, over
en ørken hvor intet menneske bor, 27 for å mette ørk
og øde og få gressbunnen til å gro? 28 Har regnet
nogen far? Eller hvem har avlet duggens dråper? 29
Av hvis liv er vel isen gått frem, og himmelens rim -
hvem fødte det? 30 Vannet blir hårdt som sten, og
havets overflate stivner. 31 Kan du knytte Syvstjernens
bånd, eller kan du løse Orions lenker? 32 Kan du
føre Dyrekretsens stjernebilleder frem i rette tid, og
Bjørnen med dens unger - kan du styre deres gang?
33 Kjenner du himmelens lover? Fastsetter du dens
herredømme over jorden? 34 Kan din røst nå op til
skyen, så en flom av vann dekker dig? 35 Kan du
sende ut lynene, så de farer avsted, så de sier til dig:
Se, her er vi? 36 Hvem har lagt visdom i de mørke
skyer, eller hvem har lagt forstand i luftsynet? 37 Hvem
teller skyene med visdom, og himmelens vannsekker
- hvem heller vannet ut av dem, 38 når støvet flyter
sammen til en fast masse, og jordklumpene henger
fast ved hverandre? 39 Jager du rov for løvinnen, og
metter du de grådige ungløver, 40 når de dukker sig
ned i sine huler og ligger på lur i krattet? 41 Hvem lar
ravnen finne sin mat, når dens unger skriker til Gud og
farer hit og dit uten føde?

39 Kjenner du tiden når stengjetene føder, og gir
du akt på hindenes veer? 2 Teller du månedene
til de skal bære, og vet du tiden når de føder? 3 De
bøier sig, føder sine unger og blir fri for sine smerter. 4

Deres unger blir kraftige og vokser op ute på marken;
de løper bort og kommer ikke tilbake til dem. 5 Hvem
har gitt villeslet dets frihet, hvem løste dets bånd, 6 det
som jeg gav ørkenen til hus og saltmoen til bolig? 7
Det ler av byens ståk og styr; driverens skjenn slipper
det å høre. 8 Hvad det leter op på fjellene, er dets
beite, og det søker efter hvert grønt strå. 9 Har vel
villoksen lyst til å tjene dig? Vil den bli natten over
ved din krybbe? 10 Kan du binde villoksen med rep til
furen? Vil den harve dalene efter dig? 11 Kan du stole
på den, fordi dens kraft er så stor, og kan du overlate
den ditt arbeid? 12 Kan du lite på at den fører din
grøde hjem, og at den samler den til din treskeplass?
13 Strutsen flakser lystig med vingene; men viser dens
vinger og fjær moderkjærlighet? 14 Nei, den overlater
sine egg til jorden og lar dem opvarmes i sanden, 15
og den glemmer at en fot kan klemme dem itu, og
markens ville dyr trå dem i stykker. 16 Den er hård
mot sine unger, som om de ikke var dens egne; den
er ikke redd for at dens møie skal være spilt. 17 For
Gud nektet den visdom og gav den ingen forstand.
18 Men når den flakser i været, ler den av hesten og
dens rytter. 19 Gir du hesten styrke? Klær du dens
hals med bevrende man? 20 Lar du den springe som
gresshoppen? Dens stolte fnysen er forferdelig. 21
Den skraper i jorden og gleder sig ved sin kraft; så
farer den frem mot væbnede skarer. 22 Den ler av
frykten og forferdes ikke, og den vender ikke om for
sverd. 23 Over den klirrer koggeret, blinkende spyd
og lanse. 24 Med styr og ståk river den jorden op, og
den lar sig ikke stagge når krigsluren lyder. 25 Hver
gang luren lyder, sier den: Hui! Og langt borte værer
den striden, høvedsmenns tordenrøst og hærskrik. 26
Skyldes det din forstand at høken svinger sig op og
breder ut sine vinger mot Syden? 27 Er det på ditt bud
at ørnen flyver så høit, og at den bygger sitt rede oppe
i høiden? 28 Den bor på berget og har nattely der, på
tind og nut. 29 Derfra speider den efter føde; langt bort
skuer dens øine. 30 Dens unger drikker blod, og hvor
der er lik, der er den.

40 Og Herren blev ved å svare Job og sa: 2 Vil du
som klandrer den Allmektige, vil du trette med
ham? Du som laster Gud, må svare på dette! 3 Da
svarte Job Herren og sa: 4 Nei, jeg er for ringe; hvad
skulde jeg svare dig? Jeg legger min hånd på min
munn. 5 En gang har jeg talt, men jeg tar ikke mere til
orde - ja to ganger, men jeg gjør det ikke mere. 6 Og
Herren svarte Job ut av stormen og sa: 7 Omgjord
dine lender som en mann! Jeg vil spørre dig, og du
skal lære mig. 8 Vil du endog gjøre min rettferdighet til
intet? Vil du dømme mig skyldig, så du får rett? 9 Har
du slik en arm som Gud, og kan du tordne med en røst
som hans? 10 Pryd dig med majestet og høihet og
klæ dig i glans og herlighet! 11 La din vrede strømme
frem og se på alle overmodige og ydmyk dem! 12 Se
på alle overmodige og bøi dem og tred de ugudelige
ned der de står! 13 Skjul dem alle i støvet, bind deres
ansikter fast i mørket! 14 Da skal også jeg prise dig,
fordi din høire hånd kan hjelpe dig. 15 Se på Behemot,
som jeg har skapt like så vel som dig; den eter gress
som en okse. 16 Se hvad kraft den har i sine lender,
og hvad styrke den har i sine bukmuskler! 17 Den
strekker sin hale som en seder; senene i dens lår er
sammenslynget. 18 Dens ben er som kobberrør, dens
knokler som jernstenger. 19 Den er den ypperste av
Guds skapninger; av sin skaper fikk den sitt sverd. 20
Fjellene bærer fôr for den, og alle ville dyr leker der.
21 Under lotusbusker hviler den, i ly av rør og siv. 22
Lotusbusker gir den tak og skygge, piletrærne ved
bekken omgir den. 23 Selv om strømmen går stri blir
den ikke redd; den er trygg om så en Jordan fosser
frem mot dens gap. 24 Kan nogen fange den så den
ser det? Kan nogen dra en snare gjennem dens nese?

41 Kan du dra Leviatan op med en krok og trykke
dens tunge ned med et snøre? 2 Kan du sette en
sivline i dens nese og gjennembore dens kjeve med en
krok? 3 Vil den rette mange ydmyke bønner til dig eller
tale blide ord til dig? 4 Vil den gjøre en pakt med dig,
så du kan få den til din træl for all tid? 5 Kan du leke
med den som med en fugl og binde den fast for dine
små piker? 6 Kan et lag av fiskere kjøpslå om den,
stykke den ut mellem kjøbmennene? 7 Kan du fylle
dens hud med spyd og dens hode med harpuner? 8
Prøv å legge hånd på den! Den strid skal du komme til
å minnes og ikke gjøre det igjen! 9 Nei, den som våger
slikt, hans håp blir sveket; allerede ved synet av den
styrter han til jorden. 10 Ingen er så djerv at han tør
tirre den; hvem tør da sette sig op imot mig? 11 Hvem
gav mig noget først, så jeg skulde gi ham vederlag?
Alt under himmelen hører mig til. 12 Jeg vil ikke tie
om dens lemmer, om dens store styrke og dens fagre
bygning. 13 Hvem har dradd dens klædning av? Hvem
tør komme innenfor dens dobbelte rad av tenner? 14
Hvem har åpnet dens kjevers dør? Rundt om dens
tenner er redsel. 15 Stolte er skjoldenes rader; hvert
av dem er tillukket som med et fast segl. 16 De ligger
tett innpå hverandre, og ingen luft trenger inn imellem
dem. 17 Det ene skjold henger fast ved det andre;
de griper inn i hverandre og skilles ikke at. 18 Når
den nyser, stråler det frem lys, og dens øine er som
morgenrødens øielokk. 19 Bluss farer ut av dens gap,
gnister spruter frem. 20 Fra dens nesebor kommer røk
som av en gryte som koker over siv. 21 Dens ånde
tender kull i brand, og luer går ut av dens gap. 22 På

dens hals har styrken sin bolig, og angsten springer
foran den. 23 Dens doglapper sitter fast; de er som
støpt på den og rører sig ikke. 24 Dens hjerte er fast
som sten, fast som den underste kvernsten. 25 Når
den hever sig, gruer helter; av redsel mister de sans
og samling. 26 Rammes den med sverd, så biter det
ikke på den, heller ikke lanse, pil eller kastespyd. 27
Den akter jern som strå, kobber som ormstukket tre.
28 Buens sønn jager den ikke på flukt; slyngens stener
blir som halm for den. 29 Stridsklubber aktes som
halm, og den ler av det susende spyd. 30 På dens buk
sitter skarpe skår, den gjør spor i dyndet som efter en
treskeslede. 31 Den får dypet til å koke som en gryte;
den får havet til å skumme som en salvekokers kjele.
32 Efter den lyser dens sti; dypet synes å ha sølvhår.
33 Det er intet på jorden som er herre over den; den er
skapt til ikke å reddes. 34 Alt som er høit, ser den i
øiet; den er en konge over alle stolte dyr.

42 Da svarte Job Herren og sa: 2 Jeg vet at du
kan alt, og at ingen tanke er umulig å utføre
for dig. 3 Hvem er den som vil formørke ditt råd i
uforstand? Derfor må jeg si: Jeg har talt om det jeg
ikke forstod, om det som var mig for underlig, og som
jeg ikke skjønte. 4 Men hør nu, så vil jeg tale! Jeg vil
spørre dig, og du skal lære mig. 5 Bare hvad ryktet
meldte, hadde jeg hørt om dig; men nu har mitt øie
sett dig. 6 Derfor kaller jeg alt tilbake og angrer i støv
og aske. 7 Da Herren hadde talt disse ord til Job, sa
han til Elifas fra Teman: Min vrede er optendt mot dig
og dine to venner; for I har ikke talt rett om mig, som
min tjener Job. 8 Ta derfor syv okser og syv værer og
gå til min tjener Job og ofre dem som brennoffer for
eder! Og min tjener Job skal bede for eder; bare ham
vil jeg bønnhøre, så jeg ikke gjør med eder efter eders
uforstand; for I har ikke talt rett om mig, som min tjener
Job. 9 Så gikk Elifas fra Teman og Bildad fra Suah og
Sofar fra Na'ama og gjorde som Herren hadde talt til
dem; og Herren bønnhørte Job. 10 Og Herren gjorde
ende på Jobs ulykke, da han bad for sine venner; og
Herren øket alt det Job hadde hatt, til det dobbelte. 11
Og alle hans brødre kom til ham, og alle hans søstre
og alle som hadde kjent ham før, og de åt med ham
i hans hus og viste ham medynk og trøstet ham for
all den ulykke Herren hadde latt komme over ham;
og de gav ham hver en kesitte og hver en gullring.
12 Og Herren velsignet Jobs siste dager mere enn
hans første, og han fikk fjorten tusen får og seks tusen
kameler og tusen par okser og tusen aseninner. 13 Og
han fikk syv sønner og tre døtre. 14 Den ene datter
kalte han Jemima, den annen Kesia og den tredje
Keren-Happuk. 15 Så fagre kvinner som Jobs døtre
fantes ikke i hele landet; og deres far gav dem arv
blandt deres brødre. 16 Derefter levde Job hundre og
firti år, og han så sine barn og barnebarn i fjerde ledd.
17 Og Job døde, gammel og mett av dager.

Salmenes

1 Salig er den mann som ikke vandrer i ugudeliges
råd og ikke står på synderes vei og ikke sitter i
spotteres sete, **2** men har sin lyst i Herrens lov og
grunder på hans lov dag og natt. **3** Han skal være lik
et tre, plantet ved rinnende bekker, som gir sin frukt i
sin tid, og hvis blad ikke visner, og alt hvad han gjør,
skal han ha lykke til. **4** Ikke så de ugudelige, men de
er lik agner, som spredes av vinden. **5** Derfor skal
ugudelige ikke bli stående i dommen, og syndere ikke
i de rettferdiges menighet. **6** For Herren kjenner de
rettferdiges vei, men de ugudeliges vei går til grunne.

2 Hvorfor larmer hedningene og grunder folkene på
det som fåfengt er? **2** Jordens konger reiser sig,
og fyrstene rådslår sammen mot Herren og mot hans
salvede: **3** La oss sprenge deres bånd og kaste deres
rep av oss! **4** Han som troner i himmelen, ler, Herren
spotter dem. **5** Så taler han til dem i sin vrede, og i sin
harme forferder han dem: **6** Og jeg har dog innsatt min
konge på Sion, mitt hellige berg! **7** Jeg vil kunngjøre
hvad fastsatt er: Herren sa til mig: Du er min sønn, jeg
har født dig idag. **8** Begjær av mig! Så vil jeg gi dig
hedningene til arv og jordens ender til eie. **9** Du skal
knuse dem med jernstav; som en pottemakers kar skal
du sønderslå dem. **10** Og nu, I konger, gå viselig frem!
La eder advare, I dommere på jorden! **11** Tjen Herren
med frykt og juble med beven! **12** Kyss Sønnen, forat
han ikke skal bli vred, og I gå til grunne på veien! For
snart kunde hans vrede optendes. Salige er alle de
som tar sin tilflukt til ham.

3 En salme av David, da han flydde for Absalom, sin
sønn. Herre, hvor mange mine fiender er! Mange
reiser sig imot mig. **2** Mange sier til min sjel: Det er
ingen frelse for ham hos Gud. (Sela) **3** Men du, Herre,
er et skjold omkring mig, min ære og den som opløfter
mitt hode! **4** Høit ropte jeg til Herren, og han svarte
mig fra sitt hellige berg. (Sela) **5** Jeg la mig og sov
inn, jeg våknet; for Herren støtter mig. **6** Jeg frykter
ikke for titusener av folk, som har lagt sig mot mig
rundt omkring. **7** Reis dig, Herre, frels mig, min Gud!
For du har slått alle mine fiender på kinnbenet, du
har sønderbrutt de ugudeliges tenner. **8** Herren hører
frelsen til; over ditt folk være din velsignelse! (Sela)

4 Til sangmesteren, med strengelek; en salme av
David. Når jeg roper, da svar mig, min rettferdighets
Gud! I trengsel har du gitt mig rum; vær mig nådig
og hør min bønn! **2** I veldige menn! Hvor lenge skal
min ære være til spott? Hvor lenge vil I elske det som
fåfengt er, søke løgn? (Sela) **3** Vit dog at Herren har
utkåret sig en from! Herren hører når jeg roper til ham.
4 Vredes, men synd ikke! Tenk efter i eders hjerte på
eders leie og vær stille! (Sela) **5** Ofre rettferdighets
offere, og sett eders lit til Herren! **6** Mange sier: Hvem
vil dog la oss se godt? Opløft du ditt åsyns lys over
oss, Herre! **7** Du har gitt mig glede i mitt hjerte, større
enn deres når deres korn og most er mangfoldig. **8** I
fred vil jeg både legge mig ned og sove inn; for du,
Herre, lar mig bo for mig selv, i trygghet.

5 Til sangmesteren, til Nehilot; en salme av David.
Vend øret til mine ord, Herre, akt på min tanke! **2**
Merk på mitt klagerop, min konge og min Gud! For
til dig beder jeg. **3** Herre, årle høre du min røst! Årle
legger jeg min sak frem for dig og venter. **4** For du er
ikke en Gud som har behag i ugudelighet; den onde
får ikke bo hos dig. **5** Overmodige får ikke stå frem for
dine øine; du hater alle dem som gjør urett. **6** Du lar
dem som taler løgn, gå til grunne; den blodgjerrige og
falske mann er en vederstyggelighet for Herren. **7** Men
jeg går ved din megen miskunn inn i ditt hus, jeg kaster
mig ned foran ditt hellige tempel i din frykt. **8** Herre, led
mig ved din rettferdighet for mine motstanderes skyld,
gjør din vei jevn for mitt åsyn! **9** For det er ikke sannhet
i deres munn; deres indre er fordervelse, deres strupe
en åpen grav; sin tunge gjør de glatt. **10** Døm dem
skyldige, Gud! La dem falle for sine råds skyld, styrt
dem ned for deres mange misgjerninger! For de er
gjenstridige mot dig. **11** Da skal alle de som tar sin
tilflukt til dig, glede sig; til evig tid skal de juble, og
du skal verne om dem; og de som elsker ditt navn,
skal fryde sig i dig. **12** For du velsigner den rettferdige,
Herre! Som med et skjold dekker du ham med nåde.

6 Til sangmesteren, med strengelek; efter Sjeminit;
en salme av David. Herre, straff mig ikke i din
vrede og tukt mig ikke i din harme! **2** Vær mig nådig,
Herre! for jeg er bortvisnet. Helbred mig, Herre! for
mine ben er forferdet, **3** og min sjel er såre forferdet;
og du, Herre, hvor lenge? **4** Vend om, Herre, utfri
min sjel, frels mig for din miskunnhets skyld! **5** For
i døden kommer ingen dig i hu; hvem vil prise dig i
dødsriket? **(Sheol h7585)** **6** Jeg er trett av mine sukk,
jeg gjennembløter min seng hver natt; med mine tårer
væter jeg mitt leie. **7** Borttæret av sorg er mitt øie; det
er eldet for alle mine fienders skyld. **8** Vik fra mig, alle
I som gjør urett! For Herren har hørt min gråts røst, **9**
Herren har hørt min inderlige begjæring, Herren tar
imot min bønn. **10** Alle mine fiender skal bli til skamme
og såre forferdet; de skal vike tilbake, bli til skamme i
et øieblikk.

7 En sjiggajon av David, som han sang for Herren på
grunn av benjaminitten Kus' ord. Herre min Gud! Til

dig setter jeg min lit; frels mig fra alle mine forfølgere
og redd mig, 2 forat ikke fienden skal sønderrive min
sjel som en løve, sønderbryte, og det er ingen som
redder! 3 Herre min Gud! Dersom jeg har gjort dette,
dersom det er urett i mine hender, 4 dersom jeg har
gjengjeldt den med ondt som holdt fred med mig, eller
plyndret den som var min fiende uten årsak, 5 så la
fienden forfølge min sjel og innhente den og trå mitt liv
til jorden og legge min ære i støvet. (Sela) 6 Stå op,
Herre, i din vrede, reis dig mot mine fienders rasen
og våkn op til min hjelp! Du har jo påbudt dom. 7
Og la folkeslagenes forsamling omringe dig, og vend
tilbake over den til det høie! 8 Herren holder dom over
folkene; døm mig, Herre, efter min rettferdighet og efter
min uskyld, som er hos mig! 9 La dog de ugudeliges
ondskap få ende og den rettferdige stå fast! Du er jo
den som prøver hjerter og nyrer, en rettferdig Gud.
10 Mitt skjold er hos Gud, som frelser de opriktige av
hjertet. 11 Gud er en rettferdig dommer, og en Gud
som vredes hver dag. 12 Dersom han ikke vender om,
så hvesser han sitt sverd, spenner sin bue og gjør den
ferdig 13 og legger drepende våben til rette imot ham;
sine piler gjør han brennende. 14 Se, han er i ferd
med å føde misgjerning; han er fruktsommelig med
ulykke og føder løgn. 15 En grav har han gravd og
hulet den ut; men han faller i den grav han arbeidet på.
16 Den ulykke han gikk og tenkte på, faller tilbake på
hans hode, og over hans egen isse kommer den vold
han hadde i sinne. 17 Jeg vil prise Herren efter hans
rettferdighet og lovsynge Herrens, den Høiestes navn.

8 Til sangmesteren, efter Gittit; en salme av David.
Herre, vår Herre, hvor herlig ditt navn er over all
jorden, du som har utbredt din prakt over himmelen!
2 Av barns og diebarns munn har du grunnfestet en
makt for dine motstanderes skyld, for å stoppe munnen
på fienden og den hevngjerrige. 3 Når jeg ser din
himmel, dine fingrers gjerning, månen og stjernene,
som du har gjort, 4 hvad er da et menneske, at du
kommer ham i hu, og et menneskebarn, at du ser til
ham! 5 Og du gjorde ham lite ringere enn Gud, og
med ære og herlighet kronte du ham. 6 Du gjorde ham
til hersker over dine henders gjerninger, alt la du under
hans føtter, 7 får og okser, alle tilsammen, ja også
markens dyr, 8 himmelens fugler og havets fisker, alt
som ferdes på havenes stier. 9 Herre, vår Herre, hvor
herlig ditt navn er over all jorden!

9 Til sangmesteren, efter Mutlabbén; en salme av
David. Jeg vil prise Herren av hele mitt hjerte, jeg vil
forkynne alle dine undergjerninger. 2 Jeg vil glede og
fryde mig i dig, jeg vil lovsynge ditt navn, du Høieste, 3
fordi mine fiender viker tilbake, faller og omkommer for
ditt åsyn. 4 For du har hjulpet mig til rett og dom, du
har satt dig på tronen som rettferdig dommer. 5 Du
har truet hedningene, tilintetgjort den ugudelige; deres
navn har du utslettet evindelig og alltid. 6 Fiendenes
boliger er helt ødelagt for all tid, og byene har du
omstyrtet, deres minne er tilintetgjort. 7 Og Herren
troner til evig tid, han har reist sin trone til dom, 8 og
han dømmer jorderike med rettferdighet, han avsier
dom over folkene med rettvishet. 9 Og Herren er en
borg for den undertrykte, en borg i nødens tider. 10 Og
de som kjenner ditt navn, stoler på dig; for du har ikke
forlatt dem som søker dig, Herre! 11 Lovsyng Herren,
som bor på Sion, kunngjør blandt folkene hans store
gjerninger! 12 For han som hevner blod, kommer de
elendige i hu, han glemmer ikke deres skrik. 13 Vær
mig nådig, Herre! Se det jeg må lide av dem som hater
mig, du som løfter mig op fra dødens porter, 14 forat
jeg skal forkynne all din pris, i Sions datters porter fryde
mig i din frelse. 15 Hedningene er sunket i den grav de
gravde; deres fot er fanget i det garn de skjulte. 16
Herren er blitt kjent, han har holdt dom; han fanger den
ugudelige i hans egne henders gjerning. (Higgajon,
Sela) 17 De ugudelige skal fare ned til dødsriket, alle
hedninger, som glemmer Gud. **(Sheol h7585)** 18 For ikke
skal den fattige glemmes for all tid; de saktmodiges
håp skal ikke gå til grunne for evig. 19 Reis dig, Herre!
La ikke mennesker få makt, la hedningene bli dømt
for ditt åsyn! 20 La frykt komme over dem, Herre! La
hedningene kjenne at de er mennesker! (Sela)

10 Hvorfor, Herre, står du langt borte? Hvorfor
skjuler du ditt åsyn i trengsels tider? 2 Ved den
ugudeliges overmot engstes de elendige; de fanges
i de onde råd han har uttenkt. 3 For den ugudelige
roser sin sjels lyst, og den rovgjerrige sier Herren
farvel, håner ham. 4 Den ugudelige sier i sitt overmot:
Han hjemsøker ikke. Det er ingen Gud, det er alle
hans tanker. 5 Hans veier lykkes til enhver tid; langt
borte fra ham i det høie er dine dommer; av alle sine
motstandere blåser han. 6 Han sier i sitt hjerte: Jeg
skal ikke rokkes, fra slekt til slekt skal jeg ikke stedes i
ulykke. 7 Hans munn er full av forbannelse og av svik
og vold; under hans tunge er ulykke og ondskap. 8
Han ligger i bakhold ved gårdene, på lønnlige steder
myrder han den uskyldige, hans øine speider efter den
ulykkelige. 9 Han lurer på lønnlig sted, lik løven i sitt
skjul; han lurer for å gripe den elendige; han griper
den elendige idet han drar ham inn i sitt garn. 10
Han bøier sig, dukker sig ned, og for hans sterke klør
faller de elendige. 11 Han sier i sitt hjerte: Gud har
glemt det, han har skjult sitt åsyn, han ser det aldri.
12 Reis dig, Herre! Gud, opløft din hånd, glem ikke
de elendige! 13 Hvorfor skal den ugudelige forakte

Gud og si i sitt hjerte: Du hjemsøker ikke? 14 Du har
sett det; for du skuer nød og sorg for å legge dem i
din hånd; til dig overgir den elendige sin sak, du er
den farløses hjelper. 15 Sønderbryt den ugudeliges
arm, og hjemsøk den ondes ugudelighet, så du ikke
mere finner den! 16 Herren er konge evindelig og
alltid, hedningene blir utryddet av hans land! 17 De
saktmodiges begjæring hører du, Herre! Du styrker
deres hjerte, du vender ditt øre til 18 for å dømme i den
farløses og undertryktes sak. Ikke skal mennesket,
som er av jorden, lenger vedbli å volde redsel.

11 Til sangmesteren; av David. Til Herren tar jeg
min tilflukt; hvorledes kan I da si til min sjel: Fly
til eders fjell som en fugl? 2 For se, de ugudelige
spenner buen, de legger sin pil på strengen for å skyte
i mørket på de opriktige av hjertet. 3 Når grunnvollene
nedbrytes, hvad makter da den rettferdige? 4 Herren
er i sitt hellige tempel, Herrens trone er i himmelen,
hans øine skuer, hans blikk prøver menneskenes barn.
5 Herren prøver den rettferdige; men den ugudelige
og den som elsker vold, hater hans sjel. 6 Han lar
snarer regne ned over de ugudelige; ild og svovel og
glødende vind er deres begers del. 7 For Herren er
rettferdig, elsker rettferdighet; på den opriktige ser
hans åsyn.

12 Til sangmesteren, efter Sjeminit; en salme av
David. Frels, Herre! for de fromme er borte, de
trofaste er forsvunnet blandt menneskenes barn. 2
Løgn taler de, hver med sin næste, med falske leber;
med tvesinnet hjerte taler de. 3 Herren utrydde alle
falske leber, den tunge som taler store ord, 4 dem som
sier: Ved vår tunge skal vi få overhånd, våre leber er
med oss, hvem er herre over oss? 5 For de elendiges
ødeleggelses skyld, for de fattiges sukks skyld vil jeg
nu reise mig, sier Herren; jeg vil gi dem frelse som
stunder efter den. 6 Herrens ord er rene ord, likesom
sølv som er renset i en smeltedigel i jorden, syv ganger
renset. 7 Du, Herre, vil bevare dem, du vil vokte dem
for denne slekt evindelig. 8 Rundt omkring svermer de
ugudelige, når skarn er ophøiet blandt menneskenes
barn.

13 Til sangmesteren; en salme av David. 2 Hvor
lenge, Herre, vil du glemme mig evindelig? Hvor
lenge vil du skjule ditt åsyn for mig? 3 Hvor lenge skal
jeg huse sorgfulle tanker i min sjel, kummer i mitt hjerte
den hele dag? Hvor lenge skal min fiende ophøie sig
over mig? 4 Se hit, svar mig, Herre min Gud! Opklar
mine øine, forat jeg ikke skal sove inn i døden, 5
forat ikke min fiende skal si: Jeg fikk overhånd over
ham, forat ikke mine motstandere skal fryde sig når
jeg vakler! 6 Men jeg setter min lit til din miskunnhet;
mitt hjerte skal fryde sig i din frelse; jeg vil lovsynge
Herren, for han har gjort vel imot mig.

14 Til sangmesteren; av David. Dåren sier i sitt hjerte:
Det er ikke nogen Gud. Onde, vederstyggelige er
deres gjerninger; det er ingen som gjør godt. 2 Herren
skuer ned fra himmelen på menneskenes barn for å se
om det er nogen forstandig, nogen som søker Gud. 3
De er alle avveket, alle tilsammen fordervet; det er
ingen som gjør godt, enn ikke én. 4 Sanser de da ikke,
alle de som gjør urett, som eter mitt folk, likesom de
eter brød? På Herren kaller de ikke. 5 Da forferdes
de såre; for Gud er med den rettferdige slekt. 6 Gjør
bare den elendiges råd til skamme! For Herren er hans
tilflukt. 7 O, at der fra Sion må komme frelse for Israel!
Når Herren gjør ende på sitt folks fangenskap, da skal
Jakob fryde sig, Israel glede sig.

15 En salme av David. Herre, hvem skal bo i ditt
telt? Hvem skal bygge på ditt hellige berg? 2
Den som vandrer ustraffelig og gjør rettferdighet og
taler sannhet i sitt hjerte, 3 som ikke baktaler med
sin tunge, som ikke gjør sin næste ondt og ikke fører
skam over den som står ham nær, 4 den som ser med
ringeakt på den gudløse, men som ærer dem som
frykter Herren, som sverger sig selv til skade og ikke
bryter sitt ord, 5 den som ikke låner sine penger ut mot
rente og ikke tar gave mot den uskyldige. Den dette
gjør, skal ikke rokkes evindelig.

16 En gyllen sang av David. Bevar mig, Gud! for
jeg tar min tilflukt til dig. 2 Jeg sier til Herren:
Du er min Herre; jeg har intet gode utenfor dig - 3
idet jeg holder mig til de hellige som er i landet, og de
herlige i hvem jeg har all min lyst. 4 Mange sorger skal
de ha som kjøper sig andre; jeg vil ikke utgyde deres
drikkoffere av blod og ikke ta deres navn på mine leber.
5 Herren er min tilfalne del og mitt beger; du gjør min
lodd herlig. 6 En lodd er tilfalt mig som er liflig, og en
arv som behager mig. 7 Jeg vil love Herren, som gav
mig råd; også om nettene minner mine nyrer mig om
det. 8 Jeg setter alltid Herren for mig; for han er ved
min høire hånd, jeg skal ikke rokkes. 9 Derfor gleder
mitt hjerte sig, og min ære fryder sig; også mitt kjød
skal bo i trygghet. 10 For du skal ikke overlate min sjel
til dødsriket, du skal ikke la din hellige se forråtnelse.
(Sheol h7585) 11 Du skal kunngjøre mig livets vei; gledes
fylde er for ditt åsyn, livsalighet ved din høire hånd
evindelig.

17 En bønn av David. Hør, Herre, på rettferdighet,
merk på mitt klagerop, vend øret til min bønn
fra leber uten svik! 2 La min rett gå ut fra ditt åsyn,

dine øine skue hvad rett er! 3 Du har prøvd mitt hjerte,
gjestet det om natten, du har ransaket mig, du fant
intet; min munn viker ikke av fra mine tanker. 4 Mot
menneskenes gjerninger har jeg efter dine lebers ord
tatt mig i vare for voldsmannens stier. 5 Mine skritt
holdt fast ved dine fotspor, mine trin vaklet ikke. 6 Jeg
roper til dig, for du svarer mig, Gud! Bøi ditt øre til
mig, hør mitt ord! 7 Vis din miskunnhet i underfulle
gjerninger, du som med din høire hånd frelser dem
som flyr til dig, fra deres motstandere! 8 Vokt mig som
din øiesten, skjul under dine vingers skygge 9 for de
ugudelige, som ødelegger mig, mine dødsfiender, som
omringer mig! 10 Sitt fete hjerte lukker de til, med sin
munn taler de overmodig. 11 Hvor vi går, kringsetter
de mig nu; sine øine retter de på å felle mig til jorden.
12 Han er lik en løve som stunder efter å sønderrive,
og en ung løve som ligger på lønnlige steder. 13 Reis
dig, Herre, tred ham i møte, slå ham ned, frels min sjel
fra den ugudelige med ditt sverd, 14 fra menneskene
med din hånd, Herre, fra denne verdens mennesker,
som har sin del i livet, og hvis buk du fyller med dine
skatter, som er rike på sønner og efterlater sin overflod
til sine barn. 15 Jeg skal i rettferdighet skue ditt åsyn,
jeg skal, når jeg våkner, mettes ved din skikkelse.

18 Til sangmesteren; av Herrens tjener David, som
talte denne sangs ord til Herren den dag da
Herren hadde utfridd ham av alle hans fienders hånd
og av Sauls hånd. Og han sa: Herre, jeg har dig
hjertelig kjær, min styrke! 2 Herren er min klippe og
min festning og min frelser; min Gud er min klippe,
som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses horn,
min borg. 3 Jeg påkaller den Høilovede, Herren, og blir
frelst fra mine fiender. 4 Dødens rep omspente mig, og
fordervelsens strømmer forferdet mig. 5 Dødsrikets rep
omgav mig, dødens snarer overfalt mig. **(Sheol h7585)** 6
I min trengsel påkalte jeg Herren, og jeg ropte til min
Gud; han hørte fra sitt tempel min røst, og mitt skrik
kom for ham, til hans ører. 7 Da rystet og bevet jorden,
og fjellenes grunnvoller skalv, og de rystet, for hans
vrede var optendt. 8 Det steg røk op av hans nese, og
fortærende ild fra hans munn; glør brente ut av ham.
9 Og han bøide himmelen og steg ned, og det var
mørke under hans føtter. 10 Og han fór på kjeruber og
fløi, og han fór hastig frem på vindens vinger. 11 Han
gjorde mørke til sitt dekke, rundt omkring sig til sitt
skjul, mørke vann, tykke skyer. 12 Frem av glansen
foran ham fór hans skyer frem, hagl og gloende kull.
13 Og Herren tordnet i himmelen, den Høieste lot sin
røst høre, hagl og gloende kull. 14 Og han utsendte
sine piler og spredte dem omkring - lyn i mengde og
forvirret dem. 15 Da kom vannenes strømmer til syne,
og jordens grunnvoller blev avdekket ved din trusel,
Herre, for din neses åndepust. 16 Han rakte sin hånd
ut fra det høie, han grep mig; han drog mig op av store
vann. 17 Han fridde mig ut fra min sterke fiende og fra
mine avindsmenn; for de var mig for mektige. 18 De
overfalt mig på min motgangs dag; men Herren blev
min støtte. 19 Og han førte mig ut i fritt rum; han frelste
mig, for han hadde behag i mig. 20 Herren gjengjeldte
mig efter min rettferdighet, han betalte mig efter mine
henders renhet. 21 For jeg tok vare på Herrens veier
og vek ikke i ondskap fra min Gud. 22 For alle hans
lover hadde jeg for øie, og hans bud lot jeg ikke vike
fra mig. 23 Og jeg var ulastelig for ham og voktet mig
vel for min synd. 24 Og Herren gjengjeldte mig efter
min rettferdighet, efter mine henders renhet for hans
øine. 25 Mot den fromme viser du dig from, mot den
rettvise mann viser du dig rettvis, 26 mot den rene
viser du dig ren, mot den forvendte viser du dig vrang.
27 For du frelser elendige folk, og du fornedrer høie
øine. 28 For du lar min lampe skinne; Herren min Gud
opklarer mitt mørke. 29 For ved dig stormer jeg løs på
fiendeskarer, og ved min Gud springer jeg over murer.
30 Gud, hans vei er fullkommen; Herrens ord er rent,
han er et skjold for alle dem som setter sin lit til ham.
31 For hvem er Gud foruten Herren, og hvem er en
klippe, uten vår Gud? 32 Den Gud som omgjorder mig
med kraft og gjør min vei fri for støt, 33 som gir mig
føtter likesom hindene og stiller mig på mine høider,
34 som oplærer mine hender til krig, så mine armer
spenner kobberbuen. 35 Og du gir mig din frelse til
skjold, og din høire hånd støtter mig, og din mildhet
gjør mig stor. 36 Du gjør rummet vidt for mine skritt
under mig, og mine ankler vakler ikke. 37 Jeg forfølger
mine fiender og når dem, og jeg vender ikke tilbake før
jeg har gjort ende på dem. 38 Jeg knuser dem, så de
ikke makter å reise sig; de faller under mine føtter. 39
Og du omgjorder mig med kraft til krig, du bøier mine
motstandere under mig. 40 Og mine fiender lar du
vende mig ryggen, og mine avindsmenn utrydder jeg.
41 De roper, men der er ingen frelser - til Herren, men
han svarer dem ikke. 42 Og jeg knuser dem som støv
for vinden, jeg tømmer dem ut som søle på gatene.
43 Du redder mig fra folkekamper, du setter mig til
hode for hedninger; folkeferd som jeg ikke kjenmer,
tjener mig. 44 Bare de hører om mig, blir de mig lydige;
fremmede kryper for mig. 45 Fremmede visner bort og
går bevende ut av sine borger. 46 Herren lever, og
priset er min klippe, og ophøiet er min frelses Gud, 47
den Gud som gir mig hevn og legger folkeferd under
mig, 48 som frir mig ut fra mine fiender; ja, over mine
motstandere ophøier du mig, fra voldsmannen redder
du mig. 49 Derfor vil jeg prise dig iblandt hedningene,

Herre, og lovsynge ditt navn. 50 Han gjør frelsen stor
for sin konge, han gjør miskunnhet mot sin salvede,
mot David og mot hans ætt til evig tid.

19 Til sangmesteren; en salme av David. Himlene
forteller Guds ære, og hvelvingen forkynner hans
henders gjerning. 2 Den ene dag lar sin tale utstrømme
til den annen, og den ene natt forkynner den annen
sin kunnskap. 3 Der er ei tale, der er ei ord, ei høres
deres røst. 4 Over all jorden utgår deres målesnor, og
til jorderikes ende deres ord; for solen har han satt et
telt på dem. 5 Og den er som en brudgom som går
ut av sitt brudekammer; den gleder sig som en helt
til å løpe sin bane. 6 Fra himmelens ende er dens
utgang, og dens omløp inntil dens ende, og intet er
skjult for dens hete. 7 Herrens lov er fullkommen, den
vederkveger sjelen; Herrens vidnesbyrd er trofast, det
gjør den enfoldige vis; 8 Herrens befalinger er rette, de
gleder hjertet; Herrens bud er rent, det oplyser øinene;
9 Herrens frykt er ren, den står fast evindelig; Herrens
lover er sannhet, de er rettferdige alle tilsammen.
10 De er kosteligere enn gull, ja fint gull i mengde,
og søtere enn honning, ja honning som drypper av
kakene. 11 Også din tjener blir påminnet ved dem; den
som holder dem, har stor lønn. 12 Hvem merker hvor
ofte han feiler? Forlat mig mine lønnlige synder! 13
Bevar også din tjener fra skammelige synder, la dem
ei herske over mig! Så blir jeg ulastelig og uten skyld
for store overtredelser. 14 La min munns ord og mitt
hjertes tanke være til velbehag for ditt åsyn, Herre, min
klippe og min gjenløser!

20 Til sangmesteren; en salme av David. Herren
bønnhøre dig på nødens dag, Jakobs Guds navn
berge dig! 2 Han sende dig hjelp fra helligdommen og
støtte dig fra Sion! 3 Han komme alle dine matoffer i
hu og finne ditt brennoffer godt! (Sela) 4 Han gi dig
efter ditt hjerte og fullbyrde alt ditt råd! 5 Måtte vi kunne
juble over din frelse og løfte seiersmerket i vår Guds
navn! Herren opfylle alle dine bønner! 6 Nu vet jeg
at Herren frelser sin salvede; han svarer ham fra sin
hellige himmel med frelsende storverk av sin høire
hånd. 7 Hine priser vogner, hine hester, men vi priser
Herrens, vår Guds navn. 8 De synker og faller, men
vi står og holder oss oppe. 9 Herre, frels! Kongen
bønnhøre oss på den dag vi roper!

21 Til sangmesteren; en salme av David. Herre!
Kongen gleder sig over din makt, og hvor høit
han fryder sig ved din frelse! 2 Hvad hans hjerte
ønsket, har du gitt ham, og hvad hans leber bad om,
har du ikke nektet ham. (Sela) 3 For du kom ham i
møte med velsignelse og lykke, du satte en krone av
gull på hans hode. 4 Han bad dig om liv; du gav ham
det, et langt liv evindelig og alltid. 5 Stor er hans ære
ved din frelse; høihet og herlighet legger du på ham. 6
For du setter ham til velsignelse evindelig, du fryder
ham med glede for ditt åsyn. 7 For kongen setter sin lit
til Herren, og ved den Høiestes miskunnhet skal han
ikke rokkes. 8 Din hånd skal finne alle dine fiender, din
høire hånd skal finne dine avindsmenn. 9 Du skal gjøre
dem som en ildovn når du viser ditt åsyn; Herren skal
opsluke dem i sin vrede, og ild skal fortære dem. 10
Deres frukt skal du utslette av jorden, og deres avkom
blandt menneskenes barn. 11 For de har grundet på
ondt mot dig, de har uttenkt onde råd; de skal ikke
makte noget. 12 For du skal få dem til å vende ryggen;
med dine buestrenger sikter du mot deres åsyn. 13
Reis dig, Herre, i din kraft! Vi vil lovsynge og prise ditt
storverk.

22 Til sangmesteren; efter "Morgenrødens hind";
en salme av David. Min Gud! Min Gud! Hvorfor
har du forlatt mig? Langt borte fra min frelse er min
klages ord. 2 Min Gud! Jeg roper om dagen, og du
svarer ikke, og om natten, og jeg får ikke tie. 3 Og du
er dog hellig, du som troner over Israels lovsanger. 4
Til dig satte våre fedre sin lit; de satte sin lit til dig, og
du utfridde dem. 5 Til dig ropte de, og de blev reddet;
til dig satte de sin lit, og de blev ikke til skamme. 6
Men jeg er en orm og ikke en mann, menneskers spott
og folks forakt. 7 Alle de som ser mig, spotter mig,
vrenger munnen, ryster på hodet og sier: 8 Sett din vei
i Herrens hånd! Han skal redde ham, han skal utfri
ham, siden han har behag i ham. 9 Ja, du er den som
drog mig frem av mors liv, som lot mig hvile trygt ved
min mors bryst. 10 På dig er jeg kastet fra mors liv;
fra min mors skjød er du min Gud. 11 Vær ikke langt
borte fra mig! for trengselen er nær, og det er ingen
hjelper. 12 Sterke okser omringer mig, Basans okser
kringsetter mig. 13 De spiler op sin munn imot mig
som en sønderrivende og brølende løve. 14 Jeg er
utøst som vann, og alle mine ben skiller sig at; mitt
hjerte er som voks, smeltet midt i mitt liv. 15 Min kraft
er optørket som et potteskår, og min tunge henger fast
ved mine gommer, og i dødens støv legger du mig. 16
For hunder omringer mig, de ondes hop kringsetter
mig; de har gjennemboret mine hender og mine føtter.
17 Jeg kan telle alle mine ben; de ser til, de ser på
mig med lyst. 18 De deler mine klær mellem sig og
kaster lodd om min kjortel. 19 Men du? Herre, vær
ikke langt borte, du min styrke, skynd dig å hjelpe mig!
20 Redd min sjel fra sverdet, mitt eneste fra hunders
vold! 21 Frels mig fra løvens gap, og fra villoksenes
horn - du bønnhører mig! 22 Jeg vil kunngjøre ditt navn
for mine brødre, midt i menigheten vil jeg love dig.

23 I som frykter Herren, lov ham, all Jakobs ætt, ær
ham, og frykt for ham, all Israels ætt! 24 For han har
ikke foraktet og ikke avskydd den elendiges elendighet
og ikke skjult sitt åsyn for ham; men da han ropte til
ham, hørte han. 25 Fra dig utgår min pris i en stor
forsamling; mine løfter vil jeg holde for deres øine som
frykter ham. 26 De saktmodige skal ete og bli mette;
de som søker Herren, skal love ham; eders hjerte leve
til evig tid! 27 Alle jordens ender skal komme det i hu
og vende om til Herren, og alle folkenes slekter skal
tilbede for ditt åsyn. 28 For riket hører Herren til, og
han hersker over folkene. 29 Alle jordens rikmenn skal
ete og tilbede; for hans åsyn skal alle de bøie sig som
stiger ned i støvet, og den som ikke kan holde sin
sjel i live. 30 Efterkommerne skal tjene ham, der skal
fortelles om Herren til efterslekten. 31 De skal komme
og kunngjøre hans rettferdighet for det folk som blir
født, at han har gjort det.

23 En salme av David. Herren er min hyrde, mig
fattes intet. 2 Han lar mig ligge i grønne enger,
han leder mig til hvilens vann. 3 Han vederkveger min
sjel, han fører mig på rettferdighets stier for sitt navns
skyld. 4 Om jeg enn skulde vandre i dødsskyggens dal,
frykter jeg ikke for ondt; for du er med mig, din kjepp
og din stav de trøster mig. 5 Du dekker bord for mig
like for mine fienders øine, du salver mitt hode med
olje; mitt beger flyter over. 6 Bare godt og miskunnhet
skal efterjage mig alle mitt livs dager, og jeg skal bo i
Herrens hus gjennem lange tider.

24 Av David; en salme. Jorden hører Herren til - og
alt det som fyller den, jorderike og de som bor
der. 2 For han har grunnlagt den på hav og stilt den
fast på strømmer. 3 Hvem skal stige op på Herrens
berg, og hvem skal stå på hans hellige sted? 4 Den
som har uskyldige hender og et rent hjerte, som ikke
har vendt sin hu til løgn og ikke har svoret falskelig. 5
Han skal motta velsignelse fra Herren og rettferdighet
fra sin frelses Gud. 6 Dette er deres ætt som spør
efter ham, de som søker ditt åsyn, Jakobs barn. (Sela)
7 Løft, I porter, eders hoder, og løft eder, I evige dører,
så herlighetens konge kan dra inn! 8 Hvem er den
herlighetens konge? Herren, sterk og veldig, Herren
veldig i strid. 9 Løft, I porter, eders hoder, og løft
eder, I evige dører, så herlighetens konge kan dra
inn! 10 Hvem er den herlighetens konge? Herren,
hærskarenes Gud, han er herlighetens konge. (Sela)

25 Av David. Til dig, Herre, løfter jeg min sjel. 2 Min
Gud, til dig har jeg satt min lit; la mig ikke bli til
skamme, la ikke mine fiender fryde sig over mig! 3 Ja,
ingen av dem som bier på dig, skal bli til skamme;
de skal bli til skamme som er troløse uten årsak. 4
Herre, la mig kjenne dine veier, lær mig dine stier! 5
Led mig frem i din trofasthet og lær mig! for du er min
frelses Gud, på dig bier jeg hele dagen. 6 Herre, kom
din barmhjertighet i hu og din miskunnhets gjerninger!
for de er fra evighet. 7 Kom ikke min ungdoms synder
og mine misgjerninger i hu! Kom mig i hu efter din
miskunnhet for din godhets skyld, Herre! 8 Herren er
god og rettvis; derfor lærer han syndere veien. 9 Han
leder de saktmodige i det som rett er, og lærer de
saktmodige sin vei. 10 Alle Herrens stier er miskunnhet
og trofasthet imot dem som holder hans pakt og hans
vidnesbyrd. 11 For ditt navns skyld, Herre, forlat mig
min misgjerning! for den er stor. 12 Hvem er den
mann som frykter Herren? Ham lærer han den vei han
skal velge. 13 Hans sjel skal stadig ha det godt, og
hans avkom skal arve landet. 14 Herren har fortrolig
samfund med dem som frykter ham, og hans pakt
skal bli dem kunngjort. 15 Mine øine er alltid vendt
til Herren, for han drar mine føtter ut av garnet. 16
Vend dig til mig og vær mig nådig! for jeg er enslig og
elendig. 17 Mitt hjertes angst har de gjort stor; før mig
ut av mine trengsler! 18 Se min elendighet og min nød,
og forlat mig alle mine synder! 19 Se mine fiender, de
er mange, og de hater mig med urettferdig hat. 20
Bevar min sjel og redd mig, la mig ikke bli til skamme!
for jeg tar min tilflukt til dig. 21 La uskyld og opriktighet
verge mig! for jeg bier på dig. 22 Forløs, Gud, Israel av
alle dets trengsler!

26 Av David. Hjelp mig til min rett, Herre! for jeg
har vandret i min uskyld, og på Herren stoler jeg
uten å vakle. 2 Prøv mig, Herre, og gransk mig, ransak
mine nyrer og mitt hjerte! 3 For din miskunnhet er for
mine øine, og jeg vandrer i din trofasthet. 4 Jeg sitter
ikke hos løgnere og kommer ikke sammen med listige
folk. 5 Jeg hater de ondes forsamling og sitter ikke hos
de ugudelige. 6 Jeg tvetter mine hender i uskyld og vil
gjerne ferdes om ditt alter, Herre, 7 for å synge med
lovsangs røst og fortelle alle dine undergjerninger. 8
Herre, jeg elsker ditt huses bolig, det sted hvor din
herlighet bor. 9 Rykk ikke min sjel bort med syndere
eller mitt liv med blodgjerrige menn, 10 som har skam i
sine hender og sin høire hånd full av bestikkelse! 11
Men jeg vandrer i min uskyld; forløs mig og vær mig
nådig! 12 Min fot står på jevn jord; i forsamlingene skal
jeg love Herren.

27 Av David. Herren er mitt lys og min frelse, for
hvem skal jeg frykte? Herren er mitt livs vern, for
hvem skal jeg reddes? 2 Når ugjerningsmenn nærmer
sig imot mig for å opsluke mig, mine motstandere og
mine fiender, så snubler og faller de selv. 3 Om en

hær leirer sig imot mig, frykter ikke mitt hjerte; om krig
reiser sig imot mig, enda er jeg trygg. 4 Én ting har jeg
bedt Herren om, det stunder jeg efter, at jeg må bo i
Herrens hus alle mitt livs dager for å skue Herrens
liflighet og grunde i hans tempel. 5 For han gjemmer
mig i sin hytte på den onde dag, han skjuler mig i
sitt telts skjul; på en klippe fører han mig op. 6 Og
nu skal mitt hode opløfte sig over mine fiender rundt
omkring mig, og jeg vil ofre jubeloffere i hans telt, jeg
vil prise og lovsynge Herren. 7 Hør, Herre, høit roper
jeg, og vær mig nådig og svar mig! 8 Mitt hjerte holder
frem for dig ditt ord: Søk mitt åsyn! Herre, jeg søker
ditt åsyn. 9 Skjul ikke ditt åsyn for mig, bortstøt ikke i
vrede din tjener! Min hjelp har du vært. Kast mig ikke
bort og forlat mig ikke, min frelses Gud! 10 For min far
og min mor har forlatt mig, men Herren tar mig op. 11
Lær mig, Herre, din vei, og led mig på den jevne sti
for mine fienders skyld! 12 Overgi mig ikke til mine
fienders mordlyst! for falske vidner står op imot mig,
og menn som fnyser av vold. 13 O, dersom jeg ikke
trodde å skulle se Herrens godhet i de levendes land! -
14 Bi på Herren, vær ved godt mot, og ditt hjerte være
sterkt, ja, bi på Herren!

28 Av David. Til dig, Herre, roper jeg. Min klippe,
vær ikke døv imot mig, forat jeg ikke, om du
tier til mig, skal bli lik dem som farer ned i graven! 2
Hør mine inderlige bønners røst, når jeg roper til dig,
når jeg opløfter mine hender til ditt hellige kor! 3 Riv
mig ikke bort med de ugudelige og med dem som
gjør urett, som taler fred med sin næste, enda der er
ondt i deres hjerte! 4 Gi dem efter deres gjerning og
efter deres onde adferd! Gi dem efter deres henders
gjerning, gjengjeld dem hvad de har gjort! 5 For de
akter ikke på hvad Herren gjør, eller på hans henders
gjerning; han skal nedbryte dem og ikke opbygge dem.
6 Lovet være Herren, fordi han har hørt mine inderlige
bønners røst! 7 Herren er min styrke og mitt skjold; til
ham har mitt hjerte satt sin lit, og jeg blir hjulpet; derfor
fryder mitt hjerte sig, og jeg vil prise ham med min
sang. 8 Herren er deres styrke, og han er et frelsens
vern for sin salvede. 9 Frels ditt folk og velsign din arv,
og fø dem og bær dem til evig tid!

29 En salme av David. Gi Herren, I Guds sønner,
gi Herren ære og makt! 2 Gi Herren hans navns
ære, tilbed Herren i hellig prydelse! 3 Herrens røst
er over vannene, ærens Gud tordner, Herren over de
store vann. 4 Herrens røst lyder med kraft, Herrens
røst med herlighet. 5 Herrens røst bryter sedrer, Herren
sønderbryter Libanons sedrer, 6 og han får dem til å
hoppe som en kalv, Libanon og Sirjon som en ung
villokse. 7 Herrens røst slynger ut kløvede ildsluer. 8
Herrens røst får ørkenen til å beve, Herren får Kades'
ørken til å beve. 9 Herrens røst får hindene til å føde
og gjør skogene bare, og i hans tempel sier alt: Ære!
10 Herren tronte på vannflommens tid, og Herren troner
som konge evindelig. 11 Herren skal gi sitt folk kraft,
Herren skal velsigne sitt folk med fred.

30 En salme, en sang ved husets innvielse, av
David. Jeg vil ophøie dig, Herre, for du har dradd
mig op og ikke latt mine fiender glede sig over mig. 2
Herre min Gud! jeg ropte til dig, og du helbredet mig. 3
Herre! du har ført min sjel op av dødsriket, du har kalt
mig til live fra dem som farer ned i graven. **(Sheol h7585)**
4 Lovsyng Herren, I hans fromme, og pris hans hellige
navn! 5 For et øieblikk varer hans vrede, en levetid
hans nåde; om aftenen kommer gråt som gjest, og
om morgenen er det frydesang. 6 Men jeg sa i min
trygghet: Jeg skal ikke rokkes evindelig. 7 Herre! ved
din nåde hadde du grunnfestet mitt fjell; du skjulte ditt
åsyn, da blev jeg forferdet. 8 Til dig, Herre, ropte jeg,
og til Herren bad jeg ydmykelig: 9 Hvad vinning er
der i mitt blod, i at jeg farer ned i graven? Mon støvet
vil prise dig, vil det forkynne din trofasthet? 10 Hør,
Herre, og vær mig nådig! Herre, vær min hjelper! 11
Du omskiftet min klage til dans for mig, du løste mine
sørgeklær av mig og omgjordet mig med glede, 12
forat min ære skal lovsynge dig og ikke tie. Herre min
Gud! jeg vil prise dig evindelig.

31 Til sangmesteren; en salme av David. Til dig,
Herre, tar jeg min tilflukt. La mig aldri i evighet
bli til skamme, frels mig ved din rettferdighet! 2 Bøi
ditt øre til mig, skynd dig og redd mig, vær mig et
klippevern, en borg til å frelse mig! 3 For du er min
klippe og min borg, og for ditt navns skyld vil du føre
og lede mig. 4 Du vil føre mig ut av garnet som de
lønnlig har lagt for mig; for du er mitt vern. 5 I din
hånd overgir jeg min ånd; du forløser mig, Herre, du
trofaste Gud. 6 Jeg hater dem som akter på tomme
avguder, men jeg, jeg setter min lit til Herren. 7 Jeg
vil fryde og glede mig over din miskunnhet, at du har
sett min elendighet, aktet på min sjels trengsler; 8 du
har ikke overgitt mig i fiendehånd, du har satt mine
føtter på et rummelig sted. 9 Vær mig nådig, Herre!
for jeg er i trengsel; borttæret av sorg er mitt øie, min
sjel og mitt legeme. 10 For mitt liv svinner bort med
sorg, og mine år med sukk; min kraft er brutt for min
misgjernings skyld, og mine ben er uttæret. 11 For alle
mine fienders skyld er jeg blitt til stor spott for mine
naboer og til en skrekk for mine kjenninger; de som
ser mig på gaten, flyr for mig. 12 Jeg er glemt og ute
av hjertet som en død, jeg er blitt som et ødelagt kar.
13 For jeg hører baktalelse av mange, redsel fra alle

kanter, idet de rådslår sammen imot mig; de lurer på å
ta mitt liv. 14 Men jeg, jeg setter min lit til dig, Herre!
Jeg sier: Du er min Gud. 15 I din hånd er mine tider;
redd mig av mine fienders hånd og fra mine forfølgere!
16 La ditt åsyn lyse over din tjener, frels mig ved din
miskunnhet! 17 Herre, la mig ikke bli til skamme! for
jeg kaller på dig. La de ugudelige bli til skamme, bli
tause i dødsriket! (Sheol h7585) 18 La løgnens leber
bli målløse, som taler frekt imot den rettferdige med
overmot og forakt! 19 Hvor stor din godhet er, som
du har gjemt for dem som frykter dig, som du har vist
mot dem som tar sin tilflukt til dig, for menneskenes
barns øine! 20 Du skjuler dem i ditt åsyns skjul for
menneskers sammensvergelser, du gjemmer dem i en
hytte for tungers kiv. 21 Lovet være Herren! for han har
underlig vist sin miskunnhet imot mig i en fast by. 22
Og jeg, jeg sa i min angst: Jeg er revet bort fra dine
øine. Dog hørte du mine inderlige bønners røst, da
jeg ropte til dig. 23 Elsk Herren, alle I hans fromme!
Herren vokter de trofaste og gjengjelder rikelig den
som farer overmodig frem. 24 Vær ved godt mot, og
eders hjerte være sterkt, alle I som venter på Herren!

32 Av David; en læresalme. Salig er den hvis
overtredelse er forlatt, hvis synd er skjult. 2 Salig
er det menneske som Herren ikke tilregner misgjerning,
og i hvis ånd det ikke er svik. 3 Da jeg tidde, blev mine
ben borttæret, idet jeg stønnet hele dagen. 4 For dag
og natt lå din hånd tungt på mig, min livssaft svant
som ved sommerens tørke. (Sela) 5 Jeg bekjente min
synd for dig og skjulte ikke min skyld, jeg sa: Jeg vil
bekjenne mine misgjerninger for Herren. Og du tok bort
min syndeskyld. (Sela) 6 Derfor bede hver from til dig
den tid du er å finne! Visselig, når store vannflommer
kommer, til ham skal de ikke nå. 7 Du er mitt skjul, du
vokter mig for trengsel; med frelses jubel omgir du mig.
(Sela) 8 Jeg vil lære dig og vise dig den vei du skal
vandre; jeg vil gi dig råd med mitt øie. 9 Vær ikke som
hest og muldyr, som ikke har forstand! Deres smykke
er tømme og bissel til å tvinge dem med; de vil ikke
komme nær til dig. 10 Den ugudelige har mange piner,
men den som setter sin lit til Herren, ham omgir han
med miskunnhet. 11 Gled eder i Herren og fryd eder, I
rettferdige, og juble, alle I opriktige av hjertet!

33 Juble, I rettferdige, i Herren! For de opriktige
sømmer sig lovsang. 2 Pris Herren med citar,
lovsyng ham til tistrenget harpe! 3 Syng en ny sang
for ham, spill liflig med frydesang! 4 For Herrens
ord er sant, og all hans gjerning er trofast. 5 Han
elsker rettferdighet og rett; jorden er full av Herrens
miskunnhet. 6 Himlene er skapt ved Herrens ord, og
all deres hær ved hans munns ånde. 7 Han samler
havets vann som en dynge, han legger de dype vann i
forrådshus. 8 All jorden frykte for Herren, for ham beve
alle de som bor på jorderike! 9 For han talte, og det
skjedde; han bød, og det stod der. 10 Herren omstøter
hedningenes råd, han gjør folkenes tanker til intet. 11
Herrens råd står fast evindelig, hans hjertes tanker fra
slekt til slekt. 12 Salig er det folk hvis Gud Herren er,
det folk han har utvalgt til sin arv. 13 Fra himmelen
skuer Herren ned han ser alle menneskenes barn. 14
Fra det sted hvor han bor, ser han ned til alle dem
som bor på jorden, 15 han som har skapt deres hjerter
alle sammen, han som gir akt på alle deres gjerninger.
16 En konge frelses ikke ved sin store makt, en helt
reddes ikke ved sin store kraft. 17 Hesten er ikke å
stole på til frelse, og med sin store styrke redder den
ikke. 18 Se, Herrens øie ser til dem som frykter ham,
som bier på hans miskunnhet, 19 for å utfri deres sjel
fra døden og holde dem i live i hungersnød. 20 Vår sjel
bier på Herren; han er vår hjelp og vårt skjold. 21 For i
ham fryder vårt hjerte sig, fordi vi setter vår lit til hans
hellige navn. 22 Din miskunnhet, Herre, være over
oss, således som vi håper på dig!

34 Av David, da han tedde sig som vanvittig for
Abimelek, og denne jog ham fra sig, og han gikk
bort. Jeg vil love Herren til enhver tid, hans pris skal
alltid være i min munn. 2 Min sjel skal rose sig av
Herren; de saktmodige skal høre det og glede sig.
3 Pris Herrens storhet med mig, og la oss sammen
ophøie hans navn! 4 Jeg søkte Herren, og han svarte
mig, og han fridde mig fra alt det som forferdet mig. 5
De så op til ham og strålte av glede, og deres åsyn
rødmet aldri av skam. 6 Denne elendige ropte, og
Herren hørte, og han frelste ham av alle hans trengsler.
7 Herrens engel leirer sig rundt omkring dem som
frykter ham, og han utfrir dem. 8 Smak og se at Herren
er god! Salig er den mann som tar sin tilflukt til ham. 9
Frykt Herren, I hans hellige! For intet fattes dem som
frykter ham. 10 De unge løver lider nød og hungrer,
men dem som søker Herren, fattes ikke noget godt. 11
Kom, barn, hør mig! Jeg vil lære eder Herrens frykt. 12
Hvem er den mann som har lyst til liv, som ønsker sig
dager til å se lykke? 13 Hold din tunge fra ondt og
dine leber fra å tale svik! 14 Vik fra ondt og gjør godt,
søk fred og jag efter den! 15 Herrens øine er vendt til
de rettferdige, og hans ører til deres rop. 16 Herrens
åsyn er imot dem som gjør ondt, for å utrydde deres
ihukommelse av jorden. 17 Hine roper, og Herren
hører, og av alle deres trengsler utfrir han dem. 18
Herren er nær hos dem som har et sønderbrutt hjerte,
og han frelser dem som har en sønderknust ånd. 19
Mange er den rettferdiges ulykker, men Herren utfrir

ham av dem alle. 20 Han tar vare på alle hans ben,
ikke ett av dem blir sønderbrutt. 21 Ulykke dreper den
ugudelige, og de som hater den rettferdige, dømmes
skyldige. 22 Herren forløser sine tjeneres sjel, og ingen
av dem som tar sin tilflukt til ham, dømmes skyldig.

35 Av David. Trett, Herre, med dem som tretter med
mig! Strid mot dem som strider mot mig! 2 Grip
skjold og verge og reis dig til hjelp for mig! 3 Dra
spydet frem og steng veien for mine forfølgere! Si til
min sjel: Jeg er din frelse! 4 La dem blues og bli til
skamme som står mig efter livet! La dem vike tilbake
med skam som tenker ondt imot mig! 5 La dem bli
som agner for vinden, og Herrens engel støte dem
bort! 6 La deres vei bli mørk og glatt, og Herrens engel
forfølge dem! 7 For uten årsak har de lønnlig gjort i
stand sin garngrav for mig, uten årsak har de gravd
en grav for mitt liv. 8 La ødeleggelse komme over
ham, uten at han merker det, og la hans garn som han
lønnlig har utlagt, fange ham, la ham falle i det til sin
ødeleggelse! 9 Da skal min sjel glede sig i Herren,
fryde sig i hans frelse; 10 alle mine ben skal si: Herre,
hvem er som du, du som frir den elendige fra den som
er ham for sterk, og den elendige og fattige fra den
som plyndrer ham? 11 Der opstår urettferdige vidner,
de spør mig om det jeg ikke vet. 12 De gjengjelder
mig godt med ondt; min sjel er forlatt. 13 Og jeg, jeg
klædde mig i sørgeklær, da de var syke; jeg plaget min
sjel med faste, og min bønn vendte tilbake til min barm.
14 Jeg gikk omkring, som om det var min venn, min
bror; jeg gikk nedbøiet i sørgeklær som en som sørger
over sin mor. 15 Men nu da jeg vakler, gleder de sig og
flokker sig sammen; skarns-folk flokker sig om mig
uten at jeg visste det; de sønderriver og hviler ikke. 16
Som skamløse som spotter for et stykke brød, skjærer
de tenner imot mig. 17 Herre, hvor lenge vil du se til?
Fri min sjel ut fra deres ødeleggelser, mitt eneste fra
de unge løver. 18 Jeg vil prise dig i en stor forsamling,
love dig blandt meget folk. 19 La ikke dem glede sig
over mig, som uten grunn er mine fiender! La ikke dem
som hater mig uten årsak, blinke med øiet! 20 For de
taler ikke fred, men optenker svik mot de stille i landet.
21 Og de lukker sin munn vidt op imot mig, de sier:
Ha, ha! Der ser vårt øie! 22 Du ser det, Herre, ti ikke!
Herre, vær ikke langt borte fra mig! 23 Våkn op og bli
våken for å gi mig rett, min Gud og Herre, for å føre
min sak! 24 Døm mig efter din rettferdighet, Herre min
Gud, og la dem ikke glede sig over mig! 25 La dem
ikke si i sitt hjerte: Ha! Efter ønske! La dem ikke si:
Vi har opslukt ham! 26 La alle dem få skam og bli til
skamme som gleder sig ved min ulykke! La dem som
ophøier sig over mig, klæs i skam og skjensel! 27 La
dem juble og glede sig som unner mig min rett, og la
dem alltid si: Høilovet være Herren, som unner sin
tjener at det går ham vel! 28 Da skal min tunge synge
om din rettferdighet, hele dagen om din pris.

36 Til sangmesteren; av Herrens tjener, av David.
Syndens ord til den ugudelige er i mitt hjertes
innerste. Det er ikke gudsfrykt for hans øine. 2 For en
smigrer ham i hans øine ved å finne hans synd, ved å
hate ham. 3 Hans munns ord er urett og svik; han har
latt av å fare viselig frem, å gjøre godt. 4 Han optenker
urett på sitt leie, han stiller sig på en vei som ikke er
god; det onde hater han ikke. 5 Herre! til himmelen
når din miskunnhet, din trofasthet inntil skyene. 6 Din
rettferdighet er som veldige fjell, dine dommer er et
stort dyp; mennesker og dyr frelser du, Herre! 7 Hvor
kostelig er din miskunnhet, Gud! Menneskenes barn
søker ly i dine vingers skygge. 8 De mettes overflødig
av ditt huses fedme, og av dine gleders strøm gir du
dem å drikke. 9 For hos dig er livets kilde, i ditt lys ser
vi lys. 10 La din miskunnhet vare ved for dem som
kjenner dig, og din rettferdighet for de opriktige av
hjertet. 11 La ikke den overmodiges fot komme over
mig og ikke de ugudeliges hånd jage mig bort! 12 Der
faller de som gjør urett; de blir støtt ned og kan ikke
reise sig.

37 Av David. La ikke din vrede optendes over de
onde, bli ikke harm over dem som gjør urett! 2
For som gresset blir de hastig avskåret, og som grønne
urter visner de bort. 3 Sett din lit til Herren og gjør
godt, bo i landet og legg vinn på trofasthet! 4 Og gled
dig i Herren! Så skal han gi dig hvad ditt hjerte attrår. 5
Sett din vei i Herrens hånd og stol på ham! Han skal
gjøre det; 6 han skal la din rettferdighet gå frem som
lyset og din rett som middagens lys. 7 Vær stille for
Herren og vent på ham! La ikke din vrede optendes
over den som har lykke på sin vei, over den mann som
uttenker onde råd. 8 Lat av fra vrede og la harme fare,
la ikke din vrede optendes! Det fører bare til det som
ondt er. 9 For de onde skal utryddes, men de som
bier efter Herren, skal arve landet. 10 Og om en liten
stund, så er den ugudelige ikke mere, og akter du på
hans sted, så er han borte. 11 Men de saktmodige
skal arve landet og glede sig ved megen fred. 12
Den ugudelige optenker ondt imot den rettferdige og
skjærer tenner imot ham. 13 Herren ler av ham; for
han ser at hans dag kommer. 14 De ugudelige drar
sverdet og spenner sin bue for å felle den elendige
og fattige og slå dem ihjel som vandrer opriktig. 15
Deres sverd skal komme i deres eget hjerte, og deres
buer skal sønderbrytes. 16 Bedre er det lille som den
rettferdige har, enn mange ugudeliges rikdom. 17 For
de ugudeliges armer skal sønderbrytes, men Herren

støtter de rettferdige. 18 Herren kjenner de ulasteliges
dager, og deres arv skal bli til evig tid. 19 De skal ikke
bli til skamme i den onde tid, og i hungerens dager
skal de mettes. 20 For de ugudelige skal gå til grunne
og Herrens fiender som engenes blomsterskrud; de
skal forsvinne, som røk skal de forsvinne. 21 Den
ugudelige låner og betaler ikke, men den rettferdige
forbarmer sig og gir. 22 For de han velsigner, skal
arve landet, men de han forbanner, skal utryddes. 23
Herren gjør en manns gang fast, og han har velbehag
i hans vei. 24 Når han snubler, faller han ikke til jorden;
for Herren støtter hans hånd. 25 Jeg har vært ung og
er blitt gammel, men ikke har jeg sett den rettferdige
forlatt eller hans avkom søke efter brød. 26 Den hele
dag forbarmer han sig og låner ut, og hans avkom blir
velsignet. 27 Vik fra ondt og gjør godt! Så skal du bli
boende til evig tid. 28 For Herren elsker rett og forlater
ikke sine fromme; til evig tid blir de bevart. Men de
ugudeliges avkom utryddes. 29 De rettferdige skal
arve landet og bo i det evindelig. 30 Den rettferdiges
munn taler visdom, og hans tunge sier hvad rett er. 31
Hans Guds lov er i hans hjerte, hans trin vakler ikke.
32 Den ugudelige lurer på den rettferdige og søker å
drepe ham; 33 Herren overlater ham ikke i hans hånd,
og fordømmer ham ikke når han blir dømt. 34 Bi på
Herren og ta vare på hans vei! Så skal han ophøie
dig til å arve landet; du skal se på at de ugudelige
utryddes. 35 Jeg så en ugudelig som var veldig og
utbredte sig som et grønt tre som ikke er flyttet; 36
men han forsvant, og se, han var ikke mere, og jeg
søkte efter ham, men han fantes ikke. 37 Akt på den
ulastelige og se på den opriktige! for fredens mann har
en fremtid; 38 men overtrederne skal tilintetgjøres alle
sammen, de ugudeliges fremtid skal avskjæres. 39 Og
de rettferdiges frelse kommer fra Herren, deres sterke
vern i nødens tid. 40 Og Herren hjelper dem og utfrir
dem, han utfrir dem fra de ugudelige og frelser dem,
fordi de har tatt sin tilflukt til ham.

38 En salme av David; til ihukommelse. Herre, straff
mig ikke i din vrede, og tukt mig ikke i din harme!
2 For dine piler har rammet mig, og din hånd er falt
tungt på mig. 3 Det er intet friskt i mitt kjød for din
vredes skyld, det er ingen fred i mine ben for min
synds skyld. 4 For mine misgjerninger går over mitt
hode, som en tung byrde er de mig for tunge. 5 Mine
bylder lukter ille, de råtner for min dårskaps skyld. 6
Jeg er kroket, aldeles nedbøiet; hele dagen går jeg
i sørgeklær. 7 For mine lender er fulle av brand, og
det er intet friskt i mitt kjød. 8 Jeg er kold og stiv og
aldeles knust, jeg hyler for mitt hjertes stønnen. 9
Herre, for ditt åsyn er all min lengsel, og mitt sukk er
ikke skjult for dig. 10 Mitt hjerte slår heftig, min kraft
har sviktet mig, og mine øines lys, endog det er borte
for mig. 11 Mine venner og mine frender holder sig i
avstand fra min plage, og mine nærmeste står langt
borte. 12 Og de som står mig efter livet, setter snarer,
og de som søker min ulykke, taler om undergang, og
på svik tenker de den hele dag. 13 Og jeg er som en
døv, jeg hører ikke, og som en stum, som ikke later op
sin munn. 14 Ja, jeg er som en mann som ikke hører,
og som ikke har motsigelse i sin munn. 15 For til dig,
Herre, står mitt håp; du skal svare, Herre min Gud! 16
For jeg sier: De vil ellers glede sig over mig; når min
fot vakler, ophøier de sig over mig. 17 For jeg er nær
ved å falle, og min smerte er alltid for mig. 18 For jeg
bekjenner min misgjerning, jeg sørger over min synd.
19 Og mine fiender lever, er mektige, og mange er de
som hater mig uten årsak. 20 Og de som gjengjelder
godt med ondt, står mig imot, fordi jeg jager efter det
gode. 21 Forlat mig ikke, Herre! Min Gud, vær ikke
langt borte fra mig! 22 Skynd dig å hjelpe mig, Herre,
min frelse!

39 Til sangmesteren, til Jedutun; en salme av David.
Jeg sa: Jeg vil vokte mine veier, så jeg ikke
synder med min tunge; jeg vil legge munnkurv på min
munn, så lenge den ugudelige ennu er for mine øine.
2 Jeg blev taus og var aldeles stille, jeg tidde uten
gagn, og min smerte blev oprørt. 3 Mitt hjerte blev hett
inneni mig, ved min grublen optendtes ild; - jeg talte
med min tunge: 4 La mig vite, Herre, min ende, og
mine dagers mål, hvad det er! La mig få vite hvad tid
jeg skal bort! 5 Se, som en håndsbredd har du satt
mine dager, og min livstid er som intet for dig; visselig,
bare tomhet er hvert menneske, hvor fast han enn står.
(Sela) 6 Bare som et skyggebillede vandrer mannen,
bare tomhet er deres uro; han dynger op og vet ikke
hvem som skal samle det inn. 7 Og nu, hvad håper jeg
på Herre? - Mitt håp står til dig. 8 Frels mig fra alle
mine overtredelser, gjør mig ikke til spott for dåren! 9
Jeg tier, jeg later ikke op min munn; for du har gjort
det. 10 Ta bort fra mig din plage! For din hånds slag
er jeg blitt til intet. 11 Tukter du en mann med straff
for misgjerning, da fortærer du hans herlighet likesom
møll; bare tomhet er hvert menneske. (Sela) 12 Hør
min bønn, Herre, og vend øret til mitt rop, ti ikke til min
gråt! for jeg er en fremmed hos dig, en gjest som alle
mine fedre. 13 Se bort fra mig, så mitt åsyn må bli
opklaret, før jeg går herfra og er ikke mere!

40 Til sangmesteren; av David; en salme. Jeg bidde
på Herren; da bøide han sig til mig og hørte mitt
rop. 2 Og han drog mig op av fordervelsens grav,
av det dype dynd, og han satte mine føtter på en
klippe, han gjorde mine trin faste. 3 Og han la i min

munn en ny sang, en lovsang for vår Gud. Mange ser
det og frykter og setter sin lit til Herren. 4 Salig er
den mann som setter sin lit til Herren og ikke vender
sig til overmodige og til dem som bøier av til løgn.
5 Herre min Gud, du har gjort dine undergjerninger
og dine tanker mangfoldige imot oss; intet er å ligne
med dig; vil jeg kunngjøre og utsi dem, da er de flere
enn at de kan telles. 6 Til slaktoffer og matoffer har
du ikke lyst - du har boret ører på mig - brennoffer
og syndoffer krever du ikke. 7 Da sa jeg: Se, jeg
kommer; i bokrullen er mig foreskrevet; 8 å gjøre
din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mitt
hjerte. 9 Jeg har budskap om rettferdighet i en stor
forsamling; se, jeg lukket ikke mine leber; Herre, du vet
det. 10 Din rettferdighet skjulte jeg ikke i mitt hjerte, jeg
kunngjorde din trofasthet og din frelse; jeg dulgte ikke
din miskunnhet og din sannhet for en stor forsamling.
11 Du, Herre, vil ikke lukke din barmhjertighet for
mig; din miskunnhet og din sannhet vil alltid vokte
mig. 12 For trengsler uten tall har omspent mig, mine
misgjerninger har grepet mig, så jeg ikke kan se; de
er flere enn hårene på mitt hode, og mitt hjerte har
sviktet mig. 13 La det behage dig, Herre, å utfri mig!
Herre, skynd dig å hjelpe mig! 14 La alle dem bli til
skam og spott som står mig efter livet og vil rive det
bort! La dem som ønsker min ulykke, vike tilbake og
bli til skamme! 15 La dem som sier til mig: Ha, ha!
forferdes over sin skjensel. 16 La alle dem som søker
dig, fryde og glede sig i dig! La dem som elsker din
frelse, alltid si: Høilovet være Herren! 17 For jeg er
elendig og fattig; Herren vil tenke på mig. Du er min
hjelp og min frelser; min Gud, dryg ikke!

41 Til sangmesteren; en salme av David. Salig er
den som akter på den elendige; på den onde dag
skal Herren frelse ham. 2 Herren skal verge ham og
holde ham i live; han skal bli lykksalig i landet, og du
skal visselig ikke overgi ham til hans fienders mordlyst.
3 Herren skal understøtte ham på sykesengen; hele
hans leie forvandler du i hans sykdom. 4 Jeg sier:
Herre, vær mig nådig, helbred min sjel! for jeg har
syndet imot dig. 5 Mine fiender taler ondt om mig: Når
skal han dø, og hans navn forgå? 6 Og dersom en
kommer for å se til mig, taler han falske ord; hans
hjerte samler sig ondskap; han går ut og taler derom.
7 Alle de som hater mig, hvisker sammen imot mig;
de optenker imot mig det som er mig til skade: 8 En
ugjerning henger ved ham, og han som ligger der, skal
ikke stå op mere. 9 Også den mann som jeg hadde
fred med, som jeg stolte på, som åt mitt brød, har løftet
sin hæl imot mig. 10 Men du, Herre, vær mig nådig
og hjelp mig op! Så vil jeg gjengjelde dem. 11 Derpå
kjenner jeg at du har behag i mig, at min fiende ikke
skal fryde sig over mig. 12 Og mig holder du oppe i min
uskyld og setter mig for ditt åsyn evindelig. 13 Lovet
være Herren, Israels Gud, fra evighet og til evighet!
Amen, amen.

42 Til sangmesteren; en læresalme av Korahs barn.
Som en hjort skriker efter rinnende bekker, så
skriker min sjel efter dig, Gud! 2 Min sjel tørster efter
Gud, efter den levende Gud; når skal jeg komme og
trede frem for Guds åsyn? 3 Mine tårer er min mat dag
og natt, fordi man hele dagen sier til mig: Hvor er din
Gud? 4 Dette må jeg komme i hu og utøse min sjel i
mig, hvorledes jeg drog frem i den tette hop, vandret
med den til Guds hus med fryderop og lovsangs røst,
en høitidsskare. 5 Hvorfor er du nedbøiet, min sjel,
og bruser i mig? Bi efter Gud! for jeg skal ennu prise
ham for frelse fra hans åsyn. 6 Min Gud! Min sjel er
nedbøiet i mig; derfor kommer jeg dig i hu fra Jordans
land og Hermons høider, fra det lille fjell. 7 Vanndyp
kaller på vanndyp ved duren av dine fossefall; alle dine
brenninger og dine bølger går over mig. 8 Om dagen
sender Herren sin miskunnhet, og om natten er hans
sang hos mig, bønn til mitt livs Gud. 9 Jeg må si til
Gud, min klippe: Hvorfor har du glemt mig? Hvorfor
skal jeg gå i sørgeklær under fiendens trykk? 10 Det er
som om mine ben blev knust, når mine fiender håner
mig, idet de hele dagen sier til mig: Hvor er din Gud?
11 Hvorfor er du nedbøiet, min sjel, og hvorfor bruser
du i mig? Bi efter Gud! for jeg skal ennu prise ham,
mitt åsyns frelse og min Gud.

43 Gi mig rett, Gud, og før min sak mot folk uten
barmhjertighet, frels mig fra falske og urettferdige
menn! 2 For du er den Gud som er mitt vern. Hvorfor
har du forkastet mig? Hvorfor skal jeg gå i sørgeklær
under fiendens trykk? 3 Send ditt lys og din sannhet,
la dem lede mig, la dem føre mig til ditt hellige berg og
til dine boliger, 4 så jeg kan komme til Guds alter, til
min fryds og gledes Gud, og prise dig på citar, Gud,
min Gud! 5 Hvorfor er du nedbøiet, min sjel, og hvorfor
bruser du i mig? Bi efter Gud! For jeg skal ennu prise
ham, mitt åsyns frelse og min Gud.

44 Til sangmesteren; av Korahs barn; en læresalme.
Gud, med våre ører har vi hørt, våre fedre har
fortalt oss den gjerning du gjorde i deres dager, i
fordums dager. 2 Du drev hedningene ut med din
hånd, men dem plantet du; du ødela folkene, men dem
lot du utbrede sig. 3 For ikke ved sitt sverd inntok de
landet, og deres arm hjalp dem ikke, men din høire
hånd og din arm og ditt åsyns lys; for du hadde behag
i dem. 4 Du er min konge, Gud; byd at Jakob skal
frelses! 5 Ved dig skal vi nedstøte våre fiender, ved ditt

navn skal vi nedtrede dem som reiser sig imot oss. 6
For på min bue stoler jeg ikke, og mitt sverd frelser
mig ikke, 7 men du har frelst oss fra våre fiender, og
våre avindsmenn har du gjort til skamme. 8 Gud priser
vi den hele dag, og ditt navn lover vi evindelig. (Sela)
9 Og enda har du nu forkastet oss og latt oss bli til
skamme, og du drar ikke ut med våre hærer. 10 Du
lar oss vike tilbake for fienden, og våre avindsmenn
tar sig bytte. 11 Du gir oss bort som får til å etes,
og spreder oss iblandt hedningene. 12 Du selger ditt
folk for intet, og du setter ikke prisen på dem høit. 13
Du gjør oss til hån for våre naboer, til spott og spe
for dem som bor omkring oss. 14 Du gjør oss til et
ordsprog iblandt hedningene; de ryster på hodet av
oss iblandt folkene. 15 Hele dagen står min skam for
mine øine, og blygsel dekker mitt ansikt, 16 når jeg
hører spotteren og håneren, når jeg ser fienden og
den hevngjerrige. 17 Alt dette er kommet over oss,
enda vi ikke har glemt dig og ikke sveket din pakt. 18
Vårt hjerte vek ikke tilbake, og våre skritt bøide ikke
av fra din vei, 19 så du skulde sønderknuse oss der
hvor sjakaler bor, og dekke oss med dødsskygge. 20
Dersom vi hadde glemt vår Guds navn og utbredt våre
hender til en fremmed gud, 21 skulde Gud da ikke
utforske det? Han kjenner jo hjertets skjulte tanker. 22
Men for din skyld drepes vi hele dagen, vi er regnet
som slaktefår. 23 Våkn op! Hvorfor sover du, Herre?
Våkn op, forkast ikke for evig tid! 24 Hvorfor skjuler du
ditt åsyn, glemmer vår elendighet og vår trengsel? 25
For vår sjel er nedbøid i støvet, vårt legeme nedtrykt til
jorden. 26 Reis dig til hjelp for oss, og forløs oss for
din miskunnhets skyld!

45 Til sangmesteren; efter "Liljer"; av Korahs barn;
en læresalme, en sang om kjærlighet. Mitt hjerte
strømmer over med liflig tale; jeg sier: Min sang er om
en konge; min tunge er en hurtigskrivers griffel. 2 Du
er den fagreste blandt menneskenes barn, livsalighet
er utgytt på dine leber; derfor har Gud velsignet dig
evindelig. 3 Omgjord din lend med ditt sverd, du
veldige, med din høihet og din herlighet! 4 Og i din
herlighet fare du seierrik frem for sannhets og rettferdig
saktmodighets skyld! Og din høire hånd skal lære dig
forferdelige storverk. 5 Dine piler er hvesset - folkeferd
faller under dig - de trenger inn i hjertet på kongens
fiender. 6 Din trone, Gud, står fast evindelig og alltid;
rettvishets kongestav er ditt rikes kongestav. 7 Du
elsker rettferd og hater ugudelighet; derfor har Gud,
din Gud, salvet dig med gledens olje fremfor dine
medbrødre. 8 Av myrra og aloë og kassia dufter alle
dine klær; fra elfenbens-slott fryder dig strengelek. 9
Kongedøtre er iblandt dine utvalgte; dronningen står
ved din høire hånd i gull fra Ofir. 10 Hør, datter, og
gi akt og bøi ditt øre, og glem ditt folk og din fars
hus, 11 og la kongen ha sin lyst i din skjønnhet! For
han er din herre, og du skal falle ned for ham. 12
Og Tyrus' datter skal søke din yndest med gaver -
de rike blandt folket. 13 Såre herlig er kongedatteren
der inne; hennes klædning er gjennemvirket med gull.
14 I stukne klær ledes hun frem til kongen; jomfruer,
hennes venninner, følger henne; de føres inn til dig. 15
De ledes frem med fryd og jubel, de går inn i kongens
slott. 16 I dine fedres sted skal dine sønner trede; du
skal sette dem til fyrster på den hele jord. 17 Jeg vil
prise ditt navn iblandt alle slekter; derfor skal folkene
love dig evindelig og alltid.

46 Til sangmesteren; av Korahs barn; efter Alamot;
en sang. Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp
i trengsler, funnet såre stor. 2 Derfor frykter vi ikke, om
jorden omskiftes, og om fjell rokkes i havets hjerte,
3 om dets bølger bruser og skummer, og fjell bever
ved dets overmot. (Sela) 4 En strøm - dens bekker
gleder Guds stad, den Høiestes hellige bolig. 5 Gud
er midt i den, den skal ikke rokkes; Gud hjelper den
når morgenen bryter frem. 6 Folkeferd bruste, riker
blev rokket; han lot sin røst høre, jorden smeltet. 7
Herren, hærskarenes Gud, er med oss; Jakobs Gud er
vår faste borg. (Sela) 8 Kom, se Herrens gjerninger,
som har gjort ødeleggelse på jorden! 9 Han gjør ende
på krigene over hele jorden, bryter buen sønder og
hugger spydet av; vognene brenner han op med ild. 10
Hold op og kjenn at jeg er Gud! Jeg er ophøiet iblandt
folkene, ophøiet på jorden. 11 Herren, hærskarenes
Gud, er med oss; Jakobs Gud er vår faste borg. (Sela)

47 Til sangmesteren; av Korahs barn; en salme.
Klapp i hender, alle folk, juble for Gud med
fryderop. 2 For Herren, den Høieste, er forferdelig, en
stor konge over all jorden. 3 Han legger folkeslag under
oss og folkeferd under våre føtter. 4 Han utvelger oss
vår arvelodd, Jakobs, hans elskedes herlighet. (Sela) 5
Gud fór op under jubelrop, Herren under basuners lyd.
6 Lovsyng Gud, lovsyng! Lovsyng vår konge, lovsyng!
7 For Gud er all jordens konge; syng en sang som gjør
vis! 8 Gud er konge over folkene, Gud har satt sig på
sin hellige trone. 9 Folkenes fyrster samler sig med
Abrahams Guds folk; for jordens skjold hører Gud til,
han er såre ophøiet.

48 En sang, en salme; av Korahs barn. Stor er
Herren og høilovet i vår Guds stad, på hans
hellige berg. 2 Fagert hever det sig, en glede for all
jorden er Sions berg, det ytterste Norden, den store
konges stad. 3 Gud er i dens borger, han er blitt kjent
som et fast vern. 4 For se, kongene samlet sig, de
drog frem tilsammen. 5 De så, da blev de forferdet;

de blev slått med redsel, flyktet i hast. 6 Beven grep
dem der, angst som hos en fødende kvinne. 7 Ved
østenvind knuste du Tarsis-skib. 8 Likesom vi hadde
hørt, så har vi nu sett det i Herrens, hærskarenes
Guds stad, i vår Guds stad; Gud gjør den fast til evig
tid. (Sela) 9 Vi grunder, Gud, på din miskunnhet midt i
ditt tempel. 10 Som ditt navn, Gud, så er din pris inntil
jordens ender; din høire hånd er full av rettferdighet.
11 Sions berg gleder sig, Judas døtre fryder sig for
dine dommers skyld. 12 Gå omkring Sion og vandre
rundt om det, tell dets tårn! 13 Gi akt på dets voller,
vandre gjennem dets borger, forat I kan fortelle derom
til den kommende slekt. 14 For denne Gud er vår Gud
evindelig og alltid; han skal føre oss ut over døden.

49 Til sangmesteren; av Korahs barn; en salme.
Hør dette, alle folk, vend øret til, alle I som bor
i verden, 2 både lave og høie, rike og fattige, alle
tilsammen! 3 Min munn skal tale visdom, og mitt hjertes
tanke er forstand. 4 Jeg vil bøie mitt øre til tankesprog,
jeg vil fremføre min gåtefulle tale til citaren. 5 Hvorfor
skal jeg frykte i de onde dager, når mine forfølgeres
ondskap omgir mig, 6 de som setter sin lit til sitt gods
og roser sig av sin store rikdom? 7 En mann kan ikke
utløse en bror, han kan ikke gi Gud løsepenger for
ham 8 - for deres livs utløsning er for dyr, og han må
avstå derfra til evig tid - 9 så han skulde bli ved å leve
evindelig og ikke se graven. 10 Nei, han vil få se den.
De vise dør, dåren og den uforstandige omkommer
tilsammen og overlater sitt gods til andre. 11 Deres
hjertes eneste tanke er at deres hus skal stå til evig tid,
deres boliger fra slekt til slekt; de kaller sine jorder op
efter sine navn. 12 Og dog blir et menneske i herlighet
ikke stående; han er lik dyrene, som går til grunne. 13
Således går det dem som er fulle av selvtillit, og dem
som følger dem efter og har behag i deres tale. (Sela)
14 Som en fårehjord føres de ned i dødsriket, døden
vokter dem, og de opriktige hersker over dem, når
morgenen bryter frem, og deres skikkelse blir ødelagt
av dødsriket, så de ikke har nogen bolig mere. **(Sheol
h7585)** 15 Men Gud skal forløse min sjel av dødsrikets
vold, for han skal ta mig til sig. (Sela) **(Sheol h7585)**
16 Frykt ikke når en mann blir rik, når hans huses
herlighet blir stor! 17 For han skal intet ta med sig når
han dør; hans herlighet skal ikke fare ned efter ham.
18 Om han enn velsigner sin sjel i sitt liv, og de priser
dig fordi du gjør dig til gode, 19 så skal du dog komme
til dine fedres slekt; de ser ikke lyset evindelig. 20 Et
menneske i herlighet, som ikke har forstand, er lik
dyrene, som går til grunne.

50 En salme av Asaf. Den Allmektige, Gud Herren,
taler og kaller på jorden fra solens opgang til
dens nedgang. 2 Fra Sion, skjønnhetens krone, stråler
Gud frem. 3 Vår Gud kommer og skal ikke tie; ild
fortærer for hans åsyn, og omkring ham stormer det
sterkt. 4 Han kaller på himmelen der oppe og på
jorden for å dømme sitt folk: 5 Samle til mig mine
fromme, som har inngått pakt med mig om offer! 6 Og
himmelen kunngjør hans rettferdighet; for Gud er den
som skal dømme. (Sela) 7 Hør, mitt folk, jeg vil tale,
Israel, jeg vil vidne for dig: Gud, din Gud, er jeg. 8 Ikke
for dine offers skyld vil jeg straffe dig; dine brennoffer
er alltid for mig. 9 Jeg vil ikke ta okser fra ditt hus
eller bukker fra dine hegn. 10 For mig hører alle dyr i
skogen til, dyrene på fjellene i tusentall. 11 Jeg kjenner
alle fjellenes fugler, og det som rører sig på marken,
står for mig. 12 Om jeg hungret, vilde jeg ikke si det til
dig; for mig hører jorderike til og alt det som fyller det.
13 Mon jeg skulde ete oksers kjøtt og drikke bukkers
blod? 14 Ofre Gud takksigelse og gi den Høieste det
du har lovt, 15 og kall på mig på nødens dag, så vil jeg
utfri dig, og du skal prise mig. 16 Men til den ugudelige
sier Gud: Hvad har du med å fortelle om mine lover
og føre min pakt i din munn? 17 Du hater jo tukt og
kaster mine ord bak dig. 18 Når du ser en tyv, er du
gjerne med ham, og med horkarler gjør du felles sak.
19 Din munn slipper du løs med ondt, og din tunge
spinner sammen svik. 20 Du sitter og taler imot din
bror, du baktaler din mors sønn. 21 Dette har du gjort,
og jeg har tidd; du tenkte jeg var som du; men jeg
vil straffe dig og stille det frem for dine øine. 22 Legg
merke til dette, I som glemmer Gud, forat jeg ikke skal
sønderrive, og det er ingen som redder! 23 Den som
ofrer takksigelse, ærer mig, og den som går den rette
vei, ham vil jeg la skue Guds frelse.

51 Til sangmesteren; en salme av David, da profeten
Natan var kommet til ham, efterat han var gått inn
til Batseba. Vær mig nådig, Gud, efter din miskunnhet,
utslett mine overtredelser efter din store barmhjertighet!
2 Tvett mig vel, så jeg blir fri for misgjerning, og rens
mig fra min synd! 3 For mine overtredelser kjenner
jeg, og min synd er alltid for mig. 4 Mot dig alene har
jeg syndet, og hvad ondt er i dine øine, har jeg gjort,
forat du skal være rettferdig når du taler, være ren
når du dømmer. 5 Se, jeg er født i misgjerning, og
min mor har undfanget mig i synd. 6 Se, du har lyst
til sannhet i hjertets innerste; så lær mig da visdom
i hjertets dyp! 7 Rens mig fra synd med isop så jeg
blir ren, tvett mig så jeg blir hvitere enn sne! 8 La
mig høre fryd og glede, la de ben fryde sig som du
har sønderknust! 9 Skjul ditt åsyn for mine synder,
og utslett alle mine misgjerninger! 10 Gud, skap i mig
et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni mig! 11
Kast mig ikke bort fra ditt åsyn, og ta ikke din Hellige

Ånd fra mig! 12 Gi mig igjen din frelses fryd, og ophold
mig med en villig ånd! 13 Så vil jeg lære overtredere
dine veier, og syndere skal omvende sig til dig. 14 Fri
mig fra blodskyld, Gud, min frelses Gud! Så skal min
tunge juble over din rettferdighet. 15 Herre, oplat mine
leber! Så skal min munn kunngjøre din pris. 16 For du
har ikke lyst til slaktoffer, ellers vilde jeg gi dig det; i
brennoffer har du ikke behag. 17 Offere for Gud er en
sønderbrutt ånd, et sønderbrutt og sønderknust hjerte
vil du, Gud, ikke forakte. 18 Gjør vel imot Sion efter din
nåde, bygg Jerusalems murer! 19 Da skal du ha behag
i rettferdighets offere, i brennoffer og heloffer; da skal
de ofre okser på ditt alter.

52 Til sangmesteren; en læresalme av David, da
edomitten Doeg kom og gav Saul til kjenne og
sa til ham: David er kommet i Akimeleks hus. Hvorfor
roser du dig av ondskap, du veldige? Guds miskunnhet
varer hele dagen. 2 På undergang tenker din tunge, lik
en hvesset rakekniv, du som legger op listige råd! 3
Du elsker ondt istedenfor godt, løgn istedenfor å tale
hvad rett er. (Sela) 4 Du elsker hvert ord som volder
ødeleggelse, du svikaktige tunge! 5 Gud skal da også
bryte dig ned for evig tid; han skal gripe dig og rive dig
ut av teltet og rykke dig op av de levendes land. (Sela)
6 Og de rettferdige skal se det og frykte, og de skal le
av ham og si: 7 Se, der er den mann som ikke holdt
Gud for sitt sterke vern, men satte sin lit til sin store
rikdom, satte sin styrke i sin ondskap. 8 Men jeg er
som et grønt oljetre i Guds hus, jeg setter min lit til
Guds miskunnhet evindelig og alltid. 9 Jeg vil prise dig
evindelig, fordi du har gjort det, og jeg vil bie efter ditt
navn, fordi det er godt, for dine frommes åsyn.

53 Til sangmesteren; efter Mahalat; en læresalme av
David. Dåren sier i sitt hjerte: Det er ikke nogen
Gud. Onde og vederstyggelige er deres misgjerninger;
det er ikke nogen som gjør godt. 2 Gud skuer ned fra
himmelen på menneskenes barn for å se om der er
nogen forstandig, nogen som søker Gud. 3 De er alle
avveket, alle tilsammen fordervet; det er ikke nogen
som gjør godt, enn ikke én. 4 Sanser de da ikke, de
som gjør urett? De eter mitt folk likesom de eter brød;
på Gud kaller de ikke. 5 Da blev de grepet av stor
frykt, de som ikke kjente frykt; for Gud spreder deres
ben som leirer sig imot dig; du gjør dem til skamme,
for Gud har forkastet dem. 6 Å, at det fra Sion må
komme frelse for Israel! Når Gud gjør ende på sitt folks
fangenskap, da skal Jakob fryde sig, Israel glede sig.

54 Til sangmesteren, med strengelek; en læresalme
av David, da sifittene kom og sa til Saul: David
holder sig skjult hos oss. Gud, frels mig ved ditt navn,
og hjelp mig til min rett ved din kraft! 2 Gud, hør min
bønn, vend øret til min munns ord! 3 For fremmede
har reist sig imot mig, og voldsmenn står mig efter
livet; de har ikke Gud for øie. (Sela) 4 Se, Gud hjelper
mig, Herren er den som opholder mitt liv. 5 Det onde
skal falle tilbake på mine fiender; utrydd dem i din
trofasthet! 6 Med villig hjerte vil jeg ofre til dig; jeg vil
prise ditt navn, Herre, fordi det er godt. 7 For av all
nød frir han mig ut, og på mine fiender ser mitt øie
med lyst.

55 Til sangmesteren; med strengelek; en læresalme
av David. Vend øret, Gud, til min bønn, og skjul
dig ikke for min inderlige begjæring! 2 Gi akt på mig og
svar mig! Mine sorgfylte tanker farer hit og dit, og jeg
må stønne, 3 for fiendens røst, for den ugudeliges
undertrykkelse; for de velter elendighet over mig, og i
vrede forfølger de mig. 4 Mitt hjerte bever i mitt bryst,
og dødens redsler er falt på mig. 5 Frykt og beven
kommer over mig, og forferdelse legger sig over mig.
6 Og jeg sier: Gid jeg hadde vinger som duen! Da
vilde jeg flyve bort og feste bo. 7 Se, jeg vilde flykte
langt bort, jeg vilde ta herberge i ørkenen. (Sela) 8 Jeg
vilde i hast søke mig et tilfluktssted for den rasende
vind, for stormen. 9 Opsluk dem, Herre, kløv deres
tungemål! For jeg ser vold og kiv i byen. 10 Dag og natt
vandrer de omkring den på dens murer, og elendighet
og ulykke er inneni den. 11 Fordervelse er inneni den,
og undertrykkelse og svik viker ikke fra dens torv. 12
For ikke er det en fiende som håner mig, ellers vilde
jeg bære det; ikke er det min avindsmann som ophøier
sig over mig, ellers vilde jeg skjule mig for ham; 13
men det er du, du som var min likemann, min venn
og min kjenning - 14 vi som levde sammen i fortrolig
omgang, som vandret til Guds hus blandt den glade
høitidsskare. 15 Ødeleggelse komme over dem! La
dem fare levende ned i dødsriket! For ondskap hersker
i deres bolig, i deres hjerte. **(Sheol h7585)** 16 Jeg vil rope
til Gud, og Herren skal frelse mig. 17 Aften og morgen
og middag vil jeg klage og sukke, så hører han min
røst. 18 Han forløser min sjel fra striden imot mig og
gir mig fred; for i mengde er de omkring mig. 19 Gud
skal høre og svare dem - han troner jo fra fordums
tid, (sela) dem som ikke vil bli anderledes, og som
ikke frykter Gud. 20 Han legger hånd på dem som
har fred med ham, han vanhelliger sin pakt. 21 Hans
munns ord er glatte som smør, men hans hjertes tanke
er strid; hans ord er bløtere enn olje, og dog er de
dragne sverd. 22 Kast på Herren det som tynger dig!
Han skal holde dig oppe; han skal i evighet ikke la den
rettferdige rokkes. 23 Og du, Gud, skal støte dem ned
i gravens dyp; blodgjerrige og falske menn skal ikke nå
det halve av sine dager; men jeg setter min lit til dig.

56 Til sangmesteren; efter "Den målløse due på
de fjerne steder"; av David; en gyllen sang da
filistrene grep ham i Gat. Vær mig nådig, Gud! for
mennesker vil opsluke mig; hele dagen trenger de mig
med krig. **2** Mine fiender søker å opsluke mig hele
dagen; for mange er de som strider mot mig i overmot.
3 På den dag jeg frykter, setter jeg min lit til dig. **4** Ved
Gud priser jeg hans ord; til Gud setter jeg min lit, jeg
frykter ikke; hvad skulde kjød kunne gjøre mig? **5** Hele
dagen forvender de mine ord; alle deres tanker er mig
imot til det onde. **6** De slår sig sammen, de lurer, de
tar vare på mine trin, fordi de står mig efter livet. **7**
Skulde de undslippe tross sin ondskap? Støt folkeslag
ned i vrede, Gud! **8** Hvor ofte jeg har flyktet, det har du
tellet; mine tårer er gjemt i din flaske; står de ikke i din
bok? **9** Da skal mine fiender vende tilbake, på den dag
jeg roper; dette vet jeg at Gud er med mig. **10** Ved
Gud priser jeg ordet; ved Herren priser jeg ordet. **11** Til
Gud setter jeg min lit, jeg frykter ikke; hvad skulde et
menneske kunne gjøre mig? **12** På mig, Gud, hviler
løfter til dig; jeg vil betale dig med takksigelser. **13** For
du har fridd min sjel fra døden, ja mine føtter fra fall,
så jeg kan vandre for Guds åsyn i de levendes lys.

57 Til sangmesteren; "Forderv ikke"; av David; en
gyllen sang, da han flyktet for Saul og var i hulen.
Vær mig nådig, Gud, vær mig nådig! For til dig tar min
sjel sin tilflukt, og i dine vingers skygge søker jeg ly
inntil fordervelsen går over. **2** Jeg roper til Gud, den
Høieste, til den Gud som fullfører sin gjerning for mig.
3 Han sender hjelp fra himmelen og frelser mig, når
den som vil opsluke mig, håner. (Sela) Gud sender
sin miskunnhet og sin trofasthet. **4** Min sjel er midt
iblandt løver; jeg må ligge iblandt dem som spruter ild,
menneskebarn hvis tenner er spyd og piler, og hvis
tunge er et skarpt sverd. **5** Vis dig høi over himmelen,
Gud, din ære over all jorden! **6** De stiller garn for mine
trin, min sjel er nedbøiet; de graver en grav for mig, de
faller selv midt i den. (Sela) **7** Mitt hjerte er rolig, Gud,
mitt hjerte er rolig; jeg vil synge og lovprise. **8** Våkn
op, min ære, våkn op, harpe og citar! Jeg vil vekke
morgenrøden. **9** Jeg vil prise dig blandt folkene, Herre,
jeg vil lovsynge dig blandt folkeslagene. **10** For din
miskunnhet er stor inntil himmelen, og din trofasthet
inntil skyene. **11** Vis dig høi over himmelen, Gud, din
ære over all jorden!

58 Til sangmesteren; "Forderv ikke"; av David; en
gyllen sang. Mon I virkelig ved å tie taler hvad
rettferdig er, dømmer hvad rett er, I menneskebarn? **2**
I hjertet arbeider I jo på misgjerninger, i landet veier
I ut eders henders vold. **3** De ugudelige er avveket
fra mors fang av; de som taler løgn, farer vill fra
mors liv. **4** Gift har de lik ormegift; de er som en døv
slange, som stopper sitt øre til, **5** så den ikke hører
på slangetemmernes røst, på ham som er kyndig i å
besverge. **6** Gud, slå deres tenner inn i deres munn,
knus de unge løvers kinntenner, Herre! **7** La dem forgå
som vann som rinner bort! Legger nogen sine piler i
buen, da la dem bli som uten odd! **8** La dem være som
en snegl, som opløses mens den går, som en kvinnes
ufullbårne foster, som ikke har sett solen! **9** Før eders
gryter kjenner tornekvistene, skal han blåse dem bort
enten de er friske eller i brand. **10** Den rettferdige skal
glede sig, fordi han ser hevn; han skal tvette sine føtter
i den ugudeliges blod. **11** Og menneskene skal si: Der
er dog frukt for den rettferdige, det er dog en Gud som
dømmer på jorden.

59 Til sangmesteren; "Forderv ikke"; av David; en
gyllen sang, da Saul sendte folk som tok vare på
huset for å drepe ham. Fri mig fra mine fiender, min
Gud, vern mig mot dem som reiser sig imot mig, **2** fri
mig fra dem som gjør urett, og frels mig fra blodgjerrige
menn! **3** For se, de lurer på mitt liv; sterke menn slår
sig sammen imot mig, uten misgjerning og uten synd
hos mig, Herre! **4** Uten brøde hos mig stormer de frem
og stiller sig op; våkn op for å møte mig, og se til! **5** Ja
du, Herre, hærskarenes Gud, Israels Gud, våkn op for
å hjemsøke alle hedninger, vær ikke nådig imot nogen
av de troløse nidinger! (Sela) **6** De kommer igjen om
aftenen, tuter som hunder og løper rundt omkring i
byen. **7** Se, det går en strøm av ord ut av deres munn;
der er sverd på deres leber; for hvem hører det? **8**
Men du, Herre, le, av dem, du spotter alle hedninger.
9 Mot hans makt vil jeg bie på dig; for Gud er min borg.
10 Min Gud vil komme mig i møte med sin miskunnhet,
Gud vil la mig se med lyst på mine fiender. **11** Slå dem
ikke ihjel, forat mitt folk ikke skal glemme det! La dem
drive ustadig omkring ved din makt og styrt dem ned,
du, vårt skjold, Herre! **12** Hvert ord på deres leber er
en synd i deres munn; la dem så fanges i sitt overmot
og for den forbannelses og løgns skyld som de fører i
sin munn! **13** Gjør ende på dem i vrede, gjør ende på
dem, så de ikke mere er til, og la dem vite at Gud er
den som hersker i Jakob inntil jordens ender! (Sela) **14**
Og de kommer igjen om aftenen, tuter som hunder og
løper rundt omkring i byen. **15** De farer omkring efter
mat; om de ikke blir mette, blir de således natten over.
16 Men jeg vil synge om din styrke, og jeg vil juble om
morgenen over din miskunnhet; for du er min borg og
min tilflukt den dag jeg er i nød. **17** Min styrke! For dig
vil jeg synge; for Gud er min borg, min miskunnhets
Gud.

60 Til sangmesteren; efter Sjusjan edut; en gyllen
sang av David til å læres, da han stred mot
syrerne fra Mesopotamia og mot syrerne fra Soba, og
Joab kom tilbake og slo edomittene i Saltdalen, tolv
tusen. Gud! du har forkastet oss, du har sønderslått
oss, du var vred; vederkveg oss nu igjen! **2** Du har
rystet jorden, du har fått den til å revne; læg dens
skade, for den vakler! **3** Du har latt ditt folk se hårde
ting, du har gitt oss vin å drikke så vi tumlet. **4** Men du
har gitt dem som frykter dig, et hærmerke til opreisning,
for sannhets skyld. (Sela) **5** Forat de du elsker, må
bli frelst, så hjelp nu med din høire hånd og bønnhør
oss! **6** Gud har talt i sin hellighet. Jeg vil fryde mig;
jeg vil utskifte Sikem og opmåle Sukkots dal. **7** Mig
hører Gilead til, og mig hører Manasse til, og Efra'im
er vern for mitt hode, Juda er min herskerstav. **8** Moab
er mitt vaskefat, på Edom kaster jeg min sko; bryt ut
i jubel over mig, Filisterland! **9** Hvem vil føre mig til
den faste by? Hvem leder mig inn til Edom? **10** Mon
ikke du, Gud, som forkastet oss og ikke drog ut med
våre hærer, Gud? **11** Gi oss hjelp mot fienden, for
menneskehjelp er tomhet! **12** Ved Gud skal vi gjøre
storverk, og han skal nedtrede våre fiender.

61 Til sangmesteren, på strengelek; av David.
Hør, Gud, mitt klagerop, merk på min bønn! **2**
Fra jordens ende roper jeg til dig, mens mitt hjerte
vansmekter; før mig på en klippe, som ellers blir mig
for høi! **3** For du har vært min tilflukt, et sterkt tårn imot
fienden. **4** La mig bo i ditt telt i all evighet, la mig finne
ly i dine vingers skjul! (Sela) **5** For du, Gud, har hørt på
mine løfter, du har gitt mig arv med dem som frykter
ditt navn. **6** Du vil legge dager til kongens dager, hans
år skal være som slekt efter slekt, **7** han skal trone
evindelig for Guds åsyn; sett miskunnhet og trofasthet
til å bevare ham! **8** Så vil jeg lovsynge ditt navn til evig
tid, forat jeg kan innfri mine løfter dag efter dag.

62 Til sangmesteren, for Jedutun; en salme av
David. Bare i håp til Gud er min sjel stille; fra
ham kommer min frelse. **2** Han alene er min klippe
og min frelse, min borg, jeg skal ikke rokkes meget.
3 Hvor lenge vil I alle storme løs på en mann, bryte
ham ned som en mur som heller, et gjerde som støtes
om? **4** De rådslår bare om å styrte ham ned fra hans
høihet, de har sin lyst i løgn; med sin munn velsigner
de, men i sitt hjerte forbanner de. (Sela) **5** Bare i håp
til Gud vær stille, min sjel! for fra ham kommer mitt
håp. **6** Han alene er min klippe og min frelse, min
borg, jeg skal ikke rokkes. **7** Hos Gud er min frelse
og min ære; min sterke klippe, min tilflukt er i Gud. **8**
Sett eders lit til ham til enhver tid, I folk! Utøs eders
hjerte for hans åsyn! Gud er vår tilflukt. (Sela) **9** Bare
tomhet er menneskenes barn, bare løgn er mannens
sønner; i vektskålen stiger de til værs, de er tomhet
alle sammen. **10** Stol ikke på vold, og sett ikke fåfengt
håp til røvet gods! Når rikdommen vokser, så akt ikke
på det! **11** En gang har Gud talt, ja to ganger har jeg
hørt det, at styrke hører Gud til. **12** Og dig, Herre,
hører miskunnhet til; for du betaler enhver efter hans
gjerning.

63 En salme av David, da han var i Juda ørken.
Gud! Du er min Gud, jeg søker dig årle; min sjel
tørster efter dig, mitt kjød lenges efter dig i et tørt og
vansmektende land, hvor det ikke er vann. **2** Således
har jeg skuet dig i helligdommen, idet jeg så din makt
og din herlighet. **3** For din miskunnhet er bedre enn
livet; mine leber priser dig. **4** Således vil jeg love dig
mitt liv igjennem; i ditt navn vil jeg opløfte mine hender.
5 Min sjel skal bli mettet som av marg og fett, og med
jublende leber skal min munn lovprise dig. **6** Når jeg
kommer dig i hu på mitt leie, tenker jeg på dig gjennem
nattevaktene. **7** For du har vært min hjelp, og under
dine vingers skygge jubler jeg. **8** Min sjel henger ved
dig; din høire hånd holder mig oppe. **9** Og de som står
mig efter livet for å ødelegge det, de skal komme til
jordens nederste dyp. **10** De skal gis sverdet i vold, bli
til rov for rever. **11** Og kongen skal glede sig i Gud;
hver den som sverger ved ham, skal prise sig lykkelig,
for løgneres munn skal tilstoppes.

64 Til sangmesteren; en salme av David. Hør, Gud,
min røst når jeg klager, bevar mitt liv for fiendens
skremsel! **2** Skjul mig for de ondes lønnlige råd, for
illgjerningsmenns larmende hop, **3** som hvesser sin
tunge som et sverd, legger på buen sin pil, det bitre
ord, **4** for å skyte den uskyldige i lønndom; med ett
skyter de ham og frykter ikke. **5** De gjør sitt onde råd
fast; de forteller hvorledes de vil legge skjulte snarer;
de sier: Hvem ser dem? **6** De uttenker ugjerninger: Vi
er ferdige, tanken er uttenkt - og menneskenes tanker
og hjerter er dype. **7** Da skyter Gud dem; med ett
kommer pilen; slaget har rammet dem. **8** Og de blir
nedstyrtet, deres tunge kommer over dem; alle de som
ser på dem, ryster på hodet. **9** Og alle mennesker
frykter og forkynner Guds gjerning, og de forstår hans
verk. **10** Den rettferdige gleder sig i Herren og tar sin
tilflukt til ham, og alle opriktige av hjertet priser sig
lykkelige.

65 Til sangmesteren; en salme av David; en sang.
Dig, Gud, priser de i stillhet på Sion, og dig gir
de det de har lovt. **2** Du som hører bønner, til dig
kommer alt kjød. **3** Når mine misgjerninger er blitt mig
for svære, så forlater du våre overtredelser. **4** Salig
er den du utvelger og lar komme nær, så han bor i

dine forgårder; vi vil mette oss med de gode ting i ditt
hus, ditt hellige tempel. 5 Med forferdelige gjerninger
bønnhører du oss i rettferdighet, du vår frelses Gud,
du som er en tilflukt for alle jordens ender og havet
langt borte. 6 Han gjør fjellene faste med sin kraft,
omgjordet med velde. 7 Han stiller havenes brusen,
deres bølgers brusen og folkenes bulder. 8 Og de som
bor ved jordens ender, frykter for dine tegn; de steder
hvor morgen og aften bryter frem, fyller du med jubel.
9 Du har gjestet jorden og gitt den overflod, gjort den
såre rik, Guds bekk er full av vann; du har latt dem få
sitt korn, for således lager du jorden til. 10 Du vannet
dens furer, senket dens plogland; du bløtte den med
regnskurer, velsignet dens grøde. 11 Du har kronet
din godhets år, og dine fotspor drypper av fedme. 12
Ødemarkens beiter drypper, og haugene omgjorder sig
med jubel. 13 Engene er klædd med får, og dalene er
dekket med korn; folk roper med fryd og synger.

66 Til sangmesteren; en sang, en salme. Rop med
fryd for Gud, all jorden! 2 Syng ut hans navns
ære, gi ham ære til hans pris! 3 Si til Gud: Hvor
forferdelige er dine gjerninger! For din store makts
skyld skal dine fiender hykle for dig. 4 All jorden
skal tilbede dig og lovsynge dig, de skal lovsynge ditt
navn. (Sela) 5 Kom og se Guds gjerninger! Han er
forferdelig i gjerning mot menneskenes barn. 6 Han
gjorde havet om til tørt land, gjennem strømmen gikk
de til fots; der gledet vi oss i ham. 7 Han hersker med
sitt velde evindelig, hans øine gir akt på hedningene;
de gjenstridige må ikke ophøie sig. (Sela) 8 I folkeslag,
lov vår Gud og forkynn hans pris med høi røst, 9 han
som holdt vår sjel i live og ikke lot vår fot vakle! 10 For
du prøvde oss, Gud, du renset oss, likesom de renser
sølv. 11 Du førte oss inn i et garn, du la en trykkende
byrde på våre lender. 12 Du lot mennesker fare frem
over vårt hode; vi kom i ild og i vann. Men du førte oss
ut til vederkvegelse. 13 Jeg vil gå inn i ditt hus med
brennoffer, jeg vil gi dig det jeg har lovt, 14 det som
gikk over mine leber, og som min munn talte i min nød.
15 Jeg vil ofre dig brennoffere av fett kveg med duft av
værer; jeg vil ofre okser tillikemed bukker. (Sela) 16
Kom, hør, alle I som frykter Gud; jeg vil fortelle hvad
han har gjort mot min sjel. 17 Til ham ropte jeg med
min munn, og lovsang var under min tunge. 18 Hadde
jeg urett for øie i mitt hjerte, så vilde Herren ikke høre.
19 Men Gud har hørt, han har aktet på mitt bønnerop.
20 Lovet være Gud, som ikke avviste min bønn og ikke
tok sin miskunnhet fra mig!

67 Til sangmesteren på strengelek; en salme, en
sang. Gud være oss nådig og velsigne oss, han
la sitt åsyn lyse hos oss, (sela) 2 forat man på jorden
må kjenne din vei, blandt alle hedninger din frelse. 3
Folkene skal prise dig, Gud! Folkene skal prise dig,
alle tilsammen. 4 Folkeslagene skal fryde sig og juble;
for du dømmer folkene med rett, og folkeslagene på
jorden leder du. (Sela) 5 Folkene skal prise dig, Gud!
Folkene skal prise dig, alle tilsammen. 6 Landet har
gitt sin grøde; Gud, vår Gud, velsigner oss. 7 Gud
velsigner oss, og alle jordens ender skal frykte ham.

68 Til sangmesteren; av David; en salme, en sang.
Gud reiser sig, hans fiender spredes, og de som
hater ham, flyr for hans åsyn. 2 Likesom røk drives
bort, så driver du dem bort; likesom voks smelter for ild,
forgår de ugudelige for Guds åsyn. 3 Og de rettferdige
gleder sig, de jubler for Guds åsyn og fryder sig med
glede. 4 Syng for Gud, lovsyng hans navn, gjør vei
for ham som farer frem på de øde marker, Herren
er hans navn, og juble for hans åsyn! 5 Farløses far
og enkers dommer er Gud i sin hellige bolig. 6 Gud
gir de enslige hus, fører fanger ut til lykke; bare de
gjenstridige bor i et tørt land. 7 Gud, da du drog ut
foran ditt folk, da du skred frem gjennem ørkenen,
(sela) 8 da bevet jorden, og himlene dryppet for Guds
åsyn, Sinai der borte, for Guds, Israels Guds åsyn. 9
Et rikelig regn spredte du, Gud; din arv, den utmattede,
styrket du. 10 Ditt folk bosatte sig i landet; du laget
det ved din godhet i stand for den elendige, Gud! 11
Herren gir seierssang; stor er skaren av kvinner med
gledesbudskap. 12 Hærenes konger flyr, de flyr, og hun
som sitter hjemme, deler bytte. 13 Når I hviler mellem
kveene, er det som en dues vinger, som er dekket
med sølv, og hvis vingefjær har gullets grønnlige glans.
14 Når den Allmektige spreder konger der, da sner
det på Salmon. 15 Et Guds fjell er Basans fjell, et
fjell med mange tinder er Basans fjell. 16 Hvorfor ser
I skjevt, I fjell med de mange tinder, til det fjell som
Gud finner behag i å bo på? Herren skal også bo
der evindelig. 17 Guds vogner er to ganger ti tusen,
tusen og atter tusen; Herren er iblandt dem, Sinai
er i helligdommen. 18 Du fór op i det høie, bortførte
fanger, tok gaver blandt menneskene, også blandt de
gjenstridige, for å bo der, Herre Gud! 19 Lovet være
Herren dag efter dag! Legger man byrde på oss, så
er Gud vår frelser. (Sela) 20 Gud er oss en Gud til
frelse, og hos Herren, Israels Gud, er det utganger fra
døden. 21 Ja, Gud knuser sine fienders hode, den
hårrike isse på ham som vandrer i sin syndeskyld. 22
Herren sier: Fra Basan vil jeg hente tilbake, jeg vil
hente tilbake fra havets dyp, 23 forat din fot må stampe
i blod, dine hunders tunge få sin del av fiendene. 24
De ser dine seierstog, Gud, min Guds, min konges,
seierstog inn i helligdommen. 25 Foran går sangere,
bakefter harpespillere midt imellem jomfruer som slår

på pauke. 26 Lov Gud i forsamlingene, lov Herren,
I som er av Israels kilde! 27 Der er Benjamin, den
yngste, som hersker over dem, Judas fyrster med sin
skare, Sebulons fyrster, Naftalis fyrster. 28 Din Gud
har tildelt dig styrke; styrk, Gud, det du har gjort for
oss! 29 For ditt tempel i Jerusalems skyld skal konger
komme til dig med gaver. 30 Skjell på dyret i sivet, på
stuteflokken med folke-kalvene, som kaster sig ned for
dig med sølvstykker! Han spreder folkene som har
lyst til strid. 31 Veldige menn skal komme fra Egypten,
Etiopia skal i hast utrekke sine hender til Gud. 32 I
jordens riker, syng for Gud, lovsyng Herren, (sela) 33
ham som farer frem i himlenes himler, de eldgamle! Se,
han lar sin røst høre, en mektig røst. 34 Gi Gud makt!
Over Israel er hans høihet, og hans makt i skyene. 35
Forferdelig er du, Gud, fra dine helligdommer; Israels
Gud, han gir folket makt og styrke. Lovet være Gud!

69 Til sangmesteren; efter "Liljer"; av David. Frels
mig, Gud, for vannene er kommet inntil sjelen.
2 Jeg er sunket ned i bunnløst dynd, hvor der intet
fotfeste er; jeg er kommet i dype vann, og strømmen
slår over mig. 3 Jeg har ropt mig trett, min strupe
brenner; mine øine er borttæret idet jeg venter på min
Gud. 4 Flere enn hårene på mitt hode er de som hater
mig uten årsak; tallrike er de som vil forderve mig,
mine fiender uten grunn; det jeg ikke har røvet, skal
jeg nu gi tilbake. 5 Gud, du kjenner min dårskap, og all
min syndeskyld er ikke skjult for dig. 6 La dem ikke
bli til skamme ved mig, de som bier efter dig, Herre,
Herre, hærskarenes Gud! La dem ikke bli til spott ved
mig, de som søker dig, Israels Gud! 7 For for din skyld
bærer jeg vanære, dekker skam mitt åsyn. 8 Jeg er
blitt fremmed for mine brødre og en utlending for min
mors barn. 9 For nidkjærhet for ditt hus har fortært
mig, og deres hån som håner dig, er falt på mig. 10
Og min sjel gråt mens jeg fastet, og det blev mig til
spott. 11 Og jeg gjorde sekk til mitt klædebon, og jeg
blev dem til et ordsprog. 12 De som sitter i porten,
snakker om mig, og de som drikker sterk drikk, synger
om mig. 13 Men jeg kommer med min bønn til dig,
Herre, i nådens tid, Gud, for din megen miskunnhet;
svar mig med din frelsende trofasthet! 14 Redd mig
ut av dyndet og la mig ikke synke! La mig bli reddet
fra dem som hater mig, og fra de dype vann! 15 La
ikke vannstrømmen slå over mig og ikke dypet sluke
mig, og la ikke brønnen lukke sitt gap over mig! 16
Svar mig, Herre, for din miskunnhet er god; vend dig til
mig efter din store barmhjertighet! 17 Og skjul ikke ditt
åsyn for din tjener, for jeg er i nød; skynd dig å svare
mig! 18 Kom nær til min sjel, forløs den, frels mig for
mine fienders skyld! 19 Du kjenner min spott og min
skam og min vanære; alle mine motstandere er for ditt
åsyn. 20 Spott har brutt mitt hjerte, så jeg er syk, og
jeg ventet på medynk, men der var ingen, på trøstere,
men jeg fant ikke nogen. 21 De gav mig galle å ete, og
for min tørst gav de mig eddik å drikke. 22 La deres
bord bli til en strikke for deres åsyn og til en snare for
dem når de er trygge! 23 La deres øine formørkes, så
de ikke ser, og la deres lender alltid vakle! 24 Utøs din
harme over dem, og la din brennende vrede nå dem!
25 Deres bolig bli øde, ei være der nogen som bor i
deres telt! 26 For den du har slått, forfølger de, og de
forteller om deres smerte som du har stunget. 27 La
dem legge skyld til sin skyld, og la dem ikke komme til
din rettferdighet! 28 La dem bli utslettet av de levendes
bok, og la dem ikke bli innskrevet med de rettferdige!
29 Men jeg er elendig og full av pine; la din frelse, Gud,
føre mig i sikkerhet! 30 Jeg vil love Guds navn med
sang og ophøie ham med lovprisning, 31 og det skal
behage Herren bedre enn en ung okse med horn og
klover. 32 Når saktmodige ser det, skal de glede sig;
I som søker Gud, eders hjerte leve! 33 For Herren
hører på de fattige, og sine fanger forakter han ikke.
34 Himmel og jord skal love ham, havet og alt det som
rører sig i det. 35 For Gud skal frelse Sion og bygge
byene i Juda, og de skal bo der og eie dem, 36 og
hans tjeneres avkom skal arve dem, og de som elsker
hans navn, skal bo i dem.

70 Til sangmesteren; av David; til ihukommelse.
Gud, kom for å utfri mig! Herre, skynd dig å
hjelpe mig! 2 La dem som står mig efter livet, bli til
skam og spott! La dem som ønsker min ulykke, vike
tilbake og bli til skamme! 3 La dem som sier: Ha, ha,
vende tilbake for sin skjensels skyld! 4 La dem fryde
og glede sig i dig, alle de som søker dig, og la dem
som elsker din frelse, alltid si: Høilovet være Gud! 5
For jeg er elendig og fattig; Gud, skynd dig til mig! Du
er min hjelp og min frelser; Herre, dryg ikke!

71 Til dig, Herre, setter jeg min lit; la mig aldri i
evighet bli til skamme! 2 Utfri mig og redd mig
ved din rettferdighet! Bøi ditt øre til mig og frels mig! 3
Vær mig en klippe til bolig, dit jeg alltid kan gå, du som
har fastsatt frelse for mig! For du er min klippe og min
festning. 4 Min Gud, utfri mig av den ugudeliges hånd,
av den urettferdiges og undertrykkerens vold! 5 For du
er mitt håp, Herre, Herre min tillit fra min ungdom av. 6
Til dig har jeg støttet mig fra mors liv av; du er den
som drog mig ut av min mors skjød; om dig vil jeg alltid
synge min lovsang. 7 Som et under har jeg vært for
mange, men du er min sterke tilflukt. 8 Min munn er full
av din pris, hele dagen av din herlighet. 9 Forkast mig
ikke i alderdommens tid, forlat mig ikke når min kraft
forgår! 10 For mine fiender har sagt om mig, de som

tar vare på mitt liv, rådslår tilsammen 11 og sier: Gud
har forlatt ham; forfølg og grip ham, for det er ingen
som redder! 12 Gud, vær ikke langt borte fra mig! Min
Gud, skynd dig å hjelpe mig! 13 La dem som står mig
efter livet, bli til skamme og gå til grunne! La dem som
søker min ulykke, bli klædd i skam og spott! 14 Og jeg
vil alltid håpe, og til all din pris vil jeg legge ny pris. 15
Min munn skal fortelle om din rettferdighet, hele dagen
om din frelse; for jeg vet ikke tall derpå. 16 Jeg vil
fremføre Herrens, Israels Guds veldige gjerninger, jeg
vil prise din rettferdighet, din alene. 17 Gud, du har
lært mig det fra min ungdom av, og inntil nu kunngjør
jeg dine undergjerninger. 18 Forlat mig da heller ikke
inntil alderdommen og de grå hår, Gud, inntil jeg får
kunngjort din arm for efterslekten, din kraft for hver
den som skal komme. 19 Og din rettferdighet, Gud,
når til det høie; du som har gjort store ting, Gud, hvem
er som du? 20 Du som har latt oss se mange trengsler
og ulykker, du vil igjen gjøre oss levende og igjen dra
oss op av jordens avgrunner. 21 Du vil øke min storhet
og vende om og trøste mig. 22 Så vil jeg også prise
dig med harpespill, din trofasthet, min Gud! Jeg vil
lovsynge dig til citar, du Israels Hellige! 23 Mine leber
skal juble, for jeg vil lovsynge dig, og min sjel, som du
har forløst. 24 Min tunge skal også hele dagen tale om
din rettferdighet; for de er blitt til spott, de er blitt til
skamme, de som søker min ulykke.

72 Av Salomo. Gud, gi kongen dine dommer og
kongesønnen din rettferdighet! 2 Han skal
dømme ditt folk med rettferdighet og dine elendige med
rett. 3 Fjellene skal bære fred for folket, og haugene
for rettferdighets skyld. 4 Han skal dømme de elendige
blandt folket, han skal frelse den fattiges barn og knuse
voldsmannen. 5 De skal frykte dig, så lenge solen er
til, og så lenge månen skinner, fra slekt til slekt. 6 Han
skal komme ned som regn på en nyslått eng, lik en
regnskur, som væter jorden. 7 I hans dager skal den
rettferdige blomstre, og det skal være megen fred,
inntil månen ikke er mere. 8 Og han skal herske fra
hav til hav og fra elven inntil jordens ender. 9 For hans
åsyn skal de som bor i ørkenene, bøie kne, og hans
fiender skal slikke støv. 10 Kongene fra Tarsis og øene
skal komme med gaver, kongene fra Sjeba og Seba
frembære skatt. 11 Alle konger skal falle ned for ham,
alle hedninger skal tjene ham. 12 For han skal frelse
den fattige som roper, og den elendige som ingen
hjelper har. 13 Han skal spare den ringe og fattige,
og frelse de fattiges sjeler. 14 Han skal forløse deres
sjel fra undertrykkelse og fra vold, og deres blod skal
være dyrt i hans øine. 15 Og de skal leve og gi ham av
Sjebas gull og alltid bede for ham; hele dagen skal
de love ham. 16 Det skal bli overflod av korn i landet
på fjellenes topp, dets frukt skal suse som Libanon,
og det skal fremblomstre folk av byene som gresset
på jorden. 17 Hans navn skal bli til evig tid; så lenge
solen skinner, skal hans navn skyte friske skudd, og
de skal velsigne sig ved ham; alle hedninger skal prise
ham salig. 18 Lovet være Gud Herren, Israels Gud,
han, den eneste som gjør undergjerninger! 19 Og lovet
være hans herlighets navn til evig tid, og all jorden
bli full av hans herlighet! Amen, amen. 20 Ende på
Davids, Isais sønns bønner.

73 En salme av Asaf. Ja, Gud er god mot Israel, mot
de rene av hjertet. 2 Men jeg - nær hadde mine
føtter snublet, på lite nær var mine trin glidd ut. 3 For
jeg harmedes over de overmodige da jeg så at det gikk
de ugudelige vel. 4 For de er fri for lidelser inntil sin
død, og deres styrke er vel ved makt. 5 De kjenner ikke
til nød som andre folk, og de blir ikke plaget som andre
mennesker. 6 Derfor er overmot deres halssmykke,
vold omhyller dem som et klædebon. 7 Deres øine
står ut av fedme, hjertets tanker bryter frem. 8 De
håner og taler i ondskap om undertrykkelse; fra det
høie taler de. 9 De løfter sin munn op til himmelen,
og deres tunge farer frem på jorden. 10 Derfor får de
sitt folk til å vende sig om til dem, og vann i overflod
suger de i sig. 11 Og de sier: Hvorledes skulde Gud
vite noget? Er det vel kunnskap hos den Høieste? 12
Se, dette er de ugudelige, og evig trygge vokser de i
velmakt. 13 Ja, forgjeves har jeg renset mitt hjerte og
tvettet mine hender i uskyld; 14 jeg blev dog plaget
hele dagen, og hver morgen kom til mig med tukt. 15
Dersom jeg hadde sagt: Jeg vil tale således, se, da
hadde jeg vært troløs mot dine barns slekt. 16 Og jeg
tenkte efter for å forstå dette; det var en plage i mine
øine 17 - inntil jeg gikk inn i Guds helligdommer og gav
akt på deres endelikt. 18 Ja, på glatte steder setter du
dem; du lot dem falle, så de gikk til grunne. 19 Hvor
de blev ødelagt i et øieblikk! De gikk under og tok
ende med forferdelse. 20 Likesom en akter for intet en
drøm når en har våknet op, således akter du, Herre,
deres skyggebillede for intet når du våkner op. 21 Når
mitt hjerte var bittert, og det stakk mig i mine nyrer,
22 da var jeg ufornuftig og forstod intet; som et dyr
var jeg imot dig. 23 Men jeg blir alltid hos dig, du har
grepet min høire hånd. 24 Du leder mig ved ditt råd,
og derefter optar du mig i herlighet. 25 Hvem har jeg
ellers i himmelen? Og når jeg har dig, har jeg ikke lyst
til noget på jorden. 26 Vansmekter enn mitt kjød og
mitt hjerte, så er dog Gud mitt hjertes klippe og min
del evindelig. 27 For se, de som holder sig borte fra
dig, går til grunne; du utrydder hver den som faller fra
dig i hor. 28 Men for mig er det godt å holde mig nær

til Gud; jeg setter min lit til Herren, Israels Gud, for å
fortelle alle dine gjerninger.

74 En læresalme av Asaf. Hvorfor, Gud, har du
forkastet oss for evig tid? Hvorfor ryker din vrede
mot den hjord du før? 2 Kom i hu din menighet, som
du vant din i fordums tid, som du gjenløste til å være
din arvs stamme, Sions berg, hvor du tok bolig! 3
Opløft dine trin til de evige grushoper! Alt har fienden
fordervet i helligdommen. 4 Dine motstandere har brølt
midt i ditt forsamlingshus; de har satt sine egne tegn
op til tegn. 5 Det var et syn som når økser løftes i tykke
skogen. 6 Og nu, alt det som fantes av billedverk, det
slo de sønder med øks og hammer. 7 De har satt ild
på din helligdom; like til grunnen har de vanhelliget
ditt navns bolig. 8 De har sagt i sitt hjerte: Vi vil
ødelegge dem alle tilsammen! De har opbrent alle
Guds forsamlingshus i landet. 9 Våre egne tegn ser vi
ikke; det er ikke nogen profet mere, ikke nogen hos
oss som vet hvor lenge det skal vare. 10 Hvor lenge,
Gud, skal motstanderen håne, fienden forakte ditt navn
evindelig? 11 Hvorfor drar du din hånd, din høire hånd
tilbake? Ta den ut av din barm og ødelegg! 12 Gud er
dog min konge fra fordums tid, han som skaper frelse
på den vide jord. 13 Du er den som skilte havet med
din styrke, knuste dragenes hoder på vannene. 14
Du sønderslo Leviatans hoder, du gav den til føde for
ørkenens folk. 15 Du lot kilde og bekk bryte frem, du
uttørket evige strømmer. 16 Dig hører dagen til, dig
også natten; du har skapt himmellysene og solen. 17
Du har fastsatt alle jordens grenser; sommer og vinter
- du har dannet dem. 18 Kom dette i hu: Fienden har
hånet Herren, og et dårlig folk har foraktet ditt navn!
19 Overgi ikke din turteldue til den mordlystne skare,
glem ikke dine elendiges skare evindelig! 20 Se til
pakten! For landets mørke steder er fulle av volds
boliger. 21 La ikke den undertrykte vende tilbake med
skam, la den elendige og fattige love ditt navn! 22 Reis
dig, Gud, før din sak, kom i hu at du blir hånet av
dåren hele dagen! 23 Glem ikke dine fienders røst,
dine motstanderes bulder, som stiger op all tid!

75 Til sangmesteren; "Forderv ikke"; en salme av
Asaf; en sang. Vi priser dig, Gud, vi priser, og
nær er ditt navn; de forteller om dine undergjerninger. 2
For så sier Herren: Jeg vil gripe den fastsatte tid, jeg vil
dømme med rettferdighet. 3 Jorden er i opløsning, og
alle de som bor på den; jeg har satt dens grunnstøtter
efter mål. (Sela) 4 Jeg sier til de overmodige: Vær ikke
overmodige, og til de ugudelige: Løft ikke horn! 5 Løft
ikke eders horn i det høie, tal ikke frekt med stiv nakke!
6 For ikke fra øst eller fra vest, ei heller fra fjellenes
ørken - 7 nei, Gud er den som dømmer; den ene
fornedrer han, og den andre ophøier han. 8 For det er
et beger i Herrens hånd med skummende vin; det er
fullt av krydret vin, og han skjenker ut av det; sannelig,
dets berme skal de drikke, ja utsuge, alle de ugudelige
på jorden. 9 Men jeg vil forkynne det evindelig, jeg vil
lovsynge Jakobs Gud. 10 Og alle de ugudeliges horn
vil jeg avhugge, den rettferdiges horn skal ophøies.

76 Til sangmesteren på strengelek; en salme av
Asaf; en sang. Gud er kjent i Juda, hans navn
er stort i Israel. 2 Og han reiste sin hytte i Salem og
sin bolig på Sion. 3 Der sønderbrøt han buens lyn,
skjold og sverd og krig. (Sela) 4 Strålende er du, herlig
fremfor røverfjellene. 5 Mennene med det sterke hjerte
er blitt et rov; de sover sin søvn, og ingen av de veldige
menn fant sine hender. 6 Ved din trusel, Jakobs Gud,
falt både vogn og hest i dyp søvn. 7 Du - forferdelig er
du, og hvem kan bli stående for ditt åsyn når du blir
vred? 8 Fra himmelen lot du høre dom; jorden fryktet
og blev stille, 9 da Gud reiste sig til dom for å frelse
alle saktmodige på jorden. (Sela) 10 For menneskets
vrede blir dig til pris; med enda større vrede omgjorder
du dig. 11 Gjør løfter og gi Herren eders Gud det I har
lovt! Alle de som er omkring ham, skal komme med
gaver til den Forferdelige. 12 Han kuer fyrstenes stolte
ånd, forferdelig for kongene på jorden.

77 Til sangmesteren, for Jedutun; av Asaf; en salme.
Min røst er til Gud, og jeg vil rope; min røst
er til Gud, og han vil vende øret til mig. 2 På min
nøds dag søker jeg Herren; min hånd er utrakt om
natten og blir ikke trett, min sjel vil ikke la sig trøste. 3
Jeg vil komme Gud i hu og sukke; jeg vil gruble, og
min ånd vansmekter. (Sela) 4 Du holder mine øine
oppe i nattevaktene; jeg er urolig og taler ikke. 5
Jeg tenker på fordums dager, på de lengst fremfarne
år. 6 Jeg vil komme i hu mitt strengespill om natten,
i mitt hjerte vil jeg gruble, og min ånd ransaker. 7
Vil da Herren forkaste i all evighet, og vil han ikke
mere bli ved å vise nåde? 8 Er det for all tid ute med
hans miskunnhet? er hans løfte blitt til intet slekt efter
slekt? 9 Har Gud glemt å være nådig? Har han i vrede
tillukket sin barmhjertighet? (Sela) 10 Jeg sier: Dette er
min plage, det er år fra den Høiestes høire hånd. 11
Jeg vil forkynne Herrens gjerninger; for jeg vil komme
dine under i hu fra fordums tid. 12 Og jeg vil eftertenke
alt ditt verk, og på dine store gjerninger vil jeg grunde.
13 Gud! Din vei er i hellighet; hvem er en gud stor
som Gud? 14 Du er den Gud som gjør under; du har
kunngjort din styrke blandt folkene. 15 Du har forløst
ditt folk med velde, Jakobs og Josefs barn. (Sela) 16
Vannene så dig, Gud, vannene så dig, de bevet, ja
avgrunnene skalv. 17 Skyene utøste vann, himlene lot

sin røst høre, ja dine piler fløi hit og dit. 18 Din tordens
røst lød i stormhvirvelen, lyn lyste op jorderike, jorden
bevet og skalv. 19 Gjennem havet gikk din vei, og dine
stier gjennem store vann, og dine fotspor blev ikke
kjent. 20 Du førte ditt folk som en hjord ved Moses' og
Arons hånd.

78 En læresalme av Asaf. Lytt, mitt folk, til min
lære, bøi eders ører til min munns ord! 2 Jeg vil
oplate min munn med tankesprog, jeg vil la utstrømme
gåtefulle ord fra fordums tid. 3 Det vi har hørt og vet,
og det våre fedre har fortalt oss, 4 det vil vi ikke dølge
for deres barn, men for den kommende slekt fortelle
Herrens pris og hans styrke og de undergjerninger
som han har gjort. 5 Han har reist et vidnesbyrd i
Jakob og satt en lov i Israel, som han bød våre fedre å
kunngjøre sine barn, 6 forat den kommende slekt, de
barn som skulde fødes, kunde kjenne dem, kunde stå
frem og fortelle dem for sine barn 7 og sette sitt håp til
Gud og ikke glemme Guds gjerninger, men holde hans
bud 8 og ikke være som deres fedre, en opsetsig og
gjenstridig slekt, en slekt som ikke gjorde sitt hjerte
fast, og hvis ånd ikke var trofast mot Gud. 9 Efra'ims
barn, de rustede bueskyttere, vendte om på stridens
dag. 10 De holdt ikke Guds pakt og vilde ikke vandre i
hans lov, 11 og de glemte hans store gjerninger og de
under som han hadde latt dem se. 12 For deres fedres
øine hadde han gjort under i Egyptens land, på Soans
mark. 13 Han kløvde havet og lot dem gå gjennem det
og lot vannet stå som en dynge. 14 Og han ledet dem
ved skyen om dagen og hele natten ved ildens lys.
15 Han kløvde klipper i ørkenen og gav dem å drikke
som av store vanndyp. 16 Og han lot bekker gå ut av
klippen og vann flyte ned som strømmer. 17 Men de
blev ennu ved å synde mot ham, å være gjenstridige
mot den Høieste i ørkenen. 18 Og de fristet Gud i sitt
hjerte, så de krevde mat efter sin lyst. 19 Og de talte
mot Gud, de sa: Kan vel Gud dekke bord i ørkenen?
20 Se, han har slått klippen så det fløt ut vann, og
bekker strømmet over; mon han også kan gi brød, eller
kan han komme med kjøtt til sitt folk? 21 Derfor, da
Herren hørte det, harmedes han, og ild optendtes mot
Jakob, og vrede reiste sig mot Israel, 22 fordi de ikke
trodde på Gud og ikke stolte på hans frelse. 23 Og han
gav skyene der oppe befaling og åpnet himmelens
porter. 24 Og han lot manna regne over dem til føde
og gav dem himmelkorn. 25 Englebrød åt enhver; han
sendte dem næring til mette. 26 Han lot østenvinden
fare ut i himmelen og førte sønnenvinden frem ved
sin styrke. 27 Og han lot kjøtt regne ned over dem
som støv og vingede fugler som havets sand, 28 og
han lot dem falle ned midt i deres leir, rundt omkring
deres boliger. 29 Og de åt og blev såre mette, og det
de lystet efter, gav han dem. 30 De hadde ennu ikke
latt fare det de lystet efter, ennu var deres mat i deres
munn, 31 da reiste Guds vrede sig mot dem, og han
herjet blandt deres kraftfulle menn, og Israels unge
menn slo han ned. 32 Med alt dette syndet de enda
og trodde ikke på hans undergjerninger. 33 Derfor
lot han deres dager svinne bort i tomhet og deres
år i forskrekkelse. 34 Når han herjet blandt dem, da
spurte de efter ham og vendte om og søkte Gud 35
og kom i hu at Gud var deres klippe, og den høieste
Gud deres gjenløser. 36 Men de smigret for ham med
sin munn og løi for ham med sin tunge. 37 Og deres
hjerte hang ikke fast ved ham, og de var ikke tro mot
hans pakt. 38 Men han, han er miskunnelig, han tilgir
misgjerning og forderver ikke; mange ganger lot han
sin vrede vende om og lot ikke all sin harme bryte
frem. 39 Og han kom i hu at de var kjød, et åndepust
som farer avsted og ikke kommer tilbake. 40 Hvor titt
var de ikke gjenstridige mot ham i ørkenen, gjorde
ham sorg på de øde steder! 41 Og de fristet Gud på
ny og krenket Israels Hellige. 42 De kom ikke hans
hånd i hu den dag han forløste dem fra fienden, 43
han som gjorde sine tegn i Egypten og sine under på
Soans mark. 44 Han gjorde deres elver til blod, og sine
rinnende vann kunde de ikke drikke. 45 Han sendte
imot dem fluesvermer som fortærte dem, og frosk som
fordervet dem. 46 Og han gav gnageren deres grøde
og gresshoppen deres høst. 47 Han slo deres vintrær
ned med hagl og deres morbærtrær med haglstener.
48 Og han overgav deres fe til haglet og deres hjorder
til ildsluer. 49 Han slapp sin brennende vrede løs mot
dem, harme og forbitrelse og trengsel, en sending av
ulykkes-bud. 50 Han brøt vei for sin vrede, sparte ikke
deres sjel for døden, overgav deres liv til pesten. 51 Og
han slo alle førstefødte i Egypten, styrkens førstegrøde
i Kams telter. 52 Og han lot sitt folk bryte op som en
fåreflokk og førte dem som en hjord i ørkenen. 53
Og han ledet dem tryggelig, og de fryktet ikke, men
havet skjulte deres fiender. 54 Og han førte dem til
sitt hellige landemerke, til det berg hans høire hånd
hadde vunnet. 55 Og han drev hedningene ut for deres
åsyn og lot deres land tilfalle dem som arvedel og lot
Israels stammer bo i deres telter. 56 Men de fristet
Gud, den Høieste, og var gjenstridige mot ham, og
de aktet ikke på hans vidnesbyrd. 57 De vek av og
var troløse, som deres fedre, de vendte om, likesom
en bue som svikter. 58 Og de vakte hans harme med
sine offerhauger og gjorde ham nidkjær med sine
utskårne billeder. 59 Gud hørte det og blev vred, og
han blev såre kjed av Israel. 60 Og han forlot sin bolig
i Silo, det telt han hadde opslått blandt menneskene.
61 Og han overgav sin styrke til fangenskap og sin

herlighet i fiendens hånd. 62 Og han overgav sitt folk
til sverdet og harmedes på sin arv. 63 Ild fortærte dets
unge menn, og dets jomfruer fikk ingen brudesang.
64 Dets prester falt for sverdet, og dets enker holdt
ikke klagemål. 65 Da våknet Herren som en sovende,
som en helt som jubler av vin. 66 Og han slo sine
motstandere tilbake, påførte dem en evig skam. 67
Og han forkastet Josefs telt og utvalgte ikke Efra'ims
stamme, 68 men han utvalgte Juda stamme, Sions
berg som han elsket. 69 Og han bygget sin helligdom
lik høie fjell, lik jorden, som han har grunnfestet for evig
tid. 70 Og han utvalgte David, sin tjener, og tok ham
fra fårehegnene; 71 fra de melkende får som han gikk
bakefter, hentet han ham til å vokte Jakob, sitt folk, og
Israel, sin arv. 72 Og han voktet dem efter sitt hjertes
opriktighet og ledet dem med sin forstandige hånd.

79 En salme av Asaf. Gud! Hedninger har trengt inn
i din arv, de har gjort ditt hellige tempel urent, de
har gjort Jerusalem til grushoper. 2 De har gitt dine
tjeneres lik til føde for himmelens fugler, dine helliges
kjøtt til ville dyr. 3 De har utøst deres blod som vann
rundt omkring Jerusalem, og der var ingen som la
dem i graven. 4 Vi er blitt til skam for våre naboer,
til spott og hån for dem som er omkring oss. 5 Hvor
lenge, Herre, vil du være vred evindelig? Hvor lenge
skal din nidkjærhet brenne som ild? 6 Utøs din harme
over hedningene, som ikke kjenner dig, og over de
riker som ikke påkaller ditt navn! 7 For de har fortært
Jakob og lagt hans bolig øde. 8 Tilregn oss ikke våre
forfedres misgjerninger! La din miskunn snarlig komme
oss i møte, for vi er såre elendige! 9 Hjelp oss, vår
frelses Gud, for ditt navns æres skyld, og fri oss og
forlat oss våre synder for ditt navns skyld! 10 Hvorfor
skal hedningene si: Hvor er deres Gud? La det for
våre øine kjennes blandt hedningene at dine tjeneres
utøste blod blir hevnet, 11 la den fangnes sukk komme
for ditt åsyn, la dødens barn bli i live efter din arms
styrke, 12 og betal våre naboer syvfold i deres fang
den hån som de har hånet dig med, Herre! 13 Og vi,
ditt folk og den hjord du før, vi vil love dig evindelig; fra
slekt til slekt vil vi fortelle din pris.

80 Til sangmesteren; efter "Liljer"; et vidnesbyrd av
Asaf; en salme. Israels hyrde, vend øret til, du
som fører Josef som en hjord! Du som troner over
kjerubene, åpenbar dig i herlighet! 2 Vekk op ditt velde
for Efra'im og Benjamin og Manasse, og kom oss
til frelse! 3 Gud, reis oss op igjen, og la ditt åsyn
lyse, så vi blir frelst! 4 Herre, Gud, hærskarenes Gud
hvor lenge har du latt din vrede ryke uten å ense
ditt folks bønn! 5 Du har gitt dem tårebrød å ete og
tårer å drikke i fullt mål. 6 Du gjør oss til en trette
for våre naboer, og våre fiender spotter med lyst. 7
Gud, hærskarenes Gud, reis oss op igjen, og la ditt
åsyn lyse, så vi blir frelst! 8 Et vintre tok du op fra
Egypten, du drev hedningefolk ut og plantet det. 9
Du ryddet op for det, og det festet sine røtter og fylte
landet. 10 Fjell blev skjult av dets skygge, og Guds
sedrer av dets grener. 11 Det strakte ut sine grener til
havet og sine skudd bort imot elven. 12 Hvorfor har du
revet ned dets hegn, så alle de som går forbi på veien,
plukker av det? 13 Svinet fra skogen gnager på det, og
hvad som rører sig på marken, eter av det. 14 Gud,
hærskarenes Gud, vend tilbake, sku ned fra himmelen
og se og ta dig av dette vintre 15 og vern om det som
din høire hånd har plantet, og om den sønn du har
utvalgt dig! 16 Det er brent med ild, det er avhugget;
for ditt åsyns trusel går de under. 17 La din hånd være
over den mann som er ved din høire hånd, over den
menneskesønn du har utvalgt dig, 18 så vil vi ikke vike
fra dig! Gjør oss levende igjen, så vil vi påkalle ditt
navn! 19 Herre, Gud, hærskarenes Gud, reis oss op
igjen, la ditt åsyn lyse, så vi blir frelst!

81 Til sangmesteren, efter Gittit; av Asaf. Juble
for Gud, vår styrke, rop med glede for Jakobs
Gud! 2 Stem i sang og la pauken lyde, den liflige
citar tillikemed harpen! 3 Støt i basun i måneden, ved
fullmånen, på vår høitids dag! 4 For det er en lov for
Israel, en rett for Jakobs Gud. 5 Han satte det til et
vidnesbyrd i Josef da han drog ut gjennem Egyptens
land. - Jeg hørte en røst som jeg ikke kjente: 6 Jeg
fridde hans skulder fra byrden, hans hender slapp fri
fra bærekurven. 7 I nøden ropte du, og jeg fridde dig
ut; jeg svarte dig, skjult i tordenskyen, jeg prøvde dig
ved Meriba-vannene. (Sela) 8 Hør, mitt folk, og jeg
vil vidne for dig! Israel, o, at du vilde høre mig: 9 Det
skal ikke være nogen fremmed gud hos dig, og du
skal ikke tilbede utlendingens gud. 10 Jeg er Herren
din Gud, som førte dig op av Egyptens land; lukk din
munn vidt op, at jeg kan fylle den! 11 Men mitt folk
hørte ikke min røst, og Israel vilde ikke lyde mig. 12 Så
lot jeg dem fare i sitt hjertes hårdhet, forat de skulde
vandre i sine egne onde råd. 13 O, at mitt folk vilde
høre mig, og at Israel vilde vandre på mine veier! 14
Om en liten stund vilde jeg da ydmyke deres fiender
og vende min hånd imot deres motstandere. 15 De
som hater Herren, skulde smigre for dem, og deres tid
skulde vare evindelig. 16 Og han skulde få dem med
den beste hvete, og jeg skulde mette dig med honning
fra klippen.

82 En salme av Asaf. Gud står i Guds menighet;
midt iblandt guder holder han dom: 2 Hvor lenge
vil I dømme urettferdig og holde med de ugudelige?

(Sela) 3 Døm den ringe og farløse, la den elendige
og fattige få sin rett! 4 Redd den ringe og trengende,
frels ham fra de ugudeliges hånd! 5 De skjønner intet,
og de forstår intet, de vandrer i mørke; alle jordens
grunnvoller vakler. 6 Jeg har sagt: I er guder, og I
er alle den Høiestes sønner. 7 Men sannelig, som
mennesker skal I dø, og som en av fyrstene skal I
falle. 8 Reis dig, Gud, hold dom over jorden! For du
har alle hedningene i eie!

83 En sang, en salme av Asaf. Gud, ti ikke! Vær
ikke stille og hold dig ikke rolig, Gud! 2 For
se, dine fiender larmer, og de som hater dig, løfter
hodet. 3 Mot ditt folk legger de med svik hemmelige
råd, og de rådslår mot dem du verner. 4 De sier:
Kom og la oss utslette dem, så de ikke mere er et
folk, og Israels navn skal ikke mere kommes i hu. 5
For de har av hjertet rådslått med hverandre; mot dig
inngår de pakt, 6 Edoms telt og ismaelittene, Moab og
hagarenene, 7 Gebal og Ammon og Amalek, Filistea
tillikemed innbyggerne av Tyrus. 8 Også Assur har gitt
sig i lag med dem, de er blitt Lots barns arm. (Sela)
9 Gjør med dem som med Midian, som med Sisera,
som med Jabin ved bekken Kison! 10 De blev ødelagt
ved En-Dor, de blev til gjødsel for jorden. 11 La det gå
dem, deres ypperste menn, som Oreb og som Se'eb,
og alle deres fyrster som Sebah og som Salmunna,
12 dem som sier: Vi vil ta oss Guds boliger til eie! 13
Min Gud, gjør dem som en støvhvirvel, som agner for
vinden! 14 Som en ild som tender en skog, og som en
lue som setter fjell i brand, 15 således forfølge du dem
med din storm og forferde du dem med ditt stormvær!
16 Fyll deres åsyn med skam, så de søker ditt navn,
Herre! 17 La dem blues og forferdes til evig tid, la dem
bli til skamme og gå under! 18 Og la dem kjenne at du
alene har navnet Herre, den Høieste over all jorden!

84 Til sangmesteren, efter Gittit; av Korahs barn;
en salme. Hvor elskelige dine boliger er, Herre,
hærskarenes Gud! 2 Min sjel lenges, ja vansmekter av
lengsel efter Herrens forgårder; mitt hjerte og mitt kjød
roper med fryd til den levende Gud. 3 Spurven har jo
funnet sig et hus, og svalen et rede hvor den har lagt
sine unger - dine alter, Herre, hærskarenes Gud, min
konge og min Gud! 4 Salige er de som bor i ditt hus;
de skal stadig love dig. (Sela) 5 Salig er det menneske
som har sin styrke i dig, de hvis hu står til de jevne
veier. 6 Når de vandrer gjennem tåredalen, gjør de
den til en kildevang, og høstregnet dekker den med
velsignelse. 7 De går frem fra kraft til kraft, de treder
frem for Gud på Sion. 8 Herre, Gud, hærskarenes
Gud, hør min bønn! Vend øret til, Jakobs Gud! (Sela) 9
Gud, vårt skjold, se til og sku din salvedes åsyn! 10 For
en dag i dine forgårder er bedre enn ellers tusen; jeg
vil heller stå ved dørtreskelen i min Guds hus enn bo i
ugudelighets telt. 11 For Gud Herren er sol og skjold,
Herren gir nåde og ære; han nekter ikke dem noget
godt som vandrer i uskyld. 12 Herre, hærskarenes
Gud, salig er det menneske som setter sin lit til dig.

85 Til sangmesteren; av Korahs barn; en salme. Du
har fordum, Herre, vært nådig mot ditt land, du
lot Jakobs fangenskap ophøre. 2 Du tok bort ditt folks
misgjerning, du skjulte all deres synd. (Sela) 3 Du tok
bort all din harme, du lot din brennende vrede vende
om. 4 Vend om til oss, vår frelses Gud, og gjør din
harme imot oss til intet! 5 Vil du evindelig være vred på
oss? Vil du la din vrede vare fra slekt til slekt? 6 Vil du
ikke gjøre oss levende igjen, så ditt folk kan glede sig i
dig? 7 Herre, la oss se din miskunnhet, og gi oss din
frelse! 8 Jeg vil høre hvad Gud Herren taler; for han
taler fred til sitt folk og til sine fromme - bare de ikke
vender tilbake til dårskap. 9 Ja, hans frelse er nær hos
dem som frykter ham, forat herlighet skal bo i vårt land.
10 Nåde og sannhet skal møte hverandre, rettferd og
fred kysse hverandre. 11 Sannhet skal vokse op av
jorden, og rettferd skue ned fra himmelen. 12 Herren
skal også gi det som godt er, og vårt land gi sin grøde.
13 Rettferd skal gå frem for hans åsyn og stadig følge i
hans spor.

86 En bønn av David. Bøi, Herre, ditt øre, svar mig!
for jeg er elendig og fattig. 2 Bevar min sjel! for
jeg er from. Frels din tjener, du min Gud, ham som
setter sin lit til dig! 3 Vær mig nådig, Herre! for til dig
roper jeg hele dagen. 4 Gled din tjeners sjel! for til dig,
Herre, løfter jeg min sjel. 5 For du, Herre, er god og
villig til å forlate og rik på miskunnhet mot alle dem som
påkaller dig. 6 Vend øret, Herre, til min bønn, og merk
på mine inderlige bønners røst! 7 På min nøds dag
kaller jeg på dig, for du svarer mig. 8 Ingen er som du
blandt gudene, Herre, og intet er som dine gjerninger.
9 Alle hedningene, som du har skapt, skal komme og
tilbede for ditt åsyn, Herre, og ære ditt navn. 10 For du
er stor og den som gjør undergjerninger; du alene er
Gud. 11 Lær mig, Herre, din vei! Jeg vil vandre i din
sannhet. Gi mig et udelt hjerte til å frykte ditt navn! 12
Jeg vil prise dig, Herre min Gud, av hele mitt hjerte, og
jeg vil ære ditt navn evindelig. 13 For din miskunnhet
er stor over mig, og du har utfridd min sjel av det dype
dødsrike. **(Sheol h7585)** 14 Gud! Overmodige har reist
sig imot mig, og en hop av voldsmenn står mig efter
livet, og de har ikke dig for øie. 15 Men du, Herre,
er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på
nåde og sannhet. 16 Vend dig til mig og vær mig nådig,
gi din tjener din styrke og frels din tjenestekvinnes

sønn! 17 Gjør et tegn med mig til det gode, forat mine
avindsmenn kan se det og bli til skamme, fordi du,
Herre, har hjulpet mig og trøstet mig.

87 Av Korahs barn; en salme, en sang. Den stad
han har grunnfestet på de hellige berg, 2 Sions
porter elsker Herren fremfor alle Jakobs boliger. 3
Herlige ting er sagt om dig, du Guds stad. (Sela) 4 Jeg
nevner Rahab og Babel blandt dem som kjenner mig;
se filisteren og tyrieren med etioperen: Denne er født
der. 5 Og om Sion skal det sies: Hver og en er født
der. Og han, den Høieste, gjør det fast. 6 Herren skal
telle når folkene blir opskrevet, og si: Denne er født
der. (Sela) 7 Og de som synger og danser, skal si: Alle
mine kilder er i dig.

88 En sang; en salme av Korahs barn; til
sangmesteren; efter Mahalat leannot; en
læresalme av Heman, esrahitten. Herre, min frelses
Gud! Om dagen og om natten roper jeg for dig. 2
La min bønn komme for ditt åsyn, bøi ditt øre til mitt
klagerop! 3 For min sjel er mett av ulykker, og mitt
liv er kommet nær til dødsriket. **(Sheol h7585)** 4 Jeg
aktes like med dem som farer ned i hulen; jeg er som
en mann uten kraft, 5 frigitt som en av de døde, lik
de ihjelslagne som ligger i graven, som du ikke mere
kommer i hu, fordi de er skilt fra din hånd. 6 Du har
lagt mig i dypenes hule, på mørke steder, i avgrunner.
7 Din vrede tynger på mig, og med alle dine bølger
trenger du mig. (Sela) 8 Du har drevet mine kjenninger
langt bort fra mig, du har gjort mig vederstyggelig for
dem; jeg er stengt inne og kommer ikke ut. 9 Mitt
øie er vansmektet av elendighet; jeg har påkalt dig,
Herre, hver dag, jeg har utbredt mine hender til dig. 10
Mon du gjør undergjerninger for de døde, eller mon
dødninger står op og priser dig? (Sela) 11 Mon der
fortelles i graven om din miskunnhet, i avgrunnen om
din trofasthet? 12 Mon din undergjerning blir kjent i
mørket, og din rettferdighet i glemselens land? 13 Men
jeg roper til dig, Herre, og om morgenen kommer min
bønn dig i møte. 14 Hvorfor, Herre, forkaster du min
sjel? Hvorfor skjuler du ditt åsyn for mig? 15 Elendig
er jeg og døende fra ungdommen av; jeg bærer dine
redsler, jeg må fortvile. 16 Din vredes luer har gått over
mig, dine redsler har tilintetgjort mig. 17 De har omgitt
mig som vann hele dagen, de har omringet mig alle
sammen. 18 Du har drevet venn og næste langt bort
fra mig; mine kjenninger er det mørke sted.

89 En læresalme av Etan, esrahitten. Om Herrens
nådegjerninger vil jeg synge til evig tid; fra slekt
til slekt vil jeg kunngjøre din trofasthet med min munn.
2 For jeg sier: Miskunnhet bygges op til evig tid, i
himmelen grunnfester du din trofasthet. 3 Du sier:
Jeg har gjort en pakt med min utvalgte, jeg har svoret
David, min tjener: 4 Til evig tid vil jeg grunnfeste ditt
avkom, og jeg vil bygge din trone fra slekt til slekt.
(Sela) 5 Og himlene priser din underfulle gjerning,
Herre, og din trofasthet prises i de helliges forsamling.
6 For hvem i det høie er å ligne med Herren? Hvem
er Herren lik blandt Guds sønner, 7 en Gud, såre
forferdelig i de helliges hemmelige råd og fryktelig for
alle dem som er omkring ham? 8 Herre, hærskarenes
Gud, hvem er sterk som du, Herre? Og din trofasthet
er rundt omkring dig. 9 Du er den som hersker over
havets overmot; når dets bølger reiser sig, lar du
dem legge sig. 10 Du har sønderknust Rahab som
en ihjelslått; med din styrkes arm har du spredt dine
fiender. 11 Dig hører himlene til, dig også jorden;
jorderike og alt det som fyller det - du har grunnfestet
dem; 12 nord og syd - du har skapt dem; Tabor og
Hermon jubler over ditt navn. 13 Du har en arm med
velde; sterk er din hånd, ophøiet er din høire hånd.
14 Rettferd og rett er din trones grunnvoll; nåde og
sannhet går frem for ditt åsyn. 15 Salig er det folk som
kjenner til jubel; Herre, i ditt åsyns lys skal de vandre.
16 I ditt navn skal de fryde sig hele dagen, og ved din
rettferdighet blir de ophøiet. 17 For du er deres styrkes
pryd, og ved din godhet ophøier du vårt horn. 18 For
Herren er vårt skjold, og Israels Hellige vår konge. 19
Dengang talte du i et syn til dine fromme og sa: Jeg
har nedlagt hjelp hos en helt, jeg har ophøiet en ung
mann av folket. 20 Jeg har funnet David, min tjener, jeg
har salvet ham med min hellige olje. 21 Min hånd skal
alltid være med ham, og min arm skal gi ham styrke.
22 Fienden skal ikke plage ham, og den urettferdige
skal ikke undertrykke ham. 23 Men jeg vil sønderknuse
hans motstandere for hans åsyn og slå dem som hater
ham. 24 Og min trofasthet og min miskunnhet skal
være med ham, og i mitt navn skal hans horn ophøies.
25 Og jeg vil la ham legge sin hånd på havet og sin
høire hånd på elvene. 26 Han skal rope til mig: Du er
min far, min Gud og min frelses klippe. 27 Og jeg vil
gjøre ham til den førstefødte, til den høieste blandt
kongene på jorden. 28 Jeg vil bevare min miskunnhet
mot ham til evig tid, og min pakt skal stå fast for ham.
29 Og jeg vil la hans avkom bli til evig tid og hans trone
som himmelens dager. 30 Dersom hans barn forlater
min lov og ikke vandrer i mine bud, 31 dersom de
krenker mine forskrifter og ikke holder mine befalinger,
32 da vil jeg hjemsøke deres synd med ris og deres
misgjerning med plager. 33 Men min miskunnhet vil jeg
ikke ta fra ham, og min trofasthet skal ikke svikte; 34
jeg vil ikke bryte min pakt og ikke forandre hvad som
gikk ut fra mine leber. 35 Ett har jeg svoret ved min

hellighet, sannelig, for David vil jeg ikke lyve: **36** Hans
avkom skal bli til evig tid, og hans trone som solen
for mitt åsyn. **37** Som månen skal den stå evindelig,
og vidnet i det høie er trofast. (Sela) **38** Og du har
forkastet og forsmådd, du er blitt harm på din salvede.
39 Du har rystet av dig pakten med din tjener, du har
vanhelliget hans krone ned i støvet. **40** Du har revet
ned alle hans murer, du har lagt hans festninger i grus.
41 Alle de som går forbi på veien, har plyndret ham;
han er blitt til hån for sine naboer. **42** Du har ophøiet
hans motstanderes høire hånd, du har gledet alle hans
fiender. **43** Og du lot hans skarpe sverd vike og lot
ham ikke holde stand i striden. **44** Du har gjort ende på
hans glans og kastet hans trone i støvet. **45** Du har
forkortet hans ungdoms dager, du har dekket ham med
skam. (Sela) **46** Hvor lenge, Herre, vil du skjule dig
evindelig? Hvor lenge skal din harme brenne som ild?
47 Kom dog i hu hvor kort mitt liv er, hvor forgjengelige
du har skapt alle menneskenes barn! **48** Hvem er den
mann som lever og ikke ser døden, som frir sin sjel fra
dødsrikets vold? (Sela) **(Sheol h7585)** **49** Hvor er, Herre,
dine forrige nådegjerninger, som du tilsvor David i din
trofasthet? **50** Kom i hu, Herre, dine tjeneres vanære,
at jeg må bære alle de mange folk i mitt skjød, **51** at
dine fiender håner, Herre, at de håner din salvedes
fotspor! **52** Lovet være Herren til evig tid! Amen, amen.

90 En bønn av Moses, den Guds mann. Herre!
Du har vært oss en bolig fra slekt til slekt. **2**
Før fjellene blev til, og du skapte jorden og jorderike,
ja fra evighet til evighet er du, Gud. **3** Du byder
mennesket vende tilbake til støv og sier: Vend tilbake,
I menneskebarn! **4** For tusen år er i dine øine som
den dag igår når den farer bort, som en vakt om
natten. **5** Du skyller dem bort, de blir som en søvn.
Om morgenen er de som det groende gress; **6** om
morgenen blomstrer det og gror, om aftenen visner det
og blir tørt. **7** For vi har gått til grunne ved din vrede, og
ved din harme er vi faret bort med forferdelse. **8** Du har
satt våre misgjerninger for dine øine, vår skjulte synd
for ditt åsyns lys. **9** For alle våre dager er bortflyktet i
din vrede; vi har levd våre år til ende som et sukk.
10 Vårt livs tid, den er sytti år og, når der er megen
styrke, åtti år, og dets herlighet er møie og tomhet;
for hastig blev vi drevet fremad, og vi fløi avsted. **11**
Hvem kjenner din vredes styrke og din harme, således
som frykten for dig krever? **12** Lær oss å telle våre
dager, at vi kan få visdom i hjertet! **13** Vend om, Herre!
Hvor lenge? Ha medynk med dine tjenere! **14** Mett
oss, når morgenen kommer, med din miskunnhet, så
vil vi juble og være glade alle våre dager! **15** Gled oss
så mange dager som du har plaget oss, så mange år
som vi har sett ulykke! **16** La din gjerning åpenbares
for dine tjenere og din herlighet over deres barn! **17**
Og Herrens, vår Guds liflighet være over oss, og våre
henders gjerning fremme du for oss, ja, våre henders
gjerning, den fremme du!

91 Den som sitter i den Høiestes skjul, som bor i
den Allmektiges skygge, **2** han sier til Herren:
Min tilflukt og min borg, min Gud som jeg setter min
lit til! **3** For han frir dig av fuglefangerens snare, fra
ødeleggende pest. **4** Med sine vingefjærer dekker
han dig, og under hans vinger finner du ly; hans
trofasthet er skjold og vern. **5** Du skal ikke frykte for
nattens redsler, for pil som flyver om dagen, **6** for
pest som farer frem i mørket, for sott som ødelegger
om middagen. **7** Faller tusen ved din side og ti tusen
ved din høire hånd, til dig skal det ikke nå. **8** Du skal
bare skue det med dine øine, og se hvorledes de
ugudelige får sin lønn. **9** For du, Herre, er min tilflukt.
Den Høieste har du gjort til din bolig; **10** intet ondt skal
vederfares dig, og ingen plage skal komme nær til ditt
telt. **11** For han skal gi sine engler befaling om dig
at de skal bevare dig på alle dine veier. **12** De skal
bære dig på hendene, forat du ikke skal støte din fot
på nogen sten. **13** På løve og huggorm skal du trå;
du skal trå ned unge løver og slanger. **14** For han
henger fast ved mig, og jeg vil utfri ham; jeg vil føre
ham i sikkerhet, for han kjenner mitt navn. **15** Han skal
påkalle mig, og jeg vil svare ham; jeg er med ham i
nøden, jeg vil utfri ham og føre ham til ære. **16** Med et
langt liv vil jeg mette ham og la ham skue min frelse.

92 En salme, en sang til sabbatsdagen. Det er
godt å prise Herren og å lovsynge ditt navn, du
Høieste, **2** å kunngjøre din miskunnhet om morgenen
og din trofasthet om nettene **3** til tistrenget citar og til
harpe, til tankefullt spill på citar. **4** For du har gledet
mig, Herre, med ditt verk, jeg jubler over dine henders
gjerninger. **5** Hvor store dine gjerninger er, Herre! Såre
dype er dine tanker. **6** En ufornuftig mann kjenner det
ikke, og en dåre forstår ikke dette. **7** Når de ugudelige
spirer som gresset, og alle de som gjør urett, blomstrer,
så er det til deres ødeleggelse for evig tid. **8** Men du er
høi til evig tid, Herre! **9** For se, dine fiender, Herre,
for se, dine fiender forgår; alle de som gjør urett, blir
adspredt. **10** Og du ophøier mitt horn som villoksens;
jeg er overgytt med frisk olje. **11** Og mitt øie ser med
fryd på mine motstandere; mine ører hører med glede
om de onde som står op imot mig. **12** Den rettferdige
spirer som palmen; som en seder på Libanon vokser
han. **13** De er plantet i Herrens hus, de blomstrer i vår
Guds forgårder. **14** Enn i gråhåret alder skyter de friske
skudd; de er frodige og grønne **15** for å kunngjøre at

Herren er rettvis, han, min klippe, og at det ikke er
urett i ham.

93 Herren er blitt konge, han har klædd sig i høihet;
Herren har klædd sig, har omgjordet sig med
styrke, og jorderike står fast, det rokkes ikke. **2** Fast er
din trone fra fordums tid; fra evighet er du. **3** Strømmer
har opløftet, Herre, strømmer har opløftet sin røst,
strømmer opløfter sin brusen. **4** Mere enn røsten av
de store, de herlige vann, havets brenninger, er Herren
herlig i det høie. **5** Dine vidnesbyrd er såre trofaste; for
ditt hus sømmer sig hellighet, Herre, så lenge dagene
varer.

94 Du hevnens Gud, Herre, du hevnens Gud,
åpenbar dig i herlighet! **2** Reis dig, du jordens
dommer, la gjengjeldelse komme over de overmodige!
3 Hvor lenge skal de ugudelige, Herre, hvor lenge skal
de ugudelige fryde sig? **4** De utgyder en strøm av ord,
de fører frekk tale; alle de som gjør urett, taler store
ord. **5** Ditt folk, Herre, knuser de, og din arv plager
de. **6** Enken og den fremmede slår de ihjel, og farløse
myrder de. **7** Og de sier: Herren ser ikke, og Jakobs
Gud gir ikke akt. **8** Gi dog akt, I ufornuftige blandt folket,
og I dårer, når vil I bli kloke? **9** Mon han som planter
øret, ikke skulde høre? Mon han som skaper øiet, ikke
skulde se? **10** Mon han som refser hedningene, ikke
skulde straffe, han som gir menneskene forstand? **11**
Herren kjenner menneskenes tanker, han vet at de er
tomhet. **12** Salig er den mann som du, Herre, refser og
gir lærdom av din lov **13** for å gi ham ro for onde dager,
inntil det blir gravd en grav for den ugudelige. **14** For
Herren skal ikke forkaste sitt folk og ikke forlate sin
arv; **15** for dommen skal vende tilbake til rettferdighet,
og alle de opriktige av hjertet skal gi den medhold. **16**
Hvem reiser sig for mig imot de onde? Hvem stiller
sig frem for mig imot dem som gjør urett? **17** Dersom
ikke Herren var min hjelp, vilde min sjel snart bo i
dødsrikets stillhet. **18** Når jeg sier: Min fot vakler, da
holder din miskunnhet mig oppe, Herre! **19** Når mine
urolige tanker i mitt hjerte blir mange, da husvaler din
trøst min sjel. **20** Har vel fordervelsens domstol noget
samfund med dig, der hvor de skaper urett under skinn
av rett? **21** De slår sig skarevis sammen imot den
rettferdiges sjel, og uskyldig blod dømmer de skyldig.
22 Da blir Herren mig en borg, og min Gud min tilflukts
klippe. **23** Og han lar deres urett komme tilbake over
dem, og for deres ondskaps skyld skal han utrydde
dem; ja, Herren vår Gud skal utrydde dem.

95 Kom, la oss juble for Herren, la oss rope med
fryd for vår frelses klippe! **2** La oss trede frem for
hans åsyn med pris, la oss juble for ham med salmer!
3 For Herren er en stor Gud og en stor konge over
alle guder, **4** han som har jordens dyp i sin hånd og
fjellenes høider i eie, **5** han som eier havet, for han har
skapt det, og hans hender har gjort det tørre land. **6**
Kom, la oss kaste oss ned og bøie kne, la oss knele
for Herrens, vår skapers åsyn! **7** For han er vår Gud,
og vi er det folk han før, og den hjord hans hånd leder.
Vilde I dog idag høre hans røst! **8** Forherd ikke eders
hjerte, likesom ved Meriba, likesom på Massadagen i
ørkenen, **9** hvor eders fedre fristet mig! De satte mig
på prøve, de som dog hadde sett min gjerning. **10**
Firti år vemmedes jeg ved den slekt, og jeg sa: De er
et folk med forvillet hjerte, og de kjenner ikke mine
veier. **11** Så svor jeg i min vrede: Sannelig, de skal
ikke komme inn til min hvile.

96 Syng for Herren en ny sang, syng for Herren, all
jorden! **2** Syng for Herren, lov hans navn, forkynn
fra dag til dag hans frelse! **3** Fortell blandt hedningene
hans ære, blandt alle folkene hans undergjerninger!
4 For stor er Herren og høilovet, forferdelig er han
over alle guder. **5** For alle folkenes guder er intet; men
Herren har gjort himmelen. **6** Høihet og herlighet er for
hans åsyn, styrke og prydelse er i hans helligdom. **7**
Gi Herren, I folkeslekter, gi Herren ære og makt! **8** Gi
Herren hans navns ære, bær frem gaver og kom til
hans forgårder! **9** Tilbed Herren i hellig prydelse, bev
for hans åsyn, all jorden! **10** Si blandt hedningene:
Herren er blitt konge, og jorderike står fast, det rokkes
ikke; han dømmer folkene med rettvishet. **11** Himmelen
glede sig, og jorden fryde sig, havet bruse og alt det
som fyller det! **12** Marken fryde sig og alt det som er på
den! Da jubler alle trær i skogen **13** for Herrens åsyn;
for han kommer, han kommer for å dømme jorden; han
skal dømme jorderike i rettferdighet og folkene i sin
trofasthet.

97 Herren er blitt konge; jorden fryde sig, mange
øer glede sig! **2** Skyer og mørke er rundt omkring
ham, rettferd og rett er hans trones grunnvoll. **3** Ild
går foran hans åsyn og setter hans fiender i brand
rundt omkring. **4** Hans lyn oplyser jorderike; jorden ser
det og bever. **5** Fjellene smelter som voks for Herrens
åsyn, for all jordens herres åsyn. **6** Himlene kunngjør
hans rettferdighet, og alle folkene ser hans ære. **7** Til
skamme blir alle de som dyrker utskårne billeder, som
roser sig av avguder; tilbed ham, alle guder! **8** Sion
hører det og gleder sig, og Judas døtre fryder sig over
dine dommer, Herre! **9** For du, Herre, er den Høieste
over all jorden, du er såre ophøiet over alle guder. **10** I
som elsker Herren, hat det onde! Han bevarer sine
frommes sjeler; han frir dem ut av de ugudeliges hånd.
11 Lys er utsådd for den rettferdige, og glede for de

opriktige av hjertet. 12 Gled eder, I rettferdige i Herren,
og pris hans hellige navn!

98 En salme. Syng Herren en ny sang! For han har
gjort underlige ting; hans høire hånd og hans
hellige arm har hjulpet ham. 2 Herren har kunngjort
sin frelse, åpenbaret sin rettferdighet for hedningenes
øine. 3 Han har kommet i hu sin miskunnhet og sin
trofasthet mot Israels hus; alle jordens ender har sett
vår Guds frelse. 4 Rop med glede for Herren, all
jorden, bryt ut i jubel og lovsang! 5 Lovsyng Herren til
citar, til citar og med sangens røst, 6 til trompeter og
basunens røst! Rop med fryd for kongens, Herrens
åsyn! 7 Havet bruse og alt det som fyller det, jorderike
og de som bor der! 8 Strømmene klappe i hender,
fjellene juble alle sammen 9 for Herrens åsyn, for
han kommer for å dømme jorden; han skal dømme
jorderike med rettferdighet og folkene med rettvishet.

99 Herren er blitt konge, folkene bever, han som
troner over kjeruber, jorden ryster. 2 Herren er
stor i Sion, og ophøiet er han over alle folkene. 3 De
skal prise ditt navn, det store og forferdelige; hellig er
han. 4 Og i sin styrke elsker kongen rettferd; du har
grunnfestet rettvishet, du har gjort rett og rettferdighet i
Jakob. 5 Ophøi Herren vår Gud, og kast eder ned for
hans føtters skammel! Hellig er han. 6 Moses og Aron
var blandt hans prester, og Samuel blandt dem som
påkalte hans navn; de ropte til Herren, og han svarte
dem. 7 I en skystøtte talte han til dem; de holdt hans
vidnesbyrd og den lov han gav dem. 8 Herre vår Gud,
du svarte dem; du var dem en Gud som tilgav dem,
men også en hevner over deres gjerninger. 9 Ophøi
Herren vår Gud, og kast eder ned for hans hellige
berg! For hellig er Herren vår Gud.

100 En salme til lovprisning. Rop med fryd for
Herren, all jorden! 2 Tjen Herren med glede,
kom frem for hans åsyn med jubel! 3 Kjenn at Herren
er Gud! Han har skapt oss, og ikke vi selv, til sitt folk
og til den hjord han før. 4 Gå inn i hans porter med
pris, i hans forgårder med lov, pris ham, lov hans navn!
5 For Herren er god; hans miskunnhet varer til evig tid,
og hans trofasthet fra slekt til slekt.

101 Av David; en salme. Om miskunn og rett vil
jeg synge; dig, Herre, vil jeg lovsynge. 2 Jeg
vil akte på den rettsindiges vei - når vil du komme til
mig? Jeg vil vandre i mitt hjertes uskyld i mitt hus. 3
Jeg vil ikke sette mig fore noget nidingsverk; å gjøre
overtredelser hater jeg, det skal ikke henge ved mig. 4
Et falskt hjerte skal vike fra mig, den onde vil jeg ikke
vite av. 5 Den som baktaler sin næste i lønndom, ham
vil jeg utrydde; den som har stolte øine og et opblåst
hjerte, ham kan jeg ikke tåle. 6 Mine øine ser efter de
trofaste i landet, forat de skal bo hos mig; den som
vandrer på den rettsindiges vei, han skal tjene mig. 7
Der skal ikke i mitt hus bo nogen som farer med svik;
den som taler løgn, skal ikke bli stående for mine øine.
8 Hver morgen vil jeg tilintetgjøre alle ugudelige i landet
for å utrydde av Herrens stad alle dem som gjør urett.

102 En bønn av en elendig, når han vansmekter
og utøser sin sorg for Herrens åsyn. Herre,
hør min bønn og la mitt rop komme til dig! 2 Skjul ikke
ditt åsyn for mig på den dag jeg er i nød! Bøi ditt øre til
mig! På den dag jeg roper, skynd dig å svare mig! 3
For mine dager er faret bort som en røk, og mine ben
er forbrent som en brand. 4 Mitt hjerte er stukket som
en urt og fortørket; for jeg har glemt å ete mitt brød. 5
For mine lydelige sukks skyld henger mine ben ved
mitt kjøtt. 6 Jeg ligner pelikanen i ørkenen, jeg er som
uglen på øde steder. 7 Jeg våker og er blitt som en
enslig fugl på taket. 8 Hele dagen spotter mine fiender
mig; de som raser mot mig, sverger ved mig. 9 For jeg
eter aske som brød og blander min drikk med gråt 10
for din vredes og din harmes skyld; for du har løftet
mig op og kastet mig bort. 11 Mine dager er som en
hellende skygge, og selv visner jeg som en urt. 12
Men du, Herre, du troner til evig tid, og ditt minne varer
fra slekt til slekt. 13 Du vil reise dig, du vil forbarme dig
over Sion; for det er tiden til å være det nådig, timen er
kommet. 14 For dine tjenere elsker dets stener, og de
ynkes over dets støv. 15 Og hedningene skal frykte
Herrens navn, og alle jordens konger din herlighet. 16
For Herren har bygget Sion, han har åpenbaret sig i
sin herlighet. 17 Han har vendt sig til de hjelpeløses
bønn, og han har ikke foraktet deres bønn. 18 Dette
skal bli opskrevet for den kommende slekt, og det folk
som skal skapes, skal love Herren. 19 For han har
sett ned fra sin hellige høide, Herren har fra himmelen
skuet til jorden 20 for å høre den fangnes sukk, for
å løse dødens barn, 21 forat de i Sion skal forkynne
Herrens navn og hans pris i Jerusalem, 22 når de
samler sig, folkeslagene og rikene, for å tjene Herren.
23 Han har bøiet min kraft på veien, han har forkortet
mine dager. 24 Jeg sier: Min Gud, ta mig ikke bort midt
i mine dager! Dine år varer fra slekt til slekt. 25 Fordum
grunnfestet du jorden, og himlene er dine henders
gjerning. 26 De skal forgå, men du blir stående; de skal
alle eldes som et klæde, som et klædebon omskifter
du dem, og de omskiftes, 27 men du er den samme,
og dine år får ingen ende. 28 Dine tjeneres barn skal
bo i ro, og deres avkom skal stå fast for ditt åsyn.

103 Av David. Min sjel, lov Herren, og alt som i
mig er, love hans hellige navn! 2 Min sjel, lov

Herren og glem ikke alle hans velgjerninger! 3 Han
som forlater all din misgjerning, som læger alle dine
sykdommer, 4 han som forløser ditt liv fra graven,
som kroner dig med miskunnhet og barmhjertighet, 5
han som metter din sjel med det som godt er, så du
blir ung igjen likesom ørnen. 6 Herren gjør rettferd
og rett mot alle undertrykte. 7 Han kunngjorde sine
veier for Moses, sine gjerninger for Israels barn. 8
Herren er barmhjertig og nådig, langmodig og rik på
miskunnhet. 9 Han går ikke alltid i rette og gjemmer
ikke på vrede evindelig. 10 Han gjør ikke med oss
efter våre synder og gjengjelder oss ikke efter våre
misgjerninger. 11 For så høi som himmelen er over
jorden, er hans miskunnhet mektig over dem som
frykter ham. 12 Så langt som øst er fra vest, lar han
våre misgjerninger være langt fra oss. 13 Som en far
forbarmer sig over sine barn, forbarmer Herren sig
over dem som frykter ham. 14 For han vet hvorledes
vi er skapt, han kommer i hu at vi er støv. 15 Et
menneskes dager er som gresset; som blomsten på
marken, således blomstrer han. 16 Når vinden farer
over ham, er han ikke mere, og hans sted kjenner
ham ikke mere. 17 Men Herrens miskunnhet er fra
evighet og inntil evighet over dem som frykter ham, og
hans rettferdighet mot barnebarn, 18 mot dem som
holder hans pakt, og dem som kommer hans bud i hu,
så de gjør efter dem. 19 Herren har reist sin trone i
himmelen, og hans rike hersker over alle ting. 20 Lov
Herren, I hans engler, I veldige i makt, som fullbyrder
hans ord, idet I adlyder hans ords røst! 21 Lov Herren,
alle hans hærskarer, I hans tjenere som gjør hans vilje!
22 Lov Herren, alle hans gjerninger, på alle steder hvor
han hersker! Min sjel, lov Herren!

104 Min sjel, lov Herren! Herre min Gud, du er
såre stor, høihet og herlighet har du iklædd
dig. 2 Han hyller sig i lys som i et klædebon, han
spenner himmelen ut som et telt, 3 han som tømrer
i vannene sine høie saler, han som gjør skyene til
sin vogn, som farer frem på vindens vinger. 4 Han
gjør vinder til sine engler, luende ild til sine tjenere.
5 Han grunnfestet jorden på dens støtter, den skal
ikke rokkes i all evighet. 6 Du hadde dekket den med
dype vann som med et klædebon; vannene stod over
fjellene. 7 For din trusel flydde de, for din tordens røst
for de hastig bort. 8 De steg op til fjellene, fór ned i
dalene, til det sted du hadde grunnfestet for dem. 9 En
grense satte du, som de ikke skal overskride; de skal
ikke vende tilbake for å dekke jorden. 10 Han lar kilder
springe frem i dalene; mellem fjellene går de. 11 De gir
alle markens dyr å drikke; villeslene slukker sin tørst.
12 Over dem bor himmelens fugler; mellem grenene lar
de høre sin røst. 13 Han vanner fjellene fra sine høie
saler; av dine gjerningers frukt mettes jorden. 14 Han
lar gress gro for feet og urter til menneskets tjeneste, til
å få brød frem av jorden. 15 Og vin gleder menneskets
hjerte, så den gjør åsynet mer skinnende enn olje,
og brød styrker menneskets hjerte. 16 Herrens trær
mettes, Libanons sedrer som han har plantet, 17 der
hvor fuglene bygger rede, storken som har sin bolig i
cypressene. 18 De høie fjell er for stengjetene, klippene
er tilflukt for fjellgrevlingene. 19 Han gjorde månen til å
fastsette tidene; solen kjenner sin nedgangstid. 20 Du
gjør mørke, og det blir natt; i den rører sig alle dyrene i
skogen. 21 De unge løver brøler efter rov, for å kreve
sin føde av Gud. 22 Solen går op, de trekker sig tilbake
og legger sig i sine boliger. 23 Mennesket går ut til sin
gjerning og til sitt arbeid inntil aftenen. 24 Hvor mange
dine gjerninger er, Herre! Du gjorde dem alle viselig;
jorden er full av det du har skapt. 25 Der er havet, stort
og vidtstrakt; der er en vrimmel uten tall, der er dyr,
både små og store. 26 Der går skibene, Leviatan, som
du skapte til å leke sig der. 27 Alle venter de på dig, at
du skal gi dem deres føde i sin tid. 28 Du gir dem,
de sanker; du oplater din hånd, de mettes med godt.
29 Du skjuler ditt åsyn, de forferdes; du drar deres
livsånde tilbake, de dør og vender tilbake til sitt støv.
30 Du sender din Ånd ut, de skapes, og du gjør jordens
skikkelse ny igjen. 31 Herrens ære være til evig tid!
Herren glede sig i sine gjerninger! 32 Han som ser til
jorden, og den bever, som rører ved fjellene, og de
ryker. 33 Jeg vil lovsynge Herren så lenge jeg lever;
jeg vil synge for min Gud så lenge jeg er til. 34 Måtte
min tale tekkes ham! Jeg vil glede mig i Herren! 35
Men måtte syndere utryddes av jorden, og ugudelige
ikke mere finnes! Min sjel, lov Herren! Halleluja!

105 Pris Herren, påkall hans navn, kunngjør blandt
folkene hans store gjerninger! 2 Syng for ham,
lovsyng ham, grund på alle hans undergjerninger! 3
Ros eder av hans hellige navn! Deres hjerte glede sig
som søker Herren! 4 Spør efter Herren og hans makt,
søk hans åsyn all tid! 5 Kom i hu hans undergjerninger
som han har gjort, hans undere og hans munns
dommer, 6 I, hans tjener Abrahams avkom, Jakobs
barn, hans utvalgte! 7 Han er Herren vår Gud, hans
dommer er over all jorden. 8 Han kommer evindelig
sin pakt i hu, det ord han fastsatte for tusen slekter, 9
den pakt han gjorde med Abraham, og sin ed til Isak;
10 og han stadfestet den som en rett for Jakob, som
en evig pakt for Israel, 11 idet han sa: Dig vil jeg gi
Kana'ans land til arvelodd. 12 Da de var en liten flokk,
få og fremmede der, 13 og vandret fra folk til folk, fra et
rike til et annet folk, 14 tillot han ikke noget menneske
å gjøre vold imot dem, og han straffet konger for deres
skyld: 15 Rør ikke ved mine salvede, og gjør ikke mine

profeter noget ondt! 16 Og han kalte hunger inn over
landet, han brøt sønder hver støtte av brød. 17 Han
sendte en mann foran dem, til træl blev Josef solgt. 18
De plaget hans føtter med lenker, hans sjel kom i jern,
19 inntil den tid da hans ord slo til, da Herrens ord viste
hans uskyld. 20 Da sendte kongen bud og lot ham løs,
herskeren over folkeslag gav ham fri. 21 Han satte
ham til herre over sitt hus og til hersker over alt sitt
gods, 22 forat han skulde binde hans fyrster efter sin
vilje og lære hans eldste visdom. 23 Så kom Israel til
Egypten, og Jakob bodde som fremmed i Kams land.
24 Og han gjorde sitt folk såre fruktbart og gjorde det
sterkere enn dets motstandere. 25 Han vendte deres
hjerte til å hate hans folk, til å gå frem med svik mot
hans tjenere. 26 Han sendte Moses, sin tjener, Aron
som han hadde utvalgt. 27 De gjorde hans tegn iblandt
dem og undere i Kams land. 28 Han sendte mørke
og gjorde det mørkt, og de var ikke gjenstridige mot
hans ord. 29 Han gjorde deres vann til blod, og han
drepte deres fisker. 30 Deres land vrimlet av frosk,
endog i deres kongers saler. 31 Han talte, og det kom
fluesvermer, mygg innen hele deres landemerke. 32
Han gav dem hagl for regn, luende ild i deres land,
33 og han slo ned deres vintrær og deres fikentrær,
og brøt sønder trærne innen deres landemerke. 34
Han talte, og det kom gresshopper og gnagere uten
tall, 35 og de åt op hver urt i deres land, og de åt op
frukten på deres mark. 36 Og han slo alt førstefødt i
deres land, førstegrøden av all deres kraft. 37 Og han
førte dem ut med sølv og gull, og det fantes ingen i
hans stammer som snublet. 38 Egypten gledet sig da
de drog ut; for frykt for dem var falt på dem. 39 Han
bredte ut en sky til dekke og ild til å lyse om natten. 40
De krevde, og han lot vaktler komme og mettet dem
med himmelbrød. 41 Han åpnet klippen, og det fløt
vann; det løp gjennem det tørre land som en strøm. 42
For han kom i hu sitt hellige ord, Abraham, sin tjener,
43 og han førte sitt folk ut med glede, sine utvalgte
med fryderop, 44 og han gav dem hedningefolks land,
og hvad folkeslag med møie hadde vunnet, tok de til
eie, 45 forat de skulde holde hans forskrifter og ta vare
på hans lover. Halleluja!

106 Halleluja! Pris Herren, for han er god, hans
miskunnhet varer evindelig. 2 Hvem kan utsi
Herrens veldige gjerninger, forkynne all hans pris?
3 Salige er de som tar vare på det som rett er, den
som gjør rettferdighet til enhver tid. 4 Kom mig i hu,
Herre, efter din nåde mot ditt folk, se til mig med din
frelse, 5 så jeg kan se på dine utvalgtes lykke, glede
mig med ditt folks glede, rose mig med din arv! 6
Vi har syndet med våre fedre, vi har gjort ille, vi har
vært ugudelige. 7 Våre fedre i Egypten aktet ikke på
dine undergjerninger, de kom ikke i hu dine mange
nådegjerninger, men var gjenstridige ved havet, ved
det Røde Hav. 8 Dog frelste han dem for sitt navns
skyld, for å kunngjøre sitt velde, 9 og han truet det
Røde Hav, og det blev tørt, og han lot dem gå gjennem
dypene som i en ørken, 10 og han frelste dem av hans
hånd som hatet dem, og forløste dem av fiendens
hånd, 11 og vannet skjulte deres motstandere, det
blev ikke én av dem tilbake. 12 Da trodde de på hans
ord, de sang hans pris. 13 Men snart glemte de hans
gjerninger, de bidde ikke på hans råd; 14 men de blev
grepet av begjærlighet i ørkenen, og de fristet Gud
på det øde sted. 15 Da gav han dem det de vilde ha,
men sendte tærende sykdom over deres liv. 16 Og de
blev avindsyke mot Moses i leiren, mot Aron, Herrens
hellige. 17 Jorden oplot sig og slukte Datan og skjulte
Abirams hop, 18 og en ild satte deres hop i brand, en
lue brente op de ugudelige. 19 De gjorde en kalv ved
Horeb og tilbad et støpt billede, 20 og de byttet sin ære
mot billedet av en okse, som eter gress. 21 De glemte
Gud, sin frelser, som hadde gjort store ting i Egypten,
22 undergjerninger i Kams land, forferdelige ting ved
det Røde Hav. 23 Da sa han at han vilde ødelegge
dem, dersom ikke Moses, hans utvalgte, hadde stilt sig
i gapet for hans åsyn for å avvende hans vrede fra
å ødelegge dem. 24 Og de foraktet det herlige land,
de trodde ikke hans ord, 25 og de knurret i sine telt,
de hørte ikke på Herrens røst. 26 Da opløftet han sin
hånd og svor at han vilde la dem falle i ørkenen 27 og
la deres avkom falle iblandt hedningene og sprede
dem i landene. 28 Og de bandt sig til Ba'al-Peor og
åt av offere til døde, 29 og de vakte harme ved sine
gjerninger, og en plage brøt inn iblandt dem. 30 Da
stod Pinehas frem og holdt dom, og plagen stanset;
31 og det blev regnet ham til rettferdighet fra slekt til
slekt evindelig. 32 Og de vakte vrede ved Meribas
vann, og det gikk Moses ille for deres skyld; 33 for de
var gjenstridige mot hans Ånd, og han talte tankeløst
med sine leber. 34 De ødela ikke de folk som Herren
hadde talt til dem om, 35 men de blandet sig med
hedningene og lærte deres gjerninger, 36 og de tjente
deres avguder, og disse blev dem til en snare, 37 og
de ofret sine sønner og sine døtre til maktene. 38 og
de utøste uskyldig blod, sine sønners og sine døtres
blod, som de ofret til Kana'ans avguder, og landet
blev vanhelliget ved blod. 39 De blev urene ved sine
gjerninger og drev hor ved sin adferd. 40 Da optendtes
Herrens vrede mot hans folk, og han fikk avsky for
sin arv. 41 Og han gav dem i hedningers hånd, og
de som hatet dem, hersket over dem, 42 og deres
fiender trengte dem, og de blev ydmyket under deres
hånd. 43 Mange ganger utfridde han dem; men de

var gjenstridige i sine råd, og de sank ned i usseldom
for sin misgjernings skyld. 44 Og han så til dem når
de var i nød, idet han hørte deres klagerop. 45 Og
i sin godhet mot dem kom han sin pakt i hu, og det
gjorde ham ondt efter hans store miskunnhet, 46 og
han lot dem finne barmhjertighet for alle deres åsyn
som hadde ført dem i fangenskap. 47 Frels oss, Herre
vår Gud, og samle oss fra hedningene til å love ditt
hellige navn, rose oss av å kunne prise dig! 48 Lovet
være Herren, Israels Gud, fra evighet og til evighet! Og
alt folket sier: Amen. Halleluja!

107 Pris Herren, for han er god, hans miskunnhet
varer evindelig. 2 Så sie Herrens gjenløste,
de som han har gjenløst av nødens hånd, 3 og som
han har samlet fra landene, fra øst og fra vest, fra nord
og fra havet. 4 De fór vill i ørkenen, i et uveisomt øde,
de fant ikke en by å bo i. 5 De var hungrige og tørste,
deres sjel vansmektet i dem. 6 Da ropte de til Herren i
sin nød; av deres trengsler utfridde han dem, 7 og han
førte dem på rett vei, så de gikk til en by de kunde bo i.
8 De skal prise Herren for hans miskunnhet og for hans
undergjerninger mot menneskenes barn; 9 for han
mettet den vansmektende sjel og fylte den hungrige sjel
med godt. 10 De satt i mørke og i dødsskygge, bundet
i elendighet og jern, 11 fordi de hadde vært gjenstridige
mot Guds ord og foraktet den Høiestes råd. 12 Derfor
bøide han deres hjerter ved lidelse; de snublet, og det
var ikke nogen hjelper. 13 Da ropte de til Herren i sin
nød; av deres trengsler frelste han dem. 14 Han førte
dem ut av mørke og dødsskygge og rev sønder deres
bånd. 15 De skal prise Herren for hans miskunnhet og
for hans undergjerninger mot menneskenes barn; 16
for han brøt sønder porter av kobber og hugg sønder
bommer av jern. 17 De var dårer og blev plaget for
sin syndige vei og for sine misgjerninger; 18 deres
sjel vemmedes ved all mat, og de kom nær til dødens
porter. 19 Da ropte de til Herren i sin nød; av deres
trengsler frelste han dem. 20 Han sendte sitt ord og
helbredet dem og reddet dem fra deres graver. 21 De
skal prise Herren for hans miskunnhet og for hans
undergjerninger mot menneskenes barn; 22 og ofre
takkoffere og fortelle om hans gjerninger med jubel.
23 De som fór ut på havet i skib, som drev handel
på store vann, 24 de så Herrens gjerninger og hans
underverker på dypet. 25 Han bød og lot det komme
en stormvind, og den reiste dets bølger. 26 De fór op
imot himmelen, de fór ned i avgrunnene, deres sjel
blev motløs i ulykken. 27 De tumlet og vaklet som en
drukken mann, og all deres visdom blev til intet. 28
Da ropte de til Herren i sin nød, og av deres trengsler
førte han dem ut. 29 Han lot stormen bli til stille, og
bølgene omkring dem tidde. 30 Og de gledet sig over
at de la sig; og han førte dem til den havn de ønsket.
31 De skal prise Herren for hans miskunnhet og for
hans undergjerninger mot menneskenes barn 32 og
ophøie ham i folkets forsamling og love ham der hvor
de gamle sitter. 33 Han gjorde elver til en ørken og
vannkilder til et tørstig land, 34 et fruktbart land til et
saltland for deres ondskaps skyld som bodde der. 35
Han gjorde en ørken til en vannrik sjø og et tørt land til
vannkilder. 36 Og han lot de hungrige bo der, og de
grunnla en by til å bo i. 37 Og de tilsådde akrer og
plantet vingårder, og de vant den frukt de bar. 38 Og
han velsignet dem, og de blev meget tallrike, og av
fe gav han dem ikke lite. 39 Så minket de igjen og
blev nedbøiet ved trengsel, ulykke og sorg. 40 Han
som utøser forakt over fyrster og lar dem fare vill i et
uveisomt øde, 41 han ophøiet den fattige av elendighet
og gjorde slektene som hjorden. 42 De opriktige ser
det og gleder sig, og all ondskap lukker sin munn.
43 Den som er vis, han akte på dette og merke på
Herrens nådegjerninger!

108 En sang, en salme av David. Mitt hjerte er
rolig, Gud! Jeg vil synge og lovprise, ja, det
skal min ære. 2 Våkn op, harpe og citar! Jeg vil vekke
morgenrøden. 3 Jeg vil prise dig blandt folkene, Herre,
og lovsynge dig blandt folkeslagene. 4 For stor over
himmelen er din miskunnhet, og inntil skyene din
trofasthet. 5 Vis dig høi over himmelen, Gud, og din
ære over all jorden! 6 Forat de du elsker, må bli frelst,
så hjelp med din høire hånd og bønnhør oss! 7 Gud
har talt i sin hellighet. Jeg vil fryde mig; jeg vil utskifte
Sikem og opmåle Sukkots dal. 8 Mig hører Gilead til,
mig hører Manasse til, og Efra'im er vern for mitt hode,
Juda er min herskerstav. 9 Moab er mitt vaskefat, på
Edom kaster jeg min sko, over Filisterland jubler jeg.
10 Hvem vil føre mig til den faste by? Hvem leder mig
inn til Edom? 11 Mon ikke du, Gud, som forkastet oss
og ikke drog ut med våre hærer, Gud? 12 Gi oss hjelp
mot fienden, for menneskehjelp er tomhet! 13 Ved
Gud skal vi gjøre storverk, og han skal trede ned våre
fiender.

109 Til sangmesteren; av David; en salme. Min
lovsangs Gud, ti ikke! 2 For ugudelighets
munn og falskhets munn har de oplatt imot mig, de har
talt med mig med løgnens tunge. 3 Og med hatets ord
har de omgitt mig og stridt imot mig uten årsak. 4 Til
lønn for min kjærlighet stod de mig imot, enda jeg er
bare bønn. 5 Og de la ondt på mig til lønn for godt og
hat til lønn for min kjærlighet. 6 Sett en ugudelig over
ham, og la en anklager stå ved hans høire hånd! 7 Når
han dømmes, da la ham gå ut som skyldig, og la hans

bønn bli til synd! 8 La hans dager bli få, la en annen
få hans embede! 9 La hans barn bli farløse og hans
hustru enke, 10 og la hans barn flakke omkring og
tigge, og la dem gå som tiggere fra sine ødelagte hjem!
11 La ågerkaren kaste garn ut efter alt det han har, og
fremmede røve frukten av hans arbeid! 12 La ham ikke
finne nogen som bevarer miskunnhet imot ham og la
ingen forbarme sig over hans farløse barn! 13 La hans
fremtid bli avskåret, deres navn bli utslettet i det annet
ættledd! 14 Hans fedres misgjerning bli ihukommet
hos Herren, og hans mors synd bli ikke utslettet! 15
De være alltid for Herrens øine, og han utrydde deres
minne av jorden, 16 fordi han ikke kom i hu å gjøre
barmhjertighet, men forfulgte en mann som var fattig
og elendig og bedrøvet i hjertet, og vilde drepe ham.
17 Han elsket forbannelse, og den kom over ham; han
hadde ikke lyst til velsignelse, og den blev langt borte
fra ham; 18 han klædde sig i forbannelse som sin
klædning, og den trengte som vann inn i hans liv og
som olje i hans ben. 19 La den være ham som et
klædebon som han dekker sig med, og som et belte
som han alltid omgjorder sig med! 20 Dette være mine
motstanderes lønn fra Herren, og deres som taler ondt
imot min sjel! 21 Og du, Herre, Herre, gjør vel imot mig
for ditt navns skyld! Fordi din miskunnhet er god, så
redde du mig! 22 For jeg er elendig og fattig, og mitt
hjerte er gjennemboret i mitt indre. 23 Som en skygge,
når den heller, farer jeg avsted; jeg blir jaget bort som
en gresshoppe. 24 Mine knær vakler av faste, og mitt
kjød svinner og er uten fedme. 25 Og jeg er blitt til
spott for dem; de ser mig og ryster på hodet. 26 Hjelp
mig, Herre min Gud, frels mig efter din miskunnhet, 27
så de må kjenne at dette er din hånd, at du, Herre,
har gjort det! 28 De forbanner, men du velsigner; de
reiser sig og blir til skamme, men din tjener gleder sig.
29 Mine motstandere skal klæ sig i vanære og svøpe
sig i sin skam som i en kappe. 30 Jeg vil storlig prise
Herren med min munn, og midt iblandt mange vil jeg
love ham; 31 for han står ved den fattiges høire hånd
for å frelse ham fra dem som dømmer hans sjel.

110 Av David; en salme. Herren sa til min herre:
Sett dig ved min høire hånd, til jeg får lagt
dine fiender til skammel for dine føtter! 2 Ditt veldes
kongestav skal Herren utstrekke fra Sion! hersk midt
iblandt dine fiender! 3 Ditt folk møter villig frem på ditt
veldes dag; i hellig prydelse kommer din ungdom til
dig, som dugg ut av morgenrødens skjød. 4 Herren
har svoret, og han skal ikke angre det: Du er prest
evindelig efter Melkisedeks vis. 5 Herren ved din høire
hånd knuser konger på sin vredes dag. 6 Han holder
dom iblandt hedningene, fyller op med lik, knuser
hoder over den vide jord. 7 Av bekken drikker han på
veien, derfor løfter han høit sitt hode.

111 Halleluja! Jeg vil prise Herren av hele mitt
hjerte i de opriktiges råd og i menigheten. 2
Store er Herrens gjerninger, søkt av alle dem som har
lyst til dem. 3 Høihet og herlighet er hans gjerning,
og hans rettferdighet står fast evindelig. 4 Han har
sørget for at hans undergjerninger ihukommes; Herren
er nådig og barmhjertig. 5 Han har gitt dem føde som
frykter ham; han kommer sin pakt i hu evindelig. 6 Han
har kunngjort sine gjerningers kraft for sitt folk idet han
har gitt dem hedningers arv. 7 Hans henders gjerninger
er sannhet og rett, alle hans bud er trofaste; 8 de er
grunnfestet for all tid, for evighet, de er gjort i sannhet
og rettvishet. 9 Han har sendt sitt folk forløsning, han
har fastsatt sin pakt for evig tid; hans navn er hellig
og forferdelig. 10 Å frykte Herren er begynnelsen til
visdom; god forstand har alle de som gjør derefter.
Hans pris varer til evig tid.

112 Halleluja! Salig er den mann som frykter
Herren, som har sin store lyst i hans bud. 2
Hans avkom skal være mektig på jorden; de opriktiges
slekt skal velsignes. 3 Det er velstand og rikdom i hans
hus, og hans rettferdighet står fast evindelig. 4 Det går
op et lys i mørket for de opriktige, for den som er nådig
og barmhjertig og rettferdig. 5 Lykkelig er den mann
som forbarmer sig og låner ut; han hevder all sin sak i
dommen. 6 For han skal ikke rokkes evindelig; den
rettferdige skal være i evig minne. 7 Han skal ikke
frykte for nogen ond tidende; hans hjerte er fast, det
setter sin lit til Herren. 8 Hans hjerte er trygt; han frykter
ikke, inntil han ser med lyst på sine fiender. 9 Han har
strødd ut, han har gitt de fattige; hans rettferdighet står
fast evindelig, hans horn skal ophøies med ære. 10
Den ugudelige skal se det og harmes, han skal skjære
tenner og optæres; de ugudeliges attrå blir til intet.

113 Halleluja! Lov, I Herrens tjenere, lov Herrens
navn! 2 Herrens navn være lovet fra nu av og
inntil evig tid! 3 Fra solens opgang til dens nedgang er
Herrens navn høilovet. 4 Herren er ophøiet over alle
hedninger, hans ære er over himmelen. 5 Hvem er
som Herren vår Gud, han som troner så høit, 6 som
ser så dypt ned, i himmelen og på jorden, 7 som reiser
den ringe av støvet, ophøier den fattige av skarnet 8
for å sette ham hos fyrster, hos sitt folks fyrster, 9 han
som lar den ufruktbare hustru bo som glad barnemor!
Halleluja!

114 Da Israel drog ut av Egypten, Jakobs hus fra
et folk med fremmed tungemål, 2 da blev Juda
hans helligdom, Israel hans rike. 3 Havet så det og

flydde, Jordan vendte om og løp tilbake. 4 Fjellene
hoppet som værer, haugene som unge lam. 5 Hvad har
hendt dig, du hav, at du flyr, du Jordan, at du vender
om og løper tilbake, 6 I fjell, at I hopper som værer, I
hauger som unge lam? 7 For Herrens åsyn bev, du
jord, for Jakobs Guds åsyn, 8 han som gjør klippen til
en vannrik sjø, den hårde sten til en vannkilde!

115 Ikke oss, Herre, ikke oss, men ditt navn gi du
ære for din miskunnhets, for din trofasthets
skyld! 2 Hvorfor skal hedningene si: Hvor er nu deres
Gud? 3 Vår Gud er jo i himmelen; han gjør alt det
han vil. 4 Deres avguder er sølv og gull, et verk av
menneskehender. 5 De har munn, men taler ikke;
de har øine, men ser ikke; 6 de har ører, men hører
ikke; de har nese, men lukter ikke. 7 Deres hender
føler ikke, deres føtter går ikke; de gir ingen lyd med
sin strupe. 8 Som de selv er, blir de som gjør dem,
hver den som setter sin lit til dem. 9 Israel, sett din
lit til Herren! Han er deres hjelp og deres skjold. 10
Arons hus, sett eders lit til Herren! Han er deres hjelp
og deres skjold. 11 I som frykter Herren, sett eders
lit til Herren! Han er deres hjelp og deres skjold. 12
Herren kom oss i hu; han skal velsigne, han skal
velsigne Israels hus, han skal velsigne Arons hus, 13
han skal velsigne dem som frykter Herren, de små
med de store. 14 Herren la eder vokse i tall, eder og
eders barn! 15 Velsignet være I av Herren, himmelens
og jordens skaper! 16 Himmelen er Herrens himmel,
men jorden har han gitt menneskenes barn. 17 De
døde lover ikke Herren, ingen av dem som farer ned i
dødsrikets stillhet; 18 men vi skal love Herren fra nu av
og inntil evig tid. Halleluja!

116 Jeg elsker Herren, for han hører min røst,
mine inderlige bønner. 2 For han har bøiet sitt
øre til mig, og alle mine dager vil jeg påkalle ham. 3
Dødens rep hadde omspent mig, og dødsrikets angster
hadde funnet mig; nød og sorg fant jeg. **(Sheol h7585)** 4
Men jeg påkalte Herrens navn: Akk Herre, frels min
sjel! 5 Herren er nådig og rettferdig, og vår Gud er
barmhjertig. 6 Herren verner de enfoldige; jeg var
elendig, og han frelste mig. 7 Kom igjen, min sjel, til din
ro! For Herren har gjort vel imot dig. 8 For du fridde min
sjel fra døden, mitt øie fra gråt, min fot fra fall. 9 Jeg
skal vandre for Herrens åsyn i de levendes land. 10
Jeg trodde, for jeg talte; jeg var såre plaget. 11 Jeg sa
i min angst: Hvert menneske er en løgner. 12 Hvormed
skal jeg gjengjelde Herren alle hans velgjerninger imot
mig? 13 Jeg vil løfte frelsens beger og påkalle Herrens
navn. 14 Jeg vil holde for Herren mine løfter, og det
for hele hans folks øine. 15 Kostelig i Herrens øine er
hans frommes død. 16 Akk Herre! Jeg er jo din tjener,
jeg er din tjener, din tjenerinnes sønn; du har løst mine
bånd. 17 Dig vil jeg ofre takkoffer, og Herrens navn vil
jeg påkalle. 18 Jeg vil holde for Herren mine løfter, og
det for hele hans folks øine, 19 i forgårdene til Herrens
hus, midt i dig, Jerusalem. Halleluja!

117 Lov Herren, alle hedninger, pris ham, alle folk!
2 For hans miskunnhet er mektig over oss, og
Herrens trofasthet varer til evig tid. Halleluja!

118 Pris Herren, for han er god, hans miskunnhet
varer evindelig! 2 Israel sie: Hans miskunnhet
varer evindelig! 3 Arons hus sie: Hans miskunnhet
varer evindelig! 4 De som frykter Herren, sie: Hans
miskunnhet varer evindelig! 5 Ut av trengselen kalte
jeg på Herren; Herren svarte mig og førte mig ut i fritt
rum. 6 Herren er med mig, jeg frykter ikke; hvad skulde
et menneske gjøre mig? 7 Herren er med mig, den
som hjelper mig, og jeg skal se med lyst på dem som
hater mig. 8 Det er bedre å sette sin lit til Herren enn å
stole på mennesker. 9 Det er bedre å ta sin tilflukt
til Herren enn å stole på fyrster. 10 Alle hedninger
omringer mig; i Herrens navn skal jeg hugge dem ned.
11 De omgir mig, ja, de omringer mig; i Herrens navn
skal jeg hugge dem ned. 12 De omgir mig som bier, de
slukner som ild i tornebusker; i Herrens navn skal jeg
hugge dem ned. 13 Hårdt støtte du mig forat jeg skulde
falle; men Herren hjalp mig. 14 Herren er min styrke
og lovsang, og han blev mig til frelse. 15 Det høres
fryderop om frelse i de rettferdiges telt; Herrens høire
hånd gjør storverk. 16 Herrens høire hånd ophøier,
Herrens høire hånd gjør storverk. 17 Jeg skal ikke
dø, men leve og fortelle Herrens gjerninger. 18 Hårdt
tuktet Herren mig, men til døden overgav han mig
ikke. 19 Lukk op rettferdighets porter for mig! Jeg vil
gå inn gjennem dem, jeg vil prise Herren. 20 Dette er
Herrens port; de rettferdige skal gå inn gjennem den.
21 Jeg vil prise dig fordi du svarte mig og blev mig til
frelse. 22 Den sten som bygningsmennene forkastet,
er blitt hovedhjørnesten. 23 Av Herren er dette gjort,
det er underfullt i våre øine. 24 Dette er dagen som
Herren har gjort; la oss fryde oss og glede oss på den!
25 Å Herre, frels dog! Å Herre, la det dog lykkes! 26
Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Vi
velsigner eder fra Herrens hus. 27 Herren er Gud, og
han lot det bli lyst for oss. Bind høitidsofferet med rep
like inn til alterets horn! 28 Du er min Gud, og jeg vil
love dig, min Gud, jeg vil ophøie dig. 29 Pris Herren,
for han er god, hans miskunnhet varer evindelig.

119 Salige er de hvis vei er ulastelig, som vandrer
i Herrens lov. 2 Salige er de som tar vare på
hans vidnesbyrd, som søker ham av hele sitt hjerte 3

og ikke gjør urett, men vandrer på hans veier. **4** Du har
gitt dine befalinger forat en skal holde dem nøie. **5** O, at
mine veier måtte bli faste, så jeg holder dine forskrifter!
6 Da skal jeg ikke bli til skamme når jeg gir akt på
alle dine bud. **7** Jeg vil prise dig i hjertets opriktighet
når jeg lærer din rettferdighets lover å kjenne. **8** Dine
forskrifter vil jeg holde; du må ikke rent forlate mig! **9**
Hvorved skal den unge holde sin sti ren? Ved å holde
sig efter ditt ord. **10** Av hele mitt hjerte har jeg søkt dig;
la mig ikke fare vill fra dine bud! **11** I mitt hjerte har
jeg gjemt ditt ord forat jeg ikke skal synde imot dig.
12 Lovet være du, Herre! Lær mig dine forskrifter! **13**
Med mine leber har jeg forkynt alle lover fra din munn.
14 Over dine vidnesbyrds vei har jeg gledet mig, som
over all rikdom. **15** På dine befalinger vil jeg grunde og
tenke på dine stier. **16** I dine forskrifter forlyster jeg
mig, jeg glemmer ikke ditt ord. **17** Gjør vel imot din
tjener, så jeg kan leve! Da vil jeg holde ditt ord. **18** Lat
op mine øine, så jeg kan skue de underfulle ting i din
lov! **19** Jeg er en gjest på jorden; skjul ikke dine bud
for mig! **20** Min sjel er knust, så jeg lenges efter dine
lover til enhver tid. **21** Du har truet de overmodige, de
forbannede, som farer vill fra dine bud. **22** Ta skam
og forakt bort fra mig! For jeg har tatt vare på dine
vidnesbyrd. **23** Fyrster har også sittet og talt sammen
imot mig; din tjener grunder på dine forskrifter. **24** Dine
vidnesbyrd er også min lyst; de er mine rådgivere. **25**
Min sjel er nedtrykt i støvet; hold mig i live efter ditt ord!
26 Jeg fortalte dig mine veier, og du svarte mig; lær
mig dine forskrifter! **27** La mig forstå dine befalingers
vei! Så vil jeg grunde på dine undergjerninger. **28**
Min sjel gråter av sorg; reis mig op efter ditt ord! **29**
Vend løgnens vei bort fra mig, og unn mig din lov! **30**
Trofasthets vei har jeg utvalgt, dine lover har jeg satt
for mig. **31** Jeg henger ved dine vidnesbyrd; Herre, la
mig ikke bli til skamme! **32** Dine buds vei vil jeg løpe;
for du frir mitt hjerte fra angst. **33** Lær mig, Herre,
dine forskrifters vei! Så vil jeg ta vare på den inntil
enden. **34** Lær mig! Så vil jeg ta vare på din lov og
holde den av hele mitt hjerte. **35** Led mig frem på dine
buds sti! For i den har jeg min lyst. **36** Bøi mitt hjerte
til dine vidnesbyrd og ikke til vinning! **37** Vend mine
øine bort fra å se efter tomhet, hold mig i live på din
vei! **38** Opfyll for din tjener ditt ord, som er for dem
som frykter dig! **39** Ta bort min vanære, som jeg frykter
for! For dine lover er gode. **40** Se, jeg lenges efter
dine befalinger; hold mig i live ved din rettferdighet! **41**
La dine nådegjerninger, Herre, komme over mig, din
frelse efter ditt ord! **42** Jeg vil gi den svar som håner
mig; for jeg setter min lit til ditt ord. **43** Ta ikke sannhets
ord så rent bort fra min munn! For jeg bier på dine
dommer. **44** Jeg vil holde din lov stadig, evindelig og
alltid. **45** La mig vandre i fritt rum! For jeg spør efter
dine befalinger. **46** Jeg vil tale om dine vidnesbyrd for
konger og skal ikke bli til skamme. **47** Jeg har min lyst
i dine bud, som jeg elsker. **48** Jeg løfter mine hender til
dine bud, som jeg elsker, og jeg vil grunde på dine
forskrifter. **49** Kom i hu ordet til din tjener, fordi du har
gitt mig håp! **50** Det er min trøst i min elendighet at
ditt ord har holdt mig i live. **51** De overmodige har
spottet mig såre; fra din lov er jeg ikke avveket. **52** Jeg
kom dine dommer fra evighet i hu, Herre, og jeg blev
trøstet. **53** En brennende harme har grepet mig over
de ugudelige, som forlater din lov. **54** Dine forskrifter
er blitt mine lovsanger i min utlendighets hus. **55** Jeg
kom om natten ditt navn i hu, Herre, og jeg holdt din
lov. **56** Dette blev mig gitt: at jeg har tatt vare på dine
befalinger. **57** Herren er min del, sa jeg, idet jeg holdt
dine ord. **58** Jeg bønnfalt dig av hele mitt hjerte: Vær
mig nådig efter ditt ord! **59** Jeg eftertenkte mine veier
og vendte mine føtter til dine vidnesbyrd. **60** Jeg hastet
og ventet ikke med å holde dine bud. **61** De ugudeliges
strikker har omspent mig, din lov har jeg ikke glemt.
62 Midt om natten står jeg op for å prise dig for din
rettferdighets lover. **63** Jeg holder mig til alle dem som
frykter dig, og som holder dine befalinger. **64** Jorden er
full av din miskunnhet, Herre; lær mig dine forskrifter!
65 Du har gjort vel imot din tjener, Herre, efter ditt ord.
66 Lær mig god skjønnsomhet og kunnskap! For jeg
tror på dine bud. **67** Før jeg blev ydmyket, fór jeg vill;
men nu holder jeg ditt ord. **68** Du er god og gjør godt;
lær mig dine forskrifter! **69** De overmodige har spunnet
løgn sammen imot mig; jeg holder dine befalinger av
hele mitt hjerte. **70** Deres hjerte er som en fettklump;
jeg har min lyst i din lov. **71** Det var mig godt at jeg
blev ydmyket, forat jeg kunde lære dine forskrifter. **72**
Din munns lov er mig bedre enn tusen stykker gull og
sølv. **73** Dine hender har skapt mig og gjort mig; gi mig
forstand, forat jeg må lære dine bud! **74** De som frykter
dig, skal se mig og glede sig; for jeg venter på ditt ord.
75 Jeg vet, Herre, at dine dommer er rettferdighet, og i
trofasthet har du ydmyket mig. **76** La din miskunnhet
være mig til trøst efter ditt ord til din tjener! **77** La din
miskunnhet komme over mig, forat jeg kan leve! For
din lov er min lyst. **78** La de overmodige bli til skamme!
For de har trykket mig ned uten årsak; jeg grunder på
dine befalinger. **79** La dem vende tilbake til mig, de
som frykter dig og kjenner dine vidnesbyrd! **80** La mitt
hjerte være fullkomment i dine forskrifter, forat jeg ikke
skal bli til skamme! **81** Min sjel vansmekter av lengsel
efter din frelse; jeg venter på ditt ord. **82** Mine øine
vansmekter av lengsel efter ditt ord idet jeg sier: Når
vil du trøste mig? **83** For jeg er som en skinnsekk i røk;
dine forskrifter glemmer jeg ikke. **84** Hvor mange er vel

din tjeners dager? Når vil du holde dom over mine
forfølgere? 85 De overmodige har gravd graver for
mig, de som ikke skikker sig efter din lov. 86 Alle dine
bud er trofasthet; uten årsak forfølger de mig; hjelp
mig! 87 På lite nær har de tilintetgjort mig i landet; men
jeg har ikke forlatt dine befalinger. 88 Hold mig i live
efter din miskunnhet! Så vil jeg ta vare på din munns
vidnesbyrd. 89 Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i
himmelen. 90 Fra slekt til slekt varer din trofasthet; du
grunnfestet jorden, og den stod der. 91 Til å utføre
dine dommer står de der enn idag; for alle ting er dine
tjenere. 92 Dersom din lov ikke hadde vært min lyst,
var jeg omkommet i min elendighet. 93 Til evig tid skal
jeg ikke glemme dine befalinger; for ved dem har du
holdt mig i live. 94 Din er jeg, frels mig! For jeg har
søkt dine befalinger. 95 De ugudelige har bidd på mig
for å ødelegge mig; jeg gir akt på dine vidnesbyrd. 96
På all fullkommenhet har jeg sett en ende, men ditt
bud strekker sig såre vidt. 97 Hvor jeg har din lov kjær!
Hele dagen grunder jeg på den. 98 Dine bud gjør mig
visere enn mine fiender; for til evig tid eier jeg dem.
99 Jeg er blitt klokere enn alle mine lærere; for jeg
grunder på dine vidnesbyrd. 100 Jeg er forstandigere
enn de gamle; for jeg har tatt vare på dine befalinger.
101 Fra enhver ond sti har jeg holdt mine føtter borte
forat jeg kunde holde ditt ord. 102 Fra dine lover er jeg
ikke avveket; for du har lært mig. 103 Hvor dine ord er
søte for min gane, mere enn honning for min munn!
104 Av dine befalinger får jeg forstand; derfor hater jeg
all løgnens sti. 105 Ditt ord er en lykte for min fot og et
lys for min sti. 106 Jeg har svoret, og jeg har holdt det,
å ta vare på din rettferdighets lover. 107 Jeg er såre
nedbøiet; Herre, hold mig i live efter ditt ord! 108 La
min munns frivillige offere tekkes dig, Herre, og lær
mig dine lover! 109 Jeg går alltid med livet i hendene,
men din lov har jeg ikke glemt. 110 De ugudelige har
lagt snare for mig, men jeg har ikke forvillet mig fra
dine befalinger. 111 Jeg har fått dine vidnesbyrd i eie
evindelig; for de er mitt hjertes glede. 112 Jeg har bøiet
mitt hjerte til å gjøre efter dine forskrifter evindelig, inntil
enden. 113 De tvesinnede hater jeg, men din lov elsker
jeg. 114 Du er mitt skjul og mitt skjold, jeg venter på ditt
ord. 115 Vik fra mig, I som gjør ondt, forat jeg må holde
min Guds bud! 116 Hold mig oppe efter ditt ord, forat
jeg kan leve, og la mig ikke bli til skamme med mitt
håp! 117 Støtt mig, så jeg må bli frelst! Da vil jeg alltid
skue med lyst på dine forskrifter. 118 Du akter for intet
alle dem som farer vill fra dine forskrifter; for deres
svik er forgjeves. 119 Som slagg bortrydder du alle
ugudelige på jorden; derfor elsker jeg dine vidnesbyrd.
120 Av redsel for dig gyser min kropp, og jeg frykter for
dine dommer. 121 Jeg har gjort rett og rettferdighet;
du vil ikke overgi mig til dem som undertrykker mig.
122 Gå i borgen for din tjener, forat det kan gå ham
vel! La ikke de overmodige undertrykke mig! 123 Mine
øine vansmekter av lengsel efter din frelse og efter din
rettferdighets ord. 124 Gjør med din tjener efter din
miskunnhet, og lær mig dine forskrifter! 125 Jeg er din
tjener; lær mig, så jeg kan kjenne dine vidnesbyrd!
126 Det er tid for Herren å gripe inn; de har brutt din
lov. 127 Derfor elsker jeg dine bud mere enn gull, ja
mere enn fint gull. 128 Derfor holder jeg alle befalinger
om alle ting for å være rette; jeg hater all løgnens sti.
129 Underfulle er dine vidnesbyrd; derfor tar min sjel
vare på dem. 130 Dine ords åpenbaring oplyser, den
gjør enfoldige forstandige. 131 Jeg åpnet min munn og
sukket av lengsel; for jeg stundet efter dine bud. 132
Vend dig til mig og vær mig nådig, som rett er mot dem
som elsker ditt navn! 133 Gjør mine trin faste ved ditt
ord, og la ingen urett herske over mig! 134 Forløs mig
fra menneskers vold! Så vil jeg holde dine befalinger.
135 La ditt åsyn lyse for din tjener, og lær mig dine
forskrifter! 136 Mine øine flyter bort i vannstrømmer
over dem som ikke holder din lov. 137 Du er rettferdig,
Herre, og dine dommer er rettvise. 138 Du har fastsatt
dine vidnesbyrd i rettferdighet og stor trofasthet. 139
Min nidkjærhet har fortært mig, fordi mine motstandere
har glemt dine ord. 140 Ditt ord er vel renset, og din
tjener elsker det. 141 Jeg er liten og foraktet; jeg har
ikke glemt dine befalinger. 142 Din rettferdighet er
en evig rettferdighet, og din lov er sannhet. 143 Nød
og trengsel fant mig; dine bud er min lyst. 144 Dine
vidnesbyrd er rettferdige til evig tid; lær mig, forat jeg
kan leve! 145 Jeg roper av hele mitt hjerte; svar mig,
Herre! Jeg vil ta vare på dine forskrifter. 146 Jeg roper
til dig, frels mig! Så vil jeg holde dine vidnesbyrd. 147
Jeg var årle oppe i morgenlysningen og ropte om hjelp;
jeg ventet på dine ord. 148 Mine øine var oppe før
nattevaktene, forat jeg kunde grunde på ditt ord. 149
Hør min røst efter din miskunnhet! Herre, hold mig i
live efter dine lover! 150 De er kommet nær som jager
efter ugjerning; fra din lov er de kommet langt bort. 151
Du er nær, Herre, og alle dine bud er sannhet. 152
For lenge siden vet jeg av dine vidnesbyrd at du har
grunnet dem for evig tid. 153 Se min elendighet og utfri
mig! For jeg har ikke glemt din lov. 154 Før min sak og
forløs mig, hold mig i live efter ditt ord! 155 Frelse er
langt borte fra de ugudelige; for de søker ikke dine
forskrifter. 156 Din miskunnhet er stor, Herre; hold mig i
live efter dine dommer! 157 Mange er mine forfølgere
og mine motstandere; jeg er ikke avveket fra dine
vidnesbyrd. 158 Jeg så de troløse og vemmedes, dem
som ikke holdt ditt ord. 159 Se at jeg har elsket dine
befalinger! Herre, hold mig i live efter din miskunnhet!

160 Summen av ditt ord er sannhet, og til evig tid står
all din rettferdighets lov fast. **161** Fyrster forfulgte mig
uten årsak, men mitt hjerte fryktet for dine ord. **162**
Jeg gleder mig over ditt ord som en som finner meget
bytte. **163** Løgn har jeg hatet og avskydd, din lov har
jeg elsket. **164** Syv ganger om dagen har jeg prist dig
for din rettferdighets lover. **165** Megen fred har de som
elsker din lov, og det er ikke noget anstøt for dem. **166**
Jeg har ventet på din frelse, Herre, og jeg har holdt
dine bud. **167** Min sjel har holdt dine vidnesbyrd, og jeg
elsket dem såre. **168** Jeg har holdt dine befalinger og
dine vidnesbyrd; for alle mine veier er for ditt åsyn. **169**
La mitt klagerop komme nær for ditt åsyn, Herre! Lær
mig efter ditt ord! **170** La min inderlige bønn komme for
ditt åsyn! Frels mig efter ditt ord! **171** Mine leber skal
flyte over av lovsang; for du lærer mig dine forskrifter.
172 Min tunge skal synge om ditt ord; for alle dine bud
er rettferdighet. **173** La din hånd være mig til hjelp! For
jeg har utvalgt dine befalinger. **174** Jeg lenges efter din
frelse, Herre, og din lov er min lyst. **175** La min sjel
leve og love dig, og la dine dommer hjelpe mig! **176**
Jeg har faret vill; opsøk din tjener som et tapt får! for
jeg har ikke glemt dine bud.

120 En sang ved festreisene. Til Herren ropte jeg
i min nød, og han svarte mig. **2** Herre, fri
min sjel fra en løgnaktig lebe, fra en falsk tunge! **3**
Hvad vil han gi dig, og hvad mere vil han gi dig, du
falske tunge? **4** Voldsmannens skarpe piler og glør
av gyvelbusken. **5** Ve mig, at jeg lever som fremmed
iblandt Mesek, at jeg bor ved Kedars telt! **6** Lenge nok
har min sjel bodd hos dem som hater fred. **7** Jeg er
bare fred, men når jeg taler, er de ferdige til krig.

121 En sang ved festreisene. Jeg løfter mine øine
op til fjellene; hvor skal min hjelp komme fra?
2 Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens
skaper. **3** Han skal ingenlunde la din fot vakle, din
vokter skal ingenlunde slumre. **4** Se, han slumrer ikke
og sover ikke, Israels vokter. **5** Herren er din vokter,
Herren er din skygge ved din høire hånd. **6** Solen skal
ikke stikke dig om dagen, ei heller månen om natten. **7**
Herren skal bevare dig fra alt ondt, han skal bevare din
sjel. **8** Herren skal bevare din utgang og din inngang
fra nu av og inntil evig tid.

122 En sang ved festreisene; av David. Jeg gleder
mig ved dem som sier til mig: Vi vil gå til
Herrens hus. **2** Våre føtter står i dine porter, Jerusalem!
3 Jerusalem, du velbyggede, lik en by som er tett
sammenføiet, **4** hvor stammene drar op, Herrens
stammer, efter en lov for Israel, for å prise Herrens
navn! **5** For der er stoler satt til dom, stoler for Davids
hus. **6** Bed om fred for Jerusalem! La det gå dem vel
som elsker dig! **7** Der være fred innen din voll, ro i
dine saler! **8** For mine brødres og mine venners skyld
vil jeg si: Fred være i dig! **9** For Herrens, vår Guds
huses skyld vil jeg søke ditt beste.

123 En sang ved festreisene. Til dig løfter jeg mine
øine, du som troner i himmelen! **2** Se, likesom
tjeneres øine følger deres herrers hånd, likesom en
tjenestepikes øine følger hennes frues hånd, således
følger våre øine Herren vår Gud, inntil han blir oss
nådig. **3** Vær oss nådig, Herre, vær oss nådig! For
vi er rikelig mettet med forakt; **4** rikelig mettet er vår
sjel blitt med spott fra de trygge, med forakt fra de
overmodige.

124 En sang ved festreisene; av David. Hadde
ikke Herren vært med oss - så sie Israel - **2**
hadde ikke Herren vært med oss da menneskene stod
op imot oss, **3** da hadde de slukt oss levende, da
deres vrede var optendt imot oss, **4** da hadde vannene
overskyllet oss, en strøm var gått over vår sjel, **5** da
var de gått over vår sjel de stolte vann. **6** Lovet være
Herren, som ikke gav oss til rov for deres tenner! **7**
Vår sjel er undsloppet som en fugl av fuglefangernes
snare; snaren er sønderrevet, og vi er undsloppet. **8**
Vår hjelp er i Herrens navn, han som gjorde himmel og
jord.

125 En sang ved festreisene. De som setter sin lit
til Herren, er som Sions berg, som ikke rokkes,
men står evindelig. **2** Rundt omkring Jerusalem er det
fjell, og Herren omhegner sitt folk fra nu av og inntil
evig tid. **3** For ugudelighetens kongestav skal ikke hvile
på de rettferdiges arvelodd, forat ikke de rettferdige
skal utstrekke sine hender efter urettferdighet. **4** Gjør
godt, Herre, mot de gode, mot dem som er opriktige i
sine hjerter! **5** Men dem som bøier av til sine krokete
veier, skal Herren la fare sammen med dem som gjør
urett. Fred være over Israel!

126 En sang ved festreisene. Da Herren lot Sions
fanger vende tilbake, var vi som drømmende;
2 da fyltes vår munn med latter, og vår tunge med
jubel, da sa de iblandt hedningene: Store ting har
Herren gjort imot disse. **3** Store ting har Herren gjort
imot oss; vi blev glade. **4** Herre, la våre fanger vende
tilbake likesom bekker i sydlandet! **5** De som sår med
gråt, skal høste fryderop. **6** De går gråtende og bærer
den de strør ut; de kommer hjem fryderop og bærer
sine kornbånd.

127 En sang ved festreisene; av Salomo. Dersom
Herren ikke bygger huset, arbeider de forgjeves

som bygger på det; dersom Herren ikke vokter byen,
våker vekteren forgjeves. 2 Det er forgjeves at I står
tidlig op, setter eder sent ned, eter møisommelighets
brød; det samme gir han sin venn i søvne. 3 Se, barn
er Herrens gave, livsfrukt er en lønn. 4 Som piler i den
veldige kjempes hånd, således er ungdoms sønner.
5 Lykksalig er den mann som har sitt kogger fullt av
dem; de blir ikke til skamme når de taler med fiender i
porten.

128 En sang ved festreisene. Lykksalig er hver
den som frykter Herren, som vandrer på hans
veier. 2 Frukten av dine henders arbeid skal du nyte;
lykksalig er du, og det går dig vel. 3 Din hustru er
som et fruktbart vintre der inne i ditt hus, dine barn
som oljekvister rundt om ditt bord. 4 Se, således blir
den mann velsignet som frykter Herren. 5 Herren
skal velsigne dig fra Sion, og du skal skue med lyst
Jerusalems lykke alle ditt livs dager. 6 Og du skal se
barn av dine barn. Fred være over Israel!

129 En sang ved festreisene. Meget har de trengt
mig fra min ungdom av - så sie Israel - 2
meget har de trengt mig fra min ungdom av; men
de har ikke fått overhånd over mig. 3 Min rygg har
plogmenn pløid, de har gjort sine furer lange. 4 Herren
er rettferdig, han har avhugget de ugudeliges rep. 5
De skal bli til skamme og vike tilbake alle de som hater
Sion, 6 de skal bli som gress på takene, som er visnet
før det blir rykket op: 7 Høstmannen fyller ikke sin
hånd, ei heller den som binder kornbånd, sitt fang. 8
Og de som går forbi, sier ikke: Herrens velsignelse
være over eder, vi velsigner eder i Herrens navn!

130 En sang ved festreisene. Av det dype kaller
jeg på dig, Herre! 2 Herre, hør min røst, la
dine ører akte på mine inderlige bønners røst! 3
Dersom du, Herre, vil gjemme på misgjerninger, Herre,
hvem kan da bli stående? 4 For hos dig er forlatelsen,
forat du må fryktes. 5 Jeg bier efter Herren, min sjel
bier, og jeg venter på hans ord. 6 Min sjel venter på
Herren mere enn vektere på morgenen, vektere på
morgenen. 7 Vent på Herren, Israel! For hos Herren er
miskunnheten, og megen forløsning er hos ham, 8 og
han skal forløse Israel fra alle dets misgjerninger.

131 En sang ved festreisene; av David. Herre! Mitt
hjerte er ikke stolt, og mine øine er ikke høie,
og jeg gir mig ikke av med ting som er mig for store
og for underlige. 2 Sannelig, jeg har fått min sjel til å
være stille og tie likesom et avvent barn hos sin mor;
som det avvente barn er min sjel hos mig. 3 Vent på
Herren, Israel, fra nu og inntil evig tid!

132 En sang ved festreisene. Herre, gi David lønn
for hans møie, 2 han som tilsvor Herren, gav
Jakobs Veldige det løfte: 3 Jeg vil ikke gå inn i mitt
huses telt, jeg vil ikke stige op på min sengs leie, 4 jeg
vil ikke unne mine øine søvn, mine øielokk slummer, 5
før jeg finner et sted for Herren, en bolig for Jakobs
Veldige! 6 Se, vi hørte om den i Efrata, vi fant den
i skogsbygden. 7 Vi vil komme til hans bolig, vi vil
tilbede for hans føtters skammel. 8 Reis dig, Herre, og
kom til ditt hvilested, du og din styrkes ark! 9 La dine
prester klæ sig i rettferd og dine fromme rope med
fryd! 10 For Davids, din tjeners skyld vise du ikke din
salvedes åsyn tilbake! 11 Herren har svoret David en
sann ed, som han ikke vil gå fra: Av ditt livs frukt vil jeg
sette konger på din trone; 12 dersom dine barn holder
min pakt og mine vidnesbyrd, som jeg vil lære dem, da
skal også deres barn for all tid sitte på dine trone. 13
For Herren har utkåret Sion, han har attrådd det til
sin bolig: 14 Dette er mitt hvilested til evig tid; her vil
jeg bo, fordi jeg har attrådd det. 15 Dets mat vil jeg
velsigne, dets fattige vil jeg mette med brød, 16 og
dets prester vil jeg klæ med fryd. 17 Der vil jeg la et
horn vokse op for David, gjøre i stand en lampe for
min salvede. 18 Hans fiender vil jeg klæ i skam, men
på ham skal hans krone stråle.

133 En sang ved festreisene; av David. Se, hvor
godt og hvor liflig det er at brødre også bor
sammen! 2 Det er som den gode olje på hodet, som
flyter ned på skjegget, Arons skjegg, som flyter ned på
sømmen av hans klædebon, 3 Som Hermons-dugg,
som flyter ned på Sions berg; for der har Herren satt
velsignelsen, liv til evig tid.

134 En sang ved festreisene. Se, lov Herren, alle
i Herrens tjenere, I som står i Herrens hus om
nettene! 2 Løft eders hender op til helligdommen og
lov Herren! 3 Herren velsigne dig fra Sion, han som
gjorde himmel og jord!

135 Halleluja! Lov Herrens navn, lov, I Herrens
tjenere, 2 I som står i Herrens hus, i forgårdene
til vår Guds hus! 3 Lov Herren! for Herren er god,
lovsyng hans navn! for det er liflig. 4 For Herren har
utvalgt sig Jakob, Israel til sin eiendom. 5 Jeg vet at
Herren er stor, og vår Herre større enn alle guder. 6
Herren gjør alt det han vil, i himmelen og på jorden, i
havene og alle dyp, 7 han som lar regnskyer stige
op fra jordens ende, gjør lyn til regn, fører vind ut
av sine forrådshus, 8 han som slo de førstefødte i
Egypten, både mennesker og fe. 9 som sendte tegn
og under midt i dig, Egypten, mot Farao og mot alle
hans tjenere, 10 han som slo mange hedningefolk og

drepte mektige konger, 11 Sihon, amorittenes konge,
og Og, Basans konge, og alle Kana'ans kongeriker,
12 og gav deres land til arv, gav Israel, sitt folk, det
til arv. 13 Herre, ditt navn blir til evig tid, Herre, ditt
minne fra slekt til slekt. 14 For Herren skal dømme
sitt folk, og han skal miskunne sig over sine tjenere.
15 Hedningenes avguder er sølv og gull, et verk av
menneskers hender. 16 De har munn, men taler ikke;
de har øine, men ser ikke; 17 de har ører, men hører
ikke, og det er ikke nogen ånde i deres munn. 18 Som
de selv er, blir de som gjør dem, hver den som setter
sin lit til dem. 19 Israels hus, lov Herren! Arons hus, lov
Herren! 20 Levis hus, lov Herren! I som frykter Herren,
lov Herren! 21 Lovet være Herren fra Sion, han som
bor i Jerusalem! Halleluja!

136 Pris Herren! for han er god, hans miskunnhet
varer evindelig. 2 Pris gudenes Gud! for hans
miskunnhet varer evindelig. 3 Pris herrenes Herre!
for hans miskunnhet varer evindelig; 4 ham som
alene gjør store undergjerninger, for hans miskunnhet
varer evindelig; 5 ham som gjorde himmelen med
forstand, for hans miskunnhet varer evindelig; 6 ham
som strakte jorden over vannene, for hans miskunnhet
varer evindelig; 7 ham som gjorde de store lys, for
hans miskunnhet varer evindelig, 8 solen til å råde om
dagen, for hans miskunnhet varer evindelig, 9 månen
og stjernene til å råde om natten, for hans miskunnhet
varer evindelig; 10 ham som slo egypterne i deres
førstefødte, for hans miskunnhet varer evindelig, 11
og førte Israel ut fra dem, for hans miskunnhet varer
evindelig, 12 med sterk hånd og med utrakt arm, for
hans miskunnhet varer evindelig; 13 ham som skar
det Røde Hav i stykker, for hans miskunnhet varer
evindelig, 14 og lot Israel gå midt gjennem det, for hans
miskunnhet varer evindelig, 15 Og kastet Farao og
hans hær i det Røde Hav, for hans miskunnhet varer
evindelig; 16 ham som førte sitt folk gjennem ørkenen,
for hans miskunnhet varer evindelig; 17 ham som slo
store konger, for hans miskunnhet varer evindelig,
18 og drepte herlige konger, for hans miskunnhet
varer evindelig, 19 Sihon, amorittenes konge, for hans
miskunnhet varer evindelig, 20 og Og, Basans konge,
for hans miskunnhet varer evindelig, 21 og gav deres
land til arv, for hans miskunnhet varer evindelig, 22 gav
Israel, sin tjener, det til arv, for hans miskunnhet varer
evindelig; 23 ham som kom oss i hu i vår fornedrelse,
for hans miskunnhet varer evindelig, 24 og rev oss
ut av våre fienders vold, for hans miskunnhet varer
evindelig; 25 ham som gir alt kjød føde, for hans
miskunnhet varer evindelig. 26 Pris himmelens Gud,
for hans miskunnhet varer evindelig!

137 Ved Babylons elver, der satt vi og gråt når vi
kom Sion i hu. 2 På vidjene der hengte vi våre
harper; 3 for der krevde våre fangevoktere sanger av
oss, våre plagere at vi skulde være glade: Syng for oss
av Sions sanger! 4 Hvorledes skulde vi synge Herrens
sang på fremmed jord? 5 Glemmer jeg dig, Jerusalem,
da glemme mig min høire hånd! 6 Min tunge henge
fast ved min gane om jeg ikke kommer dig i hu, om jeg
ikke setter Jerusalem over min høieste glede! 7 Kom
Jerusalems dag i hu, Herre, så du straffer Edoms barn,
dem som sa: Riv ned, riv ned, like til grunnen i den!
8 Babels datter, du ødelagte! Lykksalig er den som
gir dig gjengjeld for den gjerning du gjorde mot oss.
9 Lykksalig er den som griper og knuser dine spede
barn imot klippen.

138 Av David. Jeg vil prise dig av hele mitt hjerte,
for gudenes øine vil jeg lovsynge dig. 2 Jeg
vil kaste mig ned foran ditt hellige tempel, og jeg vil
prise ditt navn for din miskunnhets og din trofasthets
skyld; for du har gjort ditt ord herlig, mere enn alt ditt
navn. 3 Den dag jeg ropte, svarte du mig; du gjorde
mig frimodig, i min sjel kom det styrke. 4 Herre! Alle
jordens konger skal prise dig når de får høre din munns
ord. 5 Og de skal synge om Herrens veier; for Herrens
ære er stor, 6 for Herren er ophøiet, og han ser til den
ringe, og den stolte kjenner han langt fra. 7 Om jeg
vandrer midt i trengsel, holder du mig i live; mot mine
fienders vrede rekker du ut din hånd, og du frelser mig
ved din høire hånd. 8 Herren vil fullføre sin gjerning for
mig. Herre, din miskunnhet varer evindelig; opgi ikke
dine henders gjerninger!

139 Til sangmesteren; av David; en salme. Herre,
du ransaker mig og kjenner mig. 2 Enten jeg
sitter, eller jeg står op, da vet du det; du forstår min
tanke langt fra. 3 Min sti og mitt leie gransker du ut, og
du kjenner grant alle mine veier. 4 For det er ikke et
ord på min tunge - se, Herre, du vet det alt sammen. 5
Bakfra og forfra omgir du mig, og du legger din hånd
på mig. 6 Å forstå dette er mig for underlig, det er
for høit, jeg makter det ikke. 7 Hvor skal jeg gå fra
din Ånd, og hvor skal jeg fly fra ditt åsyn? 8 Farer
jeg op til himmelen så er du der, og vil jeg rede mitt
leie i dødsriket, se, da er du der. **(Sheol h7585)** 9 Tar
jeg morgenrødens vinger, og vil jeg bo ved havets
ytterste grense, 10 så fører også der din hånd mig,
og din høire hånd holder mig fast. 11 Og sier jeg:
Mørket skjule mig, og lyset omkring mig bli natt - 12
så gjør heller ikke mørket det for mørkt for dig, og
natten lyser som dagen, mørket er som lyset. 13 For
du har skapt mine nyrer, du virket mig i min mors
liv. 14 Jeg priser dig fordi jeg er virket på forferdelig

underfull vis; underfulle er dine gjerninger, og min sjel
kjenner det såre vel. 15 Mine ben var ikke skjult for
dig da jeg blev virket i lønndom, da jeg blev kunstig
virket i jordens dyp. 16 Da jeg bare var foster, så dine
øine mig, og i din bok blev de alle opskrevet de dager
som blev fastsatt da ikke en av dem var kommet. 17
Hvor vektige dine tanker er for mig, Gud, hvor store
deres summer! 18 Vil jeg telle dem, så er de flere enn
sand; jeg våkner op, og jeg er ennu hos dig. 19 Gud,
gid du vilde drepe den ugudelige, og I blodtørstige
menn, vik fra mig - 20 de som nevner ditt navn til å
fremme onde råd, som bruker det til løgn, dine fiender!
21 Skulde jeg ikke hate dem som hater dig, Herre,
og avsky dem som reiser sig imot dig? 22 Jeg hater
dem med et fullkomment hat; de er mine fiender. 23
Ransak mig, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv mig og
kjenn mine mangehånde tanker, 24 og se om jeg er på
fortapelsens vei, og led mig på evighetens vei!

140 Til sangmesteren; en salme av David. Herre,
fri mig ut fra onde mennesker, vokt mig for
voldsmenn, 2 som tenker ondt ut i hjertet, som hver
dag samler sig til krig! 3 De skjerper sin tunge som
en slange, ormegift er under deres leber. (Sela) 4
Bevar mig, Herre, for ugudeliges hender, vokt mig for
voldsmenn, som tenker på å få mine føtter til fall! 5
Overmodige har lagt skjulte feller og rep for mig, de har
utspent garn ved siden av veien, de har satt snarer for
mig. (Sela) 6 Jeg sier til Herren: Du er min Gud; vend
øret, Herre, til mine inderlige bønners røst! 7 Herren,
Israels Gud, er min frelses styrke; du dekker mitt hode
på rustningens dag. 8 Herre, gi ikke den ugudelige
hvad han attrår, la ikke hans onde råd få fremgang! De
vilde da ophøie sig. (Sela) 9 Over deres hoder som
omgir mig, skal den ulykke komme som deres leber
volder. 10 Der skal rystes glør ut over dem; i ilden skal
han styrte dem, i dype vann, så de ikke skal reise sig.
11 En munnkåt mann skal ikke bli stående i landet; den
mann som gjør ugudelig vold, ham skal han jage med
slag på slag. 12 Jeg vet at Herren gir den elendige
rett, de fattige rettferdighet. 13 Ja, de rettferdige skal
prise ditt navn, de opriktige skal bo for ditt åsyn.

141 En salme av David. Herre, jeg kaller på dig,
skynd dig til mig! Vend øret til min røst, nu
jeg roper til dig! 2 La min bønn gjelde som røkoffer
for ditt åsyn, mine henders opløftelse som et aften-
matoffer! 3 Herre, sett vakt for min munn, vokt mine
lebers dør! 4 Bøi ikke mitt hjerte til noget ondt, til å
gjøre ugudelighets-gjerninger sammen med menn som
gjør urett, og la mig ikke ete av deres fine retter! 5
La en rettferdig slå mig i kjærlighet og tukte mig! For
sådan hodeolje vegre mitt hode sig ikke! Varer det enn
ved, så setter jeg min bønn imot deres ondskap. 6
Deres dommere blir nedstyrtet og gitt klippen i vold, og
selv forstår de at mine ord var liflige. 7 Som når en
pløier og kløver jorden, således ligger våre ben spredt
ved dødsrikets port. **(Sheol h7585)** 8 For til dig, Herre,
Herre, ser mine øine, til dig tar jeg min tilflukt; utøs
ikke min sjel! 9 Bevar mig for fellen som de har stilt op
for mig, og for deres snarer som gjør urett! 10 La de
ugudelige falle i sine egne garn, mens jeg går uskadd
forbi!

142 En læresalme av David, da han var i hulen, en
bønn. Med min røst roper jeg til Herren, med
min røst beder jeg inderlig til Herren. 2 Jeg utøser min
sorg for hans åsyn, jeg gir min nød til kjenne for hans
åsyn. 3 Når min ånd vansmekter i mig, kjenner dog du
min sti; på den vei jeg skal vandre, har de lagt skjulte
snarer for mig. 4 Sku til min høire side og se! Det er
ikke nogen som kjennes ved mig; all tilflukt er borte for
mig, det er ikke nogen som spør efter min sjel. 5 Jeg
roper til dig, Herre! Jeg sier: Du er min tilflukt, min del i
de levendes land. 6 Gi akt på mitt klagerop, for jeg er
blitt såre elendig! Fri mig fra mine forfølgere, for de er
mig for sterke! 7 Før min sjel ut av fengslet, så jeg kan
love ditt navn! De rettferdige skal samle sig omkring
mig, når du gjør vel imot mig.

143 En salme av David. Herre, hør min bønn, vend
øret til mine inderlige bønner, svar mig i din
trofasthet, i din rettferdighet, 2 og gå ikke i rette med
din tjener! For ingen som lever, er rettferdig for ditt
åsyn. 3 For fienden har forfulgt min sjel, han har knust
mitt liv til jorden, han har satt mig på mørke steder som
de evig døde. 4 Og min ånd er vansmektet i mig, mitt
hjerte er forferdet inneni mig. 5 Jeg kommer fordums
dager i hu, jeg tenker på alt ditt verk, jeg grunder på
dine henders gjerning. 6 Jeg utbreder mine hender til
dig, min sjel lenges efter dig som et vansmektende
land. (Sela) 7 Skynd dig å svare mig, Herre! Min ånd
fortæres; skjul ikke ditt åsyn for mig, så jeg blir lik
dem som farer ned i graven! 8 La mig årle høre din
miskunnhet, for til dig setter jeg min lit! Kunngjør mig
den vei jeg skal vandre, for til dig opløfter jeg min sjel!
9 Fri mig fra mine fiender, Herre! Hos dig søker jeg ly.
10 Lær mig å gjøre din vilje, for du er min Gud! Din
gode Ånd lede mig på jevnt land! 11 For ditt navns
skyld, Herre, vil du holde mig i live; i din rettferdighet vil
du føre min sjel ut av trengsel, 12 og i din miskunnhet
vil du utrydde mine fiender og ødelegge alle dem som
trenger min sjel; for jeg er din tjener.

144 Av David. Lovet være Herren, min klippe, han
som oplærer mine hender til strid, mine fingrer
til krig, 2 min miskunn og min festning, min borg og

min redningsmann, mitt skjold og den jeg tar min tilflukt
til, den som tvinger mitt folk under mig. 3 Herre, hvad
er et menneske, at du kjenner ham, et menneskebarn,
at du akter på ham! 4 Et menneske er lik et åndepust,
hans dager er som en skygge som farer forbi. 5 Herre,
bøi din himmel og far ned, rør ved fjellene så de ryker!
6 La lynet lyne og spred dem, send dine piler og skrem
dem! 7 Rekk ut dine hender fra det høie, fri mig og
frels mig fra store vann, fra fremmedes hånd, 8 de
hvis munn taler svik, og hvis høire hånd er en løgnens
hånd. 9 Gud! En ny sang vil jeg synge dig, til tistrenget
harpe vil jeg lovsynge dig, 10 du som gir kongene
frelse, som redder David, din tjener, fra det onde sverd.
11 Frels mig og fri mig fra fremmedes hånd, de hvis
munn taler svik, og hvis høire hånd er en løgnens
hånd, 12 forat våre sønner må være som planter, høit
vokset i sin ungdom, våre døtre som hjørnestolper,
hugget som til et slott, 13 forat våre forrådshus må
være fulle og gi av alle slag, at vårt småfe må øke sig i
tusentall, ja i titusentall på våre gater, 14 at våre kuer
må ha kalv, at det ingen skade må være og intet tap og
intet klageskrik på våre gater. 15 Salig er det folk som
det går således; salig er det folk hvis Gud Herren er.

145 En lovsang av David. Jeg vil ophøie dig, min
Gud, du som er kongen, og jeg vil love ditt
navn evindelig og alltid. 2 Hver dag vil jeg love dig, og
jeg vil prise ditt navn evindelig og alltid. 3 Herren er stor
og høilovet, og hans storhet er uransakelig. 4 En slekt
skal lovprise for den annen dine gjerninger, og dine
veldige gjerninger skal de forkynne. 5 På din majestets
herlighet og ære og på dine undergjerninger vil jeg
grunde. 6 Og om dine sterke og forferdelige gjerninger
skal de tale, og dine store gjerninger vil jeg fortelle. 7
Minneord om din store godhet skal de la strømme ut
og synge med fryd om din rettferdighet. 8 Herren er
nådig og barmhjertig, langmodig og stor i miskunnhet.
9 Herren er god imot alle, og hans barmhjertighet er
over alle hans gjerninger. 10 Alle dine gjerninger skal
prise dig, Herre, og dine fromme skal love dig. 11
Om ditt rikes herlighet skal de tale og fortelle om ditt
velde, 12 for å kunngjøre for menneskenes barn dine
veldige gjerninger og ditt rikes herlighet og ære. 13 Ditt
rike er et rike for alle evigheter, og ditt herredømme
varer gjennem alle slekter. 14 Herren støtter alle dem
som faller, og opreiser alle nedbøiede. 15 Alles øine
vokter på dig, og du gir dem deres føde i sin tid. 16 Du
oplater din hånd og metter alt levende med velbehag.
17 Herren er rettferdig i alle sine veier og miskunnelig i
alle sine gjerninger. 18 Herren er nær hos alle dem som
kaller på ham, hos alle som kaller på ham i sannhet. 19
Han gjør efter deres velbehag som frykter ham, og han
hører deres rop og frelser dem. 20 Herren bevarer alle
dem som elsker ham; men alle de ugudelige ødelegger
han. 21 Min munn skal uttale Herrens pris, og alt kjød
skal love hans hellige navn evindelig og alltid.

146 Halleluja! Min sjel, lov Herren! 2 Jeg vil love
Herren så lenge jeg lever; jeg vil lovsynge min
Gud så lenge jeg er til. 3 Sett ikke eders lit til fyrster,
til et menneskebarn, hos hvem det ikke er frelse! 4
Farer hans ånd ut, så vender han tilbake til sin jord; på
den samme dag er det forbi med hans tankes råd. 5
Salig er den hvis hjelp er Jakobs Gud, hvis håp står
til Herren, hans Gud, 6 som gjorde himmel og jord,
havet og alt hvad i dem er, som er trofast til evig tid,
7 som hjelper de undertrykte til deres rett, som gir
de hungrige brød. Herren løser de bundne, 8 Herren
åpner de blindes øine, Herren opreiser de nedbøiede,
Herren elsker de rettferdige, 9 Herren bevarer de
fremmede; farløse og enker holder han oppe, men
de ugudeliges vei gjør han kroket. 10 Herren skal
være konge evindelig, din Gud, Sion, fra slekt til slekt.
Halleluja!

147 Lov Herren! For det er godt å lovsynge vår
Gud, det er liflig, lovsang sømmer sig. 2 Herren
bygger Jerusalem, de bortdrevne av Israel samler han.
3 Han helbreder dem som har et sønderknust hjerte,
og forbinder deres smertefulle sår. 4 Han fastsetter
stjernenes tall, han gir dem alle navn. 5 Vår Herre er
stor og rik på kraft; på hans forstand er det intet mål. 6
Herren holder de saktmodige oppe, bøier de ugudelige
ned til jorden. 7 Svar Herren med takksigelse, lovsyng
vår Gud til citar, 8 ham som dekker himmelen med
skyer, som lager regn for jorden, som lar gress spire
frem på fjellene! 9 Han gir feet dets føde, ravneungene
som roper. 10 Han har ikke lyst til hestens styrke, han
har ikke behag i mannens ben. 11 Herren har behag i
dem som frykter ham, som venter på hans miskunnhet.
12 Pris Herren, Jerusalem, lov din Gud, Sion! 13 For
han har gjort dine portstenger faste, han har velsignet
dine barn i dig. 14 Han er den som gir dine grenser
fred, metter dig med den beste hvete. 15 Han er den
som sender sin tale til jorden; såre hastig løper hans
ord. 16 Han er den som gir sne som ull, strør ut rim
som aske. 17 Han kaster sin is ut som småstykker;
hvem kan stå for hans kulde? 18 Han sender sitt
ord og smelter dem; han lar sin vind blåse, da rinner
vannene. 19 Han kunngjorde Jakob sitt ord, Israel sine
bud og sine lover; 20 så har han ikke gjort mot noget
hedningefolk, og lover kjenner de ikke. Halleluja!

148 Halleluja! Lov Herren fra himmelen, lov ham
i det høie! 2 Lov ham, alle hans engler, lov
ham, all hans hær! 3 Lov ham, sol og måne, lov ham,
alle I lysende stjerner! 4 Lov ham, I himlenes himler

og I vann som er ovenover himlene! 5 De skal love
Herrens navn; for han bød, og de blev skapt, 6 og han
satte dem på deres sted for all tid, for evig; han gav en
lov som ingen av dem overskrider. 7 Lov Herren fra
jorden, I store sjødyr og alle vanndyp, 8 ild og hagl,
sne og damp, stormvind, som setter hans ord i verk, 9
I fjell og alle hauger, frukttrær og alle sedrer, 10 I ville
dyr og alt fe, krypdyr og vingede fugler, 11 I jordens
konger og alle folk, fyrster og alle jordens dommere,
12 unge menn og jomfruer, gamle sammen med unge!
13 De skal love Herrens navn; for hans navn alene er
ophøiet, hans herlighet er over jorden og himmelen, 14
og han har ophøiet et horn for sitt folk til en lovsang for
alle sine fromme, for Israels barn, det folk som er ham
nær. Halleluja!

149 Halleluja! Syng Herren en ny sang, hans pris i
de frommes forsamling! 2 Israel glede sig i sin
skaper, Sions barn fryde sig i sin konge! 3 De skal
love hans navn med dans, lovsynge ham til pauke og
citar. 4 For Herren har behag i sitt folk, han pryder
de saktmodige med frelse. 5 De fromme skal fryde
sig i herlighet, de skal juble på sitt leie. 6 Lovsang
for Gud er i deres munn og et tveegget sverd i deres
hånd, 7 for å fullbyrde hevn over hedningene, straff
over folkene, 8 for å binde deres konger med lenker og
deres fornemme menn med jernbånd, 9 for å fullbyrde
foreskreven straffedom over dem. Dette er en ære for
alle hans fromme. Halleluja!

150 Halleluja! Lov Gud i hans helligdom, lov ham
i hans mektige hvelving! 2 Lov ham for hans
veldige gjerninger, lov ham efter hans storhets fylde!
3 Lov ham med basunklang, lov ham med harpe og
citar! 4 Lov ham med pauke og dans, lov ham med
strengelek og fløite! 5 Lov ham med tonende bekkener,
lov ham med høit klingende bekkener! 6 Alt som har
ånde, love Herren! Halleluja!

Salomos Ordsprog

1 Ordsprog av Salomo, Davids sønn, Israels konge.
2 Av dem kan en lære visdom og tukt og å skjønne
forstandige ord; **3** av dem kan en motta tukt til klokskap
og lære rettferdighet og rett og rettvishet; **4** de kan gi de
enfoldige klokskap, de unge kunnskap og tenksomhet.
5 Den vise skal høre på dem og gå frem i lærdom, og
den forstandige vinne evne til å leve rett. **6** Av dem
kan en lære å forstå ordsprog og billedtale, vismenns
ord og deres gåter. **7** Å frykte Herren er begynnelsen
til kunnskap; visdom og tukt foraktes av dårer. **8** Hør,
min sønn, på din fars tilrettevisning og forlat ikke din
mors lære! **9** For de er en fager krans for ditt hode og
kjeder om din hals. **10** Min sønn! Når syndere lokker
dig, da samtykk ikke! **11** Når de sier: Kom med oss!
Vi vil lure efter blod, sette feller for de uskyldige uten
grunn; **12** vi vil sluke dem levende som dødsriket, med
hud og hår, likesom det sluker dem som farer ned i
graven; **(Sheol h7585)** **13** vi vil finne alle slags kostelig
gods, fylle våre hus med rov; **14** du skal få kaste lodd
om det med oss, vi skal alle ha samme pung - **15** slå
da ikke følge med dem, min sønn, hold din fot borte fra
deres sti! **16** For deres føtter haster til det onde, og de
er snare til å utøse blod; **17** til ingen nytte blir garnet
utspent så alle fuglene ser det; **18** de lurer efter sitt
eget blod, de setter feller for sig selv. **19** Så går det
hver den som søker urettferdig vinning; den tar livet av
sine egne herrer. **20** Visdommen roper høit på gaten,
den lar sin røst høre på torvene; **21** på hjørnet av
larmfylte gater roper den, ved portinngangene, rundt
omkring i byen taler den og sier: **22** Hvor lenge vil I
uforstandige elske uforstand og spotterne ha lyst til
spott og dårene hate kunnskap? **23** Vend om og gi
akt på min tilrettevisning! Da vil jeg la min ånd velle
frem for eder, jeg vil kunngjøre eder mine ord. **24**
Fordi jeg ropte, og I ikke vilde høre, fordi jeg rakte ut
min hånd, og ingen gav akt, **25** fordi I forsmådde alle
mine råd og ikke vilde vite av min tilrettevisning, **26**
så vil også jeg le når ulykken rammer eder, jeg vil
spotte når det kommer som I reddes for, **27** når det I
reddes for, kommer som et uvær, og eders ulykke farer
frem som en stormvind, når trengsel og nød kommer
over eder. **28** Da skal de kalle på mig, men jeg svarer
ikke; de skal søke mig, men ikke finne mig. **29** Fordi
de hatet kunnskap og ikke vilde frykte Herren, **30**
fordi de ikke vilde vite av mitt råd og foraktet all min
tilrettevisning, **31** derfor skal de ete frukten av sine
gjerninger, og av sine onde råd skal de mettes. **32** For
de uforstandiges selvrådighet dreper dem, og dårenes
trygghet ødelegger dem; **33** men den som hører på
mig, skal bo trygt og leve i ro uten frykt for ulykke.

2 Min sønn! Dersom du tar imot mine ord og gjemmer
mine bud hos dig, **2** så du vender ditt øre til
visdommen og bøier ditt hjerte til klokskapen, **3** ja,
dersom du roper efter innsikten og løfter din røst for å
kalle på forstanden, **4** dersom du leter efter den som
efter sølv og graver efter den som efter skjulte skatter,
5 da skal du forstå Herrens frykt og finne kunnskap
om Gud. **6** For Herren er den som gir visdom, fra
hans munn kommer kunnskap og forstand, **7** og han
gjemmer frelse for de opriktige, et skjold for dem som
lever ustraffelig, **8** han vokter rettens stier og bevarer
sine frommes vei. **9** Da skal du forstå rettferdighet og
rett og rettvishet, ja enhver god vei. **10** For visdom skal
komme i ditt hjerte, og kunnskap skal glede din sjel; **11**
eftertanke skal holde vakt over dig, forstand skal verne
dig, **12** for å fri dig fra onde veier, fra menn som fører
forvendt tale, **13** fra dem som forlater rettvishets stier
for å vandre på mørkets veier, **14** som gleder sig ved å
gjøre ondt og jubler over onde, forvendte gjerninger,
15 som går på krokete stier og følger vrange veier.
16 Visdommen skal fri dig fra annen manns hustru,
fra fremmed kvinne, som taler glatte ord, **17** som har
forlatt sin ungdoms venn og glemt sin Guds pakt;
18 for hennes hus synker ned i døden, og hennes
veier bærer ned til dødningene; **19** de som går inn til
henne, kommer aldri tilbake og når aldri livets stier. **20**
Visdommen skal hjelpe dig til å vandre på de godes vei
og holde dig på de rettferdiges stier; **21** for de opriktige
skal bo i landet, og de ustraffelige skal bli tilbake i det,
22 men de ugudelige skal utryddes av landet, og de
troløse skal rykkes bort fra det.

3 Min sønn! Glem ikke min lære og la ditt hjerte
bevare mine bud! **2** For langt liv og mange leveår
og fred skal de gi dig i rikt mål. **3** La ikke kjærlighet og
trofasthet vike fra dig, bind dem om din hals, skriv dem
på ditt hjertes tavle! **4** Så skal du finne nåde og få god
forstand i Guds og menneskers øine. **5** Sett din lit til
Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!
6 Tenk på ham på alle dine veier! Så skal han gjøre
dine stier rette. **7** Vær ikke vis i egne øine, frykt Herren
og vik fra det onde! **8** Det skal være lægedom for
din kropp og gi ny styrke til dine ben. **9** Ær Herren
med gaver av ditt gods og med førstegrøden av all din
avling! **10** Så skal dine lader fylles med overflod og
dine persekar flyte over av most. **11** Min sønn! Forakt
ikke Herrens tukt og vær ikke utålmodig når han refser
dig! **12** For den Herren elsker, ham refser han, som
en far refser den sønn han har kjær. **13** Salig er det
menneske som har funnet visdom, det menneske som
vinner forstand; **14** for det er bedre å vinne den enn å
vinne sølv, og det utbytte den gir, er bedre enn gull. **15**
Den er kosteligere enn perler, og alle dine skatter kan

ikke lignes med den. 16 Langt liv har den i sin høire
hånd, rikdom og ære i sin venstre. 17 Dens veier er
fagre veier, og alle dens stier fører til lykke. 18 Den er
et livsens tre for dem som griper den, og hver den
som holder fast på den, må prises lykkelig. 19 Herren
grunnfestet jorden med visdom; han bygget himmelen
med forstand. 20 Ved hans kunnskap vellet de dype
vann frem, og ved den lar skyene dugg dryppe ned.
21 Min sønn! La dem ikke vike fra dine øine, bevar
visdom og klokskap! 22 Så skal de være liv for din
sjel og pryd for din hals. 23 Da skal du vandre din
vei trygt og ikke støte din fot. 24 Når du legger dig,
skal du ikke frykte, og når du har lagt dig, skal din
søvn være søt. 25 Da trenger du ikke å være redd for
uventet skrekk, eller for uværet når det kommer over
de ugudelige! 26 For Herren skal være din tillit, og
han skal bevare din fot fra å fanges. 27 Nekt ikke de
trengende din hjelp, når det står i din makt å gi den! 28
Si ikke til din næste: Gå bort og kom igjen, jeg skal gi
dig imorgen - når du kan gjøre det straks! 29 Legg ikke
op onde råd mot din næste, når han kjenner sig trygg
hos dig! 30 Trett ikke med et menneske uten årsak, når
han ikke har gjort dig noget ondt! 31 Misunn ikke en
voldsmann, og velg ikke nogen av alle hans veier! 32
For en falsk mann er en vederstyggelighet for Herren,
men med de opriktige har han fortrolig samfund. 33
Herrens forbannelse er over den ugudeliges hus, men
de rettferdiges bolig velsigner han. 34 Spotterne spotter
han, men de ydmyke gir han nåde. 35 De vise arver
ære, men dårene får skam til lønn.

4 Hør, mine barn, på en fars tilrettevisning og gi akt,
så I kan lære klokskap! 2 For en god lærdom gir
jeg eder; mine bud må I ikke forlate. 3 For da jeg var
sønn hjemme hos min far, da jeg var liten og min mors
eneste barn, 4 da lærte han mig og sa til mig: La ditt
hjerte holde fast ved mine ord, bevar mine bud, så
skal du leve. 5 Kjøp visdom, kjøp forstand, glem ikke
og vik ikke fra min munns ord! 6 Forlat den ikke, så
skal den vokte dig; elsk den, så skal den være ditt
vern. 7 Begynnelsen til visdom er: Kjøp visdom, ja,
kjøp forstand for alt ditt gods! 8 Ophøi den, så skal
den ophøie dig; den skal gjøre dig ære, når du favner
den. 9 Den skal sette en fager krans på ditt hode; den
skal rekke dig en herlig krone. 10 Hør, min sønn, og ta
imot mine ord, så skal dine leveår bli mange. 11 Om
visdoms vei lærer jeg dig, jeg leder dig på rettvishets
stier. 12 Når du går, skal intet hindre dine skritt, og når
du løper, skal du ikke snuble. 13 Hold fast ved min
tilrettevisning, slipp den ikke! Bevar den, for den er ditt
liv. 14 På de ugudeliges sti må du ikke komme og ikke
følge de ondes vei. 15 Sky den, følg den ikke, vik fra
den og gå forbi! 16 For de får ikke sove uten de har
gjort noget ondt, og søvnen tas fra dem om de ikke har
ført nogen til fall. 17 For de eter ugudelighets brød og
drikker voldsgjernings vin. 18 Men de rettferdiges sti er
lik et strålende lys, som blir klarere og klarere til det
er høilys dag. 19 De ugudeliges vei er som det dype
mørke; de vet ikke hvad de snubler over. 20 Min sønn!
Akt på mine ord, bøi ditt øre til min tale! 21 La dem
ikke vike fra dine øine, bevar dem dypt i ditt hjerte! 22
For de er liv for hver den som finner dem, og lægedom
for hele hans legeme. 23 Bevar ditt hjerte fremfor alt
det som bevares; for livet utgår fra det. 24 Hold dig fra
svikefulle ord, og la falske leber være langt fra dig!
25 La dine øine se bent frem og dine øielokk vende
rett frem for dig! 26 Gjør din fots sti jevn, og la alle
dine veier være rette! 27 Bøi ikke av til høire eller til
venstre, vend din fot fra det onde!

5 Min sønn! Akt på min visdom, bøi ditt øre til min
forstand, 2 så du kan gjemme kloke råd og dine
leber bevare kunnskap! 3 For en fremmed kvinnes
leber drypper av honning, og glattere enn olje er
hennes tunge; 4 men til sist er hun besk som malurt,
hvass som et tveegget sverd. 5 Hennes føtter går
nedover til døden; hennes skritt fører like til dødsriket.
(Sheol h7585) 6 På livets sti vil hun ikke vandre; hennes
veier går hit og dit, uten at hun vet det. 7 Så hør nu på
mig, mine barn, og vik ikke fra min munns ord! 8 La
din vei være langt fra henne, og kom ikke nær til døren
på hennes hus, 9 forat du ikke skal gi andre din pryd
og en grusom herre dine år, 10 forat ikke fremmede
skal mettes av din eiendom, og frukten av din møie
komme i en annen manns hus, 11 så du må stønne i
din siste stund, når din kropp og ditt kjøtt tæres bort,
12 Og du må si: Hvorledes har jeg kunnet hate tukt, og
hvorledes har mitt hjerte kunnet forakte tilrettevisning,
13 så jeg ikke hørte på dem som lærte mig, og ikke
bøide mitt øre til dem som veiledet mig! 14 Nær var
jeg kommet i den største ulykke midt i forsamlingen
og menigheten. 15 Drikk av din egen brønn, drikk
rinnende vann av din egen kilde! 16 Skulde vel dine
kilder strømme ut på gaten, dine bekker på torvene?
17 La dem være for dig alene og ikke for fremmede
sammen med dig! 18 Din kilde være velsignet, gled dig
i din ungdoms hustru! 19 Den elskelige hind og den
yndefulle stengjet! Hennes barm kvege dig til enhver
tid, av hennes kjærlighet være du alltid drukken! 20
Hvorfor, min sønn, skulde du da være drukken av attrå
efter en annen manns hustru og favne en fremmed
kvinnes barm? 21 For en manns veier ligger åpne for
Herrens øine, og Herren jevner alle hans stier. 22 Den
ugudelige fanges i sine egne misgjerninger, og han
holdes fast i sin egen synds snarer. 23 Han må dø,

fordi han ikke lot sig tukte, og for sin store dårskaps
skyld tumler han og faller.

6 Min sønn! Har du gått i borgen for din næste, har
du gitt en fremmed ditt håndslag, **2** har du latt dig
binde ved din munns ord, har du latt dig fange i din
munns ord, **3** så gjør således, min sønn, og frels dig,
siden du er kommet i din næstes hånd: Gå og kast
dig ned for din næste og storm inn på ham, **4** unn
ikke dine øine søvn og dine øielokk blund, **5** frels dig
som et rådyr av jegerens hånd og som en fugl av
fuglefangerens hånd! **6** Gå til mauren, du late, se dens
ferd og bli vis! **7** Enda den ikke har nogen fyrste, foged
eller herre, **8** sørger den dog om sommeren for sitt
livsophold og sanker om høsten sin føde. **9** Hvor lenge
vil du ligge, du late? Når vil du stå op av din søvn?
10 Du sier: La mig ennu få sove litt, blunde litt, folde
mine hender litt og hvile! **11** Da kommer armoden over
dig som en landstryker og nøden som en mann med
skjold. **12** En niding, en ugjerningsmann er den som
går omkring med en falsk munn, **13** som blunker med
øinene, skraper med føttene, gjør tegn med fingrene,
14 som har svik i sitt hjerte, som tenker ut onde ting
til enhver tid og volder tretter. **15** Derfor skal ulykken
komme brått over ham; i et øieblikk skal han knuses,
og det er ingen lægedom for ham. **16** Seks ting er
det Herren hater, og syv er vederstyggeligheter for
hans sjel: **17** Stolte øine, falsk tunge og hender som
utøser uskyldig blod, **18** et hjerte som legger op onde
råd, føtter som haster til det onde, **19** den som taler
løgn og vidner falsk, og den som volder tretter mellem
brødre. **20** Bevar, min sønn, din fars bud og forlat
ikke din mors lære! **21** Bind dem alltid til ditt hjerte,
knytt dem fast om din hals! **22** Når du går, skal de
lede dig; når du ligger, skal de verne dig, og når du
våkner, skal de tale til dig. **23** For budet er en lykte
og læren et lys, og tilrettevisninger til tukt er en vei til
livet, **24** så de bevarer dig fra en ond kvinne, fra en
fremmed kvinnes glatte tunge. **25** Attrå ikke hennes
skjønnhet i ditt hjerte? og la henne ikke fange dig med
sine øiekast! **26** For en skjøge armer en mann ut like
til siste brødleiv, og annen manns hustru fanger en
dyr sjel. **27** Kan nogen hente ild i sitt fang uten hans
klær brennes op? **28** Eller kan nogen gå på glør uten
hans føtter blir svidd? **29** Slik blir det med den som går
inn til sin næstes hustru; ingen blir ustraffet som rører
henne. **30** Blir ikke tyven foraktet, når han stjeler for
å stille sin sult? **31** Og hvis han blir grepet, må han
betale syvfold; alt det han eier i sitt hus, må han gi. **32**
Den som driver hor med en kvinne, er uten forstand;
den som vil ødelegge sin sjel, han gjør slikt. **33** Hugg
og skam får han, og hans vanære slettes aldri ut. **34**
For nidkjær er mannens vrede, og han sparer ikke på
hevnens dag; **35** han tar ikke imot bøter og lar sig ikke
formilde, om du gir ham store gaver.

7 Min sønn, bevar mine ord og gjem mine bud hos
dig! **2** Bevar mine bud, så skal du leve, bevar min
lære som din øiesten! **3** Bind dem på dine fingrer, skriv
dem på ditt hjertes tavle! **4** Si til visdommen: Du er min
søster, og kall forstanden din kjenning, **5** forat den
må bevare dig fra annen manns hustru, fra fremmede
kvinner, som taler glatte ord. **6** For jeg så engang ut av
vinduet på mitt hus, gjennem mitt gitter, **7** og da så
jeg blandt de uerfarne, jeg blev var blandt de unge
en uforstandig gutt, **8** som gikk forbi på gaten ved
hennes hjørne og gikk frem på veien til hennes hus,
9 i skumringen, da dagen var til ende, i dyp natt og
mørke. **10** Da kom en kvinne ham i møte i en skjøges
klær og med svikefullt hjerte. **11** Vill er hun og kåt;
hennes føtter er ikke i ro i hennes hus. **12** Snart er
hun på gater, snart på torver, og ved hvert hjørne lurer
hun. **13** Og hun tok fatt på ham og kysset ham, og
med frekt åsyn sa hun til ham: **14** Takkoffer skulde
jeg bære frem, og idag har jeg innfridd mine løfter; **15**
derfor gikk jeg ut for å møte dig, for å søke dig op, og
jeg fant dig. **16** Jeg har bredt tepper over min seng,
brokete tepper av egyptisk garn. **17** Jeg har strødd mitt
leie med myrra, aloë og kanel. **18** Kom, la oss beruse
oss i kjærlighet inntil morgenen, fryde oss i elskov! **19**
For min mann er ikke hjemme, han er reist langt bort;
20 pengepungen tok han med sig, først ved fullmåne
kommer han hjem. **21** Hun fikk lokket ham ved sin
sterke overtalelse, ved sine glatte leber forførte hun
ham. **22** Han følger henne straks, lik en okse som går
til slakterbenken, som i fotjern, hvormed dåren tuktes,
23 inntil pilen kløver hans lever - likesom fuglen haster
til snaren og ikke vet at det gjelder dens liv. **24** Så hør
nu på mig, barn, og akt på min munns ord! **25** La ikke
ditt hjerte vende sig til hennes veier, forvill dig ikke inn
på hennes stier! **26** For mange som har fått ulivssår,
har hun fellet, og mangfoldige er de hun har slått ihjel;
27 fra hennes hus går veier til dødsriket, de fører ned
til dødens kammere. **(Sheol h7585)**

8 Hør, visdommen roper, og forstanden lar sin røst
høre. **2** Oppe på hauger ved veien står hun,
der hvor stiene møtes; **3** ved siden av portene, ved
byens utgang, i inngangen til portene roper hun høit:
4 Til eder, I menn, roper jeg, og min røst lyder til
menneskenes barn. **5** Lær klokskap, I enfoldige, og lær
forstand, I uforstandige! **6** Hør! Om store ting taler jeg,
og jeg oplater mine leber med rettvishet; **7** min tunge
taler sannhet, og ugudelighet er en vederstyggelighet
for mine leber. **8** Alle min munns ord er rette, det er
intet falskt eller vrangt i dem. **9** De er alle sammen

likefremme for den forstandige og rette for dem som
har funnet kunnskap. **10** Ta imot min tilrettevisning
istedenfor sølv, og ta imot kunnskap fremfor utsøkt
gull! **11** For visdom er bedre enn perler, og ingen skatt
kan lignes med den. **12** Jeg, visdommen, har klokskap
i eie, og jeg forstår å finne kloke råd. **13** Å frykte
Herren er å hate ondt; stolthet og overmot, ond ferd og
en falsk munn hater jeg. **14** Mig tilhører råd og sann
innsikt, jeg er forstand, mig hører styrke til. **15** Ved mig
regjerer kongene, og ved mig fastsetter fyrstene hvad
rett er. **16** Ved mig styrer herskerne og høvdingene,
alle dommere på jorden. **17** Jeg elsker dem som elsker
mig, og de som søker mig, skal finne mig. **18** Hos mig
er rikdom og ære, gammelt arvegods og rettferdighet.
19 Min frukt er bedre enn gull, ja det fineste gull, og
den vinning jeg gir, er bedre enn utsøkt sølv. **20** På
rettferds vei vandrer jeg, midt på rettens stier; **21** derfor
gir jeg dem som elsker mig, sann rikdom til arv og fyller
deres forrådskammere. **22** Herren skapte mig som sitt
første verk, før sine andre gjerninger, i fordums tid. **23**
Fra evighet er jeg blitt til, fra først av, før jorden var. **24**
Da avgrunnene ennu ikke var til, blev jeg født, da der
ennu ikke fantes kilder fylt med vann. **25** Før fjellene
blev senket ned, før haugene blev til, blev jeg født, **26**
før han hadde skapt jord og mark og jorderikes første
muldklump. **27** Da han bygget himmelen, var jeg der,
da han slo hvelving over avgrunnen. **28** Da han festet
skyene oventil, da han bandt avgrunnens kilder, **29**
da han satte grense for havet, så vannene ikke går
lenger enn han byder, da han la jordens grunnvoller -
30 da var jeg verksmester hos ham, og jeg var hans
lyst dag efter dag, jeg lekte alltid for hans åsyn; **31**
jeg lekte på hele hans vide jord, og min lyst hadde
jeg i menneskenes barn. **32** Og nu, barn, hør på mig!
Salige er de som følger mine veier. **33** Hør på min
tilrettevisning og bli vise og forakt den ikke! **34** Salig er
det menneske som hører på mig, så han våker ved
mine dører dag efter dag og vokter mine dørstolper. **35**
For den som finner mig, finner livet og får nåde hos
Herren. **36** Men den som ikke finner mig, skader sig
selv; alle de som hater mig, elsker døden.

9 Visdommen har bygget sitt hus, hun har hugget
til sine syv stolper. **2** Hun har slaktet sitt slaktefe,
blandet sin vin og dekket sitt bord; **3** hun har sendt ut
sine piker, hun roper oppe fra byens høider: **4** Den
som er enfoldig, han vende sig hit! Til den som er uten
forstand, sier hun: **5** Kom, et av mitt brød og drikk av
den vin jeg har blandet! **6** Opgi eders uforstand, så
skal I leve, og gå bent frem på forstandens vei! **7** Den
som refser en spotter, henter sig selv vanære, og den
som viser en ugudelig til rette, får skam av det. **8** Vis
ikke spotteren til rette, forat han ikke skal hate dig! Vis
den vise til rette, så skal han elske dig. **9** Lær den vise,
så blir han ennu visere, lær den rettferdige, så går han
frem i lærdom. **10** Å frykte Herren er begynnelsen til
visdom, og å kjenne den Hellige er forstand. **11** For
ved mig skal dine dager bli mange, og leveår skal
gis dig i rikt mål. **12** Er du vis, så er du vis til ditt
eget gagn, og er du en spotter, skal du alene lide for
det. **13** Dårskapen er en kåt kvinne, bare uforstand og
uvitenhet. **14** Hun sitter foran døren til sitt hus på en
trone på en høide i byen **15** for å rope til dem som går
forbi på veien, som vandrer bent frem på sine stier: **16**
Den som er enfoldig, han vende sig hit! Til den som
er uten forstand, sier hun: **17** Stjålet vann er søtt, og
brød som etes i lønndom, smaker herlig. **18** Men han
vet ikke at der bor dødningene, at hennes gjester er i
dødsrikets dyp. **(Sheol h7585)**

10 Salomos ordsprog. En vis sønn gleder sin far,
men en uforstandig sønn er sin mors sorg. **2**
Ugudelighets skatter gagner ikke, men rettferdighet
frir fra døden. **3** Herren lar ikke den rettferdige sulte,
men de ugudeliges attrå støter han bort. **4** Den som
arbeider med lat hånd, blir fattig, men den flittiges hånd
gjør rik. **5** En klok sønn samler om sommeren; en
dårlig sønn sover i høsttiden. **6** Velsignelser kommer
over den rettferdiges hode, men de ugudeliges munn
skal deres vold skjule. **7** Den rettferdiges minne lever
i velsignelse, men de ugudeliges navn råtner bort.
8 Den som har visdom i hjertet, tar imot Guds bud;
men den som har dårens leber, går til grunne. **9** Den
som vandrer i ustraffelighet, vandrer trygt, og den som
går krokveier, blir opdaget. **10** Den som blunker med
øiet, volder smerte, og den som har dårens leber,
går til grunne. **11** Den rettferdiges munn er en livsens
kilde, men de ugudeliges munn skal deres vold skjule.
12 Hat vekker trette, men kjærlighet dekker over alle
overtredelser. **13** På den forstandiges leber finnes
visdom, men stokken er for den uforstandiges rygg.
14 De vise gjemmer på kunnskap, men dårens munn
truer med ødeleggelse. **15** Rikmanns gods er hans
faste stad; de fattiges armod er deres ødeleggelse.
16 Det som den rettferdige vinner, blir ham til liv; den
ugudeliges inntekt blir ham til synd. **17** En vei til liv
er den som akter på tukt; men den som forakter
tilrettevisning, fører vill. **18** Den som skjuler hat, har
falske leber, og den som fører ut ondt rykte, han er
en dåre. **19** Hvor det er mange ord, mangler det ikke
på synd; men den som holder sine leber i tømme, er
klok. **20** Den rettferdiges tunge er som utsøkt sølv; de
ugudeliges hjerte er intet verdt. **21** Den rettferdiges
leber nærer mange, men dårer dør, fordi de er uten
forstand. **22** Det er Herrens velsignelse som gjør rik,

og eget strev legger ikke noget til. 23 For dåren er
det en lyst å gjøre skamløse gjerninger, men visdom
er en lyst for den forstandige mann. 24 Det som den
ugudelige gruer for, det skal komme over ham; men
de rettferdiges ønsker skal Gud opfylle. 25 Når en
storm farer forbi, så er den ugudelige ikke mere; men
den rettferdige har en evig grunnvoll. 26 Som eddik
for tennene og røk for øinene, slik er den late for
den som sender ham. 27 Herrens frykt forlenger livet,
men de ugudeliges år forkortes. 28 De rettferdige har
glede i vente, men de ugudeliges håp blir til intet. 29
Herrens vei er en fast borg for den ustraffelige, men
den er ødeleggelse for dem som gjør urett. 30 De
rettferdige skal aldri rokkes, men de ugudelige skal
ikke få bo landet. 31 Den rettferdiges munn bærer
visdoms frukt, men den falske tunge skal skjæres av.
32 Den rettferdiges leber forstår hvad der er til behag,
men de ugudeliges munn er bare falskhet.

11 Falsk vekt er en vederstyggelighet for Herren,
men fullvektige lodder er ham til velbehag. 2 Med
overmot følger skam, men de ydmyke har visdom. 3 De
opriktiges rettsinn leder dem, men de troløses forvendte
sinn ødelegger dem. 4 Gods hjelper ikke på vredens
dag, men rettferdighet frir fra døden. 5 Den ustraffeliges
rettferdighet gjør hans vei jevn, men den ugudelige
faller ved sin ugudelighet. 6 De opriktiges rettferdighet
frelser, men de troløse fanges i sin egen ondskap. 7
Når et ugudelig menneske dør, blir hans håp til intet,
og med det som de onde stunder efter, er det forbi. 8
Den rettferdige utfries av trengsel, og den ugudelige
kommer i hans sted. 9 Med munnen ødelegger den
gudløse sin næste, men ved sin kunnskap utfries de
rettferdige. 10 Når det går de rettferdige godt, jubler
byen, og når de ugudelige omkommer, lyder fryderop.
11 Ved de opriktiges velsignelse blir en by ophøiet,
men de ugudeliges munn bryter den ned. 12 Den som
taler foraktelig om sin næste, er uten forstand; men en
forstandig mann tier. 13 Den som går omkring som
baktaler, åpenbarer hemmeligheter; men den som er
trofast i ånden, skjuler saken. 14 Hvor det intet styre
er, faller folket; men hvor det er mange rådgivere,
der er frelse. 15 Ille går det den som går i borgen
for en fremmed; men den som skyr å gi håndslag, er
sikker. 16 En yndig kvinne vinner ære, og voldsmenn
vinner rikdom. 17 En godgjørende mann gjør vel mot
sig selv, men en hårdhjertet mann ødelegger sig. 18
Den ugudelige vinner en lønn som svikter, men den
som sår rettferdighet, får en lønn som varer. 19 Den
som står fast i rettferdighet, ham blir det til liv; men
den som jager efter ondt, volder sin egen død. 20
En vederstyggelighet for Herren er de hvis hjerte er
forvendt; men til velbehag for ham er de hvis vei er
ustraffelig. 21 Visselig, den onde blir ikke ustraffet, men
de rettferdiges ætt slipper unda. 22 Som en gullring i
et svinetryne er en fager kvinne som er uten forstand.
23 De rettferdiges attrå er bare det som godt er; de
ugudelige har vrede i vente. 24 Den ene strør ut og får
ennu mere; den andre holder tilbake mere enn rett er,
og det blir dog bare fattigdom. 25 Den som velsigner,
skal trives, og den som lesker andre, han blir selv
lesket. 26 Den som holder korn tilbake, ham banner
folket; men velsignelse kommer over dens hode som
selger korn. 27 Den som søker hvad godt er, søker det
som er til behag; men den som higer efter ondt, over
ham kommer det onde. 28 Den som setter sin lit til sin
rikdom, han skal falle; men de rettferdige skal grønnes
som løvet. 29 Den som setter sitt hus i ulag, skal
arve vind, og dåren blir en tjener for den vise. 30 Den
rettferdiges frukt er et livsens tre, og den vise fanger
sjeler. 31 Se, den rettferdige får sin lønn på jorden,
hvor meget mere da den ugudelige og synderen!

12 Den som elsker tukt, elsker kunnskap; men den
som hater refselse, er dum. 2 Den gode får nåde
hos Herren, men den svikefulle mann fordømmer han.
3 Ugudelighet hjelper intet menneske til å stå støtt,
men de rettferdiges rot rokkes ikke. 4 En god hustru
er sin manns krone, men en dårlig er som råttenhet i
hans ben. 5 De rettferdige tenker bare på det som rett
er; de ugudeliges råd er svik. 6 De ugudelige taler
alltid om å lure efter blod, men de opriktiges munn
frelser dem. 7 De ugudelige kastes over ende, og så
er de ikke mere; men de rettferdiges hus står fast. 8
En mann roses alt efter som han har forstand, men
den hvis hjerte er forvendt, blir til forakt. 9 Bedre er
en småkårsmann som har en tjener, enn en som vil
være storkar, men ikke har brød. 10 Den rettferdige
har omsorg for sin buskap, men den ugudeliges hjerte
er hårdt. 11 Den som dyrker sin jord, mettes med
brød; men den som jager efter tomme ting, er uten
forstand. 12 Den ugudelige attrår det som er en snare
for de onde; men de rettferdige gir Gud fast rot. 13 I
lebenes synd ligger en ond snare, men den rettferdige
kommer ut av trengsel. 14 Av sin munns frukt mettes
en mann med godt, og hvad et menneskes hender
har gjort, det gjengjeldes ham. 15 Dårens vei er rett i
hans egne øine, men den som hører på råd, er vis.
16 Dårens vrede blir kjent samme dag, men den som
skjuler krenkelser, er klok. 17 Den som er ærlig i sine
ord, taler sannhet, men et falskt vidne taler svik. 18
Mange taler tankeløse ord, som stikker likesom sverd;
men de vises tunge er lægedom. 19 Sannhets lebe blir
fast for all tid, men falskhets tunge bare et øieblikk.
20 Det er svik i deres hjerte som smir ondt; men de
som råder til fred, får glede. 21 Det rammer ikke den

rettferdige noget ondt, men de ugudelige får ulykke
i fullt mål. 22 Falske leber er en vederstyggelighet
for Herren, men de som går frem med ærlighet, er
ham til velbehag. 23 Et klokt menneske skjuler det
han vet, men dårers hjerte roper ut sin dårskap. 24
Den flittiges hånd kommer til å styre, men lathet blir
træl. 25 Sorg i en manns hjerte trykker det ned, men et
godt ord gleder det. 26 Den rettferdige veileder sin
næste, men de ugudeliges vei fører dem vill. 27 Lathet
steker ikke sin fangst, men flid er en kostelig skatt for
et menneske. 28 På rettferds sti er liv, og en ryddet vei
fører ikke til døden.

13 En vis sønn hører på sin fars tilrettevisning, men
en spotter hører ikke på irettesettelse. 2 Av sin
munns frukt nyter en mann godt, men de troløses hu
står til vold. 3 Den som vokter sin munn, bevarer sitt
liv; den som lukker sine leber vidt op, ham blir det til
ulykke. 4 Den late attrår og får intet, men de flittige
næres rikelig. 5 Den rettferdige hater løgnaktige ord,
men den ugudelige gjør det som ondt og skammelig
er. 6 Rettferdighet verner den som lever ustraffelig,
men ugudelighet feller den som gjør synd. 7 Den ene
ter sig som en rik mann og har dog slett ingen ting,
og den andre ter sig som en fattig mann og har dog
meget gods. 8 En manns rikdom er løsepenger for
hans liv, men den fattige er det ingen som truer. 9
De rettferdiges lys skinner lystig, men de ugudeliges
lampe slukner. 10 Ved overmot voldes bare trette,
men hos dem som lar sig råde, er visdom. 11 Lett
vunnet rikdom minker, men den som samler litt efter
litt, øker sitt gods. 12 Langvarig venting gjør hjertet
sykt, men et opfylt ønske er et livsens tre. 13 Den som
forakter ordet, ødelegger sig selv; men den som frykter
budet, han får lønn. 14 Den vises lære er en livsens
kilde, ved den slipper en fra dødens snarer. 15 Ved
god forstand vinner en menneskenes yndest, men de
troløses vei er hård. 16 Hver den som er klok, går frem
med forstand, men en dåre utbreder dårskap. 17 Et
ugudelig sendebud faller i ulykke, men et trofast bud er
lægedom. 18 Armod og skam får den som ikke vil vite
av tukt; men den som akter på refselse, blir æret. 19
Opfylt ønske er søtt for sjelen, men å holde sig fra
det onde er en vederstyggelighet for dårer. 20 Søk
omgang med de vise, og du skal bli vis; men dårers
venn går det ille. 21 Ulykke forfølger syndere, men
rettferdige lønnes med godt. 22 Den gode efterlater
arv til barnebarn, men synderens gods er gjemt til den
rettferdige. 23 De fattiges nyland gir meget føde; men
mangen rykkes bort fordi han ikke gjør det som rett er.
24 Den som sparer sitt ris, hater sin sønn; men den
som elsker ham, tukter ham tidlig. 25 Den rettferdige
eter så han blir mett, men de ugudeliges buk blir tom.

14 Kvinners visdom bygger sitt hus, men dårskap
river det ned med sine hender. 2 Den som
vandrer i opriktighet, frykter Herren; men den som
går krokveier, forakter ham. 3 I dårens munn er et ris
for hans overmot, men de vises leber er deres vern.
4 Hvor det ingen okser er, der er krybben tom; men
rikelig vinning kommer ved oksens kraft. 5 Trofast
vidne lyver ikke, men den som taler løgn, er et falskt
vidne. 6 Spotteren søker visdom, men finner den ikke;
men for den forstandige er kunnskap lett å vinne. 7 Når
du går fra en dåre, har du ikke funnet forstand på hans
leber. 8 Den klokes visdom er at han forstår sin vei,
men dårers dårskap er at de bedrar sig selv. 9 Dårer
spottes av sitt eget skyldoffer, men blandt de opriktige
råder Guds velbehag. 10 Hjertet kjenner sin egen bitre
smerte, og i dets glede blander ingen fremmed sig. 11
De ugudeliges hus skal ødelegges, men de opriktiges
telt skal blomstre. 12 Mangen vei tykkes en mann rett,
men enden på det er dødens veier. 13 Endog under
latter har hjertet smerte, og enden på gleden er sorg.
14 Av sin ferd skal den frafalne mettes, og en god
mann holder sig borte fra ham. 15 Den enfoldige tror
hvert ord, men den kloke akter på sine skritt. 16 Den
vise frykter og holder sig fra det onde, men dåren er
overmodig og trygg. 17 Den bråsinte gjør dårskap, og
en svikefull mann blir hatet. 18 De enfoldige har fått
dårskap i arv, men de kloke krones med kunnskap. 19
De onde må bøie sig for de gode, og de ugudelige
ved den rettferdiges porter. 20 Endog av sin venn blir
den fattige hatet; men de som elsker en rik, er mange.
21 Den som forakter sin næste, synder; men salig er
den som ynkes over arminger. 22 Skal ikke de fare vill
som tenker ut det som ondt er? Men miskunnhet og
trofasthet times dem som optenker godt. 23 Ethvert
møiefullt arbeid gir vinning, men tomt snakk fører bare
til tap. 24 De vises rikdom er deres krone, men dårenes
dårskap er og blir dårskap. 25 Et sanndru vidne frelser
liv, men den som taler løgn, er full av svik. 26 Den
som frykter Herren, har et sterkt vern, og for hans
barn skal Herren være en tilflukt. 27 Å frykte Herren er
en livsens kilde, så en slipper fra dødens snarer. 28
Meget folk er kongens ære, men mangel på folk er
fyrstens fall. 29 Den langmodige har stor forstand, men
den bråsinte viser stor dårskap. 30 Et saktmodig hjerte
er legemets liv, men hissighet er råttenhet i benene. 31
Den som trykker en arming, håner hans skaper, men
den som har medynk med den fattige, ærer skaperen.
32 Når ulykken rammer den ugudelige, kastes han over
ende; men den rettferdige er frimodig i døden. 33 I den
forstandiges hjerte holder visdommen sig stille, men
i dårers indre gir den sig til kjenne. 34 Rettferdighet
ophøier et folk, men synden er folkenes vanære. 35 En

klok tjener vinner kongens yndest, men over en dårlig
tjener kommer hans vrede.

15 Mildt svar stiller harme, men et sårende ord
vekker vrede. **2** De vises tunge gir god kunnskap,
men dårenes munn lar dårskap strømme ut. **3** Herrens
øine er allesteds, de ser både efter onde og efter
gode. **4** En saktmodig tunge er et livsens tre, men
en falsk tunge sårer hjertet. **5** Dåren forakter sin fars
tukt, men den som akter på tilrettevisning, er klok. **6**
I den rettferdiges hus er det meget gods, men den
ugudeliges inntekt blir til ødeleggelse for ham. **7** De
vises leber strør ut kunnskap, men dårenes sinn er ikke
rett. **8** De ugudeliges offer er en vederstyggelighet for
Herren, men de opriktiges bønn er ham til velbehag. **9**
Den ugudeliges vei er en vederstyggelighet for Herren,
men den som jager efter rettferdighet, elsker han. **10**
Hård straff rammer den som forlater den rette sti; den
som hater tilrettevisning, skal dø. **11** Dødsriket og
avgrunnen ligger åpne for Herren, hvor meget mere
da menneskenes hjerter! **(Sheol h7585)** **12** En spotter
liker ikke å bli irettesatt; til de vise går han ikke. **13**
Et glad hjerte gjør åsynet lyst, men hjertesorg bryter
motet ned. **14** Den forstandiges hjerte søker kunnskap,
men dårers munn farer bare med dårskap. **15** Alle den
ulykkeliges dager er onde, men et glad hjerte er et
stadig gjestebud. **16** Bedre er lite med Herrens frykt
enn en stor skatt med uro. **17** Bedre er en rett grønt
med kjærlighet enn en fet okse med hat. **18** En hissig
mann vekker trette men den langmodige stiller kiv. **19**
Den lates vei er som en tornehekk, men de opriktiges
vei er ryddet. **20** En vis sønn gleder sin far, men et
uforstandig menneske forakter sin mor. **21** Dårskap
er en glede for den som er uten forstand; men en
forstandig mann går rett frem. **22** Planer blir til intet
uten rådslagning; men hvor det er mange rådgivere,
har de fremgang. **23** En mann gleder sig når hans
munn kan gi svar, og hvor godt er ikke et ord i rette tid!
24 Den forstandige går livets vei opover for å undgå
dødsriket der nede. **(Sheol h7585)** **25** Herren river ned de
overmodiges hus, men enkens markskjell lar han stå
fast. **26** Den ondes råd er en vederstyggelighet for
Herren, men milde ord er rene for ham. **27** Den som
jager efter vinning, setter sitt hus i ulag, men den som
hater gaver, skal leve. **28** Den rettferdige tenker i sitt
hjerte på hvorledes han skal svare, men de ugudeliges
munn lar onde ting strømme ut. **29** Herren er langt
borte fra de ugudelige, men de rettferdiges bønn hører
han. **30** Øinenes lys gleder hjertet; godt budskap gir
benene marg. **31** Den hvis øre hører på tilrettevisning
til livet, dveler gjerne blandt vise. **32** Den som ikke vil
vite av tukt, forakter sitt liv, men den som hører på
tilrettevisning, vinner forstand. **33** Herrens frykt er tukt
til visdom, og ydmykhet går forut for ære.

16 Hjertets råd hører mennesket til, men fra Herren
får tungen sitt svar. **2** Alle en manns veier er
rene i hans egne øine, men Herren veier åndene.
3 Legg dine gjerninger på Herren, så skal dine råd
ha fremgang. **4** Herren har gjort hver ting til dens
øiemed, også den ugudelige til straffens dag. **5** Enhver
overmodig er en vederstyggelighet for Herren; visselig,
en slik mann blir ikke ustraffet. **6** Ved kjærlighet og
trofasthet utsones misgjerning, og den som frykter
Herren, holder sig fra det onde. **7** Når Herren har
behag i en manns ferd, da gjør han at endog hans
fiender holder fred med ham. **8** Bedre er lite med
rettferdighet enn stor vinning med urett. **9** Menneskets
hjerte tenker ut sin vei, men Herren styrer hans gang.
10 Guddoms-ord er på kongens leber; hans munn
skal ikke forsynde sig når han dømmer. **11** Rett vekt
og rette vektskåler hører Herren til; alle vektstener i
pungen er hans verk. **12** Ugudelige gjerninger er en
vederstyggelighet for konger; for ved rettferdighet blir
tronen trygget. **13** Rettferdige leber er til velbehag
for konger, og den som taler det som rett er, elsker
de. **14** En konges vrede er dødens bud, men en vis
mann stiller vreden. **15** I lyset fra kongens åsyn er det
liv, og hans nåde er som en sky med vårregn. **16** Å
vinne visdom - hvor meget bedre er det ikke enn gull!
Og å vinne forstand er mere verdt enn sølv. **17** De
opriktiges vei er å holde sig fra det onde; den som
akter på sin vei, bevarer sitt liv. **18** Forut for undergang
går overmot, og forut for fall stolt mot. **19** Det er bedre
å være ydmyk sammen med dem som er i nød, enn
å dele bytte med de overmodige. **20** Den som akter
på ordet, skal finne lykke, og den som setter sin lit
til Herren, er salig. **21** Den som er vis i hjertet, blir
kalt forstandig, og lebers sødme fremmer lærdom. **22**
Klokskap er en livsens kilde for dem som eier den,
men dårers straff er deres egen dårskap. **23** Den vises
hjerte gjør hans munn forstandig og legger mere og
mere lærdom på hans leber. **24** Milde ord er kostelig
honning, søt for sjelen og en lægedom for kroppen.
25 Mangen vei tykkes en mann rett, men enden på
det er dødens veier. **26** Arbeiderens sult arbeider for
ham; for hans munn driver ham frem. **27** En niding
graver en ulykkesgrav, og på hans leber er det likesom
en fortærende ild. **28** En falsk mann volder trette, og
en øretuter skiller venn fra venn. **29** En voldsmann
forlokker sin næste og fører ham inn på en vei som
ikke er god. **30** Den som lukker sine øine for å tenke på
svik, og den som kniper sine leber sammen, han har
allerede fullført det onde. **31** Grå hår er en fager krone;
den finnes på rettferdighets vei. **32** Den langmodige

er bedre enn en veldig helt, og den som styrer sitt
sinn, er bedre enn den som inntar en by. **33** I kappens
fold rystes loddet, men avgjørelsen kommer alltid fra
Herren.

17 Bedre et stykke tørt brød med ro og fred enn et
hus fullt av slakt med trette. **2** En klok tjener får
råde over en dårlig sønn, og iblandt brødrene får han
del i arven. **3** Der er digel for sølv og ovn for gull; men
den som prøver hjertene, er Herren. **4** Den onde akter
på ondskaps lebe; løgneren lytter til ødeleggelses
tunge. **5** Den som spotter den fattige, håner hans
skaper; den som gleder sig over ulykke, skal ikke bli
ustraffet. **6** De gamles krone er barnebarn, og barns
pryd er deres fedre. **7** Det sømmer sig ikke for dåren
å tale store ord, enn mindre for den høibårne å tale
løgn. **8** Gave er en edelsten i dens øine som får den;
hvor den kommer, gjør den lykke. **9** Den som dekker
over overtredelse, søker kjærlighet; men den som
ripper op en sak, skiller venn fra venn. **10** Skjenn virker
bedre på den forstandige enn hundre slag på dåren.
11 En ond manns hu står bare til gjenstridighet, og en
ubarmhjertig engel sendes imot ham. **12** Bedre for en
mann å møte en bjørn som ungene er tatt fra, enn
en dåre i hans dårskap. **13** Den som gjengjelder godt
med ondt, fra hans hus skal ulykken ikke vike. **14** Å
begynne trette er som å åpne for vann; la da tretten
fare, før den blir for voldsom! **15** Den som frikjenner en
ugudelig, og den som domfeller en rettferdig, de er
begge to en vederstyggelighet for Herren. **16** Hvad
hjelper penger i dårens hånd til å kjøpe visdom, siden
han er uten forstand? **17** En venn elsker alltid, og en
bror fødes til hjelp i nød. **18** Et menneske som ikke
har forstand, gir håndslag og går i borgen hos sin
næste. **19** Den som elsker trette, elsker synd; den
som gjør sin dør høi, søker sin egen undergang. **20**
Den som er falsk i hjertet, finner intet godt, og den
som er vrang i sin tale, faller i ulykke. **21** Den som
har en narr til sønn, får sorg av ham; en dåres far har
ingen glede. **22** Et glad hjerte gir god lægedom, men et
nedslått mot tar margen fra benene. **23** Den ugudelige
tar gaver ut av barmen for å bøie rettens gang. **24** Den
forstandige har visdommen for øie, men dårens øine
er ved jordens ende. **25** En uforstandig sønn er en
gremmelse for sin far og en bitter sorg for henne som
fødte ham. **26** Å straffe også den rettferdige er ikke
godt; å slå edle menn er tvert imot all rett. **27** Den som
er sparsom med sine ord, er klok, og den koldsindige
er en forstandig mann. **28** Også dåren aktes for klok
når han tier, for vis når han holder sine leber lukket.

18 Den egensindige følger bare sin egen lyst; mot
alle kloke råd viser han tenner. **2** Dåren bryr sig
ikke om å være forstandig, men vil bare vise hvad
han tenker i sitt hjerte. **3** Når den ugudelige kommer,
kommer også forakt, og med skammen følger spott.
4 Ordene i en manns munn er dype vann, visdoms
kilde er en fremvellende bekk. **5** Det er ille å gi den
skyldige medhold, å bøie retten for den rettferdige. **6**
Dårens leber volder trette, og hans munn roper efter
pryl. **7** Dårens munn er til ulykke for ham selv, og hans
leber er en snare for hans liv. **8** En øretuters ord er
som velsmakende retter, og de trenger ned i hjertets
indre. **9** Den som er lat i sin gjerning, er også en bror
til ødeleggeren. **10** Herrens navn er et fast tårn; til
det løper den rettferdige og blir berget. **11** Den rikes
gods er hans festning og som en høi mur i hans egen
tanke. **12** Forut for fall ophøier en manns hjerte sig,
men ydmykhet går forut for ære. **13** Når en svarer før
han hører, da blir det til dårskap og skam for ham. **14**
En manns mot kan holde ham oppe i hans sykdom;
men et nedslått mot - hvem kan bære det? **15** Den
forstandiges hjerte kjøper kunnskap, og de vises øre
søker kunnskap. **16** Et menneskes gave gir ham rum
og fører ham frem for store herrer. **17** Den som taler
først i en rettsstrid, synes å ha rett; men så kommer
motparten og gransker hans ord. **18** Loddet gjør ende
på tretter og skiller mellem de mektige. **19** En bror
som en har gjort urett mot, er vanskeligere å vinne
enn en festning, og trette med ham er som en bom for
en borg. **20** Ved frukten av en manns munn mettes
hans buk; med sine lebers grøde blir han mettet. **21**
Død og liv er i tungens vold, og hver den som gjerne
bruker den, skal ete dens frukt. **22** Den som har funnet
en hustru, har funnet lykke og fått en nådegave av
Herren. **23** I ydmyke bønner taler den fattige, men den
rike svarer med hårde ord. **24** En mann med mange
venner går det ille; men der er venner som henger
fastere ved en enn en bror.

19 Bedre er en fattig som vandrer i ustraffelighet,
enn en mann med falske leber, som tillike er en
dåre. **2** Også den som ikke bruker omtanke, går det
ille, og den som er for snar på foten, treder feil. **3**
Menneskets egen dårskap ødelegger hans vei, men
i sitt hjerte vredes han på Herren. **4** Rikdom skaper
mange venner, den fattige blir skilt fra sin venn. **5** Et
falskt vidne skal ikke bli ustraffet, og den som taler
løgn, skal ikke komme unda. **6** Mange smigrer for
den gavmilde, og enhver er venn med den som er
rundhåndet. **7** Den fattiges frender hater ham alle;
enda mere holder hans venner sig borte fra ham.
Han jager efter ord som ikke er å finne. **8** Den som
vinner forstand, elsker sitt liv; den som holder fast ved
visdom, finner lykke. **9** Et falskt vidne skal ikke bli
ustraffet, og den som taler løgn, skal omkomme. **10**

Vellevnet høver ikke for en dåre, enda mindre høver
det for en træl å herske over fyrster. 11 Et menneskes
klokskap gjør ham langmodig, og det er hans ære at
han overser krenkelser. 12 En konges vrede er som
løvens brøl, men hans yndest som dugg på urter. 13
En uforstandig sønn er bare til ulykke for sin far, og en
kvinnes tretter er et stadig takdrypp. 14 Hus og gods
er en arv fra foreldre, men en forstandig kvinne er en
gave fra Herren. 15 Dovenskap senker i dyp søvn,
og den late skal hungre. 16 Den som holder budet,
holder sig selv i live; den som ikke akter på sin ferd,
skal miste sitt liv. 17 Den som forbarmer sig over den
fattige, låner til Herren, og Herren skal gjengjelde ham
hans velgjerning. 18 Tukt din sønn, for det er ennu
håp; men la dig ikke drive til å drepe ham! 19 Den hvis
vrede er stor, bør bøte; for dersom du hjelper ham, får
du gjøre det atter og atter. 20 Hør på råd og ta imot
tukt, så du kan bli vis til slutt! 21 Det er mange tanker i
en manns hjerte, men Herrens råd skal få fremgang.
22 Et menneskes miskunnhet er hans glede, og en
fattig er lykkeligere enn en stormann som lyver. 23
Herrens frykt fører til liv, og mett får en gå til hvile uten
å bli hjemsøkt med ulykke. 24 Den late stikker sin hånd
i fatet, men fører den ikke engang tilbake til sin munn.
25 Slå spotteren, så vil den uforstandige bli klok; vis
den forstandige til rette, så vil han komme til innsikt
og kunnskap. 26 Den som bruker vold mot sin far og
jager sin mor bort, er en dårlig, en skamløs sønn. 27
Hold op, min sønn, med å høre på formaning, når du
allikevel bare forviller dig bort fra kunnskaps ord! 28 Et
ugudelig vidne spotter det som rett er, og de gudløses
munn sluker urett. 29 Straffedommer er fastsatt for
spotterne og pryl for dårers rygg.

20 Vinen er en spotter, sterk drikk volder støi, og
hver den som raver av den, blir ikke vis. 2 Den
redsel en konge vekker, er som løvens brøl; den som
gjør ham vred, spiller sitt liv. 3 Det er en ære for en
mann at han holder sig borte fra trette, men enhver
dåre viser tenner. 4 Om vinteren vil den late ikke pløie,
derfor søker han forgjeves efter grøde om høsten. 5
Tankene i en manns hjerte er et dypt vann, men en
forstandig mann drar det op. 6 Mange mennesker roper
høit, hver om sin kjærlighet; men hvem finner vel en
trofast mann? 7 Den rettferdige vandrer i ustraffelighet;
lykkelige er hans barn efter ham. 8 En konge som sitter
på sitt dommersete, sikter og skiller ut alt ondt med
sine øine. 9 Hvem kan si: Jeg har renset mitt hjerte, jeg
er fri for min synd? 10 To slags vektstener og to slags
mål - begge deler er en vederstyggelighet for Herren.
11 Allerede den unge gutt viser ved sine gjerninger om
hans ferd vil bli ren og rett. 12 Øret som hører, og øiet
som ser - Herren har skapt dem begge to. 13 Elsk ikke
søvn, forat du ikke skal bli fattig! Lukk dine øine op, så
får du brød nok å ete. 14 Dårlig, dårlig! sier kjøperen;
men når han går bort, roser han sig. 15 Det er nok gull
og perler i mengde, men kyndige leber er en kostelig
ting. 16 Ta hans klær, han har gått i borgen for en
annen, og ta pant av ham for fremmedes skyld! 17
Brød vunnet ved svik smaker mannen søtt, men siden
blir hans munn full av småsten. 18 Planer får fremgang
ved rådslagning; søk veiledning også når du fører
krig! 19 Den som går omkring som baktaler, åpenbarer
hemmeligheter, og med den som er åpenmunnet, skal
du ikke ha noget å gjøre. 20 Den som banner sin far
og sin mor, hans lampe skal slukne i belgmørke. 21
En arv som en fra først av har revet til sig, blir til sist
uten velsignelse. 22 Si ikke: Jeg vil gjengjelde med
ondt! Bi på Herren, og han skal frelse dig! 23 To slags
vektstener er en vederstyggelighet for Herren, og falsk
vekt er noget ondt. 24 Herren styrer mannens skritt;
hvorledes skulde et menneske skjønne sin vei? 25
Det er farlig for et menneske at han i tankeløshet vier
noget til Gud og først bakefter overveier sine løfter. 26
En vis konge skiller ut de ugudelige og lar hjulet gå
over dem. 27 Menneskets ånd er en Herrens lampe;
den ransaker alle lønnkammerne i hans indre. 28
Miskunnhet og sanndruhet er en vakt om kongen, og
han støtter sin trone ved miskunnhet. 29 De unges
pryd er deres kraft, og de gamles ære er de grå hår.
30 Et tuktemiddel for de onde er buler og sår og slag,
som trenger inn i hjertets indre.

21 Kongens hjerte er som bekker i Herrens hånd,
han bøier det dit han vil. 2 Alle en manns veier
er rette i hans egne øine, men Herren veier hjertene.
3 Å gjøre rett og skjel er mere verdt for Herren enn
offer. 4 Stolte øine og overmodig hjerte - de ugudeliges
lampe blir dem til synd. 5 Den flittiges tanker fører
bare til vinning, men hastverk bare til tap. 6 Rikdom
som vinnes ved svikefull tunge, er et pust som blir
borte i luften, og den fører til døden. 7 De ugudeliges
vold skal rykke dem selv bort, fordi de ikke vilde gjøre
det som rett er. 8 Skyldtynget manns vei er kroket,
men den renes ferd er ærlig. 9 Bedre å bo i et hjørne
på taket enn med trettekjær kvinne i felles hus. 10
Den ugudeliges sjel har lyst til det onde; hans næste
finner ikke barmhjertighet hos ham. 11 Når du straffer
en spotter, blir den uforstandige vis, og når du lærer
en vis, tar han imot kunnskap. 12 Den Rettferdige gir
akt på den ugudeliges hus; han styrter de ugudelige
i ulykke. 13 Den som lukker sitt øre for den fattiges
skrik, han skal selv rope, men ikke få svar. 14 En gave
i lønndom stiller vrede, og en hemmelig foræring stiller
stor harme. 15 Det er en glede for den rettferdige
å gjøre rett, men en redsel for dem som gjør urett.

16 Det menneske som forviller sig fra klokskaps vei,
skal havne blandt dødningene. 17 Fattig blir den som
elsker glade dager; den som elsker vin og olje, blir
ikke rik. 18 Den ugudelige blir løsepenge for den
rettferdige, og den troløse kommer i de opriktiges
sted. 19 Bedre å bo i et øde land enn hos en arg og
trettekjær kvinne. 20 Kostelige skatter og olje er det i
den vises hus, men dåren gjør ende på det. 21 Den
som jager efter rettferdighet og miskunnhet, han skal
finne liv, rettferdighet og ære. 22 Den vise inntar de
veldiges by og river ned det vern som den satte sin lit
til. 23 Den som varer sin munn og sin tunge, frir sitt liv
fra trengsler. 24 Den som er overmodig og opblåst,
kalles en spotter; han farer frem i ustyrlig overmot. 25
Den lates attrå dreper ham, fordi hans hender nekter å
arbeide. 26 Hele dagen attrår og attrår han, men den
rettferdige gir og sparer ikke. 27 De ugudeliges offer
er en vederstyggelighet, og enda mere når de bærer
det frem og har ondt i sinne! 28 Et løgnaktig vidne
skal omkomme, men en mann som hører efter, skal
alltid få tale. 29 En ugudelig mann ter sig frekt, men
den opriktige går sin vei rett frem. 30 Det finnes ingen
visdom og ingen forstand og intet råd mot Herren. 31
Hesten gjøres ferdig for stridens dag, men seieren
hører Herren til.

22 Et godt navn er mere verdt enn stor rikdom; å
være godt likt er bedre enn sølv og gull. 2 Rik og
fattig møtes; Herren har skapt dem begge. 3 Den kloke
ser ulykken og skjuler sig, men de uerfarne går videre
og må bøte. 4 Lønn for saktmodighet og gudsfrykt er
rikdom og ære og liv. 5 Torner og snarer er der på den
falskes vei; den som varer sitt liv, holder sig borte fra
dem. 6 Lær den unge den vei han skal gå! Så viker
han ikke fra den, selv når han blir gammel. 7 Den rike
hersker over de fattige, og låntageren blir långiverens
træl. 8 Den som sår urett, skal høste ondt, og med
hans vredes ris skal det være forbi. 9 Den som har et
godt hjerte, blir velsignet fordi han gav den fattige av
sitt brød. 10 Jag spotteren bort! Så går tretten med,
og kiv og skam hører op. 11 Den som elsker hjertets
renhet, og hvis tale er tekkelig, han har kongen til
venn. 12 Herrens øine verner den forstandige, men
han gjør den troløses ord til intet. 13 Den late sier:
Det er en løve der ute, jeg kunde bli drept midt på
gaten. 14 Fremmed kvinnes munn er en dyp grav; den
Herren er vred på, faller i den. 15 Dårskap er bundet
fast til den unges hjerte; tuktens ris driver den bort. 16
Å undertrykke den fattige tjener bare til å øke hans
gods; å gi til den rike volder ham bare tap. 17 Bøi ditt
øre til og hør på vismenns ord og vend ditt hjerte til
min kunnskap! 18 For det er godt at du bevarer dem i
ditt indre, og at de alle henger fast ved dine leber. 19
Forat du skal sette din lit til Herren, lærer jeg dig idag,
nettop dig. 20 Har jeg ikke skrevet for dig kjernesprog
med råd og kunnskap 21 for å kunngjøre dig det som
rett er, sannhets ord, så du kan svare dem som sender
dig, med sanne ord? 22 Røv ikke fra en fattig, fordi
han er fattig, og tred ikke armingen ned i byporten! 23
For Herren skal føre deres sak, og han skal ta deres
liv som tar noget fra dem. 24 Hold dig ikke til venns
med en som er snar til vrede, og gi dig ikke i lag med
en hastig mann, 25 forat du ikke skal lære dig til å gå
på hans veier og få satt en snare for ditt liv! 26 Vær
ikke blandt dem som gir håndslag, dem som borger
for gjeld! 27 Når du intet har å betale med, hvorfor
skal de da ta din seng bort under dig? 28 Flytt ikke det
gamle grenseskjell som dine fedre har satt! 29 Ser du
en mann som er duelig i sin gjerning - han kan komme
til å tjene konger; han kommer ikke til å tjene småfolk.

23 Når du sitter til bords med en fyrste, da skal du
nøie akte på hvem du har for dig, 2 og sette en
kniv på din strupe, hvis du er grådig. 3 Vær ikke lysten
efter hans fine retter, for det er mat som kan svike! 4
Gjør dig ikke møie for å bli rik, la sådan klokskap fare!
5 Når du vender dine øine mot rikdommen, så er den
borte. For den gjør sig visselig vinger, lik en ørn som
flyver mot himmelen. 6 Et ikke den misunneliges brød,
og vær ikke lysten efter hans fine mat! 7 For som han
tenker i sin sjel, så er han; et og drikk, sier han til dig,
men hans hjerte er ikke med dig. 8 Den matbit som du
har ett, den vil du spy ut, og du har spilt dine vakre
ord. 9 Tal ikke for dårens ører, for han forakter dine
forstandige ord! 10 Flytt ikke det gamle grenseskjell,
og kom ikke inn på farløses marker! 11 For deres løser
er sterk, han skal føre deres sak mot dig. 12 Bøi ditt
hjerte til tukt og dine ører til kunnskaps ord! 13 La
ikke den unge være uten tukt! Når du slår ham med
riset, skal han ikke dø. 14 Du slår ham med riset, men
du frelser hans sjel fra dødsriket. **(Sheol h7585)** 15 Min
sønn! Er ditt hjerte vist, så skal også mitt hjerte glede
sig, 16 og jeg skal juble i mitt indre når dine leber taler
det som rett er. 17 La ikke ditt hjerte være nidkjært
mot syndere, men alltid nidkjært for Herrens frykt! 18
Sannelig, det er en fremtid for dig, og ditt håp skal ikke
bli til intet. 19 Hør, min sønn, og bli vis og la ditt hjerte
gå bent frem på veien! 20 Vær ikke blandt vindrikkere,
blandt dem som fråtser i kjøtt! 21 For drankeren og
fråtseren blir fattig, og søvn klær mannen i filler. 22 Hør
på din far, som gav dig livet, og forakt ikke din mor når
hun er blitt gammel! 23 Kjøp sannhet og selg den ikke,
kjøp visdom og tukt og forstand! 24 Den rettferdiges
far skal juble; den som får en vis sønn, skal glede sig
over ham. 25 La din far og din mor glede sig, og la
henne som fødte dig, juble! 26 Min sønn! Gi mig ditt

hjerte, og la dine øine ha lyst til mine veier! **27** For
skjøgen er en dyp grav, og den fremmede kvinne en
trang brønn; **28** ja, hun ligger på lur som en røver, og
hun øker tallet på de troløse blandt menneskene. **29**
Hvem roper: Akk? Hvem roper: Ve? Hvem har trette?
Hvem har klage? Hvem har sår for ingen ting? Hvem
har røde øine? **30** De som sitter lenge oppe ved vinen,
de som kommer for å prøve den krydrede drikk. **31** Se
ikke til vinen, hvor rød den er, hvorledes den perler i
begeret, hvor lett den går ned! **32** Til sist biter den som
en slange og hugger som en huggorm; **33** dine øine vil
se efter fremmede kvinner, og ditt hjerte tale forvendte
ting, **34** og du blir lik en som sover midt ute på havet,
lik en som sover i toppen av en mast. **35** Du vil si: De
banket mig, det gjorde ikke ondt; de støtte mig, jeg
kjente det ikke. Når skal jeg våkne? Jeg vil se å få tak
i enda mere.

24 Vær ikke misunnelig på onde mennesker, og
ha ikke lyst til å være med dem! **2** For deres
hjerte tenker bare på å ødelegge, og deres leber taler
ulykke. **3** Ved visdom bygges et hus, og ved forstand
blir det trygget, **4** og ved kunnskap fylles kammerne
med all slags kostelig og herlig gods. **5** En vis mann er
sterk, og en kyndig mann øker sin kraft. **6** Du skal
søke veiledning når du fører krig; hvor det er mange
rådgivere, er det frelse. **7** Visdom er for høi for dåren;
i byporten lukker han ikke sin munn op. **8** Den som
tenker ut onde råd, blir kalt en renkesmed. **9** Dårskaps
råd er synd, og en spotter er en vederstyggelighet
blandt folk. **10** Viser du dig motløs på trengselens
dag, så er din kraft ringe. **11** Frels dem som hentes
til døden, og hold tilbake dem som føres skjelvende
bort til retterstedet! **12** Når du sier: Se, vi visste ikke
noget om det, mon da ikke han skjønner det, han
som veier hjertene, og han som gir akt på din sjel,
mon ikke han vet det og gjengjelder enhver efter hans
gjerninger? **13** Et honning, min sønn, for den er god,
og fin honning er søt for din gane! **14** Akt visdommen
like så gagnlig for din sjel! Har du funnet den, så er det
en fremtid for dig, og ditt håp skal ikke bli til intet. **15**
Lur ikke som en ugudelig på den rettferdiges bolig,
ødelegg ikke hans hjem! **16** For syv ganger faller den
rettferdige og står op igjen, men de ugudelige kastes
over ende når ulykken kommer. **17** Når din fiende
faller, må du ikke glede dig, og når han snubler, må
ikke ditt hjerte fryde sig, **18** forat ikke Herren skal se
det og mislike det, så han vender sin vrede fra ham.
19 La ikke din vrede optendes over de onde, bli ikke
harm over de ugudelige! **20** For de onde har ingen
fremtid, de ugudeliges lampe slukner. **21** Frykt Herren,
min sønn, og kongen! Med folk som setter sig op mot
dem, må du ikke ha noget å gjøre; **22** for ulykken
kommer brått over dem, og ødeleggelsen fra dem
begge - hvem kjenner den? **23** Også disse ordsprog
er av vismenn: Dommeren bør ikke gjøre forskjell på
folk. **24** Den som sier til den skyldige: Du er uskyldig,
ham vil folkeslagene forbanne, ham vil folkene ønske
ondt over; **25** men dem som straffer ham, skal det gå
vel, og lykke og velsignelse skal komme over dem.
26 Kyss på leber gir den som svarer med rette ord.
27 Fullfør din gjerning der ute og gjør den ferdig på
marken! Siden kan du bygge ditt hus. **28** Vær ikke
vidne mot din næste uten årsak! Eller skulde du gjøre
svik med dine leber? **29** Si ikke: Som han har gjort mot
mig, således vil jeg gjøre mot ham; jeg vil gjengjelde
enhver efter hans gjerninger. **30** Jeg kom gående forbi
en lat manns mark, et uforstandig menneskes vingård,
31 og se, den var helt overgrodd med tistler; nesler
skjulte dens bunn, og stengjerdet om den var revet
ned. **32** Og jeg, jeg blev det var, jeg gav akt på det; jeg
så det og tok lærdom av det: **33** Sier du: La mig ennu
sove litt, blunde litt, folde mine hender litt og hvile - **34**
så kommer armoden over dig som en landstryker, og
nøden som en mann med skjold.

25 Også dette er Salomos ordsprog, som Judas
konge Esekias' menn har samlet: **2** Det er Guds
ære å skjule en sak, men kongers ære å granske en
sak. **3** Himmelens høide, jordens dybde og kongers
hjerter er uransakelige. **4** Skill slagget fra sølvet, så
får gullsmeden et kar ut av det. **5** Før den ugudelige
bort fra kongens åsyn, så blir hans trone trygget ved
rettferdighet. **6** Bryst dig ikke for kongens åsyn og
still dig ikke på de stores plass! **7** For det er bedre
de sier til dig: Kom her op, enn at du blir flyttet ned
for en stormann, som du hadde sett. **8** Gi dig ikke for
hastig i strid med nogen, forat det ikke skal sies: Hvad
vil du gjøre til slutt når motparten vinner saken til din
skam? **9** Før din sak mot din motpart, men åpenbar
ikke annen manns hemmelighet, **10** forat ikke den som
hører det, skal skjelle dig ut, og ditt dårlige rykte vare
ved! **11** Som epler av gull i skåler av sølv er et ord talt i
rette tid. **12** Som en ring av gull, som et smykke av
fint gull er en vismann som taler refsende ord for et
hørende øre. **13** Som kjølende sne i høstens tid er
et pålitelig sendebud for den som sender ham; han
vederkveger sin herres sjel. **14** Som skyer og vind uten
regn er den mann som skryter av at han vil gi, men
ikke holder ord. **15** Ved saktmodighet blir en fyrste
overtalt, og en mild tunge knuser ben. **16** Har du funnet
honning, så et av den det du trenger, forat du ikke
skal bli lei av den og spy den ut! **17** Sett sjelden din
fot i din venns hus, forat han ikke skal bli lei av dig
og hate dig! **18** Som en hammer, et sverd, en hvass

pil er en mann som fører falskt vidnesbyrd mot sin
næste. 19 Som en skjør tann og en vaklende fot er tillit
til den troløse på nødens dag. 20 Lik den som legger
av sine klær på en vinterdag, lik eddik på pottaske er
den som synger viser for et sorgfullt hjerte. 21 Hungrer
din fiende, så gi ham brød å ete, og tørster han, så
gi ham vann å drikke! 22 For da sanker du gloende
kull på hans hode, og Herren skal gjengjelde dig det.
23 Nordenvind føder regn, og en tunge som hvisker i
lønndom, volder sure miner. 24 Bedre å bo i et hjørne
på taket enn med trettekjær kvinne i felles hus. 25
Som friskt vann for den trette er en god tidende fra et
fjernt land. 26 Som en grumset kilde og en utskjemt
brønn er en rettferdig som gir efter for en ugudelig. 27
Å ete for meget honning er ikke godt, og grubleres
ære er tung. 28 Som en by hvis murer er brutt ned og
borte, er en mann som ikke kan styre sitt sinn.

26 Som sne om sommeren og som regn i høsttiden,
slik høver ære for en dåre. 2 Som spurven i
fart, som svalen i flukt, slik er det med en uforskyldt
forbannelse - den rammer ikke. 3 Svepe for hesten,
tømme for asenet, og kjepp for dårers rygg! 4 Svar
ikke dåren efter hans dårskap, forat du ikke selv skal
bli ham lik! 5 Svar dåren efter hans dårskap, forat han
ikke skal bli vis i egne øine! 6 Den som sender bud
med en dåre, han hugger føttene av sig, han må tåle
slem medfart. 7 Visne henger benene på den lamme
og likeså ordsprog i munnen på dårer. 8 Lik den som
legger sten i slyngen, er den som gir en dåre ære.
9 Som en torn i en drukken manns hånd, slik er et
ordsprog i dårers munn. 10 En mester får alt i stand,
men den som leier en dåre, er lik den som leier en
som går forbi. 11 Lik hunden som vender tilbake til
sitt eget spy, er en dåre som kommer igjen med sin
dårskap. 12 Ser du en mann som er vis i egne øine -
det er mere håp for dåren enn for ham. 13 Den late
sier: Det er en løve på veien, en løve i gatene. 14
Døren dreier sig på sitt hengsel, og den late snur sig
på sitt leie. 15 Den late stikker sin hånd fatet; han gider
ikke føre den tilbake til sin munn. 16 Den late er visere
i egne øine enn syv som svarer med forstand. 17 Lik
den som tar fatt i øret på en hund som løper forbi, er
den som lar sig egge til vrede over en trette som ikke
kommer ham ved. 18 Lik en gal mann som kaster ut
brandpiler og skyter og dreper, 19 er en mann som har
sveket sin venn og så sier: Jeg spøker jo bare! 20 Når
det er forbi med veden, slukner ilden, og når det ingen
øretuter er, stilles trette. 21 Som kull blir til glør, og som
ved nærer ild, slik voldes kiv av en trettekjær mann. 22
En øretuters ord er som velsmakende retter, og de
trenger ned i hjertets indre. 23 Lik et lerkar som er
overdratt med bly-glette, er brennende leber sammen
med et ondt hjerte. 24 Med sine leber skaper den
hatefulle sig til, men i sitt indre gjemmer han svik. 25
Når han gjør sin røst blid, så tro ham ikke! For der er
syv vederstyggeligheter i hans hjerte. 26 Den hatefulle
skjuler sig i svik, men hans ondskap blir åpenbar i
forsamlingen. 27 Den som graver en grav, skal falle i
den, og den som velter en sten op, på ham skal den
rulle tilbake. 28 En løgnaktig tunge hater dem som den
har knust, og en falsk munn volder fall.

27 Ros dig ikke av den dag imorgen, for du vet
ikke hvad dagen vil føde! 2 La en annen rose
dig og ikke din egen munn, en fremmed og ikke dine
egne leber! 3 Stenen er tung, og sanden veier meget,
men dårens harme er tyngre enn begge. 4 Vrede er
fryktelig, og harme er som en flom; men hvem kan
stå sig mot avind? 5 Åpenlys irettesettelse er bedre
enn kjærlighet som skjules. 6 Trofaste er vennens
slag, men troløse er fiendens kyss. 7 Den mette vraker
honning, men for den sultne er alt bittert søtt. 8 Lik en
spurv som flyver omkring borte fra sitt rede, er en mann
som vanker om borte fra sitt hjem. 9 Olje og røkelse
gleder hjertet, og likeså en venns ømhet og opriktige
råd. 10 Forlat ikke din venn og din fars venn, og kom
ikke i din brors hus den dag du er i nød! En granne
nær ved er bedre enn en bror langt borte. 11 Vær vis,
min sønn, og gled mitt hjerte, så jeg kan svare den
som håner mig! 12 Den kloke ser ulykken og skjuler
sig; de uerfarne går videre og må bøte. 13 Ta hans
klær, han har gått i borgen for en annen, og ta pant
av ham for en fremmed kvinnes skyld! 14 Den som
velsigner sin venn med høi røst tidlig om morgenen,
ham skal det regnes som en forbannelse. 15 Et stadig
takdrypp på en regndag og en trettekjær kvinne ligner
hverandre. 16 Den som holder på henne, holder på
vind, og hans høire hånd griper i olje. 17 Jern skjerpes
ved jern, og en mann slipes ved å omgås andre. 18
Den som passer sitt fikentre, får ete dets frukt, og
den som tar vare på sin herre, blir æret. 19 Likesom
ansikt speiler sig mot ansikt i vannet, så finner det ene
menneske sitt hjerte igjen hos det andre. 20 Dødsriket
og avgrunnen blir ikke mette, og menneskenes øine
blir heller ikke mette. **(Sheol h7585)** 21 Digel er for sølv
og ovn for gull, og en mann prøves efter det han roser.
22 Om du støter dåren i morteren med støteren midt
iblandt grynene, så viker hans dårskap allikevel ikke
fra ham. 23 Du bør nøie kjenne dine fårs utseende;
ha omsorg for din buskap! 24 For gods varer ikke til
evig tid, og en krone ikke gjennem alle slekter. 25 Når
høiet er borte, og det unge gress kommer til syne, og
fjellgresset samles inn, 26 så har du lam til klær og
bukker til å kjøpe aker for, 27 og du har gjetemelk nok

til føde for dig og ditt hus og til livsophold for dine
piker.

28 De ugudelige flyr uten at nogen forfølger dem;
men de rettferdige er trygge som ungløven. **2** For
et lands frafalls skyld blir dets fyrster mange; men når
menneskene er kloke og førstandige, så lever fyrsten
lenge. **3** En fattig mann som undertrykker småfolk,
er et regn som skyller bort kornet, så der ikke blir
brød. **4** De som ikke følger loven, priser de ugudelige,
men de som holder loven, strider mot dem. **5** Onde
mennesker skjønner ikke hvad rett er, men de som
søker Herren, skjønner alt. **6** Bedre er en fattig som
vandrer i ustraffelighet, enn en falsk som vandrer på to
veier, selv om han er rik. **7** Den som følger loven, er
en forstandig sønn; men den som holder vennskap
med svirebrødre, gjør sin far skam. **8** Den som øker
sitt gods ved rente og ved overmål, han samler for den
som forbarmer sig over de fattige. **9** Om en vender sitt
øre bort og ikke vil høre loven, er endog hans bønn
en vederstyggelighet. **10** Den som fører de opriktige
vill på en ond vei, skal falle i sin egen grav; men de
ustraffelige skal arve det som godt er. **11** En rik mann
er vis i sine egne øine; men en fattig som er forstandig,
gjennemskuer ham. **12** Når de rettferdige jubler, er
alt herlighet og glede; men når de ugudelige kommer
sig op, må en lete efter folk. **13** Den som skjuler sine
misgjerninger, har ingen lykke, men den som bekjenner
dem og vender sig fra dem, finner miskunnhet. **14**
Salig er det menneske som alltid frykter; men den som
forherder sitt hjerte, faller i ulykke. **15** En brølende
løve, en omfarende bjørn, slik er en ugudelig hersker
over et fattig folk. **16** Du fyrste som er fattig på forstand
og rik på vold! De som hater urettferdig vinning, skal
leve lenge. **17** Et menneske som trykkes av blodskyld,
er på flukt like til sin grav; ingen må holde på ham. **18**
Den som lever ustraffelig, skal frelses; men den falske,
som vandrer på to veier, skal falle på den ene. **19**
Den som dyrker sin jord, mettes med brød; men den
som jager efter tomme ting, mettes med armod. **20** En
trofast mann får rik velsignelse; men den som haster
efter å bli rik, han blir ikke ustraffet. **21** Å gjøre forskjell
på folk er ikke rett, men mangen mann forsynder sig
for et stykke brøds skyld. **22** Den misunnelige haster
engstelig efter gods og vet ikke at mangel skal komme
over ham. **23** Den som irettesetter et menneske, skal
siden finne mere yndest enn den som gjør sin tunge
glatt. **24** Den som plyndrer sin far og sin mor og sier:
Det er ingen synd, han er en stallbror til ødeleggeren.
25 Den havesyke vekker trette; men den som setter sin
lit til Herren, skal trives. **26** Den som setter sin lit til
sin forstand, han er en dåre; men den som vandrer i
visdom, han blir frelst. **27** Den som gir til den fattige,
skal ikke lide mangel; men den som lukker sine øine,
får mange forbannelser. **28** Når de ugudelige kommer
sig op, skjuler folk sig; men når de omkommer, blir der
mange rettferdige.

29 En mann som er ofte straffet og allikevel gjør sin
nakke stiv, vil i et øieblikk bli sønderbrutt, og der
er ingen lægedom. **2** Når de rettferdige kommer til
makten, gleder folket sig; men når en ugudelig mann
hersker, sukker folket. **3** En mann som elsker visdom,
gleder sin far; men den som holder vennskap med
skjøger, øder sitt gods. **4** En konge trygger sitt land
ved rett; men en mann som tar imot gaver, bryter det
ned. **5** En mann som smigrer for sin næste, setter op
et garn for hans fot. **6** En ond manns misgjerning er
en snare for ham, men den rettferdige skal juble og
glede sig. **7** Den rettferdige tar sig av småfolks sak;
den ugudelige skjønner sig ikke på noget. **8** Spottere
egger op byen, men vismenn stiller vreden. **9** Når en
vismann går i rette med en dåre, så blir dåren vred og
ler, og der blir ingen ro. **10** De blodtørstige hater den
ustraffelige, men de rettsindige søker å redde hans
liv. **11** All sin vrede lar dåren strømme ut, men den
vise holder vreden tilbake og stiller den. **12** Når en
hersker akter på løgnens ord, blir alle hans tjenere
ugudelige. **13** Den fattige og den som undertrykker
ham, møtes; Herren gir begges øine deres lys. **14** En
konge som dømmer småfolk rettferdig, hans trone står
fast for alle tider. **15** Ris og tukt gir visdom; men en
gutt som er overlatt til sig selv, gjør sin mor skam.
16 Når de ugudelige får makt, får synden makt; men
de rettferdige skal se deres fall med glede. **17** Tukt
din sønn, så skal han bli dig til glede og vederkvege
din sjel! **18** Uten åpenbaring blir folket tøilesløst; men
lykkelig er den som holder loven. **19** Ved ord lar en træl
sig ikke tukte; for han skjønner dem nok, men adlyder
dem ikke. **20** Har du sett en mann som forhaster sig
i sine ord - det er mere håp for dåren enn for ham.
21 Forkjæler en sin træl fra ungdommen av, så vil
han til sist være sønn i huset. **22** Den som er snar til
vrede, vekker trette, og en hastig mann gjør ofte det
som er ondt. **23** Et menneskes stolthet fører ham til
fall, men den ydmyke vinner ære. **24** Den som deler
med en tyv, hater sitt liv; han hører opropet til ed og
gir allikevel ingen oplysning. **25** Menneskefrykt fører
i snare, men den som setter sin lit til Herren, han
blir berget. **26** Mange søker en herskers yndest, men
fra Herren kommer en manns rett. **27** En urettferdig
mann er en vederstyggelighet for de rettferdige, og en
vederstyggelighet for den ugudelige er den som lever
rett.

30 Agurs, Jakes sønns ord og utsagn. Så talte
mannen til Itiel, til Itiel og Ukkal: **2** Jeg er for
ufornuftig til å kalles menneske; manns forstand har jeg
ikke. **3** Jeg har ikke lært visdom og har ikke kunnskap
om den Hellige. **4** Hvem fór op til himmelen og fór
ned? Hvem samlet været i sine never? Hvem bandt
vannet i et klæde? Hvem satte alle jordens grenser?
Hvad er hans navn, og hvad er hans sønns navn?
Du vet det jo. **5** Alt Guds ord er rent; han er et skjold
for dem som tar sin tilflukt til ham. **6** Legg ikke noget
til hans ord, forat han ikke skal straffe dig, og du stå
som en løgner! **7** To ting beder jeg dig om, nekt mig
dem ikke, før jeg dør: **8** La falskhet og løgnens ord
være langt borte fra mig! Gi mig ikke armod og heller
ikke rikdom! La mig ete mitt tilmålte brød, **9** forat jeg
ikke når jeg blir mett, skal fornekte dig og si: Hvem er
Herren? og ikke når jeg blir fattig, stjele og forbanne
min Guds navn! **10** Baktal ikke en tjener for hans herre,
forat han ikke skal banne dig, og du dra skyld over dig!
11 Der er en ætt som banner sin far og ikke velsigner
sin mor, **12** en ætt som er ren i sine egne øine og
dog ikke har tvettet sig for sitt eget skarn, **13** en ætt -
hvor stolte er ikke dens øine, og dens øielokk, hvor
hever de sig ikke! - **14** en ætt hvis tenner er sverd, og
hvis jeksler er kniver, som eter arminger ut av landet
og fattige ut av menneskenes tall. **15** Blodiglen har
to døtre: Gi hit! Gi hit! Der er tre som aldri blir mette,
fire som aldri sier: Nok! **16** Det er dødsriket og det
ufruktbare morsliv, jorden, som aldri blir mett av vann,
og ilden, som aldri sier: Nok! **(Sheol h7585)** **17** Et øie
som spotter far og forakter lydighet mot mor, det skal
ravnene ved bekken hakke ut, og ørneunger skal ete
det. **18** Det er tre ting som er mig for underlige, og fire
som jeg ikke skjønner: **19** Ørnens vei på himmelen,
ormens vei over stenen, skibets vei på havet og en
manns vei til en jomfru. **20** Slik bærer en horkvinne
sig at: Hun eter og tørker sin munn og sier: Jeg har
ikke gjort noget ondt. **21** Under tre skjelver jorden, og
under fire kan den ikke holde ut: **22** under en træl
når han blir konge, og en dåre når han blir mett av
brød, **23** under en forsmådd kvinne når hun blir gift,
og en tjenestepike når hun arver sin frue. **24** Det er
fire som er små på jorden og allikevel overvettes vise:
25 Maurene er ikke noget sterkt folk, og enda lager
de sin føde om sommeren; **26** fjellgrevlingene er ikke
noget kraftig folk, og enda bygger de sitt hus i berget;
27 gresshoppene har ingen konge, og enda drar de
alle ut, skare efter skare; **28** firfislen kan du gripe med
hendene, og allikevel finnes den i kongelige palasser.
29 Det er tre som skrider vakkert frem, og fire som
har en vakker gang: **30** Løven, som er en helt blandt
dyrene, og som ikke vender om for nogen, **31** hesten
med gjord om lendene, bukken, og en konge i spissen
for sitt folk. **32** Har du vært så uforstandig at du har
ophøiet dig, eller har du tenkt på ondt, da legg hånden
på din munn! **33** For trykk på melk gir smør, og trykk
på nese gir blod, og trykk på vrede gir trette.

31 Kong Lemuels ord, den lærdom som hans mor
innprentet ham: **2** Hvad skal jeg si til dig, min
sønn, du mitt livs sønn, du mine løfters sønn? **3** Gi
ikke kvinner din kraft, og gå ikke på veier som fører til
ødeleggelse for konger! **4** Det sømmer sig ikke for
konger, Lemuel, det sømmer sig ikke for konger å
drikke vin, heller ikke for fyrster å drikke sterk drikk,
5 forat de ikke skal drikke og glemme hvad der er
lov, og forvende retten for alle arminger. **6** Gi sterk
drikk til den som er sin undergang nær, og vin til den
som er bedrøvet i sjelen! **7** La ham få drikke, så han
glemmer sin fattigdom og ikke mere kommer sin møie i
hu! **8** Oplat din munn for den stumme, for alle deres
sak som er nær ved å forgå! **9** Oplat din munn, døm
rettferdig og hjelp armingen og den fattige til hans rett!
10 En god hustru - hvem finner henne? Langt mere
enn perler er hun verd. **11** Hennes manns hjerte liter
på henne, og på vinning skorter det ikke. **12** Hun gjør
ham godt og intet ondt alle sitt livs dager. **13** Hun
sørger for ull og lin, og hennes hender arbeider med
lyst. **14** Hun er som en kjøbmanns skib; hun henter
sitt brød langveisfra. **15** Hun står op mens det ennu
er natt, og gir sine husfolk brød og sine piker deres
arbeid for dagen. **16** Hun tenker på en mark og får
den; for det hun tjener med sine hender, planter hun
en vingård. **17** Hun omgjorder sine lender med kraft
og gjør sine armer sterke. **18** Hun merker at det går
godt med hennes arbeid; hennes lampe slukkes ikke
om natten. **19** Hun legger sine hender på rokken, og
hennes fingrer tar fatt på tenen. **20** Hun åpner sin hånd
for den trengende og rekker ut sine hender til den
fattige. **21** Hun frykter ikke sneen for sitt hus; for hele
hennes hus er klædd i skarlagenfarvet ull. **22** Hun gjør
sig tepper; fint lin og purpur er hennes klædning. **23**
Hennes mann er kjent i byens porter, der han sitter
sammen med landets eldste. **24** Hun gjør skjorter og
selger dem, og belter leverer hun til kjøbmannen. **25**
Kraft og verdighet er hennes klædebon, og hun ler
av den kommende tid. **26** Hun oplater sin munn med
visdom, og kjærlig formaning er på hennes tunge. **27**
Hun holder øie med hvorledes det går til i hennes
hus, og dovenskaps brød eter hun ikke. **28** Hennes
sønner står op og priser henne lykkelig; hennes mann
står op og roser henne: **29** Det finnes mange dyktige
kvinner, men du overgår dem alle. **30** Ynde sviker, og
skjønnhet forgår; en kvinne som frykter Herren, hun

skal prises. **31** Gi henne av hennes arbeids frukt, og
hennes gjerninger skal prise henne i byens porter.

Predikerens

1 Ord av predikeren, sønn av David, konge i
Jerusalem. **2** Bare tomhet, sier predikeren, bare
idelig tomhet! Alt er tomhet. **3** Hvad vinning har
mennesket av alt sitt strev, som han møier sig med
under solen? **4** Slekt går, og slekt kommer, men jorden
står evindelig. **5** Og solen går op, og solen går ned,
og den haster tilbake til det sted hvor den går op.
6 Vinden går mot syd og vender sig mot nord; den
vender og vender sig om under sin gang og begynner
så atter sitt kretsløp. **7** Alle bekker løper ut i havet,
men havet blir ikke fullt; til det sted som bekkene går
til, dit går de alltid igjen. **8** Alle ting strever utrettelig,
ingen kan utsi det; øiet blir ikke mett av å se, og øret
blir ikke fullt av å høre. **9** Det som har vært, er det
som skal bli, og det som har hendt, er det som skal
hende, og det er intet nytt under solen. **10** Er det noget
hvorom en vilde si: Se, dette er nytt - så har det vært
til for lenge siden, i fremfarne tider som var før oss. **11**
Det er ingen som minnes dem som har levd før, og
heller ikke vil de som siden skal komme, leve i minnet
hos dem som kommer efter. **12** Jeg, predikeren, var
konge over Israel i Jerusalem, **13** og jeg vendte min hu
til å ransake og utgranske med visdom alt det som
hender under himmelen; det er en ond plage, som
Gud har gitt menneskenes barn å plage sig med. **14**
Jeg sa alle de gjerninger som gjøres under solen, og
se, alt sammen var tomhet og jag efter vind. **15** Det
som er kroket, kan ikke bli rett, og det som mangler,
kan ingen regne med. **16** Jeg talte med mig selv i mitt
indre og sa: Se, jeg har vunnet mig større og rikere
visdom enn alle som har rådet over Jerusalem før mig,
og mitt hjerte har skuet megen visdom og kunnskap.
17 Og jeg vendte min hu til å kjenne visdommen og
kjenne dårskap og uforstand, men jeg skjønte at også
dette var jag efter vind. **18** For hvor det er megen
visdom, der er det megen gremmelse, og den som
øker kunnskap, øker smerte.

2 Jeg sa til mitt hjerte: Vel, jeg vil prøve dig med
glede; nyt det som godt er! Men se, også det var
tomhet. **2** Til latteren sa jeg: Du er gal! Og til gleden:
Hvad gagn gjør du? **3** Jeg tenkte i mitt indre på å
kvege mitt legeme med vin, mens mitt hjerte ledet mig
med visdom - jeg tenkte på å holde fast ved dårskapen,
til jeg fikk se hvad det var best for menneskenes
barn å gjøre under himmelen alle deres levedager.
4 Jeg utførte store arbeider, jeg bygget mig hus, jeg
plantet mig vingårder, **5** jeg gjorde mig haver og parker
og plantet i dem alle slags frukttrær, **6** jeg gjorde
mig vanndammer til å vanne en skog av opvoksende
trær. **7** Jeg kjøpte træler og trælkvinner, jeg hadde
tjenestefolk som var født i mitt hus; jeg fikk mig også
meget fe, både stort og smått, mere enn alle som
hadde vært før mig i Jerusalem; **8** jeg samlet mig også
sølv og gull og kostelige skatter som kom fra fremmede
konger og land; jeg fikk mig sangere og sangerinner
og det som er menneskenes lyst, en hustru og flere. **9**
Jeg blev større og mektigere enn alle som hadde vært
før mig i Jerusalem; og min visdom hadde ikke forlatt
mig. **10** Alt det mine øine attrådde, det forholdt jeg
dem ikke, jeg nektet ikke mitt hjerte nogen glede; for
mitt hjerte hadde glede av alt mitt strev, og dette var
det jeg hadde igjen for alt mitt strev. **11** Men når jeg så
på alt det som mine hender hadde gjort, og på den
møie det hadde kostet mig, da så jeg at alt sammen
var tomhet og jag efter vind, og at det ikke er nogen
vinning å nå under solen. **12** Så gav jeg mig til å se
på visdom og på dårskap og uforstand; for hvad vil
det menneske gjøre som kommer efter kongen? Det
samme som andre har gjort for lenge siden. **13** Da så
jeg at visdommen har samme fortrin fremfor dårskapen
som lyset har fremfor mørket; **14** den vise har øine i
sitt hode, men dåren vandrer i mørket. Men jeg skjønte
også at det går den ene som den andre. **15** Da sa jeg i
mitt hjerte: Som det går dåren, så vil det også gå mig;
hvad skulde det da være til at jeg var så vis? Og jeg
sa i mitt kjerte at også dette var tomhet. **16** For minnet
om den vise vil like så litt vare til evig tid som minnet
om dåren; i de kommende dager vil jo alt sammen for
lengst være glemt, og må ikke den vise dø like så vel
som dåren? **17** Da blev jeg lei av livet; for ondt var i
mine øine alt som skjer under solen; for alt sammen er
tomhet og jag efter vind. **18** Og jeg blev lei av alt mitt
strev, som jeg hadde møiet mig med under solen, fordi
jeg skulde efterlate det til den som kommer efter mig.
19 Hvem vet om det blir en vis eller en dåre? Og enda
skal han råde over alt det jeg har vunnet ved min møie
og min visdom under solen; også det er tomhet. **20** Da
begynte jeg å bli fortvilet i mitt hjerte over alt det strev
som jeg hadde møiet mig med under solen; **21** for er
det et menneske som har gjort sitt arbeid med visdom
og kunnskap og dyktighet, så må han allikevel gi det
fra sig til et menneske som ikke har hatt nogen møie
med det, som hans eiendom; også dette er tomhet og
et stort onde. **22** For hvad har mennesket for alt sitt
strev og for sitt hjertes attrå, som han møier sig med
under solen? **23** Alle hans dager er jo fulle av smerte,
og all hans umak er bare gremmelse; selv om natten
har hans hjerte ikke ro; også dette er tomhet. **24** Er det
ikke et gode for mennesket at han kan ete og drikke
og unne sig gode dager til gjengjeld for sitt strev? Men
jeg så at også dette kommer fra Guds hånd; **25** for

hvem kunde ete og hvem nyte mere enn jeg? 26 For
det menneske som tekkes ham, gir han visdom og
kunnskap og glede; men synderen gir han den umak å
sanke og samle for å gi til den som tekkes Gud; også
dette er tomhet og jag efter vind.

3 Alt har sin tid, og en tid er der satt for hvert
foretagende under himmelen. 2 Å fødes har sin
tid og å dø har sin tid, å plante har sin tid og å rykke
op det som er plantet, har sin tid; 3 å drepe har sin
tid og å læge har sin tid; å rive ned har sin tid og å
bygge op har sin tid; 4 å gråte har sin tid og å le har
sin tid; å klage har sin tid og å danse har sin tid; 5 å
kaste bort stener har sin tid og å samle stener har sin
tid; å ta i favn har sin tid og å holde sig fra favntak
har sin tid; 6 å søke har sin tid og å tape har sin tid;
å gjemme har sin tid og å kaste bort har sin tid; 7 å
sønderrive har sin tid og å sy sammen har sin tid; å tie
har sin tid og å tale har sin tid; 8 å elske har sin tid og
å hate har sin tid; krig har sin tid og fred har sin tid. 9
Hvad vinning har den som gjør noget, av det strev
han har med det? 10 Jeg så den plage som Gud har
gitt menneskenes barn å plage sig med. 11 Alt har
han gjort skjønt i sin tid; også evigheten har han lagt i
deres hjerte, men således at mennesket ikke til fulle
kan forstå det verk Gud har gjort, fra begynnelsen til
enden. 12 Jeg skjønte at de intet annet gode har enn å
glede sig og å gjøre sig til gode i livet; 13 men når et
menneske, hvem det så er, får ete og drikke og unne
sig gode dager til gjengjeld for alt sitt strev, så er også
det en Guds gave. 14 Jeg skjønte at alt hvad Gud gjør,
det varer evig; intet kan legges til og intet kan tas fra.
Så har Gud gjort det, forat vi skal frykte ham. 15 Hvad
der er, det var allerede før, og hvad der skal bli, det har
også vært før; Gud søker frem igjen det forgangne. 16
Fremdeles så jeg under solen at på dommersetet, der
satt gudløsheten, og hvor rettferdighet skulde råde,
der rådet gudløshet. 17 Da sa jeg i mitt hjerte: Gud
skal dømme den rettferdige så vel som den gudløse;
for hos ham er det fastsatt en tid for hvert foretagende
og for alt hvad som gjøres. 18 Jeg sa i mitt hjerte:
Dette skjer for menneskenes barns skyld, forat Gud
kan prøve dem, og forat de kan se at de i sig selv ikke
er annet enn dyr; 19 for det går menneskenes barn
som det går dyrene; den samme skjebne rammer dem;
som den ene dør, så dør den andre, og en livsånde
har de alle; mennesket har ikke noget fortrin fremfor
dyret; for alt er tomhet. 20 De farer alle til ett sted; de
er alle blitt til av støvet, og de vender alle tilbake til
støvet. 21 Hvem vet om menneskenes ånd stiger op,
og om dyrets ånd farer ned til jorden? 22 Og jeg så at
intet er bedre for mennesket enn at han gleder sig ved
sitt arbeid; for det er det gode som blir ham til del; for
hvem lar ham få se det som skal komme efter ham?

4 Fremdeles så jeg alle de voldsgjerninger som skjer
under solen; jeg så de undertryktes gråt - det var
ingen som trøstet dem; jeg så voldsmennene bruke
makt mot dem, og det var ingen som trøstet dem. 2
Da priste jeg de døde, de som allerede hadde fått
dø, lykkelige fremfor de levende, de som ennu var
i live, 3 men fremfor dem begge priste jeg lykkelig
den som ennu ikke er til, som ikke har sett de onde
gjerninger som skjer under solen. 4 Og jeg så at alt
strev og all dyktighet i arbeid har sin grunn i at den
enes ærgjerrighet er større enn den andres, også det
er tomhet og jag efter vind. 5 Dåren legger hendene
i fanget og tærer på sitt eget kjøtt. 6 Bedre er en
håndfull ro enn begge never fulle av strev og jag efter
vind. 7 Og ennu mere tomhet blev jeg var under solen:
8 Stundom står en mann alene og har ingen annen
med sig, hverken sønn eller bror, og allikevel er det
ingen ende på alt hans strev, og hans øine blir ikke
mette av rikdom. Men hvem strever jeg for og nekter
mig selv det som godt er? Også det er tomhet, og en
ond plage er det. 9 Bedre å være to enn én, for de
har god lønn for sitt strev; 10 om de faller, kan den
ene reise sin stallbror op; men stakkars den som er
alene, for faller han, har han ingen til å reise sig op!
11 Likeledes når to ligger sammen, så blir de varme;
men hvorledes kan den som ligger alene, bli varm? 12
Og om nogen kan vinne over den som er alene, så
kan to holde stand mot ham, og en tredobbelt tråd
sønderrives ikke så snart. 13 Bedre å være en fattig
og vis ungdom enn en gammel dåre av en konge, som
ikke mere har forstand nok til å la sig advare; 14 for fra
fengslet kommer den ene ut og blir konge; den andre
blir fattig, enda han er født i sitt kongedømme. 15 Jeg
så alle de levende som ferdes under solen, følge med
den unge mann, han den nye, som skulde trede i den
gamles sted. 16 Det var ingen ende på alt det folk han
var fører for. Allikevel har efterkommerne ingen glede
av ham, for også dette er tomhet og jag efter vind.

5 Vokt din fot når du går til Guds hus! Å komme dit
for å høre er bedre enn når dårene bærer frem
offer; for de vet ikke at de gjør ondt. 2 Vær ikke for
snar med din munn, og la ikke ditt hjerte forhaste sig
med å bære frem et ord for Guds åsyn! For Gud er i
himmelen og du på jorden; la derfor dine ord være
få! 3 For av meget strev og kav kommer drømmer, og
med for mange ord følger dårlig tale. 4 Når du gjør
Gud et løfte, så dryg ikke med å holde det, for han
har ikke behag i dårer! Hold det du lover! 5 Bedre er
det at du ikke lover, enn at du lover og ikke holder

det. 6 La ikke din munn føre synd over ditt legeme
og si ikke til Guds sendebud: Det var av vanvare jeg
gjorde det! Hvorfor skal Gud harmes over din tale og
ødelegge dine henders verk? 7 For hvor det er mange
drømmer, er det også megen tomhet, og likeså hvor
det er mange ord. Frykt heller Gud! 8 Om du ser at den
fattige undertrykkes, og at rett og rettferdighet tredes
under føtter i landet, så undre dig ikke over den ting!
For den som er høitstående, har en høiere til å vokte
på sig, og en høieste vokter på dem begge. 9 Og en
velsignelse for et land er det med alt dette at det har
en konge som folket lyder. 10 Den som elsker penger,
blir ikke mett av penger, og den som elsker rikdom, får
aldri nok; også det er tomhet. 11 Jo mere gods dess
flere til å fortære det; og hvad gagn har dets eier av
det, annet enn at han får se det? 12 Arbeiderens søvn
er søt, enten han eter lite eller meget; men den rikes
metthet lar ham ikke få sove. 13 Der er et stort onde,
som jeg har sett under solen: rikdom gjemt av sin eier
til hans egen ulykke. 14 Går denne rikdom tapt ved et
uhell, og han har fått en sønn, så blir det intet igjen for
ham. 15 Som han kom ut av mors liv, skal han igjen gå
bort naken som han kom; og ved sitt strev vinner han
ikke noget som han kunde ta med sig. 16 Også dette
er et stort onde: Aldeles som han kom, skal han gå
bort; hvad vinning har han da av at han gjør sig møie
bort i været? 17 Dessuten eter han alle sine dager
sitt brød i mørket, og megen gremmelse har han og
sykdom og vrede. 18 Se, dette er det jeg har funnet
godt og skjønt: å ete og drikke og å gjøre sig til gode
til gjengjeld for alt det strev som en møier sig med
under solen alle de levedager som Gud gir ham; for
det er det gode som blir ham til del. 19 Og når Gud gir
et menneske rikdom og skatter og setter ham i stand
til å nyte godt av det og ta det som blir ham til del, og
glede sig i sitt strev, så er det en Guds gave; 20 for da
vil han ikke tenke så meget på sine levedager, fordi
Gud svarer ham med å gi ham glede i hjertet.

6 Det er en ulykke som jeg har sett under solen, og
som hviler tungt på mennesket: 2 Når Gud gir en
mann rikdom og skatter og ære, så han for sin del ikke
fattes noget som han attrår, men Gud ikke setter ham i
stand til å nyte godt av det, men en fremmed mann får
nyte det, så er det tomhet og en ond lidelse. 3 Om en
mann får hundre barn og lever i mange år, så tallet på
hans levedager blir stort, men hans sjel ikke mettes av
det gode, og han heller ikke får nogen jordeferd, da
sier jeg: Et ufullbåret foster er bedre faren enn han. 4
For som et intet kom det til verden, og i mørke går det
bort, og med mørke blir dets navn skjult, 5 og det har
hverken sett eller kjent solen; det har mere ro enn han.
6 Og om han så hadde levd tusen år to ganger, men
ikke nytt noget godt - går ikke alt til ett sted? 7 Alt
menneskets strev er for hans munn, og allikevel blir
hans attrå aldri tilfredsstilt; 8 for hvad fortrin har den
vise fremfor dåren? Hvad fortrin har den fattige som
vet å skikke sig blandt de levende? 9 Bedre er det
at øinene dveler ved det en har, enn at sjelen farer
urolig om; også det er tomhet og jag efter vind. 10
Hvad der er blitt til, er for lenge siden nevnt med navn,
og det er kjent hvad et menneske skal bli; han kan
ikke gå i rette med den som er sterkere enn han; 11
for der er mange ord som bare øker tomheten - hvad
gagn har mennesket av det? 12 For hvem vet hvad
som gagner et menneske i livet, i alle hans tomme
levedager, dem han tilbringer som en skygge? For
hvem kan si et menneske hvad som skal hende under
solen efter hans tid?

7 Bedre er et godt navn enn god olje, og bedre
dødsdagen enn den dag en blir født. 2 Bedre er
det å gå til sørgehus enn til gjestebudshus, fordi i
sørgehuset ender hvert menneskes liv, og den som
lever, legger sig det på hjerte. 3 Bedre er gremmelse
enn latter; for mens ansiktet er sørgmodig, er hjertet
vel til mote. 4 De vises hjerte er i sorgens hus, men
dårenes hjerte i gledens hus. 5 Bedre er det å høre
skjenn av en vis enn å høre sang av dårer; 6 for som
tornene spraker under gryten, så er det når dåren ler;
også dette er tomhet. 7 For urettmessig vinning gjør
den vise til dåre, og bestikkelse ødelegger hjertet. 8
Bedre er enden på en ting enn begynnelsen, bedre å
være tålmodig enn overmodig. 9 Vær ikke for hastig i
din ånd til å vredes; for vreden bor i dårers barm. 10 Si
ikke: Hvorav kommer det at de fremfarne dager var
bedre enn de som nu er? For det er ikke av visdom du
spør om det. 11 Visdom er jevngod med arvegods,
ja ennu ypperligere for dem som ser solen; 12 for å
være i visdommens skygge er som å være i skyggen
av rikdom, men kunnskapens fortrin er at visdommen
holder sin eier i live. 13 Se på Guds verk! For hvem
kan gjøre rett det som han har gjort kroket? 14 På
en god dag skal du være ved godt mot, og på en
ond dag skal du tenke på at Gud har gjort den og,
like så vel som den andre, forat mennesket ikke skal
finne noget efter sig. 15 Alt dette har jeg sett i mitt
tomme liv: Mangen rettferdig går til grunne tross sin
rettferdighet, og mangen ugudelig lever lenge tross
sin ondskap. 16 Vær ikke altfor rettferdig og te dig
ikke overvettes vis! hvorfor vil du ødelegge dig selv?
17 Vær ikke altfor urettferdig, og vær ikke en dåre!
Hvorfor vil du dø før tiden? 18 Det er godt at du holder
fast ved det ene, men du skal heller ikke slippe det
andre; for den som frykter Gud, finner en utvei av alt
dette. 19 Visdommen er et sterkere vern for den vise

enn ti mektige menn i en by; 20 for det finnes ikke
et rettferdig menneske på jorden, som bare gjør godt
og aldri synder. 21 Akt heller ikke på alt det folk sier,
ellers kunde du få høre din tjener banne dig! 22 For
du vet jo med dig selv at også du mange ganger har
bannet andre. 23 Alt dette har jeg prøvd med visdom;
Jeg sa: Jeg vil vinne visdom, men den er ennu langt
borte fra mig. 24 Det som er langt borte og dypt, dypt
skjult - hvem kan finne det? 25 Jeg så mig om, og
min attrå var å vinne kunnskap og å granske og søke
efter visdom og klokskap og å forstå at ugudelighet er
dårskap, og at dårskapen er galskap. 26 Og jeg fant
noget som er bitrere enn døden: kvinnen - hun er et
garn og hennes hjerte en snare, og hennes hender er
lenker; den som tekkes Gud, slipper fra henne, men
synderen blir fanget av henne. 27 Se, dette fant jeg ut,
sier predikeren, idet jeg la det ene til det andre for å
finne hovedsummen. 28 Det som jeg stadig har søkt,
men ikke har funnet, det er: En mann har jeg funnet
blandt tusen, men en kvinne har jeg ikke funnet blandt
dem alle. 29 Se, dette er det eneste jeg har funnet ut,
at Gud skapte mennesket som det skulde være, men
de søker mange kunster.

8 Hvem er som den vise, og hvem forstår å tyde
tingene? Visdommen gjør menneskets ansikt lyst,
og trossen i hans åsyn forvandles. 2 Jeg sier: Akt
på kongens bud, og det for den eds skyld som du
har svoret ved Gud! 3 Vær ikke for snar til å forlate
ham, og vær ikke med på noget som er ondt! For han
gjør alt det han vil. 4 For kongens ord er mektig, og
hvem tør si til ham: Hvad gjør du? 5 Den som holder
budet, skal ikke lide noget ondt, og den vises hjerte
skal få kjenne tid og dom. 6 For hvert foretagende
har sin tid og sin dom; for hvert menneskes onde
gjerning kommer til å hvile tungt på ham; 7 for han
vet ikke hvad som skal hende; for hvem kan si ham
hvorledes det vil gå? 8 Intet menneske har makt over
vinden, så han kan holde den tilbake; heller ikke har
nogen makt over dødsdagen, og ingen slipper for å
gjøre krigstjeneste. Således kan heller ikke ugudelighet
berge sin mann. 9 Alt dette har jeg sett, og jeg har gitt
akt på alt det som hender under solen, på en tid da det
ene menneske hersket over det andre og voldte ham
ulykke. 10 Derefter så jeg at ugudelige blev jordfestet
og kom til hvile, men at de som hadde gjort rett, måtte
dra bort fra den Helliges bolig og blev glemt i staden.
Også dette er tomhet. 11 Fordi dommen over den
onde gjerning ikke fullbyrdes straks, derfor svulmer
hjertet i menneskenes barn, så de drister sig til å gjøre
det som ondt er, 12 fordi synderen hundre ganger
gjør det som ondt er, og allikevel lever lenge; dog vet
jeg jo at det skal gå gudfryktige vel, fordi de frykter
Gud, 13 men at det ikke skal gå den ugudelige vel,
og at han lik skyggen ikke skal leve lenge, fordi han
ikke frykter Gud. 14 Der er noget tomt som hender
på jorden: at der er rettferdige hvem det går som om
de hadde gjort de ugudeliges gjerninger, og at der
er ugudelige hvem det går som om de hadde gjort
de rettferdiges gjerninger. Jeg sier at også dette er
tomhet. 15 Så priste jeg da gleden, fordi mennesket
ikke har noget annet godt under solen enn å ete og
drikke og være glad; og dette følger ham under hans
strev i de levedager som Gud har gitt ham under solen.
16 Da jeg vendte min hu til å lære visdom å kjenne og
til å se på det strev og kav folk har her på jorden - for
hverken dag eller natt får de søvn på sine øine - 17 da
så jeg at det er så med alt Guds verk at mennesket
ikke kan utgrunde det som hender under solen; for
hvor meget et menneske enn strever med å utgranske
det, kan han dog ikke utgrunde det, og selv om den
vise sier at han nok skal forstå det, er han dog ikke i
stand til å utgrunde det.

9 For alt dette har jeg tatt mig til hjerte, og jeg har
søkt å utgrunde alt dette: at de rettferdige og de
vise og deres gjerninger er i Guds hånd; om det er
kjærlighet eller hat, vet intet menneske; de kan vente
sig alt. 2 Det går dem i alt likesom alle andre; det
samme hender den rettferdige og den ugudelige, den
gode og rene og den urene, den som ofrer og den som
ikke ofrer; den gode går det som synderen, den som
sverger, går det som den som er redd for å sverge. 3
Det er en ond ting ved alt det som hender under solen,
at det går alle likedan, og så er også menneskenes
hjerte fullt av det som ondt er, og det er uforstand
i deres hjerte, så lenge de lever, og siden går det
avsted til de døde; 4 for hvem er det vel som slipper?
For alle dem som lever, er det håp; for en levende
hund er bedre enn en død løve; 5 for de levende vet
at de skal dø, men de døde vet ikke nogen ting, og
de får ikke lenger nogen lønn, for minnet om dem er
glemt. 6 Både deres kjærlighet og deres hat og deres
ærgjerrighet er det for lenge siden forbi med, og de har
i all evighet ingen del mere i alt det som hender under
solen. 7 Så et da ditt brød med glede og drikk vel til
mote din vin! For Gud har for lenge siden godkjent det
du gjør. 8 La dine klær alltid være hvite, og la ikke olje
fattes på ditt hode! 9 Nyt livet med en hustru som du
elsker, alle dager i ditt tomme liv, som Herren har gitt
dig under solen, alle dine tomme dager! For det er din
del i livet og i ditt strev som du møier dig med under
solen. 10 Alt det din hånd er i stand til å gjøre med din
kraft, det skal du gjøre! For det finnes hverken gjerning
eller klokskap eller kunnskap eller visdom i dødsriket,
dit du går. **(Sheol h7585)** 11 Fremdeles så jeg under

solen at det ikke er visst at de som er lette på foten,
vinner i løpet, eller at heltene seirer i krigen, eller at de
vise kan få sig brød, eller at de forstandige kan vinne
rikdom eller de kloke finne yndest; for tid og hendelse
møter dem alle. 12 For mennesket kjenner like så lite
sin tid som fiskene som fanges i det onde garn, eller
fuglene som blir fanget i snaren; likesom de fanges
også menneskenes barn i en ond tid, når den med
ett kommer over dem. 13 Også i dette så jeg visdom
under solen, og stor syntes den mig: 14 Det var en
liten by med få folk i; til den kom det en stor konge og
kringsatte den og bygget store voller mot den; 15 men
det fantes i byen en fattig, vis mann, og han berget
den ved sin visdom, og ikke et menneske var kommet
denne fattige mann i hu. 16 Da sa jeg: Visdom er
bedre enn styrke; men den fattiges visdom er foraktet,
og folk hører ikke på det han sier. 17 De vises ord
som høres i ro, er bedre enn rop fra en hersker blandt
dårene. 18 Visdom er bedre enn krigsvåben, men en
synder kan ødelegge meget godt.

10 Giftige fluer får salvelagerens salve til å lukte ille
og gjære; endog et lite grand dårskap ødelegger
en mann som utmerker sig ved visdom eller ære. 2
Den vises hu er vendt til høire, men dårens hu til
venstre. 3 Og hvor som helst dåren ferdes, fattes det
ham forstand, og han lar alle merke at han er en dåre.
4 Reiser herskerens vrede sig mot dig, så forlat ikke
din post! For saktmodighet holder store synder nede.
5 Der er et onde som jeg har sett under solen - et
misgrep som utgår fra makthaveren: 6 Dårskapen
sitter i høie stillinger, mens fornemme folk må sitte lavt.
7 Jeg har sett tjenere ride på hester og fyrster gå til
fots som tjenere. 8 Den som graver en grav, kan falle i
den, og den som river et gjerde, kan bli bitt av en orm.
9 Den som bryter sten, kan få en skade av det; den
som hugger ved, kan komme i fare ved det. 10 Når
øksen er sløv, og han ikke har slipt eggen, så må han
bruke dess større kraft; men visdom har den fordel at
den gjør alt på rette måte. 11 Når ormen biter uten
besvergelse, har tungens eier ingen nytte av den. 12
Ord fra den vises munn er liflige, men dårens leber
ødelegger ham selv. 13 De første ord av hans munn er
dårskap, og enden på hans tale er farlig galskap. 14
Dåren taler mange ord, enda mennesket ikke vet hvad
som skal hende, og hvem sier ham hvad som skal
hende efter hans tid? 15 Dårens strev tretter ham, han
som ikke engang vet veien til byen. 16 Ve dig, du land
som har et barn til konge, og hvis fyrster holder måltid
om morgenen! 17 Lykkelige land som har en konge
av edel ætt, og hvis fyrster holder måltid i sømmelig
tid, som menn og ikke som drankere! 18 Når latheten
råder, synker bjelkene sammen, og lar en hendene
henge, så drypper det inn i huset. 19 For å more sig
holder de gjestebud, og vinen legger glede over livet;
alt sammen fås for penger. 20 Ikke engang i dine
tanker må du banne kongen, og ikke engang i ditt
sengkammer må du banne den rike; for himmelens
fugler bærer lyden avsted, og de vingede skapninger
melder dine ord.

11 Send ditt brød bort over vannet; for i tidens løp
skal du finne det igjen. 2 Del ut til syv, ja til åtte;
for du vet ikke hvad ulykke som kan hende på jorden.
3 Når skyene blir fulle av regn, tømmer de det ut over
jorden, og når et tre faller, enten det er mot syd eller
mot nord, så blir treet liggende på det sted hvor det
falt. 4 Den som stadig akter på vinden, kommer ikke
til å så, og den som stadig ser på skyene, kommer
ikke til å høste. 5 Like så lite som du vet hvad vei
vinden farer, eller hvorledes benene dannes i den
fruktsommelige kvinnes liv, like så lite vet du hvad Gud
vil gjøre, han som gjør det alt sammen. 6 Så din sæd
om morgenen, og la ikke din hånd hvile når det lider
mot aftenen; for du vet ikke hvad som vil lykkes, det
ene eller det andre, eller om begge deler er gode. 7
Lyset er liflig, og det er godt for øinene å få se solen. 8
For om et menneske lever mange år, skal han glede
sig i dem alle og komme mørkets dager i hu; for de blir
mange. Alt som skal komme, er tomhet. 9 Gled dig, du
unge, i din ungdom og la ditt hjerte være vel til mote i
din ungdoms dager og vandre på ditt hjertes veier og
efter det dine øine ser! Men vit at for alt dette vil Gud
føre dig frem for dommen. 10 La gremmelse vike fra
ditt hjerte og hold alt ondt borte fra ditt legeme! For
ungdom og morgenrøde er tomhet.

12 Tenk på din skaper i din ungdoms dager, før
de onde dager kommer, og det lider mot de år
hvorom du vil si: Jeg har ingen glede av dem, 2 før
solen og lyset og månen og stjernene formørkes, og
skyene kommer igjen efter regnet - 3 den tid da husets
voktere skjelver, og de sterke menn blir krokete, og
de som maler på kvernen, stanser sitt arbeid, fordi
de er blitt for få, og de som ser ut gjennem vinduene,
formørkes, 4 og begge dørene til gaten stenges,
mens kvernduren blir svak og ikke når høiere enn til
spurvekvitter, og alle sangmøene blir lavmælte, 5 og en
frykter for hver bakke, og det lurer skremsler på veien,
og mandeltreet blomstrer, og gresshoppen sleper sig
frem, og kapersen mister sin kraft; for mennesket drar
bort til sin evige bolig, og de sørgende går allerede
og venter på gaten - 6 før sølvsnoren tas bort, og
gullskålen slåes i stykker, og krukken brytes sønder
ved kilden, og hjulet knuses og faller ned i brønnen, 7
og støvet vender tilbake til jorden og blir som det var

før, og ånden vender tilbake til Gud, som gav den. **8**
Bare idelig tomhet, sier predikeren; alt er tomhet. **9** For
øvrig er å si at predikeren var en vismann, og at han
også lærte folket kunnskap og prøvde og gransket;
han laget mange ordsprog. **10** Predikeren søkte å finne
liflige ord, og skrevet er her hvad riktig er, sannhets
ord. **11** De vises ord er som brodder, og visdomssprog
som er samlet, sitter fast som nagler; de er gitt av én
hyrde **12** Og for øvrig: La dig advare, du min sønn!
Det er ingen ende på all bokskrivningen, og megen
granskning tretter legemet. **13** Enden på det hele,
efterat alt er hørt, er dette: Frykt Gud og hold hans
bud! Det er hvad hvert menneske bør gjøre. **14** For
hver gjerning vil Gud føre frem for dommen over alt
som er skjult, enten det er godt eller ondt.

Salomos Høisang

1 Høisangen av Salomo. **2** Han kysser mig med kyss
av sin munn! For din kjærlighet er bedre enn vin. **3**
Liflig er duften av dine salver, ditt navn er en utgytt
salve; derfor elsker jomfruene dig. **4** Drag mig! Vi vil
løpe efter dig. Kongen har ført mig inn i sine kammer;
vi vil fryde og glede oss i dig, vi vil prise din kjærlighet
mere enn vin; opriktig elsker de dig. **5** Sort er jeg,
men yndig, I Jerusalems døtre, som Kedars telter, som
Salomos telttepper. **6** Se ikke på mig, fordi jeg er så
sort, fordi solen har brent mig! Min mors sønner blev
vrede på mig, de satte mig til å vokte vingårdene; min
egen vingård har jeg ikke voktet. **7** Si mig, du som min
sjel elsker: Hvor vokter du hjorden? Hvor lar du den
hvile om middagen? For hvorfor skal jeg være lik en
kvinne som går tilsløret ved dine stallbrødres hjorder?
8 Vet du det ikke, du fagreste blandt kvinner, så gå ut i
fårenes spor og vokt dine kje ved hyrdenes hytter! **9**
Med gangerne foran Faraos vogner ligner jeg dig, min
venninne! **10** Yndige er dine kinner mellem kjedene,
din hals i perleradene. **11** Gullkjeder vil vi gjøre dig
med sølvprikker på. **12** Så lenge kongen satt ved sitt
bord, gav min nardus sin duft. **13** Min elskede er mig
en myrrakule, som hviler mellem mine bryster. **14** Min
elskede er mig en cyperdrue i En-Gedis vingårder.
15 Hvor fager du er, min venninne, hvor fager du er!
Dine øine er duer. **16** Hvor du er vakker, min elskede,
hvor skjønn du er! Og vårt leie er grønt. **17** Sedrer er
bjelkene i vårt hus, cypresser er vårt tavlede loft.

2 Jeg er Sarons blomst, dalenes lilje. **2** Som en lilje
blandt torner, så er min venninne blandt de unge
kvinner. **3** Som et epletre blandt skogens trær, så er
min elskede blandt de unge menn; i hans skygge lyster
det mig å sitte, og hans frukt er søt for min gane. **4**
Han har ført mig til vinhuset, og hans banner over
mig er kjærlighet. **5** Styrk mig med druekaker, kveg
mig med epler! For jeg er syk av kjærlighet. **6** Hans
venstre hånd er under mitt hode, og hans høire favner
mig. **7** Jeg ber eder inderlig, I Jerusalems døtre, ved
rådyrene eller ved hindene på marken, at I ikke vekker
og ikke egger kjærligheten, før den selv vil! **8** Hør,
der er min elskede! Se, der kommer han springende
over fjellene, hoppende over haugene. **9** Min elskede
ligner et rådyr eller en ung hjort. Se, der står han
bak vår vegg; han kikker gjennem vinduene, gjennem
gitteret ser han inn. **10** Min elskede tar til orde og
sier til mig: Stå op, min venninne, du min fagre, og
kom ut! **11** For se, nu er vinteren omme, regnet har
draget forbi og er borte; **12** blomstene kommer til syne
i landet, sangens tid er inne, og turtelduens røst har
latt sig høre i vårt land; **13** fikentreets frukter tar til å
rødme, og vintrærnes blomster dufter. Stå op, kom,
min venninne, du min fagre, så kom da! **14** Du min
due i bergrevnene, i fjellveggens ly! La mig se din
skikkelse, la mig høre din røst! For din røst er blid og
din skikkelse fager. **15** Fang revene for oss, de små
rever som ødelegger vingårdene! Våre vingårder står
jo i blomst. **16** Min elskede er min, og jeg er hans, han
som vokter sin hjord blandt liljene. **17** Innen dagen blir
sval og skyggene flyr, vend om, min elskede, lik et
rådyr eller en ung hjort på de kløftede fjell!

3 På mitt leie lette jeg om natten efter ham som min
sjel elsker; jeg lette efter ham, men jeg fant ham
ikke. **2** Da sa jeg: Jeg vil stå op og gå omkring i byen,
på gatene og på torvene; jeg vil lete efter ham som min
sjel elsker. Jeg lette efter ham, men jeg fant ham ikke.
3 Vekterne, som går omkring i byen, møtte mig. Jeg sa
til dem: Har I sett ham som min sjel elsker? **4** Ikke før
var jeg gått fra dem, før jeg fant ham som min sjel
elsker; jeg tok fatt i ham, og jeg slipper ham ikke før
jeg har ført ham til min mors hus, til hennes kammer
som har født mig. **5** Jeg ber eder inderlig, I Jerusalems
døtre, ved rådyrene eller ved hindene på marken, at I
ikke vekker og ikke egger kjærligheten, før den selv
vil! **6** Hvem er hun som kommer op fra ørkenen, som
det var røkstøtter, omduftet av myrra og virak, av alle
kremmerens krydderier? **7** Se, her er Salomos seng
med seksti krigsmenn omkring, av Israels krigsmenn, **8**
alle væbnet med sverd, opøvet i krig, hver med sverdet
ved lend til vern mot nattens farer. **9** En bæreseng
gjorde kong Salomo sig av Libanons trær. **10** Dens
stolper gjorde han av sølv, dens ryggstø av gull, dens
pute av purpur; innvendig er den smykket i kjærlighet
av Jerusalems døtre. **11** Gå ut, I Sions døtre, og se på
kong Salomo med den krone hans mor har kronet ham
med på hans bryllupsdag, på hans hjertegledes dag!

4 Hvor fager du er, min venninne, hvor fager du er!
Dine øine er duer bak ditt slør; ditt hår er som
en hjord av gjeter som leirer sig nedover Gilead-
fjellet. **2** Dine tenner er som en hjord av klippede
får som stiger op av badet; alle har de tvillinger, og
intet blandt dem er uten lam. **3** Dine leber er som en
skarlagensnor, og din munn er yndig; som et stykke
granateple er din tinning bak ditt slør. **4** Din hals er
som Davids tårn, bygget til våbenhus; tusen skjold
henger på det, alle krigsmennenes skjold. **5** Dine
bryster er som to rådyrkalver, tvillinger av et rådyr, som
beiter blandt liljer. **6** Når dagen blir sval og skyggene
flyr, vil jeg gå til Myrra-åsen og til Virak-haugen. **7**
Alt er fagert ved dig, min venninne, og det er intet
lyte på dig. **8** Kom med mig fra Libanon, min brud,

kom med mig fra Libanon! Sku ut fra Amanas topp,
fra toppen av Senir og Hermon, fra løvenes boliger,
fra panternes fjell! 9 Du har vunnet mitt hjerte, min
søster, min brud! Du har vunnet mitt hjerte med et
eneste øiekast, med en av kjedene om din hals. 10
Hvor liflig din kjærlighet er, min søster, min brud! Hvor
meget bedre er ikke din kjærlighet enn vin, og duften
av dine salver bedre enn alle velluktende urter! 11 Av
honning drypper dine leber, min brud! Honning og melk
er under din tunge, og duften av dine klær er som
duften av Libanon. 12 En lukket have er min søster,
min brud, et avstengt vell, en forseglet kilde. 13 Du
skyter op som en lysthave av granatepletrær med sin
kostelige frukt, som cyperbusker og narder, 14 nardus
og safran, kalmus og kanel med alle slags viraktrær,
myrra og aloëtrær og alle de beste velluktende urter.
15 En kilde i havene er du, en brønn med levende vann
og strømmer fra Libanon. 16 Våkn op, nordenvind, og
kom, sønnenvind! Blås gjennem min have, så dens
duft kan strømme ut! Gid min elskede vilde komme til
sin have og ete dens kostelige frukt!

5 Jeg er kommet til min have, min søster, min brud!
Jeg har plukket min myrra og min balsam, jeg har
ett min honningkake og min honning, jeg har drukket
min vin og min melk. Et, venner, og drikk! Drikk eder
lystige, mine elskede! 2 Jeg sover, men mitt hjerte
våker; da lyder min elskedes røst - han banker på:
Lukk op for mig, min søster, min venninne, min due,
du rene! For mitt hode er fullt av dugg, mine lokker
av nattens dråper. 3 Jeg sa: Jeg har tatt av mig min
kjortel, skulde jeg da ta den på igjen? Jeg har tvettet
mine føtter, skulde jeg da skitne dem til? 4 Min elskede
rakte sin hånd inn gjennem luken; da blev mitt hjerte
rørt for hans skyld. 5 Jeg stod op for å lukke op for
min elskede, og mine hender dryppet av myrra, mine
fingrer av flytende myrra, som vætte låsens håndtak.
6 Jeg lukket op for min elskede, men min elskede
hadde vendt om og gått bort; min sjel var ute av sig
selv over hans ord; jeg lette efter ham, men fant ham
ikke; jeg ropte på ham, men han svarte mig ikke. 7
Vekterne, som går omkring i byen, møtte mig, de slo
mig, de såret mig; de tok mitt slør fra mig, vekterne på
murene. 8 Jeg ber eder inderlig, I Jerusalems døtre!
Om I finner min elskede, hvad skal I si ham? - At jeg er
syk av kjærlighet. 9 Hvad er din elskede fremfor andre
elskede, du fagreste blandt kvinner, hvad er din elskede
fremfor andre elskede, siden du ber oss så inderlig?
10 Min elskede er hvit og rød, utmerket fremfor ti tusen.
11 Hans hode er som det fineste gull; hans lokker
er kruset, sorte som ravnen. 12 Hans øine er som
duer ved rinnende bekker; de bader sig i melk, de
hviler i sin ramme. 13 Hans kinner er som velluktende
blomstersenger, som det vokser krydderurter i; hans
leber er som liljer, de drypper av flytende myrra. 14
Hans hender er gullringer med innlagte krysolitter, hans
midje er et kunstverk av elfenben, dekket med safirer.
15 Hans ben er marmorstøtter, som står på fotstykker
av fineste gull; hans skikkelse er som Libanon, herlig
som sedrene. 16 Hans gane er sødme, og alt ved
ham er liflighet. Slik er min elskede, slik er min venn, I
Jerusalems døtre!

6 Hvor er din elskede gått hen, du fagreste blandt
kvinner, hvor har din elskede tatt veien, så vi kan
lete efter ham sammen med dig? 2 Min elskede er gått
ned til sin have, til de velluktende blomstersenger, for
å vokte sin hjord i havene og for å sanke liljer. 3 Jeg
tilhører min elskede, og min elskede tilhører mig, han
som vokter sin hjord blandt liljene. 4 Du er fager som
Tirsa, min venninne, skjønn som Jerusalem, fryktelig
som hærskarer med sine banner. 5 Vend dine øine
bort fra mig for de forferder mig! Ditt hår er som en
hjord av gjeter som leirer sig nedover Gilead. 6 Dine
tenner er som en hjord av får som stiger op av badet;
alle har de tvillinger, og intet blandt dem er uten lam. 7
Som et stykke granateple er din tinning bak ditt slør. 8
Seksti dronninger har jeg og åtti medhustruer og unge
piker uten tall. 9 Men én er min due, min rene, hun,
sin mors eneste, hennes utkårede som fødte henne;
jomfruer så henne og priste henne lykkelig, dronninger
og medhustruer så henne og hyldet henne. 10 Hvem
er hun som stråler frem som morgenrøden, fager som
månen, ren som solen, fryktelig som hærskarer med
sine banner? 11 Jeg gikk ned i nøttehaven for å se på
dalens grønnende spirer, for å se om vintreet hadde
satt skudd, om granatepletrærne stod i blomst. 12 Før
jeg visste av det, førte min sjel mig op på mitt gjæve
folks vogner. 13 Vend om, vend om, Sulammit! Vend
om, vend om, så vi får se på dig! - Hvad vil I se på
Sulammit? - En dans som i Mahana'im!

7 Hvor fagert du skrider frem i dine sko, du
høvdingdatter! Dine lenders rundinger er som
smykker, et verk av kunstnerhånd. 2 Ditt liv er som
et rundt beger; gid det aldri må være uten vin! Din
midje er som en hvetedynge, omhegnet av liljer. 3 Dine
bryster er som to rådyrkalver, tvillinger av et rådyr.
4 Din hals er som elfenbenstårnet, dine øine som
vanndammene i Hesbon ved Batrabbims port, din nese
som Libanon-tårnet, som skuer ut mot Damaskus.
5 Ditt hode hever sig likesom Karmel; ditt bølgende
hår er som purpur; kongen er fanget i dine lokker. 6
Hvor fager du er, og hvor herlig du kjærlighet i din
fryd! 7 Med din ranke vekst ligner du en palme, og
dine bryster er som druer. 8 Jeg sier: Jeg vil stige op

i palmetreet, ta fatt i dets grener. Måtte dine bryster
være som vintreets druer, din ånde som duften av epler
9 og din gane som edel vin! - Den som glir lett ned for
min elskede, som får sovendes leber til å tale. 10 Jeg
hører min elskede til, og til mig står hans attrå. 11 Kom,
min elskede, la oss gå ut på marken, la oss bli natten
over i landsbyene! 12 La oss årle gå til vingårdene, la
oss se om vintreet har satt skudd, om blomstene er
sprunget ut, om granatepletrærne blomstrer! Der vil
jeg gi dig min kjærlighet. 13 Alrunene dufter, og over
våre dører er alle slags kostelige frukter, både nye og
gamle. Min elskede! Jeg har gjemt dem til dig.

8 Gid du var mig som en bror, ammet ved min mors
bryst! Om jeg da fant dig der ute, skulde jeg kysse
dig, og ingen skulde forakte mig for det. 2 Jeg skulde
lede dig, jeg skulde føre dig til min mors hus, du skulde
lære mig; jeg skulde skjenke dig den krydrede vin,
mosten av mitt granatepletre. 3 Hans venstre hånd
er under mitt hode, og hans høire hånd favner mig.
4 Jeg ber eder inderlig, I Jerusalems døtre! Hvorfor
vil I vekke, og hvorfor vil I egge kjærligheten, før den
selv vil? 5 Hvem er hun som kommer op fra ørkenen,
støttende sig på sin elskede? - Under epletreet vekket
jeg dig; der blev din mor forløst med dig, der blev hun
forløst, hun som fødte dig. 6 Sett mig som et segl
på ditt hjerte, som et segl på din arm; for sterk som
døden er kjærligheten, hård som dødsriket er dens
nidkjærhet; dens glød er som ildens glød, en Herrens
lue. (Sheol h7585) 7 Mange vann kan ikke utslukke
kjærligheten, og strømmer ikke overskylle den; om
nogen vilde gi alt han har i sitt hus, for kjærligheten,
vilde han bare bli foraktet. 8 Vi har en liten søster,
hun har ennu ikke bryster. Hvad skal vi gjøre med vår
søster når den tid kommer at hun får beilere? 9 Er hun
en mur, vil vi bygge på den tinder av sølv; er hun en
dør, vil vi stenge den med en sederplanke. 10 Jeg var
en mur, og mine bryster som tårner; da vant jeg yndest
for hans øine og fikk fred. 11 En vingård hadde Salomo
i Ba'al-Hamon, han overgav vingården til voktere; hver
skulde gi tusen sekel sølv for dens frukt. 12 Over min
vingård råder jeg selv; de tusen sekel tilhører dig,
Salomo, og to hundre dem som vokter dens frukt. 13
Du som bor i havene! Venner lytter til din røst; la mig
høre den! 14 Fly, min elskede! Vær som et rådyr eller
en ung hjort på fjell med duftende urter!

Esaias

1 Dette er de syner som Esaias, sønn av Amos,
så om Juda og Jerusalem i de dager da Ussias,
Jotam, Akas og Esekias var konger i Juda. **2** Hør, I
himler, og lytt til, du jord! For Herren taler: Barn har jeg
opfødd og fostret; men de er falt fra mig. **3** En okse
kjenner sin eiermann, og et asen sin herres krybbe;
Israel kjenner intet, mitt folk forstår intet. **4** Ve det
syndige folk, det folk med tung misgjerning, den yngel
av ugjerningsmenn, de vanartede barn! De har forlatt
Herren, har foraktet Israels Hellige, er veket fra ham. **5**
Hvorfor vil I la eder slå fremdeles? Hvorfor øker I eders
frafall? Hvert hode er sykt, og hvert hjerte er svakt. **6**
Fra fotsåle til hode er der intet helt på det; sår, buler
og friske slag! De er ikke klemt ut og ikke forbundet
og ikke utbløtt med olje. **7** Eders land er en ørken,
eders byer opbrent med ild; eders jord opetes av
fremmede for eders øine, og en ørken er der, som efter
fremmedes herjing. **8** Bare Sions datter er blitt igjen
som en løvhytte i en vingård, som en vekterhytte på en
agurkmark, som en kringsatt by. **9** Hadde ikke Herren,
hærskarenes Gud, levnet oss en liten rest, da var vi
som Sodoma, da lignet vi Gomorra. **10** Hør Herrens
ord, I Sodomafyrster! Lytt til vår Guds lov, du Gomorra-
folk! **11** Hvad skal jeg med eders mange slaktoffer?
sier Herren; jeg er mett av brennoffer av værer og av
gjøkalvers fett, og til blod av okser og lam og bukker
har jeg ikke lyst. **12** Når I kommer for å vise eder for
mitt åsyn, hvem har da krevd dette av eder at I skal
nedtrede mine forgårder? **13** Kom ikke mere frem med
tomt matoffer! Det er mig en vederstyggelig røkelse.
Nymåne og sabbat, festlig forsamling - jeg tåler ikke
høitid og urett sammen. **14** Eders nymåner og fester
hater min sjel, de er blitt mig en byrde; jeg er trett av å
bære dem. **15** Og når I breder ut eders hender, skjuler
jeg mine øine for eder; om I enn beder meget, hører
jeg ikke; eders hender er fulle av blod. **16** Tvett eder,
rens eder, ta eders onde gjerninger bort fra mine øine,
hold op å gjøre det som er ondt! **17** Lær å gjøre det
gode, legg vinn på det som er rett, vis voldsmannen
på rett vei, hjelp den farløse til hans rett, før enkens
sak! **18** Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier
Herren; om eders synder er som purpur, skal de bli
hvite som sne; om de er røde som skarlagen, skal de
bli som den hvite ull. **19** Er I villige og hører, skal I ete
landets gode ting, **20** men er I uvillige og gjenstridige,
skal I bli opett av sverdet; for Herrens munn har talt. **21**
Hvor den er blitt til en horkvinne, den trofaste by, som
var full av rett, hvor rettferd hadde hjemme, og nu -
mordere! **22** Ditt sølv er blitt til slagger, din vin blandet
op med vann; **23** dine førere er oprørere og tyvers
stallbrødre; enhver av dem elsker bestikkelse og jager
efter gaver; den farløse hjelper de ikke til hans rett, og
enkens sak tar de sig ikke av. **24** Derfor sier Herren,
Israels Gud, hærskarenes Gud, Israels Veldige: Ve!
Jeg vil kjøle min harme på mine motstandere og ta
hevn over mine fiender. **25** Og jeg vil igjen ta mig av
dig og smelte ut dine slagger som med lutsalt og skille
ut alt ditt bly. **26** Og jeg vil atter gi dig slike dommere
som i førstningen og rådsherrer som i begynnelsen;
derefter skal du kalles rettferdighetens stad, en trofast
by. **27** Sion skal forløses ved rett, og de omvendte der
ved rettferdighet. **28** Men undergang skal ramme alle
overtredere og syndere, og de som forlater Herren,
skal omkomme; **29** for de skal få skam av de eketrær
som er eders lyst, og I skal bli til skamme ved de haver
som I har så kjær; **30** for I skal bli som en ek med visne
blad og som en have uten vann. **31** Og den sterke
skal bli til stry, og hans gjerning til en gnist, og de skal
brenne begge tilsammen, og der er ingen som slukker.

2 Det ord som Esaias, sønn av Amos, mottok i et
syn om Juda og Jerusalem. **2** Og det skal skje i de
siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være
grunnfestet på toppen av fjellene og høit hevet over
alle høider, og alle hedningefolk skal strømme til det. **3**
Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss
gå op til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han
kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For
fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. **4**
Og han skal dømme mellem hedningefolkene og skifte
rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd
om til hakker og sine spyd til vingårdskniver; et folk
skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal
ikke mere lære å føre krig. **5** Jakobs hus! Kom, la oss
vandre i Herrens lys! **6** For du har forkastet ditt folk,
Jakobs hus, fordi de er fulle av Østerlands kunster
og spår av skyene som filistrene, og mennesker av
fremmed ætt drar de inn i landet i mengde. **7** Deres
land blev fullt av sølv og gull, og det er ingen ende
på dets skatter; deres land blev fullt av hester, og det
er ingen ende på dets vogner; **8** deres land blev fullt
av avguder; de tilbeder sine henders verk, det deres
fingrer har gjort. **9** Og mennesket blir bøiet, og mannen
ydmyket - tilgi dem ikke! **10** Gå inn i fjellet og skjul dig i
støvet for Herrens gru og for hans høihets herlighet!
11 Menneskets stolte øine blir ydmyket, og mennenes
stolthet blir bøiet, og Herren alene er høi på den dag.
12 For Herren, hærskarenes Gud, har satt en dag til
dom over alt stolt og høit og over alt ophøiet, så det
blir ydmyket, **13** både over alle Libanons sedrer, de
høie og ophøiede, og over alle Basans eker **14** og over
alle de høie fjell og over alle de stolte høider **15** og
over hvert høit tårn og over hver fast mur **16** og over

alle Tarsis-skib og over alt som er fagert å skue. 17 Og
menneskets overmot blir bøiet, og mennenes stolthet
blir ydmyket, og Herren alene er høi på den dag. 18 Og
avgudene - med dem er det helt forbi. 19 Og folk skal
gå inn i fjellhulene og i jordens revner for Herrens gru
og for hans høihets herlighet, når han reiser sig for å
forferde jorden. 20 På den dag skal menneskene kaste
sine guder av sølv og gull, som de har gjort sig for å
tilbede dem, bort til muldvarpene og flaggermusene 21
og gå inn i fjellkløftene og i berghulene for Herrens
gru og for hans høihets herlighet, når han reiser sig
for å forferde jorden. 22 Hold da op med å stole på
mennesket, i hvis nese det bare er et pust! Hvad er
han å akte for?

3 For se, Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud,
tar bort fra Jerusalem og Juda støtte og stav, hver
støtte av brød og hver støtte av vann, 2 helt og
krigsmann, dommer og profet, spåmann og eldste,
3 høvedsmann over femti og hver høit aktet mann,
rådsherre og håndverksmester og kyndig åndemaner. 4
Og jeg vil sette barn til styrere over dem, og guttekåthet
skal herske over dem. 5 Blandt folket skal den ene
undertrykke den andre, hver mann sin næste; den
unge skal sette sig op mot den gamle, den ringeaktede
mot den høit ærede. 6 Når en da tar fatt på en annen i
hans fars hus og sier: Du har en kappe, du skal være
vår fyrste, og denne ruin skal være under din hånd, 7
så skal han samme dag svare og si: Jeg vil ikke være
læge, og i mitt hus er det intet brød og ingen klær; I
skal ikke sette mig til folkets fyrste. 8 For Jerusalem
snubler, og Juda faller, fordi deres tunge og deres
gjerninger er mot Herren, de trosser hans herlighets
øine. 9 Uttrykket i deres ansikter vidner mot dem, og
om sin synd taler de åpent som folket i Sodoma, de
dølger den ikke; ve deres sjeler, for de volder sig selv
ulykke! 10 Si om den rettferdige at det går ham godt!
For han skal ete frukten av sine gjerninger. 11 Ve den
ugudelige! Ham går det ille; for det hans hender har
gjort, skal gjøres mot ham selv. 12 Mitt folks herskere
er barn, og kvinner råder over det. Mitt folk! Dine førere
er forførere, og den vei du skal gå, har de ødelagt. 13
Herren treder frem for å føre sak, og han står der for
å dømme folkene. 14 Herren møter i retten sitt folks
eldste og dets høvdinger: I har avgnaget vingården! I
har rov fra de fattige i husene hos eder! 15 Hvorledes
kan I tråkke mitt folk ned og knuse de fattige? sier
Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud. 16 Og Herren
sa: Fordi Sions døtre er overmodige og går med
kneisende nakke og lar øinene løpe om, går og tripper
og klirrer med sine fotringer, 17 skal Herren gjøre Sions
døtres isse skurvet, og Herren skal avdekke deres
blusel. 18 På den dag skal Herren ta bort de prektige
fotringer og soler og halvmåner, 19 øredobbene og
kjedene og slørene, 20 hodeprydelsene og fotkjedene
og beltene og lukteflaskene og tryllesmykkene, 21
signetringene og neseringene, 22 høitidsklærne og
kåpene og de store tørklær og pungene, 23 speilene
og de fine linneter og huene og florslørene. 24 Og
det skal skje: I stedet for balsam skal det være stank,
og for belte rep, og for kunstig krusede krøller skallet
hode, og for vid kappe trang sekk, brennemerke for
skjønnhet. 25 Dine menn skal falle for sverdet, og dine
helter i krigen. 26 Og hennes porter klager og sørger,
og utplyndret sitter hun på jorden.

4 Og syv kvinner skal på den dag ta fatt i én mann og
si: Vårt eget brød vil vi ete, og i våre egne klær vil
vi klæ oss; la oss bare kalles med ditt navn, ta bort vår
vanære! 2 På den dag skal Herrens spire være til pryd
og herlighet, og landets frukt til stolthet og til pryd for
de undkomne av Israel. 3 Og det skal skje: Den som
blir igjen på Sion og levnes i Jerusalem, skal kalles
hellig, hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem
- 4 når Herren får avtvettet Sions døtres urenhet og
får vasket Jerusalems blodskyld bort fra dets midte
ved doms ånd og renselses ånd. 5 Og over hvert sted
på Sions berg og over dets forsamlinger skal Herren
skape en sky og en røk om dagen og glans av luende
ild om natten; for over alt herlig er det et dekke. 6 Og
en hytte skal der være til skygge om dagen mot hete
og til ly og skjul mot vannskyll og regn.

5 Jeg vil synge om min elskede, synge min venns
sang om hans vingård. Min venn hadde en vingård
på en fruktbar haug. 2 Og han gravde den om og
renset den for sten og plantet edle vintrær i den og
bygget et tårn i dens midte og hugg også ut en perse i
den; og han ventet at den skulde bære gode druer,
men den bar ville. 3 Og nu, I Jerusalems innbyggere
og Judas menn, dømm mellem mig og min vingård! 4
Hvad var det mere å gjøre med min vingård, som jeg
ikke har gjort med den? Hvorfor bar den ville druer
når jeg ventet at den skulde bære gode? 5 Så vil jeg
nu la eder vite hvad jeg vil gjøre med min vingård:
Jeg vil ta bort dens gjerde, så den blir avgnaget; jeg
vil rive ned dens mur, så den blir nedtrådt. 6 Og jeg
vil la den ligge øde; den skal ikke skjæres og ikke
hakkes, så den skyter op i torn og tistel, og skyene
vil jeg byde at de ikke skal la regn falle på den. 7
For Herrens, hærskarenes Guds vingård er Israels
hus, og Judas menn hans kjæreste plantning; og han
ventet rett, men se, der er blodsutgydelse; han ventet
rettferdighet, men se, der er skrik. 8 Ve eder som
legger hus til hus og mark til mark, inntil det ikke er
mere rum tilbake, så I blir boende alene i landet. 9

I mine ører lyder det fra Herren, hærskarenes Gud:
Sannelig, mange hus skal bli øde, store og gode hus
skal stå tomme; 10 for en vingård på ti dagers plogland
skal gi en bat, og en homers utsæd skal gi en efa. 11
Ve dem som står tidlig op om morgenen og jager efter
sterk drikk, som sitter langt utover aftenen, glødende
av vin! 12 Citar og harpe, pauke og fløite og vin har
de i sine drikkelag; men Herrens verk ser de ikke, og
hans henders gjerning har de ikke øie for. 13 Derfor
blir mitt folk bortført uforvarende, dets stormenn lider
hunger, og dets larmende hop vansmekter av tørst.
14 Derfor blir dødsriket ennu grådigere og spiler op
sin munn umåtelig, og ned farer byens fornemme og
dens larmende hop og dens buldrende sverm og alle
som jubler i den. (Sheol h7585) 15 Og mennesket blir
bøiet, og mannen ydmyket, og de overmodiges øine
blir ydmyket. 16 Og høi blir Herren, hærskarenes Gud,
ved dommen, og den hellige Gud viser sig hellig ved
rettferdighet. 17 Og lam skal beite der som på sin
egen mark, og de rikes jord legges øde og fortæres av
fremmede. 18 Ve dem som drar på misgjerningen med
løgnens tauger og på synden som med vognrep, 19 de
som sier: La ham skynde sig, la ham haste med sin
gjerning, så vi kan få se den! La det råd som Israels
Hellige har tatt, nærme sig, la det komme, så vi kan
lære det å kjenne! 20 Ve dem som kaller det onde
godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys
til mørke, som gjør bittert til søtt og søtt til bittert!
21 Ve dem som er vise i egne øine og forstandige
i egne tanker! 22 Ve dem som er helter til å drikke
vin og dyktige til å blande sterk drikk, 23 de som for
gave gir rett til den som har urett, og tar retten fra de
rettferdige! 24 Derfor, som ilden fortærer halm, og høi
synker sammen i luen, så skal deres rot råtne, og deres
blomst fare op som støv; for de har forkastet Herrens,
hærskarenes Guds lov og foraktet Israels Helliges ord.
25 Derfor optendes Herrens vrede over hans folk, og
han rekker ut sin hånd mot det og slår det, så fjellene
bever, og likene ligger som skarnet midt på gatene.
Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og
ennu er hans hånd rakt ut. 26 Og han løfter et banner
for hedningefolkene langt borte og piper fienden hit fra
jordens ende; og se, hastig og lett kommer han. 27
Der er ingen trett og ingen som snubler blandt dem,
ingen som blunder eller sover; beltet om lendene går
ikke op, og ingen skorem sønderrives. 28 Fiendens
piler er hvesset, og alle hans buer spent; hans hesters
hover kan lignes med flintesten, og hans vognhjul er
som stormvinden. 29 Hans brøl er som løvinnens, han
brøler som de unge løver og brummer og griper sitt rov
og bærer det bort, og der er ingen som redder. 30 Og
det bruser over det på den dag, likesom havet bruser;
og skuer en til jorden, se, da er det mørke! Trengsel
og lys! Det blir mørkt på dets skydekte himmel.

6 I det år kong Ussias døde, så jeg Herren sitte på
en høi, høi trone, og slepet av hans kåpe opfylte
templet. 2 Serafer stod omkring ham. Seks vinger
hadde hver; med to dekket han sitt åsyn, med to dekket
han sine føtter, og med to fløi han. 3 Og den ene ropte
til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er Herren,
hærskarenes Gud; all jorden er full av hans herlighet.
4 Og tresklenes poster bevet ved de ropendes røst, og
huset blev fylt med røk. 5 Da sa jeg: Ve mig! Jeg er
fortapt; for jeg er en mann med urene leber, og jeg
bor midt iblandt et folk med urene leber, og mine øine
har sett kongen, Herren, hærskarenes Gud. 6 Da fløi
en av serafene bort til mig med en gloende sten i sin
hånd; med en tang hadde han tatt den fra alteret. 7 Og
han rørte ved min munn med den og sa: Se, denne
har rørt ved dine leber, din misgjerning er tatt bort, og
din synd er sonet. 8 Da hørte jeg Herrens røst: Hvem
skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Da sa jeg: Se,
her er jeg, send mig! 9 Og han sa: Gå avsted og si til
dette folk: Hør og hør, men forstå ikke, og se og se,
men skjønn ikke! 10 Gjør dette folks hjerte sløvt og
gjør dets ører tunghørte og klin dets øine til, forat det
ikke skal se med sine øine og ikke høre med sine ører,
og dets hjerte ikke forstå og omvende sig, så det blir
lægt! 11 Da spurte jeg: Hvor lenge, Herre? Og han
sa: Inntil byene er ødelagt og folketomme, og husene
uten mennesker, og landet er ødelagt og blitt til en
ørken. 12 Og Herren skal drive menneskene langt bort,
og tomheten blir stor i landet. 13 Og er det ennu en
tiendedel igjen i det, så skal også den bli fortæret. Men
likesom det blir en stubb igjen av terebinten og eken
når de felles, så skal en hellig sæd være den stubb
som blir igjen av folket.

7 I de dager da Akas, Jotams sønn og Ussias'
sønnesønn, var konge i Juda, drog Syrias konge
Resin og Pekah, Remaljas sønn, Israels konge, op
mot Jerusalem for å stride imot det; men han kunde
ikke komme til å stride imot det. 2 Og det blev meldt
til Davids hus: Syrerne har slått sig ned i Efra'im. Da
skalv hans hjerte og hans folks hjerte, likesom trærne i
en skog skjelver for vinden. 3 Men Herren sa til Esaias:
Gå avsted, du og din sønn Sjear Jasjub, og møt Akas
ved enden av vannledningen fra den øvre dam, ved
allfarveien til Vaskervollen! 4 Og du skal si til ham: Ta
dig i vare og vær rolig, frykt ikke og tap ikke motet for
disse to stumper av rykende brander, for Resins og
Syrias og Remaljas sønns brennende vrede! 5 Fordi
Syria, Efra'im og Remaljas sønn har lagt op onde råd
mot dig og sagt: 6 Vi vil dra op imot Juda og forferde

det og bryte inn og ta det i eie, og vi vil sette Tabe'els
sønn til konge over det - 7 derfor sier Herren, Israels
Gud, således: Det skal ikke lykkes og ikke skje! 8
For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er
Resin, og om fem og seksti år skal Efra'im bli knust,
så det ikke mere er et folk. 9 Og Efra'ims hode er
Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn; vil I
ikke tro, skal I ikke holde stand. 10 Og Herren blev
ved å tale til Akas og sa: 11 Krev et tegn av Herren
din Gud! Krev det i det dype eller i det høie der oppe!
(Sheol h7585) 12 Men Akas svarte: Jeg vil ikke kreve
noget og ikke friste Herren. 13 Da sa han: Hør da, I
av Davids hus! Er det eder for lite å trette mennesker
siden I også tretter min Gud? 14 Derfor skal Herren
selv gi eder et tegn: Se, en jomfru blir fruktsommelig
og føder en sønn, og hun gir ham navnet Immanuel.
15 Fløte og honning skal han ete ved den tid han
skjønner å forkaste det onde og velge det gode; 16
før gutten skjønner å forkaste det onde og velge
det gode, skal det land hvis to konger du gruer for,
ligge øde. 17 Herren skal la dager komme over dig og
over ditt folk og over din fars hus, dager som det ikke
har vært make til like fra den dag Efra'im skilte sig fra
Juda - Assurs konge. 18 På den tid skal Herren pipe til
fluen lengst borte ved Egyptens strømmer og til bien
i Assurs land; 19 og de skal komme og slå sig ned
alle sammen i de øde daler og i fjellkløftene og i alle
tornebuskene og på alle beitemarkene. 20 På den tid
skal Herren med en rakekniv som er leid på hin side
elven, med Assurs konge, rake av alt håret både på
hodet og nedentil; endog skjegget skal den ta bort. 21
På den tid skal en mann holde en kvige og to får; 22
men på grunn av den mengde melk de gir, skal han
ete fløte; for fløte og honning skal hver den ete som er
blitt tilbake i landet. 23 Og det skal bli så på den tid at
hvor det nu er tusen vintrær, verd tusen sekel sølv, der
skal det overalt bare vokse torn og tistel. 24 Med pil og
bue skal folk gå dit; for hele landet skal bli til torn og
tistel. 25 Og i alle de lier hvor de nu bruker hakken,
skal du ikke komme av frykt for torn og tistel; de skal
være til å slippe okser på og til å tredes ned av får.

8 Og Herren sa til mig: Ta dig en stor tavle og skriv på
den med almindelig skrift: Snart bytte, rov i hast! 2
Og jeg vil ta mig sikre vidner, presten Uria og Sakarias,
Jeberekjas sønn. 3 Og jeg gikk inn til profetinnen, og
hun blev fruktsommelig og fødte en sønn; og Herren
sa til mig: Kall ham Maher-Sjalal Hasj-Bas! 4 For
før gutten skjønner å rope far og mor, skal de bære
rikdommene i Damaskus og byttet fra Samaria frem
for Assurs konge. 5 Og Herren blev fremdeles ved å
tale til mig og sa: 6 Fordi dette folk forakter Siloahs
vann, de som rinner så stilt, og gleder sig med Resin
og Remaljas sønn, 7 se, derfor fører Herren over dem
elvens vann, de mektige og store - Assurs konge og
all hans herlighet - og den stiger over alle sine løp og
går over alle sine bredder, 8 og den trenger inn i Juda,
skyller over og velter frem og når folk like til halsen, og
dens utspente vinger fyller ditt land, så vidt som det er,
Immanuel! 9 Larm, I folkeslag! I skal dog bli forferdet.
Og hør, alle I jordens land langt borte! Rust eder! I skal
dog forferdes. 10 Legg op råd! De skal dog gjøres til
intet. Tal et ord! Det skal dog ikke skje. For med oss er
Gud. 11 For så sa Herren til mig da hans hånd grep mig
med makt, og han advarte mig mot å vandre på dette
folks vei: 12 I skal ikke kalle alt det sammensvergelse
som dette folk kaller sammensvergelse, og hvad det
frykter, skal I ikke frykte og ikke reddes for. 13 Herren,
hærskarenes Gud, ham skal I holde hellig, og han skal
være eders frykt, han skal være eders redsel. 14 Og
han skal bli til en helligdom og til en snublesten og en
anstøtsklippe for begge Israels hus, til en snare og et
rep for Jerusalems innbyggere. 15 Og mange blandt
dem skal snuble, og de skal falle og skamslå sig, og
de skal snares og fanges. 16 Bind vidnesbyrdet inn,
forsegl ordet i mine disipler! 17 Jeg vil bie efter Herren,
som nu skjuler sitt åsyn for Jakobs hus; jeg vil vente
på ham. 18 Se, jeg og de barn Herren har gitt mig, er
til tegn og forbilleder i Israel fra Herren, hærskarenes
Gud, som bor på Sions berg. 19 Og når de sier til eder:
Søk til dødningemanerne og sannsigerne, som hvisker
og mumler, da skal I svare: Skal ikke et folk søke til sin
Gud? Skal en søke til de døde for de levende? 20 Til
ordet og til vidnesbyrdet! - Dersom de ikke sier så,
det folk som ingen morgenrøde har, 21 da skal de dra
gjennem landet hårdt plaget og hungrige, og når de
hungrer, så blir de harme og forbanner sin konge og
sin Gud. De skal vende sine øine mot det høie, 22 og
de skal se ned mot jorden, men se, det er trengsel og
mørke, angstfullt mørke; de er støtt ut i natten.

9 For det skal ikke alltid være mørke for det land hvor
det nu er trengsel; tidligere førte han vanære over
Sebulons land og over Naftalis land, men i fremtiden
skal han føre ære over det, over veien ved havet,
landet på hin side Jordan, hedningenes Galilea. 2 Det
folk som vandrer i mørket, skal se et stort lys; de som
sitter i dødsskyggens land, over dem skal lyset stråle.
3 Du lar det bli tallrikt det folk som du får ikke gav stor
glede; de gleder gleder sig for ditt åsyn, som en gleder
sig om høsten, som en jubler når hærfang skiftes. 4
For dets tyngende åk og kjeppen til dets skulder, dets
drivers stav, har du brutt i stykker, som på Midians dag;
5 for hver krigssko som er båret i slagtummelen, og
hvert klæsplagg som er tilsølt med blod, skal brennes

op og bli til føde for ilden. 6 For et barn er oss født,
en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans
skulder, og han kalles under, rådgiver, veldig Gud,
evig fader, fredsfyrste. 7 Så skal herredømmet bli stort
og freden bli uten ende over Davids trone og over
hans kongerike; det skal bli støttet og opholdt ved
rett og rettferdighet, fra nu av og til evig tid; Herrens,
hærskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette. 8 Et
ord har Herren sendt mot Jakob, og det skal slå ned i
Israel. 9 Og hele folket skal fornemme det, Efra'im
og Samarias innbyggere, som i stolthet og hjertets
overmot sier: 10 Stener av ler er falt, men med hugne
stener vil vi bygge op igjen; morbærtrær er hugget ned,
men sedertrær vil vi sette i stedet. 11 Derfor gir Herren
Resins motstandere makt over det, og han væbner
dets fiender, 12 syrerne forfra og filistrene bakfra, og
de eter Israel med full munn. Men med alt dette vender
hans vrede ikke tilbake, og ennu er hans hånd rakt ut.
13 Men folket vender ikke om til ham som slår det, og
Herren, hærskarenes Gud, søker de ikke. 14 Derfor
avhugger Herren av Israel både hode og hale, både
palmegren og siv, alt på en dag. 15 Eldste og aktet
mann er hodet, og en profet som lærer løgn, er halen.
16 Og dette folks førere er forførere, og de av folket
som lar sig føre, er fortapt. 17 Derfor gleder Herren sig
ikke over dets unge menn, og over dets farløse og
enker forbarmer han sig ikke; for de er alle sammen
gudløse og gjør det onde, og hver munn taler dårskap.
Men med alt dette vender hans vrede ikke tilbake,
og ennu er hans hånd rakt ut. 18 For ugudeligheten
brenner som ild; den fortærer torn og tistel, og den
tender den tetteste skog, så den hvirvler høit op i røk.
19 Ved Herrens, hærskarenes Guds vrede er landet
satt i brand, og folket blir til føde for ilden; ingen sparer
sin bror. 20 De biter til høire og hungrer allikevel, de
eter til venstre og blir ikke mette; enhver eter kjøttet
av sin egen arm. 21 Manasse eter Efra'im og Efra'im
Manasse; begge tilsammen er de imot Juda. Men med
alt dette vender hans vrede ikke tilbake, og ennu er
hans hånd rakt ut.

10 Ve dem som gir urettferdige lover og utsteder
fordervelige skrivelser 2 for å trenge småfolk bort
fra domstolen og for å frarane de fattige i mitt folk deres
rett, for å gjøre enker til sitt bytte og for å plyndre de
farløse. 3 Men hvad vil I gjøre på hjemsøkelsens dag,
når ødeleggelsen kommer fra det fjerne? Til hvem vil I
fly for å få hjelp, og hvor vil I gjøre av eders skatter? 4
Den som ikke synker i kne blandt fangene, skal falle
blandt de drepte. Men med alt dette vender hans vrede
ikke tilbake, og ennu er hans hånd rakt ut. 5 Ve Assur,
min vredes ris! Min harme er staven i hans hånd. 6 Mot
et gudløst folk sender jeg ham, mot et folk jeg er vred
på, byder jeg ham fare for å røve og plyndre og trå det
ned som skarn på gatene. 7 Men så mener ikke han,
og i sitt hjerte tenker han ikke så; men til å ødelegge
står hans hu og til å utrydde folk i mengde. 8 For han
sier: Er ikke mine høvdinger konger alle sammen?
9 Er det ikke gått Kalno som Karkemis? Er det ikke
gått Hamat som Arpad? Er det ikke gått Samaria som
Damaskus? 10 Likesom min hånd har nådd de andre
guders riker, enda deres utskårne billeder overgikk
Jerusalems og Samarias, 11 skulde jeg da ikke kunne
gjøre det samme med Jerusalem og dets gudebilleder
som jeg har gjort med Samaria og dets guder? 12 Men
når Herren har fullført hele sin gjerning på Sions berg
og i Jerusalem, da vil jeg hjemsøke Assurs konge for
frukten av hans hjertes overmot og hans stolte øines
tross. 13 For han sier: Ved min hånds kraft har jeg
gjort det og ved min visdom, for jeg er forstandig; jeg
flyttet folkeslags landemerker, og deres skatter har
jeg plyndret, og i mitt velde støtte jeg ned dem som
satt i høisetet, 14 og min hånd grep efter folkenes
gods som efter et fuglerede, og som en sanker forlatte
egg, har jeg sanket alle land på jorden, og det var
ingen som rørte en vinge eller åpnet sitt nebb og pep.
15 Roser vel øksen sig mot den som hugger med
den, eller gjør sagen sig stor mot den som drar den?
Rett som om staven svinget den som løfter den, som
om kjeppen løftet den som ikke er av tre! 16 Derfor
skal Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud, sende
tærende sott blandt hans kraftfulle menn, og under
hans herlighet skal det brenne en brand som luende
ild. 17 Israels lys skal bli til en ild, og dets Hellige til
en lue, og den skal brenne og fortære hans torn og
tistel, alt på en dag. 18 Og han skal gjøre ende på
hans skogs og hans fruktbare marks herlighet, både
rubb og stubb, og det skal gå som når en syk visner
bort. 19 De trær som blir levnet av hans skog, skal lett
kunne telles; et barn kan skrive dem op. 20 På den tid
skal levningen av Israel og de undkomne av Jakobs
hus ikke mere bli ved å stole på ham som slo det,
men de skal trofast stole på Herren, Israels Hellige. 21
En levning skal omvende sig, levningen av Jakob, til
Gud den veldige. 22 For om ditt folk, Israel, er som
havets sand, skal bare en levning av det omvende sig;
tilintetgjørelse er fast besluttet, en flom av rettferdighet.
23 For tilintetgjørelse og fast besluttet dom fullbyrder
Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud, over all jorden.
24 Derfor sier Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud,
så: Frykt ikke, du mitt folk som bor i Sion, for Assur, når
han slår dig med kjeppen og løfter sin stav over dig,
således som de gjorde i Egypten! 25 For bare en liten
stund til, så er min harme til ende, og min vrede vender
sig til deres ødeleggelse. 26 Og Herren, hærskarenes

Gud, skal svinge en svepe over ham, som da han slo
Midian ved Orebs klippe, og hans stav skal være rakt
ut over havet, og han skal løfte den på samme vis som
i Egypten. 27 På den tid skal hans byrde bli tatt bort
fra din skulder, og hans åk fra din hals, og åket skal
sprenges av dens fedme. 28 Han kommer over Ajat,
drar frem gjennem Migron; i Mikmas lar han sitt tren
bli igjen. 29 De drar gjennem skaret. I Geba sier de
vil vi bli natten over. Rama bever, Sauls Gibea flyr.
30 Skrik høit, du Gallims datter! Gi akt, Laisa! Arme
Anatot! 31 Madmena flyr; Gebims innbyggere flytter
sitt gods i hast. 32 Allerede samme dag står han i
Nob; da svinger han sin hånd mot Sions datters berg,
mot Jerusalem-haugen. 33 Se, Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud, hugger av de løvrike grener med
forferdelig kraft, og de ranke, kneisende trær hugges
ned, og de høie blir lave, 34 og den tette skog hugges
ned med øksen, og Libanon faller for den Veldige.

11 Men en kvist skal skyte frem av Isais stubb, og
et skudd fra hans røtter skal bære frukt. 2 Og
Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands
Ånd, råds og styrkes Ånd, den Ånd som gir kunnskap
om Herren og frykt for ham. 3 Han skal ha sitt velbehag
i Herrens frykt, og han skal ikke dømme efter det hans
øine ser, og ikke skifte rett efter det hans ører hører, 4
men han skal dømme de ringe med rettferdighet og
skifte rett med rettvishet for de saktmodige på jorden,
og han skal slå jorden med sin munns ris og drepe
den ugudelige med sine lebers ånde. 5 Rettferdighet
skal være beltet om hans lender, og trofasthet beltet
om hans hofter. 6 Da skal ulven bo sammen med
lammet, og leoparden ligge hos kjeet, og kalven og
den unge løve og gjøfeet skal holde sig sammen,
og en liten gutt skal drive dem. 7 Ku og bjørn skal
beite sammen, deres unger skal ligge hos hverandre,
og løven skal ete halm som oksen. 8 Diebarnet skal
leke ved huggormens hule, og over basiliskens hull
skal det avvente barn rekke ut sin hånd. 9 Ingen skal
gjøre noget ondt og ingen ødelegge noget på hele mitt
hellige berg; for jorden er full av Herrens kunnskap,
likesom vannet dekker havets bunn. 10 På den tid
skal hedningefolkene søke til Isais rotskudd, som står
som et banner for folkeslag, og hans bolig skal være
herlighet. 11 På den tid skal Herren ennu en gang
rekke ut sin hånd for å vinne levningen av sitt folk, de
som blir reddet fra Assyria og Egypten og Patros og
Etiopia og Elam og Sinear og Hamat og havets øer. 12
Og han skal løfte et banner for folkene og samle de
fordrevne av Israel og sanke de adspredte av Juda fra
jordens fire hjørner. 13 Da skal Efra'ims misunnelse
vike, og de som overfaller Juda, skal utryddes; Efra'im
skal ikke misunne Juda og Juda ikke overfalle Efra'im.
14 Og de skal slå ned på filistrenes skulder mot vest;
sammen skal de plyndre Østens barn; på Edom og
Moab skal de legge hånd, og Ammons barn skal lyde
dem. 15 Og Herren skal slå bukten av Egyptens hav
med bann og svinge sin hånd over elven med sin
sterke storm, og han skal kløve den til syv bekker, så
en kan gå over den med sko. 16 Og der skal være
en ryddet vei for levningen av hans folk, de som blir
reddet fra Assyria, likesom det var for Israel den dag
de drog op fra Egyptens land.

12 På den tid skal du si: Jeg takker dig, Herre; for
du var vred på mig, men din vrede hørte op, og
du trøstet mig. 2 Se, Gud er min frelse, jeg er trygg
og frykter ikke; for Herren, Israels Gud, er min styrke
og lovsang, og han blev mig til frelse. 3 Og I skal
øse vann med glede av frelsens kilder. 4 Og I skal si
på den tid: Takk Herren, påkall hans navn, kunngjør
hans gjerninger blandt folkene, forkynn at hans navn
er ophøiet! 5 Syng Herrens pris, for herlige ting har
han gjort! La dette bli kunngjort over hele jorden! 6
Rop høit og juble, I Sions innbyggere! Stor er Israels
Hellige midt iblandt eder!

13 Utsagn om Babel, som Esaias, Amos' sønn,
mottok i et syn. 2 Reis et banner på et bart
fjell, rop høit til dem, vink med hånden at de kan dra
inn gjennem voldsherrenes porter! 3 Jeg har opbudt
mine innvidde menn og kalt mine helter til å tjene min
vrede, mine stolte, jublende skarer. 4 Hør! Bulder på
fjellene som av et stort folk! Hør! Brak av kongeriker, av
sammenstrømmende folkeslag! Herren, hærskarenes
Gud, mønstrer sin krigshær. 5 De kommer fra et
land langt borte, fra himmelens ende, Herren og hans
vredes redskaper, for å ødelegge hele jorden. 6 Skrik
og jamre eder! For Herrens dag er nær; den kommer
som en ødeleggelse fra den Allmektige. 7 Derfor blir
alle hender slappe og hvert menneskehjerte smelter.
8 Og de forferdes; veer og smerter griper dem, som
den fødende kvinne vrir de sig; fulle av redsel ser de
på hverandre, deres ansikter blusser som ildsluer. 9
Se, Herrens dag kommer, fryktelig og full av harme
og brennende vrede, for å gjøre jorden til en ørk
og utslette dens syndere; 10 for himmelens stjerner
og dens strålende stjernebilleder skal ikke la sitt lys
skinne; solen er mørk når den går op, og månen
skinner ikke. 11 Jeg vil hjemsøke jorden for dens
ondskap og de ugudelige for deres misgjerning, og
jeg vil gjøre ende på de overmodiges stolthet og kue
voldsmenns tross. 12 Jeg vil gjøre folk sjeldnere enn
fint gull og mennesker sjeldnere enn gull fra Ofir. 13
Derfor vil jeg ryste himmelen, og jorden skal beve og
fare op fra sitt sted ved Herrens, hærskarenes Guds

harme og på hans brennende vredes dag. 14 Og det
skal skje: Som et jaget rådyr, likesom får som ingen
samler, skal de vende sig, hver til sitt folk, og fly hver til
sitt land. 15 Hver den som treffes, skal gjennembores,
og hver den som gripes, skal falle for sverdet. 16
Deres små barn skal knuses for deres øine; deres
hus skal plyndres, og deres kvinner skjendes. 17 Se,
jeg egger mot dem mederne, som ikke akter sølv og
ikke har lyst til gull, 18 og deres buer feller guttene;
over fosteret i mors liv forbarmer de sig ikke, med
barn har deres øie ingen medynk. 19 Og med Babel,
rikenes smykke, kaldeernes stolte pryd, skal det gå
som da Gud omstyrtet Sodoma og Gomorra. 20 Det
skal aldri mere reise sig igjen, og ingen skal bo der fra
slekt til slekt; ingen araber skal slå op sitt telt der, og
ingen hyrde la sin hjord hvile der. 21 Men ørkenens
dyr skal hvile der, og dets hus skal være fulle av ugler,
og strutser skal bo der, og raggete troll hoppe omkring
der. 22 Og ville hunder skal tute i dets forlatte borger,
og sjakaler i vellystens slotter. Snart kommer dets tid,
og dets dager skal ikke forlenges.

14 For Herren skal forbarme sig over Jakob og igjen
utvelge Israel og bosette dem i deres land, og
fremmede skal slå sig sammen med dem og holde
sig til Jakobs hus. 2 Og folkeslag skal ta dem og føre
dem hjem igjen, og Israels hus skal få dem i eie i
Herrens land og gjøre dem til træler og trælkvinner,
og de skal nu holde dem fanget som har holdt dem
selv fanget, og herske over sine voldsherrer. 3 På
den dag Herren gir dig ro for din møie og din angst
og for den hårde trældom som blev lagt på dig, 4 da
skal du istemme denne spottesang over Babels konge
og si: Se, hvad ende det har tatt med voldsherren,
med trengselsstedet! 5 Herren har brutt i stykker de
ugudeliges stav, herskernes spir, 6 som slo folkeferd
i harme med slag på slag, som underkuet folkeslag
i vrede og forfulgte dem uten skånsel. 7 All jorden
har nu fått hvile og ro; de bryter ut i jubelrop. 8 Også
cypressene gleder sig over dig, Libanons sedrer: Siden
du falt og blev liggende, stiger ingen hugger op til oss.
9 Dødsriket der nede kommer i uro for din skyld, når
det skal ta imot dig; for din skyld vekker det dødninger,
alle jordens fyrster; det får alle folkenes konger til
å stå op fra sine troner. **(Sheol h7585)** 10 De tar alle
til orde og sier til dig: Også du er blitt kraftløs som
vi; du er blitt lik oss. 11 Nedstøtt til dødsriket er din
herlighet, dine harpers klang; under dig er redt et
leie av ormer, og ditt dekke er makk. **(Sheol h7585)** 12
Hvor er du ikke falt ned fra himmelen, du strålende
stjerne, du morgenrødens sønn! Hvor er du ikke felt
til jorden, du som slo ned folkeslag! 13 Det var du
som sa i ditt hjerte: Til himmelen vil jeg stige op, høit
over Guds stjerner vil jeg reise min trone, og jeg vil
ta sete på gudenes tingfjell i det ytterste nord, 14 jeg
vil stige op over skyenes topper, jeg vil gjøre mig lik
den Høieste. 15 Nei, til dødsriket skal du støtes ned,
til hulens dypeste bunn. **(Sheol h7585)** 16 De som ser
dig, skal stirre på dig, undres over dig og si: Er dette
den mann som fikk jorden til å beve, kongeriker til å
skjelve, 17 som gjorde jorderike til en ørken og rev ned
dets byer, og som ikke slapp sine fanger hjem? 18
Alle folkenes konger, alle sammen, de ligger med ære,
hver i sitt hus; 19 men du er slengt bort, langt fra din
grav, lik en foraktet kvist, du ligger dekket av drepte,
som er gjennemboret av sverd, og som kastes ned i
en stengrav - lik et nedtrådt åtsel. 20 Du skal ikke bli
jordet som de, for ditt land har du ødelagt, ditt folk har
du myrdet; ugjerningsmenns avkom skal aldri mere
nevnes. 21 Gjør et blodbad på hans sønner for deres
fedres misgjerning! De skal ikke få reise sig og ta
jorden i eie og fylle jorderike med byer. 22 Jeg vil reise
mig mot dem, sier Herren, hærskarenes Gud, og jeg
vil utrydde av Babel både navn og levning, både barn
og barnebarn, sier Herren. 23 Og jeg vil gjøre det til et
hjem for pinnsvin og fylle det med vannpytter, og jeg vil
feie det bort med ødeleggelsens feiekost, sier Herren,
hærskarenes Gud. 24 Herren, hærskarenes Gud, har
svoret og sagt: Sannelig, som jeg har tenkt, så skal det
skje, og det jeg har besluttet, det skal stå fast. 25 Jeg
vil knuse Assur i mitt land og trede ham ned på mine
fjell, og hans åk skal tas fra dem, og hans byrde skal
løftes fra deres skulder. 26 Dette er det råd som er
tatt om all jorden, og dette er den hånd som er rakt ut
over alle folkene; 27 for Herren, hærskarenes Gud, har
besluttet det, og hvem gjør det til intet? Og hans hånd
er det som er utrakt, og hvem kan vende den bort? 28 I
kong Akas' dødsår kom dette utsagn: 29 Gled dig ikke,
hele du Filisterland, fordi den stav som slo dig, er brutt
i stykker! For av ormens rot skal en basilisk komme
frem, og dens frukt er en flyvende serafslange. 30 Og
de ringeste blandt de ringe skal finne rikelig føde, og
de fattige hvile i trygghet, og jeg vil drepe din rot ved
hunger, og din levning skal han slå ihjel. 31 Hyl, du
port! Skrik, du by! Skjelv, hele du Filisterland! For fra
Norden kommer en røk, og blandt fiendens skarer er
det ingen som ligger efter. 32 Hvad skal vi da svare
hedningefolkets sendebud? - At Herren har grunnfestet
Sion, og at der finner de ly de elendige i hans folk.

15 Utsagn om Moab. Ja, i en natt blir Ar-Moab
ødelagt, gjort til intet; ja, i en natt blir Kir-Moab
ødelagt, gjort til intet. 2 De stiger op til huset og til
Dibon på offerhaugene for å gråte; på Nebo og på
Medeba skal Moab hyle; hvert hode er skallet, hvert
skjegg avskåret. 3 På dets gater binder de sekk om

sig; på dets tak og på dets streder skal alle hyle og la
sine tårer strømme. 4 Hesbon og El'ale skriker så det
høres like til Jahas; derfor klager Moabs krigsmenn,
Moabs sjel skjelver. 5 Mitt hjerte klager over Moab,
dets flyktninger kommer like til Soar, den treårige kvige;
for de går gråtende opover bakken til Luhit, på veien til
Horona'im løfter de klagerop over ødeleggelsen. 6
Nimrims vann blir til ørkener, gresset tørker bort, med
urtene er det forbi, det finnes ikke mere et grønt strå.
7 Derfor bærer de det som de har samlet sammen, sitt
opsparte gods, over Vidjebekken. 8 Ja, klagerop lyder
rundt omkring i Moabs land; like til Egla'im når dets
hyl, og til Be'er-Elim; 9 for Dimons vann er fulle av
blod. Ja, jeg vil la ennu mere komme over Dimon -
en løve skal falle over de undkomne av Moab, over
levningen i landet.

16 Send landsherren de lam han skal ha, fra Sela
gjennem ørkenen til Sions datters berg! 2 Som
flagrende fugler, lik unger som er jaget bort fra redet,
skal Moabs døtre være ved Arnons ferjesteder. 3 Gi
råd, finn utvei for oss! La din skygge midt på dagen
være som natten! Skjul de fordrevne, forråd ikke dem
som flykter! 4 La mine fordrevne barn få herberge
hos dig! Vær et skjul for Moab mot ødeleggeren!
For det er forbi med voldsmannen, ødeleggelsen får
ende, undertrykkerne blir borte av landet. 5 Så skal
tronen bli grunnfestet ved miskunnhet, og en konge
skal sitte trygt på den i Davids telt, en fyrste som
søker rett og fremmer rettferdighet. 6 Vi har hørt
om Moabs veldige overmot, om dets stolthet, dets
overmot og dets storaktighet, dets tomme skryt. 7
Derfor skal Moab klage over Moab, alle skal klage;
over Kir-Haresets druekaker skal I sukke i dyp sorg.
8 For Hesbons marker er visnet, og Sibmas vintre,
hvis edle ranker slo folkenes herskere til jorden; de
nådde like til Jaser og forvillet sig ut i ørkenen; dets
kvister bredte sig ut og gikk over havet. 9 Derfor gråter
jeg med Jaser over Sibmas vintre; jeg vanner dig
med mine tårer, Hesbon, og dig El'ale! For over din
frukthøst og over din kornhøst faller frydeskrik. 10 Og
glede og fryd tas bort fra frukthavene, og i vingårdene
lyder ingen frydesang, intet jubelrop; ingen treder
vin i persekarene; frydeskriket gjør jeg ende på. 11
Derfor bruser mitt indre for Moab som en citar, og mitt
hjerte for Kir-Heres. 12 Og når Moab har møtt frem
på offerhaugen og trettet sig ut der, og det går til sin
helligdom for å bede, da utretter det intet. 13 Dette er
det ord som Herren fordum talte mot Moab. 14 Men
nu taler Herren og sier: Innen tre år, således som en
dagarbeider regner årene, skal Moabs herlighet være
aktet ringe tross hele dets store folkemengde, og det
som blir levnet, skal være lite og ringe og ikke meget
verdt.

17 Utsagn om Damaskus. Se, Damaskus skal
ophøre å være en by og bli til en grusdynge. 2
Aroers byer blir forlatt; hjorder tar dem i eie og leirer
sig der, og der er ingen som skremmer dem. 3 Og
det skal være slutt med festninger i Efra'im og med
kongedømmet i Damaskus og med resten av Syria; det
skal gå med dem som med Israels barns herlighet, sier
Herren, hærskarenes Gud. 4 På den tid skal Jakobs
herlighet bli ringe, og folkets fete kropp skal tæres bort.
5 Det skal gå som når en griper om det stående korn,
og hans arm skjærer aksene, og det skal gå som når
en sanker aks i Refa'im-dalen. 6 Bare en efterhøst
skal bli tilovers der, som når de slår ned oliven; to, tre
bær øverst i toppen, fire, fem på grenene av frukttreet,
sier Herren, Israels Gud. 7 På den tid skal mennesket
vende sitt blikk til sin skaper, og hans øine skal se op
til Israels Hellige; 8 han skal ikke vende sitt blikk til de
alter hans hender har gjort, og ikke se på det hans
fingrer har laget, hverken på Astarte-støttene eller på
solstøttene. 9 På den tid skal Israels faste byer bli som
de forlatte steder i skogen og på høidene, de som blev
forlatt for Israels barns skyld, og landet skal bli til en
ørken. 10 For du glemte din frelses Gud, og din styrkes
klippe kom du ikke i hu; derfor planter du herlige haver
og setter fremmede ranker i dem. 11 På den dag du
planter, gjerder du om dem, og om morgenen får du
din plantning til å blomstre; men avlingen blir borte
på sykdommens dag, og smerten er ulægelig. 12 Ve!
Det bruser av mange folk! Det bruser som havet. Det
larmer av folkeslag! Det larmer som mektige vann
larmer. 13 Ja, det larmer av folkeslag som mange vann
larmer; men han truer dem, og de flyr langt bort; de
jages avsted som agner for vinden oppe på fjellene og
som støvhvirvel for stormen. 14 Ved aftens tid, se, da
er det forferdelse; før morgenen er de ikke mere til.
Således går det dem som plyndrer oss, dette er deres
lodd som raner hos oss.

18 Hør, du land med hvinende vinger bortenfor
Etiopias strømmer, 2 du som sender bud over
havet og i rørbåter over vannene! Gå avsted, I raske
sendebud, til det ranke folk med den glinsende hud,
til det folk som er fryktet viden om, det folk som
stadig bruker målesnor og treder ned, det folk hvis
land gjennemskjæres av strømmer! 3 Alle I jorderikes
innbyggere, I som bor på jorden! Når det løftes banner
på fjellene, da se til, og når det støtes i basun, da
hør efter! 4 For så sa Herren til mig: Jeg vil være
stille og se til i min bolig når heten brenner på en
solskinnsdag, når skyen dugger i høstens hete. 5 For

før høsten, når blomstringen er til ende, og blomsten
blir til en modnende drue, da skjærer han rankene
av med havekniver, og kvistene hugger han av og
fører dem bort. 6 De blir alle overlatt til fjellenes
rovfugler og til landets ville dyr; rovfuglene skal holde
til der om sommeren, og alle landets ville dyr om
vinteren. 7 På den tid skal det bæres gaver til Herren,
hærskarenes Gud, fra det ranke folk med den glinsende
hud, fra det folk som er fryktet viden om, det folk som
stadig bruker målesnor og treder ned, det folk hvis
land gjennemskjæres av strømmer - til det sted hvor
Herrens, hærskarenes Guds navn bor, til Sions berg.

19 Utsagn om Egypten. Se, Herren farer frem på
en lett sky og kommer til Egypten, og Egyptens
avguder bever for hans åsyn, og egypternes hjerter
smelter i deres indre. 2 Og jeg vil egge egypter
mot egypter, så de skal stride hver mot sin bror og
hver mot sin næste, by mot by, rike mot rike. 3 Og
egypternes ånd skal svikte i deres indre, og deres råd
vil jeg gjøre til intet; de skal søke til sine avguder og
trollmenn og dødningemanere og sannsigere. 4 Jeg vil
overgi Egypten i en hård herres hånd, og en streng
konge skal herske over dem, sier Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud. 5 Og vannet i havet blir borte, og
elven blir tørr, aldeles uttørret, 6 og elvene stinker,
Egyptens strømmer minker og blir tørre; rør og siv
visner; 7 engene ved strømmen, ved strømmens
bredd, og alt akerland ved strømmen tørker bort,
spredes av vinden og er ikke mere. 8 Fiskerne klager,
og alle de som kaster krok i strømmen, sørger, og de
som setter garn i vannet, er motløse, 9 og de som
arbeider med heklet lin, blir til skamme, og de som
vever fint hvitt tøi. 10 Landets grunnpiller er knust; alle
de som arbeider for lønn, er sorgfulle i hu. 11 Bare
dårer er Soans høvdinger; de viseste blandt Faraos
rådgivere gir uforstandige råd. Hvorledes kan I si til
Farao: Jeg er en ætling av vismenn, en ætling av
fortidens konger? 12 Hvor er de da dine vismenn, at
de kunde forkynne dig, at de kunde forstå hvad råd
Herren, hærskarenes Gud, har tatt om Egypten? 13
Soans høvdinger er blitt dårer, Nofs høvdinger er blitt
narret, og overhodene for stammene har ført Egypten
vill. 14 Herren har utøst i deres indre en svimmelhets-
ånd, og de har ført Egypten vill i all dets gjerning, som
en drukken mann forvillet tumler om i sitt spy. 15 Og
ikke skal nogen gjerning lykkes for Egypten, enten det
så er hode eller hale, palmegren eller siv som gjør
den. 16 På den tid skal Egypten være som kvinner;
det skal forferdes og frykte for Herrens, hærskarenes
Guds løftede hånd, som han svinger imot det. 17 Og
Juda land skal være en redsel for Egypten; så ofte
nogen nevner det for dem, skal de skjelve for det råd
som Herren, hærskarenes Gud, tar mot det. 18 På den
tid skal det være fem byer i Egyptens land som taler
Kana'ans tungemål og sverger Herren, hærskarenes
Gud, troskap; en av dem skal kalles Ir-Haheres. 19 På
den tid skal det være et alter for Herren midt i Egyptens
land, og en støtte for Herren ved dets landemerke. 20
Og det skal være til et tegn og et vidne i Egyptens land
for Herren, hærskarenes Gud; når de roper til Herren
over undertrykkerne, skal han sende dem en frelser og
stridsmann og fri dem ut. 21 Og Herren skal gi sig til
kjenne for Egypten, og egypterne skal kjenne Herren
på den tid, og de skal bære frem slaktoffer og matoffer
og gjøre løfter til Herren og holde dem. 22 Herren
skal slå Egypten, han skal slå, men også læge, og de
skal vende om til Herren, og han skal bønnhøre dem
og læge dem. 23 På den tid skal det være en ryddet
vei fra Egypten til Assyria, og assyrerne skal komme
til Egypten, og egypterne til Assyria, og egypterne
skal tjene Herren sammen med assyrerne. 24 På den
tid skal Israel være den tredje med Egypten og med
Assyria, en velsignelse midt på jorden, 25 fordi Herren,
hærskarenes Gud, har velsignet det og sagt: Velsignet
være mitt folk Egypten og mine henders verk Assyria
og min arv Israel!

20 I det år da Tartan kom til Asdod, da assyrerkongen
Sargon sendte ham dit, og han stred imot Asdod
og inntok byen - 2 på den tid talte Herren ved Esaias,
Amos' sønn, og sa: Du skal løse hårkjortelen av dine
lender og dra skoen av din fot! Og han gjorde så og
gikk naken og barfotet. 3 Da sa Herren: Likesom min
tjener Esaias har gått naken og barfotet og nu i tre år
har vært et tegn og varsel om Egypten og Etiopia, 4
således skal kongen i Assyria føre bort fangene fra
Egypten og de landflyktige fra Etiopia, de unge og de
gamle, nakne og barfotede og med bar bak, til vanære
for Egypten. 5 Da skal de forferdes og ha skam av
Etiopia, som de satte sitt håp til, og av Egypten, som
de var stolte av. 6 På den tid skal de som bor her i
kystlandet, si: Se, således er det gått dem vi satte vårt
håp til, dem som vi tydde til efter hjelp, for å fries fra
kongen i Assyria. Hvorledes skal da vi komme unda?

21 Utsagn om Havørkenen. Som stormvinder i
ørkenen farer frem, kommer det fra ørkenen, fra
det forferdelige land. 2 Et hårdt syn er mig kunngjort:
Røveren røver og ødeleggeren ødelegger. Dra op,
Elam! Treng på, Media! Hvert sukk gjør jeg ende på. 3
Derfor er mine lender fulle av smerte, veer har grepet
mig, som den fødendes veer; jeg vrir mig så jeg ikke
kan høre; jeg er forferdet så jeg ikke kan se. 4 Mitt
sinn er forvirret, redsel har forferdet mig; aftenen, som
var min lyst, har han gjort til redsel for mig. 5 De

dekker bordet, vakten våker, de eter og drikker - op,
I høvdinger, smør skjoldene! 6 For så sa Herren til
mig: Gå og still vaktmannen ut! Det han ser, skal han
melde. 7 Og ser han et tog av ryttere, par efter par, et
tog av asener, et tog av kameler, da skal han gi akt,
gi nøie akt. 8 Da ropte han som en løve: Herre, på
vakt står jeg alltid om dagen, og på min post er jeg
stilt hver en natt; 9 men se der! Der kommer et tog
av ridende menn, par av ryttere! - Og han tok til orde
og sa: Falt, falt er Babel, og alle dets guders billeder
har han knust og kastet til jorden. 10 Du mitt knuste,
mitt gjennemtreskede folk! Det jeg har hørt av Herren,
hærskarenes Gud, Israels Gud, har jeg kunngjort for
eder. 11 Utsagn om Duma. Til mig roper de fra Se'ir:
Vekter! Hvor langt er det på natten? Vekter! Hvor langt
er det på natten? 12 Vekteren svarer: Det kommer
morgen, men også natt; vil I spørre, så spør - kom
igjen! 13 Utsagn mot Arabia. I skogen i Arabia skal I
overnatte, I karavaner av dedanitter! 14 Ut til de tørste
fører de vann; de som bor i Temas land, kommer
de flyktende i møte med brød; 15 for de flykter for
sverdet, for det dragne sverd og den spente bue og for
krigens trykk. 16 For så har Herren sagt til mig: Om et
år, således som en dagarbeider regner året, skal det
være forbi med all Kedars herlighet. 17 Og tallet på de
buer som levnes Kedars helter, skal bli lite; for Herren,
Israels Gud, har talt.

22 Utsagn om Syne-dalen. Hvad fattes dig siden alt
ditt folk er steget op på takene? 2 Du larmfulle,
du brusende stad, du jublende by! Dine drepte er ikke
drept med sverd og ikke død i krig. 3 Dine høvdinger
har alle sammen flyktet bort, uten bue er de fanget;
alle som fantes i dig, er fanget, enda de hadde flyktet
langt bort. 4 Derfor sier jeg: Se bort fra mig! Jeg må
gråte bittert. Treng ikke inn på mig for å trøste mig over
mitt folks undergang! 5 For en dag med forferdelse og
nedtramping og forvirring holder Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud, i Syne-dalen; murer brytes ned,
og skrik lyder op imot fjellet. 6 Elam bærer kogger,
drar frem med stridsmenn på vogner og med ryttere,
og Kir har tatt dekket av sitt skjold. 7 Dine herligste
daler fylles med vogner, og rytterne stiller sig op imot
portene. 8 Så tar Herren dekket bort fra Juda, og du
ser dig på den dag om efter rustningene i skoghuset,
9 og I ser at Davids stad har mange revner, og I samler
vannet i den nedre dam, 10 og I teller Jerusalems
hus, og I river husene ned for å styrke muren, 11 og
I gjør en grav mellem begge murene for vannet fra
den gamle dam; men I ser ikke op til ham som gjorde
dette, og ham som uttenkte det for lang tid siden, ser I
ikke. 12 Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud, kaller
eder den dag til gråt og veklage og til å rake hodet og
binde sekk om eder. 13 Men se, der er fryd og glede;
de slakter okser, de slakter får, de eter kjøtt og drikker
vin; de sier: La oss ete og drikke, for imorgen dør vi!
14 Men i mine ører lyder Herrens, hærskarenes Guds
åpenbaring: Sannelig, denne misgjerning skal I ikke
få utsonet så lenge I lever, sier Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud. 15 Så sier Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud: Gå inn til denne overhovmester
Sebna, han som står for huset, og si: 16 Hvad har du
her, og hvem har du her, siden du her har hugget dig ut
en grav, du som hugger dig ut en grav i høiden, huler
dig ut en bolig i berget? 17 Se, Herren skal slynge dig,
ja slynge dig bort, mann! Han skal rulle dig sammen,
18 han skal nøste dig til et nøste og kaste dig som en
ball bort til et vidtstrakt land; dit skal du, og der skal
du dø, og dit skal dine herlige vogner, du skamflekk
for din herres hus! 19 Jeg vil støte dig bort fra din
post, og fra din plass skal du bli kastet ned. 20 Og
på den dag vil jeg kalle min tjener Eljakim, Hilkias'
sønn, 21 og jeg vil klæ ham i din kjortel og binde ditt
belte om ham og gi din makt i hans hånd, og han skal
være en far for Jerusalems innbyggere og for Judas
hus. 22 Og jeg vil legge nøklen til Davids hus på hans
skulder, og han skal lukke op, og ingen lukke til, og
lukke til, og ingen lukke op. 23 Og jeg vil feste ham
som en nagle på et sikkert sted, og han skal bli et
æressete for sin fars hus. 24 Og de skal henge på
ham hele tyngden av hans fars hus, de edle og de ville
skudd, alle småkarene, både fatene og alle krukkene.
25 På den dag, sier Herren, hærskarenes Gud, skal
den nagle som var festet på et sikkert sted, løsne; den
skal hugges av og falle ned, og den byrde som hang
på den, skal ødelegges; for Herren har talt.

23 Utsagn om Tyrus. Jamre eder, I Tarsis-skib! For
det er ødelagt, så der ikke mere er hus, og I
ikke mere kan komme hjem; fra Kittims land blir det
kunngjort for dem. 2 Bli stille, I som bor på kysten som
Sidons sjøfarende kjøbmenn opfylte! 3 Av Sikors sæd,
av Nilens høst, som blev ført frem over det store hav,
gjorde det sig vinning, og det var et marked for folkene.
4 Skam dig, Sidon! - For havet, havets festning sier:
Jeg har ikke hatt fødselsveer, heller ikke født, heller
ikke opfødd unge menn eller fostret jomfruer. 5 Når
de får høre om dette i Egypten, skal de skjelve ved
ryktet om Tyrus. 6 Far over til Tarsis, jamre eder, I som
bor på kysten! 7 Er dette eders jublende by, som blev
til i fordums dager, hvis føtter bærer den bort til å bo
som fremmed i det fjerne? 8 Hvem har besluttet dette
mot Tyrus, mot henne som delte ut kroner, hun hvis
kjøbmenn var fyrster, hvis kremmere var stormenn på
jorden? 9 Herren, hærskarenes Gud, har besluttet det
for å vanhellige all stolt prakt, for å vanære alle jordens

store. 10 Bred dig ut over ditt land som strømmen,
du Tarsis' datter! Det er intet bånd mere. 11 Han har
rakt ut sin hånd over havet, han har fått kongeriker
til å skjelve; Herren har befalt å ødelegge Kana'ans
faste borger. 12 Han sa: Du skal ikke mere bli ved å
juble, du voldtatte jomfru, Sidons datter! Bryt op, dra
over til Kittim! Heller ikke der skal du finne ro. 13 Se,
kaldeernes land, dette folk som fordum ikke var til,
de hvis land Assur har gjort til bolig for ørkenens dyr,
de reiser sine beleiringstårn, omstyrter dets palasser
og gjør det til en grushaug. 14 Jamre eder, I Tarsis-
skib! For ødelagt er eders faste borg. 15 På den tid
skal Tyrus bli glemt i sytti år, så lenge som en konges
dager; når sytti år er til ende, skal det gå Tyrus som det
heter i visen om skjøgen: 16 Ta din citar, gå omkring i
byen, du glemte skjøge! Spill det beste du kan, syng
vise på vise, så folk kan komme dig i hu! 17 Når de
sytti år er til ende, da skal Herren ta sig av Tyrus, og
det skal atter få ta imot horelønn, og det skal drive
utukt med alle verdens riker over den vide jord. 18
Men dets vinning og dets horelønn skal være helliget
til Herren, den skal ikke legges op og ikke gjemmes;
for de som bor for Herrens åsyn, skal få dets vinning
og bruke den til å ete sig mette og klæ sig i prektige
klær for.

24 Se, Herren tømmer jorden og legger den øde;
han omskifter dens skikkelse og adspreder dem
som bor på den. 2 Da går det presten som folket,
herren som trælen, fruen som trælkvinnen, selgeren
som kjøperen, låntageren som långiveren, ågerkaren
som hans skyldner. 3 Tømmes, ja tømmes skal jorden
og plyndres, ja plyndres; for Herren har talt dette ord.
4 Jorden sørger og visner bort; jorderike sykner og
visner bort; de ypperste av dem som bor på jorden,
sykner bort. 5 Og jorden er vanhelliget under dem som
bor på den; for de har krenket lovene, overtrådt budet,
brutt den evige pakt. 6 Derfor fortærer forbannelse
jorden, og de som bor på den, må bøte; derfor brenner
jordboerne, og det blir bare få mennesker igjen. 7
Mosten visner, vintreet sykner bort; alle de som før var
så hjerteglade, sukker nu. 8 Det er forbi med gleden
ved trommenes lyd, det er slutt med de jublendes
larm; det er forbi med gleden ved citarens klang. 9
De drikker ikke lenger vin under sang; besk er den
sterke drikk for dem som drikker den. 10 Nedbrutt er
den øde by; stengt er hvert hus, så ingen kan gå inn.
11 På gatene lyder klagerop over vinen; all glede er
borte, landets fryd er blitt landflyktig. 12 Tilbake i byen
er bare ødeleggelse, og porten er slått i stumper og
stykker. 13 For således skal det gå til blandt folkene på
jorden som når oliven slåes ned, som ved efterhøsten,
når vinhøsten er forbi. 14 De, de skal opløfte sin røst
og rope med fryd; over Herrens herlighet jubler de fra
havet. 15 Ær derfor Herren, I som bor i Østens land;
ær Herrens, Israels Guds navn, I som bor på havets
øer! 16 Fra jordens ytterste kant hører vi lovsanger:
Ære være den Rettferdige! Men jeg sier: Jeg forgår,
jeg forgår, ve mig! Røvere røver, ja, røvere røver og
plyndrer. 17 Gru og grav og garn over dig, du som
bor på jorden! 18 Og det skal skje at den som flyr
for den grufulle larm, skal falle i graven, og den som
kommer op av graven, skal fanges i garnet; for slusene
i det høie er åpnet, og jordens grunnvoller skjelver. 19
Jorden brister, ja, den brister; jorden revner, ja, den
revner; jorden rystes, ja, den rystes. 20 Jorden skal
rave som den drukne og svinges hit og dit som en
hengekøi, og dens misgjerning skal gynge på den, og
den skal falle og ikke reise sig mere. 21 På den tid skal
Herren hjemsøke himmelens hær i det høie og jordens
konger nede på jorden; 22 og de skal samles sammen
som fanger i hulen og settes fast i fengslet, og langt om
lenge skal de få sin straff. 23 Og månen skal blyges,
og solen skamme sig; for Herren, hærskarenes Gud,
er konge på Sions berg og i Jerusalem, og for hans
eldstes øine er det herlighet.

25 Herre, du er min Gud; jeg vil ophøie dig, jeg vil
prise ditt navn, for du har gjort underverk; dine
råd fra gammel tid er sannhet og trofasthet. 2 For
du har gjort en by til en stenhaug, en fast by til en
grusdynge, du har ødelagt de fremmedes palasser, så
det ikke mere er nogen by; de skal aldri mere bygges
op igjen. 3 Derfor skal et sterkt folk ære dig, de ville
hedningers stad skal frykte dig; 4 for du har vært
et vern for den ringe, et vern for den fattige i hans
trengsel, et ly mot regnskyll, en skygge mot hete; for
voldsmenns fnysen er som regnskyll mot en vegg. 5
Som du demper hete i tørt land, så demper du de
fremmedes bulder; som hete ved skyggen av en sky, så
dempes voldsmenns sang. 6 Og Herren, hærskarenes
Gud, skal på dette fjell gjøre et gjestebud for alle folk,
et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel
vin, med fete, margfulle retter, med klaret gammel
vin. 7 Og han skal på dette fjell tilintetgjøre det slør
som omslører alle folkene, og det dekke som dekker
alle hedningefolkene. 8 Han skal opsluke døden for
evig, og Herren, Israels Gud, skal tørke gråten av alle
ansikter, og sitt folks vanære skal han ta bort fra hele
jorden; for Herren har talt. 9 På den tid skal de si: Se,
der er vår Gud, han som vi ventet skulde frelse oss,
dette er Herren som vi ventet på; la oss fryde og glede
oss i hans frelse! 10 For Herrens hånd skal hvile på
dette fjell; men Moab skal tredes ned i sitt eget land,
likesom halm tredes ned i gjødselvann. 11 Og Moab
skal brede ut sine hender der, likesom svømmeren

breder ut sine hender for å svømme; men Herren skal
kue dets stolthet til tross for dets henders kunstgrep.
12 Og dine murers høie festning skal han rive ned,
omstyrte, jevne med jorden, så den ligger i støvet.

26 På den dag skal denne sang synges i Juda land:
En sterk by har vi, frelse setter han til mur og
vern. 2 Lat op portene, så et rettferdig folk kan gå inn,
et folk som holder fast ved sin troskap. 3 Den som
har et grunnfestet sinn, ham lar du alltid ha fred, for til
dig setter han sin lit. 4 Sett eders lit til Herren til alle
tider! For i Herren, Israels Gud, har vi en evig klippe.
5 For han har nedbøiet dem som bodde i det høie,
den kneisende stad; han støtte den ned, ja støtte den
ned til jorden, slo den ned i støvet. 6 Den blev trådt
under føtter, under de elendiges føtter, de ringes steg.
7 Den rettferdiges sti er jevn; du jevner den rettferdiges
vei. 8 På dine dommers vei, Herre, ventet vi dig også;
til ditt navn og ditt minne stod vår sjels attrå. 9 Med
min sjel lengtes jeg efter dig om natten, og med min
ånd søkte jeg dig. For så snart dine dommer rammer
jorden, lærer jordboerne rettferdighet. 10 Dersom den
ugudelige får nåde, så lærer han ikke rettferdighet; i
rettvishets land gjør han urett, og han ser ikke Herrens
høihet. 11 Herre! Høit opløftet var din hånd, men de så
det ikke; de fikk se din nidkjærhet for folket og blev
til skamme; ja, ild fortærte dine fiender. 12 Herre! Du
skal hjelpe oss til fred; for alt det vi har gjort, har du
utrettet for oss. 13 Herre vår Gud! Andre herrer enn du
har hersket over oss; ved dig alene priser vi ditt navn.
14 Døde blir ikke levende, dødninger står ikke op;
derfor hjemsøker og ødelegger du dem og gjør hvert
minne om dem til intet. 15 Du øker folket, Herre! Du
øker folket og viser din herlighet; du flytter alle landets
grenser langt ut. 16 Herre! I nøden søkte de dig; de
opsendte stille bønner da din tukt kom over dem. 17
Likesom en fruktsommelig kvinne vrir sig og skriker i
sine veer når hun skal føde, således gikk det oss for
din vredes skyld, Herre! 18 Vi var fruktsommelige, vi
vred oss; men da vi fødte, var det bare vind; frelse gav
vi ikke landet, og ingen blev født til å bo på jorden. 19
Dine døde skal bli levende, mine lik skal opstå; våkn
op og juble, I som bor i støvet! For dugg over grønne
urter er din dugg, og jorden gir dødninger tilbake til
livet. 20 Gå, mitt folk, gå inn i dine kammer og lukk
dørene efter dig! Skjul dig et lite øieblikk, inntil vreden
går over! 21 For se, Herren går ut fra sitt sted for å
hjemsøke jordboerne for deres misgjerning, og jorden
skal la det blod som er utøst på den, komme for dagen
og ikke mere dekke sine drepte.

27 På den tid skal Herren med sitt sverd, det hårde
og store og sterke, hjemsøke Leviatan, den
lettfarende drage, og Leviatan, den buktede drage, og
han skal drepe uhyret som er i havet. 2 På den tid skal
de synge: Der er en edel vingård; syng om den! 3 Jeg,
Herren, er dens vokter, hvert øieblikk vanner jeg den;
forat ikke nogen skal hjemsøke den, vokter jeg den
dag og natt. 4 Vrede har jeg ikke mot den. Hadde jeg
torner og tistler mot mig i krig, da vilde jeg gå løs på
dem og brenne dem op alle sammen, 5 dersom de da
ikke skulde søke vern hos mig, gjøre fred med mig,
ja, gjøre fred med mig. 6 I de kommende dager skal
Jakob skyte røtter, Israel blomstre og få skudd, og de
skal fylle jorderike med frukt. 7 Har vel Herren slått
Israel så hårdt som han slo den som slo ham? Eller
blev han drept således som hans fiender blev drept? 8
Med måte gikk du i rette med folket da du jaget det
fra dig. Herren drev det bort med sitt hårde vær på
østenvindens dag. 9 Derfor blir Jakobs misgjerning
utsonet, og det at hans synd blir tatt bort, gir full
frukt, når alle alterstener blir knust som kalkstener,
og Astarte-billeder og solstøtter ikke reiser sig mere.
10 For den faste by ligger forlatt, en folketom bolig,
øde som ørkenen. Kalver beiter der; der hviler de og
fortærer dens kvister; 11 når dens grener blir tørre,
brytes de av, kvinner kommer og gjør op ild med dem.
For dette er ikke noget forstandig folk; derfor forbarmer
dets skaper sig ikke over det, og han som dannet det,
er ikke nådig mot det. 12 Og det skal skje på den
tid at Herren skal slå ned frukter like fra Storelven til
Egyptens bekk, og I, Israels barn, I skal sankes op en
for en. 13 Og det skal skje på den tid at de skal støte
i en stor basun, og da skal de komme de fortapte i
Assurs land og de fordrevne i Egyptens land, og de
skal tilbede Herren på det hellige berg i Jerusalem.

28 Ve Efra'ims drukne menns stolte krone og den
falmende blomst, hans fagre pryd, som troner
over den fete dal, der de ligger drukne av vin. 2
Se, Herren sender en som er sterk og veldig, lik en
haglskur, en ødeleggende storm; som en flom av
mektige, overstrømmende vann slår han alt til jorden
med makt. 3 Med føtter skal den tredes ned, Efra'ims
drukne menns stolte krone, 4 og med den falmende
blomst, hans fagre pryd, som troner over den fete
dal, skal det gå som med den fiken som er moden
før sommeren er der: Så snart en ser den, sluker han
den, mens den ennu er i hans hånd. 5 På den tid skal
Herren, hærskarenes Gud, være en fager krone og en
herlig krans for resten av sitt folk, 6 og en doms ånd for
den som sitter til doms, og styrke for dem som driver
krigen tilbake til porten. 7 Men også de som er her,
raver av vin og tumler av sterk drikk; prest og profet
raver av sterk drikk, er overveldet av vin, tumler av
sterk drikk; de raver i sine syner, vakler i sine dommer;

8 for alle bord er fulle av vemmelig spy, det finnes ikke
en ren flekk. 9 Hvem vil han lære kunnskap, og hvem
vil han få til å forstå budskap? Er det barn som nettop
er avvent fra melken, tatt bort fra brystet? 10 For bud
på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, litt
her, litt der. 11 Ja, ved folk med stammende leber og i
et annet tungemål skal han tale til dette folk, 12 han
som sa til dem: Dette er ro, unn den mødige ro, og
dette er hvile. Men de vilde ikke høre. 13 Så skal da
Herrens ord bli dem bud på bud, bud på bud, regel
på regel, regel på regel, litt her, litt der, så de skal gå
og falle baklengs og knuses og bindes og fanges. 14
Derfor hør Herrens ord, I spottere, I som hersker over
folket her i Jerusalem! 15 Fordi I sier: Vi har gjort en
pakt med døden og et forbund med dødsriket; når den
susende svepe farer frem, skal den ikke nå oss; for
vi har gjort løgn til vår tilflukt og svik til vårt skjul -
(Sheol h7585) 16 derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se,
jeg har lagt i Sion en grunnsten, en prøvet sten, en
kostelig, fast hjørnesten; den som tror, haster ikke.
17 Og jeg vil gjøre rett til målesnor og rettferdighet til
lodd, og hagl skal rive bort løgnens tilflukt, og skjulet
skal vannene skylle bort. 18 Og eders pakt med døden
skal slettes ut, og eders forbund med dødsriket skal
ikke stå fast; når den susende svepe farer frem, da
skal I bli trådt ned. (Sheol h7585) 19 Hver gang den farer
frem, skal den rive eder bort; hver morgen skal den
fare frem, både dag og natt, og det skal være bare
redsel å forstå budskapet; 20 for sengen er for kort til
å strekke sig ut i, og teppet for smalt til å svøpe sig
i. 21 For Herren skal reise sig likesom ved Perasim-
fjellet, som i dalen ved Gibeon skal han vredes, for å
gjøre sin gjerning? en underlig gjerning, og utrette sitt
arbeid, et uhørt arbeid. 22 Og nu, spott ikke, forat ikke
eders bånd skal bli strammet! For tilintetgjørelse og
fast besluttet straffedom over hele jorden har jeg hørt
fra Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud. 23 Vend
øret til og hør min røst, gi akt og hør min tale! 24 Når
plogmannen vil så, holder han da alltid på med å pløie,
åpne og harve sin jord? 25 Når han har jevnet sin aker,
spreder han da ikke ut dill og karve og sår hvete i rader
og bygg på avmerket sted og spelt i kanten? 26 Hans
Gud har vist ham den rette måte, han lærte ham det.
27 For en tresker ikke dill med treskeslede, ruller heller
ikke vognhjul over karve; men med stav banker en ut
dill, og karve med kjepp. 28 Blir vel brødkorn knust?
Nei, en tresker det ikke uavlatelig, og når en driver
sine vognhjul og sine hester over det, knuser en det
ikke. 29 Også dette kommer fra Herren, hærskarenes
Gud; han er underfull i råd, stor i visdom.

29 Ve Ariel, Ariel, du by hvor David slo leir! Legg år
til år, la høitidene gå sin rundgang! 2 Da vil jeg
gjøre det trangt for Ariel, og der skal være sorg og
jammer; men så skal det bli mig et virkelig Ariel. 3 Jeg
vil slå leir rundt omkring dig, og jeg vil kringsette dig
med vaktposter og bygge voller mot dig. 4 Da skal du
tale lavmælt fra jorden, og fra støvet skal du mumle
frem dine ord; og din røst skal lyde fra jorden likesom
fra en dødningemaner, og fra støvet skal din tale
hviskes. 5 Men så skal dine fienders mengde bli som
fint støv, og voldsmennenes flokk som fykende agner,
og det skal skje i et øieblikk, med ett. 6 Fra Herren,
hærskarenes Gud, skal det komme en hjemsøkelse
med bulder og brak og veldige drønn, hvirvelvind og
storm og fortærende ildslue. 7 Og mengden av alle de
hedningefolk som strider mot Ariel, skal bli som en
drøm, et syn om natten, alle de som strider mot det og
dets borg, og som trenger inn på det. 8 Og det skal
gå som når den sultne drømmer og synes han eter,
men når han våkner, da er han tom, og som når den
tørste drømmer og synes han drikker, men når han
våkner, se, da er han matt, og hans sjel blir maktløs;
således skal det gå alle de mange hedningefolk som
strider mot Sions berg. 9 Stirr på hverandre og bli
forvirret! Stirr eder blinde, og vær blinde! I er drukne,
men ikke av vin; I raver, men ikke av sterk drikk. 10 For
Herren har utøst over eder en dyp søvns ånd, og han
har tillukket eders øine, profetene, og tildekket eders
hoder, seerne. 11 Og således er synet av alt dette blitt
eder likesom ordene i en forseglet bok; gir en den til en
som skjønner skrift, og sier: Les dette! så sier han: Jeg
kan ikke, for den er forseglet. 12 Eller en rekker boken
til en som ikke skjønner skrift, med de ord: Les dette!
så sier han: Jeg skjønner ikke skrift. 13 Og Herren sier:
Fordi dette folk holder sig nær til mig med sin munn og
ærer mig med sine leber, men holder sitt hjerte langt
borte fra mig, og deres frykt for mig er et menneskebud
som de har lært, 14 se, derfor vil jeg bli ved å gå
underlig frem mot dette folk, underlig og forunderlig, og
dets vismenns visdom skal forgå, og dets forstandige
menns forstand skal skjule sig. 15 Ve dem som vil
skjule i det dype for Herren hvad de har fore, og hvis
gjerninger skjer i mørke, og som sier: Hvem ser oss,
og hvem kjenner oss? 16 Hvor forvendte I er! - Er
pottemakeren å akte som hans ler, så verket kunde si
om ham som gjorde det: Han har ikke gjort mig, og det
som er laget, si om ham som laget det: Han skjønner
det ikke? 17 Ennu bare en liten stund, så skal Libanon
bli til fruktbar mark, og den fruktbare mark aktes som
skog. 18 Og på den dag skal de døve høre bokens
ord, og ut fra mulm og mørke skal de blindes øine se,
19 Og de saktmodige skal glede sig enn mere i Herren,
og de fattige blandt menneskene skal fryde sig i Israels
Hellige; 20 for det er forbi med voldsmannen, og det

er ute med spotteren, og utryddet blir alle de som er
årvåkne til å gjøre urett, 21 de som gjør et menneske
til synder for et ords skyld og legger snarer for den
som hevder retten på tinget, og som ved løgn bøier
retten for den rettferdige. 22 Derfor sier Herren så til
Jakobs hus, Herren som forløste Abraham: Nu skal
Jakob ikke bli til skamme, og nu skal hans åsyn ikke
blekne; 23 for når han og hans barn ser mine henders
gjerning i sin midte, så skal de hellige mitt navn, og de
skal hellige Jakobs Hellige, og Israels Gud skal de
frykte. 24 Og de hvis ånd fór vill, skal lære forstand, og
de knurrende skal ta imot lærdom.

30 Ve de gjenstridige barn, sier Herren, de som
utfører råd som ikke er fra mig, og inngår avtale
uten min Ånd, så de legger synd til synd, 2 de som drar
ned til Egypten, uten at de har rådspurt mig, for å finne
vern hos Farao og søke ly i Egyptens skygge! 3 Men
Faraos vern skal bli eder til skam, og det ly I søker i
Egyptens skygge, til skjensel. 4 For deres fyrster er
kommet til Soan, og deres sendebud kommer like til
Hanes; 5 alle blir de til skamme ved et folk som ikke
gagner dem, som ikke er til hjelp og ikke til gagn, men
bare til skam og skjensel. 6 Utsagn om dyrene som
drar mot syd. Gjennem nøds og trengsels land, hvor
løve og løvinne, huggorm og flyvende serafslange har
sitt hjem, fører de sitt gods på aseners rygg og sine
skatter på kamelers pukler til et folk som ikke gagner
dem. 7 Aldri nogen gang vil Egypten hjelpe; derfor
kaller jeg det: storskryteren som sitter stille. 8 Gå nu
inn, skriv det på en tavle i deres påsyn og tegn det
op i en bok, så det kan være for kommende dager,
for alltid, til evig tid! 9 For det er et gjenstridig folk,
løgnaktige barn, barn som ikke vil høre Herrens lov, 10
som sier til seerne: I skal ikke se, og til profetene: I
skal ikke skue for oss det som rett er; tal smigrende
ord til oss, sku synkvervinger, 11 vik av fra veien, bøi
av fra stien, få Israels Hellige bort fra vårt åsyn! 12
Derfor sier Israels Hellige så: Fordi I har forkastet dette
ord og satt eders lit til vold og krokveier og støttet eder
på slikt - 13 derfor skal denne misgjerning bli eder som
et falleferdig stykke som skyver sig mere og mere frem
på en høi mur, inntil muren med ett, i et øieblikk, styrter
sammen og knuses; 14 den knuses likesom en knuser
et pottemakerkar, som en slår i stykker uten skånsel,
så det blandt stykkene ikke finnes et skår til å hente ild
med fra gruen eller øse vann med av brønnen. 15 For
så sa Herren, Israels Gud, Israels Hellige: Dersom I
vender om og holder eder rolige, skal I frelses; i stillhet
og i tillit skal eders styrke være. Men I vilde ikke. 16 I
sa: Nei, på hester vil vi flyve - derfor skal I flykte - og
på rappføtte dyr vil vi ride - derfor skal eders forfølgere
være rappe. 17 Et tusen skal flykte for en trusel fra
en mann; når bare fem mann truer, skal I flykte inntil
eders levning er lik en flaggstang på toppen av et fjell
og et banner på en haug. 18 Og derfor bier Herren
med å være eder nådig, og derfor holder han sig langt
borte i det høie med sin barmhjertighet mot eder; for
Herren er en dommens Gud; salige er alle de som bier
på ham. 19 For du folk som bor på Sion, i Jerusalem,
du skal ikke bli ved å gråte; han vil være dig nådig
når du roper; når han hører det, svarer han dig. 20
Herren skal gi eder nødens brød og trengselens vann,
og da skal dine lærere ikke mere skjule sig, men dine
øine skal se dine lærere, 21 og når du viker av til høire
eller til venstre, skal dine ører høre et ord lyde bak
dig: Dette er veien, gå på den! 22 Og du skal akte
for urene sølvplatene på dine utskårne billeder og
gullplatene på ditt støpte billede; du skal kaste det
bort som skitne kluter; ut med dig! skal du si til det.
23 Da skal han gi regn for sæden du sår i jorden, og
brød av jordens grøde, og det skal være kraftig og
saftig; din buskap skal på den dag belte på en vid
eng. 24 Og oksene og asenene som arbeider jorden,
skal ete saltet blandingsfôr, som kastes med skuffe
og kasteskovl. 25 Og på hvert høit fjell og på hver
høi bakke skal det være bekker, strømmer av vann,
på den store slaktings dag, når tårnene faller. 26 Og
månens lys skal bli som solens lys, og solens lys skal
bli syvfold klarere, som lyset for syv dager, på den
dag Herren læger sitt folks skade og forbinder såret
av det slag det fikk. 27 Se, Herrens navn kommer fra
det fjerne, brennende er hans vrede, og tung er røken
som stiger op; hans leber svulmer av harme, og hans
tunge er som fortærende ild, 28 og hans vredespust
er som en overskyllende å som når til halsen; han
vil sælde hedningefolkene i ødeleggelsens såld og
legge et bissel i folkenes munn til å lede dem vill.
29 Eders sang skal lyde som i den natt høitiden blir
innvidd, og det skal være hjertens glede, som når de
går med fløitespill op til Herrens berg, til Israels klippe.
30 Og Herren skal la høre sin veldige røst og vise sin
nedfarende arm i brennende harme og fortærende
ildslue, storm og regnskyll og hagl. 31 For Herrens røst
skal Assur forferdes, han som slår med kjeppen. 32
Og hver gang den stav som Herren efter sitt råd lar
falle på ham, farer ned, skal det skje under klang av
trommer og citarer, og gang på gang skal han løfte sin
arm og stride mot ham. 33 For et brandsted er laget i
stand for lenge siden; også for kongen er det laget i
stand, dypt og vidt; dets bål har ild og ved i mengde;
lik en svovelstrøm tender Herrens ånde det i brand.

31 Ve dem som farer ned til Egypten efter hjelp og
setter sin lit til hester og stoler på vogner fordi de
er mange, og på hestfolk fordi de er så tallrike, men

ikke vender sine øine til Israels Hellige og ikke søker
Herren! 2 Men også han er vis, han lar ulykke komme,
og sine ord tar han ikke tilbake; men han reiser sig
mot de ondes hus og mot deres hjelp som gjør urett. 3
Og egypterne er mennesker og ikke Gud, og deres
hester er kjøtt og ikke ånd, og Herren skal rekke ut
sin hånd, og hjelperen skal snuble, og den hjulpne
falle, og de skal omkomme alle sammen. 4 For så sa
Herren til mig: Likesom en løve, en ungløve, knurrer
over sitt rov, om en hel flokk hyrder kalles sammen
mot den, og ikke skremmes av deres skrik og ikke
blir redd for den støi de gjør, således skal Herren,
hærskarenes Gud, fare ned for å stride mot Sions berg
og mot Jerusalem-haugen. 5 Som fuglene breder ut
sine vinger, således skal Herren, hærskarenes Gud,
verne Jerusalem, verne og frelse, gå forbi og redde.
6 Vend om til ham som I er falt fra så dypt, I Israels
barn! 7 For på den tid skal hver av eder forkaste sine
sølvguder og gullguder, som eders hender har gjort
eder til å synde med. 8 Og Assur skal falle for et sverd
som ikke er en manns, og et sverd som ikke er et
menneskes, skal fortære ham, og han skal rømme
for sverdet, og hans unge menn skal bli træler. 9 Og
hans klippe skal rømme i redsel, og hans fyrster skal
skremmes bort fra sitt banner, sier Herren, han som
har sin ild i Sion og sin ovn i Jerusalem.

32 Se, med rettferdighet skal kongen regjere, og
fyrstene skal styre efter rett, 2 og enhver av
dem skal være som et skjul for været og et ly mot
regnskyll, som bekker i ørkenen, som skyggen av et
veldig fjell i et tørstende land. 3 Da skal de seendes
øine ikke være blinde, og de hørendes ører skal være
lydhøre, 4 de lettsindiges hjerte skal formå å skjønne,
og de stammendes tunge skal ha lett for å tale klart. 5
Dåren skal ikke mere kalles edel, og den svikefulle
skal ikke kalles høimodig. 6 For dåren taler dårskap,
og hans hjerte finner på ondt for å utføre vanhellig dåd
og for å tale forvendte ting om Herren, for å la den
hungrige sulte og la den tørste mangle drikke. 7 Og
den svikefulles våben er onde; han legger listige råd
for å føre de saktmodige i ulykke ved falske ord, selv
når den fattige taler det som rett er. 8 Men den edle
har edle tanker, og han blir fast ved det som er edelt.
9 I sorgløse kvinner, stå op, hør min røst! I trygge
døtre, vend eders ører til min tale! 10 Om år og dag
skal I beve, I trygge! For det er slutt med all vinhøst,
frukthøsten kommer ikke. 11 Forferdes, I sorgløse!
Bev, I trygge! Klæ eder nakne og bind sekk om eders
lender! 12 De slår sig for brystet og klager over de
fagre marker, over det fruktbare vintre. 13 På mitt folks
jord skyter torner og tistler op, ja over alle gledens hus
i den jublende by. 14 For palasset er forlatt, svermen
i byen er borte; haug og vakttårn er blitt til huler for
evige tider, til fryd for villesler, til beite for buskap - 15
inntil Ånden blir utøst over oss fra det høie, og ørkenen
blir til fruktbar mark, og fruktbar mark aktes som skog.
16 Og rett skal bo i ørkenen, og rettferdighet skal ha
sitt hjem på den fruktbare mark. 17 Og rettferdighetens
verk skal være fred, og rettferdighetens frukt skal være
ro og trygghet til evig tid. 18 Og mitt folk skal bo i
fredens bolig og i trygghetens telter og på sorgfrie
hvilesteder. 19 Men det skal hagle når skogen styrter
ned, og dypt skal byen trykkes ned. 20 Lykkelige er I
som sår ved alle vann, som slipper oksen og asenet
på frifot!

33 Ve dig, du ødelegger, som selv ikke er blitt
ødelagt, og du røver som ingen har røvet noget
fra! Når du er ferdig med å ødelegge, skal du bli
ødelagt; når du har sluttet med å røve, skal andre
røve fra dig. 2 Herre, vær oss nådig! På dig bier
vi; vær vår arm hver morgen, ja vår frelse i nødens
tid! 3 For tordenrøsten flyr folkene; når du reiser
dig, spredes hedningene. 4 Og eders bytte sankes,
likesom skaveren sanker; som gresshoppene springer,
springer de efter det. 5 Ophøiet er Herren, for han bor
i det høie; han fyller Sion med rett og rettferdighet.
6 Og det skal komme trygge tider for dig, en fylde
av frelse, av visdom og kunnskap; Herrens frykt skal
være dets skatt. 7 Se, deres løvehelter skriker der ute,
fredsbudene gråter sårt. 8 Allfarveiene er øde, det er
ingen veifarende mere - han har brutt pakten, foraktet
byene, ikke aktet noget menneske. 9 Landet visner og
sykner bort; Libanon står skamfull og visner; Saron
er som den øde mark, og Basan og Karmel ryster
løvet av. 10 Nu vil jeg stå op, sier Herren, nu vil jeg
reise mig, nu vil jeg ikke lenger bli sittende. 11 I skal
være svangre med strå og føde halm; eders fnysen
er en ild som skal fortære eder. 12 Og folkeslag skal
bli brent til kalk, de skal bli lik avskårne tornekvister
som opbrennes med ild. 13 Hør I som er langt borte,
hvad jeg har gjort, og kjenn min styrke, I som er
nær! 14 Syndere bever på Sion, skjelving har grepet
de gudløse: Hvem kan bo ved en fortærende ild?
Hvem kan bo ved evige bål? 15 Den som vandrer i
rettferdighet og taler det som rett er, den som forakter
det som vinnes ved urett og vold, den som ryster sine
hender så han ikke rører ved gaver, som stopper sitt
øre til for ikke å høre på blodråd, og som lukker sine
øine for ikke å se på det som ondt er, 16 han skal bo
på høie steder, fjellfestninger er hans borg; sitt brød
skal han få, vannet skal ikke slippe op for ham. 17
Dine øine skal skue kongen i hans herlighet, de skal
se et vidstrakt land. 18 Ditt hjerte skal tenke tilbake

på redselen: Hvor er han som skrev op? Hvor er han
som veide pengene? Hvor er han som teller tårnene?
19 Det ville folk skal du ikke se mere, folket med det
vanskelige sprog som en ikke skjønner, med den
stammende tunge som en ikke forstår. 20 Se på Sion,
våre høitidsstevners by! Dine øine skal se Jerusalem
som en trygg bolig, som et telt som ikke flyttes, hvis
peler aldri rykkes op, og hvis snorer aldri brister. 21
Men der skal vi ha Herren, den Veldige, i stedet for
brede elver og strømmer; ingen roskute skal gå der,
intet mektig krigsskib fare der. 22 For Herren er vår
dommer, Herren er vår lovgiver, Herren er vår konge,
han skal frelse oss. 23 Slappe henger dine taug, de
støtter ikke masten, de holder ikke seilet utspent - da
deles røvet bytte i mengde, endog de lamme røver og
plyndrer. 24 Og ingen innbygger skal si: Jeg er syk.
Det folk som bor der, har fått sin misgjerning forlatt.

34 Kom hit, I hedningefolk, og hør, og I folkeslag, gi
akt! Jorden høre og det som fyller den, jorderike
og alt som gror der! 2 For Herrens vrede er over alle
hedningefolkene, og hans harme over all deres hær;
han slår dem med bann, overgir dem til å slaktes ned.
3 Og de som blir drept, skal slenges bort, og stanken av
deres døde kropper skal stige op, og fjellene skal flyte
av deres blod. 4 Og hele himmelens hær skal smuldre
bort, og himmelen rulles sammen som en bokrull, og
all dens hær skal visne og falle ned, som bladet faller
av vintreet og det visne løv av fikentreet. 5 For mitt
sverd er blitt drukkent i himmelen; se, det skal fare ned
over Edom til dom, over det folk jeg har slått med bann.
6 Herrens sverd er fullt av blod, gjødd med fett, med
blod av lam og bukker, med nyrefett av værer; for en
offerslakting holder Herren i Bosra og en stor slakting i
Edoms land. 7 Og villokser skal styrte sammen med
dem, og stuter sammen med sterke okser, og deres
land skal bli drukkent av blod, og deres jord gjødd
med fett; 8 for fra Herren kommer en hevnens dag, et
gjengjeldelsens år for Sions sak. 9 Og Edoms bekker
skal bli til bek, og dets jord til svovel; dets land skal bli
til brennende bek. 10 Hverken natt eller dag skal det
slukne, til evig tid skal røken av det stige op; fra slekt
til slekt skal det ligge øde, aldri i evighet drar nogen
igjennem det. 11 Pelikan og pinnsvin skal eie det, og
hubro og ravn skal bo i det, og han skal utspenne
over det ødeleggelsens målesnor og tilintetgjørelsens
lodd. 12 Det er ingen fornemme der, som kan utrope
nogen til konge, og med alle dets fyrster er det forbi.
13 Torner skal skyte op i dets palasser, nesler og tistler
i dets festninger, og det skal være en bolig for sjakaler,
et sted for strutser. 14 Ville hunder og andre ørkendyr
skal møtes der, og raggete troll skal rope til hverandre;
ja, der slår Lilit sig til ro og finner sig et hvilested. 15
Der bygger pilormen rede og legger egg og klekker
ut unger og samler dem i sin skygge; ja, der samler
gribbene sig sammen. 16 Se efter i Herrens bok og
les! Ikke ett av disse dyr skal mangle, det ene skal
ikke savne det annet; for hans munn byder det, og
hans Ånd samler dem, 17 og han kaster lodd for dem,
og hans hånd tildeler dem det med målesnor; til evig
tid skal de eie det, fra slekt til slekt skal de bo i det.

35 Ørkenen og det tørre land skal glede sig, og den
øde mark skal juble og blomstre som en lilje.
2 Den skal blomstre og juble, ja juble og synge med
fryd; Libanons herlighet er gitt den, Karmels og Sarons
prakt; de skal se Herrens herlighet, vår Guds prakt.
3 Styrk de slappe hender og gjør de vaklende knær
sterke! 4 Si til de urolige hjerter: Vær frimodige, frykt
ikke! Se, der er eders Gud! Hevnen kommer, Guds
gjengjeldelse, han kommer selv og frelser eder. 5 Da
skal de blindes øine åpnes, og de døves ører oplates;
6 da skal den lamme springe som en hjort, og den
stummes tunge juble. For kilder bryter frem i ørkenen,
og bekker i ødemarken, 7 og det glødende sandhav
skal bli til en sjø, og det tørste land til vannrike kilder;
på det sted hvor sjakalene hvilte, vokser siv og rør. 8
Og der skal være en ryddet vei, og den skal kalles den
hellige vei, ingen uren skal gå på den, men den hører
hans folk til; ingen veifarende, ikke engang dårer, skal
fare vill. 9 Der skal det ingen løve være, og intet rovdyr
skal komme op på den, de skal ikke finnes der; men
de gjenløste skal ferdes der. 10 Og Herrens forløste
skal vende tilbake og komme til Sion med frydesang,
og evig glede er det over deres hode; fryd og glede
skal de nå, og sorg og sukk skal fly.

36 I kong Esekias' fjortende år drog kongen i
Assyria Sankerib op imot alle Judas faste byer
og inntok dem. 2 ongen i Assyria sendte Rabsake
med en stor hær fra Lakis til Jerusalem mot kong
Esekias; han stanset ved vannledningen fra den
øvre dam, ved allfarveien til Vaskervollen. 3 Da gikk
slottshøvdingen Eljakim, Hilkias' sønn, ut til ham
sammen med statsskriveren Sebna og historieskriveren
Joah, Asafs sønn. 4 Og Rabsake sa til dem: Si til
Esekias: Så sier den store konge, kongen i Assyria:
Hvad er det for en trygghet som er kommet over dig? 5
Jeg sier: Bare tomme ord er det du sier: Her er innsikt
og styrke nok til krig. Til hvem setter du da din lit, siden
du har gjort oprør mot mig? 6 Vel, du setter din lit til
Egypten, denne knekkede rørstav, som når en støtter
sig på den, går inn i hans hånd og gjennemborer den;
således er kongen i Egypten Farao for alle dem som
setter sin lit til ham. 7 Men sier du til mig: Vi setter vår
lit til Herren vår Gud - er det da ikke hans offerhauger

og altere Esekias har tatt bort, da han sa til Juda og
Jerusalem: For dette alter skal I tilbede? 8 Men gjør nu
et veddemål med min herre, kongen i Assyria: Jeg vil
gi dig to tusen hester om du kan få dig folk til å ride på
dem. 9 Hvorledes skulde du da kunne drive tilbake en
eneste stattholder, en av min herres ringeste tjenere?
Derfor setter du din lit til Egypten og håper å få vogner
og hestfolk derfra. 10 Mener du da at jeg har draget
op mot dette land for å ødelegge det, uten at Herren
har villet det? Nei, Herren har selv sagt til mig: Dra
op mot dette land og ødelegg det! 11 Da sa Eljakim
og Sebna og Joah til Rabsake: Tal til dine tjenere på
syrisk, for vi forstår det sprog, og tal ikke til oss på
jødisk, så folket som står på muren, hører det! 12 Men
Rabsake svarte: Er det til din herre og til dig min herre
har sendt mig for å tale disse ord? Er det ikke til de
menn som sitter på muren og må ete sitt eget skarn og
drikke sitt eget vann likesom I selv? 13 Og Rabsake
trådte frem og ropte med høi røst på jødisk og sa:
Hør den store konges, den assyriske konges ord! 14
Så sier kongen: La ikke Esekias få narret eder! For
han makter ikke å redde eder. 15 Og la ikke Esekias
få eder til å sette eders lit til Herren, idet han sier:
Herren vil redde oss, denne by skal ikke gis i kongen
av Assyrias hånd. 16 Hør ikke på Esekias! For så sier
kongen i Assyria: Gjør fred med mig og kom ut til mig,
så skal I få ete hver av sitt vintre og av sitt fikentre og
drikke hver av vannet i sin brønn, 17 til jeg kommer og
henter eder til et land som ligner eders land, et land
med korn og most, et land med brød og vingårder. 18
La ikke Esekias forføre eder og si: Herren vil redde
oss! Har vel nogen av folkenes guder reddet sitt land
av kongen i Assyrias hånd? 19 Hvor er Hamats og
Arpads guder? Hvor er Sefarva'ims guder? Har vel
Samarias guder reddet det av min hånd? 20 Hvem er
det blandt alle disse lands guder som har reddet sitt
land av min hånd, så Herren skulde redde Jerusalem
av min hånd? 21 Men de tidde og svarte ham ikke et
ord; for kongens bud lød så: I skal ikke svare ham.
22 Så kom slottshøvdingen Eljakim, Hilkias' sønn, og
statsskriveren Sebna og historieskriveren Joah, Asafs
sønn, til Esekias med sønderrevne klær og meldte
ham hvad Rabsake hadde sagt.

37 Da kong Esekias hørte det, sønderrev han sine
klær og klædde sig i sekk og gikk inn i Herrens
hus. 2 Og han sendte slottshøvdingen Eljakim og
statsskriveren Sebna og de eldste blandt prestene,
klædd i sekk, til profeten Esaias, Amos' sønn. 3 Og de
sa til ham: Så sier Esekias: En nødens og tuktelsens
og vanærens dag er denne dag; barnet er kommet til
modermunnen, men det er ingen kraft til å føde. 4
Kanskje Herren din Gud vil høre det Rabsake har sagt,
han som hans herre, kongen i Assyria, har sendt for å
håne den levende Gud, så at han straffer ham for de
ord Herren din Gud har hørt. Opsend da en bønn for
den levning som ennu er igjen! 5 Da kong Esekias'
tjenere kom til Esaias, 6 sa Esaias til dem: Så skal I si
til eders herre: Så sier Herren: Frykt ikke for de ord du
hørte, de som assyrerkongens tjenere hånte mig med!
7 Se, jeg vil inngi ham et sådant sinn at han for et rykte
han får høre, vender tilbake til sitt land; og jeg vil la
ham falle for sverdet i sitt land. 8 Da Rabsake vendte
tilbake, fant han assyrerkongen i ferd med å stride
mot Libna; for han hadde hørt at han hadde brutt op
fra Lakis. 9 Da hørte kongen si om Tirhaka, kongen i
Etiopia, at han hadde draget ut for å stride mot ham.
Og da han hørte det, sendte han bud til Esekias og sa:
10 Så skal I si til Judas konge Esekias: La ikke din
Gud, som du setter din lit til, få narret dig, så du tenker
som så: Jerusalem skal ikke gis i assyrerkongens
hånd. 11 Du har hørt hvad kongene i Assyria har
gjort med alle landene, at de har ødelagt dem, og du
skulde bli reddet? 12 Har vel folkenes guder frelst
dem som mine fedre ødela, Gosan og Karan og Resef
og Edens barn i Telassar? 13 Hvor er nu Hamats
konge og Arpads konge og byen Sefarva'ims konge,
Henas og Ivvas konger? 14 Da Esekias hadde mottatt
brevet av sendebudene og lest det, gikk han op til
Herrens hus, og der bredte Esekias det ut for Herrens
åsyn. 15 Og Esekias bad til Herren og sa: 16 Herre,
hærskarenes Gud, Israels Gud, du som troner på
kjerubene! Du alene er Gud for alle jordens. riker, du
har gjort himmelen og jorden. 17 Herre, bøi ditt øre
til og hør! Herre, oplat dine øine og se! Hør alle de
ord som Sankerib har sendt for å håne den levende
Gud! 18 Det er sant, Herre, at kongene i Assyria har
ødelagt alle folkene og deres land, 19 og de har kastet
deres guder i ilden; for de er ikke guder, men et verk
av menneskehender, tre og sten, og derfor kunde de
gjøre dem til intet. 20 Men frels oss nu, Herre vår Gud,
av hans hånd, så alle jordens riker må kjenne at du
alene er Herren! 21 Da sendte Esaias, Amos' sønn,
bud til Esekias og lot si: Så sier Herren, Israels Gud:
Vedkommende det du har bedt mig om mot kongen i
Assyria Sankerib, 22 da lyder det ord Herren har talt
om ham således: Jomfruen, Sions datter, forakter dig,
spotter dig; Jerusalems datter ryster på hodet efter dig.
23 Hvem har du hånet og spottet, og mot hvem har
du løftet din røst? Du har løftet dine øine til det høie,
mot Israels Hellige. 24 Ved dine tjenere har du hånet
Herren og sagt: Med mine mange vogner drog jeg op
på fjellenes tinder, til Libanons øverste topper, og jeg
hugger ned dets høieste sedrer, dets herlige cypresser,
og jeg trenger frem til dets øverste høide, dets frodige

skog; 25 jeg gravde brønner og drakk av dem, og jeg
tørker ut alle Egyptens strømmer med mine fotsåler.
26 Har du ikke hørt det? Fra fjerne tider har jeg gjort
det, fra fordums dager har jeg laget det så. Nu har
jeg latt det komme, så du har fatt makt til å ødelegge
faste byer og gjøre dem til øde grushauger. 27 Og
deres innbyggere blev maktløse; de blev forferdet og
skamfulle; de blev som gresset på marken og som de
grønne urter, som gresset på takene og som korn som
er ødelagt av brand før det er fullvokset. 28 Enten du
sitter eller du går ut og inn, så vet jeg det, og jeg vet at
du raser mot mig. 29 Fordi du raser mot mig, og din
overmodige trygghet har nådd op til mine ører, så vil
jeg legge min ring i din nese og mitt bissel mellem
dine leber og føre dig tilbake den vei du kom. 30 Og
dette skal du ha til tegn: Iår skal I ete det korn som
vokser av sig selv, og næste år det som skyter op
fra roten; men i det tredje år skal I så og høste og
plante vingårder og ete deres frukt. 31 Og den rest
som har sloppet unda av Judas hus, skal skyte dypere
rot nedentil og bære frukt oventil. 32 For fra Jerusalem
skal utgå en levning og fra Sions berg en rest som har
sloppet unda; Herrens, hærskarenes Guds nidkjærhet
skal gjøre dette. 33 Derfor sier Herren så om kongen i
Assyria: Han skal ikke komme inn i denne by og ikke
skyte en pil inn i den, og han skal ikke rykke frem mot
den med skjold og ikke opkaste voll mot den. 34 Den
vei han kom, skal han vende tilbake, og inn i denne
by skal han ikke komme, sier Herren. 35 Og jeg vil
verne denne by og frelse den, for min skyld og for min
tjener Davids skyld. 36 Og Herrens engel gikk ut og slo
hundre og fem og åtti tusen mann i assyrernes leir; og
da folk stod op om morgenen, fikk de se dem alle ligge
der som døde kropper. 37 Da brøt kongen i Assyria
Sankerib op og drog bort og vendte tilbake, og siden
holdt han sig i ro i Ninive. 38 Men da han engang tilbad
i sin gud Nisroks hus, slo hans sønner Adrammelek og
Sareser ham ihjel med sverd. De kom sig unda og
flyktet til Ararats land, og hans sønn Asarhaddon blev
konge i hans sted.

38 Ved den tid blev Esekias dødssyk; da kom
profeten Esaias, Amos' sønn, inn til ham og sa til
ham: Så sier Herren: Beskikk ditt hus! For du skal dø
og ikke leve lenger. 2 Da vendte Esekias sitt ansikt
mot veggen og bad til Herren 3 og sa: Akk, Herre! kom
dog i hu at jeg har vandret for ditt åsyn i trofasthet og
med helt hjerte og gjort hvad godt er i dine øine! Og
Esekias gråt høit. 4 Da kom Herrens ord til Esaias, og
det lød så: 5 Gå og si til Esekias: Så sier Herren, din
far Davids Gud: Jeg har hørt din bønn, jeg har sett
dine tårer; se, jeg legger femten år til din alder. 6 Og
jeg vil redde dig og denne by av assyrerkongens hånd,
og jeg vil verne denne by. 7 Og dette skal du ha til tegn
fra Herren på at Herren vil holde det han nu har lovt: 8
Se, jeg lar solskivens skygge, som er gått ned med
solen på Akas' solskive, gå ti streker tilbake. Og solen
gikk tilbake ti av de streker den var gått ned. 9 En
sang, skrevet av Judas konge Esekias da han hadde
vært syk, men hadde kommet sig av sin sykdom: 10
Jeg sa: I mine rolige dager må jeg gå bort gjennem
dødsrikets porter; jeg må bøte med resten av mine år.
(Sheol h7585) 11 Jeg sa: Jeg skal ikke se Herren, Herren
i de levendes land jeg skal ikke skue mennesker mere
blandt dem som bor i det stille. 12 Min bolig blir rykket
op og ført bort fra mig som en hyrdes telt; jeg har rullet
mitt liv sammen lik en vever, fra trådendene skjærer
han mig av; fra dag til natt gjør du det av med mig. 13
Jeg fikk min sjel til å være stille inntil morgenen; som
en løve knuser han alle mine ben; fra dag til natt gjør
du det av med mig. 14 Som en svale, som en trane,
således klynket jeg, jeg kurret som en due; matte så
mine øine mot det høie: Herre! Jeg er redd, gå i borgen
for mig! 15 Hvad skal jeg si? Han har både sagt mig
det, og han har gjort det; stille vil jeg vandre alle mine
år efter min sjels bitre smerte. 16 Herre! Ved dem lever
mennesket, og ved dem blir alt min ånds liv opholdt;
så gjør mig frisk og la mig leve! 17 Se, til fred blev mig
det bitre, ja det bitre, og kjærlig drog du min sjel op av
tilintetgjørelsens grav; for du kastet alle mine synder
bak din rygg. 18 For ikke priser dødsriket dig, ikke lover
døden dig; ikke venter de som farer ned i graven, på
din trofasthet. (Sheol h7585) 19 De levende, de levende,
de priser dig, som jeg idag; en far lærer sine barn om
din trofasthet. 20 Herren er rede til å frelse mig, og
på mine strengeleker vil vi spille alle vårt livs dager
i Herrens hus. 21 Esaias sa at de skulde hente en
fikenkake og legge den som plaster på bylden, så han
kunde bli frisk igjen. 22 Esekias sa: Hvad skal jeg ha til
tegn på at jeg skal gå op til Herrens hus?

39 På den tid sendte Merodak Baladan, Baladans
sønn, kongen i Babel, brev og gaver til Esekias,
da han hørte at han hadde vært syk og var blitt frisk
igjen. 2 Esekias gledet sig over dem og lot dem få
se sitt skattkammer, sølvet og gullet og krydderiene
og den kostbare olje og hele sitt våbenhus og alt det
som fantes i hans skattkammere; det var ikke den ting
Esekias ikke lot dem få se i sitt hus og i hele sitt rike.
3 Da kom profeten Esaias til kong Esekias og sa til
ham: Hvad sa disse menn, og hvorfra kommer de til
dig? Esekias svarte: De er kommet til mig fra et land
langt borte, fra Babel. 4 Og han sa: Hvad fikk de se i
ditt hus? Esekias svarte: Alt det som er i mitt hus, har
de fått se; det var ikke den ting jeg ikke lot dem få

se i mine skattkammer. 5 Da sa Esaias til Esekias:
Hør Herrens, hærskarenes Guds ord: 6 Se, de dager
kommer da alt det som er i ditt hus, og alle de skatter
dine fedre har samlet like til denne dag, skal føres
bort til Babel; det skal ikke bli nogen ting tilbake, sier
Herren. 7 Og blandt dine sønner som skal utgå av dig,
som du skal avle, skal det være nogen som blir tatt til
hoffmenn i kongen av Babels palass. 8 Da sa Esekias
til Esaias: Det Herrens ord som du har talt, er godt. Så
sa han: Det skal jo være fred og trygghet i mine dager.

40 Trøst, trøst mitt folk, sier eders Gud. 2 Tal vennlig
til Jerusalem og rop til det at dets strid er endt, at
dets skyld er betalt, at det av Herrens hånd har fått
dobbelt for alle sine synder. 3 Hør! Det er en som
roper: Rydd i ørkenen vei for Herren! Gjør i ødemarken
en jevn vei for vår Gud! 4 Hver dal skal heves, og hvert
fjell og hver haug skal senkes, det bakkete skal bli til
slette, og hamrene til flatt land. 5 Og Herrens herlighet
skal åpenbares, og alt kjød skal se det, for Herrens
munn har talt. 6 Hør! Det er en som sier: Rop! Og en
annen svarer: Hvad skal jeg rope? - Alt kjød er gress,
og all dets herlighet som markens blomst. 7 Gresset
blir tørt, blomsten visner når Herrens ånde blåser på
det; ja sannelig, folket er gress. 8 Gresset blir tørt,
blomsten visner; men vår Guds ord står fast til evig tid.
9 Stig op på et høit fjell, du Sions gledesbud! Opløft
din røst med kraft, du Jerusalems gledesbud! Opløft
den, frykt ikke! Si til Judas byer: Se, der er eders Gud!
10 Se, Herren, Israels Gud, kommer med velde, og
hans arm råder; se, hans lønn er med ham, og hans
gjengjeldelse går foran ham. 11 Som en hyrde skal
han vokte sin hjord; i sin arm skal han samle lammene,
og ved sin barm skal han bære dem; de får som har
lam, skal han lede. 12 Hvem har målt vannene med
sin hule hånd og utmålt himmelen med sine utspente
fingrer og samlet jordens muld i skjeppe og veid fjell
på vekt og hauger i vektskåler? 13 Hvem har målt
Herrens Ånd, og hvem lærer ham som hans rådgiver?
14 Hvem har han rådført sig med, så han gav ham
forstand og oplyste ham om den rette vei og gav ham
kunnskap og lærte ham å kjenne visdoms vei? 15 Se,
folkeferd er som en dråpe av et spann, og som et
støvgrand i en vektskål er de aktet; se, øene er som
det fine støv han lar fare til værs. 16 Libanon forslår
ikke til brensel, og dets dyr forslår ikke til brennoffer.
17 Alle folkene er som intet for ham; som ingenting
og bare tomhet er de aktet av ham. 18 Hvem vil I
da ligne Gud med? Og hvad for et billede vil I sette
ved siden av ham? 19 Gudebilledet er støpt av en
mester, og en gullsmed klær det med gull, og han
støper sølvkjeder til det. 20 Den som ikke har råd til en
sådan gave, han velger tre som ikke råtner; han søker
op en kyndig mester forat han skal få i stand et billede
som står støtt. 21 Skjønner I ikke? Hører I ikke? Er det
ikke fra begynnelsen kunngjort for eder? Har I ikke
forstått jordens grunnvoller? 22 Han er jo den som
troner over den vide jord, og de som bor på den, er
som gresshopper; han er den som bredte ut himmelen
som et tynt teppe og utspente den som et telt til å bo i,
23 den som gjør fyrster til intet, ordens dommere til
ingenting; 24 neppe er de plantet, neppe er de sådd,
neppe har deres stamme skutt rot i jorden, før han
har blåst på dem, og de blir tørre, og en storm fører
dem bort som strå. 25 Hvem vil I da ligne mig med,
så jeg skulde være ham lik? sier den Hellige. 26 Løft
eders øine mot det høie og se: Hvem har skapt disse
ting? Han er den som fører deres hær ut i fastsatt
tall, som kaller dem alle ved navn; på grunn av hans
veldige kraft og hans mektige styrke savnes ikke én.
27 Hvorfor vil du si, Jakob, og tale så, Israel: Min vei er
skjult for Herren, og min rett går min Gud forbi? 28
Vet du det ikke, eller har du ikke hørt det? Herren er
en evig Gud, den som har skapt jordens ender; han
blir ikke trett, og han blir ikke mødig; hans forstand er
uransakelig. 29 Han gir den trette kraft, og den som
ingen krefter har, gir han stor styrke. 30 Gutter blir
trette og mødige, og unge menn snubler. 31 Men de
som venter på Herren, får ny kraft, løfter vingene som
ørner; de løper og blir ikke trette, de går og blir ikke
mødige.

41 Ti og hør på mig, I øer! Og folkene, la dem iføre
sig ny kraft, la dem komme hit og så tale! La
oss sammen trede frem for retten! 2 Hvem vakte fra
Østen ham som seieren møter hvor han setter sin fot?
Han gir folkeslag i hans vold og lar ham herske over
konger, gjør deres sverd til støv, deres bue til strå som
føres bort av vinden. 3 Han forfølger dem, drar frem i
sikkerhet på en sti hvor han før ikke kom med sine
føtter. 4 Hvem utrettet og gjorde dette? - Han som
kalte slektene frem fra begynnelsen; jeg, Herren, er
den første, og hos de siste er jeg også. 5 Øene ser
det og frykter, jordens ender bever; de rykker frem og
kommer. 6 Den ene hjelper den andre, og til sin bror
sier han: Vær frimodig! 7 Treskjæreren setter mot i
gullsmeden, den som glatter med hammeren, i den
som hamrer på ambolten, og han sier om loddingen:
Den er god, og han fester billedet med spiker, forat det
skal stå støtt. 8 Og du Israel, min tjener, Jakob, som
jeg utvalgte, ætling av min venn Abraham! 9 Du som
jeg tok ved hånden og hentet fra jordens ender og
kalte fra dens ytterste kanter, og til hvem jeg sa: Du er
min tjener, jeg har utvalgt dig og ikke forkastet dig! 10
Frykt ikke, for jeg er med dig! Se dig ikke engstelig
om, for jeg er din Gud! Jeg styrker dig og hjelper dig

og holder dig oppe med min rettferds høire hånd. **11** Se, de skal bli til spott og skam alle de som harmes på dig; de skal bli til intet og gå til grunne de menn som tretter med dig; **12** du skal søke dem og ikke finne dem, de menn som kives med dig; de skal bli til intet og til ingenting de menn som fører krig mot dig. **13** For jeg er Herren din Gud, som holder dig fast ved din høire hånd, som sier til dig: Frykt ikke! Jeg hjelper dig. **14** Frykt ikke, Jakob, du usle makk, du Israels lille flokk! Jeg hjelper dig, sier Herren, og din gjenløser er Israels Hellige. **15** Se, jeg gjør dig til en skarp, ny treskevogn med mange tagger; du skal treske fjell og knuse dem, og hauger skal du gjøre til agner. **16** Du skal kaste dem med skovl, og vind skal føre dem bort, og storm skal sprede dem; men du skal fryde dig i Herren, rose dig av Israels Hellige. **17** De elendige og fattige søker efter vann, men det er ikke noget; deres tunge brenner av tørst. Jeg, Herren, jeg vil svare dem; jeg, Israels Gud, jeg vil ikke forlate dem. **18** Jeg vil la elver velle frem på bare hauger og kilder midt i daler; jeg vil gjøre en ørken til en sjø og et tørt land til vannrike kilder; **19** Jeg vil la sedrer, akasier, myrter og oljetrær vokse frem i ørkenen; jeg vil la cypress, lønn og buksbom sammen gro på den øde mark, **20** forat de alle sammen skal se og kjenne og legge sig på hjerte og forstå at Herrens hånd har gjort dette, og Israels Hellige skapt det. **21** Kom hit med eders sak, sier Herren; kom frem med eders bevisgrunner, sier Jakobs konge. **22** La dem komme frem med dem og kunngjøre for oss hvad som skal hende! Kunngjør hvad det er I tidligere har spådd, så vi kan akte på det og lære dets utfall å kjenne! Eller la oss høre de tilkommende ting! **23** Kunngjør hvad som skal komme herefter, så vi kan vite at I er guder! Ja, gjør noget godt eller noget ondt, så vi med forundring kan se det alle sammen! **24** Se, I er intet, og eders gjerning ingenting; en vederstyggelighet er den som velger eder. **25** Jeg vakte ham fra Norden, og han kom, fra solens opgang han som skal påkalle mitt navn; han skal trampe på fyrster som de var ler, lik en pottemaker som elter dynd. **26** Hvem har kunngjort dette fra begynnelsen, så vi kunde vite det, og fra fordums tid, så vi kunde si: Han har rett? Ingen har kunngjort noget, ingen har forkynt noget, og ingen har hørt eder si noget. **27** Jeg er den første som sier til Sion: Se, se, der er de, og som sender Jerusalem et gledesbud. **28** Jeg ser mig om, men der er ingen, og ingen av dem kan gi råd, så jeg kunde spørre dem, og de gi mig svar. **29** Se dem alle! Deres gjerninger er intet, ingenting; deres billeder er vind og tomhet.

42 Se min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i! Jeg legger min Ånd på ham, han skal føre rett ut til hedningefolkene. **2** Han skal ikke skrike og ikke rope, og han skal ikke la sin røst høre på gaten. **3** Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende tande skal han ikke slukke; på rette måte skal han føre retten ut til dem. **4** Han skal ikke bli mødig, og hans kraft ikke bli knekket før han får grunnlagt retten på jorden; og på hans lov venter øene. **5** Så sier Gud Herren, som skapte himmelen og utspente den, som bredte ut jorden med det som gror på den, som gir ånde til folket som bor på den, og ånd til dem som ferdes på den: **6** Jeg, Herren, har kalt dig i rettferd og tatt dig ved hånden, og jeg vil verne dig og gjøre dig til en pakt for folket, til et lys for hedningene, **7** forat du skal åpne blinde øine, føre de bundne ut av fengslet og føre dem som sitter i mørke, ut av fangehuset. **8** Jeg er Herren, det er mitt navn, og jeg gir ikke nogen annen min ære eller de utskårne billeder min pris. **9** De ting som er forkynt tidligere, se, de er kommet, og nu forkynner jeg nye ting; før de spirer frem, lar jeg eder høre om dem. **10** Syng Herren en ny sang, hans pris fra jordens ende, I som farer ut på havet, og alt som fyller det, I øer og I som bor der! **11** Ørkenen og dens byer skal opløfte røsten, de teltbyer hvor Kedar bor; de som bor på fjellet, skal juble, fra fjelltoppene skal de rope høit. **12** De skal gi Herren ære og forkynne hans pris på øene. **13** Herren skal dra ut som en kjempe, som en krigsmann egge sin harme; han skal rope høit, ja skrike; mot sine fiender skal han vise sin makt. **14** Jeg har tidd fra eldgammel tid, jeg talte ikke, jeg holdt mig tilbake. Nu vil jeg skrike som den fødende kvinne, jeg vil puste og fnyse. **15** Jeg vil legge fjell og hauger øde og la alle deres urter tørke bort, og jeg vil gjøre elver til land og tørke ut sjøer. **16** Og jeg vil føre blinde på en vei de ikke kjenner; på stier de ikke kjenner, vil jeg la dem ferdes; jeg vil gjøre mørke steder for deres åsyn til lys og bakker til sletteland. Dette er de ting jeg vil gjøre, jeg vil visselig ikke la det være. **17** De skal vike tilbake og bli storlig til skamme de som setter sin lit til utskårne billeder, som sier til støpte billeder: I er våre guder. **18** I døve, hør! Og I blinde, lukk øinene op og se! **19** Hvem er blind uten min tjener og døv som det bud som jeg sender? Hvem er blind som min fortrolige venn, blind som Herrens tjener? **20** Du har sett meget, men du tar ikke vare på det, han har åpne ører, men han hører ikke. **21** Det er Herrens vilje å gjøre loven stor og herlig for sin rettferdighets skyld. **22** Men det er et røvet og plyndret folk; de ligger alle sammen bundet i huler og skjult i fangehus; de blev røvet, og ingen reddet dem, de blev plyndret, og ingen sa: Gi tilbake! **23** Hvem blandt eder vil herefter vende øret til dette, gi akt og høre på det? **24** Hvem har overgitt Jakob til plyndring og Israel til røvere? Var det ikke Herren,

han som vi syndet mot, og på hvis veier de ikke vilde
vandre, og på hvis lov de ikke hørte? 25 Så utøste han
over dem sin brennende vrede og en veldig krig; den
satte dem i brand rundt omkring, men de forstod det
ikke, den brente dem, men de la det ikke på hjerte.

43 Og nu, så sier Herren, som skapte dig, Jakob,
og som dannet dig, Israel: Frykt ikke! Jeg har
gjenløst dig, kalt dig ved navn, du er min. 2 Når du går
gjennem vann, så er jeg med dig, og gjennem elver,
så skal de ikke overskylle dig; når du går gjennem ild,
skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne dig; 3 for
jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din frelser; jeg
gir Egypten til løsepenger for dig, Etiopia og Seba gir
jeg i ditt sted. 4 Fordi du er dyrebar i mine øine, fordi
du er aktet høit og jeg elsker dig, så gir jeg mennesker
i ditt sted og folkeslag i stedet for ditt liv. 5 Frykt ikke!
Jeg er med dig. Fra Østen vil jeg la din ætt komme, og
fra Vesten vil jeg samle dig. 6 Jeg vil si til Norden:
Gi dem hit, og til Syden: Hold dem ikke tilbake, la
mine sønner komme fra det fjerne og mine døtre fra
jordens ende, 7 hver den som nevnes med mitt navn,
og som jeg har skapt til min ære, som jeg har dannet
og gjort. 8 For frem et blindt folk som dog har øine,
og døve som dog har ører! 9 La alle hedningefolk
samle sig, alle folkeferd komme sammen! Hvem blandt
dem er det som kunngjør slikt? La dem si oss hvad de
tidligere har spådd! La dem stille sine vidner, så de
kan få rett, la dem høre og si: Det er sannhet! 10 I er
mine vidner, sier Herren, og min tjener, som jeg har
utvalgt, forat I skal kjenne og tro mig og forstå at jeg er
Gud; før mig er ingen gud blitt til, og efter mig skal det
ingen komme. 11 Jeg, jeg er Herren, og foruten mig
er det ingen frelser. 12 Jeg har forkynt det og frelst,
jeg har kunngjort det, og der var ingen fremmed gud
blandt eder. I er mine vidner, sier Herren, og jeg er
Gud. 13 Endog fra dag blev til, er jeg det, og det er
ingen som redder av min hånd; jeg gjør en gjerning,
og hvem gjør den ugjort? 14 Så sier Herren, eders
gjenløser, Israels Hellige: For eders skyld sender jeg
bud til Babel og lar dem alle sammen flykte nedover
elven, jeg lar kaldeerne flykte på de skib som var
deres lyst. 15 Jeg er Herren, eders Hellige, Israels
skaper, eders konge. 16 Så sier Herren, som gjorde
vei i havet og sti i mektige vann, 17 som lot vogner og
hester, hær og krigsmakt dra ut - alle sammen ligger
de der, de står ikke op, de er slukket, som en tande
sluknet de -: 18 Kom ikke i hu de forrige ting, akt ikke
på fortiden! 19 Se, jeg gjør noget nytt, nu skal det
spire frem; skal I ikke opleve det? Ja, jeg vil gjøre
vei i ørkenen, strømmer i ødemarken. 20 Markens
ville dyr, sjakaler og strutser, skal ære mig fordi jeg gir
vann i ørkenen, strømmer i ødemarken, så mitt folk,
mine utvalgte, kan drikke. 21 Det folk jeg har dannet
mig, skal forkynne min pris. 22 Men mig har du ikke
påkalt; Jakob, så du gjorde dig møie for mig, Israel! 23
Du har ikke gitt mig dine brennoffers får og ikke æret
mig med dine slaktoffer; jeg har ikke trettet dig med
matoffer og ikke voldt dig møie med virak. 24 Du har
ikke kjøpt mig Kalmus for sølv og ikke mettet mig med
dine slaktoffers fedme; du har bare trettet mig med
dine synder, voldt mig møie med dine misgjerninger.
25 Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for
min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu. 26
Minn mig, la oss gå i rette med hverandre! Fortell du,
så du kan få rett! 27 Din første far syndet, og dine
talsmenn falt fra mig; 28 så vanhelliget jeg de hellige
høvdinger og overgav Jakob til bann og Israel til spott.

44 Men hør nu, Jakob, min tjener, og Israel, som
jeg har utvalgt! 2 Så sier Herren, som skapte
dig og dannet dig fra mors liv, som hjelper dig: Frykt
ikke, min tjener Jakob, Jesurun som jeg har utvalgt!
3 For jeg vil øse vann over det tørste og strømmer
over det tørre; jeg vil utgyde min Ånd over din sæd
og min velsignelse over dine spirer, 4 så de vokser
op som iblandt gress, som piletrær ved bekkene. 5
En skal si: Jeg hører Herren til, en annen skal kalle
sig med Jakobs navn, en tredje skal skrive med sin
hånd: Jeg hører Herren til, og Israel skal han bruke
som hedersnavn. 6 Så sier Herren, Israels konge
og gjenløser, Herren, hærskarenes Gud: Jeg er den
første, og jeg er den siste, og foruten mig er det ingen
Gud. 7 Hvem forkynner som jeg det som skal skje?
La ham kunngjøre og legge frem for mig det han har
forkynt, like siden jeg skapte oldtidens ætt! Og det som
i fremtiden skal komme - la dem kunngjøre det! 8 Frykt
ikke og forferdes ikke! Har jeg ikke for lenge siden latt
dig høre det og forkynt dig det? I er mine vidner. Er
det nogen Gud foruten mig? Det er ingen klippe, jeg
kjenner ingen. 9 De som lager utskårne billeder, er alle
sammen intet, og deres kjære guder er til ingen nytte,
og de som gir dem vidnesbyrd, ser ikke og skjønner
ikke, så de skal bli til skamme. 10 Hvem har dannet
en gud og støpt et billede - til ingen nytte? 11 Se,
alle de som holder sig til det, skal bli til skamme, og
mestrene selv er jo mennesker; la dem samle sig alle
sammen, la dem trede frem! De skal reddes, de skal bli
til skamme alle sammen. 12 Smeden bruker sin meisel
og arbeider ved kullild; han former billedet med hamrer,
han arbeider på det med sin kraftige arm; han blir
sulten under arbeidet og kraftløs, han drikker ikke vann
og blir slapp. 13 Treskjæreren spenner ut en målesnor,
risser av med en stift, arbeider treet med en kniv og
risser av med passer, og han lager det til som billedet
av en mann, som en prektig menneskeskikkelse, til å

bo i et hus. 14 En gir sig til å felle sedrer, og han tar
stenek og ek og velger sig ut et blandt skogens trær;
han planter en furu, og regnet får den til å vokse. 15
Og så tjener treet mennesket til brenne; han tar av
det og varmer sig med det; han fyrer også og baker
brød med det; han gjør også en gud av det, som han
tilbeder, han gjør et utskåret billede av det, som han
faller ned for. 16 Halvdelen av det brenner han op med
ild; med halvdelen av det tillager han det kjøtt han skal
ete, han steker en stek og metter sig; han varmer sig
også og sier: Å! Jeg er blitt varm, jeg kjenner ilden.
17 Resten av det gjør han til en gud, til sitt utskårne
billede; han faller ned for det og tilbeder det; han ber
til det og sier: Frels mig, for du er min gud! 18 De
skjønner intet og forstår intet; for han har klint deres
øine til, så de ikke ser, forherdet deres hjerter, så de
ikke forstår. 19 Han tar sig det ikke til hjerte, og han
har ikke klokskap og forstand nok til å si: Halvdelen av
det har jeg brent op med ild, jeg har også bakt brød
over glørne av det, jeg steker kjøtt og eter, og resten
av det skulde jeg gjøre til en vederstyggelighet, for en
treklubbe skulde jeg falle ned! 20 Den som holder sig
til det som bare er aske, ham har et dåret hjerte ført
vill, og han redder ikke sin sjel og sier ikke: Er det ikke
løgn det jeg har i min høire hånd? 21 Kom dette i hu,
Jakob! Kom det i hu, Israel! For du er min tjener; jeg
har dannet dig, du er min tjener; Israel, du skal ikke bli
glemt av mig. 22 Jeg utsletter dine overtredelser som
en tåke og dine synder som en sky; vend om til mig, for
jeg gjenløser dig! 23 Juble, I himler! For Herren utfører
sitt verk. Rop med fryd, I jordens dybder! Bryt ut i jubel,
I fjell, du skog, hvert tre i dig! For Herren gjenløser
Jakob, og på Israel vil han åpenbare sin herlighet. 24
Så sier Herren, din gjenløser, han som dannet dig
fra mors liv: Jeg er Herren, som gjør alle ting, som
utspente himmelen alene, som bredte ut jorden uten
hjelp fra nogen, 25 som gjør snakkernes tegn til intet
og spåmennene til dårer, som driver de vise tilbake og
gjør deres visdom til dårskap, 26 som stadfester sin
tjeners ord og fullbyrder sine sendebuds råd, som sier
om Jerusalem: Der skal bo folk, og om Judas byer: De
skal bygges op igjen, deres ruiner vil jeg reise, 27 som
sier til dypet: Bli tørt, dine strømmer vil jeg tørke ut, 28
som sier om Kyros: Han er min hyrde; all min vilje skal
han fullbyrde og si om Jerusalem: Det skal bygges op
igjen, og templet skal bli grunnlagt.

45 Så sier Herren til sin salvede, til Kyros, som jeg
holder i hans høire hånd for å kaste hedningefolk
ned for ham og løse beltet fra kongers lender, for å
åpne dører for ham, og forat ingen porter skal holdes
stengt: 2 Jeg vil gå frem foran dig, og bakker vil jeg
jevne; dører av kobber vil jeg sprenge, og bommer av
jern vil jeg sønderhugge. 3 Og jeg vil gi dig skatter
som er skjult i mørket, og rikdommer som er gjemt på
lønnlige steder, så du kan vite at jeg er Herren, som
kalte dig ved navn, Israels Gud. 4 For Jakobs, min
tjeners, og for Israels, min utvalgtes skyld kalte jeg
dig ved navn, gav jeg dig hedersnavn, enda du ikke
kjente mig. 5 Jeg er Herren, og det er ingen annen;
foruten mig er det ingen Gud. Jeg omgjordet dig, enda
du ikke kjente mig, 6 forat de både i øst og i vest
skal vite at det er ingen foruten mig; jeg er Herren,
og det er ingen annen, 7 jeg som er lysets ophav og
mørkets skaper, som gir lykken og skaper ulykken;
jeg, Herren, gjør alt dette. 8 Drypp, I himler, fra oven,
og fra skyene strømme rettferdighet ned! Jorden skal
åpne sig og bære frelse som frukt, og rettferdighet
skal den tillike la spire frem. Jeg, Herren, skaper det.
9 Ve den som tretter med sin skaper, et skår blandt
andre skår av jord! Kan leret si til ham som former det:
Hvad gjør du? Og kan ditt verk si om dig: Han har
ingen hender? 10 Ve den som sier til sin far: Hvorfor
avler du? og til kvinnen: Hvorfor føder du? 11 Så sier
Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør mig
om de kommende ting! La mig dra omsorg for mine
barn og for mine henders verk! 12 Jeg har gjort jorden,
og menneskene på den har jeg skapt; mine hender er
det som har utspent himmelen, og all dens hær har
jeg latt fremstå. 13 Jeg har opvakt ham i rettferd, og
alle hans veier vil jeg jevne; han skal bygge op min
by og løslate mitt bortførte folk, ikke for betaling og
ikke for gave, sier Herren, hærskarenes Gud. 14 Så
sier Herren: Egyptens gods og Etiopias vinning og
sabeerne, de høivoksne menn, skal komme til dig,
og dig skal de tilhøre, dig skal de følge, i lenker skal
de gå, og for dig skal de kaste sig ned, dig skal de
bønnfalle: Bare hos dig er Gud, og det er ingen annen,
ingen annen Gud. 15 Sannelig, du er en Gud som
skjuler sig, du Israels Gud, du frelser! 16 De blir alle
sammen til spott og skam; de går alle sammen bort
med vanære, avgudsbilledenes mestre. 17 Israel blir
frelst ved Herren med en evig frelse; I skal i all evighet
ikke bli til spott og skam. 18 For så sier Herren, som
skapte himmelen, han som er Gud, han som dannet
jorden og gjorde den, han som grunnfestet den, han
som ikke skapte den til å være øde, men dannet den
til bolig for folk: Jeg er Herren, og det er ingen annen.
19 Ikke i lønndom har jeg talt, ikke på et sted i et mørkt
land; jeg har ikke sagt til Jakobs ætt: Søk mig uten
nytte! Jeg, Herren, taler rettferdighet, forkynner det
som rett er. 20 Samle eder og kom, tred frem alle
sammen, I som er sloppet unda hedningefolkene! De
vet intet de som bærer sine trebilleder og ber til en
gud som ikke kan frelse. 21 Meld og si fra! Ja, la dem

rådslå alle sammen! Hvem har kunngjort dette fra
fordums tid, forkynt det for lenge siden? Mon ikke jeg,
Herren? Og det er ingen annen Gud foruten mig; en
rettferdig og frelsende Gud er det ikke foruten mig. **22**
Vend eder til mig og bli frelst, alle jordens ender! For
jeg er Gud, og ingen annen. **23** Ved mig selv har jeg
svoret, et sannhetsord er utgått av min munn, et ord
som ikke skal vende tilbake: For mig skal hvert kne
bøie sig, mig skal hver tunge sverge troskap. **24** Bare i
Herren, skal de si om mig, er rettferdighet og styrke; til
ham skal de komme, og til skamme skal de bli alle de
som brenner av harme mot ham. **25** Ved Herren skal
de få sin rett, og av ham skal de rose sig, hele Israels
folk.

46 Bel segner, Nebo faller om; deres billeder overgis
til dyr og fe; de som I bar, legges som en byrde
på de trette dyr. **2** De faller om, segner alle sammen,
de kan ikke redde byrden, og selv går de bort i
fangenskap. **3** Hør på mig, I av Jakobs hus og alle I
som er blitt igjen av Israels hus, I som er lagt på mig
fra mors liv, som jeg har båret fra mors skjød! **4** Like til
eders alderdom er jeg den samme, og til I får grå hår,
vil jeg bære eder; jeg har gjort det, og jeg vil fremdeles
løfte eder, jeg vil bære og redde eder. **5** Hvem vil I
ligne mig med og stille mig sammen med? Hvem vil I
sammenligne mig med, så vi skulde være like? **6** De
ryster gull ut av pungen og veier sølv på vekten, de
leier en gullsmed som skal gjøre det til en gud, så de
kan falle ned og tilbede; **7** de løfter ham op, de bærer
ham på skulderen og setter ham på hans plass, og
han står der og flytter sig ikke fra sitt sted; om nogen
roper til ham, svarer han ikke og redder ham ikke av
nød. **8** Kom dette i hu og vær faste! Ta det til hjerte, I
overtredere! **9** Kom i hu de forrige ting fra gammel
tid, at jeg er Gud, og ingen annen, at jeg er Gud, og
at det er ingen som jeg, **10** jeg som fra begynnelsen
forkynner enden, og fra fordums tid det som ikke er
skjedd, jeg som sier: Mitt råd skal bli fullbyrdet, og alt
det jeg vil, det gjør jeg, **11** jeg som kaller fra Østen
en rovfugl, fra et land langt borte en mann som skal
fullbyrde mitt råd; jeg har både sagt det og vil la det
komme; jeg har uttenkt det, jeg vil også gjøre det. **12**
Hør på mig, I sterke ånder, I som er langt borte fra
rettferdighet! **13** Jeg lar min rettferdighet komme nær,
den er ikke langt borte, og min frelse dryger ikke; jeg
gir frelse i Sion og min herlighet til Israel.

47 Stig ned og sett dig i støvet, du jomfru,
Babels datter! Sett dig på jorden uten trone, du
kaldeernes datter! For de skal ikke mere kalle dig den
fine og kjælne. **2** Ta fatt på kvernen og mal mel, slå
op ditt slør, løft slepet op, gjør benet bart, vad over
elver! **3** Din blusel skal bli avdekket, og din skam bli
sett; hevn vil jeg ta og ikke spare noget menneske. **4**
Vår gjenløser - hans navn er Herren, hærskarenes
Gud, Israels Hellige. **5** Sitt taus og gå inn i mørket,
du kaldeernes datter! For de skal ikke mere kalle
dig rikenes dronning. **6** Jeg var vred på mitt folk,
vanhelliget min arv og gav dem i din hånd, du viste
dem ikke barmhjertighet, endog på oldingen lot du
ditt åk tynge hårdt. **7** Og du sa: Til evig tid skal jeg
være dronning, så du ikke la dig dette på hjerte og
ikke tenkte på hvad enden på det skulde bli. **8** Så hør
nu dette, du som lever i dine lyster, som sitter så trygg,
du som sier i ditt hjerte: Jeg og ingen annen! Jeg skal
ikke sitte som enke og ikke vite hvad det er å være
barnløs! **9** Men begge disse ting skal komme over dig i
et øieblikk, på en dag, både barnløshet og enkestand;
i fullt mål kommer de over dig tross dine mangfoldige
trolldomskunster, tross dine mange besvergelser. **10**
Du stolte på din ondskap, du sa: Det er ingen som
ser mig. Din visdom og din kunnskap har forført dig,
så du sa i ditt hjerte: Jeg og ingen annen! **11** Så skal
det da komme over dig en ulykke som du ikke kan
mane bort, og en ødeleggelse skal ramme dig, som du
ikke skal makte å avvende ved noget sonoffer, og en
undergang som du ikke vet om, skal komme brått over
dig. **12** Stå frem med dine besvergelser og med dine
mangfoldige trolldomskunster, som du har gjort dig
møie med fra din ungdom av! Kanskje du kunde hjelpe
dig med dem, kanskje du kunde skremme ulykken bort.
13 Du har trettet dig ut med dine mange råd; la dem
stå frem og frelse dig, de som har inndelt himmelen,
stjernekikkerne, de som hver måned kunngjør de ting
som skal komme over dig! **14** Se, de er som halm,
ilden brenner dem op, de kan ikke redde sitt eget liv fra
luens makt; det er ingen glør å varme sig ved, ingen
ild å sitte omkring. **15** Således går det for dig med dem
som du har strevet for; de som drev handel med dig
fra din ungdom av, de farer hit og dit, hver til sin kant;
det er ingen som frelser dig.

48 Hør dette, I av Jakobs hus, I som kalles med
Israels navn og er runnet av Judas kilde, I som
sverger ved Herrens navn og priser Israels Gud, men
ikke i sannhet og rettskaffenhet! **2** For efter den hellige
stad kaller de sig, og på Israels Gud stoler de, på ham
hvis navn er Herren, hærskarenes Gud. **3** De forrige
ting har jeg for lenge siden forkynt, de gikk ut av min
munn, og jeg kunngjorde dem; brått satte jeg dem i
verk, og de kom. **4** Fordi jeg visste at du er hård, og
din nakke en jernsene, og din panne av kobber, **5**
så forkynte jeg dig det for lenge siden; før det kom,
kunngjorde jeg det for dig, forat du ikke skulde si: Mitt

gudebillede har gjort det, mitt utskårne billede og mitt
støpte billede har styrt det så. 6 Du har hørt det; nu
kan du se det alt sammen! Og I, må I ikke bekjenne
det? Fra nu av kunngjør jeg noget nytt for dig, dulgte
ting, som du ikke har visst om. 7 Nu først er det skapt,
og ikke for lenge siden, og før idag hadde du ikke hørt
det, forat du ikke skulde si: Det visste jeg! 8 Du har
ikke hørt det eller fått det å vite, heller ikke er ditt øre
for lenge siden blitt oplatt; for jeg visste at du er troløs
og er blitt kalt en overtreder fra mors liv av. 9 For mitt
navns skyld er jeg langmodig, og for min æres skyld
legger jeg bånd på mig og skåner dig, så du ikke skal
bli utryddet. 10 Se, jeg renser dig, men ikke som sølv;
jeg prøver dig i lidelsens ovn. 11 For min skyld, for
min skyld gjør jeg det; for hvorledes skulde jeg kunne
la mitt navn bli vanhelliget? Og min ære gir jeg ikke
til nogen annen. 12 Hør på mig, Jakob, og du Israel,
som jeg har kalt! Jeg er Gud, jeg er den første, jeg
er også den siste. 13 Min hånd har også grunnfestet
jorden, og min høire hånd har utspent himmelen; jeg
kaller på dem, da står de der begge. 14 Samle eder
alle sammen og hør: Hvem iblandt dem har forkynt
dette? - Han som Herren elsker, skal fullbyrde hans
vilje mot Babel og vise hans makt mot kaldeerne. 15
Jeg, jeg har talt; jeg har også kalt ham, jeg har latt
ham komme, og han har lykke på sin ferd. 16 Kom
nær til mig, hør dette! Fra begynnelsen av har jeg ikke
talt i lønndom; fra den tid det kom, var jeg der. Og
nu har Herren, Israels Gud, sendt mig og sin Ånd. 17
Så sier Herren, din gjenløser, Israels Hellige: Jeg er
Herren din Gud, som lærer dig å gjøre det som er
dig til gagn, som fører dig på den vei du skal gå. 18
Gid du vilde akte på mine bud! Da skulde din fred bli
som elven, og din rettferdighet som havets bølger;
19 da skulde din ætt bli som sanden, og din livsfrukt
som sandkornene; dens navn skulde ikke utryddes og
ikke utslettes for mitt åsyn. 20 Dra ut av Babel, fly fra
kaldeerne! Forkynn dette, fortell det med jubelrøst,
utbred det like til jordens ende, si: Herren har gjenløst
sin tjener Jakob! 21 De lider ingen tørst; gjennem
ørkenen fører han dem, vann av klippen lar han rinne
for dem; han kløver klippen, og det flyter vann. 22 Det
er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige.

49 Hør på mig, I øer, og gi akt, I folk fra det fjerne!
Herren har kalt mig fra mors liv av, han har nevnt
mitt navn fra min mors skjød. 2 Han har gjort min munn
til et skarpt sverd og skjult mig i sin hånds skygge;
han har gjort mig til en blank pil og gjemt mig i sitt
kogger. 3 Og han sa til mig: Du er min tjener, du er
Israel, på hvem jeg vil åpenbare min herlighet. 4 Men
jeg sa: Forgjeves har jeg arbeidet mig trett, og til ingen
nytte har jeg fortært min kraft; men min rett er allikevel
hos Herren, og min lønn hos min Gud. 5 Og nu sier
Herren, som fra mors liv har dannet mig til sin tjener,
for å føre Jakob tilbake til ham og samle Israel for ham,
og jeg er æret i Herrens øine, og min Gud er blitt min
styrke - 6 han sier: Det er for lite at du er min tjener til
å gjenreise Jakobs stammer og føre den frelste rest av
Israel tilbake; så vil jeg da gjøre dig til hedningenes
lys, forat min frelse må nå til jordens ende. 7 Så sier
Herren, Israels gjenløser, Israels Hellige, til ham som
er foraktet av hver sjel, til ham som vekker folks avsky,
til ham som er herskeres tjener: Konger skal se det
og reise sig, fyrster skal se det og kaste sig ned, for
Herrens skyld, som er trofast, for Israels Helliges skyld,
som utvalgte dig. 8 Så sier Herren: På den tid som
behager mig, bønnhører jeg dig, og på frelsens dag
hjelper jeg dig, og jeg vil bevare dig og gjøre dig til
en pakt for folket, forat du skal gjenreise landet og
utskifte de øde arvelodder 9 og si til de fangne: Gå
ut! - til dem som er i mørket: Kom frem! På veiene
skal de beite, og på alle de bare hauger skal det
være beitemark for dem. 10 De skal ikke sulte og ikke
tørste, og hverken det glødende sandhav eller solen
skal skade dem; for han som forbarmer sig over dem,
skal føre dem og lede dem til kildevell, 11 og jeg vil
gjøre alle mine fjell til veier, og mine ryddede veier
skal bygges høiere. 12 Se, de kommer langt borte fra,
nogen fra nord og nogen fra vest og nogen fra Sinims
land. 13 Juble, I himler, og fryd dig, du jord! I fjell, bryt
ut i frydesang! For Herren trøster sitt folk, og over sine
elendige forbarmer han sig. 14 Sion sa: Herren har
forlatt mig, Herren har glemt mig. 15 Glemmer vel en
kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer sig over
sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke
jeg dig. 16 Se, I begge mine hender har jeg tegnet dig,
dine murer står alltid for mig. 17 Dine barn kommer i
hast; de som brøt dig ned og ødela dig, de skal dra
bort fra dig. 18 Løft dine øine og se dig omkring! De
samler sig alle sammen, de kommer til dig. Så sant jeg
lever, sier Herren, du skal iføre dig dem alle sammen
som en prydelse og binde dem om dig lik bruden; 19
for dine ruiner og dine øde steder og ditt herjede land -
sannelig, nu skal du være for trang for innbyggerne, og
dine ødeleggere skal være langt borte. 20 Ennu skal
du få høre barna fra din barnløshets dager si: Plassen
er for trang for mig; flytt dig, så jeg kan få bo her! 21
Og du skal si i ditt hjerte: Hvem har født mig disse
barn? Jeg var jo barnløs og ufruktbar, landflyktig og
jaget bort. Og hvem har fostret disse? Jeg var jo enslig
tilbake. Hvor var da disse? 22 Så sier Herren, Israels
Gud: Se, jeg vil løfte min hånd til hedningene og reise
mitt banner for folkene, og de skal komme med dine
sønner ved barmen, og dine døtre skal de bære på

skulderen. 23 Og konger skal være dine fosterfedre,
og deres dronninger dine ammer; de skal kaste sig på
sitt ansikt til jorden for dig, og dine føtters støv skal de
slikke, og du skal kjenne at jeg er Herren, og at de
som bier efter mig, ikke skal bli til skamme. 24 Kan vel
nogen ta hærfanget fra en kjempe, eller kan fangene
slippe fra den som de med rette tilhører? 25 Ja! For
så sier Herren: Både skal fangene tas fra kjempen,
og voldsmannens hærfang slippe unda, og med din
motpart vil jeg gå i rette, og dine barn vil jeg frelse. 26
Og jeg vil la dine undertrykkere ete sitt eget kjøtt, og
av sitt eget blod skal de bli drukne som av druesaft;
og alt kjød skal kjenne at jeg, Herren, er din frelser,
Jakobs Veldige din gjenløser.

50 Så sier Herren: Hvor er eders mors
skilsmissebrev, som jeg har jaget henne bort
med? Eller hvem av dem som har noget å kreve av
mig, har jeg solgt eder til? Nei, for eders misgjerningers
skyld er I blitt solgt, og for eders overtredelsers skyld
er eders mor blitt jaget bort. 2 Hvorfor var det ingen til
stede da jeg kom? Hvorfor var det ingen som svarte
da jeg ropte? Er min hånd for kort til å forløse, eller
er det ingen kraft hos mig til å frelse? Se, ved min
trusel tørker jeg ut havet, gjør jeg elver til en ørk,
så fiskene i dem stinker, fordi der intet vann er, og
dør av tørst; 3 jeg klær himmelen i sort og innhyller
den i sørgedrakt. 4 Herren, Israels Gud, har gitt mig
en disippeltunge, så jeg skal kunne kvege den trette
med mitt ord; han vekker mitt øre hver morgen, han
vekker det forat jeg skal høre som disipler hører. 5
Herren, Israels Gud, har åpnet mitt øre, og jeg var
ikke gjenstridig, jeg vek ikke tilbake. 6 Min rygg bød
jeg frem til dem som slo, og mine kinner til dem som
rykket mig i skjegget; mitt ansikt skjulte jeg ikke for hån
og spytt. 7 Men Herren, Israels Gud, vil hjelpe mig;
derfor blir jeg ikke til skamme, derfor har jeg gjort mitt
ansikt hårdt som sten, og jeg vet at jeg ikke skal bli
skuffet. 8 Han er nær, han som hjelper mig til min rett;
hvem vil stride mot mig? La oss stå frem sammen!
Hvem er min motpart? La ham komme hit til mig! 9 Se,
Herren, Israels Gud, vil hjelpe mig; hvem er den som
vil domfelle mig? Se, de skal alle sammen eldes som
et klædebon; møll skal fortære dem. 10 Hvem blandt
eder frykter Herren og hører på hans tjeners røst? Når
han vandrer i mørke, og intet lys skinner for ham, skal
han sette sin lit til Herrens navn og stole på sin Gud!
11 Se, alle I som tender ild, som væbner eder med
brandpiler, gå selv inn i luen av eders ild og blandt de
brandpiler I har tendt! - Fra min hånd skal dette times
eder; i pine skal I komme til å ligge.

51 Hør på mig, I som jager efter rettferdighet, I som
søker Herren! Se på det fjell som I er hugget
ut av, og på den brønn som I er gravd ut av! 2 Se
på Abraham, eders far, og på Sara, som fødte eder!
For da han ennu bare var en, kalte jeg ham, og jeg
velsignet ham og gjorde hans ætt stor; 3 for Herren
trøster Sion, trøster alle dets ruiner og gjør dets ørken
lik Eden og dets øde mark lik Herrens have; fryd og
glede skal finnes der, takksigelse og lovsang. 4 Hør
på mig, mitt folk! Vend øret til mig, du min menighet!
For lov skal gå ut fra mig, og min rett vil jeg sette
til et lys for folkene. 5 Min rettferdighet er nær, min
frelse bryter frem, og mine armer skal hjelpe folkene til
rett; på mig skal øene vente, og på min arm skal de
bie. 6 Løft eders øine til himmelen, og se på jorden
her nede! For himmelen skal blåses bort som røk, og
jorden skal eldes som et klædebon, og de som bor på
den, skal dø som mygg; men min frelse skal vare til
evig tid, og min rettferdighet skal ikke brytes. 7 Hør
på mig, I som kjenner rettferdighet, du folk som har
min lov i ditt hjerte! Frykt ikke menneskers hån, og
reddes ikke for deres spottende ord. 8 For møll skal
fortære dem som et klæsplagg, og makk skal fortære
dem som ull; men min rettferdighet skal vare til evig
tid, og min frelse fra slekt til slekt. 9 Våkn op, våkn
op, klæ dig i styrke, du Herrens arm! Våkn op som i
gamle dager, som i fordums tid! Var det ikke du som
felte Rahab, som gjennemboret havuhyret? 10 Var det
ikke du som tørket ut havet, vannet i det store dyp,
som gjorde havets bunn til en vei, så det frelste folk
kunde gå gjennem det? 11 Så skal Herrens forløste
vende tilbake og komme til Sion med frydesang, og
evig glede er det over deres hode; fryd og glede skal
de nå, sorg og sukk skal fly. 12 Jeg, jeg er den som
trøster eder; hvem er du, at du frykter for et menneske,
som skal dø, for et menneskebarn, som skal bli lik
gress, 13 og at du glemmer Herren, din skaper, som
utspente himmelen og grunnfestet jorden, og alltid
hele dagen engster dig for undertrykkerens vrede, når
han legger pilen til rette for å ødelegge? Hvor er da
undertrykkerens vrede? 14 Snart skal den som ligger i
lenker, bli løst, han skal ikke dø og gå i graven, og
han skal ikke mangle sitt brød. 15 Og jeg er Herren
din Gud, som rører op havet så dets bølger bruser -
Herren, hærskarenes Gud, er hans navn. 16 Og jeg la
mine ord i din munn og dekket dig med min hånds
skygge for å plante himmelen og grunnfeste jorden og
for å si til Sion: Du er mitt folk. 17 Våkn op, våkn op,
stå op, Jerusalem, du som av Herrens hånd har fått
hans vredes beger å drikke! Det store tumlebeger har
du drukket ut til siste dråpe. 18 Hun har ingen som
leder henne, av alle de barn hun har født, og ingen

som tar henne ved hånden, av alle de sønner hun har
fostret. 19 To ting var det som rammet dig - hvem
ynkes over dig? - ødeleggelse og undergang, hunger
og sverd - hvorledes skal jeg trøste dig? 20 Dine barn
lå avmektige på alle gatehjørner som en hjort i garnet,
de som var fylt av Herrens brennende vrede, av din
Guds trusler. 21 Derfor, hør dette, du arme, og du som
er drukken, men ikke av vin! 22 Så sier Herren, din
herre, din Gud, som fører sitt folks sak: Se, jeg har tatt
tumlebegeret ut av din hånd; mitt store vredesbeger
skal du ikke mere drikke av. 23 Og jeg gir det i dine
undertrykkeres hånd, de som sa til dig: Bøi dig ned, så
vi kan gå over dig, og så gjorde du din rygg lik jorden,
til en gate for dem som gikk over den.

52 Våkn op, våkn op, iklæ dig din styrke, Sion! Klæ
dig i ditt høitidsskrud, Jerusalem, du hellige stad!
For ingen uomskåren eller uren skal mere komme inn i
dig. 2 Ryst støvet av dig, stå op, ta sete, Jerusalem!
Gjør dig løs fra båndene om din hals, du fangne Sions
datter! 3 For så sier Herren: For intet blev I solgt, og
uten penger skal I bli gjenløst. 4 Ja, så sier Herren,
Israels Gud: I sin første tid drog mitt folk ned til Egypten
for å bo der som fremmed, og siden undertrykte Assur
det uten nogen rett. 5 Og nu, hvad skal jeg gjøre
her? sier Herren; for mitt folk er ført bort for intet, dets
herskere brøler, sier Herren, og hele dagen igjennem
blir mitt navn spottet. 6 Derfor skal mitt folk lære å
kjenne mitt navn; derfor skal det på den dag lære
å kjenne at jeg er den som sier: Se, her er jeg! 7
Hvor fagre er på fjellene dens føtter som kommer
med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt
budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din
Gud er blitt konge! 8 Hør! Dine vektere opløfter sin
røst, de jubler alle sammen; for like for sine øine ser
de at Herren vender tilbake til Sion. 9 Bryt ut og juble
alle sammen, Jerusalems ruiner! For Herren trøster sitt
folk, han gjenløser Jerusalem. 10 Herren avdekker
sin hellige arm for alle folkenes øine, og alle jordens
ender får se vår Guds frelse. 11 Avsted, avsted! Dra ut
derfra! Rør ikke ved noget urent! Dra ut derfra! Rens
eder, I som bærer Herrens kar! 12 For I skal ikke dra ut
i hast og ikke fare bort som flyktninger; for Herren går
foran eder, og Israels Gud slutter eders tog. 13 Se, min
tjener skal gå frem med visdom; han skal bli opløftet og
ophøiet og være meget høi. 14 Likesom mange blev
forferdet over ham - så ille tilredt var han at han ikke
så ut som et menneske, og hans skikkelse ikke var
som andre menneskebarns - 15 således skal han få
mange folkeferd til å fare op, for ham skal konger lukke
sin munn; for det som ikke var fortalt dem, det har de
sett, og det de ikke hadde hørt, det har de fornummet.

53 Hvem trodde det budskap vi hørte? Og for hvem
blev Herrens arm åpenbaret? 2 Han skjøt op
som en kvist for hans åsyn og som et rotskudd av tørr
jord; han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet,
og vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi
kunde ha vår lyst i ham. 3 Foraktet var han og forlatt
av mennesker, en mann full av piner og vel kjent med
sykdom; han var som en som folk skjuler sitt åsyn for,
foraktet, og vi aktet ham for intet. 4 Sannelig, våre
sykdommer har han tatt på sig, og våre piner har han
båret; men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort
elendig. 5 Men han er såret for våre overtredelser,
knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham, forat
vi skulde ha fred, og ved hans sår har vi fått lægedom.
6 Vi fór alle vill som får, vi vendte oss hver til sin vei;
men Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham.
7 Han blev mishandlet, enda han var elendig, og han
oplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å
slaktes, og lik et får som tier når de klipper det; han
oplot ikke sin munn. 8 Ved trengsel og ved dom blev
han rykket bort; men hvem tenkte i hans tid at når han
blev utryddet av de levendes land, så var det for mitt
folks misgjernings skyld plagen traff ham? 9 De gav
ham hans grav blandt ugudelige, men hos en rik var
han i sin død, fordi han ingen urett hadde gjort, og
det ikke var svik i hans munn. 10 Men det behaget
Herren å knuse ham, han slo ham med sykdom; når
hans sjel bar frem skyldofferet, skulde han se avkom
og leve lenge, og Herrens vilje skulde ha fremgang
ved hans hånd. 11 Fordi hans sjel har hatt møie, skal
han se det og mettes; derved at de kjenner ham, skal
den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange,
og deres misgjerninger skal han bære. 12 Derfor vil
jeg gi ham de mange til del, og sterke skal han få til
bytte, fordi han uttømte sin sjel til døden og blev regnet
blandt overtredere, han som dog bar manges synd, og
han bad for overtrederne.

54 Rop med fryd, du ufruktbare, som ikke fødte!
Bryt ut i fryderop og juble, du som ikke var i
barnsnød! For den enslige kvinnes barn er flere enn
hennes som har mann, sier Herren. 2 Utvid plassen
for ditt telt, og la dem spenne ut teppene til din bolig,
hindre det ikke! Strekk dine snorer langt ut, og gjør
dine teltplugger faste! 3 For du skal brede dig ut både
til høire og til venstre, og din ætt skal ta hedningefolk
i eie og bygge op igjen ødelagte byer. 4 Frykt ikke,
du skal ikke bli skuffet, og vær ikke skamfull, du
skal ikke bli til skamme! Din ungdoms skam skal du
glemme, og din enkestands vanære skal du ikke mere
komme i hu. 5 For din skaper er din ektemann, Herren,
hærskarenes Gud, er hans navn, og Israels Hellige

er din gjenløser, all jordens Gud kalles han. 6 For
som en forlatt kvinne med sorg i hjertet kaller Herren
dig, og en ungdomshustru - skulde hun forskytes?
sier din Gud. 7 Et lite øieblikk forlot jeg dig, men med
stor barmhjertighet vil jeg samle dig. 8 Da min vrede
løp over, skjulte jeg et øieblikk mitt åsyn for dig, men
med evig miskunnhet forbarmer jeg mig over dig, sier
Herren, din gjenløser. 9 For som Noahs flom er dette
for mig; likesom jeg svor at Noahs flom ikke mere skal
gå over jorden, således har jeg nu svoret at jeg ikke vil
vredes på dig eller skjenne på dig. 10 For fjellene kan
vei vike, og haugene rokkes, men min miskunnhet skal
ikke vike fra dig, og min fredspakt skal ikke rokkes, sier
Herren, han som forbarmer sig over dig. 11 Du arme
som er bortrevet av storm, som ingen trøst har funnet!
Se, jeg legger dine stener i blyglans og bygger din
grunnmur med safirer; 12 jeg gjør dine murtinder av
rubiner og dine porter av karfunkelstener og hele din
ringmur av dyre stener. 13 Og alle dine barn skal være
lært av Herren, og dine barns fred skal være stor. 14
Ved rettferdighet skal du bli grunnfestet; vær langt fra
angst, for du skal intet ha å frykte, og fra redsel, for
den skal ikke komme nær til dig! 15 Se, slår de sig
sammen mot dig, så er det ikke fra mig; de som slår
sig sammen mot dig, skal falle i striden mot dig. 16 Se,
jeg skaper smeden, som puster i kullilden og lager et
redskap til sin gjerning, og jeg skaper en ødelegger til
å skade. 17 Intet våben som blir smidd mot dig, skal
ha fremgang, og hver tunge som går i rette med dig,
skal du få domfelt; dette er Herrens tjeneres arv og
den rett de får av mig, sier Herren.

55 Nu vel, alle I som tørster, kom til vannene, og
I som ingen penger har! Kom, kjøp og et, ja
kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!
2 Hvorfor veier I ut penger for det som ikke er brød,
og eders fortjeneste for det som ikke kan mette? Hør
på mig! Så skal I ete det gode, og eders sjel glede
sig ved de fete retter. 3 Bøi eders øre hit og kom til
mig! Hør! Så skal eders sjel leve; og jeg vil oprette
en evig pakt med eder, gi eder Davids rike nåde, den
visse. 4 Se, til et vidne for folkeslag har jeg satt ham,
til en fyrste og en hersker over folkeslag. 5 Se, folk du
ikke kjenner, skal du kalle, og hedningefolk som ikke
kjenner dig, skal løpe til dig, for Herrens, din Guds
skyld og for Israels Helliges skyld; for han herliggjør
dig. 6 Søk Herren mens han finnes, kall på ham den
stund han er nær! 7 Den ugudelige forlate sin vei og
den urettferdige sine tanker og omvende sig til Herren,
så skal han forbarme sig over ham, og til vår Gud, for
han skal mangfoldig forlate. 8 For mine tanker er ikke
eders tanker, og eders veier er ikke mine veier, sier
Herren; 9 som himmelen er høiere enn jorden, således
er mine veier høiere enn eders veier, og mine tanker
høiere enn eders tanker. 10 For likesom regnet og
sneen faller ned fra himmelen og ikke vender tilbake
dit, men vanner jorden og får den til å bære og gro og
gir såmannen sæd og den etende brød, 11 således
skal mitt ord være, som går ut av min munn; det skal
ikke vende tomt tilbake til mig, men det skal gjøre det
jeg vil, og lykkelig utføre det som jeg sender det til. 12
For med glede skal I dra ut, og i fred skal I føres frem;
fjellene og haugene skal bryte ut i fryderop for eders
åsyn, og alle markens trær skal klappe i hendene. 13 I
stedet for tornebusker skal det vokse op cypresser, i
stedet for tistler skal det vokse op myrter, og det skal
være til et navn for Herren, til et evig tegn, som ikke
skal bli utslettet.

56 Så sier Herren: Akt på det som er rett, og gjør
rettferdighet! For min frelse kommer snart, og
snart skal min rettferdighet åpenbares. 2 Salig er det
menneske som gjør dette, det menneskebarn som
holder fast ved det, som holder sabbaten, så han ikke
vanhelliger den, som varer sin hånd, så den ikke gjør
noget ondt. 3 Den fremmede som holder sig til Herren,
må ikke si: Herren vil visst skille mig fra sitt folk! Og
gildingen må ikke si: Se, jeg er et tørt tre! 4 For så sier
Herren: De gildinger som vil holde mine sabbater og
velge det som jeg har behag i, og holde fast ved min
pakt, 5 dem vil jeg i mitt hus og innenfor mine murer
gi et minne og et navn bedre enn sønner og døtre;
et evig navn vil jeg gi dem, som ikke skal utryddes.
6 Og de fremmede som holder sig til Herren for å
tjene ham og for å elske Herrens navn, for å være
hans tjenere, alle de som holder sabbaten, så de ikke
vanhelliger den, og som holder fast ved min pakt, 7
dem vil jeg føre til mitt hellige berg og glede dem i
mitt bedehus, deres brennoffer og slaktoffer skal være
til velbehag på mitt alter; for mitt hus skal kalles et
bedehus for alle folk. 8 Så sier Herren, Israels Gud,
han som samler de fordrevne av Israel: Ennu flere vil
jeg samle til ham, foruten dem som allerede er samlet
til ham. 9 Alle I markens dyr, kom og et, alle I dyr i
skogen! 10 Israels vektere er blinde alle sammen, de
vet intet. Alle sammen er de stumme hunder, som ikke
kan gjø; de ligger og drømmer og holder av å sove; 11
de er grådige hunder, de blir aldri mette. De er hyrder
som ikke forstår å gi akt; alle sammen har de vendt sig
til sin egen vei, hver til sin egen vinning, fra den første
til den siste. 12 Kom, jeg vil hente vin, la oss drikke
sterk drikk, og som denne dag skal den dag imorgen
være, herlig over all måte!

57 Den rettferdige omkommer, og det er ikke nogen
som legger sig det på hjerte, og fromme menn

rykkes bort, uten at nogen akter på at den rettferdige
rykkes bort før ulykken kommer. 2 Han går inn til fred;
de hviler på sine leier alle de som går sin vei rett
frem. 3 Men kom hit, I trollkvinnens barn, I horkarls og
horkvinnes yngel! 4 Hvem gjør I eder lystige over? Mot
hvem lukker I munnen op og rekker tungen ut? Er I
ikke selv overtredelsens yngel, løgnens avkom, 5 I
som er optendt av brynde ved terebintene, under hvert
grønt tre, som slakter barn i dalene, under bergkløfters
tak? 6 Bekkens glatte stener er din del; de, ja de er din
lodd; også for dem utøste du drikkoffer og bar frem
matoffer - skulde jeg gi mig tilfreds med dette? 7 På
høie, mektige fjell redet du ditt leie; også der steg du
op for å ofre slaktoffer. 8 Og bak døren og dørstolpen
satte du ditt minnetegn; du vendte dig bort fra mig,
klædde dig naken og steg op, gjorde ditt leie bredt
og tinget dig lønn av dem; du elsket samleiet med
dem, du så deres blusel. 9 Og du drog til kongen med
olje, og du kom med mange velluktende salver, og du
sendte dine bud langt bort, og du steg dypt ned, like til
dødsriket. **(Sheol h7585)** 10 På din lange ferd blev du
trett; allikevel sa du ikke: Jeg gir tapt! Du fant ny kraft i
din hånd; derfor blev du ikke svak. 11 Hvem var du
redd for og fryktet, siden du gav dig over til løgnen og
ikke kom mig i hu og ikke la dig det på hjerte? Er det
ikke så: Jeg har tidd helt fra fordums tid, og mig fryktet
du derfor ikke? 12 Jeg vil kunngjøre din rettferdighet
og dine gjerninger, og de skal ikke gagne dig. 13 Når
du skriker, så la din flokk av avguder redde dig! Nei,
en vind skal løfte dem op alle sammen, et vindpust
skal feie dem bort; men den som tar sin tilflukt til mig,
han skal arve landet og ta mitt hellige berg i eie. 14 Og
det skal bli sagt: Bygg, bygg, rydd vei! Ta hvert støt
bort fra mitt folks vei! 15 For så sier den Høie, den
Ophøiede, han som troner evindelig, og hvis navn er
hellig: I det høie og hellige bor jeg, og hos den som
er sønderknust og nedbøiet i ånden, for å gjenoplive
de nedbøiedes ånd og gjøre de sønderknustes hjerte
levende. 16 For ikke til evig tid går jeg i rette, og ikke
for alle tider er jeg vred; for da måtte ånden vansmekte
for mitt åsyn, de sjeler som jeg har skapt. 17 For Israels
syndige begjærlighets skyld blev jeg vred og slo ham,
jeg skjulte mitt åsyn og var vred, og han gikk bortvendt
på sitt hjertes vei. 18 Hans veier har jeg sett, og jeg
vil læge ham, og jeg vil lede ham og gi ham og hans
sørgende trøst. 19 Herren skaper lebers grøde; fred,
fred for fjern og nær, sier han, og jeg læger ham. 20
Men de ugudelige er som det oprørte hav; det kan ikke
være stille, og dets bølger skyller op skarn og dynd. 21
Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud.

58 Rop av strupen, spar ikke! Opløft din røst som
en basun og forkynn mitt folk dets overtredelse
og Jakobs hus dets synder! 2 Mig spør de dag for
dag, og å få vite mine veier krever de; likesom de var
et folk som har gjort rettferdighet og ikke forlatt sin
Guds lov, krever de av mig rettferdige dommer; de
vil at Gud skal komme nær til dem. 3 Hvorfor faster
vi, og du ser det ikke? Hvorfor plager vi vår sjel, og
du akter ikke på det? - Se, på den dag I faster, gjør
I eders gjerning, og alle eders arbeidere plager I. 4
Se, for å kives og strides faster I, og for å slå med
ugudelighets neve; I faster ikke nu således at eders
røst kan høres i det høie. 5 Er dette den faste jeg
finner behag i, en dag da et menneske plager sin sjel?
At en bøier sitt hode som et siv og reder sin seng i
sekk og aske - kaller du det en faste og en dag som
behager Herren? 6 Er ikke dette den faste jeg finner
behag i, at I løser ugudelighets lenker, sprenger åkets
bånd, slipper undertrykte fri og bryter hvert et åk? 7
Mon ikke dette at du bryter ditt brød til den som sulter,
og lar hjemløse stakkarer komme i hus - når du ser en
naken, at du da klær ham og ikke drar dig bort fra den
som er ditt eget kjød? 8 Da skal ditt lys bryte frem
som morgenrøden, og din lægedom snart spire frem;
din rettferdighet skal gå frem for ditt åsyn, og Herrens
herlighet slutte ditt tog. 9 Da skal du påkalle Herren, og
han skal svare; da skal du rope, og han skal si: Se, her
er jeg! Når du har hvert åk bort fra din midte, lar være
å peke fingrer og tale ondt 10 og tar frem til den sultne
det som du selv har lyst til, og metter en lidende sjel,
da skal ditt lys oprinne i mørket, og din natt bli som
middagen. 11 Og Herren skal lede dig all tid og mette
dig midt i ødemarken, og dine ben skal han styrke,
og du skal bli som en vannrik have, som et kildevell
der vannet aldri slipper op. 12 Og sønner av dig skal
bygge op igjen ruinene fra gammel tid; grunnvoller
som har ligget der fra slekt til slekt, skal du gjenreise,
og de skal kalle dig murbrudds tilmurer, den som setter
veier i stand, så folk kan bo i landet. 13 Når du holder
din fot tilbake fra sabbaten, så du ikke driver ditt yrke
på min hellige dag, og du kaller sabbaten en lyst, kaller
Herrens hellige dag ærverdig, og du ærer den, så du
ikke går dine egne veier, ikke gjør din gjerning eller
fører tomt snakk - 14 da skal du glede dig i Herren, og
jeg vil la dig fare frem over landets høider og la dig
nyte Jakobs, din fars arv; for Herrens munn har talt.

59 Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og
hans øre er ikke for tunghørt til å høre. 2 Men
eders misgjerninger har gjort skilsmisse mellem eder
og eders Gud, og eders synder har skjult hans åsyn for
eder, så han ikke hører. 3 For eders hender er flekket
av blod, og eders fingrer av misgjerning; eders leber
taler løgn, eders tunge taler urett. 4 Det er ingen som
fremfører tale med rettferdighet, og ingen som fører

rettssak på ærlig vis; de setter sin lit til usannhet og
taler løgn, de har undfanget ulykke og føder elendighet.
5 Basilisk-egg klekker de ut, og spindelvev vever de;
den som eter av deres egg, må dø, og trykkes et i
stykker, bryter det frem en huggorm. 6 Deres vev
blir ikke til klær, og en kan ikke dekke sig med deres
gjerninger; deres gjerninger er ondskaps gjerninger,
og det er voldsverk i deres hender. 7 Deres føtter
haster til det onde og er snare til å utøse uskyldig blod;
deres tanker er ondskaps tanker; det er ødeleggelse
og undergang på deres veier. 8 Fredens vei kjenner de
ikke, og det er ingen rett i deres spor; sine stier gjør de
krokete; hver den som treder på dem, vet ikke av fred.
9 Derfor er retten langt borte fra oss, og rettferdigheten
når oss ikke; vi venter på lys, og se, det er mørke, vi
venter på bare solskinn, og i dypeste natt må vi ferdes.
10 Vi famler som de blinde efter en vegg, vi famler lik
folk som ingen øine har; vi snubler om middagen som
i tusmørket, midt iblandt friske er vi som døde. 11
Vi brummer som bjørner alle sammen, og som duer
kurrer vi; vi venter på retten, og den kommer ikke,
på frelsen, og den er langt borte fra oss. 12 For våre
overtredelser er mange for dig, og våre synder vidner
mot oss; våre overtredelser har vi for våre øine, og
våre misgjerninger kjenner vi: 13 Vi er falt fra Herren
og har fornektet ham, vi har gått bort fra vår Gud, vi
har talt om undertrykkelse og frafall, vi har undfanget
løgnens ord i vårt hjerte og sagt dem ut. 14 Derfor er
retten blitt holdt tilbake, og rettferdigheten står langt
borte; for sannheten har snublet på tingstedet, og det
rette kan ikke finne inngang, 15 og sannheten blev
borte, og den som holdt sig fra det onde, blev plyndret.
Og Herren så det, og det var ondt i hans øine at der
ingen rett var, 16 og han så at ingen trådte frem, og han
undret sig over at det ingen var som førte hans sak. Da
hjalp hans arm ham, og hans rettferdighet støttet ham,
17 og han iklædde sig rettferdighet som en brynje, og
frelsens hjelm satte han på sitt hode, og han klædde
sig i hevnens klær og svøpte sig i nidkjærhet som i en
kappe. 18 Efter deres gjerninger vil han gjengjelde
dem, med vrede over sine motstandere, med hevn
over sine fiender; øene vil han gjengjelde det de har
gjort. 19 Og i Vesterland skal de frykte Herrens navn,
og i Østerland hans herlighet; for den skal komme lik
en voldsom strøm som Herrens vær driver avsted.
20 Og det skal komme en gjenløser for Sion og for
dem som omvender sig fra overtredelse i Jakob, sier
Herren. 21 Og dette er den pakt som jeg gjør med
dem, sier Herren: Min Ånd, som er over dig, og mine
ord, som jeg har lagt i din munn, de skal ikke vike
fra din munn eller fra dine barns munn eller fra dine
barnebarns munn, sier Herren, fra nu av og til evig tid.

60 Stå op, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens
herlighet går op over dig. 2 Se, mørke dekker
jorden, og mulm folkene, men over dig skal Herren
opgå, og over dig skal hans herlighet åpenbare sig,
3 og folkeslag skal søke til ditt lys, og konger til den
glans som er gått op over dig. 4 Løft dine øine og se
dig omkring! De samler sig alle sammen, de kommer
til dig; dine sønner skal komme fra det fjerne, og dine
døtre skal bæres på armen. 5 Da skal du se det og
stråle av glede, og ditt hjerte skal banke og utvide sig;
for havets rikdom skal vende sig til dig, folkenes gods
skal komme til dig. 6 Et mylder av kameler skal dekke
dig, Midians og Efas kamelføll; alle sammen skal de
komme fra Sjeba; gull og virak skal de føre til dig, og
Herrens pris skal de forkynne. 7 Alle Kedars får skal
samles til dig, Nebajots værer skal tjene dig; til mitt
velbehag skal de ofres på mitt alter, og min herlighets
hus vil jeg herliggjøre. 8 Hvem er disse som kommer
flyvende som skyer, som duer til sine dueslag? 9 For
på mig skal øene vente, og fremst seiler Tarsis-skibene
og fører dine barn hit fra det fjerne, deres sølv og gull
kommer med dem - for Herrens, din Guds navns skyld,
for Israels Helliges skyld, for han herliggjør dig. 10 Og
fremmede skal bygge dine murer, og deres konger
skal tjene dig; i min harme har jeg slått dig, men i min
nåde har jeg forbarmet mig over dig. 11 Og dine porter
skal holdes åpne all tid, hverken dag eller natt skal
de lukkes, så folkenes gods kan føres inn til dig, og
deres konger føres med som fanger. 12 For det folk
og det rike som ikke vil tjene dig, skal gå til grunne,
og hedningene skal bli aldeles ødelagt. 13 Libanons
herlighet skal komme til dig, både cypress og lønn og
buksbom, for å pryde det sted der min helligdom er, og
det sted hvor mine føtter står, vil jeg herliggjøre. 14 Og
barna til dem som har plaget dig, skal komme bøiede
til dig, og alle de som har foraktet dig, skal kaste sig
ned for dine føtter, og de skal kalle dig Herrens stad,
Israels Helliges Sion. 15 I stedet for at du var forlatt og
hatet, så det ikke var nogen som drog igjennem dig,
vil jeg gjøre dig til en evig herlighet, en fryd for slekt
efter slekt. 16 Og du skal die hedningefolks melk, ja,
kongers bryst skal du die, og du skal kjenne at jeg,
Herren, er din frelser, og Jakobs Veldige din gjenløser.
17 I stedet for kobber vil jeg gi gull, i stedet for jern vil
jeg gi sølv, i stedet for tre kobber og i stedet for sten
jern, og jeg vil gjøre fred til din øvrighet og rettferdighet
til din styrer. 18 Det skal ikke mere høres om vold i
ditt land, ikke om hærfang og ødeleggelse innen dine
landemerker, og du skal kalle frelsen dine murer og
lovsangen dine porter. 19 Solen skal ikke mere være
ditt lys om dagen, og månen skal ikke skinne og lyse
for dig; men Herren skal være et evig lys for dig, og

din Gud skal være din herlighet. 20 Din sol skal ikke
mere gå ned, og din måne ikke miste sitt skinn; for
Herren skal være et evig lys for dig, og din sorgs dager
skal være til ende. 21 Og ditt folk - de er alle sammen
rettferdige; til evig tid skal de eie landet; de er jo en
kvist som jeg har plantet, et verk av mine hender til min
ære. 22 Den minste skal bli til tusen, og den ringeste til
et veldig folk; jeg, Herren, jeg vil la det skje hastig, i sin
tid.

61 Herrens, Israels Guds Ånd er over mig, fordi
Herren har salvet mig til å forkynne et godt
budskap for de saktmodige; han har sendt mig til å
forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, til å utrope
frihet for de fangne og løslatelse for de bundne, 2 til å
utrope et nådens år fra Herren og en hevnens dag
fra vår Gud, til å trøste alle sørgende, 3 til å gi de
sørgende i Sion hodepryd i stedet for aske, gledes olje
i stedet for sorg, lovprisnings klædebon i stedet for
en vansmektet ånd, og de skal kalles rettferdighetens
terebinter, Herrens plantning til hans ære. 4 Og de skal
bygge op igjen det som blev ødelagt i eldgammel tid,
gjenreise det som har ligget øde fra de første slekter;
de skal fornye ødelagte byer, det som har ligget øde fra
slekt til slekt. 5 Og fremmede skal stå og vokte eders
hjorder, og utlendinger skal være eders akerdyrkere og
vingårdsmenn. 6 Men I, I skal kalles Herrens prester,
vår Guds tjenere skal de kalle eder; folkenes gods skal
I ete, og deres herlighet skal gå over til eder. 7 For
eders skam skal I få dobbelt gjengjeld, og de som led
vanære, skal nu juble over sin lodd; derfor skal de få
dobbelt lodd i sitt land, evig glede skal bli dem til del;
8 for jeg, Herren, elsker rett og hater urettferdig rov,
og trofast vil jeg gi dem deres lønn, og en evig pakt
vil jeg gjøre med dem. 9 Og deres ætt skal bli kjent
blandt folkene, og deres avkom blandt folkeslagene;
alle som ser dem, skal kjenne at de er en ætt Herren
har velsignet. 10 Jeg vil glede mig i Herren, min sjel
skal fryde sig i min Gud; for han har klædd mig i
frelsens klædebon, i rettferdighetens kappe har han
svøpt mig, likesom brudgommen, som setter på sig en
hue prektig som prestens, og likesom bruden, som
pryder sig med sine smykker. 11 For som jorden lar
sine spirer skyte frem, og som en have lar sine vekster
spire, således skal Herren, Israels Gud, la rettferdighet
og lovsang fremspire for alle folkenes åsyn.

62 For Sions skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems
skyld vil jeg ikke være stille, før dets rettferdighet
går frem som en stråleglans, og dets frelse som et
brennende bluss. 2 Og folkene skal se din rettferdighet,
og alle konger din herlighet, og du skal kalles med et
nytt navn, som Herrens munn skal nevne. 3 Og du skal
være en prektig krone i Herrens hånd og et kongelig
hodesmykke i din Guds hånd. 4 Du skal ikke mere
kalles den forlatte, og ditt land ikke mere kalles en
ødemark, men du skal kalles min lyst, og ditt land skal
kalles ektehustru; for Herren har sin lyst i dig, og ditt
land skal tas til ekte. 5 For som en ung mann tar en
jomfru til ekte, således skal dine barn ta dig til ekte, og
som en brudgom gleder sig over sin brud, skal din Gud
glede sig over dig. 6 På dine murer, Jerusalem, setter
jeg vektere; aldri skal de tie, ikke den hele dag og ikke
den hele natt; I som minner Herren, unn eder ingen ro!
7 Og gi ikke ham ro for han bygger Jerusalem op igjen,
og før han gjør det til en lovsang på jorden! 8 Herren
har svoret ved sin høire hånd og ved sin veldige arm:
Jeg vil ikke mere gi dine fiender ditt korn å ete, heller
ikke skal fremmede drikke din most, som du har hatt
møie med; 9 men de som høster kornet, skal ete det
og prise Herren, og de som innsamler mosten, skal
drikke den i min helligdoms forgårder. 10 Dra inn, dra
inn gjennem portene, rydd veien for folket, bygg, bygg
veien, rens den for sten, løft et banner for folkene! 11
Se, Herren lar det lyde til jordens ende: Si til Sions
datter: Se, din frelse kommer; se, hans lønn er med
ham, og hans gjengjeldelse går foran ham. 12 Og de
skal kalles det hellige folk, Herrers gjenløste; og du
selv skal kalles den søkte, den stad som ikke er forlatt.

63 Hvem er han som kommer fra Edom, i røde klær
fra Bosra, så prektig i sin klædning, kneisende i
sin store kraft? - Det er jeg, jeg som taler rettferdighet,
som er mektig til å frelse. 2 Hvorfor er din klædning så
rød, og dine klær lik hans som treder vinpersen? 3
Persekaret har jeg trådt, jeg alene, og av folkene var
ingen med mig: så trådte jeg på dem i min vrede og
trampet dem sønder i min harme; da sprøitet deres
blod på mine klær, og hele min klædning fikk jeg
tilsølt. 4 For hevnens dag var i mitt hjerte, og mitt
gjenløsnings-år var kommet; 5 og jeg så mig om, men
det var ingen som hjalp; jeg undret mig, men det var
ingen som støttet mig; da hjalp min arm mig, og min
harme støttet mig, 6 og jeg trådte ned folkeslag i min
vrede og gjorde dem drukne i min harme, og jeg lot
deres blod rinne ned på jorden. 7 Herrens miskunnhet
vil jeg forkynne, Herrens pris efter alt det Herren har
gjort mot oss, og hans store godhet mot Israels hus,
fordi han gjorde imot dem efter sin barmhjertighet og
efter sin store miskunnhet. 8 Han sa: Ja, de er mitt folk,
de er barn som ikke vil svike. Og han blev en frelser
for dem. 9 I all deres trengsel var det ingen trengsel,
og hans åsyns engel frelste dem; i sin kjærlighet og
sin store mildhet gjenløste han dem, og han tok dem
op og bar dem alle den gamle tids dager. 10 Men

de, de var gjenstridige og gjorde hans Hellige Ånd
sorg; da skiftet han hu og blev deres fiende, han selv
stred imot dem. 11 Da tenkte hans folk på de gamle
dager, på Moses: Hvor er han som førte dem op av
havet med sin hjords hyrde? Hvor er han som gav
sin Hellige Ånd midt iblandt dem, 12 han som lot sin
herlige arm gå frem ved Moses' høire side, som kløvde
vannene for deres åsyn for å gjøre sig et evig navn,
13 han som førte dem gjennem dypene som en hest
gjennem ørkenen, så de ikke snublet? 14 Likesom
feet som går ned i dalen, førte Herrens Ånd dem til
hvile; således ledet du ditt folk for å gjøre dig et herlig
navn. 15 Sku ned fra himmelen og se, fra din hellige og
herlige bolig! Hvor er din nidkjærhet og ditt velde? Ditt
hjertes medynk og din miskunnhet holder sig tilbake
fra mig. 16 For du er vår far; Abraham vet jo ikke om
oss, og Israel kjenner oss ikke; du Herre er vår far, vår
gjenløser fra eldgammel tid er ditt navn. 17 Hvorfor lar
du oss fare vill fra dine veier, Herre? Hvorfor forherder
du vårt hjerte, så det ikke frykter dig? Vend om for dine
tjeneres skyld, for de stammers skyld som er din arv!
18 En liten stund har ditt hellige folk hatt landet i eie;
våre motstandere har trådt ned din helligdom. 19 Vi er
blitt som de du aldri har hersket over, som de ditt navn
ikke har vært nevnt over.

64 Gid du vilde sønderrive himmelen og fare ned, så
fjellene skalv for ditt åsyn, 2 likesom ilden setter
kvister i brand og får vannet til å koke - for å kunngjøre
ditt navn for dine motstandere, så folkene måtte skjelve
for ditt åsyn, 3 når du gjorde forferdelige ting som vi
ikke ventet, når du for ned, og fjellene skalv for ditt
åsyn! 4 Fra gammel tid har jo ingen spurt eller hørt, og
intet øie sett nogen annen gud enn du gjøre slikt for
dem som bier efter ham. 5 Du kommer dem i møte
som gjør rettferdighet med glede, dem som kommer
dig i hu på dine veier. Se, du vrededes, og vi syndet;
således var det med oss fra gammel tid, og kunde vi
da bli frelst? 6 Vi blev som den urene alle sammen, og
all vår rettferdighet som et urent klæsplagg, og som
løvet visnet vi alle sammen, og som vinden førte våre
misgjerninger oss bort. 7 Og det er ingen som påkaller
ditt navn, som manner sig op til å holde fast ved dig;
for du har skjult ditt åsyn for oss og latt oss tæres bort
i våre misgjerningers vold. 8 Men nu, Herre! Du er vår
far; vi er leret, og du den som former oss, og et verk
av din hånd er vi alle sammen. 9 Herre, vær ikke så
over all måte vred og kom ikke evindelig misgjerning i
hu! Men tenk på at vi alle sammen er ditt folk! 10 Dine
hellige stæder er blitt en ørken; Sion er blitt en ørken,
Jerusalem en ødemark. 11 Vårt hellige og herlige hus,
hvor våre fedre lovet dig, er blitt opbrent av ild, og alt
som var vår lyst, er blitt til ruiner. 12 Vil du tross dette
holde dig tilbake, Herre? Vil du tie og trykke oss så
tungt?

65 Jeg bød mig frem for dem som ikke spurte; jeg
var å finne for dem som ikke søkte mig; jeg sa til
et hedningefolk som ikke var kalt med mitt navn: Se.
her er jeg, her er jeg! 2 Jeg bredte ut mine hender
hele dagen til et gjenstridig folk, som går på den vei
som ikke er god, efter sine egne tanker, 3 til et folk
som alltid krenker mig like i mitt åsyn, som ofrer i
havene og brenner røkelse på teglstenene, 4 som
sitter i gravene og overnatter i avkrokene, som eter
svinekjøtt, og hvis kar er fulle av vederstyggelig suppe,
5 som sier: Hold dig unda, kom mig ikke nær, for jeg
er hellig for dig! De folk er en røk i min nese, en ild
som brenner hele dagen. 6 Se, det står skrevet for
mitt åsyn: Jeg vil ikke tie før jeg får betalt det, ja betalt
det i deres fang, 7 både eders misgjerninger og eders
fedres misgjerninger, sier Herren, at de brente røkelse
på fjellene og hånte mig på haugene; deres lønn vil jeg
fremfor alt tilmåle dem i deres fang. 8 Så sier Herren:
Likesom folk sier når de finner saft i druen: Ødelegg
den ikke, for det er en velsignelse i den, således vil jeg
gjøre for mine tjeneres skyld og ikke ødelegge hele
folket. 9 Men jeg vil la en ætt komme av Jakob og
av Juda en arving til mine fjell, og mine utvalgte skal
arve landet, og mine tjenere skal bo der. 10 Og Saron
skal bli til en beitemark for småfe, og Akors dal til et
hvilested for storfe, til gagn for mitt folk, som søker
mig. 11 Men I som forlater Herren, som glemmer mitt
hellige berg, som dekker bord for Gad, og som fyller
begeret med krydret vin for Meni, 12 eder vil jeg overgi
til sverdet, og I skal alle sammen måtte bøie eder ned
for å slaktes, fordi jeg kalte, og I ikke svarte, fordi jeg
talte, og I ikke hørte, men gjorde det som ondt var i
mine øine, og valgte det jeg ikke hadde behag i. 13
Derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se, mine tjenere
skal ete, men I skal hungre; se, mine tjenere skal
drikke, men I skal tørste; se, mine tjenere skal glede
sig, men I skal skamme eder; 14 se, mine tjenere skal
juble av hjertens lyst, men I skal skrike av hjertets
pine og hyle i fortvilelse. 15 Og I skal efterlate eders
navn til en ed for mine utvalgte, og Herren, Israels
Gud, skal drepe dig; men sine tjenere skal han kalle
med et annet navn, 16 så den som velsigner sig på
jorden, skal velsigne sig i den trofaste Gud, og den
som sverger på jorden, skal sverge ved den trofaste
Gud. For de forrige trengsler er glemt og skjult for mine
øine. 17 For se, jeg skaper en ny himmel og en ny
jord, og de første ting skal ikke minnes og ikke mere
rinne nogen i hu. 18 Men gled og fryd eder til evig
tid over det jeg skaper! For se, jeg skaper Jerusalem
til jubel og dets folk til fryd. 19 Og jeg vil juble over

Jerusalem og fryde mig i mitt folk, og det skal ikke
mere høres gråt eller skrik der. 20 Det skal ikke mere
komme derfra noget diebarn som bare lever få dager,
eller en gammel mann som ikke fyller sine dagers mål;
nei, en ung mann skal den være som dør hundre år
gammel, og hundre år gammel skal den synder bli
som forbannes. 21 Og de skal bygge hus og bo i dem
og plante vingårder og ete deres frukt; 22 ikke skal
de bygge og en annen bo, ikke skal de plante og en
annen ete; nei, som treets dager skal mitt folks dager
være, og mine utvalgte skal selv få nyte frukten av
sine henders gjerning. 23 De skal ikke gjøre sig møie
forgjeves og ikke føde barn til en brå død; for de er
en ætt velsignet av Herren, og sitt avkom får de ha
hos sig. 24 Og det skal skje: før de roper, skal jeg
svare, mens de ennu taler, skal jeg høre. 25 Ulven og
lammet skal beite sammen, og løven skal ete halm
som oksen, og ormens føde skal være støv; ingen skal
gjøre noget ondt og ingen ødelegge noget på hele mitt
hellige berg, sier Herren.

66 Så sier Herren: Himmelen er min trone, og jorden
mine føtters skammel; hvad hus kunde I bygge
mig, og hvor skulde det finnes et hvilesteed for mig?
2 Alt dette har jo min hånd gjort, og således blev alt
dette til, sier Herren. Men den jeg vil se til, det er
den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd
og er forferdet over mitt ord. 3 Den som slakter en
okse, er som den som dreper en mann; den som
ofrer et lam, er som den som bryter nakken på en
hund; den som ofrer matoffer, er som den som ofrer
svineblod; den som bærer frem ihukommelsesoffer av
virak, er som den som priser avguder. Likesom de har
valgt sine egne veier, og deres sjel har behag i deres
vederstyggeligheter, 4 så vil jeg velge å gjøre ondt
imot dem, og det de frykter for, vil jeg la komme over
dem, fordi jeg ropte, men ingen svarte, jeg talte, men
de hørte ikke, de gjorde det som ondt var i mine øine,
og valgte det jeg ikke hadde behag i. 5 Hør Herrens
ord, I som er forferdet over hans ord! Eders brødre
som hater eder, som støter eder fra sig for mitt navns
skyld, sier: La Herren vise sin herlighet, så vi kan få se
eders glede! Men de skal bli til skamme. 6 Hør! Bulder
fra byen! En røst fra templet, Herrens røst, han som
gjengjelder sine fiender det de har gjort! 7 Før hun var
i barnsnød, har hun født; før veene kom over henne.
har hun født et guttebarn til verden. 8 Hvem har hørt
slikt? Hvem har sett sådanne ting? Kommer et land til
verden på en dag, eller fødes et folk på en gang? For
Sion har vært i barnsnød og med det samme født sine
sønner. 9 Skulde jeg åpne modermunnen og ikke la
føde? sier Herren. Eller skulde jeg som lar føde, lukke
den igjen? sier din Gud. 10 Gled eder med Jerusalem
og juble over henne, alle I som elsker henne! Fryd
eder storlig med henne, alle I som sørger over henne!
11 Så skal I få die og mettes av hennes husvalende
bryst, suge og glede eder ved hennes store herlighet.
12 For så sier Herren: Se, jeg lar fred komme over
henne som en elv og hedningenes herlighet som en
overstrømmende bekk, og I skal få die; på armen skal
I bæres, og på knærne skal I kjærtegnes. 13 Som
en mor trøster sitt barn, således vil jeg trøste eder; i
Jerusalem skal I få trøst. 14 Og I skal se det, og eders
hjerte skal fryde sig, og eders ben skal grønnes som
gresset, og det skal kjennes at Herrens hånd er med
hans tjenere, men han skal vredes på sine fiender. 15
For se, Herren skal komme i ild, og hans vogner skal
være som stormvind, for å gjengjelde med sin vrede
i glødende brand og med sin trusel i ildsluer; 16 for
med ild skal Herren holde dom og med sitt sverd slå
alt kjød, og mange skal det bli som Herren slår ihjel.
17 De som helliger og renser sig for havene efter en
som er midt iblandt dem, de som eter svinekjøtt og
vederstyggelige dyr, endog mus, de skal omkomme
alle sammen, sier Herren. 18 Og jeg, jeg gjør deres
gjerninger og deres tanker til intet; den tid kommer da
jeg samler alle folk og tungemål, og de skal komme
og se min herlighet. 19 Og jeg vil gjøre et tegn på
dem og sende nogen av de undkomne blandt dem til
hedningefolkene, til Tarsis, Ful og Lud, bueskytterne,
til Tubal og Javan, til de fjerne kyster som ikke har hørt
tidenden om mig og ikke sett min herlighet; og de skal
kunngjøre min herlighet blandt hedningefolkene. 20 Og
fra alle hedningefolkene skal de komme med alle eders
brødre til matoffer for Herren, på hester, på vogner, i
bærestoler, på mulesler og på hurtigløpende kameler,
og føre dem op på mitt hellige berg i Jerusalem, sier
Herren, likesom Israels barn bærer matofferet i rene
kar til Herrens hus; 21 også av dem vil jeg ta mig
nogen til prester, til levitter, sier Herren. 22 For likesom
den nye himmel og den nye jord som jeg gjør, blir til
evig tid for mitt åsyn, sier Herren, således skal eders
ætt og eders navn bli til evig tid. 23 Og det skal skje:
Nymåne efter nymåne og sabbat efter sabbat skal alt
kjød komme for å tilbede for mitt åsyn, sier Herren.
24 Og de skal gå ut og se på de døde kropper av de
menn som er falt fra mig; for deres orm skal ikke dø,
og deres ild skal ikke slukkes, og de skal være en gru
for alt kjød.

Jeremias

1 Ord av Jeremias, Hilkias' sønn, en av prestene i
Anatot i Benjamins land. **2** Herrens ord kom til ham
i de dager da Josias, Amons sønn, var konge i Juda,
i det trettende år av hans regjering, **3** og siden i de
dager da Jojakim, Josias' sønn, var konge i Juda, inntil
enden av Judas konge Sedekias', Josias' sønns ellevte
år, da Jerusalems innbyggere blev bortført i den femte
måned. **4** Herrens ord kom til mig, og det lød så: **5** Før
jeg dannet dig i mors liv, kjente jeg dig, og før du kom
ut av mors skjød, helliget jeg dig; jeg satte dig til en
profet for folkene. **6** Men jeg sa: Akk, Herre, Herre! Se,
jeg forstår ikke å tale; for jeg er ung. **7** Da sa Herren til
mig: Si ikke: Jeg er ung! Men til alle dem jeg sender
dig til, skal du gå, og alt det jeg byder dig, skal du tale.
8 Frykt ikke for dem, for jeg er med dig og vil redde dig,
sier Herren. **9** Og Herren rakte ut sin hånd og rørte
ved min munn, og Herren sa til mig: Se, jeg legger
mine ord i din munn. **10** Se, jeg setter dig idag over
folkene og over rikene til å rykke op og rive ned, til
å ødelegge og bryte ned, til å bygge og til å plante.
11 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: Hvad
ser du, Jeremias? Jeg svarte: Jeg ser en stav av det
våkne tre. **12** Da sa Herren til mig: Du har sett rett; for
jeg vil våke over mitt ord, så jeg fullbyrder det. **13** Og
Herrens ord kom til mig annen gang: Hvad ser du? Jeg
svarte: Jeg ser en kokende gryte, og den er vendt hit
fra nord. **14** Og Herren sa til mig: Fra nord skal ulykken
slippes løs over alle landets innbyggere. **15** For se,
jeg kaller på alle folkestammer i rikene mot nord, sier
Herren, og de skal komme og sette hver sin stol ved
inngangen til Jerusalems porter og mot alle dets murer
rundt omkring og mot alle Judas byer. **16** Og jeg vil
avsi mine dommer over dem for all deres ondskaps
skyld, fordi de forlot mig og brente røkelse for andre
guder og tilbad sine henders verk. **17** Men du skal
omgjorde dine lender og stå op og tale til dem alt det
jeg byder dig; vær ikke redd for dem, så jeg ikke skal
gjøre dig redd for dem! **18** Og se, jeg gjør dig idag til
en fast borg og til en jernstøtte og til en kobbermur mot
det hele land, mot Judas konger, mot dets høvdinger,
mot dets prester og mot folket i landet. **19** Og de skal
stride mot dig, men ikke få overhånd over dig; for jeg
er med dig, sier Herren, og vil redde dig.

2 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: **2** Gå
avsted og rop ut for Jerusalems ører og si: Så sier
Herren: Jeg kommer i hu din ungdoms hullskap, dine
trolovelsesdagers kjærlighet, hvorledes du fulgte mig i
ørkenen, i et land hvor ingen sår. **3** Hellig var Israel
for Herren, hans førstegrøde; alle som vilde ete det,
måtte bøte, ulykke kom over dem, sier Herren. **4** Hør
Herrens ord, Jakobs hus og alle ætter av Israels hus!
5 Så sier Herren: Hvad urett har eders fedre funnet
hos mig, siden de gikk langt bort fra mig og fulgte de
tomme guder og blev selv tomme? **6** Og de sa ikke:
Hvor er Herren, som førte oss op fra Egyptens land,
som ledet oss i ørkenen, i et land med ødemarker,
fullt av kløfter, et land med tørke og dødsskygge, et
land der ingen mann har faret, og intet menneske har
bodd? **7** Og jeg førte eder inn i et land med fruktbare
marker, så I fikk ete av dets frukt og dets gode ting;
men da I kom inn, gjorde I mitt land urent og min
arv til en vederstyggelighet. **8** Prestene sa ikke: Hvor
er Herren? Og de som syslet med loven, kjente mig
ikke, og hyrdene falt fra mig, og profetene spådde ved
Ba'al og fulgte dem som ikke kan hjelpe. **9** Derfor
vil jeg fremdeles gå i rette med eder, sier Herren; ja,
med eders barnebarn vil jeg gå i rette. **10** Dra over
til kitteernes øer og se, og send bud til Kedar og gi
nøie akt og se om noget sådant er skjedd! **11** Har
vel et hedningefolk byttet bort sine guder, enda de
ikke er guder? Men mitt folk har byttet bort sin ære
mot det som ikke kan hjelpe. **12** Forskrekkes, I himler,
over dette, og gys, bli storlig forferdet, sier Herren. **13**
For to onde ting har mitt folk gjort: Mig har de forlatt,
kilden med det levende vann, og hugget sig ut brønner,
sprukne brønner som ikke holder vann. **14** Er Israel en
træl? Er han en hjemmefødt træl? Hvorfor er han blitt
røvet? **15** Unge løver brølte mot ham; de lot sin røst
høre, og de gjorde hans land til en ørken; hans byer
blev opbrent, så ingen bor i dem. **16** Også Memfis' og
Tahpenes' barn gjorde din isse skallet. **17** Mon ikke det
at du forlot Herren din Gud den tid han vilde lede dig
på veien, har voldt dig dette? **18** Og nu, hvorfor tar du
veien til Egypten for å drikke Sikors vann? Og hvorfor
tar du veien til Assyria for å drikke elvens vann? **19** Din
ondskap tukter dig, og dine frafall straffer dig; kjenn da
og se at det er ondt og bittert at du forlater Herren
din Gud, og at frykt for mig ikke kommer over dig,
sier Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud. **20** For
fra fordums tid brøt du ditt åk, rev du i stykker dine
bånd, og du sa: Jeg vil ikke tjene. Men på hver høi
bakke og under hvert grønt tre la du dig ned og drev
utukt. **21** Og enda hadde jeg plantet dig som en edel
ranke, helt igjennem av ekte sæd; hvorledes er du
da blitt omskapt for mig til ville skudd av et fremmed
vintre? **22** For om du enn vilde tvette dig med pottaske
og bruke meget lut, så skulde dog din misgjerning
være skitten for mitt åsyn, sier Herren, Israels Gud. **23**
Hvorledes kan du si: Jeg er ikke blitt uren, jeg har ikke
gått efter Ba'alene? Se på din vei i dalen! Forstå hvad
du har gjort, du lette kamelhoppe som løper hit og dit!

24 Lik et villesel som er vant til ørkenen, snapper hun
efter været i sin sjels attrå; hennes brynde - hvem
kan dempe den? Alle de som søker henne, slipper å
løpe sig trette; i hennes måned finner de henne. 25
La ikke din fot bli bar og din strupe bli tørst! Men du
sier: Forgjeves! Nei! Jeg elsker fremmede, og efter
dem vil jeg gå. 26 Likesom en tyv må skamme sig når
han blir grepet, således må Israels hus skamme sig,
de selv, deres konger, deres høvdinger, deres prester
og deres profeter, 27 fordi de sier til treet: Du er min
far, og til stenen: Du har født mig. For de har vendt
ryggen til mig og ikke ansiktet. Men i sin ulykkes tid
sier de: Reis dig og hjelp oss! 28 Hvor er da dine
guder som du gjorde dig? La dem reise sig, om de
kan hjelpe dig i din ulykkes tid! For så mange som
dine byer er, så mange er dine guder blitt, Juda! 29
Hvorfor tretter I med mig? I er alle sammen falt fra
mig, sier Herren. 30 Forgjeves slo jeg eders barn; de
tok ikke imot tukt; eders sverd fortærte eders profeter
som en ødeleggende løve. 31 Du onde slekt! Gi akt på
Herrens ord! Har jeg vært en ørken for Israel eller et
belgmørkt land? Hvorfor sier mitt folk: Vi har gjort oss
fri, vi vil ikke mere komme til dig? 32 Mon en jomfru
glemmer sitt smykke, en brud sitt belte? Men mitt folk
har glemt mig i dager uten tall. 33 Hvor vel vet du ikke
å legge din vei for å søke kjærlighet! Derfor har du
også vent dine veier til det onde. 34 Det finnes endog
blod av uskyldige fattigfolk på dine kjortelfliker; du grep
dem ikke i innbrudd, men på grunn av alt dette var det.
35 Og allikevel sier du: Jeg er uskyldig, hans vrede har
visselig vendt sig fra mig. Se, jeg vil gå i rette med dig
fordi du sier: Jeg har ikke syndet. 36 Hvorfor farer du
så meget om og skifter din vei? Også ved Egypten
skal du bli til skamme, likesom du blev til skamme ved
Assyria. 37 Også derfra skal du gå ut med hendene på
hodet; for Herren har forkastet dem du setter din lit til,
og du skal ikke ha nogen lykke med dem.

3 Det heter: Når en mann lar sin hustru fare, og hun
går fra ham og blir en annen manns, kan han da
igjen komme tilbake til henne? Vilde ikke da landet
bli vanhelliget? Og du, du har drevet hor med mange
venner og skulde enda komme tilbake til mig igjen?
sier Herren. 2 Løft dine øine til de bare hauger og
se: Hvor er du ikke blitt vanæret? Ved veiene satt
du og ventet på dem, som en araber i ørkenen, og
du vanhelliget landet ved ditt hor og din ondskap. 3
Da blev regnbygene holdt tilbake, og vårregnet falt
ikke; men du hadde en horkvinnes panne, du vilde
ikke skamme dig. 4 Har du ikke nettop nu ropt til
mig: Min far, du er min ungdoms venn? 5 Mon han
vil holde fast ved sin vrede evindelig eller bevare sin
harme til evig tid? Se, så talte du, og enda gjorde
du det onde, og du maktet det. 6 Og Herren sa til
mig i kong Josias' dager: Har du sett hvad Israel, den
frafalne kvinne, har gjort? Hun gikk op på hvert høit
fjell og inn under hvert grønt tre og drev hor der. 7
Og jeg sa: Når hun har gjort alt dette, vil hun vende
tilbake til mig. Men hun vendte ikke tilbake, og det så
hennes søster Juda, den troløse. 8 Og jeg så at enda
jeg hadde latt den frafalne, Israel, fare og gitt henne
hennes skilsmissebrev, fordi hun hadde drevet hor,
fryktet allikevel ikke hennes søster Juda, den troløse,
men gikk avsted og drev hor hun også; 9 og med sitt
frekke hor vanhelliget hun landet, og hun drev hor med
sten og med tre. 10 Og med alt dette vendte hennes
søster Juda, den troløse, ikke tilbake til mig av hele sitt
hjerte, men bare på skrømt, sier Herren. 11 Og Herren
sa til mig: Den frafalne, Israel, har vist sig rettferdigere
enn den troløse, Juda. 12 Gå avsted og rop ut disse
ord mot nord og si: Vend tilbake, Israel, du frafalne,
sier Herren; jeg vil ikke senke mitt åsyn i vrede mot
eder; for jeg er miskunnelig, sier Herren, jeg vil ikke
holde fast ved min vrede evindelig. 13 Bare erkjenn
din misgjerning, at du er falt fra Herren din Gud og på
forskjellige veier har løpet om til de fremmede guder,
inn under hvert grønt tre, og på min røst har I ikke
hørt, sier Herren. 14 Vend tilbake, I frafalne barn, sier
Herren; for jeg er eders ekteherre, og jeg vil ta eder,
en av en by og to av en ætt, og føre eder til Sion. 15
Og jeg vil gi eder hyrder efter mitt hjerte, og de skal
røkte eder med forstand og visdom. 16 Og når I blir
et stort og tallrikt folk i landet i de dager, sier Herren,
da skal de ikke mere tale om Herrens pakts-ark eller
tenke på den; de skal ikke komme den i hu og ikke
savne den, og der skal ikke mere gjøres nogen slik
ark. 17 På den tid skal de kalle Jerusalem Herrens
trone, og alle folkene skal samle sig der, til Herrens
navn i Jerusalem, og de skal ikke mere følge sitt onde,
hårde hjerte. 18 I de dager skal Judas hus gå til Israels
hus, og de skal komme sammen fra landet i nord til
det land jeg gav eders fedre til arv. 19 Og jeg, jeg sa:
Hvor høit vil jeg ikke sette dig blandt barna og gi dig et
lystelig land, den herligste arv iblandt folkene! Og jeg
sa fremdeles: I skal rope til mig: Min far! og ikke vende
eder bort fra mig. 20 Men sannelig, som en kvinne er
troløs mot sin venn, således har I vært troløse mot
mig, Israels hus! sier Herren. 21 En røst høres på
de bare hauger, Israels barns gråt og bønner; for de
har gått på onde veier, de har glemt Herren sin Gud.
22 Vend tilbake, I frafalne barn! Jeg vil læge eders
frafall. Se, vi kommer til dig; for du er Herren vår Gud.
23 Sannelig, fåfengt er det at I larmer på haugene;
sannelig, i Herren vår Gud er Israels frelse! 24 Men

den skammelige avgudsdyrkelse har fortært frukten av
våre fedres arbeid helt fra vår ungdom av, deres småfe
og storfe, deres sønner og døtre. 25 La oss ligge i vår
vanære, og la vår skam dekke oss! For mot Herren vår
Gud har vi syndet, vi og våre fedre, fra vår ungdom av
like til denne dag, og vi har ikke hørt på Herrens, vår
Guds røst.

4 Dersom du vender om, Israel, sier Herren, skal
du få komme tilbake til mig, og dersom du tar dine
vederstyggeligheter bort fra mitt åsyn, skal du ikke
vanke hjemløs om, 2 og sverger du: Så sant Herren
lever! i sannhet, med rett og rettferdighet, da skal
hedningefolk velsigne sig i ham og rose sig av ham. 3
For så sier Herren til Judas menn og til Jerusalem:
Bryt eder nytt land og så ikke blandt torner! 4 Omskjær
eder for Herren og ta bort eders hjertes forhud, I Judas
menn og Jerusalems innbyggere, forat ikke min harme
skal fare ut som ild og brenne, uten at nogen slukker,
for eders onde gjerningers skyld! 5 Forkynn det i Juda
og kunngjør det i Jerusalem og si: Støt i basun i landet!
Rop ut med full røst og si: Samle eder og la oss gå
inn i de faste byer! 6 Løft op banner bortimot Sion,
flytt bort, stans ikke! Jeg lar ulykke komme fra nord og
stor ødeleggelse. 7 En løve er steget op fra sitt kratt,
og folkenes ødelegger har brutt op, har draget ut fra
sitt hjem for å gjøre ditt land til en ørken; dine byer
skal ødelegges, så ingen bor der. 8 Derfor omgjord
eder med sekk, klag og skrik! For Herrens brennende
vrede har ikke vendt sig fra oss. 9 Og på den dag,
sier Herren, skal kongens forstand og høvdingenes
forstand svikte, og prestene skal forferdes og profetene
bli fylt av redsel. 10 Da sa jeg: Akk, Herre, Herre!
Sannelig, ille har du sveket dette folk og Jerusalem, da
du sa: Fred skal bli eder til del. Og nu er sverdet trengt
inn i sjelen. 11 På den tid skal det sies til dette folk og
til Jerusalem: En brennende vind fra de bare hauger i
ørkenen blåser mot mitt folks datter, ikke til å kaste
eller rense korn med. 12 Nei, en sterkere vind skal
jeg la komme; nu vil også jeg avsi dom over dem. 13
Se, som skyer drar han op, og som stormvind er hans
vogner, hans hester er lettere enn ørner; ve oss, vi er
ødelagt. 14 Tvett ondskapen av ditt hjerte, Jerusalem,
så du kan bli frelst! Hvor lenge skal dine syndige tanker
bo i ditt indre? 15 For en røst kommer med tidende
fra Dan og varsler ondt fra Efra'ims fjell. 16 Forkynn
det for folkene, kunngjør det for Jerusalem: Voktere
kommer fra det fjerne land, og de lar sin røst høre mot
Judas byer. 17 Som markvoktere leirer de sig mot det
rundt omkring; for mot mig har det vært gjenstridig, sier
Herren. 18 Din ferd og dine gjerninger har voldt dig
dette; dette er frukten av din ondskap, at det er bittert,
at det når like til ditt hjerte. 19 Mine innvoller, mine
innvoller! Jeg pines! Å mitt hjertes vegger! Mitt hjerte
bruser i mig, jeg kan ikke tie! For basunlyd, krigsskrik
har du hørt, min sjel! 20 Ødeleggelse på ødeleggelse
roper de om; for hele landet er ødelagt; brått er mine
telt ødelagt, i et øieblikk mine telttepper. 21 Hvor lenge
skal jeg se banneret, skal jeg høre basunlyd? 22 For
uklokt er mitt folk, mig kjenner de ikke; de er uvettige
barn, og uforstandige er de; de er vise til å gjøre det
onde, men å gjøre det gode skjønner de ikke. 23
Jeg så jorden, og se, den var øde og tom; jeg så til
himmelen, og dens lys var borte. 24 Jeg så fjellene, og
se, de bevet, og alle haugene skalv. 25 Jeg så, og
se, det var intet menneske mere, og alle himmelens
fugler var fløiet bort. 26 Jeg så, og se, den fruktbare
mark var en ørken, og alle dens byer var brutt ned
av Herren, av hans brennende vrede. 27 For så sier
Herren: En ørken skal hele landet bli; men jeg vil ikke
gjøre aldeles ende på det. 28 Derfor skal jorden sørge,
og himmelen der oppe sortne, fordi jeg har talt det
og villet det så, og jeg angrer det ikke og tar det ikke
tilbake. 29 For larmen av ryttere og bueskyttere er
alle byer på flukt; de går inn i skogene og stiger op
på fjellene; alle byene er forlatt, det er ingen som bor
i dem. 30 Og du, når du blir ødelagt, hvad vil du da
gjøre? Om du klær dig i purpur, om du pryder dig med
gullstas, om du gjør dine øine store med sminke, så er
det fåfengt at du gjør dig yndig; dine elskere forsmår
dig, de vil ta ditt liv. 31 For jeg hører et rop som av
en kvinne i barnsnød, et angstskrik som av en kvinne
når hun føder sitt første barn; det er Sions datter som
roper; hun stønner, hun strekker ut sine hender og
sier: Ve mig! Maktløs synker min sjel i morderes vold.

5 Gå omkring i gatene i Jerusalem og se efter og
gi akt, søk på torvene om I finner nogen, om det
er nogen som gjør rett, som streber efter redelighet!
Så vil jeg tilgi byen. 2 Og om de enn sier: Så sant
Herren lever, så sverger de allikevel falsk. 3 Herre!
Ser ikke dine øine efter redelighet? Du slo dem, men
de kjente ingen smerte; du gjorde ende på dem, de
vilde ikke ta imot tukt, de gjorde sitt ansikt hårdere
enn sten, de vilde ikke vende om. 4 Da sa jeg: Det
er bare småfolk; de er uforstandige, for de kjenner
ikke Herrens vei, sin Guds rett; 5 jeg vil nu gå til
storfolk og tale med dem; for de kjenner Herrens vei,
sin Guds rett. Men nettop de har alle sammen brutt
åket og sprengt båndene. 6 Derfor skal løven fra
skogen slå dem, ulven fra villmarkene ødelegge dem;
leoparden lurer utenfor deres byer, hver den som går
ut av dem, skal bli revet i stykker; for mange er deres
overtredelser, tallrike deres frafall. 7 Hvorfor skulde jeg
tilgi dig? Dine barn har forlatt mig og svoret ved guder

som ikke er guder; og jeg mettet dem, men de drev hor
og flokket sig i skjøgens hus. 8 Som velnærte hester
er de tidlig på ferde; de vrinsker, hver efter sin næstes
hustru. 9 Skulde jeg ikke straffe slikt, sier Herren, eller
skulde min sjel ikke hevne sig på et folk som dette?
10 Stig op på dets murer og ødelegg, men gjør ikke
helt ende på det! Ta bort dets kvister, de hører ikke
Herren til! 11 For Israels hus og Judas hus har båret
sig troløst at imot mig, sier Herren. 12 De har fornektet
Herren og sagt: Han er ikke til, og det skal ikke komme
nogen ulykke over oss, og sverd og hunger skal vi
ikke se, 13 og profetene skal bli til vind; for det er
ingen som taler i dem. Således skal det gå dem selv.
14 Derfor sier Herren, hærskarenes Gud, så: Fordi I
taler slike ord, se, så gjør jeg mine ord i din munn til
en ild og dette folk til ved, og ilden skal fortære dem.
15 Se, jeg lar et folk fra det fjerne komme over eder,
Israels hus, sier Herren; et kraftig folk er det, et folk fra
eldgammel tid, et folk hvis tungemål du ikke kjenner,
og hvis tale du ikke skjønner. 16 Deres kogger er som
en åpen grav, de er alle sammen kjemper. 17 Og de
skal fortære din høst og ditt brød, de skal fortære dine
sønner og dine døtre, de skal fortære ditt småfe og
storfe, de skal fortære ditt vintre og fikentre; dine faste
byer som du setter din lit til, skal de bryte ned med
sverd. 18 Men selv i de dager, sier Herren, vil jeg ikke
gjøre helt ende på eder. 19 Og når I da sier: Hvorfor
har Herren vår Gud gjort alt dette mot oss? - da skal
du si til dem: Likesom I forlot mig og tjente fremmede
guder i eders land, således skal I også tjene fremmede
herrer i et land som ikke er eders. 20 Forkynn dette
i Jakobs hus og kunngjør det i Juda og si: 21 Hør
dette, du uvettige og uforstandige folk, som har øine,
men ikke ser, som har ører, men ikke hører! 22 Vil
I ikke frykte mig, sier Herren, vil I ikke beve for mitt
åsyn? Jeg som har satt sanden til grense for havet, til
en evig demning som det ikke kan komme over, så
om bølgene raser, makter de intet, og om de bruser,
kan de ikke komme over den. 23 Men dette folk har
et trossig og gjenstridig hjerte; de har veket fra ham
og er gått bort. 24 Og de har ikke sagt i sitt hjerte:
La oss frykte Herren vår Gud, som gir regn i rett tid,
både høstregn og vårregn, han som holder ved lag for
oss den ordning han har fastsatt for høstens uker! 25
Eders misgjerninger har gjort at alt dette er kommet i
ulag for eder, og eders synder har holdt det gode borte
fra eder. 26 For det finnes ugudelige blandt mitt folk;
de legger sig på lur, likesom fuglefangere dukker sig
ned; de setter ut snarer og fanger mennesker. 27 Som
et bur er fullt av fugler, således er deres hus fulle av
svik; derfor er de blitt store og rike. 28 De er blitt fete,
de glinser, de strømmer over av ondt, de dømmer ikke
rett i nogen sak, ikke i den farløses sak, så de fremmer
den, og fattigfolk hjelper de ikke til deres rett. 29 Skulde
jeg ikke straffe slikt, sier Herren, skulde min sjel ikke
hevne sig på et folk som dette? 30 Forferdelige og
gruelige ting skjer i landet; 31 profetene profeterer
løgn, og prestene styrer efter deres råd, og mitt folk vil
gjerne ha det således. Men hvad vil I gjøre når enden
på dette kommer?

6 Flytt bort, I Benjamins barn, ut av Jerusalem,
og støt i basun i Tekoa og reis op et tegn over
Bet-Hakkerem! For ulykke truer fra nord med stor
ødeleggelse. 2 Den fagre og forkjælede, Sions datter,
gjør jeg til intet. 3 Til henne skal hyrder komme med
sine hjorder; de slår op telt mot henne rundt omkring,
de beiter av hver sitt stykke. 4 Innvi eder til krig mot
henne! Stå op og la oss dra op om middagen! Ve oss!
For dagen heller, og aftenens skygger blir lange. 5 Stå
op og la oss dra op om natten, og la oss ødelegge
hennes palasser! 6 For så sier Herren, hærskarenes
Gud: Fell trær og kast op en voll mot Jerusalem! Det
er byen som skal hjemsøkes; den er aldeles full av
undertrykkelse i sitt indre. 7 Som en brønn lar sitt vann
velle ut, således lar den sin ondskap velle ut; vold og
ødeleggelse høres i den, sår og slag er alltid for mitt
åsyn. 8 La dig advare, Jerusalem, så ikke min sjel skal
vende sig fra dig, så jeg ikke skal gjøre dig til en ørken,
til et ubygget land! 9 Så sier Herren, hærskarenes
Gud: En efterhøst skal de holde på det som er blitt
igjen av Israel, likesom på et vintre. Rekk atter og atter
ut din hånd, likesom vinhøsteren til rankene! 10 Hvem
skal jeg tale og vidne for, så de hører? Se, deres øre
er uomskåret, så de ikke kan gi akt; se, Herrens ord er
blitt til spott blandt dem, de liker det ikke; 11 men jeg
er fylt av Herrens vrede, jeg er trett av å holde den
hos mig. Utøs den over barnet på gaten og over de
unge menns fortrolige krets! Ja, både mann og kvinne
skal rammes, både den gamle og den eldgamle, 12
og deres hus skal gå over til andre, og likeså deres
marker og deres hustruer; for jeg vil rekke ut min hånd
mot landets innbyggere, sier Herren. 13 For både
små og store søker alle sammen urettferdig vinning;
både profet og prest gjør alle sammen svik, 14 og de
læger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier:
Fred! Fred! Og det er dog ingen fred. 15 De skal bli
til skamme, for de har gjort vederstyggelige ting. De
hverken skammer sig eller kjenner til blygsel; derfor
skal de falle blandt dem som faller; på den tid jeg
hjemsøker dem, skal de snuble, sier Herren. 16 Så sa
Herren: Stå på veiene og se til, og spør efter de gamle
stier, spør hvor veien går til det gode, og vandre på
den! Så skal I finne hvile for eders sjeler. Men de sa:
Vi vil ikke vandre på den. 17 Og jeg satte vektere over

eder og sa: Gi akt på basunens lyd! Men de sa: Vi vil
ikke gi akt. 18 Derfor hør, I hedningefolk, og vit, du
menighet, hvad som skjer iblandt dem! 19 Hør, du jord:
Se, jeg lar ulykke komme over dette folk, frukten av
deres onde råd; for på mine ord har de ikke gitt akt, og
min lov har de forkastet. 20 Hvad skal jeg med virak
fra Sjeba og med den beste kalmus fra et fjernt land?
Eders brennoffer er ikke til velbehag for mig, og eders
slaktoffer vil jeg ikke ha. 21 Derfor sier Herren så: Se,
jeg setter støtestener for dette folk, og både fedre og
barn skal snuble over dem; granne med granne skal
omkomme. 22 Så sier Herren: Se, et folk kommer fra
landet i nord, et stort folk skal bryte op fra jordens
ytterste ende. 23 Bue og spyd holder de i hånden; de
er grusomme og skåner ingen; deres røst bruser som
havet, og på hester kommer de ridende, rustet som
krigsmenn, mot dig, Sions datter! 24 Vi har hørt ryktet
om det, våre hender er blitt kraftløse; angst har grepet
oss, smerter som den fødende kvinnes. 25 Gå ikke
ut på marken og vandre ikke på veien! For fienden
har sverd, det er redsel rundt omkring. 26 Mitt folks
datter! Omgjord dig med sekk og velt dig i aske, hold
sorg som over det eneste barn, bitter veklage! Brått
kommer ødeleggeren over oss. 27 Til en prøver har jeg
satt dig blandt mitt folk, til en fast borg, forat du skal
kjenne og prøve deres vei. 28 De er alle sammen de
stridigste gjenstridige, de går omkring som baktalere,
de er kobber og jern; de gjør alle det som er til skade.
29 Blåsebelgen er opbrent av ilden, blyet er fortært;
forgjeves har de smeltet og smeltet, og de onde er
ikke skilt ut. 30 Vraket sølv kalles de; for Herren har
vraket dem.

7 Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren:
2 Still dig i porten til Herrens hus og rop ut der
dette ord og si: Hør Herrens ord, hele Juda, I som går
inn igjennem disse porter for å tilbede Herren! 3 Så
sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Bedre
eders veier og eders gjerninger! Så vil jeg la eder bo
på dette sted. 4 Sett ikke eders lit til løgnaktige ord,
når folk sier: Her er Herrens tempel, Herrens tempel,
Herrens tempel! 5 Men dersom I bedrer eders veier og
eders gjerninger, dersom I skifter rett mellem mann
og mann, 6 ikke undertrykker den fremmede, den
farløse og enken og ikke utøser uskyldig blod på dette
sted og ikke følger andre guder til ulykke for eder
selv, 7 da vil jeg la eder bo på dette sted, i det land
jeg gav eders fedre, fra evighet og til evighet. 8 Se,
I setter eders lit til løgnaktige ord - til ingen nytte. 9
Hvorledes? I stjeler, slår ihjel, driver hor, sverger falsk
og brenner røkelse for Ba'al og følger andre guder,
som I ikke kjenner, 10 og så kommer I og står frem
for mitt åsyn i dette hus som er kalt med mitt navn,
og sier: Vi er frelst - og så tenker I at I fremdeles kan
gjøre alle disse vederstyggelige ting? 11 Er da dette
hus som er kalt med mitt navn, blitt en røverhule i
eders øine? Se, også jeg har sett det, sier Herren. 12
Gå til min bolig som var i Silo, der jeg i førstningen lot
mitt navn bo, og se hvad jeg har gjort med det for mitt
folk Israels ondskaps skyld! 13 Og nu, fordi I gjør alle
disse gjerninger, sier Herren, og jeg talte til eder tidlig
og sent, men I hørte ikke, og jeg kalte på eder, men I
svarte ikke, 14 så vil jeg gjøre med det hus som er kalt
med mitt navn, og som I setter eders lit til, og med det
sted jeg gav eder og eders fedre, således som jeg har
gjort med Silo, 15 og jeg vil kaste eder bort fra mitt
åsyn, likesom jeg har bortkastet alle eders brødre, all
Efra'ims ætt. 16 Og du, du skal ikke bede for dette folk
og ikke frembære klage og bønn for det og ikke trenge
inn på mig; for jeg hører dig ikke. 17 Ser du ikke hvad
de gjør Judas byer og på Jerusalems gater? 18 Barna
sanker ved, og fedrene tender op ild, og kvinnene
elter deig for å lage kaker for himmelens dronning, og
de utøser drikkoffer for andre guder, for å volde mig
sorg. 19 Mon det er mig de volder sorg, sier Herren,
mon ikke sig selv, så deres ansikter skal rødme av
skam? 20 Derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se, min
vrede og min harme blir utøst over dette sted, over
menneskene og dyrene, over markens trær og jordens
frukt, og den skal brenne og ikke slukkes. 21 Så sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Legg bare
eders brennoffere til eders slaktoffere og et kjøtt! 22
For jeg har ikke talt med eders fedre og ikke gitt dem
befaling på den dag jeg førte dem ut av Egyptens land,
om brennoffer og slaktoffer; 23 men dette var det bud
jeg gav dem: Hør på min røst! Så vil jeg være eders
Gud, og I skal være mitt folk, og I skal vandre på alle
de veier jeg byder eder, så det må gå eder vel. 24
Men de hørte ikke og bøide ikke sitt øre til mig, de
fulgte sine egne tanker, sitt onde, hårde hjerte, og de
vendte ryggen, ikke ansiktet til mig. 25 Like fra den dag
eders fedre drog ut av Egyptens land, helt til denne
dag sendte jeg til eder alle mine tjenere, profetene,
daglig, tidlig og sent. 26 Men de hørte ikke på mig og
bøide ikke sitt øre til mig; de gjorde sin nakke hård,
de bar sig verre at enn sine fedre. 27 Og du skal tale
til dem alle disse ord, men de skal ikke høre på dig,
og du skal rope til dem, men de skal ikke svare dig.
28 Og du skal si til dem: Dette er det folk som ikke
har hørt på Herrens, sin Guds røst og ikke tatt imot
tukt; redeligheten er gått til grunne og er utryddet av
deres munn. 29 Klipp ditt hår av og kast det bort og
stem i en klagesang på de bare hauger! For Herren
har forkastet og støtt fra sig den ætt som han er vred
på. 30 For Judas barn har gjort det som er ondt i mine

øine, sier Herren; de har satt sine vederstyggeligheter
i det hus som er kalt med mitt navn, og gjort det urent.
31 Og de har bygget Tofet-haugene i Hinnoms sønns
dal for å opbrenne sine sønner og sine døtre med
ild, noget som jeg ikke har pålagt dem, og som ikke
er opkommet i mitt hjerte. 32 Se, derfor skal dager
komme, sier Herren, da en ikke mere skal si Tofet
eller Hinnoms sønns dal, men Drapsdalen; og de skal
begrave folk i Tofet, fordi det ellers ikke er plass. 33 Og
dette folks døde kropper skal bli til føde for himmelens
fugler og for jordens dyr, uten at nogen skremmer dem
bort. 34 Og jeg lar fryds røst og gledes røst, brudgoms
røst og bruds røst bli borte i Judas byer og Jerusalems
gater, for til en ørken skal landet bli.

8 På den tid, sier Herren, skal de ta Judas kongers
ben og dets høvdingers ben og prestenes ben og
profetenes ben og Jerusalems innbyggeres ben ut av
deres graver. 2 Og de skal brede dem ut for solen
og månen og hele himmelens hær, som de elsket og
dyrket, som de fulgte og søkte og tilbad; de skal ikke
samles og ikke begraves; til gjødsel utover jorden skal
de bli. 3 Og de skal velge å dø fremfor å leve, alle de
som blir igjen av denne onde ætt, på alle de steder
som jeg driver dem bort til, sier Herren, hærskarenes
Gud. 4 Og du skal si til dem: Så sier Herren: Faller
nogen og står ikke op igjen? Eller går nogen bort og
vender ikke tilbake igjen? 5 Hvorfor er folket her i
Jerusalem falt fra med et evig frafall? De holder fast
ved sin svik og vil ikke vende tilbake. 6 Jeg gav akt
og hørte; det som ikke er rett, taler de; det er ingen
som angrer sin ondskap og sier: Hvad har jeg gjort!
Alle sammen har vendt sig bort i sitt løp lik en hest
som styrter avsted i krigen. 7 Endog storken under
himmelen kjenner sine tider, og turtelduen og svalen
og tranen passer tiden når de skal komme; men mitt
folk kjenner ikke Herrens lov. 8 Hvorledes kan I si: Vi
er vise, og Herrens lov har vi hos oss? Sannelig, se, til
løgn har de skriftlærdes løgnpenn gjort den. 9 De vise
blir til skamme, de blir forferdet, og ulykken rammer
dem. Se, Herrens ord har de forkastet; hvor skulde de
da ha visdom fra? 10 Derfor vil jeg gi deres hustruer til
andre, deres marker til nye eiermenn; for både små
og store søker alle sammen urettferdig vinning, både
profeter og prester gjør alle sammen svik, 11 og de
læger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier:
Fred! Fred! Og det er dog ingen fred. 12 De skal bli
til skamme, for vederstyggelige ting har de gjort. De
hverken skammer sig eller kjenner til blygsel; derfor
skal de falle blandt dem som faller; på den tid de blir
hjemsøkt, skal de snuble, sier Herren. 13 Jeg vil rykke
dem bort, sier Herren; det er ingen druer på vintreet og
ingen fikener på fikentreet, og bladene er visne, og
jeg sender mot dem folk som kommer over dem. 14
Hvorfor sitter vi stille? Samle eder og la oss gå inn
i de faste byer og gå til grunne der! For Herren vår
Gud vil la oss gå til grunne og gi oss beskt vann å
drikke fordi vi har syndet mot Herren. 15 Vi venter på
fred, og det kommer intet godt, på lægedoms tid, og
se, det kommer forferdelse. 16 Fra Dan høres hans
hesters fnysen, ved lyden av hans veldige gangeres
vrinsken bever hele landet; og de kommer og fortærer
landet og alt som i det er, byen og dem som bor i den.
17 For se, jeg sender ormer iblandt eder, basilisker
som ingen besvergelse hjelper mot, og de skal bite
eder, sier Herren. 18 Å måtte jeg få vederkvegelse i
min sorg! Mitt hjerte er sykt i mig. 19 Se, mitt folks
skrik lyder fra et land langt borte: Er Herren da ikke
i Sion? Eller er dets konge ikke der? - Hvorfor har
de vakt min harme med sine utskårne billeder, med
fremmede lands falske guder? 20 Kornhøsten er forbi,
frukthøsten er til ende, men vi er ikke frelst. 21 Over
mitt folks sønderknuselse er jeg sønderknust; jeg går i
sørgeklær, forferdelse har grepet mig. 22 Er det da
ingen balsam i Gilead? Eller er det ingen læge der?
Hvorfor er det ikke lagt forbinding på mitt folks datter?

9 Gid mitt hode var vann, og mitt øie en tårekilde!
Da vilde jeg dag og natt gråte over de drepte blandt
mitt folk. 2 Gid jeg i ørkenen hadde et herberge for
veifarende! Da vilde jeg forlate mitt folk og gå bort
fra dem; for de er alle sammen horkarler, en bande
av troløse. 3 De spenner sin tunge som en bue til
løgn, og ikke på redelig vis er de blitt sterke i landet,
men fra ondt til ondt er de gått frem, og mig kjenner
de ikke, sier Herren. 4 Vokt eder, hver for sin venn,
og stol ikke på nogen bror! For hver bror er en listig
bedrager, og hver venn går omkring og baktaler. 5 Og
de bruker svik, hver mot sin venn, og sannhet taler
de ikke; de har lært op sin tunge til å tale løgn, de
har trettet sig ut med å gjøre urett. 6 Du bor midt i
svik; i sin svik vil de ikke kjenne mig, sier Herren. 7
Derfor sier Herren, hærskarenes Gud, så: Se, jeg vil
smelte dem og prøve dem; for hvorledes skulde jeg
gjøre annet, sådan som mitt folks datter er? 8 Deres
tunge er en drepende pil, den taler svik; med sin munn
taler de vennlig med sin næste, og i sitt hjerte legger
de snare for ham. 9 Skulde jeg ikke hjemsøke dem for
dette? sier Herren; skulde min sjel ikke hevne sig på et
folk som dette? 10 Over fjellene vil jeg opløfte gråt og
klage og over ørkenens beitemarker en klagesang; for
de er opbrent, så ikke nogen ferdes der, og det ikke
høres lyd av fe; både himmelens fugler og dyrene har
flyktet og draget bort. 11 Og jeg vil gjøre Jerusalem
til grusdynger, til en bolig for sjakaler, og Judas byer
vil jeg gjøre til en ørken, så ingen bor i dem. 12 Den

mann som er vis, han skjønne dette, og den som
Herrens munn har talt til, han forkynne det: Hvorfor
er landet gått til grunne? Hvorfor er det opbrent som
ørkenen, så det ikke er nogen som ferdes der? **13**
Og Herren sa: Fordi de forlot min lov, som jeg la frem
for dem, og ikke hørte på min røst og ikke fulgte den,
14 men fulgte sitt hårde hjerte, og fulgte Ba'alene,
slik som deres fedre hadde lært dem, **15** derfor sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud, så: Se, jeg gir
dette folk malurt å ete og beskt vann å drikke, **16** og
jeg vil sprede dem blandt hedningefolk som de ikke
kjente, hverken de eller deres fedre, og jeg vil sende
sverdet efter dem, til jeg får gjort ende på dem. **17**
Så sier Herren, hærskarenes Gud: Gi akt og kall på
klagekvinnene at de skal komme, og send bud til de
kyndige kvinner at de skal komme **18** og skynde sig
og opløfte en klagesang over oss, så våre øine kan
rinne med gråt og våre øielokk flyte med vann! **19** For
en klagerøst høres fra Sion: Hvor vi er ødelagt! Vi er
blitt storlig vanæret; vi har måttet forlate landet fordi
de har brutt ned våre boliger. **20** Ja, hør, I kvinner,
Herrens ord, la eders øre fornemme hans munns
tale, og lær eders døtre klagesang, og den ene lære
den andre sørgesang! **21** For døden stiger op i våre
vinduer, kommer inn i våre palasser, den vil utrydde de
små barn på gatene, de unge menn på torvene. **22**
Si: Så sier Herren: Menneskenes døde kropper skal
ligge som gjødsel på marken og som kornbånd efter
høstfolkene, og det er ingen som samler dem. **23** Så
sier Herren: Den vise rose sig ikke av sin visdom, og
den sterke rose sig ikke av sin styrke, den rike rose sig
ikke av sin rikdom! **24** Men den som vil rose sig, han
rose sig av at han er forstandig og kjenner mig, at jeg
er Herren, som gjør miskunnhet, rett og rettferdighet
på jorden; for i det har jeg velbehag, sier Herren. **25**
Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil hjemsøke
alle omskårne som er uomskårne. **26** Egypten og
Juda og Edom og Ammons barn og Moab og alle med
rundklippet hår som bor i ørkenen, vil jeg hjemsøke;
for alle hedningefolkene er uomskårne, og hele Israels
hus er uomskåret på hjertet.

10 Hør det ord Herren har talt til eder, Israels
hus! **2** Så sier Herren: Venn eder ikke til
hedningenes vei, og reddes ikke for himmelens tegn,
fordi hedningene reddes for dem! **3** For folkenes skikker
er tomhet. De feller et tre i skogen, og treskjæreren
lager det til med øksen; **4** med sølv og gull pryder de
det; med spiker og hammer fester de det, så det ikke
skal falle. **5** Som en dreiet søile er de ting som blir
laget, og de kan ikke tale; bæres må de; for de kan
ikke gå! Frykt ikke for dem! For de kan ikke gjøre ondt,
og å gjøre godt står heller ikke i deres makt. **6** Det
er ingen som du, Herre! Stor er du, og stort er ditt
navn ved ditt velde. **7** Hvem skulde ikke frykte dig,
du folkenes konge! Dig tilkommer det; for blandt alle
folkenes vismenn og i alle deres riker er det ingen som
du. **8** Men alle sammen er de ufornuftige, de er dårer.
En tom lære! Tre er det, **9** uthamret sølv innført fra
Tarsis og gull fra Ufas, et verk av treskjærerens og
av gullsmedens hender; blått og rødt purpur er deres
klædning, et verk av kunstforstandige menn er de alle
sammen. **10** Men Herren er Gud i sannhet, han er
en levende Gud og en evig konge; for hans vrede
bever jorden, og hedningefolkene kan ikke utholde
hans harme. **11** Således skal I si til dem: De guder
som ikke har gjort himmelen og jorden, de skal bli
borte fra jorden og ikke finnes under himmelen. **12**
Han er den som skapte jorden ved sin kraft, som
grunnfestet jorderike ved sin visdom og spente ut
himmelen ved sin forstand. **13** Ved sin torden lar han
vannene i himmelen bruse, han lar dunster stige op
fra jordens ende, sender lyn med regn og fører vind
ut av sine forrådskammer. **14** Hvert menneske blir
ufornuftig, uten forstand, hver gullsmed har skam av
det utskårne billede; for hans støpte billeder er løgn,
og det er ingen ånd i dem. **15** De er tomhet, et verk
som vekker spott; på sin hjemsøkelses tid skal de gå
til grunne. **16** Ikke er han som er Jakobs del, lik dem;
for han er den som har skapt alle ting, og Israel er den
ætt som er hans arv; Herren, hærskarenes Gud, er
hans navn. **17** Sank ditt gods sammen fra landet, du
som bor i kringsatte byer! **18** For så sier Herren: Se,
jeg vil slynge landets innbyggere bort denne gang, og
jeg vil trenge dem så de skal kjenne det. **19** Ve mig for
et slag jeg har fått! Mitt sår er ulægelig! Men jeg sier:
Ja, dette er en plage, og jeg må bære den. **20** Mitt telt
er ødelagt, og alle mine snorer er slitt av; mine barn
har gått bort fra mig og er ikke mere; det er ingen som
slår op mitt telt mere eller henger op mine tepper. **21**
For hyrdene var uforstandige og søkte ikke Herren;
derfor fór de ikke vist frem, og hele deres hjord blev
adspredt. **22** Det lyder et budskap! Se, det kommer, og
stort bulder fra landet i nord, og Judas byer skal gjøres
til en ørken, til en bolig for sjakaler. **23** Jeg vet, Herre,
at et menneske ikke selv råder for sin vei, at det ikke
står til vandringsmannen å styre sin gang. **24** Tukt mig,
Herre, men med måte, ikke i din vrede, forat du ikke
skal gjøre mig liten og arm! **25** Utøs din harme over
hedningene, som ikke kjenner dig, og over de ætter
som ikke påkaller ditt navn! For de har fortært Jakob,
fortært ham og gjort ende på ham, og hans bolig har
de lagt øde.

11 Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren:
2 Hør denne pakts ord og tal til Judas menn og til
Jerusalems innbyggere! **3** Og du skal si til dem: Så sier
Herren, Israels Gud: Forbannet være den mann som
ikke hører denne pakts ord, **4** den som jeg bød eders
fedre den dag jeg førte dem ut av Egyptens land, av
jernovnen, da jeg sa: Hør på min røst og gjør disse
ting i ett og alt således som jeg byder eder, så skal I
være mitt folk, og jeg vil være eders Gud, **5** så jeg
kan holde den ed jeg svor eders fedre, at jeg vilde gi
dem et land som flyter med melk og honning, således
som det kan sees på denne dag. Og jeg svarte: Amen,
Herre! **6** Og Herren sa til mig: Rop ut alle disse ord i
Judas byer og på Jerusalems gater og si: Hør denne
pakts ord og gjør efter dem! **7** For jeg vidnet for eders
fedre den dag jeg førte dem op fra Egyptens land, og
helt til denne dag, tidlig og sent, og sa: Hør på min
røst! **8** Men de hørte ikke og vendte ikke sitt øre til; de
fulgte hver sitt onde, hårde hjerte; så lot jeg komme
over dem alle denne pakts ord, som jeg hadde befalt
dem å holde, men som de ikke hadde holdt. **9** Og
Herren sa til mig: Det er funnet en sammensvergelse
blandt Judas menn og blandt Jerusalems innbyggere.
10 De har vendt tilbake til sine forfedres misgjerninger,
de som ikke vilde høre mine ord, og de har fulgt andre
guder og dyrket dem; Israels hus og Judas hus har
brutt den pakt som jeg gjorde med deres fedre. **11**
Derfor sier Herren så: Se, jeg fører en ulykke over
dem, som de ikke kan komme unda, og når de roper
til mig, vil jeg ikke høre på dem. **12** Og Judas byer
og Jerusalems innbyggere skal gå avsted og rope til
de guder som de brenner røkelse for; men de skal
ikke frelse dem i deres ulykkes tid. **13** For så mange
som dine byer er, så mange er dine guder, Juda, og så
mange som Jerusalems gater er, så mange alter har
I reist for den skammelige avgud, alter til å brenne
røkelse på for Ba'al. **14** Og du skal ikke bede for dette
folk og ikke opløfte klagerop og bønn for dem; for jeg
hører ikke når de roper til mig for sin ulykkes skyld. **15**
Hvad har min elskede å gjøre i mitt hus? Vil de mange
gjøre skammelige gjerninger og mene at det hellige
offerkjøtt skal ta det bort fra dig? Når du gjør ondt, da
jubler du. **16** Et grønt oljetre prydet med fager frukt
kalte Herren dig; under stort og veldig bulder tender
han ild på det, og dets grener brytes itu. **17** Og Herren,
hærskarenes Gud, som plantet dig, har talt ondt over
dig for den ondskaps skyld som Israels hus og Judas
hus har gjort, så de har vakt min harme ved å brenne
røkelse for Ba'al. **18** Herren lot mig få vite det, og jeg
vet det; da lot du mig se deres gjerninger. **19** Og jeg
var som et spakferdig lam som føres bort for å slaktes,
og jeg visste ikke at de hadde uttenkt onde råd mot
mig og sagt: La oss ødelegge treet med dets frukt
og utrydde ham av de levendes land, så ingen mere
kommer hans navn i hu! **20** Men Herren, hærskarenes
Gud, er en rettferdig dommer, han prøver nyrer og
hjerte; jeg skal se din hevn over dem; for jeg har lagt
min sak frem for dig. **21** Derfor sier Herren så om
Anatots menn, som står dig efter livet og sier: Du skal
ikke profetere i Herrens navn, forat du ikke skal dø for
vår hånd, **22** - derfor sier Herren, hærskarenes Gud,
så: Se, jeg vil hjemsøke dem; deres unge menn skal
dø ved sverd, deres sønner og døtre skal dø av sult,
23 og de skal ikke ha noget tilbake; for jeg fører ulykke
over Anatots menn i det år de blir hjemsøkt.

12 Herre, når jeg fører trette med dig, har du alltid
rett. Allikevel må jeg gå i rette med dig: Hvorfor
går det de ugudelige vel, hvorfor har de ingen sorger
alle de troløse? **2** Du har plantet dem, og de har slått
rot; de vokser op og bærer frukt; nær er du i deres
munn, men langt borte fra deres nyrer. **3** Men du, Herre,
du kjenner mig, du ser mig og prøver mitt hjertelag
mot dig; ta dem bort som får til å slaktes og innvi dem
til en drapsdag! **4** Hvor lenge skal landet visne og
all markens urter tørke bort? For dets innbyggeres
ondskap er dyr og fugler revet bort; for de sier: Han
ser ikke hvorledes det vil gå oss til sist. **5** Når du løper
med fotgjengere, og de gjør dig trett, hvorledes vil du
løpe om kapp med hester? I et fredelig land er du
trygg, men hvad vil du gjøre i Jordans prakt? **6** For
selv dine brødre og din fars hus, selv de er troløse
mot dig, selv de skriker efter dig av full hals; tro dem
ikke når de taler fagre ord til dig! **7** Jeg har forlatt mitt
hus, forkastet min arv; jeg har gitt min sjels elskede i
hennes fienders hånd. **8** Min arv er blitt mot mig som
en løve i skogen, den har opløftet sin røst mot mig;
derfor hater jeg den. **9** Er min arv en spraglet rovfugl?
Det er jo rovfugler rundt omkring den! Gå avsted og
samle alle markens dyr, la dem komme hit og ete! **10**
Hyrder i mengde ødelegger min vingård, trår ned min
arvelodd; de gjør min herlige arvelodd til en øde ørken.
11 De gjør den til en ødemark; sørgende og øde ligger
den omkring mig; ødelagt er hele landet; for det er
ikke nogen som legger det på hjerte. **12** Ødeleggere
kommer over alle bare hauger i ørkenen, for Herren
har et sverd som fortærer fra den ene ende av landet
til den andre; det er ikke redning for noget kjød. **13** De
sår hvete, men høster torner; de tretter sig ut, men har
intet gagn av det. Så ha da skam av eders grøde for
Herrens brennende vredes skyld! **14** Så sier Herren
om alle sine onde naboer, som forgriper sig på den arv
han har gitt sitt folk Israel til eie: Se, jeg rykker dem op
av deres land, og Judas hus vil jeg rykke op av deres
midte. **15** Men når jeg har rykket dem op, da vil jeg

atter forbarme mig over dem og la dem vende tilbake,
hver til sin arv og hver til sitt land. 16 Og såfremt de
lærer mitt folks veier, lærer å sverge ved mitt navn:
Så sant Herren lever - likesom de har lært mitt folk å
sverge ved Ba'al, da skal de bli opbygget midt iblandt
mitt folk. 17 Men vil de ikke høre, da vil jeg rykke det
folk op og tilintetgjøre det, sier Herren.

13 Så sa Herren til mig: Gå og kjøp dig et lerretsbelte
og legg det om dine lender, men la det ikke
komme i vann! 2 Og jeg kjøpte beltet efter Herrens
ord og la det om mine lender. 3 Og Herrens ord kom
til mig annen gang, og det lød så: 4 Ta det belte du
kjøpte, det som er om dine lender, og stå op, gå til
Eufrat og skjul det der i en bergkløft! 5 Og jeg gikk
og skjulte det ved Eufrat, som Herren hadde befalt
mig. 6 Og lang tid efter sa Herren til mig: Stå op, gå
til Eufrat og hent derfra det belte som jeg bød dig å
skjule der. 7 Og jeg gikk til Eufrat og gravde og tok
beltet fra det sted hvor jeg hadde skjult det; og se,
beltet var ødelagt, det dudde ikke til noget. 8 Da kom
Herrens ord til mig: 9 Så sier Herren: Således vil jeg
gjøre ende på Judas og Jerusalems store overmot. 10
Dette onde folk, som ikke vil høre på mine ord, som
følger sitt hårde hjerte og går efter andre guder for å
dyrke og tilbede dem, det skal bli lik dette belte som
ikke duer til noget! 11 For likesom beltet fester sig til
en manns lender, således festet jeg hele Israels hus
og hele Judas hus til mig, sier Herren, forat det skulde
være mitt folk og være mig til navnkundighet og til pris
og til pryd; men de hørte ikke. 12 Og du skal si til dem
dette ord: Så sier Herren, Israels Gud: Hver vinkrukke
blir fylt med vin. Og de skal si til dig: Vet vi da ikke at
hver vinkrukke blir fylt med vin? 13 Og da skal du si
til dem: Så sier Herren: Se, jeg fyller alle dette lands
innbyggere og kongene som sitter på Davids trone, og
prestene og profetene og alle Jerusalems innbyggere,
så de blir drukne. 14 Og jeg vil knuse dem, den ene
mot den andre, både fedrene og barna alle sammen,
sier Herren; jeg vil ikke skåne og ikke spare og ikke
forbarme mig, så jeg lar være å ødelegge dem. 15 Hør
og gi akt, vær ikke overmodige! For Herren taler. 16 Gi
Herren eders Gud ære, før han lar det bli mørkt, og
før eders føtter støter sig på de mørke fjell! I venter
på lys, og han gjør det til dødsskygge, lar det bli til
belgmørke! 17 Men vil I ikke høre på dette, da skal min
sjel gråte i lønndom over slikt overmot, og mitt øie skal
gråte så tårene triller, fordi Herrens hjord blir bortført i
fangenskap. 18 Si til kongen og til kongens mor: Sett
eder ned i det lave! For eders prektige krone er falt
av eders hode. 19 Sydlandets byer er lukket, og det
er ingen som lukker op; hele Juda er bortført, det er
bortført, til siste mann. 20 Løft eders øine og se dem
som kommer fra Norden! Hvor er nu den hjord som
var gitt dig, dine herlige får? 21 Hvad vil du si når han
setter fortrolige venner til høvdinger over dig, dem som
du selv har oplært til det? Skulde ikke veer gripe dig,
som en fødende kvinne? 22 Og når du sier i ditt hjerte:
Hvorfor har dette hendt mig? så vit: For dine mange
misgjerningers skyld er kanten på din kjole løftet op,
dine hæler blottet med vold. 23 Kan en morian omskifte
sin hud, eller en leopard sine flekker? - Da kan også I
gjøre godt, I som er vant til å gjøre ondt. 24 Så vil jeg
da adsprede dem likesom strå som farer avsted for
ørkenens vind. 25 Dette er din lodd, din tilmålte del fra
mig, sier Herren, fordi du har glemt mig og satt din lit til
løgn. 26 Så vil da også jeg løfte kanten på din kjole op
over ditt ansikt, så din skam blir sett. 27 Ditt horelevnet
og din vrinsken, din skammelige utukt på haugene ute
på marken, ja dine vederstyggeligheter har jeg sett. Ve
dig, Jerusalem! Hvor lenge vil det ikke ennu vare før
du blir ren!

14 Dette er Herrens ord som kom til Jeremias den
gang da tørken var: 2 Juda sørger, og dets
byer vansmekter; de sitter i sørgeklær på jorden, og
Jerusalems klageskrik stiger op. 3 De fornemme blandt
dem sender sine tjenere efter vann; de kommer til
brønnene, men finner intet vann; deres kar vender
tomme tilbake; de blir skuffet og nedslått og tilhyller sitt
hode. 4 For jordens skyld, som er forferdet fordi det
ikke kommer regn i landet, er jordbrukerne skuffet,
de tilhyller sitt hode. 5 For endog hinden på marken
forlater sine nyfødte unger fordi det ikke er gress, 6 og
villesler står på bare hauger, de snapper efter været
som sjakaler, deres øine vansmekter fordi det ikke
er urter. 7 Om våre misgjerninger vidner mot oss,
Herre, så vis oss dog nåde for ditt navns skyld! For
mange er våre overtredelser, mot dig har vi syndet. 8
Du Israels håp, dets frelser i nødens tid! Hvorfor vil
du være som en fremmed i landet, lik en veifarende
mann som tar av fra veien bare for å overnatte? 9
Hvorfor vil du være som en skrekkslagen mann, lik en
kjempe som ikke makter å hjelpe? Og enda bor du
midt iblandt oss, Herre, og vi er kalt med ditt navn; la
oss ikke fare! 10 Så sier Herren om dette folk: Således
vil de gjerne vanke omkring; sine føtter holder de ikke
tilbake, og Herren har ikke behag i dem; nu vil han
komme deres misgjerning i hu og hjemsøke dem for
deres synder. 11 Og Herren sa til mig: Du skal ikke
bede om noget godt for dette folk. 12 Når de faster,
hører jeg ikke på deres rop, og når de ofrer brennoffer
og matoffer, har jeg ikke behag i dem; men ved sverd
og ved hungersnød og ved pest vil jeg gjøre ende på
dem. 13 Da sa jeg: Akk, Herre, Herre! Profetene sier

jo til dem: I skal ikke se sverd, og hungersnød skal
ikke ramme eder, men sikker fred vil jeg gi eder på
dette sted. 14 Men Herren sa til mig: Løgn profeterer
profetene i mitt navn; jeg har ikke sendt dem og ikke
gitt dem befaling og ikke talt til dem; løgnsyner og
sannsigeri og tom tale og sitt hjertes svik profeterer de
for eder. 15 Derfor sier Herren så om de profeter som
taler i hans navn uten at han har sendt dem, og som
sier at sverd og hungersnød ikke skal komme i dette
land: Ved sverd og ved hungersnød skal de utryddes
disse profeter. 16 Og folket som de profeterer for, skal
ligge slengt omkring på Jerusalems gater for hunger
og sverd, uten at det er nogen til å begrave dem, de
selv, deres hustruer, deres sønner og deres døtre; og
jeg vil utøse deres ondskap over dem. 17 Og du skal
si dette ord til dem: Mine øine feller tårer natt og dag
og holder ikke op; for jomfruen, mitt folks datter, har
fått et svært slag, et ulægelig sår. 18 Går jeg ut på
marken, se, der ligger folk som er slått ihjel ved sverd,
og går jeg inn i byen, se, der ligger de som pines av
hunger; for både profet og prest må dra til et land som
de ikke kjenner. 19 Har du da aldeles forkastet Juda,
eller vemmes din sjel ved Sion? Hvorfor har du slått
oss, så det ikke er nogen lægedom for oss? Vi venter
på fred, og det kommer intet godt, på lægedoms tid,
og se, det kommer forferdelse. 20 Vi kjenner, Herre,
vår ugudelighet, våre fedres misgjerning, at vi har
syndet mot dig. 21 For ditt navns skyld, forkast oss
ikke, overgi ikke din herlighets trone til vanære! Kom i
hu og bryt ikke din pakt med oss! 22 Er det vel iblandt
hedningefolkenes falske guder nogen som gir regn?
Eller er det himmelen som gir regnbyger? Er det ikke
du, Herre vår Gud? Vi venter på dig; for du har gjort
alle disse ting.

15 Og Herren sa til mig: Om så Moses og Samuel
stod for mitt åsyn, skulde min sjel dog ikke vende
sig til dette folk. Driv dem bort fra mitt åsyn, la dem
fare! 2 Og når de sier til dig: Hvor skal vi gå hen? - da
skal du svare dem: Så sier Herren: Den som hører
døden til, til døden, og den som hører sverdet til, til
sverdet, og den som hører hungeren til, til hungeren,
og den som hører fangenskapet til, til fangenskapet.
3 Og jeg vil hjemsøke dem med fire slags ting, sier
Herren: sverdet til å drepe dem og hundene til å slepe
dem bort og himmelens fugler og jordens dyr til å ete
og ødelegge dem. 4 Og jeg vil la dem bli mishandlet av
alle jordens riker for det som Judas konge Manasse,
Esekias' sønn, gjorde i Jerusalem. 5 For hvem vil
ynkes over dig, Jerusalem, og hvem vil ha medlidenhet
med dig, og hvem vil komme til dig og spørre om det
går dig vel? 6 Du har forlatt mig, sier Herren, du gikk
bort fra mig; så rekker jeg da min hånd ut mot dig og
ødelegger dig; jeg er trett av å ynkes. 7 Og jeg kaster
dem med kasteskovl ut igjennem landets porter, jeg
gjør mitt folk barnløst, jeg ødelegger det, fordi det ikke
vendte om fra sine veier. 8 Deres enker blir tallrikere
enn havets sand; over mødrene til deres unge menn
lar jeg en ødelegger komme ved høilys dag; jeg lar
angst og forferdelse falle brått over dem. 9 Selv den
mor som har født syv sønner, vansmekter og utånder
sin sjel; hennes sol går ned mens det ennu er dag;
hun blir til spott og skam. Og resten av dem vil jeg
overgi til deres fienders sverd, sier Herren. 10 Ve mig,
min mor, at du fødte mig, mig som alle i landet strider
og tretter med! Jeg har ikke lånt dem noget, og de
har ikke lånt mig noget, og enda forbanner hver mann
mig. 11 Herren sa: Visselig, jeg vil fri dig ut, så det går
dig vel; visselig, jeg vil la dine fiender bønnfalle dig i
ulykkens og nødens tid. 12 Kan vel jern brytes, jern fra
Norden, og kobber? 13 Ditt gods og dine skatter vil
jeg overgi til plyndring - uten betaling, og det for alle
dine synders skyld, i hele ditt land. 14 Så vil jeg la
dine fiender dra over til et land som du ikke kjenner;
for en ild er optendt i min vrede, mot eder skal den
brenne. 15 Du vet det, Herre! Kom mig i hu og se til
mig og la mig få hevn over mine forfølgere! Rykk mig
ikke bort i din langmodighet mot dem! Tenk på at jeg
blir hånet for din skyld! 16 Jeg fant dine ord, og jeg
åt dem, og dine ord var til fryd for mig og til glede
for mitt hjerte; for jeg er kalt med ditt navn, Herre,
hærskarenes Gud! 17 Jeg har ikke sittet i de lystiges
lag og jublet; grepet av din hånd har jeg sittet ensom;
for du fylte mig med harme. 18 Hvorfor er min smerte
evig, og mitt sår ulægelig? Det vil ikke la sig læge. Du
er jo blitt for mig som en sviktende bekk, som vann
en ikke kan lite på. 19 Derfor sier Herren så: Hvis du
vender om, så vil jeg la dig komme tilbake og stå for
mitt åsyn, og hvis du skiller det edle ut fra det uedle,
skal du være som min munn; de skal igjen vende om
til dig, men du skal ikke vende om til dem. 20 Og jeg
vil gjøre dig til en fast kobbermur mot dette folk; de
skal stride mot dig, men ikke få overhånd over dig;
for jeg er med dig og vil frelse dig og redde dig, sier
Herren. 21 Jeg vil redde dig av de ondes hånd, og jeg
vil løse dig ut av voldsmenns hånd.

16 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Du skal ikke ta dig en hustru, og du skal ikke ha
sønner og døtre på dette sted. 3 For så sier Herren
om de sønner og døtre som fødes på dette sted, og
om deres mødre som føder dem, og om deres fedre
som avler dem i dette land: 4 En smertefull død skal
de dø, ingen skal gråte over dem, og ingen begrave
dem; til gjødsel på marken skal de bli, og ved sverd
og hungersnød skal de omkomme, og deres lik skal

bli til føde for himmelens fugler og for jordens dyr. 5
For så sier Herren: Gå ikke inn i sørgehus, og gå ikke
avsted for å holde klage over en død, og vis dem ikke
medynk! For jeg har tatt min fred bort fra dette folk,
sier Herren, min miskunnhet og barmhjertighet. 6 Og
de skal dø, både store og små, i dette land; de skal
ikke begraves, og ingen skal holde klage over dem
eller skjære i sitt kjøtt eller rake håret av for deres
skyld. 7 Og ingen skal bryte brød til dem for å trøste
dem i sorgen over en avdød, og ingen skal gi nogen
trøstens beger å drikke når han har mistet far eller
mor. 8 Og i gjestebudshus skal du heller ikke gå inn for
å sitte hos dem og ete og drikke. 9 For så sier Herren,
hærskarenes Gud, Israels Gud: Se, for eders øine og i
eders dager lar jeg fryds røst og gledes røst, brudgoms
røst og bruds røst bli borte på dette sted. 10 Når du da
forkynner dette folk alle disse ord, og de sier til dig:
Hvorfor har Herren varslet all denne store ulykke over
oss, hvad er vår misgjerning, hvad er vår synd som vi
har gjort mot Herren vår Gud? 11 da skal du si til dem:
Fordi eders fedre forlot mig, sier Herren, og fulgte
andre guder og dyrket dem og tilbad dem, men forlot
mig og ikke holdt min lov, 12 og I har gjort verre synd
enn eders fedre, I som alle følger eders onde, hårde
hjerte uten å høre på mig, 13 derfor vil jeg kaste eder
ut av dette land, bort til et land I ikke har kjent, hverken
I eller eders fedre, og der skal I dyrke andre guder dag
og natt, fordi jeg ikke vil gi eder nåde. 14 Se, derfor
skal dager komme, sier Herren, da det ikke mere skal
sies: Så sant Herren lever, han som førte Israels barn
op fra Egyptens land, 15 men: Så sant Herren lever,
som førte Israels barn op fra landet i nord og fra alle
de land som han hadde drevet dem bort til. Og jeg vil
føre dem tilbake til deres land, det som jeg gav deres
fedre. 16 Se, jeg sender bud efter mange fiskere, sier
Herren, og de skal fiske dem, og derefter sender jeg
bud efter mange jegere, og de skal jage dem bort fra
hvert fjell og fra hver haug og fra bergkløftene. 17
For mine øine er rettet på alle deres veier; de er ikke
skjult for mitt åsyn, og deres misgjerning er ikke dulgt
for mine øine. 18 Først vil jeg da gjengjelde deres
misgjerning og deres synd dobbelt, fordi de vanhelliget
mitt land med sine vederstyggelige avguders døde
kropper og fylte min arvedel med sine avskyeligheter.
19 Herre, min styrke og mitt sterke vern og min tilflukt
på nødens dag! Til dig skal hedningefolk komme fra
jordens ender og si: Bare løgn fikk våre fedre i arv,
falske guder, og det var ingen iblandt dem som kunde
hjelpe. 20 Skal et menneske gjøre sig guder? De er
jo ikke guder. 21 Se, derfor lar jeg dem denne gang
kjenne, ja, jeg lar dem kjenne min hånd og min styrke,
og de skal vite at mitt navn er Herren.

17 Judas synd er skrevet med en jerngriffel, med en
diamantspiss; den er inngravet på deres hjertes
tavle og på deres alteres horn, 2 likesom også deres
barn kommer deres altere og deres Astarte-billeder i
hu ved de grønne trær og på de høie bakker. 3 Du
mitt berg på marken! Ditt gods, alle dine skatter vil jeg
overgi til plyndring, likeså dine hauger, til straff for den
synd som er gjort i hele ditt land. 4 Og du skal, og det
ved din egen skyld, la din arv som jeg gav dig, hvile
efter dig, og jeg vil la dig tjene dine fiender i et land du
ikke kjenner; for en ild har I optendt i min vrede, den
skal brenne til evig tid. 5 Så sier Herren: Forbannet er
den mann som setter sin lit til mennesker og holder
kjød for sin arm, og hvis hjerte viker fra Herren. 6 Han
skal bli som en hjelpeløs mann på den øde mark og
ikke få se at det kommer noget godt; men han skal bo
på avsvidde steder i ørkenen, i et saltland som ingen
bor i. 7 Velsignet er den mann som stoler på Herren,
og hvis tillit Herren er. 8 Han skal bli lik et tre som er
plantet ved vann og skyter sine røtter ut ved en bekk,
og som ikke frykter når heten kommer, men alltid har
grønne blad, og som ikke sørger i tørre år og ikke
holder op å bære frukt. 9 Svikefullt er hjertet, mere
enn noget annet, og ondt er det; hvem kjenner det? 10
Jeg, Herren, ransaker hjerter og prøver nyrer og gir
enhver efter hans ferd, efter frukten av hans gjerninger.
11 Lik en rapphøne som samler unger den ikke har
utklekket, er den som vinner rikdom, men ikke med
rett; midt i sine dager skal han forlate den, og til sist
skal han være en dåre. 12 En herlighetens trone, høit
ophøiet fra begynnelsen av, er vår helligdoms sted. 13
Herre, du Israels håp! Alle de som forlater dig, skal bli
til skamme; de som viker fra dig, skal skrives i støvet;
for de har forlatt kilden med det levende vann, Herren.
14 Læg mig, Herre, så blir jeg lægt! Frels mig, så blir
jeg frelst! For du er min lovsang. 15 Se, de sier til mig:
Hvor blir det av Herrens ord? La det komme! 16 Men
jeg har ikke nektet å følge dig og være hyrde, heller
ikke har jeg ønsket en ubotelig ulykkes dag, du vet det;
- det som kom fra mine leber, det kjente du. 17 Vær
ikke til forferdelse for mig! Du er min tilflukt på ulykkens
dag. 18 La mine forfølgere bli til skamme, og la ikke
mig bli til skamme! La dem forferdes, og la ikke mig
forferdes! La ulykkens dag komme over dem, og knus
dem med dobbelt knusende slag! 19 Så sa Herren til
mig: Gå og still dig i folkets port, som Judas konger
går inn og ut gjennem, og i alle Jerusalems porter! 20
Og du skal si til dem: Hør Herrens ord, Judas konger
og hele Juda og alle Jerusalems innbyggere, I som går
inn gjennem disse porter! 21 Så sier Herren: Ta eder i
vare så sant I har eders liv kjært, og bær ikke nogen
byrde og før ikke nogen byrde inn gjennem Jerusalems

porter på sabbatens dag! 22 Og I skal ikke bære nogen
byrde ut av eders hus og ikke gjøre nogen gjerning
på sabbatens dag; men I skal holde sabbatens dag
hellig, som jeg bød eders fedre. 23 Men de hørte ikke
og vendte ikke sitt øre til; de gjorde sin nakke hård,
så de ikke hørte og ikke tok imot tukt. 24 Men hvis I
hører på mig, sier Herren, så I ikke lar nogen byrde
komme gjennem denne bys porter på sabbatens dag,
men holder sabbatens dag hellig og ikke gjør nogen
gjerning på den dag, 25 da skal konger og fyrster som
sitter på Davids trone, dra inn gjennem denne bys
porter på vogner og hester, de selv og deres fyrster,
Judas menn og Jerusalems innbyggere, og denne by
skal bli stående til evig tid, 26 og fra Judas byer og fra
landet omkring Jerusalem og fra Benjamins land og
fra lavlandet og fra fjellbygdene og fra sydlandet skal
de komme og bære frem brennoffer og slaktoffer og
matoffer og virak, og bære frem takkoffer til Herrens
hus. 27 Men dersom I ikke hører på mig, så I holder
sabbatens dag hellig og ikke bærer nogen byrde inn
gjennem Jerusalems porter på sabbatens dag, da
vil jeg tende ild på dets porter, og den skal fortære
Jerusalems palasser og ikke slukkes.

18 Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren:
2 Stå op og gå ned til pottemakerens hus, og
der vil jeg la dig høre mine ord. 3 Og jeg gikk ned til
pottemakerens hus, og se, han gjorde sitt arbeid på
skiven; 4 og når det kar han gjorde, blev mislykket,
som det kan gå med leret i pottemakerens hånd, så
gjorde han det om igjen til et annet kar, slik som han
vilde ha det. 5 Og Herrens ord kom til mig, og det lød
så: 6 Skulde jeg ikke kunne gjøre med eder, Israels
hus, som denne pottemaker? sier Herren; se, som
leret er i pottemakerens hånd, således er I i min hånd,
Israels hus! 7 En gang taler jeg om et folk og et rike,
at jeg vil rykke op og rive ned og ødelegge; 8 men
dersom det folk som jeg har talt om, vender om fra sin
ondskap, da angrer jeg det onde som jeg hadde tenkt
å gjøre mot det. 9 Og en annen gang taler jeg om et
folk og om et rike, at jeg vil bygge og plante; 10 men
gjør det da det som er ondt i mine øine, så det ikke
hører på min røst, da angrer jeg det gode som jeg
hadde tenkt å ville gjøre mot det. 11 Og si nu til Judas
menn og til Jerusalems innbyggere: Så sier Herren:
Se, jeg emner på en ulykke for eder og uttenker et
ondt råd mot eder; vend om, hver fra sin onde vei,
og bedre eders veier og eders gjerninger! 12 Men de
sier: Du taler forgjeves! Våre egne tanker vil vi følge,
og enhver av oss vil følge sitt onde, hårde hjerte. 13
Derfor sier Herren så: Spør blandt hedningefolkene:
Hvem har hørt slikt? Grufulle ting har jomfruen Israel
gjort. 14 Mon Libanons sne går bort på det høie fjell?
Eller uttørkes de fremmede, kjølige, rinnende vann?
15 Men mitt folk har glemt mig, det brenner røkelse for
de falske guder; og de førte dem til fall på deres veier,
de gamle veier, så de gikk på stier, på uryddede veier,
16 og således gjorde de sitt land til en forferdelse, til en
evig spott; hver den som går forbi, skal forferdes og
ryste på hodet. 17 Som østenvinden vil jeg adsprede
dem for fiendens åsyn; med nakken og ikke med
ansiktet vil jeg se på dem på deres ulykkes dag. 18 Da
sa de: Kom og la oss uttenke onde råd mot Jeremias!
For presten har jo loven, den vise har råd, og profeten
har ord fra Gud. Kom, la oss slå ham med tungen
og ikke akte på noget av hans ord! 19 Akt på mig,
Herre, og hør hvorledes de strider mot mig! 20 Skal
en gjengjelde godt med ondt? For de har gravd en
grav for mitt liv. Kom i hu at jeg stod for ditt åsyn og
talte godt for dem for å vende din vrede bort fra dem!
21 Gi derfor deres barn til hungeren, og overgi dem
selv i sverdets vold, og la deres hustruer bli barnløse
og enker, og deres menn bli drept av pesten, deres
ungdom bli slått ihjel av sverdet i krigen! 22 La skrik bli
hørt fra deres hus, når du lar en fiendeskare komme
brått over dem! For de har gravd en grav for å fange
mig og lagt skjulte snarer for mine føtter. 23 Men du,
Herre, kjenner alle deres onde råd mot mitt liv; forlat
dem ikke deres misgjerning og utslett ikke deres synd
for ditt åsyn, men styrt dem ned for ditt åsyn! Straff
dem på din vredes tid!

19 Så sa Herren: Gå og kjøp en pottemakerkrukke,
og ta med dig nogen av folkets eldste og av
prestenes eldste, 2 og gå ut til Hinnoms sønns dal,
som er utenfor Pottemaker-porten, og rop der ut de
ord jeg vil tale til dig! 3 Og du skal si: Hør Herrens
ord, I Judas konger og Jerusalems innbyggere! Så sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Se, jeg fører
ulykke over dette sted, så det skal ringe for ørene
på hver den som hører om det, 4 fordi de forlot mig
og ikke aktet dette sted hellig og brente røkelse der
for andre guder, som de ikke kjente, hverken de eller
deres fedre eller Judas konger, og fylte dette sted med
uskyldiges blod 5 og bygget offerhauger for Ba'al for
å brenne sine sønner i ilden til brennoffer for Ba'al,
noget som jeg ikke har påbudt og ikke talt om, og som
ikke er opkommet i mitt hjerte. 6 Se, derfor skal dager
komme, sier Herren, da en ikke mere skal kalle dette
sted Tofet eller Hinnoms sønns dal, men Drapsdalen.
7 Og på dette sted vil jeg gjøre Judas og Jerusalems
råd til intet, og jeg vil la dem falle for deres fienders
sverd og for de menns hånd som står dem efter livet;
og jeg vil gi deres døde kropper til føde for himmelens
fugler og for jordens dyr. 8 Og jeg vil gjøre denne by til
en forferdelse og en spott; hver den som går forbi,

skal forferdes og spotte over alle dens plager. 9 Og
jeg vil la dem ete sine sønners og døtres kjøtt, og de
skal ete hverandres kjøtt, under den trengsel og angst
som deres fiender og de som står dem efter livet, fører
over dem. 10 Og du skal knuse krukken for de menns
øine som går med dig, 11 og du skal si til dem: Så sier
Herren, hærskarenes Gud: Således vil jeg knuse dette
folk og denne by, som en knuser et pottemakerkar
som ikke kan gjøres i stand igjen; og i Tofet skal de
begrave folk fordi det ellers ikke er plass til å begrave.
12 Således vil jeg gjøre med dette sted, sier Herren, og
med dets innbyggere; jeg vil gjøre denne by lik Tofet.
13 Og husene i Jerusalem og Judas kongers hus, de
urene, skal bli som Tofet, alle de hus på hvis tak de
har brent røkelse for hele himmelens hær og utøst
drikkoffer for andre guder. 14 Og Jeremias kom fra
Tofet, dit Herren hadde sendt ham for å profetere, og
han stod frem i forgården til Herrens hus og sa til alt
folket: 15 Så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels
Gud: Se, jeg lar komme over denne by og over alle de
byer som hører til den, alt det onde jeg har talt imot
den; for de har gjort sin nakke hård, så de ikke hører
på mine ord.

20 Og presten Pashur, Immers sønn, som var
overtilsynsmann i Herrens hus, hørte Jeremias
tale disse ord. 2 Og Pashur slo profeten Jeremias
og satte ham i stokken i den øvre Benjamins-port i
Herrens hus. 3 Men dagen efter slapp Pashur Jeremias
ut av fengslet. Da sa Jeremias til ham: Herren har ikke
kalt dig Pashur, men gitt dig navnet Magor Missabib. 4
For så sier Herren: Se, jeg gjør dig til en redsel for dig
selv og for alle dine venner, og de skal falle for sine
fienders sverd, og dine øine skal se det; og hele Juda
vil jeg gi i Babels konges hånd, og han skal føre dem
til Babel som fanger og slå dem med sverd. 5 Og jeg
vil gi alt godset i denne by og all dens eiendom og
alle dens kostbarheter og alle Judas kongers skatter i
deres fienders hånd, og de skal røve dem og ta dem
og føre dem til Babel. 6 Og du Pashur og alle som
bor i ditt hus, I skal vandre bort i fangenskap, og til
Babel skal du komme, og der skal du dø, og der skal
du bli begravet, du og alle dine venner, som du har
spådd løgn for. 7 Herre! Du overtalte mig, og jeg lot
mig overtale; du blev for sterk for mig og fikk overhånd;
jeg er blitt til latter hele dagen, hver mann spotter mig.
8 For så ofte jeg taler, må jeg skrike, må jeg rope om
vold og ødeleggelse; for Herrens ord er blitt mig til
hån og til spott hele dagen. 9 Og jeg tenkte: Jeg vil
ikke komme ham i hu og ikke tale mere i hans navn.
Men da blev det i mitt hjerte som en brennende ild,
innestengt i mine ben, og jeg trettet mig ut med å tåle
det, men jeg maktet det ikke. 10 For jeg hørte mange
baktale mig - redsel fra alle kanter; de sa: Meld ham!
Vi vil melde ham! Alle de menn som jeg levde i fred
med, lurte på om jeg skulde falle; de sa: Kanskje han
lar sig lokke, så vi kan få overhånd over ham og ta
hevn over ham. 11 Men Herren er med mig som en
veldig kjempe; derfor skal mine forfølgere snuble og
ikke få overhånd; de blir storlig til skamme fordi de
ikke fór frem med visdom - en evig vanære, som aldri
glemmes. 12 Og Herren, hærskarenes Gud, prøver
med rettferdighet, han ser nyrer og hjerte; jeg skal
se din hevn over dem, for jeg har lagt min sak frem
for dig. 13 Syng for Herren, lov Herren! For han har
fridd den fattiges sjel ut av ugjerningsmenns hånd.
14 Forbannet være den dag jeg blev født! Den dag
min mor fødte mig, være ikke velsignet! 15 Forbannet
være den mann som kom til min far med det budskap:
Du har fått en sønn, og som gledet ham storlig. 16
Med den mann skal det gå som med de byer Herren
omstyrtet uten skånsel, og han skal høre skrik om
morgenen og krigsrop ved middagstid, 17 fordi han
ikke drepte mig i mors liv, så min mor blev min grav, og
hennes liv fruktsommelig til evig tid. 18 Hvorfor kom
jeg da ut av mors liv til å se møie og sorg og ende
mine dager i skam?

21 Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren
da kong Sedekias sendte Pashur, Malkias sønn,
og presten Sefanja, Ma'asejas sønn, til ham og lot si: 2
Spør Herren for oss! For Babels konge Nebukadnesar
strider mot oss. Kanskje Herren vil gjøre med oss efter
alle sine undergjerninger, så han drar bort fra oss. 3
Da sa Jeremias til dem: Så skal I si til Sedekias: 4
Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg vender om de
krigsvåben som er i eders hånd, og som I strider med
utenfor muren mot Babels konge og mot kaldeerne,
som har kringsatt eder, og jeg vil samle dem midt i
denne by. 5 Og jeg vil selv stride mot eder med utrakt
hånd og med sterk arm og med vrede og harme og
stor fortørnelse. 6 Og jeg vil slå denne bys innbyggere,
både mennesker og dyr; i en stor pest skal de dø. 7
Og derefter, sier Herren, vil jeg gi Sedekias, Judas
konge, og hans tjenere og folket, de som i denne by
er blitt igjen efter pesten, sverdet og hungersnøden, i
Babels konge Nebukadnesars hånd og i deres fienders
hånd og i deres hånd som står dem efter livet; og han
skal slå dem med sverdets egg, han skal ikke spare
dem og ikke skåne og ikke forbarme sig. 8 Og til dette
folk skal du si: Så sier Herren: Se, jeg legger frem for
eder livets vei og dødens vei: 9 Den som blir i denne
by, skal dø ved sverd og ved hunger og ved pest;
men den som drar ut og går over til kaldeerne, som
har kringsatt eder, skal bli i live, og han skal få sitt

liv til krigsbytte. 10 For jeg har vendt mitt åsyn imot
denne by til det onde og ikke til det gode, sier Herren;
i Babels konges hånd skal den bli gitt, og han skal
brenne den op med ild. 11 Og til Judas konges hus
skal du si: Hør Herrens ord, du Davids hus! 12 Så
sier Herren: Hold rett hver morgen, og fri den som er
plyndret, ut av undertrykkerens hånd, forat ikke min
harme skal fare ut som ild og brenne uten at nogen
slukker, for eders onde gjerningers skyld! 13 Se, jeg
kommer over dig, du som bor i dalen, på berget på
sletten, sier Herren - I som sier: Hvem kan komme
ned og overfalle oss, og hvem kan komme inn i våre
boliger? 14 Jeg vil hjemsøke eder efter frukten av
eders gjerninger, sier Herren, og jeg vil tende ild på
dets skog, og den skal fortære alt rundt omkring det.

22 Så sa Herren: Gå ned til Judas konges hus og tal
der dette ord: 2 Hør Herrens ord, du Judas konge
som sitter på Davids trone, du selv og dine tjenere og
ditt folk, I som går inn gjennem disse porter! 3 Så sier
Herren: Gjør rett og rettferdighet, fri den plyndrede ut
av undertrykkerens hånd, og gjør ikke urett og vold
mot den fremmede, den farløse og enken, og utøs ikke
uskyldig blod på dette sted! 4 For dersom I gjør efter
dette ord, så skal konger som sitter på Davids trone,
dra inn gjennem portene til dette hus på vogner og
hester, kongen selv og hans tjenere og hans folk. 5
Men dersom I ikke hører på disse ord, da sverger jeg
ved mig selv, sier Herren, at dette hus skal bli ødelagt.
6 For så sier Herren om Judas konges hus: Et Gilead
er du for mig, en Libanons topp; men sannelig, jeg vil
gjøre dig til en ørken, til byer som ingen bor i. 7 Og jeg
vil innvie ødeleggere mot dig, hver med sine våben, og
de skal hugge ned dine herligste sedrer og kaste dem
på ilden. 8 Og mange hedninger skal gå forbi denne
by og si til hverandre: Hvorfor har Herren gjort så med
denne store by? 9 Og de skal svare: Fordi de forlot
Herrens, sin Guds pakt og tilbad andre guder og dyrket
dem. 10 Gråt ikke over en død og klag ikke over ham!
Gråt over ham som har draget bort! For han skal ikke
mere komme tilbake og se sitt fødeland. 11 For så sier
Herren om Judas konge Sallum, Josias' sønn, som
blev konge efter sin far Josias, og som drog bort fra
dette sted: Han skal ikke mere komme tilbake hit; 12
men på det sted som de har ført ham til i fangenskap,
der skal han dø, og dette land skal han ikke se mere.
13 Ve ham som bygger sitt hus med urettferdighet og
sine saler med urett, som lar sin næste træle for intet
og ikke gir ham hans lønn, 14 som sier: Jeg vil bygge
mig et rummelig hus og luftige saler, og som hugger ut
vinduer på det og paneler det med sedertre og maler
det med rødt. 15 Er du konge fordi du kappes i å bygge
av sedertre? Din far - mon han ikke åt og drakk og
gjorde rett og rettferdighet? Da gikk det ham vel. 16
Han hjalp den elendige og fattige til hans rett; da gikk
det vel. Er ikke dette å kjenne mig? sier Herren. 17
Men dine øine og ditt hjerte er ikke rettet på annet enn
på vinning og på å utøse den uskyldiges blod og på å
bruke vold og undertrykkelse. 18 Derfor sier Herren
så om Judas konge Jojakim, Josias' sønn: De skal
ikke holde sørgehøitid over ham og rope: Ve, min bror!
Ve, søster! De skal ikke holde sørgehøitid over ham
og rope: Ve, herre! Ve, hans herlighet! 19 Som de
begraver et asen, skal han begraves; de skal slepe
ham bort og slenge ham vekk langt fra Jerusalems
porter. 20 Stig op på Libanon og skrik, og la din røst
lyde i Basan og skrik fra Abarim! For alle dine elskere
er knust. 21 Jeg talte til dig i din trygghet; men du sa:
Jeg vil ikke høre. Dette var din ferd fra din ungdom av
at du ikke hørte på min røst. 22 Alle dine førere skal
vinden bortføre, og dine elskere må gå i fangenskap;
ja, da skal du vanæres og bli til skamme for all din
ondskaps skyld. 23 Du som bor på Libanon, som har
ditt rede i sedrene, hvor du vil stønne når smerter
kommer over dig, veer som den fødende kvinnes!
24 Så sant jeg lever, sier Herren, selv om du Konja,
Jojakims sønn, Judas konge, var en signetring på min
høire hånd, så vilde jeg rive dig derfra. 25 Og jeg vil gi
dig i deres hånd som står dig efter livet, og i deres
hånd som du gruer for, i Babels konge Nebukadnesars
hånd og i kaldeernes hånd. 26 Og jeg vil kaste dig og
din mor som fødte dig, bort til et annet land, hvor I ikke
blev født, og der skal I dø. 27 Men det land de stunder
efter å komme tilbake til, til det skal de ikke komme
tilbake. 28 Er han da en foraktet, knust lerkrukke,
denne mann Konja, eller et kar som ingen bryr sig om?
Hvorfor er de bortkastet, han og hans ætt, og slengt
bort til det land de ikke kjente? 29 Land! land! land!
Hør Herrens ord! 30 Så sier Herren: Skriv denne mann
op som barnløs, som en mann som ingen lykke har i
sine levedager! For ingen av hans ætt skal mere få
lykke til å sitte på Davids trone og herske over Juda.

23 Ve de hyrder som ødelegger og adspreder den
hjord jeg før, sier Herren. 2 Derfor sier Herren,
Israels Gud, så om de hyrder som røkter mitt folk: I har
adspredt mine får og jaget dem bort og ikke sett efter
dem; se, jeg hjemsøker eder for eders onde gjerninger,
sier Herren. 3 Og jeg vil selv samle resten av mine får
fra alle de land jeg har drevet dem bort til, og jeg vil
føre dem tilbake til deres egne beitemarker, og de skal
være fruktbare og bli mange. 4 Og jeg vil sette hyrder
over dem, og de skal røkte dem; og de skal ikke frykte
mere og ikke forferdes, og ingen av dem skal savnes,
sier Herren. 5 Se, dager kommer, sier Herren, da jeg

vil la stå frem for David en rettferdig spire, og han skal
regjere som konge og gå frem med visdom og gjøre rett
og rettferdighet i landet. 6 I hans dager skal Juda bli
frelst, og Israel bo trygt; og dette er det navn som han
skal kalles med: Herren, vår rettferdighet. 7 Se, derfor
skal dager komme, sier Herren, da en ikke mere skal
si: Så sant Herren lever, han som førte Israels barn
op fra Egyptens land, 8 men: Så sant Herren lever,
som førte Israels hus og ætt op og lot dem komme
fra et land i nord og fra alle de land jeg hadde drevet
dem bort til. Og de skal bo i sitt land. 9 Om profetene.
Mitt hjerte er sønderknust i mitt indre, alle mine ben
skjelver, jeg er som en drukken mann, en mann som
vinen har overveldet, for Herrens skyld og for hans
hellige ords skyld. 10 For landet er fullt av horkarler;
for forbannelsens skyld visner landet, for dens skyld er
ørkenens beitemarker avsvidd; deres løp er ondt, og
deres styrke er urett. 11 For både profet og prest er
gudløse; selv i mitt hus har jeg funnet deres ondskap,
sier Herren. 12 Derfor skal deres vei bli for dem som
glatte steder i mørket; de skal støtes over ende og falle
der; for jeg lar ulykke komme over dem i det år da de
blir hjemsøkt, sier Herren. 13 Hos Samarias profeter
har jeg sett dårskap; de profeterte ved Ba'al og førte
mitt folk Israel vill. 14 Men hos Jerusalems profeter har
jeg sett grufulle ting; de driver hor og farer med løgn og
styrker de ondes hender, så ingen av dem vender om
fra sin ondskap; de er alle sammen blitt for mig som
Sodoma, og dets innbyggere som Gomorra. 15 Derfor
sier Herren, hærskarenes Gud, så om profetene: Se,
jeg gir dem malurt å ete og beskt vann å drikke; for
fra Jerusalems profeter er gudløshet gått ut over hele
landet. 16 Så sier Herren, hærskarenes Gud: Hør ikke
på de profeters ord som profeterer for eder! De fyller
eder med tomme innbilninger; de bærer frem sitt eget
hjertes syner, ikke ord av Herrens munn. 17 De sier
atter og atter til dem som forakter mig: Herren har
sagt: I skal ha fred. Og til hver den som følger sitt
hårde hjerte, sier de: Det skal ikke komme ulykke over
eder. 18 For hvem av dem har stått i Herrens fortrolige
råd, så han så og hørte hans ord? Hvem har gitt akt
på mitt ord og hørt det? 19 Se, Herrens storm, hans
vrede farer ut, en hvirvlende stormvind; den hvirvler
over hodet på de ugudelige. 20 Herrens vrede skal
ikke vende tilbake før han har utført og fullbyrdet sitt
hjertes tanker; i de siste dager skal I forstå det helt. 21
Jeg har ikke sendt profetene, allikevel løp de; jeg har
ikke talt til dem, allikevel profeterte de. 22 Og hadde
de stått i mitt fortrolige råd, vilde de la mitt folk høre
mine ord og føre dem tilbake fra deres onde vei og fra
deres onde gjerninger. 23 Er jeg en Gud bare nær ved,
sier Herren, og ikke en Gud langt borte? 24 Eller kan
nogen skjule sig på lønnlige steder så jeg ikke kan
se ham? sier Herren. Opfyller jeg ikke himmelen og
jorden? sier Herren. 25 Jeg har hørt hvad de profeter
har sagt som profeterer løgn i mitt navn og sier: Jeg
har drømt, jeg har drømt. 26 Hvor lenge skal dette
vare? Har de i sinne de profeter som profeterer løgn,
og som bærer frem sitt eget hjertes svik - 27 tenker
de på å få mitt folk til å glemme mitt navn ved sine
drømmer som de forteller hverandre, likesom deres
fedre glemte mitt navn for Ba'als skyld? 28 Den profet
som har en drøm, han får fortelle en drøm, og den som
har mitt ord, han skal tale mitt ord i sannhet! Hvad har
halmen å gjøre med kornet? sier Herren. 29 Er ikke
mitt ord som en ild, sier Herren, og lik en hammer som
knuser berg? 30 Se, derfor, sier Herren, kommer jeg
over de profeter som stjeler mine ord fra hverandre.
31 Se, jeg kommer over de profeter som bruker sin
tunge og sier: Så sier Herren. 32 Se, jeg kommer over
dem som bærer frem løgnaktige drømmer, sier Herren,
og som forteller dem og fører mitt folk vill ved sine
løgner og ved sitt skryt; jeg har ikke sendt dem og ikke
gitt dem befaling, og noget gagn gjør de ikke dette
folk, sier Herren. 33 Og når dette folk eller en profet
eller en prest spør dig: Hvad er Herrens byrde? - da
skal du si dem hvad byrden er: I er byrden og jeg vil
kaste eder bort, sier Herren. 34 Og den profet og den
prest og den av folket som sier: Herrens byrde, den
mann og hans hus vil jeg hjemsøke. 35 Således skal
I si hver til sin næste og hver til sin bror: Hvad har
Herren svart? Hvad har Herren talt? 36 Men "Herrens
byrde" skal I ikke nevne mere; for hver manns eget ord
skal være hans byrde, fordi I har forvendt den levende
Guds, Herrens, hærskarenes Guds, vår Guds ord.
37 Således skal du si til profeten: Hvad har Herren
svart dig? Hvad har Herren talt? 38 Men dersom I sier
"Herrens byrde", da sier Herren så: Fordi I sier dette
ord, "Herrens byrde", enda jeg sendte eder bud og
sa: I skal ikke si "Herrens byrde", 39 se, derfor vil jeg
aldeles glemme eder og kaste eder og den by jeg gav
eder og eders fedre, bort fra mitt åsyn, 40 og jeg vil
legge på eder en evig skam og en evig vanære, som
aldri skal glemmes.

24 Herren lot mig se dette syn: Der var to kurver med
fikener som var opstilt foran Herrens helligdom -
det var efterat Babels konge Nebukadnesar hadde
bortført Judas konge Jekonja, Jojakims sønn, og
Judas høvdinger og tømmermennene og smedene fra
Jerusalem og ført dem til Babel. 2 I den ene kurv var
det meget gode fikener, som de tidlige fikener, men i
den andre kurv meget dårlige fikener, som ikke kunde
etes, fordi de var så dårlige. 3 Og Herren sa til mig:
Hvad ser du, Jeremias? Jeg svarte: fikener; de gode

fikener er meget gode, og de dårlige er meget dårlige,
så de ikke kan etes, fordi de er så dårlige. 4 Da kom
Herrens ord til mig, og det lød så: 5 Så sier Herren,
Israels Gud: Som en gjør med disse gode fikener,
således vil jeg se med velbehag på de bortførte av
Juda, dem som jeg har sendt bort fra dette sted til
kaldeernes land. 6 Jeg vil rette mine øine på dem med
velbehag og føre dem tilbake til dette land, og jeg vil
bygge dem op og ikke bryte dem ned, jeg vil plante
dem og ikke rykke dem op. 7 Og jeg vil gi dem hjerte
til å kjenne at jeg er Herren, og de skal være mitt folk,
og jeg vil være deres Gud; for de skal vende om til
mig av hele sitt hjerte. 8 Og som en gjør med dårlige
fikener, som ikke kan etes, fordi de er så dårlige - ja,
så sier Herren, således vil jeg gjøre med Judas konge
Sedekias og hans høvdinger og dem som er blitt igjen
i Jerusalem, dem som er blitt tilbake i dette land, og
dem som bor i Egyptens land. 9 Jeg vil la dem bli
mishandlet av alle jordens riker og lide ondt, og jeg
vil gjøre dem til hån og til et ordsprog, til spott og til
forbannelse på alle de steder jeg driver dem bort til. 10
Og jeg vil sende sverd, hungersnød og pest iblandt
dem til de blir helt utryddet av det land jeg gav dem og
deres fedre.

25 Dette er det ord som kom til Jeremias om hele
Judas folk i Judas konge Jojakims, Josias' sønns
fjerde år, det er Babels konge Nebukadnesars første
år, 2 og som profeten Jeremias talte til hele Judas folk
og til alle Jerusalems innbyggere: 3 Fra Judas konge
Josias', Amons sønns trettende år og like til denne
dag, nu i tre og tyve år, er Herrens ord kommet til mig,
og jeg har talt til eder tidlig og sent, men I hørte ikke. 4
Og Herren sendte til eder alle sine tjenere, profetene,
tidlig og sent; men I hørte ikke, og I bøide ikke eders
øre til å høre. 5 Han sa: Vend om, hver fra sin onde
vei, og fra eders onde gjerninger! Så skal I få bo i det
land Herren gav eder og eders fedre, fra evighet og
til evighet. 6 Følg ikke andre guder, så I dyrker dem
og tilbeder dem, og vekk ikke min harme ved eders
henders verk, forat jeg ikke skal gjøre eder noget ondt!
7 Men I hørte ikke på mig, sier Herren, I vakte min
harme ved eders henders verk, til ulykke for eder selv.
8 Derfor sier Herren, hærskarenes Gud, så: Fordi I ikke
har hørt på mine ord, 9 se, så sender jeg bud og henter
alle Nordens folkeslag, sier Herren, og jeg sender bud
til Babels konge Nebukadnesar, min tjener, og jeg lar
dem komme over dette land og over dets innbyggere
og over alle folkeslagene her rundt omkring, og jeg slår
dem med bann og gjør dem til en forferdelse og til en
spott og deres land til evige ørkener, 10 og jeg lar fryds
røst og gledes røst, brudgoms røst og bruds røst, lyd
av kvern og lys av lampe bli borte hos dem. 11 Og hele
dette land skal bli til en ørken, til en ødemark, og disse
folkeslag skal tjene Babels konge i sytti år. 12 Men
når sytti år er til ende, da vil jeg hjemsøke kongen i
Babel og folket der, sier Herren, for deres misgjernings
skyld, og jeg vil hjemsøke kaldeernes land og gjøre
det til evige ørkener. 13 Og jeg vil la komme over
det land alle de ord som jeg har talt om det, alt det
som er skrevet i denne bok, det som Jeremias har
profetert om alle folkeslagene. 14 For mange folkeslag
og store konger skal gjøre også dem til træler, og jeg
vil gjengjelde dem efter deres gjerning og efter deres
henders verk. 15 For så sa Herren, Israels Gud, til mig:
Ta dette beger med vredesvin av min hånd og gi alle
de folk jeg sender dig til, å drikke av det! 16 Og de skal
drikke og rave og te sig som rasende for det sverd jeg
sender iblandt dem. 17 Og jeg tok begeret av Herrens
hånd, og jeg gav alle de folk å drikke som Herren
hadde sendt mig til: 18 Jerusalem og Judas byer og
dets konger og dets høvdinger, for å gjøre dem til en
ørken, til en ødemark, til en spott og til en forbannelse,
således som det er på denne dag, 19 Egyptens konge
Farao og hans tjenere og hans høvdinger og hele hans
folk 20 og alle hans fremmede undersåtter og alle
kongene i landet Us og alle kongene i filistrenes land, i
Askalon og Gasa og Ekron og det som er tilbake av
Asdod, 21 Edom og Moab og Ammons barn 22 og alle
Tyrus' konger og alle Sidons konger og kongene over
kystlandet på hin side havet, 23 Dedan og Tema og
Bus og alle med rundklippet hår 24 og alle Arabias
konger og alle kongene over de fremmede folk som
bor i ørkenen, 25 og alle Simris konger og alle Elams
konger og alle Medias konger 26 og alle Nordens
konger, nær og fjern, den ene med den andre, og alle
verdens riker utover hele jorden; og Sesaks konge
skal drikke efter dem. 27 Og du skal si til dem: Så sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Drikk og bli
drukne og spy og fall og reis eder ikke mere - for det
sverd jeg sender iblandt eder! 28 Men dersom de ikke
vil ta begeret av din hånd og drikke, da skal du si til
dem: Så sier Herren, hærskarenes Gud: Drikke skal I.
29 For se, den by som er kalt med mitt navn, lar jeg
ulykken ramme først, og så skulde I bli ustraffede? Nei,
I skal ikke bli ustraffede; for sverd kaller jeg hit over
alle dem som bor på jorden, sier Herren, hærskarenes
Gud. 30 Og du skal profetere for dem alt dette og si
til dem: Herren skal brøle fra det høie og la sin røst
høre fra sin hellige bolig; ja, brøle skal han over sin
beitemark, et skrik lik deres som treder vinpersen,
skal han opløfte over alle dem som bor på jorden. 31
Bulderet når til jordens ende, for Herren har strid med
folkene, han går i rette med alt kjød; de ugudelige

overgir han til sverdet, sier Herren. 32 Så sier Herren,
hærskarenes Gud: Se, ulykke går ut fra folk til folk, og
en svær storm reiser sig fra jordens ytterste ende. 33
Og de som Herren har drept, skal på den dag ligge
fra jordens ene ende til den andre; ingen skal gråte
over dem, ingen skal samle dem op og begrave dem;
til gjødsel utover jorden skal de bli. 34 Hyl, I hyrder,
og skrik og velt eder i støvet, I som er de gjeveste i
hjorden! For tiden er kommet da I skal slaktes, og jeg
vil adsprede eder, og I skal falle som et kostelig kar, 35
og hyrdene skal ikke mere ha noget tilfluktssted, og
de gjeveste i hjorden skal ikke finne redning. 36 Hør
hvorledes hyrdene skriker og de gjeveste i hjorden
hyler! For Herren ødelegger deres beite, 37 og de
fredelige enger blir øde for Herrens brennende vrede.
38 Som en ung løve går han frem fra sitt skjul; ja, deres
land blir til en ødemark for det herjende sverd og for
hans brennende vrede.

26 I begynnelsen av Judas konge Jojakims, Josias'
sønns regjering kom dette ord fra Herren: 2 Så
sier Herren: Stå frem i forgården til Herrens hus og tal
til alle Judas byer, som kommer for å tilbede i Herrens
hus, alle de ord jeg har befalt dig å tale til dem! Ta ikke
et ord fra! 3 Kan hende de vil høre og vende om, hver
fra sin onde vei; så vil jeg angre det onde jeg tenker
på å gjøre dem for deres onde gjerningers skyld. 4 Og
du skal si til dem: Så sier Herren: Dersom I ikke vil
høre på mig, så I følger den lov som jeg har forelagt
eder, 5 og hører på mine tjenere profetenes ord, dem
som jeg sender til eder både tidlig og sent, uten at I
hører, 6 så vil jeg gjøre med dette hus som med Silo,
og denne by vil jeg gjøre til en forbannelse for alle
jordens folkeslag. 7 Og prestene og profetene og hele
folket hørte Jeremias tale disse ord i Herrens hus. 8
Og da Jeremias var ferdig med å tale alt det Herren
hadde befalt ham å tale til hele folket, da grep de ham,
prestene og profetene og hele folket, og sa: Du skal
dø. 9 Hvorfor har du profetert i Herrens navn og sagt:
Det skal gå med dette hus som med Silo, og denne by
skal bli øde, uten innbyggere? Og alt folket samlet sig
imot Jeremias i Herrens hus. 10 Da Judas høvdinger
hørte dette, gikk de fra kongens hus op til Herrens hus,
og de satte sig i inngangen til Herrens nye port. 11 Og
prestene og profetene sa til høvdingene og til alt folket:
Denne mann er skyldig til å dø; for han har profetert
mot denne by, således som I har hørt med egne ører.
12 Da sa Jeremias til alle høvdingene og til alt folket:
Herren har sendt mig for å profetere mot dette hus og
mot denne by alt det I har hørt. 13 Så bedre nu eders
veier og eders gjerninger og hør på Herrens, eders
Guds røst! Så skal Herren angre det onde han har
talt imot eder. 14 Og jeg, se, jeg er i eders hånd; gjør
med mig således som godt og rett er i eders øine! 15
Men det skal I vite at dersom I dreper mig, da fører I
uskyldig blod over eder selv og over denne by og dens
innbyggere; for Herren har i sannhet sendt mig til eder
forat jeg skulde tale alle disse ord for eders ører. 16 Da
sa høvdingene og alt folket til prestene og profetene:
Denne mann er ikke skyldig til å dø; for i Herrens, vår
Guds navn har han talt til oss. 17 Og nogen av landets
eldste stod op og sa til hele folkets forsamling: 18 Mika
fra Moreset profeterte i Judas konge Esekias' dager
og sa til alt Judas folk: Så sier Herren, hærskarenes
Gud: Sion skal pløies som en aker, og Jerusalem bli til
grusdynger og tempelberget til skogbakker. 19 Drepte
vel Judas konge Esekias og hele Juda ham? Fryktet
han ikke Herren og bønnfalt ham, så Herren angret det
onde han hadde talt imot dem? Og vi er i ferd med
å føre en stor ulykke over oss selv! 20 Det var også
en annen mann som profeterte i Herrens navn, Uria,
Semajas sønn, fra Kirjat-Jearim, og han profeterte mot
denne by og dette land aldeles som Jeremias gjorde.
21 Og kong Jojakim og alle hans krigsmenn og alle
høvdingene hørte hans ord, og kongen søkte å drepe
ham; men Uria fikk høre det og blev redd, og han
flyktet og kom til Egypten. 22 Da sendte kong Jojakim
nogen menn til Egypten, Elnatan, Akbors sønn, og
nogen andre menn med ham, 23 og de hentet Uria fra
Egypten og førte ham til kong Jojakim; og han lot ham
drepe med sverd og kastet hans lik mellem almuens
graver. 24 Men Akikam, Safans sønn, holdt sin hånd
over Jeremias, så han ikke blev overgitt i folkets hånd
til å drepes.

27 I begynnelsen av Judas konge Sedekias', Josias'
sønns regjering kom dette ord til Jeremias fra
Herren: 2 Så sa Herren til mig: Gjør dig bånd og åk,
og legg dem på din nakke! 3 Så skal du sende dem til
Edoms konge og til Moabs konge og til Ammons barns
konge og til Tyrus' konge og til Sidons konge med de
sendemenn som kommer til Jerusalem til Sedekias,
Judas konge, 4 og du skal byde dem å si til sine
herrer: Så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud:
Så skal I si til eders herrer: 5 Jeg har gjort jorden,
menneskene og dyrene som er på jorden, ved min
store kraft og ved min utrakte arm, og jeg gir den til
ham som er den rette i mine øine. 6 Og nu har jeg gitt
alle disse land i min tjener Nebukadnesars, Babels
konges hånd; også markens dyr har jeg gitt ham til å
tjene ham. 7 Og alle folkeslag skal tjene ham og hans
sønn og hans sønnesønn, inntil tiden kommer også for
hans land; da skal mange folkeslag og store konger
gjøre ham til træl. 8 Og det folk og det rike som ikke vil
tjene ham, Nebukadnesar, Babels konge, og som ikke
vil bøie sin nakke under Babels konges åk, det folk

vil jeg hjemsøke med sverd og hungersnød og pest,
sier Herren, inntil jeg får gjort ende på dem ved hans
hånd. 9 Og I, hør ikke på eders profeter og spåmenn
og på eders drømmer og på eders varseltydere og
trollmenn, som sier til eder: I kommer ikke til å tjene
Babels konge! 10 For det er løgn de profeterer for
eder, så jeg må flytte eder fra eders land og drive eder
bort, og I må gå til grunne. 11 Men det folk som bøier
sin nakke under Babels konges åk og tjener ham, det
vil jeg la bli i ro i sitt land, sier Herren, og det skal få
dyrke det og bo i det. 12 Og til Judas konge Sedekias
talte jeg alle de samme ord og sa: Bøi eders nakke
under Babels konges åk og tjen ham og hans folk,
så skal I leve. 13 Hvorfor vil I dø, du og ditt folk, ved
sverd, hunger og pest, således som Herren har talt
om det folk som ikke vil tjene Babels konge? 14 Hør
ikke på de profeters ord som sier til eder: I skal ikke
komme til å tjene Babels konge! For det er løgn de
profeterer for eder; 15 jeg har ikke sendt dem, sier
Herren, men de profeterer falskelig i mitt navn, så jeg
må drive eder bort, og I må gå til grunne, I og de
profeter som profeterer for eder. 16 Og til prestene
og til hele dette folk talte jeg og sa: Så sier Herren:
Hør ikke på eders profeters ord når de profeterer for
eder og sier: Se, karene i Herrens hus skal føres
tilbake fra Babel nu snart! For det er løgn de profeterer
for eder. 17 Hør ikke på dem, tjen Babels konge, så
skal I leve. Hvorfor skal denne by bli til en ørken? 18
Men dersom de er profeter, og dersom Herrens ord
er hos dem, så la dem bede Herren, hærskarenes
Gud, at de kar som er blitt tilbake i Herrens hus og i
Judas konges hus og i Jerusalem, ikke må komme til
Babel! 19 For så sier Herren, hærskarenes Gud, om
søilene og kobberhavet og fotstykkene og de andre
ting som er blitt tilbake i denne by, 20 de som Babels
konge Nebukadnesar ikke tok da han bortførte Judas
konge Jekonja, Jojakims sønn, fra Jerusalem til Babel
sammen med alt storfolket i Juda og Jerusalem - 21 så
sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud, om de kar
som er blitt tilbake i Herrens hus og i Judas konges
hus og i Jerusalem: 22 Til Babel skal de bli ført, og der
skal de være til den dag da jeg ser efter dem, sier
Herren, og fører dem op og lar dem komme tilbake til
dette sted.

28 I det samme år, i begynnelsen av Judas konge
Sedekias' regjering, i det fjerde år, i den femte
måned, sa Hananja, Assurs sønn, profeten fra Gibeon,
til mig i Herrens hus i prestenes og alt folkets nærvær:
2 Så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Jeg
har brutt i stykker Babels konges åk. 3 Om to år fører
jeg tilbake til dette sted alle de kar i Herrens hus som
Babels konge Nebukadnesar tok fra dette sted og førte
til Babel. 4 Og Judas konge Jekonja, Jojakims sønn,
og alle de bortførte fra Juda som er kommet til Babel,
fører jeg tilbake til dette sted, sier Herren; for jeg vil
bryte Babels konges åk. 5 Da sa profeten Jeremias til
profeten Hananja så prestene og alt folket som stod
i Herrens hus, hørte det - 6 profeten Jeremias sa:
Amen! Det gjøre Herren! Herren opfylle de ord som du
profeterte, så han fører karene i Herrens hus og alle de
bortførte tilbake fra Babel til dette sted! 7 Men hør nu
dette ord som jeg taler for dine og for alt folkets ører: 8
De profeter som har vært før mig og før dig fra fordums
tid, de profeterte mot mange land og mot store riker om
krig og ulykke og pest. 9 Den profet som profeterer om
fred, når hans ord går i opfyllelse, da kan alle se at han
er en profet som Herren i sannhet har sendt. 10 Da tok
profeten Hananja åket av profeten Jeremias' nakke
og brøt det i stykker. 11 Og Hananja sa i alt folkets
nærvær: Så sier Herren: Således vil jeg om to år bryte
i stykker Babels konge Nebukadnesars åk og ta det
av alle folkeslags nakke. Da gikk profeten Jeremias
sin vei. 12 Men efterat profeten Hananja hadde brutt i
stykker åket og tatt det av profeten Jeremias' nakke,
kom Herrens ord til Jeremias, og det lød så: 13 Gå og
si til Hananja: Så sier Herren: Et åk av tre har du brutt i
stykker, men i stedet for det har du gjort et åk av jern.
14 For så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud:
Et åk av jern har jeg lagt på alle disse folkeslags nakke,
forat de skal tjene Babels konge Nebukadnesar, og de
skal tjene ham; også markens dyr har jeg gitt ham.
15 Da sa profeten Jeremias til profeten Hananja: Hør
nu, Hananja! Herren har ikke sendt dig, og du har fått
dette folk til å sette sin lit til løgn. 16 Derfor sier Herren
så: Se, jeg tar dig bort fra jorden; i dette år skal du dø,
fordi du har preket frafall fra Herren. 17 Og profeten
Hananja døde i det samme år, i den syvende måned.

29 Dette er innholdet av det brev som profeten
Jeremias sendte fra Jerusalem til de gjenlevende
av de eldste blandt de bortførte og til prestene og
profetene og hele det folk som Nebukadnesar hadde
bortført fra Jerusalem til Babel, 2 efterat kong Jekonja
og kongens mor og hoffmennene, Judas og Jerusalems
høvdinger og tømmermennene og smedene hadde
draget bort fra Jerusalem. 3 Han sendte brevet med
El'asa, Safans sønn, og Gemarja, Hilkias' sønn, som
Judas konge Sedekias sendte til Babel, til Babels
konge Nebukadnesar, og det lød således: 4 Så sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud, til alle dem
som jeg har ført bort fra Jerusalem til Babel: 5 Bygg
hus og bo i dem, plant haver og et deres frukt! 6 Ta
eder hustruer og få sønner og døtre, og ta hustruer til
eders sønner og gift bort eders døtre, så de kan få
føde sønner og døtre; bli tallrike der, og bli ikke færre!

7 Og søk den bys vel som jeg har bortført eder til, og
bed for den til Herren! For når det går den vel, så går
det eder vel. 8 For så sier Herren, hærskarenes Gud,
Israels Gud: La ikke eders profeter, som er iblandt
eder, og eders spåmenn dåre eder, og lytt heller ikke
til de drømmer som I har! 9 For falskelig profeterer
de for eder i mitt navn; jeg har ikke sendt dem, sier
Herren. 10 For så sier Herren: Når sytti år er gått til
ende for Babel, vil jeg se til eder og opfylle for eder mitt
gode ord, at jeg vil føre eder tilbake til dette sted. 11
For jeg vet de tanker jeg tenker om eder, sier Herren,
fredstanker og ikke tanker til ulykke, å gi eder fremtid
og håp. 12 Og I skal påkalle mig og gå avsted og bede
til mig, og jeg vil høre på eder, 13 og I skal søke mig,
og I skal finne mig når I søker mig av hele eders hjerte.
14 Jeg vil la mig finne av eder, sier Herren, og jeg vil
gjøre ende på eders fangenskap og samle eder fra
alle de folk og alle de steder som jeg har drevet eder
bort til, sier Herren, og jeg vil føre eder tilbake til det
sted som jeg førte eder bort fra. 15 Dette skriver jeg
fordi I sier: Herren har latt profeter fremstå for oss i
Babel. 16 For så sier Herren om kongen som sitter
på Davids trone, og om alt folket som bor i denne by,
eders brødre, som ikke har draget ut med eder blandt
de bortførte - 17 så sier Herren, hærskarenes Gud: Se,
jeg sender sverd, hunger og pest iblandt dem og gjør
med dem som en gjør med de dårlige fikener, som ikke
kan etes, fordi de er så dårlige. 18 Og jeg vil forfølge
dem med sverd, hunger og pest, og jeg vil la dem bli
mishandlet av alle jordens riker og gjøre dem til en
forbannelse og en forferdelse, til spott og hån blandt
alle de folkeslag som jeg driver dem bort til, 19 fordi de
ikke hørte på mine ord, sier Herren, da jeg sendte mine
tjenere profetene til dem, tidlig og sent; men I vilde ikke
høre, sier Herren. 20 Men hør nu I Herrens ord, alle I
bortførte som jeg har sendt fra Jerusalem til Babel! 21
Så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud, om
Akab, Kolajas sønn, og om Sedekias, Ma'asejas sønn,
som profeterer løgn for eder i hans navn: Se, jeg gir
dem i Babels konge Nebukadnesars hånd, og han skal
drepe dem for eders øine. 22 Og fra dem skal alle
Judas bortførte som er i Babel, hente en forbannelse
og si: Herren gjøre med dig som med Sedekias og
med Akab, som Babels konge stekte i ilden, 23 fordi
de gjorde en skjendig gjerning i Israel og drev hor med
hverandres hustruer og talte løgnaktige ord i mitt navn,
noget jeg ikke hadde befalt dem; og jeg vet det og er
vidne, sier Herren. 24 Og til nehelamitten Semaja skal
du si: 25 Så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels
Gud: Du har sendt brev i ditt eget navn til alt folket i
Jerusalem og til presten Sefanja, Ma'asejas sønn, og
til alle prestene og sagt: 26 Herren har satt dig til prest
i presten Jojadas sted, forat det skal være tilsynsmenn
i Herrens hus over alle som er fra vettet og gir sig av
med å profetere, så du kan legge dem i blokk og bånd.
27 Hvorfor har du da ikke refset Jeremias fra Anatot,
som gir sig av med å profetere for eder? 28 For han har
sendt brev til oss i Babel og sagt: Det vil vare lenge;
bygg hus og bo i dem, plant haver og et deres frukt! 29
Og presten Sefanja leste op dette brev for profeten
Jeremias. 30 Da kom Herrens ord til Jeremias, og det
lød så: 31 Send bud til alle de bortførte og si: Så sier
Herren om nehelamitten Semaja: Fordi Semaja har
profetert for eder uten at jeg har sendt ham, og har fått
eder til å sette eders lit til løgn, 32 derfor sier Herren
så: Se, jeg hjemsøker nehelamitten Semaja og hans
ætt; ingen av hans ætt skal få bo blandt dette folk, og
han skal ikke få se det gode jeg gjør for mitt folk, sier
Herren; for han har preket frafall fra Herren.

30 Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren:
2 Så sier Herren, Israels Gud: Skriv alle de ord
jeg har talt til dig, i en bok! 3 For se, dager kommer,
sier Herren, da jeg gjør ende på mitt folks, Israels og
Judas, fangenskap, sier Herren, og fører dem tilbake
til det land jeg gav deres fedre, så de kan ta det i
eie. 4 Og dette er de ord Herren har talt om Israel og
Juda: 5 Så sier Herren: Et redselsrop har vi hørt; der
er frykt og ingen fred. 6 Spør og se efter om en mann
føder! Hvorfor ser jeg hver mann med hendene på
sine lender, lik en fødende kvinne, og hvorfor er alle
åsyn forandret og blitt bleke? 7 Ve! Stor er den dag,
det er ingen som den, og en trengselstid er det for
Jakob; men han skal bli frelst fra den. 8 Og det skal
skje på den dag, sier Herren, hærskarenes Gud, da
vil jeg bryte hans åk og ta det av din nakke, og dine
bånd vil jeg rive i stykker, og fremmede skal ikke mere
holde dig i trældom. 9 Og de skal tjene Herren sin Gud
og David sin konge, som jeg vil opreise for dem. 10
Frykt ikke, du min tjener Jakob, sier Herren, og reddes
ikke, Israel! For se, jeg frelser dig fra det fjerne land
og din ætt fra deres fangenskaps land, og Jakob skal
vende tilbake og leve i ro og være trygg, og ingen
skal forferde ham. 11 For jeg er med dig, sier Herren,
og jeg vil frelse dig; jeg vil gjøre ende på alle de folk
som jeg har adspredt dig iblandt; bare dig vil jeg ikke
gjøre ende på; jeg vil tukte dig med måte; men helt
ustraffet vil jeg ikke la dig være. 12 For så sier Herren:
Ubotelig er din skade, ulægelig ditt sår. 13 Ingen tar
sig av din sak, så han klemmer ditt sår ut; lægedom,
plaster finnes ikke for dig. 14 Alle dine elskere har
glemt dig, de spør ikke efter dig; for jeg har slått dig
som en fiende slår, som den grusomme tukter, fordi
din misgjerning er mangfoldig, dine synder tallrike. 15
Hvorfor skriker du over din skade, over at din smerte

er ubotelig? Fordi din misgjerning er mangfoldig, dine
synder tallrike, har jeg gjort dette mot dig. 16 Derfor
skal alle de som eter dig, bli ett, og alle de som er
dine fiender, dra bort i fangenskap, alle sammen, og
de som plyndrer dig, skal bli plyndret, og alle dem
som røver dig, vil jeg gjøre til rov. 17 For jeg vil legge
forbinding på dig og læge dine sår, sier Herren; for de
kaller dig den bortdrevne, Sion som ingen spør efter.
18 Så sier Herren: Se, jeg gjør ende på fangenskapet
for Jakobs telt og forbarmer mig over hans boliger;
byen skal bygges på sin haug, og palasset skal stå på
sitt rette sted. 19 Og det skal lyde lovsang fra dem, og
rop av glade mennesker; jeg vil gjøre dem tallrike, og
de skal ikke bli færre; jeg vil ære dem, og de skal ikke
bli aktet ringe. 20 Og hans sønner skal være som i
fordums tid, og hans menighet skal stå fast for mitt
åsyn, og jeg vil hjemsøke alle dem som undertrykker
ham. 21 Og hans herlige skal være av hans egen ætt,
og hans hersker utgå av hans midte, og jeg vil la ham
komme nær, og han skal trede frem for mig; for hvem
vil ellers våge sitt liv og komme mig nær? sier Herren.
22 Og I skal være mitt folk, og jeg vil være eders Gud.
23 Se, Herrens storm, hans vrede farer ut, en rivende
stormvind; den hvirvler over hodet på de ugudelige. 24
Herrens brennende vrede skal ikke vende tilbake før
han har utført og fullbyrdet sitt hjertes tanker; i de siste
dager skal I forstå det.

31 På den tid, sier Herren, vil jeg være alle Israels
ætters Gud, og de skal være mitt folk. 2 Så
sier Herren: Det folk som er undkommet fra sverdet,
har funnet nåde i ørkenen; jeg vil gå og føre Israel
til ro. 3 Fra det fjerne har Herren åpenbaret sig for
mig: Ja, med evig kjærlighet har jeg elsket dig; derfor
har jeg latt min miskunnhet mot dig vare ved. 4 Ennu
en gang vil jeg bygge dig, og du skal bli bygget, du
jomfru, Israel! Ennu en gang skal du pryde dig med
dine trommer og gå ut i dansen med de glade. 5 Ennu
en gang skal du plante vingårder på Samarias fjell; de
som planter dem, skal også ta dem i bruk. 6 For det
kommer en dag da vektere skal rope på Efra'ims fjell:
stå op og la oss dra op til Sion, til Herren vår Gud!
7 For så sier Herren: Juble over Jakob med glede
og rop med fryd over det ypperste blandt folkene! La
lovsang lyde og si: Herre, frels ditt folk, dem som er
igjen av Israel! 8 Se, jeg fører dem fra landet i nord
og samler dem fra jordens ytterste ende; blandt dem
er det både blinde og halte, både fruktsommelige og
fødende; som en stor skare skal de komme hit tilbake.
9 Med gråt skal de komme og med ydmyke bønner, og
jeg vil lede dem; jeg vil føre dem til rinnende bekker
på en jevn vei, hvor de ikke skal snuble; for jeg er
blitt en far for Israel, og Efra'im er min førstefødte. 10
Hør Herrens ord, I folk, og forkynn det på øene langt
borte og si: Han som adspredte Israel, skal samle det
og vokte det, som en hyrde vokter sin hjord. 11 For
Herren har fridd Jakob ut og løst ham av dens hånd
som var sterkere enn han. 12 Og de skal komme og
synge med fryd på Sions berg, og de skal strømme til
Herrens gode ting, til korn og til most og til olje og til
unge får og okser, og deres sjel skal være som en
vannrik have, og de skal ikke vansmekte mere. 13
Da skal jomfruer glede sig i dans, og unge og gamle
skal glede sig sammen, og jeg vil vende deres klage til
fryd og trøste dem og glede dem efter deres sorg. 14
Og jeg vil vederkvege prestene med det fete, og mitt
folk skal mettes med mine gode ting, sier Herren. 15
Så sier Herren: En røst høres i Rama, veklage, bitter
gråt; Rakel gråter over sine barn; hun vil ikke la sig
trøste over sine barn, for de er ikke mere til. 16 Så sier
Herren: Hold op med din gråt, og la ikke dine øine
felle tårer mere! Du skal få lønn for ditt arbeid, sier
Herren, og de skal vende tilbake fra fiendens land. 17
Og det er håp for din fremtid, sier Herren, og barna
skal vende tilbake til sitt land. 18 Jeg har hørt Efra'im
klage: Du har tuktet mig, ja, jeg blev tuktet som en
utemmet kalv; omvend mig du, så blir jeg omvendt, du
er jo Herren min Gud. 19 For efterat jeg har vendt mig
bort fra dig, angrer jeg, og efterat jeg har fått forstand,
slår jeg mig på lenden; jeg blues, ja, jeg skammer mig,
for jeg bærer min ungdoms skam. 20 Er da Efra'im en
så dyrebar sønn for mig eller mitt kjæreste barn, siden
jeg ennu må komme ham i hu, enda jeg så ofte har
talt mot ham? Derfor røres mitt hjerte av medynk med
ham, jeg må forbarme mig over ham, sier Herren. 21
Reis dig merkestener, sett dig veivisere, gi akt på den
banede vei, den vei du gikk! Vend tilbake, du jomfru,
Israel, vend tilbake til dine byer her! 22 Hvor lenge
vil du vanke omkring, du frafalne datter? For Herren
skaper noget nytt i landet: Kvinnen skal stadig være
om mannen. 23 Så sier Herren, hærskarenes Gud,
Israels Gud: Ennu en gang skal de si så i Juda land og
i dets byer, når jeg gjør ende på deres fangenskap:
Herren velsigne dig, du rettferdighets bolig, du hellige
berg! 24 Og Juda med alle sine byer skal bo der
sammen som jordbrukere og omvandrende hyrder. 25
For jeg vil kvege den trette sjel, og hver vansmektende
sjel vil jeg mette. 26 Ved dette våknet jeg og så mig
om, og jeg fant at min søvn hadde vært herlig. 27 Se,
dager kommer, sier Herren, da jeg vil tilså Israels land
og Judas land med menneskers sæd og med dyrs
sæd. 28 Og likesom jeg har våket over dem for å rykke
op og for å rive og bryte ned og ødelegge og plage
dem, således vil jeg også våke over dem for å bygge
og plante, sier Herren. 29 I de dager skal de ikke mere

si: Fedrene åt sure druer, og barnas tenner blev såre.
30 Men enhver skal dø for sin egen misgjernings skyld;
hvert menneske som eter sure druer, han skal selv få
såre tenner. 31 Se, dager kommer, sier Herren, da jeg
vil oprette en ny pakt med Israels hus og med Judas
hus, 32 ikke som den pakt jeg oprettet med deres fedre
på den dag da jeg tok dem ved hånden for å føre dem
ut av Egyptens land, den pakt med mig som de brøt,
enda jeg var deres ektemann, sier Herren; 33 men
dette er den pakt jeg vil oprette med Israels hus efter
de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og
skrive den i deres hjerte, og jeg vil være deres Gud,
og de skal være mitt folk; 34 og de skal ikke mere lære
hver sin næste og hver sin bror og si: Kjenn Herren!
For de skal alle kjenne mig, både små og store, sier
Herren; for jeg vil forlate deres misgjerning og ikke
mere komme deres synd i hu. 35 Så sier Herren, som
satte solen til lys om dagen og lover for månen og
stjernene, så de lyser om natten, han som oprører
havet så dets bølger bruser - Herren, hærskarenes
Gud, er hans navn: 36 Dersom disse lover ikke lenger
står ved makt for mitt åsyn, sier Herren, da skal også
Israels ætt ophøre å være et folk for mitt åsyn alle
dager. 37 Så sier Herren: Dersom himmelen kan måles
der oppe, og jordens grunnvoller utforskes der nede,
da vil også jeg forkaste all Israels ætt for alt det de har
gjort, sier Herren. 38 Se, dager kommer, sier Herren,
da byen skal bygges for Herren, fra Hananels tårn like
til Hjørneporten, 39 og målesnoren skal gå videre rett
frem over Gareb-haugen, og så skal den vende sig til
Goa, 40 og hele dalen med de døde kropper og asken,
og alle markene like til Kedrons bekk, til Hesteportens
hjørne mot øst, skal være hellige for Herren. Der skal
aldri mere rykkes noget op eller brytes noget ned.

32 Dette er det ord som kom til Jeremias fra
Herren i Judas konge Sedekias' tiende år, det er
Nebukadnesars attende år. 2 Dengang holdt Babels
konges hær Jerusalem kringsatt, og profeten Jeremias
var innestengt i vaktgården i Judas konges hus; 3
der hadde Judas konge Sedekias stengt ham inne
med de ord: Hvorfor profeterer du og sier: Så sier
Herren: Se, jeg gir denne by i Babels konges hånd,
og han skal innta den, 4 og Judas konge Sedekias
skal ikke undkomme av kaldeernes hånd, men han
skal overgis i Babels konges hånd, og han skal tale
med ham munn til munn og se ham øie til øie, 5
og han skal føre Sedekias til Babel, og der skal han
være til jeg tar mig av ham, sier Herren; når I strider
mot kaldeerne, skal I ikke ha lykken med eder. 6 Og
Jeremias sa: Herrens ord er kommet til mig, og det
lød så: 7 Se, Hanamel, sønn av din farbror Sallum,
kommer til dig og sier: Kjøp min mark i Anatot! For
du har innløsningsrett, så du kan kjøpe den. 8 Og
Hanamel, min farbrors sønn, kom til mig i vaktgården
efter Herrens ord og sa: Kjøp min mark i Anatot, i
Benjamins land! For du har odelsretten, og du har
plikten til å løse den inn. Kjøp den! Da forstod jeg
at det var Herrens ord. 9 Og jeg kjøpte marken av
Hanamel, min farbrors sønn, i Anatot, og jeg veide ut
sølvet til ham, sytten sekel sølv. 10 Og jeg skrev det i
et brev og forseglet det og tok vidner, og jeg veide
sølvet i vektskåler. 11 Så tok jeg kjøpebrevet, både det
forseglede med avtalen og vilkårene, og det åpne, 12
og jeg overgav kjøpebrevet til Baruk, sønn av Nerija,
sønn av Mahseja, i nærvær av min frende Hanamel og
de vidner som hadde skrevet sine navn i kjøpebrevet,
og alle de jøder som satt i vaktgården. 13 Og i deres
nærvær gav jeg Baruk dette pålegg: 14 Så sier Herren,
hærskarenes Gud, Israels Gud: Ta disse brev, dette
forseglede kjøpebrev og dette åpne brev, og legg dem
i et lerkar, så de kan holde sig lang tid! 15 For så sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Ennu en gang
skal det kjøpes hus og marker og vingårder i dette
land. 16 Og da jeg hadde overgitt kjøpebrevet til Baruk,
Nerijas sønn, bad jeg til Herren og sa: 17 Akk, Herre,
Herre! Se, du er den som har gjort himmelen og jorden
ved din store kraft og ved din utrakte arm; ingen ting
er for vanskelig for dig, 18 du som gjør miskunnhet
imot tusen ledd og gjengjelder fedrenes misgjerning på
deres barn efter dem, du store, du veldige Gud, hvis
navn er Herren, hærskarenes Gud, 19 du som er stor i
råd og mektig i gjerning, du hvis øine er oplatt over alle
menneskebarns veier for å gi enhver efter hans ferd og
efter hans gjerningers frukt, 20 du som gjorde tegn og
under i Egyptens land og helt til denne dag, både med
Israel og med andre mennesker, og gjorde dig et navn,
således som det sees på denne dag, 21 og førte ditt
folk Israel ut av Egyptens land ved tegn og under og
med sterk hånd og utrakt arm og med stor forferdelse
22 og gav dem dette land som du hadde svoret deres
fedre at du vilde gi dem, et land som flyter med melk
og honning. 23 Og de kom og tok det i eie, men de
hørte ikke på din røst og levde ikke efter dine lover; alt
det du hadde pålagt dem å gjøre, gjorde de ikke. Så
har du da latt all denne ulykke komme over dem. 24
Se, fiendenes voller er nådd helt frem til byen, så de
kan innta den, og ved sverd, hunger og pest er byen
gitt i hendene på kaldeerne, som strider mot den, og
det som du har talt, er skjedd; du ser det selv. 25 Og
allikevel, enda byen er gitt i kaldeernes hånd, har du,
Herre, Herre, sagt til mig: Kjøp marken for penger og ta
vidner på det! 26 Da kom Herrens ord til Jeremias, og
det lød så: 27 Se, jeg er Herren, alt kjøds Gud; skulde
nogen ting være for vanskelig for mig? 28 Derfor sier

Herren så: Se, jeg gir denne by i kaldeernes hånd og i
Babels konge Nebukadnesars hånd, og han skal innta
den. 29 Og kaldeerne, som strider mot denne by, skal
komme og tende ild på den og opbrenne den og de
hus på hvis tak det har vært brent røkelse for Ba'al og
utøst drikkoffer for andre guder for å vekke min harme.
30 For helt fra sin ungdom av har Israels barn og Judas
barn bare gjort det som er ondt i mine øine; Israels
barn har ikke gjort annet enn å vekke min harme ved
sine henders verk, sier Herren. 31 For til vrede og
harme har denne by vært mig like fra den dag da de
bygget den, og til denne dag, så jeg må ta den bort
fra mitt åsyn 32 for all den ondskap som Israels barn
og Judas barn har gjort for å vekke min harme, de,
deres konger, deres høvdinger, deres prester og deres
profeter, Judas menn og Jerusalems innbyggere. 33
De vendte ryggen og ikke ansiktet til mig; og jeg lærte
dem tidlig og sent, men de hørte ikke på mig og tok
ikke imot tukt. 34 Men de satte sine vederstyggelige
ting i det hus som er kalt med mitt navn, og gjorde
det urent. 35 Og de bygget offerhaugene for Ba'al i
Hinnoms sønns dal for å la sine sønner og døtre gå
gjennem ilden for Molok, enda jeg ikke hadde pålagt
dem det, og det ikke var opkommet i mitt hjerte at de
skulde gjøre denne vederstyggelighet; og således fikk
de Juda til å synde. 36 Men derfor sier Herren, Israels
Gud, nu så om denne by om hvilken I sier: Den er
gitt i Babels konges hånd ved sverd og hunger og
pest: 37 Se, jeg samler dem fra alle de land som jeg
drev dem bort til i min vrede og harme og min store
fortørnelse, og jeg vil føre dem tilbake til dette sted og
la dem bo trygt. 38 Og de skal være mitt folk, og jeg
vil være deres Gud. 39 Og jeg vil gi dem ett hjerte
og lære dem en vei til å frykte mig alle dager, så det
må gå dem vel, dem og deres barn efter dem. 40 Og
jeg vil oprette en evig pakt med dem at jeg ikke vil
dra mig tilbake fra dem, men gjøre vel imot dem, og
frykt for mig vil jeg legge i deres hjerte, så de ikke skal
gå bort fra mig. 41 Og jeg vil glede mig over dem og
gjøre vel imot dem, og jeg vil plante dem i dette land i
trofasthet, av hele mitt hjerte og av hele min sjel. 42
For så sier Herren: Likesom jeg har latt all denne store
ulykke komme over dette folk, således vil jeg også la
alt det gode komme over dem som jeg har lovt dem.
43 Og det skal kjøpes marker i dette land om hvilket I
sier: Det er en ørken, uten mennesker og dyr, det er
gitt i kaldeernes hånd. 44 De skal kjøpe marker for
penger og skrive kjøpebrev og forsegle dem og ta
vidner, i Benjamins land og i landet omkring Jerusalem
og i Judas byer, både byene i fjellbygdene og byene i
lavlandet og byene i sydlandet; for jeg vil gjøre ende
på deres fangenskap, sier Herren.

33 Og Herrens ord kom til Jeremias annen gang,
mens han ennu satt fengslet i vaktgården, og det
lød så: 2 Så sier Herren, som gjør det han vil, Herren
som uttenker det for også å fullføre det, han hvis navn
er Herren: 3 Rop til mig, og jeg vil svare dig, og jeg vil
forkynne dig store og ufattelige ting, ting som du ikke
kjenner. 4 For så sier Herren, Israels Gud, om husene
i denne by og om husene til Judas konge, som er
revet ned til forsvar mot fiendens voller og sverd: 5 De
kommer for å stride mot kaldeerne; men det blir bare
til å fylle husene med døde kropper av de menn som
jeg slår i min vrede og harme, og som ved sin store
ondskap har voldt at jeg har skjult mitt åsyn for denne
by. 6 Se, jeg legger forbinding og lægedom på den og
læger dem, og jeg vil la dem se en overflod av fred og
trygghet. 7 Og jeg vil gjøre ende på Judas fangenskap
og Israels fangenskap, og jeg vil bygge dem op som i
den første tid. 8 Og jeg vil rense dem fra all deres
misgjerning, hvormed de har syndet mot mig, og jeg vil
forlate alle deres misgjerninger, hvormed de har syndet
og forbrutt sig mot mig. 9 Og byen skal være mig til et
gledesnavn, til pris og pryd for alle jordens folkeslag,
når de får høre om alt det gode jeg gjør imot den, og
de skal skjelve og beve når de får se alt det gode og
all den fred jeg gir den. 10 Så sier Herren: På dette
sted om hvilket I sier: Det er øde, uten mennesker og
uten fe - her i Judas byer og på Jerusalems gater, som
ligger øde, uten mennesker og uten innbyggere og
uten fe, skal det ennu en gang høres 11 fryds røst og
gledes røst, brudgoms røst og bruds røst, rop av dem
som sier: Lov Herren, hærskarenes Gud, for Herren
er god, hans miskunnhet varer evindelig - dem som
bærer frem takkoffer i Herrens hus. For jeg vil gjøre
ende på fangenskapet, så landet blir som i den første
tid, sier Herren. 12 Så sier Herren, hærskarenes Gud:
Ennu en gang skal det på dette sted som er øde, både
uten mennesker og uten fe, og i alle dets byer være et
tilhold for hyrder som lar fårene hvile der. 13 I byene i
fjellbygdene, i byene i lavlandet og i byene i sydlandet
og i Benjamins land og i landet omkring Jerusalem og
i Judas byer skal fårene ennu en gang gå forbi den
som teller dem, sier Herren. 14 Se, dager kommer, sier
Herren, da jeg vil opfylle det gode ord jeg har talt om
Israels hus og om Judas hus. 15 I de dager og på den
tid vil jeg la spire frem for David en rettferdig spire,
og han skal gjøre rett og rettferdighet i landet. 16 I
de dager skal Juda bli frelst og Jerusalem bo trygt,
og dette er det navn det skal kalles med: Herren, vår
rettferdighet. 17 For så sier Herren: Det skal aldri fattes
en mann av Davids ætt som skal sitte på Israels trone,
18 og av de levittiske presters ætt skal det aldri fattes
en mann for mitt åsyn som ofrer brennoffer og brenner

matoffer og bærer frem slaktoffer alle dager. 19 Og
Herrens ord kom til Jeremias, og det lød så: 20 Så sier
Herren: Dersom I kan bryte min pakt med dagen og
min pakt med natten, så det ikke blir dag og natt i sin
tid, 21 da skal også min pakt med min tjener David bli
brutt, så han ikke får nogen sønn som blir konge og
sitter på hans trone, og min pakt med mine tjenere de
levittiske prester. 22 Likesom himmelens hær ikke kan
telles og havets sand ikke måles, således vil jeg gjøre
min tjener Davids ætt og levittene som tjener mig,
tallrike. 23 Og Herrens ord kom til Jeremias, og det
lød så: 24 Har du ikke gitt akt på hvad dette folk har
talt og sagt: De to slekter som Herren hadde utvalgt,
dem forkastet han? Og mitt folk forakter de, så det
ikke mere er noget folk i deres øine. 25 Så sier Herren:
Dersom jeg ikke har oprettet min pakt med dag og
natt, ikke gitt lover for himmel og jord, 26 så vil jeg
også forkaste Jakobs og min tjener Davids ætt, så jeg
ikke av hans ætt tar nogen til å herske over Abrahams,
Isaks og Jakobs ætt; for jeg vil gjøre ende på deres
fangenskap og forbarme mig over dem.

34 Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren
mens Babels konge Nebukadnesar stred mot
Jerusalem og alle dets byer, han og hele hans hær og
alle jordens riker som stod under hans herredømme,
og alle folkeslagene: 2 Så sier Herren, Israels Gud:
Gå og tal til Judas konge Sedekias og si til ham: Så
sier Herren: Se, jeg gir denne by i Babels konges
hånd, og han skal brenne den op med ild. 3 Og du
selv skal ikke undkomme av hans hånd, men du skal
gripes og gis i hans hånd, og dine øine skal se Babels
konges øine, og hans munn skal tale med din munn,
og til Babel skal du komme. 4 Men hør Herrens ord,
Sedekias, Judas konge! Så sier Herren om dig: Du
skal ikke dø for sverd. 5 I fred skal du dø, og likesom
de brente bål til ære for dine fedre, de forrige konger,
de som var før dig, således skal de også brenne for
dig, og de skal holde sørgehøitid over dig og rope: Ve,
herre! For et ord har jeg talt, sier Herren. 6 Og profeten
Jeremias talte alle disse ord til Judas konge Sedekias
i Jerusalem 7 mens Babels konges hær stred mot
Jerusalem og mot alle Judas byer som ennu var igjen,
Lakis og Aseka; for det var de faste byer som ennu var
igjen av Judas byer. 8 Dette er det ord som kom til
Jeremias fra Herren efterat kong Sedekias hadde gjort
en pakt med alt folket i Jerusalem om å rope ut frihet,
9 så at enhver skulde gi sin træl og sin trælkvinne fri,
om de var hebreere, så ikke nogen skulde holde sin
jødiske bror i trældom. 10 Da adlød alle høvdingene
og alt folket som hadde inngått den pakt at enhver
skulde gi sin træl og sin trælkvinne fri og ikke mere
holde dem i trældom; de adlød og gav dem fri. 11 Men
siden gjorde de det om igjen; de tok tilbake de træler
og trælkvinner som de hadde gitt fri, og tvang dem til å
være træler og trælkvinner igjen. 12 Da kom Herrens
ord til Jeremias - Herren sa: 13 Så sier Herren, Israels
Gud: Jeg oprettet en pakt med eders fedre den dag da
jeg førte dem ut av Egyptens land, av trælehuset, og
jeg sa: 14 I det syvende år skal I gi fri hver sin bror
som har solgt sig til dig, om han er hebreer; han skal
tjene dig i seks år, og så skal du la ham gå fri fra dig.
Men eders fedre hørte ikke på mig og vendte ikke sitt
øre til. 15 Men nu hadde I snudd om og gjort det som
er rett i mine øine, ved å rope ut frihet, hver for sin
næste, og I oprettet en pakt for mitt åsyn i det hus som
er kalt med mitt navn. 16 Men så snudde I om igjen og
vanhelliget mitt navn og tok tilbake hver sin træl og
hver sin trælkvinne, som I hadde gitt fri så de kunde
råde sig selv, og I tvang dem til å være eders træler
og trælkvinner igjen. 17 Derfor sier Herren så: I har
ikke hørt på mig og ropt ut frihet, hver for sin bror og
hver for sin næste; se, jeg roper ut frihet for eder, sier
Herren, så I overgis til sverdet, pesten og hungeren,
og jeg lar eder bli mishandlet av alle jordens riker. 18
Og jeg gir de menn som overtrådte min pakt, som ikke
holdt ordene i den pakt som de oprettet for mitt åsyn,
da de skar pakts-kalven i to stykker og så gikk mellem
stykkene av den, 19 Judas høvdinger og Jerusalems
høvdinger, hoffmennene og prestene og alt landets
folk, som gikk mellem stykkene av kalven, 20 jeg gir
dem i deres fienders hånd og i deres hånd som står
dem efter livet, og deres døde kropper skal være til
føde for himmelens fugler og for jordens dyr. 21 Og
Judas konge Sedekias og hans høvdinger vil jeg gi i
deres fienders hånd og i deres hånd som står dem
efter livet, og i hendene på Babels konges hær, som nu
har draget bort fra eder. 22 Se, jeg byder, sier Herren,
at de skal vende tilbake til denne by, og de skal stride
mot den og innta den og brenne den op med ild, og
Judas byer vil jeg gjøre til en ørken, der ingen bor.

35 Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren
i Judas konge Jojakims, Josias' sønns dager:
2 Gå til rekabittenes slekt og tal til dem og før dem
inn i Herrens hus, i et av kammerne, og gi dem vin å
drikke! 3 Og jeg tok Ja'asanja, sønn av Jirmeja, sønn
av Habasinja, og hans brødre og alle hans sønner
og hele rekabittenes slekt, 4 og jeg førte dem inn i
Herrens hus, i det kammer som tilhørte sønnene til
den Guds mann Hanan, Jigdaljas sønn, og som lå ved
siden av høvdingenes kammer, ovenover dørvokteren
Ma'asejas, Sallums sønns kammer. 5 Og jeg satte frem
for rekabittenes slekt skåler fulle av vin, og begere, og
jeg sa til dem: Drikk vin! 6 Men de sa: Vi vil ikke drikke
vin; for vår far Jonadab, Rekabs sønn, har gitt oss det

bud: I skal aldri drikke vin, hverken I eller eders barn, 7
og I skal ikke bygge hus og ikke så korn og ikke plante
vingård eller eie noget sådant; men i telt skal I bo alle
eders dager, så I kan leve lenge i det land I bor i som
fremmede. 8 Og vi adlød vår far Jonadab, Rekabs
sønn, i alt han bød oss - at vi aldri skulde drikke vin,
hverken vi eller våre hustruer eller våre sønner eller
våre døtre, 9 og ikke bygge oss hus å bo i og ikke ha
vingård eller aker og ikke så korn. 10 Og vi bodde i telt
og var lydige og gjorde alt som vår far Jonadab hadde
pålagt oss. 11 Men da Babels konge Nebukadnesar
drog op mot landet, da sa vi: Kom og la oss dra inn
i Jerusalem, så vi kan slippe unda kaldeernes og
syrernes hærer! Og så tok vi bolig i Jerusalem. 12 Da
kom Herrens ord til Jeremias, og det lød så: 13 Så sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Gå og si til
Judas menn og til Jerusalems innbyggere: Vil I ikke ta
imot tukt og lyde mine ord? sier Herren. 14 Jonadabs,
Rekabs sønns bud er blitt holdt, de som han gav sine
barn, at de ikke skulde drikke vin, og like til denne dag
har de ikke drukket vin, men lydt sin fars bud. Og jeg
har talt til eder tidlig og sent, men I har ikke adlydt mig.
15 Og jeg sendte til eder alle mine tjenere, profetene,
tidlig og sent, og sa: Vend om, hver fra sin onde vei,
og bedre eders gjerninger og følg ikke andre guder
for å tjene dem! Så skal I få bo i det land jeg har gitt
eder og eders fedre. Men I vendte ikke eders øre til
og adlød mig ikke. 16 Ja, Jonadabs, Rekabs sønns
barn har holdt de bud som deres far gav dem; men
dette folk har ikke adlydt mig. 17 Derfor sier Herren,
hærskarenes Gud, Israels Gud, så: Se, jeg lar komme
over Juda og over alle Jerusalems innbyggere all den
ulykke jeg har truet dem med, fordi de ikke vilde høre
når jeg talte til dem, og ikke svarte når jeg kalte på
dem. 18 Men til rekabittenes slekt sa Jeremias: Så sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Fordi I har
lydt eders far Jonadabs ord og holdt alle hans bud og
i alt gjort som han bød eder, 19 derfor sier Herren,
hærskarenes Gud, Israels Gud, så: Det skal aldri fattes
en mann av Jonadabs, Rekabs sønns ætt som skal
stå for mitt åsyn.

36 I Judas konge Jojakims, Josias' sønns fjerde år
kom dette ord til Jeremias fra Herren: 2 Ta dig
en bokrull og skriv i den alle de ord jeg har talt til dig
om Israel og Juda og alle hedningefolkene fra den
dag da jeg først talte til dig, fra Josias' dager og like til
denne dag! 3 Kanskje Judas hus vil merke sig all den
ulykke jeg tenker å gjøre dem, så de kan vende om,
hver fra sin onde vei, og jeg kan forlate dem deres
misgjerning og deres synd. 4 Da kalte Jeremias til sig
Baruk, Nerijas sønn, og Baruk skrev efter Jeremias'
munn alle de ord som Herren hadde talt til ham, i en
bokrull. 5 Og Jeremias talte til Baruk og sa: Jeg er
forhindret, jeg kan ikke komme til Herrens hus. 6 Men
gå du dit og les av rullen som du har skrevet efter
min munn, Herrens ord op for folket i Herrens hus på
en fastedag! Også for hele Juda, som kommer fra
sine byer, skal du lese den. 7 Kanskje de vil legge
sin ydmyke bønn frem for Herrens åsyn og vende
om, hver fra sin onde vei; for stor er den vrede og
harme som Herren har uttalt over dette folk. 8 Og
Baruk, Nerijas sønn, gjorde alt som profeten Jeremias
hadde pålagt ham, og leste Herrens ord op av boken i
Herrens hus. 9 For i Judas konge Jojakims, Josias'
sønns femte år, i den niende måned, blev det ropt ut at
alt folket i Jerusalem og alt folket som var kommet
fra Judas byer til Jerusalem, skulde faste for Herrens
åsyn. 10 Da leste Baruk op av boken Jeremias' ord i
Herrens hus, i statsskriveren Gemarjas, Safans sønns
kammer i den øvre forgård, ved inngangen til den nye
port i Herrens hus, mens alt folket hørte på. 11 Da
Mikaja, sønn av Gemarja, sønn av Safan, hørte alle
Herrens ord bli lest op av boken, 12 gikk han ned til
kongens hus, til statsskriverens kammer, og der fant
han alle høvdingene sittende: statsskriveren Elisama
og Delaja, Sjemajas sønn, og Elnatan, Akbors sønn,
og Gemarja, Safans sønn, og Sedekias, Hananjas
sønn, og alle de andre høvdinger. 13 Og Mikaja fortalte
dem om alle de ord han hadde hørt da Baruk leste
op av boken for folket. 14 Da sendte alle høvdingene
Jehudi, sønn av Netanja, sønn av Selemja, sønn av
Kusi, til Baruk og sa: Ta med dig rullen som du leste
op av for folket, og kom hit! Og Baruk, Nerijas sønn,
tok rullen med sig og kom til dem. 15 De sa til ham:
Sett dig ned og les den for oss! Og Baruk leste den for
dem. 16 Og da de hørte alle ordene, vendte de sig
forferdet til hverandre, og de sa til Baruk: Vi må melde
kongen alt dette. 17 Så spurte de Baruk: Fortell oss
hvorledes du skrev alle disse ord efter hans munn! 18
Baruk svarte: Med sin munn foresa han mig alle disse
ord, og jeg skrev dem i boken med blekk. 19 Da sa
høvdingene til Baruk: Gå og skjul dig, du og Jeremias,
og la ingen vite hvor I er! 20 Så gikk de inn til kongen
i forgården, men rullen la de ned i statsskriveren
Elisamas kammer; og de fortalte alt dette til kongen. 21
Da sendte kongen Jehudi avsted for å hente rullen, og
han hentet den fra statsskriveren Elisamas kammer,
og Jehudi leste den op for kongen og alle høvdingene
som stod hos kongen. 22 Kongen satt i vinterhuset, for
det var den niende måned, og det brente ild i et fyrfat
foran ham, 23 og da Jehudi hadde lest op tre eller fire
blad, skar kongen rullen i stykker med en pennekniv
og kastet den på ilden i fyrfatet, inntil hele rullen var

fortært av ilden der i fyrfatet. 24 Og de forferdedes
ikke og sønderrev ikke sine klær, hverken kongen eller
nogen av hans tjenere som hørte alle disse ord, 25 og
skjønt Elnatan og Delaja og Gemarja inntrengende
bad kongen at han ikke skulde brenne rullen, hørte
han ikke på dem. 26 Så bød kongen Jerahme'el,
kongesønnen, og Seraja, Asriels sønn, og Selemja,
Abde'els sønn, å gripe skriveren Baruk og profeten
Jeremias; men Herren skjulte dem. 27 Da kom Herrens
ord til Jeremias, efterat kongen hadde brent op rullen
med de ord Baruk hadde skrevet efter Jeremias' munn:
28 Ta dig en annen rull og skriv i den alle de forrige
ord, de som stod i den forrige rull, som Judas konge
Jojakim brente op! 29 Og om Judas konge Jojakim
skal du si: Så sier Herren: Du brente denne rull og
sa: Hvorfor skrev du i den således: Babels konge skal
komme og ødelegge dette land og utrydde mennesker
og dyr av det? 30 Derfor sier Herren så om Judas
konge Jojakim: Han skal ikke ha nogen ætling som
skal sitte på Davids trone, og hans døde kropp skal
ligge slengt bort, utsatt for heten om dagen og for
kulden om natten. 31 Og jeg vil hjemsøke ham og
hans ætt og hans tjenere for deres misgjerning, og jeg
vil la komme over dem og over Jerusalems innbyggere
og over Judas menn all den ulykke jeg har forkynt dem
uten at de vilde høre. 32 Da tok Jeremias en annen
rull og gav den til skriveren Baruk, Nerijas sønn, og
han skrev i den efter Jeremias' munn alle ordene i den
bok som Judas konge Jojakim hadde brent i ilden, og
det blev til dem ennu lagt mange lignende ord.

37 Og Sedekias, Josias' sønn, blev konge efter
Konja, Jojakims sønn for Babels konge
Nebukadnesar hadde satt ham til konge i Juda land. 2
Men han og hans tjenere og landets folk hørte ikke på
Herrens ord, som han talte ved profeten Jeremias. 3
Og kong Sedekias sendte Jehukal, Selemjas sønn, og
presten Sefanja, Ma'asejas sønn, til profeten Jeremias
og lot si: Bed for oss til Herren vår Gud! 4 Jeremias gikk
dengang inn og ut blandt folket; de hadde ennu ikke
satt ham i fengsel. 5 Og Faraos hær hadde da draget
ut fra Egypten, og da kaldeerne, som holdt Jerusalem
kringsatt, spurte det, drog de bort fra Jerusalem. 6 Da
kom Herrens ord til profeten Jeremias, og det lød så:
7 Så sier Herren, Israels Gud: Så skal I si til Judas
konge, som sendte eder til mig for å spørre mig: Se,
Faraos hær, som har draget ut for å komme eder til
hjelp, skal vende tilbake til sitt land, Egypten, 8 og
kaldeerne skal komme igjen og stride mot denne by,
og de skal innta den og brenne den op med ild. 9 Så
sier Herren: I må ikke dåre eder selv og si: Kaldeerne
skal visselig dra bort fra oss! For de skal ikke dra
bort; 10 om I så slo hele kaldeernes hær som strider
mot eder, og det bare blev nogen hårdt sårede tilbake
iblandt dem, så skulde disse stå op, hver i sitt telt, og
brenne denne by op med ild. 11 Og da kaldeernes
hær hadde draget bort fra Jerusalem for Faraos hærs
skyld, 12 da gikk Jeremias ut av Jerusalem midt iblandt
folket for å gå til Benjamins land og hente sin arvelodd
derfra. 13 Og da han var i Benjamin-porten, så stod
der en høvedsmann for vakten ved navn Jerija, sønn
av Selemja, sønn av Hananja; han grep fatt i profeten
Jeremias og sa: Du vil gå over til kaldeerne. 14 Da sa
Jeremias: Det er løgn; jeg vil ikke gå over til kaldeerne.
Men Jerija hørte ikke på Jeremias, han grep ham og
førte ham til høvdingene. 15 Da blev høvdingene vrede
på Jeremias og slo ham, og de satte ham i fangehuset,
i statsskriveren Jonatans hus; for det hadde de gjort til
fengsel. 16 Da Jeremias var kommet i fangehullet, i
kjelleren, og hadde sittet der i mange dager, 17 sendte
kong Sedekias bud og lot ham hente, og kongen spurte
ham i sitt hus i lønndom og sa: Er det noget ord fra
Herren? Jeremias svarte: Ja, det er. Og så sa han:
Du skal bli gitt i Babels konges hånd. 18 Derefter
sa Jeremias til kong Sedekias: Hvad har jeg syndet
mot dig og dine tjenere og dette folk, siden I har satt
mig i fengsel? 19 Og hvor er nu eders profeter, de
som profeterte for eder og sa: Babels konge skal ikke
komme over eder og over dette land? 20 Og hør nu,
herre konge! La min ydmyke bønn bæres frem for
ditt åsyn og send mig ikke tilbake til statsskriveren
Jonatans hus, forat jeg ikke skal dø der! 21 På kong
Sedekias' bud holdt de Jeremias i varetekt i vaktgården
og gav ham et brød til hver dag fra bakernes gate,
inntil alt brødet i byen var fortært. Og Jeremias blev
sittende i vaktgården.

38 Men Sefatja, Mattans sønn, og Gedalja, Pashurs
sønn, og Jukal, Selemjas sønn, og Pashur,
Malkias sønn, hørte de ord som Jeremias talte til alt
folket: 2 Så sier Herren: Den som blir i denne by,
skal dø ved sverd, ved hunger og ved pest; men den
som går ut til kaldeerne, skal bli i live, han skal få sitt
liv til krigsbytte og leve. 3 Så sier Herren: Denne by
skal visselig gis i hendene på Babels konges hær, og
han skal innta den. 4 Da sa høvdingene til kongen:
La denne mann drepe, fordi han får de stridsmenn
som er blitt tilbake i denne by, og alt folket til å la
hendene synke ved at han taler slike ord til dem! For
denne mann søker ikke folkets vel, han søker dets
ulykke. 5 Da sa kong Sedekias: Se, han er i eders
hånd; for kongen makter ikke noget mot eder. 6 Da tok
de Jeremias og kastet ham i kongesønnen Malkias
brønn, som var i vaktgården, og de firte Jeremias ned
med rep; i brønnen var ikke vann, men bare dynd, og
Jeremias sank ned i dyndet. 7 Men etioperen Ebed-

Melek, en gilding som tjente i kongens hus, hørte at de
hadde kastet Jeremias i brønnen - kongen satt da i
Benjamin-porten. 8 Så gikk Ebed-Melek ut av kongens
hus og talte til kongen og sa: 9 Herre konge! Disse
menn har gjort ille i alt det de har gjort mot profeten
Jeremias, som de har kastet i brønnen, og han dør der
han er, av sult; for det er ikke brød i byen mere. 10 Da
bød kongen etioperen Ebed-Melek: Ta tretti menn med
dig herfra og dra profeten Jeremias op av brønnen
før han dør! 11 Og Ebed-Melek tok mennene med
sig og gikk inn i kongens hus, ned i rummet under
forrådskammeret, og tok derfra filler av sønderrevne
og utslitte klær og firte dem ned til Jeremias i brønnen
med rep. 12 Og etioperen Ebed-Melek sa til Jeremias:
Legg fillene av de sønderrevne og utslitte klær under
dine armer, under repene! Og Jeremias gjorde så.
13 Så drog de Jeremias op med repene og fikk ham
op av brønnen, og Jeremias blev i vaktgården. 14
Derefter sendte kong Sedekias bud og hentet profeten
Jeremias til sig i den tredje inngang i Herrens hus, og
kongen sa til Jeremias: Jeg vil spørre dig om noget;
dølg intet for mig! 15 Jeremias sa til Sedekias: Om jeg
sier dig det, vil du da ikke la mig drepe? Og om jeg
gir dig råd, vil du ikke høre på mig. 16 Da svor kong
Sedekias Jeremias en ed i lønndom og sa: Så sant
Herren lever, han som har gitt oss dette vårt liv, vil
jeg ikke drepe dig og ikke gi dig i hendene på disse
menn som står dig efter livet. 17 Da sa Jeremias til
Sedekias: Så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels
Gud: Dersom du går ut til Babels konges høvdinger, så
skal du leve, og denne by skal ikke bli brent op med
ild, og du skal leve, du og ditt hus. 18 Men dersom du
ikke går ut til Babels konges høvdinger, så skal denne
by bli gitt i kaldeernes hånd, og de skal brenne den op
med ild, og du skal ikke undkomme av deres hånd. 19
Men kong Sedekias sa til Jeremias: Jeg er redd for
de jøder som er gått over til kaldeerne, at jeg skal bli
overgitt i deres hånd, og at de skal fare ille med mig.
20 Men Jeremias sa: Du skal ikke bli overgitt til dem;
hør bare på Herrens røst i det som jeg taler til dig,
så det må gå dig vel, og du må leve! 21 Men undslår
du dig for å gå ut, da er dette det ord Herren har latt
mig se: 22 Se, alle de kvinner som er blitt tilbake i
Judas konges hus, skal bli ført ut til Babels konges
høvdinger, og de skal si til dig: Dine gode venner har
lokket dig og fått overhånd over dig; da dine føtter
sank ned i skarnet, trakk de sig tilbake. 23 Og alle
dine hustruer og dine barn skal bli ført ut til kaldeerne,
og du skal ikke undkomme av deres hånd; men ved
Babels konges hånd skal du bli grepet, og for din skyld
skal denne by bli brent op med ild. 24 Og Sedekias sa
til Jeremias: La ikke nogen få vite om denne samtale,
ellers skal du dø! 25 Og om høvdingene får høre at
jeg har talt med dig, og de så kommer til dig og sier:
Fortell oss hvad du har sagt til kongen! Dølg det ikke
for oss, ellers vil vi drepe dig! Hvad har kongen sagt til
dig? 26 da skal du si til dem: Jeg bar min ydmyke bønn
frem for kongens åsyn; Jeg bad at han ikke måtte føre
mig tilbake til Jonatans hus for å dø der. 27 Og da alle
høvdingene kom til Jeremias og spurte ham, svarte
han dem aldeles som kongen hadde befalt. Og de
tidde og lot ham være i fred; for saken var ikke blitt
kjent. 28 Og Jeremias blev i vaktgården like til den dag
da Jerusalem blev inntatt.

39 Da Jerusalem var inntatt - i Judas konge Sedekias'
niende år, i den tiende måned, kom Babels konge
Nebukadnesar og hele hans hær til Jerusalem og
kringsatte byen; 2 i Sedekias' ellevte år, i den fjerde
måned, på den niende dag i måneden, brøt de inn i
byen - 3 da kom alle Babels konges stormenn inn og
satte sig i Midtporten, Nergal-Sareser, Samgar-Nebu,
Sarsekim, den øverste hoffmann, Nergal-Sareser, den
øverste av magerne, og alle de andre stormenn hos
Babels konge. 4 Men da Judas konge Sedekias og alle
krigsmennene så dem, flyktet de og drog om natten ut
av byen på veien til kongens have gjennem porten
mellem begge murene; og kongen tok veien ut til
ødemarken. 5 Og kaldeernes hær satte efter dem og
nådde Sedekias igjen på Jerikos ødemarker, og de tok
ham og førte ham op til Babels konge Nebukadnesar i
Ribla i Hamat-landet, og han avsa dom over ham. 6 Og
Babels konge drepte Sedekias' sønner i Ribla for hans
øine; likeså drepte Babels konge alle de fornemme i
Juda. 7 Og Sedekias lot han blinde, og han lot ham
binde med to kobberlenker for å føre ham til Babel. 8
Og kongens hus og de hus som hørte folket til, brente
kaldeerne op med ild, og Jerusalems murer rev de
ned. 9 Og resten av folket, dem som var blitt tilbake
i byen, og overløperne som var gått over til ham,
og resten av folket, dem som var blitt tilbake, dem
bortførte Nebusaradan, høvdingen over livvakten, til
Babel. 10 Bare nogen av almuen, som ikke eide noget,
lot Nebusaradan, høvdingen over livvakten, bli tilbake i
Juda land, og på samme tid gav han dem vingårder
og akrer. 11 Og Babels konge Nebukadnesar gav
Nebusaradan, høvdingen over livvakten, befaling om
Jeremias og sa: 12 Ta ham og la ditt øie våke over ham
og gjør ham ikke noget ondt! Gjør med ham således
som han selv sier til dig! 13 Da sendte Nebusaradan,
høvdingen over livvakten, og Nebusasban, den øverste
av hoffmennene, og Nergal-Sareser, den øverste av
magerne, og alle Babels konges stormenn, 14 de
sendte bud og tok Jeremias ut av vaktgården, og de
overgav ham til Gedalja, sønn av Akikam, Safans

sønn, forat han skulde føre ham ut til sitt hus; og han
blev boende der blandt folket. 15 Men til Jeremias var
Herrens ord kommet da han satt fast i vaktgården,
og det lød så: 16 Gå og si til etioperen Ebed-Melek:
Så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Se,
jeg lar mine ord komme over denne by til det onde og
ikke til det gode, og de skal bli opfylt for dine øine på
den dag. 17 Men jeg vil redde dig på den dag, sier
Herren, og du skal ikke bli overgitt i de menns hånd
som du gruer for. 18 For jeg vil la dig undkomme, og
du skal ikke falle for sverdet, men du skal få ditt liv til
krigsbytte, fordi du satte din lit til mig, sier Herren.

40 Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren
efterat Nebusaradan, høvdingen over livvakten,
hadde løslatt ham fra Rama, da han hentet ham mens
han var bundet med lenker midt iblandt alle de fanger
fra Jerusalem og Juda som blev bortført til Babel. 2
Høvdingen over livvakten hentet Jeremias og sa til
ham: Herren din Gud har forkynt denne ulykke mot
dette sted. 3 Og Herren lot det komme og gjorde som
han hadde talt; for I hadde syndet mot Herren og ikke
hørt på hans røst, og så hendte dette eder. 4 Og se,
nu har jeg idag løst dig av lenkene om din hånd. Er
det godt i dine øine å komme med mig til Babel, så
kom, og jeg vil la mitt øie våke over dig. Men er det
ikke godt i dine øine å komme med mig til Babel, så
la det være! Se, hele landet ligger for dig; hvor det
er godt og rett i dine øine å gå, dit kan du gå. 5 Og
da han ennu ikke vendte sig til nogen kant, sa han:
Så vend tilbake til Gedalja, sønn av Akikam, Safans
sønn, som Babels konge har satt over Judas byer,
og bli hos ham midt iblandt folket, eller gå hvor som
helst det er rett i dine øine å gå! Og høvdingen over
livvakten gav ham mat og gaver og lot ham fare. 6 Og
Jeremias kom til Gedalja, Akikams sønn, i Mispa, og
han blev hos ham midt iblandt folket, blandt dem som
var blitt tilbake i landet. 7 Og da alle hærførerne, som
var ute på landsbygden, de og deres menn, hørte at
Babels konge hadde satt Gedalja, Akikams sønn, til å
styre landet, og at han hadde overgitt til hans opsyn
menn og kvinner og små barn og dem av almuen i
landet som ikke var blitt bortført til Babel, 8 så kom
de til Gedalja i Mispa, både Ismael, Netanjas sønn,
og Johanan og Tonatan, Kareahs sønner, og Seraja,
Tanhumets sønn, og sønnene til Ofai fra Netofa og
Jesanja, ma'akatittens sønn, de og deres menn. 9
Og Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn, svor dem
og deres menn en ed og sa: Frykt ikke for å tjene
kaldeerne! Bli i landet og tjen Babels konge! Så skal
det gå eder vel. 10 Se, jeg blir boende i Mispa for å
ta imot de kaldeere som kommer til oss, men I skal
samle vin og frukt og olje og legge det i eders kar, og I
skal bli i eders byer, som I har tatt til eie. 11 Også alle
de jøder som var i Moab og iblandt Ammons barn og i
Edom, og de som var i alle andre land, hørte at Babels
konge hadde latt en rest av folket bli tilbake i Juda, og
at han hadde satt Gedalja, sønn av Akikam, Safans
sønn, over dem. 12 Og alle disse jøder vendte tilbake
fra alle de steder som de var drevet bort til, og kom til
Juda land, til Gedalja i Mispa, og de samlet vin og frukt
i stor mengde. 13 Men Johanan, Kareahs sønn, og
alle hærførerne, som var ute på landsbygden, kom til
Gedalja i Mispa, 14 og de sa til ham: Vet du at Ba'alis,
Ammons barns konge, har sendt Ismael, Netanjas
sønn, for å slå dig ihjel? Men Gedalja, Akikams sønn,
trodde dem ikke. 15 Og Johanan, Kareahs sønn, sa i
lønndom til Gedalja i Mispa: La mig gå avsted og slå
Ismael, Netanjas sønn, ihjel, uten at nogen får vite
det! Hvorfor skal han slå dig ihjel, og hele Juda, som
har samlet sig om dig, bli spredt, og den rest som er
blitt tilbake av Juda, gå til grunne? 16 Men Gedalja,
Akikams sønn, sa til Johanan, Kareahs sønn: Gjør
ikke det; for det er løgn det du sier om Ismael.

41 Men i den syvende måned kom Ismael, sønn
av Netanja, Elisamas sønn, en mann av kongelig
byrd, en av kongens stormenn, og ti menn med ham til
Gedalja, Akikams sønn, i Mispa, og de holdt måltid
sammen der i Mispa. 2 Da stod Ismael, Netanjas sønn,
op, og de ti menn som var med ham, og de slo Gedalja,
sønn av Akikam, Safans sønn, ihjel med sverd, og han
drepte ham som Babels konge hadde satt til å styre
landet. 3 Også alle de jøder som var hos Gedalja i
Mispa, og de kaldeere som fantes der, krigsmennene,
slo Ismael ihjel. 4 Den annen dag efterat han hadde
drept Gedalja, og før ennu nogen visste det, 5 kom det
menn fra Sikem, fra Silo og Samaria, åtti menn med
avraket skjegg og sønderrevne klær og med flenger
i kjøttet, og de hadde med sig matoffer og virak for
å bære det til Herrens hus. 6 Og Ismael, Netanjas
sønn, gikk dem i møte fra Mispa, og han gikk og gråt;
og da han traff dem, sa han til dem: Kom med til
Gedalja, Akikams sønn! 7 Og da de kom inn i byen,
drepte Ismael, Netanjas sønn, dem og kastet dem
ned i brønnen, han og de menn som var med ham. 8
Men blandt dem var det ti menn som sa til Ismael:
Drep oss ikke! For vi har skjulte forråd ute på marken,
hvete og bygg og olje og honning. Da lot han dem
være og drepte dem ikke sammen med deres brødre.
9 Og brønnen hvor Ismael kastet likene av alle de
døde menn som han hadde slått ihjel foruten Gedalja,
var den samme som kong Asa hadde gjort for Israels
konge Baesas skyld; den fylte Ismael, Netanjas sønn,
med drepte menn. 10 Og Ismael bortførte som fanger
hele resten av folket i Mispa, kongens døtre og alt

folket som var blitt tilbake i Mispa, og som høvdingen
over livvakten Nebusaradan hadde overgitt til Gedaljas,
Akikams sønns opsyn; dem bortførte Ismael, Netanjas
sønn, som fanger, og han gikk avsted for å dra over til
Ammons barn. 11 Men da Johanan, Kareahs sønn,
og alle hærførerne som var med ham, hørte om alt
det onde som Ismael, Netanjas sønn, hadde gjort, 12
da tok de alle sine menn og gikk avsted for å stride
mot Ismael, Netanjas sønn, og de fant ham ved det
store vann i Gibeon. 13 Og da alt folket som var med
Ismael, så Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne
som var med ham, blev de glade. 14 Og alt folket som
Ismael hadde bortført som fanger fra Mispa, vendte
om og gikk tilbake til Johanan, Kareahs sønn. 15 Men
Ismael, Netanjas sønn, slapp unda fra Johanan med
åtte menn, og han drog bort til Ammons barn. 16 Da
tok Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne som
var med ham, hele resten av folket, dem fra Mispa
som han hadde vunnet tilbake fra Ismael, Netanjas
sønn, efterat Ismael hadde slått Gedalja, Akikams
sønn, ihjel, både krigsmenn og kvinner og små barn
og hoffmenn, som han hadde ført tilbake fra Gibeon.
17 Og de drog avsted og stanset i Kimhams herberge
ved Betlehem for å dra videre og komme til Egypten
18 for kaldeernes skyld; for de var redde for dem, fordi
Ismael, Netanjas sønn, hadde drept Gedalja, Akikams
sønn, som Babels konge hadde satt til å styre landet.

42 Da kom alle hærførerne, både Johanan, Kareahs
sønn, og Jesanja, Hosajas sønn, og alt folket,
både små og store, 2 og de sa til profeten Jeremias:
La oss bære frem vår ydmyke bønn for dig og bed for
oss til Herren din Gud for hele denne rest av folket -
for bare nogen få er vi igjen av de mange, således
som du selv ser oss her - 3 at Herren din Gud vil la
oss få vite hvilken vei vi skal gå, og hvad vi skal gjøre.
4 Profeten Jeremias sa til dem: Jeg skal gjøre det; jeg
vil bede til Herren eders Gud efter eders ord, og hvert
et ord Herren svarer eder, skal jeg forkynne eder; jeg
skal ikke holde et eneste ord skjult for eder. 5 Da sa de
til Jeremias: Herren være et sant og trofast vidne imot
oss, dersom vi ikke gjør efter hvert ord som Herren din
Gud sender dig til oss med! 6 Enten det er godt eller
ondt, vil vi lyde Herrens, vår Guds røst, som vi sender
dig til, forat det må gå oss vel, når vi lyder Herrens,
vår Guds røst. 7 Ti dager efter kom Herrens ord til
Jeremias. 8 Og han kalte til sig Johanan, Kareahs
sønn, og alle hærførerne som var med ham, og alt
folket, både små og store, 9 og han sa til dem: Så sier
Herren, Israels Gud, som I sendte mig til for å bære
frem eders ydmyke bønn for hans åsyn: 10 Dersom
I blir i dette land, så vil jeg bygge eder op og ikke
bryte eder ned, plante eder og ikke rykke eder op; for
jeg angrer det onde jeg har gjort eder. 11 Frykt ikke
for Babels konge, som I nu frykter for, frykt ikke for
ham, sier Herren; for jeg er med eder og vil frelse eder
og fri eder av hans hånd. 12 Og jeg vil la eder finne
barmhjertighet, og han skal forbarme sig over eder og
la eder vende tilbake til eders land. 13 Men dersom I
sier: Vi vil ikke bli i dette land, og I ikke lyder Herrens,
eders Guds røst, 14 men sier: Nei, vi vil gå til Egyptens
land, så vi kan slippe å se krig og høre basunens lyd
og hungre efter brød, og der vil vi bli, 15 så hør nu
derfor Herrens ord, I som er blitt igjen av Juda: Så
sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud: Dersom I
setter eder fore å dra til Egypten, og I drar dit for å
bo der, 16 da skal sverdet I frykter for, nå eder der i
Egyptens land, og hungeren som I er redde for, skal
følge eder i hælene der i Egypten, og der skal I dø. 17
Og alle de menn som har satt sig fore å dra til Egypten
for å bo der, de skal dø ved sverd, hunger og pest, og
ingen av dem skal bli igjen og slippe fra den ulykke
som jeg lar komme over dem. 18 For så sier Herren,
hærskarenes Gud, Israels Gud: Likesom min vrede og
harme blev utøst over Jerusalems innbyggere, således
skal min harme bli utøst over eder når I kommer til
Egypten, og I skal bli til en ed og til en forferdelse og
en forbannelse og til spott, og I skal ikke mere se dette
sted. 19 Herren har talt til eder, I som er blitt igjen av
Juda: Dra ikke til Egypten! I skal vite at jeg har advart
eder idag. 20 For I farer vill og forspiller eders liv; I har
jo selv sendt mig til Herren eders Gud og sagt: Bed for
oss til Herren vår Gud og forkynn oss alt det Herren
vår Gud sier, og vi vil gjøre det. 21 Og jeg har forkynt
eder det idag; men I har ikke hørt på Herrens, eders
Guds røst, og på alt det som han sendte mig til eder
med. 22 Så skal I nu vite at I skal dø ved sverd, hunger
og pest på det sted som I stunder efter å komme til for
å bo der.

43 Men da Jeremias var ferdig med å tale til alt
folket alle Herrens, deres Guds ord, som Herren
deres Gud hadde sendt ham til dem med - alle disse
ord, 2 da sa Asarja, Hosajas sønn, og Johanan,
Kareahs sønn, og alle de overmodige menn, de sa
til Jeremias: Du taler løgn; Herren vår Gud har ikke
sendt dig og sagt: I skal ikke dra til Egypten for å bo
der. 3 Men Baruk, Nerijas sønn, egger dig op mot
oss, forat vi skal bli gitt i kaldeernes hånd, så de kan
drepe oss eller føre oss bort til Babel. 4 Og Johanan,
Kareahs sønn, og alle hærførerne og alt folket vilde
ikke høre på Herrens røst og bli i Juda land. 5 Men
Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne tok alle
dem som var blitt igjen av Juda, dem som var kommet
tilbake fra alle de hedningefolk som de var blitt drevet
bort til, for å bo i Juda land, 6 mennene og kvinnene

og de små barn og kongens døtre og hver sjel som
høvdingen over livvakten Nebusaradan hadde latt bli
tilbake hos Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn, og
likeså profeten Jeremias og Baruk, Nerijas sønn, 7
og de drog avsted til Egyptens land, for de hørte ikke
på Herrens røst; og så kom de frem til Tahpanhes. 8
Og Herrens ord kom til Jeremias i Tahpanhes, og det
lød så: 9 Ta nogen store stener i din hånd og skjul
dem i leret ved teglovnen som står ved inngangen til
Faraos hus i Tahpanhes, og la nogen menn fra Juda
se på det! 10 Og du skal si til dem: Så sier Herren,
hærskarenes Gud, Israels Gud: Se, jeg sender bud og
henter min tjener Nebukadnesar, Babels konge, og
setter hans trone ovenpå disse stener som jeg har
skjult, og han skal brede ut sitt prektige teppe over
dem. 11 Og han skal komme og slå Egyptens land;
den som hører døden til, hjemfaller til døden, og den
som hører fangenskapet til, hjemfaller til fangenskapet,
og den som hører sverdet til, hjemfaller til sverdet. 12
Og jeg vil sette ild på Egyptens gudetempler, og han
skal brenne dem op og føre gudene bort, og han skal
svøpe sig i Egyptens land, likesom en hyrde svøper
sig i sin kappe, og siden skal han dra ut derfra i fred.
13 Og han skal knuse støttene i Betsemes i Egyptens
land, og Egyptens templer skal han brenne op med ild.

44 Dette er det ord som kom til Jeremias om alle
de jøder som bodde i Egyptens land, dem som
bodde i Migdol og i Tahpanhes og i Memfis og i landet
Patros: 2 Så sier Herren, hærskarenes Gud, Israels
Gud: I har sett all den ulykke jeg har latt komme over
Jerusalem og over alle Judas byer, og se, nu er de en
ørken, og det er ingen som bor i dem, 3 for det onde
som de gjorde, så de vakte min harme, da de gikk
avsted og brente røkelse og dyrket andre guder, som
de ikke kjente, hverken de eller I eller eders fedre. 4
Og jeg sendte alle mine tjenere, profetene, til eder
tidlig og sent og sa: Gjør ikke denne vederstyggelige
ting som jeg hater! 5 Men de hørte ikke og la ikke
øret til, så de vendte om fra sin ondskap og holdt op
med å brenne røkelse for andre guder. 6 Da blev min
harme og vrede utøst, og den brente i Judas byer og
på Jerusalems gater, og de blev til en ørken, til en
ødemark, som det sees på denne dag. 7 Og nu sier
Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud, så: Hvorfor
gjør I så stor en ondskap mot eder selv, så mann og
kvinne, barn og diebarn utryddes for eder av Judas
midte, så det ikke levnes eder nogen rest, 8 og vekker
min harme ved eders henders gjerninger, ved å brenne
røkelse for andre guder i Egyptens land, dit I har draget
for å bo der - så de skal bli utryddet for eder, og I
bli til en forbannelse og til spott blandt alle jordens
folkeslag? 9 Har I glemt eders fedres onde gjerninger
og Judas kongers onde gjerninger og dets kvinners
onde gjerninger og eders egne onde gjerninger og
eders kvinners onde gjerninger, det de gjorde i Juda
land og på Jerusalems gater? 10 Til denne dag er de
ikke blitt ydmyket, og de frykter ikke og lever ikke efter
min lov og mine bud, som jeg har forelagt eder og
eders fedre. 11 Derfor sier Herren, hærskarenes Gud,
Israels Gud, så: Se, jeg vender mitt åsyn imot eder til
det onde, og jeg vil utrydde hele Juda. 12 Og jeg vil ta
dem som er blitt igjen av Juda, dem som satte sig fore
å dra til Egyptens land for å bo der, og de skal alle
omkomme, i Egyptens land skal de falle; ved sverd og
ved hunger skal de omkomme; både små og store skal
dø ved sverd og ved hunger, og de skal bli til en ed, til
en forferdelse og en forbannelse og til spott. 13 Og jeg
vil hjemsøke dem som bor i Egyptens land, likesom jeg
hjemsøkte Jerusalem, med sverd, med hunger og med
pest. 14 Og av dem som er blitt tilbake av Juda, av
dem som er kommet for å bo der i Egyptens land, skal
ingen slippe unda og bli igjen, så han kommer tilbake
til Juda land, som de stunder efter å komme tilbake til
for å bo der; for ingen skal komme tilbake igjen uten
nogen få undslopne. 15 Da svarte de Jeremias alle
de menn som visste at deres kvinner brente røkelse
for andre guder, og alle kvinnene som stod der i en
stor flokk, og alt folket som bodde i Egyptens land, i
Patros, og de sa: 16 Vi vil ikke høre på dig i det du har
talt til oss i Herrens navn, 17 men vi vil gjøre alt det
som vi har lovt med vår munn; vi vil brenne røkelse
for himmelens dronning og utøse drikkoffer for henne,
likesom vi har gjort, vi og våre fedre, våre konger og
våre høvdinger, i Judas byer og på Jerusalems gater.
Da blev vi mettet med brød, og det gikk oss vel, og
ingen ulykke rammet oss. 18 Men fra den tid vi holdt
op med å brenne røkelse for himmelens dronning og
utøse drikkoffer for henne, har vi manglet alt, og ved
sverd og hunger er vi omkommet. 19 Og når vi brente
røkelse for himmelens dronning og utøste drikkoffer
for henne, mon det da var uten våre menns vitende
og vilje at vi laget kaker for henne og dyrket henne
og utøste drikkoffer for henne? 20 Da sa Jeremias til
alt folket, til mennene og til kvinnene og til alt folket
som hadde svart ham: 21 Det at I har brent røkelse i
Judas byer og på Jerusalems gater, I og eders fedre,
eders konger og eders høvdinger og landets folk, mon
Herren ikke har kommet det i hu og tenkt på det? 22
Og Herren kunde ikke mere tåle det for eders onde
gjerningers skyld, for de vederstyggeligheters skyld
som I gjorde, og så blev eders land til en ørken og
en ødemark og til en forbannelse, så ingen bor der,
som det sees på denne dag. 23 Fordi I brente røkelse
og syndet mot Herren og ikke hørte på Herrens røst

og ikke levde efter hans lov og bud og vidnesbyrd,
derfor rammet denne ulykke eder, som det sees på
denne dag. 24 Og Jeremias sa til alt folket og til alle
kvinnene: Hør Herrens ord, alle I av Juda som er i
Egyptens land! 25 Så sier Herren, hærskarenes Gud,
Israels Gud: I og eders kvinner, I talte med eders munn
og fullbyrdet det med eders hender, og I sa: Vi vil
holde de løfter som vi har gjort: å brenne røkelse for
himmelens dronning og utøse drikkoffer for henne.
Hold bare eders løfter og opfyll dem! 26 Hør derfor
Herrens ord, alle I av Juda som bor i Egyptens land:
Se, jeg har svoret ved mitt store navn, sier Herren:
Sannelig, mitt navn skal ikke mere nevnes i nogen
jødisk manns munn i hele Egyptens land, så han sier:
Så sant Herren, Israels Gud, lever! 27 Se, jeg våker
over dem til det onde og ikke til det gode, og hver
mann av Juda som er i Egyptens land, skal omkomme
ved sverd og ved hunger, inntil de er tilintetgjort. 28 Og
de som undkommer fra sverdet, skal vende tilbake fra
Egyptens land til Juda land, en liten flokk, og alle de
som er blitt igjen av Juda, som er kommet til Egyptens
land for å bo der, skal få merke hvis ord skal stå ved
makt, mitt eller deres. 29 Og dette, sier Herren, skal
være tegnet for eder på at jeg vil hjemsøke eder på
dette sted, så I skal vite at mine ord om eder skal stå
ved makt til ulykke for eder: 30 Så sier Herren: Se,
jeg gir Egyptens konge Farao Hofra i hans fienders
hånd og i deres hånd som står ham efter livet, likesom
jeg har gitt Judas konge Sedekias i Babels konge
Nebukadnesars hånd, som var hans fiende og stod
ham efter livet.

45 Dette er det ord profeten Jeremias talte til Baruk,
Nerijas sønn, da han efter Jeremias' munn skrev
disse ord i en bok, i Judas konge Jojakims, Josias'
sønns fjerde år: 2 Så sier Herren, Israels Gud, om dig,
Baruk: 3 Du sa: Ve mig! For Herren har lagt sorg til
min smerte; jeg er trett av mine sukk og finner ikke ro.
4 Dette skal du si til ham: Så sier Herren: Se, det jeg
har bygget, det bryter jeg ned, og det jeg har plantet,
det rykker jeg op, og så går det med hele jorden. 5 Og
du, du attrår store ting? Attrå dem ikke! For se, jeg lar
ulykke komme over alt kjød, sier Herren. Men jeg vil gi
dig ditt liv til krigsbytte på alle de steder hvor du går
hen.

46 Dette er Herrens ord som kom til profeten
Jeremias om hedningefolkene. 2 Om Egypten.
Om egypterkongen Farao Nekos hær, som stod ved
elven Eufrat, ved Karkemis, og som Babels konge
Nebukadnesar slo i Judas konge Jojakims, Josias'
sønns fjerde år: 3 Sett skjoldene i stand, de små og
de store, og rykk frem til striden! 4 Spenn hestene
for og sitt op, I ryttere, og still eder op med hjelmer
på! Gjør spydene blanke, ta brynene på! 5 Hvorfor
ser jeg dem forferdet vike tilbake? Og deres kjemper
blir slått og tar flukten uten å vende sig om; redsel
er det rundt omkring, sier Herren. 6 Den lette skal
ikke undfly, og kjempen ikke undslippe; mot nord, ved
bredden av elven Eufrat, snubler de og faller. 7 Hvem
er det som stiger op lik Nilen, hvis vann bølger som
strømmene? 8 Egypten stiger op som Nilen, og dets
vann bølger som strømmene; det sier: Jeg vil stige op
og dekke landene, jeg vil ødelegge byer og dem som
bor i dem. 9 Far frem, I hester, og ras avsted, I vogner!
Kjempene skal rykke ut, etiopere og puteere, som fører
skjold, og menn fra Lud, som fører og spenner bue. 10
Men den dag er for Herren, Israels Gud, hærskarenes
Gud, en hevnens dag, til hevn over hans fiender, og
sverdet skal fortære og mettes og bli drukkent av deres
blod; for en offerslakting holder Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud, i landet i nord ved elven Eufrat. 11
Dra op til Gilead og hent balsam, du jomfru, Egyptens
datter! Forgjeves bruker du mange slags lægedom;
det finnes ikke plaster for dig. 12 Folkeslag hører om
din skam, og jorden er full av ditt skrik; for den ene
stridsmann snubler over den andre, de faller begge to.
13 Dette er det ord Herren talte til profeten Jeremias om
at Babels konge Nebukadnesar skulde komme og slå
Egyptens land: 14 Kunngjør det i Egypten, la det høres
i Migdol og la det høres i Memfis og Tahpanhes! Si:
Still dig frem og gjør dig ferdig! For sverdet har fortært
alt rundt omkring dig. 15 Hvorfor er din sterke styrtet til
jorden? Han holdt ikke stand; for Herren støtte ham
ned. 16 Han får mange til å snuble, ja, den ene faller
ovenpå den andre, og de sier: Op, la oss vende tilbake
til vårt folk og vårt fødeland for det herjende sverd!
17 Da roper de: Farao, Egyptens konge, er ødelagt!
Han lot den rette tid gå forbi. 18 Så sant jeg lever, sier
kongen, han hvis navn er Herren, hærskarenes Gud:
Som Tabor iblandt fjellene og som Karmel ved havet
kommer han. 19 Rust dig ut til å gå i landflyktighet, du
Egyptens datter som bor i landet! For Memfis skal bli
til en ørken og bli ødelagt, så ingen bor der. 20 En
herlig kvige er Egypten - kleggen fra nord kommer,
den kommer. 21 Også de leide krigsmenn som det har
i sin midte, de som er lik gjøkalver, ja, også de vender
om, flyr alle sammen, de holder ikke stand; for deres
ulykkesdag er kommet over dem, deres hjemsøkelses
tid. 22 Dets røst skal lyde som ormens; for med en hær
drar de frem, og med økser kommer de mot det som
tømmerhuggere. 23 De hugger ned dets skog, sier
Herren; for den er ugjennemtrengelig; de er flere enn
gresshoppene, det er ikke tall på dem. 24 Egyptens
datter blir til skamme; hun blir gitt i hendene på et

folk fra nord. 25 Herren, hærskarenes Gud, Israels
Gud, sier: Se, jeg hjemsøker Amon fra No og Farao og
Egypten og dets guder og dets konger, både Farao
og dem som setter sin lit til ham, 26 og jeg gir dem i
deres hånd som står dem efter livet, i Babels konge
Nebukadnesars hånd og i hans tjeneres hånd; men
derefter skal det få leve i ro som i fordums dager, sier
Herren. 27 Men frykt ikke, du min tjener Jakob, og
reddes ikke, Israel! For se, jeg frelser dig fra det fjerne
land og din ætt fra deres fangenskaps land, og Jakob
skal vende tilbake og ha ro og være trygg, og ingen
skal forferde ham. 28 Frykt ikke, min tjener Jakob, sier
Herren, for jeg er med dig; jeg vil gjøre ende på alle de
folk som jeg har drevet dig bort til, men dig vil jeg ikke
gjøre ende på; jeg vil tukte dig med måte; men helt
ustraffet vil jeg ikke la dig være.

47 Dette er Herrens ord som kom til profeten
Jeremias om filistrene, før Farao slo Gasa. 2 Så
sier Herren: Se, vann stiger op fra nord, og det blir
til en flommende elv, og det flommer utover landene
og alt som i dem er, byene og dem som bor i dem.
Menneskene skriker, og alle som bor på jorden, jamrer
sig; 3 når hans veldige hesters hovslag drønner, når
hans vogner ramler, når hans hjul dundrer, da ser ikke
fedrene sig om efter barna, så motfalne er de 4 for den
dags skyld som kommer for å ødelegge alle filistrene,
for å utrydde for Tyrus og Sidon alle som er undsloppet
og kunde hjelpe; for Herren ødelegger filistrene, dem
som er blitt igjen fra øen Kaftor. 5 Gasa er blitt skallet,
Askalon er blitt målløst, det som er blitt igjen av deres
lavland; hvor lenge vil du skjære i ditt kjøtt? 6 Ve! Du
Herrens sverd, hvor lenge vil du være urolig? Far i din
skjede, hvil dig og vær stille! 7 Hvorledes skulde du
holde dig rolig, når Herren har gitt dig befaling? Til
Askalon og til havets strand, dit har han stevnet det.

48 Om Moab. Så sier Herren, hærskarenes Gud,
Israels Gud: Ve over Nebo, for det er ødelagt;
Kirjata'im er blitt til skamme, det er inntatt; festningen
er blitt til skamme og slått med redsel. 2 Med Moabs
ry er det forbi; i Hesbon legger de op onde råd mot
det: Kom, la oss utrydde det, så det ikke mere er et
folk! Også du Madmen skal bli målløs, efter dig skal
sverdet fare. 3 Det lyder skrik fra Horona'im: herjing
og stor ødeleggelse. 4 Moab er ødelagt; dets barn
opløfter skrik. 5 For gråtende går de opover bakken
til Luhut; på veien ned til Horona'im høres angstfulle
klagerop over ødeleggelsen. 6 Fly, redd eders liv! Bli
som hjelpeløse mennesker i ørkenen! 7 Fordi du satte
din lit til dit gods og dine skatter, skal også du bli
hærtatt, og Kamos skal gå i fangenskap, hans prester
og hans høvdinger alle sammen. 8 Og en ødelegger
skal komme over hver by, og ingen by skal gå fri;
dalen skal gå til grunne og sletten bli ødelagt, som
Herren har sagt. 9 Gi Moab vinger! For i flyvende fart
skal det dra ut, og dets byer skal bli til en ørken, så
ingen bor i dem. 10 Forbannet være den som gjør
Herrens gjerning med lathet, og forbannet være den
som holder sitt sverd fra blod! 11 Moab har levd i ro fra
sin ungdom av; det har ligget stille på sin berme og
er ikke blitt tappet om fra kar til kar og er ikke gått i
fangenskap; derfor har det beholdt sin smak, og dets
duft er ikke forandret. 12 Se, derfor skal dager komme,
sier Herren, da jeg sender det vintappere, og de skal
legge det på hell og tømme dets kar og knuse dets
krukker. 13 Da skal Moab ha skam av Kamos, likesom
Israels hus hadde skam av Betel, som de satte sin lit til.
14 Hvorledes kan I si: Vi er helter og djerve krigsmenn?
15 Moab blir ødelagt, og de stiger op i dets byer, og
dets utvalgte unge menn stiger ned for å slaktes, sier
kongen, hvis navn er Herren, hærskarenes Gud. 16
Moabs nød er nær, og dets ulykke kommer hastig. 17
Ha medynk med det, alle I som bor rundt omkring det,
og alle I som kjenner dets navn! Si: Hvor det er blitt
knekket, det sterke spir, den herlige stav! 18 Stig ned
fra din herlighet og sett dig i et tørt land, du Dibons
datter som bor i byen! For Moabs ødelegger stiger op
imot dig, han ødelegger dine festninger. 19 Still dig ved
veien og se ut, du som bor i Aroer! Spør de flyktende
og undkomne, si: Hvad har hendt? 20 Moab er blitt til
skamme, for det er knust. Hyl og skrik! Kunngjør ved
Arnon at Moab er ødelagt! 21 Dommen er kommet
over slettelandet, over Holon og over Jahsa og over
Mofa'at 22 og over Dibon og over Nebo og over Bet-
Diblata'im 23 og over Kirjata'im og over Bet-Gamul
og over Bet-Meon 24 og over Kerijot og over Bosra
og over alle byene i Moabs land, fjernt og nær. 25
Moabs horn er avhugget, og dets arm er brutt, sier
Herren. 26 Gjør det drukkent, fordi det har ophøiet sig
mot Herren! Moab skal velte sig i sitt spy og bli til latter,
det også. 27 Eller var ikke Israel til latter for dig? Eller
er det grepet blandt tyver, siden du ryster på hodet
så ofte du taler om det? 28 Forlat byene og bo på
fjellet, I Moabs innbyggere, og bli lik duen som bygger
rede på den andre siden av kløftens gap! 29 Vi har
hørt om Moabs veldige overmot, om dets storaktighet,
dets overmot, dets opblåsthet og dets stolte hjerte. 30
Jeg kjenner dets overmot, sier Herren, og dets tomme
skryt; tomhet er det de har gjort. 31 Derfor jamrer jeg
over Moab, over hele Moab klager jeg; over mennene i
Kir-Heres må en sukke. 32 Som Jaser gråter, gråter
jeg over dig, du Sibmas vintre! Dine kvister gikk ut over
havet, de nådde like til Jasers hav; over din frukthøst
og din vinhøst faller en ødelegger. 33 Og glede og fryd

blir borte fra den fruktbare mark og fra Moabs land,
og på vinen i persekarene gjør jeg ende; ingen skal
trede persen med frydeskrik; det lyder frydeskrik som
ikke er frydeskrik 34 Det lyder skrik fra Hesbon like
til El'ale, ja like til Jahas, fra Soar til Horona'im, den
treårige kvige; for også Nimrims vann blir til ørkener.
35 Og jeg utrydder av Moab, sier Herren, hver den
som stiger op på en haug og brenner røkelse for sine
guder. 36 Derfor klager mitt hjerte likesom fløiter over
Moab, mitt hjerte klager likesom fløiter over mennene
i Kir-Heres; derfor går det til grunne det som Moab
har samlet sammen, dets opsparte gods. 37 For hvert
hode er skallet og hvert skjegg avraket; på alle hender
er det flenger og om lendene sekk. 38 På alle Moabs
tak og på dets gater er hele folket bare veklage; for
jeg har knust Moab lik et kar som ingen bryr sig om,
sier Herren. 39 Hvor forferdet det er, hvor de hyler! Se
hvorledes Moab vender ryggen til! Hvor det er blitt til
skamme! Moab blir til latter og til en forferdelse for
alle dem som bor rundt omkring det. 40 For så sier
Herren: Se, han flyver som en ørn og breder sine
vinger ut over Moab. 41 Byene blir inntatt, borgene blir
stormet, og Moabs kjemper blir på den dag til mote
som en kvinne i barnsnød. 42 Og Moab ødelegges, så
det ikke mere er et folk, fordi det har ophøiet sig mot
Herren. 43 Gru og grav og garn over dig, du Moabs
innbygger, sier Herren. 44 Den som flyr for gruen, skal
falle i graven, og den som kommer op av graven, skal
fanges i garnet; for jeg lar hjemsøkelsens år komme
over Moab, sier Herren. 45 I Hesbons skygge står
flyktninger uten kraft; for det farer ild ut fra Hesbon
og en lue fra Sihon, og den fortærer Moabs kinn og
ufreds-ættens isse. 46 Ve dig, Moab! Fortapt er Kamos'
folk; for dine sønner føres bort i fengsel og dine døtre
i fangenskap. 47 Men i de siste dager vil jeg gjøre
ende på Moabs fangenskap, sier Herren. Her ender
dommen over Moab.

49 Om Ammons barn. Så sier Herren: Har Israel
ingen barn, eller har han ingen arving? Hvorfor
har deres konge tatt Gad til eie, og hans folk bosatt
sig i dets byer? 2 Se, derfor skal dager komme, sier
Herren, da jeg lar krigsskrik høre mot Rabba i Ammons
land, og det skal bli til en øde grusdynge, og dets
døtre skal brennes op med ild, og Israel skal ta sine
eiere til eie, sier Herren. 3 Hyl, Hesbon! For Ai er
ødelagt. Skrik, I Rabbas døtre, omgjord eder med
sekk, jamre eder og løp omkring ved kveene! For deres
konge går i fangenskap, hans prester og høvdinger
alle sammen. 4 Hvorfor roser du dig av dine daler, av
din dals overflod, du frafalne datter, som setter din lit til
dine skatter og sier: Hvem kan gjøre mig noget? 5 Se,
jeg lar frykt komme over dig, sier Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud, fra alle dem som bor rundt omkring
dig, og I skal bli drevet bort, hver til sin kant, uten at
nogen samler de flyktende. 6 Men derefter vil jeg gjøre
ende på Ammons barns fangenskap, sier Herren. 7
Om Edom. Så sier Herren, hærskarenes Gud: Er det
ikke mere nogen visdom i Teman? Finnes ikke lenger
råd hos de forstandige? Er deres visdom uttømt? 8 Fly,
vend eder, skjul eder dypt nede, I Dedans innbyggere!
For jeg lar Esaus ulykke komme over ham, den tid da
jeg hjemsøker ham. 9 Om vinhøstere kommer over dig,
så vil de ikke levne nogen efterhøst, om tyver kommer
om natten, så vil de ødelegge til de har nok. 10 For jeg
klær Esau naken, jeg avdekker hans skjulesteder, og
vil han skjule sig, så kan han det ikke; hans barn og
hans brødre og hans naboer blir ødelagt, og han er
ikke mere. 11 Forlat dine farløse! Jeg vil holde dem i
live, og dine enker kan stole på mig. 12 For så sier
Herren: Se, de som det ikke tilkom å drikke begeret,
de skal drikke, og så skulde du bli ustraffet? Nei, du
skal ikke bli ustraffet, drikke skal du. 13 For jeg har
svoret ved mig selv, sier Herren, at Bosra skal bli til en
forferdelse, til spott, til en ørken og til en forbannelse,
og alle dets byer skal bli til evige grusdynger. 14 En
tidende har jeg hørt fra Herren, og et bud er sendt ut
iblandt folkene: Samle eder og dra imot det, stå op til
krig! 15 For se, jeg gjør dig liten blandt folkene, foraktet
blandt menneskene. 16 Redsel over dig! Ditt hjertes
overmot har dåret dig, du som bor i fjellkløfter, du som
holder til oppe på høidene. Om du bygger ditt rede
høit som ørnen, så vil jeg styrte dig ned derfra, sier
Herren. 17 Og Edom skal bli til en forferdelse; hver den
som går forbi det, skal forferdes og spotte over alle
dets plager. 18 Som da Sodoma og Gomorra og dets
nabobyer blev lagt i grus, sier Herren, skal ingen mann
bo der, og intet menneskebarn opholde sig der. 19 Se,
han stiger op som en løve fra Jordans prakt til de alltid
grønne enger; for i et øieblikk vil jeg jage Edoms folk
bort derfra, og den som er utvalgt, ham vil jeg sette
over det; for hvem er som jeg, og hvem vil stevne mig,
og hvem er den hyrde som kan stå for mitt åsyn? 20
Hør derfor det råd som Herren har lagt mot Edom, og
de tanker som han har tenkt mot Temans innbyggere:
Visselig, de skal bli slept bort de små lam; visselig,
deres beitemark skal forferdes over dem. 21 Ved braket
av deres fall bever jorden; det lyder skrik som høres
like til det Røde Hav. 22 Se, som en ørn farer han
op og flyver og breder sine vinger ut over Bosra, og
Edoms kjemper blir på den dag til mote som en kvinne
i barnsnød. 23 Om Damaskus. Hamat og Arpad er
blitt til skamme, for de har hørt en ond tidende, de
forgår av angst; i havet er det uro, det kan ikke være

stille. 24 Damaskus er motløst, det vender sig til flukt,
forferdelse har grepet det; angst og veer har grepet det
som den fødende kvinne. 25 Hvor den er forlatt, den
lovpriste stad, min gledes by! 26 Derfor skal dens unge
menn falle på dens gater, og alle krigsmennene skal
tilintetgjøres på den dag, sier Herren, hærskarenes
Gud. 27 Jeg vil sette ild på Damaskus' mur, og den
skal fortære Benhadads palasser. 28 Om Kedar og om
Hasors riker, som Babels konge Nebukadnesar slo.
Så sier Herren: Stå op, dra op mot Kedar og ødelegg
Østens barn! 29 Deres telt og deres småfe skal de
ta; deres telttepper og alle deres redskaper og deres
kameler skal de føre bort med sig, og de skal rope
til dem: Redsel rundt omkring! 30 Fly, flykt alt det I
kan, skjul eder dypt nede, I Hasors innbyggere, sier
Herren; for Babels konge Nebukadnesar har lagt råd
imot eder og tenkt ut ondt imot eder. 31 Stå op, dra op
mot et rolig folk, som bor trygt, sier Herren; de har
hverken port eller bom, de bor for sig selv. 32 Deres
kameler skal bli til rov, og deres store buskap skal bli
til hærfang, og jeg vil sprede dem for alle vinder, dem
med rundklippet hår, og fra alle kanter vil jeg la ulykke
komme over dem, sier Herren. 33 Og Hasor skal bli til
bolig for sjakaler, en ørken til evig tid; ingen mann skal
bo der, og intet menneskebarn opholde sig der. 34
Dette er Herrens ord som kom til profeten Jeremias
om Elam i begynnelsen av Judas konge Sedekias'
regjering: 35 Så sier Herren, hærskarenes Gud: Se,
jeg knekker Elams bue, deres beste våben. 36 Og
jeg vil la fire vinder fra himmelens fire hjørner komme
over Elam og sprede dem for alle disse vinder, og det
skal ikke være noget folk som de bortdrevne fra Elam
ikke kommer til. 37 Og jeg vil gjøre Elam redd for sine
fiender og for dem som står dem efter livet, og jeg
vil la ulykke komme over dem, min brennende vrede,
sier Herren, og jeg vil sende sverd efter dem, inntil jeg
får gjort ende på dem. 38 Og jeg vil sette min trone i
Elam, og jeg vil utrydde konge og høvdinger der, sier
Herren. 39 Men det skal skje i de siste dager, da vil jeg
gjøre ende på Elams fangenskap, sier Herren.

50 Dette er det ord Herren talte om Babel, om
kaldeernes land, ved profeten Jeremias. 2
Forkynn det iblandt folkene og kunngjør det og løft op
banner, kunngjør det, dølg det ikke, si: Babel er inntatt,
Bel er blitt til skamme, Merodak er blitt forferdet, dets
gudebilleder er blitt til skamme, dets vederstyggelige
avguder er forferdet! 3 For et folk drar op imot det fra
nord, det gjør dets land til en ørken, og det er ingen
som bor i det; både mennesker og dyr er flyktet bort. 4
I de dager og på den tid, sier Herren, skal Israels barn
komme, de og Judas barn sammen; de skal gå og
gråte, og Herren sin Gud skal de søke. 5 Efter Sion
skal de spørre, hit er deres åsyn vendt: Kom og gi
eder til Herren ved en evig pakt, som ikke glemmes!
6 Fortapte får var mitt folk, deres hyrder hadde ført
dem vill, til fjellene hadde de drevet dem bort; fra
fjell til haug gikk de, de glemte sitt hvilested. 7 Alle
som traff dem, åt dem, og deres fiender sa: Vi skal
ikke bøte for det - fordi de hadde syndet mot Herren,
rettferdighetens bolig, og mot sine fedres håp, Herren.
8 Fly ut av Babel og dra bort fra kaldeernes land, og gå
som bukker foran hjorden! 9 For se, jeg vekker og fører
op imot Babel en skare av store folkeslag fra landet i
nord, og de skal stille sig op imot det; av dem skal det
bli inntatt; deres piler er som en prøvet kjempes, ingen
vender tilbake med uforrettet sak. 10 Og Kaldea skal
bli til rov; alle som røver det, skal mettes, sier Herren.
11 Ja, gled eder bare, ja, juble bare, I som plyndrer
min arv! Ja, hopp bare som en treskende kvige og
vrinsk som de sterke hester! 12 Eders mor blir storlig
til skamme, hun som fødte eder, blues; se, hun blir det
siste blandt folkene, en ørken, et tørt land og en øde
mark. 13 For Herrens vredes skyld skal det aldri bo folk
der igjen, det hele skal bli til en ørken; hver den som
går forbi Babel, skal forferdes og spotte over alle dets
plager. 14 Still eder op mot Babel rundt omkring, alle I
som spenner bue! Skyt på det, spar ikke på pilene! For
mot Herren har det syndet. 15 Opløft hærskrik mot det
rundt omkring! Det har overgitt sig, dets grunnvoller
er falt, dets murer er brutt ned; for det er Herrens
hevn. Hevn eder på det! Gjør mot det således som
det har gjort! 16 Utrydd av Babel både såmann og
den som fører sigden i høstens tid! For det herjende
sverd skal de vende sig hver til sitt folk og fly hver
til sitt land. 17 Et bortdrevet lam er Israel, løver har
jaget det bort; først åt Assurs konge det, og nu sist har
Babels konge Nebukadnesar knust dets ben. 18 Derfor
sier Herren, hærskarenes Gud, Israels Gud, så: Se,
jeg hjemsøker Babels konge og hans land, likesom jeg
har hjemsøkt Assurs konge. 19 Og jeg vil føre Israel
tilbake til dets beitemarker, og det skal beite på Karmel
og i Basan, og på Efra'ims fjell og i Gilead skal det
ete sig mett. 20 I de dager og på den tid, sier Herren,
skal de søke efter Israels misgjerning, men den skal
ikke være til, og efter Judas synder, men de skal ikke
finnes; for jeg vil tilgi dem som jeg lar bli igjen. 21 Dra
op mot Merata'ims land og mot Pekods innbyggere!
Forfølg dem, ødelegg dem og slå dem med bann, sier
Herren, og gjør i alle deler som jeg har befalt dig! 22
Det er larm av krig i landet og stor ødeleggelse. 23
Hvor den er blitt knekket og knust den hammer som
slo hele jorden! Hvor Babel er blitt til en forferdelse
blandt folkene! 24 Jeg stilte snare for dig, og du blev
fanget, Babel, uten at du visste av det; du blev funnet

og grepet; for mot Herren hadde du gitt dig i strid.
25 Herren har åpnet sitt rustkammer og tatt frem sin
vredes våben; for Herren, Israels Gud, hærskarenes
Gud, har et arbeid fore i kaldeernes land. 26 Kom imot
det fra alle kanter! Åpne dets forrådshus, dyng op som
korndynger det som finnes der, og slå det med bann!
La det ikke ha noget igjen! 27 Drep alle dets okser, la
dem stige ned for å slaktes! Ve over dem! For deres
dag er kommet, deres hjemsøkelses tid. 28 Hør! De er
flyktet og undkommet fra Babels land for å kunngjøre i
Sion Herrens, vår Guds hevn, hevnen for hans tempel!
29 Kall skytterne sammen mot Babel, alle dem som
spenner bue! Slå leir mot det rundt omkring, la ingen
slippe unda! Betal det efter dets gjerninger, gjør mot
det i alle deler som det har gjort! For mot Herren har
det ophøiet sig, mot Israels Hellige. 30 Derfor skal dets
unge menn falle på dets gater, og alle dets krigsmenn
skal tilintetgjøres på den dag, sier Herren. 31 Se, jeg
kommer over dig, Sadon, sier Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud; for din dag er kommet, den tid
da jeg hjemsøker dig. 32 Og Sadon skal snuble og
falle uten å ha nogen som reiser det op, og jeg vil
sette ild på dets byer, og den skal fortære alt rundt
omkring det. 33 Så sier Herren, hærskarenes Gud:
Undertrykt er både Israels barn og Judas barn, og alle
de som har ført dem i fangenskap, holder dem fast;
de nekter å la dem fare. 34 Deres gjenløser er sterk,
Herren, hærskarenes Gud, er hans navn; han skal
visselig føre deres sak og la jorden få ro, men volde
Babels innbyggere uro. 35 Sverd over kaldeerne, sier
Herren, over Babels innbyggere, over dets høvdinger
og over dets vismenn! 36 Sverd over snakkerne! De
skal stå der som dårer. Sverd over dets kjemper! De
skal bli forferdet. 37 Sverd over dets hester og over
dets vogner og over alle de fremmede krigsfolk blandt
dem! De skal bli til kvinner. Sverd over dets skatter! De
skal bli røvet. 38 Tørke over dets vann! De skal tørkes
ut. For det er et land med avgudsbilleder, og med sine
gruelige avguder ter de sig som rasende. 39 Derfor
skal ørkenens dyr bo der sammen med ville hunder,
og strutser skal bo i det; og det skal aldri mere reise
sig igjen, og slekt efter slekt skal ingen bo der. 40 Som
da Gud la Sodoma og Gomorra og dets nabobyer i
grus, sier Herren, skal ingen mann bo der, og intet
menneskebarn opholde sig der. 41 Se, et folk kommer
fra nord, et stort folk, og mange konger skal stå frem
fra jordens ytterste ende. 42 Bue og spyd holder de i
hånden, de er grusomme og skåner ingen; deres røst
bruser som havet, og på hester kommer de ridende,
rustet som en krigsmann, mot dig, Babels datter! 43
Babels konge har hørt ryktet om dem, og hans hender
er blitt kraftløse; angst har grepet ham, smerter som
den fødende kvinnes. 44 Se, han stiger op som en
løve fra Jordans prakt til de alltid grønne enger; for i et
øieblikk vil jeg jage dem bort derfra, og den som er
utvalgt, ham vil jeg sette over det; for hvem er som
jeg, og hvem vil stevne mig, og hvem er den hyrde
som kan bli stående for mitt åsyn? 45 Hør derfor det
råd som Herren har lagt mot Babel, og de tanker som
han har tenkt mot kaldeernes land: Visselig, de skal bli
slept bort de små lam; visselig, deres beitemark skal
forferdes over dem. 46 Ved det rop: Babel er inntatt,
bever jorden, og det høres skrik blandt folkene.

51 Så sier Herren: Se, jeg vekker et ødeleggende
vær over Babel og over innbyggerne i Leb-Kamai.
2 Og jeg sender fremmede mot Babel, og de skal kaste
det som korn og tømme dets land; for de skal falle
over det fra alle kanter på ulykkens dag. 3 Mot den
som spenner bue, skal bueskytteren spenne sin bue,
og mot den som kneiser i sin brynje; spar ikke dets
unge menn, slå hele dets hær med bann! 4 Og drepte
menn skal falle i kaldeernes land, og gjennemborede
menn på dets gater. 5 For Israel og Juda er ikke enker,
forlatt av sin Gud, Herren, hærskarenes Gud, skjønt
deres land er fullt av skyld mot Israels Hellige. 6 Fly ut
av Babel, hver mann må redde sitt liv! Se til at I ikke
omkommer ved Babels misgjerning! En hevnens tid er
det for Herren; han gjengjelder Babel det som det har
gjort. 7 Babel var et gullbeger i Herrens hånd, som
gjorde hele jorden drukken; av dets vin drakk folkene,
derfor tedde folkene sig som rasende. 8 Med ett er
Babel falt og blitt knust; jamre over det, hent balsam
for dets smerte! Kanskje det kunde læges. 9 Vi har
søkt å læge Babel, men det lot sig ikke læge. Forlat
det, så vi kan gå hver til sitt land! For dommen over
det når til himmelen og hever sig til skyene. 10 Herren
har latt vår rettferdige sak komme frem i dagen; kom,
la oss fortelle i Sion Herrens, vår Guds gjerning! 11
Gjør pilene blanke, grip skjoldene! Herren har vakt
mederkongenes ånd; for mot Babel er hans tanke
rettet, han vil ødelegge det; for det er Herrens hevn,
hevnen for hans tempel. 12 Løft banner mot Babels
murer, hold sterk vakt, sett ut vaktposter, legg bakhold!
For Herren har både tenkt ut og setter i verk det som
han har talt imot Babels innbyggere. 13 Du som bor
ved store vann, du som er rik på skatter! Din ende
er kommet, målet for din vinning er fullt. 14 Herren,
hærskarenes Gud, har svoret ved sig selv: Har jeg enn
fylt dig med mennesker som med gresshopper, skal
det allikevel opløftes et frydeskrik over dig. 15 Han er
den som skapte jorden ved sin kraft, som grunnfestet
jorderike ved sin visdom og utspente himmelen ved
sin forstand. 16 Ved sin torden lar han vannene i

himmelen bruse; han lar dunster stige op fra jordens
ende, sender lyn med regn og fører vind ut av sine
forrådskammer. 17 Hvert menneske blir ufornuftig, uten
forstand; hver gullsmed har skam av sine utskårne
billeder, hans støpte billeder er løgn, og det er ingen
ånd i dem. 18 De er tomhet, et verk som vekker spott;
på sin hjemsøkelses tid skal de gå til grunne. 19 Ikke
er han som er Jakobs del, lik dem; for han er den
som har skapt alle ting og den ætt som er hans arv;
Herren, hærskarenes Gud, er hans navn. 20 Du er
min hammer, mitt krigsvåben, og med dig knuser jeg
folkeslag, og med dig ødelegger jeg kongeriker; 21
med dig knuser jeg hest og rytter, og med dig knuser
jeg vogn og kjører; 22 med dig knuser jeg mann og
kvinne, og med dig knuser jeg gammel og ung, yngling
og jomfru; 23 med dig knuser jeg hyrde og hjord, og
med dig knuser jeg pløieren og hans okser, og med
dig knuser jeg stattholdere og landshøvdinger. 24
Men jeg gjengjelder Babel og alle Kaldeas innbyggere
for eders øine all den ondskap som de har gjort mot
Sion, sier Herren. 25 Se, jeg kommer over dig, du
fordervelsens berg, sier Herren, du som forderver all
jorden, og jeg vil rekke ut min hånd mot dig og velte
dig ned fra fjellknausene og gjøre dig til et utbrent
berg. 26 Og fra dig skal ingen ta sten til hjørne eller
sten til grunnvoll; men til evige ørkener skal du bli,
sier Herren. 27 Løft banner i landet, støt i basun
blandt folkene, innvi folkeslag til kamp mot det, kall
sammen mot det Ararats, Minnis og Askenas' riker,
innsett høvedsmenn imot det, før hester frem som
strihårede gresshopper! 28 Innvi folkeslag til kamp mot
det, kongene i Media, dets stattholdere og alle dets
landshøvdinger og hele det land han råder over! 29
Da skjelver jorden og bever; for Herrens tanker mot
Babel blir fullbyrdet: å gjøre Babels land til en ørken,
så ingen bor der. 30 Babels kjemper har holdt op å
stride, de sitter stille i borgene, deres kraft er borte, de
er blitt til kvinner; det er satt ild på dets boliger, dets
bommer er sprengt. 31 Løper løper mot løper og bud
mot bud for å melde Babels konge at hans stad er
inntatt på alle kanter, 32 vadestedene er i fiendens
vold, vanndammene uttørket med ild, og krigsmennene
forferdet. 33 For så sier Herren, hærskarenes Gud,
Israels Gud: Babels datter er som en treskeplass når
den blir stampet hård; ennu en liten stund, så kommer
høstens tid for henne. 34 Babels konge Nebukadnesar
har ett oss, har ødelagt oss, har satt oss bort som et
tomt kar, har opslukt oss som et sjøuhyre, har fylt sin
buk med min kostelige mat; han har drevet oss bort.
35 Den vold jeg har lidt i mitt kjøtt, måtte den komme
over Babel, så må Sions innbyggere si, og mitt blod
komme over Kaldeas innbyggere, så må Jerusalem
si. 36 Derfor sier Herren så: Se, jeg fører din sak og
utfører din hevn, og jeg vil tørke ut dets hav og gjøre
dets kilde tørr. 37 Og Babel skal bli til grusdynger,
en bolig for sjakaler, til en forferdelse og til spott, så
ingen bor der. 38 De brøler alle sammen som unge
løver, de brummer som løveunger. 39 Når de er blitt
hete, vil jeg gjøre et drikkelag for dem og gjøre dem
drukne, forat de skal juble og så falle i en evig søvn og
ikke våkne, sier Herren. 40 Jeg vil føre dem ned som
lam til å slaktes, som værer og gjetebukker. 41 Se,
Sesak er blitt hærtatt, all jordens pris er blitt inntatt!
Hvor Babel er blitt til en forferdelse blandt folkene! 42
Havet er steget op over Babel, det er skjult av dets
brusende bølger. 43 Dets byer er blitt til en ørken, et
tørt land og en øde mark, et land som ingen mann
bor i, og som intet menneskebarn drar igjennem. 44
Og jeg hjemsøker Bel i Babel og drar det han har
slukt, ut av hans munn, og folkeslag skal ikke mere
strømme til ham; også Babels mur er falt. 45 Dra ut
av det, mitt folk, hver mann må redde sitt liv - for
Herrens brennende vrede! 46 Og vær ikke motfalne
og redde for de rykter som høres i landet, om det i
et år kommer et rykte, og derefter i et annet år et
annet rykte, og om det råder vold i landet, og hersker
reiser sig mot hersker. 47 Se, derfor skal dager komme
da jeg hjemsøker Babels utskårne billeder, og hele
dets land skal bli til skamme, og alle dets menn skal
bli drept og falle der. 48 Og himmel og jord og alt
som i dem er, skal juble over Babel; for fra nord skal
ødeleggerne komme over det, sier Herren. 49 Også
Babel skal falle, I av Israel som er slått ihjel! Også
Babels innbyggere skal falle, I som er slått ihjel over
den hele jord! 50 I som er undkommet fra sverdet,
dra bort, stans ikke, kom Herren i hu fra det fjerne
land og minnes Jerusalem! 51 Vi var blitt til skamme;
for vi måtte høre hånsord; skam dekket vårt åsyn, for
fremmede var kommet over helligdommene i Herrens
hus. 52 Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da
jeg hjemsøker dets utskårne billeder, og i hele dets
land skal sårede menn stønne. 53 Om Babel enn vil
stige op til himmelen, og om det enn vil gjøre sin høie
festning utilgjengelig, så skal allikevel ødeleggere fra
mig komme over det, sier Herren. 54 Skrik lyder fra
Babel, det er stor ødeleggelse i kaldeernes land. 55 For
Herren ødelegger Babel og gjør ende på den sterke
larm i byen; og deres bølger skal bruse som store
vann, deres larmende røst skal la sig høre. 56 For
over det, over Babel, kommer en ødelegger, og dets
kjemper blir fanget, deres buer knekket; for Herren er
en gjengjeldelsens Gud, han lønner, han gjengjelder.
57 Og jeg vil gjøre dets høvdinger og dets vismenn, dets
stattholdere og dets landshøvdinger og dets kjemper

drukne, og de skal falle i en evig søvn og ikke våkne,
sier kongen, han hvis navn er Herren, hærskarenes
Gud. 58 Så sier Herren, hærskarenes Gud: Babels
mur, den brede, skal rives til grunnen, og dets porter,
de høie, skal brennes op med ild, så folkeslag skal ha
gjort sig møie for intet, og folkeferd arbeidet sig trette
for ilden. 59 Dette er det bud som profeten Jeremias
gav Seraja, sønn av Nerija, Mahsejas sønn, da han
drog til Babel sammen med Judas konge Sedekias i
det fjerde år av hans regjering - Seraja var den som
sørget for herbergene. 60 Jeremias skrev op i en bok
all den ulykke som skulde komme over Babel, alle
disse ord som er skrevet om Babel. 61 Og Jeremias sa
til Seraja: Når du kommer til Babel, da se til at du leser
op alle disse ord! 62 Og du skal si: Herre! Du har talt
mot dette sted og sagt at du vil ødelegge det, så det
ikke skal være nogen som bor der, hverken menneske
eller dyr, men at det skal bli til evige ørkener. 63 Og
når du er ferdig med å lese op denne bok, da skal du
binde en sten til den og kaste den ut i Eufrat, 64 og du
skal si: Således skal Babel synke og ikke komme op
igjen, for den ulykke som jeg lar komme over det, og
avmektige skal de ligge der. Her ender Jeremias' ord.

52 Sedekias var en og tyve år gammel da han blev
konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem;
hans mor hette Hamital, datter av Jirmeja, og var fra
Libna. 2 Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine,
aldeles som Jojakim hadde gjort. 3 For på grunn av
Herrens vrede gikk det så med Jerusalem og Juda,
inntil han kastet dem bort fra sitt åsyn. Og Sedekias
falt fra kongen i Babel. 4 I hans niende regjeringsår, i
den tiende måned, på den tiende dag i måneden, drog
kongen i Babel Nebukadnesar med hele sin hær mot
Jerusalem og leiret sig imot det, og de bygget skanser
mot det rundt omkring. 5 Og de holdt byen kringsatt like
til kong Sedekias' ellevte år. 6 I den fjerde måned, på
den niende dag i måneden, var hungersnøden så stor i
byen at landets folk ikke hadde noget å ete. 7 Og byens
mur blev gjennembrutt, og alle krigsmennene flyktet og
drog ut av byen om natten gjennem porten mellem
begge murene ved kongens have, mens kaldeerne
lå leiret mot byen rundt omkring; og de tok veien til
ødemarken. 8 Men kaldeernes hær satte efter kongen,
og den nådde Sedekias igjen på Jerikos ødemarker;
og hele hans hær spredte sig og forlot ham. 9 Og
de grep kongen og førte ham op til Babels konge i
Ribla i Hamatlandet, og han avsa dom over ham. 10
Og Babels konge drepte Sedekias' sønner for hans
øine; også alle Judas høvdinger drepte han i Ribla. 11
Og Babels konge lot Sedekias blinde, og han lot ham
binde med to kobberlenker og førte ham til Babel og
holdt ham i fengsel til hans dødsdag. 12 I den femte
måned, på den tiende dag i måneden - det var Babels
konge Nebukadnesars nittende år - kom Nebusaradan,
høvdingen over livvakten, en av de høieste menn
hos kongen i Babel, til Jerusalem. 13 Han brente
op Herrens hus og kongens hus, og alle Jerusalems
hus - alle stormennenes hus - brente han op med
ild. 14 Og hele den hær av kaldeere som høvdingen
over livvakten hadde med sig, rev ned alle murene
omkring Jerusalem. 15 Nebusaradan, høvdingen over
livvakten, bortførte nogen av de ringeste av folket og
resten av folket, dem som var blitt tilbake i byen, og
overløperne som var gått over til kongen i Babel, og
resten av hopen. 16 Bare nogen av de ringeste i landet
lot Nebusaradan, høvdingen over livvakten, bli tilbake
som vingårdsmenn og jordbrukere. 17 Kaldeerne slo i
stykker kobbersøilene i Herrens hus og fotstykkene og
kobberhavet i Herrens hus og førte alt kobberet av dem
til Babel. 18 De tok også askebøttene og ildskuffene
og knivene og bollene til å sprenge blod med og
røkelseskålene og alle kobberkarene som hadde vært
brukt til tjenesten. 19 Også skålene og fyrfatene og
bollene til å sprenge blod med og askebøttene og
lysestakene og røkelseskålene og begerne, alt som
var av gull, og alt som var av sølv, det tok høvdingen
over livvakten. 20 De to søiler, det ene hav og de tolv
kobberokser som var under fotstykkene som kong
Salomo hadde latt gjøre for Herrens hus - i alle disse
ting var kobberet ikke til å veie. 21 Og om søilene er
å si at den ene søile var atten alen høi, og en tråd
på tolv alen nådde omkring den; den var fire fingrer
tykk, og hul. 22 Og det var et søilehode på den av
kobber, og det ene søilehode var fem alen høit, og
det var nettverk og granatepler på søilehodet rundt
omkring, alt sammen av kobber, og likedan var det
med den andre søile, som også hadde granatepler.
23 Og granateplene var seks og nitti, som vendte
utad; alle granateplene var hundre ved nettverket
rundt omkring. 24 Høvdingen over livvakten tok
yppersteprestenen Seraja og Sefanja, den næstøverste
prest, og de tre voktere ved dørtreskelen, 25 og fra
byen tok han en hoffmann som var høvedsmann over
krigsfolkene, og syv menn som ennu fantes i byen
av dem som stadig hadde adgang til kongen, og
skriveren hos hærføreren, han som utskrev landets folk
til krigstjeneste, og seksti menn av landets folk som
fantes i byen - 26 dem tok Nebusaradan, høvdingen
over livvakten, og førte dem til Babels konge i Ribla,
27 og Babels konge lot dem slå ihjel i Ribla i Hamat-
landet. Således blev Juda bortført fra sitt land. 28
Dette er tallet på dem som Nebukadnesar bortførte:
I det syvende år tre tusen og tre og tyve jøder; 29
i Nebukadnesars attende år åtte hundre og to og

tretti sjeler fra Jerusalem; **30** i Nebukadnesars tre og
tyvende år bortførte Nebusaradan, høvdingen over
livvakten, syv hundre og fem og firti sjeler av jødene;
det var i alt fire tusen og seks hundre sjeler. **31** I det
syv og trettiende år efterat Judas konge Jojakin var
bortført, i den tolvte måned, på den fem og tyvende
dag i måneden, tok kongen i Babel Evilmerodak - i
det år han blev konge - Judas konge Jojakin til nåde
og førte ham ut av fengslet. **32** Og han talte vennlig
med ham og satte hans stol ovenfor stolene til de
andre konger som var hos ham i Babel. **33** Han la sin
fangedrakt av og åt stadig ved hans bord, så lenge
han levde. **34** Og han fikk sitt stadige underhold fra
Babels konge, hver dag det han den dag trengte, så
lenge han levde, like til sin dødsdag.

Klagesangene

1 Hvor ensom hun sitter, den folkerike stad! Hun
er blitt som en enke; den store blandt folkene,
fyrstinnen i landene er blitt til træl! **2** Sårt gråter hun
om natten, og hennes tårer rinner på hennes kinn;
hun har ingen trøster blandt alle sine elskere; alle
hennes venner har vært troløse mot henne, de er blitt
hennes fiender. **3** I landflyktighet er Juda vandret, efter
trengsel og megen møie; det bor iblandt folkene, har
ikke funnet hvile; alle dets forfølgere har innhentet
det på trange steder. **4** Veiene til Sion sørger fordi
ingen kommer til festene; alle dets porter er øde, dets
prester sukker, dets jomfruer er sorgfulle, og det selv
er bitterlig bedrøvet. **5** Dets motstandere er blitt dets
herrer, dets fiender er trygge, for Herren har lagt sorg
på det for dets mange overtredelsers skyld; dets små
barn har fienden ført i fangenskap. **6** Fra Sions datter
svant all hennes prakt; hennes fyrster blev lik hjorter
som ikke finner beite, og de gikk der uten kraft for
forfølgerens åsyn. **7** I sin elendighets og landflyktighets
tid kommer Jerusalem i hu alle de herligheter som
hun hadde fra fordums dager; da hennes folk falt
for fiendens hånd, og hun ingen hjelper hadde, da
så fiendene henne, de spottet over det hun hadde
tapt. **8** Storlig har Jerusalem syndet, derfor er hun
blitt til en vederstyggelighet; alle de som æret henne,
forakter henne, for de så hennes blusel; hun selv
sukket og vendte sig bort. **9** Hennes urenhet hang
ved hennes kjortelfliker; hun tenkte ikke på hvad ende
det vilde ta med henne; da sank hun på underlig
vis, ingen trøstet henne. Herre, se min elendighet!
Fienden gjør sig stor. **10** Fienden rakte sin hånd ut
efter alle hennes kostelige ting; for hun så hedninger
komme inn i hennes helligdom, de som du bød ikke
skulde komme inn i din menighet. **11** Alt hennes folk
sukker og søker efter brød; de gir sine kostelige ting
bort for mat, for å opholde livet. Se, Herre, se hvor
foraktet jeg er blitt! **12** Går det eder ikke til hjerte, alle
I som går forbi på veien? Sku og se om det finnes
en smerte lik den smerte som er voldt mig, den som
Herren har bedrøvet mig med på sin brennende vredes
dag! **13** Fra det høie sendte han ild i mine ben og
lot den råde; han spente ut garn for mine føtter, han
støtte mig tilbake, han gjorde mig elendig, syk hele
dagen. **14** Mine overtredelser er knyttet sammen ved
hans hånd til et åk; sammenslynget er de lagt på min
nakke; han har brutt min kraft. Herren har gitt mig i
hendene på dem som jeg ikke kan stå imot. **15** Herren
forkastet alle de kjemper som fantes hos mig, han
kalte sammen en folkeskare mot mig for å knuse mine
unge menn; Herren trådte vinpersen for jomfruen,
Judas datter. **16** Over dette gråter jeg, mitt øie, mitt
øie flyter bort i vann; for langt fra mig er trøsteren
som kunde husvale min sjel; mine barn er ødelagt, for
fienden fikk overhånd. **17** Sion rekker ut sine hender,
det har ingen trøster; Herren har kalt sammen mot
Jakob hans fiender rundt omkring; Jerusalem er blitt
til en vederstyggelighet blandt dem. **18** Herren er
rettferdig, for jeg var gjenstridig mot hans bud. Hør,
alle folk, og se min smerte! Mine jomfruer og mine
unge menn er gått i fangenskap. **19** Jeg ropte på mine
elskere; de svek mig. Mine prester og mine eldste
opgav ånden i byen da de søkte efter mat for å opholde
livet. **20** Se, Herre, jeg er i trengsel! Det gjærer i mitt
indre, mitt hjerte vender sig i mitt bryst; for jeg har
vært gjenstridig; utenfor har sverdet gjort mig barnløs,
innenfor er det som døden. **21** De hørte at jeg sukket,
det var ingen som trøstet mig; alle mine fiender hørte
om min ulykke, de gledet sig over at du har gjort det.
Men du lar komme en dag som du har forkynt, og da
skal de bli som jeg. **22** La all deres ondskap komme
for ditt åsyn, og gjør mot dem som du har gjort mot
mig for alle mine overtredelsers skyld! For mine sukk
er mange, og mitt hjerte er sykt.

2 Hvor Herren i sin vrede har innhyllet Sions datter
i mørke skyer! Han har kastet Israels herlighet fra
himmelen til jorden, og han har ikke kommet i hu sine
føtters skammel på sin vredes dag. **2** Herren har uten
skånsel tilintetgjort alle Jakobs boliger, han har i sin
vrede brutt ned Judas datters festninger, kastet dem
til jorden; han har vanhelliget riket og dets fyrster.
3 Han har i brennende vrede avhugget hvert horn i
Israel, dradd sin høire hånd tilbake for fiendens åsyn
og satt Jakob i brand lik en ildslue som fortærer rundt
omkring. **4** Han har spent sin bue som en fiende, stilt
sig med sin høire hånd som en motstander og drept alt
som var en lyst for vårt øie; i Sions datters telt har
han utøst sin vrede som ild. **5** Herren er blitt som en
fiende, han har tilintetgjort Israel, tilintetgjort alle dets
palasser, ødelagt dets festninger og hopet sorg på
sorg over Judas datter. **6** Han har med vold revet ned
sitt gjerde som gjerdet om en have, han har ødelagt
sitt forsamlingssted; Herren har latt høitid og sabbat bli
glemt i Sion, og i sin vrede og harme forskutt konge
og prest. **7** Herren har forkastet sitt alter, forsmådd
sin helligdom; han har overgitt dets palassers murer
i fiendens vold; de lot sin røst høre i Herrens hus
som på en høitidsdag. **8** Herren tenkte på å ødelegge
Sions datters mur, han strakte ut målesnoren, han
drog ikke sin hånd tilbake fra herjing, og han lot voller
og murer sørge; forfalne ligger de der alle. **9** Dets
porter er sunket i jorden, han har ødelagt og sprengt
dets bommer; dets konge og dets høvdinger bor blandt

hedningene, så der ikke er nogen lov; heller ikke har
dets profeter fått noget syn fra Herren. 10 Sions datters
eldste sitter tause på jorden; de har strødd støv på sitt
hode, omgjordet sig med sekk; Jerusalems jomfruer
har senket sitt hode til jorden. 11 Mine øine er borttæret
av tårer, det gjærer i mitt indre, min lever er utøst til
jorden, fordi mitt folks datter er ødelagt, fordi de små
barn og de diende vansmektet på byens gater; 12
de ropte til sine mødre: Hvor er korn og vin? - da de
vansmektet på byens gater lik sårede, da de opgav
ånden ved sine mødres barm. 13 Hvad skal jeg vidne
for dig, hvad skal jeg ligne dig med, du Jerusalems
datter? Hvad skal jeg stille ved siden av dig, så jeg
kunde trøste dig, du jomfru, Sions datter? For stor
som havet er din skade; hvem kan læge dig? 14
Dine profeter har skuet for dig tomme og dårlige ting;
de åpenbarte ikke din misgjerning for å avvende ditt
fangenskap, men de forkynte dig tomme og villedende
spådommer. 15 De slår hendene sammen over dig
alle de som går forbi på veien; de spotter og ryster på
hodet over Jerusalems datter: Er dette den stad de
kalte skjønnhetens krone, all jordens glede? 16 Alle
dine fiender spiler op sin munn mot dig, de spotter og
skjærer tenner, de sier: Vi har ødelagt den; ja, dette
er den dag vi har ventet på; vi har oplevd den, vi har
sett den. 17 Herren har gjort det han hadde tenkt,
han har fullbyrdet sitt ord som han hadde forkynt alt i
fordums dager, han har brutt ned uten skånsel; og han
lot fienden glede sig over dig, han lot dine motstandere
bære sine horn høit. 18 Deres hjerte roper til Herren. -
Du Sions datters mur! La tårer rinne som bekker dag og
natt, unn dig ikke nogen hvile, la ikke ditt øie ha ro! 19
Stå op, rop høit om natten, når nattevaktene begynner!
Utøs ditt hjerte som vann for Herrens åsyn! Løft dine
hender til ham for dine barns liv, de som vansmekter av
hunger på alle gatehjørner! 20 Se, Herre, se! Hvem har
du gjort således med? Skal kvinner ete sin livsfrukt, de
spede barn som bæres på armen? Skal prest og profet
slås ihjel i Herrens helligdom? 21 Ung og gammel
ligger på jorden i gatene, mine jomfruer og mine unge
menn er falt for sverdet; du slo ihjel på din vredes dag,
du slaktet uten skånsel. 22 Som på en høitidsdag kalte
du redsler over mig fra alle kanter, og det var ikke
på Herrens vredes dag nogen som slapp unda eller
blev reddet; dem som jeg hadde båret på armen og
opfostret, dem ødela min fiende.

3 Jeg er den mann som har sett elendighet under
hans vredes ris. 2 Mig har han ledet og ført i mørke
og ikke i lys. 3 Bare mot mig vender han atter og atter
sin hånd den hele dag. 4 Han lot mitt kjøtt og min
hud fortæres; han knuste mine ben. 5 Han bygget
en mur mot mig og omringet mig med bitterhet og
møie. 6 På mørke steder lot han mig bo som de for
lenge siden døde. 7 Han murte igjen for mig, så jeg
ikke kan komme ut; han gjorde mine lenker tunge. 8
Om jeg enn ropte og skrek, lukket han sitt øre for min
bønn. 9 Han tilmurte mine veier med hugne stener,
mine stier gjorde han krokete. 10 En lurende bjørn var
han mot mig, en løve i skjul. 11 Mine veier gjorde han
til avveier, han sønderrev mig og ødela mig. 12 Han
spente sin bue og stilte mig op til mål for sin pil. 13
Han lot sitt koggers sønner fare inn i mine nyrer. 14
Jeg er blitt til latter for alt mitt folk, til en spottesang for
dem hele dagen. 15 Han mettet mig med bitre urter,
han gav mig rikelig malurt å drikke. 16 Han knuste
mine tenner, han gav mig småsten å ete, han trykte
mig ned i asken. 17 Du forkastet mig og tok bort min
fred; jeg glemte det som godt er, 18 og jeg sa: Det er
forbi med min kraft og mitt håp til Herren. 19 Kom i hu
min elendighet og min landflyktighet - malurt og galle!
20 Min sjel kommer det i hu og er nedbøiet i mig. 21
Dette vil jeg ta mig til hjerte, derfor vil jeg håpe: 22
Herrens miskunnhet er det at det ikke er forbi med oss;
for hans barmhjertighet har ennu ikke ende. 23 Den
er ny hver morgen, din trofasthet er stor. 24 Herren
er min del, sier min sjel; derfor håper jeg på ham. 25
Herren er god mot dem som bier efter ham, mot den
sjel som søker ham. 26 Det er godt at en bier i stillhet
efter Herrens frelse. 27 Det er godt for en mann at han
bærer åk i sin ungdom, 28 at han sitter ene og tier,
når han legger byrder på ham, 29 at han trykker sin
munn i støvet og sier: Kanskje det ennu er håp - 30
at han vender sitt kinn til den som slår ham, lar sig
mette med hån. 31 For Herren forkaster ikke til evig
tid, 32 men om han bedrøver, så forbarmer han sig
igjen efter sin rike miskunnhet; 33 for det er ikke av
hjertet han plager eller bedrøver menneskenes barn.
34 Når nogen knuser alle jordens fanger under sine
føtter, 35 bøier mannens rett for den Høiestes åsyn 36
eller gjør en mann urett i hans sak - mon Herren ikke
ser det? 37 Hvem talte så det skjedde, uten at Herren
bød det? 38 Er det ikke fra den Høiestes munn både
de onde og de gode ting utgår? 39 Hvorfor klager et
menneske som lever? Enhver klage over sin egen
synd! 40 La oss ransake våre veier og granske dem,
og la oss vende om til Herren! 41 La oss løfte vårt
hjerte og våre hender til Gud i himmelen! 42 Vi har
syndet og vært gjenstridige; du har ikke tilgitt. 43 Du
innhyllet dig i vrede og forfulgte oss; du slo ihjel, du
sparte ikke. 44 Du innhyllet dig i skyer, så ingen bønn
trengte igjennem. 45 Til skarn og utskudd gjorde du
oss midt iblandt folkene. 46 De spilte op sin munn mot
oss alle våre fiender. 47 Gru og grav er blitt oss til
del, ødeleggelse og undergang. 48 Bekker av tårer

rinner fra mitt øie fordi mitt folks datter er gått under.
49 Mitt øie rinner og har ikke ro, det får ingen hvile,
50 før Herrens øie ser ned fra himmelen. 51 Mitt øie
volder min sjel smerte for alle min stads døtres skyld.
52 Hårdt jaget de mig som en fugl de som var mine
fiender uten årsak. 53 De vilde gjøre ende på mitt liv,
de vilde kaste mig i brønnen, og de kastet sten på
mig. 54 Vannene strømmet over mitt hode; jeg sa:
Jeg er fortapt. 55 Jeg påkalte ditt navn, Herre, fra den
dypeste brønn. 56 Du hørte min røst; lukk ikke ditt øre
for mitt rop, men la mig få lindring! 57 Du var nær den
dag jeg kalte på dig; du sa: Frykt ikke! 58 Herre, du
har ført min sjels sak, du har frelst mitt liv. 59 Herre, du
har sett den urett jeg har lidt; døm i min sak! 60 Du har
sett all deres hevn, alle deres onde råd mot mig. 61 Du
har hørt deres hån, Herre, alle deres onde råd mot
mig, 62 mine motstanderes tale og deres tanker mot
mig den hele dag. 63 Akt på dem når de sitter, og når
de står op! De synger spottesanger om mig. 64 Du vil
gjøre gjengjeld mot dem, Herre, efter deres henders
gjerning. 65 Du vil legge et dekke over deres hjerte,
din forbannelse vil bli dem til del. 66 Du vil forfølge
dem i vrede og ødelegge dem, så de ikke mere finnes
under Herrens himmel.

4 Hvor gullet blir mørkt, det edleste gull forandret, de
hellige stener strødd omkring ved alle gatehjørner!
2 Sions barn, de dyrebare, like i verd med det fineste
gull, hvor de er blitt aktet som lerkrukker, et verk av en
pottemakers hender! 3 Endog sjakaler rekker bryst, gir
sine unger die; mitt folks datter er blitt grusom som
strutsen i ørkenen. 4 Diebarnets tunge henger fast ved
ganen av tørst; små barn ber om brød, det er ingen
som deler ut til dem, 5 De som åt fine retter, ligger
elendige på gatene; de som blev båret på skarlagen,
favner møkkdynger. 6 Så blev straffen over mitt folks
datter større enn straffen over Sodoma, som blev lagt
i grus i et øieblikk, uten at hender blev løftet imot
det. 7 Hennes fyrster var renere enn sne, hvitere enn
melk; de var rødere på legemet enn koraller; som
safir var deres utseende. 8 Mørkere enn sort er nu
deres utseende, de blir ikke kjent på gatene; deres
hud henger ved deres ben, den er blitt tørr som tre.
9 Lykkeligere var de som blev drept ved sverd, enn
de som blev drept ved hunger, de som tærtes bort
og gikk til grunne av mangel på brød. 10 Ømhjertede
kvinner kokte selv sine egne barn, de tjente dem til
føde da mitt folks datter gikk under. 11 Herren uttømte
sin harme, han utøste sin brennende vrede og tendte
en ild i Sion, og den fortærte dets grunnvoller. 12
Jordens konger og alle som bodde på jorderike, trodde
ikke at nogen motstander og fiende skulde komme
inn gjennem Jerusalems porter. 13 For dets profeters
synder, dets presters misgjerninger, de som utøste
rettferdiges blod i byen, er det skjedd. 14 De vanket
omkring på gatene som blinde, tilsølt med blod, så
ingen kunde røre ved deres klær. 15 Vik bort! Uren!
ropte folk til dem - vik bort, vik bort, rør ikke ved oss!
For de har flyktet og vanker omkring; det sies blandt
folkene: De skal ikke bli her lenger! 16 Herrens åsyn
har spredt dem, han ser ikke mere til dem; prester
akter de ikke, over de gamle forbarmer de sig ikke. 17
Da det ennu stod, stirret våre matte øine forgjeves
efter hjelp; på vårt vakttårn speidet vi efter et folk som
ikke kunde frelse oss. 18 De lurte på våre skritt, så vi
ikke kunde gå på våre gater; vår ende var kommet
nær, vår tid var omme, ja, vår ende var kommet. 19
Våre forfølgere var raskere enn himmelens ørner; på
fjellene forfulgte de oss, i ørkenen lurte de på oss.
20 Vår livsånde, Herrens salvede, blev fanget i deres
graver, han om hvem vi sa: I hans skygge vil vi leve
blandt folkene. 21 Fryd dig og gled dig bare, Edoms
datter, du som bor i landet Us! Også til dig skal begeret
komme; du skal bli drukken og klæ dig naken. 22
Din straff er til ende, Sions datter! Han vil ikke mere
bortføre dig. Han vil hjemsøke dig for din misgjerning,
Edoms datter, åpenbare dine synder.

5 Kom i hu, Herre, det som har hendt oss, sku og
se hvor vi blir hånet! 2 Vår arv er gått over til
fremmede, våre hus til utlendinger. 3 Vi er blitt farløse,
har ingen far; våre mødre er som enker. 4 Vi må
kjøpe det vann vi drikker, vår ved må vi betale. 5
Våre forfølgere er på nakken av oss; vi er trette, vi får
ingen hvile. 6 Til Egypten har vi overgitt oss, og til
Assyria, for å bli mettet med brød. 7 Våre fedre har
syndet, de er ikke mere; vi bærer deres misgjerninger.
8 Træler hersker over oss; ingen river oss ut av deres
hånd. 9 Med fare for vårt liv henter vi vårt brød, truet
av ørkenens sverd. 10 Vår hud brenner som en ovn
av hungerens luer. 11 Kvinner har de krenket i Sion,
jomfruer i Judas byer. 12 Fyrster har de hengt, de
gamles åsyn har de ikke hedret. 13 Unge menn bar
kvernen, og gutter segnet under vedbøren. 14 De
gamle sitter ikke mere i porten, de unge menn ikke
mere ved sin strengelek. 15 Med vårt hjertes glede er
det forbi, vår dans er omskiftet til sorg. 16 Kronen er
falt av vårt hode; ve oss, vi har syndet. 17 Derfor er
vårt hjerte sykt, derfor er våre øine blitt dimme, 18 for
Sions bergs skyld, som er øde; rever løper om på det.
19 Du, Herre, troner til evig tid, din trone blir fra slekt til
slekt. 20 Hvorfor skulde du glemme oss evig, forlate
oss for så lang en tid? 21 Herre, før oss atter til dig, så
vi kan komme tilbake! Forny våre dager, så de blir som

i fordums tid! **22** For skulde du rent ha forkastet oss?
Skulde du være så storlig vred på oss?

Esekiel

1 Det skjedde i det trettiende år, i den fjerde måned,
på den femte dag i måneden, mens jeg var blandt
de bortførte ved elven Kebar, at himmelen åpnedes, og
jeg så syner fra Gud. **2** På den femte dag i måneden
- det var det femte år efterat kong Jojakin var blitt
bortført - **3** da kom Herrens ord til presten Esekiel,
Busis sønn, i kaldeernes land ved elven Kebar, og
Herrens hånd kom der over ham. **4** Og jeg så, og se,
en stormvind kom fra nord, en stor sky med stadig
luende ild; en strålende glans omgav den, og midt i
den, midt i ilden, viste det sig noget som så ut som
blankt metall. **5** Og midt i den viste det sig noget som
lignet fire livsvesener, som så således ut: De hadde
et menneskes skikkelse, **6** og hvert av dem hadde
fire ansikter og hvert av dem fire vinger. **7** Deres ben
var rette, og deres fotblad var som kloven på en kalv,
og de blinket likesom skinnende kobber. **8** Og de
hadde menneskehender under vingene på alle fire
sider, og alle fire hadde ansikter og vinger. **9** Deres
vinger rørte ved hverandre; de vendte sig ikke når de
gikk; hvert av dem gikk rett frem. **10** Og deres ansikt
lignet et menneskeansikt, og løveansikt hadde de alle
fire på høire side, og okseansikt hadde de alle fire på
venstre side, og ørneansikt hadde de også alle fire. **11**
Således var deres ansikter. Og deres vinger stod ut
fra hverandre oventil; hvert av dem hadde to vinger
som rørte ved det andre, og to som dekket deres
legemer. **12** Og hvert av dem gikk rett frem; dit hvor
ånden vilde gå, gikk de; de vendte sig ikke når de gikk.
13 Og livsvesenenes utseende var likt glør, som brente
likesom bluss; ilden fór om imellem livsvesenene, og
den hadde en strålende glans, og det gikk lyn ut av
ilden. **14** Og livsvesenene fór frem og tilbake likesom
lynglimt. **15** Og jeg så livsvesenene, og se, det var
et hjul på jorden ved siden av hvert av livsvesenene,
og de vendte ut mot fire sider. **16** Hjulene så ut som
om de var gjort av noget som lignet krysolitt, og alle
fire var lik hverandre, og det så ut som om de var
gjort således at det ene hjul var inne i det andre. **17**
Til alle fire sider gikk de når de gikk; de vendte sig
ikke når de gikk. **18** Hjulringene var høie og fryktelige,
og de var fulle av øine rundt omkring på alle de fire
hjul. **19** Og når livsvesenene gikk, så gikk hjulene
ved siden av dem, og når livsvesenene hevet sig op
fra jorden, så hevet også hjulene sig. **20** Hvor ånden
vilde gå, gikk de, nettop dit hvor ånden vilde gå; og
hjulene hevet sig ved siden av dem, for livsvesenenes
ånd var i hjulene. **21** Når livsvesenene gikk, så gikk
også de, og når de stod, så stod også de, og når de
hevet sig op fra jorden, så hevet hjulene sig ved siden
av dem, for livsvesenenes ånd var i hjulene. **22** Og
over livsvesenenes hoder var det noget som lignet
en hvelving, som blendende krystall å se til, utspent
ovenover deres hoder. **23** Og under hvelvingen stod
deres vinger rett ut, så de rørte ved hverandre; hvert
av dem hadde på begge sider to vinger som dekket
deres legemer. **24** Og når de gikk, hørte jeg lyden av
deres vinger; det var som lyden av store vann, som
den Allmektiges røst, et bulder som bulderet av en leir;
når de stod, senket de sine vinger. **25** Og det lød en
røst ovenover hvelvingen som var over deres hode;
når de stod, senket de sine vinger. **26** Og ovenover
hvelvingen som var over deres hode, var det noget
som så ut til å være av safirsten, og som lignet en
trone, og ovenpå det som lignet en trone, var det en
skikkelse, som et menneske å se til. **27** Og jeg så
noget som lignet blankt metall, å se til som ild, med en
ring av lys omkring fra der hvor hans lender syntes å
være, og opover. Og fra der hvor hans lender syntes å
være, og nedover så jeg noget som så ut som ild, og
den var omgitt av en strålende glans; **28** likesom synet
av buen i skyen på en regndag, således var synet av
glansen rundt omkring. Således så Herrens herlighet
ut, slik som den viste sig for mig. Og da jeg så det, falt
jeg på mitt ansikt og hørte røsten av en som talte.

2 Og han sa til mig: Menneskesønn! Stå op på dine
føtter, så jeg kan tale med dig! **2** Og det kom ånd i
mig da han talte til mig, og den fikk mig til å stå på
mine føtter, og jeg hørte på ham som talte til mig. **3**
Og han sa til mig: Menneskesønn! Jeg sender dig til
Israels barn, til hedninger, oprørerne, som har gjort
oprør mot mig; de og deres fedre har vært troløse mot
mig helt til den dag idag. **4** Og til barna med de frekke
ansikter og hårde hjerter sender jeg dig, og du skal si
til dem: Så sier Herren, Israels Gud. **5** Og enten de
hører eller lar det være - for en gjenstridig ætt er de -
så skal de vite at en profet har vært midt iblandt dem.
6 Men du menneskesønn, frykt ikke for dem, og frykt
ikke for deres ord! For nesler og torner er du omgitt av,
og mellem skorpioner bor du. Frykt ikke for deres ord
og bli ikke forferdet for deres åsyn! For en gjenstridig
ætt er de. **7** Og du skal tale mine ord til dem enten de
hører eller lar det være; for gjenstridige er de. **8** Men
du menneskesønn, hør på det som jeg taler til dig!
Vær ikke gjenstridig som den gjenstridige ætt! Lat op
din munn og et det som jeg gir dig! **9** Og jeg så, og se,
en hånd var rakt ut til mig, og i den var det en bokrull.
10 Og han bredte den ut foran mig, og der var skrevet
på den både på fremsiden og på baksiden; det var
klagesanger og sukk og ve-rop som var skrevet på
den.

3 Og han sa til mig: Menneskesønn! Et det du her
finner for dig! Et denne bokrull, og gå avsted og tal
til Israels hus! **2** Da lot jeg op min munn, og han gav
mig denne rull å ete **3** og sa til mig: Menneskesønn!
Mett din buk og fyll dine innvoller med denne rull som
jeg gir dig! Og jeg åt, og den var i min munn søt som
honning. **4** Og han sa til mig: Menneskesønn! Gå til
Israels hus og tal til dem med mine ord! **5** For ikke til
et folk med vanskelig sprog og tungt mæle sendes du,
men til Israels hus; **6** ikke til mange folk med vanskelig
sprog og tungt mæle, hvis ord du ikke forstår; sannelig,
om jeg sendte dig til dem, skulde de høre på dig. **7**
Men Israels hus skal ikke ville høre på dig, for det vil
ikke høre på mig; for hele Israels hus har hårde panner
og forherdede hjerter. **8** Se, jeg gjør ditt åsyn hårdt
mot deres åsyn og din panne hård mot deres panne. **9**
Lik en diamant, hårdere enn sten, gjør jeg din panne;
du skal ikke frykte for dem og ikke forferdes for deres
åsyn; for en gjenstridig ætt er de. **10** Og han sa til mig:
Menneskesønn! Alle de ord som jeg taler til dig, skal
du ta inn i ditt hjerte og høre med dine ører. **11** Og gå
til de bortførte, til ditt folks barn, og tal til dem og si: Så
sier Herren, Israels Gud - enten de hører eller lar det
være! **12** Da løftet et vær mig op, og jeg hørte bak mig
lyden av et stort bulder: Lovet være Herrens herlighet
fra det sted hvor han er, **13** og lyden av livsvesenenes
vinger, som rørte ved hverandre, og lyden av hjulene
ved siden av dem og lyden av et stort bulder. **14** Og et
vær løftet mig op og tok mig, og jeg fór avsted, gram
og harmfull i min ånd, og Herrens hånd var sterk over
mig. **15** Og jeg kom til de bortførte i Tel-Abib, de som
bodde ved elven Kebar, og hvor de ellers bodde, og
jeg satt der i syv dager iblandt dem og stirret frem for
mig. **16** Men da syv dager var gått, da kom Herrens ord
til mig, og det lød således: **17** Menneskesønn! Jeg har
satt dig til vekter for Israels hus, og når du hører et ord
av min munn, skal du advare dem fra mig. **18** Når jeg
sier til den ugudelige: Du skal visselig dø, og du ikke
advarer ham og ikke taler og advarer den ugudelige
for hans ugudelige ferd for å holde ham i live, da skal
han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men
hans blod vil jeg kreve av din hånd. **19** Men når du
har advart den ugudelige, og han ikke vender om fra
sin ugudelighet og fra sin ugudelige ferd, da skal han
dø for sin misgjernings skyld, men du har reddet din
sjel. **20** Og når en rettferdig vender sig bort fra sin
rettferdighet og gjør urett, så legger jeg en anstøtssten
i hans vei - han skal dø. Når du ikke har advart ham,
skal han dø i sin synd, og de rettferdige gjerninger som
han har gjort, skal ikke kommes i hu, men hans blod
vil jeg kreve av din hånd. **21** Men når du har advart
den rettferdige om at han, den rettferdige, ikke skal
synde, og han da ikke synder, da skal han visselig
leve, fordi han lot sig advare, og du har reddet din sjel.
22 Og Herrens hånd kom over mig der, og han sa til
mig: Stå op og gå ut i dalen! Der vil jeg tale med dig.
23 Da stod jeg op og gikk ut i dalen, og se, der stod
Herrens herlighet, lik den herlighet jeg hadde sett ved
elven Kebar; og jeg falt på mitt ansikt. **24** Men ånden
kom i mig og fikk mig til å stå på mine føtter; og han
talte med mig og sa til mig: Gå og steng dig inne i ditt
hus! **25** Og du menneskesønn! Se, de skal legge rep
om dig og binde dig med dem, så du ikke kommer
ut iblandt dem. **26** Og din tunge vil jeg la henge fast
ved din gane, så du blir målløs og ikke blir i stand til å
refse dem; for en gjenstridig ætt er de. **27** Men når jeg
taler med dig, vil jeg åpne din munn, og du skal si til
dem: Så sier Herren, Israels Gud. Den som vil høre,
han høre, og den som vil la det være, han la det være!
For en gjenstridig ætt er de.

4 Og du menneskesønn, ta dig en mursten og legg
den foran dig og riss på den en by, Jerusalem, **2** og
reis bolverk mot den og bygg skanser mot den og kast
op en voll mot den og still op leire mot den og sett
murbrekkere mot den rundt omkring! **3** Og ta dig så
en jernpanne og sett den som en jernvegg mellem
dig og byen og vend ditt ansikt mot den, så den blir
kringsatt, og du kringsetter den. Dette skal være et
tegn for Israels hus. **4** Og så skal du legge dig på
din venstre side og legge Israel-folkets misgjerning
på den! I så mange dager som du ligger på den side,
skal du bære deres misgjerning; **5** og jeg vil la deres
misgjernings år for dig bli like så mange dager - tre
hundre og nitti dager - så lenge skal du bære Israel-
folkets misgjerning. **6** Og når du er kommet til ende
med dem, så skal du annen gang legge dig på din
høire side og bære Juda-folkets misgjerning; i firti
dager, en dag for hvert år, vil jeg la dig bære den.
7 Og du skal vende ditt åsyn og din nakne arm mot
det kringsatte Jerusalem og profetere mot det. **8** Og
se, jeg legger rep om dig, så du ikke kan vende dig
fra den ene side til den andre, før du er kommet til
ende med de dager du holder det kringsatt. **9** Og ta
dig så hvete og bygg og bønner og linser og hirse og
spelt og legg dem i ett kar og bak dig brød av dem!
I så mange dager som du ligger på din ene side, i
tre hundre og nitti dager, skal du ete det. **10** Og den
mat som du eter, skal være efter vekt, tyve sekel til
hver dag; fra tid til tid skal du ete den. **11** Det vann
du drikker, skal også være efter mål, sjettedelen av
en hin; fra tid til tid skal du drikke det. **12** Som en
byggkake skal du ete det, med menneskeskarn skal
du steke det for deres øine. **13** Og Herren sa: Således
skal Israels barn ete sitt brød urent blandt de folk som

jeg vil drive dem bort til. 14 Da sa jeg: Akk, Herre,
Herre! Se, min sjel er ikke blitt uren, og noget selvdødt
eller sønderrevet har jeg ikke ett fra min ungdom like
til nu, og det er ikke kommet urent kjøtt i min munn. 15
Så sa han til mig: Vel, jeg vil la dig ta kumøkk i stedet
for menneskeskarn, så du kan steke ditt brød over
den. 16 Og han sa til mig: Menneskesønn! Se, jeg
sønderbryter brødets stav i Jerusalem, og de skal ete
brød efter vekt og med bekymring og drikke vann efter
mål og med forferdelse, 17 så de skal lide mangel på
brød og vann og forferdes, den ene med den andre,
og visne bort i sin misgjerning.

5 Og du menneskesønn, ta dig et skarpt sverd! Bruk
det som en rakekniv og la det gå over ditt hode og
skjegg, og ta dig så en skålvekt og del både hår og
skjegg. 2 En tredjedel skal du brenne op midt i byen,
når kringsetningsdagene er til ende, og en tredjedel
skal du ta og hugge i med sverdet rundt omkring
byen, og en tredjedel skal du sprede for vinden, og
med draget sverd vil jeg forfølge dem. 3 Men nogen
få hår skal du ta unda, og dem skal du knytte inn i
dine kjortelfliker, 4 og av dem skal du igjen ta nogen
og kaste dem midt i ilden og brenne dem op; derfra
skal det gå ut ild til alt Israels hus. 5 Så sier Herren,
Israels Gud: Dette Jerusalem satte jeg midt iblandt
hedningefolkene og la land rundt omkring det; 6 men
det var gjenstridig mot mine lover, så det var mere
ugudelig enn hedningefolkene, og mot mine bud, så
det var mere ugudelig enn landene rundt omkring det;
for de forkastet mine lover og fulgte ikke mine bud. 7
Derfor sier Herren, Israels Gud, så: Fordi I har rast
verre enn folkene som bor rundt omkring eder, fordi I
ikke har fulgt mine bud og ikke gjort efter mine lover
og ikke engang gjort efter de folks lover som bor rundt
omkring eder, 8 derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se,
jeg kommer over dig, jeg og, og jeg vil holde dom hos
dig for folkenes øine, 9 og jeg vil gjøre med dig hvad
jeg ikke før har gjort og aldri mere vil gjøre maken til
- for alle dine vederstyggeligheters skyld. 10 Derfor
skal foreldre ete sine barn hos dig, og barn ete sine
foreldre, og jeg vil holde dom hos dig og sprede alt som
blir igjen av dig, for alle vinder. 11 Derfor, så sant jeg
lever, sier Herren, Israels Gud, sannelig, fordi du har
gjort min helligdom uren med alle dine avskyeligheter
og alle dine vederstyggeligheter, så vil også jeg vende
mitt øie bort fra dig uten skånsel og ikke spare dig.
12 Tredjedelen av dig skal dø av pest og fortæres av
hunger midt i dig, og tredjedelen skal falle for sverd
rundt omkring dig, og tredjedelen vil jeg sprede for alle
vinder og forfølge med draget sverd. 13 Og min vrede
skal uttømmes, og jeg vil stille min harme på dem og
ta hevn, og de skal kjenne at jeg, Herren, har talt i min
nidkjærhet, når jeg uttømmer min harme på dem. 14
Og jeg vil gjøre dig til en ørken og til en spott blandt
folkene som bor rundt omkring dig, for øinene på hver
den som går forbi. 15 Du skal bli til spott og hån, til en
advarsel og en forferdelse for folkene som bor rundt
omkring dig, når jeg holder dom over dig med vrede
og harme og med harmfulle tuktelser - jeg, Herren,
har talt - 16 når jeg sender inn blandt dem hungerens
onde piler, som er til ødeleggelse, dem som jeg sender
for å ødelegge eder, når jeg hoper op hunger over
eder og sønderbryter brødets stav for eder. 17 Jeg vil
sende hunger over eder og ville dyr, og de skal gjøre
dig barnløs, og pest og blod skal gå over dig, og sverd
vil jeg la komme over dig; jeg, Herren, har talt.

6 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Vend ditt åsyn mot Israels fjell og
spå mot dem 3 og si: I Israels fjell! Hør Herrens, Israels
Guds ord! Så sier Herren, Israels Gud, til fjellene og
haugene, til bekkene og dalene: Se, jeg lar sverd
komme over eder og gjør eders offerhauger til intet.
4 Eders altere skal ødelegges, og eders solstøtter
knuses, og jeg vil la eders drepte falle for eders
motbydelige avguders åsyn. 5 Og jeg vil legge Israels
barns døde kropper for eders motbydelige avguders
åsyn og sprede eders ben rundt omkring eders altere.
6 Hvor I så bor, skal byene ødelegges og offerhaugene
bli forlatt, forat eders altere må bli ødelagt og forlatt,
og eders motbydelige avguder knust og gjort til intet,
og eders solstøtter nedhugget, og eders henders verk
utslettet; 7 drepte menn skal falle midt iblandt eder,
og I skal kjenne at jeg er Herren. 8 Men jeg vil la en
levning bli igjen, så nogen av eder undgår sverdet ute
blandt folkene, når I blir spredt omkring i landene. 9
Og de av eder som slipper unda, skal komme mig i
hu blandt folkene, hvor de er i fangenskap, når jeg
har knust deres utro hjerter som var veket fra mig, og
deres øine som i utroskap fulgte deres motbydelige
avguder; og de skal vemmes ved sig selv for de
onde gjerningers skyld som de har gjort - for alle sine
vederstyggeligheter, 10 og de skal kjenne at jeg er
Herren. Det er ikke for ingen ting jeg har talt om å føre
denne ulykke over dem. 11 Så sier Herren, Israels
Gud: Slå dine hender sammen og stamp med din fot
og rop akk og ve over alle de onde vederstyggeligheter
i Israels hus; for de skal falle for sverdet, for hunger
og for pest. 12 Den som er langt borte, skal dø av
pest, og den som er nær, skal falle for sverdet, og
den som er igjen og er berget, skal dø av hunger,
og jeg vil uttømme min harme på dem. 13 Og I skal
kjenne at jeg er Herren, når deres drepte menn ligger
midt iblandt deres motbydelige avguder, rundt omkring
deres altere, på hver høi bakke, på alle fjelltoppene og

under hvert grønt tre og hver løvrik terebinte, på alle
de steder hvor de ofret alle sine motbydelige avguder
en velbehagelig duft. 14 Og jeg vil rekke ut min hånd
mot dem og gjøre landet til en ørk og et øde verre enn
Dibla-ørkenen, hvor de så bor, og de skal kjenne at jeg
er Herren.

7 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2 Og
du menneskesønn! Så sier Herren, Israels Gud, til
Israels land: Ende! - Enden kommer over landets fire
hjørner. 3 Nu kommer enden over dig, og jeg vil sende
min vrede mot dig og dømme dig efter din ferd, og jeg
vil la dig bøte for alle dine vederstyggeligheter. 4 Jeg
vil ikke vise skånsel mot dig og ikke spare dig; men jeg
vil la dig bøte for din ferd, og dine vederstyggeligheter
skal komme over dig selv, og I skal kjenne at jeg er
Herren. 5 Så sier Herren, Israels Gud: Ulykke, en
ulykke uten like, se, den kommer. 6 Det kommer en
ende, enden kommer, den våkner op og kommer til
dig; se, det kommer. 7 Nu kommer turen til dig, du som
bor i landet! Tiden kommer, dagen er nær, krigslarm
er der og ikke fryderop på fjellene. 8 Nu, om en liten
stund, vil jeg utøse min harme over dig og uttømme
min vrede på dig og dømme dig efter din ferd, og
jeg vil la dig bøte for alle dine vederstyggeligheter. 9
Jeg vil ikke vise skånsel og ikke spare dig; efter din
ferd vil jeg gjengjelde dig, og dine vederstyggeligheter
skal komme over dig selv, og I skal kjenne at jeg,
Herren, slår. 10 Se, dagen er der! Se, det kommer! Nu
begynner det, riset blomstrer, overmotet grønnes; 11
voldsomheten reiser sig til et ris over ugudeligheten.
Intet av dem, intet av deres larmende hop, intet av
deres buldrende mengde, intet herlig blir tilbake iblandt
dem. 12 Tiden kommer, dagen er nær. Kjøperen glede
sig ikke, og selgeren gremme sig ikke! For det kommer
brennende vrede over hele deres hop. 13 Selgeren skal
ikke få igjen det han har solgt, om han enn er i live; for
spådommen mot hele deres hop skal ikke tas tilbake,
og for sin misgjernings skyld skal ingen kunne trygge
sig i sitt liv. 14 De støter i basun og gjør alt ferdig, men
ingen drar ut til strid; for min harme er vendt mot hele
deres hop. 15 Sverdet utenfor og pesten og hungeren
innenfor; den som er ute på marken, skal dø ved
sverdet, og den som er inne i byen, ham skal hunger
og pest fortære. 16 Og om nogen av dem undkommer,
skal de alle være på fjellene som kurrende duer i
dalene, hver for sin misgjernings skyld. 17 Alle hender
skal synke, og alle knær skal bli som vann. 18 Og de
skal binde sekk om sig, og redsel skal legge sig over
dem, og alle ansikter skal dekkes av skam, og alle
deres hoder skal være skallet. 19 Sitt sølv skal de
kaste på gatene, og sitt gull skal de akte for urent;
deres sølv og deres gull skal ikke kunne berge dem på
Herrens vredes dag; de skal ikke kunne mette sig eller
fylle sin buk med det. For det har vært et anstøt til
misgjerning for dem, 20 og sine prektige smykker som
er laget av det, har de brukt til storaktighet, og sine
vederstyggelige billeder, sine avskyelige avguder har
de gjort av det; derfor gjør jeg det til urenhet for dem.
21 Og jeg vil gi det i de fremmedes hånd som rov og til
jordens ugudelige som hærfang, og de skal vanhellige
det; 22 Og jeg vil vende mitt åsyn bort fra dem, og
de skal vanhellige min skatt; røvere skal komme inn
over den og vanhellige den. 23 Gjør lenken ferdig!
For landet er fullt av bloddommer, og byen er full av
vold. 24 Og jeg vil la de verste av hedningene komme,
og de skal ta deres hus i eie, og jeg vil gjøre ende
på de frekkes stolthet, og deres helligdommer skal
vanhelliges. 25 Det skal komme redsel, og de skal
søke frelse, men der er ingen. 26 Ulykke på ulykke
skal komme, og rykte på rykte skal opstå, og de skal
søke efter syn hos profeten, og lov skal ikke være å
finne hos presten eller råd hos de gamle; 27 kongen
skal sørge, og høvdingen skal klæ sig i forferdelse, og
hendene på landets folk skal skjelve. Efter deres ferd
vil jeg gjøre med dem, og med deres dommer vil jeg
dømme dem, og de skal kjenne at jeg er Herren.

8 Og det skjedde i det sjette år, i den sjette måned,
på den femte dag i måneden, mens jeg satt i mitt
hus, og Judas eldste satt foran mig, at Herrens, Israels
Guds hånd falt på mig der. 2 Og jeg så, og se, det var
noget som var som ild å se til; fra det som var å se av
hans lender og nedover, var alt som ild, og fra hans
lender og opover var det som en glans å se til, som
skinnet av det blanke metall. 3 Og han rakte ut noget
som lignet en hånd, og tok mig ved håret på mitt hode,
og et vær løftet mig op mellem jorden og himmelen og
førte mig i syner fra Gud til Jerusalem, til inngangen
av den indre forgårds port, som vender mot nord, der
hvor nidkjærhets-billedet stod, det som vakte Guds
nidkjærhet. 4 Og der så jeg Israels Guds herlighet,
likesom i det syn jeg hadde sett i dalen. 5 Og han sa
til mig: Menneskesønn, løft dine øine mot nord! Og
jeg løftet mine øine mot nord og fikk se nidkjærhets-
billedet nordenfor alterporten ved inngangen. 6 Og
han sa til mig: Menneskesønn! Ser du hvad disse
gjør? Store vederstyggeligheter er det Israels hus her
gjør, så jeg må dra langt bort fra min helligdom; men
du skal ennu få se flere store vederstyggeligheter. 7
Og han førte mig til inngangen av forgården, og jeg
så, og se, der var et hull i veggen. 8 Og han sa til
mig: Menneskesønn, bryt igjennom veggen! Og jeg
brøt igjennem veggen og fikk se en dør. 9 Og han
sa til mig: Gå inn og se de fæle vederstyggeligheter

som de gjør der! 10 Og jeg gikk inn og så, og se,
der var alle slags billeder av vederstyggelige kryp og
firføtte dyr og alle Israels folks motbydelige avguder,
inngravd på veggene rundt omkring. 11 Og foran dem
stod sytti menn av de eldste i Israels folk, og Ja'asanja,
Safans sønn, stod midt iblandt dem, og hver av dem
hadde et røkelsekar i hånden, og det steg op duft
av røkelseskyen. 12 Og han sa til mig: Har du sett,
menneskesønn, hvad de eldste i Israels folk gjør i
mørket, hver i sine billedkammer? For de sier: Herren
ser oss ikke, Herren har forlatt landet. 13 Og han sa til
mig: Ennu skal du få se flere store vederstyggeligheter
som de gjør. 14 Og han førte mig til inngangen av
porten til Herrens hus, den port som vender mot nord,
og se, der satt kvinnene og gråt over Tammus. 15
Og han sa til mig: Har du sett det, menneskesønn?
Ennu skal du få se flere vederstyggeligheter, større
enn disse. 16 Og han førte mig inn i den indre forgård
til Herrens hus, og se, ved inngangen til Herrens
tempel, mellem forhallen og alteret, var det omkring
fem og tyve menn som vendte ryggen mot Herrens
tempel og ansiktet mot øst, og de bøide sig mot øst
for solen. 17 Og han sa til mig: Har du sett det,
menneskesønn? Var det ikke nok for Judas hus å gjøre
de vederstyggeligheter de her har gjort, siden de også
har opfylt landet med vold og atter vakt min harme?
Se hvorledes de nu holder kvisten op til sin nese. 18
Derfor vil da også jeg la min harme råde; jeg vil ikke
vise skånsel og ikke spare dem; og om de roper for
mine ører med høi røst, vil jeg ikke høre dem.

9 Og jeg hørte ham rope med høi røst og si: Kom
hit med hjemsøkelsene over staden, hver med sitt
ødeleggelsesredskap i sin hånd! 2 Og se, det kom
seks menn på veien gjennem den øvre port, som
vender mot nord, hver med sitt ødeleggelsesredskap i
sin hånd, og midt iblandt dem var det en mann som
var klædd i linklær og hadde et skrivetøi ved sin lend,
og de kom inn og stilte sig ved siden av kobberalteret.
3 Og Israels Guds herlighet hevet sig op fra kjerubene,
som den hvilte på, og flyttet sig til husets dørtreskel, og
han ropte til den mann som var klædd i linklærne og
hadde skrivetøiet ved sin lend. 4 Og Herren sa til ham:
Gå midt igjennem staden, midt igjennem Jerusalem,
og sett et tegn i pannen på de menn som sukker og
jamrer over alle de vederstyggelige ting som skjer
der. 5 Og til de andre hørte jeg ham si: Gå gjennem
staden efter ham og slå ned! Vis ikke skånsel og spar
ingen! 6 Gamle folk, unge menn og jomfruer, spebarn
og kvinner skal I hugge ned for fote; men I må ikke
røre nogen av dem som tegnet er på. I skal begynne
fra min helligdom. Og de begynte med de gamle menn
som stod foran huset. 7 Og han sa til dem: Gjør huset
urent og fyll forgårdene med drepte! Dra ut! Og de
drog ut og slo ned folket i staden. 8 Men mens de slo
ned, og jeg blev igjen, falt jeg på mitt ansikt og ropte:
Akk, Herre, Herre! Vil du ødelegge alt som er igjen av
Israel, idet du utøser din harme over Jerusalem? 9
Og han sa til mig: Israels og Judas folks misgjerning
er over all måte stor; landet er fullt av blodskyld, og
staden er full av urettferdige dommer; for de sier:
Herren har forlatt landet, Herren ser det ikke. 10 Derfor
vil heller ikke jeg vise skånsel og ikke spare dem; jeg
vil la deres gjerninger komme over deres eget hode.
11 Og se, den mann som var klædd i linklærne og
hadde skrivetøiet ved sin lend, kom tilbake og meldte:
Jeg har gjort som du bød mig.

10 Og jeg så, og se, på den hvelving som var over
kjerubenes hode, var det noget som syntes å
være en safirsten, noget som lignet en trone; han såes
over dem. 2 Og han sa til den mann som var klædd i
linklærne: Gå inn mellem hjulene, inn under kjerubene,
og fyll dine hender med glør av dem som er mellem
kjerubene, og strø dem ut over staden! Og han gikk
inn mens jeg så på det. 3 Og kjerubene stod på høire
side av huset da mannen gikk inn, og skyen fylte den
indre forgård. 4 Og Herrens herlighet hevet sig op fra
kjerubene og flyttet sig til husets dørtreskel, og huset
fyltes av skyen, og forgården blev full av glansen fra
Herrens herlighet. 5 Og lyden av kjerubenes vinger
hørtes helt til den ytre forgård, likesom den allmektige
Guds røst når han taler. 6 Da han nu bød mannen som
var klædd i linklærne: Ta av den ild som er mellem
hjulene, mellem kjerubene! - da gikk han inn og stilte
sig ved siden av hjulet. 7 Og den ene kjerub rakte
ut sin hånd fra kjerubene til ilden som var mellem
kjerubene, og tok av den og la i hendene på ham
som var klædd i linklærne; og han tok den og gikk
ut. 8 Og det såes på kjerubene noget som lignet en
menneskehånd, under deres vinger. 9 Og jeg så, og
se, det var fire hjul ved siden av kjerubene, ett hjul
ved hver kjerub, og hjulene var å se til som krysolitt.
10 I utseende var de alle fire aldeles lik hverandre;
det var som om det ene hjul var inne i det andre. 11
Når de gikk, gikk de til alle fire sider; de vendte sig
ikke når de gikk, men til den kant som den forreste
var vendt imot, dit gikk de; de vendte sig ikke når de
gikk. 12 Og hele deres legeme og deres rygger og
deres hender og deres vinger og hjulene var fulle av
øine rundt omkring - alle deres fire hjul. 13 Jeg hørte
hjulene blev kalt hvirvel. 14 Hver av dem hadde fire
ansikter; den førstes ansikt var et kjerubansikt, den
annens et menneskeansikt, den tredjes et løveansikt
og den fjerdes et ørneansikt. 15 Og kjerubene hevet
sig; det var de livsvesener jeg hadde sett ved elven

Kebar. 16 Og når kjerubene gikk, gikk hjulene ved
siden av dem, og når kjerubene løftet sine vinger for å
heve sig op fra jorden, skilte hjulene sig ikke fra dem.
17 Når kjerubene stod, stod også de, og når kjerubene
hevet sig, hevet de sig med dem; for livsvesenenes
ånd var i dem. 18 Og Herrens herlighet flyttet sig bort
fra husets dørtreskel og blev stående over kjerubene.
19 Og jeg så hvorledes kjerubene løftet sine vinger og
hevet sig fra jorden da de gikk ut, og hjulene ved siden
av dem; og de blev stående ved inngangen til den
østre port i Herrens hus, og Israels Guds herlighet var
ovenover dem. 20 Det var de livsvesener jeg hadde
sett under Israels Gud ved elven Kebar, og jeg skjønte
at det var kjeruber. 21 Hvert av dem hadde fire ansikter
og fire vinger, og noget som lignet menneskehender,
var der under deres vinger. 22 Og deres ansikter var lik
de ansikter jeg hadde sett ved elven Kebar; således så
de ut, og således var de; hvert av dem gikk rett frem.

11 Og et vær løftet mig op og førte mig til den østre
port i Herrens hus, den som vender mot øst, og
ved inngangen til porten så jeg fem og tyve menn og
midt iblandt dem Ja'asanja, Assurs sønn, og Pelatja,
Benajas sønn, som var høvdinger blandt folket. 2 Og
Herren sa til mig: Menneskesønn! Dette er de menn
som tenker ut urett og gir onde råd i denne stad, 3 de
som sier: Det blir ikke så snart tale om å bygge hus;
den er gryten, og vi er kjøttet. 4 Derfor, spå mot dem,
spå du menneskesønn! 5 Og Herrens Ånd falt på mig,
og han sa til mig: Si: Så sier Herren: Således har I
sagt, I av Israels hus, og de tanker som stiger op i
eders ånd, dem kjenner jeg. 6 Mange er de som I har
drept i denne stad; I har fylt dens gater med drepte.
7 Derfor sier Herren, Israels Gud, så: De som I har
drept og latt ligge midt i staden, de er kjøttet, og den
er gryten; men I skal føres ut av den. 8 I frykter for
sverdet, og sverdet vil jeg la komme over eder, sier
Herren, Israels Gud. 9 Jeg vil føre eder ut av den og
gi eder i fremmedes hånd, og jeg vil holde dom over
eder. 10 For sverdet skal I falle; ved Israels grense vil
jeg dømme eder, og I skal kjenne at jeg er Herren. 11
Den skal ikke være en gryte for eder, og I skal ikke
være kjøttet i den; ved Israels grense vil jeg dømme
eder. 12 Og I skal kjenne at jeg er Herren, hvis bud
I ikke har fulgt, og hvis lover I ikke har holdt; men I
har holdt eder efter de hedningefolks lover som bor
rundt omkring eder. 13 Mens jeg holdt på å spå, døde
Pelatja, Benajas sønn, og jeg falt på mitt ansikt og
ropte med høi røst og sa: Akk, Herre, Herre! Vil du
aldeles gjøre ende på det som er igjen av Israel?
14 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 15
Menneskesønn! Dine brødre, dine brødre, dine nære
frender og hele Israels hus, hele folket, er det til hvem
Jerusalems innbyggere sier: Hold eder langt borte fra
Herren! Oss er landet gitt til eiendom. 16 Derfor skal
du si: Så sier Herren, Israels Gud: Da jeg lot dem
fare langt bort iblandt hedningefolkene, da jeg spredte
dem i landene, blev jeg en kort tid en helligdom for
dem i de land de var kommet til. 17 Derfor skal du si:
Så sier Herren, Israels Gud: Jeg vil samle eder fra
folkene og sanke eder fra de land som I er spredt i,
og jeg vil gi eder Israels land. 18 Og når de kommer
dit, da skal de få bort derfra alle de avskyeligheter og
vederstyggeligheter som finnes der. 19 Og jeg vil gi
dem ett hjerte, og en ny ånd vil jeg gi i deres indre;
jeg vil ta bort stenhjertet av deres kjød og gi dem et
kjødhjerte, 20 så de skal følge mine bud og holde
mine lover og gjøre efter dem; og de skal være mitt
folk, og jeg vil være deres Gud. 21 Men de hvis hjerte
følger deres avskyeligheter og vederstyggeligheter,
deres gjerninger vil jeg la komme over deres eget
hode, sier Herren, Israels Gud. 22 Da løftet kjerubene
sine vinger, og hjulene fulgte med, og Israels Guds
herlighet var ovenover dem. 23 Og Herrens herlighet
steg op fra staden, og den blev stående på det berg
som er østenfor staden. 24 Og et vær løftet mig op
og førte mig i synet ved Guds Ånd til Kaldea, til de
bortførte; og synet som jeg hadde sett, steg op fra
mig. 25 Og jeg talte til de bortførte alle de ord som
Herren hadde latt mig se.

12 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
2 Menneskesønn! Du bor midt iblandt den
gjenstridige ætt, som har øine å se med, men ikke ser,
og ører å høre med, men ikke hører; for en gjenstridig
ætt er de. 3 Og du menneskesønn, rust dig ut til å gå i
landflyktighet og dra ut om dagen midt for deres øine!
Dra fra det sted hvor du bor, til et annet sted midt for
deres øine! Kanskje de da vil komme til å se; for en
gjenstridig ætt er de. 4 De ting du kan få med dig,
skal du bære ut om dagen midt for deres øine, som
om du skulde gå i landflyktighet. og selv skal du ta ut
om aftenen midt for deres øine, likesom de som går i
landflyktighet. 5 Bryt dig et hull i veggen midt for deres
øine og bær dine ting ut gjennem den! 6 Midt for deres
øine skal du ta det på skulderen; i mørket skal du
bære det ut; ditt ansikt skal du tildekke, så du ikke ser
landet; for jeg har satt dig til et varselstegn for Israels
hus. 7 Og jeg gjorde således som det var sagt mig:
Mine ting bar jeg ut om dagen. som om jeg skulde
gå i landflyktighet, og om aftenen brøt jeg mig med
hånden et hull i veggen; i mørket bar jeg mine ting ut;
på skulderen tok jeg dem midt for deres øine. 8 Og
Herrens ord kom til mig morgenen efter, og det lød så:
9 Menneskesønn! Har ikke Israels hus, den gjenstridige
ætt, sagt til dig: Hvad gjør du? 10 Si til dem: Så sier

Herren, Israels Gud: Denne flytning gjelder fyrsten i
Jerusalem og alt Israels hus som er der inne. 11 Si:
Jeg er et varselstegn for eder; likesom jeg har gjort, så
skal det gjøres med dem; i landflyktighet, i fangenskap
skal de gå. 12 Og fyrsten som er iblandt dem, skal
ta sine ting på skulderen i mørket og dra ut; de skal
bryte et hull i muren og føre ham ut gjennem den; sitt
ansikt skal han tildekke, forat han ikke skal se landet
med sine øine. 13 Og jeg vil utspenne mitt garn over
ham, og han skal fanges i mitt nett, og jeg vil føre
ham til Babel i kaldeernes land; men det skal han
ikke se, og der skal han dø. 14 Alle som er omkring
ham, hans hjelpere, og alle hans krigsskarer vil jeg
sprede for alle vinder, og jeg vil forfølge dem med
draget sverd. 15 Og de skal kjenne at jeg er Herren,
når jeg spreder dem blandt folkene og strør dem ut i
landene. 16 Bare nogen få av dem vil jeg la bli igjen
efter sverdet og hungeren og pesten, forat de skal
fortelle om alle deres vederstyggeligheter iblandt de
folk som de kommer til, og de skal kjenne at jeg er
Herren. 17 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
18 Menneskesønn! Ditt brød skal du ete skjelvende,
og ditt vann skal du drikke bevende og med frykt. 19
Og du skal si til landets folk: Så sier Herren, Israels
Gud, om Jerusalems innbyggere i Israels land: Sitt
brød skal de ete med frykt, og sitt vann skal de drikke
med forferdelse, fordi deres land skal bli øde og miste
sin fylde for de voldsgjerningers skyld som alle dets
innbyggere har gjort. 20 Og de byer som det nu bor
folk i, skal legges øde, og landet bli en ørken, og I skal
kjenne at jeg er Herren. 21 Og Herrens ord kom til
mig, og det lød så: 22 Menneskesønn! Hvad er dette
for et ord I fører i munnen i Israels land, når I sier:
Tiden blir lang, og hvert syn blir til intet? 23 Derfor skal
du si til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Jeg vil gjøre
ende på dette ord som de fører i munnen, så de ikke
mere skal bruke det i Israel; men si til dem: Nu er
tiden nær da ordene i hvert syn skal bli opfylt! 24 For
det skal ikke mere være noget tomt syn eller nogen
dårende spådom i Israels hus; 25 for jeg, Herren, taler
det ord jeg taler, og det skal skje, det skal ikke lenger
utsettes; for i eders dager, du gjenstridige ætt, taler
jeg et ord og setter det i verk, sier Herren, Israels
Gud. 26 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
27 Menneskesønn! Se, Israels hus sier: Det syn han
skuer, opfylles først efter mange dager, og det er om
fjerne tider han spår. 28 Derfor skal du si til dem: Så
sier Herren, Israels Gud: Intet av alt jeg har sagt, skal
utsettes lenger; det ord jeg taler, det skal skje, sier
Herren, Israels Gud.

13 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Spå mot Israels profeter, som
gir sig av med å spå, og si til dem som spår efter sitt
eget hjerte: Hør Herrens ord! 3 Så sier Herren, Israels
Gud: Ve over de dårlige profeter, som følger sin egen
ånd og syner som de ikke har sett! 4 Som rever blandt
ruiner er dine profeter, Israel! 5 I er ikke steget op i
murbruddene og har ikke bygget nogen mur om Israels
hus, så de kunde holde stand i striden på Herrens
dag. 6 Deres syner var tomhet, og deres spådommer
løgn, de som sier: Så sier Herren, enda Herren ikke
har sendt dem, og som håper på at deres ord skal
bli stadfestet. 7 Er det ikke tomme syner I har skuet,
og løgnaktige spådommer I har uttalt? I sier: Så sier
Herren, enda jeg ikke har talt. 8 Derfor sier Herren,
Israels Gud, så: Fordi I taler tomhet og skuer løgn, se,
derfor vil jeg komme over eder, sier Herren, Israels
Gud. 9 Og min hånd skal være imot de profeter som
skuer tomhet og spår løgn; i mitt folks råd skal de ikke
være, og i Israels folks bok skal de ikke skrives, og til
Israels land skal de ikke komme, og I skal kjenne at
jeg er Herren, Israels Gud, 10 fordi, ja fordi de har ført
mitt folk vill og sagt: Fred! - enda det ikke er nogen
fred. Når folket bygger en vegg, se, da stryker de den
over med kalk. 11 Si til kalkstrykerne at den vil falle;
det kommer et skyllregn, og I haglstener skal falle, og
en stormvind skal bryte inn. 12 Når så veggen er falt,
vil det da ikke bli sagt til eder: Hvor er kalken som I
strøk den over med? 13 Derfor sier Herren, Israels
Gud, så: Ja, jeg vil i min harme la en stormvind bryte
inn, og i min vrede la det komme et skyllregn og i min
harme haglstener, så alt blir ødelagt. 14 Og jeg vil rive
ned veggen som I har strøket over med kalk, og la den
styrte til jorden, så dens grunnvoll blir lagt bar; når
staden faller. skal I omkomme midt i den, og I skal
kjenne at jeg er Herren. 15 Og jeg vil uttømme min
harme på veggen og på dem som strøk den over med
kalk, og jeg vil si til eder: Veggen er ikke mere til, heller
ikke de som strøk den over, 16 Israels profeter, som
spådde om Jerusalem og skuet fredssyner for det,
enda det ikke er nogen fred, sier Herren, Israels Gud.
17 Og du menneskesønn! Vend ditt ansikt mot ditt folks
døtre, som spår efter sitt eget hjerte, og spå mot dem
18 og si: Så sier Herren, Israels Gud: Ve dem som syr
dekker over alle ledd på mine hender og gjør hetter til
hodet på folk efter enhvers høide for å fange sjeler!
Mitt folks sjeler fanger I, og eders egne sjeler holder I i
live. 19 Og I vanhelliger mig hos mitt folk for nogen
håndfull bygg og for nogen stykker brød, for å drepe
sjeler som ikke skal dø, og for å holde sjeler i live som
ikke skulde leve, idet I lyver for mitt folk, som gjerne
hører på løgn. 20 Derfor sier Herren, Israels Gud, så:
Se, jeg vil ta fatt i eders dekker som I fanger sjelene
med likesom fugler, og jeg vil rive dem bort fra eders

armer, og de sjeler som I fanger, dem vil jeg la slippe
fri som fugler. 21 Og jeg vil sønderrive eders hetter
og utfri mitt folk av eders hånd, og de skal ikke mere
være et bytte i eders hånd, og I skal kjenne at jeg er
Herren. 22 Fordi I ved løgn gjør den rettferdiges hjerte
motløst, uten at jeg har bedrøvet ham, og styrker den
ugudeliges hender, så han ikke vender om fra sin onde
vei, og jeg kan la ham leve, 23 derfor skal I ikke mere
skue tomhet eller spå falske spådommer, og jeg vil
utfri mitt folk av eders hånd, og I skal kjenne at jeg er
Herren.

14 Og det kom til mig nogen av Israels eldste, og
de satte sig foran mig. 2 Da kom Herrens ord
til mig, og det lød så: 3 Menneskesønn! Disse menn
har gitt sine motbydelige avguder rum i sitt hjerte,
og det som er dem et anstøt til misgjerning, har de
satt for sine øine; skulde jeg la mig spørre av dem?
4 Tal derfor med dem og si til dem: Så sier Herren,
Israels Gud: Hver den av Israels hus som gir sine
motbydelige avguder rum i sitt hjerte og setter det som
er ham et anstøt til misgjerning, for sine øine og så
kommer til profeten, ham vil jeg, Herren, selv svare for
hans mange motbydelige avguders skyld, 5 for å gripe
Israels hus i deres hjerte, fordi de alle har veket bort fra
mig ved sine motbydelige avguder. 6 Si derfor til Israels
hus: Så sier Herren, Israels Gud: Vend om og vend
eder bort fra alle eders motbydelige avguder og vend
eders åsyn bort fra alle eders vederstyggeligheter!
7 For hver den av Israels hus og av de fremmede
som bor i Israel, som skiller sig fra mig og gir sine
motbydelige avguder rum i sitt hjerte og setter det som
er ham et anstøt til misgjerning, for sine øine og så
kommer til profeten for å spørre mig for sig, ham vil
jeg, Herren, selv svare på min vis. 8 Jeg vil sette mitt
åsyn mot den mann og ødelegge ham, så han blir
til et tegn og til et ordsprog, og jeg vil utrydde ham
av mitt folk, og I skal kjenne at jeg er Herren. 9 Og
om profeten lar sig forlokke og taler et ord, da er det
jeg, Herren, som har forlokket denne profet, og jeg vil
rekke ut min hånd mot ham og utslette ham av mitt folk
Israel. 10 Og de skal lide for sin misgjerning; som det
er med spørgerens misgjerning, så skal det være med
profetens misgjerning, 11 forat Israels hus ikke mere
skal forville sig bort fra mig og ikke mere gjøre sig uren
med alle sine overtredelser, men være mitt folk, og jeg
deres Gud, sier Herren, Israels Gud. 12 Og Herrens
ord kom til mig, og det lød så: 13 Menneskesønn! Når
et land synder mot mig og gjør sig skyldig i troløshet,
og jeg rekker ut min hånd mot det og sønderbryter
brødets stav for det og sender hungersnød over det og
utrydder både mennesker og fe av det, 14 og om da
disse tre menn, Noah, Daniel og Job, var der i landet,
da skulde de ved sin rettferdighet bare kunne berge
sitt eget liv, sier Herren, Israels Gud. 15 Om jeg lot ville
dyr fare gjennem landet, og de gjorde det folketomt,
og det blev til en ørken, så ingen kunde dra gjennem
det for de ville dyrs skyld, 16 da skulde, så sant jeg
lever, sier Herren, Israels Gud, disse tre menn, om
de var der, hverken kunne berge sønner eller døtre;
bare de selv skulde bli berget, men landet skulde bli
en ørken. 17 Eller om jeg lot sverd komme over det
land og sa: Sverd skal fare gjennem landet, og jeg
utryddet både mennesker og fe av det, 18 og disse tre
menn var der i landet, da skulde de, så sant jeg lever,
sier Herren, Israels Gud, ikke kunne berge sønner
eller døtre, bare de selv skulde bli berget. 19 Eller om
jeg sendte pest i det land og utøste min harme over
det med blod for å utrydde både mennesker og fe av
det, 20 og Noah, Daniel og Job var der i landet, da
skulde de, så sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud,
hverken kunne berge sønn eller datter; bare sitt eget
liv skulde de berge ved sin rettferdighet. 21 For så
sier Herren, Israels Gud: Enn når jeg sender mine fire
onde straffedommer, sverd, hungersnød og ville dyr og
pest, over Jerusalem for å utrydde både mennesker og
fe av det! 22 Allikevel skal nogen undkomme og bli
igjen der, nogen sønner og døtre, som blir bortført, og
de skal da komme ut til eder, og I skal se deres ferd
og deres gjerninger, og I skal trøste eder over den
ulykke jeg lot komme over Jerusalem, over alt det jeg
lot komme over det. 23 Og de skal trøste eder når I ser
deres ferd og deres gjerninger, og I skal kjenne at jeg
ikke uten årsak har gjort noget av alt det jeg har gjort
mot det, sier Herren, Israels Gud.

15 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Hvad har veden av vintreet forut
for annen ved, det vintreskudd som er vokset op blandt
skogens trær? 3 Tar en vel ved av det for å bruke den
til noget arbeid? Eller gjør nogen en nagle av den til
å henge noget redskap på? 4 Nei, en gir ilden den
til føde; ilden fortærer begge endene, og midten blir
forbrent; duer den vel da til å gjøre noget arbeid med?
5 Mens den ennu var hel, bruktes den ikke til noget
arbeid; hvor meget mindre når ilden har fortært den,
og den er forbrent! Kan den enda brukes til å gjøre
noget arbeid med? 6 Derfor sier Herren, Israels Gud,
så: Som det går med veden av vintreet blandt skogens
trær, den som jeg gir ilden til føde, således gjør jeg
med Jerusalems innbyggere. 7 Jeg vil sette mitt åsyn
imot dem; de har sloppet ut av ilden, men ilden skal
fortære dem, og I skal kjenne at jeg er Herren, når jeg
setter mitt åsyn imot dem. 8 Og jeg vil gjøre landet til

en ørken, fordi de har gjort sig skyldige i troløshet, sier
Herren, Israels Gud.

16 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
2 Menneskesønn! Forehold Jerusalem dets
vederstyggeligheter **3** og si: Så sier Herren, Israels
Gud, til Jerusalem: Ditt ophav og din avstamning er
fra kana'anittenes land; en amoritt var din far, og en
hetittkvinne din mor. **4** Og med din fødsel gikk det
således til: Den dag du blev født, blev din navlestreng
ikke avskåret, og du blev ikke tvettet ren med vann og
ikke inngnidd med salt og ikke svøpt i svøp. **5** Intet øie
ynkedes over dig, så de gjorde noget sådant med dig
og forbarmet sig over dig; men du blev kastet ut på
marken den dag du blev født, fordi de ikke ønsket at
du skulde leve. **6** Da gikk jeg forbi dig og så dig sprelle
i ditt blod, og jeg sa til dig: Du som ligger der i ditt
blod, lev! Ja, jeg sa til dig: Du som ligger der i ditt blod,
lev! **7** Jeg gjorde dig til mange tusen som vekstene
på marken, og du vokste og blev stor og nådde den
høieste skjønnhet; brystene blev faste, og ditt hår
vokste. Men du var naken og bar. **8** Da gikk jeg forbi
dig og så dig, og se, din tid var kommet, elskovens tid,
og jeg bredte min kappe over dig og skjulte din blusel,
og jeg tilsvor dig troskap og gjorde pakt med dig, sier
Herren, Israels Gud, og du blev min. **9** Og jeg tvettet
dig med vann og skylte blodet av dig og salvet dig med
olje. **10** Jeg klædde dig med utsydde klær og hadde
på dig sko av takas-skinn, og jeg bandt fint lin om dig
og hyllet dig i silke. **11** Jeg prydet dig med smykker,
og jeg la armbånd om dine hender og en kjede om
din hals. **12** Jeg satte en ring i din nese og ørenringer
i dine ører og en prektig krone på ditt hode. **13** Så
smykket du dig med gull og sølv, og din klædning var
av fint lin og silke og utsydd tøi; fint mel og honning og
olje åt du, og du blev overmåte fager og vel skikket til
kongedømme. **14** Og ditt navn kom ut blandt folkene
for din skjønnhets skyld; for den var fullkommen på
grunn av de herlige prydelser som jeg hadde klædd
dig i, sier Herren, Israels Gud. **15** Men du stolte på din
skjønnhet og drev hor i tillit til ditt navn, og du utøste
ditt hor over hver den som gikk forbi; han fikk nyte din
skjønnhet. **16** Du tok dine klær og gjorde dig brokete
telt på offerhaugene og drev hor der; sådant må ikke
hende og ikke skje. **17** Du tok dine prektige smykker,
mitt gull og mitt sølv, som jeg hadde gitt dig, og gjorde
dig mannfolkebilleder og drev hor med dem. **18** Du tok
dine utsydde klær og dekket dem med, og min olje og
min røkelse satte du frem for dem. **19** Mitt brød, som
jeg hadde gitt dig, det fine mel og oljen og honningen
som jeg gav dig å ete, det satte du frem for dem til
en velbehagelig duft; så vidt gikk det, sier Herren,
Israels Gud. **20** Du tok dine sønner og dine døtre, som
du hadde født mig, og ofret dem til mat for dem. Var
det ikke nok at du drev hor, **21** siden du slaktet mine
barn og gav dem bort - lot dem gå igjennem ilden for
dem? **22** Og ved alle dine vederstyggeligheter og ditt
hor kom du ikke din ungdoms dager i hu, da du var
naken og bar og lå og sprelte i ditt blod. **23** Og efter all
denne din ondskap - ve, ve dig! sier Herren, Israels
Gud **24** bygget du dig en hvelving og gjorde dig en
offerhaug i hver gate. **25** Ved hvert veiskjell bygget
du din offerhaug og vanæret din skjønnhet og bredte
dine føtter ut for hver den som gikk forbi, og du drev
stadig hor. **26** Du drev hor med Egyptens sønner, dine
kjøttfulle naboer, og du drev stadig hor, så du vakte
min harme. **27** Og se, jeg rakte ut min hånd mot dig og
avknappet det som var tiltenkt dig, og jeg lot dem som
hatet dig, få gjøre med dig som de lystet - filistrenes
døtre, som bluedes ved din skammelige ferd. **28** Og du
drev hor med Assurs sønner, fordi du ikke var mett; du
drev hor med dem og blev enda ikke mett. **29** Og du
drev stadig hor, helt bort til kremmerlandet Kaldea;
men heller ikke da blev du mett. **30** Hvor ditt hjerte
var vissent, sier Herren, Israels Gud, da du gjorde alt
dette, slikt som bare en skamløs skjøge gjør, **31** da du
bygget din hvelving ved hvert veiskjell og din offerhaug
i hver gate. Men du var ikke som andre skjøger, for du
foraktet skjøgelønn. **32** Du horkvinne, som i stedet
for din mann tar imot fremmede! **33** Alle skjøger gir
de lønn, men du gav alle dine elskere dine gaver og
kjøpte dem til å komme til dig fra alle kanter og drive
hor med dig. **34** Og med dig skjedde det omvendte av
det som skjer med andre kvinner: Du drev hor uten at
nogen løp efter dig, og du gav horelønn uten selv å få
det; således blev du det omvendte av andre. **35** Hør
derfor Herrens ord, du horkvinne! **36** Så sier Herren,
Israels Gud: Fordi du har ødslet med ditt kobber og
avdekket din blusel, når du drev hor med dine elskere,
og for alle dine vederstyggelige avguders skyld og for
dine barns blods skyld, som du gav dem, **37** se, derfor
samler jeg alle dine elskere, som likte dig så godt,
og alle dem du elsket, og likeså alle dem du hatet -
jeg vil samle dem mot dig fra alle kanter og avdekke
din blusel for dem, så de får se hele din blusel. **38**
Jeg vil dømme dig likesom de kvinner dømmes som
driver hor og utøser blod, og jeg vil gjøre dig til bare
blod ved min harme og nidkjærhet. **39** Jeg vil gi dig i
deres hånd, og de skal rive din hvelving og bryte ned
dine offerhauger og dra dine klær av dig og ta dine
prektige smykker og la dig ligge der naken og bar. **40**
Og de skal føre en folkeskare frem mot dig og stene
dig og hugge dig i stykker med sine sverd. **41** De skal
brenne op dine hus med ild og holde dom over dig
for mange kvinners øine; og jeg vil gjøre ende på ditt

horeliv, og du skal ikke mere kunne gi horelønn. 42
Således vil jeg stille min harme på dig, og så skal min
nidkjærhet vike fra dig, og jeg vil holde mig rolig og
ikke vredes mere. 43 Fordi du ikke kom din ungdoms
dager i hu, men krenket mig ved alt dette, se, derfor
vil også jeg la dine gjerninger komme over ditt eget
hode, sier Herren, Israels Gud; for har du ikke lagt
skjensel til alle dine vederstyggeligheter? 44 Se, alle
som lager ordsprog, skal bruke dette ordsprog om dig:
Som moren, så datteren. 45 Du er din mors datter,
hun som foraktet sin mann og sine barn, og du er
dine søstres søster, de som foraktet sine menn og
sine barn; en hetittkvinne er eders mor, og en amoritt
eders far. 46 Din større søster er Samaria med sine
døtre, hun som bor ved din venstre side, og din mindre
søster, som bor ved din høire side, er Sodoma og
hennes døtre. 47 Du gikk ikke på deres veier og gjorde
ikke efter deres vederstyggeligheter; men bare en liten
stund - så gjorde du det verre enn de, på alle dine
veier. 48 Så sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud,
Sodoma, din søster, med sine døtre har ikke gjort som
du og dine døtre har gjort. 49 Se, dette var Sodomas,
din søsters misgjerning: overmot; overflod av brød og
trygg ro hadde hun og hennes døtre; men den elendige
og fattige hjalp hun ikke; 50 de ophøiet sig og gjorde
det som var vederstyggelig for mitt åsyn, og jeg ryddet
dem bort da jeg så det. 51 Heller ikke Samaria har
syndet halvt så meget som du; du gjorde mange flere
vederstyggeligheter enn de, og du rettferdiggjorde dine
søstre ved alle de vederstyggeligheter som du gjorde.
52 Bær da også du din skam, du som har dømt til beste
for dine søstre! For dine synders skyld, hvormed du
har båret dig mere vederstyggelig at enn de, er de
rettferdigere enn du; så skam dig da, også du, og bær
din skjensel, idet du rettferdiggjør dine søstre! 53 Men
jeg vil gjøre ende på deres fangenskap, Sodomas og
hennes døtres fangenskap og Samarias og hennes
døtres fangenskap og dine fangnes fangenskap midt
iblandt dem, 54 forat du skal bære din skam og bli
skamfull over alt det du har gjort, idet du trøster dem.
55 Og dine søstre, Sodoma og hennes døtre, skal
komme tilbake til sin tidligere tilstand, og Samaria
og hennes døtre skal komme tilbake til sin tidligere
tilstand, og du og dine døtre, I skal komme tilbake
til eders tidligere tilstand. 56 Og var ikke Sodoma,
din søster, et omkvede i din munn på ditt overmots
dag, 57 før din ondskap kom for dagen, likesom på
den tid du blev hånet av Syrias døtre og alle dem
som bodde rundt omkring det, og av filistrenes døtre,
som foraktet dig rundt omkring? 58 Din utukt og dine
vederstyggeligheter skal du bære straffen for, sier
Herren. 59 For så sier Herren, Israels Gud: Jeg vil
gjøre mot dig efter det du har gjort, du som foraktet
eden og brøt pakten. 60 Og så vil jeg komme i hu min
pakt med dig i din ungdoms dager, og jeg vil oprette
en evig pakt med dig. 61 Og du skal komme din ferd i
hu og skamme dig, når du tar imot dine søstre, både
dem som er større enn du, og dem som er mindre enn
du, og jeg gir dig dem til døtre, enda de ikke hører
med til din pakt. 62 Jeg vil oprette min pakt med dig,
og du skal kjenne at jeg er Herren, 63 forat du skal
komme din ferd i hu og blues og ikke mere oplate din
munn for din skams skyld, når jeg forlater dig alt det
du har gjort, sier Herren, Israels Gud.

17 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Fremsett en gåte for Israels
hus og tal til dem i en lignelse 3 og si: Så sier
Herren, Israels Gud: Den store ørn med de store
vinger og de lange svingfjær, med full fjærham og
brokete farver, kom til Libanon og tok bort toppen av
sederen. 4 Den brøt av den øverste kvist og førte den
til kjøbmannslandet og satte den i kremmerstaden. 5
Så tok den et skudd av landets vekster og satte det i
en dyrket mark; den plantet det på et sted hvor det var
meget vann; den satte det likesom et piletre. 6 Og det
vokste op og blev til et vintre som bredte sig vidt ut,
men var lavt av vekst, forat dets ranker skulde vende
sig til den, og dets røtter være under den. Og det blev
til et vintre som satte grener og skjøt løvrike kvister. 7
Men det var en annen stor ørn med store vinger og
mange fjær, og se, vintreet bøide sine røtter bort imot
den, og fra den seng hvori det var plantet, strakte det
sine ranker bort til den, forat den skulde vanne det. 8
På en god mark, på et sted hvor det var meget vann,
var det plantet, så det kunde skyte grener og bære
frukt og bli et herlig vintre. 9 Si: Så sier Herren, Israels
Gud: Skal det trives? Skal ikke dets røtter rykkes op
og dets frukt rives av, så det tørker bort? Alle dets
spirende blad skal tørke bort, og ikke med stor styrke
og meget folk vil nogen kunne få det til å skyte op
av sine røtter. 10 Se, det er plantet; skal det trives?
Skal det ikke tørke bort, tørke aldeles bort, så snart
østenvinden rører ved det? I den seng hvor det vokser,
skal det tørke bort. 11 Og Herrens ord kom til mig,
og det lød så: 12 Si til den gjenstridige ætt: Vet I ikke
hvad dette er? Si: Se, Babels konge kom til Jerusalem
og tok dets konge og dets høvdinger og førte dem til
sig i Babel. 13 Og han tok en av kongeætten og gjorde
en pakt med ham og tok ham i ed, og de mektige i
landet tok han med sig, 14 forat det skulde være et
ringe kongerike og ikke ophøie sig, men holde pakten
med ham og bli stående. 15 Men han falt fra ham og
sendte sine bud til Egypten, forat de skulde gi ham
hester og meget folk. Skal han ha fremgang? Skal den

som gjør slikt, slippe unda? Skal han kunne bryte en
pakt og slippe unda? 16 Så sant jeg lever, sier Herren,
Israels Gud, på det sted hvor han bor den konge som
gjorde ham til konge, men hvis ed han foraktet, og hvis
pakt han brøt, hos ham, midt i Babel skal han visselig
dø. 17 Og ikke skal Farao med en stor hær og meget
folk komme ham til hjelp i krigen, når det kastes op en
voll og bygges skanser for å utrydde mange liv. 18
Han foraktet eden og brøt pakten, enda han hadde gitt
hånden på det. Alt dette har han gjort; han skal ikke
slippe unda. 19 Derfor sier Herren, Israels Gud, så:
Så sant jeg lever, eden som han svor ved mig, men
allikevel foraktet, og pakten som han gjorde med mig,
men allikevel brøt, den vil jeg visselig la komme over
hans hode. 20 Jeg vil utspenne mitt garn over ham, og
han skal fanges i mitt nett, og jeg vil føre ham til Babel
og gå i rette med ham der, for den troløshet som han
har vist mot mig. 21 Og alle flyktninger fra alle hans
krigsskarer skal falle for sverdet, og de som blir igjen,
skal spredes for alle vinder, og I skal kjenne at jeg,
Herren, har talt. 22 Så sier Herren, Israels Gud: Da vil
jeg ta en kvist av den høie seders topp og sette; av
dens øverste kvister vil jeg bryte av et spett skudd,
og jeg vil sette det på et høit, høit fjell. 23 På Israels
høie fjell vil jeg plante det, og det skal skyte grener og
bære frukt og bli til en herlig seder, og alle slags fugler,
alt som har vinger, skal bo under det; i skyggen av
dets grener skal de bo. 24 Og alle markens trær skal
kjenne at jeg, Herren, har gjort et høit tre lavt og et lavt
tre høit, et friskt tre tørt og et tørt tre grønt; jeg, Herren,
har sagt det, og jeg skal gjøre det.

18 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Hvorledes kan I bruke dette ordsprog i Israels
land: Fedrene eter sure druer, og barnas tenner blir
såre? 3 Så sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud, I
skal ikke mere bruke dette ordsprog i Israel. 4 Se, alle
sjeler hører mig til, både farens sjel og sønnens sjel;
mig hører de til; den som synder, han skal dø. 5 Og
når en mann er rettferdig og gjør rett og rettferdighet, 6
ikke eter avgudsoffer på fjellene og ikke løfter sine øine
til Israels folks motbydelige avguder og ikke krenker
sin næstes hustru og ikke nærmer sig en kvinne når
hun er uren, 7 og ikke undertrykker nogen, men lar
skyldneren få sitt pant igjen, ikke raner og røver, men
gir den hungrige sitt brød og dekker den nakne med
klær, 8 ikke låner ut mot rente og ikke tar overmål,
holder sin hånd tilbake fra urett, dømmer rett dom
mann og mann imellem, 9 følger mine bud og holder
mine lover, så han gjør det som rett og godt er -
han er rettferdig, han skal visselig leve, sier Herren,
Israels Gud. 10 Men får han en sønn som blir en
voldsmann, som utøser blod og gjør noget som helst
av dette, 11 som ikke i noget av dette bærer sig at
som faren har gjort, men endog eter avgudsoffer på
fjellene og krenker sin næstes hustru, 12 undertrykker
den elendige og fattige, raner og røver, ikke gir pantet
tilbake, løfter sine øine til de motbydelige avguder,
gjør det som vederstyggelig er, 13 låner ut mot rente
og tar overmål, skulde så han få leve? Nei, han skal
ikke få leve! Alle disse vederstyggeligheter har han
gjort; han skal visselig late livet, hans blod skal komme
over ham. 14 Men får så han igjen en sønn som
ser alle de synder som hans far gjør - ser dem og
ikke gjør efter dem, 15 som ikke eter avgudsoffer på
fjellene og ikke løfter sine øine til Israels folks avguder,
ikke krenker sin næstes hustru, 16 ikke undertrykker
nogen, ikke tar pant, ikke raner og røver, men gir den
hungrige sitt brød og dekker den nakne med klær, 17
ikke forgriper sig på den elendige, ikke tar rente eller
overmål, men gjør efter mine lover og følger mine bud,
så skal han ikke dø for sin fars misgjernings skyld,
han skal visselig få leve. 18 Men hans far, som har
gjort voldsgjerninger, ranet og røvet fra sin bror og
gjort det som ikke er godt, iblandt sitt folk, se, han skal
dø for sin misgjernings skyld. 19 Men I sier: Hvorfor
skal ikke sønnen bære farens misgjerning? - Sønnen
har jo gjort rett og rettferdighet, alle mine bud har han
holdt og gjort efter dem; han skal visselig leve. 20 Den
som synder, han skal dø; en sønn skal ikke bære sin
fars misgjerning, og en far skal ikke bære sin sønns
misgjerning; den rettferdiges rettferdighet skal hvile
over ham, og den ugudeliges ugudelighet skal hvile
over ham. 21 Men når den ugudelige vender om fra
alle de synder han har gjort, og holder alle mine bud
og gjør rett og rettferdighet, da skal han visselig leve -
han skal ikke dø. 22 Ingen av de overtredelser han har
gjort, skal tilregnes ham; for den rettferdighets skyld
som han har gjort, skal han leve. 23 Skulde jeg ha
behag i den ugudeliges død? sier Herren, Israels Gud -
mon ikke heller i at han vender om fra sin vei og lever?
24 Men når en rettferdig vender om fra sin rettferdighet
og gjør urett, gjør efter alle de vederstyggeligheter
som den ugudelige gjør, skulde han da få leve? Ingen
av de rettferdige gjerninger som han har gjort, skal
tilregnes ham; for den troløshet han har vist, og for den
synd han har gjort, skal han dø. 25 Og I sier: Herrens
vei er ikke rett. Hør, du Israels hus! Er ikke min vei
rett? Er det ikke eders veier som ikke er rette? 26 Når
en rettferdig vender om fra sin rettferdighet og gjør
urett, så skal han dø til straff for det; for den urett som
han gjør, skal han dø. 27 Og når en ugudelig vender
om fra sin ugudelige ferd og gjør rett og rettferdighet,
da skal han berge sitt liv. 28 Han så og vendte om
fra alle de overtredelser han hadde gjort; han skal

visselig leve - han skal ikke dø. 29 Men Israels hus
sier: Herrens vei er ikke rett. Er ikke mine veier rette,
Israels hus? Er det ikke eders veier som ikke er rette?
30 Derfor vil jeg dømme eder, Israels hus, hver efter
hans veier, sier Herren, Israels Gud. Vend om og vend
eder bort fra alle eders overtredelser, forat ikke nogen
misgjerning skal bli eder til fall! 31 Kast fra eder alle
eders overtredelser, som I har forsyndet eder med, og
få eder et nytt hjerte og en ny ånd! Hvorfor vil I dø,
Israels hus? 32 For jeg har ikke behag i nogens død,
sier Herren, Israels Gud; så omvend eder da, og I skal
leve!

19 Og du, stem i en klagesang over Israels fyrster 2
og si: Hvad er din mor? En løvinne. Mellem løver
hvilte hun; blandt unge løver opfødde hun sine unger.
3 Og hun opfostret en av sine unger; han blev en ung
løve, og han lærte å rane og røve, han åt mennesker.
4 Men hedningefolk fikk høre om ham; i deres grav
blev han fanget, og de førte ham med neseringer til
Egyptens land. 5 Da hun så at hun hadde ventet
forgjeves, at hennes håp var gått til grunne, tok hun en
annen av sine unger og gjorde ham til en ung løve. 6
Han gikk omkring blandt løver; han blev en ung løve,
og han lærte å rane og røve, han åt mennesker. 7 Han
voldtok deres enker og ødela deres byer, og landet og
alt det der var, blev forferdet ved lyden av hans brøl. 8
Da satte folkene fra landskapene rundt omkring sitt
garn op imot ham og spente det ut over ham; han blev
fanget i den grav de hadde gravd. 9 Så satte de ham
med krok i nesen i et bur og førte ham til kongen i
Babel; der satte de ham i en fast borg, forat hans røst
ikke mere skulde høres på Israels fjell. 10 Mens du
levde i ro, var din mor som et vintre plantet ved vann;
fruktbart og fullt av grener var det, fordi det hadde
meget vann. 11 Og det fikk sterke grener, tjenlige til
herskerspir, og hevet sig høit op mellem skyene, og
det falt i øinene ved sin høide og sine mange ranker.
12 Da blev det rykket op i harme og kastet til jorden, og
østenvinden tørket bort dets frukt; dets sterke grener
blev revet av og tørket bort; ild fortærte dem. 13 Og nu
er det plantet i ørkenen, i et tørt og tørstende land. 14
Og det gikk ut ild fra dets kvistede gren; den fortærte
dets frukt, og det er ikke mere nogen sterk gren på
det til herskerspir. Dette er en klagesang, og til en
klagesang skal det bli.

20 I det syvende år, i den femte måned, på den
tiende dag i måneden, kom nogen av Israels
eldste for å spørre Herren, og de satte sig foran
mig. 2 Da kom Herrens ord til mig, og det lød så: 3
Menneskesønn! Tal med Israels eldste og si til dem:
Så sier Herren, Israels Gud: Er I kommet for å spørre
mig? Så sant jeg lever, lar jeg mig ikke spørre av eder,
sier Herren, Israels Gud. 4 Vil du dømme dem, vil du
dømme, menneskesønn? Tal til dem om deres fedres
vederstyggeligheter 5 og si til dem: Så sier Herren,
Israels Gud: På den dag da jeg utvalgte Israel og løftet
min hånd til ed for ætlingene av Jakobs hus og gav
mig til kjenne for dem i Egyptens land, da jeg løftet min
hånd til ed for dem og sa: Jeg er Herren eders Gud - 6
på den dag løftet jeg min hånd og tilsvor dem at jeg
vilde føre dem ut av Egyptens land til et land som jeg
hadde utsøkt for dem, et land som flyter med melk
og honning, det fagreste av alle land. 7 Og jeg sa til
dem: Enhver av eder kaste bort de vederstyggeligheter
hans øine henger ved, og gjør eder ikke urene med
Egyptens motbydelige avguder! Jeg er Herren eders
Gud. 8 Men de var gjenstridige mot mig og vilde ikke
høre på mig; de kastet ikke bort de vederstyggeligheter
som deres øine hang ved, og forlot ikke Egyptens
motbydelige avguder. Da sa jeg at jeg vilde utøse min
harme over dem, fullbyrde min vrede på dem midt i
Egyptens land. 9 Men det jeg gjorde, det gjorde jeg for
mitt navns skyld, forat det ikke skulde bli vanhelliget
for det folks øine som de bodde blandt, og for hvis
øine jeg gav mig til kjenne for dem for å føre dem ut av
Egyptens land. 10 Og jeg førte dem ut av Egyptens
land og lot dem dra inn i ørkenen. 11 Og jeg gav
dem mine bud og kunngjorde dem mine lover; for det
menneske som holder dem, skal leve ved dem. 12
Også mine sabbater gav jeg dem, så de skulde være
til et tegn mellem mig og dem, forat de skulde vite
at jeg er Herren, som helliger dem. 13 Men Israels
hus var gjenstridig mot mig i ørkenen; de fulgte ikke
mine bud og forkastet mine lover, enda det menneske
som holder dem, får leve ved dem, og mine sabbater
vanhelliget de grovelig. Da sa jeg at jeg vilde utøse min
harme over dem i ørkenen og gjøre ende på dem. 14
Men det jeg gjorde, det gjorde jeg for mitt navns skyld,
forat det ikke skulde bli vanhelliget for de folks øine for
hvis øine jeg hadde ført dem ut. 15 Men jeg løftet også
min hånd for dem i ørkenen og svor at jeg ikke vilde la
dem komme inn i det land som jeg hadde gitt dem, det
land som flyter med melk og honning, det fagreste
av alle land, 16 fordi de forkastet mine lover og ikke
fulgte mine bud og vanhelliget mine sabbater; for deres
hjerte fulgte deres motbydelige avguder. 17 Men jeg
viste dem skånsel og ødela dem ikke; jeg gjorde ikke
aldeles ende på dem i ørkenen. 18 Og jeg sa til deres
barn i ørkenen: Følg ikke eders fedres bud og hold
ikke deres lover og gjør eder ikke urene med deres
motbydelige avguder! 19 Jeg er Herren eders Gud;
følg mine bud og hold mine lover og gjør efter dem! 20
Og hellighold mine sabbater! De skal være til et tegn

mellem mig og eder, forat I skal vite at jeg, Herren, er
eders Gud. 21 Men barna var gjenstridige mot mig; de
fulgte ikke mine bud og holdt ikke mine lover, så de
gjorde efter dem, enda det menneske som holder dem,
får leve ved dem; mine sabbater vanhelliget de. Da sa
jeg at jeg vilde utøse min harme over dem, fullbyrde
min vrede på dem i ørkenen. 22 Men jeg drog min
hånd tilbake og gjorde det jeg gjorde, for mitt navns
skyld, forat det ikke skulde bli vanhelliget for de folks
øine for hvis øine jeg hadde ført dem ut. 23 Men jeg
løftet også min hånd for dem i ørkenen og svor at jeg
vilde sprede dem blandt hedningefolkene og strø dem
ut i landene, 24 fordi de ikke holdt mine lover, men
forkastet mine bud og vanhelliget mine sabbater, og
deres øine fulgte deres fedres motbydelige avguder.
25 Derfor gav jeg dem også bud som ikke var gode, og
lover som de ikke kunde leve ved. 26 Jeg lot dem bli
urene ved sine offergaver, idet de lot alt som åpner
mors liv, gå igjennem ilden, så jeg kunde ødelegge
dem, forat de skulde kjenne at jeg er Herren. 27 Tal
derfor til Israels hus, menneskesønn, og si til dem: Så
sier Herren, Israels Gud: Også dermed hånte eders
fedre mig at de viste troløshet mot mig; 28 jeg førte
dem inn i det land som jeg med løftet hånd hadde
svoret å ville gi dem; men så snart de så en høi bakke
eller et løvrikt tre, ofret de der sine slaktoffer og bar
der frem sine harmelige offergaver; dit kom de med sin
søte offerduft, og der utøste de sine drikkoffer. 29 Da
sa jeg til dem: Hvad er disse offerhauger, siden I søker
til dem? - Og allikevel kalles de offerhauger den dag
idag. 30 Si derfor til Israels hus: Så sier Herren, Israels
Gud: Hvad? I gjør eder urene på samme vis som eders
fedre og driver hor med deres vederstyggeligheter;
31 når I bærer frem eders gaver og lar eders barn gå
gjennem ilden, gjør I eder ennu den dag idag urene
ved alle eders motbydelige avguder - og jeg skulde la
mig spørre av eder, Israels hus? Så sant jeg lever, sier
Herren, Israels Gud, jeg lar mig ikke spørre av eder.
32 Og aldri skal det skje det som kommer eder i sinne,
når I sier: Vi vil være som hedningene, som folkene
rundt om i landene; vi vil dyrke tre og sten. 33 Så
sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud, jeg vil regjere
over eder med sterk hånd og med utrakt arm og med
utøst harme. 34 Og jeg vil føre eder ut fra de folk og
samle eder fra de land som I nu er spredt i, med sterk
hånd og med utrakt arm og med utøst harme. 35 Og
jeg vil føre eder til folkenes ørken, og der vil jeg gå
i rette med eder, åsyn til åsyn; 36 likesom jeg gikk i
rette med eders fedre i ørkenen ved Egyptens land,
således vil jeg gå i rette med eder, sier Herren, Israels
Gud. 37 Og jeg vil la eder gå forbi under hyrdestaven,
og jeg vil føre eder inn i paktens bånd, 38 og jeg vil
skille ut fra eder de gjenstridige og dem som er falt fra
mig; fra deres utlendighets land vil jeg føre dem ut,
men til Israels land skal ingen av dem komme, og I
skal kjenne at jeg er Herren. 39 Og I, Israels hus! Så
sier Herren, Israels Gud: Gå avsted, dyrk hver sine
motbydelige avguder! Men siden skal I sannelig høre
på mig og ikke mere vanhellige mitt hellige navn ved
eders gaver og ved eders motbydelige avguder. 40 For
på mitt hellige berg, på Israels høie berg, sier Herren,
Israels Gud, der skal hele Israels hus, alle som er
i landet, tjene mig; der vil jeg ha behag i dem, og
der vil jeg spørre efter eders offergaver og efter den
førstegrøde som I bærer frem av alt det I helliger. 41
For den søte dufts skyld vil jeg ha velbehag i eder, når
jeg fører eder ut fra de folk og samler eder fra de land
som I nu er spredt i, og åpenbarer min hellighet på
eder for hedningefolkenes øine. 42 Og I skal kjenne at
jeg er Herren, når jeg fører eder til Israels land, til det
land som jeg med løftet hånd har svoret å ville gi eders
fedre. 43 Og der skal I komme i hu eders ferd og alle
de gjerninger som I har gjort eder urene med, og I skal
vemmes ved eder selv for alle de onde gjerninger som
I har gjort. 44 Og I skal kjenne at jeg er Herren, når jeg
gjør således med eder, for mitt navns skyld og ikke
efter eders onde ferd og eders skamløse gjerninger,
Israels hus, sier Herren, Israels Gud. 45 Og Herrens
ord kom til mig, og det lød så: 46 Menneskesønn!
Vend ditt åsyn mot syd og prek mot Syden og spå mot
skoglandet i syd! 47 Og si til Sydens skog: Hør Herrens
ord! Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg tender en ild i
dig, og den skal fortære hvert friskt tre og hvert tørt
tre i dig; den luende ild skal ikke utslukkes, men alle
ansikter fra syd til nord skal bli forbrent ved den. 48 Og
alt kjød skal se at jeg, Herren, har tendt den; den skal
ikke utslukkes. 49 Da sa jeg: Akk, Herre, Herre! De
sier om mig: Han taler jo bare i lignelser!

21 Da kom Herrens ord til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Vend ditt åsyn mot Jerusalem
og prek mot helligdommene og spå mot Israels land! 3
Og si til Israels land: Så sier Herren: Se, jeg kommer
over dig og drar mitt sverd av skjeden, og jeg vil
utrydde både rettferdige og ugudelige i dig. 4 Fordi jeg
vil utrydde både rettferdige og ugudelige i dig, derfor
skal mitt sverd fare ut av skjeden mot alt kjød, fra
syd til nord. 5 Og alt kjød skal kjenne at jeg, Herren,
har draget mitt sverd av skjeden; det skal ikke mere
vende tilbake. 6 Men du, menneskesønn, skal sukke
så det bryter i dine lender; i sår verk skal du sukke
for deres øine. 7 Og når de da sier til dig: Hvorfor
sukker du? - da skal du svare: Over en tidende; for
den kommer, og da skal hvert hjerte smelte og alle
hender synke og hver ånd bli sløv og alle knær bli som

vann; se, det kommer, og det skal skje, sier Herren,
Israels Gud. 8 Og Herrens ord kom til mig, og det
lød så: 9 Menneskesønn! Spå og si: Så sier Herren:
Si: Et sverd, et sverd er hvesset, og slipt er det og.
10 Til å slakte er det hvesset, til å lyne er det slipt.
Eller skulde vi glede oss, du min sønns stamme som
forakter alt tre? 11 Det skulde slipes for å tas i hånd;
det er hvesset dette sverd, og det er slipt for å gis i en
drapsmanns hånd. 12 Skrik og hyl, menneskesønn!
For det kommer over mitt folk, det kommer over alle
Israels fyrster; de blir overgitt til sverdet sammen med
mitt folk. Derfor slå dig på lenden! 13 For en prøvelse
er for hånden, og hvad skulde den ramme, om ikke
den stamme som forakter tukt? sier Herren, Israels
Gud. 14 Og du menneskesønn, spå og slå hendene
sammen! Dobbelt, ja tredobbelt kommer sverdet, det
sverd som slår mange ihjel, dette sverd som slår den
store ihjel, det som truer dem på alle kanter. 15 Forat
hjertene skal smelte og anstøtene bli mange, setter jeg
et blinkende sverd mot alle dets porter; akk, det er
gjort til å lyne, skjerpet til å slakte. 16 Ta dig sammen
og hugg til høire! Vend dig og hugg til venstre! Dit
hvor din egg er bestemt! 17 Også jeg vil slå hendene
sammen og stille min harme; jeg, Herren, har talt. 18
Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 19 Og
du menneskesønn, gjør dig to veier, som kongen av
Babels sverd kan fare frem på! Fra ett land skal de
begge gå ut, og du skal risse en hånd - risse den
ved begynnelsen av veien til hver by! 20 En vei skal
du gjøre som sverdet kan fare frem på til Rabba i
ammonittenes land, og en til Juda, inn i Jerusalem,
den faste by. 21 For Babels konge står på veiskjellet,
ved begynnelsen av de to veier, for å la sig spå; han
ryster pilene, han spør husgudene, han ser på leveren.
22 I sin høire hånd får han loddet: Jerusalem; der skal
han stille op murbrekkere, åpne munnen til krigsskrik,
lufte røsten med hærrop - stille op murbrekkere mot
portene, kaste op en voll og bygge skanser. 23 Men
dette er i deres øine bare en tom spådom; de har jo de
helligste eder. Men han minner om deres misgjerning,
forat de skal gripes. 24 Derfor sier Herren, Israels
Gud, så: Fordi I selv minner om eders misgjerning,
idet eders overtredelser åpenbares, så eders synder
viser sig i alle eders gjerninger - fordi jeg således blir
minnet om eder, skal I gripes med hånden. 25 Og
du dødsdømte, du ugudelige, du Israels fyrste, hvis
dag er kommet når den misgjerning er skjedd som
fører til undergang! 26 Så sier Herren, Israels Gud: Ta
huen bort og løft kronen av! Det som nu er, skal ikke
være mere; det lave skal ophøies, og det høie skal
fornedres. 27 Jeg vil vende op ned, op ned, op ned
på det som er; heller ikke ved dette skal det bli, inntil
han kommer hvem retten tilhører, og jeg gir ham den.
28 Og du menneskesønn, spå og si: Så sier Herren,
Israels Gud, om Ammons barn og om deres hånsord:
Du skal si: Et sverd, et sverd er draget, slipt til å slakte,
til å fortære, til å lyne, 29 mens de skuer falske syner
for dig og spår dig løgn, for å legge dig ved siden av
de ihjelslåtte ugudeliges halser, hvis dag er kommet
når den misgjerning er skjedd som fører til undergang.
30 Stikk sverdet i skjeden igjen! På det sted hvor du
blev skapt, i det land hvorfra du er oprunnet, der vil jeg
dømme dig. 31 Og jeg vil utøse min harme over dig,
min vredes ild vil jeg la lue mot dig, og jeg vil gi dig i
ville menneskers hånd, som er mestere i å ødelegge.
32 Du skal bli til føde for ilden, ditt blod skal bli utøst
i ditt land, ingen skal mere komme dig i hu; for jeg,
Herren, har sagt det.

22 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
2 Og du menneskesønn! Vil du dømme, vil
du dømme blodstaden? Forehold den alle dens
vederstyggeligheter! 3 Og du skal si: Så sier Herren,
Israels Gud: Du by som har utøst dine innbyggeres
blod, forat din tid skal komme, du som har gjort dig
motbydelige avguder og således er blitt uren! 4 Ved
det blod som du har utøst, er du blitt skyldig, og ved
de motbydelige avguder som du har gjort, er du blitt
uren, og du har fått dine dager til å nærme sig og har
nådd dine år; derfor gjør jeg dig til hån for folkene og til
spott for alle landene. 5 De land som er nær, og de
som er langt borte fra dig, skal spotte dig, du med ditt
utskjemte navn og din store forvirring! 6 Se, Israels
fyrster i dig brukte alle sin arm til å utøse blod. 7 Far
og mor blev ringeaktet hos dig; mot den fremmede
blev det brukt vold hos dig; den farløse og enken blev
undertrykt hos dig. 8 Mine helligdommer foraktet du,
og mine sabbater vanhelliget du. 9 Baktalere stod frem
hos dig for å utøse blod, og på dine fjell blev der ett
avgudsoffer; skjenselsgjerninger skjedde hos dig. 10
Farens blusel blottedes hos dig; en kvinne som var
uren i sin månedlige svakhet, krenkedes hos dig. 11
En bar sig vederstyggelig at mot sin næstes hustru, og
en annen vanæret sin sønnekone i skammelig utukt,
atter en annen krenket sin søster, sin fars datter, hos
dig. 12 Gaver tok de hos dig for å utøse blod; rente og
overmål tok du, og mot din næste gjorde du urett og
vold, og mig glemte du, sier Herren, Israels Gud. 13
Men se, jeg har slått mine hender sammen over den
urettferdige vinning du har samlet dig, og over det blod
du har utøst i din midte. 14 Skal ditt hjerte holde stand
eller dine hender ha sin styrke i de dager da jeg vil ha
med dig å gjøre? Jeg, Herren, har sagt det, og jeg
skal gjøre det. 15 Jeg vil sprede dig iblandt folkene og
strø dig omkring i landene, og jeg vil ta bort fra dig all

din urenhet. 16 Du skal bli vanhelliget ved din egen
skyld for folkenes øine, og du skal kjenne at jeg er
Herren. 17 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
18 Menneskesønn! Israels hus er blitt mig til slagg; de
er alle sammen som kobber og tinn og jern og bly i
en ovn; sølvslagg er de blitt. 19 Derfor sier Herren,
Israels Gud, så: Fordi I alle er blitt til slagg, se, derfor
vil jeg samle eder sammen i Jerusalem. 20 Likesom en
samler sølv og kobber og jern og bly og tinn i en ovn
og blåser ild på det for å smelte det, således vil jeg
samle eder i min vrede og min harme og legge eder i
ovnen og smelte eder. 21 Ja, jeg vil samle eder og
blåse på eder med min vredes ild, og I skal smeltes
i den; 22 som sølv smeltes i en ovn, således skal I
smeltes i den, og I skal kjenne at jeg, Herren, har utøst
min harme over eder. 23 Og Herrens ord kom til mig,
og det lød så: 24 Menneskesønn! Si til det: Du er et
land som ikke er renset, som ikke har fått skyllregn
på vredens dag. 25 De profeter det har i sin midte,
er en flokk av sammensvorne; de er lik en brølende
løve, som raner og røver; de fortærer menneskeliv,
de tar gods og kostbarheter; de gjør mange til enker
der. 26 Dets prester gjør vold på min lov og vanhelliger
mine helligdommer; mellem hellig og vanhellig gjør
de ingen forskjell, og de lærer ikke å skjelne mellem
urent og rent; for mine sabbater lukker de sine øine,
og jeg blir vanhelliget midt iblandt dem. 27 De fyrster
det har i sin midte, er lik ulver, som raner og røver; de
utøser blod, de ødelegger menneskeliv for å samle
urettferdig vinning. 28 Dets profeter stryker over med
kalk for dem; de skuer tomhet og spår dem løgn og
sier: Så sier Herren, Israels Gud - enda Herren ikke
har talt. 29 Folket i landet gjør voldsverk og raner
og røver, og den elendige og fattige undertrykker de,
og mot den fremmede gjør de voldsverk uten lov og
rett. 30 Jeg søkte blandt dem efter en mann som vilde
mure op en mur og stille sig i gapet for mitt åsyn til
vern for landet, så jeg ikke skulde ødelegge det; men
jeg fant ingen. 31 Så utøser jeg da min vrede over
dem; ved min harmes ild gjør jeg ende på dem; deres
gjerninger lar jeg komme over deres eget hode, sier
Herren, Israels Gud.

23 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Der var to kvinner, døtre av en
mor. 3 De drev hor i Egypten, i sin ungdom drev de
hor; der trykket de deres bryster, der kjente de på
deres jomfruelige barm. 4 Deres navn var: Ohola, den
eldste, og Oholiba, hennes søster, og de blev mine og
fødte sønner og døtre; og om deres navn er å si: Ohola
er Samaria og Oholiba Jerusalem. 5 Ohola drev hor
og var utro mot mig; hun optendtes av elskov til sine
elskere, til assyrerne, som hadde nærmet sig henne, 6
klædd i blått purpur, fyrster og herrer, alle sammen
fagre unge menn, ryttere på sine hester. 7 Hun holdt
sig til dem i hor, til alle de ypperste av Assurs sønner;
hun gjorde sig uren med alle dem som hun optendtes
av elskov til - med alle deres avguder. 8 Men sitt
horelevnet fra Egypten lot hun ikke fare; for de hadde
ligget hos henne i hennes ungdom, og de hadde kjent
på hennes jomfruelige barm, og de hadde utøst sitt hor
over henne. 9 Derfor gav jeg henne i hennes elskeres
hånd, i Assurs sønners hånd, som hun var optendt av
elskov til. 10 De avdekket hennes blusel, tok hennes
sønner og døtre og slo henne selv ihjel med sverdet;
hun blev navnkundig blandt kvinnene, og de holdt
dom over henne. 11 Og hennes søster Oholiba så det
og drev det verre med sin elskov enn hun, og verre
med sitt hor enn hennes søster hadde gjort. 12 Hun
optendtes av elskov til Assurs sønner, fyrster og herrer,
som hadde nærmet sig henne, prektig klædd, ryttere
på sine hester, alle sammen fagre unge menn. 13
Jeg så at hun var blitt uren; en og samme vei gikk
de begge. 14 Men hun drev sitt hor videre. Da hun
så menn avbildet på veggen, billeder av kaldeerne
malt med rødt, 15 omgjordet med belte om sine lender,
med nedhengende farvede huer på sine hoder, alle
sammen å se til som vognkjempere, en avbildning
av Babels sønner, hvis fødeland er Kaldea, 16 da
optendtes hun av elskov, så snart hun så dem med
sine øine, og hun sendte bud til dem i Kaldea. 17 Og
Babels sønner kom til henne, til elskovs samleie, og
gjorde henne uren med sitt hor; men da hun var blitt
uren ved dem, vendte hennes sjel sig bort fra dem.
18 Da hun drev sitt hor så åpenbart og avdekket sin
blusel, vendte min sjel sig bort fra henne, likesom min
sjel hadde vendt sig bort fra hennes søster. 19 Men
hun drev sitt hor ennu videre; hun kom sin ungdoms
dager i hu, da hun drev hor i Egyptens land, 20 og
hun optendtes av elskov til horkarlene der, hvis kjøtt
var som aseners kjøtt, og hvis utflod var som hesters
utflod. 21 Så søkte du igjen til din ungdoms utukt, da
egypterne kjente på din barm for dine ungdommelige
brysters skyld. 22 Derfor, Oholiba, sier Herren, Israels
Gud, så: Se, jeg egger dine elskere imot dig, dem
som din sjel har vendt sig bort fra, og jeg lar dem
komme over dig fra alle kanter. 23 Babels sønner og
alle kaldeerne, Pekod og Sjoa og Koa, og sammen
med dem alle Assurs sønner fagre unge menn, fyrster
og herrer alle sammen, vognkjempere, navnkundige
menn, alle sammen ridende på hester. 24 De skal
komme over dig med krigsmakt, vogner og hjul, og
med en skare av folkeslag; store skjold og små skjold
og hjelmer skal de stille mot dig på alle kanter, og jeg
vil overlate dommen til dem, og de skal dømme dig

med sine dommer. 25 Jeg vil vise min nidkjærhet mot
dig, og de skal fare frem mot dig i harme; din nese
og dine ører skal de skjære av, og de som blir igjen
av dig, skal falle for sverdet; de skal ta dine sønner
og døtre, og de som blir igjen av dig, skal fortæres
av ilden. 26 De skal dra dine klær av dig og ta dine
prektige smykker. 27 Således vil jeg gjøre ende på
din utukt og ditt horelevnet fra Egyptens land, og du
skal ikke mere løfte dine øine til dem og ikke mere
komme Egypten i hu. 28 For så sier Herren, Israels
Gud: Se, jeg gir dig i deres hånd som du hater, i deres
hånd som din sjel har vendt sig bort fra. 29 Og de skal
fare frem mot dig i hat og ta alt det du har vunnet ved
ditt strev, og la dig bli tilbake naken og bar, og din
utuktige blusel og din skamløshet og ditt hor skal bli
avdekket. 30 Dette skal de gjøre med dig fordi du i hor
har løpet efter hedningefolk, fordi du har gjort dig uren
med deres motbydelige avguder. 31 På din søsters vei
har du gått; derfor rekker jeg dig det samme beger
som hun måtte tømme. 32 Så sier Herren, Israels Gud:
Din søsters beger skal du drikke, det dype og vide;
du skal bli til latter og spott - det rummer meget. 33
Av rus og sorg skal du bli full - et ødeleggelsens og
herjingens beger er din søster Samarias beger. 34
Du skal drikke det ut til siste dråpe, og du skal gnage
på dets skår og sønderrive dine bryster; for jeg har
talt, sier Herren, Israels Gud. 35 Derfor sier Herren,
Israels Gud, så: Fordi du glemte mig og kastet mig bak
din rygg; så bær da også du straffen for din utukt og
ditt hor! 36 Og Herren sa til mig: Menneskesønn! Vil
du dømme Ohola og Oholiba? Forehold dem deres
vederstyggeligheter! 37 For de har drevet hor, og
der er blod på deres hender, med sine motbydelige
avguder har de drevet hor; ja, endog sine barn, som
de hadde født mig, har de latt gå gjennem ilden for
dem, forat de skulde ete dem. 38 Også dette gjorde de
mot mig: Den samme dag gjorde de min helligdom
uren og vanhelliget mine sabbater. 39 Når de hadde
slaktet sine barn for sine motbydelige avguder, kom de
samme dag i min helligdom og vanhelliget den; se,
således gjorde de i mitt hus. 40 Ja, de sendte endog
bud efter menn som skulde komme langveis fra; der
blev skikket sendebud til dem, og se, de kom de som
du hadde badet dig og sminket dine øine og smykket
dig med prydelser for. 41 Og du satt på et prektig leie,
og et bord stod dekket foran det, og min røkelse og
min olje hadde du satt på bordet. 42 Lyden av en
sorgløs mengde hørtes der inne, og til de menn av
folkehopen som var der, hentedes drikkebrødre fra
ørkenen, og de satte armbånd på deres hender og
prektige kroner på deres hoder. 43 Da sa jeg om den
utslitte skjøge: Nu driver de rett hor med henne, ja
med henne. 44 De gikk inn til henne som folk går inn til
en skjøge; således gikk de inn til Ohola og Oholiba, de
utuktige kvinner. 45 Men rettferdige menn skal dømme
dem, som horkvinner dømmes og kvinner som utøser
blod; for horkvinner er de, og blod er der på deres
hender. 46 For så sier Herren, Israels Gud: Jeg vil
føre en folkeskare frem mot dem og overgi dem til
mishandling og ran. 47 Og folkeskaren skal stene dem
og hugge dem sønder med sine sverd; deres sønner
og døtre skal de slå ihjel, og deres hus skal de brenne
op med ild. 48 Således vil jeg gjøre ende på utukten i
landet, og alle kvinner skal la sig advare og ikke drive
slik utukt som I. 49 Eders utukt skal legges på eder
selv, og I skal bære straffen for eders synder med
eders motbydelige avguder, og I skal kjenne at jeg er
Herren, Israels Gud.

24 Og Herrens ord kom til mig i det niende år, i den
tiende måned, på den tiende dag i måneden, og
det lød så: 2 Menneskesønn! Skriv op for dig navnet
på denne dag, just denne dag! Babels konge har leiret
sig mot Jerusalem just på denne dag. 3 Og sett frem
en lignelse for den gjenstridige ætt og si til dem: Så
sier Herren, Israels Gud: Sett gryten på, sett den på
og øs så vann i den! 4 Legg kjøttstykkene sammen i
den, alle gode stykker, lår og bog! Fyll den med de
beste ben! 5 Ta det beste av småfeet og legg så et bål
under den for å koke benene! La det koke til gagns!
Benene koker allerede i den. 6 Derfor sier Herren,
Israels Gud, så: Ve blodstaden, den rustne gryte, som
rusten ikke er gått av! Ta stykke for stykke ut av den!
Det blir ikke kastet lodd derom. 7 For det blod den
har utøst, er ennu i den; den har helt det ut på nakne
berget, den har ikke utøst det på jorden, så mulden
kunde dekke over det. 8 For å la min harme ha fritt
løp, for å ta hevn lot jeg dens blod komme på nakne
berget, så det ikke skulde bli tildekket. 9 Derfor sier
Herren, Israels Gud, så: Ve blodstaden! Også jeg vil
gjøre bålet stort. 10 Legg meget ved på, tend op ilden!
La kjøttet bli mørt og suppen koke inn, så benene blir
forbrent, 11 og la den bli stående tom på sine glør,
forat den kan bli het, og dens kobber bli glødende,
og dens urenhet smeltes bort og dens rust fortæres!
12 Trettende arbeid har den voldt mig, og allikevel er
dens tykke rust ikke gått av den. I ilden med dens rust!
13 Din urenhet er en skam; fordi jeg har renset dig,
men du ikke er blitt ren, skal du ikke mere bli fri for
din urenhet før jeg får stilt min harme på dig. 14 Jeg,
Herren, har talt; det kommer, og jeg vil gjøre det; jeg lar
det ikke være og sparer ikke og angrer ikke; efter din
ferd og dine gjerninger skal du bli dømt, sier Herren,
Israels Gud. 15 Og Herrens ord kom til mig, og det lød
så: 16 Menneskesønn! Se, jeg tar dine øines lyst fra

dig ved en brå død; men du skal ikke klage og ikke
gråte, og dine tårer skal ikke rinne. 17 Sukk i stillhet og
hold ikke sørgefest som efter en død! Bind din hue på
dig og ta dine sko på dine føtter og dekk ikke skjegget
til og et ikke mat som folk sender dig! 18 Så talte jeg til
folket om morgenen, og min hustru døde om aftenen;
og morgenen efter gjorde jeg som det var sagt mig. 19
Da sa folket til mig: Vil du ikke si oss hvad det betyr at
du gjør så? 20 Jeg svarte dem: Herrens ord kom til
mig, og det lød så: 21 Si til Israels hus: Så sier Herren,
Israels Gud: Se, jeg vanhelliger min helligdom, eders
herlige stolthet, eders øines lyst og eders sjels lengsel,
og eders sønner og døtre, som I har latt tilbake, skal
falle for sverdet. 22 Da skal I gjøre som jeg har gjort:
Eders skjegg skal I ikke tildekke, og den mat som folk
sender eder, skal I ikke ete; 23 eders huer skal I ha på
hodet og eders sko på føttene; I skal ikke klage og
ikke gråte; men I skal visne bort i eders misgjerninger
og sukke med hverandre. 24 Esekiel skal være til et
tegn for eder; aldeles som han har gjort, skal I gjøre.
Når det kommer, da skal I kjenne at jeg er Herren,
Israels Gud. 25 Og du menneskesønn! På den dag da
jeg tar deres vern, deres herlige fryd, deres øines lyst
og deres sjels lengsel, deres sønner og døtre, fra dem,
26 på den dag skal det komme flyktninger til dig og
forkynne det for folk. 27 Den dag skal din munn åpnes,
når flyktningene er kommet, og du skal tale og ikke
mere være målløs, og du skal være til et tegn for dem,
og de skal kjenne at jeg er Herren.

25 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Vend ditt åsyn mot Ammons
barn og spå mot dem! 3 Si til Ammons barn: Hør
Herrens, Israels Guds ord! Så sier Herren, Israels Gud:
Fordi du ropte: Ha, ha! over min helligdom, som er blitt
vanhelliget, og over Israels land, som er blitt ødelagt,
og over Judas hus, som er ført bort i fangenskap, 4
se, derfor vil jeg la Østens sønner få dig til eie, og de
skal slå op sine teltleire i dig og sette op sine boliger i
dig; de skal ete din frukt og drikke din melk. 5 Og jeg
vil gjøre Rabba til beitemark for kameler og Ammons
barns land til hvileplass for småfe, og I skal kjenne
at jeg er Herren. 6 For så sier Herren, Israels Gud:
Fordi du klappet i hendene og stampet med føttene
og gledet dig med dyp forakt av hele ditt hjerte over
Israels land, 7 se, derfor rekker jeg min hånd ut imot
dig og gir dig til føde for folkene; jeg utrydder dig av
folkene og utsletter dig av landene; jeg vil gjøre dig til
intet, og du skal kjenne at jeg er Herren. 8 Så sier
Herren, Israels Gud: Fordi Moab og Se'ir sa: Se, det er
gått med Judas hus som med alle de andre folk, 9
se, derfor vil jeg åpne Moabs side helt fra byene, fra
dets byer på alle kanter, den fagreste del av landet,
Bet-Jesimot, Ba'al-Meon og like til Kirjata'im, 10 så
Østens sønner kan slippe inn, likesom jeg vil gjøre
med Ammons barns land, som jeg gir dem til eie,
forat Ammons barns land ikke mere skal kommes i hu
blandt folkene. 11 Jeg vil holde dom over Moab, og
de skal kjenne at jeg er Herren. 12 Så sier Herren,
Israels Gud: Fordi Edom tok hevn over Judas hus og
førte skyld over sig ved å hevne sig på dem, 13 derfor
sier Herren, Israels Gud, så: Jeg vil rekke min hånd ut
imot Edom og utrydde der både folk og fe, og jeg vil
gjøre det til en ørken helt fra Teman, og like til Dedan
skal de falle for sverdet. 14 Og jeg vil fullbyrde min
hevn på Edom ved mitt folk Israels hånd, og de skal
gjøre med Edom efter min vrede og harme, og de
skal få kjenne min hevn, sier Herren, Israels Gud. 15
Så sier Herren, Israels Gud: Fordi filistrene tok hevn,
fordi de hevnet sig med forakt av hele sitt hjerte for å
ødelegge på grunn av eldgammelt fiendskap, 16 derfor
sier Herren, Israels Gud, så: Se, jeg rekker min hånd
ut imot filistrene og utrydder kreterne og utsletter det
som er igjen ved havets strand. 17 Jeg vil ta stor hevn
over dem og tukte dem i min vrede, og de skal kjenne
at jeg er Herren, når jeg fullbyrder min hevn på dem.

26 I det ellevte år, på den første dag i måneden,
kom Herrens ord til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Fordi Tyrus sier om Jerusalem: Ha,
ha! Sønderbrutt er den, denne folkenes port; den er
flyttet til mig, jeg blir fylt - den er ødelagt, 3 derfor sier
Herren, Israels Gud, så: Se, jeg kommer over dig,
Tyrus, og fører mange folk frem mot dig, likesom havet
fører sine bølger frem. 4 Og de skal ødelegge Tyrus'
murer og rive ned dets tårner, og jeg vil feie bort dets
grus av det og gjøre det til nakent berg; 5 det skal bli til
en tørkeplass for fiskegarn ute i havet. For jeg har talt,
sier Herren, Israels Gud, og det skal bli til hærfang for
folkene, 6 og dets døtre på fastlandet skal slåes ihjel
med sverd, og de skal kjenne at jeg er Herren. 7 For
så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg lar Nebukadnesar,
Babels konge, kongenes konge, komme mot Tyrus fra
Norden med hester og vogner og ryttere og med en
hær og meget folk. 8 Dine døtre på fastlandet skal
han slå ihjel med sverd, og han skal bygge skanser
mot dig og kaste en voll op mot dig og reise skjoldtak
mot dig. 9 Og sin murbrekker skal han sette mot dine
murer, og dine tårn skal han bryte ned med sine jern.
10 Hans hester er så mange at støvet av dem skal
dekke dig; for larmen av ryttere og hjul og vogner skal
dine murer beve, når han drar inn gjennem dine porter,
som en drar inn i en hærtatt by. 11 Med sine hesters
hover skal han trampe ned alle dine gater; ditt folk
skal han slå ihjel med sverd, og dine sterke søiler skal
synke til jorden. 12 De skal røve ditt gods og rane dine

varer og bryte ned dine murer og rive ned dine herlige
hus og kaste dine stener og ditt treverk og ditt støv ut i
vannet. 13 Jeg lar dine larmende sanger høre op, og
lyden av dine citarer skal ikke høres mere. 14 Jeg vil
gjøre dig til nakent berg; du skal bli til en tørkeplass
for fiskegarn; du skal aldri bygges op igjen; for jeg,
Herren, har talt, sier Herren, Israels Gud. 15 Så sier
Herren, Israels Gud, til Tyrus: Se, kystene skal beve
ved braket av ditt fall, ved de såredes stønn og ved
de mange mord midt i dig. 16 Alle havets fyrster skal
stige ned fra sine troner og legge av sine kapper og
ta av sig sine utsydde klær; de skal klæ sig i redsel,
sitte på jorden og reddes hvert øieblikk og forferdes
over dig. 17 De skal stemme i en klagesang over dig
og si til dig: Hvorledes er du gått til grunne, du som
hadde dine innbyggere fra havene, du den lovpriste
stad, som var så mektig på havet, både du og dine
innbyggere, som utbredte redsel for dig blandt alle
som bodde der? 18 Nu gripes øene av redsel på den
dag du faller - øene i havet forferdes over den ende du
fikk. 19 For så sier Herren, Israels Gud: Når jeg gjør
dig til en ødelagt by, lik de byer som det ikke lenger
bor folk i, når jeg lar dypets vann stige op over dig, så
vannmassene skjuler dig, 20 da lar jeg dig fare ned
likesom de som farer ned i graven, til fortidens folk,
og lar dig bo i dødsrikets land, i ruiner fra eldgammel
tid, likesom de som farer ned i graven, forat ingen
mere skal bo i dig; men jeg vil gjøre herlige ting i de
levendes land. 21 Til en forferdelse vil jeg gjøre dig, og
du skal ikke være til mere; de skal søke efter dig, men
aldri i evighet finne dig, sier Herren, Israels Gud.

27 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Og du menneskesønn! Stem i en klagesang
over Tyrus! 3 Si til Tyrus, som bor ved havets innløp,
som handler med folkene på mange kyster: Så sier
Herren, Israels Gud: Tyrus! du sier: Jeg er fullkommen
i skjønnhet. 4 Midt i havet er dine landemerker; dine
bygningsmenn gjorde din skjønnhet fullkommen. 5 Av
cypresser fra Senir bygget de begge dine plankesider;
sedrer fra Libanon hentet de for å gjøre mast på dig. 6
Av eker fra Basan gjorde de dine årer; dine rorbenker
gjorde de av elfenben innlagt i buksbom fra Kittims øer.
7 Fint utsydd lin fra Egypten var det du foldet ut som
ditt flagg; blått og purpurrødt tøi fra Elisa-øene var ditt
soltelt. 8 Folk fra Sidon og Arvad var dine rorskarer;
de kloke menn som fantes hos dig, Tyrus, var dine
styrmenn. 9 Gebals eldste og dets kloke menn var
hos dig og bøtte dine brøst; alle havets skib og sjøfolk
var hos dig og handlet med dig. 10 Menn fra Persia
og Lud og Put gjorde krigstjeneste i din hær; skjold
og hjelm hengte de op i dig, de gav dig glans. 11
Arvads sønner stod med din egen hær på dine murer
rundt omkring og djerve menn på dine tårn; sine skjold
hengte de op på dine murer rundt omkring; de gjorde
din skjønnhet fullkommen. 12 Tarsis handlet med dig
fordi du var rik på alle slags gods; med sølv, jern, tinn
og bly betalte de dine varer. 13 Javan, Tubal og Mesek
var dine kremmere; med mennesker og kobberkar
betalte de dine varer. 14 Togarma-folket betalte dine
varer med vognhester og ridehester og mulesler. 15
Dedans sønner var dine kremmere; mange kystland
mottok varer av din hånd, elfenben og ibenholt gav
de dig til betaling. 16 Syria handlet med dig fordi du
var rik på alle slags kunstarbeider; med karfunkler,
purpur og utsydd tøi og fint lin og koraller og rubiner
betalte de dine varer. 17 Juda og Israels land var dine
kremmere; med hvete fra Minnit og søte kaker og
honning og olje og balsam betalte de dine varer. 18
Damaskus handlet med dig fordi du var rik på alle
slags kunstarbeider, på allslags gods; de kom med
vin fra Helbon og hvit ull. 19 Vedan og Javan fra Usal
betalte dine varer, så skinnende jern, kassia og kalmus
kom i din handel. 20 Dedan handlet med dig med
dekkener til å ride på. 21 Arabia og alle Kedars fyrster
mottok varer av din hånd; med lam og værer og bukker
handlet de med dig. 22 Sjebas og Ramas kremmere
var dine kremmere; med beste slag av allehånde
velluktende urter og med allehånde kostbare stener
og gull betalte de dine varer. 23 Karan og Kanne og
Eden, Sjebas kremmere, Assur og Kilmad handlet
med dig; 24 de handlet med dig med prektige klær,
med kapper av purpurfarvede og utsydde tøier og med
hele skatter av tvunnet, mangefarvet garn, med tvunne
og sterke snorer på ditt marked. 25 Tarsis-skib var
dine karavaner, de drev din handel, og du blev fylt og
overmåte rik, der du lå midt ute i havet. 26 På store
vann førte dine rorskarer dig ut - østenvinden knuser
dig midt i havet. 27 Ditt gods og dine varer, din handel,
dine sjøfolk og dine styrmenn, de som bøter dine brøst,
og de som driver din handel, alle de krigsmenn du har
hos dig, og hele det mannskap du har ombord, skal
falle midt ute i havet på den dag du faller. 28 Ved lyden
av dine styrmenns skrik skal dine marker beve. 29 Og
de skal stige ut av sine skib, alle de som sitter ved
årene, sjøfolkene og alle styrmenn på havet; de skal
gå i land. 30 De skal bryte ut i jammerrop over dig, og
de skal kaste støv på sine hoder og velte sig i asken.
31 De skal rake sig skallet for din skyld og binde sekk
om sig, og de skal gråte over dig i bitter sorg, med
bitter veklage. 32 I sin jammer skal de stemme i en
klagesang over dig og si: Hvem er lik Tyrus, den stad
som nu er blitt taus, der den ligger midt ute i havet? 33
Da dine varer kom inn fra havene, mettet du mange
folkeslag; med alt ditt gods og alle dine varer gjorde du

jordens konger rike. 34 Nu, da du er knust og er sunket
i havets dyp, er dine varer og hele ditt mannskap gått
til grunne med dig. 35 Alle de som bor i kystlandene,
skal forferdes over dig, og deres konger skal gyse
med redsel i sine ansikter. 36 Kjøbmennene rundt om
blandt folkene skal spotte over dig: En redsel er du
blitt, og du er blitt borte - for evig tid.

28 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
2 Menneskesønn! Si til Tyrus' fyrste: Så sier
Herren, Israels Gud: Fordi ditt hjerte ophøier sig, og du
sier: Jeg er en gud, jeg sitter på et gudesete midt ute i
havet, enda du er et menneske og ikke nogen gud,
men allikevel i ditt hjerte tykkes dig å være en gud - 3
ja, du er visere enn Daniel, intet lønnlig er skjult for dig;
4 ved din visdom og forstand har du vunnet dig rikdom
og samlet gull og sølv i dine skattkammer; 5 ved din
store klokskap i handel har du øket din rikdom, og ditt
hjerte ophøiet sig for din rikdoms skyld - 6 derfor sier
Herren, Israels Gud, så: Fordi du i ditt hjerte tykkes dig
å være en gud, 7 se, derfor lar jeg fremmede komme
over dig, de grusomste blandt folkene, og de skal dra
sine sverd mot din strålende visdom og vanhellige din
glans. 8 I graven skal de støte dig ned, og du skal
dø som de ihjelslåtte dør, midt ute i havet. 9 Vil du
vel da si til din banemann: Jeg er en gud, enda du
er et menneske og ikke nogen gud, du som er i din
drapsmanns vold? 10 Som de uomskårne dør, skal du
dø ved fremmedes hånd; for jeg har talt, sier Herren,
Israels Gud. 11 Og Herrens ord kom til mig, og det
lød så: 12 Menneskesønn! Stem i en klagesang over
Tyrus' konge og si til ham: Så sier Herren, Israels
Gud: Du som var seglet på den velordnede bygning,
full av visdom og fullkommen i skjønnhet! 13 I Eden,
Guds have, bodde du; kostbare stener dekket dig,
karneol, topas og diamant, krysolitt, onyks og jaspis,
safir, karfunkel og smaragd, og gull; dine trommer og
fløiter var i fullt arbeid hos dig; den dag du blev skapt,
stod de rede. 14 Du var en salvet kjerub med dekkende
vinger, og jeg satte dig på det hellige gudefjell; der
gikk du omkring blandt skinnende stener. 15 Ustraffelig
var du i din ferd fra den dag du blev skapt, til det blev
funnet urettferdighet hos dig. 16 Ved din store handel
fyltes ditt indre med urett, og du syndet; så vanhelliget
jeg dig og drev dig bort fra gudefjellet, og jeg gjorde dig
til intet, du salvede kjerub, så du ikke mere fikk være
blandt de skinnende stener. 17 Ditt hjerte ophøiet sig
for din skjønnhets skyld, du ødela din visdom på grunn
av din glans; jeg kastet dig til jorden, jeg la dig ned for
kongers åsyn, forat de skulde se på dig med lyst. 18
Ved dine mange misgjerninger, ved din urettferdige
handel vanhelliget du dine helligdommer. Derfor lar jeg
ild gå ut fra dig, og den skal fortære dig; jeg gjør dig
til aske på jorden for alle deres øine som ser dig. 19
Alle som kjente dig blandt folkene, er forferdet over
dig; en redsel er du blitt, og du er blitt borte - for evig
tid. 20 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
21 Menneskesønn! Vend ditt åsyn mot Sidon og spå
mot det 22 og si: Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg
kommer over dig, Sidon, og jeg vil forherlige mig i dig.
Og de skal kjenne at jeg er Herren, når jeg holder dom
over det og åpenbarer min hellighet på det. 23 Og jeg
vil sende pest og blod over det på dets gater, og drepte
menn skal falle der for et sverd som kommer over det
fra alle kanter, og de skal kjenne at jeg er Herren.
24 Og ikke skal det for Israels hus mere være nogen
stikkende torn eller brennende tistel blandt alle dem
som bor rundt omkring dem, og som forakter dem, og
de skal kjenne at jeg er Herren, Israels Gud. 25 Så
sier Herren, Israels Gud: Når jeg samler Israels hus fra
de folk som de er spredt iblandt, da vil jeg åpenbare
min hellighet på dem for folkenes øine, og de skal bo i
sitt land, det som jeg gav min tjener Jakob, 26 og de
skal bo trygt der og bygge hus og plante vingårder - de
skal bo trygt, mens jeg holder dom over alle dem som
bor rundt omkring dem, og som forakter dem, og de
skal kjenne at jeg, Herren, er deres Gud.

29 I det tiende år, i den tiende måned, på den tolvte
dag i måneden, kom Herrens ord til mig, og
det lød så: 2 Menneskesønn! Vend ditt åsyn mot
Farao, Egyptens konge, og spå mot ham og mot hele
Egypten! 3 Tal og si: Så sier Herren, Israels Gud: Se,
jeg kommer over dig, Farao, Egyptens konge, du det
store sjøuhyre, som ligger midt i dine strømmer, som
sier: Mig tilhører min strøm, jeg har selv gjort den. 4
Jeg vil legge kroker i dine kjever og la fiskene i dine
strømmer henge fast i dine skjell, og jeg vil dra dig
op av dine strømmer, både dig og alle fiskene i dine
strømmer, som henger fast i dine skjell. 5 Og jeg vil
kaste dig ut i ørkenen, både dig og alle fiskene i dine
strømmer; på marken skal du falle; du skal ikke samles
og ikke sankes; jeg gir dig til føde for jordens dyr og
himmelens fugler. 6 Og alle Egyptens innbyggere skal
kjenne at jeg er Herren, fordi de har vært en rørstav
for Israels hus; 7 når de tar dig ved ditt håndfang, så
knekkes du og kløver skulderen på dem alle, og når
de støtter sig på dig, brytes du i stykker og får lendene
på dem alle til å vakle. 8 Derfor sier Herren, Israels
Gud, så: Se, jeg lar sverd komme over dig, og jeg vil
utrydde både folk og fe hos dig. 9 Og Egyptens land
skal bli til en ørken, et øde land, og de skal kjenne at
jeg er Herren, fordi han sa: Strømmen hører mig til,
jeg har gjort den. 10 Se, derfor kommer jeg over dig
og dine strømmer, og jeg vil gjøre Egyptens land til

en øde ørken, full av grusdynger, fra Migdol til Syene
og like til Etiopias grense. 11 Ingen menneskefot skal
fare frem der, og ingen fefot skal fare frem der, og det
skal ikke reise sig igjen på firti år. 12 Og jeg vil gjøre
Egyptens land til en ørken blandt ødelagte land, og
dets byer skal ligge øde blandt ødelagte byer i firti
år, og jeg vil sprede egypterne blandt folkene og strø
dem ut i landene. 13 For så sier Herren, Israels Gud:
Når firti år er gått, vil jeg samle egypterne fra de folk
som de var spredt iblandt. 14 Jeg vil gjøre ende på
Egyptens fangenskap og føre dem tilbake til landet
Patros, det land som de stammer fra, og der skal de
være et ringe kongerike. 15 Det skal være ringere enn
andre kongeriker og ikke mere ophøie sig over folkene,
og jeg vil gjøre dem fåtallige, så de ikke skal herske
over folkene. 16 Og for Israels hus skal det ikke mere
være en tilflukt, som minner mig om deres misgjerning,
når de vender sig til dem, og de skal kjenne at jeg
er Herren, Israels Gud. 17 I det syv og tyvende år, i
den første måned, på den første dag i måneden, kom
Herrens ord til mig, og det lød så: 18 Menneskesønn!
Nebukadnesar, Babels konge, har latt sin hær utføre et
svært arbeid mot Tyrus; hvert hode er skallet og hver
skulder slitt. Men lønn har han og hans hær ikke fått av
Tyrus for det arbeid han har utført imot det. 19 Derfor
sier Herren, Israels Gud, så: Se, jeg gir Egyptens land
til Nebukadnesar, Babels konge, og han skal føre bort
dets rikdom og rane og røve alt hvad der er å rane og
røve, og det skal hans hær ha til lønn. 20 Som lønn
for det arbeid han har utført, gir jeg ham Egyptens
land; for de har arbeidet for mig, sier Herren, Israels
Gud. 21 Den samme dag vil jeg la et horn vokse op
for Israels hus, og dig vil jeg gi en oplatt munn midt
iblandt dem, og de skal kjenne at jeg er Herren.

30 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
2 Menneskesønn! Spå og si: Så sier Herren,
Israels Gud: Jamre eder: Ve oss, for en dag! 3 For nær
er dagen, ja, nær er Herrens dag; en dag med skyer,
en dommens tid for folkene skal den være. 4 Det skal
komme et sverd mot Egypten, og Etiopia skal vri sig i
angst, når drepte menn faller i Egypten; dets rikdom
skal føres bort, og dets grunnvoller skal brytes ned. 5
Etiopere og folk fra Put og Lud og alle de fremmede
krigsfolk og kubeere og forbundslandets sønner skal
sammen med dem falle for sverdet. 6 Så sier Herren:
Egyptens støtter skal falle, og dets stolte makt skal
synke sammen; fra Migdol til Syene skal de der falle for
sverdet, sier Herren, Israels Gud. 7 Og det skal ligge
øde blandt ødelagte land, og dets byer skal ligge blandt
ødelagte byer. 8 Og de skal kjenne at jeg er Herren,
når jeg setter ild på Egypten, og alle dets hjelpere
blir knust. 9 Den dag skal sendebud fra mig dra ut
på skib for å forferde Etiopia i dets trygghet, og det
skal vri sig i angst, som på Egyptens dag; for se, det
kommer. 10 Så sier Herren, Israels Gud: Jeg vil gjøre
ende på Egyptens larmende hop ved Nebukadnesar,
Babels konge. 11 Han og hans folk med ham, de
grusomste blandt folkene, skal føres dit for å ødelegge
landet, og de skal dra sine sverd mot Egypten og fylle
landet med drepte menn. 12 Og jeg vil la strømmene
tørkes ut og selge landet i onde menneskers hånd,
og jeg vil ødelegge landet og alt som i det er, ved
fremmedes hånd; jeg, Herren, har talt. 13 Så sier
Herren, Israels Gud: Jeg vil tilintetgjøre de motbydelige
avguder og utrydde de falske guder i Memfis, og det
skal aldri mere opstå nogen fyrste i Egyptens land,
og jeg vil la det falle frykt over Egyptens land. 14
Jeg vil ødelegge Patros og sette ild på Soan, og jeg
vil holde dom over No. 15 Jeg vil utøse min harme
over Sin, Egyptens sterke vern, og jeg vil utrydde den
larmende hop i No. 16 Jeg vil sette ild på Egypten;
Sin skal skjelve og beve, og No bli inntatt, og Memfis
skal bli overfalt av fiender ved høilys dag. 17 Avens
og Pibesets unge menn skal falle for sverdet, og de
selv skal gå i fangenskap. 18 I Tehafnehes skal dagen
bli mørk, når jeg der sønderbryter Egyptens åk, og
det er ute med dets stolte makt; selv skal det dekkes
av en sky, og dets døtre skal gå i fangenskap. 19
Jeg vil holde dom over Egypten, og de skal kjenne at
jeg er Herren. 20 I det ellevte år, i den første måned,
på den syvende dag i måneden, kom Herrens ord
til mig, og det lød så: 21 Menneskesønn! Jeg har
sønderbrutt egypterkongen Faraos arm, og se, den er
ikke blitt forbundet; ingen har brukt lægemidler eller
lagt forbinding på, så den kunde bli sterk nok til å
gripe sverdet. 22 Derfor sier Herren, Israels Gud, så:
Se, jeg kommer over Farao, Egyptens konge, og jeg
vil sønderbryte hans armer, både den sterke og den
sønderbrutte, og jeg vil la sverdet falle av hans hånd.
23 Jeg vil sprede egypterne blandt folkene og strø dem
ut i landene. 24 Jeg vil styrke Babels konges armer og
legge mitt sverd i hans hånd, men Faraos armer vil
jeg sønderbryte, og han skal ligge og stønne for hans
åsyn, som en hårdt såret mann stønner. 25 Jeg vil
gjøre Babels konges armer sterke, men Faraos armer
skal synke, og de skal kjenne at jeg er Herren, når
jeg legger mitt sverd i Babels konges hånd, og han
rekker det ut mot Egyptens land. 26 Og jeg vil sprede
egypterne blandt folkene og strø dem ut i landene, og
de skal kjenne at jeg er Herren.

31 I det ellevte år, i den tredje måned, på den første
dag i måneden, kom Herrens ord til mig, og det
lød så: 2 Menneskesønn! Si til Farao, Egyptens konge,
og til hans larmende hop. Hvem er du lik i din storhet?

3 Se, Assur var en seder på Libanon med fagre grener,
en skyggende skog og høi av vekst, og hans krone
nådde op mellem skyene. 4 Vannet gjorde ham stor,
vanndypet gjorde ham høi; med sine strømmer gikk
det rundt om det sted hvor han var plantet, og sendte
sine vannløp ut til alle markens trær. 5 Derfor blev
han høiere av vekst enn alle markens trær, og han
fikk mange grener og lange kvister, fordi det var så
rikelig med vann der han bredte sig ut; 6 på hans
kvister bygget alle himmelens fugler rede, og under
hans grener fødte alle markens dyr sine unger, og i
hans skygge bodde alle de mange folkeslag. 7 Han
var fager i sin storhet, med sine lange grener; for
ved hans rot var det rikelig med vann. 8 Sedrene i
Guds have stilte ham ikke i skyggen, cypresser var
ikke å ligne med hans kvister, og lønnetrær var ikke
som hans grener; intet tre i Guds have var å ligne
med ham i skjønnhet. 9 Fager hadde jeg gjort ham
i hans rikdom på grener, og alle Edens trær i Guds
have misunte ham. 10 Derfor sa Herren, Israels Gud,
så: Siden han er blitt høi av vekst og har strakt sin
krone op mellem skyene, og han er blitt overmodig
fordi han var blitt så høi, 11 så gir jeg ham i hendene
på folkenes hersker, så han kan gjøre med ham som
han vil. For hans ugudelighets skyld drev jeg ham ut,
12 og fremmede, de grusomste blandt folkene, hugg
ham ned og lot ham ligge; på fjellene og i alle daler falt
hans kvister, og hans grener blev sønderbrutt ved alle
landets bekker, og alle jordens folk steg ned fra hans
skygge og lot ham ligge, 13 på hans falne stamme
slo alle himmelens fugler sig ned, og ved hans grener
leiret sig alle markens dyr - 14 forat ingen trær som
vokser ved vann, skal bli overmodige av sin vekst og
strekke sin krone op mellem skyene, og de sterkeste
av dem, alle de som suger vann til sig, ikke skal stå
der i sin høide; for de er alle sammen overgitt til døden
og må ned til dødsrikets land, blandt menneskenes
barn, til dem som har faret ned i graven. 15 Så sier
Herren, Israels Gud: Den dag han fór ned i dødsriket,
lot jeg vanndypet sørge; jeg tildekket det for hans
skyld, jeg stanset dets strømmer, og mange vann blev
holdt tilbake. Jeg klædde Libanon i sort for hans skyld,
og alle markens trær vansmektet for hans skyld. **(Sheol
h7585)** 16 Ved braket av hans fall fikk jeg folkeslag til å
skjelve, da jeg lot ham fare ned i dødsriket med dem
som farer ned i graven; da blev de trøstet i dødsrikets
land alle Edens trær, de beste og fagreste på Libanon,
alle de som suget vann til sig. **(Sheol h7585)** 17 Også de
fór ned med ham i dødsriket til dem som var drept
med sverdet; for som hans arm hadde de sittet i hans
skygge midt iblandt folkene. **(Sheol h7585)** 18 Hvem
er du således lik i herlighet og storhet blandt Edens
trær? - Så skal du da nedstøtes med Edens trær til
dødsrikets land; midt iblandt uomskårne skal du ligge,
sammen med dem som er drept med sverdet. Således
skal det gå Farao og hele hans larmende hop, sier
Herren, Israels Gud.

32 I det tolvte år, i den tolvte måned, på den første
dag i måneden, kom Herrens ord til mig, og
det lød så: 2 Menneskesønn! Stem i en klagesang
over Farao, Egyptens konge, og si til ham: En ung
løve blandt folkene vilde du være lik, og så var du
som sjøuhyret i havet, og du fór frem i dine elver
og gjorde vannet grumset med dine føtter og gjorde
dets strømmer mudret. 3 Så sier Herren, Israels Gud:
Derfor vil jeg utspenne mitt garn over dig ved skarer av
mange folk, og de skal dra dig op i min not. 4 Jeg vil
kaste dig på land og slenge dig bort på marken, og jeg
vil la alle himmelens fugler slå ned på dig og dyrene
på hele jorden mette sig med dig. 5 Jeg vil kaste ditt
kjøtt op på fjellene og fylle dalene med din store kropp.
6 Jeg vil vanne landet med strømmer av ditt blod helt
op til fjellene, og bekkeleiene skal fylles med dig. 7 Og
når jeg utslukker dig, vil jeg tildekke himmelen og klæ
dens stjerner i sort; solen vil jeg tildekke med skyer, og
månen skal ikke la sitt lys skinne. 8 Alle skinnende lys
på himmelen vil jeg klæ i sort for din skyld, og jeg vil
legge mørke over ditt land, sier Herren, Israels Gud.
9 Jeg vil vekke sorg i mange folkeslags hjerter, når
jeg lar tidenden om din undergang komme ut iblandt
folkene, i land som du ikke kjenner. 10 Jeg vil gjøre
mange folk forferdet over dig, og deres konger skal
gyse av redsel over dig, når jeg svinger mitt sverd for
deres åsyn, og de skal beve hvert øieblikk, hver for
sitt liv, på den dag du faller. 11 For så sier Herren,
Israels Gud: Babels konges sverd skal komme over
dig. 12 For kjempers sverd vil jeg la din larmende
hop falle - de er alle sammen de grusomste blandt
folkene; de skal ødelegge Egyptens stolthet, og hele
dets larmende hop skal tilintetgjøres. 13 Jeg vil utrydde
alt dets fe, som har beitet ved de mange vann, og
ingen menneskefot skal mere gjøre dem grumset, og
ingen klov skal mere gjøre dem grumset. 14 Da vil jeg
la deres vann synke og deres strømmer flyte bort som
olje, sier Herren, Israels Gud, 15 når jeg gjør Egyptens
land til en ørken, så landet ligger øde og tomt, når
jeg slår ned alle dem som bor der; og de skal kjenne
at jeg er Herren. 16 Dette er en klagesang, og den
skal bli sunget, folkenes døtre skal synge den; over
Egypten og hele dets larmende hop skal de synge
den, sier Herren, Israels Gud. 17 I det tolvte år, på den
femtende dag i måneden, kom Herrens ord til mig, og
det lød så: 18 Menneskesønn! Syng en gravsang over
Egyptens larmende hop og la den fare ned, den og

herlige folkeslags døtre, til dødsrikets land, sammen
med dem som farer ned i graven! 19 Overgår du nogen
i skjønnhet? Far ned og legg dig hos de uomskårne!
20 Midt iblandt dem som er drept med sverdet, skal
de falle; sverdet er gitt. Dra avsted med det og med
alle dets skarer! 21 Kjempenes høvdinger taler midt ut
fra dødsriket om ham og hans hjelpere: De har faret
ned, de ligger der, de uomskårne, drept med sverdet.
(Sheol h7585) 22 Der er Assur og hele hans skare, rundt
om ham er hans graver; alle sammen er drept, falt
for sverdet; 23 hans graver er lagt i hulens dypeste
bunn, og hans skare er rundt omkring hans grav; alle
sammen er drept, falt for sverdet, de som utbredte
redsel i de levendes land. 24 Der er Elam og hele hans
larmende hop rundt omkring hans grav; alle sammen
er drept, falt for sverdet, de som uomskårne fór ned til
dødsrikets land, de som hadde utbredt redsel for sig i
de levendes land og bar sin skam sammen med dem
som farer ned i graven. 25 Midt iblandt drepte menn er
det redet et leie for ham med hele hans larmende hop,
rundt omkring ham er hans graver; alle sammen er
uomskårne, drept med sverdet, fordi redsel for dem
var utbredt i de levendes land, og de bar sin skam
sammen med dem som farer ned i graven; midt iblandt
drepte menn blev han lagt. 26 Der er Mesek-Tubal og
hele hans larmende hop, rundt omkring ham er hans
graver; alle sammen er uomskårne, drept med sverdet,
fordi de hadde utbredt redsel for sig i de levendes land.
27 Skulde de da ikke ligge hos kjemper, hos dem som
er falt blandt de uomskårne, som fór ned til dødsriket
med sine krigsvåben, og hvis sverd blev lagt under
deres hoder, og hvis misgjerning tynget på deres ben,
fordi det hadde vært redsel for kjempene i de levendes
land? (Sheol h7585) 28 Og du, midt iblandt uomskårne
skal du bli knust og ligge hos dem som er drept med
sverdet. 29 Dit er Edom kommet, hans konger og alle
hans fyrster, som tross sitt velde er lagt hos dem som
er drept med sverdet; de skal ligge hos uomskårne og
hos dem som farer ned i graven. 30 Dit er Nordens
fyrster kommet alle sammen, og alle sidonierne, som
fór ned med de drepte og blev til skamme tross den
redsel folk hadde hatt for dem for deres veldes skyld,
og uomskårne fikk de sitt leie hos dem som var drept
med sverdet, og de bar sin skam sammen med dem
som farer ned i graven. 31 Dem skal Farao se, og
han skal trøste sig over hele sin larmende hop; drept
med sverdet er Farao og hele hans hær, sier Herren,
Israels Gud. 32 For jeg har utbredt redsel for ham i
de levendes land, og han skal legges midt iblandt de
uomskårne, hos dem som er drept med sverdet, Farao
selv og hele hans larmende hop, sier Herren, Israels
Gud.

33 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Tal til ditt folks barn og si til dem:
Når jeg lar sverdet komme over et land, og landets
folk tar en mann av sin midte og setter ham til vekter
for sig, 3 og han ser sverdet komme over landet og
støter i basunen og advarer folket, 4 men den som
hører basunens lyd, ikke lar sig advare, og sverdet
kommer og tar ham bort, da skal hans blod komme
over hans eget hode; 5 han hørte basunens lyd, men
lot sig ikke advare, hans blod skal komme over ham
selv; men hadde han latt sig advare, så hadde han
berget sitt liv. 6 Men når vekteren ser sverdet komme
og ikke støter i basunen, og folket ikke blir advart, og
sverdet kommer og tar bort nogen av dem, da blir han
tatt bort for sin misgjernings skyld, men hans blod vil
jeg kreve av vekterens hånd. 7 Og du menneskesønn!
Til vekter har jeg satt dig for Israels hus, og når du
hører et ord av min munn, skal du advare dem fra mig.
8 Når jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du skal
visselig dø, og du ikke taler og advarer den ugudelige
for hans ferd, da skal han, den ugudelige, dø for sin
misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av
din hånd. 9 Men når du har advart den ugudelige for
hans ferd, at han skal vende om fra den, men han
ikke vender om fra sin ferd, da skal han dø for sin
misgjernings skyld, men du har reddet din sjel. 10 Og
du menneskesønn! Si til Israels hus: Således sier I:
Våre overtredelser og synder tynger på oss, og for
deres skyld visner vi bort; hvorledes kan vi da leve?
11 Si til dem: Så sant jeg lever, sier Herren, Israels
Gud, jeg har ikke behag i den ugudeliges død, men i
at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever. Vend
om, vend om fra eders onde veier! Hvorfor vil I dø,
Israels hus? 12 Og du menneskesønn! Si til ditt folks
barn: Den rettferdiges rettferdighet skal ikke frelse ham
på den dag han synder, og den ugudelige skal ikke
omkomme for sin ugudelighets skyld på den dag han
vender om fra sin ugudelighet, og den rettferdige skal
ikke kunne leve ved sin rettferdighet på den dag han
synder. 13 Når jeg sier om den rettferdige: Han skal
visselig leve, og han setter sin lit til sin rettferdighet og
gjør urett, da skal ingen av hans rettferdige gjerninger
tilregnes ham, men for den uretts skyld som han har
gjort, for den skal han dø. 14 Og når jeg sier til den
ugudelige: Du skal visselig dø, og han vender om
fra sin synd og gjør rett og rettferdighet, 15 så han,
den ugudelige, gir pant tilbake, godtgjør det han har
røvet, følger livets bud, så han ikke gjør urett, da skal
han visselig leve, han skal ikke dø. 16 Ingen av de
synder som han har gjort, skal tilregnes ham; rett og
rettferdighet har han gjort, han skal visselig leve. 17
Og ditt folks barn sier: Herrens vei er ikke rett. Men det

er deres vei som ikke er rett. 18 Når den rettferdige
vender om fra sin rettferdighet og gjør urett, så skal
han dø. 19 Og når den ugudelige vender om fra sin
ugudelighet og gjør rett og rettferdighet, så skal han
leve. 20 Og enda sier I: Herrens vei er ikke rett. Jeg vil
dømme eder, Israels hus, hver efter hans ferd. 21 I det
tolvte år efterat vi var bortført, i den tiende måned, på
den femte dag i måneden, kom det nogen flyktninger
fra Jerusalem til mig og sa: Staden er inntatt. 22 Og
Herrens hånd var kommet over mig om aftenen, før
flyktningene kom, og han oplot min munn, innen de
kom til mig om morgenen; min munn blev oplatt, og jeg
var ikke lenger målløs. 23 Og Herrens ord kom til mig,
og det lød så: 24 Menneskesønn! De som bor iblandt
grushaugene der borte i Israels land, sier så: Abraham
var bare en, og han fikk landet i eie; vi er mange, vi
har fått landet til eiendom. 25 Si derfor til dem: Så sier
Herren, Israels Gud: I eter kjøtt med blodet i og løfter
eders øine til eders motbydelige avguder og utøser
blod - og I skulde eie landet? 26 I trosser på eders
sverd, I gjør det som vederstyggelig er, og krenker
hverandres hustruer - og I skulde eie landet? 27 Så
skal du si til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Så sant
jeg lever, de som bor blandt grushaugene, skal visselig
falle for sverdet, og den som er på marken, ham gir
jeg til føde for de ville dyr, og de som er i fjellborgene
og i hulene, skal dø av pest. 28 Jeg vil gjøre landet til
en ørken, en ødemark, og det skal være ute med dets
stolte makt, og fjellene i Israel skal ligge øde, så ingen
ferdes der. 29 Og de skal kjenne at jeg er Herren, når
jeg gjør landet til en ørken, en ødemark, for alle de
vederstyggelige tings skyld som de har gjort. 30 Og
du menneskesønn! Ditt folks barn taler sammen om
dig ved veggene og i husdørene, og alle sier de til
hverandre: Kom og hør hvad det er for et ord som
utgår fra Herren! 31 Så kommer de til dig i store skarer,
og de setter sig foran dig som mitt folk og hører dine
ord, men de gjør ikke efter dem; for det som er efter
deres smak, det gjør de, og til vinning står deres hu.
32 Og se, du er for dem som en yndig sang, som en
som har en vakker røst og spiller fagert; de hører dine
ord, men gjør ikke efter dem. 33 Men når det kommer -
og komme skal det - da skal de kjenne at en profet har
vært iblandt dem.

34 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Spå mot Israels hyrder, spå og
si til dem, til hyrdene: Sa sier Herren, Israels Gud:
Ve Israels hyrder, som røkter sig selv! Er det ikke
hjorden hyrdene skal røkte? 3 Fettet eter I, og med
ullen klær I eder, det fete slakter I; hjorden røkter I
ikke. 4 Det svake har I ikke styrket, og det syke har I
ikke lægt, og det sønderbrutte har I ikke forbundet, og
det bortdrevne har I ikke ført tilbake, og det fortapte
har I ikke opsøkt, men med vold og med hårdhet har I
hersket over dem. 5 Og således blev de adspredt, fordi
de ingen hyrde hadde; de blev til føde for alle markens
ville dyr og blev adspredt. 6 Min hjord farer vill på alle
fjell og på hver høi bakke, og over hele landet er min
hjord spredt; det er ingen som spør, og ingen som leter
efter den. 7 Hør derfor Herrens ord, I hyrder! 8 Så
sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud, sannelig, siden
min hjord er blitt til rov, og den er blitt til føde for alle
markens ville dyr, fordi den var uten hyrde, og mine
hyrder ikke spurte efter min hjord, men hyrdene røktet
sig selv og ikke røktet min hjord - 9 derfor, I hyrder,
hør Herrens ord! 10 Så sier Herren, Israels Gud: Se,
jeg kommer over hyrdene og vil kreve min hjord av
deres hånd og la dem ophøre med å røkte hjorden,
så hyrdene ikke mere skal røkte sig selv, og jeg vil
redde min hjord av deres munn, så den ikke skal være
til føde for dem. 11 For så sier Herren, Israels Gud:
Se, jeg kommer og vil spørre efter min hjord og se
til den. 12 Likesom en hyrde ser til sin hjord på den
dag han er iblandt sine adspredte får, således vil jeg
se til mine får og redde dem fra alle de steder hvor
de er adspredt på en dag med skyer og skodde. 13
Og jeg vil føre dem ut fra folkene og samle dem fra
landene og føre dem til deres eget land, og jeg vil
røkte dem på Israels fjell, i dalene og på alle de steder
i landet hvor de bor. 14 På en god beitemark vil jeg la
dem beite, på Israels høie fjell skal deres havnegang
være; der skal de hvile på en god havnegang, og på
en fet beitemark skal de beite på Israels fjell. 15 Jeg
vil selv få min hjord og selv la den hvile, sier Herren,
Israels Gud. 16 Det fortapte vil jeg opsøke, og det
bortdrevne vil jeg føre tilbake, og det sønderbrutte vil
jeg forbinde, og det syke vil jeg styrke. Men det fete og
det sterke vil jeg ødelegge; jeg vil røkte det efter hvad
rett er. 17 Og I, min hjord, så sier Herren, Israels Gud:
Se, jeg dømmer mellem får og får, mellem værer og
bukker. 18 Er det ikke nok med at I får beite den beste
beitemark, siden I trår ned resten av eders beitemark
med eders føtter? Er det ikke nok at I får drikke det
klare vann, siden I gjør resten grumset med eders
føtter? 19 Og min hjord - skal den ete det som er trådt
ned av eders føtter, og drikke det som er gjort grumset
av eders føtter? 20 Derfor sier Herren, Israels Gud, så
til dem: Se, jeg kommer og vil dømme mellem de fete
får og de magre får. 21 Fordi I støter alle de svake bort
med side og bog og stanger dem med eders horn,
til I får adspredt dem og drevet dem utenfor, 22 så
vil jeg frelse min hjord, og de skal ikke mere være til
rov, og jeg vil dømme mellem får og får. 23 Og jeg vil
opreise én hyrde over dem, og han skal røkte dem -

min tjener David; han skal røkte dem, han skal være
deres hyrde. 24 Og jeg, Herren, vil være deres Gud,
og min tjener David skal være fyrste blandt dem; jeg,
Herren, har talt. 25 Og jeg vil gjøre en fredspakt med
dem og utrydde ville dyr av landet, og de skal bo trygt i
ørkenen og sove i skogene. 26 Og jeg vil gjøre dem
og landet omkring min haug til en velsignelse; jeg vil
sende regn i rette tid; velsignelses regnstrømmer skal
det være. 27 Markens trær skal gi sin frukt, og jorden
skal gi sin grøde, og de skal bo trygt i sitt land, og de
skal kjenne at jeg er Herren, når jeg bryter stengene
på deres åk og frir dem av deres hånd som holdt dem
i trældom. 28 Og de skal ikke mere være et rov for
folkene, og jordens ville dyr skal ikke fortære dem; de
skal bo trygt, og ingen skal skremme dem. 29 Og jeg
vil la en plantning vokse op for dem, som skal bli dem
til navnkundighet, og de skal ikke mere bli bortrevet av
hunger i landet og ikke mere bære folkenes hån. 30
Og de skal kjenne at jeg, Herren deres Gud, er med
dem, og at de, Israels hus, er mitt folk, sier Herren,
Israels Gud. 31 Og I, min hjord, den hjord jeg før, I
er mennesker; jeg er eders Gud, sier Herren, Israels
Gud.

35 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: 2
Menneskesønn! Vend ditt åsyn mot Se'ir-fjellet
og spå mot det! 3 Og du skal si til det: Så sier Herren,
Israels Gud: Se, jeg kommer over dig, du Se'ir-fjell,
og jeg vil rekke ut min hånd mot dig og gjøre dig til
en ørken, en ødemark. 4 Dine byer vil jeg gjøre til
grushoper, og du selv skal bli til en ørken, og du skal
kjenne at jeg er Herren. 5 Fordi du bærer på et evig
fiendskap og overgav Israels barn i sverdets vold - i
deres ulykkes tid, da den misgjerning skjedde som
førte til undergang, 6 derfor, så sant jeg lever, sier
Herren, Israels Gud, vil jeg gjøre dig til blod, og blod
skal forfølge dig; fordi du ikke har hatet blod, skal blod
forfølge dig. 7 Jeg vil gjøre Se'ir-fjellet til en ørken, en
ødemark, og utrydde av det både den som drar frem,
og den som drar tilbake. 8 Jeg vil fylle dets fjell med
dets drepte menn; på dine hauger og i dine daler og i
alle dine bekker skal det falle menn som er drept ved
sverd. 9 Til evige ørkener vil jeg gjøre dig, og dine
byer skal ikke reise sig igjen, og I skal kjenne at jeg er
Herren. 10 Fordi du sa: De to folk og de to land skal bli
mine, og vi vil ta dem i eie, enda Herren har vært der,
11 derfor vil jeg, så sant jeg lever, sier Herren, Israels
Gud, gjøre med dig efter den vrede og avind som du
har lagt for dagen i ditt hat mot dem, og jeg skal bli
kjent blandt dem når jeg dømmer dig. 12 Og du skal
kjenne at jeg, Herren, har hørt alle de spottord som du
har talt mot Israels fjell, da du sa: De er ødelagt, oss
er de gitt til føde. 13 Og I talte overmodig mot mig med
eders munn og brukte mange ord mot mig; jeg har
nok hørt det. 14 Så sier Herren, Israels Gud: Mens all
jorden gleder sig, vil jeg legge dig øde. 15 Som du
gledet dig fordi Israelættens arv blev ødelagt, således
vil jeg gjøre mot dig; en ørken skal Se'ir-fjellet og hele,
hele Edom bli, og de skal kjenne at jeg er Herren.

36 Og du menneskesønn! Spå om Israels fjell og si:
Hør Herrens ord, I Israels fjell! 2 Så sier Herren,
Israels Gud: Fordi fienden ropte: Ha, ha! over eder og
sa: De evige hauger er blitt vår eiendom, 3 derfor skal
du spå og si: Så sier Herren, Israels Gud: Fordi, ja
fordi de ødelegger og higer efter å opsluke eder fra alle
sider, så I kan bli de andre folks eiendom, og fordi I er
kommet på tunger og leber og i ondt rykte blandt folk,
4 derfor, I Israels fjell, hør Herrens, Israels Guds ord!
Så sier Herren, Israels Gud, til fjellene og haugene, til
bekkene og dalene og til de øde grushauger og de
forlatte byer, som er blitt til rov og til spott for de andre
folk, som bor rundt omkring, 5 derfor sier Herren,
Israels Gud, så: Sannelig, i min brennende nidkjærhet
har jeg talt mot de andre folk og mot hele Edom, som
har tilkjent sig mitt land til eiendom med hjertens glede
og med inderlig forakt, for å drive ut dem som bor der,
og utplyndre det; 6 derfor skal du spå om Israels land
og si til fjellene og haugene, til bekkene og dalene:
Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg har talt i min
nidkjærhet og i min harme: Fordi I har båret folkenes
hån, 7 derfor sier Herren, Israels Gud, så: Jeg har
løftet min hånd og svoret: Sannelig, de folk som bor
rundt omkring eder, de skal selv lide hån. 8 Men I,
Israels fjell, I skal utskyte eders grener og bære eders
frukt for mitt folk Israel; for det skal snart komme. 9
For se, jeg kommer til eder, jeg vil vende mig til eder,
og I skal bli dyrket og tilsådd. 10 Og jeg vil føre mange
mennesker op på eder, hele Israels hus, og i byene
skal det atter bo folk, og ruinene skal bygges op igjen.
11 Jeg vil føre mennesker og fe i mengde op på eder,
og de skal økes og være fruktbare; jeg vil la det bo
folk på eder som i fordums tider og gjøre mere vel
mot eder enn i eders første tid, og I skal kjenne at jeg
er Herren. 12 Jeg vil la mennesker, mitt folk Israel,
ferdes på eder, og de skal ta dig i eie, og du skal være
deres arv, og du skal ikke mere bli ved å gjøre dem
barnløse. 13 Så sier Herren, Israels Gud: Fordi de
sier til dig: Du er en menneskeeter, og du har gjort
dine folk barnløse, 14 derfor skal du ikke mere ete
mennesker og ikke mere føre dine folk til fall, sier
Herren, Israels Gud. 15 Og jeg vil ikke mere la dig
høre folkenes hån, og folkeslagenes spott skal du ikke
mere bære, og dine egne folk skal du ikke mere føre
til fall, sier Herren, Israels Gud. 16 Og Herrens ord
kom til mig, og det lød så: 17 Menneskesønn! Israels

hus bodde i sitt land, og de gjorde det urent ved sin
ferd og sine gjerninger; som en kvinnes månedlige
urenhet var deres ferd for mitt åsyn. 18 Da utøste jeg
min harme over dem for det blods skyld som de hadde
utøst over landet, og fordi de hadde gjort det urent
med sine motbydelige avguder. 19 Og jeg spredte dem
blandt folkene, og de blev strødd omkring i landene;
efter deres ferd og deres gjerninger dømte jeg dem.
20 Og da de kom til de folk som de kom til, vanhelliget
de mitt hellige navn, og det blev sagt om dem: Dette
er Herrens folk, og allikevel måtte de dra ut av hans
land! 21 Da ynkedes jeg over mitt hellige navn, som
Israels hus hadde vanhelliget blandt de folk som de
var kommet til. 22 Derfor skal du si til Israels hus: Så
sier Herren, Israels Gud: Ikke for eders skyld, Israels
hus, gjør jeg det, men for mitt hellige navns skyld, som
I har vanhelliget blandt de folk som I er kommet til. 23
Jeg vil hellige mitt store navn, som er blitt vanhelliget
blandt folkene, det som I har vanhelliget blandt dem,
og folkene skal kjenne at jeg er Herren, sier Herren,
Israels Gud, når jeg åpenbarer min hellighet på eder
for eders øine. 24 Jeg vil hente eder fra folkene og
samle eder fra alle landene, og jeg vil la eder komme
til eders eget land. 25 Og jeg vil sprenge rent vann
på eder, og I skal bli rene; fra alle eders urenheter
og fra alle eders motbydelige avguder vil jeg rense
eder. 26 Jeg vil gi eder et nytt hjerte, og en ny ånd
vil jeg gi inneni eder, og jeg vil ta bort stenhjertet av
eders kjød og gi eder et kjødhjerte. 27 Min Ånd vil jeg
gi inneni eder, og jeg vil gjøre at I følger mine bud og
holder mine lover og gjør efter dem. 28 I skal bo i
det land jeg gav eders fedre, og I skal være mitt folk,
og jeg vil være eders Gud. 29 Jeg vil fri eder fra alle
eders urenheter, og jeg vil kalle på kornet og gjøre
det foldrikt og ikke la hungersnød komme over eder.
30 Jeg vil mangfoldiggjøre trærnes frukt og markens
grøde, så I ikke mere for hungers skyld skal lide hån
blandt hedningefolkene. 31 Da skal I komme i hu eders
onde ferd og eders gjerninger, som ikke var gode, og I
skal vemmes ved eder selv for eders misgjerninger og
eders vederstyggeligheter. 32 Ikke for eders skyld gjør
jeg det, sier Herren, Israels Gud, det skal I vite! Blues
og skam eder over eders ferd, Israels hus! 33 Så sier
Herren, Israels Gud: Den dag jeg renser eder fra alle
eders misgjerninger, vil jeg la det bo folk igjen i byene,
og ruinene skal bygges op igjen, 34 og det land som
var lag øde, skal bli dyrket i stedet for at det var en
ørken for hver manns øine som gikk forbi. 35 Da skal
de si: Dette land som var lagt øde, er blitt som Edens
have, og de herjede og ødelagte og nedrevne byer er
gjenreist og har fått murer. 36 Og de folk som blir igjen
rundt omkring eder, skal kjenne at jeg, Herren, har
bygget op igjen det som var revet ned, og tilplantet det
ødelagte land. Jeg, Herren, har sagt det, og jeg skal
gjøre det. 37 Så sier Herren, Israels Gud: Også i dette
vil jeg bønnhøre Israels hus, så jeg gjør det for dem:
Jeg vil gjøre det så rikt på folk som en fårehjord; 38
som en hellig hjord, som Jerusalems hjord på dets
høitider, således skal de ødelagte byer bli fulle av
menneskehjorder, og de skal kjenne at jeg er Herren.

37 Herrens hånd kom over mig, og Herren førte
mig i ånden ut og satte mig ned midt i dalen,
og den var full av ben. 2 Og han førte mig rundt
omkring dem, og jeg så at de lå der i store mengder
utover dalen, og de var aldeles tørre. 3 Og han sa
til mig: Menneskesønn! Skal disse ben bli levende?
Jeg svarte: Herre, Israels Gud, du vet det! 4 Da sa
han til mig: Spå om disse ben og si til dem: I tørre
ben, hør Herrens ord! 5 Så sier Herren, Israels Gud, til
disse ben: Se, jeg lar det komme livsånde i eder, og
I skal bli levende. 6 Jeg vil legge sener på eder og
la det komme kjøtt på eder og dekke eder med hud
og gi livsånde i eder, og I skal bli levende; og I skal
kjenne at jeg er Herren. 7 Og jeg spådde således som
det var befalt mig, og mens jeg spådde, hørtes det en
sterk lyd; det blev et bulder, og benene nærmet sig
til hverandre. 8 Og jeg så, og se, det kom sener og
kjøtt på dem, og ovenpå det drog det sig hud over
dem; men livsånde var det ikke i dem. 9 Da sa han
til mig: Spå og tal til livsånden! Spå, menneskesønn,
og si til livsånden: Så sier Herren, Israels Gud: Kom
du livsånde fra de fire vinder og blås på disse drepte
menn, så de kan bli levende! 10 Og jeg spådde således
som han hadde befalt mig, og livsånden kom i dem, og
de blev levende og stod op på sine føtter, en meget,
meget stor hær. 11 Og han sa til mig: Menneskesønn!
Disse ben er hele Israels hus. Se, de sier: Våre ben er
fortørket, og vårt håp er gått til grunne; vi er fortapt. 12
Spå derfor og si til dem: Så sier Herren, Israels Gud:
Se, jeg åpner eders graver og lar eder, mitt folk, stige
op av eders graver, og jeg fører eder til Israels land. 13
Og I skal kjenne at jeg er Herren, når jeg åpner eders
graver og lar eder, mitt folk, stige op av eders graver.
14 Og jeg vil gi min Ånd i eder, og I skal bli levende,
og jeg vil bosette eder i eders land, og I skal kjenne
at jeg, Herren, har sagt det, og at jeg også vil gjøre
det, sier Herren. 15 Og Herrens ord kom til mig, og
det lød så: 16 Og du menneskesønn! Ta dig en stav
og skriv på den: For Juda og for Israels barn, hans
medbrødre! Og ta dig en annen stav og skriv på den:
For Josef - en stav for Efra'im og hele Israels hus,
hans medbrødre! 17 Og sett dem sammen, den ene til
den andre, til én stav, så de blir til ett i din hånd! 18
Og når ditt folks barn sier til dig: Vil du ikke la oss få

vite hvad du mener med dette? - 19 da skal du si til
dem: Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg tar Josefs
stav, som er i Efra'ims hånd, og Israels stammer, hans
medbrødre, og jeg legger dem til Judas stav og gjør
dem til én stav, så de blir til ett i min hånd. 20 Og de
staver som du skriver på, skal du holde i din hånd for
deres øine. 21 Si så til dem: Så sier Herren, Israels
Gud: Se, jeg henter Israels barn fra de folk som de
drog bort til, og jeg vil samle dem fra alle kanter og
føre dem til deres eget land. 22 Og jeg vil gjøre dem til
ett folk i landet, på Israels fjell, og én konge skal være
konge for dem alle, og de skal ikke mere være to folk
og ikke mere dele sig i to riker. 23 Og de skal ikke
mere gjøre sig urene med sine motbydelige avguder
og med sine vederstyggeligheter eller med nogen av
sine misgjerninger, og jeg vil utfri dem fra alle deres
bosteder, hvor de har syndet, og rense dem, og de
skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud. 24 Og
min tjener David skal være konge over dem, og én
hyrde skal det være for dem alle, og mine lover skal
de følge, og mine bud skal de holde og gjøre efter
dem. 25 Og de skal bo i det land jeg gav min tjener
Jakob, det som eders fedre bodde i; de skal bo i det,
de og deres barn og deres barnebarn, til evig tid, og
David, min tjener, skal være deres fyrste evindelig.
26 Og jeg vil gjøre en fredspakt med dem - en evig
pakt med dem skal det være; og jeg vil bosette dem
i mitt land og la dem bli tallrike, og jeg vil sette min
helligdom midt iblandt dem for evig tid. 27 Og min bolig
skal være over dem, og jeg vil være deres Gud, og de
skal være mitt folk. 28 Og folkene skal kjenne at jeg er
Herren, som helliger Israel, når min helligdom blir midt
iblandt dem til evig tid.

38 Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:
2 Menneskesønn! Vend ditt åsyn mot Gog i
Magogs land, fyrsten over Ros, Mesek og Tubal, og
spå imot ham! 3 Og du skal si: Så sier Herren, Israels
Gud: Se, jeg kommer over dig, Gog, fyrste over Ros,
Mesek og Tubal! 4 Og jeg vil vende dig om og legge
kroker i dine kjever og føre dig ut med hele din hær,
hester og ryttere, alle sammen prektig klædd, en stor
skare med store og små skjold, alle sammen med
sverd i hånd. 5 Persere, etiopere og puteere er med
dem, alle sammen med skjold og hjelm; 6 Gomer og
alle dets skarer, Togarma-folket i det ytterste Norden
og alle dets skarer, mange folkeslag er med dig. 7 Rust
dig og gjør alt ferdig, du og alle dine skarer, som har
samlet sig hos dig, og du skal være deres fører. 8 Når
lang tid er gått, kommer turen til dig; ved årenes ende
skal du komme til et land som er utfridd fra sverdet, og
hvis folk er samlet fra mange folkeslag, op på Israels
fjell som stadig hadde ligget øde; men nu er det ført ut
fra folkene, og de bor der trygt alle sammen. 9 Dit
skal du dra op; som en storm skal du komme, som en
sky skal du være til å skjule landet, du og alle dine
skarer og mange folkeslag med dig. 10 Så sier Herren,
Israels Gud: På den dag skal tanker stige op i ditt
hjerte, og du skal tenke ut et ondt råd 11 og si: Jeg
vil dra op imot et land med åpne byer, jeg vil komme
over fredelige folk, som bor trygt, som alle sammen
bor uten murer og hverken har bom eller porter - 12 for
å rane og røve og ta hærfang, for å vende din hånd
mot ruiner som er bygget op igjen, og mot et folk som
er sanket sammen fra folkene, som har samlet sig fe
og gods, som bor på jordens navle 13 Sjeba og Dedan
og kjøbmennene fra Tarsis og alle deres unge løver
skal si til dig: Kommer du for å rane og røve? Har du
samlet dine skarer for å vinne hærfang, for å føre bort
sølv og gull, for å ta fe og gods, for å gjøre et stort
bytte? 14 Derfor skal du spå, menneskesønn, og si til
Gog: Så sier Herren, Israels Gud: Se, på den tid da
mitt folk Israel bor trygt, får du nok vite det. 15 Da skal
du komme fra ditt land, fra det ytterste Norden, du og
mange folkeslag med dig, alle sammen ridende på
hester, en stor skare og en tallrik hær, 16 og du skal
dra op imot mitt folk Israel som en sky og skjule landet;
i de siste dager skal det skje, da lar jeg dig komme
over mitt land, forat folkene skal lære mig å kjenne, når
jeg for deres øine åpenbarer min hellighet på dig, Gog!
17 Så sier Herren, Israels Gud: Er det dig jeg har talt
om i fordums dager ved mine tjenere, Israels profeter,
de som spådde i de dager, år efter år, at jeg vilde la
dig komme over dem? 18 Men på den samme dag,
den dag Gog kommer over Israels land, sier Herren,
Israels Gud, da skal min harme stige op i mitt åsyn. 19
Og i min nidkjærhet, i min brennende vrede sier jeg:
Sannelig, på den samme dag skal det komme et stort
jordskjelv over Israels land. 20 Og havets fisker og
himmelens fugler og markens dyr og alt det kryp som
rører sig på jorden, og alle de mennesker som bor
på jorden, skal skjelve for mitt åsyn, og fjellene skal
ramle og bergveggene styrte ned, og hver en mur skal
falle til jorden. 21 Og jeg vil kalle på sverdet imot ham
på alle mine fjell, sier Herren, Israels Gud; den enes
sverd skal vendes mot den andre. 22 Og jeg vil gå i
rette med ham med pest og med blod, og et skyllregn
og haglstener, ild og svovel vil jeg la regne ned over
ham og hans skarer og over de mange folkeslag som
er med ham. 23 Og jeg vil åpenbare min storhet og
min hellighet og gi mig til kjenne for mange folks øine,
og de skal kjenne at jeg er Herren.

39 Og du menneskesønn! Spå mot Gog og si: Så
sier Herren, Israels Gud: Se, jeg kommer over
dig, Gog, fyrste over Ros, Mesek og Tubal! 2 Og jeg vil

vende dig om og drive dig frem og føre dig op fra det
ytterste Norden og la dig komme over Israels fjell. 3
Og jeg vil slå din bue ut av din venstre hånd og la dine
piler falle ut av din høire hånd. 4 På Israels fjell skal du
falle, du og alle dine skarer og de folkeslag som er
med dig; jeg gir dig til føde for allehånde rovfugler og
for markens ville dyr. 5 På marken skal du falle; for jeg
har talt, sier Herren, Israels Gud. 6 Og jeg vil sende ild
mot Magog og mot dem som bor trygt på øene, og de
skal kjenne at jeg er Herren. 7 Og jeg vil kunngjøre
mitt hellige navn blandt mitt folk Israel og ikke mere la
mitt hellige navn bli vanhelliget, og folkene skal kjenne
at jeg er Herren, hellig i Israel. 8 Se, det kommer, det
skjer, sier Herren, Israels Gud; det er dagen som jeg
har talt om. 9 Da skal de som bor i Israels byer, gå ut
og gjøre op ild og holde den ved like med rustninger
og små og store skjold, med buer og piler og staver
og spyd, og de skal holde ilden ved like dermed i
syv år; 10 de skal ikke hente ved fra marken og ikke
hugge i skogene, men med rustningene skal de holde
ilden ved like, og de skal røve fra dem som har røvet
fra dem, og plyndre dem som har plyndret dem, sier
Herren, Israels Gud. 11 På den dag vil jeg gi Gog et
gravsted i Israel, de veifarendes dal østenfor havet, og
den skal stenge veien for de veifarende; der skal de
begrave Gog og hele hans hop, og de skal kalle den
Gog-hopens dal. 12 I syv måneder skal Israels hus
holde på med å begrave dem for å rense landet. 13
Alt folket i landet skal være med om å begrave dem,
og det skal være dem til navnkundighet på den dag
jeg åpenbarer min herlighet, sier Herren, Israels Gud.
14 De skal utkåre nogen menn som stadig skal dra
gjennem landet, og andre som sammen med dem som
drar gjennem landet, skal begrave alle som er blitt
liggende igjen på marken rundt om i landet, for å rense
det. Når syv måneder er til ende, skal de gjennemsøke
det, 15 og når nogen av dem som skal dra gjennem
landet, på sin ferd ser et menneskeben, da skal de
sette op et merke der, til de som skal begrave, får
begravet det i Goghopens dal. 16 Også en by der skal
ha navnet Hamona. Således skal de rense landet. 17
Og du menneskesønn! Så sier Herren, Israels Gud: Si
til allehånde fugler og til alle markens ville dyr: Samle
eder og kom, samle eder fra alle kanter til det slaktoffer
som jeg slakter for eder, et stort slaktoffer på Israels
fjell, og I skal ete kjøtt og drikke blod. 18 Kjempers
kjøtt skal I ete, og jordens fyrsters blod skal I drikke,
værer, lam og bukker og okser, alle sammen gjødd i
Basan. 19 Og I skal ete fett til I blir mette, og drikke
blod til I blir drukne, av det slaktoffer som jeg slakter
for eder. 20 I skal mettes ved mitt bord med ridehester
og vognhester, med kjemper og alle slags krigsmenn,
sier Herren, Israels Gud. 21 Og jeg vil åpenbare min
herlighet iblandt folkene, og alle folkene skal se den
dom som jeg har holdt, og min hånd som jeg har lagt
på dem. 22 Og Israels hus skal kjenne at jeg er Herren
deres Gud, fra den dag og fremdeles. 23 Og folkene
skal skjønne at det var for sin misgjernings skyld
Israels hus blev bortført, fordi de var troløse mot mig,
så jeg skjulte mitt åsyn for dem og gav dem i deres
fienders hånd, og de falt for sverdet alle sammen; 24
efter deres urenhet og deres overtredelser gjorde jeg
med dem, og jeg skjulte mitt åsyn for dem. 25 Derfor
sier Herren, Israels Gud, så: Nu vil jeg gjøre ende på
Jakobs fangenskap og forbarme mig over hele Israels
hus, og jeg vil vise mig nidkjær for mitt hellige navn.
26 Og de skal bære sin skam og all den troløshet de
har vist mot mig, når de bor trygt i sitt land, og ingen
forferder dem. 27 Når jeg fører dem tilbake fra folkene
og samler dem fra deres fienders land og åpenbarer
min hellighet på dem for de mange folks øine, 28 da
skal de kjenne at jeg er Herren deres Gud, fordi jeg har
bortført dem til folkene, men igjen samlet dem til deres
land og ikke lar nogen av dem bli igjen der. 29 Og jeg
vil ikke mere skjule mitt åsyn for dem, for jeg vil utgyde
min Ånd over Israels hus, sier Herren, Israels Gud.

40 I det fem og tyvende år efterat vi var bortført,
i begynnelsen av året, på den tiende dag i
måneden, i det fjortende år efterat staden var inntatt,
nettop på den dag kom Herrens hånd over mig, og
han førte mig dit. 2 I syner fra Gud førte han mig til
Israels land og satte mig ned på et meget høit fjell, og
på det var det likesom en bygget stad i syd. 3 Og han
førte mig dit, og se, der var en mann hvis utseende var
som kobber, og han hadde en linsnor og en målestang
i hånden, og han stod i porten. 4 Og mannen talte
til mig og sa: Menneskesønn! Se med dine øine og
hør med dine ører og akt på alt det jeg vil la dig se!
For du er ført hit, forat jeg skal la dig se det. Forkynn
Israels hus alt det du ser! 5 Og se, der var en mur
utenom huset rundt omkring, og målestangen som
mannen hadde i hånden, var seks alen lang, hver
alen regnet til en almindelig alen og en håndsbredd,
og han målte murens bredde: den var én stang, og
dens høide: den var én stang. 6 Så kom han til den
port hvis forside vendte mot øst, og han steg op efter
dens trin, og han målte portens treskel: den var én
stang i bredden - det var den første treskel, og den
var én stang i bredden. 7 Og hver vaktstue var én
stang i lengden og én stang i bredden, og mellem
vaktstuene var det fem alen, og portens treskel ved
portens forhall på den indre side var én stang. 8 Og
han målte portens forhall på den indre side: den var én

stang. 9 Og han målte portens forhall: den var åtte
alen, og dens pilarer: de var to alen, og portens forhall
lå på innsiden. 10 Og vaktstuene i porten mot øst var
tre på hver side; alle tre var like store, og pilarene
på begge sider var også like store. 11 Og han målte
bredden av portåpningen: den var ti alen, og portens
lengde: den var tretten alen. 12 Foran vaktstuene var
det et rum på én alen, og på den andre side likeledes
et rum på én alen, og hver vaktstue var seks alen på
den ene og seks alen på den andre side. 13 Og han
målte porten fra den ene vaktstues tak til den andres
tak; bredden var fem og tyve alen, dør midt imot dør.
14 Og han gjorde pilarene seksti alen høie, og tett
inn til pilarene lå forgården, rundt omkring porten. 15
Og fra forsiden av inngangsporten til forsiden av den
indre ports forhall var det femti alen. 16 Og det var
vinduer med fast gitter på vaktstuene og på deres
pilarer innentil mot porten rundt omkring, og likeså
på hallene; og således var det vinduer rundt omkring
innentil, og på pilarene var det palmer. 17 Så førte
han mig til den ytre forgård, og se, der var kammere
og et stenlagt gulv i forgården rundt omkring; det var
tretti kammer på stengulvet. 18 Og stengulvet var ved
siden av portene, svarende til portenes lengde; det
var det nedre stengulv. 19 Og han målte bredden fra
forsiden av den nedre port til den ytre forside av den
indre forgård: den var hundre alen mot øst og mot
nord. 20 Så målte han lengden og bredden av den
port hvis forside vendte mot nord, og som hørte til den
ytre forgård. 21 Den hadde tre vaktstuer på hver side,
og dens pilarer og haller var like store som de i den
første port; den var femti alen lang og fem og tyve alen
bred. 22 Og vinduene og hallene og palmene var like
store som i den port hvis forside vendte mot øst, og
på syv trin steg en op i den, og dens haller lå foran
dem. 23 Og porten til den indre forgård lå midt imot
porten som vendte mot nord og mot øst, og han målte
hundre alen fra port til port. 24 Så førte han mig mot
syd, og se, der var en port som vendte mot syd; og
han målte dens pilarer og haller: de var like store som
de andre. 25 Og det var vinduer på den og på dens
haller rundt omkring, likesom de andre vinduer; den
var femti alen lang og fem og tyve alen bred. 26 Dens
trapper hadde syv trin, og dens haller lå foran dem, og
på dens pilarer var det palmer, én på hver side. 27
Og der var en port til den indre forgård mot syd, og
fra denne port til porten mot syd målte han hundre
alen. 28 Så førte han mig til den indre forgård gjennem
sydporten, og han målte sydporten: den var like stor
som de andre. 29 Og dens vaktstuer og pilarer og
haller var like store som de andre, og det var vinduer
på den og på dens haller rundt omkring; den var femti
alen lang og fem og tyve alen bred. 30 Og det var
haller rundt omkring, fem og tyve alen lange og fem
alen brede. 31 Hallene vendte ut mot den ytre forgård,
og det var palmer på pilarene, og trappene hadde åtte
trin. 32 Så førte han mig til den indre forgård mot øst,
og han målte porten: den var like stor som de andre.
33 Og dens vaktstuer og pilarer og haller var like store
som de andre; og det var vinduer på den og på dens
haller rundt omkring; den var femti alen lang og fem
og tyve alen bred. 34 Hallene vendte ut mot den ytre
forgård, og det var palmer på pilarene på begge sider,
og trappene hadde åtte trin. 35 Så førte han mig til
nordporten, og han målte den: den var like stor som
de andre; 36 likeså målte han dens vaktstuer, pilarer
og haller, og det var vinduer på den rundt omkring;
den var femti alen lang og fem og tyve alen bred. 37
Dens pilarer vendte mot den ytre forgård, og det var
palmer på pilarene på begge sider, og trappene hadde
åtte trin. 38 Og det var et kammer med dør i pilarene
ved portene; der skulde de skylle brennofferet. 39 Og i
portens forhall stod det to bord på hver side til å slakte
brennofferet og syndofferet og skyldofferet på. 40 Og
ved den ytre sidevegg, når en steg op i inngangen til
porten mot nord, stod det to bord, og ved deri andre
sidevegg på portens forhall stod det også to bord - 41
fire bord ved hver sidevegg på porten, tilsammen åtte
bord; på dem skulde de slakte. 42 Og det var fire bord
til brennofferet; de var av hugne stener, halvannen
alen lange og halvannen alen brede og én alen høie;
på dem skulde de legge de redskaper som de skulde
slakte brennofferet og slaktofferet med. 43 Og dobbelte
knagger, en hånd brede, var festet på huset rundt
omkring, og på bordene skulde offerkjøttet legges.
44 Og utenfor den indre port var det kammere for
sangerne i den indre forgård, ved siden av nordporten,
og deres forside vendte mot syd; og en annen rad
kammer lå ved siden av østporten, med forsiden mot
nord. 45 Og han talte til mig og sa: Denne rad kammer,
hvis forside vender mot syd, er for de prester som
tar vare på det som er å vareta ved huset; 46 men
den rad kammer hvis forside vender mot nord, er for
de prester som tar vare på det som er å vareta ved
alteret; det er Sadoks sønner, de av Levis sønner som
treder nær til Herren for å tjene ham. 47 Og han målte
forgården: den var hundre alen lang og hundre alen
bred i firkant, og alteret stod foran huset. 48 Så førte
han mig til husets forhall og målte forhallens pilarer: de
var fem alen på den ene og fem alen på den andre
side, og portens bredde: den var tre alen på hver side.
49 Forhallen var tyve alen lang og elleve alen bred, og
den hadde trin som førte op til den, og ved pilarene
stod der søiler, én på hver side.

41 Så førte han mig til det Hellige, og han målte
pilarene: de var seks alen brede på den ene og
seks alen brede på den andre side - det var teltets
bredde. **2** Døren var ti alen bred, og sideveggene
ved døren var fem alen på hver side; og han målte
dets lengde: den var firti alen, og bredden: den var
tyve alen. **3** Så gikk han innenfor og målte dørens
pilarer: de holdt to alen, og døren: den holdt seks
alen, og dørens bredde: den var syv alen. **4** Og han
målte dets lengde: den var tyve alen, og bredden:
den var tyve alen, like mot templet, og han sa til mig:
Dette er det Aller-helligste. **5** Så målte han husets
vegg: den var seks alen, og sidekammernes bredde:
den var fire alen, rundt omkring hele huset. **6** Og
sidekammerne lå, kammer ved kammer, i tre stokkverk,
tretti i hvert stokkverk, og de nådde til den vegg som
huset hadde mot sidekammerne rundt omkring, så de
var festet; men de var ikke festet til husets vegg. **7**
Og bredden på sidekammerne tiltok rundt omkring, jo
høiere en kom op; for bygningen om huset gikk høiere
og høiere op rundt omkring huset. Derfor var bredden
mot huset større oventil, og fra det nederste stokkverk
steg en op i det øverste gjennem det midterste. **8** Og
jeg så at huset hadde en forhøining rundt omkring;
sidekammernes grunnvoller var en hel stang, seks
alen til kanten. **9** Bredden av den vegg sidekammerne
hadde utad, var fem alen, og den frie plass mellem
husets sidekammere **10** og de andre kammer hadde
en bredde av tyve alen rundt omkring hele huset.
11 Og sidekammernes dører vendte ut mot den frie
plass, én dør mot nord og én dør mot syd, og bredden
av den frie plass var fem alen rundt omkring. **12** Og
den bygning som lå imot den avsondrede plass på
vestsiden, var sytti alen bred, og bygningens vegg
var fem alen i bredde rundt omkring, og dens lengde
var nitti alen. **13** Så målte han huset: det var hundre
alen langt, og den avsondrede plass og bygningen
med dens vegger var hundre alen i lengde. **14** Og
bredden av husets forside og den avsondrede plass
mot øst var hundre alen. **15** Og han målte lengden av
bygningen mot den avsondrede plass, den bygning
som lå på dens bakside, og dens svalganger på begge
sider: det var hundre alen; likeså det indre tempel
og forgårdens haller. **16** Dørtresklene og vinduene
med fast gitter og svalgangene rundt omkring i deres
tredobbelte stokkverk - ovenfor dørtreskelen var det
et panel av tre rundt omkring, og jorden nådde op til
vinduene, og vinduene var dekket - **17** og rummet over
dørene og rummet inn til det indre hus og utadtil og på
hele veggen rundt omkring, innvendig og utvendig, alt
var efter mål. **18** Og det var gjort kjeruber og palmer,
én palme mellem to kjeruber, og kjerubene hadde
to ansikter, **19** et menneskes ansikt mot palmen på
den ene side og en ung løves ansikt mot palmen på
den andre side; således var det gjort på hele huset
rundt omkring. **20** Fra jorden til ovenfor døren var
det gjort kjeruber og palmer, på templets vegg. **21**
Templet hadde firkantede dørstolper, og fremsiden på
helligdommen hadde samme utseende. **22** Alteret var
av tre, tre alen høit og to alen langt, og det hadde sine
hjørner, og langsiden og veggene var av tre; og han
talte til mig og sa: Dette er bordet som står for Herrens
åsyn. **23** Og templet og helligdommen hadde to dører.
24 Og dørene hadde to fløier, to bevegelige dørfløier;
den ene dør hadde to fløier og likeså den andre. **25** Og
på dem, på templets dører, var det gjort kjeruber og
palmer, likesom de som var gjort på veggene; og det
var en tverrbjelke av tre foran forhallen utentil. **26** Og
det var vinduer med fast gitter og palmer på forhallens
sidevegger, på begge sider, og i husets sidekammere
og på tverrbjelkene.

42 Så førte han mig ut til den ytre forgård på veien
mot nord, og derefter førte han mig til de kammer
som lå midt imot den avsondrede plass og midt imot
bygningen i nord, **2** til langsiden, som målte hundre
alen, med inngang mot nord, og bredden var femti
alen. **3** Ut mot den tyve alen brede plass som hørte
til den indre forgård, og ut mot stengulvet i den ytre
forgård var det svalgang mot svalgang i tre stokkverk.
4 Og foran kammerne var det en gang på ti alens
bredde til det indre, en vei på én alen, og deres dører
vendte mot nord. **5** Og de øverste kammer var mindre
enn de andre; for svalgangene tok mere rum fra dem
enn fra de nederste og de midterste i bygningen; **6** for
de lå i tre stokkverk, men hadde ingen søiler, således
som forgårdene hadde; derfor blev rummet i de øverste
kammer mindre enn i de nederste og midterste, fra
jorden og opefter. **7** Og en mur som var utenfor,
langsmed kammerne, mot den ytre forgård, gikk foran
kammerne; den var femti alen lang. **8** For lengden av
de kammer som lå mot den ytre forgård, var femti alen,
men mot templet hundre alen. **9** Og nedenfor disse
kammer var inngangen fra øst, når en gikk inn i dem
fra den ytre forgård. **10** Der hvor forgårdens mur mot
øst var bredest, foran den avsondrede plass og foran
bygningen, lå det også kammere, **11** og foran dem var
det en vei; de var av utseende som de kammer som lå
mot nord, og av samme lengde og bredde som de, og
de hadde alle sine utganger og sine innretninger som
de, og som dørene på dem, **12** så var også dørene
på de kammer som lå mot syd; der var en dør ved
begynnelsen av veien, veien foran den tilsvarende mur,
veien mot øst, hvor en gikk inn til dem. **13** Så sa han
til mig: Kammerne mot nord og kammerne mot syd,

som ligger mot den avsondrede plass, de er hellige
kammer, hvor prestene, som står Herren nær, skal ete
det høihellige; der skal de legge det høihellige, både
matofferet og syndofferet og skyldofferet; for det er et
hellig sted. 14 Når prestene går inn, skal de ikke gå ut
igjen fra helligdommen i den ytre forgård, men de skal
legge av der de klær som de gjør tjeneste i; for de
er hellige; de skal ta på sig andre klær og så nærme
sig til den plass som er for folket. 15 Og da han var
ferdig med målingen i det indre hus, førte han mig
ut gjennem den port hvis forside vendte mot øst; og
han målte der rundt omkring. 16 Han målte østsiden
med målestangen: den var fem hundre stenger efter
målestangen rundt omkring. 17 Han målte nordsiden:
den var fem hundre stenger efter målestangen rundt
omkring. 18 Også sydsiden målte han: den var fem
hundre stenger efter målestangen. 19 Så gikk han
omkring vestsiden og målte fem hundre stenger efter
målestangen. 20 På alle fire sider målte han det; det
hadde en mur rundt omkring, fem hundre stenger lang
og fem hundre bred, til å skille mellem det hellige og
det som ikke var hellig.

43 Så førte han mig til porten, den port som vendte
mot øst. 2 Og se, Israels Guds herlighet kom fra
øst, og lyden av den var som lyden av store vann, og
jorden lyste av hans herlighet. 3 Og det var å se til
som det syn jeg før hadde sett, som det syn jeg så da
jeg kom for å ødelegge staden, og synene var som det
syn jeg hadde sett ved elven Kebar, og jeg falt ned på
mitt ansikt. 4 Og Herrens herlighet drog inn i huset
gjennem den port som vendte mot øst. 5 Ånden
løftet mig op og førte mig inn i den indre forgård, og
se, Herrens herlighet fylte huset. 6 Og jeg hørte en
som talte til mig ut fra huset, mens en mann stod ved
siden av mig. 7 Og han sa til mig: Menneskesønn!
Dette er stedet for min trone, det sted hvor mine føtter
skal stå, og der vil jeg bo blandt Israels barn til evig
tid, og Israels hus skal ikke mere gjøre mitt hellige
navn urent, hverken de eller deres konger, med sitt
horelevnet og med sine kongers døde kropper og med
sine offerhauger, 8 således som de gjorde da de satte
deres treskel ved min treskel og deres dørstolpe ved
siden av min dørstolpe, så bare veggen var imellem
mig og dem, og de gjorde mitt hellige navn urent med
de vederstyggelige ting som de fór med, så jeg måtte
gjøre ende på dem i min vrede. 9 Nu skal de ha sitt
horelevnet og sine kongers døde kropper langt bort fra
mig, og da vil jeg bo iblandt dem til evig tid. 10 Du
menneskesønn! Tal til Israels hus om dette hus, så
de må skamme sig over sine misgjerninger og måle
den velordnede bygning. 11 Og når de skammer sig
over alt det de har gjort, da skal du kunngjøre dem
husets skikkelse og dets innredning, dets utganger og
innganger, hele dets skikkelse og alle forskriftene om
det - hele dets skikkelse og alle lovene om det, og
skriv det op for deres øine, sa de må akte på hele
dets skikkelse og alle forskriftene om det og gjøre efter
dem. 12 Dette er loven om huset: På toppen av fjellet
skal hele dets område rundt omkring være høihellig.
Se, dette er loven om huset. 13 Og dette er alterets
mål i alen - hver alen regnet til en almindelig alen og
en håndsbredd: Der skal være et fotstykke, én alen
høit og én alen bredt, og kantlisten på randen av det
skal være et spann rundt omkring; dette er alterets
underlag. 14 Og fra fotstykket på jorden til den nedre
avsats skal det være to alen, og bredden skal være én
alen, og fra den lille avsats til den store avsats skal det
være fire alen, og bredden skal være én alen. 15 Og
Har'el skal være fire alen, og fra Ariel og opefter skal
det være fire horn. 16 Og Ariel skal være tolv alen lang
og tolv alen bred, firkantet med fire like lange sider. 17
Og avsatsen skal være fjorten alen lang og fjorten alen
bred, med fire like lange sider, og kantlisten omkring
den skal være en halv alen, og fotstykket dertil en alen
rundt omkring, og dets trapper skal vende mot øst.
18 Og han sa til mig: Menneskesønn! Så sier Herren,
Israels Gud: Dette er forskriftene om alteret på den
dag det blir gjort, så en kan ofre brennoffer og sprenge
blod på det. 19 Du skal gi de levittiske prester, de som
er av Sadoks ætt, som står mig nær og tjener mig, en
ung okse til syndoffer, sier Herren, Israels Gud. 20
Og du skal ta noget av dens blod og stryke på dets
fire horn og på avsatsens fire hjørner og på kantlisten
rundt omkring, og du skal rense det fra synd og gjøre
soning for det. 21 Så skal du ta syndofferoksen, og
den skal brennes på det foreskrevne sted i huset,
utenfor helligdommen. 22 Og den annen dag skal du
ofre en gjetebukk uten lyte til syndoffer, og de skal
rense alteret fra synd, likesom de renset det med
oksen. 23 Når du er ferdig med å rense det, skal du
ofre en ung okse uten lyte og en vær uten lyte av
småfeet. 24 Og du skal føre dem frem for Herrens
åsyn, og prestene skal strø salt på dem og ofre dem
til brennoffer for Herren. 25 I syv dager skal du ofre
en bukk til syndoffer hver dag, og en ung okse og en
vær av småfeet, begge uten lyte, skal ofres. 26 I syv
dager skal de gjøre soning for alteret og rense det
og innvie det. 27 Og når disse dager er til ende, da
skal prestene på den åttende dag og alltid senere ofre
eders brennoffer og takkoffer på alteret, og jeg vil ha
behag i eder, sier Herren, Israels Gud.

44 Så førte han mig tilbake mot helligdommens ytre
port, som vendte mot øst; den var lukket. 2 Og

Herren sa til mig: Denne port skal være lukket, den
skal ikke åpnes, og ingen skal gå inn gjennem den;
for Herren, Israels Gud, har gått inn gjennem den;
derfor skal den være lukket. 3 Men fyrsten skal, fordi
han er fyrste, ha lov til å sitte der og holde måltid
for Herrens åsyn; han skal gå inn gjennem portens
forhall, og samme vei skal han gå ut. 4 Så førte han
mig gjennem nordporten til plassen foran huset, og
jeg så, og se, Herrens herlighet fylte Herrens hus, og
jeg falt ned på mitt ansikt. 5 Og Herren sa til mig:
Menneskesønn! Akt på og se med dine øine og hør
med dine ører alt det jeg sier dig om alle forskriftene
og alle lovene om Herrens hus, og du skal legge nøie
merke til inngangen til huset og alle utgangene fra
helligdommen. 6 Og du skal si til de gjenstridige, til
Israels hus: Så sier Herren, Israels Gud: Det får nu
være nok med alle eders vederstyggeligheter, Israels
hus, 7 at I har latt fremmede med uomskåret hjerte og
uomskåret kjøtt komme inn i min helligdom og være
der, så mitt hus blev vanhelliget, mens I bar frem min
mat, fett og blod, og således brøt min pakt, for ikke å
nevne alle eders andre vederstyggeligheter. 8 Og I tok
ikke vare på det som var å vareta i mine helligdommer;
men I satte andre i stedet for eder til å ta vare på det
jeg vilde ha varetatt i min helligdom. 9 Så sier Herren,
Israels Gud: Ingen fremmed med uomskåret hjerte
og uomskåret kjøtt skal komme inn i min helligdom,
ingen av alle de fremmede som bor blandt Israels
barn. 10 Ja, endog de levitter som gikk bort fra mig
da Israel fór vill og forvillet sig bort fra mig efter sine
motbydelige avguder, de skal bære sin misgjerning. 11
De skal være tjenere i min helligdom, opsynsmenn
ved husets porter og tjenere i huset; de skal slakte
brennofferet og slaktofferet for folket, og de skal stå for
deres åsyn og tjene dem. 12 Fordi de tjente dem for
deres motbydelige avguders åsyn og var et anstøt til
misgjerning for Israels hus, derfor har jeg løftet min
hånd imot dem, sier Herren, Israels Gud, og de skal
bære sin misgjerning. 13 De skal ikke nærme sig til
mig for å tjene mig som prester eller for å nærme sig til
nogen av mine hellige ting - de høihellige; men de skal
bære sin skam og de vederstyggeligheter som de har
gjort sig skyldige i. 14 Jeg vil sette dem til å ta vare på
det som er å vareta i huset, med alt arbeidet der og
alt som der skal gjøres. 15 Men de levittiske prester,
Sadoks sønner, som tok vare på det som var å vareta i
min helligdom, da Israels barn forvillet sig bort fra mig,
de skal trede nær til mig for å tjene mig, og de skal stå
for mitt åsyn og frembære for mig fett og blod, sier
Herren, Israels Gud. 16 De skal gå inn i min helligdom,
og de skal trede nær til mitt bord for å tjene mig, og de
skal ta vare på det jeg vil ha varetatt. 17 Og når de går
inn i den indre forgårds porter, da skal de klæ sig i
linklær; det skal ikke komme ull på dem når de tjener
i den indre forgårds porter eller i huset. 18 De skal
ha linhuer på hodet og benklær av lin om lendene;
de skal ikke omgjorde sig med noget som fremkaller
sved. 19 Og når de går ut i den ytre forgård, til folket i
den ytre forgård, skal de ta av sig de klær som de
har forrettet tjeneste i, og legge dem ned i de hellige
kammer, og de skal ta på sig andre klær og ikke gjøre
folket hellig med sine klær. 20 De skal ikke rake hodet
og heller ikke la håret vokse fritt; de skal klippe sitt
hodehår. 21 Vin skal ingen av prestene drikke når de
går inn i den indre forgård. 22 En enke eller en kvinne
som hennes mann har skilt sig fra, skal de ikke ta
til hustru, men bare jomfruer av Israels ætt; men de
kan ta en enke som er enke efter en prest. 23 De
skal lære mitt folk å skille mellem hellig og vanhellig
og forklare dem forskjellen mellem urent og rent. 24
I rettssaker skal de stå frem og dømme, efter mine
forskrifter skal de dømme i dem; mine lover og bud
skal de holde på alle mine høitider, og mine sabbater
skal de holde hellige. 25 Ingen av dem må gå inn til et
lik, så han blir uren; bare når det gjelder far eller mor
eller sønn eller datter eller bror eller en søster som
ikke har tilhørt nogen mann, kan de gjøre sig urene.
26 Når han så er blitt ren igjen, skal de telle syv dager
for ham; 27 og den dag han går inn i helligdommen,
inn i den indre forgård, for å tjene i helligdommen, skal
han ofre sitt syndoffer, sier Herren, Israels Gud. 28 Og
deres arvedel skal være den at jeg er deres arv. Og
nogen eiendom skal I ikke gi dem i Israel; jeg er deres
eiendom. 29 Matofferet og syndofferet og skyldofferet
skal de ete, og alt bannlyst i Israel skal høre dem til.
30 Og de første frukter av all førstegrøde av alle slag
og hver offergave av alle slag, av alle eders offergaver,
skal tilhøre prestene, og det første av eders deig skal I
gi presten, så velsignelse må komme over ditt hus. 31
Noget selvdødt eller sønderrevet av fugler eller dyr
skal prestene ikke ete.

45 Og når I lodder ut landet til eiendom, skal I avgi
en gave til Herren, et hellig stykke av landet,
fem og tyve tusen stenger langt og ti tusen bredt; det
skal være hellig så langt det rekker rundt omkring.
2 Av det skal det tas til helligdommen fem hundre
stenger i lengde og fem hundre i bredde, i firkant rundt
omkring, og femti alen til en fri plass for den rundt
omkring. 3 Således skal du efter dette mål måle fem
og tyve tusen stenger i lengde og ti tusen i bredde; og
der skal helligdommen, det høihellige, være. 4 Det
er en hellig del av landet, den skal tilhøre prestene,
helligdommens tjenere, som nærmer sig for å tjene

Herren, og det skal være til hustomter for dem og
en hellig plass for helligdommen. 5 Og fem og tyve
tusen stenger i lengde og ti tusen i bredde skal tilhøre
levittene, husets tjenere; de skal ha tyve gårder til
eiendom. 6 Og som stadens eiendom skal I avgi fem
tusen stenger i bredde og fem og tyve tusen i lengde,
ved siden av helligdommens lodd; det skal tilhøre hele
Israels hus. 7 Og fyrsten skal ha sin lodd på begge
sider av helligdommens lodd og av stadens eiendom,
langsmed helligdommens lodd og stadens eiendom,
dels på vestsiden, mot vest, og dels på østsiden, mot
øst, og i lengde svarende til én av stammenes lodder
fra vestgrensen til østgrensen. 8 Dette skal han ha
som sitt land, som sin eiendom i Israel, og mine fyrster
skal ikke mere undertrykke mitt folk, men overlate
landet til Israels hus efter deres stammer. 9 Så sier
Herren, Israels Gud: Nu får det være nok, I Israels
fyrster! Få bort vold og ødeleggelse og gjør rett og
rettferdighet, hør op med å drive mitt folk fra gård og
grunn, sier Herren, Israels Gud. 10 Rette vektskåler
og rett efa og rett bat skal I ha. 11 En efa og en
bat skal ha samme mål, så en bat er tiendedelen av
en homer, og en efa tiendedelen av en homer; efter
homeren skal deres mål rette sig. 12 En sekel skal
være tyve gera; en mine skal hos eder være tyve
sekel, fem og tyve sekel, femten sekel. 13 Dette er
den offergave I skal gi: en sjettedel efa av en homer
hvete, og likeså skal I gi en sjettedel efa av en homer
bygg. 14 Og den fastsatte avgift av olje, av en bat
olje, er en tiendedel bat av en kor - det går ti bat på
en homer; for en homer er ti bat - 15 og av småfeet
ett lam av to hundre fra Israels vannrike beitemark
til matoffer og til brennoffer og takkoffer, til å gjøre
soning for dem, sier Herren, Israels Gud. 16 Alt folket
i landet skal være skyldig til å yde denne offergave
til fyrsten i Israel. 17 Og fyrsten skal det påligge å
ofre brennofferne og matofferet og drikkofferet på
festene og nymånedagene og sabbatene, på alle
Israels høitider; han skal ofre syndofferet og matofferet
og brennofferet og takkofferne for å gjøre soning for
Israels hus. 18 Så sier Herren, Israels Gud: I den første
måned, på den første dag i måneden, skal du ta en
ung okse uten lyte, og du skal rense helligdommen fra
synd. 19 Og presten skal ta noget av syndofferets blod
og stryke på husets dørstolper og på de fire hjørner av
alterets avsats og på dørstolpene i den indre forgårds
port. 20 Og likeså skal du gjøre på den syvende dag i
måneden for deres skyld som har syndet av vanvare
eller uvitenhet, og således skal I gjøre soning for huset.
21 I den første måned, på den fjortende dag i måneden,
skal I holde påske; på denne fest skal I ete usyret brød
i syv dager. 22 På den dag skal fyrsten ofre en okse til
syndoffer for sig og for alt folket i landet. 23 Og på
festens syv dager skal han ofre Herren et brennoffer,
syv okser uten lyte og syv værer uten lyte hver dag i de
syv dager, og som syndoffer en gjetebukk hver dag. 24
Og som matoffer skal han ofre en efa til hver okse og
en efa til hver vær og en hin olje til hver efa. 25 I den
syvende måned, på den femtende dag i måneden, på
festen, skal han ofre lignende offer i syv dager, både
syndofferet og brennofferet, både matofferet og oljen.

46 Så sier Herren, Israels Gud: Den indre forgårds
port, den som vender mot øst, skal være lukket
de seks arbeidsdager; men på sabbatens dag skal
den åpnes, og likeså på nymånedagen. 2 Og fyrsten
skal da gå inn gjennem portens forhall utenfra og
stå ved portens dørstolpe; prestene skal ofre hans
brennoffer og hans takkoffer, og han skal tilbede på
portens treskel og så gå ut igjen; men porten skal ikke
lukkes før om aftenen. 3 Og folket i landet skal på
sabbatene og nymånedagene tilbede for Herrens åsyn
ved inngangen til denne port. 4 Og brennofferet som
fyrsten skal ofre til Herren på sabbatens dag, skal
være seks lam uten lyte og en vær uten lyte, 5 og som
matoffer en efa til væren, og som matoffer til lammene
så meget som han finner for godt å gi, og en hin olje til
hver efa. 6 Og på nymånedagen en ung okse uten lyte
og seks lam og en vær; uten lyte skal de være. 7 Og
som matoffer skal han ofre en efa til oksen og en efa
til væren, og til lammene så meget som han har råd til,
og en hin olje til hver efa. 8 Og når fyrsten går inn,
skal han gå inn gjennem portens forhall, og samme
vei skal han gå ut igjen. 9 Men når folket i landet går
inn for Herrens åsyn på høitidene, skal den som går
inn igjennem nordporten for å tilbede, gå ut igjennem
sydporten, og den som går inn igjennem sydporten,
gå ut igjennem porten mot nord; han skal ikke vende
tilbake gjennem den port som han gikk inn gjennem,
men de skal gå ut rett frem for sig. 10 Og fyrsten skal
gå inn blandt de andre, når de går inn; og når de går ut,
skal de gå ut sammen. 11 Og på festene og høitidene
skal matofferet være en efa til hver okse og en efa til
hver vær, og til lammene så meget som han finner for
godt å gi, og en hin olje til hver efa. 12 Når fyrsten
vil ofre et frivillig offer - et brennoffer eller takkoffere
som frivillig offer til Herren, da skal de åpne for ham
den port som vender mot øst, og han skal ofre sitt
brennoffer og sine takkoffer således som han gjør det
på sabbatens dag; og så skal han gå ut igjen, og når
han er gått ut, skal porten lukkes. 13 Som brennoffer
til Herren skal du hver dag ofre et årsgammelt lam
uten lyte; hver morgen skal du ofre det. 14 Og som
matoffer dertil skal du hver morgen ofre en sjettedel

efa og en tredjedel hin olje til å væte melet med; det
er et matoffer for Herren - forskrifter som skal gjelde
evig, for all tid. 15 Således skal de hver morgen ofre
lammet og matofferet og oljen; det skal være et stadig
brennoffer. 16 Så sier Herren, Israels Gud: Når fyrsten
gir nogen av sine sønner en gave, så er det hans arv;
det skal tilhøre hans sønner, det er deres arv og eie.
17 Men når han gir en gave av sin arv til en av sine
tjenere, så skal det tilhøre ham inntil frihetsåret, men
så komme tilbake til fyrsten; bare hans sønner skal
hans arv tilhøre. 18 Fyrsten må ikke ta noget av folkets
arv, så han driver dem bort fra deres eiendom; av sin
egen eiendom skal han la sine sønner arve, så mitt
folk ikke skal bli spredt ved å miste sine eiendommer.
19 Så førte han mig gjennem den inngang som var ved
siden av porten, til de hellige kammer som var bestemt
for prestene, og som vendte mot nord, og se, der var
en plass ytterst mot vest. 20 Og han sa til mig: Dette
er den plass hvor prestene skal koke skyldofferet og
syndofferet, og hvor de skal bake matofferet, så de
ikke har nødig å bære det ut i den ytre forgård og
således hellige folket. 21 Så lot han mig gå ut i den
ytre forgård, og førte mig omkring til forgårdens fire
hjørner, og se, der var en mindre gård i hvert hjørne av
forgården. 22 I forgårdens fire hjørner var det lukkede
gårder, firti alen lange og tretti alen brede; de fire
gårder i hjørnene hadde samme mål. 23 Og det gikk
en muret ring rundt om i dem, rundt om i alle fire, og
det var gjort kokesteder under de murede ringer rundt
om. 24 Og han sa til mig: Dette er de kokehus hvor
husets tjenere skal koke folkets slaktoffer.

47 Så førte han mig tilbake til husets inngang, og
se, det kom vann ut under husets dørtreskel
mot øst, for husets forside vendte mot øst; og vannet
rant ned fra husets høire side, sønnenfor alteret. 2
Så lot han mig gå ut gjennem nordporten og førte
mig omkring utenfor, til den ytre port, til den port som
vender mot øst, og se, det vellet vann frem fra den
høire side. 3 Mannen gikk nu mot øst med en målesnor
i hånden og målte tusen alen; så lot han mig vade
gjennem vannet, og vannet nådde mig til anklene. 4
Atter målte han tusen alen og lot mig vade gjennem
vannet; da nådde vannet mig til knærne. Atter målte
han tusen alen og lot mig vade gjennem vann som
nådde til lendene. 5 Så målte han atter tusen alen; da
var det en bekk som jeg ikke kunde vade igjennem; for
vannet var så høit at en måtte svømme der - det var
en bekk som ikke lot sig vade. 6 Og han sa til mig: Har
du sett det, menneskesønn? Og han førte mig tilbake
igjen langs bekkens bredd. 7 Da jeg vendte tilbake,
se, da stod det på bekkens bredd en stor mengde trær
på begge sider. 8 Og han sa til mig: Dette vann rinner
til østbygdene og videre ned til ødemarken og faller
så i havet; og når det ledes ut i havet, blir vannet der
sundt. 9 Og alle levende skapninger, som det vrimler
av overalt hvor dobbeltbekken kommer, skal leve,
og fiskene skal bli meget tallrike; for når dette vann
kommer dit, blir der sundhet og liv overalt hvor bekken
kommer. 10 Og det skal stå fiskere ved havet fra En-
Gedi til En-Egla'im; det skal være et sted til å kaste
fiskegarn ut; det skal finnes fisk av forskjellig slag i
stor mengde, som i det store hav. 11 Men myrene og
pyttene der skal ikke bli sunde; de skal bare være til
å utvinne salt av. 12 Ved bekken skal det på begge
dens bredder vokse op allehånde frukttrær; deres blad
skal ikke visne, og deres frukt skal ikke høre op; hver
måned skal de bære ny frukt; for vannet til dem går ut
fra helligdommen; og deres frukt skal være til mat, og
deres blad til lægedom. 13 Så sier Herren, Israels Gud:
Dette er de grenser hvorefter I skal skifte ut landet til
arv for Israels tolv stammer; Josef skal ha to lodder.
14 I skal ta det til arv, den ene som den andre, fordi
jeg har løftet min hånd og svoret å ville gi eders fedre
det, og således skal dette land tilfalle eder som arv.
15 Dette skal være landets grenser: Mot nord fra det
store hav på veien til Hetlon i retning mot Sedad, 16
Hamat, Berota, Sibra'im, som ligger mellem Damaskus'
landemerke og Hamats landemerke, det mellemste
Haser, som ligger bortimot Havrans landemerke. 17
Således skal grensen gå fra havet til Hasar-Enon ved
Damaskus' landemerke og videre enda lenger mot
nord op til Hamats landemerke. Dette er nordsiden. 18
På østsiden: Jordan, mellem Havran og Damaskus
og mellem Gilead og Israels land; fra nordgrensen til
det østlige hav skal I måle. Dette er østsiden. 19 På
sydsiden - mot syd - skal grensen gå fra Tamar til
Meribots vann ved Kades; arven skal nå til det store
hav. Dette er sydsiden - grensen mot syd. 20 Og på
vestsiden skal det store hav være grensen og gå fra
sydgrensen til midt imot Hamat. Dette er vestsiden.
21 Dette land skal I dele mellem eder efter Israels
stammer. 22 I skal lodde det ut til arv for eder og de
fremmede som bor iblandt eder, og som har fått barn
iblandt eder; de skal for eder være som de innfødte
blandt Israels barn; de skal få arv sammen med eder
blandt Israels stammer. 23 I den stamme hvor den
fremmede bor, der skal I gi ham hans arv, sier Herren,
Israels Gud.

48 Dette er stammenes navn: Fra nordenden langs
Hetlon-veien til bortimot Hamat og Hasar-Enan
ved Damaskus' landemerke, mot nord, ved siden av
Hamat, der skal Dan ha landet, fra østsiden til havet -
Dan én lodd. 2 Og langsmed Dans landemerke, fra
østsiden til vestsiden, Aser én lodd. 3 Og langsmed

Asers landemerke, fra østsiden og til vestsiden,
Naftali én lodd. 4 Og langsmed Naftalis landemerke,
fra østsiden til vestsiden, Manasse én lodd. 5 Og
langsmed Manasses landemerke, fra østsiden til
vestsiden, Efra'im én lodd. 6 Og langsmed Efra'ims
landemerke, fra østsiden og til vestsiden, Ruben én
lodd. 7 Og langsmed Rubens landemerke, fra østsiden
til vestsiden, Juda én lodd. 8 Og langsmed Judas
landemerke, fra østsiden til vestsiden, skal det område
ligge som I skal avgi som gave til Herren; det skal
være fem og tyve tusen stenger i bredde, og i lengde
som én av stammeloddene, fra østsiden til vestsiden,
og midt i der skal helligdommen være. 9 Det område
som I skal avgi til Herren som gave, skal være fem og
tyve tusen stenger langt og ti tusen bredt. 10 Og av
denne hellige gave skal et stykke tilhøre prestene, i
nord fem og tyve tusen stenger, i vest ti tusen i bredde,
i øst ti tusen i bredde, og i syd fem og tyve tusen i
lengde, og midt i der skal Herrens helligdom være. 11
Prestene, dem som er helliget blandt Sadoks sønner,
som tok vare på det jeg vilde ha varetatt, som ikke
forvillet sig dengang Israels barn fór vill, således som
levittene forvillet sig, 12 dem skal det tilhøre som en
del av det landområde som skal avgis til Herren, som
et høihellig stykke langsmed levittenes landemerke. 13
Og levittene skal ved siden av prestenes landemerke
ha fem og tyve tusen stenger i lengde og ti tusen i
bredde; lengden skal i alt være fem og tyve tusen
stenger, og bredden ti tusen. 14 De skal ikke selge eller
bytte bort noget av det, og denne førstegrøde av landet
skal ikke gå over til andre; for den er helliget til Herren.
15 De fem tusen stenger som er tilovers av bredden,
langsmed de fem og tyve tusen, skal ikke være hellig
land; det skal være til bruk for staden, til boliger og til
jorder, og midt i der skal staden være. 16 Og dette
er dens mål: Nordsiden skal være fire tusen og fem
hundre stenger, og sydsiden fire tusen og fem hundre,
og østsiden fire tusen og fem hundre, og vestsiden fire
tusen og fem hundre. 17 Og staden skal ha jorder, i
nord to hundre og femti stenger og i syd to hundre og
femti og i øst to hundre og femti og i vest to hundre og
femti. 18 Og det som er tilovers av lengden, langsmed
den hellige gave, ti tusen stenger mot øst og ti tusen
mot vest, det skal være langsmed den hellige gave,
og av grøden av det skal være til føde for stadens
arbeidere. 19 Og stadens arbeidere, av alle Israels
stammer, skal dyrke det. 20 Hele gaven skal være fem
og tyve tusen stenger i lengde og fem og tyve tusen i
bredde; en fjerdedel i forhold til den hellige gave skal I
avgi til stadens eiendom. 21 Og fyrsten skal ha det
som er tilovers på begge sider av den hellige gave
og av stadens eiendom, langsmed den fem og tyve
tusen stenger brede lodd til den østre grense og mot
vest langsmed de fem og tyve tusen stenger til den
vestre grense, ved siden av stammeloddene; det skal
tilhøre fyrsten, og den hellige gave og husets helligdom
skal være midt imellem. 22 Og det som ligger mellem
Judas landemerke og Benjamins landemerke, med
levittenes eiendom og stadens eiendom i midten, det
skal tilhøre fyrsten. 23 Så kommer de andre stammer:
Fra østsiden til vestsiden skal Benjamin ha én lodd. 24
Og langsmed Benjamins landemerke, fra østsiden til
vestsiden, Simeon én lodd. 25 Og langsmed Simeons
landemerke, fra østsiden til vestsiden, Issakar én lodd.
26 Og langsmed Issakars landemerke, fra østsiden til
vestsiden, Sebulon én lodd. 27 Og langsmed Sebulons
landemerke, fra østsiden til vestsiden, Gad én lodd. 28
Og langsmed Gads landemerke, på sydsiden, skal
grensen mot syd gå fra Tamar til Meribas vann ved
Kades; arven skal nå til det store hav. 29 Dette er det
land som I skal lodde ut til Israels stammer av arven,
og dette er deres lodder, sier Herren, Israels Gud. 30
Og dette er stadens yttergrenser: På nordsiden skal
den måle fire tusen og fem hundre stenger; 31 og
stadens porter skal opkalles efter Israels stammer; tre
av dem skal ligge mot nord: Rubens port én, Judas
port én, Levis port én. 32 Og på østsiden skal den
måle fire tusen og fem hundre stenger og ha tre porter:
Josefs port én, Benjamins port én, Dans port én. 33 Og
sydsiden skal måle fire tusen og fem hundre stenger
og ha tre porter: Simeons port én, Issakars port én,
Sebulons port én. 34 Vestsiden skal måle fire tusen og
fem hundre stenger og ha tre porter: Gads port én,
Asers port én, Naftalis port én. 35 Rundt omkring skal
staden måle atten tusen stenger. Og stadens navn
skal fra den dag være: Herren er der.

Daniel

1 I Judas konge Jojakims tredje regjeringsår drog
Nebukadnesar, kongen i Babel, til Jerusalem og
kringsatte det. **2** Og Herren gav Judas konge Jojakim i
hans hånd, og likeledes en del av karene i Guds hus,
og han førte dem til Sinears land, til sin guds hus -
han lot karene sette inn i sin guds skattkammer. **3**
Og kongen sa til Aspenas, sin øverste hoffmann, at
han skulde ta med sig nogen av Israels barn, både av
kongeætten og av de fornemste, **4** unge gutter som
var uten lyte og fagre å se til, og med evne til å tilegne
sig all slags visdom og vinne kunnskap og bli kyndige i
videnskap, og som var dyktige til å tjene i kongens
palass, og at de skulde oplæres i kaldeernes skrift og
tungemål. **5** Og kongen fastsatte hvad de hver dag
skulde ha av kongens kostelige mat og av den vin
han drakk, og bød at de skulde opdras i tre år, og når
disse år var omme, skulde de bli kongens tjenere. **6**
Blandt dem var av Judas barn Daniel, Hananja, Misael
og Asarja. **7** Og den øverste hoffmann gav dem nye
navn: Daniel kalte han Beltsasar og Hananja Sadrak
og Misael Mesak og Asarja Abed-Nego. **8** Men Daniel
satte sig fore at han ikke vilde gjøre sig uren med
kongens kostelige mat og med den vin han drakk,
og han bad den øverste hoffmann om at han måtte
være fri for således å gjøre sig uren. **9** Og Gud lot
Daniel finne velvilje og barmhjertighet hos den øverste
hoffmann. **10** Og den øverste hoffmann sa til Daniel:
Jeg er redd for at min herre kongen, som har fastsatt
hvad I skal ete og drikke, vil synes at eders ansikter
ser dårligere ut enn de gutters som er på eders alder,
og at I således skal føre skyld over mitt hode hos
kongen. **11** Da sa Daniel til kjellermesteren, som den
øverste hoffmann hadde satt over Daniel, Hananja,
Misael og Asarja: **12** Kjære, prøv det med dine tjenere
i ti dager og la dem gi oss grønnsaker å ete og vann å
drikke, **13** så kan du siden ta vårt utseende i øiesyn, og
likeså de gutters utseende som eter kongens kostelige
mat, og gjør så med dine tjenere efter det du da ser!
14 Og han gjorde som de ønsket, og prøvde det med
dem i ti dager. **15** Og da de ti dager var omme, viste
det sig at de var fagrere å se til og i bedre hold enn
alle de gutter som hadde ett av kongens kostelige mat.
16 Da lot kjellermesteren deres kostelige mat bære
bort, og likeså den vin de skulde drikke, og gav dem
grønnsaker. **17** Og Gud gav disse fire gutter kunnskap
og forstand på all slags skrift og visdom, og Daniel
skjønte sig på alle slags syner og drømmer. **18** Da den
tid kongen hadde fastsatt, var til ende, og de skulde
fremstilles for ham, førte den øverste hoffmann dem
inn for Nebukadnesar. **19** Og kongen talte med dem,
og det fantes ikke blandt alle de unge gutter nogen
som kunde måle sig med Daniel, Hananja, Misael og
Asarja; så blev de da kongens tjenere. **20** Og i enhver
sak som krevde visdom og forstand, og som kongen
spurte dem om, fant han at de ti ganger overgikk alle
de tegnsutleggere og åndemanere som fantes i hele
hans rike. **21** Og Daniel blev der like til kong Kyros'
første år.

2 I sitt annet regjeringsår hadde Nebukadnesar
drømmer som gjorde hans sinn urolig, og det
var forbi med hans søvn. **2** Og kongen lot kalle
tegnsutleggerne og åndemanerne og trollmennene
og kaldeerne, forat de skulde fortelle kongen hans
drømmer; og de kom og trådte frem for kongen. **3**
Og kongen sa til dem: Jeg har hatt en drøm, og mitt
sinn er blitt urolig; jeg stunder efter å få drømmen
å vite. **4** Da talte kaldeerne til kongen på araméisk:
Kongen leve evindelig! Si dine tjenere drømmen! Så
skal vi kunngjøre dig dens uttydning. **5** Kongen svarte
kaldeerne: Dette mitt ord står fast: Hvis I ikke kunngjør
mig drømmen og dens uttydning, så skal I bli hugget i
stykker, og eders huser gjort til en møkkdynge. **6** Men
dersom I kunngjør mig drømmen og dens uttydning, så
skal I få rike gaver og stor ære av mig. Derfor, si mig
drømmen og dens uttydning! **7** Da svarte de annen
gang: Vil ikke kongen si sine tjenere drømmen! Så skal
vi si hvad den betyr. **8** Kongen svarte: Jeg vet for visst
at I bare vil vinne tid, fordi I ser at det ord jeg sa, står
fast. **9** Såfremt I ikke sier mig drømmen, da er dommen
over eder uforanderlig. Men I er blitt enige om å
fortelle mig en skammelig løgn, i håp om at tidene skal
forandre sig, derfor, si mig drømmen, så jeg kan vite at
I også kan kunngjøre mig dens uttydning! **10** Kaldeerne
svarte kongen: Det er ikke et menneske på jorden som
kan kunngjøre kongen det han vil vite; for ingen konge,
hvor stor og mektig han var, har nogensinne krevd
noget sådant av nogen tegnsutlegger eller åndemaner
eller kaldeer. **11** For det som kongen krever, er altfor
vanskelig, og det er ingen annen som kan kunngjøre
kongen hvad han vil vite, enn gudene, som ikke har
sin bolig blandt menneskene. **12** Over dette blev
kongen harm og meget vred, og han bød at alle Babels
vismenn skulde drepes. **13** Da denne befaling var
utstedt, og de skulde til å drepe vismennene, lette de
også efter Daniel og hans medbrødre for å drepe dem.
14 Da sa Daniel et klokt og forstandig ord til Arjok,
høvdingen for kongens livvakt, som hadde draget
ut for å drepe Babels vismenn. **15** Han tok til orde
og spurte Arjok, kongens høvedsmann: Hvorfor har
kongen utstedt denne strenge befaling? Da fortalte
Arjok Daniel hvorledes det hadde sig. **16** Så gikk Daniel
inn og bad kongen at han vilde gi ham en frist, så han

kunde kunngjøre kongen uttydningen. **17** Derefter gikk
Daniel hjem og fortalte Hananja, Misael og Asarja, sine
medbrødre, det som hadde hendt, **18** forat de skulde
bede himmelens Gud at han i sin barmhjertighet vilde
åpenbare denne hemmelighet, så at ikke Daniel og
hans medbrødre skulde bli drept sammen med Babels
andre vismenn. **19** Da blev hemmeligheten åpenbaret
Daniel i et syn om natten; og Daniel priste himmelens
Gud. **20** Daniel tok til orde og sa: Lovet være Guds
navn fra evighet og til evighet! For visdommen og
styrken hører ham til, **21** og han omskifter tider og
stunder, avsetter konger og innsetter konger; han gir
de vise visdom og de forstandige forstand; **22** han
åpenbarer det dype og skjulte; han vet hvad som er i
mørket, og hos ham bor lyset. **23** Dig, mine fedres
Gud, takker og priser jeg, fordi du har gitt mig visdom
og styrke og nu har kunngjort mig hvad vi bad dig om;
for det som kongen vilde vite har du kunngjort oss.
24 Så gikk da Daniel inn til Arjok, som kongen hadde
gitt pålegg om å drepe Babels vismenn; han kom og
sa til ham: Drep ikke Babels vismenn! Før mig inn
til kongen! Så vil jeg kunngjøre kongen uttydningen.
25 Da førte Arjok Daniel i hast inn til kongen og sa
til ham: Jeg har funnet en av de bortførte fra Juda,
han vil kunngjøre kongen uttydningen. **26** Kongen
svarte Daniel, som hadde fått navnet Beltsasar: Er
du i stand til å kunngjøre mig den drøm jeg har hatt,
og dens uttydning? **27** Daniel svarte kongen: Den
hemmelighet kongen ønsker å få vite, makter ingen
vismenn, åndemanere, tegnsutleggere eller sannsigere
å kunngjøre kongen; **28** men det er en Gud i himmelen,
som åpenbarer hemmeligheter, og han har kunngjort
kong Nebukadnesar hvad som skal skje i de siste
dager. Dette var den drøm og de syner du hadde i ditt
indre, mens du hvilte på ditt leie: **29** Da du, konge,
lå på ditt leie, steg det op hos dig tanker om hvad
som skulde skje i fremtiden; og han som åpenbarer
hemmeligheter, kunngjorde dig hvad som skal skje.
30 Og for mig er denne hemmelighet blitt åpenbaret,
ikke fordi jeg eier nogen visdom fremfor alle andre
som lever, men forat uttydningen skulde kunngjøres
kongen, og du skulde få ditt hjertes tanker å vite.
31 Konge, du så i ditt syn et stort billede; det var et
veldig billede, og dets glans var overmåte stor; det
stod like foran dig, og det var forferdelig å skue. **32**
Billedets hode var av fint gull, brystet og armene av
sølv, buken og lendene av kobber, **33** benene av jern
og føttene dels av jern og dels av ler. **34** Mens du
så på billedet, blev en sten revet løs, men ikke med
hender, og den rammet billedet på føttene, som var
av jern og ler, og knuste dem. **35** Da knustes på én
gang både jernet, leret, kobberet, sølvet og gullet, og
det blev som agner fra treskeplassene om sommeren,
og vinden tok det så det ikke fantes spor efter det.
Men stenen som rammet billedet, blev til et stort fjell,
som fylte hele jorden. **36** Det var drømmen; og nu
skal vi si kongen uttydningen. **37** Konge, du kongenes
konge, som himmelens Gud har gitt riket og makten og
styrken og æren - **38** overalt hvor menneskenes barn,
markens dyr og himmelens fugler har sine bosteder,
har han gitt dem i din hånd og gjort dig til herre over
dem alle - du er hodet av gull. **39** Men efter dig skal det
opkomme et annet rike, ringere enn ditt, og så ennu et
tredje rike, som er av kobber, og som skal herske over
all jorden, **40** og derefter et fjerde rike, som skal være
sterkt som jernet; eftersom jernet knuser og sønderslår
alt, skal det som det sønderknusende jern sønderslå
og sønderknuse alle hine riker. **41** Og at føttene og
tærne som du så, dels var av pottemakerler og dels av
jern, det betyr at det skal være et delt rike, og at det
skal være noget av jernets styrke i det, eftersom du så
jernet blandet med leret. **42** Og at tærne på føttene
dels var av jern og dels av ler, det betyr at riket for
en del skal være sterkt og for en del skrøpelig, **43** og
at jernet som du så, var blandet med ler, det betyr
at de skal blande sig med hverandre ved giftermål,
men at de allikevel ikke i lengden skal holde sammen,
likesom jernet ikke blander sig med leret. **44** Og i disse
kongers dager vil himmelens Gud oprette et rike, som
i all evighet ikke skal ødelegges, og dette rike skal
ikke overlates til noget annet folk; det skal knuse og
gjøre ende på alle hine riker, men selv skal det stå
fast evindelig; **45** for du så jo at en sten blev revet
løs fra fjellet, men ikke med hender, og knuste jernet,
kobberet, leret, sølvet og gullet. Den store Gud har
kunngjort kongen hvad som skal skje i fremtiden, og
fast står drømmen, og troverdig er dens uttydning. **46**
Da falt kong Nebukadnesar på sitt ansikt og tilbad
Daniel, og han bød at de skulde ofre ham matoffer og
røkelse. **47** Og kongen tok til orde og sa til Daniel:
I sannhet, eders Gud er gudenes Gud og kongenes
herre og en som åpenbarer hemmeligheter, siden du
har kunnet åpenbare denne hemmelighet. **48** Derefter
gjorde kongen Daniel til en stor mann, og han gav
ham mange store gaver og satte ham til herre over
hele landskapet Babel og til øverste forstander for alle
Babels vismenn. **49** Og på Daniels bønn satte kongen
Sadrak, Mesak og Abed-Nego til å styre landskapet
Babel; men Daniel selv blev ved kongens hoff.

3 Kong Nebukadnesar gjorde et billede av gull, seksti
alen høit og seks alen bredt, og stilte det op i
Duradalen i landskapet Babel. **2** Og kong Nebukadnesar
sendte ut folk som skulde stevne sammen satrapene,
stattholderne og landshøvdingene, overdommerne,

skattmesterne, de lovkyndige, dommerne og alle
landskapenes embedsmenn og byde dem å komme
til innvielsen av det billede kong Nebukadnesar
hadde stilt op. 3 Da kom satrapene, stattholderne
og landshøvdingene, overdommerne, skattmesterne,
de lovkyndige, dommerne og alle landskapenes
embedsmenn sammen til innvielsen av det billede
kong Nebukadnesar hadde stilt op, og de trådte frem
foran det billede Nebukadnesar hadde stilt op. 4 Og
herolden ropte med høi røst: Det være eder sagt, I folk,
ætter og tungemål: 5 Så snart I hører lyden av horn,
fløite, citar, harpe, lutt og sekkepipe og alle andre slags
strengelek, skal I falle ned og tilbede det gullbillede
kong Nebukadnesar har stilt op. 6 Og den som ikke
faller ned og tilbeder, skal i samme stund kastes i den
brennende ildovn. 7 Så snart nu alle folkene hørte
lyden av horn, fløite, citar, harpe, lutt og alle andre
slags strengelek, falt alle folk, ætter og tungemål ned
og tilbad det gullbillede kong Nebukadnesar hadde stilt
op. 8 Men straks efter stod nogen kaldeiske menn
frem og klaget på jødene. 9 De tok til orde og sa
til kong Nebukadnesar: Kongen leve evindelig! 10
Konge, du har gitt befaling om at hvert menneske som
hørte lyden av horn, fløite, citar, harpe, lutt, sekkepipe
og alle andre slags strengelek, skulde falle ned og
tilbede gullbilledet, 11 og den som ikke falt ned og
tilbad, skulde kastes i den brennende ildovn. 12 Men
nu er her nogen jødiske menn som du har satt til
å styre landskapet Babel, Sadrak, Mesak og Abed-
Nego; disse menn har ikke aktet på ditt bud, konge!
De dyrker ikke dine guder, og det gullbillede du har
stilt op, tilbeder de ikke. 13 Da blev Nebukadnesar
vred og harm og bød at Sadrak, Mesak og Abed-Nego
skulde føres frem; så blev disse menn ført frem for
kongen. 14 Nebukadnesar tok til orde og sa til dem:
Er det med forsett, Sadrak, Mesak og Abed-Nego, at
I ikke dyrker min gud og ikke tilbeder det gullbillede
jeg har stilt op? 15 Nuvel, hvis I, når I hører lyden av
horn, fløite, citar, harpe, lutt, sekkepipe og alle andre
slags strengelek, er rede til å falle ned og tilbede det
billede jeg har gjort, så er det godt og vel; men hvis
I ikke tilbeder det, så skal I i samme stund kastes i
den brennende ildovn, og hvem er den gud som kan
frelse eder av min hånd? 16 Sadrak, Mesak og Abed-
Nego svarte kongen: Nebukadnesar! Vi har ikke nødig
å svare dig et ord på dette. 17 Vår Gud, som vi dyrker,
er mektig til å frelse oss; av den brennende ildovn og
av din hånd, konge, vil han frelse. 18 Men hvis ikke,
da skal du vite, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder
eller tilbede det gullbillede du har stilt op. 19 Da blev
Nebukadnesar full av harme, og uttrykket i hans ansikt
forandret sig, idet han så på Sadrak, Mesak og Abed-
Nego. Han tok til orde og sa at ovnen skulde gjøres
syv ganger hetere enn de hadde funnet for godt å
ophete den. 20 Og han bød nogen sterke menn i hans
hær å binde Sadrak, Mesak og Abed-Nego og kaste
dem i den brennende ildovn. 21 Da blev disse menn
med sine skjorter, kjortler og kapper og sine andre klær
bundet og kastet i den brennende ildovn. 22 Såsom
nu kongens ord var så strengt, og ovnen var blitt så
overmåte sterkt ophetet, drepte ildsluen de menn som
hadde ført Sadrak, Mesak og Abed-Nego dit op. 23
Men disse tre menn, Sadrak, Mesak og Abed-Nego,
blev kastet bundet ned i den brennende ildovn. 24 Da
forferdedes kong Nebukadnesar og reiste sig hastig
op. Han tok til orde og sa til sine rådsherrer: Kastet vi
ikke tre menn bundet i ilden? De svarte kongen: Jo
visselig, konge! 25 Han tok atter til orde og sa: Men
jeg ser fire menn som går løse omkring inne i ilden, og
det er ingen skade å se på dem, og den fjerde ser
ut som en gudesønn. 26 Da gikk Nebukadnesar bort
til døren på den brennende ildovn. Han tok til orde
og sa: Sadrak, Mesak og Abed-Nego, I den høieste
guds tjenere! Kom hit ut! Da gikk Sadrak, Mesak og
Abed-Nego ut av ilden. 27 Og satrapene, stattholderne,
landshøvdingene og kongens rådsherrer kom sammen;
de så at ilden ikke hadde hatt nogen makt over disse
menns legemer, og at håret på deres hoder ikke var
svidd, og at deres skjorter ikke hadde lidt nogen skade;
det kunde ikke engang kjennes lukt av noget brent på
dem. 28 Da tok Nebukadnesar til orde og sa: Lovet
være Sadraks, Mesaks og Abed-Negos gud, som
sendte sin engel og frelste sine tjenere, som satte sin
lit til ham og gjorde mot kongens ord og vågde sitt
liv for ikke å dyrke eller tilbede nogen gud uten sin
gud. 29 Så gir jeg da nu det bud at den som i sine
ord forser sig mot Sadraks, Mesaks og Abed-Negos
gud, hvad folk eller ætt eller tungemål han så hører til,
han skal hugges i stykker, og hans hus gjøres til en
møkkdynge; for det er ingen annen gud som makter å
frelse således. 30 Så ophøiet kongen Sadrak, Mesak
og Abed-Nego til ære og verdighet i landskapet Babel.

4 Kong Nebukadnesar til alle folk, ætter og tungemål
som bor på den hele jord: Alt godt bli eder i rikt
mål til del 2 De tegn og under som den høieste Gud
har gjort mot mig, har jeg funnet for godt å kunngjøre.
3 Hvor store er ikke hans tegn, hvor mektige hans
under! Hans rike er et evig rike, og hans herredømme
varer fra slekt til slekt. 4 Jeg, Nebukadnesar, satt i
god ro i mitt hus, levde lykkelig i mitt palass. 5 Da
hadde jeg en drøm; den forferdet mig, og tankene på
mitt leie og synene i mitt indre skremte mig. 6 Og det
blev av mig utstedt det bud at alle Babels vismenn
skulde føres inn for mig, forat de skulde kunngjøre

mig drømmens uttydning. 7 Da kom tegnsutleggerne,
åndemanerne, kaldeerne og sannsigerne inn, og jeg
fortalte dem drømmen; men de kunde ikke si mig
hvorledes den skulde tydes. 8 Til sist kom også Daniel
inn for mig, han som hadde fått navnet Beltsasar efter
navnet på min gud, og i hvem de hellige guders ånd
er, og jeg fortalte ham drømmen: 9 Beltsasar, du
tegnsutleggernes mester! Efterdi jeg vet at de hellige
guders ånd er i dig, og at ingen hemmelighet er dig
for vanskelig, så si mig nu de syner jeg har sett i min
drøm - si mig hvorledes de skal tydes! 10 Dette var de
syner jeg hadde i mitt indre mens jeg hvilte på mitt
leie: Jeg så i mitt syn et tre som stod midt på jorden,
og som var meget høit; 11 det var et stort og sterkt tre,
og så høit at det nådde til himmelen, og det kunde
sees helt til jordens ende; 12 dets løv var fagert, og
det bar rikelig frukt, så det gav føde for alle; markens
dyr fant skygge under det, og himmelens fugler bodde
på dets grener, og alt levende nærte sig av det. 13
Og i de syner jeg hadde i mitt indre mens jeg hvilte
på mitt leie, så jeg en hellig vekter som steg ned fra
himmelen. 14 Han ropte med høi røst, og således lød
hans ord: Fell treet, hugg dets grener av, riv løvet av
det og spred fruktene omkring! Dyrene under det skal
rømme, og fuglene flyve bort fra dets grener. 15 Men la
dets rotstubb stå igjen i jorden, men i lenker av jern og
kobber, midt i gresset på marken! Og med himmelens
dugg skal han vætes, og med dyrene skal han ha del i
jordens urter. 16 Hans hjerte skal forandres, så det
ikke lenger er et menneskes hjerte; et dyrs hjerte skal
han få, og syv tider skal skride frem over ham. 17
Dette budskap har sin grunn i vekternes rådslutning,
og sådan er de helliges avgjørelser i denne sak, forat
alle som lever, skal sanne at den Høieste har makt
over kongedømmet blandt menneskene og gir det til
den han vil, og setter den ringeste av menneskene
til å råde over det. 18 Det var den drøm som jeg
kong Nebukadnesar, så; kunngjør nu du Beltsasar
mig dens uttydning. For ingen av mitt rikes vismenn
kan si mig hvad den betyr; men du kan det, fordi de
hellige guders ånd er i dig. 19 Da stod Daniel, han
som hadde fått navnet Beltsasar, en stund slått av
redsel, og hans tanker forferdet ham. Så tok kongen
til orde og sa: Beltsasar! La ikke drømmen og dens
uttydning forferde dig! Beltsasar svarte: Min herre! Gid
denne drøm måtte gjelde dem som hater dig, og dens
uttydning dine fiender! 20 Det tre du så, som var så
stort og sterkt, og så høit at det nådde til himmelen, og
som kunde sees over hele jorden, 21 og som hadde
så fagert løv og bar så rikelig frukt at det gav føde
for alle - som markens dyr hadde tilhold under, og på
hvis grener himmelens fugler bodde, 22 det er du selv,
konge, du som er så stor og mektig, og hvis velde har
vokset så det når til himmelen, og hvis herredømme
strekker sig like til jordens ende. 23 Men at kongen
så en hellig vekter som steg ned fra himmelen og sa:
Fell treet og ødelegg det, men la dets rotstubb stå
igjen i jorden, men i lenker av jern og kobber, midt
i gresset på marken, og med himmelens dugg skal
han vætes, og med markens dyr skal han dele lodd
så lenge til syv tider har skredet frem over ham, 24
det betyr, konge, og så er den Høiestes rådslutning,
som kommer over min herre kongen: 25 Du skal bli
utstøtt fra menneskene, og din bolig skal være hos
markens dyr, og urter skal du ete likesom oksene, og
med himmelens dugg skal du vætes, og syv tider skal
skride frem over dig, inntil du sanner at den Høieste
har makt over kongedømmet blandt menneskene og
gir det til den han vil. 26 Men at det blev sagt at treets
rotstubb skulde stå igjen, det betyr at ditt rike skal være
ditt fra den tid du sanner at himmelen har makten. 27
Derfor, konge, la mitt råd tekkes dig, og løs dig fra dine
synder ved rettferdighet og fra dine misgjerninger ved
barmhjertighet mot ulykkelige, om din lykke skal bli
varig. 28 Alt dette kom over kong Nebukadnesar. 29
Da tolv måneder var til ende, gikk han engang omkring
på taket av det kongelige palass i Babel. 30 Da tok
kongen til orde og sa: Er ikke dette det store Babel,
som jeg har bygget til kongesete ved min veldige makt
og til ære for min herlighet? 31 Før kongen ennu hadde
talt ut, kom det brått en røst fra himmelen: Til dig, kong
Nebukadnesar, sies nu dette ord: Riket er tatt fra dig,
32 fra menneskene blir du utstøtt, og hos markens dyr
skal din bolig være, urter skal du ete likesom oksene,
og syv tider skal skride frem over dig, inntil du sanner
at den Høieste har makt over kongedømmet blandt
menneskene og gir det til den han vil. 33 I samme
stund blev dette ord fullbyrdet på Nebukadnesar;
han blev utstøtt fra menneskene og åt urter likesom
oksene, og av himmelens dugg blev hans kropp vætet,
til hans hår vokste og blev som ørnefjær, og hans
negler som fugleklør. 34 Men da tiden var utløpet,
løftet jeg, Nebukadnesar, mine øine til himmelen, og
min forstand vendte tilbake, og jeg lovet den Høieste
og priste og æret ham som lever evindelig, han hvis
herredømme er et evig herredømme, og hvis rike varer
fra slekt til slekt. 35 Alle de som bor på jorden, er som
intet å akte, og han gjør med himmelens hær og med
dem som bor på jorden, hvad han vil, og det er ingen
som kan hindre ham og si til ham: Hvad gjør du? 36
Så vendte da på den tid min forstand tilbake, og jeg
fikk mitt kongedømmes herlighet, min prakt og min
glans igjen, og mine rådsherrer og stormenn søkte mig
op, og jeg blev atter innsatt i mitt kongedømme og fikk

ennu større makt enn før. 37 Nu priser og ophøier og
ærer jeg, Nebukadnesar, himmelens konge; for alle
hans gjerninger er sannhet, og hans stier rettferdighet,
og dem som ferdes i overmot, makter han å ydmyke.

5 Kong Belsasar gjorde et stort gjestebud for sine
tusen stormenn, og han drakk vin for deres øine.
2 Da vinen smakte Belsasar, bød han at de gull- og
sølvkar som hans far Nebukadnesar hadde tatt bort fra
templet i Jerusalem, skulde hentes, så kongen og hans
stormenn, hans hustruer og hans medhustruer kunde
drikke av dem. 3 Så hentet de de gullkar som var tatt
bort fra templet, fra Guds hus i Jerusalem; og kongen
og hans stormenn, hans hustruer og hans medhustruer
drakk av dem. 4 De drakk vin og priste sine guder av
gull og sølv, av kobber, jern, tre og sten. 5 I samme
stund kom det til syne fingrer av en menneskehånd,
som skrev på den kalkede vegg i kongens palass, midt
imot lysestaken. Og kongen så den hånd som skrev. 6
Da skiftet kongen farve, og hans tanker forferdet ham;
hans lenders ledemot slappedes, og hans knær slo
mot hverandre. 7 Og kongen ropte med høi røst at de
skulde hente åndemanerne, kaldeerne og sannsigerne.
Så tok han da til orde og sa til Babels vismenn: Den
mann som leser denne skrift og kunngjør mig dens
uttydning, han skal klæs i purpur og få en gullkjede om
sin hals, og i makt skal han være den tredje i riket. 8
Da alle kongens vismenn var kommet til stede, var de
ikke i stand til å lese skriften og kunngjøre kongen dens
uttydning. 9 Da blev kong Belsasar storlig forferdet og
skiftet farve, og hans stormenn blev aldeles forvirret. 10
Ved kongens og hans stormenns ord kom dronningen
inn i gjestebudssalen. Hun tok til orde og sa: Kongen
leve evindelig! La ikke dine tanker forferde dig, og skift
ikke farve! 11 Det finnes i ditt rike en mann i hvem de
hellige guders ånd er, og hos hvem det i din fars dager
blev funnet oplysning og klokskap og en visdom som
guders visdom; og kong Nebukadnesar, din far, gjorde
ham til mester for tegnsutleggerne, åndemanerne,
kaldeerne og sannsigerne. Således, konge, ophøiet
din far ham, 12 fordi det hos ham fantes en høi ånd
og kunnskap og innsikt og evne til å tyde drømmer
og løse gåter og utrede vanskelige spørsmål - jeg
mener Daniel, han som kongen gav navnet Beltsasar.
Send derfor bud efter Daniel! Så kunngjør han dig
uttydningen. 13 Så blev Daniel ført inn for kongen. Og
kongen tok til orde og sa til Daniel: Er du Daniel, en av
de jødiske fanger som kongen, min far, førte hit fra
Juda? 14 Jeg har hørt om dig at guders ånd er i dig,
og at det hos dig er funnet oplysning og innsikt og høi
visdom. 15 Nu er vismennene og åndemanerne blitt
ført inn for mig for å lese denne skrift og kunngjøre mig
dens uttydning; men de er ikke i stand til å kunngjøre
mig nogen uttydning av den. 16 Men jeg har hørt
om dig at du kan gi uttydninger og utrede vanskelige
spørsmål; kan du nu lese denne skrift og kunngjøre
mig dens uttydning, så skal du klæs i purpur og få en
gullkjede om din hals, og i makt skal du være den
tredje i riket. 17 Da svarte Daniel og sa der han stod
foran kongen: Dine gaver kan du selv ha, og dine
foræringer kan du gi til en annen! Men skriften skal
jeg lese for kongen og kunngjøre ham dens uttydning.
18 Konge! Den høieste Gud gav Nebukadnesar, din
far, riket og makten og æren og herligheten; 19 og
for den makts skyld han hadde gitt ham, bevet og
fryktet alle folk, ætter og tungemål for ham; hvem
han vilde, slo han ihjel, og hvem han vilde, lot han
leve, og hvem han vilde, ophøiet han, og hvem han
vilde, fornedret han. 20 Men da hans hjerte ophøiet
sig, og hans ånd blev stolt og overmodig, blev han
nedstøtt fra sin kongetrone, og hans ære blev tatt fra
ham. 21 Han blev utstøtt fra menneskenes barn, og
hans hjerte blev likt dyrenes, og hos villeslene var
hans bolig; urter måtte han ete likesom oksene, og av
himmelens dugg blev hans legeme vætet, inntil han
sannet at den høieste Gud råder over kongedømmet
blandt menneskene og setter den han vil, til å styre. 22
Men du Belsasar, hans sønn, har ikke ydmyket ditt
hjerte, enda du visste alt dette; 23 du har ophøiet dig
mot himmelens herre, og du har latt hente karene
som var tatt fra hans hus, og du og dine stormenn,
dine hustruer og dine medhustruer har drukket vin av
dem, og du har prist dine guder av sølv og gull, av
kobber, jern, tre og sten, som ikke ser og ikke hører
og ikke har forstand; men den Gud i hvis hånd din
livsånde er, og som råder over alle dine veier, har du
ikke æret. 24 Derfor blev nu denne hånd sendt fra
ham, og denne skrift skrevet. 25 Og dette er den skrift
som er skrevet her: Mene, mene, tekel, ufarsin. 26
Og så er uttydningen av dette ord: Mene: Tellet har
Gud ditt kongedømmes dager og gjort ende på det.
27 Tekel: Veid er du på vektskål og funnet for lett. 28
Peres: Delt er ditt kongedømme og gitt til mederne og
perserne. 29 Da bød Belsasar at Daniel skulde klæs i
purpur og en gullkjede legges om hans hals, og at det
skulde utropes om ham at han i makt skulde være
den tredje i riket. 30 Samme natt blev kaldeerkongen
Belsasar drept. 31 Og mederen Darius mottok riket;
han var da to og seksti år gammel.

6 Darius fant for godt å sette hundre og tyve satraper
over riket; de skulde bo rundt omkring i hele riket. 2
Og over dem satte han tre riksråder, og av dem var
Daniel den ene; for dem skulde satrapene avlegge
regnskap, så kongen ikke skulde lide noget tap. 3 Men
Daniel utmerket sig fremfor riksrådene og satrapene,

fordi det var en høi ånd i ham, og kongen tenkte på
å sette ham over hele riket. 4 Da søkte riksrådene
og satrapene å finne skyld hos Daniel vedkommende
rikets styrelse, men de kunde ikke finne nogen skyld
eller nogen urett, eftersom han var tro, og det ikke
fantes nogen forseelse eller nogen urett hos ham. 5 Så
sa disse menn: Vi finner ingen skyld hos denne Daniel,
det skulde da være at vi kunde finne noget å anklage
ham for i hans gudsdyrkelse. 6 Da stormet disse
riksråder og satraper inn til kongen og sa til ham: Kong
Darius leve evindelig! 7 Alle riksrådene, stattholderne
og satrapene, rådsherrene og landshøvdingene har
rådslått om at det burde utstedes en kongelig forordning
og gis et strengt forbud, at hver den som i løpet av
tretti dager beder til nogen gud eller noget menneske
uten til dig, konge, skal kastes i løvehulen. 8 Så utsted
nu, konge, et sådant forbud, og la det sette op skriftlig,
så det efter medernes og persernes uforanderlige lov
ikke kan tilbakekalles. 9 I overensstemmelse hermed
lot kong Darius sette op en skrivelse med et sådant
forbud. 10 Men så snart Daniel fikk vite at skrivelsen
var satt op, gikk han inn i sitt hus; der hadde han i
sin sal åpne vinduer som vendte mot Jerusalem, og
tre ganger om dagen bøide han sine knær med bønn
og lovprisning for sin Guds åsyn, aldeles som han
hadde gjort før. 11 Da stormet disse menn inn og fant
Daniel bedende og bønnfallende for sin Gud. 12 Så
gikk de frem for kongen og spurte med tanke på det
kongelige forbud: Har du ikke latt sette op et forbud, at
hvert menneske som i løpet av tretti dager beder til
nogen gud eller noget menneske uten til dig, konge,
skal kastes i løvehulen? Kongen svarte: Det ord står
fast efter medernes og persernes uforanderlige lov. 13
Da tok de til orde og sa der de stod foran kongen:
Daniel, som er en av de bortførte fra Juda, har ikke
aktet på dig, konge, eller på det forbud du har latt
sette op; tre ganger om dagen holder han bønn. 14
Da kongen hørte dette, blev han meget bedrøvet og
tenkte på hvorledes han skulde kunne frelse Daniel, og
helt til solen gikk ned, gjorde han sig umak for å utfri
ham. 15 Da stormet disse menn inn på kongen og sa
til ham: Vit, konge, at det gjelder den lov hos mederne
og perserne at intet forbud og ingen forordning som
kongen utsteder, kan forandres. 16 Så bød kongen
at Daniel skulde hentes og kastes i løvehulen. Og
kongen tok til orde og sa til Daniel: Din Gud, som du
stadig dyrker, han frelse dig! 17 Så blev en sten ført
frem og lagt over hulens åpning, og kongen forseglet
den med sitt eget og sine stormenns segl, så det ikke
skulde kunne skje nogen forandring i det som var
gjort med Daniel. 18 Derefter gikk kongen hjem til sitt
palass og fastet hele natten, og han lot ikke nogen av
sine medhustruer komme inn til sig, og søvnen flydde
fra ham. 19 Tidlig om morgenen, så snart det lysnet,
stod kongen op og skyndte sig til løvehulen. 20 Og da
han kom nær til hulen, ropte han med sorgfull røst på
Daniel. Han tok til orde og sa til Daniel: Daniel, du den
levende Guds tjener! Har din Gud, som du stadig har
dyrket, maktet å frelse dig fra løvene? 21 Da svarte
Daniel kongen: Kongen leve evindelig! 22 Min Gud
sendte sin engel og lukket løvenes gap, så de ikke har
gjort mig nogen skade, fordi jeg er funnet uskyldig for
ham, og heller ikke mot dig, konge, har jeg gjort noget
galt. 23 Da blev kongen meget glad og bød at Daniel
skulde dras op av hulen; og da Daniel var dradd op av
hulen, fantes det ingen skade på ham, fordi han hadde
trodd på sin Gud. 24 Og kongen bød at de menn som
hadde klaget på Daniel, skulde hentes, og de blev med
sine barn og hustruer kastet i løvehulen; og før de
nådde bunnen i hulen, falt løvene over dem og knuste
alle deres ben. 25 Derefter skrev kong Darius til alle
folk, ætter og tungemål som fantes på den hele jord:
Alt godt bli eder i rikt mål til del! 26 Jeg gir hermed
det bud at alle folk i hele mitt kongerikes område
skal skjelve og frykte for Daniels Gud; for han er den
levende Gud og blir i evighet, og hans rike ødelegges
ikke, og hans herredømme varer inntil enden. 27 Han
frelser og utfrir og gjør tegn og under i himmelen og på
jorden - han som frelste Daniel av løvenes vold. 28 Og
Daniel levde æret og lykkelig både under Darius' og
perseren Kyros' regjering.

7 I Babels konge Belsasars første år hadde Daniel
en drøm og så i sitt indre syner mens han lå på sitt
leie; siden skrev han drømmen op og fortalte dens
hovedinnhold. 2 Således lød Daniels fortelling: Jeg
hadde et syn om natten, og i det syn så jeg hvorledes
himmelens fire vinder brøt frem over det store hav.
3 Og fire store dyr steg op av havet, og alle var de
forskjellige fra hverandre. 4 Det første var som en
løve og hadde ørnevinger; og mens jeg så på det,
blev dets vinger revet av, og det blev løftet fra jorden
og reist på to føtter som et menneske, og det fikk et
menneskehjerte. 5 Så fikk jeg se et dyr til, det annet i
rekken; det var likt en bjørn og reiste sig på den ene
side; det hadde tre ribben i sitt gap mellem sine tenner,
og det blev sagt til det: Stå op og et meget kjøtt! 6
Derefter så jeg i mitt syn et annet dyr, som lignet
en leopard; det hadde fire fuglevinger på ryggen og
hadde fire hoder, og det fikk stort velde. 7 Derefter fikk
jeg i mine nattlige syner se et fjerde dyr, fryktelig og
forferdelig og overmåte sterkt; det hadde store tenner
av jern og åt og knuste, og det som blev tilovers,
trådte det ned med sine føtter; det var anderledes
enn alle de første dyr og hadde ti horn. 8 Jeg aktet

nøie på hornene; da fikk jeg se et annet lite horn som
skjøt op mellem dem, og tre av de første horn blev
rykket op for dets skyld, og dette horn hadde øine som
menneskeøine og en munn som talte store ord. 9
Mens jeg så på dette, blev det satt stoler frem, og en
gammel av dager satte sig; hans klædebon var hvitt
som sne, og håret på hans hode var som ren ull; hans
trone var ildsluer, og hjulene på den var brennende
ild. 10 En strøm av ild fløt frem og gikk ut fra ham;
tusen ganger tusen tjente ham, og ti tusen ganger ti
tusen stod foran ham; retten blev satt, og bøker blev
åpnet. 11 Mens jeg så på dette, blev dyret drept for
de store ords skyld som hornet talte, og dets kropp
blev tilintetgjort og kastet i ilden for å brennes. 12 De
andre dyrs herredømme blev tatt fra dem; for deres
levetid var fastsatt til tid og stund. 13 Fremdeles fikk
jeg i mine nattlige syner se hvorledes en som lignet
en menneskesønn, kom med himmelens skyer; han
gikk bort til den gamle av dager og blev ført frem for
ham. 14 Og det blev gitt ham herredømme og ære og
rike, og alle folk, ætter og tungemål skulde tjene ham;
hans herredømme er et evig herredømme, som ikke
forgår, og hans rike er et rike som ikke ødelegges.
15 Da blev jeg, Daniel, grepet av uro i min ånd, og
synene i mitt indre forferdet mig. 16 Jeg gikk bort
til en av dem som stod der, og bad ham om å få
sikker oplysning om alt dette; og han svarte mig og
kunngjorde mig uttydningen av det: 17 Disse fire store
dyr betyr at fire konger skal opstå av jorden; 18 men
den Høiestes hellige skal få riket og ha det i eie til
evig tid, ja i evigheters evighet. 19 Da ønsket jeg å få
sikker oplysning om det fjerde dyr, som var anderledes
enn alle de andre, det som var så fryktelig og hadde
tenner av jern og klør av kobber, og som åt og knuste
og trådte det som blev tilovers, ned med sine føtter,
20 og likeså om de ti horn på dets hode, og om det
nye horn, det som skjøt op, og for hvis skyld tre av de
andre horn falt av - det horn som både hadde øine
og en munn som talte store ord, og som var større å
se til enn de andre. 21 Jeg så hvorledes dette horn
førte krig mot de hellige og fikk overhånd over dem,
22 inntil den gamle av dager kom, og den Høiestes
hellige fikk sin rett, og tiden kom da de hellige tok riket
i eie. 23 Så lød hans ord: Det fjerde dyr betyr at det
på jorden skal komme et fjerde rike, som skal være
anderledes enn alle de andre riker, og det skal sluke
hele jorden og søndertrede og knuse den. 24 Og de ti
horn betyr at det av dette rike skal opstå ti konger, og
efter dem skal det opstå en annen konge, som skal
være anderledes enn de foregående, og som skal
ydmyke tre konger, 25 og han skal tale ord mot den
Høieste og undertrykke den Høiestes hellige; han skal
tenke på å forandre hellige tider og lov, og de skal
gis i hans hånd en tid og tider og en halv tid. 26 Så
blir retten satt, og herredømmet skal fratas ham, så
han blir ødelagt og tilintetgjort for all tid. 27 Og riket
og herredømmet og makten over rikene under hele
himmelen skal gis til det folk som er den Høiestes
hellige; dets rike skal være et evig rike, og alle makter
skal tjene og lyde det. 28 Hermed er min fortelling til
ende. Jeg, Daniel, forferdedes storlig av mine tanker,
og mitt ansikt skiftet farve; men jeg gjemte det jeg
hadde sett og hørt, i mitt hjerte.

8 I kong Belsasars tredje regjeringsår fikk jeg, Daniel,
se et syn, et som kom efter det jeg før hadde sett.
2 Da jeg hadde dette syn, forekom det mig som jeg var
i borgen Susan i landskapet Elam, og videre forekom
det mig i synet som jeg var ved elven Ulai. 3 Og da
jeg så op, fikk jeg se en vær som stod foran elven; den
hadde to horn, og begge hornene var høie, men det
ene høiere enn det andre, og det høieste vokste sist
frem. 4 Jeg så væren stange mot vest og mot nord og
mot syd, og intet dyr kunde stå sig for den, og det var
ingen som kunde frelse av dens vold; den gjorde som
den vilde, og tedde sig overmodig. 5 Og da jeg videre
gav akt, fikk jeg se en gjetebukk som kom fra vest og
fór frem over hele jorden uten å røre ved jorden, og
bukken hadde et veldig horn mellem øinene. 6 Og den
kom like bort til væren med de to horn, den som jeg så
foran elven, og sprang imot den i sin voldsomme kraft.
7 Og jeg så hvorledes den kom tett inn på væren og i
sinne fór løs på den og støtte til den og sønderbrøt
begge dens horn, og væren hadde ikke kraft til å stå
sig for den; og den kastet den til jorden og trådte den
ned, og det var ingen som kunde frelse væren av dens
vold. 8 Og gjetebukken blev overmåte mektig; men
just som den hadde nådd sin fulle styrke, blev det
store horn brutt av, og i stedet for det vokste det op fire
veldige horn, som vendte mot himmelens fire hjørner.
9 Og av det ene av dem skjøt det op et nytt horn, som
fra først av var lite, men siden blev overmåte stort
mot syd og mot øst og mot det fagre land. 10 Og
det vokste like op til himmelens hær og kastet nogen
av hæren - av stjernene - til jorden og trådte dem
ned. 11 Ja, like til hærens fyrste hevet det sig; det tok
fra ham det stadige offer, og hans helligdoms bolig
blev omstyrtet. 12 Og sammen med det stadige offer
blev hæren overgitt til ødeleggelse for frafallets skyld;
og hornet kastet sannheten til jorden, og det hadde
fremgang med alt det foretok sig. 13 Så hørte jeg en
av de hellige tale; og en annen hellig sa til ham som
talte: For hvor lang tid gjelder synet om det stadige
offer og det ødeleggende frafall - at både helligdom

og hær overgis til nedtredelse? 14 Og han sa til mig:
To tusen og tre hundre aftener og morgener; så skal
helligdommen komme til sin rett igjen. 15 Da nu jeg,
Daniel, så dette syn, søkte jeg å forstå det; da stod det
med én gang foran mig en skikkelse som så ut som en
mann. 16 Og jeg hørte et menneskes røst mellem Ulais
bredder; han ropte: Gabriel! Forklar synet for ham!
17 Så kom han dit jeg stod, og da han kom, blev jeg
forferdet og falt på mitt ansikt; og han sa til mig: Gi akt
på mine ord, menneskebarn! For synet sikter til endens
tid. 18 Mens han talte med mig, sank jeg sanseløs på
mitt ansikt til jorden; da rørte han ved mig og reiste mig
op igjen. 19 Og han sa: Nu vil jeg kunngjøre dig hvad
som skal skje i vredens siste tid; for synet sikter til den
for enden fastsatte tid. 20 Væren du så, den med de to
horn, det er kongene av Media og Persia. 21 Og den
raggete bukk er kongen av Grekenland, og det store
horn mellem dens øine er den første konge. 22 Og
at dette horn blev avbrutt, og at det kom fire andre i
dets sted, det betyr at fire kongeriker skal opstå av
hans folk, men ikke med hans kraft. 23 Og i den siste
tid av deres herredømme, når overtrederne har gjort
sine synders mål fullt, skal det opstå en konge med
frekt åsyn og kyndig i onde råd. 24 Og hans makt skal
bli stor, men ikke ved hans egen kraft, og han skal
gjøre utrolig stor skade og ha fremgang med alt det
han foretar sig; han skal ødelegge mektige fyrster og
de helliges folk. 25 Og fordi han er klok, skal hans
svikefulle ferd lykkes for ham; han skal ophøie sig i sitt
hjerte, og han skal ødelegge mange i deres trygghet;
ja, mot fyrstenes fyrste skal han sette sig op; men
uten menneskehånd skal han knuses. 26 Og synet
om aftenene og morgenene, som det var tale om, er
sannhet; men gjem du synet, for det sikter til en fjern
fremtid! 27 Men jeg, Daniel, blev rent avmektig, og jeg
blev syk en tid; så stod jeg op og gjorde min tjeneste
hos kongen; jeg var forferdet over synet, men det var
ingen som forstod det.

9 I Darius', Ahasverus' sønns første regjeringsår -
han som var av medisk ætt og var blitt konge over
kaldeerriket 2 i det første år av hans regjering la jeg,
Daniel, i bøkene merke til tallet på de år som Herren
hadde talt om til profeten Jeremias - at han vilde la
fulle sytti år gå til ende mens Jerusalem lå i ruiner. 3
Da vendte jeg mitt ansikt til Gud Herren for å søke
ham med bønn og ydmyke begjæringer under faste og
i sekk og aske. 4 Og jeg bad til Herren min Gud og
bekjente og sa: Akk, Herre, du store og forferdelige
Gud, som holder din pakt og bevarer miskunnhet mot
dem som elsker dig og holder dine bud! 5 Vi har syndet
og gjort ille og vært ugudelige og satt oss op imot dig;
vi har veket av fra dine bud og dine lover. 6 Vi hørte
ikke på dine tjenere, profetene, som talte i ditt navn til
våre konger, våre fyrster og våre fedre og til alt folket
i landet. 7 Dig, Herre, hører rettferdigheten til, men
oss vårt ansikts blygsel, som det sees på denne dag -
oss, Judas menn og Jerusalems innbyggere og hele
Israel, både dem som er nær, og dem som er langt
borte, i alle de land som du har drevet dem bort til for
den troløshets skyld som de har vist mot dig. 8 Herre!
Oss hører vårt ansikts blygsel til, våre konger, våre
fyrster og våre fedre, fordi vi har syndet mot dig. 9
Hos Herren vår Gud er barmhjertighet og forlatelse.
For vi har satt oss op imot ham, 10 og vi hørte ikke
på Herrens, vår Guds røst og fulgte ikke hans lover,
som han forela oss ved sine tjenere, profetene; 11
men hele Israel overtrådte din lov og vek av fra dig og
hørte ikke på din røst; derfor blev den utøst over oss
den forbannelse som han hadde svoret å sende, og
som står skrevet i Mose, Guds tjeners lov; for vi hadde
syndet mot ham, 12 og han opfylte de ord som han
hadde talt mot oss og mot våre dommere, som dømte
oss, og han lot så stor en ulykke komme over oss at
det ikke under hele himmelen har hendt noget sådant
som det som har hendt i Jerusalem. 13 Efter det som
skrevet står i Mose lov, kom all denne ulykke over oss;
men vi bønnfalt ikke Herren vår Gud og vendte ikke om
fra våre misgjerninger og aktet ikke på din sannhet. 14
Derfor hadde Herren ulykken stadig for øie og lot den
komme over oss; for Herren vår Gud er rettferdig i alt
det han gjør, men vi hørte ikke på hans røst. 15 Og nu,
Herre vår Gud, du som førte ditt folk ut av Egyptens
land med sterk hånd og gjorde dig et navn, som det er
på denne dag! Vi har syndet, vi har vært ugudelige.
16 Herre! La efter alle dine rettferdige gjerninger din
vrede og harme vende sig bort fra din stad Jerusalem,
ditt hellige berg! For på grunn av våre synder og våre
fedres misgjerninger er Jerusalem og ditt folk blitt
til spott for alle dem som bor omkring oss. 17 Hør
nu, vår Gud, på din tjeners bønn og hans ydmyke
begjæringer og la ditt åsyn lyse over din ødelagte
helligdom - for din egen skyld, Herre! 18 Vend, min
Gud, ditt øre hit og hør! Oplat dine øine og se våre
ruiner og staden som er kalt med ditt navn! For ikke
på våre rettferdige gjerninger grunner vi våre ydmyke
begjæringer, som vi bærer frem for ditt åsyn, men på
din store barmhjertighet. 19 Herre, hør! Herre, forlat!
Herre, gi akt og gjør det og dryg ikke - for din egen
skyld, min Gud! For din stad og ditt folk er kalt med ditt
navn. 20 Mens jeg ennu talte og bad og bekjente min
synd og mitt folk Israels synd og bar min bønn for min
Guds hellige berg frem for Herrens, min Guds åsyn
- 21 mens jeg ennu talte i bønnen, da kom Gabriel,
den mann som jeg før hadde sett i synet, dengang jeg

blev så rent avmektig, og rørte ved mig - det var på
aftenofferets tid. 22 Og han lærte mig og talte til mig
og sa: Daniel! Nu er jeg kommet hit for å lære dig å
forstå. 23 Med det samme du begynte å frembære dine
ydmyke bønner, kom det et ord, og nu er jeg kommet
for å kunngjøre dig det; for du er høit elsket; så merk
dig nu ordet og gi akt på synet! 24 Sytti uker er tilmålt
ditt folk og din hellige stad til å innelukke frafallet og til
å forsegle synder og til å dekke over misgjerning og til
å føre frem en evig rettferdighet og til å besegle syn og
profet og til å salve et Aller-helligste. 25 Og du skal
vite og forstå: Fra den tid ordet utgår om å gjenreise
og ombygge Jerusalem, inntil en salvet, en fyrste, står
frem, skal det gå syv uker og to og seksti uker; det
skal igjen settes i stand og opbygges med gater og
vollgraver, men under tidenes trengsel. 26 Og efter de
to og seksti uker skal den salvede utryddes og intet ha,
og staden og helligdommen skal en kommende fyrstes
folk ødelegge, og enden på det er oversvømmelse, og
inntil enden er det krig; ødeleggelse er fast besluttet.
27 Og én uke skal gjøre pakten fast for de mange; og
i midten av uken skal slaktoffer og matoffer ophøre,
og på vederstyggelighetenes vinger skal ødeleggeren
komme, og det inntil tilintetgjørelse og fast besluttet
straffedom strømmer ned over den som ødelegges.

10 I perserkongen Kyros' tredje år kom det i en
åpenbaring et ord til Daniel, som hadde fått
navnet Beltsasar; dette ord er sant og varsler stor
trengsel. Og han merket sig ordet og gav akt på synet.
2 På den tid hadde jeg, Daniel, sørget i tre uker; 3
nogen kostelig mat åt jeg ikke, og kjøtt og vin kom
ikke i min munn, og heller ikke salvet jeg mig, før de
tre uker var til ende. 4 På den fire og tyvende dag i
den første måned, mens jeg stod ved bredden av den
store elv, det er Hiddekel, 5 så jeg op, og da fikk jeg
se en mann som stod der; han var klædd i linklær,
og hans lender var omgjorde med et belte av gull fra
Ufas; 6 hans legeme var som krysolitt, hans ansikt
skinte som lynet, hans øine var som ildsluer, hans
armer og ben var som blankt kobber å se til, og lyden
av hans ord var som et veldig drønn. 7 Jeg, Daniel,
var den eneste som så synet; de menn som var med
mig, så ikke synet, men en stor redsel falt på dem, og
de flyktet og skjulte sig. 8 Så blev jeg alene tilbake.
Og da jeg så dette store syn, blev jeg rent maktesløs,
og mitt ansikt mistet sin friske farve, så jeg så rent
ille ut, og jeg hadde ingen kraft mere. 9 Og jeg hørte
lyden av hans ord; og da jeg hørte lyden av hans ord,
sank jeg sanseløs fremover med ansiktet mot jorden.
10 Da merket jeg en hånd som rørte ved mig, den
hjalp mig op, så jeg skjelvende hvilte på mine knær og
hender. 11 Og han sa til mig: Daniel, du høit elskede
mann! Gi akt på de ord jeg vil tale til dig, og reis dig
op igjen! For nu er jeg sendt til dig. Og da han talte
således til mig, stod jeg skjelvende op. 12 Og han sa
til mig: Frykt ikke, Daniel! For fra den første dag du
vendte din hu til å vinne forstand og til å ydmyke dig
for din Guds åsyn, er dine ord blitt hørt, og for dine
ords skyld er jeg kommet. 13 Perserrikets fyrste stod
mig imot i en og tyve dager; men da kom Mikael, en av
de fornemste fyrster, og hjalp mig, så jeg fikk overhånd
der hos kongene av Persia. 14 Og nu er jeg kommet
for å oplyse dig om hvad som skal vederfares ditt folk i
de siste dager; for dette er atter et syn som sikter til de
dager. 15 Og da han talte således til mig, vendte jeg
mitt ansikt mot jorden og var målløs. 16 Og se, en
som lignet et menneske, rørte ved mine leber, og jeg
åpnet min munn og talte og sa til ham som stod foran
mig: Herre! Ved det syn jeg har hatt, er svære smerter
kommet over mig, så jeg ikke lenger har nogen kraft;
17 hvorledes skulde da min herres tjener, en slik som
jeg, kunne tale med en slik som min herre er? Hos
mig finnes fra nu av ingen kraft, og det er ikke ånde
tilbake i mig. 18 Og atter rørte en som så ut som et
menneske, ved mig og styrket mig, og han sa: Frykt
ikke, du høit elskede mann! 19 Fred være med dig!
Vær du bare frimodig! Og som han talte med mig, blev
jeg styrket og sa: Tal, herre! For du har styrket mig. 20
Da sa han: Vet du nu hvorfor jeg er kommet til dig? Nu
må jeg vende tilbake for å stride mot Persias fyrste;
og når jeg drar ut, da kommer Grekenlands fyrste. 21
Men først vil jeg kunngjøre dig hvad som er optegnet i
sannhets bok. Og det er ikke en eneste som hjelper
mig mot dem, uten Mikael, eders fyrste;

11 jeg stod også ved hans side som hjelper og som
vern i mederen Darius' første år. 2 Og nu vil
jeg kunngjøre dig hvad som visst og sant vil hende:
Ennu skal det opstå tre konger i Persia, og den fjerde
skal samle større rikdom enn alle de andre, og når
han har vunnet stor makt ved sin rikdom, skal han
opbyde alt mot Grekenlands rike. 3 Så skal det opstå
en veldig konge, og han skal herske med stor makt
og gjøre som han vil. 4 Men aldri så snart er han
stått frem, så skal hans rike brytes i stykker og deles
efter de fire verdenshjørner; det skal ikke tilfalle hans
efterkommere og ikke være så mektig som da han
rådet; for hans rike skal omstyrtes og tilfalle andre enn
dem. 5 Og Sydens konge skal bli mektig, og en av
hans fyrster skal bli mektigere enn han og råde over
et eget rike; hans rike skal være et stort rike. 6 Og
mange år efter skal de inngå forbund med hverandre;
en datter av Sydens konge skal komme til Nordens
konge for å skape vennskap mellem dem; men hun
skal ikke lenge formå å utrette noget, og hverken han

eller datteren som skulde hjelpe ham, skal holde stand,
men hun og de som førte henne dit, og hennes far
og han som tok imot henne, skal miste livet på den
for hver av dem bestemte tid. 7 Men et av skuddene
fra hennes røtter skal trede op på hans plass; og han
skal dra mot fiendens hær og trenge inn i Nordens
konges festninger og gjøre med dem som han vil, og
ha overmakt. 8 Endog deres guder med deres støpte
billeder, med deres kostbare kar av sølv og gull, skal
han føre bort til Egypten; siden skal han i nogen år
la Nordens konge få være i fred. 9 Så skal Nordens
konge dra mot Sydens konges rike, men måtte vende
tilbake til sitt land igjen. 10 Og hans sønner skal ruste
sig til strid og samle en veldig krigshær, og den skal
dra inn i landet og oversvømme og overskylle det; så
skal den komme igjen, og krigen skal føres helt frem til
hans festning. 11 Da skal Sydens konge bli harm og
dra ut og stride mot Nordens konge, og han skal stille
op en stor hær, men den skal gis i hans hånd. 12 Når
denne hær er sprengt, skal han bli overmodig; han
skal felle titusener, men allikevel ikke få overmakten.
13 Og Nordens konge skal komme igjen og stille op en
hær som er ennu større enn den første; og når nogen
år er gått til ende, skal han komme med en stor hær
og store forråd. 14 Og i de tider skal mange reise sig
mot Sydens konge, og voldsmenn av ditt eget folk skal
også reise sig, så synet blir stadfestet; men de skal
falle. 15 Og Nordens konge skal komme og opkaste en
voll og innta en sterk festning, og Sydens makt skal
ikke kunne holde stand, og enn ikke hans utvalgte
mannskap har kraft til å holde stand. 16 Og den som
rykker mot ham, skal gjøre som han vil, og ingen skal
kunne stå sig mot ham; han skal feste fot i det fagre
land og føre ødeleggelse med sig. 17 Og han skal ta
sig fore å komme med hele sitt rikes makt, men er villig
til å inngå forlik, og det skal han også få i stand; og en
kvinne, sin egen datter, skal han gi ham, forat hun skal
volde ødeleggelse; men det skal ikke komme i stand
og ikke lykkes for ham. 18 Så skal han vende sig mot
øene og innta mange, men en hærfører skal gjøre
ende på hans hån og endog la hans hån falle tilbake
på ham selv. 19 Da skal han vende sig mot festningene
i sitt eget land, men han snubler og faller og er ikke
mere til. 20 Og på hans plass skal det opstå en som
skal la en skattekrever dra gjennem rikets pryd; og
nogen dager efter skal han omkomme, men ikke ved
vrede, heller ikke i krig. 21 Og på hans plass skal det
opstå et foraktelig menneske, som de ikke har overgitt
kongedømmets herlighet; men han kommer uventende
og tilegner sig kongedømmet ved list og svik. 22 Og de
oversvømmende hærer skal oversvømmes av ham og
tilintetgjøres, og likeså forbundsfyrsten; 23 for efterat
han har inngått forbund med ham, skal han fare frem
med svik; han skal dra ut og få overmakten med få folk.
24 Uventende skal han falle inn i landets fruktbareste
bygder og gjøre ting som hans fedre og hans fedres
fedre ikke har gjort; hærfang og rov og gods skal han
strø ut til sine folk, og mot faste byer skal han legge op
onde råd, og det vil vare en tid. 25 Han skal opbyde
sin makt og sitt mot mot Sydens konge og komme
med en stor hær; men Sydens konge skal også ruste
sig til krig med en overmåte stor og sterk hær; men
han skal ikke kunne holde stand; for det blir lagt op
onde råd mot ham. 26 De som eter ved hans bord,
skal felle ham; hans hær skal strømme frem, og det
skal bli et stort mannefall. 27 Begge konger har ondt i
sinne, og mens de sitter ved samme bord, skal de tale
løgn; men det skal ikke lykkes, for ennu dryger det
med enden, til den fastsatte tid kommer. 28 Han skal
vende tilbake til sitt land med meget gods, og han skal
legge op råd mot den hellige pakt, og efterat han har
utført dem, skal han vende tilbake til sitt land. 29 Til
fastsatt tid skal han atter dra mot Syden; men den siste
gang skal det ikke gå som første gang; 30 for skib fra
Kittim skal komme imot ham, og han skal bli motfallen
og vende om og la sin vrede gå ut over den hellige
pakt; så skal han vende om og legge merke til dem
som forlater den hellige pakt. 31 Og hærer som han
sender ut, skal komme og vanhellige helligdommen,
den faste borg, og avskaffe det stadige offer og stille
op den ødeleggende vederstyggelighet. 32 Og dem
som synder mot pakten, skal han gjøre til hedninger
ved glatte ord; men de av folket som kjenner sin Gud,
skal stå fast og holde ut. 33 Og de forstandige blandt
folket skal lære mengden, og de skal falle ved sverd
og bål og ved fangenskap og plyndring en tid lang.
34 Men mens de holder på å ligge under, skal de få
en liten hjelp, og mange skal slå sig i lag med dem
på skrømt. 35 Og nogen av de forstandige skal falle,
sa de kan bli prøvd og renset og tvettet til endens
tid; for ennu dryger det med enden, til den fastsatte
tid kommer. 36 Og kongen skal gjøre som han vil,
og ophøie sig og heve sig over enhver gud, og mot
gudenes Gud skal han tale forferdelige ord, og han
skal ha fremgang, inntil vreden er til ende; for det som
er fast besluttet, vil bli fullbyrdet. 37 På sine fedres
guder skal han ikke akte, heller ikke på kvinnenes lyst
eller på nogen annen gud skal han akte; for han skal
ophøie sig over alle. 38 Men festningenes gud skal han
ære i stedet; en gud som hans fedre ikke har kjent,
skal han ære med gull og sølv og dyre stener og andre
kostelige ting; 39 og således skal han gjøre med de
sterke festninger og med den fremmede gud: Dem som
vedkjenner sig denne gud, skal han vise stor ære, og

han skal sette dem til å råde over mange, og han skal
dele ut jord til dem som lønn. **40** Men i endens tid skal
Sydens konge føre krig med ham, og Nordens konge
skal storme frem mot ham med vogner og hestfolk og
mange skib og falle inn i landene og oversvømme og
overskylle dem. **41** Han skal også falle inn i det fagre
land, og store skarer skal falle; men disse skal slippe
unda hans makt: Edom og Moab og de ypperste av
Ammons barn. **42** Og han skal utstrekke sin hånd mot
andre land, og Egyptens land skal ikke slippe unda. **43**
Han skal tilegne sig skattene av gull og av sølv og
alle Egyptens kostelige ting, og libyere og etiopere
skal være i hans følge. **44** Men tidender fra Østen
og fra Norden skal forferde ham, og han skal dra ut i
stor harme for å ødelegge og tilintetgjøre mange. **45**
Og han skal slå op sine palasstelt mellem havet og
helligdommens fagre berg; men så bærer det til enden
med ham, og det er ingen som hjelper ham.

12 På den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste
som verner om ditt folks barn, og det skal komme
en trengselstid som det ikke har vært fra den dag noget
folk blev til, og like til den tid. Men på den tid skal alle
de av ditt folk bli frelst som finnes opskrevet i boken. **2**
Og de mange som sover i jordens muld, skal våkne op,
somme til evig liv og somme til skam og evig avsky. **3**
Men de forstandige skal skinne som himmelhvelvingen
skinner, og de som har ført de mange til rettferdighet,
skal skinne som stjernene, evindelig og alltid. **4** Og du,
Daniel, gjem disse ord og forsegl boken inntil endens
tid! Mange skal granske den, og kunnskapen skal bli
stor. **5** Så fikk jeg, Daniel, i mitt syn se to andre som
stod der, en på den ene elvebredd og en på den andre
elvebredd. **6** Og en av dem sa til den mann som var
klædd i linklær, og som stod ovenover elvens vann:
Hvor lenge vil det vare før disse underfulle ting er til
ende? **7** Og jeg hørte hvad den mann sa som var
klædd i linklær, og som stod ovenover elvens vann;
han løftet sin høire hånd og sin venstre hånd op mot
himmelen og svor ved ham som lever evindelig: En tid
og tider og en halv tid, og når det hellige folks makt er
fullstendig knust, skal alle disse ting fullendes. **8** Og
jeg hørte det, men forstod det ikke, og jeg sa: Herre!
Hvad er det siste av disse ting? **9** Så sa han: Gå bort,
Daniel! For disse ord skal være gjemt og forseglet
inntil endens tid. **10** Mange skal bli renset og tvettet og
prøvd; men de ugudelige skal bli ved å være ugudelige,
og ingen ugudelig skal forstå det; men de forstandige
skal forstå det. **11** Og fra den tid det stadige offer blir
avskaffet, og den ødeleggende vederstyggelighet blir
stilt op, skal det gå tusen, to hundre og nitti dager. **12**
Salig er den som bier og når frem til tusen, tre hundre
og fem og tretti dager. **13** Men gå du din ende i møte!
Du skal hvile og stå op til din lodd ved dagenes ende.

Hoseas

1 Herrens ord som kom til Hoseas, Be'eris sønn,
i de dager da Ussias, Jotam, Akas, Esekias var
konger i Juda, og da Jeroboam, Joas' sønn, var konge
i Israel. **2** Da Herren begynte å tale til Hoseas, sa
Herren til ham: Gå og få dig en horkvinne og horebarn!
For landet driver hor og følger ikke mere Herren. **3** Da
gikk han og ektet Gomer, Dibla'ims datter, og hun blev
fruktsommelig og fødte ham en sønn. **4** Og Herren sa
til ham: Kall ham Jisre'el! For om en liten stund vil jeg
hjemsøke Jisre'els blodskyld på Jehus hus og gjøre
ende på kongedømmet i Israels hus; **5** og det skal skje
på den dag at jeg sønderbryter Israels bue i Jisre'els
dal. **6** Og hun blev atter fruktsommelig og fødte en
datter, og han sa til ham: Kall henne Lo-Ruhama! For
jeg vil ikke mere miskunne mig over Israels hus, så
jeg skulde tilgi dem; **7** men over Judas hus vil jeg
miskunne mig, og jeg vil frelse dem ved Herren deres
Gud; jeg vil ikke frelse dem ved bue eller sverd eller
krig, ved hester eller ryttere. **8** Da hun hadde avvent
Lo-Ruhama, blev hun atter fruktsommelig og fødte en
sønn. **9** Og han sa: Kall ham Lo-Ammi! For I er ikke
mitt folk, og jeg vil ikke tilhøre eder. **10** Men allikevel
skal tallet på Israels barn bli som havets sand, som
ikke lar sig måle eller telle, og det skal skje: På det
sted hvor det blev sagt til dem: I er ikke mitt folk, skal
det sies til dem: Den levende Guds barn! **11** Og Judas
barn og Israels barn skal fylke sig sammen og ta sig en
høvding og dra op av landet; for stor er Jisre'els dag.

2 Si da til eders brødre: Ammi! Og til eders søstre:
Ruhama! **2** Gå i rette med eders mor, gå i rette
med henne! For hun er ikke min hustru, og jeg er ikke
hennes mann. Få henne til å ta sine horeminer bort fra
sitt ansikt og sine utuktige fakter fra sine bryster, **3** forat
jeg ikke skal klæ henne naken og stille henne frem
som hun var den dag hun blev født, og gjøre henne lik
en ørken, et tørt land, og la henne dø av tørst! **4** Og
hennes barn vil jeg ikke miskunne mig over; for de er
horebarn. **5** For deres mor har drevet hor, hun som
fødte dem, har båret sig skammelig at - hun sa: Jeg vil
gå efter mine elskere, de som gir mig mitt brød og mitt
vann, min ull og mitt lin, min olje og min vin. **6** Se,
derfor stenger jeg din vei med torner; jeg reiser en mur
foran henne, så hun ikke finner sine stier; **7** når hun
løper efter sine elskere, skal hun ikke nå dem, når hun
søker dem, skal hun ikke finne dem. Da skal hun si:
Jeg vil vende tilbake til min første mann; for dengang
hadde jeg det bedre enn nu. **8** Hun skjønte ikke at det
var jeg som gav henne kornet og mosten og oljen,
og som gav henne sølv og gull i mengdevis, som de
brukte til Ba'al. **9** Derfor vil jeg ta mitt korn tilbake,
når dets tid kommer, og min most, når tiden er inne,
og jeg vil ta bort min ull og mitt lin, som tjener til å
skjule hennes blusel. **10** Ja, nu vil jeg avdekke hennes
visne kropp for hennes elskeres øine, og ingen skal
rive henne ut av min hånd. **11** Og jeg vil gjøre ende
på all hennes glede, hennes fester, hennes nymåner
og hennes sabbater og alle hennes høitider. **12** Og
jeg vil ødelegge hennes vintre og hennes fikentre,
hvorom hun har sagt: De er min horelønn, som mine
elskere har gitt mig. Og jeg vil gjøre dem til skog, og
markens dyr skal ete dem. **13** Og jeg vil hjemsøke
henne for de dager da hun brente røkelse for Ba'alene
og prydet sig med nesering og halssmykke og gikk
efter sine elskere, men glemte mig, sier Herren. **14** Se,
derfor vil jeg lokke henne og føre henne ut i ørkenen
og tale vennlig til henne, **15** og så snart hun kommer
derfra, vil jeg gi henne hennes vingårder igjen og gjøre
Akors dal til en håpets dør for henne; og hun skal
takke der, som i sin ungdoms dager, som den dag hun
drog op fra Egyptens land. **16** Og det skal skje på den
dag, sier Herren, at du skal rope: Min mann! Og du
skal ikke mere rope til mig: Min Ba'al! **17** Og jeg vil
ta Ba'alenes navn bort fra hennes munn, og de skal
ikke mere nevnes ved navn. **18** Og jeg vil den dag
gjøre en pakt for dem med markens dyr og himmelens
fugler og jordens kryp; og bue og sverd og krig vil jeg
sønderbryte og utrydde av landet, og jeg vil la dem bo
i trygghet. **19** Og jeg vil trolove mig med dig for evig
tid; jeg vil trolove mig med dig i rettferdighet og rett,
i miskunhet og barmhjertighet, **20** og jeg vil trolove
mig med dig i trofasthet, og du skal kjenne Herren.
21 Og det skal skje på den dag at jeg vil bønnhøre,
sier Herren, jeg vil bønnhøre himmelen, og den skal
bønnhøre jorden, **22** og jorden skal bønnhøre kornet
og mosten og oljen, og de skal bønnhøre Jisre'el. **23**
Og jeg vil plante henne for mig i landet og miskunne
mig over Lo-Ruhama, og jeg vil si til Lo-Ammi: Du er
mitt folk, og det skal svare: Min Gud!

3 Og Herren sa til mig: Gå atter bort og elsk en kvinne
som er elsket av sin venn og allikevel driver hor,
likesom Herren elsker Israels barn, men de vender
sig til andre guder og elsker rosinkaker! **2** Da kjøpte
jeg mig en slik kvinne for femten sekel sølv og en
homer bygg og en letek bygg. **3** Og jeg sa til henne: I
mange dager skal du få sitte alene, uten å drive hor
og uten å ha med nogen mann å gjøre; og jeg skal
bære mig likedan at mot dig. **4** For i mange dager skal
Israels barn sitte uten konge og fyrste, uten offer og
billedstøtte, uten livkjortel og husguder. **5** Derefter skal
Israels barn vende om og søke Herren sin Gud og

David sin konge, og bevende skal de søke Herren og
hans gaver i de siste dager.

4 Hør Herrens ord, I Israels barn! For Herren har sak
med dem som bor i landet, fordi det ingen sannhet
og ingen kjærlighet og ingen gudskunnskap finnes i
landet. **2** De sverger og lyver, myrder og stjeler og
driver hor. De farer frem med vold, og mord følger på
mord. **3** Derfor skal landet visne, og alt det som bor
der, skal vansmekte, både markens dyr og himmelens
fugler, endog havets fisker skal utryddes. **4** Allikevel
må ingen gå i rette med nogen annen eller refse ham;
for ditt folk er lik dem som tretter med en prest. **5** Du
skal omkomme om dagen, og profeten skal omkomme
med dig om natten, og jeg vil tilintetgjøre din mor. **6**
Mitt folk går til grunne fordi det ikke har kunnskap; fordi
du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg dig, så du
ikke skal tjene mig som prest; du glemte din Guds lov,
derfor vil også jeg glemme dine barn. **7** Jo flere de
blev, dess mere syndet de mot mig; deres ære vil jeg
skifte om til skam. **8** Av mitt folks synd lever de, og
efter deres misgjerning higer de. **9** Derfor skal det gå
med presten som med folket, og jeg vil hjemsøke ham
for hans ferd og gi ham like for hans gjerninger. **10** De
skal ete og ikke bli mette, de skal drive utukt og ikke
utbrede sig; for de har holdt op å akte på Herren. **11**
Hor og vin og most tar forstanden bort. **12** Mitt folk
spør sitt trestykke til råds, og dets kjepp gir det svar;
for utuktens ånd har forvillet dem, så de driver hor og
ikke vil stå under sin Gud. **13** På fjelltoppene ofrer
de, og på haugene brenner de røkelse under eker og
popler og terebinter, fordi skyggen der er god; derfor
driver eders døtre hor, og eders sønnekoner gjør sig
skyldige i ekteskapsbrudd. **14** Jeg vil ikke hjemsøke
eders døtre for deres hor, eller eders sønnekoner for
deres ekteskapsbrudd; for mennene går selv avsides
med horkvinnene og ofrer med skjøgene. Således
går det uforstandige folk til grunne. **15** Om enn du,
Israel, driver hor, så må ikke Juda gjøre sig skyldig i
sådant! Gå ikke til Gilgal og dra ikke op til Bet-Aven
og sverg ikke: Så sant Herren lever! **16** For Israel er
som en ustyrlig ku; men nu skal Herren la dem beite
som lam på den vide mark. **17** Efra'im er bundet til
avgudsbilleder; la ham fare! **18** Deres rus er forbi; utukt
har deres skjold drevet, høit har de elsket det som
skammelig er. **19** Et stormvær griper dem med sine
vinger, og de skal bli til skamme med sine offer.

5 Hør dette, I prester, og gi akt, du Israels hus, og du
kongehus, vend øret til! For eder gjelder dommen;
for en snare har I vært på Mispa og et utspent nett
på Tabor. **2** De er falt dypt i en mangfoldighet av
forvillelser; men jeg skal tukte dem alle. **3** Jeg kjenner
Efra'im, og Israel er ikke skjult for mig; for nu har
du drevet utukt, Efra'im! Israel er blitt urent. **4** Deres
gjerninger tillater dem ikke å vende om til sin Gud; for
de har en utuktens ånd i sitt indre, og Herren kjenner
de ikke. **5** Og Israels stolthet skal vidne mot det like i
dets åsyn, og Israel og Efra'im skal omkomme for sin
misgjernings skyld; også Juda skal omkomme med
dem. **6** Med sine får og okser skal de gå for å søke
Herren, men ikke finne ham; han har dradd sig bort fra
dem. **7** Mot Herren har de båret sig troløst at, for de
har født uekte barn; nu skal nymånen fortære både
dem og alt det de eier. **8** Støt i basun i Gibea, i trompet
i Rama! Blås alarm i Bet-Aven! Fienden er efter dig,
Benjamin! **9** Efra'im skal bli til en ørken på straffens
dag; blandt Israels stammer har jeg kunngjort hvad
sikkert vil skje. **10** Judas fyrster er blitt lik dem som
flytter markeskjell; over dem vil jeg utøse min harme
som vann. **11** Efra'im blir undertrykt, knust ved dom;
for han fant for godt å følge menneskers bud. **12** Og
jeg er som møll for Efra'im og som råttenhet for Judas
hus. **13** Da Efra'im så sin sykdom og Juda sitt sår, da
gikk Efra'im til Assur og sendte bud til kong Jareb; men
han skal ikke kunne helbrede eder, og eders sår skal
ikke bli lægt. **14** For jeg er som en løve mot Efra'im og
som en ungløve mot Judas hus; selv sønderriver jeg
og går min vei; jeg bærer byttet bort, og det er ingen
som frelser. **15** Jeg vil gå min vei, jeg vil vende tilbake
til mitt sted, inntil de erkjenner sig skyldige og søker
mitt åsyn; i sin trengsel skal de lete efter mig.

6 Kom, la oss vende om til Herren! For det er han
som har sønderrevet, men han vil også læge oss;
han slo, men han vil også forbinde oss. **2** Han vil
gjøre oss levende efter to dager; på den tredje dag
vil han opreise oss, og vi skal leve for hans åsyn.
3 Så la oss lære å kjenne Herren, la oss med iver
søke å lære ham å kjenne! Hans opgang er så viss
som morgenrøden, og han kommer til oss som regnet,
som et vårregn som væter jorden. **4** Hvad skal jeg
gjøre med dig, Efra'im? Hvad skal jeg gjøre med dig,
Juda? For eders kjærlighet er som en morgensky, lik
duggen som tidlig går bort. **5** Derfor har jeg hugget
løs på dem ved profetene, drept dem ved min munns
ord, og dommene over dig fór ut som et lyn. **6** For
jeg har lyst til kjærlighet og ikke til slaktoffer, og til
gudskunnskap mere enn til brennoffer. **7** Men de har
brutt pakten, likesom Adam; der har de vært troløse
mot mig. **8** Gilead er en by med ugjerningsmenn, full
av blodspor. **9** Og lik en røverskare som lurer på folk,
er hele presteflokken; de myrder på veien til Sikem; ja,
skammelige ting har de gjort. **10** I Israels hus har jeg
sett grufulle ting; der driver Efra'im hor, der er Israel

blitt urent. 11 Også for dig, Juda, er det fastsatt en
høst, når jeg gjør ende på mitt folks fangenskap.

7 Når jeg vil læge Israel, da åpenbares Efra'ims
misgjerning og Samarias ondskap; for de farer med
svik, og tyver bryter sig inn, og røverskarer plyndrer
utenfor. 2 Og de tenker ikke på at jeg kommer all
deres ondskap i hu; nu har deres gjerninger omringet
dem, de er kommet for mitt åsyn. 3 Ved sin ondskap
gleder de kongen og ved sine løgner fyrstene. 4 Alle
sammen er de horkarler; de ligner en ovn som ophetes
av bakeren; han holder bare op med å ilde fra deigen
eltes til den er syret. 5 På vår konges dag drikker
fyrstene sig syke av den hete vin; han rekker spottere
hånden. 6 For de gjør sitt hjerte så hett som en ovn
mens de lurer; hele natten sover deres baker, om
morgenen brenner det som luende ild. 7 Alle sammen
blir de hete som en ovn og fortærer sine dommere;
alle deres konger er falt, det er ingen iblandt dem,
som kaller på mig. 8 Efra'im blander sig med folkene;
Efra'im er blitt en kake som ikke er vendt. 9 Fremmede
har fortært hans kraft, men han vet det ikke; hans
hår er alt gråsprengt, men han vet det ikke. 10 Og
Israels stolthet vidner mot ham like i hans åsyn; men
de vender ikke om til Herren sin Gud og søker ham
ikke til tross for alt dette. 11 Men Efra'im er blitt som en
enfoldig due, uten forstand; på Egypten kaller de, til
Assur går de. 12 Så snart de går, vil jeg spenne ut mitt
nett over dem; som himmelens fugler vil jeg dra dem
ned; jeg vil tukte dem, som det allerede er forkynt for
deres menighet. 13 Ve dem, at de flyktet bort fra mig!
Ødeleggelse over dem, fordi de er falt fra mig! Jeg
vilde forløse dem, men de talte løgn imot mig. 14 De
roper ikke til mig fra sitt hjerte, men ligger og hyler
på sitt leie; de trenger sig sammen for å få korn og
most, men fra mig vender de sig bort. 15 Det er jeg
som har lært dem op, og som har styrket deres armer;
men mot mig har de ondt i sinne. 16 De vender sig,
men ikke mot det høie; de er blitt som en sviktende
bue. Deres fyrster skal falle for sverdet for sin rasende
tunges skyld; dette blir dem til spott i Egyptens land.

8 Sett basunen for din munn! - Som en ørn kommer
fienden over Herrens hus, fordi de har brutt pakten
med mig og forsyndet sig mot min lov. 2 De skal rope
til mig: Min Gud! Vi israelitter kjenner dig. 3 Israel har
støtt det gode fra sig - fienden skal forfølge ham. 4 De
har valgt sig konger, som ikke kom fra mig, de har satt
inn fyrster, uten at jeg visste om det. Av sitt sølv og
gull har de gjort sig avgudsbilleder, så de skulde bli
utryddet. 5 Motbydelig er din kalv, Samaria! Min vrede
er optendt mot dem. Hvor lenge skal renhet synes dem
utålelig? 6 For et verk av Israel er den, en kunstner
har gjort den, og den er ikke nogen gud; ja, til splinter
skal den bli Samarias kalv. 7 For vind sår de, og storm
skal de høste; deres korn får ikke aks, deres grøde gir
ikke føde; om den gir noget, skal fremmede opsluke
det. 8 Israel er opslukt; nu er de blandt folkene lik en
ting som ingen bryr sig om; 9 for de drog op til Assur
lik et villesel, som går sine egne veier; Efra'im tinger
om elskov; 10 men om de enn tinger blandt folkene, vil
jeg nu samle dem dit, og de skal begynne å bli færre
under storkongens byrder. 11 Fordi Efra'im har gjort
sig så mange alter til å synde med, er de blitt ham
alter til synd. 12 Om jeg enn skriver ham mine lover i
tusentall, så blir de allikevel aktet for noget fremmed.
13 Som offergaver til mig ofrer de kjøtt som de selv
eter; Herren har ikke behag i dem. Nu vil han komme
deres misgjerning i hu og hjemsøke dem for deres
synder - de skal vende tilbake til Egypten. 14 Israel
glemte sin skaper og bygget sig palasser, og Juda
bygget mange faste byer; men jeg vil sende ild mot
hans byer, og den skal fortære hans palasser.

9 Gled dig ikke, Israel, og juble ikke, likesom folkene!
For du har forlatt din Gud i hor; du har elsket horelønn
på hvert sted hvor kornet treskes. 2 Treskeplassen og
vinpersen skal ikke kunne fø dem, og mosten skal slå
feil for dem. 3 De skal ikke bli boende i Herrens land;
men Efra'im skal vende tilbake til Egypten, og i Assur
skal de ete det som er urent. 4 De skal ikke ofre vin
til drikkoffer for Herren, og deres slaktoffer skal ikke
behage ham; som sorgens brød skal de være for dem;
alle som eter det, skal bli urene; for sitt brød har de for
sig selv, det kommer ikke i Herrens hus. 5 Hvad vil I
gjøre på høitidsdagen, på Herrens festdag? 6 For de
drar bort for ødeleggelses skyld; Egypten skal samle
dem, Memfis begrave dem; deres sølvsmykker skal
nesler ta i eie, torner skal vokse i deres telt. 7 Kommet
er hjemsøkelsens dager, kommet er gjengjeldelsens
dager; Israel skal få merke det: En dåre er profeten,
avsindig er åndens mann, fordi din misgjerning er så
stor og ditt fiendskap så sterkt. 8 Efra'im ser sig om
efter andre guder ved siden av min Gud; profeten er en
fuglefangersnare på alle hans veier, bare fiendskap i
hans Guds hus. 9 De er sunket dypt i fordervelse, som i
Gibeas dager; han skal komme deres misgjerning i hu,
han skal hjemsøke dem for deres synder. 10 Som druer
i ørkenen fant jeg Israel, som den tidligste frukt på et
fikentre i dets første tid så jeg eders fedre; men da de
kom til Ba'al-Peor, vidde de sig til avgudsdyrkelsen
og blev vederstyggelige likesom den de elsket. 11
Efra'ims herlighet skal flyve bort som en fugl. Ingen
fødsel, intet fruktsommelig morsliv, ingen undfangelse!
12 Ja, selv om de opfør sine barn, vil jeg gjøre dem
barnløse, så intet menneske blir tilbake; for ve dem

når jeg forlater dem! 13 Efra'im er, som om jeg så
bort til Tyrus, plantet på en eng; men Efra'im må føre
sine barn ut til bøddelen. 14 Gi dem, Herre! - Ja, hvad
skal du gi dem? Gi dem morsliv som føder i utide,
og bryster som er uttørket! 15 All deres ondskap er
samlet i Gilgal, ja, der har jeg fattet hat til dem; for
deres onde gjerningers skyld vil jeg drive dem ut av
mitt hus; jeg vil ikke elske dem mere, alle deres førere
er oprørere. 16 Efra'im er ormstukket, deres rot er blitt
tørr, frukt skal de ikke bære; om de enn føder, vil jeg
drepe deres dyre livsfrukt. 17 Min Gud skal forkaste
dem, fordi de ikke har hørt på ham, og de skal vanke
om blandt folkene som flyktninger.

10 Israel er et frodig vintre, som bærer frukt; jo mere
frukt han fikk, desto flere alter bygget han; jo
bedre det gikk hans land, desto vakrere billedstøtter
gjorde han sig. 2 Deres hjerte er falskt, nu skal de
bøte; han skal bryte ned deres altere og ødelegge
deres billedstøtter; 3 ja, nu skal de si: Vi har ingen
konge; for vi har ikke fryktet Herren, og kongen, hvad
kan vel han gjøre for oss? 4 De har talt tomme ord,
svoret falsk, inngått forbund, og retten skyter op som
giftige urter på markens furer. 5 For Bet-Avens kalv er
Samarias innbyggere i angst; ja, dens folk sørger over
den, og dens avgudsprester skjelver for den - for dens
herlighet, fordi den er ført bort fra dem. 6 Også den
skal føres til Assur, som en gave til kong Jareb; skam
skal Efra'im høste, og Israel skal skamme sig over sitt
råd. 7 Samarias konge skal bli borte som en spån på
vannets flate. 8 Og Avens offerhauger, Israels synd,
skal tilintetgjøres; torner og tistler skal skyte op på
deres altere, og de skal si til fjellene: Skjul oss! og til
haugene: Fall over oss! 9 Fra Gibeas dager av har du
syndet, Israel! Der er de blitt stående, uten at krigen
mot nidingene har nådd dem i Gibea. 10 Efter min lyst
vil jeg tukte dem, og folkeslag skal samles imot dem,
når jeg binder dem fast til begge deres misgjerninger.
11 Efra'im er en opøvd kvige, som gjerne vil treske,
men jeg legger et åk på dens fagre hals; jeg vil spenne
Efra'im for, Juda skal pløie, Jakob skal harve. 12
Så eder en sæd, som rettferdigheten krever, få eder
en høst efter kjærlighetens bud, bryt eder nytt land!
For nu er det tiden til å søke Herren, til han kommer
og lar rettferdighet regne over eder. 13 I har pløid
ugudelighet, I har høstet urett, I har ett løgnens frukt;
for du har satt din lit til din ferd og til dine mange
helter. 14 Derfor skal det reise sig et krigsbulder blandt
dine stammer, og alle dine festninger skal ødelegges,
likesom Salman ødela Bet-Arbel på stridens dag, da
både mor og barn blev knust. 15 Sådant skal Betel
føre over eder for eders store ondskaps skyld; når
det lysner til dag, er det ute, aldeles ute med Israels
konge.

11 Da Israel var ung, hadde jeg ham kjær, og fra
Egypten kalte jeg min sønn. 2 Jo mere de kalte
på dem, dess mere gikk de bort fra dem; de ofrer til
Ba'alene og brenner røkelse for de utskårne billeder. 3
Og det var da jeg som lærte Efra'im å gå og tok dem
på mine armer; men de skjønte ikke at jeg lægte dem.
4 Med menneskebånd drog jeg dem, med kjærlighets
rep, og jeg var for dem som de som løfter op åket over
kjevene, og jeg gav ham føde. 5 Han skal ikke vende
tilbake til Egyptens land, men Assur skal være hans
konge; for de vilde ikke vende om. 6 Sverdet skal fare
om i hans byer og tilintetgjøre hans bommer og ete om
sig - for deres onde råds skyld; 7 for mitt folk henger
fast ved sitt frafall fra mig, og kaller nogen dem til det
høie, er det ingen av dem som løfter sitt øie opad. 8
Hvorledes skal jeg kunne gi dig op, Efra'im, gi dig til
pris, Israel? Hvorledes skal jeg kunne gi dig op som
Adma, gjøre med dig som med Sebo'im? Mitt hjerte
vender sig i mig, all min medynk våkner. 9 Jeg vil
ikke fullbyrde min brennende vrede, jeg vil ikke atter
ødelegge Efra'im; for jeg er Gud og ikke et menneske,
den Hellige i din midte; jeg kommer ikke med glødende
harme. 10 De skal følge Herren; han skal brøle som
en løve; ja, han skal brøle, og bevende skal hans barn
komme fra havet; 11 bevende skal de komme som en
fugl fra Egypten, som en due fra Assurs land, og jeg
vil la dem bo i sine hus, sier Herren. 12 Efra'im har
omringet mig med løgn, og Israels hus med svik; og
Juda er ennu gjenstridig mot Gud, mot den trofaste
Hellige.

12 Efra'im higer efter vind, han jager efter østenvær;
hele dagen dynger han op løgn og ødeleggelse;
de inngår pakt med Assur, de fører olje til Egypten. 2
Herren har trette med Juda, og han skal hjemsøke
Jakob for hans ferds skyld, betale ham efter hans
gjerninger. 3 I mors liv holdt han sin bror i hælen, og
i sin manndomskraft kjempet han med Gud. 4 Han
kjempet med engelen og vant; han gråt og bad ham
om nåde; i Betel møtte han ham, og der talte han med
oss. 5 Og Herren, hærskarenes Gud - Herren er det
navn han skal kalles med. 6 Og du - til din Gud skal
du vende om; hold fast ved miskunnhet og rett, og bi
stadig på din Gud! 7 I Kana'ans hånd er det falsk vekt;
å gjøre urett er hans lyst. 8 Og Efra'im sier: Ja, jeg er
blitt rik, har vunnet mig gods; men i alt mitt strev skal
ingen kunne finne nogen urett - nogen synd. 9 Men
jeg er Herren din Gud fra Egyptens land; jeg vil ennu
la dig bo i telt likesom i høitidsdagene. 10 Jeg har talt
til profetene, og jeg har latt dem se syner i mengde, og

gjennem profetene har jeg talt i lignelser. **11** Er Gilead
fullt av misgjerninger, så skal de også bli rent til intet;
har de ofret okser i Gilgal, så skal og deres altere
bli som stenrøser langsmed markens furer. **12** Jakob
flyktet til Arams land, Israel tjente for å vinne en hustru
- for å vinne en hustru voktet han får. **13** Men ved en
profet førte Herren Israel op fra Egypten, og ved en
profet voktet han det. **14** Efra'im har vakt bitter harme;
derfor skal hans Herre la hans blodskyld komme over
ham, og hans hån skal han gjengjelde ham.

13 Når Efra'im talte, blev alle redde; han raget høit
op i Israel; da førte han skyld over sig ved å
dyrke Ba'al og døde. **2** Og nu blir de ved å synde
og gjøre sig støpte billeder av sitt sølv, avguder efter
sin egen forstand, alle sammen håndverkeres arbeid;
sådanne er det de taler til - mennesker som ofrer,
kysser kalver! **3** Derfor skal de bli som en morgensky,
lik duggen som tidlig svinner bort, lik agner som vinden
fører bort fra treskeplassen, og som røk fra et røkfang.
4 Men jeg er Herren din Gud fra Egyptens land, og
nogen annen Gud enn mig kjenner du ikke, og nogen
annen frelser finnes det ikke. **5** Det var jeg som sørget
for dig i ørkenen, i det brennhete land. **6** Fordi deres
beite var godt, blev de mette; og da de blev mette,
ophøiet de sig i sitt hjerte, og så glemte de mig. **7**
Da blev jeg mot dem som en løve; som en leopard
lurer jeg ved veien; **8** jeg vil møte dem som en bjørn
som ungene er tatt fra, og sønderrive deres hjertes
dekke; jeg vil fortære dem som en løvinne; markens
ville dyr skal sønderslite dem. **9** Det er blitt til din
ødeleggelse, Israel, at du har satt dig op imot mig,
jeg som er din hjelp. **10** Hvor er da din konge, at
han skulde kunne frelse dig i alle dine byer, og dine
dommere, om hvem du sa: Gi mig en konge og fyrster?
11 Jeg gir dig en konge i min vrede, og jeg tar ham bort
igjen i min harme. **12** Efra'ims misgjerning er samlet i
en pung, hans synd er gjemt. **13** Veer som hos en
fødende kvinne skal komme over ham. Han er en
uforstandig sønn; når tiden er der, kommer han ikke
frem i modermunnen. **14** Av dødsrikets vold vil jeg fri
dem ut, fra døden vil jeg forløse dem. Død! Hvor er
din pest? Dødsrike! Hvor er din sott? Anger er skjult
for mine øine. **(Sheol h7585)** **15** For han bærer frukt,
der han står blandt sine brødre; men det kommer en
østenvind, et Herrens vær, som drar op fra ørkenen,
og hans brønn blir tom, og hans kilde tørkes ut; den
røver den hele skatt av kostelige ting. **16** Samaria skal
bøte fordi det har vært gjenstridig mot sin Gud; for
sverdet skal de falle, deres små barn skal knuses, og
deres fruktsommelige kvinner opskjæres.

14 Vend om, Israel, til Herren din Gud! For du er falt
ved din misgjerning. **2** Kom med ydmyke ord og
vend om til Herren! Si til ham: Forlat all misgjerning og
ta imot det gode vi kan yde - la oss betale med okser,
med våre leber! **3** Assur skal ikke hjelpe oss, på hester
vil vi ikke ride, og vi vil ikke mere si til våre henders
verk: Vår Gud! For det er hos dig den farløse finner
miskunnhet. **4** Jeg vil læge deres frafall, jeg vil elske
dem av hjertet; for min vrede har vendt sig fra dem. **5**
Jeg vil være som dugg for Israel; han skal blomstre
som en lilje, og han skal slå røtter som skogen på
Libanon. **6** Hans skudd skal brede sig vidt utover, og
hans løv skal skinne som oljetreet, og dufte skal han
som Libanon. **7** De som sitter i hans skygge, skal atter
avle korn og blomstre som vintreet; minnet om ham
skal være som Libanons vin. **8** Efra'im! Hvad har jeg
mere med avguder å gjøre? Jeg vil bønnhøre ham og
se til ham; jeg er som en grønn cypress, det skal vise
sig at din frukt kommer fra mig. **9** Hvem er vis, så han
skjønner dette, forstandig, så han merker sig det? For
Herrens veier er rette, og de rettferdige ferdes på dem,
men overtrederne snubler der.

Joel

1 Herrens ord som kom til Joel, Petuels sønn: **2** Hør dette, I gamle! Gi akt, alle som bor i landet! Er sådant skjedd i eders dager eller i eders fedres dager? **3** I skal fortelle om det til eders barn, og eders barn til sine barn, og deres barn til en kommende slekt. **4** Hvad gnageren har levnet, har vrimleren ett, og hvad vrimleren har levnet, har slikkeren ett, og hvad slikkeren har levnet, har skaveren ett. **5** Våkn op, I drukne, og gråt, og jamre, alle vindrikkere, fordi mosten er revet bort fra eders munn. **6** For et folk har draget op over mitt land sterkt og talløst; dets tenner er som en løves tenner, og det har jeksler som en løvinne. **7** Det har rent ødelagt mine vintrær og knekket mine fikentrær; det har gjort dem aldeles bare og kastet dem bort; deres grener er blitt hvite. **8** Klag som en jomfru som bærer sørgedrakt for sin ungdoms brudgom! **9** Matoffer og drikkoffer er revet bort fra Herrens hus; prestene, Herrens tjenere, sørger. **10** Marken er ødelagt, jorden sørger; for kornet er ødelagt, mosten er tørket bort, oljen er svunnet inn. **11** Akerdyrkerne er skuffet, vingårdsmennene jamrer sig; for hveten og bygget, markens grøde, er gått tapt. **12** Vintreet er tørket bort, og fikentreet er visnet; granatepletreet og palmen og epletreet, alle markens trær er tørket bort; ja, all fryd er svunnet bort fra menneskenes barn. **13** Klæ eder i sørgedrakt og klag, I prester! Jamre eder, I som gjør tjeneste ved alteret! Gå inn og sitt hele natten i sørgedrakt, I min Guds tjenere! For eders Guds hus må savne matoffer og drikkoffer. **14** Tillys en hellig faste, utrop en festforsamling, samle de eldste, ja alle som bor i landet, til Herrens, eders Guds hus og rop til Herren! **15** Ve oss, for en dag! For Herrens dag er nær og kommer som en ødeleggelse fra den Allmektige. **16** Er ikke maten blitt borte for våre øine, glede og fryd fra vår Guds hus? **17** Sædekornene er tørket inn under mulden som dekker dem; forrådshusene er ødelagt, ladene nedbrutt, for kornet er fordervet. **18** Hvor buskapen stønner! Oksehjordene farer redde omkring, for det finnes intet beite for dem; også fårehjordene må lide. **19** Til dig, Herre, roper jeg; for ild har fortært ørkenens beitemarker, og luer har forbrent alle markens trær. **20** Endog markens dyr skriker op til dig; for bekkene er uttørket, og ild har fortært ørkenens beitemarker.

2 Støt i basun på Sion og blås alarm på mitt hellige berg, alle som bor i landet, beve! For Herrens dag kommer - den er nær, **2** en dag med mørke og mulm, en dag med skyer og skodde, utbredt over fjellene som morgenrøde - et stort og sterkt folk, som det ikke har vært make til fra fordums tid og heller ikke siden kommer make til gjennem årene, fra slekt til slekt. **3** Foran det fortærer ild, og efter det brenner lue; som Edens have er landet foran det, og efter det er det en øde ørken, og det er intet som slipper unda det. **4** Som hester er det å se til, og som ryttere løper de avsted. **5** Det lyder som larm av vogner når de hopper over fjelltoppene, det lyder som når ildsluen fortærer halm, de er som et sterkt folk, rustet til krig. **6** Folkeslag skjelver for det; alle ansikter blir blussende røde. **7** Som helter løper de avsted, som krigsmenn stiger de op på murene; de drar frem hver sin vei og bøier ikke av fra sine stier. **8** De trenger ikke hverandre til side; de går frem hver på sin egen vei; mellem kastespyd styrter de frem og stanser ikke i sitt løp. **9** I byen vanker de om, på muren løper de, i husene stiger de op, gjennem vinduene går de inn som tyver. **10** Foran dem skjelver jorden og ryster himmelen; sol og måne sortner, og stjernene holder op å lyse. **11** Og Herren lar sin røst høre foran sin fylking, for hans hær er såre stor, og sterk er den som fullbyrder hans ord; for stor er Herrens dag og såre forferdelig - hvem kan utholde den? **12** Men endog nu, sier Herren, vend om til mig med hele eders hjerte og med faste og gråt og klage, **13** og sønderriv eders hjerte og ikke eders klær, og vend om til Herren eders Gud! For han er nådig og barmhjertig, langmodig og rik på miskunnhet, og han angrer det onde. **14** Hvem vet? Han torde vende om og angre og la en velsignelse bli igjen efter sig, til matoffer og drikkoffer for Herren eders Gud. **15** Støt i basun på Sion, tillys en hellig faste, utrop en festforsamling! **16** Samle folket, tillys en hellig sammenkomst, kall de gamle sammen, samle de små barn, endog dem som dier morsbryst! La brudgommen gå ut av sitt rum og bruden av sitt kammer! **17** Mellem forhallen og alteret skal prestene, Herrens tjenere, stå gråtende og si: Spar, Herre, ditt folk, og overgi ikke din arv til vanære, så hedninger får råde over den! Hvorfor skal de si blandt folkene: Hvor er deres Gud? **18** Da blir Herren nidkjær for sitt land, og han sparer sitt folk. **19** Og Herren svarer og sier til sitt folk: Se, jeg sender eder korn og most og olje, så I blir mette; og jeg vil ikke mere overgi eder til vanære blandt hedningene. **20** Og fienden fra Norden vil jeg drive langt bort fra eder og jage ham avsted til et tørt og øde land, hans fortropp til havet i øst og hans baktropp til havet i vest; og det skal stige op en stank fra ham, en motbydelig lukt; for altfor store ting har han tatt sig fore. **21** Frykt ikke, du land! Fryd dig og vær glad! For store ting har Herren gjort. **22** Frykt ikke, I markens dyr! For ørkenens beitemarker grønnes, trærne bærer sin frukt, fikentreet og vintreet gir sin kraft. **23** Og I, Sions barn,

fryd og gled eder i Herren eders Gud! For han gir eder
læreren til rettferdighet; og så sender han regn ned til
eder, høstregn og vårregn, først. 24 Treskeplassene
blir fulle av korn, og persekarene flyter over av most og
olje. 25 Og jeg godtgjør eder de år da vrimleren åt op
alt, og slikkeren og skaveren og gnageren, min store
hær, som jeg sendte mot eder. 26 Og I skal ete og bli
mette og prise Herrens, eders Guds navn, han som
har stelt så underfullt med eder, og mitt folk skal aldri i
evighet bli til skamme. 27 Og I skal kjenne at jeg bor
midt i Israel, og at jeg er Herren eders Gud, og ingen
annen; og mitt folk skal aldri i evighet bli til skamme.
28 Og derefter skal det skje at jeg vil utgyde min Ånd
over alt kjød, og eders sønner og eders døtre skal tale
profetiske ord; eders oldinger skal ha drømmer, eders
unge menn skal se syner; 29 ja, endog over trælene
og over trælkvinnene vil jeg i de dager utgyde min
Ånd. 30 Og jeg vil gjøre underfulle tegn på himmelen
og på jorden: blod og ild og røkstøtter. 31 Solen skal
omskiftes til mørke, og månen til blod, før Herrens dag
kommer, den store og forferdelige. 32 Og det skal skje:
Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst; for
på Sions berg og i Jerusalem skal det være en flokk
av undkomne, således som Herren har sagt, og blandt
de undslopne skal de være som Herren kaller.

3 For se, i de dager og på den tid, når jeg gjør ende
på Judas og Jerusalems fangenskap, 2 da vil jeg
samle alle hedningefolk og føre dem ned i Josafats
dal, og jeg vil der gå i rette med dem for mitt folks og
min arvs, Israels skyld, fordi de spredte dem blandt
hedningene og delte mitt land; 3 om mitt folk kastet de
lodd, de gav en gutt for en skjøge, de solgte en pike
for vin, og den drakk de op. 4 Og I, Tyrus og Sidon og
alle Filisterlands bygder! Hvad vil mig? Er det noget I
vil gjengjelde mig, eller vil I gjøre mig noget? Snart, i
en hast, skal jeg la eders gjerning falle tilbake på eders
eget hode, 5 I som tok mitt sølv og gull og førte mine
dyreste skatter bort til eders templer, 6 og Judas barn
og Jerusalems barn solgte I til Javans barn for å få
dem langt bort fra sitt land. 7 Se, jeg kaller dem fra det
sted som I har solgt dem til, og lar eders gjerning falle
tilbake på eders eget hode. 8 Og jeg vil selge eders
sønner og døtre til Judas barn, og de skal selge dem
til sabeerne, et folk som bor langt borte; for Herren har
talt. 9 Rop dette ut blandt hedningefolkene, rust eder
til en hellig krig, kall på heltene, la alle krigsmenn stige
frem og dra ut! 10 Smi eders hakker om til sverd og
eders vingårdskniver til spyd! Den veke si: Jeg er en
helt! 11 Skynd eder og kom, alle I hedningefolk fra alle
kanter, og samle eder sammen! Dit la du, Herre, dine
helter stige ned! 12 Hedningefolkene skal våkne op og
dra til Josafats dal; for der vil jeg sitte og dømme alle
hedningefolk fra alle kanter. 13 Send sigden ut, for
høsten er moden! Kom og tred vinpersen, for den er
full, persekarene flyter over, deres ondskap er stor! 14
Skare på skare samler sig i avgjørelsens dal. For nær
er Herrens dag i avgjørelsens dal. 15 Sol og måne
sortner, og stjernene holder op å lyse. 16 Og Herren
skal brøle fra Sion og la sin røst høre fra Jerusalem,
og himmel og jord skal skjelve; men Herren er en
tilflukt for sitt folk og et vern for Israels barn. 17 Og
I skal kjenne at jeg er Herren eders Gud, som bor
på Sion, mitt hellige berg; og Jerusalem skal være et
hellig sted, og fremmede skal ikke mere trenge inn der.
18 Og det skal skje på den dag at fjellene skal dryppe
av most, og haugene flyte over av melk, og alle bekker
i Juda strømme med vann; og det skal utgå en kilde
fra Herrens hus og vanne Sittims dal. 19 Egypten skal
bli til en ødemark og Edom til en øde ørken for deres
vold mot Judas barn, fordi de har utøst uskyldig blod i
sitt land. 20 Men Juda skal bli til evig tid, og Jerusalem
fra slekt til slekt. 21 Og jeg vil hevne deres blod, det
som jeg ikke før har hevnet. Og Herren bor på Sion.

Amos

1 De ord som Amos, en av hyrdene fra Tekoa, mottok
i sine syner om Israel i de dager da Ussias var
konge i Juda og Jeroboam, Joas' sønn, konge i Israel,
to år før jordskjelvet. **2** Han sa: Herren skal brøle fra
Sion og la sin røst høre fra Jerusalem, og hyrdenes
beitemarker skal sørge, og Karmels topp bli tørr. **3**
Så sier Herren: For tre misgjerninger av Damaskus,
ja for fire vil jeg ikke ta det tilbake - fordi de tresket
Gilead med treskesleder av jern; **4** men jeg vil sende
ild mot Hasaels hus, og den skal fortære Benhadads
palasser, **5** og jeg vil sønderbryte Damaskus' portbom
og utrydde dem som bor i Avens dal, og den som
bærer kongestaven, i Bet-Eden; og Syrias folk skal
bortføres til Kir, sier Herren. **6** Så sier Herren: For
tre misgjerninger av Gasa, ja for fire vil jeg ikke ta
det tilbake - fordi de bortførte alt folket som fanger og
overgav dem til Edom; **7** men jeg vil sende ild mot
Gasas murer, og den skal fortære dets palasser, **8** og
jeg vil utrydde dem som bor i Asdod, og den som bærer
kongestaven, i Askalon, og jeg vil vende min hånd
mot Ekron, og det som er igjen av filistrene, skal gå til
grunne, sier Herren, Israels Gud. **9** Så sier Herren: For
tre misgjerninger av Tyrus, ja for fire vil jeg ikke ta det
tilbake - fordi de overgav alt folket som fanger til Edom
og ikke kom brorpakten i hu; **10** men jeg vil sende ild
mot Tyrus' murer, og den skal fortære dets palasser.
11 Så sier Herren: For tre misgjerninger av Edom, ja
for fire vil jeg ikke ta det tilbake - fordi han forfulgte
sin bror med sverd og kvalte sin barmhjertighet, og
hans vrede stadig sønderrev, og han alltid holdt på sin
harme; **12** men jeg vil sende ild mot Teman, og den
skal fortære Bosras palasser. **13** Så sier Herren: For
tre misgjerninger av Ammons barn, ja for fire vil jeg
ikke ta det tilbake - fordi de skar op de fruktsommelige
kvinner i Gilead for å utvide sitt landemerke; **14** men
jeg vil stikke ild på Rabbas murer, og den skal fortære
dets palasser, under hærskrik på stridens dag, i storm
på uværets dag, **15** og deres konge skal føres bort
som fange, både han og hans fyrster, sier Herren.

2 Så sier Herren: For tre misgjerninger av Moab, ja for
fire vil jeg ikke ta det tilbake - fordi de brente Edom-
kongens ben til kalk; **2** men jeg vil sende ild mot Moab,
og den skal fortære Kerijots palasser, og Moab skal dø
under krigsbulder, under hærskrik, under basunens
lyd, **3** og jeg vil utrydde dommeren av deres land,
og alle dets fyrster vil jeg drepe sammen med ham,
sier Herren. **4** Så sier Herren: For tre misgjerninger
av Juda, ja for fire vil jeg ikke ta det tilbake - fordi de
foraktet Herrens lov og ikke holdt hans bud, og deres
løgnguder, som deres fedre hadde fulgt, førte dem
vill; **5** men jeg vil sende ild mot Juda, og den skal
fortære Jerusalems palasser. **6** Så sier Herren: For
tre misgjerninger av Israel, ja for fire vil jeg ikke ta
det tilbake - fordi de selger den uskyldige for penger
og den fattige for et par sko, **7** de som higer efter
å se støv på de ringes hode og bøier retten for de
saktmodige. En mann og hans far går til samme pike,
så de vanhelliger mitt hellige navn. **8** På pantsatte
klær strekker de sig ved hvert alter, og vin som de har
tatt som bøter, drikker de i sin Guds hus. **9** Og jeg
utryddet da amorittene foran dem, de som var høie
som sedertrær og sterke som eketrær, og jeg ødela
deres frukt oventil og deres røtter nedentil, **10** og jeg
førte eder op fra Egyptens land, og jeg ledet eder i
ørkenen i firti år, forat I skulde få amorittens land til
eiendom, **11** og jeg opvakte nogen av eders sønner til
profeter, og nogen av eders unge menn til nasireere.
Er det ikke så, I Israels barn? sier Herren. **12** Men I
fikk nasireerne til å drikke vin, og I forbød profetene å
profetere. **13** Se, jeg vil knuge eder ned, likesom en
vogn full av kornbånd knuger allting ned; **14** den raske
skal intet tilfluktssted finne, og den sterke ikke kunne
gjøre bruk av sin kraft, og helten ikke berge sitt liv; **15**
bueskytteren skal ikke holde stand, den som er lett på
foten, skal ikke berge sitt liv, og heller ikke rytteren på
sin hest, **16** den modigste iblandt heltene skal flykte
naken på den dag, sier Herren.

3 Hør dette ord som Herren har talt mot eder, Israels
barn, mot hele den ætt jeg har ført op fra Egyptens
land: **2** Eder alene har jeg villet kjennes ved blandt
alle jordens ætter; derfor vil jeg hjemsøke eder for alle
eders misgjerninger. **3** Går vel to sammen uten at
de har avtalt det med hverandre? **4** Brøler vel løven
i skogen uten at den har funnet noget rov? Lar vel
ungløven sin røst høre fra sin hule uten at den har
fanget noget? **5** Faller vel fuglen i en snare på marken
uten at det er satt nogen snare for den? Spretter vel
snaren op fra marken uten at den fanger noget? **6** Eller
støtes det vel i basun i en by uten at folket forferdes?
Eller skjer det vel en ulykke i en by uten at Herren har
gjort det? **7** For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget
uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine
tjenere profetene. **8** Når løven brøler, hvem skulde
ikke da reddes? Når Herren, Israels Gud, taler, hvem
skulde ikke da profetere? **9** Rop ut i palassene i Asdod
og i palassene i Egyptens land og si: Samle eder på
Samaria-fjellene og se hvor stor forvirring det er der
inne, og hvor megen undertrykkelse der råder! **10**
De vet ikke å gjøre det som rett er, sier Herren, de
som dynger op vold og ødeleggelse i sine palasser.
11 Derfor sier Herren, Israels Gud, så: Fiender skal

komme og omringe hele landet. Og de skal styrte ned
din borg, så du mister ditt vern, og dine palasser skal bli
plyndret. 12 Så sier Herren: Likesom en hyrde berger
to leggeben eller en ørelapp av løvens gap, således
skal Israels barn berges, de som sitter i Samaria i
sofahjørnet og på damaskes hynder. 13 Hør og vidne
mot Jakobs hus, sier Herren, Israels Gud, hærskarenes
Gud: 14 På den dag jeg hjemsøker Israel for dets
misgjerninger, da vil jeg hjemsøke Betels altere, så
alterhornene blir avhugget og faller til jorden, 15 og jeg
vil sønderslå både vinterhusene og sommerhusene,
og elfenbenshusene skal gå til grunne, og mange hus
rives bort, sier Herren.

4 Hør dette ord, I Basan-kyr på Samarias fjell, I som
undertrykker de ringe, som knuser de fattige, som
sier til eders menn: Kom med vin, så vi får drikke! 2
Herren, Israels Gud, har svoret ved sin hellighet: Se,
dager kommer over eder da I skal slepes bort med
haker, og den siste levning av eder med fiskekroker, 3
og I skal gå ut gjennem murbruddene, hver rett frem
for sig, og I skal bli slengt bort i palasset, sier Herren.
4 Gå til Betel og synd, til Gilgal og synd til gagns, og
bær hver morgen frem eders slaktoffer, hver tredje dag
eders tiender, 5 og la røk av syret brød stige op som
takkoffer og tillys frivillige offer og kunngjør det! For så
vil I jo gjerne ha det, I Israels barn, sier Herren, Israels
Gud. 6 Og jeg har da latt eder gå med tom munn i alle
eders byer og latt eder mangle brød i alle eders hjem;
men I har ikke omvendt eder til mig, sier Herren. 7 Jeg
har forholdt eder regnet da det ennu var tre måneder
igjen til høsten, og har latt det regne over en by, men
ikke over en annen; et stykke land fikk regn, og et
annet stykke blev fortørket, fordi det ikke kom regn på
det, 8 og to, tre byer ravet avsted til en og samme by
for å drikke vann, men fikk ikke nok; men I har ikke
omvendt eder til mig, sier Herren. 9 Jeg har slått eder
med kornbrand og rust; gresshoppene åt op eders
mange haver og vingårder og fikentrær og oljetrær;
men I har ikke omvendt eder til mig, sier Herren. 10
Jeg har sendt pest blandt eder likesom dengang i
Egypten, jeg har drept eders unge menn med sverdet
og latt eders hester bli hærfang, og jeg lot stanken
fra eders hær stige op i eders nese; men I har ikke
omvendt eder til mig, sier Herren. 11 Jeg har omstyrtet
byer iblandt eder, således som Gud omstyrtet Sodoma
og Gomorra, og I blev som en brand som er revet
ut av ilden; men I har ikke omvendt eder til mig, sier
Herren. 12 Derfor vil jeg gjøre med dig, Israel, så som
jeg har sagt. Og fordi jeg vil gjøre således med dig, så
gjør dig rede til å møte din Gud, Israel! 13 For se, han
som danner fjellene og skaper vinden og åpenbarer
menneskene deres tanker, han som gjør morgenrøden
til mørke og farer frem over jordens høider - Herren,
hærskarenes Gud, er hans navn.

5 Hør dette ord, en klagesang som jeg istemmer over
eder, Israels hus! 2 Hun er falt, hun skal aldri reise
sig mere, jomfruen Israel; hun ligger nedkastet på sin
egen grunn, det er ingen som reiser henne op. 3 For
så sier Herren, Israels Gud: Den by som tusen drar
ut av, skal ha hundre igjen, og den by som hundre
drar ut av, skal ha ti igjen, i Israels hus. 4 For så
sier Herren til Israels hus: Søk mig, så skal I leve! 5
Søk ikke til Betel og kom ikke til Gilgal og dra ikke
over til Be'erseba! For Gilgal skal bli bortført, og Betel
bli til intet. 6 Søk Herren, så skal I leve! Ellers skal
han komme over Josefs hus som en ild, og den skal
fortære uten at Betel har nogen som slukker! 7 De som
forvender retten til malurt og kaster rettferdigheten til
jorden! 8 Han som har skapt Syvstjernen og Orion
og omskifter dødsskygge til morgen og gjør dagen
mørk som natten, han som kaller på havets vann og
øser dem ut over jorden - Herren er hans navn! 9
Han som lar ødeleggelse lyne frem mot den sterke og
fører ødeleggelse over den faste borg! 10 På tinge
hater de den som hevder retten, og de avskyr den som
taler sannhet. 11 Derfor, fordi I treder på den fattige
og tar avgift i korn av ham, så skal I ikke få bo i de
hus av huggen sten som I selv har bygget, og ikke
få drikke vin fra de herlige vingårder som I selv har
plantet. 12 For jeg vet at eders overtredelser er mange
og eders synder tallrike; I forfølger den uskyldige,
tar imot løsepenger og bøier retten for de fattige på
tinge. 13 Derfor, den som er klok, han tier i denne tid;
for det er en ond tid. 14 Søk det gode og ikke det
onde, så I får leve. Da skal Herren, hærskarenes Gud,
være med eder, således som I har sagt. 15 Hat det
onde og elsk det gode og la retten stå fast på tinge!
Kanskje Herren, hærskarenes Gud, da vil være nådig
mot Josefs levning. 16 Derfor sier Herren, Israels Gud,
hærskarenes Gud, så: På alle gater skal det høres
klagerop, og i alle streder skal de rope: Ve, ve! Bonden
skal kalles til sørgehøitid, og til dem som er kyndige i
sørgekveder, skal de si: Syng en sørgesang! 17 Og
i alle vingårder skal det høres klagerop; for jeg vil
skride frem midt iblandt eder, sier Herren. 18 Ve dem
som stunder efter Herrens dag! Hvad vil I da med
Herrens dag? Den er mørke og ikke lys. 19 Det er som
når en flykter for en løve, men støter på en bjørn, og
når han kommer hjem og støtter sig til veggen med
hånden, blir han bitt av en orm. 20 Ja, Herrens dag
er mørke og ikke lys, belgmørk og uten lysskjær. 21
Jeg hater og forakter eders høitider, og jeg har ikke
behag i eders festforsamlinger; 22 for om I ofrer mig
brennoffer og matoffer, finner jeg ikke behag i dem,

og eders takkoffer av gjøkalver ser jeg ikke på. 23
La mig slippe for dine larmende sanger! Jeg vil ikke
høre på ditt harpespill. 24 Men dommen skal komme
veltende som vann, og rettferdigheten som en alltid
strømmende bekk. 25 Bar I frem for mig slaktoffer og
matoffer i ørkenen i de firti år, Israels hus? 26 Nei,
I bar eders konges telt og eders billeders fotstykke,
eders guds stjerne, som I hadde gjort eder. 27 Jeg vil
føre eder bort i fangenskap, langt bortenfor Damaskus,
sier han hvis navn er Herren, hærskarenes Gud.

6 Ve de trygge på Sion og de sorgløse på Samarias
fjell, de fornemme blandt det ypperste av folkene,
dem som Israels hus pleier å vende sig til! 2 Dra over
til Kalne og se, og gå videre til det store Hamat, og stig
ned til Gat i Filisterland! Er de bedre enn disse riker,
eller er deres land større enn eders land? 3 I som jager
den onde dag langt bort og flytter urettens sete nær til
eder, 4 I som ligger på elfenbensbenker og dovner
eder på eders leier, og som eter lam av hjorden og
kalver fra fjøset, 5 som synger allslags tull til harpens
toner og har uttenkt eder strengeinstrumenter, likesom
David, 6 som drikker vin av skåler og salver eder med
den ypperste olje, men ikke sørger over Josefs skade.
7 Derfor skal de nu vandre ut av landet fremst blandt
dem som føres bort, og med skrålet av dem som
dovner sig, skal det være slutt. 8 Herren, Israels Gud,
har svoret ved sig selv, sier Herren, hærskarenes Gud:
Jeg avskyr Jakobs stolthet og hater hans palasser, og
jeg vil overgi byen og alt det som er i den. 9 Og om
det er ti menn tilbake i ett hus, da skal de dø. 10 Og
en manns nærmeste frende, som skal brenne ham,
skal ta ham og bære benene ut av huset, og han skal
si til den som er i husets innerste krok: Er det ennu
nogen hos dig? Og han skal svare: Nei, ingen! Da skal
han si: Hysj! Herrens navn må ikke nevnes! 11 For se,
Herren byder, og de slår det store hus så det synker i
grus, og det lille hus så det revner. 12 Springer vel
hestene opefter fjellet, eller pløies det der med okser?
siden I har forvendt retten til gift og rettferdighetens
frukter til malurt. 13 I som gleder eder over det som
intet er, og som sier: Er det ikke ved vår egen styrke vi
har vunnet oss velde? 14 For se, jeg opvekker et folk
mot eder, Israels hus, sier Herren, hærskarenes Gud,
og de skal undertrykke eder fra der hvor veien går til
Hamat, og like til bekken i ødemarken.

7 Dette syn lot Herren, Israels Gud, mig se: Det var
en som skapte gresshopper, da håen begynte å
skyte op; det var håen efter kongens slått. 2 Og da de
vel hadde ett op alle urter i landet, da sa jeg: Herre,
Israels Gud, tilgi! Hvorledes skal Jakob kunne bli i live,
han som er så liten? 3 Da angret Herren det. Det skal
ikke skje, sa Herren. 4 Så lot Herren, Israels Gud, mig
se dette syn: Herren, Israels Gud, kalte på ilden til
straff, og den fortærte det store vanndyp, og den holdt
på å fortære hans arvelodd. 5 Da sa jeg: Herre, Israels
Gud, hold op! Hvorledes skal Jakob kunne bli i live,
han som er så liten? 6 Da angret Herren det. Heller
ikke det skal skje, sa Herren, Israels Gud. 7 Så lot
han mig se dette syn: Herren stod på en loddrett mur,
og i hånden hadde han et blylodd. 8 Og Herren sa
til mig: Hvad ser du, Amos? Jeg svarte: Et blylodd.
Da sa Herren: Se, jeg vil bruke et blylodd iblandt mitt
folk Israel; jeg vil ikke lenger bære over med dets
synd. 9 Isaks offerhauger skal ødelegges, og Israels
helligdommer synke i grus, og jeg vil reise mig med
sverdet mot Jeroboams hus. 10 Da sendte Amasja,
presten i Betel, bud til Jeroboam, Israels konge, og
lot si: Amos har fått i stand en sammensvergelse mot
dig midt i Israels hus; landet kan ikke tåle alt det han
sier. 11 For så har Amos sagt: Jeroboam skal dø for
sverdet, og Israel skal bli bortført fra sitt land. 12 Og
Amasja sa til Amos: Gå din vei, du seer, fly til Juda
land og et ditt brød der; der kan du være profet! 13
Men i Betel skal du ikke mere holde på å profetere;
for det er en kongelig helligdom og et rikstempel. 14
Da svarte Amos Amasja således: Jeg er ikke nogen
profet, heller ikke disippel av nogen profet; jeg er bare
en fehyrde, som sanker frukten av morbærtreet. 15
Men Herren tok mig fra hjorden, og Herren sa til mig:
Gå og vær profet for mitt folk Israel! 16 Så hør nu
Herrens ord! Du sier: Du skal ikke profetere mot Israel
og ikke tale mot Isaks hus. 17 Derfor sier Herren så:
Din hustru skal drive hor i byen, og dine sønner og
døtre skal falle for sverdet, og din jord skal deles med
målesnor, og du selv skal dø i et urent land, og Israel
skal bli bortført fra sitt land.

8 Så lot Herren, Israels Gud, mig se dette syn: Der
stod en kurv med moden frukt. 2 Og han sa: Hvad
ser du, Amos? Jeg svarte: En kurv med moden frukt.
Da sa Herren til mig: Enden er kommet for mitt folk
Israel; jeg vil ikke lenger bære over med dets synd. 3
Palassets sanger skal bli til klageskrik på den dag, sier
Herren, Israels Gud; der ligger lik i mengde, overalt
kastes de til side i stillhet. 4 Hør dette, I som higer efter
å opsluke den fattige og gjøre ende på de saktmodige
i landet, 5 I som sier: Når er nymånedagen slutt,
så vi kan selge korn, og sabbaten, så vi kan åpne
kornbodene og gjøre efaen liten og sekelen stor og
forfalske vekten 6 og kjøpe de ringe for penger og den
fattige for et par sko og selge avfall av korn? 7 Herren
har svoret ved Jakobs stolthet: Jeg skal aldri glemme
alt det de har gjort. 8 Må ikke derfor jorden skjelve, og
alle som bor på den, sørge? Må ikke hele jorden heve

sig som Nilen, stige og falle som Egyptens elv? 9 Og
det skal skje på den dag, sier Herren, Israels Gud,
at jeg vil la solen gå ned om middagen og gjøre det
mørkt på jorden ved høilys dag. 10 Og jeg vil omskifte
eders høitider til sorg og alle eders sanger til klage,
jeg vil legge sekk om alle lender og la hvert hode bli
skallet; jeg vil gjøre det så som når en sørger over sin
eneste sønn, og la enden bli som en ulykkens dag. 11
Se, dager kommer, sier Herren, Israels Gud, da jeg
sender hunger i landet, ikke hunger efter brød og ikke
tørst efter vann, men efter å høre Herrens ord. 12 Da
skal de vanke om fra hav til hav og fra nord til øst; de
skal flakke omkring og søke efter Herrens ord, men
de skal ikke finne det. 13 På den dag skal de fagre
jomfruer og de unge menn vansmekte av tørst, 14 de
som sverger ved Samarias synd og sier: Så sant din
gud lever, Dan, og så sant han lever han de dyrker i
Be'erseba! Og de skal falle og ikke reise sig mere.

9 Jeg så Herren stå ved alteret, og han sa: Slå til
søilehodene, så dørtersklene skjelver, og knus dem,
så de faller ned over hodet på dem alle! Den siste
levning av dem vil jeg drepe med sverdet; ingen av
dem skal kunne undfly, ingen av dem komme unda.
2 Om de bryter sig inn i dødsriket, så skal min hånd
hente dem derfra, og om de farer op til himmelen,
skal jeg styrte dem ned derfra; (Sheol h7585) 3 om de
skjuler sig på Karmels topp, skal jeg lete dem op og
hente dem derfra, og om de gjemmer sig for mine øine
på havets bunn, skal jeg kalle ormen frem, og den
skal bite dem, 4 og om de føres i fangenskap av sine
fiender, skal jeg der byde sverdet å slå dem ihjel; jeg
skal la mitt øie hvile på dem, til det onde og ikke til det
gode. 5 Og Herren, Israels Gud, hærskarenes Gud,
han rører ved jorden, da smelter den, og alle som bor
på den, sørger, og hele jorden hever sig som Nilen
og faller som Egyptens elv, 6 Han har bygget sine
høie saler i himmelen og grunnfestet sin hvelving over
jorden, han kaller på havets vann og øser dem ut over
jorden; Herren er hans navn. 7 Er I mere verd for mig
enn etiopernes barn, I Israels barn? sier Herren; har
jeg ikke ført Israel op fra Egyptens land og filistrene fra
Kaftor og syrerne fra Kir? 8 Se, Herrens, Israels Guds
øine er vendt mot dette syndige rike, og jeg vil utslette
det av jorden; men jeg vil ikke aldeles utslette Jakobs
hus, sier Herren. 9 For se, jeg byder at Israels ætt skal
rystes blandt alle folkeslag, likesom en ryster med et
sold, og ikke et korn faller til jorden. 10 For mitt sverd
skal de dø alle syndere blandt mitt folk, de som sier:
Ulykken skal ikke nå oss eller kommer over oss. 11 På
den dag vil jeg reise op igjen Davids falne hytte, og
jeg vil mure igjen dens revner og reise op det som er
nedbrutt av den, og jeg vil bygge den op igjen som i
fordums dager, 12 så at de får ta i eie det som er igjen
av Edom, og alle de hedningefolk som kalles med mitt
navn, sier Herren, han som gjør dette. 13 Se, dager
kommer, sier Herren, da den som pløier, skal nå den
som høster, og den som trår vindruer, skal nå den som
kaster ut sæden, og fjellene skal dryppe av most, og
alle haugene skal flyte over. 14 Og jeg vil gjøre ende
på mitt folk Israels fangenskap, og de skal bygge op
igjen de ødelagte byer og bo der og plante vingårder
og drikke deres vin og dyrke op haver og ete deres
frukt. 15 Og jeg vil plante dem i deres land, og de skal
aldri mere rykkes op av sitt land, det som jeg har gitt
dem, sier Herren din Gud.

Obadias

1 Obadias' syn. Så sier Herren, Israels Gud, om
Edom: En tidende har vi hørt fra Herren, og et bud
er sendt ut blandt hedningefolkene: Stå op og la oss
reise oss til strid mot det! 2 Se, liten vil jeg gjøre dig
blandt hedningefolkene; du skal bli dypt foraktet. 3 Ditt
hjertes overmot har dåret dig, du som bor i fjellkløfter, i
din høie bolig, du som sier i ditt hjerte: Hvem vil styrte
mig ned til jorden? 4 Om du bygger høit som ørnen og
setter ditt rede blandt stjerner, vil jeg styrte dig ned
derfra, sier Herren. 5 Om tyver kom til dig eller røvere
om natten - å, hvor du blir tilintetgjort! - mon de da
vilde stjele mere enn det de trengte? Om det kom til
dig folk som vilde høste din vin, vilde de da ikke levne
en efterhøst? 6 Men hvor blir ikke Esau ransaket, og
hans skjulte skatter opsøkt! 7 Like til grensen følger
alle dine forbundsfeller dig; dine gode venner sviker
dig og får overhånd over dig; de menn som eter ditt
brød, legger en snare for dig. Det er ingen forstand hos
ham! 8 Skal jeg ikke på den dag, sier Herren, gjøre
ende på alle vismenn i Edom og all forstand på Esaus
berg? 9 Dine kjemper, Teman, skal bli motløse, så hver
mann blir drept og utryddet på Esaus berg. 10 For den
vold du har gjort mot din bror Jakob, skal skam dekke
dig, og du skal bli utryddet til evig tid. 11 Den dag da
du holdt dig unda, den dag da fremmede bortførte
hans gods, og utlendinger gikk inn i hans porter og
kastet lodd om Jerusalem, da var også du som en av
dem. 12 Se ikke med skadefryd på din brors dag, på
hans ulykkes dag, og gled dig ikke over Judas barn på
deres undergangs dag, og lukk ikke din munn så vidt
op på trengselens dag! 13 Dra ikke inn gjennem mitt
folks port den dag de er i nød, se ikke også du med
skadefryd på deres ulykke den dag de er i nød, og
legg ikke hånd på deres gods den dag de er i nød, 14
og stå ikke på veiskjellet for å utrydde dem av mitt folk
som har sloppet unda, og overgi ikke dets flyktninger
til fienden på trengselens dag! 15 For nær er Herrens
dag over alle folkene; som du har gjort, skal det gjøres
med dig, dine gjerninger skal falle tilbake på ditt eget
hode. 16 For likesom I har drukket på mitt hellige berg,
skal alle folkene drikke uten å holde op; de skal drikke i
fulle drag og bli som om de aldri hadde vært til. 17 Men
på Sions berg skal det være en flokk av undslopne,
og det skal være hellig; og Jakobs hus skal ta sine
eiendommer i eie. 18 Og Jakobs hus skal bli en ild, og
Josefs hus en lue, og Esaus hus skal bli til halm, og de
skal sette ild på det og fortære det, og det skal ikke bli
nogen tilbake av Esaus hus, for Herren har talt. 19 Og
de som bor i sydlandet, skal ta Esaus berg i eie, og de
som bor i lavlandet, skal ta filistrenes land, og de skal
ta Efra'ims land og Samarias land i eie, og Benjamin
skal ta Gilead, 20 og de av denne Israels hær som
er bortført, skal ta det som finnes av kana'anitter like
til Sarepta, og de bortførte fra Jerusalem som er i
Sefarad, skal ta sydlandets byer i eie. 21 Og frelsere
skal dra op på Sions berg og dømme Esaus berg, og
riket skal høre Herren til.

Jonas

1 Herrens ord kom til Jonas, Amittais sønn, og det
lød så: **2** Stå op, gå til Ninive, den store stad, og
tal for den! For deres ondskap er steget op og er
kommet for mitt åsyn. **3** Men Jonas stod op og vilde fly
til Tarsis, bort fra Herrens åsyn; og han drog ned til
Joppe og fant der et skib som skulde gå til Tarsis, og
han betalte frakten og gikk ombord for å fare med dem
til Tarsis, bort fra Herrens åsyn. **4** Men Herren sendte
en sterk vind ut over havet, og det blev en stor storm
på havet, og skibet var i ferd med å knuses. **5** Da blev
skibsfolkene redde og ropte hver til sin gud, og de
kastet de ting som var i skibet, ut i havet for å lette
skibet. Men Jonas var steget ned i skibets nederste
rum og lå i fast søvn. **6** Skibsføreren gikk da til ham og
sa: Hvorledes kan du sove så fast? Stå op og rop til
din gud! Kanskje den gud vil tenke på råd for oss, så vi
ikke går under. **7** Og de sa til hverandre: Kom, la oss
kaste lodd, så vi kan få vite hvem som er skyld i at
denne ulykke har hendt oss! Så kastet de lodd, og
loddet falt på Jonas. **8** Da sa de til ham: Si oss hvem
som er skyld i at denne ulykke har hendt oss! Hvad er
ditt ærend, og hvor kommer du fra? Hvad land er du
fra, og hvad folk hører du til? **9** Han svarte: Jeg er
en hebreer, og jeg frykter Herren, himmelens Gud,
ham som har gjort havet og det tørre land. **10** Da blev
mennene grepet av en stor frykt, og de sa til ham:
Hvorfor har du gjort dette? For de visste at han flydde
fra Herrens åsyn; det hadde han fortalt dem. **11** Og de
sa til ham: Hvad skal vi gjøre med dig, forat havet kan
legge sig for oss? For havet blev mere og mere oprørt.
12 Han svarte: Ta mig og kast mig i havet! Så vil havet
legge sig for eder; for jeg vet at det er for min skyld
denne store storm er kommet over eder. **13** Mennene
prøvde nu å ro tilbake til land, men de maktet det ikke;
for sjøen slo sterkere og sterkere mot dem. **14** Da ropte
de til Herren og sa: Å Herre, la oss ikke gå under fordi
denne mann skal dø, og la ikke uskyldig blod komme
over oss! For du, Herre, har gjort som du vilde. **15** Så
tok de Jonas og kastet ham i havet; da holdt havet op
å rase. **16** Og mennene blev grepet av stor frykt for
Herren, og de ofret takkoffer til Herren og gjorde løfter.
17 Men Herren lot en stor fisk komme og sluke Jonas,
og Jonas var i fiskens buk tre dager og tre netter.

2 Og Jonas bad til Herren sin Gud fra fiskens buk
2 og sa: Jeg kalte på Herren i min nød, og han
svarte mig; fra dødsrikets skjød ropte jeg, du hørte min
røst. **(Sheol h7585)** **3** Du kastet mig i dypet, midt i havet,
og vannstrømmer omgav mig; alle dine brenninger
og dine bølger gikk over mig. **4** Jeg tenkte: Jeg er
støtt bort fra dine øine. Men jeg skal atter skue op til
ditt hellige tempel. **5** Vannene omringet mig like til
sjelen, dypet omgav mig, tang innhyllet mitt hode, **6** til
fjellenes grunnvoller sank jeg ned, jordens bommer var
lukket efter mig for evig. Men du førte mitt liv op av
graven, Herre min Gud! **7** Da min sjel vansmektet i
mig, kom jeg Herren i hu, og min bønn kom til dig i
ditt hellige tempel. **8** De som holder sig til de tomme
avguder, de forlater sin miskunnhet. **9** Men jeg vil ofre
til dig med takksigelses røst; det jeg har lovt, vil jeg
holde; frelsen hører Herren til. **10** Så spydde fisken på
Herrens bud Jonas ut på det tørre land.

3 Og Herrens ord kom annen gang til Jonas, og det
lød så: **2** Stå op, gå til Ninive, den store stad, og
rop ut i den de ord som jeg vil tale til dig! **3** Og Jonas
stod op og gikk til Ninive efter Herrens ord. Men Ninive
var en stor stad for Gud, tre dagsreiser lang. **4** Og
Jonas gikk en dagsreise inn i byen og ropte: Om firti
dager skal Ninive bli omstyrtet. **5** Da trodde mennene i
Ninive på Gud, og de ropte ut en faste og klædde sig i
sekk, både store og små. **6** Da saken kom for Ninives
konge, stod han op fra sin trone og la sin kappe av sig
og svøpte sekk om sig og satte sig i asken. **7** Og han
lot rope ut i Ninive: Efter kongens og hans stormenns
påbud må hverken mennesker eller dyr, storfe eller
småfe, smake nogen ting, ikke nyte føde og ikke drikke
vann! **8** Men de skal svøpe sig i sekk, både mennesker
og dyr, og de skal rope til Gud med kraft og vende om,
hver fra sin onde vei og fra den urett som henger ved
deres hender. **9** Hvem vet? Gud kunde da vende om
og angre det, vende om fra sin brennende vrede, så
vi ikke forgår. **10** Da nu Gud så det de gjorde, at de
vendte om fra sin onde vei, angret han det onde han
hadde sagt han vilde gjøre mot dem, og han gjorde
det ikke.

4 Men det syntes Jonas meget ille om, og hans vrede
optendtes. **2** Og han bad til Herren og sa: Å Herre!
Var det ikke det jeg sa da jeg ennu var i mitt land?
Derfor flydde jeg dengang til Tarsis; for jeg visste at du
er en nådig og barmhjertig Gud, langmodig og rik på
miskunnhet og angrer det onde. **3** Så ta nu, Herre, mitt
liv! For jeg vil heller dø enn leve. **4** Men Herren sa:
Er det med rette din vrede er optendt? **5** Jonas var
gått ut av byen; han hadde satt sig østenfor byen, og
der hadde han gjort sig en løvhytte og satt under den
i skyggen for å se hvorledes det gikk med byen. **6**
Da lot Gud Herren et kikajontre vokse op over Jonas
til å skygge over hans hode, så han kunde bli fri sitt
mismot; og Jonas gledet sig høilig over kikajontreet. **7**
Men dagen efter, da morgenen brøt frem, lot Gud en
orm komme, som stakk kikajontreet så det visnet. **8** Og

da solen stod op, sendte Gud en lummer østenvind,
og solen stakk Jonas' hode, så han vansmektet; da
ønsket han sig døden og sa: Jeg vil heller dø enn
leve. **9** Men Gud sa til Jonas: Er det med rette din
vrede er optendt for kikajontreets skyld? Han svarte:
Ja, med rette er min vrede optendt inntil døden. **10** Da
sa Herren: Du ynkes over kikajontreet, som du ikke
har hatt møie med og ikke opelsket, som blev til på en
natt og forgikk på en natt; **11** og jeg skulde ikke ynkes
over Ninive, den store stad, hvor det er mere enn tolv
ganger ti tusen mennesker som ikke kjenner forskjell
mellem høire og venstre, og en mengde dyr!

Mika

1 Dette er Herrens ord som kom til Mika fra Moreset
i de dager da Jotam, Akas og Esekias var konger i
Juda, det som han skuet om Samaria og Jerusalem. **2**
Hør, I folk, alle sammen! Gi akt, du jord med alt som på
dig er! Og Herren, Israels Gud, være vidne mot eder,
Herren fra sitt hellige tempel! **3** For se, Herren går ut
fra sin bolig; han stiger ned og farer frem over jordens
høider. **4** Fjellene smelter under ham, og dalene revner
- som voks for ilden, som vann når det øses ut over et
stup. **5** For Jakobs frafall skjer alt dette, for de synder
Israels hus har gjort. Hvem er ophavet til Jakobs frafall?
Mon ikke Samaria? Og hvem til Judas offerhauger?
Mon ikke Jerusalem? **6** Så vil jeg da gjøre Samaria til
en grusdynge på marken, til et sted for vindyrkning,
og jeg vil velte dets stener ned i dalen og avdekke
dets grunnvoller. **7** Og alle dets utskårne billeder skal
sønderslås, og alle dets horegaver brennes op med
ild, og alle dets avgudsbilleder vil jeg ødelegge; for
av horelønn har det samlet dem, og til horelønn skal
de atter bli. **8** Over dette vil jeg klage og hyle, jeg vil
gå barbent og naken; jeg vil opløfte klageskrik som
sjakalene og jamre mig som strutsene. **9** For dets
sår er ulægelige; for ulykken er kommet like til Juda,
den har nådd like til mitt folks port, til Jerusalem. **10**
Forkynn det ikke i Gat, gråt ikke der! I Bet-Leafra velter
jeg mig i støvet. **11** Dra bort, I Sjafirs innbyggere, i
nakenhet og vanære! Sa'anans innbyggere våger sig
ikke ut. Bet-Haesels klageskrik gjør det umulig for eder
å bli der. **12** For Marots innbyggere vrir sig i smerte
over sin tapte lykke; for ulykke er faret ned fra Herren,
like til Jerusalems port. **13** Spenn traveren for vognen,
I innbyggere av Lakis! Syndens ophav var du for Sions
datter, for hos dig blev Israels overtredelser funnet.
14 Derfor skal du gi avkall på Moreset-Gat; husene i
Aksib blir som en sviktende bekk for Israels konger.
15 Ennu en gang skal jeg la eder få en eiermann, I
Maresas innbyggere! Til Adullam skal Israels stormenn
komme. **16** Gjør dig skallet, klipp håret vekk for dine
barns skyld, de som var din lyst! Gjør ditt hode så
skallet som gribbens, for de er ført bort fra dig.

2 Ve dem som tenker ut urett og emner på ondt
mens de ligger på sitt leie! Så snart morgenen gryr,
setter de det i verk, fordi det står i deres makt. **2** De
attrår marker og røver dem, de attrår hus og tar dem,
de gjør vold mot mannen og hans hus, mot bonden
og hans arvelodd. **3** Derfor sier Herren så: Se, jeg
tenker ut ondt over denne slekt, ulykker som I ikke
skal kunne ryste av eders hals, og I skal ikke kunne
gå med høireist hode; for det blir en ond tid. **4** På
den dag skal folk istemme en spottevise over eder
og synge en klagesang. De skal si: Det er forbi, vi er
rent ødelagt; mitt folks arvelodd skifter han ut til andre,
se, hvorledes han tar den fra mig! Til frafalne deler
han ut våre jorder. **5** Derfor skal du ingen ha som drar
målesnor over nogen jordlodd i Herrens menighet. **6**
Prek ikke! Så preker de. De må ikke preke om slikt,
det blir ingen ende på skjellsord. **7** Hvilket ord, du
Jakobs hus! Mon Herren er snar til vrede? Eller er det
således han pleier å gå frem? Er ikke mine ord gode
mot den som vandrer ærlig? **8** Men for lenge siden har
mitt folk reist sig som min fiende; I drar kappen av folk
som går trygge forbi og er fredelig sinnede - så de
bare har kjortelen igjen. **9** Mitt folks kvinner driver I ut
av de hjem som var deres lyst; fra deres små barn
tar I for alltid bort den pryd jeg har gitt dem. **10** Stå
op og dra bort! For her er ikke eders hvilested, for
eders urenhets skyld, som volder fordervelse, svær
fordervelse. **11** Om nogen kom med munnsvær og
svik og løi og sa: Jeg vil preke for dig om vin og om
sterk drikk - han skulde være en predikant for dette
folk. **12** Jeg vil samle dig, Jakob, samle eder så mange
som I er; sanke sammen vil jeg det som er igjen av
Israel, jeg vil føre dem sammen som får i en kve, som
en hjord til sitt beite, så det larmer av mennesker. **13**
Veibryteren går foran dem, de bryter igjennem og drar
frem gjennem porten og går ut av den; deres konge
drar frem foran dem, og Herren i spissen for dem.

3 Og jeg sa: Hør, I Jakobs høvdinger og I dommere
for Israels hus! Er det ikke eders sak å vite hvad rett
er? **2** I som hater det gode og elsker det onde, I som
flår huden av dem og kjøttet av deres ben, **3** I som
eter mitt folks kjøtt og river huden av dem og knuser
deres ben og breder dem ut likesom i en gryte og som
kjøtt i en panne. **4** Da skal de rope til Herren, men
han skal ikke svare dem; han skal skjule sitt åsyn for
dem på den tid for deres onde gjerningers skyld! **5** Så
sier Herren om de profeter som fører mitt folk vill, som
roper når de har noget å tygge med sine tenner: Fred!
Men mot den som intet gir dem i deres munn, roper de
ut en hellig krig. **6** Derfor skal det bli natt for eder uten
syner, og mørke uten spådom; solen skal gå ned over
profetene, og dagen bli sort over dem. **7** Seerne skal
skamme sig, og spåmennene blues; de skal tilhylle
skjegget alle sammen; for det kommer intet svar fra
Gud. **8** Men jeg, jeg er full av kraft ved Herrens Ånd
og full av rett og styrke til å vidne for Jakob om hans
overtredelse og for Israel om hans synd. **9** Hør dette, I
høvdinger over Jakobs hus og I dommere for Israels
hus, I som avskyr rett og gjør det kroket alt det som er
bent, **10** I som bygger Sion med blod og Jerusalem
med urett! **11** Dets høvdinger dømmer for gave, dets

prester lærer for betaling, og dets profeter spår for
penger, og enda stoler de på Herren og sier: Er ikke
Herren midt iblandt oss? Det kommer ingen ulykke
over oss. 12 Derfor skal for eders skyld Sion pløies
som en aker, og Jerusalem skal bli til grusdynger, og
tempelberget til skogbakker.

4 Men det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der
Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av
fjellene, og høit hevet skal det være over alle høider;
og folkeslag skal strømme op på det. 2 Og mange
hedningefolk skal gå avsted og si: Kom, la oss gå op
til Herrens berg og til Jakobs Guds hus, så han kan
lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra
Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. 3 Og
han skal dømme mellem mange folkeslag og skifte rett
for veldige hedningefolk helt til de fjerneste land, og
de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til
vingårdskniver; folkene skal ikke lenger løfte sverd mot
hverandre og ikke mere lære å føre krig, 4 men de
skal sitte hver under sitt vintre og sitt fikentre, og ingen
skal skremme dem; for Herrens, hærskarenes Guds
munn har talt. 5 For alle folkene vandrer hvert i sin
guds navn; men vi vandrer i Herrens, vår Guds navn
evindelig og alltid. 6 På den dag, sier Herren, vil jeg
samle de haltende og sanke sammen de bortdrevne og
dem jeg har faret ille med, 7 og jeg vil la de haltende
bli i live som en rest og gjøre de langt bortdrevne til
et tallrikt folk. Og Herren skal være konge over dem
på Sions berg fra nu og til evig tid. 8 Og du hjordens
tårn, du Sions datters haug! Til dig skal det nå, ja, det
skal komme det forrige herredømme, kongedømmet
over Jerusalems datter. 9 Hvorfor skriker du nu så
høit? Er det da ingen konge i dig, eller er din rådgiver
omkommet, siden veer har grepet dig som den fødende
kvinnes? 10 Vri dig og jamre dig, Sions datter, som en
fødende kvinne! For nu må du dra ut av byen og bo
ute på marken, og du skal komme like til Babel. Der
skal du bli utfridd, der skal Herren løse dig ut av dine
fienders hånd. 11 Nu har mange folkeslag samlet sig
mot dig, og de sier: Måtte det bli vanhelliget, så våre
øine kan se med lyst på Sion! 12 Men de kjenner ikke
Herrens tanker og forstår ikke hans råd, at han har
samlet dem som kornbånd til treskeplassen. 13 Stå op
og tresk, du Sions datter! For ditt horn vil jeg gjøre til
jern, og dine klover vil jeg gjøre til kobber, og du skal
knuse mange folk, og jeg vil lyse deres rov i bann til
Herren og deres gods til all jordens herre.

5 Nu samler du dig i skare, du skarenes datter! Voller
har de kastet op imot oss; med staven slår de
Israels dommer på kinnbenet. 2 Men du Betlehem,
Efrata, som er liten til å være med blandt Judas
tusener! Av dig skal det utgå for mig en som skal være
hersker over Israel, og hans utgang er fra fordum, fra
evighets dager. 3 Derfor skal han overgi dem inntil
den tid da hun som skal føde, har født; og de som blir
igjen av hans brødre, skal vende tilbake sammen med
Israels barn. 4 Og han skal stå og vokte sin hjord i
Herrens kraft, i Herrens, sin Guds navns høihet; og de
skal sitte i ro, for nu skal han være stor like til jordens
ender. 5 Og han skal være fred; når Assur kommer inn
i vårt land, og når han treder inn i våre palasser, så
reiser vi mot ham syv hyrder, ja åtte menneskefyrster,
6 og de skal herje Assurs land med sverd og Nimrods
land i dets porter; og han skal frelse fra Assur når
han kommer i vårt land, og når han treder inn på våre
enemerker. 7 Og Jakobs rest skal være midt iblandt
mange folk som dugg fra Herren, som en regnskur
på urter, som ikke bier på nogen og ikke venter på
menneskenes barn. 8 Og Jakobs rest skal være blandt
hedningefolkene, midt iblandt mange folk, som en løve
blandt skogens dyr, som en ungløve blandt fårehjorder,
som trår ned og sønderriver hvor den farer frem, og
det er ingen som redder. 9 Høi være din hånd over
dine motstandere! Måtte alle dine fiender bli utryddet!
10 Og det skal skje på den dag, sier Herren, at jeg
vil utrydde alle de hester du har, og tilintetgjøre dine
vogner. 11 Og jeg vil utrydde byene i ditt land og
bryte ned alle dine festninger. 12 Og jeg vil utrydde
all trolldom hos dig, og folk som spår av skyene, skal
ikke lenger finnes hos dig. 13 Og jeg vil utrydde dine
utskårne billeder og dine billedstøtter av ditt land, og
du skal ikke mere tilbede dine henders verk. 14 Og jeg
vil rive op Astartebilledene i ditt land og ødelegge dine
byer. 15 Og jeg vil i vrede og harme ta hevn over de
hedningefolk som ikke vilde høre.

6 Hør nu hvad Herren sier: Reis dig, før din sak
for fjellene, og la haugene høre din røst! 2 Hør, I
fjell, Herrens sak, og I jordens evige grunnvoller! For
Herren har sak med sitt folk, og med Israel går han i
rette. 3 Mitt folk, hvad har jeg gjort dig, og hvormed
har jeg trettet dig ut? Avlegg vidnesbyrd mot mig! 4
For jeg førte dig op fra Egyptens land og løste dig ut
av trælehuset, og jeg sendte Moses, Aron og Mirjam
til førere for dig. 5 Mitt folk! Kom i hu det råd som
Balak, Moabs konge, hadde lagt, og det svar som
Bileam, Beors sønn, gav ham, det som hendte på
veien fra Sittim til Gilgal, så du kan forstå Herrens
rettferdige gjerninger! 6 Hvormed skal jeg komme frem
for Herren, bøie mig ned for Gud i det høie? Skal jeg
komme frem for ham med brennoffer, med årsgamle
kalver? 7 Vil Herren ha behag i tusener av værer, i
titusener av oljebekker? Skal jeg gi min førstefødte
for min overtredelse, mitt livs frukt som syndoffer for

min sjel? 8 Han har åpenbaret dig, menneske, hvad
godt er; og hvad krever Herren av dig uten at du skal
gjøre rett og gjerne vise kjærlighet og vandre ydmykt
med din Gud? 9 Herrens røst roper til staden, og efter
visdom ser ditt navn; hør straffen og hvem som har
fastsatt den! 10 Er det ennu i den ugudeliges hus
skatter som han har vunnet med ugudelighet, og en for
knapp efa, en forbannet? 11 Kan jeg være ren med
ugudelighets vektskåler og med falske vektstener i
pungen? 12 Du stad hvis rikmenn er fulle av urett, og
hvis innbyggere taler løgn og har en svikefull tunge i
sin munn! 13 Så vil da også jeg slå dig med farlige sår,
ødelegge dig for dine synders skyld. 14 Du skal ete,
men ikke bli mett, og du skal være tom i ditt indre; du
kan flytte dine ting, men du berger dem ikke, og det du
berger, vil jeg overgi til sverdet. 15 Du skal så, men
ikke høste; du skal presse oljebær, men ikke salve dig
med olje; du skal presse druer, men ikke drikke vin. 16
For de akter nøie på Omris forskrifter og alt det som
Akabs hus har gjort, og I følger deres vedtekter, så jeg
må gjøre dig til en forferdelse og dine innbyggere til
spott, og mitt folks vanære skal I bære.

7 Ve mig! For det er gått mig som når sommerfrukten
er innsamlet, som når eftersankingen efter vinhøsten
er til ende: det er ingen drue å ete, ingen tidlig fiken
som jeg har lyst til. 2 Den fromme er blitt borte
fra jorden, og det finnes ikke en ærlig mann blandt
menneskene; alle sammen lurer de efter blod, hver
mann vil fange sin bror i sitt garn. 3 Med begge
hender arbeider de på å få det onde til å synes godt;
fyrsten krever, og dommeren er villig mot betaling,
og stormannen sier hvad han ønsker, og således
forvender de retten. 4 Den beste av dem er som en
tornebusk, den ærligste verre enn en tornehekk; dine
vekteres dag, din hjemsøkelse kommer, da blir de
rådville. 5 Tro ikke på nogen som står dig nær, sett
ikke lit til nogen venn! For henne som ligger ved din
barm, må du vokte din munns dører! 6 For en sønn
forakter sin far, en datter setter sig op imot sin mor, en
svigerdatter mot sin svigermor; en manns husfolk er
hans fiender. 7 Men jeg vil skue ut efter Herren, bie på
min frelses Gud; min Gud vil høre mig. 8 Gled eder
ikke over mig, I mine fiender! Når jeg er falt, står jeg
op igjen; når jeg sitter i mørket, er Herren lys for mig.
9 Herrens vrede vil jeg bære, for jeg har syndet mot
ham - inntil han fører min sak og hjelper mig til min
rett; han skal føre mig ut i lyset, jeg skal se med fryd
på hans rettferdighet. 10 Og mine fiender skal se det,
og skam skal dekke dem som sier til mig: Hvor er han,
Herren din Gud? Mine øine skal se med fryd på dem,
for da skal de bli trådt ned som skarn på gatene. 11
Det kommer en dag da dine murer skal bygges op
igjen; den dag skal dine grenser flyttes langt ut. 12
På den dag skal de komme til dig like fra Assur og
Egyptens byer og fra Egypten like til elven og fra hav
til hav og fra fjell til fjell. 13 Men landet skal først bli
øde for sine innbyggeres skyld - for deres gjerningers
skyld. 14 Vokt ditt folk med din stav, den hjord som er
din arv, som bor for sig selv i en skog på Karmel! La
dem beite i Basan og Gilead, som i gamle dager! 15
Som i de dager da du drog ut av Egyptens land, vil jeg
la dig få se underfulle ting. 16 Hedningefolk skal se
det og skamme sig ved alt sitt velde; de skal legge
hånden på sin munn, deres ører skal bli døve. 17 De
skal slikke støv som ormen; som jordens kryp skal de
gå bevende frem av sine borger; til Herren vår Gud
skal de komme skjelvende og frykte for dig. 18 Hvem
er en Gud som du, en Gud som tar bort misgjerning og
går overtredelse forbi for dem som er tilbake av hans
arv? Han holder ikke til evig tid fast ved sin vrede, for
han har lyst til miskunnhet. 19 Han skal igjen forbarme
sig over oss, han skal trede våre misgjerninger under
føtter. Du skal kaste alle deres synder i havets dyp. 20
Du skal vise Jakob trofasthet, Abraham miskunnhet,
som du har svoret våre fedre fra fordums dager.

Nahum

1 Dette er et utsagn om Ninive - en bok om elkositten
Nahums syn. **2** En nidkjær og hevnende Gud er
Herren, en hevner er Herren og full av harme; en
hevner er Herren mot sine motstandere og en som
gjemmer på vrede mot sine fiender. **3** Herren er
langmodig, men han er stor i kraft, og ustraffet lar han
aldri den skyldige være. I hvirvelvind og storm har
Herren sin vei, og skyer er støvet under hans føtter. **4**
Han truer havet og tørker det ut, og alle elvene gjør
han tørre; Basan visner og Karmel, og Libanons blomst
visner bort. **5** Fjellene skjelver for ham, og haugene
smelter, og jorden hever sig for hans åsyn, jorderike og
alle som bor der. **6** Hvem holder stand for hans harme,
og hvem utholder hans brennende vrede? Hans harme
strømmer frem som ild, og fjellene styrter sammen for
ham. **7** Herren er god, et vern på trengselens dag, og
han kjenner dem som tar sin tilflukt til ham. **8** Men med
en overskyllende flom skal han tilintetgjøre grunnen
det står på, og mørket skal forfølge hans fiender. **9**
Hvad er det I tenker ut mot Herren? Han skal gjøre
ende på eder; trengselen skal ikke komme to ganger.
10 For er de enn så sammenflettet som torner og så
fulle som deres fullskap kan gjøre dem, så blir de like
fullt aldeles fortært som tørr halm. **11** Fra dig gikk
det ut en som tenkte ut ondt mot Herren, som la op
ugudelige råd. **12** Så sier Herren: Er de enn i full kraft
og mange i tall, skal de allikevel bli nedmeiet som de
er, og borte er de. Har jeg plaget dig, så vil jeg ikke
plage dig mere; **13** men nu vil jeg bryte det åk han
la på dig, og sønderrive dine bånd. **14** Men om dig
byder Herren så: Det skal ikke mere fødes nogen som
bærer ditt navn; av din guds hus vil jeg utrydde både
utskårne og støpte billeder; jeg vil gjøre i stand en grav
for dig, for du er funnet for lett. **15** Se der på fjellene
dens føtter som kommer med godt budskap - som
forkynner fred! Hold dine høitider, Juda, opfyll dine
løfter! For de ugudelige skal ikke mere trenge inn i ditt
land, de er alle utryddet.

2 Det drar op mot dig en som vil sprede dig til alle
kanter; vokt festningen, sku ut på veien, styrk dine
lender, samle all din kraft! **2** For Herren fører Jakobs
høihet tilbake likesom Israels høihet, for ransmenn
har plyndret dem og ødelagt deres vintrær. **3** Hans
kjempers skjold er rødfarvede, stridsmennene er klædd
i skarlagen, vognene i luende stål på den dag han
stiller dem op, og spydene svinges. **4** På gatene raser
vognene avsted, de styrter frem over torvene; de er
som bluss å se til, som lyn farer de frem. **5** Han
kommer i hu sine gjæve menn; de snubler under sin
gang, de haster avsted til bymuren, men skjoldtaket er
reist. **6** Portene ut mot elvene blir åpnet, og palasset
forgår av angst. **7** Og det står fast: Hun blir avklædd,
ført bort, og hennes piker kurrer som duer og slår sig
for sitt bryst. **8** Og Ninive er som en dam full av vann
like fra de dager det blev til. Men nu flyr de. Stans,
stans! Men ingen vender sig om. **9** Røv sølv, røv
gull! For det er ingen ende på skattene, en overflod
av allehånde kostelige ting! **10** Tomt, tømt, uttømt!
- forferdede hjerter og vaklende knær og verk i alle
lender, og alles ansikter er blussende røde. **11** Hvor er
nu løvenes bolig, det sted hvor de unge løver fortærte
sitt rov, hvor løven og løvinnen ferdedes og løveungen,
og det var ingen som skremte dem? **12** Hvor er løven,
som røvet til dens unger hadde nok, og myrdet for sine
løvinner og fylte sine huler med rov og sine boliger
med det den hadde sønderrevet? **13** Se, jeg kommer
over dig, sier Herren, hærskarenes Gud, og jeg vil
brenne dine vogner så de går op i røk, og dine unge
løver skal sverdet fortære; og jeg vil utrydde ditt rov av
jorden, og dine sendebuds røst skal ikke mere høres.

3 Ve blodstaden, helt igjennem full av løgn og vold!
Aldri holder den op å røve. **2** Smellende svepe
og durende hjul og jagende hest og hoppende vogn,
3 fremstormende rytter og luende sverd og lynende
spyd og drepte i mengde og dynger av lik! Det er
ingen ende på døde kropper, en snubler over deres
døde kropper, **4** til gjengjeld for den mangfoldige utukt
som hun drev, hun den fagre og trollkyndige skjøge,
som solgte folkeslag ved sin utukt og hele slekter ved
sine trolldomskunster. **5** Se, jeg kommer over dig, sier
Herren, hærskarenes Gud, og jeg vil dra din kjortelfald
op over ditt ansikt, og jeg vil la folkeslag se din blusel
og riker din skam, **6** og jeg vil kaste skarn på dig og
føre vanære over dig og gjøre dig til et skuespill. **7** Og
det skal skje at hver den som ser dig, skal fly bort fra
dig og si: Ødelagt er Ninive! Hvem vil ha medynk med
det? Hvor skal jeg søke efter trøstere for dig? **8** Mon
du er bedre enn No-Amon, som tronte mellem Nilens
strømmer med vann rundt omkring sig, som hadde
hav til vern og hav til mur? **9** Etiopere i mengde og
egyptere uten tall, puteere og libyere var dets hjelp. **10**
Også det måtte gå i landflyktighet som fange, også
dets små barn blev knust på alle gatehjørner, og om
dets ærede menn blev det kastet lodd, og alle dets
stormenn blev bundet med lenker. **11** Også du skal
bli drukken og sanseløs; også du skal søke et vern
imot fienden. **12** Alle dine festninger er som fikentrær
med tidlig moden frukt; rystes de, så faller fikenene i
munnen på den som vil ete dem. **13** Se, det krigsfolk
du har hos dig, er som kvinnfolk; ditt lands porter
står vidt åpne for dine fiender; ilden har fortært dine

bommer. **14** Øs vann til å ha mens du er kringsatt,
gjør dine festninger sterke, gå ut i dyndet og stamp i
leret, sett teglovnene i stand! **15** Der skal ilden fortære
dig, sverdet utrydde dig, fortære dig som slikkerne;
du kan gjerne være så tallrik som slikkerne, så tallrik
som gresshoppene! **16** Dine kremmere er flere enn
himmelens stjerner; slikkerne bredte ut sine vinger
og fløi bort. **17** Dine fyrster er som gresshopper, og
dine høvdinger ligner en gresshoppesverm som slår
sig ned på murene på en kold dag; solen går op, og
de flyver bort, og ingen vet hvor det blir av dem. **18**
Dine hyrder slumrer, Assurs konge! Dine gjæve menn
ligger i ro; ditt folk er spredt på fjellene, og det er ingen
som samler det. **19** Det er ingen lindring for din skade,
ulægelig er ditt sår. Alle som hører tidenden om dig,
klapper i hendene over dig; for hvem gikk ikke din
ondskap uavlatelig ut over?

Habakuk

1 Dette er det utsagn som profeten Habakuk skuet.
2 Hvor lenge, Herre, skal jeg ennu rope uten at
du hører! Jeg klager for dig over vold - og du frelser
ikke. **3** Hvorfor lar du mig skue urett, og hvorledes kan
du selv se på slik elendighet? Ødeleggelse og vold
har jeg for mine øine; det yppes kiv og opstår tretter.
4 Derfor er loven maktesløs, og retten kommer aldri
frem; for ugudelige omringer den rettferdige, derfor
kommer retten frem forvendt. **5** Se eder omkring blandt
folkene, se og bli forferdet, ja forferdet! For en gjerning
gjør jeg i eders dager - I skulde ikke tro den når den
blev fortalt. **6** For se, jeg lar kaldeerne reise sig, det
ville og voldsomme folk, som farer frem så vide som
jorden når, for å ta i eie boliger som ikke hører det
til. **7** Fryktelig og forferdelig er det; fra sig selv henter
det sin rett og sin høihet. **8** Dets hester er raskere
enn leoparder og skarpere til å springe enn ulver
om aftenen; dets ryttere sprenger frem, dets ryttere
kommer langt borte fra, de flyver som en ørn når den
styrter sig over sitt rov. **9** Alle kommer de for å gjøre
voldsverk, de stirrer stridslystne fremad, og de samler
fanger som sand. **10** De spotter konger, og fyrster er til
latter for dem; de ler av hver festning, de dynger jord
op mot den og tar den. **11** Så stryker de avsted som en
vind og farer frem og drar skyld over sig; deres kraft er
deres gud. **12** Er du ikke fra fordums tid Herren min
Gud, min Hellige? Vi skal ikke dø. Herre! Til å fullbyrde
dom har du satt dem. Du vår klippe! Til å straffe har du
gitt dem fullmakt. **13** Du som er ren av øine, så du
ikke kan se på ondt og ikke er i stand til å skue på
elendighet! Hvorfor ser du på troløse, hvorfor tier du
når den ugudelige tilintetgjør den som er rettferdigere
enn han? **14** Du har jo gjort med menneskene som
med havets fisker, som med krypet, som ingen herre
har! **15** Dem alle drar de op med krok, samler dem
i sin not og sanker dem i sitt garn; derfor gleder de
sig og jubler. **16** Derfor ofrer de til sin not og brenner
røkelse for sitt garn; for de gir dem deres fete lodd og
deres kraftige mat. **17** Men skal de derfor fremdeles få
tømme sin not og uavlatelig slå folkeslag ihjel uten
skånsel?

2 På min vaktpost vil jeg stå og stille mig på varden;
og jeg vil skue ut for å se hvad han vil tale til mig,
og hvad jeg skal få til svar på mitt klagemål. **2** Og
Herren svarte mig og sa: Skriv synet op og skriv det
tydelig på tavlene, så det kan leses med letthet! **3** For
ennu må synet vente på sin tid; men det haster mot
enden og lyver ikke. Om det dryger, så bi efter det! For
komme skal det, det skal ikke utebli. **4** Se, opblåst og
uærlig er hans sjel i ham; men den rettferdige skal
leve ved sin tro. **5** Så er og vinen troløs; en skrytende
mann - han skal ikke bli boende i ro, han som har
opspilt sitt grådige svelg likesom dødsriket; han er
som døden og blir ikke mett, han har sanket til sig
alle folk og samlet til sig alle folkeslag. **(Sheol h7585)** **6**
Skal ikke alle disse synge nidviser og spottesanger om
ham, lage gåter om ham og si: Ve den som dynger op
ting som ikke hører ham til - hvor lenge? - og som
lesser på sig pantegods! **7** Skal de ikke brått reise
sig de som skal pine dig, og våkne op de som skal
jage dig op, så du blir et rov for dem? **8** For du har
plyndret mange folkeslag; således skal alle som blir
igjen av folkene, plyndre dig for din blodskyld mot
menneskene og for dine voldsverk mot jorden, mot
staden og alle dem som bor i den. **9** Ve den som jager
efter skammelig vinning for sitt hus, for å bygge sitt
rede i høiden, for å redde sig fra ulykkens hånd! **10** Du
har lagt op råd som blir til skam for ditt hus, lagt op råd
om å gjøre ende på mange folk og dermed syndet mot
dig selv; **11** for stenen i veggen skal skrike, og bjelken
i treverket skal svare den. **12** Ve den som bygger en
by med blod og grunnlegger en stad med urett! **13**
Se, kommer det ikke fra Herren, hærskarenes Gud, at
folkeslag skal arbeide sig trette for ilden, og folkeferd
gjøre sig møie for intet? **14** For jorden skal fylles med
kunnskap om Herrens herlighet, likesom vannet som
dekker havets bunn. **15** Ve den som gir sin næste å
drikke av sin brennende vredes skål, ja drikker dem
drukne, for å se på deres blusel! **16** Du blir mettet
med skam og ikke med ære; drikk også du og vis din
forhud frem! Begeret i Herrens høire hånd skal i sin tid
komme til dig, og dyp skam skal skjule din ære. **17**
For ditt voldsverk mot Libanon og ødeleggelsen av
dyrene, som skremte dem, skal komme over dig for
din blodskyld mot menneskene og for dine voldsverk
mot jorden, mot staden og alle dem som bor i den. **18**
Hvad gagn gjør et utskåret billede, om enn en mester
har skåret det? Eller hvad gagn gjør et støpt billede,
en lærer i løgn, om enn dets mester satte sin lit til det
da han gjorde målløse avguder? **19** Ve den som sier til
en stokk: Våkn op! - til en målløs sten: Stå op! Skulde
den være lærer? Den er jo overtrukket med gull og
sølv, og det finnes ikke ånd i den. **20** Men Herren er i
sitt hellige tempel; vær stille for hans åsyn, all jorden!

3 En bønn av profeten Habakuk; efter Sjigjonot.
2 Herre, jeg har hørt budskapet om dig, jeg er
forferdet. Herre, din gjerning - kall den til live før
mange år er lidd, ja, kunngjør den før mange år er
lidd! I din vrede komme du i hu å forbarme dig! **3**
Gud kommer fra Teman, den Hellige fra Paran-fjellet.
(Sela) Hans prakt dekker himmelen, og jorden er full av

hans herlighet. **4** En glans som solens lys bryter frem,
stråler omgir ham, og i dem er hans makt skjult. **5** Pest
går frem for hans åsyn, og sott følger hans fottrin. **6**
Han stiger frem og ryster jorden; han ser op og får
folkene til å skjelve; de evige fjell sprenges i stykker,
de eldgamle hauger synker sammen; hans gang er
som i eldgammel tid. **7** Jeg ser Kusans telter i sorg,
teltteppene i Midians land bever. **8** Harmes du, Herre,
på elvene, er din vrede optendt mot dem, eller din
harme mot havet, siden du farer frem på dine hester,
på dine seierrike vogner? **9** Bar og naken er din bue -
dine eder til stammene, ditt ord! (Sela) Til elver kløver
du jorden. **10** Fjellene ser dig og bever, vannstrømmer
styrter frem; avgrunnen lar sin røst høre, den løfter
sine hender mot det høie. **11** Sol og måne treder inn
i sin bolig for lyset av dine piler, som farer frem, for
glansen av ditt lynende spyd. **12** I harme skrider du
frem over jorden, i vrede treder du folkene ned. **13** Du
drar ut til frelse for ditt folk, til frelse for din salvede;
du knuser taket på den ugudeliges hus, du avdekker
grunnvollen like til halsen. (Sela) **14** Du gjennemborer
med hans eget spyd hodene på hans skarer, som
stormer frem for å sprede mig og gleder sig likesom de
skulde til å opete en arming i lønndom. **15** Du farer
gjennem havet med dine hester, gjennem en haug av
store vann. **16** Jeg hørte det; da bevet mitt indre, ved
lyden dirret mine leber; det kommer råttenhet i mine
ben, og jeg bever hvor jeg står, fordi jeg rolig må bie
på nødens dag, bie på at han drar op mot folket, han
som skal trenge det. **17** For fikentreet springer ikke ut,
og vintrærne bærer ikke, oljetreets frukt slår feil, og
markene gir ingen føde; han har utryddet fårene av
kveen, og det finnes ikke fe i fjøsene. **18** Men jeg vil
fryde mig i Herren, jeg vil juble i min frelses Gud. **19**
Herren, Israels Gud, er min kraft, han gjør mine føtter
som hindenes og lar mig skride frem over mine høider.
Til sangmesteren, med min strengelek.

Sefanias

1 Dette er Herrens ord som kom til Sefanias, sønn
av Kusi, sønn av Gedalja, sønn av Amarja, sønn
av Esekias, i de dager da Josias, Amons sønn, var
konge i Juda. **2** Bort, bort vil jeg ta alt av jorden, sier
Herren. **3** Jeg vil ta bort mennesker og dyr, ta bort
himmelens fugler og havets fisker og alt det som volder
anstøt, sammen med de ugudelige, og jeg vil utrydde
menneskene av jorden, sier Herren. **4** Jeg vil rekke min
hånd ut mot Juda og mot alle Jerusalems innbyggere,
og jeg vil utrydde av dette sted alt som er igjen av
Ba'al, avgudsprestenes navn sammen med prestene **5**
og dem som på takene tilbeder himmelens hær, og
dem som tilbeder Herren og sverger ham troskap, men
på samme tid sverger ved sin konge, **6** og dem som
har vendt sig bort fra Herren, og som ikke har søkt
Herren og ikke spurt efter ham. **7** Vær stille for Herren,
Israels Gud! For Herrens dag er nær; Herren har stelt
til en offerslaktning, han har innvidd sine gjester. **8**
Og på Herrens offerslaktnings dag vil jeg hjemsøke
høvdingene og kongens sønner og alle som klær sig i
utenlandske klær. **9** Og jeg vil på den dag hjemsøke
hver den som hopper over dørtreskelen, dem som
fyller sin Herres hus med vold og svik. **10** På den dag,
sier Herren, skal det lyde skrik fra Fiskeporten og hyl
fra stadens andre del og stort brak fra haugene. **11**
Hyl, I som bor i Morteren! For hele kana'anitterfolket
er utslettet; alle de som slepte på masser av sølv,
er utryddet. **12** Og på den samme tid vil jeg ransake
Jerusalem med lykter, og jeg vil hjemsøke de folk som
ligger på sin berme og sier i sitt hjerte: Herren gjør
hverken godt eller ondt. **13** Og deres gods skal bli til
rov, og deres hus ødelegges; de skal bygge hus, men
ikke bo i dem, og plante vingårder, men ikke drikke vin
fra dem. **14** Nær er Herrens dag, den store; den er nær
og kommer med stor hast. Hør! Det er Herrens dag!
Full av angst skriker da kjempen. **15** En vredes dag er
den dag, en dag med nød og trengsel, en dag med
omstyrtelse og ødeleggelse, en dag med mørke og
mulm, en dag med skyer og skodde, **16** en dag med
basunklang og hærskrik mot de faste byer og de høie
murtinder. **17** Da vil jeg sette slik angst i menneskene
at de går der som blinde, fordi de har syndet mot
Herren; og deres blod skal utøses som støv, og deres
kjøtt som møkk. **18** Hverken deres sølv eller deres gull
skal kunne berge dem på Herrens vredes dag; ved
hans nidkjærhets ild skal hele jorden bli fortært; for
han vil gjøre ende, ja brått gjøre ende på alle dem som
bor på jorden.

2 Tenk efter og gå i dig selv, du folk som ikke blues,
2 før Guds råd føder - som agner farer dagen frem -
før Herrens brennende vrede kommer over eder, før
Herrens vredes dag kommer over eder! **3** Søk Herren,
alle I saktmodige i landet, som holder hans lov! Søk
rettferdighet, søk saktmodighet! Kanskje I blir skjult
på Herrens vredes dag. **4** For Gasa skal bli forlatt,
og Askalon en ørken; Asdods folk skal jages ut midt
på dagen, og Ekron skal rykkes op med rot. **5** Ve
dem som bor i bygdene ute ved havet, kreterfolket!
Herrens ord kommer over dig, Kana'an, du filistrenes
land, jeg vil ødelegge dig så ingen skal bo i dig. **6** Og
bygdene ute ved havet skal bli til beitemarker med
gjemmesteder for hyrdene og med fehegn. **7** Og det
skal bli en bygd for dem som blir igjen av Judas hus;
der skal de ha sitt beite, i Askalons huser skal de hvile
om aftenen. For Herren deres Gud skal se til dem
og gjøre ende på deres fangenskap. **8** Jeg har hørt
Moabs spott og Ammons barns hånsord, da de spottet
mitt folk og bar sig overmodig at mot dets land. **9**
Derfor, så sant jeg lever, sier Herren, hærskarenes
Gud, Israels Gud, skal det gå Moab som Sodoma og
Ammons barn som Gomorra: De skal bli neslers eie og
en saltgrube og en ørken til evig tid; resten av mitt folk
skal plyndre dem; de som blir igjen av mitt folk, skal
ta dem i eie. **10** Således skal det gå dem for deres
overmots skyld, fordi de hånte og bar sig overmodig at
mot Herrens, hærskarenes Guds folk. **11** Forferdelig
skal Herren vise sig mot dem; for han skal tilintetgjøre
alle jordens guder, og alle hedningenes kyster skal
tilbede ham, hvert folk på sitt sted. **12** Også I etiopere
blir gjennemboret av mitt sverd. **13** Han rekker sin
hånd ut mot Norden og ødelegger Assur og gjør Ninive
til et øde, tørt som en ørken. **14** Der skal hjorder hvile;
alle slags villdyrflokker, både pelikaner og pinnsvin,
skal overnatte på søilehodene der; fuglesang høres i
vinduene, grus ligger på dørtreskelen, for sederpanelet
er revet av. **15** Dette er den jublende stad, som bodde
så trygt, som sa i sitt hjerte: Jeg og ingen annen! Hvor
den er blitt til en ørken, et leie for ville dyr! Hver den
som går forbi, blåser av den og ryster hånlig sin hånd.

3 Ve den gjenstridige og urene, staden som er full av
vold! **2** Den hører ikke på nogens røst, tar ikke mot
tukt; til Herren setter den ikke sin lit, til sin Gud holder
den sig ikke nær. **3** Høvdingene i den er brølende
løver, dens dommere er som ulver om aftenen; de
gjemmer ikke noget til om morgenen; **4** dens profeter
er storskrytere, troløse menn; dens prester vanhelliger
det som er hellig, de gjør vold på loven. **5** Herren råder
der med rettferd, han gjør ikke urett; hver morgen
lar han sin dom komme for lyset, det slår ikke feil.

Men den urettferdige kjenner ikke til skam. **6** Jeg har
utryddet hedningefolk, deres murtinder er ødelagt; jeg
har gjort deres gater øde, så ingen går gjennem dem;
deres byer er herjet, så det ikke finnes folk, ikke bor
nogen der. **7** Jeg sa: Bare du vil frykte mig, ta mot tukt;
da skal din bolig ikke bli utryddet, ikke noget skje av
det jeg har besluttet mot dig. Men de har tvert imot lagt
vinn på å forderve alle sine gjerninger. **8** Derfor, bi på
mig, sier Herren, på den dag jeg reiser mig for å ta
hærfang! For min dom er at jeg samler hedningefolk,
sanker riker sammen, utøser min harme over dem, all
min brennende vrede; for ved min nidkjærhets ild skal
hele jorden bli fortært. **9** For da vil jeg gi folkene nye,
rene leber, så de alle påkaller Herrens navn og tjener
ham med ett sinn. **10** Fra landet bortenfor Etiopias
elver skal de føre mine tilbedere, mitt spredte folk, som
offergave til mig. **11** På den dag skal du ikke mere
skamme dig over alle de gjerninger hvormed du forbrøt
dig mot mig; for da vil jeg rydde bort hos dig dem som
jubler så stolt i din midte, og du skal ikke mere ophøie
dig selv på mitt hellige berg. **12** Men jeg vil levne hos
dig et bøiet og ringe folk, og de skal ta sin tilflukt til
Herrens navn. **13** Israels rest skal ikke gjøre urett; de
skal ikke tale løgn, og det skal ikke finnes en svikefull
tunge i deres munn; for de skal finne føde og leve i ro,
og ingen skal forferde dem. **14** Fryd dig storlig, Sions
datter! Rop høit, Israel! Gled dig og fryd dig av fullt
hjerte, Jerusalems datter! **15** Herren har tatt bort dine
straffedommer, han har ryddet bort din fiende; Israels
konge, Herren, er i din midte, du skal ikke mere se
noget ondt. **16** På den dag skal det sies til Jerusalem:
Frykt ikke! Sion, la ikke dine hender synke! **17** Herren
din Gud er i din midte, en kjempe som frelser; han
fryder sig over dig med glede, han tier i sin kjærlighet,
han jubler over dig med fryderop. **18** Dem som sørger
for høitidens skyld, samler jeg - de er fra dig, vanære
tynger på dem. **19** Se, jeg skal på den tid ha med alle
dem å gjøre som har plaget dig, og jeg vil frelse det
haltende og sanke det bortdrevne, og jeg vil gjøre dem
til pris og til ry over hele jorden, hvor de er blitt så
vanæret. **20** På den tid vil jeg føre eder hit, på den tid
vil jeg sanke eder; for jeg vil gjøre eder til ry og til pris
blandt alle jordens folk, når jeg gjør ende på eders
fangenskap for eders øine, sier Herren.

Haggai

1 I kong Darius' annet år, i den sjette måned, på den
første dag i måneden, kom Herrens ord ved profeten
Haggai til Serubabel, Sealtiels sønn, stattholder over
Juda, og til Josva, Jehosadaks sønn, yppersteprestenen,
og det lød så: **2** Så sier Herren, hærskarenes Gud:
Dette folk sier: Det er ennu ikke tid til å komme, tid til å
bygge Herrens hus. **3** Så kom da Herrens ord ved
profeten Haggai: **4** Er det tid for eder til å bo i eders
bordklædde hus, mens dette hus ligger øde? **5** Og
nu sier Herren, hærskarenes Gud, så: Legg merke til
hvorledes det går eder! **6** I sår meget, men høster
lite i hus; I eter, men blir ikke mette; I drikker, men
blir ikke utørste; I klær eder, men ingen blir varm, og
den som tjener for lønn, får sin lønn i en hullet pung.
7 Så sier Herren, hærskarenes Gud: Legg merke til
hvorledes det går eder! **8** Gå op i fjellene og hent
tømmer og bygg huset! Så vil jeg ha velbehag i det
og herliggjøre mig, sier Herren. **9** I venter meget,
og se, det blir til lite, og når I bærer det i hus, så
blåser jeg det bort. Hvorfor? sier Herren, hærskarenes
Gud. Fordi mitt hus ligger øde, mens I har det travelt
hver med sitt hus. **10** Derfor har himmelen lukket sig
over eder, så den ikke gir dugg, og jorden har holdt
sin grøde tilbake. **11** Og jeg har kalt tørke hit over
landet og fjellene, over kornet og mosten og oljen og
alt det som jorden bærer, og over folk og fe og over
alt eders henders arbeid. **12** Og Serubabel, Sealtiels
sønn, og Josva, Jehosadaks sønn, yppersteprestenen,
og alle som var igjen av folket, hørte på Herrens, sin
Guds røst og på profeten Haggais ord, fordi Herren
deres Gud hadde sendt ham, og folket fryktet for
Herren. **13** Da sa Haggai, Herrens sendebud, i Herrens
ærend til folket: Jeg er med eder, sier Herren. **14** Og
Herren vakte slik iver hos Serubabel, Sealtiels sønn,
stattholderen over Juda, og hos Josva, Jehosadaks
sønn, yppersteprestenen, og hos hele det folk som var
blitt igjen, at de kom og arbeidet på Herrens, sin Guds,
hærskarenes Guds hus; **15** det var på den fire og
tyvende dag i måneden, i den sjette måned i kong
Darius' annet år.

2 I den syvende måned, på den en og tyvende dag
i måneden, kom Herrens ord ved profeten Haggai,
og det lød så: **2** Si til Serubabel, Sealtiels sønn,
stattholderen over Juda, og til Josva, Jehosadaks
sønn, yppersteprestenen, og til dem som er igjen av
folket: **3** Har nogen blandt eder som er blitt igjen, sett
dette hus i dets første herlighet? Og hvad synes I
om det nu? Er det ikke som ingenting i eders øine?
4 Men vær nu frimodig, Serubabel, sier Herren, vær
frimodig, Josva, Jehosadaks sønn, du yppersteprest,
vær frimodig, alt landets folk, sier Herren, og arbeid!
For jeg er med eder, sier Herren, hærskarenes Gud. **5**
Den pakt jeg gjorde med eder da I drog ut av Egypten,
skal stå fast, og min Ånd skal bo blandt eder; frykt
ikke! **6** For så sier Herren, hærskarenes Gud: Ennu
én gang, om en liten stund, vil jeg ryste himmelen og
jorden og havet og det tørre land. **7** Og jeg vil ryste
alle folkene, og alle folkenes kostelige skatter skal
komme hit, og jeg vil fylle dette hus med herlighet,
sier Herren, hærskarenes Gud. **8** Mig hører sølvet, og
mig hører gullet til, sier Herren, hærskarenes Gud. **9**
Dette siste hus skal bli herligere enn det første, sier
Herren, hærskarenes Gud; og på dette sted vil jeg gi
fred, sier Herren, hærskarenes Gud. **10** På den fire og
tyvende dag i den niende måned i Darius' annet år
kom Herrens ord ved profeten Haggai, og det lød så:
11 Så sier Herren, hærskarenes Gud: Spør prestene
om loven og si: **12** Om nogen bærer hellig kjøtt i folden
av sin kappe og med den kommer nær noget brød
eller noget kokt eller vin eller olje eller noget slags
mat, blir det da hellig? Prestene svarte: Nei. **13** Så sa
Haggai: Om en som er blitt uren ved lik, kommer nær
noget av dette, blir det da urent? Prestene svarte: Ja,
det blir urent. **14** Da tok Haggai til orde og sa: Således
er det med dette folk, og således er det med disse
mennesker i mine øine, sier Herren, og således er det
med all deres henders gjerning; og det de ofrer der,
det er urent. **15** Og gi nu akt på tiden fra denne dag og
tilbake, før det blev lagt sten på sten i Herrens tempel!
16 Kom nogen i den tid til en haug med kornbånd som
han tenkte skulde gi tyve mål, så blev det bare ti;
kom nogen til persekaret for å øse op femti spann, så
blev det bare tyve. **17** Jeg slo eder med kornbrand
og rust og hagl i all eders henders gjerning; men I
vendte eder ikke til mig, sier Herren. **18** Gi da akt på
tiden fra denne dag og tilbake, fra den fire og tyvende
dag i den niende måned like til den dag da Herrens
tempel blev grunnlagt! Gi akt! **19** Er det ennu sæd i
kornboden? Ennu har hverken vintreet eller fikentreet
eller granatepletreet eller oljetreet båret noget. Men
fra denne dag vil jeg velsigne. **20** Og Herrens ord
kom annen gang til Haggai på den fire og tyvende
dag i måneden, og det lød så: **21** Si til Serubabel,
stattholderen over Juda: Jeg vil ryste himmelen og
jorden, **22** og jeg vil omstyrte kongerikers troner og
tilintetgjøre hedningerikenes makt; jeg vil velte vognene
og dem som kjører på dem, og hestene skal styrte, og
de som rider på dem; den ene skal falle for den andres
sverd. **23** På den dag, sier Herren, hærskarenes Gud,
vil jeg ta dig, Serubabel, Sealtiels sønn, min tjener, sier

Herren, og gjøre med dig som med en signetring; for
dig har jeg utvalgt, sier Herren, hærskarenes Gud.

Sakarias

1 I den åttende måned i Darius' annet år kom Herrens
ord til profeten Sakarias, sønn av Berekias, sønn
av Iddo, og det lød så: **2** Stor var Herrens vrede mot
eders fedre. **3** Og du skal si til dem: Så sier Herren,
hærskarenes Gud: Vend om til mig, sier Herren,
hærskarenes Gud, så vil jeg vende om til eder, sier
Herren, hærskarenes Gud. **4** Vær ikke lik eders fedre,
som de forrige profeter formante med disse ord: Så
sier Herren, hærskarenes Gud: Vend om fra eders
onde veier og eders onde gjerninger! Men de hørte
ikke og aktet ikke på mig, sier Herren. **5** Eders fedre,
hvor er de? Og profetene, kan de leve til evig tid? **6**
Men mine ord og mine råd, som jeg bød mine tjenere
profetene å forkynne, har ikke de nådd eders fedre,
så de vendte om og sa: Som Herren, hærskarenes
Gud, hadde i sinne å gjøre med oss efter våre veier og
våre gjerninger, således har han gjort med oss? **7** På
den fire og tyvende dag i den ellevte måned, det er
måneden sebat, i Darius' annet år, kom Herrens ord til
profeten Sakarias, sønn av Berekias, sønn av Iddo,
og det lød så: **8** Jeg hadde et syn om natten: Jeg så
en mann som red på en rød hest, og han holdt stille
blandt myrtetrærne i dalbunnen; og bak ham var det
røde, blakke og hvite hester. **9** Da sa jeg: Hvad er
dette, herre? Og engelen som talte med mig, sa til mig:
Jeg vil la dig se hvad dette er. **10** Da tok mannen som
holdt stille blandt myrtetrærne, til orde og sa: Dette
er de som Herren har sendt ut for å fare omkring på
jorden. **11** Og de svarte Herrens engel, som holdt stille
blandt myrtetrærne, og sa: Vi har faret omkring på
jorden og sett at hele jorden er rolig og stille. **12** Da
tok Herrens engel til orde og sa: Herre, hærskarenes
Gud! Hvor lenge skal det vare før du forbarmer dig
over Jerusalem og Judas byer, som du har vært vred
på nu i sytti år? **13** Og Herren svarte engelen som
talte med mig, gode og trøstefulle ord. **14** Og engelen
som talte med mig, sa til mig: Rop ut disse ord: Så
sier Herren, hærskarenes Gud: Jeg er såre nidkjær
for Jerusalem og Sion, **15** og såre vred er jeg på de
trygge hedningefolk; for jeg var bare litt vred, men de
hjalp med til ulykken. **16** Derfor sier Herren så: Jeg
vender mig atter til Jerusalem med miskunnhet; mitt
hus skal bygges der, sier Herren, hærskarenes Gud,
og målesnoren skal strekkes ut over Jerusalem. **17**
Rop atter og si: Så sier Herren, hærskarenes Gud:
Ennu en gang skal mine byer flyte over av det som
godt er, og Herren skal ennu en gang trøste Sion og
ennu en gang utvelge Jerusalem. **18** Og jeg løftet mine
øine op og fikk se fire horn. **19** Da spurte jeg engelen
som talte med mig: Hvad er dette? Og han sa til mig:
Dette er de horn som har adspredt Juda, Israel og
Jerusalem. **20** Så lot Herren mig se fire smeder. **21** Da
spurte jeg: Hvad kommer disse her for? Han svarte:
Hornene har adspredt Juda, således at ingen vågde å
løfte sitt hode, og nu er disse kommet for å forferde
dem og slå av hornene på de hedningefolk som har
løftet horn mot Juda land for å adsprede det.

2 Så løftet jeg mine øine op og fikk se en mann som
hadde en målesnor i sin hånd. **2** Jeg spurte ham:
Hvor skal du hen? Han svarte: Jeg skal til Jerusalem
for å utmåle det og se hvor bredt og hvor langt det skal
være. **3** Da kom engelen som talte med mig, frem, og
en annen engel kom imot ham. **4** Og han sa til ham:
Spring avsted og si til den unge mann der: Jerusalem
skal ligge fritt og åpent på grunn av den mengde
mennesker og fe som skal finnes der. **5** Og jeg, sier
Herren, vil være en ildmur rundt omkring det, og jeg vil
åpenbare min herlighet der. **6** Hør! Hør! Fly bort fra
Nordens land, sier Herren; for jeg har spredt eder for
himmelens fire vinder, sier Herren. **7** Hør! Sion, berg
dig unda, du som bor hos Babels datter! **8** For så sier
Herren, hærskarenes Gud: For sin æres skyld har han
sendt mig til hedningefolkene som plyndret eder; for
den som rører ved eder, rører ved hans øiesten; **9**
for se, jeg løfter min hånd mot dem, og de skal bli et
rov for dem som nu træler for dem; og I skal kjenne
at Herren, hærskarenes Gud, har sendt mig. **10** Fryd
dig storlig og gled dig, du Sions datter! For se, jeg
kommer og vil bo hos dig, sier Herren. **11** Og mange
hedningefolk skal gi sig til Herren på den dag og bli
mitt folk; og jeg vil bo hos dig, og du skal kjenne at
Herren, hærskarenes Gud, har sendt mig til dig. **12**
Og Herren skal ta Juda til eie som sin del på den
hellige jordbunn; og han skal ennu en gang utvelge
Jerusalem. **13** Vær stille, alt kjød, for Herrens åsyn!
For han har reist sig og er gått ut av sin hellige bolig.

3 Så lot han mig se Josva, yppersteprestenen, som
stod for Herrens engels åsyn, og Satan som stod
ved hans høire side for å anklage ham. **2** Men Herren
sa til Satan: Herren refse dig, Satan! Herren refse dig,
han som har utvalg Jerusalem! Er ikke denne mann
her en rykende brand, revet ut av ilden? **3** Men Josva
var klædd i skitne klær der han stod for engelens åsyn.
4 Og engelen tok til orde og sa til dem som stod foran
ham: Ta de skitne klær av ham! Og til ham selv sa
han: Se, jeg tar din misgjerning bort fra dig og klær dig
i høitidsklær. **5** Da sa jeg: Sett en ren hue på hans
hode! Og de satte den rene hue på hans hode og
hadde på ham andre klær mens Herrens engel stod
der. **6** Da vidnet Herrens engel for Josva og sa: **7**
Så sier Herren, hærskarenes Gud: Hvis du går på

mine veier og holder mine bud, da skal du også få
styre mitt hus og vokte mine forgårder; og jeg vil gi dig
førere blandt disse som står her. 8 Hør nu, Josva, du
ypperstesprest! Du og dine venner, som sitter her foran
dig, I er varselsmenn. For se, jeg lar min tjener Spire
komme; 9 for se, den sten jeg har lagt foran Josva - på
denne ene sten er syv øine rettet! Se, jeg skjærer ut
på den de tegn den skal ha, sier Herren, hærskarenes
Gud, og jeg tar dette lands misgjerning bort på én
dag. 10 På den dag, sier Herren, hærskarenes Gud,
skal I innby hverandre til gjestebud under vintreet og
fikentreet.

4 Så kom engelen som talte med mig, igjen og vakte
mig likesom når en mann vekkes av sin søvn. 2
Og han sa til mig: Hvad ser du? Jeg svarte: Jeg ser
en lysestake som er helt igjennem av gull, med sitt
oljekar på toppen og sine syv lamper, og med syv rør
for hver lampe som er på den, 3 og to oljetrær står
ved siden av den, ett på oljekarets høire side og ett
på dets venstre side. 4 Og jeg tok til orde og sa til
engelen som talte med mig: Hvad er dette, herre? 5
og engelen som talte med mig, svarte: Vet du ikke
hvad dette er? Jeg sa: Nei, herre! 6 Da tok han til orde
og sa til mig: Dette er Herrens ord til Serubabel: Ikke
ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier
Herren, hærskarenes Gud. 7 Hvem er du, du store fjell
som reiser dig foran Serubabel? Bli til en slette! Han
skal føre toppstenen frem under høie rop: Nåde, nåde
være med den! 8 Og Herrens ord kom til mig, og det
lød så: 9 Serubabels hender har grunnlagt dette hus,
og hans hender skal fullføre det; og du skal kjenne at
Herren, hærskarenes Gud, har sendt mig til eder. 10
For hvem vil forakte den ringe begynnelses dag? Med
glede ser de syv øine blyloddet i Serubabels hånd,
disse Herrens øine som farer omkring over hele jorden.
11 Da tok jeg til orde og sa til ham: Hvad er disse to
oljetrær ved lysestakens høire og venstre side? 12
Og jeg tok annen gang til orde og sa til ham: Hvad er
de to oljegrener tett ved de to gullrenner som gullet
strømmer ut av? 13 Da sa han til mig: Vet du ikke hvad
disse er? Jeg svarte: Nei, herre! 14 Da sa han: Det er
de to oljesalvede som står hos all jordens herre.

5 Så løftet jeg atter mine øine op og fikk se en
flyvende bokrull. 2 Og han sa til mig: Hvad ser du?
Jeg svarte: Jeg ser en flyvende bokrull, som er tyve
alen lang og ti alen bred. 3 Da sa han til mig: Dette er
den forbannelse som går ut over det hele land; for
hver den som stjeler, skal efter det som står på den
ene side av den, bli utryddet, og likeså skal hver den
som sverger falsk, efter det som står på dens andre
side, bli utryddet. 4 Jeg har latt den gå ut, sier Herren,
hærskarenes Gud, og den skal gå inn i tyvens hus og
i dens hus som sverger falsk ved mitt navn, og den
skal bli i hans hus og fortære det, både treverket og
stenene. 5 Så kom engelen som talte med mig, frem;
og han sa til mig: Løft dine øine op og se hvad det er
dette som kommer frem der! 6 Jeg spurte: Hvad er
det? Han svarte: Det er en efa som kommer frem der.
Og han sa: Således skal det se ut med dem i hele
landet. 7 Da blev et blylokk løftet op, og det viste sig
en kvinne som satt i efaen. 8 Og han sa: Dette er
ugudeligheten. Så støtte han henne ned i efaen og slo
blylokket til over åpningen. 9 Derefter løftet jeg mine
øine op og fikk se to kvinner som kom frem, og vinden
fylte deres vinger, for de hadde vinger som storkens
vinger; og de løftet efaen op, så den svevde mellem
jorden og himmelen. 10 Da sa jeg til engelen som talte
med mig: Hvor skal de hen med efaen? 11 Han svarte:
De skal til Sinears land for å bygge et hus for henne
der; og når det er ferdig, skal hun settes ned der på
sitt sted.

6 Så løftet jeg atter mine øine op og fikk se fire
vogner som kom frem mellem to fjell, og fjellene
var kobberfjell. 2 For den første vogn var det røde
hester, og for den annen vogn var det sorte hester,
3 og for den tredje vogn var det hvite hester, og for
den fjerde vogn flekkete, sterke hester. 4 Og jeg tok til
orde og sa til engelen som talte med mig: Hvad er
dette, herre? 5 Engelen svarte: Dette er himmelens
fire vinder, som nu farer ut efterat de har fremstilt sig
for all jordens herre. 6 Vognen med de sorte hester for
drog ut mot Nordens land, og de hvite drog ut efter
dem, og de flekkete drog ut mot Sydens land. 7 Og de
sterkeste drog ut, og da de ønsket å få dra omkring
på jorden, sa han: Gå, dra omkring på jorden! Og de
drog omkring på jorden. 8 Så ropte han høit på mig
og sa til mig: Se, de som drar ut mot Nordens land,
de stiller min vrede på Nordens land. 9 Og Herrens
ord kom til mig, og det lød så: 10 Ta imot gavene fra
de bortførte, fra Heldai, Tobia og Jedaja - gå selv på
denne dag inn i Josias', Sefanias' sønns hus - for
dit er de kommet fra Babel - 11 og ta imot sølv og
gull av dem og gjør kroner og sett dem på Josvas,
Jehosadaks sønns, ypperstesprestens hode! 12 Og si til
ham: Så sier Herren, hærskarenes Gud: Se, det skal
komme en mann som heter Spire; han skal spire frem
av sin rot, og han skal bygge Herrens tempel. 13 Ja,
han skal bygge Herrens tempel, og han skal vinne
herlighet og sitte og herske på sin kongetrone, og han
skal være prest der han sitter på sin trone, og freds
råd skal det være mellem dem begge. 14 Og kronene
skal være til et minne i Herrens tempel om Helem
og Tobia og Jedaja og Hen, Sefanias sønn. 15 Og

langt borte fra skal de komme og bygge på Herrens
tempel, og I skal kjenne at Herren, hærskarenes Gud,
har sendt mig til eder; og dette skal skje dersom I
hører på Herrens, eders Guds røst.

7 Så var det i kong Darius' fjerde år, da kom Herrens
ord til Sakarias på den fjerde dag i den niende
måned, i måneden kislev. **2** For Betel hadde sendt
Sareser og Regem-Melek og hans menn for å bønnfalle
Herren **3** og spørre prestene i Herrens, hærskarenes
Guds hus og profetene: Skal vi gråte og faste i den
femte måned, som vi nu har gjort i så mange år? **4** Da
kom Herrens, hærskarenes Guds ord til mig, og det
lød så: **5** Si til alt folket i landet og til prestene: Når
I har fastet og klaget i den femte og i den syvende
måned, og det nu i sytti år, er det da for min skyld I har
fastet? **6** Og når I eter og drikker, er det da ikke I selv
som eter, og I selv som drikker? **7** Minnes I ikke de ord
Herren lot utrope ved de forrige profeter, da Jerusalem
lå der i ro og fred med sine byer rundt om, og likeså
sydlandet og lavlandet? **8** Og Herrens ord kom til
Sakarias, og det lød så: **9** Så sa Herren, hærskarenes
Gud: Døm rettferdige dommer og vis miskunnhet og
barmhjertighet mot hverandre, **10** og undertrykk ikke
enker og farløse, fremmede og arminger, og tenk
ikke ut ondt mot hverandre i eders hjerte! **11** Men de
vilde ikke akte på det, men satte i sin gjenstridighet
skulderen imot, og sine ører gjorde de døve, så de
ikke hørte, **12** og sitt hjerte gjorde de hårdt som en
diamant, så de ikke hørte på loven og de ord Herren,
hærskarenes Gud, sendte ved sin Ånd gjennem de
forrige profeter; derfor kom det en stor vrede fra Herren,
hærskarenes Gud. **13** Og likesom han ropte, og de
ikke hørte, således, sa Herren, hærskarenes Gud, skal
de rope, og jeg vil ikke høre, **14** men jeg vil sprede
dem som i en stormvind blandt alle hedningefolkene,
som de ikke kjenner, og landet skal ligge øde efter
dem, så ingen drar frem eller tilbake der. Og således
gjorde de det herlige land til en ørken.

8 Og Herrens, hærskarenes Guds ord kom, og det
lød så: **2** Så sier Herren, hærskarenes Gud: Jeg
er såre nidkjær for Sion, ja, med stor harme er jeg
nidkjær for det. **3** Så sier Herren: Jeg vender tilbake til
Sion og vil bo i Jerusalem, og Jerusalem skal kalles
den trofaste stad, og Herrens, hærskarenes Guds
berg det hellige berg. **4** Så sier Herren, hærskarenes
Gud: Ennu en gang skal gamle menn og kvinner sitte
på torvene i Jerusalem, hver med sin stav i hånden
for sin høie alders skyld, **5** og torvene i byen skal
være fulle av gutter og piker, som leker på torvene
der. **6** Så sier Herren, hærskarenes Gud: Om dette
kan være umulig i deres øine som er blitt igjen av
dette folk i de dager, mon det da også skulde være
umulig i mine øine? sier Herren, hærskarenes Gud.
7 Så sier Herren, hærskarenes Gud: Se, jeg frelser
mitt folk fra de land der solen går op, og fra de land
der den går ned, **8** og jeg lar dem komme hit, og de
skal bo i Jerusalem, og de skal være mitt folk, og jeg
vil være deres Gud i sannhet og rettferdighet. **9** Så
sier Herren, hærskarenes Gud: La eders hender være
sterke, I som i denne tid hører disse ord av de profeters
munn som talte på den dag da grunnen blev lagt til
Herrens, hærskarenes Guds hus, templet som skulde
bygges! **10** For før den tid kom det intet ut hverken av
menneskers eller dyrs arbeid; og ingen hadde fred for
fienden, enten han drog ut eller han drog inn; for jeg
slapp alle mennesker løs mot hverandre. **11** Men nu
vil jeg ikke være som i tidligere dager mot dem som
er blitt igjen av dette folk, sier Herren, hærskarenes
Gud; **12** nu skal sæden være fredet: Vintreet skal gi
sin frukt, jorden skal gi sin grøde, og himmelen skal gi
sin dugg, og jeg vil la dem som er blitt igjen av dette
folk, få alt dette til eie. **13** Og det skal skje at likesom I,
Judas hus og Israels hus, har vært en forbannelse
blandt hedningene, således vil jeg nu frelse eder, og
I skal bli en velsignelse; frykt ikke! La eders hender
være sterke! **14** For så sier Herren, hærskarenes Gud:
Likesom jeg satte mig fore å gjøre eder ondt da eders
fedre vakte min vrede, sier Herren, hærskarenes Gud,
og jeg ikke angret det, **15** således har jeg i disse dager
satt mig fore å gjøre vel mot Jerusalem og Judas hus;
frykt ikke! **16** Dette er det I skal gjøre: Tal sannhet
med hverandre, døm på tinge rettferdige dommer
og dommer som skaper fred, **17** tenk ikke ut ondt
mot hverandre i eders hjerte, og elsk ikke falsk ed!
For alt dette hater jeg, sier Herren. **18** Og Herrens,
hærskarenes Guds ord kom til mig, og det lød så: **19**
Så sier Herren, hærskarenes Gud: Fasten i den fjerde
måned og i den femte og i den syvende og i den tiende
måned skal bli Judas hus til fryd og glede og til glade
høitider. Men elsk sannhet og fred! **20** Så sier Herren,
hærskarenes Gud: Ennu en gang skal det skje at hele
folkeslag og mange byers innbyggere skal komme hit.
21 Og innbyggerne i den ene by skal gå til den andre
og si: La oss gå avsted for å bønnfalle Herren og for å
søke ham, Herren, hærskarenes Gud! Jeg vil gå, jeg
og. **22** Og mange folkeslag og tallrike hedningefolk
skal komme for å søke Herren, hærskarenes Gud,
i Jerusalem og for å bønnfalle Herren. **23** Så sier
Herren, hærskarenes Gud: I de dager skal det skje at
ti menn av alle hedningefolkenes tungemål skal gripe
fatt i en jødisk manns kappefald og si: Vi vil gå med
eder; for vi har hørt at Gud er med eder.

9 Dette utsagn er Herrens ord mot Hadraks land;
også i Damaskus skal det slå sig ned - for Herren
har øie med menneskene og med alle Israels stammer
- **2** likeså i Hamat, som grenser til det, også i Tyrus
og Sidon, fordi de der er så kloke. **3** Tyrus bygget
sig en festning, og det dynget op sølv som støv og
fint gull som skarn på gatene. **4** Se, Herren skal la
fremmede få det til eie og styrte dets murer i havet,
og selv skal det fortæres av ild. **5** Askalon ser det og
frykter, og Gasa, som vrir sig i angst, likeså Ekron,
fordi dets håp er blitt til skamme; Gasa skal miste sin
konge, og i Askalon skal ingen bo. **6** I Asdod skal det
bare bo fremmed pakk, og jeg vil utrydde filistrenes
stolthet, **7** jeg vil ta offerblodet ut av deres munn og
det vederstyggelige offerkjøtt bort fra deres tenner; og
da skal det også av dem bli igjen en rest for vår Gud,
og de skal være som fyrster i Juda, og Ekron skal
være som en jebusitt. **8** Og jeg vil slå leir til vern for
mitt hus mot krigshærer som kommer og går, og ingen
voldsherre skal mere komme over dem; for nu ser jeg
med egne øine hvorledes det er. **9** Fryd dig storlig,
Sions datter! Rop høit, Jerusalems datter! Se, din
konge kommer til dig, rettferdig er han og full av frelse,
fattig og ridende på et asen, på aseninnens unge fole.
10 Og jeg vil utrydde vognene i Efra'im og hestene i
Jerusalem, og alle krigsbuer skal utryddes, Og han
skal tale fred til hedningene, og hans herredømme
skal nå fra hav til hav og fra elven til jordens ender.
11 For ditt paktsblods skyld vil jeg også fri dine fanger ut
av brønnen som det ikke er vann i. **12** Vend tilbake til
festningen, I fanger som har håp! Også idag forkynner
jeg at jeg vil gi eder dobbelt igjen. **13** For jeg spenner
Juda som min bue og legger Efra'im på buen, og jeg
egger dine sønner, Sion, mot dine sønner, Javan, og
jeg gjør dig lik en kjempes sverd. **14** Og Herren skal
åpenbare sig over dem, og hans pil skal fare ut som
lynet; Herren, Israels Gud, skal støte i basunen og fare
frem i sønnenstormene. **15** Herren, hærskarenes Gud,
skal verne dem, og de skal opsluke sine fiender og
trå dem under føtter som slyngestener; de skal drikke
deres blod og larme som av vin, og de skal bli fulle
av blodet som offerskålen, som alterets hjørner. **16**
Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag,
han skal frelse sitt folk som en hjord; for de er som
edelstener i en krone og stråler over hans land; **17** for
hvor herlig er det ikke, og hvor fagert! Av dets korn
skal unge menn og av dets vin jomfruer blomstre op.

10 Bed Herren om regn når tiden for vårregnet er
inne! Herren sender lynstråler, og regnskyll skal
han gi dem, så hver mann får grøde på sin mark. **2** For
husgudene talte usant, og spåmennene skuet løgn;
tomme drømmer forkynte de, og den trøst de gav,
var intet verd; derfor måtte folket dra avsted som får
og li ondt, fordi der ingen hyrde var. **3** Mot hyrdene
er min vrede optendt, og bukkene vil jeg hjemsøke;
for Herren, hærskarenes Gud, ser til sin hjord, Judas
hus, og gjør den lik sin stolte stridshest. **4** Fra det
skal hjørnestenene komme, fra det naglene, fra det
krigsbuene - fra det skal alle herskere utgå. **5** Og
de skal være lik kjemper som trår sine fiender ned i
krigen likesom skarnet på gatene; ja, stride skal de, for
Herren er med dem, og de som rider på hester, skal bli
til skamme. **6** Jeg vil styrke Judas hus og frelse Josefs
hus og gi dem et bosted; for jeg forbarmer mig over
dem, og de skal være som om jeg aldri hadde forkastet
dem; for jeg er Herren deres Gud og vil bønnhøre
dem. **7** Og Efra'ims menn skal være lik kjemper, og
deres hjerter skal bli glade som av vin; deres barn
skal se det og glede sig, deres hjerter skal fryde sig i
Herren. **8** Jeg vil pipe til dem og samle dem, for jeg har
utfridd dem; og de skal bli tallrike, som de har vært. **9**
Og jeg vil så dem ut blandt folkene, men i de fjerne
land skal de komme mig i hu; og de skal leve med
sine barn og komme tilbake. **10** Og jeg vil føre dem
tilbake fra Egyptens land og samle dem fra Assur og
føre dem til Gileads land og til Libanon, og der skal
det ikke bli rum nok for dem. **11** Han skal dra frem
gjennem havet, gjennem farer, og slå ned bølgene i
havet, og alle Nilens dyp skal tørkes ut, og Assurs
stolthet skal støtes ned, og kongespiret skal vike fra
Egypten. **12** Jeg vil gjøre dem sterke i Herren, og i
hans navn skal de gå frem, sier Herren.

11 Lat op dine porter, Libanon, så ilden kan fortære
dine sedrer! **2** Jamre dig, du cypress, fordi
sederen er falt, fordi de herlige trær er ødelagt! Jamre
eder, I Basans eker, fordi den utilgjengelige skog er
felt! **3** Hør hvor hyrdene jamrer fordi deres herlighet er
ødelagt! Hør hvor de unge løver brøler fordi Jordans
prakt er ødelagt. **4** Så sa Herren min Gud: Røkt
slaktefårene! **5** De som kjøper dem, slakter dem uten
å bøte for det, og de som selger dem, sier: Lovet være
Herren! nu blir jeg rik; og deres hyrder sparer dem ikke.
6 For jeg vil ikke mere spare landets innbyggere, sier
Herren; men jeg vil overgi menneskene i hverandres
hender og i hendene på deres konge, og de skal herje
landet, og jeg vil ikke redde nogen av deres hånd. **7**
Så røktet jeg slaktefårene, endog de usleste av fårene;
og jeg tok mig to staver, den ene kalte jeg liflighet, og
den andre kalte jeg bånd, og jeg røktet fårene, **8** og
jeg gjorde de tre hyrder til intet i én måned. Jeg blev
lei av dem, og de likte heller ikke mig, **9** og jeg sa:
Jeg vil ikke lenger røkte eder; det som er nær ved å
dø, får dø, og det som er nær ved å bli tilintetgjort,
får bli tilintetgjort, og de som blir igjen, får fortære

hverandres kjøtt. 10 Så tok jeg min stav liflighet og
brøt den i stykker for å gjøre den pakt til intet som jeg
hadde gjort med alle folkene. 11 Og den blev gjort til
intet på den dag; og således skjønte de usleste av
fårene, de som aktet på mig, at det var Herrens ord.
12 Derefter sa jeg til dem: Om I så synes, så gi mig
min lønn, men hvis ikke, så la det være! Så veide
de op til mig min lønn, tretti sølvpenninger. 13 Da sa
Herren til mig: Kast den bort til pottemakeren, den
herlige pris som jeg er aktet verd av dem! Og jeg tok
de tretti sølvpenninger og kastet dem i Herrens hus til
pottemakeren. 14 Så brøt jeg i stykker min andre stav
bånd for å gjøre brorskapet mellem Juda og Israel til
intet. 15 Og Herren sa til mig: Ta dig atter en stav - en
dårlig hyrdes stav! 16 For se, jeg lar en hyrde stå frem
i landet, en som ikke ser til de får som er nær ved å
omkomme, ikke søker efter det som er bortkommet,
og ikke læger det som har fått skade, og ikke sørger
for det som holder sig oppe, men eter kjøttet av de
fete og endog bryter deres klover i stykker. 17 Ve den
dårlige hyrde, som forlater fårene! Sverd over hans
arm og over hans høire øie! Hans arm skal visne bort,
og hans høire øie skal utslukkes.

12 Dette utsagn er Herrens ord om Israel. Så sier
Herren, som utspente himmelen og grunnfestet
jorden og dannet menneskets ånd i hans indre: 2 Se,
jeg gjør Jerusalem til en tumleskål for alle folkene
rundt omkring; også over Juda skal det gå ut når
Jerusalem blir kringsatt. 3 Og det skal skje på den dag
at jeg vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for alle
folkene; alle som løfter på den, skal såre sig selv. Ja,
alle jordens hedningefolk skal samle sig mot det. 4 På
den dag, sier Herren, vil jeg slå hver hest med skyhet
og dens rytter med vanvidd; men over Judas hus vil
jeg oplate mine øine, og alle folkenes hester vil jeg
slå med blindhet. 5 Og Judas stammehøvdinger skal
si i sitt hjerte: Vår styrke er Jerusalems innbyggere
ved Herren, hærskarenes Gud, deres Gud. 6 På den
dag vil jeg gjøre Judas stammehøvdinger lik et fyrfat
mellem vedtrær og et ildbluss blandt kornbånd, og de
skal fortære alle folkene rundt omkring, til høire og til
venstre; og Jerusalem-folket skal fremdeles bli på sitt
sted, i Jerusalem. 7 Og Herren skal frelse Judas telter
først, forat ikke Davids hus og Jerusalems innbyggere
skal ha større herlighet enn Juda. 8 På den dag skal
Herren verne Jerusalems innbyggere, og den iblandt
dem som snubler, skal på den dag være som David,
og Davids hus skal være som Gud, som Herrens engel
foran dem. 9 Og på den dag vil jeg søke å ødelegge
alle de hedningefolk som drar mot Jerusalem. 10 Men
over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg
utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue op til
mig som de har gjennemstunget; og de skal sørge over
ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage
sårt over ham som en klager over sin førstefødte. 11 På
den dag skal sorgen bli stor i Jerusalem, som sorgen
over ulykken i Hadadrimmon i Megiddons dal. 12 Og
landet skal sørge, hver slekt for sig, Davids huses slekt
for sig og deres kvinner for sig, Natans huses slekt for
sig og deres kvinner for sig, 13 Levis huses slekt for
sig og deres kvinner for sig, sime'ittenes slekt for sig
og deres kvinner for sig, 14 og likeså alle de andre
slekter, hver slekt for sig og deres kvinner for sig.

13 På den dag skal det være en åpnet kilde for
Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot
synd og urenhet. 2 Og det skal skje på den dag, sier
Herren, hærskarenes Gud, at jeg vil utrydde avgudenes
navn av landet, og de skal ikke mere kommes i hu;
også profetene og den urene ånd vil jeg få bort av
landet. 3 Og om nogen herefter står frem som profet,
da skal hans far og mor, hans egne foreldre, si til
ham: Du skal ikke leve, for du har talt løgn i Herrens
navn. Og hans far og mor, hans egne foreldre, skal
gjennembore ham mens han profeterer. 4 På den dag
skal alle profeter skamme sig over sine syner når de vil
profetere, og de skal ikke klæ sig i en lodden kappe for
å lyve. 5 Men hver av dem skal si: Jeg er ikke nogen
profet; jeg er jordbruker, for det var en som kjøpte mig
til træl da jeg var ung gutt. 6 Og om nogen spør ham:
Hvad er det for sår du har i dine hender? da skal han
svare: Det er sår jeg har fått i mine elskeres hus. 7
Sverd! Våkn op mot min hyrde, mot den mann som er
min næste! sier Herren, hærskarenes Gud; slå hyrden,
og fårene skal adspredes, og jeg vil igjen ta mig av de
små! 8 Og i hele landet, sier Herren, skal to tredjedeler
utryddes og omkomme, bare en tredjedel skal levnes
der. 9 Og denne tredjedel vil jeg la gå gjennem ilden
og rense den, som en renser sølv, og prøve den, som
en prøver gull. De skal påkalle mitt navn, og jeg vil
bønnhøre dem; jeg vil si: De er mitt folk, og de skal si:
Herren er min Gud.

14 Se, det kommer en Herrens dag, da det hærfang
som er tatt fra dig, skal skiftes ut i din midte;
2 for jeg vil samle alle hedningefolkene til krig mot
Jerusalem, og staden skal bli tatt og husene bli
plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av
staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av
folket skal ikke utryddes av staden. 3 For Herren
skal dra ut og stride mot disse hedningefolk, som
han før har stridt på kampens dag. 4 På den dag
skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt
imot Jerusalem i øst, og Oljeberget skal revne tvert
over mot øst og vest, så der blir en stor dal, idet den

ene halvdel av fjellet viker mot nord, og den andre
halvdel mot syd. **5** Og I skal fly til dalen mellem mine
fjell, for dalen mellem fjellene skal nå like til Asel; I
skal fly som I flydde for jordskjelvet i Judas konge
Ussias' dager. Da skal Herren min Gud komme, og
alle hellige med dig, min Gud. **6** På den dag skal lyset
bli borte; de herlige himmellys skal formørkes. **7** Og
det skal komme én dag - Herren kjenner den - det skal
hverken være dag eller natt; men mot aftens tid, da
skal det bli lys. **8** Og på den dag skal levende vann
strømme ut fra Jerusalem, den ene halvdel av dem
til havet i øst og den andre halvdel av dem til havet
i vest; både sommer og vinter skal det være så. **9**
Da skal Herren bli konge over hele landet; på den
dag skal Herren være én, og hans navn ett. **10** Og
hele landet, fra Geba til Rimmon sønnenfor Jerusalem,
skal bli som den øde mark, og det skal heve sig høit
og trone på sitt sted, like fra Benjamin-porten til det
sted hvor den forrige port var, til Hjørneporten, og
fra Hananels tårn til kongens vinperser. **11** Og folket
skal bo der, og der skal aldri mere lyses bann over
det; Jerusalem skal ligge der trygt. **12** Men denne
plage skal Herren la ramme alle de folk som har stridt
imot Jerusalem: Han skal la kjøttet råtne på dem alle
mens de står på sine føtter, og deres øine skal råtne
i sine huler, og tungen skal råtne i deres munn. **13**
På den dag skal Herren sende en stor redsel over
dem, så de tar fatt på hverandre og løfter hånd mot
hverandre. **14** Også Juda skal stride i Jerusalem, og
fra alle kanter skal hedningefolkenes gods sankes
sammen, gull og sølv og klær i stor mengde. **15** Den
samme plage skal også ramme hestene, muleslene,
kamelene, asenene og alle de andre dyr i leirene. **16**
Og alle de som blir igjen av alle de hedningefolk som
angrep Jerusalem, skal år efter år dra op for å tilbede
Kongen, Herren, hærskarenes Gud, og for å delta i
løvsalenes fest. **17** Men om noget av jordens folk ikke
drar op til Jerusalem for å tilbede Kongen, Herren,
hærskarenes Gud, så skal det ikke komme regn hos
dem; **18** om Egyptens folk ikke drar op og ikke møter
frem, da skal det ikke komme regn hos dem heller;
den samme plage skal ramme dem som Herren lar
ramme de hedningefolk som ikke drar op for å delta i
løvsalenes fest. **19** Sådan skal den straff være som
rammer Egypten og alle de hedningefolk som ikke
drar op for å delta i løvsalenes fest. **20** På den dag
skal det stå på hestenes bjeller: Helliget til Herren,
og grytene i Herrens hus skal være som offerskålene
foran alteret, **21** og hver gryte i Jerusalem og i Juda
skal være helliget til Herren, hærskarenes Gud, og alle
de som ofrer, skal komme og ta av dem til å koke i; og
det skal ikke mere være nogen kana'anitt i Herrens,
hærskarenes Guds hus på den dag.

Malakias

1 Dette utsagn er Herrens ord til Israel ved Malakias.
2 Jeg har elsket eder, sier Herren. Og I sier:
Hvormed har du vist oss din kjærlighet? Er ikke Esau
bror til Jakob? sier Herren, og enda har jeg elsket
Jakob, **3** men hatet Esau og gjort hans fjell til en ørken
og hans arv til en bolig for ørkenens sjakaler. **4** Når
Edom sier: Vi er knust, men vi skal bygge ruinene
op igjen, da sier Herren, hærskarenes Gud, så: De
skal bygge, men jeg skal rive ned, og de skal kalles
ugudelighetens land og det folk som Herren til evig
tid er vred på. **5** I skal se det med egne øine, og I
skal si: Herren er stor ut over Israels landemerke. **6**
En sønn ærer sin far, og en tjener sin herre; er nu
jeg far, hvor er da min ære, og er jeg herre, hvor er
da frykten for mig? sier Herren, hærskarenes Gud,
til eder, I prester som forakter mitt navn. Og I sier:
Hvormed har vi vist forakt for ditt navn? **7** Ved å bære
frem uren mat på mitt alter. Og I sier: Hvormed har vi
krenket din renhet? Ved å si: Herrens bord er ingen
ære verdt. **8** Når I kommer med et blindt dyr for å ofre
det, er det da intet ondt deri? Og når I kommer med et
halt eller et sykt dyr, er det da intet ondt deri? Kom
med slike gaver til din stattholder! Mon han vil finne
behag i dig, eller mon han vil ta nådig imot dig? sier
Herren, hærskarenes Gud. **9** Så bønnfall nu Gud at
han må bli oss nådig! Med egne hender har I gjort
dette - kan han da for eders skyld være nådig? sier
Herren, hærskarenes Gud. **10** Gid det fantes nogen
blandt eder som vilde lukke tempeldørene, så I ikke
skal gjøre op ild på mitt alter til ingen nytte! Jeg finner
ikke behag i eder, sier Herren, hærskarenes Gud, og til
offergaver fra eders hånd har jeg ingen lyst. **11** For
fra solens opgang til dens nedgang skal mitt navn bli
stort blandt hedningefolkene, og på hvert sted skal
det brennes røkelse og bæres frem offergaver for
mitt navn, rene offergaver; for mitt navn skal bli stort
blandt folkene, sier Herren, hærskarenes Gud. **12** Men
I vanhelliger det ved å si: Herrens bord er urent, og
maten som gis til det, er lite verd. **13** Og I sier: Å, for
en møie! Og I blåser av det, sier Herren, hærskarenes
Gud, og I bærer frem slikt som er røvet, og det som
er halt og sykt - sådant bærer I frem som offergave!
Skulde slike gaver fra eder behage mig? sier Herren.
14 Forbannet være den som farer med svik, enda der
er handyr i hans hjord, og den som gjør et løfte og
enda ofrer til Herren et hundyr som har lyte; for jeg er
en stor konge, sier Herren, hærskarenes Gud, og mitt
navn er forferdelig blandt folkene.

2 Og nu kommer dette bud til eder, I prester! **2**
Dersom I ikke vil høre og ikke legge eder det på
hjerte, så I gir mitt navn ære, sier Herren, hærskarenes
Gud, så vil jeg sende forbannelsen mot eder og
forbanne eders velsignelser; ja, jeg har alt forbannet
dem, fordi I ikke legger eder det på hjerte. **3** Se, jeg
forbanner eders ætt og kaster møkk i ansiktet på eder,
møkk av eders høitidsoffere; og I skal selv bli kastet
op i den. **4** Da skal I kjenne at jeg har sendt eder
dette bud, forat det skal være min pakt med Levi, sier
Herren, hærskarenes Gud. **5** Den pakt jeg hadde med
ham, lovte ham liv og lykke; det gav jeg ham forat han
skulde frykte mig, og han fryktet mig og var forferdet
for mitt navn. **6** Sannhets lov var i hans munn, og
urett blev ikke funnet på hans leber; i fred og ærlighet
vandret han med mig, og mange omvendte han fra
misgjerning. **7** For en prests leber skal holde fast ved
kunnskap, og lov skal hentes fra hans munn; for han
er Herrens, hærskarenes Guds sendebud. **8** Men I
har veket av fra veien og har fått mange til å støte an
mot loven; I har fordervet Levi-pakten, sier Herren,
hærskarenes Gud. **9** Derfor har også jeg gjort eder
foraktet og ringe i alt folkets øine, fordi I ikke akter
på mine veier, men gjør forskjell på folk for loven.
10 Har vi ikke alle sammen én far? Har ikke en Gud
skapt oss? Hvorfor er vi da troløse mot hverandre,
så vi vanhelliger våre fedres pakt? **11** Juda har vært
troløs, og vederstyggelige ting er gjort i Israel og i
Jerusalem; for Juda har vanhelliget Herrens helligdom,
som han elsker, og har tatt en fremmed guds døtre
til ekte. **12** Hos den mann som det gjør, skal Herren
utrydde av Jakobs telter hver levende sjel, og den
som bærer offergaver frem for Herren, hærskarenes
Gud! **13** For det annet gjør I også dette: I dekker
Herrens alter med tårer, med gråt og sukk, så han
ikke mere ser på offergaven eller med velbehag tar
imot noget av eders hånd. **14** Og I sier: Hvorfor? Fordi
Herren har vært vidne mellem dig og din ungdoms
hustru, som du har vært troløs mot, enda hun er din
ektemake og din hustru som du har inngått pakt med.
15 Men har ikke en gjort det og er enda blitt i live? Men
hvad gjorde denne ene? Han vilde opnå den ætt Gud
hadde lovt ham; men I skal ta vare på eders liv, og
mot din ungdoms hustru må du ikke være troløs! **16**
For jeg hater skilsmisse, sier Herren, Israels Gud; en
dekker derved sitt klædebon med vold, sier Herren,
hærskarenes Gud. Så ta da vare på eders liv og vær
ikke troløse! **17** I har trettet Herren med eders ord, og I
sier: Hvorledes har vi trettet ham? Ved å si: Hver den
som gjør ondt, er god i Herrens øine, og i sådanne har
han velbehag, eller: Hvor er Gud, han som dømmer?

3 Se, jeg sender mitt bud, og han skal rydde vei for
mitt åsyn; og brått skal han komme til sitt tempel,
Herren som I søker, paktens engel som I stunder efter;
se, han kommer, sier Herren, hærskarenes Gud. **2**
Men hvem kan utholde den dag han kommer, og hvem
kan bli stående når han lar sig se? For han er som en
smelters ild og som tvetteres lut. **3** Og han skal sitte
og smelte og rense sølvet, og han skal rense Levis
barn og gjøre dem rene som gull og sølv; og de skal
bære frem for Herren offergaver i rettferdighet, **4** og
Judas og Jerusalems offergaver skal behage Herren,
som i gamle dager, som i fordums år. **5** Og jeg vil
komme til eder og holde dom og være et hastig vidne
mot trollkarene og horkarlene og dem som sverger
falsk, og mot dem som forholder dagarbeideren hans
lønn og gjør vold mot enken og den farløse, og som
bøier retten for den fremmede og ikke frykter mig, sier
Herren, hærskarenes Gud; **6** for jeg, Herren, har ikke
forandret mig, og I, Jakobs barn, er ikke tilintetgjort. **7**
Like fra eders fedres dager har I veket av fra mine
lover og ikke holdt dem; vend om til mig, så vil jeg
vende om til eder, sier Herren, hærskarenes Gud. Og I
sier: Hvad skal vi vende om fra? **8** Skal et menneske
rane fra Gud, siden I raner fra mig? Og I sier: Hvad
har vi rant fra dig? Tienden og de hellige gaver. **9**
Forbannelsen har rammet eder, og fra mig raner I, ja
hele folket. **10** Bær hele tienden inn i forrådshuset, så
det kan finnes mat i mitt hus, og prøv mig på denne
måte, sier Herren, hærskarenes Gud, om jeg ikke vil
åpne himmelens sluser for eder og utøse velsignelser
over eder i rikelig mål! **11** Og jeg vil true eteren for
eders skyld, så den ikke ødelegger jordens avgrøde for
eder; og vintreet på marken skal ikke slå feil for eder,
sier Herren, hærskarenes Gud. **12** Og alle folkene skal
prise eder lykkelige; for da skal eders land være et
herlig land, sier Herren, hærskarenes Gud. **13** Eders
ord har vært sterke mot mig, sier Herren. Og I sier:
Hvad har vi sagt oss imellem mot dig? **14** I har sagt:
Fåfengt er det å tjene Gud, og hvad vinning har det
vært for oss at vi har aktet på hans bud, og at vi har
gått i sørgeklær for Herrens, hærskarenes Guds skyld?
15 Og nu priser vi de overmodige lykkelige; ikke alene
trives de vel de som lever ugudelig, men de har satt
Gud på prøve og har allikevel sloppet fri. **16** Da talte
de med hverandre de som frykter Herren, og Herren
lyttet til og hørte det, og det blev for hans åsyn skrevet
en minnebok for dem som frykter Herren og tenker på
hans navn. **17** Og på den dag som jeg skaper, sier
Herren, hærskarenes Gud, skal de være min eiendom,
og jeg vil spare dem, likesom en mann sparer sin sønn
som tjener ham. **18** Da skal I atter se forskjell mellem
den rettferdige og den ugudelige, mellem den som
tjener Gud, og den som ikke tjener ham.

4 For se, dagen kommer, brennende som en ovn;
da skal alle overmodige og hver den som lever
ugudelig, være som halm, og dagen som kommer, skal
sette dem i brand, sier Herren, hærskarenes Gud, så
den ikke levner dem rot eller gren. **2** Men for eder som
frykter mitt navn, skal rettferdighetens sol gå op med
lægedom under sine vinger; og I skal gå ut og hoppe
som gjøkalver, **3** og I skal trå ned de ugudelige, for de
skal være som aske under eders fotsåler, på den dag
jeg skaper, sier Herren, hærskarenes Gud. **4** Kom i hu
Mose, min tjeners lov, som jeg gav ham på Horeb for
hele Israel, både lover og bud! **5** Se, jeg sender eder
Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og
forferdelige; **6** og han skal vende fedrenes hjerte til
barna, og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal
komme og slå landet med bann.

NYE TESTAMENTET

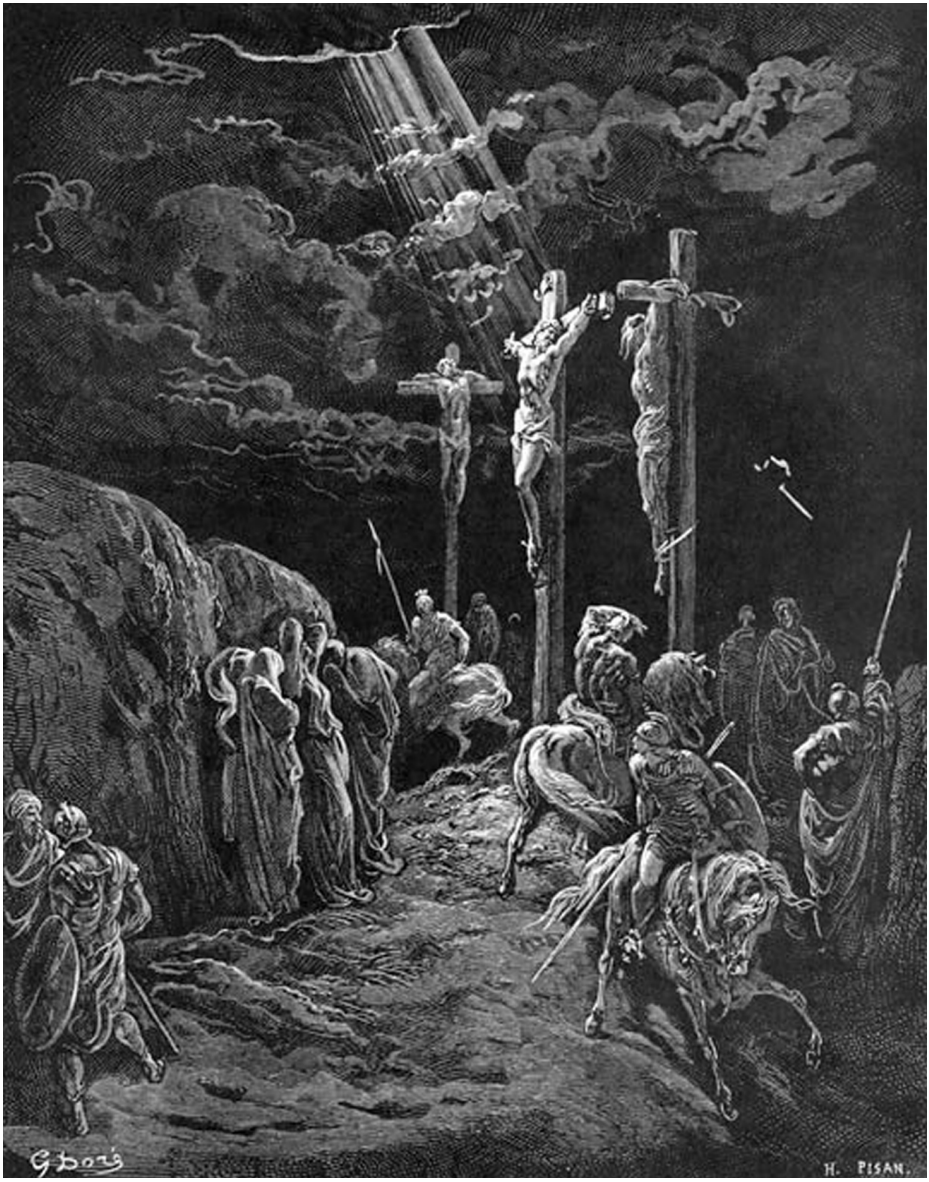

Men Jesus sa: Fader, forlat dem! for de vet ikke hvad de gjør.
Og de delte hans klær mellem sig og kastet lodd om dem.
Lukas 23:34

Matteus

1 Jesu Kristi, Davids sønns, Abrahams sønns
ættetavle: **2** Abraham fikk sønnen Isak; Isak fikk
sønnen Jakob; Jakob fikk Juda og hans brødre; **3**
Juda fikk sønnene Peres og Serah med Tamar; Peres
fikk sønnen Hesron; Hesron fikk sønnen Ram; **4** Ram
fikk sønnen Aminadab; Aminadab fikk sønnen Nahson;
Nahson fikk sønnen Salmon; **5** Salmon fikk sønnen
Boas med Rahab; Boas fikk sønnen Obed med Rut;
Obed fikk sønnen Isai; **6** Isai var far til kong David.
David fikk sønnen Salomo med Urias hustru; **7** Salomo
fikk sønnen Rehabeam; Rehabeam fikk sønnen Abia;
Abia fikk sønnen Asa; **8** Asa fikk sønnen Josafat;
Josafat fikk sønnen Joram; Joram fikk sønnen Ussias;
9 Ussias fikk sønnen Jotam; Jotam fikk sønnen Akas;
Akas fikk sønnen Esekias; **10** Esekias fikk sønnen
Manasse; Manasse fikk sønnen Amon; Amon fikk
sønnen Josias; **11** Josias fikk Jekonja og hans brødre
ved den tid da folket blev bortført til Babylon. **12** Efter
bortførelsen til Babylon fikk Jekonja sønnen Sealtiel;
Sealtiel fikk sønnen Serubabel; **13** Serubabel fikk
sønnen Abiud; Abiud fikk sønnen Eljakim; Eljakim fikk
sønnen Asor; **14** Asor fikk sønnen Sadok; Sadok fikk
sønnen Akim; Akim fikk sønnen Eliud; **15** Eliud fikk
sønnen Eleasar; Eleasar fikk sønnen Mattan; Mattan
fikk sønnen Jakob; **16** Jakob var far til Josef, Marias
mann, og av henne blev Jesus født, han som kalles
Kristus. **17** Således er alle ætt-leddene fra Abraham
inntil David fjorten ledd, og fra David inntil bortførelsen
til Babylon fjorten ledd, og fra bortførelsen til Babylon
inntil Kristus fjorten ledd. **18** Men med Jesu Kristi
fødsel gikk det således til: Da hans mor Maria var
trolovet med Josef, viste det sig, før de var kommet
sammen, at hun var fruktsommelig ved den Hellige
Ånd. **19** Men Josef, hennes mann, som var rettferdig
og ikke vilde føre skam over henne, vilde skille sig fra
henne i stillhet. **20** Mens han nu grundet på dette, se,
da åpenbarte Herrens engel sig for ham i en drøm og
sa: Josef, Davids sønn! frykt ikke for å ta din hustru
Maria til dig! for det som er avlet i henne, er av den
Hellige Ånd; **21** og hun skal føde en sønn, og du
skal kalle ham Jesus; for han skal frelse sitt folk fra
deres synder. **22** Men alt dette skjedde forat det skulde
opfylles som er talt av Herren ved profeten, som sier:
23 Se, en jomfru skal bli fruktsommelig og føde en
sønn, og han skal kalles Immanuel, det er utlagt: Gud
med oss. **24** Da nu Josef var våknet op av søvnen,
gjorde han som Herrens engel hadde pålagt ham, og
tok sin hustru til sig. **25** Og han holdt sig ikke til henne
før hun hadde født sin sønn, og han kalte ham Jesus.

2 Da Jesus var født i Betlehem i Judea, i kong
Herodes' dager, se, da kom nogen vismenn fra
Østerland til Jerusalem og sa: **2** Hvor er den jødenes
konge som nu er født? Vi har sett hans stjerne i
Østen og er kommet for å tilbede ham. **3** Men da
kong Herodes hørte det, blev han forferdet, og hele
Jerusalem med ham. **4** Og han sammenkalte alle
yppersteprestene og de skriftlærde blandt folket og
spurte dem hvor Messias skulde fødes. **5** De sa til
ham: I Betlehem i Judea; for så er skrevet ved profeten:
6 Og du Betlehem i Juda land, du er ingenlunde den
ringeste blandt høvdingene i Juda; for fra dig skal utgå
en høvding som skal være hyrde for mitt folk Israel.
7 Da kalte Herodes hemmelig vismennene til sig og
spurte dem nøie om tiden da stjernen hadde vist sig; **8**
og han sendte dem til Betlehem og sa: Gå og spør
nøie om barnet; og når I har funnet det, da si mig
til, forat også jeg kan komme og tilbede det! **9** Da
de hadde hørt kongens ord, drog de avsted; og se,
stjernen som de hadde sett i Østen, gikk foran dem,
inntil den kom og blev stående over det sted hvor
barnet var. **10** Og da de så stjernen, blev de over all
måte glade. **11** Og de gikk inn i huset og så barnet
med Maria, dets mor, og de falt ned og tilbad det, og
oplot sine gjemmer og bar frem gaver til det: gull og
røkelse og myrra. **12** Og da de var blitt varslet av Gud i
en drøm at de ikke skulde vende tilbake til Herodes,
drog de en annen vei bort til sitt land. **13** Men da de
hadde draget bort, se, da åpenbarer Herrens engel
sig i en drøm for Josef og sier: Stå op, ta barnet og
dets mor og fly til Egypten, og bli der inntil jeg sier
dig til! for Herodes vil søke efter barnet for å drepe
det. **14** Da stod han op og tok barnet og dets mor om
natten og drog bort til Egypten, **15** og han blev der til
Herodes' død, forat det skulde opfylles som er talt av
Herren ved profeten, som sier: Fra Egypten kalte jeg
min sønn. **16** Da Herodes nu så at han var blitt narret
av vismennene, blev han meget vred, og han sendte
bud og lot drepe alle de guttebarn som var i Betlehem
og alt landet deromkring, fra to år og derunder, efter
den tid han nøie hadde utspurt av vismennene. **17** Da
blev det opfylt som er talt ved profeten Jeremias, som
sier: **18** En røst blev hørt i Rama, gråt og stor klage;
Rakel gråt over sine barn og vilde ikke la sig trøste, for
de er ikke mere til. **19** Men da Herodes var død, se,
da åpenbarer Herrens engel sig i en drøm for Josef i
Egypten og sier: **20** Stå op, ta barnet og dets mor og
dra til Israels land! for de er døde som stod barnet efter
livet. **21** Og han stod op og tok barnet og dets mor og
kom til Israels land. **22** Men da han hørte at Arkelaus
var konge i Judea efter sin far Herodes, fryktet han for
å dra dit; men han blev varslet av Gud i en drøm og

drog bort til Galilea. 23 Og han kom og tok bolig i en
by som heter Nasaret, forat det skulde opfylles som er
talt ved profetene, at han skal kalles en nasareer.

3 I de dager stod døperen Johannes frem og forkynte
i Judeas ørken 2 og sa: Omvend eder; for himlenes
rike er kommet nær! 3 For det er ham profeten Esaias
taler om når han sier: Det er en røst av en som roper
i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør hans stier jevne!
4 Men Johannes hadde klædebon av kamelhår og
lærbelte om sin lend, og hans mat var gresshopper og
vill honning. 5 Da drog Jerusalem og hele Judea og
hele landet om Jordan ut til ham, 6 og de blev døpt av
ham i elven Jordan, idet de bekjente sine synder. 7
Men da han så mange av fariseerne og sadduseerne
komme til hans dåp, sa han til dem: Ormeyngel! hvem
lærte eder å fly for den kommende vrede? 8 Bær
derfor frukt som er omvendelsen verdig, 9 og tro ikke
at I kan si ved eder selv: Vi har Abraham til far! for jeg
sier eder at Gud kan opvekke Abraham barn av disse
stener. 10 Øksen ligger allerede ved roten av trærne;
derfor blir hvert tre som ikke bærer god frukt, hugget
ned og kastet på ilden. 11 Jeg døper eder med vann
til omvendelse; men han som kommer efter mig, er
sterkere enn jeg, han hvis sko jeg ikke er verdig til å
bære; han skal døpe eder med den Hellige Ånd og ild;
12 han har sin kasteskovl i sin hånd, og han skal rense
sin låve og samle sin hvete i laden, men agnene skal
han brenne op med uslukkelig ild. 13 Da kom Jesus fra
Galilea til Jordan til Johannes for å bli døpt av ham. 14
Men han nektet ham det og sa: Jeg trenger til å bli døpt
av dig, og du kommer til mig? 15 Men Jesus svarte og
sa til ham: La det nu skje! for således sømmer det
sig for oss å fullbyrde all rettferdighet. Da lot han det
skje. 16 Men da Jesus var døpt, steg han straks op av
vannet, og se, himmelen åpnet sig for ham, og han så
Guds Ånd fare ned som en due og komme over ham.
17 Og se, det kom en røst fra himmelen, som sa: Dette
er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag.

4 Da blev Jesus av Ånden ført ut i ørkenen for å
fristes av djevelen. 2 Og da han hadde fastet firti
dager og firti netter, blev han til sist hungrig. 3 Og
fristeren kom til ham og sa: Er du Guds Sønn, da si at
disse stener skal bli til brød! 4 Men han svarte og sa:
Det er skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene,
men av hvert ord som går ut av Guds munn. 5 Da
tok djevelen ham med sig til den hellige stad og stilte
ham på templets tinde, og sa til ham: 6 Er du Guds
Sønn, da kast dig ned! for det er skrevet: Han skal gi
sine engler befaling om dig, og de skal bære dig på
hendene, forat du ikke skal støte din fot på nogen sten.
7 Jesus sa til ham: Det er atter skrevet: Du skal ikke
friste Herren din Gud. 8 Atter tok djevelen ham med
op på et meget høit fjell og viste ham alle verdens riker
og deres herlighet og sa til ham: 9 Alt dette vil jeg gi
dig hvis du vil falle ned og tilbede mig. 10 Da sa Jesus
til ham: Bort fra mig, Satan! for det er skrevet: Herren
din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du tjene.
11 Da forlot djevelen ham, og se, engler kom til ham og
tjente ham. 12 Men da han fikk høre at Johannes var
kastet i fengsel, drog han bort til Galilea. 13 Og han
forlot Nasaret og kom og tok bolig i Kapernaum ved
sjøen, i Sebulons og Naftalis landemerker, 14 forat
det skulde opfylles som er talt ved profeten Esaias,
som sier: 15 Sebulons land og Naftalis land ved sjøen,
landet på hin side Jordan, hedningenes Galilea, 16 det
folk som satt i mørke, har sett et stort lys, og for dem
som satt i dødens land og skygge, for dem er et lys
oprunnet. 17 Fra den tid begynte Jesus å forkynne og
si: Omvend eder; for himlenes rike er kommet nær!
18 Men da han vandret ved den Galileiske Sjø, så
han to brødre, Simon, som kalles Peter, og hans bror
Andreas, i ferd med å kaste garn i sjøen; for de var
fiskere; 19 og han sa til dem: Følg mig, så vil jeg gjøre
eder til menneskefiskere! 20 Og de forlot straks sine
garn og fulgte ham. 21 Og da han gikk videre frem, så
han to andre brødre, Jakob, Sebedeus' sønn, og hans
bror Johannes, sitte i båten med sin far Sebedeus, i
ferd med å bøte sine garn, og han kalte dem. 22 Og
de forlot straks båten og sin far og fulgte ham. 23
Og Jesus gikk omkring i hele Galilea og lærte folket i
deres synagoger og forkynte evangeliet om riket og
helbredet all sykdom og all skrøpelighet blandt folket,
24 og ryktet om ham kom ut over hele Syria, og de førte
til ham alle dem som hadde ondt og led av alle slags
sykdommer og plager, både besatte og månesyke og
verkbrudne, og han helbredet dem. 25 Og meget folk
fulgte ham fra Galilea og Dekapolis og Jerusalem og
Judea og landet hinsides Jordan.

5 Og da han så folket, gikk han op fjellet, og da han
hadde satt sig, kom hans disipler til ham. 2 Og
han oplot sin munn, lærte dem og sa: 3 Salige er de
fattige i ånden; for himlenes rike er deres. 4 Salige
er de som sørger; for de skal trøstes. 5 Salige er de
saktmodige; for de skal arve jorden. 6 Salige er de
som hungrer og tørster efter rettferdighet; for de skal
mettes. 7 Salige er de barmhjertige; for de skal finne
barmhjertighet. 8 Salige er de rene av hjertet; for de
skal se Gud. 9 Salige er de fredsommelige; for de
skal kalles Guds barn. 10 Salige er de som er forfulgt
for rettferdighets skyld; for himlenes rike er deres. 11
Salige er I når de spotter og forfølger eder og lyver
eder allehånde ondt på for min skyld. 12 Gled og fryd

eder! for eders lønn er stor i himmelen; for således
forfulgte de profetene før eder. 13 I er jordens salt;
men når saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes
med? Det duer ikke lenger til noget, uten til å kastes ut
og tredes ned av menneskene. 14 I er verdens lys;
en by som ligger på et fjell, kan ikke skjules; 15 en
tender heller ikke et lys og setter det under en skjeppe,
men i staken; så skinner det for alle i huset. 16 La
således eders lys skinne for menneskene, forat de
kan se eders gode gjerninger og prise eders Fader
i himmelen! 17 I må ikke tro at jeg er kommet for å
opheve loven eller profetene; jeg er ikke kommet for å
opheve, men for å opfylle. 18 For sannelig sier jeg
eder: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste
bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det
er skjedd alt sammen. 19 Derfor, den som bryter et
eneste av disse minste bud og lærer menneskene
således, han skal kalles den minste i himlenes rike;
men den som holder dem og lærer andre dem, han
skal kalles stor i himlenes rike. 20 For jeg sier eder:
Dersom eders rettferdighet ikke overgår de skriftlærdes
og fariseernes, kommer I ingenlunde inn i himlenes
rike. 21 I har hørt at det er sagt til de gamle: Du skal
ikke slå ihjel, men den som slår ihjel, skal være skyldig
for dommen. 22 Men jeg sier eder at hver den som
blir vred på sin bror uten grunn, skal være skyldig for
dommen; men den som sier til sin bror: Raka! skal
være skyldig for rådet; men den som sier: Du dåre!
skal være skyldig til helvedes ild. **(Geenna g1067)** 23
Derfor, når du bærer ditt offer frem til alteret, og der
kommer i hu at din bror har noget imot dig, 24 så la ditt
offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik
dig med din bror, og kom så og bær ditt offer frem! 25
Skynd dig å være føielig mot din motstander så lenge
du er med ham på veien, forat ikke motstanderen skal
overgi dig til dommeren, og dommeren overgi dig til
tjeneren, og du bli kastet i fengsel. 26 Sannelig sier jeg
dig: Du skal ingenlunde komme ut derfra før du har
betalt den siste øre. 27 I har hørt at det er sagt: Du
skal ikke drive hor. 28 Men jeg sier eder at hver den
som ser på en kvinne for å begjære henne, har alt
drevet hor med henne i sitt hjerte. 29 Om ditt høire øie
frister dig, da riv det ut og kast det fra dig! for det er
bedre for dig at ett av dine lemmer går tapt enn at
hele ditt legeme blir kastet i helvede. **(Geenna g1067)** 30
Og dersom din høire hånd frister dig, da hugg den av
og kast den fra dig! for det er bedre for dig at ett av
dine lemmer går tapt enn at hele ditt legeme kommer i
helvede. **(Geenna g1067)** 31 Det er sagt: Den som skiller
sig fra sin hustru, skal gi henne skilsmissebrev. 32
Men jeg sier eder at hver den som skiller sig fra sin
hustru uten for hors skyld, han volder at hun driver hor,
og den som gifter sig med en fraskilt kvinne, han driver
hor. 33 Atter har I hørt at det er sagt til de gamle: Du
skal ikke sverge falsk ed, men du skal holde dine eder
for Herren. 34 Men jeg sier eder at I aldeles ikke skal
sverge, hverken ved himmelen, for den er Guds trone,
35 eller ved jorden, for den er hans fotskammel, eller
ved Jerusalem, for det er den store konges stad. 36
Heller ikke skal du sverge ved ditt hode; for du kan
ikke gjøre ett hår hvitt eller sort. 37 Men eders tale skal
være ja, ja, nei, nei; det som er mere enn dette, er av
det onde. 38 I har hørt at det er sagt: Øie for øie, og
tann for tann! 39 Men jeg sier eder at I ikke skal sette
eder imot den som er ond mot eder; men om nogen
slår dig på ditt høire kinn, da vend også det andre til
ham, 40 og om nogen vil føre sak mot dig og ta din
kjortel, da la ham også få kappen, 41 og om nogen
tvinger dig til å gå en mil, da gå to med ham. 42 Gi
den som ber dig, og vend dig ikke bort fra den som vil
låne av dig. 43 I har hørt at det er sagt: Du skal elske
din næste og hate din fiende. 44 Men jeg sier eder:
Elsk eders fiender, velsign dem som forbanner eder,
gjør vel imot dem som hater eder, og bed for dem
som forfølger eder, 45 forat I kan bli eders himmelske
Faders barn; for han lar sin sol gå op over onde og
gode, og lar det regne over rettferdige og urettferdige.
46 For om I elsker dem som elsker eder, hvad lønn har
I da? Gjør ikke også tolderne det samme? 47 Og om I
hilser bare på eders brødre, hvad stort gjør I da? Gjør
ikke også hedningene det samme? 48 Derfor skal I
være fullkomne, likesom eders himmelske Fader er
fullkommen.

6 Ta eder i vare at I ikke utøver eders rettferdighet for
menneskenes øine, for å sees av dem; ellers har I
ingen lønn hos eders Fader i himmelen. 2 Derfor, når
du gir almisse, da skal du ikke la blåse i basun for dig,
som hyklerne gjør i synagogene og på gatene, for å
æres av menneskene; sannelig sier jeg eder: De har
allerede fått sin lønn. 3 Men når du gir almisse, da la
ikke din venstre hånd vite hvad din høire gjør, 4 forat
din almisse kan være i lønndom, og din Fader, som
ser i lønndom, han skal lønne dig i det åpenbare. 5 Og
når I beder, skal I ikke være som hyklerne; for de vil
gjerne stå og bede i synagogene og på gatehjørnene,
for å vise sig for menneskene; sannelig sier jeg eder:
De har allerede fått sin lønn. 6 Men du, når du beder,
da gå inn i ditt lønnkammer og lukk din dør og bed
til din Fader, som er i lønndom, og din Fader, som
ser i lønndom, han skal lønne dig i det åpenbare.
7 Og når I beder, skal I ikke ramse op mange ord
som hedningene; for de tror at de blir bønnhørt når
de bruker mange ord. 8 Gjør derfor ikke som de! for
eders Fader vet hvad I trenger til, før I beder ham.

9 Derfor skal I bede således: Fader vår, du som er i
himmelen! Helliget vorde ditt navn; 10 komme ditt rike;
skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden; 11 gi
oss idag vårt daglige brød; 12 og forlat oss vår skyld,
som vi og forlater våre skyldnere; 13 og led oss ikke
inn i fristelse; men fri oss fra det onde. For riket er ditt,
og makten og æren i evighet. Amen. 14 For dersom I
forlater menneskene deres overtredelser, da skal eders
himmelske Fader også forlate eder; 15 men dersom I
ikke forlater menneskene deres overtredelser, da skal
heller ikke eders Fader forlate eders overtredelser.
16 Når I faster, da skal I ikke gå med mørkt åsyn
som hyklerne; for de gjør sitt ansikt ukjennelig, forat
menneskene skal se at de faster; sannelig sier jeg
eder: De har allerede fått sin lønn. 17 Men du, når du
faster, da salv ditt hode og vask ditt ansikt, 18 forat
ikke menneskene skal se at du faster, men din Fader,
som er i lønndom; og din Fader, som ser i lønndom,
skal lønne dig. 19 Samle eder ikke skatter på jorden,
hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og
stjeler; 20 men samle eder skatter i himmelen, hvor
hverken møll eller rust tærer, og hvor tyver ikke bryter
inn og stjeler! 21 For hvor din skatt er, der vil også
ditt hjerte være. 22 Øiet er legemets lys; er ditt øie
friskt, da blir hele ditt legeme lyst; 23 men er ditt øie
sykt, da blir hele ditt legeme mørkt. Er altså lyset i dig
mørke, hvor stort blir da mørket! 24 Ingen kan tjene to
herrer; for han vil enten hate den ene og elske den
andre, eller holde sig til den ene og forakte den andre;
I kan ikke tjene Gud og mammon. 25 Derfor sier jeg
eder: Vær ikke bekymret for eders liv, hvad I skal ete
og hvad I skal drikke, eller for eders legeme, hvad I
skal klæ eder med! Er ikke livet mere enn maten, og
legemet mere enn klærne? 26 Se på himmelens fugler:
De sår ikke, de høster ikke, de samler ikke i lader,
og eders himmelske Fader før dem allikevel. Er ikke I
meget mere enn de? 27 Og hvem av eder kan med
all sin bekymring legge en alen til sin livslengde? 28
Og hvorfor er I bekymret for klærne? Akt på liljene
på marken, hvorledes de vokser: de arbeider ikke, de
spinner ikke; 29 men jeg sier eder: Enn ikke Salomo i
all sin herlighet var klædd som en av dem. 30 Men
klær Gud således gresset på marken, som står idag og
imorgen kastes i ovnen, skal han da ikke meget mere
klæ eder, I lite troende? 31 Derfor skal I ikke være
bekymret og si: Hvad skal vi ete, eller hvad skal vi
drikke, eller hvad skal vi klæ oss med? 32 For alt slikt
søker hedningene efter, og eders himmelske Fader vet
at I trenger til alt dette. 33 Men søk først Guds rike og
hans rettferdighet, så skal I få alt dette i tilgift! 34 Vær
altså ikke bekymret for den dag imorgen! for den dag
imorgen skal bekymre sig for sig selv; hver dag har
nok med sin egen plage.

7 Døm ikke, forat I ikke skal dømmes! for med den
samme dom som I dømmer med, skal I dømmes, 2
og med det samme mål som I måler med, skal eder
måles igjen. 3 Hvorfor ser du splinten i din brors øie,
men bjelken i ditt eget øie blir du ikke var? 4 Eller
hvorledes kan du si til din bror: La mig dra splinten ut
av ditt øie? og se, det er en bjelke i ditt eget øie! 5 Du
hykler! dra først bjelken ut av ditt eget øie, så kan du
se å dra splinten ut av din brors øie! 6 Gi ikke hundene
det hellige, og kast ikke eders perler for svinene, forat
de ikke skal trå dem ned med sine føtter og vende sig
om og sønderrive eder. 7 Bed, så skal eder gis, let, så
skal I finne, bank på, så skal det lukkes op for eder! 8
For hver den som beder, han får, og den som leter,
han finner, og den som banker på, for ham skal det
lukkes op. 9 Eller hvilket menneske iblandt eder er det
vel som vil gi sin sønn en sten når han ber ham om
brød, 10 eller vil gi ham en orm når han ber om en
fisk? 11 Dersom da I, som er onde, vet å gi eders barn
gode gaver, hvor meget mere skal da eders Fader
i himmelen gi dem gode gaver som beder ham! 12
Derfor, alt det I vil at menneskene skal gjøre imot eder,
det skal også I gjøre imot dem; for dette er loven og
profetene. 13 Gå inn gjennem den trange port! for den
port er vid, og den vei er bred som fører til fortapelsen,
og mange er de som går inn gjennem den; 14 for den
port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og
få er de som finner den. 15 Men vokt eder for de falske
profeter, som kommer til eder i fåreklær, men innvortes
er glupende ulver! 16 Av deres frukter skal I kjenne
dem; kan en vel sanke vindruer av tornebusker eller
fiken av tistler? 17 Således bærer hvert godt tre gode
frukter, men det dårlige tre bærer onde frukter. 18 Et
godt tre kan ikke bære onde frukter, og et dårlig tre kan
ikke bære gode frukter. 19 Hvert tre som ikke bærer
god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden. 20 Derfor
skal I kjenne dem av deres frukter. 21 Ikke enhver som
sier til mig: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes
rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje. 22
Mange skal si til mig på hin dag: Herre! Herre! har vi
ikke talt profetisk ved ditt navn, og utdrevet onde ånder
ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved
ditt navn? 23 Og da skal jeg vidne for dem: Jeg har
aldri kjent eder; vik bort fra mig, I som gjorde urett! 24
Derfor, hver den som hører disse mine ord og gjør
efter dem, han blir lik en forstandig mann, som bygget
sitt hus på fjell; 25 og skyllregnet falt, og flommen kom,
og vindene blåste og slo imot dette hus, men det falt
ikke; for det var grunnlagt på fjell. 26 Og hver den som
hører disse mine ord og ikke gjør efter dem, han blir lik

en uforstandig mann, som bygget sitt hus på sand; 27
og skyllregnet falt, og flommen kom, og vindene blåste
og slo imot dette hus, og det falt, og dets fall var stort!
28 Og da Jesus hadde endt denne tale, da var folket
slått av forundring over hans lære; 29 for han lærte
dem som en som hadde myndighet, og ikke som deres
skriftlærde.

8 Da han gikk ned av fjellet, fulgte meget folk ham. 2
Og se, en spedalsk kom og falt ned for ham og sa:
Herre! om du vil, så kan du rense mig. 3 Og han rakte
hånden ut, rørte ved ham og sa: Jeg vil; bli ren! Og
straks blev han renset for sin spedalskhet. 4 Og Jesus
sa til ham: Se til at du ikke sier det til nogen; men gå
og te dig for presten, og bær frem det offer Moses har
påbudt, til et vidnesbyrd for dem! 5 Men da han gikk
inn i Kapernaum, kom en høvedsmann til ham og bad
ham og sa: 6 Herre! min dreng ligger verkbrudden
hjemme og pines forferdelig. 7 Jesus sa til ham: Jeg
vil komme og helbrede ham. 8 Men høvedsmannen
svarte og sa: Herre! Jeg er for ringe til at du skal gå
inn under mitt tak; men si bare et ord, så blir min dreng
helbredet! 9 For jeg er også en mann som står under
overordnede, men har stridsmenn under mig igjen; og
sier jeg til den ene: Gå! så går han, og til en annen:
Kom! så kommer han, og til min tjener: Gjør dette! så
gjør han det. 10 Men da Jesus hørte dette, undret han
sig, og sa til dem som fulgte ham: Sannelig sier jeg
eder: Ikke engang i Israel har jeg funnet så stor en tro.
11 Men jeg sier eder at mange skal komme fra øst og
vest og sitte til bords med Abraham og Isak og Jakob
i himlenes rike; 12 men rikets barn skal kastes ut i
mørket utenfor; der skal være gråt og tenners gnidsel.
13 Og Jesus sa til høvedsmannen: Gå bort; dig skje
som du har trodd! Og hans dreng blev helbredet i den
samme stund. 14 Og da Jesus kom inn i Peters hus,
så han at hans svigermor lå til sengs og hadde feber;
15 og han rørte ved hennes hånd, og feberen forlot
henne; og hun stod op og tjente ham. 16 Men da det
var blitt aften, førte de til ham mange besatte, og han
drev åndene ut med et ord, og alle dem som hadde
ondt, helbredet han, 17 forat det skulde opfylles som
er talt ved profeten Esaias, som sier: Han tok våre
skrøpeligheter på sig og bar våre sykdommer. 18 Men
da Jesus så meget folk omkring sig, bød han disiplene
å fare med ham over til hin side. 19 Og en skriftlærd
kom og sa til ham: Mester! Jeg vil følge dig hvorhen
du går. 20 Og Jesus sa til ham: Revene har huler, og
himmelens fugler reder; men Menneskesønnen har
ikke det han kan helle sitt hode til. 21 Men en annen,
en av hans disipler, sa til ham: Herre! gi mig først lov til
å gå bort og begrave min far! 22 Men Jesus sa til ham:
Følg mig, og la de døde begrave sine døde! 23 Han
gikk da i båten, og hans disipler fulgte ham. 24 Og se,
det blev en stor storm på sjøen, så at båten skjultes av
bølgene; men han sov. 25 Da gikk disiplene til ham og
vekket ham og sa: Herre, frels! vi går under. 26 Og
han sa til dem: Hvorfor er I redde, I lite troende? Så
stod han op og truet vindene og sjøen, og det blev
blikkstille. 27 Men mennene undret sig og sa: Hvad er
dette for en, som både vindene og sjøen er lydige? 28
Og da han kom over på hin side, til gadarenernes bygd,
møtte der ham to besatte, som kom ut av gravene,
meget ville, så ingen var i stand til å komme frem den
vei. 29 Og se, de ropte: Hvad har vi med dig å gjøre,
du Guds Sønn? Er du kommet hit for å pine oss før
tiden? 30 Men et langt stykke fra dem gikk en stor
svinehjord og beitet; 31 og de onde ånder bad ham:
Dersom du driver oss ut, da gi oss lov til å fare inn i
svinehjorden! 32 Og han sa til dem: Far avsted! Og de
fór ut og fór i svinene. Og se, hele hjorden styrtet sig
ut over stupet ned i sjøen og døde i vannet. 33 Men
gjæterne tok flukten og kom inn i byen og fortalte alt
sammen, og sa hvorledes det var gått med de besatte.
34 Og se, hele byen kom ut og møtte Jesus, og da de
så ham, bad de ham gå bort fra deres landemerker.

9 Og han gikk i båten og fór over og kom til sin egen
by. 2 Og se, de førte til ham en mann som var
verkbrudden, og som lå på en seng; og da Jesus så
deres tro, sa han til den verkbrudne: Vær frimodig,
sønn! dine synder er dig forlatt. 3 Og se, nogen av
de skriftlærde sa ved sig selv: Denne spotter Gud. 4
Da Jesus så deres tanker, sa han: Hvorfor tenker I
så ondt i eders hjerter? 5 For hvad er lettest, enten
å si: Dine synder er dig forlatt, eller å si: Stå op og
gå? 6 Men forat I skal vite at Menneskesønnen har
makt på jorden til å forlate synder - da sier han til den
verkbrudne: Stå op og ta din seng og gå hjem til ditt
hus! 7 Og han stod op og gikk hjem til sitt hus. 8
Men da folket så det, blev de forferdet og priste Gud,
som hadde gitt mennesker en sådan makt. 9 Og da
Jesus gikk videre derfra, så han en mann ved navn
Matteus sitte på tollboden; og han sa til ham: Følg
mig! Og han stod op og fulgte ham. 10 Og det skjedde
da han satt til bords i hans hus, se, da kom mange
toldere og syndere og satt til bords med Jesus og
hans disipler. 11 Og da fariseerne så det, sa de til
hans disipler: Hvorfor eter eders mester med toldere
og syndere? 12 Men da Jesus hørte det, sa han: De
friske trenger ikke til læge, men de som har ondt.
13 Men gå bort og lær hvad det er: Jeg har lyst til
barmhjertighet og ikke til offer. For jeg er ikke kommet
for å kalle rettferdige, men for å kalle syndere. 14 Da

kom Johannes' disipler til ham og sa: Hvorfor faster vi
og fariseerne så meget, men dine disipler faster ikke?
15 Og Jesus sa til dem: Kan vel brudesvennene sørge
så lenge brudgommen er hos dem? Men de dager
skal komme da brudgommen blir tatt fra dem, og da
skal de faste. 16 Ingen setter en lapp av ukrympet tøi
på et gammelt klædebon; for lappen river med sig et
stykke av klædebonet, og riften blir verre. 17 Heller
ikke fyller de ny vin i gamle skinnsekker; ellers revner
sekkene, og vinen spilles, og sekkene ødelegges; men
de fyller ny vin i nye skinnsekker, så blir begge deler
berget. 18 Mens han talte dette til dem, se, da kom en
synagoge-forstander og falt ned for ham og sa: Min
datter er nettop død; men kom og legg din hånd på
henne, så vil hun leve. 19 Og Jesus stod op og fulgte
ham, og hans disipler gikk med. 20 Og se, en kvinne
som hadde hatt blodsott i tolv år, trådte til bakfra og
rørte ved det ytterste av hans klædebon; 21 for hun sa
ved sig selv: Kan jeg bare få røre ved hans klædebon,
så blir jeg helbredet. 22 Men han vendte sig om, og da
han så henne, sa han: Vær frimodig, datter! din tro har
frelst dig. Og kvinnen blev helbredet fra samme stund.
23 Og da Jesus kom inn i synagoge-forstanderens hus
og så fløitespillerne og hopen som larmet, sa han til
dem: 24 Gå bort! Piken er ikke død; hun sover. Og de
lo ham ut. 25 Men da han hadde drevet hopen ut, gikk
han inn og tok henne ved hånden; og piken stod op. 26
Og ryktet om dette kom ut i hele landet deromkring. 27
Og da Jesus gikk derfra, fulgte der ham to blinde, som
ropte: Miskunn dig over oss, du Davids sønn! 28 Og da
han var kommet inn i huset, gikk de blinde til ham og
Jesus sa til dem: Tror I at jeg kan gjøre dette? De sa til
ham: Ja, Herre! 29 Da rørte han ved deres øine og sa:
Det skje eder efter eders tro! 30 Og deres øine blev
oplatt. Og Jesus talte strengt til dem og sa: Se til at
ingen får vite det! 31 Men de gikk ut og utbredte ryktet
om ham i hele landet deromkring. 32 Da nu disse gikk
bort, se, da førte de til ham et stumt menneske, som
var besatt. 33 Og da den onde ånd var drevet ut, talte
den stumme. Og folket undret sig og sa: Aldri har slikt
vært sett i Israel. 34 Men fariseerne sa: Det er ved de
onde ånders fyrste han driver de onde ånder ut. 35
Og Jesus gikk omkring i alle byene og landsbyene og
lærte folket i deres synagoger og forkynte evangeliet
om riket og helbredet all sykdom og all skrøpelighet.
36 Og da han så folket, ynkedes han inderlig over dem;
for de var ille medfarne og forkomne, lik får som ikke
har hyrde. 37 Da sa han til sine disipler: Høsten er
stor, men arbeiderne få; 38 bed derfor høstens herre at
han vil drive arbeidere ut til sin høst!

10 Og han kalte sine tolv disipler til sig og gav dem
makt over urene ånder, til å drive dem ut, og
til å helbrede all sykdom og all skrøpelighet. 2 Men
dette er de tolv apostlers navn: Først Simon, som
kalles Peter, og Andreas, hans bror; Jakob, Sebedeus'
sønn, og Johannes, hans bror; 3 Filip og Bartolomeus;
Tomas og Matteus, tolderen; Jakob, Alfeus' sønn, og
Lebbeus med tilnavnet Taddeus; 4 Simon Kananeus
og Judas Iskariot, han som forrådte ham. 5 Disse tolv
sendte Jesus ut og bød dem: Gå ikke ut på veien til
hedningene, og gå ikke inn i nogen av samaritanenes
byer, 6 men gå heller til de fortapte får av Israels
hus! 7 Og når I går avsted, da forkynn dette budskap:
Himlenes rike er kommet nær! 8 Helbred syke, opvekk
døde, rens spedalske, driv ut onde ånder! For intet
har I fått det, for intet skal I gi det. 9 I skal ikke ta
gull eller sølv eller kobber med i eders belter, 10 ikke
skreppe til reisen, ikke to kjortler, ikke sko, ikke stav;
for arbeideren er sin føde verd. 11 Og hvor I kommer
inn i en by eller landsby, der skal I spørre efter hvem
som er det verd i den by; og bli hos ham til I drar bort
derfra! 12 Og når I kommer inn i et hus, da skal I hilse
det; 13 og dersom huset er det verd, da komme eders
fred over det; men dersom det ikke er det verd, da
vende eders fred tilbake til eder! 14 Og om nogen ikke
tar imot eder og ikke hører på eders ord, da gå ut av
det hus eller den by, og ryst støvet av eders føtter!
15 Sannelig sier jeg eder: Det skal gå Sodomas og
Gomorras land tåleligere på dommens dag enn den by.
16 Se, jeg sender eder som får midt iblandt ulver; vær
derfor kloke som slanger og enfoldige som duer! 17
Men vokt eder for menneskene! for de skal overgi eder
til domstolene og hudstryke eder i sine synagoger; 18
og I skal føres frem for landshøvdinger og konger for
min skyld, til vidnesbyrd for dem og for hedningene. 19
Men når de overgir eder, da vær ikke bekymret for
hvorledes eller hvad I skal tale; for det skal gis eder i
samme stund hvad I skal tale. 20 For det er ikke I som
taler, men det er eders Faders Ånd som taler i eder. 21
Og bror skal overgi bror til døden, og en far sitt barn,
og barn skal reise sig mot foreldre og volde deres død;
22 og I skal hates av alle for mitt navns skyld; men den
som holder ut til enden, han skal bli frelst. 23 Men når
de forfølger eder i den ene by, da fly til den andre!
for sannelig sier jeg eder: I skal ikke komme til ende
med Israels byer før Menneskesønnen kommer. 24 En
disippel er ikke over sin mester, heller ikke en tjener
over sin herre; 25 det er nok for disippelen at han blir
som sin mester, og tjeneren som sin herre; har de
kalt husbonden Be'elsebul, hvor meget mere da hans
husfolk! 26 Frykt derfor ikke for dem! for intet er skjult
som ikke skal bli åpenbaret, og intet er dulgt som ikke
skal bli kjent; 27 det jeg sier eder i mørket, det skal I
si i lyset, og det som hviskes eder i øret, det skal I

forkynne på takene. 28 Og frykt ikke for dem som slår
legemet ihjel, men ikke kan slå sjelen ihjel; men frykt
heller for ham som kan ødelegge både sjel og legeme
i helvede! **(Geenna g1067)** 29 Selges ikke to spurver
for en øre? Og ikke en av dem faller til jorden uten
at eders Fader vil. 30 Men endog hårene på eders
hode er tellet alle sammen. 31 Frykt derfor ikke! I er
mere enn mange spurver. 32 Derfor, hver den som
kjennes ved mig for menneskene, ham skal også jeg
kjennes ved for min Fader i himmelen; 33 men den
som fornekter mig for menneskene, ham skal også jeg
fornekte for min Fader i himmelen. 34 I må ikke tro at
jeg er kommet for å sende fred på jorden; jeg er ikke
kommet for å sende fred, men sverd. 35 For jeg er
kommet for å sette splid mellem en mann og hans far,
og mellem en datter og hennes mor, og mellem en
svigerdatter og hennes svigermor, 36 og en manns
husfolk skal bli hans fiender. 37 Den som elsker far
eller mor mere enn mig, er mig ikke verd, og den som
elsker sønn eller datter mere enn mig, er mig ikke verd,
38 og den som ikke tar sitt kors og følger efter mig, er
mig ikke verd. 39 Den som finner sitt liv, skal miste det,
og den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.
40 Den som tar imot eder, tar imot mig, og den som tar
imot mig, tar imot ham som sendte mig. 41 Den som
tar imot en profet fordi han er en profet, skal få en
profets lønn, og den som tar imot en rettferdig fordi
han er rettferdig, skal få en rettferdigs lønn. 42 Og den
som gir én av disse små endog bare et beger koldt
vann å drikke fordi han er disippel, sannelig sier jeg
eder: Han skal ingenlunde miste sin lønn.

11 Og det skjedde da Jesus var ferdig med å gi
sine tolv disipler disse forskrifter, da drog han
derfra for å lære og forkynne i deres byer. 2 Men da
Johannes i fengslet hørte om Kristi gjerninger, sendte
han bud med sine disipler og lot si til ham: 3 Er du
den som skal komme, eller skal vi vente en annen?
4 Og Jesus svarte og sa til dem: Gå bort og fortell
Johannes det som I hører og ser: 5 blinde ser og halte
går, spedalske renses og døve hører og døde står op,
og evangeliet forkynnes for fattige; 6 og salig er den
som ikke tar anstøt av mig. 7 Da nu disse gikk bort,
begynte Jesus å tale til folket om Johannes: Hvorfor
var det I gikk ut i ørkenen? for å se et rør som svaier
for vinden? 8 Eller hvorfor var det I gikk der ut? for å
se et menneske klædd i fine klær? Se, de som går i
fine klær, er i kongenes hus. 9 Eller hvorfor var det I
gikk der ut? for å se en profet? Ja, jeg sier eder, endog
mere enn en profet. 10 Det er ham det er skrevet om:
Se, jeg sender mitt bud for ditt åsyn; han skal rydde
din vei for dig. 11 Sannelig sier jeg eder: Nogen større
enn døperen Johannes er ikke opreist blandt dem som
er født av kvinner; men den minste i himlenes rike er
større enn han. 12 Men fra døperen Johannes' dager
inntil nu trenger de sig med makt inn i himlenes rike,
og de som trenger sig inn, river det til sig. 13 For alle
profetene og loven har spådd inntil Johannes, 14 og
om I vil ta imot det: Han er den Elias som skal komme.
15 Den som har ører, han høre! 16 Men hvem skal
jeg ligne denne slekt med? Den ligner små barn som
sitter på torvene og roper til sine lekebrødre: 17 Vi
blåste på fløite for eder, og I vilde ikke danse; vi sang
sørgesanger, og I vilde ikke gråte. 18 For Johannes
kom; han hverken åt eller drakk, og de sier: Han er
besatt. 19 Menneskesønnen kom; han eter og drikker,
og de sier: Se, for en storeter og vindrikker, tolderes
og synderes venn! Men visdommen er rettferdiggjort
av sine barn. 20 Da begynte han å refse de byer
hvor hans fleste kraftige gjerninger var gjort, fordi de
ikke hadde omvendt sig: 21 Ve dig, Korasin! ve dig,
Betsaida! Dersom de kraftige gjerninger som er gjort
i eder, var gjort i Tyrus og Sidon, da hadde de for
lenge siden omvendt sig i sekk og aske. 22 Dog, jeg
sier eder: Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på
dommens dag enn eder. 23 Og du, Kapernaum, som er
blitt ophøiet like til himmelen! like til dødsriket skal du
bli nedstøtt; for dersom de kraftige gjerninger som er
gjort i dig, var gjort i Sodoma, da var det blitt stående
til denne dag. **(Hadēs g86)** 24 Dog, jeg sier eder: Det
skal gå Sodomas land tåleligere på dommens dag enn
eder. 25 På den tid tok Jesus til orde og sa: Jeg priser
dig, Fader, himmelens og jordens herre, fordi du har
skjult dette for de vise og forstandige, og åpenbaret det
for de umyndige; 26 ja, Fader, fordi således skjedde
det som var velbehagelig for dig. 27 Alle ting er mig
overgitt av min Fader, og ingen kjenner Sønnen, uten
Faderen, heller ikke kjenner nogen Faderen, uten
Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for. 28
Kom til mig, alle I som strever og har tungt å bære, og
jeg vil gi eder hvile! 29 Ta mitt åk på eder og lær av
mig! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I
finne hvile for eders sjeler. 30 For mitt åk er gagnlig,
og min byrde er lett.

12 På den tid gikk Jesus gjennem en aker på
sabbaten, og hans disipler var sultne og begynte
å plukke aks og ete. 2 Men da fariseerne så det, sa
de til ham: Se, dine disipler gjør det som det ikke er
tillatt å gjøre på sabbaten. 3 Men han sa til dem: Har I
ikke lest hvad David gjorde da han var sulten, han
og de som var med ham, 4 hvorledes han gikk inn i
Guds hus og åt skuebrødene, som hverken han eller
de som var med ham hadde lov til å ete, men alene
prestene? 5 Eller har I ikke lest i loven at prestene

på sabbaten vanhelliger sabbaten i templet og er dog
uten skyld? 6 Men jeg sier eder at her er det som
er større enn templet. 7 Og dersom I hadde visst
hvad det er: Jeg har lyst til barmhjertighet og ikke til
offer, da hadde I ikke fordømt de uskyldige. 8 For
Menneskesønnen er herre over sabbaten. 9 Og han
gikk bort derfra og kom i deres synagoge. 10 Og se,
der var en mann som hadde en vissen hånd; og de
spurte ham: Er det tillatt å helbrede på sabbaten? forat
de kunde føre klagemål imot ham. 11 Men han sa til
dem: Hvem er det vel iblandt eder som har ett får, og
om det på sabbaten faller i en grøft, da ikke tar fatt i
det og drar det op? 12 Hvor meget mere er da ikke et
menneske enn et får! Derfor er det tillatt å gjøre godt
på sabbaten. 13 Derefter sier han til mannen: Rekk din
hånd ut! Og han rakte den ut, og den blev frisk igjen
som den andre. 14 Men fariseerne gikk ut og holdt
råd imot ham, hvorledes de skulde få ryddet ham av
veien. 15 Men da Jesus fikk vite det, drog han bort
derfra, og mange fulgte ham, og han helbredet dem
alle. 16 Og han bød dem strengt at de ikke skulde
gjøre ham kjent, 17 forat det skulde opfylles som er
talt ved profeten Esaias, som sier: 18 Se, min tjener,
som jeg har utvalgt, min elskede, som min sjel har
velbehag i; jeg vil legge min Ånd på ham, og han skal
forkynne rett for hedningene. 19 Han skal ikke trette
eller rope, og ingen skal høre hans røst på gatene; 20
han skal ikke knuse et knekket rør og ikke slukke en
rykende tande, før han har ført retten frem til seier.
21 Og til hans navn skal hedningene sette sitt håp.
22 Derefter førte de til ham en besatt som var blind
og stum; og han helbredet ham, så at den stumme
talte og så. 23 Og alt folket blev ute av sig selv av
forundring og sa: Mon dette skulde være Davids sønn?
24 Men da fariseerne hørte det, sa de: Det er bare ved
Be'elsebul, de onde ånders fyrste, han driver de onde
ånder ut. 25 Men da Jesus visste deres tanker, sa han
til dem: Hvert rike som kommer i strid med sig selv,
legges øde, og ingen by og intet hus som kommer
i strid med sig selv, kan bli stående. 26 Og dersom
Satan driver Satan ut, da er han kommet i strid med
sig selv; hvorledes kan da hans rike bli stående? 27
Og driver jeg de onde ånder ut ved Be'elsebul, ved
hvem er det da eders barn driver dem ut? Derfor skal
de være eders dommere. 28 Men er det ved Guds
Ånd jeg driver de onde ånder ut, da er jo Guds rike
kommet til eder. 29 Eller hvorledes kan nogen gå inn i
den sterkes hus og røve hans gods, uten han først har
bundet den sterke? så kan han plyndre hans hus. 30
Den som ikke er med mig, han er imot mig, og den som
ikke samler med mig, han spreder. 31 Derfor sier jeg
eder: Hver synd og bespottelse skal bli menneskene
forlatt; men bespottelse mot Ånden skal ikke bli forlatt.
32 Og om nogen taler et ord mot Menneskesønnen,
det skal bli ham forlatt; men om nogen taler mot den
Hellige Ånd, det skal ikke bli ham forlatt, hverken i
denne verden eller i den kommende. (aiōn g165) 33
La enten treet være godt og dets frukt god, eller la
treet være dårlig og dets frukt dårlig; for på frukten
skal treet kjennes. 34 Orme-yngel! hvorledes kan I tale
godt, I som er onde? for hvad hjertet flyter over av,
det taler munnen. 35 Et godt menneske bærer frem
gode ting av sitt gode forråd, og et ondt menneske
bærer frem onde ting av sitt onde forråd. 36 Men jeg
sier eder at for hvert unyttig ord som menneskene
taler, skal de gjøre regnskap på dommens dag; 37
for efter dine ord skal du kjennes rettferdig, og efter
dine ord skal du fordømmes. 38 Da svarte nogen av
de skriftlærde og fariseerne ham og sa: Mester! vi
vil gjerne se et tegn av dig. 39 Men han svarte og
sa til dem: En ond og utro slekt krever tegn, og tegn
skal ikke gis den, uten profeten Jonas tegn. 40 For
likesom Jonas var tre dager og tre netter i fiskens buk,
således skal Menneskesønnen være tre dager og tre
netter i jordens skjød. 41 Ninives menn skal stå op på
dommens dag sammen med denne slekt og fordømme
den; for de omvendte sig ved Jonas' forkynnelse, og
se, her er mere enn Jonas. 42 Dronningen fra Syden
skal stå op på dommens dag sammen med denne slekt
og fordømme den; for hun kom fra jordens ytterste
ende for å høre Salomos visdom, og se, her er mere
enn Salomo. 43 Når den urene ånd er faret ut av et
menneske, går den gjennem tørre steder og søker
hvile, men finner den ikke. 44 Da sier den: Jeg vil
vende tilbake til mitt hus, som jeg fór ut av. Og når den
kommer dit, finner den det ledig og feid og pyntet. 45
Så går den bort og tar med sig syv andre ånder, verre
enn den selv, og de går inn og bor der, og det siste blir
verre med det menneske enn det første. Således skal
det også gå denne onde slekt. 46 Mens han ennu talte
til folket, se, da stod hans mor og brødre utenfor og
søkte å få ham i tale. 47 Da sa en til ham: Se, din mor
og dine brødre står utenfor og søker å få dig i tale. 48
Men han svarte den som sa det til ham: Hvem er min
mor, og hvem er mine brødre? 49 Og han rakte sin
hånd ut mot sine disipler og sa: Se, det er min mor
og mine brødre! 50 For den som gjør min himmelske
Faders vilje, han er min bror og søster og mor.

13 Samme dag gikk Jesus ut av huset og satte
sig ved sjøen, 2 og meget folk samlet sig om
ham, så at han gikk ut i en båt og satte sig der; og
alt folket stod på stranden. 3 Og han talte meget til
dem i lignelser og sa: Se, en såmann gikk ut for å så,
4 og da han sådde, falt noget ved veien; og fuglene

kom og åt det op. 5 Og noget falt på stengrunn, hvor
det ikke hadde meget jord; og det kom snart op, fordi
det ikke hadde dyp jord; 6 men da solen gikk op, blev
det avsvidd, og da det ikke hadde rot, visnet det. 7
Og noget falt blandt torner, og tornene skjøt op og
kvalte det. 8 Og noget falt i god jord; og det bar frukt,
noget hundre fold, og noget seksti fold, og noget tretti
fold. 9 Den som har ører, han høre! 10 Og disiplene
gikk til ham og sa: hvorfor taler du til dem i lignelser?
11 Han svarte og sa til dem: Fordi eder er det gitt å
få vite himlenes rikes hemmeligheter; men dem er
det ikke gitt. 12 For den som har, ham skal gis, og
han skal ha overflod; men den som ikke har, fra ham
skal endog tas det han har. 13 Derfor taler jeg til dem
i lignelser, fordi de ser og dog ikke ser, og fordi de
hører og dog ikke hører og ikke forstår. 14 Og på dem
opfylles Esaias' spådom, som sier: I skal høre og høre
og ikke forstå, og se og se og ikke skjelne; 15 for dette
folks hjerte er sløvet, og med ørene hører de tungt, og
sine øine lukker de, forat de ikke skal se med øinene
og høre med ørene og forstå med hjertet og omvende
sig, så jeg kunde få læge dem. 16 Men salige er eders
øine fordi de ser, og eders ører fordi de hører. 17 For
sannelig sier jeg eder: Mange profeter og rettferdige
har attrådd å se det I ser, og har ikke fått se det, og å
høre det I hører, og har ikke fått høre det. 18 Så hør da
I lignelsen om såmannen: 19 Hver gang nogen hører
ordet om riket og ikke forstår det, kommer den onde
og røver det som er sådd i hans hjerte; dette er den
som blev sådd ved veien. 20 Men den som blev sådd
på stengrunn, det er den som hører ordet og straks tar
imot det med glede; 21 men han har ikke rot i sig, og
holder bare ut til en tid; blir det trengsel eller forfølgelse
for ordets skyld, da tar han straks anstøt. 22 Men den
som blev sådd blandt torner, det er den som hører
ordet, og verdens bekymring og rikdommens forførelse
kveler ordet, og det blir uten frukt. (aiōn g165) 23 Men
den som blev sådd i den gode jord, det er den som
hører ordet og forstår det; han bærer frukt, og en gir
hundre fold, en seksti fold, en tretti fold. 24 En annen
lignelse fremsatte han for dem og sa: Himlenes rike
er å ligne med en mann som hadde sådd god sæd i
sin aker; 25 men mens folkene sov, kom hans fiende
og sådde ugress blandt hveten, og gikk så bort. 26
Men da strået skjøt op og satte aks, da kom også
ugresset til syne. 27 Da gikk husbondens tjenere til
ham og sa: Herre! sådde du ikke god sæd i din aker?
hvorfra kommer det da ugress i den? 28 Han sa til
dem: Det har en fiende gjort. Da sa tjenerne til ham:
Vil du da vi skal gå og sanke det sammen? 29 Men
han sa: Nei, forat I ikke også skal rykke op hveten når
I sanker ugresset sammen. 30 La dem begge vokse
sammen inntil høsten, og når høsttiden kommer, vil jeg
si til høstfolkene: Sank først ugresset sammen og bind
det i bunter for å brenne det op; men samle hveten i
min lade! 31 En annen lignelse fremsatte han for dem
og sa: Himlenes rike er likt et sennepskorn som en
mann tok og sådde i sin aker; 32 det er mindre enn alt
annet frø; men når det vokser til, er det større enn alle
maturter og blir til et tre, så himmelens fugler kommer
og bygger rede i dets grener. 33 En annen lignelse
sa han dem: Himlenes rike er likt en surdeig som en
kvinne tok og skjulte i tre skjepper mel, til det blev
syret alt sammen. 34 Alt dette talte Jesus i lignelser til
folket, og uten lignelser talte han ikke noget til dem,
35 forat det skulde opfylles som er talt ved profeten,
som sier: Jeg vil oplate min munn i lignelser, jeg vil
utsi det som har vært skjult fra verdens grunnvoll blev
lagt. 36 Derefter lot han folket fare og gikk inn i huset.
Og hans disipler gikk til ham og sa: Tyd oss lignelsen
om ugresset i akeren! 37 Han svarte og sa: Den som
sår den gode sæd, er Menneskesønnen. 38 Akeren
er verden; den gode sæd, det er rikets barn; men
ugresset er den ondes barn; 39 fienden som sådde
det, er djevelen; høsten er verdens ende; høstfolkene
er englene. (aiōn g165) 40 Likesom da ugresset sankes
og brennes op med ild, således skal det gå til ved
verdens ende: (aiōn g165) 41 Menneskesønnen skal
utsende sine engler, og de skal sanke ut av hans rike
alt det som volder anstøt, og dem som gjør urett, 42
og de skal kaste dem i ildovnen; der skal være gråt og
tenners gnidsel. 43 Da skal de rettferdige skinne som
solen i sin Faders rike. Den som har ører, han høre! 44
Himlenes rike er likt en skatt som var gjemt i en aker,
og som en mann fant og skjulte, og i sin glede gikk han
bort og solgte alt det han hadde, og kjøpte akeren. 45
Atter er himlenes rike likt en kjøpmann som søkte efter
gode perler, 46 og da han fant en kostelig perle, gikk
han bort og solgte alt det han hadde, og kjøpte den.
47 Atter er himlenes rike likt en not som kastes i havet
og samler fisk av alle slags; 48 når den er blitt full, drar
de den på land og setter sig ned og samler de gode
sammen i kar, men de råtne kaster de bort. 49 Således
skal det gå til ved verdens ende: Englene skal gå ut og
skille de onde fra de rettferdige (aiōn g165) 50 og kaste
dem i ildovnen; der skal være gråt og tenners gnidsel.
51 Har I forstått alt dette? De sier til ham: Ja. 52 Da sa
han til dem: Derfor er enhver skriftlærd som er oplært
for himlenes rike, lik en husbond som bærer frem nytt
og gammelt av det han har. 53 Og det skjedde da
Jesus hadde endt disse lignelser, da drog han bort
derfra. 54 Og han kom til sitt hjemsted og lærte dem i
deres synagoge, så de blev slått av forundring og sa:
Hvorfra har denne mann slik visdom og slike kraftige

gjerninger? 55 Er ikke dette tømmermannens sønn?
heter ikke hans mor Maria, og hans brødre Jakob
og Josef og Simon og Judas? 56 Og hans søstre,
er de ikke alle her hos oss? Hvorfra har han da alt
dette? 57 Og de tok anstøt av ham. Men Jesus sa til
dem: En profet blir ikke foraktet annensteds enn på sitt
hjemsted og i sitt hus. 58 Og han gjorde ikke mange
kraftige gjerninger der, for deres vantros skyld.

14 På den tid fikk fjerdingsfyrsten Herodes høre
ryktet om Jesus, 2 og han sa til sine tjenere:
Dette er døperen Johannes; han er opstanden fra de
døde, og derfor er det disse krefter er virksomme i
ham. 3 Herodes hadde grepet Johannes og bundet
ham og kastet ham i fengsel for Herodias' skyld, som
var hans bror Filips hustru. 4 For Johannes hadde
sagt til ham: Det er dig ikke tillatt å ha henne. 5 Og
han vilde gjerne slå ham ihjel, men fryktet for folket;
for de holdt ham for en profet. 6 Men da det var
Herodes' fødselsdag, danset Herodias' datter for dem,
og Herodes syntes om henne; 7 derfor lovte han med
ed å gi henne hvad hun vilde be om. 8 Men hun sa
efter sin mors råd: Gi mig hit døperen Johannes' hode
på et fat! 9 Og kongen blev ille til mote, men for sine
eders og for gjestenes skyld bød han at det skulde
gis henne, 10 og han sendte sine folk avsted og lot
Johannes halshugge i fengslet. 11 Og de kom med
hans hode på et fat og gav det til piken, og hun bar det
til sin mor. 12 Og hans disipler kom til og tok hans
legeme og begravde det; og de gikk og fortalte det til
Jesus. 13 Da Jesus hørte det, drog han derfra i en båt
avsides til et øde sted, og da folket fikk høre det, fulgte
de efter ham til fots fra byene. 14 Og da han gikk i
land, så han meget folk, og han ynkedes inderlig over
dem og helbredet deres syke. 15 Men da det var blitt
aften, gikk hans disipler til ham og sa: Stedet er øde,
og det er alt sent på dagen; la derfor folket fare, så det
kan gå bort i byene og kjøpe sig mat! 16 Men Jesus sa
til dem: De har ikke nødig å gå bort; gi I dem å ete! 17
De sa til ham: Vi har ikke mere her enn fem brød og to
fisker. 18 Men han sa: Hent dem hit til mig! 19 Og han
bød at folket skulde sette sig ned i gresset, tok de fem
brød og de to fisker, så op mot himmelen og velsignet
dem; og han brøt brødene og gav dem til disiplene, og
disiplene gav dem til folket. 20 Og de åt alle og blev
mette; og de tok op det som blev tilovers av stykkene,
tolv kurver fulle. 21 Men de som hadde ett, var omkring
fem tusen menn foruten kvinner og barn. 22 Og straks
nødde han sine disipler til å gå i båten og sette over til
hin side før ham, inntil han hadde latt folket fare. 23
Og da han hadde latt folket fare, gikk han avsides op
i fjellet for å bede; og da det var blitt aften, var han
der alene. 24 Men båten var alt midt ute på sjøen og
arbeidet hårdt mot bølgene, for vinden var imot. 25
Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, vandrende
på sjøen. 26 Og da disiplene så ham vandre på sjøen,
blev de forferdet og sa: Det er et spøkelse, og de skrek
av redsel. 27 Men Jesus talte straks til dem og sa: Vær
frimodige; det er mig, frykt ikke! 28 Da svarte Peter
ham og sa: Herre! er det dig, da byd mig komme til dig
på vannet! 29 Han sa: Kom! Og Peter steg ut av båten
og gikk bortover vannet for å komme til Jesus. 30 Men
da han så det hårde vær, blev han redd og begynte å
synke; da ropte han: Herre, frels mig! 31 Og Jesus
rakte straks hånden ut og tok fatt i ham og sa til ham:
Du lite troende! hvorfor tvilte du? 32 Og da de steg i
båten, la vinden sig. 33 Men de som var i båten, kom
og falt ned for ham og sa: Sannelig, du er Guds Sønn!
34 Og da de var faret over, kom de til Gennesarets
land. 35 Og da folket på dette sted kjente ham igjen,
sendte de bud i hele landet deromkring, og de førte til
ham alle dem som hadde ondt, 36 og bad ham at de
bare måtte få røre ved det ytterste av hans klædebon;
og alle de som rørte ved det, blev helbredet.

15 Da kom fariseere og skriftlærde fra Jerusalem til
Jesus og sa: Mark. 2 Hvorfor bryter dine disipler
de gamles vedtekt? de vasker jo ikke sine hender når
de holder måltid. 3 Men han svarte og sa til dem: Og I,
hvorfor bryter I Guds bud for eders vedtekts skyld? 4
For Gud har gitt det bud: Hedre din far og din mor; og:
Den som banner far eller mor, skal visselig dø; 5 men I
sier: Den som sier til far eller mor: Det du skulde hatt til
hjelp av mig, det gir jeg til templet - han skylder ikke å
hedre sin far eller sin mor. 6 Og I har gjort Guds lov til
intet for eders vedtekts skyld. 7 I hyklere! rett spådde
Esaias om eder da han sa: 8 Dette folk ærer mig med
lebene; men deres hjerte er langt borte fra mig; 9 men
de dyrker mig forgjeves, idet de lærer lærdommer som
er menneskebud. 10 Og han kalte folket til sig og sa til
dem: Hør dette og forstå det: 11 Ikke det som kommer
inn i munnen, gjør mennesket urent; men det som går
ut av munnen, det gjør mennesket urent. 12 Da gikk
hans disipler til ham og sa: Vet du at fariseerne tok
anstøt ved å høre dette ord? 13 Men han svarte og
sa: Enhver plante som min himmelske Fader ikke har
plantet, skal rykkes op med rot. 14 La dem fare! de er
blinde veiledere for blinde; men når en blind leder en
blind, faller de begge i grøften. 15 Da svarte Peter og
sa til ham: Tyd denne lignelse for oss! 16 Men han
sa: Er også I ennu uforstandige? 17 Skjønner I ikke
at alt det som kommer inn i munnen, går i buken og
kastes ut den naturlige vei? 18 Men det som går ut
av munnen, det kommer fra hjertet, og dette er det
som gjør mennesket urent. 19 For fra hjertet kommer
onde tanker: mord, hor, utukt, tyveri, falskt vidnesbyrd,

bespottelse. 20 Dette er det som gjør mennesket urent;
men å ete med uvaskede hender gjør ikke mennesket
urent. 21 Og Jesus gikk bort derfra, og trakk sig tilbake
til landet ved Tyrus og Sidon. 22 Og se, en kananeisk
kvinne kom fra de landemerker og ropte: Herre, du
Davids sønn! miskunn dig over mig! min datter plages
ille av en ond ånd. 23 Men han svarte henne ikke et
ord. Da gikk hans disipler til ham og bad ham og sa:
Skill dig av med henne! for hun roper efter oss. 24 Men
han svarte og sa: Jeg er ikke utsendt til andre enn de
fortapte får av Israels hus. 25 Men hun kom og falt ned
for ham og sa: Herre, hjelp mig! 26 Men han svarte og
sa: Det er ikke rett å ta brødet fra barna og kaste det
for de små hunder. 27 Men hun sa: Det er sant, Herre!
for de små hunder eter jo av de smuler som faller fra
deres herrers bord. 28 Da svarte Jesus og sa til henne:
Kvinne! din tro er stor; dig skje som du vil! Og hennes
datter blev helbredet fra samme stund. 29 Og Jesus
gikk bort derfra og kom til den Galileiske Sjø, og han
gikk op i fjellet og satte sig der. 30 Og meget folk kom
til ham, og de hadde med sig halte, blinde, stumme,
vanføre og mange andre; og de la dem for hans føtter,
og han helbredet dem, 31 så at folket undret sig da de
så stumme tale, vanføre helbredes, halte gå og blinde
se; og de priste Israels Gud. 32 Men Jesus kalte sine
disipler til sig og sa: Jeg ynkes inderlig over folket;
for de har alt vært hos mig i tre dager, og de har ikke
noget å ete; og la dem fare fastende fra mig vil jeg
ikke, forat de ikke skal vansmekte på veien. 33 Og
hans disipler sa til ham: Hvorfra skal vi her i ørkenen
få brød nok til å mette så meget folk? 34 Og Jesus sa
til dem: Hvor mange brød har I? De sa: Syv, og nogen
få småfisker. 35 Da bød han folket sette sig ned på
jorden, 36 og han tok de syv brød og fiskene, takket
og brøt dem og gav dem til disiplene, og disiplene til
folket. 37 Og de åt alle sammen og blev mette; og de
tok op det som blev tilovers av stykkene, syv kurver
fulle. 38 Men de som hadde ett, var fire tusen menn
foruten kvinner og barn. 39 Og da han hadde latt folket
fare, gikk han i båten og kom til landet ved Magadan.

16 Og fariseerne og sadduseerne gikk til ham og
fristet ham, og bad at han vilde la dem få se et
tegn fra himmelen. 2 Men han svarte og sa til dem: Når
det er blitt aften, sier I: Det blir godt vær, for himmelen
er rød; 3 og om morgenen: Idag blir det uvær, for
himmelen er rød og mørk. Himmelens utseende vet I å
tyde, men tidenes tegn kan I ikke tyde. 4 En ond og
utro slekt krever tegn, og tegn skal ikke gis den, uten
Jonas' tegn. Og han forlot dem og gikk bort. 5 Og da
disiplene kom over til hin side, hadde de glemt å ta
brød med. 6 Da sa Jesus til dem: Se eder for og ta
eder i vare for fariseernes og sadduseernes surdeig! 7
Da tenkte de ved sig selv og sa: Det er fordi vi ikke har
tatt brød med. 8 Men da Jesus merket det, sa han
til dem: I lite troende! hvorfor tenker I ved eder selv
at det er fordi I ikke har tatt brød med? 9 Skjønner I
ennu ikke, og kommer I ikke i hu de fem brød til de
fem tusen, og hvor mange kurver I da fikk, 10 eller de
syv brød til de fire tusen, og hvor mange kurver I da
fikk? 11 Kan I da ikke skjønne at det ikke var om brød
jeg talte til eder? Men ta eder i vare for fariseernes og
sadduseernes surdeig! 12 Da forstod de at han ikke
hadde talt om at de skulde ta sig i vare for surdeigen
i brød, men for fariseernes og sadduseernes lære.
13 Men da Jesus var kommet til landet ved Cesarea
Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier folk at
Menneskesønnen er? 14 De sa: Nogen sier døperen
Johannes, andre Elias, andre igjen Jeremias eller en
av profetene. 15 Han sa til dem: Men I, hvem sier
I at jeg er? 16 Da svarte Simon Peter og sa: Du er
Messias, den levende Guds Sønn. 17 Og Jesus svarte
og sa til ham: Salig er du, Simon, Jonas' sønn! for kjød
og blod har ikke åpenbaret dig det, men min Fader i
himmelen. 18 Og jeg sier dig at du er Peter; og på
denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets
porter skal ikke få makt over den. **(Hadēs g86)** 19 Og jeg
vil gi dig nøklene til himlenes rike, og det du binder
på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du
løser på jorden, skal være løst i himmelen. 20 Da bød
han sine disipler at de ikke skulde si til nogen at han
var Messias. 21 Fra den tid begynte Jesus å gi sine
disipler til kjenne at han skulde gå til Jerusalem og
lide meget av de eldste og yppersteprestene og de
skriftlærde, og slåes ihjel, og opstå på den tredje dag.
22 Da tok Peter ham til side og begynte å irettesette
ham og sa: Gud fri dig, Herre! dette må ingenlunde
vederfares dig! 23 Men han vendte sig og sa til Peter:
Vik bak mig, Satan! du er mig til anstøt; for du har ikke
sans for det som hører Gud til, men bare for det som
hører menneskene til. 24 Da sa Jesus til sine disipler:
Vil nogen komme efter mig, da må han fornekte sig
selv og ta sitt kors op og følge mig. 25 For den som vil
berge sitt liv, skal miste det; men den som mister sitt
liv for min skyld, skal finne det. 26 For hvad gagner det
et menneske om han vinner den hele verden, men
tar skade på sin sjel? eller hvad vil et menneske gi til
vederlag for sin sjel? 27 For Menneskesønnen skal
komme i sin Faders herlighet med sine engler, og da
skal han betale enhver efter hans gjerning. 28 Sannelig
sier jeg eder: Nogen av dem som her står, skal ikke
smake døden før de ser Menneskesønnen komme i
sitt rike.

17 Og seks dager derefter tok Jesus med sig Peter,
Jakob og hans bror Johannes og førte dem

avsides op på et høit fjell. 2 Og han blev forklaret for
deres øine, og hans åsyn skinte som solen, og hans
klær blev hvite som lyset. 3 Og se, Moses og Elias
viste sig for dem og talte med ham. 4 Da tok Peter til
orde og sa til Jesus: Herre! det er godt at vi er her; vil
du, så skal jeg gjøre tre boliger her, en til dig og en til
Moses og en til Elias. 5 Mens han ennu talte, se, da
kom det en lysende sky og overskygget dem, og se,
det kom en røst ut av skyen, som sa: Dette er min
Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag; hør ham!
6 Og da disiplene hørte det, falt de ned på sitt ansikt
og blev meget forferdet. 7 Og Jesus gikk bort og rørte
ved dem og sa: Stå op, og frykt ikke! 8 Men da de så
op, så de ingen uten Jesus alene. 9 Og da de gikk ned
av fjellet, bød Jesus dem: I skal ikke fortelle nogen
om dette syn før Menneskesønnen er opstanden fra
de døde. 10 Og disiplene spurte ham og sa: Hvorfor
sier da de skriftlærde at Elias først må komme? 11
Han svarte og sa: Elias kommer visstnok og skal sette
alt i rette skikk; 12 men jeg sier eder at Elias er alt
kommet, og de kjente ham ikke, men gjorde med ham
hvad de vilde. Det samme skal også Menneskesønnen
lide av dem. 13 Da forstod disiplene at det var om
døperen Johannes han talte til dem. 14 Og da de kom
til folket, kom en mann til ham og falt på kne for ham
og sa: 15 Herre! miskunn dig over min sønn! Han er
månesyk og lider storlig; ofte faller han i ilden og ofte i
vannet. 16 Og jeg førte ham til dine disipler; men de
kunde ikke helbrede ham. 17 Da svarte Jesus og sa:
Du vantro og vrange slekt! hvor lenge skal jeg være
hos eder? hvor lenge skal jeg tåle eder? Før ham hit til
mig! 18 Og Jesus truet ham, og den onde ånd fór ut av
ham, og gutten blev helbredet fra samme stund. 19 Da
gikk disiplene til Jesus i enrum og sa: Hvorfor kunde
ikke vi drive den ut? 20 Jesus sa til dem: For eders
vantros skyld; for sannelig sier jeg eder: Har I tro som
et sennepskorn, da kan I si til dette fjell: Flytt dig derfra
og dit! og det skal flytte sig, og intet skal være umulig
for eder. 21 Men dette slag farer ikke ut uten ved bønn
og faste. 22 Men mens de ferdedes i Galilea, sa Jesus
til dem: Menneskesønnen skal overgis i menneskers
hender, 23 og de skal slå ham ihjel, og på den tredje
dag skal han opstå. Og de blev meget bedrøvet. 24
Men da de kom til Kapernaum, gikk de som krevde
inn tempelskatten, til Peter og sa: Betaler ikke eders
mester tempelskatt? 25 Han sa: Jo. Og da han kom inn
i huset, kom Jesus ham i forkjøpet og sa til ham: Hvad
tykkes dig, Simon? av hvem tar kongene på jorden toll
eller skatt? av sine barn eller av de fremmede? 26 Han
sa: Av de fremmede. Da sa Jesus til ham: Så er jo
barna fri. 27 Men forat vi ikke skal gi dem anstøt, så gå
ned til sjøen, kast ut en krok, og ta den første fisk som
kommer op; og når du åpner munnen på den, skal du
finne en stater; ta den og gi dem for mig og dig!

18 I samme stund kom disiplene til Jesus og sa:
Hvem er den største i himlenes rike? 2 Og han
kalte et lite barn til sig og stilte det midt iblandt dem 3
og sa: Sannelig sier jeg eder: Uten at I omvender eder
og blir som barn, kommer I ingenlunde inn i himlenes
rike. 4 Derfor, den som gjør sig liten som dette barn,
han er den største i himlenes rike; 5 og den som
tar imot ett sådant barn for mitt navns skyld, tar imot
mig; 6 men den som forfører en av disse små som
tror på mig, for ham var det bedre at det var hengt
en kvernsten om hans hals og han var nedsenket i
havets dyp. 7 Ve verden for forførelser! for forførelser
må komme; men ve det menneske som forførelsen
kommer fra! 8 Men om din hånd eller din fot frister dig,
da hugg den av og kast den fra dig! det er bedre for
dig å gå halt eller vanfør inn til livet enn å ha to hender
eller to føtter og bli kastet i den evige ild. **(aiōnios g166)**
9 Og om ditt øie frister dig, da riv det ut og kast det fra
dig! det er bedre for dig å gå enøiet inn til livet enn å ha
to øine og bli kastet i helvedes ild. **(Geenna g1067)** 10 Se
til at I ikke forakter en av disse små! for jeg sier eder
at deres engler i himmelen ser alltid min himmelske
Faders åsyn. 11 For Menneskesønnen er kommet for
å frelse det som var fortapt. 12 Hvad tykkes eder? om
et menneske har hundre får, og ett av dem forviller sig,
forlater han da ikke de ni og nitti i fjellet og går bort og
leter efter det som har forvillet sig? 13 Og hender det
at han finner det, sannelig sier jeg eder: Han gleder
sig mere over det enn over de ni og nitti som ikke har
forvillet sig. 14 Således er det ikke eders himmelske
Faders vilje at en eneste av disse små skal fortapes.
15 Men om din bror synder mot dig, da gå bort og
irettesett ham i enrum! hører han på dig, da har du
vunnet din bror; 16 men vil han ikke høre, da ta ennu
en eller to med dig, forat enhver sak skal stå fast ved
to eller tre vidners ord. 17 Men hører han ikke på dem,
da si det til menigheten! men hører han heller ikke på
menigheten, da skal han være for dig som en hedning
og en tolder. 18 Sannelig sier jeg eder: Alt det I binder
på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt det I
løser på jorden, skal være løst i himmelen. 19 Atter
sier jeg eder: Alt det to av eder på jorden blir enige om
å bede om, det skal gis dem av min Fader i himmelen.
20 For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er
jeg midt iblandt dem. 21 Da gikk Peter til ham og sa:
Herre! hvor ofte skal min bror synde mot mig og jeg
tilgi ham det? så meget som syv ganger? 22 Jesus sa
til ham: Jeg sier dig: Ikke syv ganger, men sytti ganger
syv ganger. 23 Derfor er himlenes rike å ligne med en
konge som vilde holde regnskap med sine tjenere. 24

Men da han begynte på opgjøret, blev en ført frem
for ham, som skyldte ti tusen talenter. 25 Men da han
ikke hadde noget å betale med, bød hans herre at
han skulde selges, han og hans hustru og barn og alt
det han hadde, og at der skulde betales. 26 Da falt
denne tjener ned for ham og sa: Vær langmodig med
mig, så skal jeg betale dig alt sammen! 27 Da ynkedes
denne tjeners herre inderlig over ham, og lot ham løs
og eftergav ham gjelden. 28 Men da denne tjener gikk
ut, traff han en av sine medtjenere som skyldte ham
hundre penninger, og han tok fatt på ham og holdt på å
kvele ham og sa: Betal det du skylder! 29 Da falt hans
medtjener ned og bad ham og sa: Vær langmodig med
mig, så skal jeg betale dig! 30 Men han vilde ikke;
han gikk bort og kastet ham i fengsel, til han betalte
det han var skyldig. 31 Men da hans medtjenere så
hvad som skjedde, blev de meget bedrøvet, og de
kom og fortalte sin herre alt det som var skjedd. 32 Da
kalte hans herre ham for sig og sa til ham: Du onde
tjener! all din gjeld eftergav jeg dig, fordi du bad mig;
33 burde ikke også du forbarme dig over din medtjener,
likesom jeg forbarmet mig over dig? 34 Og hans herre
blev vred, og overgav ham til dem som piner, inntil han
betalte alt det han var ham skyldig. 35 Således skal
også min himmelske Fader gjøre med eder om ikke
enhver av eder av hjertet tilgir sin bror.

19 Og det skjedde da Jesus hadde endt denne tale,
da drog han bort fra Galilea og kom til Judeas
landemerker på hin side Jordan. 2 Og meget folk
fulgte ham, og han helbredet dem der. 3 Og fariseerne
kom til ham, fristet ham og sa: Har en mann lov til å
skille sig fra sin hustru for enhver saks skyld? 4 Han
svarte og sa: Har I ikke lest at han som skapte dem,
fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne
5 og sa: Derfor skal mannen forlate far og mor og
holde sig til sin hustru, og de to skal være ett kjød?
6 Så er de da ikke lenger to, men ett kjød. Derfor,
det som Gud har sammenføiet, det skal et menneske
ikke adskille. 7 De sa til ham: Hvorfor bød da Moses
å gi hustruen skilsmissebrev og skille sig fra henne?
8 Han sa til dem: For eders hårde hjertes skyld gav
Moses eder lov til å skilles fra eders hustruer; men fra
begynnelsen av har det ikke vært således. 9 Men jeg
sier eder at den som skiller sig fra sin hustru, uten
for hors skyld, og gifter sig med en annen, han driver
hor, og den som gifter sig med en fraskilt kvinne, han
driver hor. 10 Hans disipler sa til ham: Står saken så
mellem mann og hustru, da er det ikke godt å gifte
sig. 11 Men han sa til dem: Ikke alle fatter dette ord,
men bare de som det er gitt. 12 For der er gildinger
som er født slik av mors liv, og der er gildinger som er
gildet av menneskene, og der er gildinger som har
gildet sig selv for himlenes rikes skyld. Den som kan
fatte dette ord, han fatte det! 13 Da bar de små barn til
ham, forat han skulde legge sine hender på dem og
bede; men disiplene truet dem. 14 Men Jesus sa: La
de små barn være og hindre dem ikke fra å komme til
mig! for himlenes rike hører sådanne til. 15 Og han la
sine hender på dem og drog derfra. 16 Og se, det kom
en til ham og sa: Mester! hvad godt skal jeg gjøre for å
få evig liv? **(aiōnios g166)** 17 Men han sa til ham: Hvorfor
spør du mig om det gode? Det er bare en som er god.
Men vil du gå inn til livet, da hold budene! 18 Han sa til
ham: Hvilke? Jesus sa: Du skal ikke slå ihjel, du skal
ikke drive hor, du skal ikke stjele, du skal ikke si falskt
vidnesbyrd, 19 hedre din far og din mor, og: du skal
elske din næste som dig selv. 20 Den unge mann sa til
ham: Alt dette har jeg holdt; hvad fattes mig ennu? 21
Jesus sa til ham: Vil du være fullkommen, da gå bort
og selg det du eier, og gi det til de fattige, så skal du få
en skatt i himmelen; kom så og følg mig! 22 Men da
den unge mann hørte det, gikk han bedrøvet bort; for
han var meget rik. 23 Og Jesus sa til sine disipler:
Sannelig sier jeg eder: Det vil være vanskelig for en rik
å komme inn i himlenes rike. 24 Atter sier jeg eder:
Det er lettere for en kamel å gå gjennem et nåleøie
enn for en rik å gå inn i Guds rike. 25 Men da disiplene
hørte det, blev de meget forferdet og sa: Hvem kan
da bli frelst? 26 Men Jesus så på dem og sa til dem:
For mennesker er dette umulig, men for Gud er alt
mulig. 27 Da svarte Peter ham: Se, vi har forlatt alt
og fulgt dig; hvad skal da vi få? 28 Da sa Jesus til
dem: Sannelig sier jeg eder: I som har fulgt mig, I
skal i gjenfødelsen, når Menneskesønnen sitter på sin
herlighets trone, også sitte på tolv troner og dømme
Israels tolv stammer. 29 Og hver den som har forlatt
hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller
barn eller akrer for mitt navns skyld? skal få mangefold
igjen og arve evig liv. **(aiōnios g166)** 30 Men mange som
er de første, skal bli de siste, og de siste de første.

20 For himlenes rike er likt en husbond som gikk
ut tidlig om morgenen for å leie arbeidere til sin
vingård. 2 Og da han var blitt enig med arbeiderne
om en penning om dagen, sendte han dem bort til sin
vingård. 3 Og han gikk ut ved den tredje time og så
andre stå ledige på torvet, 4 og til dem sa han: Gå
også I bort til vingården, og hvad rett er, vil jeg gi eder.
Og de gikk avsted. 5 Atter gikk han ut ved den sjette
og den niende time og gjorde likeså. 6 Og han gikk ut
ved den ellevte time og fant andre stående der, og han
sa til dem: Hvorfor står I her ledige hele dagen? 7 De
sa til ham: Fordi ingen har leid oss. Han sa til dem: Gå

også I bort til vingården! 8 Men da det var blitt aften,
sa vingårdens herre til sin forvalter: Kall arbeiderne
frem og gi dem deres lønn; begynn med de siste og
end med de første! 9 Så kom de som var leid ved den
ellevte time, og de fikk hver sin penning. 10 Men da de
første kom, tenkte de at de skulde få mere; men de
fikk hver sin penning de også. 11 Men da de fikk den,
knurret de mot husbonden og sa: 12 Disse siste har
bare vært her en time, og du har gjort dem like med
oss som har båret dagens byrde og hete. 13 Men han
svarte en av dem og sa: Min venn! jeg gjør dig ikke
urett, blev du ikke enig med mig om en penning? 14 Ta
ditt og gå! Men jeg vil gi denne siste like så meget
som dig. 15 Eller har jeg ikke lov til å gjøre med mitt
hvad jeg vil? eller er ditt øie ondt fordi jeg er god? 16
Således skal de siste bli de første, og de første de
siste; for mange er kalt, men få utvalgt. 17 Og da Jesus
drog op til Jerusalem, tok han de tolv disipler til side og
sa til dem på veien: 18 Se, vi går op til Jerusalem, og
Menneskesønnen skal overgis til ypperstеprestene og
de skriftlærde, og de skal dømme ham til døden 19 og
overgi ham til hedningene til å spottes og hudstrykes
og korsfestes; og på den tredje dag skal han opstå. 20
Da gikk Sebedeus-sønnenes mor til ham med sine
sønner, falt ned for ham og bad ham om noget. 21
Han sa til henne: Hvad vil du? Hun sa til ham: Si at
disse mine to sønner skal sitte, den ene ved din høire
og den andre ved din venstre side i ditt rike! 22 Men
Jesus svarte og sa: I vet ikke hvad det er I ber om. Kan
I drikke den kalk jeg skal drikke? De sa til ham: Det
kan vi. 23 Han sa til dem: Min kalk skal I nok drikke;
men å sitte ved min høire og ved min venstre side,
det tilkommer det ikke mig å gi nogen, men det gis
dem som det er beredt av min Fader. 24 Da de ti hørte
dette, blev de harme på de to brødre. 25 Men Jesus
kalte dem til sig og sa: I vet at fyrstene hersker over
sine folk, og deres stormenn bruker makt over dem. 26
Så skal det ikke være blandt eder; men den som vil
bli stor iblandt eder, han skal være eders tjener, 27
og den som vil være den første blandt eder, han skal
være eders træl, 28 likesom Menneskesønnen ikke er
kommet for å la sig tjene, men for selv å tjene og gi sitt
liv til en løsepenge for mange. 29 Og da de gikk ut fra
Jeriko, fulgte meget folk ham. 30 Og se, to blinde satt
ved veien, og da de hørte at det var Jesus som gikk
forbi, ropte de: Miskunn dig over oss, Herre, du Davids
sønn! 31 Folket truet dem at de skulde tie; men de
ropte enda mere og sa: Herre, miskunn dig over oss,
du Davids sønn! 32 Og Jesus stod stille og kalte på
dem og sa: Hvad vil I jeg skal gjøre for eder? 33 De
sa: Herre! at våre øine må bli oplatt! 34 Da ynkedes
Jesus inderlig og rørte ved deres øine; og straks fikk
de sitt syn igjen, og de fulgte ham.

21 Og da de kom nær til Jerusalem og var kommet
til Betfage ved Oljeberget, da sendte Jesus to
disipler avsted og sa til dem: 2 Gå inn i den by som
ligger rett for eder, og straks skal I finne en aseninne
bundet og en fole hos den; løs dem, og før dem til mig!
3 Og dersom nogen sier noget til eder, da skal I si:
Herren har bruk for dem; så skal han straks sende
dem. 4 Men dette skjedde forat det skulde opfylles
som er talt ved profeten, som sier: 5 Si til Sions datter:
Se, din konge kommer til dig, saktmodig og ridende
på et asen, på trældyrets fole. 6 Disiplene gikk da
avsted og gjorde som Jesus bød dem; 7 de hentet
aseninnen og folen, og la sine klær på dem; og han
satte sig oppå. 8 Og størstedelen av folket bredte
sine klær på veien, andre hugg grener av trærne og
strødde dem på veien, 9 og folket som gikk foran og
fulgte efter, ropte: Hosianna Davids sønn! Velsignet
være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det
høieste! 10 Og da han drog inn i Jerusalem, kom hele
byen i bevegelse og sa: Hvem er dette? 11 Men folket
sa: Dette er profeten Jesus fra Nasaret i Galilea. 12
Og Jesus gikk inn i Guds tempel og drev ut alle dem
som solgte og kjøpte i templet, og pengevekslernes
bord og duekremmernes stoler veltet han, 13 og han
sa til dem: Det er skrevet: Mitt hus skal kalles et
bedehus. Men I gjør det til en røverhule. 14 Og det
kom blinde og halte til ham i templet, og han helbredet
dem. 15 Men da ypperstеprestene og de skriftlærde så
de undergjerninger han gjorde, og barna som ropte i
templet: Hosianna Davids sønn! da blev de vrede og
sa til ham: 16 Hører du hvad disse sier? Men Jesus sa
til dem: Ja! Har I aldri lest: Av umyndiges og diendes
munn har du beredt dig lovprisning? 17 Og han forlot
dem og gikk utenfor byen til Betania, og var der natten
over. 18 Om morgenen, da han gikk til byen igjen, blev
han hungrig, 19 og da han så et fikentre ved veien,
gikk han bort til det, men fant ikke noget på det uten
bare blad. Da sa han til det: Aldri i evighet skal det
mere vokse frukt på dig. Og straks visnet fikentreet.
(aiōn g165) 20 Og da disiplene så det, undret de sig og
sa: Hvorledes gikk det til at fikentreet straks visnet?
21 Men Jesus svarte og sa til dem: Sannelig sier jeg eder:
Dersom I har tro og ikke tviler, da skal I ikke alene
kunne gjøre dette med fikentreet, men endog om I sier
til dette fjell: Løft dig op og kast dig i havet, så skal det
skje; 22 og alt det I beder om med tro i eders bønn,
det skal I få. 23 Og da han var kommet inn i templet
og lærte der, gikk ypperstеprestene og folkets eldste
til ham og sa: Med hvad myndighet gjør du dette, og
hvem har gitt dig denne myndighet? 24 Jesus svarte

og sa til dem: Også jeg vil spørre eder om en ting; sier
I mig det, da skal også jeg si eder med hvad myndighet
jeg gjør dette. 25 Johannes' dåp, hvorfra var den?
fra himmelen eller fra mennesker? Da tenkte de ved
sig selv og sa: Sier vi: Fra himmelen, da sier han til
oss: Hvorfor trodde I ham da ikke? 26 Men sier vi:
Fra mennesker, da frykter vi for folket; for alle holder
Johannes for en profet. 27 De svarte da Jesus og sa:
Vi vet det ikke. Da sa også han til dem: Så sier heller
ikke jeg eder med hvad myndighet jeg gjør dette. 28
Men hvad tykkes eder? En mann hadde to sønner, og
han gikk til den ene og sa: Sønn, gå idag og arbeid i
min vingård! 29 Men han svarte: Jeg vil ikke. Men siden
angret han det og gikk. 30 Og han gikk til den andre og
sa det samme til ham. Han svarte: Ja, herre! men gikk
ikke. 31 Hvem av de to gjorde nu farens vilje? De sier:
Den første. Jesus sier til dem: Sannelig sier jeg eder
at toldere og skjøger kommer før inn i Guds rike enn I.
32 For Johannes kom til eder på rettferdighets vei, og I
trodde ham ikke, men tolderne og skjøgene trodde
ham; men I, enda I så det, angret I det ikke siden, så
I trodde ham. 33 Hør en annen lignelse: Det var en
husbond som plantet en vingård, og han satte et gjerde
omkring den og gravde en vinperse i den og bygget et
tårn, og så leide han den ut til vingårdsmenn og drog
utenlands. 34 Da det nu led mot frukttiden, sendte
han sine tjenere til vingårdsmennene for å ta imot den
frukt som han skulde ha; 35 og vingårdsmennene tok
hans tjenere: en slo de, en drepte de, en stenet de. 36
Atter sendte han andre tjenere, flere enn de første,
og de gjorde likeså med dem. 37 Men til sist sendte
han sin sønn til dem og sa: De vil undse sig for min
sønn. 38 Men da vingårdsmennene så sønnen, sa de
sig imellem: Dette er arvingen; kom, la oss slå ham
ihjel, så vi kan få hans arv! 39 Og de tok ham og
kastet ham ut av vingården og slo ham ihjel. 40 Når
nu vingårdens herre kommer, hvad skal han da gjøre
med disse vingårdsmenn? 41 De sier til ham: Ille skal
han ødelegge disse illgjerningsmenn, og vingården
skal han leie ut til andre vingårdsmenn, som gir ham
frukten i rette tid. 42 Jesus sier til dem: Har I aldri lest i
skriftene: Den sten som bygningsmennene forkastet,
den er blitt hjørnesten; av Herren er dette gjort, og
det er underfullt i våre øine? 43 Derfor sier jeg eder:
Guds rike skal tas fra eder og gis til et folk som bærer
dets frukter. 44 Og den som faller på denne sten, han
skal knuses, men den som den faller på, ham skal
den smuldre til støv. 45 Og da yppersteprestene og
fariseerne hørte hans lignelser, skjønte de at han talte
om dem. 46 Og de søkte å gripe ham, men fryktet for
folket; for det holdt ham for en profet.

22 Og Jesus tok atter til orde og talte til dem i
lignelser og sa: 2 Himlenes rike er å ligne med
en konge som gjorde bryllup for sin sønn. 3 Og han
sendte sine tjenere ut for å be de innbudne komme til
bryllupet; men de vilde ikke komme. 4 Atter sendte
han andre tjenere ut og sa: Si til de innbudne: Se, jeg
har gjort i stand mitt måltid: mine okser og mitt gjø-fe
er slaktet, og alt er ferdig; kom til bryllupet! 5 Men de
brydde sig ikke om det og gikk sin vei, den ene til sin
aker, den annen til sitt kjøbmannskap; 6 og de andre
tok fatt på hans tjenere, hånte dem og slo dem ihjel. 7
Men kongen blev harm, og sendte sine krigshærer ut
og drepte disse manndrapere og satte ild på deres
by. 8 Derefter sier han til sine tjenere: Bryllupet er
vel ferdig, men de innbudne var det ikke verd; 9 gå
derfor ut på veiskjellene og be til bryllups så mange I
finner! 10 Så gikk da disse tjenere ut på veiene og
fikk sammen alle dem de fant, både onde og gode, og
bryllupshuset blev fullt av gjester. 11 Da nu kongen
gikk inn for å se på dem som satt til bords, så han der
en mann som ikke hadde bryllupsklædning på. 12 Og
han sa til ham: Min venn! hvorledes er du kommet inn
her og har ikke bryllupsklædning på! Men han tidde.
13 Da sa kongen til tjenerne: Bind hender og føtter på
ham og kast ham ut i mørket utenfor! Der skal være
gråt og tenners gnidsel. 14 For mange er kalt, men få
er utvalgt. 15 Da gikk fariseerne bort og holdt råd om
hvorledes de kunde fange ham i ord. 16 Og de sendte
sine disipler avsted til ham sammen med herodianerne
og lot dem si: Mester! vi vet at du er sanndru og lærer
Guds vei i sannhet, og ikke bryr dig om nogen, for du
gjør ikke forskjell på folk; 17 Si oss da: Hvad tykkes
dig? er det tillatt å gi keiseren skatt, eller ikke? 18 Men
Jesus merket deres ondskap og sa: Hvorfor frister I
mig, hyklere? 19 Vis mig skattens mynt! De rakte ham
da en penning. 20 Og han sier til dem: Hvis billede og
påskrift er dette? 21 De sier til ham: Keiserens. Da sier
han til dem: Gi da keiseren hvad keiserens er, og Gud
hvad Guds er! 22 Og da de hørte det, undret de sig,
og forlot ham og gikk bort. 23 Samme dag kom nogen
sadduseere til ham, de som sier at det ikke er nogen
opstandelse, og de spurte ham og sa: 24 Mester!
Moses har sagt: Når en mann dør og ikke har barn, da
skal hans bror gifte sig med hans hustru og opreise sin
bror avkom. 25 Nu var det hos oss syv brødre; og den
første giftet sig og døde, og da han ikke hadde avkom,
efterlot han sin hustru til broren. 26 Likeså den annen
og den tredje, like til den syvende. 27 Men sist av alle
døde kvinnen. 28 Men i opstandelsen, hvem av de syv
skal da få henne til hustru? for de har jo hatt henne
alle sammen. 29 Men Jesus svarte og sa til dem: I
farer vill fordi I ikke kjenner skriftene og heller ikke

Guds kraft. 30 For i opstandelsen hverken tar de til
ekte eller gis de til ekte, men de er som Guds engler i
himmelen. 31 Men om de dødes opstandelse, har I da
ikke lest hvad som er sagt eder om den av Gud, som
sier: 32 Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs
Gud? Han er ikke de dødes Gud, men de levendes. 33
Og da folket hørte det, var de slått av forundring over
hans lære. 34 Men da fariseerne hørte at han hadde
stoppet munnen på sadduseerne, kom de sammen; 35
og en av dem, en lovkyndig, spurte for å friste ham:
36 Mester! hvilket bud er det største i loven? 37 Han
sa til ham: Du skal elske Herren din Gud av alt ditt
hjerte og av all din sjel og av all din hu. 38 Dette er det
største og første bud. 39 Men det er et annet som er
like så stort: Du skal elske din næste som dig selv.
40 På disse to bud hviler hele loven og profetene. 41
Men mens fariseerne var samlet, spurte Jesus dem:
42 Hvad tykkes eder om Messias? hvis sønn er han?
De sier til ham: Davids. 43 Han sier til dem: Hvorledes
kan da David i Ånden kalle ham herre, når han sier: 44
Herren sa til min herre: Sett dig ved min høire hånd, til
jeg får lagt dine fiender under dine føtter! 45 Kaller nu
David ham herre, hvorledes kan han da være hans
sønn? 46 Og ingen kunde svare ham et ord, og heller
ikke vågde nogen å spørre ham mere fra den dag.

23 Da talte Jesus til folket og til sine disipler og sa:
2 På Mose stol sitter de skriftlærde og fariseerne.
3 Derfor skal I gjøre og holde alt det de byder eder;
men efter deres gjerninger skal I ikke gjøre. For de
sier det, men de gjør det ikke; 4 de binder svære
byrder, som er vanskelige å bære, og legger dem på
menneskenes skuldrer, men selv vil de ikke røre dem
med sin finger. 5 Men de gjør alle sine gjerninger for å
sees av menneskene; for de gjør sine minnesedler
brede og sine dusker store, 6 og de vil gjerne sitte
øverst ved gjestebudene og ha de øverste seter i
synagogene 7 og få hilsninger på torvene og kalles
rabbi av menneskene. 8 Men I skal ikke la eder kalle
rabbi; for en er eders mester, men I er alle brødre. 9
Og I skal ikke kalle nogen på jorden eders far; for en er
eders far, han som er i himmelen. 10 Heller ikke skal I
la eder kalle lærere; for en er eders lærer, Kristus. 11
Men den største blandt eder skal være eders tjener.
12 Den sig selv ophøier, skal fornedres, og den sig selv
fornedrer, skal ophøies. 13 Men ve eder, I skriftlærde
og fariseere, I hyklere, I som lukker himlenes rike for
menneskene! for selv går I ikke der inn, og dem som
er i ferd med å gå der inn, tillater I ikke å gå inn. 14
Ve eder, I skriftlærde og fariseere, I hyklere, I som
opeter enkers hus og for et syns skyld holder lange
bønner! Derfor skal I få dess hårdere dom. 15 Ve
eder, I skriftlærde og fariseere, I hyklere, I som farer
over hav og land for å vinne en eneste tilhenger, og
når han er blitt det, gjør I ham til et helvedes barn,
to ganger verre enn I selv er! **(Geenna g1067)** 16 Ve
eder, I blinde veiledere, som sier: Om nogen sverger
ved templet, det er intet; men den som sverger ved
gullet i templet, han er bundet! 17 I dårer og blinde!
hvad er størst, gullet, eller templet som helliger gullet?
18 Og: Om nogen sverger ved alteret, det er intet;
men den som sverger ved den offergave som ligger
på det, han er bundet. 19 I blinde! hvad er størst,
offergaven, eller alteret som helliger gaven? 20 Derfor,
den som sverger ved alteret, han sverger ved det og
ved alt det som ligger på det, 21 og den som sverger
ved templet, han sverger ved det og ved ham som
bor i det, 22 og den som sverger ved himmelen, han
sverger ved Guds trone og ved ham som sitter på den.
23 Ve eder, I skriftlærde og fariseere, I hyklere, I som
gir tiende av mynte og anis og karve, og ikke enser
det som veier tyngre i loven: rett og barmhjertighet
og trofasthet! Dette burde gjøres, og det andre ikke
lates ugjort. 24 I blinde veiledere, som avsiler myggen,
men sluker kamelen! 25 Ve eder, I skriftlærde og
fariseere, I hyklere, I som renser beger og fat utvendig,
men innvendig er de fulle av rov og griskhet! 26 Du
blinde fariseer! rens først begeret og fatet innvendig,
forat det også kan bli rent utvendig! 27 Ve eder, I
skriftlærde og fariseere, I hyklere, I som ligner kalkede
graver, som utvendig er fagre å se til, men innvendig
er fulle av dødningeben og all urenhet! 28 Således
synes også I utvendig rettferdige for menneskene, men
innvendig er I fulle av hykleri og urettferdighet. 29 Ve
eder, I skriftlærde og fariseere, I hyklere, I som bygger
profetenes graver og pryder de rettferdiges gravsteder
og sier: 30 Hadde vi levd i våre fedres dager, da hadde
vi ikke vært medskyldige med dem i profetenes blod!
31 Så gir I da eder selv det vidnesbyrd at I er deres
barn som slo profetene ihjel; 32 fyll da også I eders
fedres mål! 33 I slanger! I ormeyngel! hvorledes kan
I undfly helvedes dom? **(Geenna g1067)** 34 Derfor, se,
jeg sender til eder profeter og vismenn og skriftlærde;
nogen av dem skal I slå ihjel og korsfeste, og nogen
av dem skal I hudstryke i eders synagoger og forfølge
fra by til by, 35 forat det skal komme over eder alt
det rettferdige blod som er utøst på jorden, fra den
rettferdige Abels blod inntil Sakarias', Barakias' sønns
blod, han som I slo ihjel mellem templet og alteret;
36 sannelig sier jeg eder: Alt dette skal komme over
denne slekt. 37 Jerusalem! Jerusalem! du som slår
ihjel profetene, og stener dem som er sendt til dig!
hvor ofte jeg vilde samle dine barn, likesom en høne
samler sine kyllinger under sine vinger! Og I vilde ikke.
38 Se, eders hus skal lates eder øde. 39 For jeg sier

eder: Fra nu av skal I ikke se mig før I sier: Velsignet
være han som kommer i Herrens navn!

24 Og Jesus gikk ut av templet og drog derfra, og
hans disipler kom til ham for å vise ham templets
bygninger. **2** Men han svarte og sa til dem: Ser I ikke
alt dette? Sannelig sier jeg eder: Her skal ikke levnes
sten på sten som ikke skal brytes ned. **3** Men da han
satt på Oljeberget, gikk hans disipler til ham i enrum
og sa: Si oss: Når skal dette skje? og hvad skal tegnet
være på ditt komme og på verdens ende? **(aiōn g165)** **4**
Og Jesus svarte og sa til dem: Se til at ikke nogen
fører eder vill! **5** For mange skal komme i mitt navn og
si: Jeg er Messias; og de skal føre mange vill. **6** Og
I skal høre krig og rykter om krig; se til at I ikke lar
eder skremme! for det må så skje, men enden er ikke
enda. **7** For folk skal reise sig mot folk, og rike mot
rike, og det skal være hunger og jordskjelv både her
og der. **8** Men alt dette er begynnelsen til veene. **9**
Da skal de overgi eder til trengsel og slå eder ihjel,
og I skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld.
10 Og da skal mange ta anstøt, og de skal forråde
hverandre og hate hverandre; **11** og mange falske
profeter skal opstå og føre mange vill. **12** Og fordi
urettferdigheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kold
hos de fleste. **13** Men den som holder ut inntil enden,
han skal bli frelst. **14** Og dette evangelium om riket
skal forkynnes over hele jorderike til et vidnesbyrd for
alle folkeslag, og da skal enden komme. **15** Når I da
ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten
Daniel har talt om, stå på hellig grunn - den som leser
det, han se til å skjønne det! - **16** da må de som er i
Judea, fly til fjells, **17** og den som er på taket, ikke
stige ned for å hente noget fra sitt hus, **18** og den som
er ute på marken, ikke vende tilbake for å hente sin
kappe. **19** Ve de fruktsommelige og dem som gir die, i
de dager! **20** Men bed at eders flukt ikke må skje om
vinteren eller på sabbaten! **21** for da skal det være
så stor en trengsel som ikke har vært fra verdens
begynnelse inntil nu, og heller ikke skal bli. **22** Og blev
ikke de dager forkortet, da blev intet kjød frelst; men
for de utvalgtes skyld skal de dager bli forkortet. **23**
Om nogen da sier til eder: Se, her er Messias, eller
der, da skal I ikke tro det. **24** For falske messiaser
og falske profeter skal opstå og gjøre store tegn og
under, så at endog de utvalgte skulde føres vill, om
det var mulig. **25** Se, jeg har sagt eder det forut. **26**
Om de da sier til eder: Se, han er ute i ørkenen, da
gå ikke der ut; se, han er inne i kammerne, da tro
det ikke! **27** For som lynet går ut fra øst og skinner
like til vest, således skal Menneskesønnens komme
være. **28** Hvor åtselet er, der skal ørnene samles.
29 Men straks efter de dagers trengsel skal solen bli
formørket, og månen ikke gi sitt skinn, og stjernene
skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal
rokkes. **30** Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig
på himmelen, og da skal alle jordens slekter jamre sig,
og de skal se Menneskesønnen komme i himmelens
skyer med kraft og megen herlighet. **31** Og han skal
sende ut sine engler med basunens veldige røst, og
de skal samle hans utvalgte fra de fire verdenshjørner,
fra himmelbryn til himmelbryn. **32** Lær en lignelse av
fikentreet: Så snart det kommer saft i dets grener, og
dets blader springer ut, da vet I at sommeren er nær;
33 således skal også I, når I ser alt dette, vite at han er
nær for døren. **34** Sannelig sier jeg eder: Denne slekt
skal ingenlunde forgå før alt dette skjer. **35** Himmel og
jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå. **36**
Men hin dag og time vet ingen, ikke engang himmelens
engler, men alene min Fader. **37** Og som Noahs dager
var, således skal Menneskesønnens komme være;
38 for likesom de i dagene før vannflommen åt og
drakk, tok til ekte og gav til ekte, like til den dag da
Noah gikk inn i arken, **39** og de visste ikke av før
vannflommen kom og tok dem alle, således skal også
Menneskesønnens komme være. **40** Da skal to være
ute på marken; en blir tatt med, og en blir latt tilbake.
41 To kvinner skal male på kvernen; en blir tatt med, og
en blir latt tilbake. **42** Våk derfor! for I vet ikke hvad
dag eders Herre kommer. **43** Men det skal I vite at
dersom husbonden visste i hvilken nattevakt tyven
kom, da vilde han våke, og ikke la nogen bryte inn i sitt
hus. **44** Derfor vær også I rede! for Menneskesønnen
kommer i den time I ikke tenker. **45** Hvem er da den
tro og kloke tjener, som hans husbond har satt over
sine tjenestefolk for å gi dem deres mat i rette tid? **46**
Salig er den tjener som hans husbond finner å gjøre
så når han kommer. **47** Sannelig sier jeg eder: Han
skal sette ham over alt det han eier. **48** Men dersom
den onde tjener sier i sitt hjerte: Min herre gir sig tid,
49 og så gir sig til å slå sine medtjenere og eter og
drikker med drankerne, **50** da skal denne tjeners herre
komme en dag han ikke venter, og en time han ikke
vet, **51** og hugge ham sønder og gi ham lodd og del
med hyklerne; der skal være gråt og tenners gnidsel.

25 Da skal himlenes rike være å ligne med ti
jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å
møte brudgommen. **2** Men fem av dem var dårlige og
fem kloke; **3** de dårlige tok sine lamper, men tok ikke
olje med sig; **4** men de kloke tok olje i sine kanner
sammen med lampene. **5** Men da brudgommen gav
sig tid, slumret de alle inn og sov. **6** Men midt på
natten lød der et rop: Se, brudgommen kommer! gå
ham i møte! **7** Da våknet alle jomfruene og gjorde sine
lamper i stand. **8** Men de dårlige sa til de kloke: Gi oss

av eders olje! for våre lamper slukner. 9 Men de kloke
svarte: Nei; det vilde ikke bli nok både til oss og til
eder; gå heller til kjøbmennene og kjøp til eder selv! 10
Men mens de gikk bort for å kjøpe, kom brudgommen,
og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupet; og
døren blev lukket. 11 Til sist kom da også de andre
jomfruer og sa: Herre! herre! lukk op for oss! 12 Men
han svarte og sa: Sannelig sier jeg eder: Jeg kjenner
eder ikke. 13 Våk derfor! for I vet ikke dagen eller
timen. 14 For det er likesom en mann som vilde drage
utenlands og kalte sine tjenere for sig og overgav dem
sin eiendom, 15 og en gav han fem talenter, en annen
to, og atter en annen en, hver efter som han var duelig
til, og så drog han utenlands. 16 Den som hadde fått
de fem talenter, gikk da straks bort og kjøpslo med
dem, og tjente fem talenter til. 17 Likeså den som
hadde fått de to; han tjente to til. 18 Men den som
hadde fått den ene, gikk bort og gravde i jorden og
gjemte sin herres penger. 19 Lang tid derefter kom da
disse tjeneres herre og holdt regnskap med dem. 20
Da kom han frem som hadde fått de fem talenter, og
hadde med sig fem talenter til og sa: Herre! du gav mig
fem talenter; se, jeg har tjent fem talenter til. 21 Hans
herre sa til ham: Vel, du gode og tro tjener! du har vært
tro over lite, jeg vil sette dig over meget; gå inn til din
herres glede! 22 Da kom også han frem som hadde
fått de to talenter, og sa: Herre! du gav mig to talenter;
se, jeg har tjent to talenter til. 23 Hans herre sa til ham:
Vel, du gode og tro tjener! du har vært tro over lite, jeg
vil sette dig over meget; gå inn til din herres glede!
24 Men også han kom frem som hadde fått den ene
talent, og sa: Herre! jeg visste at du er en hård mann,
som høster hvor du ikke sådde, og sanker hvor du ikke
strødde; 25 derfor blev jeg redd, og gikk bort og gjemte
din talent i jorden; se, her har du ditt. 26 Da svarte hans
herre og sa til ham: Du dårlige og late tjener! du visste
at jeg høster hvor jeg ikke sådde, og sanker hvor jeg
ikke strødde! 27 derfor burde du ha satt mine penger
ut hos pengevekslerne, så hadde jeg fått mitt igjen
med renter når jeg kom. 28 Ta derfor talenten fra ham
og gi den til ham som har de ti talenter! 29 For hver
den som har, ham skal gis, og han skal ha overflod;
men den som ikke har, fra ham skal tas endog det
han har. 30 Og kast den unyttige tjener ut i mørket
utenfor! Der skal være gråt og tenners gnidsel. 31 Men
når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle
englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets
trone. 32 Og alle folkeslag skal samles for hans åsyn,
og han skal skille dem fra hverandre, likesom hyrden
skiller fårene fra gjetene, 33 og han skal stille fårene
ved sin høire side, men gjetene ved den venstre. 34
Da skal kongen si til dem ved sin høire side: Kom hit, I
min Faders velsignede! arv det rike som er beredt eder
fra verdens grunnvoll blev lagt! 35 For jeg var hungrig,
og I gav mig å ete; jeg var tørst, og I gav mig å drikke;
jeg var fremmed, og I tok imot mig; 36 jeg var naken,
og I klædde mig; jeg var syk, og I så til mig; jeg var
i fengsel, og I kom til mig. 37 Da skal de rettferdige
svare ham og si: Herre! når så vi dig hungrig og gav
dig mat, eller tørst og gav dig drikke? 38 Når så vi dig
fremmed og tok imot dig, eller naken og klædde dig?
39 Når så vi dig syk eller i fengsel og kom til dig? 40 Og
kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg eder:
Hvad I har gjort imot en av disse mine minste brødre,
det har I gjort imot mig. 41 Da skal han også si til dem
ved den venstre side: Gå bort fra mig, I forbannede, i
den evige ild, som er beredt djevelen og hans engler!
(aiōnios g166) 42 For jeg var hungrig, og I gav gav mig
ikke å ete; jeg var tørst, og I gav mig ikke å drikke; 43
jeg var fremmed, og I tok ikke imot mig; jeg var naken,
og I klædde mig ikke; jeg var syk og i fengsel, og I
så ikke til mig. 44 Da skal også de svare ham og si:
Herre! når så vi dig hungrig eller tørst eller fremmed
eller naken eller syk eller i fengsel og tjente dig ikke?
45 Da skal han svare dem og si: Sannelig sier jeg eder:
Hvad I ikke har gjort imot en av disse minste, det har I
heller ikke gjort imot mig. 46 Og disse skal gå bort til
evig pine, men de rettferdige til evig liv. (aiōnios g166)

26 Og det skjedde da Jesus hadde endt hele denne
tale, da sa han til sine disipler: 2 I vet at om
to dager er det påske, og da skal Menneskesønnen
overgis til å korsfestes. 3 Da kom yppersteprestene
og folkets eldste sammen hos ypperstepresten, som
hette Kaifas, i hans gård, 4 og de rådslo om å gripe
Jesus med list og slå ham ihjel. 5 Men de sa: Ikke på
høitiden, forat det ikke skal bli opstyr blandt folket. 6
Men da Jesus var kommet til Betania og var i Simon
den spedalskes hus, 7 da kom en kvinne til ham, som
hadde en alabaster-krukke med kostelig salve, og hun
helte den ut over hans hode, mens han satt til bords. 8
Men da disiplene så det, blev de vrede og sa: Hvad
skal denne spille være til? 9 Dette kunde jo være solgt
for mange penger og gitt til de fattige. 10 Men da Jesus
merket det, sa han til dem: Hvorfor gjør I kvinnen
fortred? hun har jo gjort en god gjerning mot mig. 11 For
de fattige har I alltid hos eder, men mig har I ikke alltid.
12 For da hun helte denne salve ut over mitt legeme,
gjorde hun mig i stand til min jordeferd. 13 Sannelig sier
jeg eder: Hvor som helst dette evangelium forkynnes
i all verden, skal også det hun gjorde, omtales til
minne om henne. 14 Da gikk en av de tolv, som hette
Judas Iskariot, til yppersteprestene 15 og sa: Hvad
vil I gi mig, så skal jeg gi ham i eders vold? De gav

ham da tretti sølvpenninger. **16** Og fra den tid av
søkte han leilighet til å forråde ham. **17** Men på den
første dag av de usyrede brøds høitid gikk disiplene til
Jesus og sa til ham: Hvor vil du vi skal gjøre i stand
for dig til å ete påskelammet? **18** Han sa: Gå inn i
byen til en mann der, og si til ham: Mesteren sier:
Min tid er nær; hos dig vil jeg holde påske med mine
disipler. **19** Og disiplene gjorde som Jesus bød dem,
og gjorde i stand påskelammet. **20** Men da det var
blitt aften, satte han sig til bords med de tolv. **21** Og
mens de åt, sa han: Sannelig sier jeg eder: En av eder
skal forråde mig. **22** Og de blev meget bedrøvet, og
begynte å si til ham hver for sig: Det er da vel ikke
mig, Herre? **23** Han svarte og sa: Den som dypper
hånden i fatet sammen med mig, han skal forråde mig.
24 Menneskesønnen går bort, som skrevet er om ham;
men ve det menneske ved hvem Menneskesønnen blir
forrådt! Det hadde vært godt for det menneske om
han aldri var født. **25** Da svarte Judas, som forrådte
ham: Det er da vel ikke mig, rabbi? Han sa til ham: Du
har selv sagt det. **26** Men mens de åt, tok Jesus et
brød, velsignet og brøt det, gav disiplene og sa: Ta, et!
Dette er mitt legeme. **27** Og han tok en kalk og takket,
gav dem og sa: Drikk alle derav! **28** For dette er mitt
blod, den nye pakts blod, som utgydes for mange til
syndenes forlatelse. **29** Men jeg sier eder: Fra nu av
skal jeg ikke drikke av denne vintreets frukt, før den
dag da jeg skal drikke den ny med eder i min Faders
rike. **30** Og da de hadde sunget lovsangen, gikk de ut
til Oljeberget. **31** Da sier Jesus til dem: I denne natt
skal I alle ta anstøt av mig; for det er skrevet: Jeg vil
slå hyrden, og hjordens får skal adspredes. **32** Men
når jeg er opstanden, vil jeg gå i forveien for eder til
Galilea. **33** Da svarte Peter og sa til ham: Om alle tar
anstøt av dig, så vil jeg aldri ta anstøt. **34** Jesus sa til
ham: Sannelig sier jeg dig: I denne natt, før hanen
galer, skal du fornekte mig tre ganger. **35** Peter sa til
ham: Om jeg så skal dø med dig, vil jeg ikke fornekte
dig. Det samme sa alle disiplene. **36** Da kom Jesus
med dem til et sted som heter Getsemane, og han sa
til disiplene: Sett eder her, mens jeg går der bort og
beder! **37** Og han tok Peter og de to Sebedeus' sønner
med sig og begynte å bedrøves og engstes. **38** Da sier
han til dem: Min sjel er bedrøvet inntil døden; bli her
og våk med mig! **39** Og han gikk et lite stykke frem, falt
på sitt ansikt og bad og sa: Min Fader! er det mulig, da
la denne kalk gå mig forbi! Dog, ikke som jeg vil, men
som du vil! **40** Og han kommer til disiplene og finner
dem sovende og sier til Peter: Så var I da ikke i stand
til å våke en time med mig! **41** Våk og bed, forat I ikke
skal komme i fristelse! Ånden er villig, men kjødet er
skrøpelig. **42** Atter gikk han annen gang bort, bad og
sa: Min Fader! kan ikke dette gå mig forbi, uten at jeg
må drikke det, da skje din vilje! **43** Og han kom og fant
dem atter sovende; for deres øine var tunge. **44** Og
han lot dem være, og gikk atter bort og bad tredje gang
og talte de samme ord. **45** Da kom han til disiplene
og sa til dem: I sover altså og hviler eder! Se, timen
er nær da Menneskesønnen skal overgis i synderes
hender; **46** stå op, la oss gå! Se, han er nær som
forråder mig. **47** Og mens han ennu talte, se, da kom
Judas, en av de tolv, og med ham fulgte en stor hop
med sverd og stokker; de kom fra yppersteprestene og
folkets eldste. **48** Men han som forrådte ham, hadde
gitt dem et tegn og sagt: Den jeg kysser, ham er det;
grip ham! **49** Og straks gikk han bort til Jesus og sa:
Vær hilset, rabbi! og kysset ham. **50** Men Jesus sa til
ham: Venn, hvorfor er du her? Da trådte de til og la
hånd på Jesus og grep ham. **51** Og se, en av dem som
var med Jesus, grep til med hånden og drog sitt sverd,
og han slo til yppersteprestens tjener og hugg øret av
ham. **52** Da sa Jesus til ham: Stikk ditt sverd i skjeden!
for alle som griper til sverd, skal falle for sverd. **53**
Eller tror du ikke at jeg i denne stund kan bede min
Fader, og han vilde sende mig mere enn tolv legioner
engler? **54** Hvorledes skulde da skriftene opfylles, at
så må skje? **55** I samme stund sa Jesus til hopen: I er
gått ut som mot en røver med sverd og stokker for å
gripe mig; daglig satt jeg i templet og lærte, og I grep
mig ikke. **56** Men alt dette er skjedd forat profetenes
skrifter skal opfylles. Da forlot alle disiplene ham og
flydde. **57** Men de som hadde grepet Jesus, førte ham
til yppersteprestenen Kaifas; der var de skriftlærde og de
eldste samlet. **58** Og Peter fulgte ham langt bakefter
like til yppersteprestens gård, og han gikk inn og satte
sig hos tjenerne for å se hvad enden vilde bli. **59** Men
yppersteprestene og hele rådet søkte falskt vidnesbyrd
mot Jesus, forat de kunde drepe ham; **60** men de fant
ikke noget, enda mange falske vidner kom frem. Men
til sist kom to frem og sa: **61** Denne mann har sagt:
Jeg kan bryte ned Guds tempel og bygge det op igjen
på tre dager. **62** Da stod yppersteprestenen op og sa
til ham: Svarer du ikke på det som disse vidner mot
dig? **63** Men Jesus tidde. Og yppersteprestenen tok til
orde og sa til ham: Jeg tar dig i ed ved den levende
Gud at du sier oss om du er Messias, Guds Sønn.
64 Jesus sa til ham: Du har sagt det. Dog, jeg sier
eder: Fra nu av skal I se Menneskesønnen sitte ved
kraftens høire hånd og komme i himmelens skyer. **65**
Da sønderrev yppersteprestenen sine klær og sa: Han
har spottet Gud; hvad skal vi mere med vidner? Se, nu
har I hørt gudsbespottelsen! **66** Hvad tykkes eder? De
svarte og sa: Han er skyldig til døden. **67** Da spyttet de
ham i ansiktet og slo ham med knyttet neve; andre

slo ham med stokker 68 og sa: Spå oss, Messias:
Hvem var det som slo dig? 69 Men Peter satt utenfor
i gårdsrummet. Og en tjenestepike gikk bort til ham
og sa: Også du var med Jesus fra Galilea. 70 Men
han nektet for dem alle og sa: Jeg forstår ikke hvad
du mener. 71 Men da han gikk ut i portgangen, så en
annen pike ham, og sa til dem som var der: Også
denne var med Jesus fra Nasaret. 72 Og atter nektet
han det med en ed: Jeg kjenner ikke det menneske.
73 Men litt efter gikk de frem som stod der, og sa til
Peter: Sannelig, også du er en av dem; ditt mål røber
dig. 74 Da gav han sig til å forbanne sig og sverge:
Jeg kjenner ikke det menneske. Og straks gol hanen.
75 Da kom Peter Jesu ord i hu, at han hadde sagt til
ham: Før hanen galer, skal du fornekte mig tre ganger;
og han gikk ut og gråt bitterlig.

27 Da det nu var blitt morgen, holdt alle
ypperstеprestene og folkets eldste råd imot
Jesus, at de kunde drepe ham, 2 og de bandt ham
og førte ham bort og overgav ham til landshøvdingen
Pilatus. 3 Da nu Judas, som forrådte ham, så at
han var blitt domfelt, angret han det, og han kom
tilbake til ypperstеprestene og de eldste med de tretti
sølvpenninger og sa: 4 Jeg har syndet da jeg forrådte
uskyldig blod. Men de sa: Hvad kommer det oss ved?
Se du dertil! 5 Da kastet han sølvpengene inn i templet,
og gikk bort og hengte sig. 6 Men ypperstеprestene
tok sølvpengene og sa: Det er ikke tillatt å legge
dem i tempelkisten; for det er blodpenger. 7 Og
de holdt råd med hverandre, og kjøpte for pengene
pottemakerens aker til gravsted for fremmede. 8 Derfor
heter denne aker Blodakeren den dag idag. 9 Da
blev det opfylt som er talt ved profeten Jeremias,
som sier: Og de tok de tretti sølvpenninger, den
verdsattes verdi, han som Israels barn lot verdsette,
10 og de gav dem for pottemakerens aker, således
som Herren bød mig. 11 Men Jesus blev stilt frem for
landshøvdingen. Og landshøvdingen spurte ham: Er du
jødenes konge? Jesus sa til ham: Du sier det. 12 Og på
alle ypperstеprestenes og de eldstes klagemål svarte
han intet. 13 Da sa Pilatus til ham: Hører du ikke hvor
meget de vidner imot dig? 14 Og han svarte ham ikke
på et eneste ord, så landshøvdingen undret sig storlig.
15 Men på høitiden pleide landshøvdingen å gi folket
en fange fri, hvem de vilde. 16 Nu hadde de dengang
en vel kjent fange, som hette Barabbas. 17 Da de nu
var samlet, sa Pilatus til dem: Hvem vil I jeg skal gi
eder fri, Barabbas eller Jesus, som de kaller Messias?
18 For han visste at det var av avind de hadde overgitt
ham til ham. 19 Men mens han satt på dommersetet,
sendte hans hustru bud til ham og lot si: Ha ikke noget
med denne rettferdige å gjøre! for jeg har lidt meget i
drømme idag for hans skyld. 20 Men ypperstеprestene
og de eldste overtalte folket til å be om å få Barabbas
fri, og Jesus avlivet. 21 Landshøvdingen tok nu til orde
og sa til dem: Hvem av de to vil I jeg skal gi eder fri?
De sa: Barabbas! 22 Pilatus sier til dem: Hvad skal jeg
da gjøre med Jesus, som de kaller Messias? De sier
alle: La ham korsfeste! 23 Han sa da: Hvad ondt har
han da gjort? Men de ropte enda sterkere: La ham
korsfeste! 24 Da Pilatus så at han intet utrettet, men at
det bare blev større opstyr, tok han vann og vasket
sine hender for folkets øine og sa: Jeg er uskyldig i
denne rettferdiges blod; se I dertil! 25 Og alt folket
svarte og sa: Hans blod komme over oss og over våre
barn! 26 Da gav han dem Barabbas fri; men Jesus lot
han hudstryke og overgav ham til å korsfestes. 27 Da
tok landshøvdingens stridsmenn Jesus med sig inn i
borgen og samlet hele vakten omkring ham. 28 Og
de klædde ham av og hengte en skarlagens kappe
om ham, 29 og de flettet en krone av torner og satte
på hans hode, og gav ham et rør i hans høire hånd,
og de falt på kne for ham og hånte ham og sa: Vær
hilset, du jødenes konge! 30 Og de spyttet på ham
og tok røret og slo ham i hodet. 31 Og da de hadde
hånet ham, tok de kappen av ham og klædde ham i
hans egne klær, og førte ham bort for å korsfeste ham.
32 Men mens de var på veien, traff de en mann fra
Kyrene ved navn Simon; ham tvang de til å bære hans
kors. 33 Og da de kom til et sted som kalles Golgata,
det er Hodeskallestedet, 34 gav de ham vin å drikke,
blandet med galle; men da han smakte det, vilde han
ikke drikke. 35 De korsfestet ham da, og delte hans
klær imellem sig ved loddkasting; 36 og de satt der
og holdt vakt over ham. 37 Og over hans hode satte
de klagemålet imot ham, således skrevet: Dette er
Jesus, jødenes konge. 38 Da blev to røvere korsfestet
sammen med ham, en på den høire og en på den
venstre side. 39 Og de som gikk forbi, spottet ham og
rystet på hodet og sa: 40 Du som bryter ned templet
og bygger det op igjen på tre dager, frels dig selv! Er
du Guds Sønn, da stig ned av korset! 41 Likeså spottet
også ypperstеprestene tillikemed de skriftlærde og de
eldste ham og sa: 42 Andre har han frelst, sig selv kan
han ikke frelse! Han er jo Israels konge; la ham nu
stige ned av korset, så skal vi tro på ham! 43 Han har
satt sin lit til Gud; han fri ham nu om han har behag i
ham! Han har jo sagt: Jeg er Guds Sønn. 44 På samme
måte hånte også røverne ham, de som var korsfestet
med ham. 45 Men fra den sjette time blev det mørke
over hele landet like til den niende time. 46 Og ved
den niende time ropte Jesus med høi røst og sa: Eli!
Eli! lama sabaktani? det er: Min Gud! Min Gud! hvorfor
har du forlatt mig? 47 Men da nogen av dem som stod

der, hørte det, sa de: Han roper på Elias! **48** Og straks
løp en av dem frem og tok en svamp og fylte den med
eddik og stakk den på et rør og gav ham å drikke. **49**
Men de andre sa: Vent, la oss se om Elias kommer for
å frelse ham! **50** Men Jesus ropte atter med høi røst
og opgav ånden. **51** Og se, forhenget i templet revnet i
to stykker fra øverst til nederst, og jorden skalv, og
klippene revnet, **52** og gravene åpnedes, og mange
av de hensovede helliges legemer stod op, **53** og de
gikk ut av gravene efter hans opstandelse, og kom
inn i den hellige stad og viste sig for mange. **54** Men
da høvedsmannen og de som holdt vakt med ham
over Jesus, så jordskjelvet og det som skjedde, blev
de såre forferdet og sa: Sannelig, denne var Guds
Sønn! **55** Men mange kvinner som hadde fulgt Jesus
fra Galilea og tjent ham, stod der og så på i frastand;
56 blandt dem var Maria Magdalena, og Maria, Jakobs
og Joses' mor, og Sebedeus-sønnenes mor. **57** Men
da det var blitt aften, kom en rik mann fra Arimatea
ved navn Josef, som også var blitt en Jesu disippel; **58**
han gikk til Pilatus og bad om Jesu legeme. Da bød
Pilatus at det skulde gis ham. **59** Og Josef tok legemet
og svøpte det i et rent, fint linklæde **60** og la det i sin
nye grav, som han hadde latt hugge i klippen, og han
veltet en stor sten for døren til graven, og gikk bort. **61**
Men Maria Magdalena og den andre Maria var der og
satt like imot graven. **62** Men den næste dag, som var
dagen efter beredelses-dagen, kom yppersteprestene
og fariseerne sammen hos Pilatus **63** og sa: Herre! vi
kommer i hu at mens denne forfører ennu var i live, sa
han: Tre dager efter står jeg op. **64** Byd derfor at de
vokter graven vel til den tredje dag, forat ikke hans
disipler skal komme og stjele ham og så si til folket:
Han er opstanden fra de døde, og den siste forførelse
bli verre enn den første. **65** Pilatus sa til dem: Der har I
vakt; gå bort og vokt graven som best I kan! **66** De gikk
bort og voktet graven sammen med vakten, efterat de
hadde satt segl på stenen.

28 Men ved enden av sabbaten, da det lysnet mot
den første dag i uken, kom Maria Magdalena
og den andre Maria for å se til graven. **2** Og se, det
kom et stort jordskjelv; for en Herrens engel fór ned fra
himmelen og trådte til og veltet stenen fra og satte
sig på den. **3** Og han var som et lyn å se til, og hans
klædning var hvit som sne; **4** og av frykt for ham
skalv de som holdt vakt, og de blev som døde. **5** Men
engelen tok til orde og sa til kvinnene: Frykt ikke! jeg
vet at I søker efter Jesus, den korsfestede; **6** han er
ikke her; han er opstanden, som han sa; kom og se
stedet hvor han lå! **7** Og gå avsted i hast og si til hans
disipler at han er opstanden fra de døde. Og se, han
går i forveien for eder til Galilea; der skal I se ham.
Se, jeg har sagt eder det! **8** Og de gikk i hast bort fra
graven med frykt og stor glede, og løp avsted for å
fortelle hans disipler det. **9** Og se, Jesus møtte dem
og sa: Fred være med eder! Men de gikk frem og
omfavnet hans føtter og tilbad ham. **10** Da sa Jesus til
dem: Frykt ikke! Gå og si til mine brødre at de skal dra
til Galilea; der skal de få se mig. **11** Men mens de var
på veien, se, da kom nogen av vakten inn i byen og
fortalte yppersteprestene alt det som var skjedd. **12** Da
kom disse sammen med de eldste og rådslo, og de
gav stridsmennene mange penger **13** og sa: I skal si:
Hans disipler kom om natten og stjal ham bort mens vi
sov. **14** Og om det skulde komme landshøvdingen for
øre, da skal vi tale vel med ham, og lage det så at I kan
være trygge. **15** De tok da pengene, og gjorde som de
blev lært; og dette rykte kom ut blandt jødene, og har
holdt sig til denne dag. **16** Men de elleve disipler drog
til Galilea til det fjell hvor Jesus hadde satt dem stevne.
17 Og da de så ham, tilbad de ham; men nogen tvilte.
18 Og Jesus trådte frem, talte til dem og sa: Mig er gitt
all makt i himmel og på jord; **19** gå derfor ut og gjør
alle folkeslag til disipler, idet I døper dem til Faderens
og Sønnens og den Hellige Ånds navn, **20** og lærer
dem å holde alt det jeg har befalt eder. Og se, jeg er
med eder alle dager inntil verdens ende! **(aiōn g165)**

Markus

1 Begynnelsen til Jesu Kristi, Guds Sønns evangelium.
2 Som skrevet står hos profeten Esaias: Se, jeg
sender mitt bud for ditt åsyn; han skal rydde din vei; **3**
det er en røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens
vei, gjør hans stier jevne! **4** - således stod døperen
Johannes frem i ørkenen og forkynte omvendelses
dåp til syndenes forlatelse, **5** og hele Judea og alle
de fra Jerusalem gikk ut til ham, og de blev døpt av
ham i elven Jordan, idet de bekjente sine synder. **6** Og
Johannes hadde klædning av kamelhår, og lærbelte
om sin lend, og hans mat var gresshopper og vill
honning. **7** Og han forkynte og sa: Efter mig kommer
den som er sterkere enn jeg, han hvis skorem jeg ikke
er verdig til å bukke mig ned og løse. **8** Jeg har døpt
eder med vann, men han skal døpe eder med den
Hellige Ånd. **9** Og det skjedde i de dager at Jesus
kom fra Nasaret i Galilea og blev døpt av Johannes i
Jordan; **10** og straks da han steg op av vannet, så han
himmelen åpne sig og Ånden komme ned over ham
som en due. **11** Og det kom en røst fra himmelen: Du
er min Sønn, den elskede; i dig har jeg velbehag. **12**
Og straks drev Ånden ham ut i ørkenen, **13** og han var
i ørkenen og blev fristet av Satan i firti dager, og han
var hos de ville dyr; og englene tjente ham. **14** Men
efterat Johannes var kastet i fengsel, kom Jesus til
Galilea og forkynte Guds evangelium, **15** og sa: Tiden
er fullkommet, og Guds rike er kommet nær; omvend
eder, og tro på evangeliet! **16** Og da han gikk forbi
ved den Galileiske Sjø, så han Simon og Andreas,
Simons bror, i ferd med å kaste garn i sjøen; for de var
fiskere; **17** og Jesus sa til dem: Følg mig, så vil jeg
gjøre eder til menneskefiskere! **18** Og de forlot straks
sine garn og fulgte ham. **19** Og da han var gått litt
lenger frem, så han Jakob, Sebedeus' sønn, og hans
bror Johannes i ferd med å bøte sine garn i båten, **20**
og straks kalte han dem, og de forlot sin far Sebedeus
i båten med leiefolkene og fulgte ham. **21** Og de gikk
inn i Kapernaum, og straks på sabbaten gikk han inn i
synagogen og lærte. **22** Og de var slått av forundring
over hans lære; for han lærte dem som en som hadde
myndighet, og ikke som de skriftlærde. **23** Og det
var i deres synagoge en mann med en uren ånd, og
han ropte: **24** Hvad har vi med dig å gjøre, Jesus fra
Nasaret? Du er kommet for å ødelegge oss; jeg vet
hvem du er, du Guds hellige! **25** Og Jesus truet den og
sa: Ti og far ut av ham! **26** Og den urene ånd slet i
ham og skrek med høi røst og fór ut av ham. **27** Og de
blev alle forferdet, så de spurte hverandre: Hvad er
dette? En ny lære! Med myndighet byder han endog
de urene ånder, og de er ham lydige! **28** Og ryktet om
ham kom straks ut allesteds i hele landet deromkring i
Galilea. **29** Og de gikk straks ut av synagogen og gikk
inn i Simons og Andreas hus sammen med Jakob og
Johannes. **30** Men Simons svigermor lå til sengs og
hadde feber, og straks talte de til ham om henne. **31**
Og han trådte til og tok henne ved hånden og reiste
henne op; og feberen forlot henne, og hun tjente dem.
32 Men da det var blitt aften og solen gikk ned, førte de
til ham alle dem som hadde ondt, og de besatte; **33** og
hele byen var samlet for døren. **34** Og han helbredet
mange som hadde ondt av forskjellige sykdommer,
og drev ut mange onde ånder, og han tillot ikke de
onde ånder å tale, fordi de kjente ham. **35** Og tidlig om
morgenen, mens det ennu var aldeles mørkt, stod han
op og gikk ut og drog bort til et øde sted og bad der.
36 Og Simon og de som var med ham, skyndte sig
efter ham. **37** Og de fant ham og sa til ham: Alle leter
efter dig. **38** Og han sa til dem: La oss gå annensteds,
til småbyene heromkring, forat jeg kan forkynne ordet
også der! for derfor er jeg gått ut. **39** Og han kom og
forkynte ordet i deres synagoger over hele Galilea, og
drev ut de onde ånder. **40** Og en spedalsk kom til ham
og bad ham og falt på kne for ham og sa: Om du vil,
så kan du rense mig. **41** Og han ynkedes inderlig over
ham, Og rakte sin hånd ut og rørte ved ham og sa:
Jeg vil; bli ren! **42** Og straks forlot spedalskheten ham,
og han blev renset. **43** Og han talte strengt til ham og
drev ham straks ut, **44** og sa til ham: Se til at du ikke
sier det til nogen; men gå og te dig for presten, og
bær frem det offer for din renselse som Moses har
påbudt, til et vidnesbyrd for dem! **45** Men han gikk ut
og begynte å tale vidt og bredt om det og å utbrede
ryktet, så at Jesus ikke mere kunde gå åpenlyst inn i
nogen by; men han var utenfor, på øde steder, og de
kom til ham allestedsfra.

2 Og nogen dager derefter gikk han atter inn i
Kapernaum, og det spurtes at han var hjemme. **2**
Og mange samlet sig, så de ikke lenger fikk rum, ikke
engang ved døren, og han talte ordet til dem. **3** Og de
kom til ham med en verkbrudden, som blev båret av
fire mann; **4** og da de ikke kunde komme frem til ham
for folketrengselen, tok de taket av der hvor han var,
og brøt hull og firte ned sengen som den verkbrudne
lå på. **5** Og da Jesus så deres tro, sa han til den
verkbrudne: Sønn! dine synder er dig forlatt. **6** Men
nogen skriftlærde satt der og tenkte i sine hjerter: **7**
Hvorfor taler denne mann så? Han spotter Gud; hvem
kan forlate synder uten en, det er Gud? **8** Og Jesus
kjente straks i sin ånd at de tenkte så ved sig selv, og
han sa til dem: Hvorfor tenker I slikt i eders hjerter? **9**
Hvad er lettest, enten å si til den verkbrudne: Dine
synder er dig forlatt, eller å si: Stå op og ta din seng og

gå? 10 Men forat I skal vite at Menneskesønnen har
makt på jorden til å forlate synder - så sier han til den
verkbrudne: 11 Jeg sier dig: Stå op og ta din seng og
gå hjem til ditt hus! 12 Og han stod op og tok straks sin
seng og gikk ut for alles øine, så alle blev ute av sig
selv av forundring og priste Gud og sa: Slikt har vi aldri
sett. 13 Og han gikk atter ut til sjøen, og alt folket kom
til ham, og han lærte dem. 14 Og da han gikk videre,
så han Levi, Alfeus' sønn, sitte på tollboden, og han sa
til ham: Følg mig! Og han stod op og fulgte ham. 15
Og det skjedde at han satt til bords i hans hus; og
mange toldere og syndere satt til bords med Jesus og
hans disipler; for det var mange av dem, og de fulgte
ham. 16 Og da de skriftlærde og fariseerne så at han
åt sammen med toldere og syndere, sa de til hans
disipler: Han eter og drikker med toldere og syndere!
17 Og da Jesus hørte det, sa han til dem: De friske
trenger ikke til læge, men de som har ondt; jeg er ikke
kommet for å kalle rettferdige, men for å kalle syndere.
18 Og Johannes' og fariseernes disipler holdt faste, og
de kom og sa til ham: Hvorfor faster Johannes' disipler
og fariseernes disipler, men dine disipler faster ikke?
19 Og Jesus sa til dem: Kan vel brudesvennene faste
så lenge brudgommen er hos dem? Så lenge de har
brudgommen hos sig, kan de ikke faste. 20 Men de
dager skal komme da brudgommen blir tatt fra dem, og
da skal de faste, på den dag. 21 Ingen syr en lapp av
ukrympet tøi på et gammelt klædebon, ellers river den
nye lapp et stykke med sig av det gamle, og riften blir
verre. 22 Og ingen fyller ny vin i gamle skinnsekker;
ellers vil vinen sprenge sekkene og vinen spilles og
sekkene ødelegges; men ny vin i nye skinnsekker!
23 Og det skjedde at han gikk igjennem en aker på
sabbaten, og hans disipler begynte å plukke aks mens
de gikk der. 24 Og fariseerne sa til ham: Se, hvorfor
gjør de på sabbaten det som ikke er tillatt? 25 Og
han sa til dem: Har I aldri lest hvad David gjorde da
han var i nød og sultet, han selv og de som var med
ham, 26 hvorledes han gikk inn i Guds hus, da Abjatar
var yppersteprest, og åt skuebrødene, som ingen har
lov til å ete uten prestene, og gav også dem som var
med ham? 27 Og han sa til dem: Sabbaten blev til for
menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens
skyld. 28 Så er da Menneskesønnen herre også over
sabbaten.

3 Og han gikk atter inn i en synagoge, og der var en
mann som hadde en vissen hånd. 2 Og de lurte på
ham, om han vilde helbrede ham på sabbaten, forat de
kunde føre klagemål imot ham. 3 Og han sa til mannen
som hadde den visne hånd: Stå op og kom frem! 4 Og
han sa til dem: Er det tillatt på sabbaten å gjøre godt
eller å gjøre ondt, å berge liv eller å slå ihjel? Men de
tidde. 5 Og han så omkring på dem med harme, full av
sorg over deres hjertes forherdelse, og sa til mannen:
Rekk din hånd ut! Og han rakte den ut, og hans hånd
blev frisk igjen. 6 Og fariseerne gikk ut og holdt straks
råd imot ham sammen med herodianerne, hvorledes
de skulde få ryddet ham av veien. 7 Og Jesus drog
bort med sine disipler til sjøen, og en stor mengde fra
Galilea og fra Judea fulgte ham, 8 og fra Jerusalem og
fra Idumea og fra landet på hin side Jordan og omkring
Tyrus og Sidon kom de til ham, en stor mengde, da de
hørte hvor store gjerninger han gjorde. 9 Og han bød
sine disipler at en båt skulde ligge ferdig til ham for
folkets skyld, forat de ikke skulde trenge ham; 10 for
han helbredet mange, så at alle de som hadde plager,
trengte sig inn på ham for å få røre ved ham. 11 Og
når de urene ånder så ham, falt de ned for ham og
ropte: Du er Guds Sønn! 12 Og han bød dem med
mange strenge ord at de ikke skulde gjøre ham kjent.
13 Og han gikk op i fjellet og kalte til sig dem han selv
vilde, og de gikk til ham. 14 Og han utvalgte tolv, som
skulde være med ham, og som han kunde sende ut
for å forkynne ordet 15 og ha makt til å drive ut de
onde ånder, 16 og han gav Simon navnet Peter, 17 og
Jakob, Sebedeus' sønn, og Johannes, Jakobs bror, og
han gav dem navnet Boanerges, det er tordensønner,
18 og Andreas og Filip og Bartolomeus og Matteus og
Tomas og Jakob, Alfeus' sønn, og Taddeus og Simon
Kananeus 19 og Judas Iskariot, han som forrådte ham.
20 Og de kom hjem, og folket kom atter sammen, så
de ikke engang kunde få sig mat. 21 Og da hans
nærmeste fikk høre om det, gikk de hjemmefra for å få
fatt på ham; for de sa: Han er fra sig selv. 22 Og de
skriftlærde, som var kommet ned fra Jerusalem, sa:
Han er besatt av Be'elsebul, og: Det er ved de onde
ånders fyrste han driver de onde ånder ut. 23 Og han
kalte dem til sig og sa til dem i lignelser: Hvorledes kan
Satan drive Satan ut? 24 Om et rike kommer i strid
med sig selv, kan dette rike ikke bli stående, 25 og om
et hus kommer i strid med sig selv, kan dette hus ikke
bli stående. 26 Og dersom Satan setter sig op mot sig
selv og kommer i strid med sig selv, kan han ikke bli
stående, men det er ute med ham. 27 Men ingen kan
gå inn i den sterkes hus og røve hans gods uten at
han først har bundet den sterke; da kan han plyndre
hans hus. 28 Sannelig sier jeg eder: Alle synder skal
bli menneskenes barn forlatt, og alle bespottelser som
de taler; 29 men den som taler bespottelig mot den
Hellige Ånd, han får i all evighet ikke forlatelse, men
er skyldig i en evig synd - **(aiōn g165, aiōnios g166)** 30
det var fordi de sa: Han er besatt av en uren ånd. 31
Så kom hans mor og hans brødre, og de stod utenfor
og sendte bud til ham og bad ham komme ut. 32 Og

folket satt omkring ham, og de sa til ham: Se, din mor
og dine brødre er utenfor og spør efter dig. 33 Og han
svarte dem og sa: Hvem er min mor og mine brødre?
34 Og han så på dem som satt omkring ham, og sa:
Se, det er min mor og mine brødre! 35 Den som gjør
Guds vilje, han er min bror og søster og mor.

4 Og han begynte atter å lære ved sjøen, og meget
folk samlet sig om ham, så han gikk ut i en båt og
satt i den ute på sjøen, og alt folket var på land ved
sjøen. 2 Og han lærte dem meget i lignelser, og sa til
dem idet han lærte: 3 Hør! Se, en såmann gikk ut for å
så, 4 og det skjedde da han sådde, da falt noget ved
veien; og fuglene kom og åt det op. 5 Og noget falt på
stengrunn, hvor det ikke hadde meget jord; og det kom
snart op, fordi det ikke hadde dyp jord, 6 og da solen
gikk op, blev det avsvidd, og da det ikke hadde rot,
visnet det. 7 Og noget falt blandt torner; og tornene
skjøt op og kvalte det, og det bar ikke frukt. 8 Og noget
falt i god jord; og det bar frukt som vokste og blev stor,
og det bar inntil tretti fold og seksti fold og hundre fold.
9 Og han sa til dem: Den som har ører å høre med, han
høre! 10 Og da han var blitt alene, spurte de tolv og de
andre som var med ham, om lignelsene. 11 Og han sa
til dem: Eder er Guds rikes hemmelighet gitt, men til
hine som er utenfor, sies det alt sammen i lignelser, 12
forat de skal se og se og ikke skjelne, og høre og høre
og ikke forstå, forat de ikke skal omvende sig og få
forlatelse. 13 Og han sa til dem: Forstår I ikke denne
lignelse? Hvorledes skal I da skjønne alle lignelsene?
14 Såmannen sår ordet. 15 Men de ved veien er de
som ordet blir sådd i, og når de har hørt det, kommer
straks Satan og tar bort ordet som er sådd i dem. 16
Og på samme måte de som såes på stengrunn; det er
de som straks tar imot ordet med glede når de får høre
det, 17 og de har ikke rot i sig, men holder bare ut til
en tid; blir det så trengsel eller forfølgelse for ordets
skyld, da tar de straks anstøt. 18 Og andre igjen er de
som såes blandt torner; det er de som hører ordet, 19
og verdens bekymringer og rikdommens forførelse og
attrå efter de andre ting kommer inn og kveler ordet,
og det blir uten frukt. (aiōn g165) 20 Og dette er de som
er sådd i den gode jord: de som hører ordet og tar imot
det og bærer frukt, tretti fold og seksti fold og hundre
fold. 21 Og han sa til dem: Kommer vel lyset inn for å
settes under en skjeppe eller under en seng? Kommer
det ikke for å settes i staken? 22 For intet er skjult
uten at det skal åpenbares, heller ikke blir noget dulgt
uten for å komme for dagen. 23 Om nogen har ører å
høre med, han høre! 24 Og han sa til dem: Akt på
hvad I hører! Med det samme mål som I måler med,
skal eder måles igjen, og enn mere skal gis eder. 25
For den som har, ham skal gis, og den som ikke har,
fra ham skal endog tas det han har. 26 Og han sa:
Med Guds rike er det således som når et menneske
kaster sæden i jorden 27 og sover og står op, natt og
dag, og sæden spirer frem og blir høi, uten at han selv
vet av det. 28 Av sig selv bærer jorden grøde: først
strå, så aks, så fullt korn i akset. 29 Men når grøden
er moden, sender han straks sigden ut, fordi høsten
er forhånden. 30 Og han sa: Hvad skal vi ligne Guds
rike med, eller hvad lignelse skal vi bruke om det?
31 Det er likesom sennepskornet, som er mindre enn
alt annet frø på jorden når det såes i jorden; 32 og
når det er sådd, vokser det op og blir større enn alle
maturter og skyter store grener, så at himmelens fugler
kan bygge rede under dets skygge. 33 Og i mange
sådanne lignelser talte han ordet til dem, så meget
som de kunde høre, 34 og uten lignelse talte han ikke
til dem; men i enrum utla han alt sammen for sine
disipler. 35 Og samme dag, da det var blitt aften, sa
han til dem: La oss fare over til hin side! 36 Og de lot
folket fare, og tok ham med sig i båten som han var;
men også andre båter var i følge med ham. 37 Og det
kom en sterk stormvind, og bølgene slo inn i båten,
så at den holdt på å fylles. 38 Og han lå og sov bak
i båten på en hodepute; og de vekket ham og sa til
ham: Mester! bryr du dig ikke om at vi går under? 39
Og han stod op og truet vinden, og til sjøen sa han: Ti,
vær stille! Og vinden la sig, og det blev blikkstille. 40
Og han sa til dem: Hvorfor er I så redde? Hvorledes
kan I være så vantro? 41 Og de blev storlig forferdet,
og sa til hverandre: Hvad er dette for en, som både
vinden og sjøen er lydige?

5 Og de kom over på hin side av sjøen, til
gerasenernes bygd. 2 Og da han var gått ut av
båten, kom det straks mot ham ut av gravene en mann
som var besatt av en uren ånd. 3 Han hadde sitt tilhold
der i gravene, og de kunde ikke lenger binde ham,
ikke engang med lenker; 4 for han hadde ofte vært
bundet med fot-jern og lenker, og lenkene hadde han
revet av sig, og fot-jernene hadde han sønderslitt, og
ingen kunde rå med ham, 5 og han var alltid, natt
og dag, i gravene og på fjellene og skrek og slo sig
selv med stener. 6 Og da han så Jesus langt borte,
løp han til og falt ned for ham, 7 og ropte med høi
røst: Hvad har jeg med dig å gjøre, Jesus, du den
høieste Guds Sønn? Jeg besverger dig ved Gud at
du ikke må pine mig! 8 For han sa til ham: Far ut
av mannen, du urene ånd! 9 Og han spurte ham:
Hvad er ditt navn? Og han sa til ham: Legion er mitt
navn; for vi er mange. 10 Og han bad ham meget at
han ikke måtte drive dem ut av bygden. 11 Men det
gikk en stor svinehjord og beitet der ved fjellet, 12 Og
de bad ham: Send oss inn i svinene, så vi kan fare

i dem! 13 Og han gav dem lov til det. Og de urene
ånder fór ut og fór i svinene; og hjorden styrtet sig
ut over stupet ned i sjøen, omkring to tusen i tallet,
og druknet i sjøen. 14 Og de som gjætte dem, tok
flukten, og fortalte det i byen og i bygden. Og folk kom
ut for å se hvad som hadde hendt. 15 Og de kom til
Jesus og så den besatte sitte påklædd og ved sans og
samling, han som hadde vært besatt av legionen, og
de blev forferdet. 16 Og de som hadde sett det, fortalte
dem hvorledes det var gått med den besatte, og om
svinene. 17 Og de begynte å be ham at han vilde dra
bort fra deres landemerker. 18 Og da han gikk i båten,
bad den besatte om å få være med ham. 19 Og han
gav ham ikke lov, men sa til ham: Gå hjem til dine og
fortell dem hvor store ting Herren har gjort imot dig, og
at han har miskunnet sig over dig! 20 Og han gikk bort
og begynte å kunngjøre i Dekapolis hvor store ting
Jesus hadde gjort imot ham; og alle undret sig. 21 Og
da Jesus var faret over med båten til hin side igjen,
samlet meget folk sig om ham; og han var ved sjøen.
22 Og det kom en av synagoge-forstanderne ved navn
Jairus; og da han så ham, falt han ned for hans føtter,
23 og han bad ham meget og sa: Min datter ligger på
det siste; kom og legg dine hender på henne, så hun
må bli frelst og leve! 24 Og han gikk bort med ham, og
meget folk fulgte ham, og de trengte ham. 25 Og der
var en kvinne som hadde hatt blodsott i tolv år; 26 og
hun hadde lidt meget av mange læger og satt til alt det
hun eide, og hadde ikke hatt nogen hjelp av det, men
var heller blitt verre; 27 da hun hadde hørt ryktet om
Jesus, kom hun midt iblandt folket og rørte bakfra ved
hans klædebon. 28 For hun sa: Kan jeg få røre, om
det så bare er ved hans klær, så blir jeg helbredet.
29 Og straks uttørkedes hennes blods kilde, og hun
kjente i sitt legeme at hun var helbredet for sin plage.
30 Og Jesus kjente straks hos sig selv den kraft som
gikk ut fra ham, og han vendte sig om i hopen og sa:
Hvem var det som rørte ved mine klær? 31 Og hans
disipler sa til ham: Du ser at folket trenger dig på alle
kanter, og du sier: Hvem var det som rørte ved mig?
32 Og han så sig om for å få øie på henne som hadde
gjort dette. 33 Men kvinnen kom redd og skjelvende,
for hun visste hvad som var skjedd med henne, og
hun falt ned for ham og sa ham hele sannheten. 34 Da
sa han til henne: Datter! din tro har frelst dig; gå bort
i fred, og vær helbredet for din plage! 35 Mens han
ennu talte, kom det folk fra synagoge-forstanderen og
sa: Din datter er død; hvorfor umaker du mesteren
lenger? 36 Men Jesus hørte det ord som blev sagt, og
sa til synagoge-forstanderen: Frykt ikke, bare tro! 37
Og han lot ingen følge med sig uten Peter og Jakob og
Johannes, Jakobs bror. 38 Og de kom til synagoge-
forstanderens hus, og han så en larmende hop og
folk i stor gråt og jammer, 39 og han gikk inn og sa til
dem: Hvorfor larmer og gråter I? Barnet er ikke død;
hun sover. 40 Og de lo ham ut. Men han driver alle
ut, og tar med sig barnets far og mor og dem som
var med ham, og går inn der hvor barnet var. 41 Og
han tar barnet ved hånden og sier til henne: Talita
kumi; det er utlagt: Pike! jeg sier dig: Stå op! 42 Og
straks stod piken op og gikk omkring; for hun var tolv
år gammel. Og de blev storlig forferdet. 43 Og han bød
dem strengt at ikke nogen skulde få dette å vite; og
han sa at de skulde gi henne noget å ete.

6 Og han gikk ut derfra og kom til sitt hjemsted, og
hans disipler fulgte ham. 2 Og da sabbaten kom,
begynte han å lære i synagogen. Og mange som
hørte ham, var slått av forundring og sa: Hvorfra har
han dette, og hvad er det for en visdom som er ham
gitt? Og slike kraftige gjerninger som skjer ved hans
hender! 3 Er ikke dette tømmermannen, Marias sønn
og bror til Jakob og Joses og Judas og Simon, og
er ikke hans søstre her hos oss? Og de tok anstøt
av ham. 4 Og Jesus sa til dem: En profet blir ikke
foraktet annensteds enn på sitt hjemsted og blandt
sine slektninger og i sitt hus. 5 Og han kunde ikke
gjøre nogen kraftig gjerning der, undtagen at han la
sine hender på nogen få syke og helbredet dem; 6 og
han undret sig over deres vantro. Og han gikk omkring
i byene og lærte. 7 Og han kalte de tolv til sig og
begynte å sende dem ut, to og to, og gav dem makt
over de urene ånder. 8 Og han bød dem at de ikke
skulde ta noget med på veien, uten bare en stav, ikke
brød, ikke skreppe, ikke kobber i beltet, 9 men ha sko
på, og ikke to kjortler. 10 Og han sa til dem: Hvor I
kommer inn i et hus, der skal I bli til I drar videre fra
det sted. 11 Og hvor de ikke tar imot eder og ikke
hører på eder, der skal I gå ut fra det sted og ryste av
støvet under eders føtter til et vidnesbyrd mot dem.
12 Og de gikk ut og forkynte for folket at de skulde
omvende sig, 13 og de drev ut mange onde ånder og
salvet mange syke med olje og helbredet dem. 14 Og
kong Herodes fikk høre om dette - for Jesu navn blev
kjent vidt og bredt - og han sa: Døperen Johannes er
opstanden fra de døde, og derfor er det disse krefter
er virksomme i ham. 15 Andre sa: Det er Elias; andre
igjen sa: Det er en profet, som en av profetene. 16
Men da Herodes hørte det, sa han: Johannes, som
jeg lot halshugge, han er opstanden fra de døde. 17
For Herodes hadde selv sendt folk avsted og grepet
Johannes og lagt ham i bånd og kastet ham i fengsel
for Herodias' skyld, som var hans bror Filips hustru; for
han hadde giftet sig med henne. 18 Men Johannes
hadde sagt til Herodes: Det er dig ikke tillatt å ha din

brors hustru. 19 Og Herodias bar hat til ham og vilde
gjerne slå ham ihjel, men kunde ikke utvirke det. 20
For Herodes fryktet Johannes, fordi han kjente ham
som en rettferdig og hellig mann, og han holdt sin hånd
over ham, og når han hørte ham, var han i tvil om
mangt og meget, og han hørte ham gjerne. 21 Så kom
det en beleilig dag, da Herodes gjorde et gjestebud på
sin fødselsdag for sine stormenn og krigshøvdingene
og de fornemste i Galilea, 22 og Herodias' datter kom
inn og danset, og Herodes og de som satt til bords
med ham, syntes om henne. Og kongen sa til piken:
Be mig om hvad du vil, og jeg vil gi dig det! 23 Og han
svor henne til: Hvad du ber mig om, det vil jeg gi dig,
om det så var halvdelen av mitt rike. 24 Hun gikk da
ut og sa til sin mor: Hvad skal jeg be om? Hun sa:
Om døperen Johannes' hode. 25 Og straks skyndte
hun sig inn til kongen og bad ham og sa: Jeg vil at du
straks skal gi mig døperen Johannes' hode på et fat.
26 Og kongen blev meget bedrøvet; men for sine eders
skyld og for deres skyld som satt til bords, vilde han
ikke si nei til henne. 27 Og straks sendte kongen en av
sin livvakt avsted og bød ham hente hans hode. 28
Han gikk da avsted og halshugget ham i fengslet, og
kom med hans hode på et fat og gav det til piken, og
piken gav det til sin mor. 29 Og da hans disipler hørte
det, kom de og tok hans legeme og la det i en grav. 30
Og apostlene samlet sig igjen hos Jesus, og fortalte
ham alt det de hadde gjort og lært. 31 Og han sa til
dem: Kom nu I med mig avsides til et øde sted og hvil
eder litt ut! For det var mange som gikk til og fra, og
det blev ikke engang tid for dem til å få sig mat. 32 Så
drog de avsted i båten til et øde sted for sig selv. 33
Og folk så dem dra bort, og mange kjente dem; og fra
alle byene løp de til fots dit og kom før dem. 34 Og da
han gikk i land, så han meget folk, og han ynkedes
inderlig over dem; for de var lik får som ikke har hyrde;
og han begynte å lære dem meget. 35 Og da det alt
var sent på dagen, gikk hans disipler til ham og sa:
Stedet er øde, og det er alt sent på dagen; 36 la dem
fare, så de kan gå bort i bygdene og byene heromkring
og kjøpe sig noget å ete! 37 Men han svarte og sa til
dem: Gi I dem å ete! Og de sa til ham: Skal vi gå bort
og kjøpe brød for to hundre penninger og gi dem å
ete? 38 Men han sa til dem: Hvor mange brød har
I? Gå bort og se efter! Og da de hadde sett efter, sa
de: Fem, og to fisker. 39 Og han bød dem å la alle
sette sig ned i det grønne gress, lag ved lag. 40 Og
de satte sig ned, hop ved hop, somme på hundre og
somme på femti. 41 Og han tok de fem brød og de to
fisker, så op mot himmelen og velsignet dem; og han
brøt brødene og gav dem til disiplene, forat de skulde
dele ut til folket, og de to fisker delte han imellem dem
alle. 42 Og de åt alle og blev mette; 43 og de tok op
tolv kurver fulle av stykker, og likeså av fiskene. 44
Og de som hadde ett brødene, var fem tusen menn.
45 Og straks nødde han sine disipler til å gå i båten
og fare i forveien over til hin side, til Betsaida, mens
han selv sendte folket avsted. 46 Og da han skiltes fra
dem, gikk han op i fjellet for å bede. 47 Og da det var
blitt aften, var båten midt på sjøen, og han var alene
på land. 48 Og da han så at de var i nød mens de
rodde - for vinden var imot - kom han til dem ved den
fjerde nattevakt, vandrende på sjøen, og han vilde gå
forbi dem. 49 Men da de så ham vandre på sjøen,
trodde de at det var et spøkelse, og de skrek; 50 for de
så ham alle sammen og blev forferdet. Men han talte
straks til dem og sa: Vær frimodige; det er mig, frykt
ikke! 51 Og han steg inn i båten til dem, og vinden la
sig; og de blev ute av sig selv av forundring. 52 For de
hadde ikke fått forstand av det som var skjedd med
brødene; men deres hjerte var forherdet. 53 Og da de
hadde faret over, kom de til Gennesarets land og la til
der. 54 Og da de gikk ut av båten, kjente folket ham
straks igjen, 55 og de løp omkring i alt landet der, og
de begynte å føre de syke omkring i sine senger dit
hvor de hørte at han var. 56 Og hvor han gikk inn i
landsbyer eller byer eller gårder, der la de sine syke
på torvene og bad ham at de måtte få røre, om det så
bare var ved det ytterste av hans klædebon; og alle de
som rørte ved ham, blev helbredet.

7 Og fariseerne og nogen av de skriftlærde, som var
kommet fra Jerusalem, samlet sig om ham. 2 Og
de fikk se at nogen av hans disipler åt med vanhellige,
det er uvaskede, hender; 3 fariseerne og alle jøder eter
ikke uten at de først omhyggelig har vasket hendene,
for de holder fast ved de gamles vedtekt, 4 og når de
kommer fra torvet, eter de ikke før de har vasket sig,
og det er meget annet som de har vedtatt å holde:
vaskninger av beger og krus og kobberkar og benker.
5 Og fariseerne og de skriftlærde spurte ham: Hvorfor
følger ikke dine disipler de gamles vedtekt, men eter
med vanhellige hender? 6 Men han sa til dem: Rett
spådde Esaias om eder, I hyklere, således som skrevet
er: Dette folk ærer mig med lebene, men deres hjerte
er langt borte fra mig; 7 men de dyrker mig forgjeves,
idet de lærer lærdommer som er menneskebud. 8
I forlater Guds bud og holder fast ved menneskers
vedtekt. 9 Og han sa til dem: Det er riktig vakkert at I
gjør Guds bud til intet for å holde eders vedtekt. 10 For
Moses har sagt: Hedre din far og din mor, og: Den som
banner far eller mor, skal visselig dø; 11 men I sier: Om
et menneske sier til far eller mor: Det du skulde ha hatt
til hjelp av mig, det skal være en korban, det er en gave
til templet, 12 så lar I ham ikke lenger få lov til å gjøre

noget for far eller mor, 13 og således gjør I Guds ord til
intet ved eders vedtekt, som I har pålagt menneskene.
Og meget av samme slag gjør I. 14 Og han kalte atter
folket til sig og sa til dem: Hør på mig alle, og forstå
hvad jeg sier! 15 Det er intet utenfor mennesket som
kan gjøre ham uren når det kommer inn i ham; men
det som går ut av mennesket, det er det som gjør
mennesket urent. 16 Om nogen har ører å høre med,
han høre! 17 Og da han var kommet inn i et hus, bort
fra folket, spurte hans disipler ham om denne lignelse.
18 Og han sa til dem: Er da også I så uforstandige?
Skjønner I ikke at intet som kommer inn i mennesket
utenfra, kan gjøre ham uren? 19 Det kommer jo ikke
inn i hans hjerte, mere bare i hans buk, og går ut den
naturlige vei, hvorved all mat blir renset. 20 Men han
sa: Det som går ut av mennesket, det er det som gjør
mennesket urent. 21 For innenfra, fra menneskenes
hjerte, kommer de onde tanker: utukt, tyveri, mord, 22
hor, havesyke, ondskap, svik, skamløshet, ondt øie,
bespottelse, overmot, uforstand. 23 Alle disse onde
ting kommer ut innenfra og gjør mennesket urent. 24
Og han stod op og gikk bort derfra til Tyrus' og Sidons
landemerker. Og han gikk inn i et hus, og vilde ikke at
nogen skulde få vite det, og det kunde dog ikke holdes
skjult; 25 men en kvinne hvis datter hadde en uren
ånd, hadde fått høre om ham, og kom straks og falt
ned for hans føtter. 26 Men kvinnen var en hedensk
kvinne, syrofønikisk av ætt; og hun bad ham at han
vilde drive den onde ånd ut av hennes datter. 27 Og
han sa til henne: La først barna bli mette! for det er
ikke vakkert å ta brødet fra barna og kaste det for de
små hunder. 28 Men hun svarte ham: Det er sant,
Herre! de små hunder eter jo under bordet av barnas
smuler. 29 Og han sa til henne: For dette ords skyld
sier jeg dig: Gå bort! Den onde ånd er faret ut av din
datter. 30 Og hun gikk bort til sitt hus og fant at barnet
lå på sengen, og at den onde ånd var faret ut. 31 Og
da han gikk ut igjen fra Tyrus' landemerker, kom han
gjennem Sidon til den Galileiske Sjø, midt igjennem
Dekapolis-landet. 32 Og de førte til ham en mann
som var døv og hadde ondt for å tale, og de bad ham
legge sin hånd på ham. 33 Og han tok ham avsides
fra folket, og stakk sine fingrer i hans ører og spyttet
og rørte ved hans tunge, 34 og så op mot himmelen,
sukket og sa til ham: Effata! det er: lat dig op! 35 Og
straks blev hans ører oplatt, og hans tunges bånd blev
løst, og han talte rent. 36 Og han forbød dem å si det
til nogen; men jo mere han forbød dem det, dess mere
kunngjorde de det. 37 Og de var overvettes forundret
og sa: Han har gjort alle ting vel; både gjør han at de
døve hører, og at de målløse taler.

8 I de samme dager, da det atter var meget folk, og
de ikke hadde noget å ete, kalte han sine disipler
til sig og sa til dem: 2 Jeg ynkes inderlig over folket;
for de har alt vært hos mig i tre dager, og de har ikke
noget å ete; 3 og lar jeg dem fare fastende hjem, vil
de vansmekte på veien; nogen av dem er jo kommet
langveisfra. 4 Og hans disipler svarte ham: Hvorfra
kan nogen få brød nok til å mette disse her i ørkenen?
5 Og han spurte dem: Hvor mange brød har I? De sa:
Syv. 6 Da bød han folket sette sig ned på jorden, og
han tok de syv brød, takket og brøt dem og gav dem til
sine disipler, forat de skulde dele dem ut; og de delte
ut til folket. 7 Og de hadde nogen få småfisker, og han
velsignet dem og bød at også de skulde deles ut. 8
Og de åt og blev mette; og de tok op det som blev
tilovers av stykkene, syv kurver. 9 Men de var omkring
fire tusen. Og han lot dem fare. 10 Og straks gikk
han ut i båten med sine disipler, og kom til landet ved
Dalmanuta. 11 Og fariseerne kom der ut og begynte å
tviste med ham, idet de krevde et tegn fra himmelen
av ham for å friste ham. 12 Og han sukket i sin ånd og
sa: Hvorfor krever denne slekt tegn? Sannelig sier jeg
eder: Ikke skal det gis denne slekt noget tegn. 13 Og
han forlot dem og gikk atter i båten, og fór over til hin
side. 14 Og de hadde glemt å ta brød med, og hadde
ikke mere enn et eneste brød med sig i båten. 15 Og
han bød dem: Se eder for, ta eder i vare for fariseernes
surdeig og for Herodes' surdeig! 16 Og de talte sig
imellem: Det er fordi vi ikke har brød med. 17 Og da
han merket det, sa han til dem: Hvorfor taler I med
hverandre om at I ikke har brød med? Skjønner og
forstår I ennu ikke? Er eders hjerte forherdet? 18 Har I
øine og ser ikke, har I ører og hører ikke? Kommer I
ikke i hu 19 da jeg brøt de fem brød til de fem tusen,
hvor mange kurver fulle av stykker I da tok op? De sa
til ham: Tolv. 20 Og da jeg brøt de syv til de fire tusen,
hvor mange kurver fulle av stykker tok I da op? De sa:
Syv. 21 Og han sa til dem: Hvorledes går det da til at
I ennu ikke forstår? 22 Og de kom til Betsaida. Og
de førte en blind til ham og bad ham røre ved ham.
23 Og han tok den blinde ved hånden og førte ham
utenfor byen, og han spyttet i hans øine og la sine
hender på ham, og spurte ham om han så noget. 24
Og han så op og sa: Jeg kan se mennesker; for jeg
ser folk gå omkring likesom træer. 25 Så la han atter
sine hender på hans øine, og han så klart, og han
blev helbredet og kunde se alt tydelig på frastand.
26 Og han sendte ham hjem til hans hus og sa: Du
skal ikke gå inn i byen eller si det til nogen i byen. 27
Og Jesus og hans disipler gikk ut til byene omkring
Cesarea Filippi; og på veien spurte han sine disipler og
sa til dem: Hvem sier folk at jeg er? 28 De svarte ham:

Nogen sier døperen Johannes, og andre Elias, andre
igjen en av profetene. 29 Og han spurte dem: Men I,
hvem sier I at jeg er? Peter svarte og sa til ham: Du
er Messias. 30 Og han bød dem strengt at de ikke
skulde si dette om ham til nogen. 31 Og han begynte
å lære dem at Menneskesønnen skulde lide meget
og forkastes av de eldste og ypperste prestene og de
skriftlærde og ihjelslåes og opstå tre dager efter. 32
Og han talte rent ut om det. Da tok Peter ham til side
og begynte å irettesette ham. 33 Men han vendte sig
om og så på sine disipler og irettesatte Peter og sa:
Vik bak mig, Satan! for du har ikke sans for det som
hører Gud til, men bare for det som hører menneskene
til. 34 Og han kalte folket til sig tillikemed sine disipler
og sa til dem: Den som vil følge efter mig, han må
fornekte sig selv og ta sitt kors op og følge mig. 35 For
den som vil berge sitt liv, skal miste det; men den som
mister sitt liv for min skyld og for evangeliets skyld, han
skal berge det. 36 For hvad gagner det et menneske
om han vinner den hele verden og tar skade på sin
sjel? 37 For hvad kan vel et menneske gi til vederlag
for sin sjel? 38 For den som skammer sig ved mig og
mine ord i denne utro og syndige slekt, ham skal også
Menneskesønnen skamme sig ved når han kommer i
sin Faders herlighet med de hellige engler.

9 Og han sa til dem: Sannelig sier jeg eder: Nogen
av dem som her står, skal ikke smake døden før
de ser at Guds rike er kommet med kraft. 2 Og seks
dager derefter tok Jesus med sig Peter og Jakob og
Johannes og førte dem avsides op på et høit fjell for
sig selv alene. Og han blev forklaret for deres øine, 3
og hans klær blev skinnende, aldeles hvite, så ingen
bleker på jorden kan gjøre klær så hvite. 4 Og Elias
viste sig for dem sammen med Moses, og de talte
med Jesus. 5 Og Peter tok til orde og sa til Jesus:
Rabbi! det er godt at vi er her; la oss gjøre tre boliger,
en til dig, og en til Moses, og en til Elias! 6 Han visste
ikke hvad han skulde si; for de blev meget forferdet. 7
Og en sky kom og overskygget dem, og det kom en
røst ut av skyen: Dette er min Sønn, den elskede; hør
ham! 8 Og med ett, da de så sig om, så de ikke lenger
nogen hos sig uten Jesus alene. 9 Og da de gikk
ned av fjellet, bød han dem at de ikke skulde fortelle
nogen hvad de hadde sett, før Menneskesønnen var
opstanden fra de døde. 10 Og de holdt fast ved det
ord, og de talte sig imellem om hvad det er å opstå fra
de døde. 11 Og de spurte ham og sa: De skriftlærde
sier jo at Elias først må komme? 12 Han sa til dem:
Elias kommer først og setter alt i rette skikk, og hvad
står det skrevet om Menneskesønnen? At han skal
lide meget og bli foraktet. 13 Men jeg sier eder at Elias
er kommet, og de gjorde med ham alt det de vilde,
som skrevet er om ham. 14 Og da de kom til disiplene,
så de meget folk om dem, og nogen skriftlærde som
trettet med dem. 15 Og straks alt folket så ham, blev
de forferdet, og løp til og hilste ham. 16 Og han spurte
dem: Hvad er det I tretter med dem om? 17 Og en
blandt folket svarte: Mester! jeg har ført til dig min
sønn, som er besatt av en målløs ånd; 18 og når den
griper ham, sliter den i ham, og han fråder og skjærer
tenner og visner bort; og jeg bad dine disipler drive
den ut, og de var ikke i stand til det. 19 Men han svarte
dem og sa: Du vantro slekt! hvor lenge skal jeg være
hos eder? hvor lenge skal jeg tåle eder? 20 Før ham
hit til mig! Og de førte gutten til ham, og da han så
ham, rev og slet ånden straks i ham, og han falt på
jorden, veltet sig og frådet. 21 Og Jesus spurte hans
far: Hvor lang tid har han hatt det slik? Han sa: Fra
barndommen av; 22 og ofte har den kastet ham både
i ild og i vann for å gjøre ende på ham; men om du
formår noget, så ha medynk med oss og hjelp oss! 23
Men Jesus sa til ham: Om jeg formår? - Alt er mulig for
den som tror. 24 Straks ropte barnets far: Jeg tror; hjelp
min vantro! 25 Men da Jesus så at folket løp til, truet
han den urene ånd og sa til den: Du målløse og døve
ånd! jeg byder dig: Far ut av ham, og far aldri mere inn
i ham! 26 Da skrek den og slet hårdt i ham, og fór ut
av ham. Og han blev som død, så de fleste sa: Han er
død. 27 Men Jesus tok ham ved hånden og reiste ham
op; og han stod op. 28 Og da han var kommet inn i et
hus, spurte hans disipler ham i enrum: Hvorfor kunde
ikke vi drive den ut? 29 Og han sa til dem: Dette slag
kan ikke drives ut uten ved bønn og faste. 30 Og da de
gikk derfra, drog de gjennem Galilea, og han vilde ikke
at nogen skulde få vite om det; 31 for han lærte sine
disipler og sa til dem: Menneskesønnen skal overgis i
menneskenes hender, og de skal slå ham ihjel, og
når han er ihjelslått, skal han opstå tre dager efter.
32 Men de skjønte ikke dette ord, og de fryktet for å
spørre ham. 33 Og de kom til Kapernaum, og da han
var kommet inn i huset, spurte han dem: Hvad var det
I talte om på veien? 34 Men de tidde; for de hadde
talt med hverandre på veien om hvem som var den
største. 35 Og han satte sig og kalte på de tolv og
sa til dem: Om nogen vil være den første, han skal
være den siste av alle, og alles tjener. 36 Og han tok
et lite barn og stilte det midt iblandt dem, og tok det i
favn og sa til dem: 37 Den som tar imot et sådant lite
barn for mitt navns skyld, han tar imot mig, og den
som tar imot mig, han tar ikke imot mig, men imot ham
som sendte mig. 38 Johannes sa til ham: Mester! vi så
en som ikke er i følge med oss, drive ut onde ånder i
ditt navn, og vi forbød ham det, fordi han ikke var i
følge med oss. 39 Men Jesus sa: Forbyd ham det ikke!

for ingen som gjør en kraftig gjerning i mitt navn, vil
snart efter kunne tale ille om mig. 40 For den som ikke
er imot oss, er med oss. 41 For den som gir eder et
beger vann å drikke i mitt navn, fordi I hører Kristus til,
sannelig sier jeg eder: han skal ikke miste sin lønn. 42
Og den som forfører én av disse små som tror på mig,
for ham var det bedre om det var hengt en kvernsten
om hans hals, og han var kastet i havet. 43 Og om din
hånd frister dig, da hugg den av! det er bedre at du
går vanfør inn til livet enn at du har dine to hender og
kommer i helvede i den uslukkelige ild, (Geenna g1067)
44 hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke slukkes. 45
Og om din fot frister dig, da hugg den av! det er bedre
at du går halt inn til livet enn at du har dine to føtter og
kastes i helvede, (Geenna g1067) 46 hvor deres orm ikke
dør, og ilden ikke slukkes. 47 Og om ditt øie frister
dig, da riv det ut! det er bedre at du går énøiet inn i
Guds rike enn at du har to øine og kastes i helvede,
(Geenna g1067) 48 hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke
slukkes. 49 For enhver skal saltes med ild, og ethvert
offer skal saltes med salt. 50 Salt er en god ting; men
når saltet mister sin kraft, hvad vil I da salte det med?
Ha salt i eder selv, og hold fred med hverandre!

10 Og han stod op derfra, og kom til Judeas
landemerker og landet på hin side Jordan, og
folket kom igjen sammen til ham, og han lærte dem
atter, som han pleide. 2 Og fariseerne kom til ham og
spurte for å friste ham: Har en mann lov til å skille sig
fra sin hustru? 3 Han svarte og sa til dem: Hvad har
Moses foreskrevet eder? 4 De sa: Moses har gitt lov til
å skrive et skilsmissebrev og skille sig fra henne. 5
Men Jesus sa til dem: For eders hårde hjertes skyld
har han skrevet eder dette bud. 6 Men fra skapningens
begynnelse skapte Gud dem til mann og kvinne. 7
Derfor skal mannen forlate sin far og mor og holde sig
til sin hustru, 8 og de to skal være ett kjød. Så er de
da ikke lenger to, men ett kjød. 9 Derfor, det som Gud
har sammenføiet, det skal et menneske ikke adskille.
10 Og da de var kommet inn i huset, spurte disiplene
ham atter om dette. 11 Og han sa til dem: Den som
skiller sig fra sin hustru og gifter sig med en annen,
han gjør sig skyldig i hor mot henne, 12 og dersom
hustruen skiller sig fra sin mann og gifter sig med en
annen, driver hun hor. 13 Og de bar små barn til ham,
forat han skulde røre ved dem; men disiplene truet
dem som bar dem. 14 Men da Jesus så det, blev han
vred og sa til dem: La de små barn komme til mig,
hindre dem ikke! for Guds rike hører sådanne til. 15
Sannelig sier jeg eder: Den som ikke tar imot Guds
rike som et lite barn, han skal ingenlunde komme inn i
det. 16 Og han tok dem i favn og la sine hender på
dem og velsignet dem. 17 Og da han gikk ut på veien,
kom en løpende og falt på kne for ham og spurte ham:
Gode mester! hvad skal jeg gjøre for å arve evig liv?
(aiōnios g166) 18 Men Jesus sa til ham: Hvorfor kaller du
mig god? Ingen er god uten én, det er Gud. 19 Budene
kjenner du: Du skal ikke drive hor, du skal ikke slå ihjel,
du skal ikke stjele, du skal ikke si falskt vidnesbyrd, du
skal ikke frata nogen hvad hans er, hedre din far og
din mor. 20 Men han sa til ham: Mester! alt dette har
jeg holdt fra min ungdom av. 21 Da så Jesus på ham
og fikk ham kjær og sa til ham: Ett fattes dig; gå bort,
selg alt det du har, og gi det til de fattige, så skal du få
en skatt i himmelen; kom så og følg mig! 22 Men han
blev ille til mote over den tale og gikk bedrøvet bort;
for han var meget rik. 23 Og Jesus så sig om og sa til
sine disipler: Hvor vanskelig det vil være for de rike å
komme inn i Guds rike! 24 Disiplene blev forferdet over
hans ord. Da tok Jesus atter til orde og sa til dem:
Barn! hvor vanskelig det er for dem som setter sin lit til
sin rikdom, å komme inn i Guds rike! 25 Det er lettere
for en kamel å gå gjennem et nåleøie enn for en rik å
gå inn i Guds rike. 26 Da blev de ytterlig forferdet og
sa til hverandre: Hvem kan da bli frelst? 27 Jesus så
på dem og sa: For mennesker er det umulig, men ikke
for Gud; for alt er mulig for Gud. 28 Peter tok til orde
og sa til ham: Se, vi har forlatt alt og fulgt dig. 29 Jesus
svarte og sa: Sannelig sier jeg eder: Det er ingen som
har forlatt hus eller brødre eller søstre eller mor eller
far eller barn eller akrer for min skyld og for evangeliets
skyld, 30 uten at han skal få hundrefold igjen, nu her i
tiden hus og brødre og søstre og mødre og barn og
akrer under forfølgelser, og i den kommende verden
evig liv. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Men mange som er
de første, skal bli de siste, og de siste de første. 32
Men de var på veien op til Jerusalem, og Jesus gikk
foran dem, og de var forferdet, og de som fulgte med,
fryktet. Og han tok atter de tolv til sig og begynte å
si dem hvorledes det skulde gå ham: 33 Se, vi går
op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgis til
ypperste prestene og de skriftlærde, og de skal dømme
ham til døden og overgi ham til hedningene, 34 og de
skal spotte ham og spytte på ham og hudstryke ham
og slå ham ihjel, og tre dager efter skal han opstå.
35 Da gikk Jakob og Johannes, Sebedeus' sønner, til
ham og sa: Mester, vi vil gjerne at du skal gjøre for oss
det vi ber dig om. 36 Han sa til dem: Hvad vil I da at
jeg skal gjøre for eder? 37 De sa til ham: Gi oss at den
ene av oss må sitte ved din høire og den andre ved
din venstre side i din herlighet! 38 Men Jesus sa til
dem: I vet ikke hvad det er I ber om. Kan I drikke den
kalk jeg drikker, eller døpes med den dåp jeg døpes
med? 39 De sa til ham: Det kan vi. Men Jesus sa til
dem: Den kalk jeg drikker, skal I drikke, og den dåp jeg

døpes med, skal I døpes med; 40 men å sitte ved min høire eller ved min venstre side, det tilkommer det ikke
mig å gi nogen, men det gis dem som det er beredt.
41 Og da de ti hørte dette, begynte de å harmes på
Jakob og Johannes. 42 Da kalte Jesus dem til sig og
sa: I vet at de som gjelder for å være fyrster, hersker
over sine folk, og deres stormenn bruker makt over
dem. 43 Men så er det ikke blandt eder; den som vil bli
stor blandt eder, han skal være eders tjener, 44 og den
som vil bli den første blandt eder, han skal være alles
træl; 45 for Menneskesønnen er heller ikke kommet
for å la sig tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til
en løsepenge for mange. 46 Og de kom til Jeriko; og
da han gikk ut fra Jeriko med sine disipler og meget
folk, satt Timeus' sønn, Bartimeus, en blind tigger, ved
veien, 47 og da han hørte at det var Jesus fra Nasaret,
begynte han å rope: Jesus, du Davids sønn! miskunn
dig over mig! 48 Og mange truet ham at han skulde
tie; men han ropte enda meget mere: Du Davids sønn!
miskunn dig over mig! 49 Og Jesus stod stille og sa:
Kall ham hit! Og de kalte på den blinde og sa til ham:
Vær frimodig, stå op! han kaller på dig. 50 Og han
kastet sin kappe av sig og sprang op og kom til Jesus.
51 Og Jesus tok til orde og sa til ham: Hvad vil du jeg
skal gjøre for dig? Den blinde sa til ham: Rabbuni! at
jeg må få mitt syn igjen! 52 Da sa Jesus til ham: Gå
bort! din tro har frelst dig. Og straks fikk han sitt syn
igjen og fulgte ham på veien.

11 Og da de kom nær til Jerusalem, til Betfage og
Betania ved Oljeberget, sendte han to av sine
disipler avsted og sa til dem: 2 Gå bort til den by som
ligger rett for eder, og straks I kommer inn i den, skal I
finne en fole bundet, som ennu aldri noget menneske
har sittet på; løs den, og før den hit! 3 Og dersom
nogen sier til eder: Hvad er det I gjør? da skal I si:
Herren har bruk for den, og han sender den straks
tilbake igjen. 4 Og de gikk avsted, og fant folen bundet
ved døren utenfor på gaten og løste den. 5 Og nogen
av dem som stod der, sa til dem: Hvad er det I gjør?
løser I folen? 6 Men de sa til dem så som Jesus hadde
sagt; og de lot dem få den. 7 Og de førte folen til
Jesus, og la sine klær på den; og han satte sig på
den. 8 Og mange bredte sine klær på veien, andre
løvkvister, som de hadde hugget på markene. 9 Og de
som gikk foran, og de som fulgte efter, ropte: Hosianna!
Velsignet være han som kommer i Herrens navn!
10 Velsignet være vår far Davids rike som kommer!
Hosianna i det høieste! 11 Og han gikk inn i Jerusalem
i templet og så sig om overalt, og da det alt var sent
på dagen, gikk han ut til Betania med de tolv. 12 Og
den næste dag, da de gikk ut fra Betania, blev han
hungrig. 13 Og da han så et fikentre langt borte, som
hadde blad, gikk han dit, om han kanskje kunde finne
noget på det, og da han kom bort til det, fant han ikke
noget uten blad; for det var ikke fikentid. 14 Og han tok
til orde og sa til det: Aldri i evighet skal nogen mere ete
frukt av dig! Og hans disipler hørte det. (aiōn g165) 15
Og de kom til Jerusalem; og han gikk inn i templet og
begynte å drive ut dem som solgte og kjøpte i templet,
og pengevekslernes bord og duekremmernes stoler
veltet han, 16 og han tillot ikke at nogen bar noget kar
gjennem templet. 17 Og han lærte og sa til dem: Er
det ikke skrevet: Mitt hus skal kalles et bedehus for
alle folk? Men I har gjort det til en røverhule. 18 Og
yppersteprestene og de skriftlærde hørte det, og de
søkte råd til å rydde ham av veien; for de fryktet for
ham, fordi alt folket var slått av forundring over hans
lære. 19 Og når det blev aften, gikk han ut av byen.
20 Og da de gikk forbi tidlig om morgenen, så de at
fikentreet var visnet fra roten av. 21 Og Peter kom
det i hu og sa til ham: Rabbi! se, fikentreet som du
forbannet, er visnet. 22 Og Jesus svarte og sa til dem:
Ha tro til Gud! 23 Sannelig sier jeg eder at den som
sier til dette fjell: Løft dig op og kast dig i havet! og
ikke tviler i sitt hjerte, men tror at det han sier skal
skje, ham skal det vederfares. 24 Derfor sier jeg eder:
Alt det I beder om og begjærer, tro bare at I har fått
det, så skal det vederfares eder. 25 Og når I står og
beder, og I har noget imot nogen, da forlat ham det,
forat også eders Fader i himmelen skal forlate eder
eders overtredelser! 26 Men dersom I ikke forlater, da
skal heller ikke eders Fader i himmelen forlate eders
overtredelser. 27 Og de kom atter til Jerusalem. Og da
han gikk omkring i templet, kom yppersteprestene og
de skriftlærde og de eldste 28 og sa til ham: Med hvad
myndighet gjør du dette, og hvem har gitt dig denne
myndighet til å gjøre det? 29 Men Jesus sa til dem:
Jeg vil spørre eder om én ting; svar mig, så skal jeg si
eder med hvad myndighet jeg gjør dette. 30 Johannes'
dåp, var den fra himmelen eller fra mennesker? Svar
mig! 31 De tenkte da ved sig selv og sa: Sier vi: Fra
himmelen, da sier han: Hvorfor trodde I ham da ikke?
32 Eller skal vi si: Fra mennesker? De fryktet for folket;
for alle mente om Johannes at han i sannhet var en
profet. 33 De svarte da Jesus: Vi vet det ikke. Da
svarte Jesus og sa til dem: Så sier heller ikke jeg eder
med hvad myndighet jeg gjør dette.

12 Og han begynte å tale til dem i lignelser: En
mann plantet en vingård, og satte et gjerde
omkring den og gravde en vinperse og bygget et
tårn, og så leide han den ut til vingårdsmenn og drog
utenlands. 2 Og da tiden kom, sendte han en tjener til
vingårdsmennene for å ta imot hans del av vingårdens
frukt hos vingårdsmennene; 3 og de tok og slo ham, og

lot ham gå bort med tomme hender. 4 Og atter sendte
han en annen tjener til dem, og ham slo de i hodet og
hånte ham. 5 Og han sendte en annen, og ham slo
de ihjel, og så gjorde de med mange andre: somme
slo de, og somme drepte de. 6 Nu hadde han bare
sin eneste sønn igjen, som han elsket; ham sendte
han til sist til dem, idet han sa: De vil undse sig for
min sønn. 7 Men disse vingårdsmenn sa til hverandre:
Dette er arvingen; kom, la oss slå ham ihjel, så blir
arven vår! 8 Og de tok og slo ham ihjel, og kastet
ham ut av vingården. 9 Hvad skal da vingårdens herre
gjøre? Han skal komme og drepe vingårdsmennene,
og overgi vingården til andre. 10 Og har I ikke lest
dette sted i Skriften: Den sten som bygningsmennene
forkastet, den er blitt hjørnesten; 11 av Herren er dette
gjort, og det er underfullt i våre øine? 12 Og de søkte å
gripe ham, men fryktet for folket; for de skjønte at det
var om dem han hadde talt lignelsen. Og de forlot ham
og gikk bort. 13 Og de sendte nogen av fariseerne og
herodianerne til ham for å fange ham med ord. 14 Og
de kom og sa til ham: Mester! vi vet at du er sanndru
og ikke bryr dig om nogen; for du gjør ikke forskjell
på folk, men lærer Guds vei i sannhet: Er det tillatt
å gi keiseren skatt, eller ikke? skal vi gi, eller skal vi
ikke gi? 15 Men da han så deres hykleri, sa han til
dem: Hvorfor frister I mig? Kom hit med en penning og
la mig få se den! 16 De gav ham en. Og han sier til
dem: Hvis billede og påskrift er dette? De sa til ham:
Keiserens. 17 Og Jesus sa til dem: Gi keiseren hvad
keiserens er, og Gud hvad Guds er! Og de undret sig
storlig over ham. 18 Og det kom nogen sadduseere til
ham, de som sier at det ikke er nogen opstandelse, og
de spurte ham og sa: 19 Mester! Moses har foreskrevet
oss at når en manns bror dør og efterlater hustru, men
ikke barn, da skal hans bror ta hans hustru til ekte og
opreise sin bror avkom. 20 Nu var det syv brødre; og
den første tok sig en hustru, og efterlot ikke avkom
da han døde. 21 Og den annen tok henne, og døde
uten å efterlate avkom, og den tredje likeså; 22 og
ingen av de syv efterlot avkom. Sist av alle døde også
kvinnen. 23 Men i opstandelsen, når de står op, hvem
av dem skal da få henne til hustru? for alle syv har
jo hatt henne til hustru. 24 Jesus sa til dem: Er det
ikke derfor I farer vill, fordi I ikke kjenner skriftene og
heller ikke Guds kraft? 25 For når de står op fra de
døde, da hverken tar de til ekte eller gis de til ekte,
men de er som englene i himmelen. 26 Men om de
døde, at de står op, har I da ikke lest i Mose bok, der
hvor det tales om tornebusken, hvorledes Gud talte til
ham og sa: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og
Jakobs Gud? 27 Gud er ikke de dødes Gud, men de
levendes. I farer storlig vill. 28 Og en av de skriftlærde,
som hadde hørt deres ordskifte, gikk til ham, da han
forstod at han hadde svart dem godt, og han spurte
ham: Hvilket bud er det første av alle? 29 Jesus svarte
ham: Det første er dette: Hør, Israel! Herren vår Gud,
Herren er én, 30 og du skal elske Herren din Gud av
alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu og av all
din makt; dette er det første bud. 31 Det annet, som er
like så stort, er dette: Du skal elske din næste som dig
selv. Større enn disse er intet annet bud. 32 Og den
skriftlærde sa til ham: I sannhet, mester! med rette har
du sagt at han er én, og at det ikke er nogen annen
foruten ham. 33 Og å elske ham av alt sitt hjerte og av
all sin forstand og av all sin sjel og av all sin makt, og
å elske sin næste som sig selv, det er mere enn alle
brennoffer og slaktoffer. 34 Og da Jesus så at han
svarte forstandig, sa han til ham: Du er ikke langt borte
fra Guds rike. Og ingen vågde mere å spørre ham. 35
Og mens Jesus lærte i templet, tok han til orde og sa:
Hvorledes kan de skriftlærde si at Messias er Davids
sønn? 36 David selv har jo sagt i den Hellige Ånd:
Herren sa til min herre: Sett dig ved min høire hånd, til
jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter! 37
David selv kaller ham herre; hvorledes kan han da
være hans sønn? Og den store mengde hørte ham
gjerne. 38 Og han sa mens han lærte dem: Ta eder i
vare for de skriftlærde, som gjerne vil gå i side klær
og la sig hilse på torvene, 39 og ha de øverste seter
i synagogene og sitte øverst ved gjestebudene; 40
de som opeter enkers hus og for et syns skyld holder
lange bønner! Disse skal få dess hårdere dom. 41 Og
han satte sig rett imot tempelkisten og så på hvorledes
folket la penger i kisten; og mange rike la meget. 42
Og en fattig enke kom og la to skjerver, som er én
øre. 43 Da kalte han sine disipler til sig og sa til dem:
Sannelig sier jeg eder: Denne fattige enke har lagt
mere enn alle de som la i kisten. 44 For de la alle av
sin overflod, men hun la av sin fattigdom alt det hun
eide, hele sitt livsophold.

13 Og da han gikk ut av templet, sa en av hans
disipler til ham: Mester! se, hvilke stener og
hvilke bygninger! 2 Og Jesus sa til ham: Ser du disse
store bygninger? Det skal ikke levnes sten på sten som
ikke skal brytes ned. 3 Og da han satt på Oljeberget
rett imot templet, spurte Peter og Jakob og Johannes
og Andreas ham i enrum: 4 Si oss: Når skal dette
skje? og hvad er tegnet når alt dette skal fullbyrdes? 5
Jesus tok til orde og sa til dem: Se til at ikke nogen
fører eder vill! 6 For mange skal komme i mitt navn og
si: Det er mig; og de skal føre mange vill. 7 Men når I
hører krig og rykter om krig, da la eder ikke skremme!
for det må så skje, men enden er ikke enda. 8 For folk
skal reise sig mot folk, og rike mot rike; det skal være

jordskjelv både her og der; det skal være hunger og
oprør. Dette er begynnelsen til veene. 9 Men ta eder
i vare! De skal overgi eder til domstolene, og I skal
hudstrykes i synagoger og stilles for landshøvdinger
og konger for min skyld, til vidnesbyrd for dem. 10
Og først må evangeliet forkynnes for alle folkeslag.
11 Og når de fører eder frem og overgir eder, da vær
ikke forut bekymret for hvad I skal tale! men det som
gis eder i samme stund, det skal I tale; for det er ikke
I som taler, men den Hellige Ånd. 12 Og bror skal
overgi bror til døden, og en far sitt barn, og barn skal
reise sig mot foreldre og volde deres død. 13 Og I skal
hates av alle for mitt navns skyld; men den som holder
ut inntil enden, han skal bli frelst. 14 Men når I ser
ødeleggelsens vederstyggelighet stå der hvor den ikke
bør - den som leser det, han se til å skjønne det! - da
må de som er i Judea, fly til fjells, 15 og den som er på
taket, ikke stige ned i huset og ikke gå inn for å hente
noget fra sitt hus, 16 og den som er ute på marken,
ikke vende tilbake for å hente sin kappe. 17 Ve de
fruktsommelige og dem som gir die, i de dager! 18
Men bed at det ikke må skje om vinteren! 19 for i de
dager skal det være så stor en trengsel som ikke har
vært inntil nu fra skapningens begynnelse, fra den tid
da Gud skapte verden, og som heller ikke skal bli. 20
Og dersom ikke Herren forkortet de dager, da blev
intet kjød frelst; men for de utvalgtes skyld, for deres
skyld som han har utvalgt, har han forkortet de dager.
21 Og om nogen da sier til eder: Se, her er Messias,
eller: Se der - da skal I ikke tro det. 22 For falske
messiaser og falske profeter skal opstå og gjøre tegn
og under for å føre de utvalgte vill, om det var mulig.
23 Men ta I eder i vare! Jeg har sagt eder alt forut.
24 Men i de dager, efter den trengsel, skal solen bli
formørket og månen ikke gi sitt skinn, 25 og stjernene
skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal
rokkes. 26 Og da skal de se Menneskesønnen komme
i skyene med megen kraft og herlighet. 27 Og da skal
han sende ut englene og samle sine utvalgte fra de
fire verdenshjørner, fra jordens ende til himmelens
ende. 28 Lær en lignelse av fikentreet: Så snart det
kommer saft i dets grener, og dets blader springer ut,
da vet I at sommeren er nær; 29 således skal også I,
når I ser dette skje, vite at han er nær for døren. 30
Sannelig sier jeg eder: Denne slekt skal ingenlunde
forgå før alt dette skjer. 31 Himmel og jord skal forgå,
men mine ord skal ingenlunde forgå. 32 Men hin dag
eller time vet ingen, ikke engang englene i himmelen,
ikke engang Sønnen, men alene min Fader. 33 Ta
eder i vare, våk! For I vet ikke når tiden er. 34 Likesom
en mann som drog utenlands og forlot sitt hus og
overgav sine tjenere styret, enhver sin gjerning, og
bød dørvokteren at han skulde våke, 35 således skal I
våke - for I vet ikke når husets herre kommer, enten
det blir om aftenen eller ved midnatt eller ved hanegal
eller om morgenen - 36 forat han ikke skal finne eder
sovende, når han kommer uforvarende. 37 Men det
jeg sier til eder, det sier jeg til alle: Våk!

14 Men to dager derefter var det påske og de
usyrede brøds høitid. Og ypperste prestene og
de skriftlærde søkte råd til å gripe ham med list og
slå ham ihjel; 2 for de sa: Ikke på høitiden, forat det
ikke skal bli opstyr blandt folket. 3 Og mens han var i
Betania, i Simon den spedalskes hus, og satt til bords,
da kom en kvinne som hadde en alabaster-krukke
med ekte kostelig nardussalve, og hun brøt alabaster-
krukken i sønder og helte den ut over hans hode. 4
Men der var nogen som blev vrede ved sig selv og sa:
Hvad skal denne spille av salven være til? 5 Denne
salve kunde jo være solgt for mere enn tre hundre
penninger og gitt til de fattige. Og de talte strengt til
henne. 6 Men Jesus sa: La henne være i fred! Hvorfor
gjør I henne fortred? hun har gjort en god gjerning mot
mig. 7 For de fattige har I alltid hos eder, og når I vil,
kan I gjøre vel mot dem; men mig har I ikke alltid. 8
Hun gjorde det hun kunde; hun salvet forut mitt legeme
til min jordeferd. 9 Sannelig sier jeg eder: Hvor som
helst evangeliet forkynnes i all verden, skal også det
hun gjorde omtales til minne om henne. 10 Og Judas
Iskariot, en av de tolv, gikk til ypperste prestene for å
forråde ham til dem. 11 Men da de hørte det, blev de
glade og lovte å gi ham penger; og han søkte leilighet
til å forråde ham. 12 Og på den første dag av de
usyrede brøds høitid, da de slaktet påskelammet, sa
hans disipler til ham: Hvor vil du vi skal gå og gjøre i
stand, så du kan ete påskelammet? 13 Da sendte han
to av sine disipler avsted og sa til dem: Gå inn i byen,
og der skal møte eder en mann som bærer en krukke
vann; følg ham, 14 og der hvor han går inn, skal I si til
husbonden: Mesteren sier: Hvor er mitt herberge, der
jeg kan ete påskelammet med mine disipler? 15 Og
han skal vise eder en stor sal, som står ferdig med
benker og hynder, og der skal I gjøre det i stand for
oss. 16 Og disiplene gikk avsted og kom inn i byen
og fant det således som han hadde sagt dem; og de
gjorde i stand påskelammet. 17 Og da det var blitt
aften, kom han med de tolv. 18 Og mens de satt til
bords og åt, sa Jesus: Sannelig sier jeg eder: En av
eder skal forråde mig, den som eter med mig. 19 Da
begynte de å bedrøves og en for en å si til ham: Det
er da vel ikke mig? 20 Han sa til dem: Det er en av
de tolv, den som dypper sammen med mig i fatet. 21
Menneskesønnen går bort, som skrevet er om ham;
men ve det menneske ved hvem Menneskesønnen

blir forrådt! Det hadde vært godt for det menneske
om han aldri var født. 22 Og mens de åt, tok han et
brød, velsignet og brøt det, gav dem og sa: Ta det!
Dette er mitt legeme. 23 Og han tok en kalk, takket og
gav dem; og de drakk alle av den. 24 Og han sa til
dem: Dette er mitt blod, paktens blod, som utgydes for
mange. 25 Sannelig sier jeg eder: Jeg skal ikke mere
drikke av vintreets frukt før den dag jeg skal drikke den
ny i Guds rike. 26 Og da de hadde sunget lovsangen,
gikk de ut til Oljeberget. 27 Og Jesus sa til dem: I skal
alle ta anstøt; for det er skrevet: Jeg vil slå hyrden, og
fårene skal adspredes. 28 Men når jeg er opstanden,
vil jeg gå i forveien for eder til Galilea. 29 Da sa Peter
til ham: Om enn alle tar anstøt, vil dog ikke jeg gjøre
det. 30 Og Jesus sa til ham: Sannelig sier jeg dig:
Idag, i denne natt, før hanen har galt to ganger, skal du
fornekte mig tre ganger. 31 Men han blev ved sitt og
sa: Om jeg så skal dø med dig, vil jeg ikke fornekte dig.
Det samme sa de alle. 32 Og de kom til et sted som
heter Getsemane; og han sa til sine disipler: Sett eder
her mens jeg beder! 33 Og han tok Peter og Jakob og
Johannes med sig, og begynte å forferdes og engstes,
34 og han sier til dem: Min sjel er bedrøvet inntil døden;
bli her og våk! 35 Og han gikk et lite stykke frem, falt
ned på jorden og bad at denne stund måtte gå ham
forbi, om det var mulig, 36 og han sa: Abba, Fader! alt
er mulig for dig; ta denne kalk fra mig! Dog, ikke hvad
jeg vil, men hvad du vil! 37 Og han kom og fant dem
sovende, og sa til Peter: Simon, sover du? Var du ikke
i stand til å våke én time? 38 Våk og bed, forat I ikke
skal komme i fristelse! Ånden er villig, men kjødet er
skrøpelig. 39 Og atter gikk han bort og bad, og sa de
samme ord. 40 Og da han kom igjen, fant han dem
atter sovende; for deres øine var tunge, og de visste
ikke hvad de skulde svare ham. 41 Og han kom tredje
gang og sa til dem: I sover altså og hviler eder! Det er
nok; timen er kommet; se, Menneskesønnen overgis i
synderes hender; 42 stå op, la oss gå! Se, han er nær
som forråder mig. 43 Og straks, mens han ennu talte,
kom Judas, en av de tolv, og med ham fulgte en hop
med sverd og stokker; de kom fra ypperstesprestene og
de skriftlærde og de eldste. 44 Men han som forrådte
ham, hadde gitt dem et tegn og sagt: Den jeg kysser,
ham er det; grip ham og før ham sikkert bort! 45 Og da
han kom, gikk han straks bort til ham og sa: Rabbi! og
kysset ham. 46 Men de la hånd på ham og grep ham.
47 Men en av dem som stod der, drog sitt sverd, og slo
til ypperstesprestens tjener og hugg øret av ham. 48 Og
Jesus tok til orde og sa til dem: I er gått ut som mot en
røver med sverd og stokker for å gripe mig; 49 daglig
var jeg hos eder og lærte i templet, og I grep mig
ikke; men dette er skjedd forat skriftene skal opfylles.
50 Da forlot de ham alle sammen og flydde. 51 Og
en ung mann fulgte ham med et linklæde kastet om
sitt bare legeme, og de grep ham; 52 men han slapp
linklædet og flydde naken bort. 53 Og de førte Jesus til
ypperstepresten, og der kom alle ypperstesprestene og
de eldste og de skriftlærde sammen. 54 Og Peter fulgte
ham langt bakefter like inn i ypperstesprestens gård, og
han satt der sammen med tjenerne og varmet sig ved
ilden. 55 Men ypperstesprestene og hele rådet søkte
vidnesbyrd mot Jesus, forat de kunde drepe ham, men
de fant ikke noget. 56 For mange vidnet falsk mot
ham, men deres vidnesbyrd stemte ikke overens. 57
Da stod nogen op og vidnet falsk mot ham og sa: 58 Vi
har hørt ham si: Jeg vil bryte ned dette tempel som
er gjort med hender, og på tre dager bygge et annet,
som ikke er gjort med hender. 59 Og enda stemte ikke
deres vidnesbyrd overens. 60 Da stod ypperstepresten
op midt iblandt dem og spurte Jesus: Svarer du intet
på det som disse vidner mot dig? 61 Men han tidde og
svarte intet. Atter spurte ypperstepresten ham og sa til
ham: Er du Messias, den Velsignedes Sønn? 62 Jesus
sa: Jeg er det, og I skal se Menneskesønnen sitte
ved kraftens høire hånd og komme med himmelens
skyer. 63 Da sønderrev ypperstepresten sine klær
og sa: Hvad skal vi mere med vidner? 64 I har hørt
gudsbespottelsen; hvad tykkes eder? De dømte ham
alle å være skyldig til døden. 65 Og nogen gav sig til
å spytte på ham og tildekke hans ansikt og slå ham
med knyttet neve og si til ham: Spå! Og tjenerne tok
imot ham med stokkeslag. 66 Og mens Peter var
nede i gårdsrummet, kom en av ypperstesprestens
tjenestepiker, 67 og da hun så Peter varme sig, så
hun på ham og sa: Også du var med denne nasareer,
Jesus. 68 Men han nektet det og sa: Jeg hverken vet
eller forstår hvad du mener. Og han gikk ut i forgården,
og hanen gol. 69 Og piken fikk se ham, og begynte
igjen å si til dem som stod der: Dette er en av dem. 70
Men han nektet det atter. Og litt efter sa atter de som
stod der, til Peter: Du er sannelig en av dem; du er jo
en galileer. 71 Men han gav sig til å forbanne sig og
sverge: Jeg kjenner ikke det menneske I taler om. 72
Og straks gol hanen annen gang. Da kom Peter det
ord i hu som Jesus hadde sagt til ham: Før hanen har
galt to ganger, skal du fornekte mig tre ganger. Og han
tok det til hjerte og gråt.

15 Og straks om morgenen holdt ypperstepresten
samråd med de eldste og de skriftlærde, hele
rådet, og de bandt Jesus, og førte ham bort og overgav
ham til Pilatus. 2 Og Pilatus spurte ham: Er du jødenes
konge? Han svarte ham og sa: Du sier det. 3 Og
ypperstesprestene førte mange klagemål imot ham. 4
Da spurte Pilatus ham atter: Svarer du ikke et ord? Se

hvor svære klagemål de fører mot dig! 5 Men Jesus
svarte ikke mere, så Pilatus undret sig. 6 Men på
høitiden pleide han å gi dem en fange fri, hvem de
bad om. 7 Nu var det en som hette Barabbas; han var
kastet i fengsel sammen med nogen oprørere som
hadde gjort et mord under oprøret; 8 og folket kom op
og begynte å be Pilatus om det som han alltid pleide å
gjøre. 9 Da svarte han dem og sa: Vil I jeg skal gi eder
jødenes konge fri? 10 For han visste at det var av avind
ypperstеprestene hadde overgitt ham til ham. 11 Men
ypperstеprestene egget folket op til å be om at han
heller skulde gi dem Barabbas fri. 12 Da svarte Pilatus
atter og sa til dem: Hvad vil I da jeg skal gjøre med
ham som I kaller jødenes konge? 13 De ropte igjen:
Korsfest ham! 14 Pilatus sa til dem: Hvad ondt har han
da gjort? Men de ropte enda sterkere: Korsfest ham!
15 Da nu Pilatus vilde gjøre folket til lags, gav han dem
Barabbas fri og lot Jesus hudstryke og overgav ham til
å korsfestes. 16 Og stridsmennene førte ham bort, inn
i gården, det er borgen, og kalte hele vakten sammen,
17 og de klædde ham i en purpurkappe, og flettet en
tornekrone og satte på ham, 18 og begynte å hilse
ham: Vær hilset, du jødenes konge! 19 Og de slo ham
i hodet med et rør og spyttet på ham og falt på kne og
hyldet ham. 20 Og da de hadde spottet ham, tok de
purpurkappen av ham og klædde ham i hans egne
klær. Så førte de ham ut for å korsfeste ham. 21 Og det
møtte dem en mann som kom ute fra landet, Simon fra
Kyrene, far til Aleksander og Rufus; ham tvang de til å
bære hans kors. 22 Og de førte ham til stedet Golgata,
det er utlagt: Hodeskallestedet, 23 og de gav ham vin
med myrra i; men han tok den ikke. 24 Og de korsfestet
ham og delte hans klær imellem sig og kastet lodd om
hvad hver skulde få. 25 Det var den tredje time da
de korsfestet ham. 26 Og innskriften med klagemålet
imot ham lød: Jødenes konge. 27 Og sammen med
ham korsfestet de to røvere, en på hans høire og en
på hans venstre side; 28 og Skriften blev opfylt, som
sier: Og han blev regnet blandt ugjerningsmenn. 29 Og
de som gikk forbi, spottet ham, og rystet på hodet og
sa: Tvi dig, du som bryter ned templet og bygger det
op igjen på tre dager! 30 frels dig selv og stig ned av
korset! 31 Likeså spottet også ypperstеprestene ham
sig imellem sammen med de skriftlærde og sa: Andre
har han frelst, sig selv kan han ikke frelse! 32 La nu
Messias, Israels konge, stige ned av korset, så vi kan
se det og tro! Også de som var korsfestet sammen
med ham, hånte ham. 33 Og da den sjette time var
kommet, blev det mørke over hele landet like til den
niende time. 34 Og ved den niende time ropte Jesus
med høi røst: Elo'i! Elo'i! lama sabaktani? det er utlagt:
Min Gud! Min Gud! hvorfor har du forlatt mig? 35 Og da
nogen av dem som stod der, hørte det, sa de: Se, han
roper på Elias! 36 Men en løp frem og fylte en svamp
med eddik og stakk den på et rør og gav ham å drikke
og sa: Vent, la oss se om Elias kommer for å ta ham
ned! 37 Men Jesus ropte med høi røst og utåndet. 38
Og forhenget i templet revnet i to stykker fra øverst til
nederst. 39 Men da høvedsmannen, som stod like imot
ham, så at han utåndet med et sådant rop, sa han:
Sannelig, denne mann var Guds Sønn! 40 Men der var
også nogen kvinner som så på i frastand; blandt dem
var også Maria Magdalena og Maria, mor til Jakob den
yngre og Joses, og Salome, 41 som hadde fulgt ham
og tjent ham da han var i Galilea, og mange andre
kvinner som hadde draget op med ham til Jerusalem.
42 Og da det alt var blitt aften - det var beredelses-
dagen, det er dagen før sabbaten - 43 kom Josef av
Arimatea, en høit aktet rådsherre, som også ventet på
Guds rike, og han vågde sig til å gå inn til Pilatus og be
om Jesu legeme. 44 Men Pilatus undret sig om han alt
skulde være død, 45 og han kalte høvedsmannen for
sig og spurte ham om det var lenge siden han døde;
og da han hadde fått det å vite av høvedsmannen, gav
han liket til Josef. 46 Og Josef kjøpte fint linklæde og
tok ham ned og svøpte ham i linklædet og la ham i en
grav som var uthugget i klippen, og veltet en sten for
døren til graven. 47 Men Maria Magdalena og Maria,
mor til Joses, så hvor han blev lagt.

16 Og da sabbaten var til ende, kjøpte Maria
Magdalena og Maria, Jakobs mor, og Salome
velluktende urter for å gå og salve ham. 2 Og meget
tidlig på den første dag i uken kom de til graven, da
solen gikk op. 3 Og de sa til hverandre: Hvem skal
velte bort stenen fra døren til graven for oss? 4 Og
da de så op, blev de var at stenen var veltet bort; for
den var meget stor. 5 Og da de kom inn i graven,
så de en ung mann sitte på høire side, klædd i en
hvit, sid kjortel; og de blev forferdet. 6 Men han sier til
dem: Forferdes ikke! I søker Jesus fra Nasaret, den
korsfestede; han er opstanden, han er ikke her; se, der
er stedet hvor de la ham. 7 Men gå bort og si til hans
disipler og til Peter at han går i forveien for eder til
Galilea; der skal I se ham, som han har sagt eder. 8
Og de gikk ut og flydde bort fra graven; for beven og
forferdelse var kommet over dem; og de talte ikke et
ord til nogen; for de fryktet. 9 **(note: The most reliable
and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** Men
efterat han var opstanden tidlig den første dag i uken,
åpenbarte han sig først for Maria Magdalena, som han
hadde utdrevet syv onde ånder av. 10 Hun gikk bort og
fortalte det til dem som hadde vært med ham og nu
sørget og gråt; 11 og da disse hørte at han levde og
var blitt sett av henne, trodde de det ikke. 12 Derefter

åpenbarte han sig i en annen skikkelse for to av dem,
mens de gikk ut på landet. **13** Også disse gikk bort og
fortalte det til de andre; heller ikke dem trodde de. **14**
Men til sist åpenbarte han sig for de elleve selv, mens
de satt til bords, og han refset dem for deres vantro
og hårde hjerte, fordi de ikke hadde trodd dem som
hadde sett ham opstanden. **15** Og han sa til dem: Gå
ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!
16 Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den
som ikke tror, skal bli fordømt. **17** Og disse tegn skal
følge dem som tror: I mitt navn skal de drive ut onde
ånder, de skal tale med tunger, **18** de skal ta slanger i
hendene, og om de drikker noget giftig, skal det ikke
skade dem; på syke skal de legge sine hender, og de
skal bli helbredet. **19** Så blev den Herre Jesus, efterat
han hadde talt til dem, optatt til himmelen, og satte sig
ved Guds høire hånd. **20** Men de gikk ut og forkynte
ordet allesteds, og Herren virket med og stadfestet
ordet ved de tegn som fulgte med.

Lukas

1 Eftersom mange har tatt sig fore å sette op en
fortelling om de ting som er fullbyrdet iblandt oss, 2
således som de som fra først av var øienvidner og
blev ordets tjenere, har overgitt oss det, 3 så har
også jeg foresatt mig, efterat jeg nøie har gransket alt
sammen fra først av, å nedskrive det i sammenheng
for dig, gjæveste Teofilus, 4 forat du kan lære å kjenne
hvor pålitelige de lærdommer er som du er oplært i.
5 I de dager da Herodes var konge i Jødeland, var
det en prest ved navn Sakarias, av Abias skifte, og
han hadde en hustru av Arons døtre, og hennes navn
var Elisabet. 6 De var begge rettferdige for Gud, og
vandret ulastelig i alle Herrens bud og forskrifter. 7
Og de hadde ikke barn; for Elisabet var ufruktbar,
og de var begge kommet langt ut i årene. 8 Men
det skjedde mens han gjorde prestetjeneste for Gud,
da raden var kommet til hans skifte, 9 at det efter
preste-tjenestens sedvane tilfalt ham å gå inn i Herrens
tempel og ofre røkelse; 10 og hele folkemengden stod
utenfor og bad i røkofferets stund. 11 Da åpenbarte
en Herrens engel sig for ham og stod på høire side
av røkoffer-alteret. 12 Og da Sakarias så ham, blev
han forferdet, og frykt falt på ham. 13 Men engelen
sa til ham: Frykt ikke, Sakarias! din bønn er hørt, og
din hustru Elisabet skal føde dig en sønn, og du skal
kalle ham Johannes; 14 og han skal bli dig til glede og
fryd, og mange skal glede sig over hans fødsel. 15
For han skal være stor for Herren, og han skal ikke
drikke vin og sterk drikk, og han skal fylles med den
Hellige Ånd like fra mors liv; 16 og han skal omvende
mange av Israels barn til Herren deres Gud, 17 og han
skal gå i forveien for ham i Elias' ånd og kraft, for å
vende fedres hjerter til barn og ulydige til rettferdiges
sinnelag, for å berede Herren et velskikket folk. 18 Og
Sakarias sa til engelen: Hvorav skal jeg vite dette?
Jeg er jo en gammel mann, og min hustru er langt ute
i årene. 19 Og engelen svarte ham: Jeg er Gabriel,
som står for Guds åsyn, og jeg er utsendt for å tale til
dig og forkynne dig dette glade budskap; 20 og se,
du skal bli målløs, og ikke kunne tale før den dag da
dette skjer, fordi du ikke trodde mine ord, som skal
fullbyrdes i sin tid. 21 Og folket stod og ventet på
Sakarias, og de undredes over at han blev så lenge i
templet. 22 Men da han kom ut, kunde han ikke tale til
dem, og de skjønte at han hadde sett et syn i templet,
og han nikket til dem, og var og blev stum. 23 Og det
skjedde da hans tjenestedager var til ende, da drog
han hjem til sitt hus. 24 Men efter disse dager blev
hans hustru Elisabet fruktsommelig, og hun trakk sig
tilbake i ensomhet i fem måneder, og sa: 25 Så har
Herren gjort med mig i de dager da han så til mig for å
bortta min vanære iblandt menneskene. 26 Men i den
sjette måned blev engelen Gabriel sendt fra Gud til en
by i Galilea som heter Nasaret, 27 til en jomfru som
var trolovet med en mann ved navn Josef, av Davids
hus, og jomfruens navn var Maria. 28 Og engelen kom
inn til henne og sa: Vær hilset, du benådede! Herren
er med dig; velsignet er du blandt kvinner! 29 Men
hun blev forferdet over hans ord, og grundet på hvad
dette skulde være for en hilsen. 30 Og engelen sa til
henne: Frykt ikke, Maria! for du har funnet nåde hos
Gud; 31 og se, du skal bli fruktsommelig og føde en
sønn, og du skal kalle ham Jesus. 32 Han skal være
stor og kalles den Høiestes Sønn, og Gud Herren
skal gi ham hans far Davids trone, 33 og han skal
være konge over Jakobs hus evindelig, og det skal
ikke være ende på hans kongedømme. (aiōn g165) 34
Men Maria sa til engelen: Hvorledes skal dette gå
til, da jeg ikke vet av mann? 35 Og engelen svarte
henne: Den Hellige Ånd skal komme over dig, og den
Høiestes kraft skal overskygge dig; derfor skal også
det hellige som fødes, kalles Guds Sønn. 36 Og se,
Elisabet, din slektning, har også undfanget en sønn i
sin alderdom, og hun, som kaltes ufruktbar, er nu i sin
sjette måned. 37 For ingen ting er umulig for Gud. 38
Da sa Maria: Se, jeg er Herrens tjenerinne; mig skje
efter ditt ord! Og engelen skiltes fra henne. 39 Men
Maria stod op i de dager og skyndte sig til fjellbygdene,
til en by i Juda, 40 og hun kom inn i Sakarias' hus
og hilste på Elisabet. 41 Og det skjedde da Elisabet
hørte Marias hilsen, da sprang fosteret i hennes liv, og
Elisabet blev fylt med den Hellige Ånd 42 og ropte
med høi røst og sa: Velsignet er du blandt kvinner, og
velsignet er ditt livs frukt! 43 Og hvorledes times mig
dette, at min Herres mor kommer til mig? 44 For se, da
lyden av din hilsen nådde mitt øre, sprang fosteret i
mitt liv med fryd. 45 Og salig er hun som trodde; for
fullbyrdes skal det som er sagt henne av Herren. 46
Da sa Maria: Min sjel ophøier Herren, 47 og min ånd
fryder sig i Gud, min frelser, 48 han som har sett til sin
tjenerinnes ringhet. For se, fra nu av skal alle slekter
prise mig salig, 49 fordi han har gjort store ting imot
mig, han, den mektige, og hellig er hans navn, 50 og
hans miskunn er fra slekt til slekt over dem som frykter
ham. 51 Han gjorde veldig verk med sin arm, han
adspredte dem som var overmodige i sitt hjertes tanke;
52 han støtte stormenn fra deres høiseter og ophøiet
de små; 53 hungrige mettet han med gode gaver, og
rikmenn lot han gå bort med tomme hender. 54 Han
tok sig av Israel, sin tjener, for å komme miskunn i hu
55 - således som han talte til våre fedre - mot Abraham
og hans ætt til evig tid. (aiōn g165) 56 Og Maria blev

hos henne omkring tre måneder, og vendte så hjem
igjen til sitt hus. **57** Men for Elisabet kom tiden da hun
skulde føde, og hun fødte en sønn, **58** og hennes
granner og frender fikk høre at Herren hadde gjort sin
miskunn stor mot henne, og de gledet sig med henne.
59 Og det skjedde på den åttende dag, da kom de for å
omskjære barnet, og de vilde kalle ham Sakarias efter
hans far. **60** Da tok hans mor til orde og sa: Nei, han
skal hete Johannes. **61** Og de sa til henne: Men det er
jo ingen i din ætt som har dette navn. **62** De gjorde da
tegn til hans far for å få vite hvad han vilde han skulde
hete. **63** Og han bad om en tavle og skrev disse ord:
Johannes er hans navn. Og de undret sig alle. **64** Men
straks blev hans munn oplatt og hans tunge løst, og
han talte og lovet Gud. **65** Og det kom frykt på alle dem
som bodde deromkring, og i alle Judeas fjellbygder
talte de med hverandre om alle disse ting, **66** og alle
som hørte det, la det på hjerte og sa: Hvad skal det da
bli av dette barn? For Herrens hånd var med ham. **67**
Og hans far Sakarias blev fylt med den Hellige Ånd
og talte profetiske ord og sa: **68** Lovet være Herren,
Israels Gud, han som så til sitt folk og forløste det! **69**
Og han opreiste oss et frelsens horn i sin tjener Davids
hus, **70** således som han talte gjennem sine hellige
profeters munn fra fordums tid av, **(aiōn g165)** **71** en
frelse fra våre fiender og fra alle deres hånd som hater
oss, **72** for å gjøre miskunn mot våre fedre og komme
sin hellige pakt i hu, **73** den ed han svor Abraham, vår
far, **74** for å fri oss av våre fienders hånd og gi oss
å tjene ham uten frykt **75** i hellighet og rettferdighet
for hans åsyn alle våre dager. **76** Men også du, barn,
skal kalles den Høiestes profet; for du skal gå frem for
Herrens åsyn for å rydde hans veier, **77** for å lære
hans folk frelse å kjenne ved deres synders forlatelse
78 for vår Guds miskunnelige hjertelags skyld, som lot
solopgang fra det høie gjeste oss, **79** for å lyse for
dem som sitter i mørke og dødsskygge, for å styre
våre føtter inn på fredens vei. **80** Men barnet vokste og
blev sterkt i ånden, og han var i ødemarkene til den
dag da han blev ført frem for Israel.

2 Og det skjedde i de dager at det utgikk et bud fra
keiser Augustus at all verden skulde innskrives i
manntall. **2** Dette var den første innskrivning, i den tid
Kvirinius var landshøvding i Syria. **3** Og alle gikk for å
la sig innskrive, hver til sin by. **4** Men også Josef drog
op fra Galilea, fra byen Nasaret, til Judea, til Davids
stad, som heter Betlehem, fordi han var av Davids hus
og ætt, **5** for å la sig innskrive sammen med Maria, sin
trolovede, som var fruktsommelig. **6** Men det skjedde
mens de var der, da kom tiden da hun skulde føde. **7**
Og hun fødte sin sønn, den førstefødte, og svøpte
ham og la ham i en krybbe, fordi det ikke var rum
for dem i herberget. **8** Og det var nogen hyrder der
på stedet, som var ute på marken og holdt nattevakt
over sin hjord. **9** Og se, en Herrens engel stod for
dem, og Herrens herlighet lyste om dem, og de blev
meget forferdet. **10** Og engelen sa til dem: Forferdes
ikke! for se, jeg forkynner eder en stor glede, som skal
vederfares alt folket! **11** Eder er idag en frelser født,
som er Kristus, Herren, i Davids stad. **12** Og dette skal
I ha til tegn: I skal finne et barn svøpt, liggende i en
krybbe. **13** Og straks var det hos engelen en himmelsk
hærskare, som lovet Gud og sa: **14** Ære være Gud
i det høieste, og fred på jorden, i mennesker hans
velbehag! **15** Og det skjedde da englene var faret fra
dem op til himmelen, da sa hyrdene til hverandre:
La oss nu gå like til Betlehem og se dette som har
hendt, og som Herren har kunngjort oss! **16** Og de
skyndte sig og kom og fant både Maria og Josef, og
barnet som lå i krybben; **17** og da de hadde sett det,
fortalte de dem det ord som var sagt dem om dette
barn. **18** Og alle som hørte det, undret sig over det
som blev dem sagt av hyrdene; **19** men Maria gjemte
alle disse ord og grundet på dem i sitt hjerte. **20** Og
hyrdene vendte tilbake, og priste og lovet Gud for alt
det de hadde hørt og sett, således som det var blitt
sagt dem. **21** Og da åtte dager var til ende, og han
skulde omskjæres, blev han kalt Jesus, det navn som
engelen hadde nevnt før han blev undfanget i mors liv.
22 Og da deres renselses-dager efter Mose lov var til
ende, førte de ham op til Jerusalem for å stille ham
frem for Herren - **23** som det er skrevet i Herrens lov:
Alt mannkjønn som åpner mors liv, skal kalles hellig for
Herren - **24** og for å gi offer, efter det som er sagt i
Herrens lov, et par turteldduer eller to due-unger. **25** Og
se, det var en mann i Jerusalem ved navn Simeon, og
denne mann var rettferdig og gudfryktig og ventet på
Israels trøst; og den Hellige Ånd var over ham, **26** og
det var åpenbaret ham av den Hellige Ånd at han ikke
skulde se døden før han hadde sett Herrens salvede.
27 Han kom, drevet av Ånden, inn i templet, og da
foreldrene førte barnet Jesus inn for å gjøre med ham
som skikk var efter loven, **28** da tok han ham på sine
armer og lovet Gud og sa: **29** Herre! nu lar du din
tjener fare herfra i fred, efter ditt ord; **30** for mine øine
har sett din frelse, **31** som du har beredt for alle folks
åsyn, **32** et lys til åpenbarelse for hedningene, og en
herlighet for ditt folk Israel. **33** Og hans far og hans
mor undret sig over det som blev talt om ham. **34** Og
Simeon velsignet dem, og sa til hans mor Maria: Se,
denne er satt til fall og opreisning for mange i Israel, og
til et tegn som blir motsagt; **35** men også din sjel skal
et sverd gjennemstinge, forat mange hjerters tanker
skal bli åpenbaret. **36** Og der var en profetinne, Anna,

Fanuels datter, av Asers stamme; hun var kommet
langt ut i årene, hadde levd med sin mann i syv år efter
sin jomfrustand, 37 og nu for sig selv som enke inntil
en alder av fire og åtti år; hun vek aldri fra templet,
men tjente Gud med faste og bønn natt og dag. 38 Og
hun trådte til i samme stund og priste Gud, og hun
talte om ham til alle dem som ventet på forløsning for
Jerusalem. 39 Og da de hadde fullført alt efter Herrens
lov, vendte de tilbake til Galilea, til sin by Nasaret. 40
Men barnet vokste og blev sterkt og fullt av visdom, og
Guds velbehag var over ham. 41 Og hans foreldre
drog hvert år til Jerusalem til påskefesten. 42 Og da
han var tolv år gammel, drog de der op, som det var
skikk på høitiden; 43 og da de hadde vært der de
dager til ende, og de vendte hjem igjen, blev barnet
Jesus tilbake i Jerusalem, og hans foreldre visste ikke
om det. 44 Men da de trodde at han var i reiseføIget,
kom de en dags reise frem, og lette efter ham blandt
slektninger og kjenninger; 45 og da de ikke fant ham,
vendte de tilbake til Jerusalem og lette efter ham. 46
Og det skjedde tre dager derefter, da fant de ham i
templet; der satt han midt iblandt lærerne og hørte på
dem og spurte dem, 47 og alle som hørte ham, var ute
av sig selv av forundring over hans forstand og svar.
48 Og da de så ham, blev de forferdet, og hans mor sa
til ham: Barn! hvorfor gjorde du oss dette? Se, din far
og jeg har lett efter dig med smerte. 49 Og han sa til
dem: Hvorfor lette I efter mig? Visste I ikke at jeg må
være i min Faders hus? 50 Men de forstod ikke det ord
han talte til dem. 51 Og han gikk ned med dem og kom
til Nasaret og var dem lydig. Og hans mor gjemte alle
disse ord i sitt hjerte. 52 Og Jesus gikk frem i visdom
og alder og yndest hos Gud og mennesker.

3 I det femtende år av keiser Tiberius' regjering,
mens Pontius Pilatus var landshøvding i Judea, og
Herodes fjerdingsfyrste i Galilea, og hans bror Filip
fjerdingsfyrste i det itureiske og trakonittiske land,
og Lysanias fjerdingsfyrste i Abilene, 2 mens Annas
og Kaifas var yppersteprester, da kom Guds ord til
Johannes, Sakarias' sønn, i ørkenen; 3 og han kom
rundt i hele landet om Jordan og forkynte omvendelses
dåp til syndenes forlatelse, 4 således som det er
skrevet i profeten Esaias' talers bok: Det er en røst
av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør
hans stier jevne! 5 Hver dal skal fylles, og hvert fjell
og hver haug skal senkes, og det krokete skal rettes,
og de knudrete veier jevnes, 6 og alt kjød skal se
Guds frelse. 7 Han sa da til folket som drog ut for å
døpes av ham: Ormeyngel! hvem lærte eder å fly for
den kommende vrede? 8 Bær derfor frukter som er
omvendelsen verdige, og gi eder ikke til å si ved eder
selv: Vi har Abraham til far! for jeg sier eder at Gud
kan opvekke Abraham barn av disse stener. 9 Øksen
ligger også allerede ved roten av trærne; derfor blir
hvert tre som ikke bærer god frukt, hugget ned og
kastet på ilden. 10 Og folket spurte ham: Hvad skal vi
da gjøre? 11 Han svarte dem: Den som har to kjortler,
skal dele med den som ingen har, og den som har
mat, skal gjøre likeså! 12 Men også toldere kom for å
døpes, og de sa til ham: Mester! hvad skal vi gjøre?
13 Han sa til dem: Krev ikke mere enn hvad eder er
foreskrevet! 14 Men også krigsfolk spurte ham og sa:
Og vi, hvad skal vi gjøre? Og han sa til dem: Press
ikke penger ut av nogen ved vold eller ved svik, og
la eder nøie med eders lønn! 15 Men da folket gikk i
forventning, og alle tenkte i sitt hjerte på Johannes, om
ikke han var Messias, 16 da svarte Johannes og sa
til alle: Jeg døper eder med vann; men den kommer
som er sterkere enn jeg, han hvis skorem jeg ikke er
verdig til å løse; han skal døpe eder med den Hellige
Ånd og ild; 17 han har sin kasteskovl i sin hånd, og
han skal rense sin låve og samle hveten i sin lade,
men agnene skal han brenne op med uslukkelig ild.
18 Også mange andre formaninger gav han folket,
og forkynte dem evangeliet. 19 Men fjerdingsfyrsten
Herodes, som blev refset av ham for sin brorkone
Herodias' skyld, og for alt det onde Herodes hadde
gjort, 20 han la også dette til alt det andre, at han
kastet Johannes i fengsel. 21 Men det skjedde da alt
folket lot sig døpe, og Jesus var blitt døpt og bad, da
åpnet himmelen sig, 22 og den Hellige Ånd kom ned
over ham i legemlig skikkelse, som en due, og en røst
kom fra himmelen: Du er min Sønn, den elskede; i
dig har jeg velbehag. 23 Og Jesus selv var omkring
tretti år da han begynte sin gjerning, og han var, efter
det folk holdt ham for, sønn av Josef, sønn av Eli, 24
sønn av Mattat, sønn av Levi, sønn av Melki, sønn av
Jannai, sønn av Josef, 25 sønn av Mattatias, sønn av
Amos, sønn av Nahum, sønn av Esli, sønn av Naggai,
26 sønn av Ma'at, sønn av Mattatias, sønn av Sime'i,
sønn av Josek, sønn av Joda, 27 sønn av Johanan,
sønn av Resa, sønn av Serubabel, sønn av Sealtiel,
sønn av Neri, 28 sønn av Melki, sønn av Addi, sønn
av Kosam, sønn av Elmadam, sønn av Er, 29 sønn
av Josva, sønn av Elieser, sønn av Jorim, sønn av
Mattat, sønn av Levi, 30 sønn av Simeon, sønn av
Juda, sønn av Josef, sønn av Jonam, sønn av Eljakim,
31 sønn av Melea, sønn av Mana, sønn av Mattata,
sønn av Natan, sønn av David, 32 sønn av Isai, sønn
av Obed, sønn av Boas, sønn av Salmon, sønn av
Nahson, 33 sønn av Aminadab, sønn av Ram, sønn
av Hesron, sønn av Peres, sønn av Juda, 34 sønn
av Jakob, sønn av Isak, sønn av Abraham, sønn av
Tarah, sønn av Nakor, 35 sønn av Serug, sønn av

Re'u, sønn av Peleg, sønn av Eber, sønn av Salah,
36 sønn av Kenan, sønn av Arpaksad, sønn av Sem,
sønn av Noah, sønn av Lamek, 37 sønn av Metusalah,
sønn av Enok, sønn av Jared, sønn av Malalael, sønn
av Kenan, 38 sønn av Enos, sønn av Set, sønn av
Adam, Guds sønn.

4 Men Jesus vendte tilbake fra Jordan, full av den
Hellige Ånd, og han blev av Ånden ført om i ørkenen
2 og i firti dager fristet av djevelen. Og han åt intet i
de dager, og da de var til ende, blev han hungrig. 3
Da sa djevelen til ham: Er du Guds Sønn, da si til
denne sten at den skal bli til brød! 4 Og Jesus svarte
ham: Det er skrevet: Mennesket lever ikke av brød
alene, men av hvert Guds ord. 5 Og djevelen førte
ham op på et høit fjell og viste ham alle verdens riker
i et øieblikk. 6 Og djevelen sa til ham: Dig vil jeg gi
makten over alt dette og disse rikers herlighet; for mig
er det overgitt, og jeg gir det til hvem jeg vil; 7 vil nu du
falle ned og tilbede mig, da skal det alt sammen være
ditt. 8 Og Jesus svarte ham og sa: Det er skrevet: Du
skal tilbede Herren din Gud, og ham alene skal du
tjene. 9 Og han førte ham til Jerusalem og stilte ham
på templets tinde og sa til ham: Er du Guds Sønn,
da kast dig ned herfra! 10 for det er skrevet: Han
skal gi sine engler befaling om dig at de skal bevare
dig, 11 og de skal bære dig på hendene, forat du ikke
skal støte din fot på nogen sten. 12 Og Jesus svarte
og sa til ham: Det er sagt: Du skal ikke friste Herren
din Gud. 13 Og da djevelen hadde endt all fristelse,
vek han fra ham for en tid. 14 Og Jesus vendte i
Åndens kraft tilbake til Galilea, og rykte om ham kom
ut over hele landet deromkring. 15 Og han lærte i
deres synagoger, og blev prist av alle. 16 Og han kom
til Nasaret, hvor han var opfostret, og gikk efter sin
sedvane på sabbatsdagen inn i synagogen og stod op
for å lese for dem. 17 Og de gav ham profeten Esaias'
bok, og da han slo boken op, fant han det sted hvor
det var skrevet: 18 Herrens Ånd er over mig, fordi han
salvet mig til å forkynne evangeliet for fattige; han har
utsendt mig for å forkynne fanger at de skal få frihet,
og blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte i
frihet, 19 for å forkynne et velbehagelig år fra Herren.
20 Og han lukket boken og gav den til tjeneren og
satte sig, og alle som var i synagogen, hadde sine
øine festet på ham. 21 Han begynte da med å si til
dem: Idag er dette Skriftens ord opfylt for eders ører.
22 Og alle gav ham vidnesbyrd og undret sig over de
livsalige ord som gikk ut av hans munn, og de sa: Er
ikke dette Josefs sønn? 23 Og han sa til dem: I vil visst
si til mig dette ordsprog: Læge, læg dig selv! Hvad vi
har hørt du gjorde i Kapernaum, gjør det også her på
ditt hjemsted! 24 Men han sa: Sannelig sier jeg eder:
Ingen profet blir vel mottatt på sitt hjemsted. 25 Og i
sannhet sier jeg eder: Det var mange enker i Israel i
Elias' dager, dengang da himmelen blev lukket for tre
år og seks måneder, da det blev en stor hunger over
hele landet, 26 og til ingen av dem blev Elias sendt,
men bare til en enke i Sarepta i Sidons land. 27 Og
det var mange spedalske i Israel på profeten Elisas
tid, og ingen av dem blev renset, men bare syreren
Na'aman. 28 Og alle i synagogen blev fulle av vrede
da de hørte dette, 29 og de stod op og drev ham ut
av byen og førte ham ut på brynet av det fjell som
deres by var bygget på, for å styrte ham ned. 30 Men
han gikk midt gjennem flokken og drog bort. 31 Og
han kom ned til Kapernaum, en by i Galilea, og lærte
dem på sabbaten, 32 og de var slått av forundring over
hans lære; for hans tale var med myndighet. 33 Og i
synagogen var det en mann som var besatt av en uren
ånd, og han ropte med høi røst: 34 Å, hvad har vi med
dig å gjøre, Jesus fra Nasaret? Du er kommet for å
ødelegge oss; jeg vet hvem du er, du Guds hellige! 35
Og Jesus truet den og sa: Ti, og far ut av ham! Og
den onde ånd kastet ham ned midt iblandt dem og
fór ut av ham uten å skade ham. 36 Og redsel kom
over alle, og de talte med hverandre og sa: Hvad er
dette for et ord? for med myndighet og makt byder
han de urene ånder, og de farer ut! 37 Og rykte om
ham kom ut til hvert sted i landet deromkring. 38 Og
han stod op og forlot synagogen, og gikk inn i Simons
hus. Men Simons svigermor lå i sterk feber, og de bad
ham hjelpe henne. 39 Og han stod over henne og truet
feberen, og den forlot henne; og straks stod hun op og
tjente dem. 40 Men da solen gikk ned, kom alle som
hadde syke som led av forskjellige sykdommer, og
førte dem til ham; og han la sine hender på hver især
av dem og helbredet dem. 41 Også onde ånder fór ut
av mange, og de ropte: Du er Guds Sønn! Og han
truet dem og tillot dem ikke å tale, fordi de visste at
han var Messias. 42 Men da det var blitt dag, gikk han
ut og drog til et øde sted, og folket lette efter ham, og
de kom like til ham og holdt på ham, forat han ikke
skulde gå fra dem. 43 Men han sa til dem: Også i de
andre byer må jeg forkynne evangeliet om Guds rike;
for dertil er jeg utsendt. 44 Og han forkynte ordet i
synagogene i Galilea.

5 Men det skjedde da folket trengte sig inn på ham og
hørte Guds ord, og han stod ved Gennesaret-sjøen,
2 da så han to båter ligge ved sjøen; men fiskerne var
gått ut av dem og skyllet garnene. 3 Han gikk da ut i
en av båtene, som tilhørte Simon, og bad ham legge
litt ut fra land; og han satte sig i båten og lærte folket.
4 Men da han holdt op å tale, sa han til Simon: Legg ut
på dypet, og kast eders garn ut til en drett! 5 Og Simon

svarte ham: Mester! vi har strevet hele natten og ikke
fått noget; men på ditt ord vil jeg kaste ut garnene. 6
Og de gjorde så, og fanget en stor mengde fisk; og
deres garn revnet. 7 Og de vinket til sine lagsbrødre i
den andre båt, at de skulde komme og ta i med dem;
og de kom, og de fylte begge båtene, så de holdt på
å synke. 8 Men da Simon Peter så det, falt han ned
for Jesu knær og sa: Herre, gå fra mig! for jeg er en
syndig mann. 9 For redsel kom over ham og alle dem
som var med ham, for den fiskedrett som de hadde
fått; 10 likeså Jakob og Johannes, Sebedeus' sønner,
som var i lag med Simon. Og Jesus sa til Simon: Frykt
ikke! fra nu av skal du fange mennesker. 11 Da rodde
de båtene i land og forlot alt og fulgte ham. 12 Og det
skjedde da han var i en av byene, se, da var det en
mann som var full av spedalskhet; og da han så Jesus,
falt han ned på sitt ansikt, bad ham og sa: Herre! om
du vil, kan du rense mig. 13 Og Jesus rakte hånden ut,
rørte ved ham og sa: Jeg vil; bli ren! Og straks forlot
spedalskheten ham. 14 Og han bød ham at han ikke
skulde si det til nogen; men gå og te dig for presten og
ofre for din renselse, således som Moses har påbudt,
til et vidnesbyrd for dem! 15 Men ordet om ham kom
ennu mere ut, og meget folk kom sammen for å høre
og for å bli helbredet for sine sykdommer; 16 men han
drog sig tilbake til øde steder og var der i bønn. 17 Og
det skjedde en av dagene mens han lærte, og der satt
fariseere og lovlærere som var kommet fra hver by i
Galilea og Judea og fra Jerusalem, og Herrens kraft
var hos ham til å helbrede: 18 se, da kom nogen menn
som bar en mann på en seng, han var verkbrudden;
og de søkte å få ham inn og legge ham ned foran
ham. 19 Og da de for folketrengselen ikke fant nogen
vei til å få ham inn, steg de op på taket og firte ham
med sengen ned mellem takstenene midt foran Jesus.
20 Og da han så deres tro, sa han: Menneske! dine
synder er dig forlatt. 21 Da begynte de skriftlærde og
fariseerne å tenke så: Hvem er denne mann, som
taler bespottelser? Hvem kan forlate synder uten Gud
alene? 22 Men da Jesus merket deres tanker, svarte
han og sa til dem: Hvad er det I tenker i eders hjerter?
23 Hvad er lettest, enten å si: Dine synder er dig forlatt,
eller å si: Stå op og gå? 24 Men forat I skal vite
at Menneskesønnen har makt på jorden til å forlate
synder - så sa han til den verkbrudne: Jeg sier dig: Stå
op og ta din seng og gå hjem til ditt hus! 25 Og straks
stod han op for deres øine og tok det han lå på, og
gikk hjem til sitt hus og priste Gud. 26 Da kom det
forferdelse over dem alle, og de priste Gud, og de blev
fulle av frykt og sa: Idag har vi sett utrolige ting! 27
Derefter gikk han ut, og han så en tolder ved navn
Levi sitte på tollboden; og han sa til ham: Følg mig!
28 Og han forlot alt og stod op og fulgte ham. 29 Og
Levi gjorde et stort gjestebud for ham i sitt hus, og
der var en stor mengde toldere og andre som satt til
bords med dem. 30 Og fariseerne og deres skriftlærde
knurret mot hans disipler og sa: Hvorfor eter og drikker
I med toldere og syndere? 31 Og Jesus svarte og sa til
dem: De friske trenger ikke til læge, men de som har
ondt; 32 jeg er ikke kommet for å kalle rettferdige, men
syndere til omvendelse. 33 De sa til ham: Johannes'
disipler holder jevnlig faste og bønn, og fariseernes
disipler likeså; men dine eter og drikker. 34 Men Jesus
sa til dem: Kan I vel få brudesvennene til å faste så
lenge brudgommen er hos dem? 35 Men de dager
skal komme da brudgommen blir tatt fra dem; da skal
de faste, i de dager. 36 Han sa også en lignelse til
dem: Ingen river en lapp av et nytt klædebon og setter
den på et gammelt; ellers river han det nye i sønder,
og lappen av det nye passer ikke til det gamle. 37
Og ingen fyller ny vin i gamle skinnsekker; ellers vil
den nye vin sprenge sekkene, og den selv spilles og
sekkene ødelegges; 38 men ny vin skal fylles i nye
skinnsekker. 39 Og ingen som har drukket gammel vin,
har lyst på ny; han sier: den gamle er god.

6 Det skjedde på den næst-første sabbat at han gikk
gjennem en aker, og hans disipler plukket aks og
gned dem ut med hendene og åt. 2 Da sa nogen av
fariseerne: Hvorfor gjør I det som det ikke er tillatt å
gjøre på sabbaten? 3 Og Jesus svarte og sa til dem:
Har I da ikke lest hvad David gjorde da han var sulten,
han selv og de som var med ham, 4 hvorledes han
gikk inn i Guds hus og tok skuebrødene og åt, og gav
også dem som var med ham? Og dem har ingen lov
til å ete uten prestene alene. 5 Og han sa til dem:
Menneskesønnen er herre også over sabbaten. 6
Og det skjedde på en annen sabbat at han gikk inn i
synagogen og lærte; og der var en mann hvis høire
hånd var vissen. 7 Men de skriftlærde og fariseerne
lurte på ham, om han vilde helbrede på sabbaten, forat
de kunde finne klagemål imot ham. 8 Men han visste
deres tanker, og han sa til mannen som hadde den
visne hånd: Stå op og kom frem! Og han stod op og
trådte frem. 9 Da sa Jesus til dem: Jeg spør eder om
det er tillatt på sabbaten å gjøre godt eller å gjøre ondt,
å berge liv eller å spille det? 10 Og han så omkring
på dem alle og sa til ham: Rekk din hånd ut! Og han
gjorde så, og hans hånd blev frisk igjen. 11 Men de
blev rent rasende, og talte med hverandre om hvad de
skulde gjøre med Jesus. 12 Og det skjedde i de dager
at han gikk op i fjellet for å bede, og han var der hele
natten i bønn til Gud. 13 Og da det blev dag, kalte han
sine disipler til sig, og han valgte sig ut tolv av dem og
gav dem navnet apostler: 14 Simon, som han også

gav navnet Peter, og hans bror Andreas, og Jakob og
Johannes og Filip og Bartolomeus 15 og Matteus og
Tomas og Jakob, Alfeus' sønn, og Simon, som kaltes
ivreren, 16 og Judas, Jakobs sønn, og Judas Iskariot,
som blev forræder. 17 Og han gikk ned med dem, og
han blev stående på en slette, og med ham en stor
flokk av hans disipler og en stor mengde folk fra hele
Judea og Jerusalem og fra havkanten ved Tyrus og
Sidon, 18 som var kommet for å høre ham og for å bli
lægt for sine sykdommer; og de som var plaget av
urene ånder, blev helbredet. 19 Og alt folket søkte å få
røre ved ham; for en kraft gikk ut fra ham og helbredet
alle. 20 Og han løftet sine øine på sine disipler og sa:
Salige er I fattige; for Guds rike er eders. 21 Salige er I
som nu hungrer; for I skal mettes. Salige er I som nu
gråter; for I skal le. 22 Salige er I når menneskene
hater eder, og når de ikke vil vite av eder, og spotter
eder og kaster eders navn fra sig som noget ondt, for
Menneskesønnens skyld. 23 Gled eder på den dag og
spring av fryd! for se, eders lønn er stor i himmelen;
for på samme vis gjorde deres fedre med profetene.
24 Men ve eder, I rike! for I har allerede fått eders trøst.
25 Ve eder, I som nu er mette! for I skal hungre. Ve
eder, I som nu ler! for I skal sørge og gråte. 26 Ve eder
når alle mennesker taler vel om eder! for på samme
vis gjorde deres fedre med de falske profeter. 27 Men
til eder som hører, sier jeg: Elsk eders fiender, gjør
vel imot dem som hater eder, 28 velsign dem som
forbanner eder, bed for dem som taler ille om eder! 29
Når en slår dig på det ene kinn, så by og det andre
frem, og når en tar din kappe fra dig, da nekt ham
heller ikke kjortelen! 30 Gi hver den som ber dig, og
om en tar fra dig det som ditt er, da krev det ikke igjen!
31 Og som I vil at menneskene skal gjøre imot eder,
så skal og I gjøre imot dem. 32 Og om I elsker dem
som elsker eder, hvad er det å takke eder for? Også
syndere elsker jo dem som dem elsker. 33 Og om I
gjør vel imot dem som gjør vel imot eder, hvad er det å
takke eder for? Også syndere gjør det samme. 34 Og
om I låner til dem som I håper å få igjen av, hvad er
det å takke eder for? Også syndere låner til syndere
for å få like igjen. 35 Men elsk eders fiender, og gjør
vel og lån uten å vente noget igjen! så skal eders
lønn være stor, og I skal være den Høiestes barn; for
han er god mot de utakknemlige og onde. 36 Vær
barmhjertige, likesom eders Fader er barmhjertig, 37
og døm ikke, så skal I ikke dømmes, og fordøm ikke,
så skal I ikke fordømmes; forlat, så skal eder forlates;
38 gi, så skal eder gis! et godt, stoppet, rystet, overfylt
mål skal gis eder i fanget; for med det samme mål som
I måler med, skal eder måles igjen. 39 Han sa også en
lignelse til dem: Kan en blind lede en blind? kommer
de ikke begge til å falle i grøften? 40 En disippel er
ikke over sin mester, men enhver som er full-lært, blir
som sin mester. 41 Og hvorfor ser du splinten i din
brors øie, men bjelken i ditt eget øie blir du ikke var?
42 Hvorledes kan du si til din bror: Bror! la mig dra ut
splinten som er i ditt øie, du som ikke ser bjelken i
ditt eget øie? Du hykler! dra først bjelken ut av ditt
eget øie, så kan du se å dra ut splinten som er i din
brors øie! 43 For det er ikke noget godt tre som bærer
dårlig frukt, og heller ikke noget dårlig tre som bærer
god frukt. 44 For hvert tre kjennes på sin frukt; en
sanker jo ikke fiken av tornebusker, og en plukker ikke
vindruer av tornekratt. 45 Et godt menneske bærer
det gode frem av sitt hjertes gode forråd, og et ondt
menneske bærer det onde frem av sitt onde forråd; for
hvad hjertet flyter over av, det taler hans munn. 46 Men
hvorfor kaller I mig Herre, Herre, og gjør ikke det jeg
sier? 47 Hver den som kommer til mig og hører mine
ord og gjør efter dem - hvem han er lik, vil jeg vise
eder. 48 Han er lik et menneske som skulde bygge et
hus, og som gravde dypt ned og la grunnvollen på fjell;
og da det blev flom, brøt strømmen imot det hus, og
den var ikke i stand til å rokke det, fordi det var godt
bygget. 49 Men den som hører og ikke gjør derefter,
han er lik et menneske som bygget sitt hus på bare
jorden uten grunnvoll; og strømmen brøt imot det, og
det falt straks, og det blev et stort fall da det hus falt.

7 Da han hadde fullendt sin tale for folkets ører, gikk
han inn i Kapernaum. 2 Og en høvedsmann hadde
en tjener som var syk og nær ved å dø, og han var
ham meget kjær. 3 Da han nu hørte om Jesus, sendte
han nogen av jødenes eldste til ham og bad ham at
han vilde komme og helbrede hans tjener. 4 De kom
da til Jesus, og bad ham inderlig og sa: Han er vel verd
at du gjør dette for ham; 5 for han elsker vårt folk, og
det er han som har bygget synagogen for oss. 6 Jesus
gikk da med dem. Men da han ikke hadde langt igjen
til huset, sendte høvedsmannen nogen venner til ham
og lot si: Herre, umak dig ikke! for jeg er for ringe til at
du skal gå inn under mitt tak; 7 derfor aktet jeg mig
heller ikke verdig til å gå til dig; men si et ord, så blir
min dreng helbredet! 8 For jeg er også en mann som
står under overordnede, men har stridsmenn under
mig igjen; og sier jeg til den ene: Gå! så går han, og
til en annen: Kom! så kommer han, og til min tjener:
Gjør dette! så gjør han det. 9 Men da Jesus hørte
dette, undret han sig over ham, og han vendte sig om
og sa til folket som fulgte ham: Jeg sier eder: Ikke
engang i Israel har jeg funnet så stor en tro. 10 Og da
de som var utsendt, kom hjem igjen, fant de den syke
tjener aldeles frisk. 11 Dagen derefter skjedde det at
han drog til en by som heter Nain, og mange av hans

disipler gikk med ham, og meget folk. 12 Da han nu
kom nær til byens port, se, da blev en død båret ut,
som var sin mors eneste sønn, og hun var enke, og
meget folk fra byen var med henne. 13 Og da Herren
så henne, ynkedes han inderlig over henne og sa til
henne: Gråt ikke! 14 Og han trådte til og rørte ved
båren, og de som bar den, stod stille, og han sa: Du
unge mann! jeg sier dig: Stå op! 15 Og den døde reiste
sig op og begynte å tale; og han gav ham til hans mor.
16 Da kom det frykt over dem alle, og de priste Gud og
sa: En stor profet er opreist blandt oss, og Gud har
gjestet sitt folk. 17 Og dette ord kom ut om ham i hele
Judea og i hele landet deromkring. 18 Og Johannes'
disipler fortalte ham om alt dette. Da kalte Johannes to
av sine disipler til sig, 19 og sendte dem til Herren og
lot si: Er du den som skal komme, eller skal vi vente en
annen? 20 Mennene kom da til ham og sa: Døperen
Johannes har sendt oss til dig og lar si: Er du den som
skal komme, eller skal vi vente en annen? 21 I den
samme stund helbredet han mange for sykdommer
og plager og onde ånder, og mange blinde gav han
synet. 22 Og Jesus svarte og sa til dem: Gå bort og
fortell Johannes det som I har sett og hørt: blinde ser,
halte går, spedalske renses, døve hører, døde står op,
og evangeliet forkynnes for fattige; 23 og salig er den
som ikke tar anstøt av mig. 24 Da nu sendebudene fra
Johannes var gått bort, begynte han å tale til folket
om Johannes: Hvorfor var det I gikk ut i ørkenen? for
å se et rør som svaier for vinden? 25 Eller hvorfor
var det I gikk der ut? for å se et menneske klædd i
fine klær? Se, de som går prektig klædd og lever i
vellevnet, er i kongenes saler. 26 Eller hvorfor var det I
gikk der ut? for å se en profet? Ja, jeg sier eder, endog
mere enn en profet. 27 Det er ham det er skrevet om:
Se, jeg sender mitt bud for ditt åsyn; han skal rydde
din vei for dig. 28 Jeg sier eder: Større profet enn
Johannes er ingen blandt dem som er født av kvinner;
men den minste i Guds rike er større enn han. 29 Og
alt folket som hørte ham, og tolderne, de gav Gud rett
og lot sig døpe med Johannes' dåp; 30 men fariseerne
og de lovkyndige gjorde Guds råd til intet for sig og
lot sig ikke døpe av ham. 31 Hvem skal jeg da ligne
denne slekts mennesker med, og hvem er de like? 32
De ligner små barn som sitter på torvet og roper til
hverandre og sier: Vi blåste på fløite for eder, og I vilde
ikke danse, vi sang sørgesanger, og I vilde ikke gråte.
33 For døperen Johannes er kommet; han hverken
åt brød eller drakk vin, og I sier: Han er besatt! 34
Menneskesønnen er kommet; han eter og drikker, og
I sier: Se, for en storeter og vindrikker, tolderes og
synderes venn! 35 Og visdommen er rettferdiggjort av
alle sine barn. 36 Men en av fariseerne bad ham at
han vilde ete hos ham; og han gikk inn i fariseerens
hus og satte sig til bords. 37 Og se, det var en kvinne
der i byen, som var en synderinne, og da hun fikk vite
at han satt til bords i fariseerens hus, kom hun med
en alabaster-krukke med salve 38 og stod bak ved
hans føtter og gråt, og begynte å væte hans føtter med
sine tårer og tørket dem med sitt hår og kysset hans
føtter og salvet dem med salven. 39 Men da fariseeren
som hadde innbudt ham, så det, sa han ved sig selv:
Var denne mann en profet, da visste han hvem og
hvordan denne kvinne er som rører ved ham, at hun
er en synderinne. 40 Og Jesus svarte og sa til ham:
Simon! jeg har noget å si dig. Han sier: Mester, si
frem! 41 En som lånte ut penger, hadde to skyldnere;
den ene skyldte ham fem hundre penninger, og den
andre femti; 42 da de ikke hadde noget å betale med,
eftergav han dem begge gjelden. Hvem av dem vil da
elske ham mest? 43 Simon svarte: Jeg tenker: Den
han eftergav mest. Da sa han til ham: Du dømte rett.
44 Og han vendte sig mot kvinnen og sa til Simon: Ser
du denne kvinne? Jeg kom inn i ditt hus, du gav mig
ikke vann til mine føtter, men hun vætte mine føtter
med sine tårer og tørket dem med sitt hår; 45 du gav
mig ikke noget kyss, men hun holdt ikke op å kysse
mine føtter fra den stund jeg kom inn; 46 du salvet ikke
mitt hode med olje, men hun salvet mine føtter med
salve. 47 Derfor sier jeg dig: Hennes mange synder
er henne forlatt, for hun elsket meget; men den som
lite forlates, elsker lite. 48 Og han sa til henne: Dine
synder er dig forlatt. 49 Da begynte de som satt til
bords med ham, å si ved sig selv: Hvem er denne
mann, som endog forlater synder? 50 Men han sa til
kvinnen: Din tro har frelst dig; gå bort i fred!

8 Og det skjedde derefter at han drog omkring fra
by til by og fra landsby til landsby og forkynte
evangeliet om Guds rike, og de tolv var med ham, 2
og likeså nogen kvinner som var helbredet for onde
ånder og sykdommer: Maria med tilnavnet Magdalena,
som syv onde ånder var faret ut av, 3 og Johanna,
som var gift med Kuzas, Herodes' foged, og Susanna
og mange andre, som tjente dem med det de eide.
4 Da nu meget folk strømmet sammen, og de som
bodde omkring i byene, drog ut til ham, sa han i en
lignelse: 5 En såmann gikk ut for å så sin sæd, og
da han sådde, falt noget ved veien; og det blev trådt
ned, og himmelens fugler åt det op. 6 Og noget falt på
stengrunn; og da det var vokset op, visnet det, fordi det
ikke hadde væte. 7 Og noget falt midt iblandt torner; og
tornene vokste op med og kvalte det. 8 Og noget falt i
god jord; og det vokste op og bar frukt i hundre fold.
Da han sa dette, ropte han: Den som har ører å høre
med, han høre! 9 Men hans disipler spurte ham hvad

denne lignelse skulde bety. **10** Han sa da: Eder er det
gitt å få vite Guds rikes hemmeligheter; men de andre
gis det i lignelser, forat de skal se og dog ikke se, og
høre og dog ikke forstå. **11** Men dette er lignelsen:
Sæden er Guds ord. **12** De ved veien er de som hører
det; så kommer djevelen og tar ordet bort fra deres
hjerte, forat de ikke skal tro og bli frelst. **13** De på
stengrunn er de som tar imot ordet med glede når de
hører det; men de har ikke rot; de tror til en tid, og i
prøvelsens stund faller de fra. **14** Det som falt iblandt
torner, det er de som hører, og mens de vandrer under
bekymringer og rikdom og livets lyst, kveles de, og
bærer ikke fullmoden frukt. **15** Men det i den gode
jord, det er de som hører ordet og holder det fast i et
vakkert og godt hjerte og bærer frukt i tålmodighet.
16 Men ingen som tender et lys, skjuler det med et
kar eller setter det under en seng; han setter det i en
stake, forat de som kommer inn, kan se lyset. **17** For
det er ingen ting skjult som ikke skal bli åpenbar, og
ingen ting dulgt som ikke skal bli kjent og komme for
dagen. **18** Se derfor til hvorledes I hører! for den som
har, ham skal gis, og den som ikke har, fra ham skal
endog tas det han tykkes sig å ha. **19** Men hans mor
og hans brødre kom til ham, og de kunde ikke nå frem
til ham for folket. **20** Det blev da meldt ham: Din mor og
dine brødre står utenfor og vil gjerne få se dig. **21** Men
han svarte og sa til dem: Min mor og mine brødre er
disse som hører Guds ord og gjør efter det. **22** Og det
skjedde en av dagene at han gikk ut i en båt, og hans
disipler med ham, og han sa til dem: La oss fare over
til hin side av sjøen! Og de la fra land. **23** Men mens
de seilte, sovnet han; og det fór en stormvind ned over
sjøen, og båten fyltes, og de var i fare. **24** Da gikk de
til ham og vekket ham op og sa: Mester! mester! vi går
under! Men han stod op og truet vinden og bølgene;
og de la sig, og det blev blikkstille. **25** Og han sa til
dem: Hvor er eders tro? Men de blev forferdet og
undret sig og sa til hverandre: Hvad er da dette for en,
som endog byder vindene og vannet, og de er ham
lydige? **26** Og de seilte frem til gergesenernes bygd,
som er rett imot Galilea. **27** Da han var gått i land,
møtte det ham en mann fra byen, som var besatt av
onde ånder; han hadde ikke hatt klær på sig i lang tid,
og han holdt sig ikke i hus, men i gravene. **28** Da han
så Jesus, satte han i et skrik og falt ned for ham og sa
med høi røst: Hvad har jeg med dig å gjøre, Jesus, du
den høieste Guds Sønn? Jeg ber dig, pin mig ikke!
29 For han bød den urene ånd fare ut av mannen; i
lange tider hadde den revet ham med sig, og han blev
bundet med lenker og fotjern og holdt under vakt; og
han sønderrev båndene og blev drevet av den onde
ånd ut i ørkenene. **30** Men Jesus spurte ham: Hvad
er ditt navn? Han svarte: Legion! For mange onde
ånder var faret i ham. **31** Og de bad ham at han ikke
vilde byde dem fare ned i avgrunnen. **(Abyssos g12)** **32**
Men det var på stedet en stor svinehjord, som gikk
og beitet i fellet, og de bad ham at han vilde gi dem
lov til å fare inn i dem; og han gav dem lov. **33** Så
fór da de onde ånder ut av mannen og inn i svinene;
og hjorden styrtet sig ut over stupet ned i sjøen og
druknet. **34** Men da gjæterne så det som hadde hendt,
tok de flukten, og fortalte det i byen og i bygden. **35**
Folk kom da ut for å se hvad som hadde hendt, og de
kom til Jesus, og fant mannen som de onde ånder var
faret ut av, sittende påklædd og ved sans og samling
ved Jesu føtter, og de blev forferdet. **36** Men de som
hadde sett det, fortalte dem hvorledes den besatte var
blitt frelst. **37** Og hele folkemengden i gergesenernes
bygd bad ham dra bort fra dem; for det var en stor frykt
over dem. Og han gikk i båten og vendte tilbake igjen.
38 Mannen som de onde ånder var faret ut av, bad om
å få være med ham. Men han sendte ham fra sig og
sa: **39** Gå hjem til ditt hus og fortell hvor store ting Gud
har gjort imot dig! Og han gikk bort og kunngjorde over
hele byen hvor store ting Jesus hadde gjort imot ham.
40 Men da Jesus kom tilbake, tok folket imot ham; for
alle ventet på ham. **41** Og se, det kom en mann ved
navn Jairus, som var forstander for synagogen, og han
falt ned for Jesu føtter og bad ham komme inn i hans
hus; **42** for han hadde en eneste datter, omkring tolv
år gammel, og hun lå for døden. Da nu Jesus gikk
avsted, trengte folket sig inn på ham; **43** og en kvinne
som hadde hatt blodsott i tolv år og hadde kostet på
læger alt det hun skulde leve av, og ikke kunnet bli
helbredet av nogen, **44** hun trådte til bakfra og rørte
ved det ytterste av hans klædebon, og straks stanset
hennes blodsott. **45** Og Jesus sa: Hvem var det som
rørte ved mig? Men da alle nektet, sa Peter og de som
var med ham: Mester! Folket trykker og trenger dig jo!
46 Men Jesus sa: Det var nogen som rørte ved mig; for
jeg kjente at en kraft gikk ut fra mig. **47** Da nu kvinnen
så at det ikke var skjult det hun hadde gjort, kom hun
skjelvende og falt ned for ham og fortalte ham, så hele
folket hørte det, av hvad grunn hun rørte ved ham, og
hvorledes hun straks blev helbredet. **48** Da sa han
til henne: Datter! din tro har frelst dig; gå bort i fred!
49 Mens han ennu taler, kommer en fra synagoge-
forstanderen og sier til ham: Din datter er død; umak
ikke mesteren! **50** Men da Jesus hørte det, svarte han
ham: Frykt ikke, bare tro, så skal hun bli frelst! **51** Da
han nu kom inn i huset, lot han ingen gå inn med sig
uten Peter og Johannes og Jakob og pikens far og
mor. **52** Og alle gråt og jamret sig over henne; men
han sa: Gråt ikke! hun er ikke død, hun sover. **53** Og

de lo ham ut; for de visste at hun var død. 54 Men han
tok henne ved hånden og ropte: Pike, stå op! 55 Da
vendte hennes ånd tilbake, og hun stod straks op; og
han bød at de skulde gi henne mat. 56 Og hennes
foreldre blev forferdet; men han bød dem at de ikke
skulde tale til nogen om det som var skjedd.

9 Og han kalte de tolv sammen og gav dem makt
og myndighet over alle de onde ånder og til å
helbrede sykdommer, 2 og han sendte dem ut for å
forkynne Guds rike og helbrede syke. 3 Og han sa
til dem: Ta ikke noget med på veien, hverken stav
eller skreppe eller brød eller penger! heller ikke skal
I ha to kjortler hver. 4 Og i det hus I kommer inn
i, der skal I bli, og fra det skal I dra videre. 5 Og
hvert sted hvor de ikke tar imot eder, gå ut av den
by og ryst støvet av eders føtter til et vidnesbyrd mot
dem! 6 Så gikk de ut og drog omkring fra by til by
og forkynte evangeliet og helbredet folk allesteds. 7
Men fjerdingsfyrsten Herodes fikk høre om alt det som
skjedde, og han var i stor tvil, fordi det blev sagt av
nogen at Johannes var opstanden fra de døde, 8 men
av andre at Elias hadde vist sig, men av andre igjen
at en profet, en av de gamle, var opstanden. 9 Og
Herodes sa: Johannes lot jeg halshugge; men hvem er
denne, som jeg hører sådant om? Og han søkte å få
se ham. 10 Og apostlene kom tilbake og fortalte ham
alt det de hadde gjort; og han tok dem med sig og drog
avsides til en by som heter Betsaida. 11 Men da folket
fikk det å vite, fulgte de efter ham; og han tok imot dem
og talte til dem om Guds rike, og helbredet dem som
trengte til lægedom. 12 Men dagen begynte å helle; da
gikk de tolv til ham og sa: La folket fare, så de kan gå
bort i byene og bygdene heromkring og få herberge og
finne føde! for her er vi på et øde sted. 13 Han sa da til
dem: Gi I dem å ete! Men de sa: Vi har ikke mere enn
fem brød og to fisker, medmindre vi skulde gå bort og
kjøpe mat til alt dette folk. 14 For det var omkring fem
tusen menn. Da sa han til sine disipler: La dem sette
sig ned i lag på femti mann! 15 Og de gjorde så og lot
alle sette sig ned. 16 Da tok han de fem brød og de to
fisker, så op mot himmelen og velsignet dem, og han
brøt dem og gav dem til disiplene, forat de skulde dele
ut til folket. 17 Og de åt og blev mette alle sammen;
og da de tok op de stykker som var blitt tilovers efter
dem, blev det tolv kurver. 18 Og det skjedde engang
mens han bad, og disiplene var alene med ham, da
spurte han dem og sa: Hvem sier folket at jeg er? 19
De svarte: Døperen Johannes; andre at du er Elias;
andre igjen at en profet, en av de gamle, er opstanden.
20 Han sa til dem: Men I, hvem sier I at jeg er? Da
svarte Peter: Guds Messias. 21 Men han bød dem
strengt at de ikke skulde si dette til nogen, 22 og han
sa: Menneskesønnen skal lide meget og forkastes av
de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde og
slåes ihjel, og opstå på den tredje dag. 23 Og han sa
til alle: Vil nogen komme efter mig, da må han fornekte
sig selv og hver dag ta sitt kors op og følge mig. 24
For den som vil berge sitt liv, skal miste det, men den
som mister sitt liv for min skyld, han skal berge det. 25
For hvad gagner det et menneske om han vinner den
hele verden, men mister sig selv eller tar skade på sig
selv? 26 For den som skammer sig ved mig og mine
ord, ham skal også Menneskesønnen skamme sig
ved når han kommer i sin og sin Faders og de hellige
englers herlighet. 27 Jeg sier eder for sant: Nogen
av dem som her står, skal ikke smake døden før de
ser Guds rike. 28 Og det skjedde omkring åtte dager
efterat han hadde talt dette, at han tok med sig Peter
og Johannes og Jakob og gikk op i fjellet for å bede.
29 Og mens han bad, blev hans åsyn anderledes å se
til, og hans klædning blev hvit og skinte som lynet.
30 Og se, to menn talte med ham, og det var Moses
og Elias; 31 de viste sig i herlighet og talte om hans
bortgang, som han skulde fullbyrde i Jerusalem. 32
Peter og de som var med ham, var tunge av søvn;
men da de blev fullt våkne, så de hans herlighet og de
to menn som stod hos ham. 33 Og det skjedde da de
skiltes fra ham, da sa Peter til Jesus: Mester! det er
godt at vi er her; la oss gjøre tre boliger, en til dig, og
en til Moses, og en til Elias! - han visste ikke hvad han
sa. 34 Som han sa dette, kom en sky og overskygget
dem; og de blev forferdet da de kom inn i skyen. 35
Og det kom en røst ut av skyen: Dette er min Sønn,
den utvalgte; ham skal I høre! 36 Og da røsten kom,
var ingen å se, uten Jesus alene. Og de tidde stille og
fortalte ingen i de dager noget av det som de hadde
sett. 37 Og det skjedde dagen derefter, da de kom ned
fra fjellet, at meget folk kom ham i møte. 38 Og se, en
mann av folket ropte: Mester! jeg ber dig: Se til min
sønn! for han er min eneste, 39 og se, en ånd griper
ham, og straks setter han i et skrik, og den sliter i ham
så han fråder; og det er så vidt den slipper ham, og ille
farer den da med ham; 40 og jeg bad dine disipler at
de skulde drive den ut, men de kunde ikke. 41 Jesus
svarte og sa: Du vantro og vrange slekt! hvor lenge
skal jeg være hos eder og tåle eder? Før din sønn hit!
42 Ennu mens han var på veien til ham, rev og slet
den onde ånd i ham; men Jesus truet den urene ånd
og helbredet gutten og gav ham tilbake til hans far.
43 Og alle var slått av forundring over Guds storhet.
44 Men mens alle undret sig over alt det han gjorde,
sa han til sine disipler: Gjem disse ord i eders ører:
Menneskesønnen skal overgis i menneskers hender!
45 Men de skjønte ikke dette ord, og det var skjult for

dem, så de ikke fattet det, og de fryktet for å spørre
ham om dette ord. 46 Men det kom en tanke op i
dem om hvem som vel var den største av dem. 47
Men da Jesus så deres hjertes tanke, tok han et lite
barn og stilte det ved siden av sig 48 og sa til dem:
Den som tar imot dette lille barn for mitt navns skyld,
tar imot mig, og den som tar imot mig, tar imot ham
som sendte mig; for den som er den minste iblandt
eder alle, han er stor. 49 Da svarte Johannes og sa:
Mester! vi så en som drev ut onde ånder i ditt navn, og
vi forbød ham det, fordi han ikke er i følge med oss.
50 Og Jesus sa til ham: Forbyd det ikke! for den som
ikke er imot eder, er med eder. 51 Og det skjedde da
det led mot tiden at han skulde optas, da vendte han
sitt åsyn mot Jerusalem for å dra der op, 52 og han
sendte bud foran sig. De gikk da avsted, og kom inn i
en samaritansk by for å gjøre i stand for ham; 53 og
de tok ikke imot ham, fordi hans åsyn var vendt mot
Jerusalem. 54 Da hans disipler Jakob og Johannes så
det, sa de: Herre! vil du vi skal byde ild fare ned fra
himmelen og fortære dem, likesom Elias gjorde? 55
Men han vendte sig om og talte strengt til dem og sa: I
vet ikke av hvad ånd I er. 56 For Menneskesønnen er
ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å
frelse. Og de gikk til en annen by. 57 Og det skjedde
mens de vandret på veien, da sa en til ham: Jeg vil
følge dig hvorhen du går. 58 Og Jesus sa til ham:
Revene har huler, og himmelens fugler reder; men
Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode
til. 59 Han sa til en annen: Følg mig! Men han sa:
Herre! gi mig først lov til å gå bort og begrave min far!
60 Men han sa til ham: La de døde begrave sine døde;
men gå du avsted og forkynn Guds rike! 61 Også en
annen sa: Jeg vil følge dig, Herre! men gi mig først lov
til å si farvel til dem der hjemme! 62 Men Jesus sa til
ham: Ingen som legger sin hånd på plogen og ser sig
tilbake, er skikket for Guds rike.

10 Siden utvalgte Herren også sytti andre og sendte
dem ut, to og to, i forveien for sig til hver by og
hvert sted hvor han selv skulde komme. 2 Og han sa
til dem: Høsten er stor, men arbeiderne få; bed derfor
høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!
3 Gå avsted! Se, jeg sender eder som lam midt iblandt
ulver. 4 Bær ikke pung, ikke skreppe, ikke sko; gi eder
ikke i tale med nogen på veien! 5 Men hvor I kommer
inn i et hus, der skal I først si: Fred være med dette
hus! 6 Og er det et fredens barn der, da skal eders
fred hvile over ham, men hvis ikke, da skal den vende
tilbake over eder. 7 Men bli der i huset, og et og drikk
hvad de byr eder! for arbeideren er sin lønn verd. I
skal ikke flytte fra hus til hus. 8 Og hvor I kommer inn i
en by og de tar imot eder, der skal I ete hvad de setter
frem for eder, 9 og helbred de syke som er der, og
si til dem: Guds rike er kommet nær til eder! 10 Men
hvor I kommer inn i en by og de ikke tar imot eder, der
skal I gå ut på dens gater og si: 11 Endog støvet som
er blitt hengende ved våre føtter av eders by, stryker
vi av til eder; men dette skal I vite at Guds rike er
kommet nær! 12 Jeg sier eder at det skal gå Sodoma
tåleligere på hin dag enn den by. 13 Ve dig, Korasin!
ve dig, Betsaida! for dersom de kraftige gjerninger som
er gjort i eder, var gjort i Tyrus og Sidon, da hadde
de for lenge siden omvendt sig og sittet i sekk og
aske. 14 Dog, det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere
i dommen enn eder. 15 Og du, Kapernaum, som er
blitt ophøiet like til himmelen! like til dødsriket skal du
bli nedstøtt. **(Hadēs g86)** 16 Den som hører eder, hører
mig, og den som forkaster eder, forkaster mig, og den
som forkaster mig, forkaster ham som sendte mig. 17
Og de sytti kom glade tilbake og sa: Herre! endog de
onde ånder er oss lydige i ditt navn! 18 Da sa han til
dem: Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn.
19 Se, jeg har gitt eder makt til å trede på slanger og
skorpioner og over alt fiendens velde, og ingen ting
skal skade eder; 20 dog, gled eder ikke over dette at
åndene er eder lydige, men gled eder over at eders
navn er opskrevet i himmelen! 21 I den samme stund
frydet han sig i den Hellige Ånd og sa: Jeg priser dig,
Fader, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult
dette for de vise og forstandige og åpenbaret det for
de umyndige; ja, Fader, fordi således skjedde det som
var velbehagelig for dig. 22 Alle ting er mig overgitt av
min Fader, og ingen kjenner til hvem Sønnen er, uten
Faderen, og hvem Faderen er, uten Sønnen og den
som Sønnen vil åpenbare det for. 23 Og han vendte
sig særlig til sine disipler og sa: Salige er de øine som
ser det I ser; 24 for jeg sier eder: Mange profeter og
konger har villet se det I ser, og har ikke fått se det, og
høre det I hører, og har ikke fått høre det. 25 Og se, en
lovkyndig stod op og fristet ham og sa: Mester! hvad
skal jeg gjøre forat jeg kan arve evig liv? **(aiōnios g166)**
26 Han sa til ham: Hvad er skrevet i loven? hvorledes
leser du? 27 Han svarte og sa: Du skal elske Herren
din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din
makt og av all din hu, og din næste som dig selv. 28
Da sa han til ham: Du svarte rett; gjør dette, så skal du
leve! 29 Men da han vilde gjøre sig selv rettferdig, sa
han til Jesus: Hvem er da min næste? 30 Jesus svarte
og sa: En mann gikk ned fra Jerusalem til Jeriko, og
han falt iblandt røvere, som både klædde ham av og
slo ham og gikk bort og lot ham ligge halvdød. 31 Men
det traff sig så at en prest drog samme vei ned, og han
så ham, og gikk like forbi. 32 Likeså en levitt; han kom

til stedet, gikk frem og så ham, og gikk like forbi. 33
Men en samaritan som var på reise, kom dit hvor han
var, og da han så ham, ynkedes han inderlig, 34 og
han gikk bort til ham og forbandt hans sår og helte olje
og vin i dem, og han løftet ham op på sitt eget dyr
og førte ham til et herberge og pleide ham. 35 Og da
det led mot næste dag, tok han to penninger frem og
gav verten og sa til ham: Plei ham! og hvad mere du
måtte koste på ham, det skal jeg betale dig igjen når
jeg kommer tilbake. 36 Hvem av disse tre synes du nu
viste sig som den manns næste som var falt iblandt
røverne? 37 Han sa: Den som gjorde barmhjertighet
imot ham. Da sa Jesus til ham: Gå du bort og gjør
likeså! 38 Og det skjedde mens de var på vandring, at
han kom til en by, og en kvinne ved navn Marta tok
imot ham i sitt hus. 39 Og hun hadde en søster som
hette Maria; hun satte sig ved Jesu føtter og hørte på
hans ord. 40 Men Marta hadde det meget travelt med
å tjene ham; hun gikk da frem og sa: Herre! bryr du
dig ikke om at min søster har latt mig bli alene om å
tjene dig? Si da til henne at hun skal hjelpe mig! 41
Men Jesus svarte og sa til henne: Marta! Marta! du
gjør dig strev og uro med mange ting; 42 men ett er
nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke
skal tas fra henne.

11 Og det skjedde at han var ensteds og bad; og
da han holdt op, sa en av hans disipler til ham:
Herre! lær oss å bede, likesom Johannes lærte sine
disipler! 2 Da sa han til dem: Når I beder, skal I si:
Fader vår, du som er i himmelen! Helliget vorde ditt
navn; komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen,
så og på jorden; 3 gi oss hver dag vårt daglige brød; 4
og forlat oss våre synder, for også vi forlater hver den
som er oss skyldig; og led oss ikke inn i fristelse; men
fri oss fra det onde. 5 Og han sa til dem: Om nogen av
eder har en venn og kommer til ham midt på natten og
sier til ham: Kjære, lån mig tre brød! 6 for en venn
er kommet til mig fra reisen, og jeg har ikke noget å
sette frem for ham 7 - skulde da han der inne svare:
Gjør mig ikke uleilighet! Døren er alt lukket, og mine
småbarn er i seng med mig; jeg kan ikke stå op og gi
dig det? 8 Jeg sier eder: Om han ikke står op og gir
ham det fordi han er hans venn, så vil han stå op for
hans ubluhets skyld og gi ham alt det han trenger til. 9
Og jeg sier eder: Bed, så skal eder gis; let, så skal I
finne; bank på, så skal det lukkes op for eder! 10 For
hver den som beder, han får, og den som leter, han
finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes
op. 11 Men hvem av eder som er far, vil gi sin sønn en
sten når han ber om brød, eller når han ber om en
fisk, gi ham en orm i stedet for fisken, 12 eller når han
ber om et egg, gi ham en skorpion? 13 Dersom da I,
som er onde, vet å gi eders barn gode gaver, hvor
meget mere skal da Faderen, som er i himmelen, gi
dem den Hellige Ånd som beder ham! 14 Og han drev
ut en ond ånd, og den var stum; men det skjedde da
den onde ånd var faret ut, da talte den stumme. Og
folket undret sig. 15 Men nogen av dem sa: Det er
ved Be'elsebul, de onde ånders fyrste, han driver de
onde ånder ut. 16 Andre igjen fristet ham og krevde
et tegn fra himmelen av ham. 17 Men da han visste
deres tanker, sa han til dem: Hvert rike som kommer i
strid med sig selv, legges øde, og hus faller på hus. 18
Men er nu også Satan kommet i strid med sig selv,
hvorledes kan da hans rike bli stående? I sier jo at
jeg driver de onde ånder ut ved Be'elsebul. 19 Men
driver jeg de onde ånder ut ved Be'elsebul, ved hvem
er det da eders barn driver dem ut? Derfor skal de
være eders dommere. 20 Men er det ved Guds finger
jeg driver de onde ånder ut, da er jo Guds rike kommet
til eder. 21 Når den sterke med våben vokter sin egen
gård, da får hans eiendom være i fred; 22 men når
en som er sterkere enn han, kommer over ham og
overvinner ham, da tar han hans fulle rustning, som
han hadde satt sin lit til, og utdeler det rov han har tatt
fra ham. 23 Den som ikke er med mig, han er imot mig,
og den som ikke samler med mig, han spreder. 24 Når
den urene ånd er faret ut av et menneske, går den
gjennem tørre steder og søker hvile, og når den ikke
finner det, sier den: Jeg vil vende tilbake til mitt hus
som jeg fór ut av. 25 Og når den kommer dit, finner
den det feiet og pyntet. 26 Så går den bort og tar med
sig syv andre ånder, verre enn den selv, og de går inn
og bor der, og det siste blir verre med det menneske
enn det første. 27 Og det skjedde da han sa dette, at
en kvinne blandt folket løftet sin røst og sa til ham:
Salig er det liv som bar dig, og det bryst som du diet.
28 Men han sa: Ja, salige er de som hører Guds ord
og bevarer det. 29 Da nu folket strømmet til, tok han til
orde: Denne slekt er en ond slekt; den krever tegn,
og tegn skal ikke gis den, uten Jonas' tegn. 30 For
likesom Jonas blev et tegn for folket i Ninive, således
skal også Menneskesønnen bli det for denne slekt. 31
Dronningen fra Syden skal stå op på dommens dag
sammen med mennene av denne slekt og fordømme
dem; for hun kom fra jordens ende for å høre Salomos
visdom, og se, her er mere enn Salomo. 32 Ninives
menn skal stå op på dommens dag sammen med
denne slekt og fordømme den; for de omvendte sig
ved Jonas' forkynnelse, og se, her er mere enn Jonas.
33 Ingen som tender et lys, setter det i kjelleren eller
under en skjeppe, men i staken, forat de som kommer
inn, skal se skinnet av det. 34 Ditt øie er legemets lys;
når ditt øie er friskt, da er også hele ditt legeme lyst;

men er det sykt, da er også ditt legeme mørkt. **35** Se
derfor til at lyset i dig ikke er mørke! **36** Dersom altså
hele ditt legeme er lyst og ikke har nogen del som er
mørk, da først blir det rett lyst helt igjennem, som når
lyset lyser på dig med strålende skinn. **37** Men da han
hadde talt, bad en fariseer ham at han vilde ete hos
ham; han gikk da inn og satte sig til bords. **38** Men da
fariseeren så at han ikke først vasket sig før måltidet,
undret han sig. **39** Da sa Herren til ham: I fariseere
renser nu beger og fat utvendig; men eders indre er
fullt av rov og ondskap. **40** I dårer! han som gjorde det
utvendige, har ikke han også gjort det innvendige? **41**
Men gi det som er inneni, til almisse, og se, da er alt
rent for eder. **42** Men ve eder, I fariseere, I som gir
tiende av mynte og rute og alle slags maturter, og ikke
spør efter rett og kjærlighet til Gud! Dette burde gjøres,
og det andre ikke lates ugjort. **43** Ve eder, I fariseere, I
som så gjerne vil ha de øverste seter i synagogene
og hilsninger på torvene! **44** Ve eder, I som ligner de
ukjennelige graver, som menneskene går omkring på
uten å vite av det! **45** Da svarte en av de lovkyndige
og sa til ham: Mester! ved å si dette krenker du også
oss. **46** Men han sa: Ve også eder, I lovkyndige, I
som lesser byrder på menneskene, som de vanskelig
kan bære, og selv rører I ikke byrdene med én av
eders fingrer! **47** Ve eder, I som bygger gravsteder for
profetene, og eders fedre slo dem ihjel! **48** Så gir I
da eders fedres gjerninger vidnesbyrd og samtykke;
for de slo dem ihjel, og I bygger. **49** Derfor sa også
Guds visdom: Jeg vil sende profeter og apostler til
dem, og nogen av dem skal de slå ihjel, og nogen skal
de forfølge, **50** forat alle profeters blod, som er utøst
fra verdens grunnvoll blev lagt, skal bli krevd av denne
slekt, **51** fra Abels blod til Sakarias' blod, han som blev
drept mellem alteret og templet. Ja, sier jeg eder, det
skal bli krevd av denne slekt. **52** Ve eder, I lovkyndige,
I som har tatt kunnskapens nøkkel til eder! Selv er I
ikke gått inn, og dem som var i ferd med å gå inn,
har I hindret. **53** Og da han gikk ut derfra, begynte de
skriftlærde og fariseerne å trenge hårdt inn på ham og
å spørre ham ut om mangt og meget, **54** for de lurte
på ham for å lokke noget ut av hans munn.

12 Da folket imens hadde samlet sig i tusentall,
så de trådte på hverandre, tok han til orde og
sa til sine disipler: Ta eder først og fremst i vare for
fariseernes surdeig, som er hykleri! **2** Men intet er
skjult som ikke skal bli åpenbaret, og intet er dulgt som
ikke skal bli kjent; **3** derfor skal alt det som I sier i
mørket, bli hørt i lyset, og det som I hvisker i øret inne
i kammerne, det skal bli forkynt på takene. **4** Men jeg
sier til eder, mine venner: Frykt ikke for dem som slår
legemet ihjel og derefter ikke kan gjøre mere; **5** men
jeg vil vise eder hvem I skal frykte for: Frykt for ham
som har makt både til å slå ihjel og til derefter å kaste i
helvede! Ja, sier jeg eder, for ham skal I frykte. **(Geenna g1067)** **6** Selges ikke fem spurver for to øre? Og ikke
én av dem er glemt hos Gud. **7** Men endog hårene
på eders hode er tellet alle sammen; frykt ikke! I er
mere enn mange spurver. **8** Men jeg sier eder: Hver
den som kjennes ved mig for menneskene, ham skal
også Menneskesønnen kjennes ved for Guds engler; **9**
men den som fornekter mig for menneskene, han skal
fornektes for Guds engler. **10** Og hver den som taler
et ord mot Menneskesønnen, ham skal det bli forlatt;
men den som taler bespottelig mot den Hellige Ånd,
ham skal det ikke bli forlatt. **11** Men når de fører eder
frem for synagogene og øvrighetene og myndighetene,
da vær ikke bekymret for hvorledes eller hvad I skal
svare for eder, eller hvad I skal si; **12** for den Hellige
Ånd skal lære eder i samme stund hvad I skal si. **13**
Og en av folket sa til ham: Mester! si til min bror at
han skal skifte arven med mig! **14** Men han sa til ham:
Menneske! hvem har satt mig til dommer eller skifter
over eder? **15** Og han sa til dem: Se til og ta eder
i vare for all havesyke! for ingen har sitt liv av sitt
gods, om han er nokså rik. **16** Og han fortalte dem en
lignelse og sa: Der var en rik mann hvis jord bar godt;
17 og han tenkte ved sig selv: Hvad skal jeg gjøre? jeg
har ikke rum til å samle min grøde i. **18** Og han sa: Jo,
dette vil jeg gjøre: Jeg vil rive mine lader ned og bygge
dem større, og der vil jeg samle hele min avling og mitt
gods; **19** og så vil jeg si til min sjel: Sjel! du har meget
godt liggende for mange år; slå dig til ro, et, drikk,
vær glad! **20** Men Gud sa til ham: Du dåre! i denne
natt kreves din sjel av dig; hvem skal så ha det du
har samlet? **21** Således er det med den som samler
sig skatter og ikke er rik i Gud. **22** Og han sa til sine
disipler: Derfor sier jeg eder: Vær ikke bekymret for
eders liv, hvad I skal ete, heller ikke for eders legeme,
hvad I skal klæ eder med! **23** Livet er mere enn maten,
og legemet mere enn klærne. **24** Gi akt på ravnene: de
hverken sår eller høster, de har ikke matbod eller lade,
og Gud før dem allikevel. Hvor meget mere er ikke
I enn fuglene! **25** Og hvem av eder kan med all sin
bekymring legge en alen til sin livslengde? **26** Formår I
da ikke engang det minste, hvorfor er I da bekymret for
det andre? **27** Gi akt på liljene, hvorledes de vokser:
de arbeider ikke, de spinner ikke; men jeg sier eder:
Enn ikke Salomo i all sin herlighet var klædd som én
av dem. **28** Men klær Gud således gresset på marken,
som står idag og imorgen kastes i ovnen, hvor meget
mere skal han da klæ eder, I lite troende! **29** Så skal da
I heller ikke søke efter hvad I skal ete, eller hvad I skal
drikke, og ikke la eders tanker fare hit og dit. **30** For alt

slikt søker hedningene i verden efter; men eders Fader
vet at I trenger til det. 31 Men søk hans rike, så skal I
få dette i tilgift! 32 Frykt ikke, du lille hjord! for det har
behaget eders Fader å gi eder riket. 33 Selg det I eier,
og gi almisse! Gjør eder punger som ikke eldes, en
skatt som ikke forgår, i himmelen, der hvor tyve-hånd
ikke når, og møll ikke tærer! 34 For hvor eders skatt er,
der vil også eders hjerte være. 35 La eders lender
være ombundet og eders lys brennende, 36 og vær I
likesom folk som venter på sin herre når han vil fare
hjem fra bryllupet, forat de kan lukke op for ham straks
han kommer og banker på! 37 Salige er de tjenere som
herren finner våkne når han kommer. Sannelig sier jeg
eder: Han skal binde op om sig og la dem sette sig til
bords og gå frem og tjene dem. 38 Og om han kommer
i den annen vakt, og om han kommer i den tredje og
finner det så, salige er de. 39 Men dette skal I vite at
dersom husbonden visste i hvilken time tyven kom, da
vilde han våke og ikke la nogen bryte inn i sitt hus. 40
Vær da også I rede! for Menneskesønnen kommer i
den time I ikke tenker. 41 Da sa Peter til ham: Herre!
er det oss du taler om i denne lignelse, eller alle? 42
Og Herren sa: Hvem er da den tro og kloke husholder,
som hans husbond vil sette over sine tjenestefolk for å
gi dem deres mat i rette tid? 43 Salig er den tjener
som hans husbond finner å gjøre så når han kommer.
44 Sannelig sier jeg eder: Han skal sette ham over alt
det han eier. 45 Men dersom denne tjener sier i sitt
hjerte: Min herre dryger med å komme, og så gir sig til
å slå drengene og pikene og å ete og drikke og fylle
sig, 46 da skal denne tjeners herre komme en dag han
ikke venter, og en time han ikke vet, og hugge ham
sønder og gi ham lodd og del med de utro. 47 Men
den tjener som kjente sin herres vilje, og ikke stelte
til eller satte i verk det han vilde, han skal få mange
slag; 48 men den som ikke kjente den, men gjorde det
som er slag verd, han skal få færre. Hver den som
meget er gitt, av ham skal meget kreves, og den som
meget er overgitt, av ham skal dess mere fordres. 49
Ild er jeg kommet for å kaste på jorden; og hvor gjerne
jeg vilde den alt var tendt! 50 Men en dåp har jeg å
døpes med; og hvor jeg gruer til den er fullført! 51 Tror
I at jeg er kommet for å gi fred på jorden? Nei, sier
jeg eder, men strid. 52 For fra nu av skal fem være
i strid i ett hus, tre mot to og to mot tre, 53 far mot
sønn og sønn mot far, mor mot datter og datter mot
mor, svigermor mot svigerdatter og svigerdatter mot
svigermor. 54 Men han sa også til folket: Når I ser det
stiger en sky op i vest, sier I straks: Det kommer regn,
og det skjer så; 55 og når I ser det blåser sønnenvind,
sier I: Det blir hete, og det blir så. 56 I hyklere! Jordens
og himmelens utseende vet I å tyde; hvorfor kan I da
ikke tyde denne tid? 57 Hvorfor dømmer I da ikke også
av eder selv hvad rett er? 58 For når du går avsted til
øvrigheten med din motstander, da gjør dig umak for å
bli forlikt med ham mens du er på veien, forat han ikke
skal dra dig frem for dommeren, og dommeren overgi
dig til fangevokteren, og fangevokteren kaste dig i
fengsel. 59 Jeg sier dig: Du skal ingenlunde komme ut
derfra før du har betalt til siste øre.

13 På samme tid kom nogen og fortalte ham om
de galileere hvis blod Pilatus hadde blandet med
deres offer. 2 Han svarte da og sa til dem: Tenker I at
disse galileere var syndere fremfor alle andre galileere,
fordi de har lidt dette? 3 Nei, sier jeg eder; men dersom
I ikke omvender eder, skal I alle omkomme likedan. 4
Eller hine atten som tårnet ved Siloa falt over og slo
ihjel, tenker I at de var skyldige fremfor alle mennesker
som bor i Jerusalem? 5 Nei, sier jeg eder; men dersom
I ikke omvender eder, skal I alle omkomme på samme
vis. 6 Men han sa denne lignelse: En mann hadde et
fikentre som var plantet i hans vingård, og han kom
og lette efter frukt på det, og fant ingen. 7 Da sa han
til vingårdsmannen: Se, i tre år er jeg nu kommet og
har lett efter frukt på dette fikentre og har ikke funnet
nogen; hugg det ned! Hvorfor skal det også opta jorden
til ingen nytte? 8 Men han svarte ham: Herre! la det
ennu stå dette år, til jeg får gravd omkring det og lagt
gjødning på, 9 om det kanskje kunde bære til næste
år! hvis ikke, da kan du hugge det ned. 10 Og han
holdt på å lære i en av synagogene på sabbaten; 11
og se, der var en kvinne som hadde hatt en vanmakts-
ånd i atten år, og hun var krumbøid og kunde ikke
rette sig helt op. 12 Da Jesus så henne, kalte han
henne til sig og sa til henne: Kvinne! du er løst fra
din vanmakt. 13 Og han la sine hender på henne,
og straks rettet hun sig op og priste Gud. 14 Da tok
synagoge-forstanderen til orde - han var vred over at
Jesus helbredet på sabbaten - og han sa til folket: Det
er seks dager til å arbeide i; kom derfor på dem og
la eder helbrede, og ikke på sabbatsdagen! 15 Men
Herren svarte ham og sa: I hyklere! vil ikke enhver
av eder på sabbaten løse sin okse eller sitt asen fra
krybben og gå bort og vanne dem? 16 Men denne,
en Abrahams datter, som Satan har bundet, tenk, i
atten år, skulde ikke hun bli løst av dette bånd på
sabbatsdagen? 17 Da han sa dette, blev de til skamme
alle som stod ham imot, og alt folket gledet sig over
alle de herlige gjerninger han gjorde. 18 Derfor sa han:
Hvad er Guds rike likt, og hvad skal jeg ligne det med?
19 Det er likt et sennepskorn som en mann tok og la i
sin have; og det vokste og blev til et tre, og himmelens
fugler bygget rede i dets grener. 20 Og atter sa han:
Hvad skal jeg ligne Guds rike med? 21 Det er likt en

surdeig som en kvinne tok og skjulte i tre skjepper mel,
til det blev syret alt sammen. 22 Og han gikk omkring
og lærte rundt om I byer og landsbyer, og tok veien til
Jerusalem. 23 En sa da til ham: Herre! er det få som
blir frelst? Da sa han til dem: 24 Strid for å komme inn
igjennem den trange dør! for mange, sier jeg eder,
skal søke å komme inn, og ikke være i stand til det.
25 Fra den stund av da husbonden har reist sig og
lukket døren, og I begynner å stå utenfor og banke på
døren og si: Herre, lukk op for oss! da skal han svare
og si til eder: Jeg vet ikke hvor I er fra. 26 Da skal I
begynne å si: Vi åt og drakk for dine øine, og du lærte
på våre gater! 27 Og han skal si: Jeg sier eder: Jeg vet
ikke hvor I er fra; vik bort fra mig alle I som gjorde
urett! 28 Der skal være gråt og tenners gnidsel når I
får se Abraham og Isak og Jakob og alle profetene i
Guds rike, men eder selv kastet utenfor. 29 Og det
skal komme folk fra øst og vest og fra nord og syd, og
de skal sitte til bords i Guds rike. 30 Og se, der er de
som er mellem de siste og skal bli de første, og der er
de som er mellem de første og skal bli de siste. 31 I
samme stund kom nogen fariseere og sa til ham: Gå
bort og dra herfra! for Herodes har i sinne å slå dig
ihjel. 32 Og han sa til dem: Gå og si til den rev: Se, jeg
driver ut onde ånder og fullfører helbredelser idag og
imorgen, og på den tredje dag er jeg ved enden; 33
men jeg må vandre idag og imorgen og dagen derefter;
for det går ikke an at en profet mister livet utenfor
Jerusalem. 34 Jerusalem! Jerusalem! du som slår ihjel
profetene og stener dem som er sendt til dig! hvor ofte
jeg vilde samle dine barn, likesom en høne samler
sine kyllinger under sine vinger! Og I vilde ikke. 35
Se, eders hus skal overlates eder selv. Jeg sier eder
at I ikke skal se mig før den stund kommer da I sier:
Velsignet være han som kommer i Herrens navn!

14 Og det skjedde da han kom inn i en av de øverste
fariseeres hus på en sabbat for å holde måltid,
og de lurte på ham, 2 se, da var der en vattersottig
mann like for ham. 3 Og Jesus tok til orde og talte
til de lovkyndige og fariseerne og sa: Er det tillatt å
helbrede på sabbaten, eller ikke? 4 Men de tidde. Og
han tok på ham og helbredet ham, og lot ham gå. 5
Og han tok atter til orde og sa til dem: Hvem av eder
har en sønn eller en okse som faller i en brønn, og
drar dem ikke straks op igjen på sabbatsdagen? 6
Men de var ikke i stand til å svare ham på dette. 7
Og han sa en lignelse til gjestene, da han la merke til
hvorledes de valgte sig ut de øverste seter: 8 Når du
blir buden av nogen til bryllups, da sett dig ikke øverst
ved bordet, forat ikke en gjævere enn du skal være
buden, 9 og den som innbød dig og ham, skal komme
og si til dig: Gi denne mann rum! og du så med skam
skal komme til å sitte nederst. 10 Men når du er buden,
da gå og sett dig nederst, forat han som innbød dig,
kan si til dig når han kommer: Venn, kom hit, sett dig
høiere op! Da får du ære i alle deres øine som sitter
til bords med dig; 11 for hver den sig selv ophøier,
skal fornedres, og den sig selv fornedrer, skal ophøies.
12 Han sa også til den som hadde innbudt ham: Når
du gjør gjestebud middag eller aften, da innbyd ikke
dine venner eller dine brødre eller dine frender eller
rike granner, forat ikke de skal be dig igjen, så du får
gjengjeld! 13 Men når du gjør gjestebud, da be fattige,
vanføre, halte, blinde! 14 så er du salig; for de har
ikke noget å gi dig igjen, men du skal få det igjen i
de rettferdiges opstandelse. 15 Da en av dem som
satt med til bords, hørte dette, sa han til ham: Salig er
den som får sitte til bords i Guds rike. 16 Da sa han til
ham: Det var en mann som gjorde en stor nattverd og
innbød mange; 17 og han sendte sin tjener ut ved den
tid nattverden skulde holdes, for å si til de innbudne:
Kom! for nu er det ferdig. 18 Men de begynte alle som
én å undskylde sig. Den første sa til ham: Jeg har
kjøpt en aker og må nødvendig gå ut og se på den; jeg
ber dig, ha mig undskyldt! 19 Og en annen sa: Jeg har
kjøpt fem par okser og går ut for å prøve dem; jeg ber
dig, ha mig undskyldt! 20 Og atter en annen sa: Jeg
har tatt mig en hustru, og derfor kan jeg ikke komme.
21 Og tjeneren kom og fortalte sin herre dette. Da blev
husbonden harm og sa til tjeneren: Gå i hast ut på
byens gater og streder, og før herinn de fattige og
vanføre og blinde og halte! 22 Og tjeneren sa: Herre!
det er gjort som du bød, og der er ennu rum. 23 Da sa
herren til tjeneren: Gå ut på veiene og ved gjerdene og
nød dem til å komme inn, forat mitt hus kan bli fullt! 24
For jeg sier eder at ingen av de menn som var innbudt,
skal smake min nattverd. 25 Og meget folk vandret
sammen med ham. Og han vendte sig og sa til dem:
26 Om nogen kommer til mig og ikke hater sin far og
mor og hustru og barn og brødre og søstre, ja endog
sitt eget liv, han kan ikke være min disippel. 27 Og den
som ikke bærer sitt kors og følger efter mig, han kan
ikke være min disippel. 28 For hvem av eder som vil
bygge et tårn, setter sig ikke først ned og regner efter
hvad det vil koste, om han har nok til å fullføre det
med, 29 forat ikke, når han har lagt grunnen og ikke
er i stand til å fullføre det, alle de som ser det, skal
begynne å spotte ham og si: 30 Denne mann begynte
å bygge, og var ikke i stand til å fullføre det? 31 Eller
hvilken konge som drar ut for å møte en annen konge i
strid, setter sig ikke først ned og rådslår om han med
ti tusen er i stand til å møte den som kommer imot
ham med tyve tusen? 32 Men kan han ikke det, da
skikker han sendemenn til ham, mens han ennu er

langt borte, og tinger om fred. 33 Således kan da ingen
av eder være min disippel uten at han opgir alt det han
eier. 34 Salt er en god ting, men når også saltet mister
sin kraft, hvad skal det da saltes med? 35 Det duer
hverken i jord eller i gjødsel; det blir kastet ut. Den
som har ører å høre med, han høre!

15 Og alle toldere og syndere holdt sig nær til ham
for å høre ham. 2 Og både fariseerne og de
skriftlærde knurret sig imellem og sa: Denne mann
tar imot syndere og eter sammen med dem! 3 Da
talte han denne lignelse til dem: 4 Hvilket menneske
iblandt eder som har hundre får og mister ett av dem,
forlater ikke de ni og nitti i ørkenen og går efter det
han har mistet, til han finner det? 5 Og når han har
funnet det, legger han det på sine skuldrer med glede,
6 og når han kommer hjem, kaller han sine venner og
granner sammen og sier til dem: Gled eder med mig,
for jeg har funnet mitt får som jeg hadde mistet! 7 Jeg
sier eder: Således skal det være glede i himmelen
over én synder som omvender sig, mere enn over ni
og nitti rettferdige som ikke trenger til omvendelse.
8 Eller hvilken kvinne som har ti sølvpenninger og
mister én av dem, tender ikke lys og feier sitt hus og
leter med flid til hun finner den? 9 Og når hun har
funnet den, kaller hun sine venninner og grannekvinner
sammen og sier: Gled eder med mig, for jeg har funnet
sølvpenningen som jeg hadde mistet! 10 Således, sier
jeg eder, blir det glede for Guds engler over én synder
som omvender sig. 11 Og han sa: En mann hadde to
sønner, 12 og den yngste av dem sa til sin far: Far! gi
mig den del av boet som faller på mig! Og han skiftet
sin eiendom imellem dem. 13 Og ikke mange dager
derefter samlet den yngste sønn alt sitt og drog til
et land langt borte, og der ødte han sin eiendom i
et ryggesløst levnet. 14 Men da han hadde satt alt
over styr, blev det en svær hunger i det land, og han
begynte å lide nød. 15 Da gikk han bort og holdt sig
til en av borgerne der i landet, og han sendte ham
ut på sine marker for å gjæte svin; 16 og hans attrå
var å fylle sin buk med de skolmer som svinene åt,
og ingen gav ham noget. 17 Men da kom han til sig
selv og sa: Hvor mange leiefolk hos min far har fullt
op av brød, men jeg setter livet til her av sult! 18 Jeg
vil stå op og gå til min far og si til ham: Far! jeg har
syndet mot himmelen og for dig; 19 jeg er ikke verdig
lenger til å kalles din sønn; la mig få være som en
av dine leiefolk! 20 Og han stod op og kom til sin far.
Men da han ennu var langt borte, så hans far ham, og
han ynkedes inderlig, og løp til og falt ham om halsen
og kysset ham. 21 Men sønnen sa til ham: Far! jeg
har syndet mot himmelen og for dig, og jeg er ikke
verdig lenger til å kalles din sønn. 22 Men faren sa til
sine tjenere: Ta frem den beste klædning og ha den på
ham, og gi ham en ring på hans hånd og sko på hans
føtter, 23 og hent gjøkalven og slakt den, og la oss ete
og være glade! 24 For denne min sønn var død og er
blitt levende igjen, var tapt og er funnet. Og de begynte
å være glade. 25 Men hans eldste sønn var ute på
marken, og da han gikk hjemover og kom nær til huset,
hørte han spill og dans; 26 og han kalte en av tjenerne
til sig og spurte hvad dette var. 27 Han sa til ham: Din
bror er kommet, og din far lot slakte gjøkalven, fordi
han fikk ham frisk tilbake. 28 Da blev han vred og vilde
ikke gå inn. Hans far gikk da ut og talte vennlig til ham;
29 men han svarte og sa til sin far: Se, i så mange år
har jeg tjent dig, og aldri har jeg gjort imot ditt bud, og
mig har du aldri gitt et kje forat jeg kunde være glad
med mine venner; 30 men da denne din sønn kom,
han som har ett op din eiendom sammen med skjøger,
da slaktet du gjøkalven for ham! 31 Men han sa til
ham: Barn! du er alltid hos mig, og alt mitt er ditt; 32
men vi burde fryde og glede oss fordi denne din bror
var død og er blitt levende, var tapt og er funnet.

16 Men han sa også til sine disipler: Der var en
rik mann som hadde en husholder, og han blev
angitt for ham som en som ødte hans eiendom. 2 Og
han kalte ham for sig og sa til ham: Hvad er dette jeg
hører om dig? Gjør regnskap for din husholdning! for du
kan ikke lenger forestå mitt hus. 3 Da sa husholderen
ved sig selv: Hvad skal jeg gjøre, nu da min herre
tar husholdningen fra mig? Jeg er ikke i stand til å
grave, jeg skammer mig ved å tigge. 4 Nu vet jeg hvad
jeg vil gjøre, forat de skal ta imot mig i sine hus når
jeg blir avsatt fra husholdningen. 5 Og han kalte til
sig hver især av sin herres skyldnere, og sa til den
første: Hvor meget er du min herre skyldig? 6 Han sa:
Hundre anker olje. Da sa han til ham: Her har du ditt
gjeldsbrev; sett dig ned, skynd dig og skriv femti! 7
Derefter sa han til en annen: Og du, hvor meget er
du skyldig? Han sa: Hundre tønner hvete. Han sier til
ham: Her har du ditt gjeldsbrev; skriv åtti! 8 Og Herren
roste den urettferdige husholder for at han hadde båret
sig klokt ad; for denne verdens barn er klokere mot sin
egen slekt enn lysets barn. (aiōn g165) 9 Og jeg sier
eder: Gjør eder venner ved den urettferdige mammon,
forat de, når den svikter, må ta imot eder i de evige
boliger! (aiōnios g166) 10 Den som er tro i smått, er også
tro i stort, og den som er urettferdig i smått, er også
urettferdig i stort. 11 Dersom I da ikke har vært tro i den
urettferdige mammon, hvem vil da betro eder de sanne
skatter? 12 Og dersom I ikke har vært tro i det som
hører andre til, hvem vil da gi eder noget til eget eie?
13 Ingen tjener kan tjene to herrer; for han vil enten
hate den ene og elske den andre, eller holde sig til

den ene og forakte den andre; I kan ikke tjene Gud og
mammon. 14 Fariseerne, som var pengekjære, hørte
på alt dette, og de spottet ham. 15 Da sa han til dem: I
er de som gjør eder selv rettferdige for menneskene;
men Gud kjenner eders hjerter; for det som er høit i
menneskers øine, er en vederstyggelighet for Gud. 16
Loven og profetene hadde sin tid inntil Johannes; fra
den tid forkynnes evangeliet om Guds rike, og enhver
trenger sig inn i det med makt; 17 men før skal himmel
og jord forgå før en eneste tøddel av loven skal falle
bort. 18 Hver den som skiller sig fra sin hustru og gifter
sig med en annen kvinne, han driver hor, og hver den
som gifter sig med en kvinne som er skilt fra sin mann,
han driver hor. 19 Der var en rik mann, og han klædde
sig i purpur og kostelig linklæde og levde hver dag i
herlighet og glede. 20 Men der var en fattig mann ved
navn Lasarus, som var kastet for hans port, full av sår,
21 og hans attrå var å få mette sig med det som falt fra
den rikes bord; men endog hundene kom og slikket
hans sår. 22 Men det skjedde at den fattige døde, og
at han blev båret bort av engler i Abrahams skjød;
men også den rike døde og blev begravet. 23 Og da
han slo sine øine op i dødsriket, der han var i pine, da
ser han Abraham langt borte og Lasarus i hans skjød.
(Hadēs g86) 24 Da ropte han: Fader Abraham! forbarm
dig over mig og send Lasarus, forat han kan dyppe det
ytterste av sin finger i vann og svale min tunge! for jeg
pines storlig i denne lue. 25 Men Abraham sa: Sønn!
kom i hu at du fikk ditt gode i din levetid, og Lasarus
likeså det onde! men nu trøstes han her, og du pines.
26 Og dessuten er et stort svelg festet mellem oss og
eder, forat de som vil gå herfra og over til eder, ikke
skal kunne det, og forat heller ikke de på den andre
side skal fare derfra og over til oss. 27 Da sa han:
Så ber jeg dig, fader, at du sender ham til min fars
hus 28 - for jeg har fem brødre - forat han kan vidne
for dem, så ikke også de skal komme til dette pinens
sted. 29 Men Abraham sier til ham: De har Moses og
profetene; la dem høre dem! 30 Men han sa: Nei, fader
Abraham! men om nogen fra de døde kommer til dem,
da omvender de sig. 31 Men han sa til ham: Hører de
ikke Moses og profetene, da vil de heller ikke tro om
nogen står op fra de døde.

17 Og han sa til sine disipler: Det er umulig annet
enn at forførelser må komme; men ve den som
de kommer fra! 2 Det var bedre for ham om det var
hengt en kvernsten om hans hals, og han var kastet i
havet, enn at han skulde forføre én av disse små. 3
Ta eder i vare! Om din bror synder, da irettesett ham;
og om han angrer det, da tilgi ham! 4 Og om han
syv ganger om dagen synder imot dig og syv ganger
kommer tilbake til dig og sier: Jeg angrer det, da skal
du tilgi ham. 5 Og apostlene sa til Herren: Øk vår
tro! 6 Men Herren sa: Dersom I hadde tro som et
sennepskorn, da skulde I si til dette morbærtre: Rykk
dig op med rot og plant dig i havet! og det skulde
lyde eder. 7 Men hvem av eder som har en tjener
som pløier eller gjæter, vil si til ham når han kommer
inn fra marken: Kom straks hit og sett dig til bords?
8 Vil han ikke heller si til ham: Gjør i stand det jeg
skal ha til aftensmat, og bind op om dig og gå mig til
hånde til jeg får ett og drukket, så skal du få ete og
drikke? 9 Takker han vel sin tjener fordi han gjorde det
som var ham pålagt? Jeg tror det ikke. 10 Således
skal også I, når I har gjort alt det som er eder pålagt,
si: Vi er unyttige tjenere; vi har bare gjort det vi var
skyldige å gjøre. 11 Og det skjedde på vandringen
til Jerusalem at han drog midt imellem Samaria og
Galilea; 12 og da han gikk inn i en by, møtte det ham ti
spedalske menn, som stod langt borte, 13 og de ropte
høit: Jesus, mester! miskunn dig over oss! 14 Og da
han så dem, sa han til dem: Gå bort og te eder for
prestene! Og det skjedde mens de var på veien, at de
blev renset. 15 Men en av dem vendte tilbake, da han
så at han var helbredet, og han priste Gud med høi
røst, 16 og falt ned på sitt ansikt for hans føtter og
takket ham; og han var en samaritan. 17 Da svarte
Jesus og sa: Blev ikke de ti renset? hvor er da de ni?
18 Fantes det ingen som vendte tilbake for å gi Gud
ære uten denne fremmede? 19 Og han sa til ham: Stå
op og gå bort! din tro har frelst dig. 20 Men da han
blev spurt av fariseerne når Guds rike skulde komme,
svarte han dem og sa: Guds rike kommer ikke på den
måte at en kan se det med sine øine; 21 heller ikke
skal de si: Se her eller se der er det! For se, Guds
rike er inneni eder. 22 Men han sa til sine disipler:
De dager skal komme da I skal attrå å få se en av
Menneskesønnens dager, og I skal ikke få se den.
23 Og de skal si til eder: Se her, se der er han! Gå
ikke der bort, og følg ikke efter! 24 For likesom lynet,
når det lyner, skinner fra himmelbryn til himmelbryn,
således skal Menneskesønnen være på sin dag. 25
Men først skal han lide meget og forkastes av denne
slekt. 26 Og likesom det gikk i Noahs dager, så skal
det også gå i Menneskesønnens dager: 27 de åt og
drakk, de tok til ekte og blev gitt til ekte, like til den dag
da Noah gikk inn i arken; så kom vannflommen og
ødela dem alle sammen. 28 På samme vis - likesom
det gikk i Lots dager: de åt og drakk, de kjøpte og
solgte, de plantet og bygget; 29 men den dag da Lot
gikk ut av Sodoma, da lot Gud ild og svovel regne fra
himmelen og ødela dem alle sammen - 30 således
skal det også gå på den dag da Menneskesønnen
åpenbares. 31 På den dag må den som er på taket og

har sine ting i huset, ikke stige ned for å hente dem, og
heller ikke den som er ute på marken, vende tilbake til
sitt hjem. 32 Kom Lots hustru i hu! 33 Den som søker
å frelse sitt liv, skal miste det, og den som mister det,
skal berge det. 34 Jeg sier eder: I den natt skal det
være to i én seng; den ene skal tas med, og den andre
skal lates tilbake. 35 To kvinner skal male på samme
kvern; den ene skal tas med, og den andre skal lates
tilbake. 36 Det skal være to ute på marken; den ene
blir tatt med, den andre blir latt tilbake. 37 Da svarte
de og sa til ham: Hvor, Herre? Han sa til dem: Hvor
åtselet er, der skal ørnene samles.

18 Og han sa en lignelse til dem om at de alltid
skulde bede og ikke bli trette. 2 Der var en
dommer i en by, som ikke fryktet Gud og ikke undså
sig for noget menneske. 3 Og det var en enke der
i byen, og hun kom til ham og sa: Hjelp mig til å få
rett over min motstander! 4 Og lenge vilde han ikke;
men til sist sa han ved sig selv: Om jeg enn ikke
frykter Gud og ikke undser mig for noget menneske,
5 vil jeg dog hjelpe denne enke til å få rett fordi hun
gjør mig uleilighet, så hun ikke til slutt skal komme
og legge hånd på mig. 6 Og Herren sa: Hør hvad
den urettferdige dommer sier! 7 Men skulde da ikke
Gud hjelpe sine utvalgte til deres rett, dem som roper
til ham dag og natt, og er han sen når det gjelder
dem? 8 Jeg sier eder at han skal skynde sig å hjelpe
dem til deres rett. Men når Menneskesønnen kommer,
mon han da vil finne troen på jorden? 9 Han sa også
denne lignelse til nogen som stolte på sig selv at de
var rettferdige, og foraktet de andre: 10 To menn gikk
op til templet for å bede; den ene var en fariseer og
den andre en tolder. 11 Fariseeren stod for sig selv
og bad således: Gud! jeg takker dig fordi jeg ikke er
som andre mennesker: røvere, urettferdige, horkarler,
eller og som denne tolder. 12 Jeg faster to ganger om
uken, jeg gir tiende av all min inntekt. 13 Og tolderen
stod langt borte og vilde ikke engang løfte sine øine
mot himmelen, men slo sig for sitt bryst og sa: Gud!
vær mig synder nådig! 14 Jeg sier eder: Denne gikk
rettferdiggjort ned til sitt hus fremfor den andre; for
hver den sig selv ophøier, skal fornedres, og den sig
selv fornedrer, skal ophøies. 15 De bar også sine små
barn til ham, forat han skulde røre ved dem; men da
disiplene så det, truet de dem. 16 Men Jesus kalte
dem til sig og sa: La de små barn komme til mig, og
hindre dem ikke! for Guds rike hører sådanne til. 17
Sannelig sier jeg eder: Den som ikke tar imot Guds
rike som et lite barn, han skal ingenlunde komme inn i
det. 18 Og en rådsherre spurte ham: Gode mester!
hvad skal jeg gjøre for å arve evig liv? **(aiōnios g166)** 19
Jesus sa til ham: Hvorfor kaller du mig god? Ingen er
god uten én, det er Gud. 20 Budene kjenner du: Du
skal ikke drive hor, du skal ikke slå ihjel, du skal ikke
stjele, du skal ikke si falskt vidnesbyrd, hedre din far
og din mor. 21 Men han sa: Alt dette har jeg holdt fra
min ungdom av. 22 Da Jesus hørte det, sa han til ham:
Ett fattes dig ennu: selg alt det du har, og del det ut til
fattige, så skal du få en skatt i himmelen; kom så og
følg mig! 23 Men da han hørte det, blev han meget
bedrøvet; for han var meget rik. 24 Og da Jesus så
det, sa han: Hvor vanskelig det er for de rike å komme
inn i Guds rike! 25 For det er lettere for en kamel å gå
gjennem et nåleøie enn for en rik å gå inn i Guds rike.
26 Da sa de som hørte det: Hvem kan da bli frelst?
27 Men han sa: Det som er umulig for mennesker,
er mulig for Gud. 28 Og Peter sa: Se, vi har forlatt
alt vårt og fulgt dig. 29 Da sa han til dem: Sannelig
sier jeg eder: Det er ingen som har forlatt hus eller
hustru eller brødre eller foreldre eller barn for Guds
rikes skyld 30 uten at han skal få mangefold igjen her i
tiden, og i den kommende verden evig liv. **(aiōn g165,
aiōnios g166)** 31 Men han tok de tolv til sig og sa til dem:
Se, vi går op til Jerusalem, og alt det som er skrevet av
profetene om Menneskesønnen, skal fullbyrdes. 32 For
han skal overgis til hedningene og bli spottet og hånet
og spyttet på, 33 og de skal hudstryke ham og slå ham
ihjel, og på den tredje dag skal han opstå. 34 Og de
forstod ikke noget av dette, og dette ord var skjult for
dem, og de skjønte ikke det han sa. 35 Og det skjedde
da han kom nær til Jeriko, at en blind mann satt ved
veien og tigget. 36 Da han hørte folk gå forbi, spurte
han hvad dette var. 37 De fortalte ham da at Jesus fra
Nasaret gikk forbi. 38 Og han ropte: Jesus, du Davids
sønn! miskunn dig over mig! 39 Og de som gikk foran,
truet ham at han skulde tie. Men han ropte enda meget
mere: Du Davids sønn! miskunn dig over mig! 40 Da
stod Jesus stille, og bød at han skulde føres til ham; og
da han kom frem, spurte han ham: 41 Hvad vil du jeg
skal gjøre for dig? Han sa: Herre! at jeg må bli seende!
42 Og Jesus sa til ham: Bli seende! din tro har frelst
dig. 43 Og straks fikk han sitt syn igjen, og fulgte ham
og lovet Gud; og alt folket som så det, priste Gud.

19 Og han kom inn i Jeriko og drog igjennem byen.
2 Og se, der var en mann som hette Sakkeus;
han var overtolder og en rik mann. 3 Og han søkte å
få se hvem som var Jesus, og han kunde ikke komme
til for folket, for han var liten av vekst. 4 Da sprang
han i forveien og steg op i et morbærtre for å få se
ham; for hans vei gikk der forbi. 5 Og da Jesus kom
til stedet, så han op og sa til ham: Sakkeus! skynd
dig og stig ned! for idag skal jeg bli i ditt hus. 6 Og
han skyndte sig og steg ned, og tok imot ham med

glede. 7 Og da de så det, knurret de alle og sa: Han
gikk inn for å ta herberge hos en syndig mann! 8
Men Sakkeus stod frem og sa til Herren: Se, Herre!
Halvdelen av mitt gods gir jeg de fattige, og har jeg
presset penger ut av nogen, gir jeg det firdobbelt igjen.
9 Og Jesus sa om ham: Idag er frelse blitt dette hus til
del, eftersom og han er en Abrahams sønn; 10 for
Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det
som var fortapt. 11 Mens de hørte på dette, la han
også en lignelse til, fordi han var nær ved Jerusalem,
og de tenkte at Guds rike straks skulde komme til
syne. 12 Han sa da: En mann av høi byrd drog til
et land langt borte for å få kongemakt og så komme
tilbake igjen. 13 Han kalte da ti av sine tjenere for sig,
og gav dem ti pund og sa: Kjøpslå med dem til jeg
kommer igjen. 14 Men hans landsmenn hatet ham, og
skikket sendemenn avsted efter ham og lot si: Vi vil
ikke at denne mann skal være konge over oss. 15
Og det skjedde da han hadde fått kongemakten og
kom tilbake, da bød han at de tjenere han hadde gitt
pengene, skulde kalles for ham, forat han kunde få
vite hvad hver av dem hadde vunnet. 16 Da kom den
første frem og sa: Herre! ditt pund har kastet av sig ti
pund. 17 Og han sa til ham: Vel, du gode tjener! fordi
du har vært tro i det små, skal du råde over ti byer. 18
Og den annen kom og sa: Herre! ditt pund har gitt fem
pund. 19 Også til denne sa han: Vær du herre over
fem byer! 20 Og en annen kom og sa: Herre! se her er
ditt pund, som jeg har hatt liggende i et tørklæ; 21 for
jeg fryktet for dig, fordi du er en streng mann; du tar op
det du ikke la ned, og høster det du ikke sådde. 22
Han sier til ham: Efter din egen munn dømmer jeg
dig, du dårlige tjener! Du visste at jeg er en streng
mann, som tar op det jeg ikke la ned, og høster det jeg
ikke sådde; 23 hvorfor satte du da ikke mine penger ut
hos pengevekslerne? Så hadde jeg, når jeg kom, fått
dem tilbake med renter. 24 Og han sa til dem som
stod ved hans side: Ta pundet fra ham og gi det til
ham som har de ti pund! 25 - De sa til ham: Herre!
han har jo ti pund! - 26 Jeg sier eder at hver den som
har, ham skal gis; men den som ikke har, fra ham skal
endog tas det han har. 27 Men disse mine fiender som
ikke vilde at jeg skulde være konge over dem, før dem
hit og hugg dem ned for mine øine! 28 Og da han
hadde sagt dette, drog han videre foran dem på sin
vandring op til Jerusalem. 29 Og det skjedde da han
kom nær til Betfage og Betania, til det berg som kalles
Oljeberget, da sendte han to av sine disipler avsted og
sa: 30 Gå bort til den by som ligger rett for oss! Når I
kommer inn i den, skal I finne en fole bundet, som
intet menneske har sittet på; løs den og før den hit! 31
Og dersom nogen spør eder: Hvorfor løser I den? da
skal I si så: Herren har bruk for den. 32 Så gikk de
utsendte avsted, og de fant det så som han hadde
sagt dem. 33 Og da de løste folen, sa dens eiermenn
til dem: Hvorfor løser I folen? 34 De sa: Herren har
bruk for den. 35 Og de førte den til Jesus, og de la
sine klær på folen og lot Jesus sette sig på den. 36 Da
han nu drog frem, bredte de sine klær under ham på
veien. 37 Men da han allerede var nær ved nedgangen
fra Oljeberget, begynte hele disippel-flokken glad å
love Gud med høi røst for alle de kraftige gjerninger
de hadde sett, og sa: 38 Velsignet være kongen som
kommer i Herrens navn! Fred i himmelen, og ære i det
høieste! 39 Og nogen av fariseerne blandt mengden
sa til ham: Mester! irettesett dine disipler! 40 Men han
svarte og sa til dem: Jeg sier eder: Om disse tier, skal
stenene rope. 41 Og da han kom nær og så byen, gråt
han over den og sa: 42 Visste også du, om enn først
på denne din dag, hvad som tjener til din fred! Men
nu er det skjult for dine øine. 43 For de dager skal
komme over dig da dine fiender skal kaste en voll op
om dig og kringsette dig og trenge dig fra alle sider, 44
og slå dig til jorden og dine barn i dig, og ikke levne
sten på sten i dig, fordi du ikke kjente din besøkelses
tid. 45 Og han gikk inn i templet og begynte å drive ut
dem som drev handel der, 46 og han sa til dem: Det er
skrevet: Mitt hus skal være et bedehus. Men I har gjort
det til en røverhule. 47 Og han lærte daglig i templet.
Men yppersteprestene og de skriftlærde og de første
blandt folket søkte å få ryddet ham av veien. 48 Og de
fant ikke ut hvad de skulde gjøre; for hele folket hang
ved ham og hørte på ham.

20 Og det skjedde en av dagene mens han lærte
folket i templet og forkynte evangeliet, da stod
yppersteprestene og de skriftlærde frem sammen med
de eldste 2 og sa til ham: Si oss: Med hvad myndighet
gjør du dette, eller hvem er det som har gitt dig denne
myndighet? 3 Men han svarte og sa til dem: Også
jeg vil spørre eder om en ting; si mig: 4 Johannes'
dåp, var den fra himmelen eller fra mennesker? 5 Men
de samrådde sig med hverandre og sa: Sier vi: Fra
himmelen, da sier han: Hvorfor trodde I ham da ikke?
6 Men sier vi: Fra mennesker, da stener hele folket
oss; for de tror fullt og fast at Johannes var en profet.
7 Og de svarte at de ikke visste hvor den var fra. 8
Da sa Jesus til dem: Så sier heller ikke jeg eder med
hvad myndighet jeg gjør dette. 9 Han begynte da å si
denne lignelse til folket: En mann plantet en vingård
og leide den ut til vingårdsmenn og drog utenlands
for lange tider. 10 Og da tiden kom, sendte han en
tjener til vingårdsmennene, forat de skulde gi ham
av vingårdens frukt; men vingårdsmennene slo ham,
og lot ham gå bort med tomme hender. 11 Og han

blev ved og sendte en annen tjener; men de slo også
ham og hånte ham og lot ham gå bort med tomme
hender. 12 Og han blev ved og sendte en tredje; men
de slo også ham til blods og kastet ham ut. 13 Da sa
vingårdens herre: Hvad skal jeg gjøre? Jeg vil sende
min sønn, den elskede; de vil da vel undse sig for
ham. 14 Men da vingårdsmennene fikk se ham, la de
op råd med hverandre og sa: Dette er arvingen; la oss
slå ham ihjel, så arven kan bli vår! 15 Og de kastet
ham ut av vingården og slo ham ihjel. Hvad skal nu
vingårdens herre gjøre med dem? 16 Han skal komme
og drepe disse vingårdsmenn og overgi vingården til
andre. Da de hørte det, sa de: Det må aldri skje! 17
Men han så på dem og sa: Hvad er da dette som er
skrevet: Den sten som bygningsmennene forkastet,
den er blitt hjørnesten? 18 Hver den som faller på
denne sten, han skal knuses; men den som den faller
på, ham skal den smuldre til støv. 19 Og de skriftlærde
og yppersteprestene søkte å få lagt hånd på ham i
samme stund; men de fryktet for folket; for de skjønte
at det var om dem han hadde sagt denne lignelse. 20
Og efterat de nogen tid hadde voktet på ham, sendte
de lurere, som lot som de var rettferdige, for å fange
ham i ord, så de kunde overgi ham til øvrigheten og
til landshøvdingens makt. 21 Og de spurte ham og
sa: Mester! vi vet at du taler og lærer rett og gjør ikke
forskjell på folk, men lærer Guds vei i sannhet; 22 er
det oss tillatt å gi keiseren skatt, eller ikke? 23 Men
han merket deres list og sa til dem: 24 Vis mig en
penning! Hvis billede og påskrift har den? De svarte:
Keiserens. 25 Da sa han til dem: Så gi da keiseren
hvad keiserens er, og Gud hvad Guds er! 26 Og de var
ikke i stand til å fange ham i ord i folkets påhør, og de
undret sig over hans svar, og tidde. 27 Men det kom
nogen av sadduseerne til ham, de som nekter at det
er nogen opstandelse, og de spurte ham og sa: 28
Mester! Moses har foreskrevet oss at når en manns
gifte bror dør og ikke har barn, da skal hans bror ta
hans hustru til ekte og opreise sin bror avkom. 29 Nu
var det syv brødre; og den første tok sig en hustru
og døde barnløs. 30 Og den annen 31 og den tredje
tok henne, og likeså alle syv; de efterlot ikke barn, og
døde. 32 Til sist døde også kvinnen. 33 Hvem iblandt
dem skal nu få kvinnen til hustru i opstandelsen? for
alle syv har jo hatt henne til hustru. 34 Og Jesus sa til
dem: Denne verdens barn tar til ekte og gis til ekte;
(aiōn g165) 35 men de som aktes verdige til å få del i hin
verden og i opstandelsen fra de døde, de hverken tar
til ekte eller gis til ekte; (aiōn g165) 36 for de kan ikke
mere dø, for de er englene like og er Guds barn, idet
de er opstandelsens barn. 37 Men at de døde står op,
det har også Moses gitt til kjenne, der hvor det tales
om tornebusken, når han kaller Herren Abrahams Gud
og Isaks Gud og Jakobs Gud; 38 men han er ikke de
dødes Gud, men de levendes; for de lever alle for ham.
39 Da svarte nogen av de skriftlærde og sa: Mester! du
taler vel. 40 For de vågde ikke mere å spørre ham
om noget. 41 Men han sa til dem: Hvorledes kan det
sies at Messias er Davids sønn? 42 David selv sier
jo i Salmenes bok: Herren sa til min herre: Sett dig
ved min høire hånd, 43 til jeg får lagt dine fiender til
skammel for dine føtter! 44 David kaller ham altså
herre; hvorledes kan han da være hans sønn? 45 Men
i hele folkets påhør sa han til sine disipler: 46 Vokt
eder for de skriftlærde, som gjerne vil gå i side klær og
gjerne vil la sig hilse på torvene og ha de øverste seter
i synagogene og sitte øverst ved gjestebudene; 47
de som opeter enkers hus og for et syns skyld holder
lange bønner! Disse skal få dess hårdere dom.

21 Og da han så op, fikk han se de rike legge sine
gaver i tempelkisten. 2 Og han så en fattig enke
legge to skjerver i den. 3 Da sa han: Sannelig sier
jeg eder: Denne fattige enke har lagt mere enn alle.
4 For alle disse la sine gaver av sin overflod; men
hun la av sin fattigdom alt det hun hadde å leve av. 5
Og da nogen sa om templet at det var prydet med
fagre stener og tempelgaver, sa han: 6 Dette som I
ser - de dager skal komme da det ikke skal levnes
sten på sten som ikke skal brytes ned. 7 Da spurte de
ham og sa: Mester! når skal da dette skje? og hvad
skal tegnet være når dette skal skje? 8 Og han sa:
Se til at I ikke føres vill! for mange skal komme i mitt
navn og si: Det er mig, og: Tiden er nær. Gå ikke
efter dem! 9 Og når I får høre om krig og oprør, da
la eder ikke skremme! for dette må først skje, men
enden kommer ikke med det samme. 10 Da sa han til
dem: Folk skal reise sig mot folk og rike mot rike, 11
og store jordskjelv skal det være og hunger og sott
både her og der, og det skal skje forferdelige ting og
store tegn fra himmelen. 12 Men før alt dette skjer,
skal de legge hånd på eder og forfølge eder og overgi
eder til synagoger og fengsler, og I skal føres frem for
konger og landshøvdinger for mitt navns skyld; 13 det
skal falle ut til godt vidnesbyrd for eder. 14 Legg eder
derfor på hjerte at I ikke forut skal grunde på hvorledes
I skal forsvare eder! 15 for jeg skal gi eder munn og
visdom som alle eders motstandere ikke kan motstå
eller motsi. 16 Men I skal forrådes endog av foreldre og
brødre og frender og venner, og de skal volde nogen
av eder døden, 17 og I skal hates av alle for mitt navns
skyld. 18 Og ikke et hår på eders hode skal gå tapt. 19
Vær tålmodige, så skal I vinne eders sjeler! 20 Men
når I ser Jerusalem bli kringsatt av krigshærer, da skal
I vite at dets ødeleggelse er nær. 21 Da må de som er

i Judea, fly til fjells, og de som er inne i byen, må gå
ut, og de som er ute på landet, ikke gå inn i den; 22
for dette er gjengjeldelsens dager, forat alt det som
skrevet er, skal bli opfylt. 23 Men ve de fruktsommelige,
og dem som gir die, i de dager! for stor nød skal være
på jorden, og vrede over dette folk, 24 og de skal
falle for sverds egg og føres fangne til alle folkeslag,
og Jerusalem skal ligge nedtrådt av hedninger, inntil
hedningenes tid er til ende. 25 Og det skal skje tegn
i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene
engstes i fortvilelse når hav og brenninger bruser, 26
mens mennesker faller i avmakt av redsel og gru for
det som kommer over jorderike; for himmelens krefter
skal rokkes. 27 Og da skal de se Menneskesønnen
komme i skyen med kraft og megen herlighet. 28 Men
når dette begynner å skje, da rett eder op og løft eders
hoder! for eders forløsning stunder til. 29 Og han sa en
lignelse til dem: Se på fikentreet og alle trær: 30 Så
snart de springer ut og I ser det, da vet I av eder selv
at nu er sommeren nær. 31 Således skal også I, når I
ser dette skje, vite at Guds rike er nær. 32 Sannelig
sier jeg eder: Denne slekt skal ingenlunde forgå før
det skjer alt sammen. 33 Himmel og jord skal forgå,
men mine ord skal ingenlunde forgå. 34 Men vokt eder
at ikke eders hjerte nogen tid tynges av rus og svir
og timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet
over eder som en snare! 35 for den skal komme over
alle dem som bor over den hele jord. 36 Men våk
hver tid og stund, og bed, så I kan være i stand til å
undfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for
Menneskesønnen! 37 Om dagene lærte han i templet,
men om nettene gikk han ut av byen og overnattet på
det berg som kalles Oljeberget. 38 Og alt folket kom
tidlig om morgenen til ham i templet for å høre ham.

22 Men de usyrede brøds høitid, som kalles påske,
var nær; 2 og yppersteprestene og de skriftlærde
søkte råd til å få ryddet ham av veien; for de fryktet
for folket. 3 Men Satan fór inn i Judas med tilnavnet
Iskariot, som var en av de tolv, 4 og han gikk bort
og talte med yppersteprestene og høvedsmennene
om hvorledes han skulde forråde ham til dem. 5 Og
de blev glade, og lovte å gi ham penger, 6 og han
gav sitt tilsagn og søkte leilighet til å forråde ham til
dem uten opstyr. 7 Så kom de usyrede brøds dag, da
påskelammet skulde slaktes. 8 Og han sendte Peter
og Johannes avsted og sa: Gå bort og gjør i stand
påskelammet for oss, så vi kan ete det! 9 De sa til
ham: Hvor vil du vi skal gjøre det i stand? 10 Han sa
til dem: Se, når I kommer inn i byen, skal det møte
eder en mann som bærer en krukke vann; følg ham
til det hus hvor han går inn, 11 og si til husbonden:
Mesteren sier til dig: Hvor er det herberge der jeg kan
ete påskelammet med mine disipler? 12 Så skal han
vise eder en stor sal med benker og hynder; der skal I
gjøre det i stand. 13 De gikk da avsted, og fant det
så som han hadde sagt dem; og de gjorde i stand
påskelammet. 14 Og da timen kom, satte han sig til
bords, og apostlene med ham. 15 Og han sa til dem:
Jeg har hjertelig lengtet efter å ete dette påskelam
med eder før jeg lider; 16 for jeg sier eder: Jeg skal
aldri mere ete det før det er blitt fullkommet i Guds
rike. 17 Og han tok en kalk, takket og sa: Ta dette og
del det mellem eder! 18 For jeg sier eder: Fra nu av
skal jeg aldri mere drikke av vintreets frukt før Guds
rike er kommet. 19 Og han tok et brød, takket og brøt
det, gav dem og sa: Dette er mitt legeme, som gis for
eder; gjør dette til minne om mig! 20 Likeså kalken,
efterat de hadde ett, og sa: Denne kalk er den nye
pakt i mitt blod, som utgydes for eder. 21 Men se, hans
hånd som forråder mig, er med mig over bordet. 22
For Menneskesønnen går vel bort, som bestemt er;
men ve det menneske ved hvem han blir forrådt! 23
De begynte da å spørre hverandre om hvem av dem
det vel kunde være som skulde gjøre denne gjerning.
24 Det blev også en trette mellem dem om hvem av
dem skulde gjelde for å være størst. 25 Da sa han
til dem: Kongene hersker over sine folk, og de som
bruker makt over dem, kalles deres velgjørere. 26 Så
er det ikke med eder; men den største blandt eder skal
være som den yngste, og den øverste som den som
tjener. 27 For hvem er størst, den som sitter til bords,
eller den som tjener? Er det ikke den som sitter til
bords? Men jeg er som en tjener iblandt eder. 28 Men I
er de som har holdt ut hos mig i mine prøvelser, 29 og
jeg tilsier eder riket, likesom min Fader har tilsagt mig
det, 30 så I skal ete og drikke ved mitt bord i mitt rike,
og sitte på troner og dømme Israels tolv stammer. 31
Simon! Simon! se, Satan krevde å få eder i sin vold for
å sikte eder som hvete; 32 men jeg bad for dig at din
tro ikke måtte svikte, og når du engang omvender dig,
da styrk dine brødre! 33 Men han sa til ham: Herre!
med dig er jeg rede til å gå både i fengsel og i død. 34
Da sa han: Jeg sier dig, Peter: Hanen skal ikke gale
idag før du tre ganger har nektet at du kjenner mig. 35
Og han sa til dem: Da jeg sendte eder ut uten pung og
skreppe og sko, fattedes eder da noget? De sa: Nei,
intet. 36 Han sa da til dem: Men nu skal den som har
pung, ta den med, likeså skreppe, og den som ikke har
sverd, han selge sin kappe og kjøpe sig et! 37 For jeg
sier eder at dette som er skrevet, må opfylles på mig,
dette ord: Og han blev regnet blandt ugjerningsmenn;
for det som er sagt om mig, er til ende. 38 Da sa de:
Herre! se, her er to sverd. Men han sa til dem: Det
er nok. 39 Og han gikk ut og vandret efter sedvane

til Oljeberget; men hans disipler fulgte og med ham.
40 Og da han kom til stedet, sa han til dem: Bed at I
ikke må komme i fristelse! 41 Og han slet sig fra dem
så lang som et stenkast, og falt på kne, bad og sa:
42 Fader! om du vil, da la denne kalk gå mig forbi!
Dog, skje ikke min vilje, men din! 43 Og en engel fra
himmelen åpenbarte sig for ham og styrket ham. 44 Og
han kom i dødsangst og bad enda heftigere, og hans
sved blev som blodsdråper, som falt ned på jorden. 45
Så stod han op fra bønnen og kom til sine disipler og
fant dem sovende av bedrøvelse, 46 og han sa til dem:
Hvorfor sover I? Stå op og bed at I ikke må komme i
fristelse! 47 Mens han ennu talte, se, da kom en flokk,
og han som hette Judas, en av de tolv, gikk foran dem
og trådte nær til Jesus for å kysse ham. 48 Men Jesus
sa til ham: Judas! forråder du Menneskesønnen med
et kyss? 49 Da nu de som var om ham, så hvad som
vilde skje, sa de: Herre! skal vi slå til med sverd? 50
Og en av dem slo til yppersteprestens tjener og hugg
det høire øre av ham. 51 Men Jesus svarte og sa: La
dem bare gå så vidt! Og han rørte ved hans øre og
lægte ham. 52 Og Jesus sa til yppersteprestene og
høvedsmennene over tempel-vakten og de eldste som
var kommet imot ham: I er gått ut som mot en røver
med sverd og stokker; 53 da jeg daglig var hos eder i
templet, rakte I ikke eders hender ut mot mig. Men
dette er eders time og mørkets makt. 54 Da de nu
hadde grepet ham, drog de avsted med ham og førte
ham inn i yppersteprestens hus; og Peter fulgte langt
bakefter. 55 De hadde tendt en ild midt i gårdsrummet
og satt der sammen, og Peter satt midt iblandt dem.
56 Men en tjenestepike fikk se ham sitte mot lyset, og
stirret på ham og sa: Også denne var med ham. 57
Men han fornektet ham og sa: Jeg kjenner ham ikke,
kvinne! 58 Litt efter fikk en annen se ham og sa: Du
er også en av dem. Men Peter sa: Menneske! jeg er
ikke det. 59 Og omkring én time efter stadfestet en
annen det og sa: Sannelig, også denne var med ham;
han er jo en galileer. 60 Men Peter sa: Menneske! jeg
forstår ikke hvad det er du mener! Og straks, mens
han ennu talte, gol hanen. 61 Og Herren vendte sig og
så på Peter; og Peter kom Herrens ord i hu, hvorledes
han hadde sagt til ham: Før hanen galer idag, skal du
fornekte mig tre ganger. 62 Og han gikk ut og gråt
bitterlig. 63 Og mennene som holdt Jesus, spottet ham
og slo ham, 64 og de kastet et klæde over ham og
spurte ham og sa: Spå nu: Hvem var det som slo
dig? 65 Og mange andre spottord talte de til ham.
66 Da det nu blev dag, samledes folkets eldste og
yppersteprestene og de skriftlærde, og de førte ham
frem i sitt rådsmøte 67 og sa: Er du Messias, da si
oss det! Men han sa til dem: Om jeg sier eder det,
tror I det ikke; 68 og om jeg spør, svarer I ikke. 69
Men fra nu av skal Menneskesønnen sitte ved Guds
krafts høire hånd. 70 Da sa de alle: Er du da Guds
Sønn? Han sa til dem: I sier det; jeg er det. 71 Da sa
de: Hvad skal vi mere med vidnesbyrd? Vi har jo selv
hørt det av hans munn.

23 Og hele hopen stod op og førte ham for Pilatus;
2 og de begynte å føre klagemål imot ham og
sa: Denne mann har vi funnet vill-leder vårt folk og
forbyder å gi keiseren skatt, og sier om sig selv at han
er Messias, en konge. 3 Da spurte Pilatus ham: Er du
jødenes konge? Han svarte ham: Du sier det. 4 Da sa
Pilatus til yppersteprestene og folket: Jeg finner ingen
skyld hos denne mann. 5 Men de tok sterkere i og sa:
Han opvigler folket, han lærer over hele Jødeland, fra
Galilea av, hvor han begynte, og like hit. 6 Da Pilatus
hørte det, spurte han om mannen var fra Galilea, 7 og
da han fikk vite at han hørte under Herodes, sendte
han ham til Herodes, som også var i Jerusalem i de
dager. 8 Og da Herodes så Jesus, blev han meget
glad; for han hadde i lang tid ønsket å få se ham, fordi
han hadde hørt om ham, og han håpet å få se et tegn
av ham. 9 Han spurte ham da med mange ord; men
Jesus svarte ham intet. 10 Og yppersteprestene og
de skriftlærde stod og klaget hårdt på ham. 11 Men
Herodes med sine krigsfolk hånte og spottet ham;
derefter kastet han et skinnende klædebon om ham
og sendte ham således tilbake til Pilatus. 12 Den
dag blev Pilatus og Herodes venner; før hadde de
ligget i fiendskap med hverandre. 13 Da kalte Pilatus
yppersteprestene og rådsherrene og folket sammen
14 og sa til dem: I har ført denne mann frem for mig
som en som forfører folket til frafall; og se, jeg har tatt
ham i forhør for eders øine, men jeg har ikke funnet
denne mann skyldig i noget av det I klager på ham for;
15 Herodes heller ikke; for jeg sendte eder til ham; og
se, han har ikke gjort noget som fortjener døden. 16
Derfor vil jeg refse ham og så gi ham fri. 17 Men på
høitiden måtte han gi dem én fri. 18 De ropte da alle
som én: Bort med denne, men gi oss Barabbas fri! 19
Dette var en som var kastet i fengsel for et oprør som
hadde vært i byen, og for et mord. 20 Pilatus talte da
atter til dem, fordi han gjerne vilde gi Jesus fri. 21 Men
de ropte til ham og sa: Korsfest, korsfest ham! 22 Da
sa han for tredje gang til dem: Hvad ondt har da denne
mann gjort? Jeg har ikke funnet nogen dødsskyld hos
ham; derfor vil jeg refse ham og så gi ham fri. 23 Men
de trengte på med stort skrik og krevde at han skulde
korsfestes; og deres skrik fikk overhånd. 24 Så felte da
Pilatus den dom at det skulde skje som de krevde; 25
og han gav den fri som var kastet i fengsel for oprør
og mord, ham som de bad om; men Jesus overgav

han til deres vilje. 26 Og da de førte ham bort, tok de
fatt på en mann ved navn Simon, fra Kyrene, som kom
fra landet, og de la korset på ham, forat han skulde
bære det efter Jesus. 27 Og en stor mengde av folket
fulgte ham og mange kvinner, som jamret sig og gråt
over ham. 28 Men Jesus vendte sig om til dem og sa: I
Jerusalems døtre! gråt ikke over mig, men gråt over
eder selv og over eders barn! 29 For se, de dager skal
komme da de skal si: Salige er de ufruktbare og det liv
som ikke fødte, og det bryst som ikke gav die. 30 Da
skal de begynne å si til fjellene: Fall over oss! og til
haugene: Skjul oss! 31 For gjør de så med det grønne
tre, hvorledes skal det da gå det tørre? 32 Også to
andre, to ugjerningsmenn, blev ført bort med ham for
å avlives. 33 Og da de var kommet til det sted som
kalles Hodeskallen, korsfestet de der både ham og
ugjerningsmennene, den ene på hans høire og den
andre på hans venstre side. 34 Men Jesus sa: Fader,
forlat dem! for de vet ikke hvad de gjør. Og de delte
hans klær mellem sig og kastet lodd om dem. 35 Og
folket stod og så på; men rådsherrene spottet ham
og sa: Andre har han frelst, la ham nu frelse sig selv
dersom han er Guds Messias, den utvalgte! 36 Også
stridsmennene hånte ham, de gikk bort til ham og rakte
ham eddik og sa: 37 Er du jødenes konge, da frels dig
selv! 38 Men det var også satt en innskrift over ham:
Dette er jødenes konge. 39 En av ugjerningsmennene
som hang der, spottet ham og sa: Er ikke du Messias?
Frels dig selv og oss! 40 Men den andre svarte og
irettesatte ham og sa: Frykter du ikke engang for Gud,
du som dog er under samme dom? 41 Og vi med rette;
for vi får igjen hvad våre gjerninger har forskyldt; men
denne har ikke gjort noget galt. 42 Og han sa: Jesus!
kom mig i hu når du kommer i ditt rike! 43 Og han
sa til ham: Sannelig sier jeg dig: Idag skal du være
med mig i Paradis. 44 Og det var omkring den sjette
time, da blev det mørke over hele landet like til den
niende time, 45 og solen blev formørket, og forhenget i
templet revnet midtefter. 46 Og Jesus ropte med høi
røst og sa: Fader! i dine hender overgir jeg min ånd!
Og da han hadde sagt dette, utåndet han. 47 Men
da høvedsmannen så det som skjedde, gav han Gud
æren og sa: Sannelig, denne mann var rettferdig! 48
Og alt folket som var kommet sammen for å se dette
syn, slo sig for sitt bryst og vendte tilbake da de så
hvad som skjedde. 49 Men alle hans kjenninger og de
kvinner som hadde fulgt ham fra Galilea, stod langt
borte og så dette. 50 Og se, det var en mann ved navn
Josef, som var rådsherre, og en god og rettferdig mann
- 51 han hadde ikke samtykket i deres råd og gjerning
- fra den jødiske by Arimatea, og han ventet på Guds
rike; 52 han gikk til Pilatus og bad om Jesu legeme, 53
og han tok det ned og svøpte det i fint linklæde, og la
det i en grav som var hugget i klippen, og som aldri
nogen hadde ligget i. 54 Det var beredelses-dagen, og
sabbaten stundet til. 55 Men nogen kvinner som var
kommet med ham fra Galilea, fulgte med, og de så
graven, og hvorledes hans legeme blev lagt. 56 Så
vendte de tilbake og tilberedte velluktende urter og
salver, og sabbaten over holdt de sig stille efter lovens
bud.

24 Men på den første dag i uken, tidlig i dagningen,
kom de til graven, og hadde med sig de
velluktende urter som de hadde tilberedt. 2 Men de
fant stenen veltet fra graven, 3 og da de gikk inn i
den, fant de ikke den Herre Jesu legeme. 4 Og det
skjedde mens de stod rådville ved dette, se, da stod
to menn hos dem i skinnende klædebon; 5 og da de
blev forferdet og bøide sitt ansikt mot jorden, sa de til
dem: Hvorfor søker I den levende blandt de døde? 6
Han er ikke her, han er opstanden; kom i hu hvorledes
han talte til eder mens han ennu var i Galilea, da han
sa 7 at Menneskesønnen skulde overgis i syndige
menneskers hender og korsfestes og opstå på den
tredje dag! 8 Da kom de hans ord i hu. 9 Og de vendte
tilbake fra graven, og fortalte alt dette til de elleve og til
alle de andre. 10 Det var Maria Magdalena og Johanna
og Maria, Jakobs mor, og de andre kvinner med dem.
De sa dette til apostlene, 11 og deres ord syntes dem
å være løs tale, og de trodde dem ikke. 12 Men Peter
stod op og løp til graven, og da han bøide sig ned,
så han bare liksvøpet; og han gikk hjem og undret
sig over det som var skjedd. 13 Og se, to av dem
gikk samme dag til en by som ligger seksti stadier fra
Jerusalem, og som heter Emmaus, 14 og de talte med
hverandre om alt dette som hadde hendt. 15 Og det
skjedde mens de talte sammen og spurte hverandre,
da kom Jesus selv nær til dem og vandret sammen
med dem; 16 men deres øine blev holdt igjen, så de
ikke kjente ham. 17 Han sa til dem: Hvad er dette
for tale som I fører med hverandre på veien? Og de
stod stille med sorgfullt åsyn. 18 Men en av dem, som
hette Kleopas, tok til orde og sa til ham: Er du alene
fremmed i Jerusalem og vet ikke det som er skjedd
der i disse dager? 19 Han sa til dem: Hvad da? Og de
sa til ham: Det med Jesus fra Nasaret, som var en
profet, mektig i gjerning og ord for Gud og alt folket, 20
og hvorledes våre yppersteprester og rådsherrer har
overgitt ham til dødsdom og korsfestet ham. 21 Men vi
håpet at han var den som skulde forløse Israel. Og
dog - med alt dette er det idag den tredje dag siden
dette skjedde. 22 Men så har og nogen av våre kvinner
forferdet oss; de kom tidlig imorges til graven, 23 og da

de ikke fant hans legeme, kom de og sa at de hadde
sett et syn av engler, som sa at han lever; **24** og nogen
av dem som var med oss, gikk bort til graven og fant
det så som kvinnene hadde sagt; men ham så de ikke.
25 Da sa han til dem: I dårer og senhjertede til å tro
alt det profetene har talt! **26** Måtte ikke Messias lide
dette og så gå inn til sin herlighet? **27** Og han begynte
fra Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle
skriftene det som er skrevet om ham. **28** Og de var
nær ved byen som de gikk til, og han lot som han vilde
gå videre. **29** Da nødde de ham og sa: Bli hos oss; for
det stunder til aften, og dagen heller! Og han gikk inn
og blev hos dem. **30** Og det skjedde da han satt til
bords med dem, da tok han brødet og velsignet det,
og brøt det og gav dem; **31** da blev deres øine åpnet,
og de kjente ham; og han blev usynlig for dem. **32** Og
de sa til hverandre: Brente ikke vårt hjerte i oss da
han talte til oss på veien og oplot skriftene for oss?
33 Og de stod op i samme stund og vendte tilbake
til Jerusalem, og de fant de elleve samlet, og dem
som var med dem, og disse sa: **34** Herren er sannelig
opstanden, og er sett av Simon! **35** Og de fortalte hvad
som var skjedd på veien, og hvorledes han blev kjent
av dem da han brøt brødet. **36** Mens de talte om dette,
stod han selv midt iblandt dem og sa til dem: Fred
være med eder! **37** Men de blev forferdet og fulle av
frykt, og trodde at de så en ånd. **38** Og han sa til
dem: Hvorfor er I forferdet, og hvorfor opstiger tvilende
tanker i eders hjerte? **39** Se mine hender og mine
føtter, og se at det er mig selv! Kjenn på mig og se!
En ånd har jo ikke kjøtt og ben, som I ser at jeg har.
40 Og da han hadde sagt dette, viste han dem sine
hender og sine føtter. **41** Men da de ennu ikke trodde
for glede, og undret sig, sa han til dem: Har I her noget
å ete? **42** Da gav de ham et stykke av en stekt fisk og
noget av en honningkake, **43** og han tok det og åt for
deres øine. **44** Og han sa til dem: Dette er mine ord
som jeg talte til eder mens jeg ennu var hos eder, at
alt det måtte opfylles som er skrevet i Mose lov og
profetene og salmene om mig. **45** Da oplot han deres
forstand, så de kunde forstå skriftene. **46** Og han sa til
dem: Så står skrevet, at Messias skal lide og opstå fra
de døde på den tredje dag, **47** og at i hans navn skal
omvendelse og syndenes forlatelse forkynnes for alle
folkeslag, fra Jerusalem av. **48** I er vidner om dette.
49 Og jeg sender over eder det som min Fader har
lovt; men I skal bli i byen inntil I blir iklædd kraft fra
det høie. **50** Og han førte dem ut imot Betania, og
han løftet op sine hender og velsignet dem; **51** og det
skjedde da han velsignet dem, at han skiltes fra dem
og blev optatt til himmelen. **52** Og de tilbad ham og
vendte tilbake til Jerusalem med stor glede, **53** Og de
var alltid i templet og lovet og priste Gud.

Johannes

1 I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud,
og Ordet var Gud. **2** Han var i begynnelsen hos
Gud. **3** Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke
noget blitt til av alt som er blitt til. **4** I ham var liv,
og livet var menneskenes lys. **5** Og lyset skinner i
mørket, og mørket tok ikke imot det. **6** Det fremstod
en mann, utsendt fra Gud; hans navn var Johannes;
7 han kom til vidnesbyrd, for å vidne om lyset, forat
alle skulde komme til troen ved ham. **8** Han var ikke
lyset, men han skulde vidne om lyset. **9** Det sanne lys,
som oplyser hvert menneske, var i ferd med å komme
til verden. **10** Han var i verden, og verden er blitt til
ved ham, og verden kjente ham ikke. **11** Han kom til
sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. **12** Men
alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli
Guds barn, dem som tror på hans navn; **13** og de
er født ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller
ikke av manns vilje, men av Gud. **14** Og Ordet blev
kjød og tok bolig iblandt oss, og vi så hans herlighet
- en herlighet som den en enbåren sønn har fra sin
far - full av nåde og sannhet. **15** Johannes vidner om
ham og roper: Det var denne om hvem jeg sa: Han
som kommer efter mig, er kommet foran mig, fordi han
var før mig. **16** For av hans fylde har vi alle fått, og
det nåde over nåde; **17** for loven blev gitt ved Moses,
nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus. **18** Ingen
har nogensinne sett Gud; den enbårne Sønn, som er i
Faderens skjød, han har forklaret ham. **19** Og dette er
Johannes' vidnesbyrd, da jødene sendte prester og
levitter fra Jerusalem for å spørre ham: Hvem er du?
20 Da bekjente han og nektet ikke; han bekjente: Jeg
er ikke Messias. **21** Og de spurte ham: Hvad da? Er
du Elias? Han sa: Det er jeg ikke. Er du profeten? Og
han svarte: Nei. **22** De sa da til ham: Hvem er du? så
vi kan gi dem svar som har sendt oss; hvad sier du om
dig selv? **23** Han sa: Jeg er en røst av en som roper i
ørkenen: Gjør Herrens vei jevn, som profeten Esaias
har sagt. **24** Og de som var utsendt, var fariseere,
25 og de spurte ham: Hvorfor døper du da, når du
ikke er Messias, og heller ikke Elias, og heller ikke
profeten? **26** Johannes svarte dem: Jeg døper med
vann; midt iblandt eder står den I ikke kjenner, **27** han
som kommer efter mig, han hvis skorem jeg ikke er
verdig til å løse. **28** Dette skjedde i Betania på hin side
Jordan, hvor Johannes døpte. **29** Dagen efter ser han
Jesus komme til sig og sier: Se der Guds lam, som
bærer verdens synd! **30** Det er ham om hvem jeg sa:
Efter mig kommer en mann som er kommet foran mig,
fordi han var før mig. **31** Og jeg kjente ham ikke; men
forat han skulde åpenbares for Israel, derfor er jeg
kommet og døper med vann. **32** Og Johannes vidnet
og sa: Jeg har sett Ånden komme ned som en due fra
himmelen, og han blev over ham. **33** Og jeg kjente
ham ikke; men han som sendte mig for å døpe med
vann, han sa til mig: Den du ser Ånden komme ned
og bli over, han er den som døper med den Hellige
Ånd; **34** og jeg har sett det, og jeg har vidnet at han er
Guds Sønn. **35** Dagen efter stod atter Johannes og to
av hans disipler der, **36** og han så Jesus som kom
gående, og sa: Se der Guds lam! **37** Og de to disipler
hørte hans ord, og de fulgte efter Jesus. **38** Da vendte
Jesus sig om, og da han så de fulgte efter ham, sa
han til dem: Hvad søker I? De sa til ham: Rabbi! det er
utlagt: mester! hvor har du ditt herberge? **39** Han sa til
dem: Kom og se! Da kom de og så hvor han hadde
sitt herberge, og de blev hos ham den dag; det var
omkring den tiende time. **40** En av de to som hørte
hint ord av Johannes og fulgte efter ham, var Andreas,
Simon Peters bror; **41** han finner først sin bror Simon,
og sier til ham: Vi har funnet Messias, det er utlagt:
Kristus. **42** Og han førte ham til Jesus. Jesus så på
ham og sa: Du er Simon, Johannes' sønn; du skal
hete Kefas, det er utlagt: Peter. **43** Dagen efter vilde
han dra derfra til Galilea, og han traff Filip. Og Jesus
sa til ham: Følg mig! **44** Men Filip var fra Betsaida,
Andreas' og Peters by. **45** Filip traff Natanael, og sa
til ham: Ham som Moses har skrevet om i loven, og
likeså profetene, ham har vi funnet: Jesus, Josefs
sønn, fra Nasaret! **46** Og Natanael sa til ham: Kan
det komme noget godt fra Nasaret? Filip sa til ham:
Kom og se! **47** Jesus så Natanael komme bortimot sig,
og sa om ham: Se, det er en ekte israelitt, som det
ikke er svik i. **48** Natanael sa til ham: Hvor kjenner du
mig fra? Jesus svarte og sa til ham: Før Filip kalte
på dig, mens du var under fikentreet, så jeg dig. **49**
Natanael svarte ham: Rabbi! du er Guds Sønn, du er
Israels konge! **50** Jesus svarte og sa til ham: Fordi jeg
sa dig at jeg så dig under fikentreet, derfor tror du?
Du skal få se det som er større enn dette. **51** Og han
sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg eder: I skal se
himmelen åpnet og Guds engler stige op og stige ned
over Menneskesønnen.

2 Og på den tredje dag var det et bryllup i Kana i
Galilea, og Jesu mor var der; **2** men også Jesus og
hans disipler var innbudt til bryllupet. **3** Og da det blev
mangel på vin, sa Jesu mor til ham: De har ikke vin.
4 Jesus sa til henne: Hvad har jeg med dig å gjøre,
kvinne? Min time er ennu ikke kommet. **5** Hans mor sa
til tjenerne: Hvad han sier eder, det skal I gjøre. **6** Nu
stod der, efter jødenes renselsesskikk, seks vannkar
av sten, hvert på to eller tre anker. **7** Jesus sa til dem:
Fyll karene med vann! Og de fylte dem til randen. **8** Så

sa han til dem: Øs nu op og bær det til kjøkemesteren!
Og de bar det til ham. 9 Men da kjøkemesteren smakte
vannet som var blitt til vin, og ikke visste hvor den kom
fra - men tjenerne som hadde øst vannet, de visste det
- da kalte kjøkemesteren på brudgommen og sa til
ham: 10 Hver mann setter først den gode vin frem, og
når de er blitt drukne, da den ringere; du har gjemt
den gode vin til nu. 11 Dette sitt første tegn gjorde
Jesus i Kana i Galilea og åpenbarte sin herlighet; og
hans disipler trodde på ham. 12 Derefter drog han
ned til Kapernaum, han selv og hans mor og hans
brødre og hans disipler, og der blev de nogen få dager.
13 Og jødenes påske var nær, og Jesus drog op til
Jerusalem. 14 Og i templet fant han dem som solgte
okser og får og duer, og pengevekslerne som satt der,
15 og han gjorde sig en svepe av rep og drev alle ut av
templet, både fårene og oksene, og pengevekslernes
penger spilte han, og deres bord veltet han, 16 og
til due-kremmerne sa han: Ta dette bort herfra! gjør
ikke min Faders hus til en handelsbod! 17 Men hans
disipler kom i hu at det er skrevet: Nidkjærhet for ditt
hus skal fortære mig. 18 Da tok jødene til orde og
sa til ham: Hvad for tegn viser du oss, siden du gjør
dette? 19 Jesus svarte og sa til dem: Bryt dette tempel
ned, og på tre dager skal jeg gjenreise det. 20 Da sa
jødene: I seks og firti år har det vært bygget på dette
tempel, og du vil gjenreise det på tre dager? 21 Men
han talte om sitt legemes tempel. 22 Da han nu var
opstanden fra de døde, kom hans disipler i hu at han
hadde sagt dette, og de trodde Skriften og det ord som
Jesus hadde sagt. 23 Mens han nu var i Jerusalem i
påsken, på høitiden, trodde mange på hans navn da
de så de tegn han gjorde; 24 men Jesus selv betrodde
sig ikke til dem, fordi han kjente alle, 25 og fordi han
ikke trengte til at nogen skulde vidne om et menneske;
for han visste selv hvad som bodde i mennesket.

3 Og det var en mann av fariseerne som hette
Nikodemus, en av jødenes rådsherrer; 2 han kom til
ham om natten og sa til ham: Rabbi! vi vet at du er en
lærer kommet fra Gud; for ingen kan gjøre disse tegn
som du gjør, uten at Gud er med ham. 3 Jesus svarte
og sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg dig: Uten at
nogen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike. 4
Nikodemus sier til ham: Hvorledes kan et menneske
fødes når han er gammel? kan han vel annen gang
komme inn i sin mors liv og fødes? 5 Jesus svarte:
Sannelig, sannelig sier jeg dig: Uten at nogen blir født
av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.
6 Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født
av Ånden, er ånd. 7 Undre dig ikke over at jeg sa til
dig: I må fødes på ny! 8 Vinden blåser dit den vil, og
du hører den suser; men du vet ikke hvor den kommer
fra, og hvor den farer hen; således er det med hver
den som er født av Ånden. 9 Nikodemus svarte og sa
til ham: Hvorledes kan dette skje? 10 Jesus svarte og
sa til ham: Du er Israels lærer, og vet ikke dette? 11
Sannelig, sannelig sier jeg dig: Vi taler det vi vet, og vi
vidner det vi har sett, og I tar ikke imot vårt vidnesbyrd.
12 Når jeg har sagt eder de jordiske ting, og I ikke tror,
hvorledes skal I da tro om jeg sier eder de himmelske?
13 Og dog er ingen steget op til himmelen uten han
som er steget ned fra himmelen, Menneskesønnen,
som er i himmelen. 14 Og likesom Moses ophøiet
slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen
ophøies, 15 forat hver den som tror på ham, skal ha
evig liv. **(aiōnios g166)** 16 For så har Gud elsket verden
at han gav sin Sønn, den enbårne, forat hver den som
tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv; **(aiōnios g166)** 17 for Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å
dømme verden, men forat verden skulde bli frelst ved
ham. 18 Den som tror på ham, blir ikke dømt; den som
ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på
Guds enbårne Sønns navn. 19 Og dette er dommen,
at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket
mørket fremfor lyset; for deres gjerninger var onde. 20
For hver den som gjør ondt, hater lyset og kommer
ikke til lyset, forat hans gjerninger ikke skal bli refset;
21 men den som gjør sannheten, han kommer til lyset,
forat hans gjerninger må bli åpenbaret; for de er gjort i
Gud. 22 Derefter kom Jesus og hans disipler til Judea,
og han blev der sammen med dem og døpte. 23 Men
også Johannes døpte, i Ænon, nær ved Salim, fordi
det var meget vann der, og folk kom dit og lot sig
døpe; 24 for Johannes var enda ikke kastet i fengsel.
25 Det blev nu en trette mellem Johannes' disipler og
en jøde om renselsen, 26 og de kom til Johannes og
sa til ham: Rabbi! han som var hos dig på hin side
Jordan, han som du har gitt vidnesbyrd, se, han døper,
og alle kommer til ham! 27 Johannes svarte og sa: Et
menneske kan ikke få noget uten at det er gitt ham fra
himmelen. 28 I er selv mine vidner at jeg sa: Jeg er
ikke Messias, men: Jeg er utsendt foran ham. 29 Den
som har bruden, han er brudgom; men brudgommens
venn, som står og hører på ham, gleder sig storlig
over brudgommens røst. Denne min glede er nu blitt
fullkommen. 30 Han skal vokse, jeg skal avta. 31
Han som kommer ovenfra, er over alle; den som er
av jorden, er av jorden og taler av jorden. Han som
kommer fra himmelen, er over alle; 32 det han har
sett og hørt, det vidner han, og ingen tar imot hans
vidnesbyrd; 33 den som har tatt imot hans vidnesbyrd,
han har stadfestet at Gud er sanndru. 34 For han
som Gud har utsendt, taler Guds ord; for Gud gir ikke
Ånden efter mål. 35 Faderen elsker Sønnen, og alt har

han gitt i hans hånd. 36 Den som tror på Sønnen, har
evig liv; men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke
se livet, men Guds vrede blir over ham. (aiōnios g166)

4 Da nu Herren fikk vite at fariseerne hadde hørt
at Jesus vant flere disipler og døpte flere enn
Johannes 2 - dog var det ikke Jesus selv som døpte,
men hans disipler - 3 da forlot han Judea og drog
atter bort til Galilea. 4 Han måtte da reise gjennem
Samaria. 5 Så kom han til en by i Samaria, som heter
Sykar, nær ved det stykke land som Jakob gav sin
sønn Josef; 6 og der var Jakobs brønn. Jesus, som
var trett av reisen, satt nu der ved brønnen; det var
omkring den sjette time. 7 En kvinne fra Samaria
kommer for å dra op vann. Jesus sier til henne: Gi mig
å drikke! 8 Hans disipler var gått bort til byen for å
kjøpe mat. 9 Den samaritanske kvinne sier da til ham:
Hvorledes kan du som er jøde, be mig, en samaritansk
kvinne, om å få drikke? - for jøder har ikke samkvem
med samaritaner. 10 Jesus svarte og sa til henne:
Kjente du Guds gave, og visste du hvem det er som
sier til dig: Gi mig å drikke! da hadde du bedt ham, og
han hadde gitt dig levende vann. 11 Kvinnen sier til
ham: Herre! du har jo ikke noget å dra op vann med,
og brønnen er dyp; hvor har du da det levende vann
fra? 12 Du er da vel ikke større enn vår far Jakob,
som gav oss brønnen og selv drakk av den, han og
hans sønner og hans fe? 13 Jesus svarte og sa til
henne: Enhver som drikker av dette vann, skal tørste
igjen; 14 men den som drikker av det vann jeg vil gi
ham, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi
ham, blir i ham en kilde med vann som veller frem til
evig liv. (aiōn g165, aiōnios g166) 15 Kvinnen sier til ham:
Herre! gi mig dette vann, så jeg kan slippe å tørste og
å gå hit for å dra op vann! 16 Han sier til henne: Gå
avsted, kall på din mann, og kom så hit! 17 Kvinnen
svarte: Jeg har ingen mann. Jesus sa til henne: Med
rette sa du: Jeg har ingen mann; 18 for du har hatt fem
menn, og den du nu har, er ikke din mann. Der talte
du sant. 19 Kvinnen sier til ham: Herre! jeg ser at du
er en profet. 20 Våre fedre tilbad på dette fjell, og I
sier at i Jerusalem er det sted hvor en skal tilbede. 21
Jesus sier til henne: Tro mig, kvinne! den time kommer
da I hverken skal tilbede Faderen på dette fjell eller i
Jerusalem. 22 I tilbeder det I ikke kjenner, vi tilbeder
det vi kjenner; for frelsen kommer fra jødene; 23 men
den time kommer, og er nu, da de sanne tilbedere skal
tilbede Faderen i ånd og sannhet; for det er sådanne
tilbedere Faderen vil ha. 24 Gud er ånd, og de som
tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sannhet. 25 Kvinnen
sier til ham: Jeg vet at Messias kommer, det er utlagt:
Kristus; når han kommer, skal han forkynne oss alt. 26
Jesus sier til henne: Det er mig, jeg som taler med dig!
27 Og i det samme kom hans disipler, og de undret
sig over at han talte med en kvinne; dog sa ingen:
Hvad vil du henne, eller: hvorfor taler du med henne?
28 Kvinnen lot da sin vannkrukke stå og gikk bort til
byen og sa til folket der: 29 Kom og se en mann som
har sagt mig alt jeg har gjort! Han skulde vel ikke
være Messias? 30 De gikk ut av byen og var på veien
til ham. 31 Imens bad disiplene ham og sa: Rabbi,
et! 32 Men han sa til dem: Jeg har mat å ete som I
ikke vet om. 33 Disiplene sa da til hverandre: Skulde
nogen ha båret mat til ham? 34 Jesus sier til dem:
Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt mig, og å
fullføre hans gjerning. 35 Sier ikke I at det ennu er fire
måneder, så kommer høsten? Se, jeg sier eder: Løft
eders øine og se markene, de er alt hvite til høsten! 36
Den som høster, får lønn og samler frukt til evig liv,
forat både den som sår og den som høster, kan glede
sig sammen; (aiōnios g166) 37 for her er det et sant ord
at en sår og en annen høster. 38 Jeg har utsendt eder
for å høste det som ikke I har arbeidet med; andre har
arbeidet, og I er kommet inn i deres arbeid. 39 Men
mange av samaritanene fra den by trodde på ham for
kvinnens ords skyld, da hun vidnet: Han har sagt mig
alt jeg har gjort. 40 Da nu samaritanene kom til ham,
bad de ham bli hos dem; og han blev der to dager. 41
Og mange flere trodde for hans ords skyld, 42 og de
sa til kvinnen: Nu tror vi ikke lenger for din tales skyld;
for vi har selv hørt, og vi vet nu at han sannelig er
verdens frelser. 43 Efter de to dager drog han derfra
til Galilea; 44 for Jesus vidnet selv at en profet blir
ikke aktet på sitt eget hjemsted. 45 Da han nu kom til
Galilea, tok galileerne imot ham, fordi de hadde sett
alt det han hadde gjort i Jerusalem på høitiden; for
også de var kommet til høitiden. 46 Han kom da atter
til Kana i Galilea, der hvor han hadde gjort vann til
vin. Og det var en kongens mann i Kapernaum, som
hadde en syk sønn; 47 da han fikk høre at Jesus var
kommet fra Judea til Galilea, drog han til ham og bad
at han vilde komme ned og helbrede hans sønn; for
han var nær ved å dø. 48 Jesus sa da til ham: Uten at
I ser tegn og under, tror I ikke. 49 Kongens mann sier
til ham: Herre! kom ned før mitt barn dør! 50 Jesus sier
til ham: Gå hjem, din sønn lever! Mannen trodde det
ord Jesus sa til ham, og gikk. 51 Da han nu alt var
på hjemveien, møtte hans tjenere ham og fortalte at
hans barn levde. 52 Han spurte dem da om den time
da det var blitt bedre med ham; de sa til ham: Igår
ved den syvende time forlot feberen ham. 53 Faren
skjønte da at det var den time da Jesus sa til ham: Din
sønn lever; og han trodde selv, og hele hans hus. 54
Dette var det annet tegn som Jesus gjorde da han var
kommet fra Judea til Galilea.

5 Derefter var det en av jødenes høitider, og Jesus
drog op til Jerusalem. **2** Men det er ved Fåreporten
i Jerusalem en dam som på hebraisk heter Betesda og
har fem bueganger; **3** i dem lå en mengde syke: blinde,
halte, visne. **4** For en engel steg til visse tider ned i
dammen og oprørte vannet. Den som da først steg
ned efterat vannet var blitt oprørt, han blev helbredet,
hvad sykdom han så led av. **5** Nu var der en mann
som hadde vært syk i åtte og tretti år; **6** da Jesus så
ham ligge der, og visste at han allerede hadde vært
syk i lang tid, sa han til ham: Vil du bli frisk? **7** Den
syke svarte ham: Herre! jeg har ingen til å kaste mig
ned i dammen når vannet blir oprørt; og i det samme
jeg kommer, stiger en annen ned før mig. **8** Jesus sier
til ham: Stå op, ta din seng og gå! **9** Og straks blev
mannen frisk og han tok sin seng og gikk. Men det var
sabbat den dag. **10** Jødene sa da til ham som var blitt
helbredet: Det er sabbat, og det er dig ikke tillatt å
bære sengen. **11** Han svarte dem: Han som gjorde
mig frisk, han sa til mig: Ta din seng og gå! **12** De
spurte ham: Hvem er det menneske som sa til dig:
Ta den og gå? **13** Men han som var blitt helbredet,
visste ikke hvem det var; for Jesus hadde trukket sig
tilbake, da det var meget folk på stedet. **14** Siden traff
Jesus ham i templet og sa til ham: Se, du er blitt frisk;
synd ikke mere, forat ikke noget verre skal vederfares
dig! **15** Mannen gikk bort, og fortalte jødene at det var
Jesus som hadde gjort ham frisk. **16** Og derfor forfulgte
jødene Jesus, fordi han gjorde dette på en sabbat. **17**
Men Jesus svarte dem: Min Fader arbeider inntil nu;
også jeg arbeider. **18** Derfor stod da jødene ham enn
mere efter livet, fordi han ikke bare brøt sabbaten, men
også kalte Gud sin Fader og gjorde sig selv Gud lik.
19 Jesus svarte da og sa til dem: Sannelig, sannelig
sier jeg eder: Sønnen kan ikke gjøre noget av sig selv,
men bare det han ser Faderen gjør; for det han gjør,
det gjør Sønnen likeså; **20** for Faderen elsker Sønnen,
og viser ham alt det han selv gjør; og han skal vise
ham større gjerninger enn disse, forat I skal undre
eder. **21** For likesom Faderen opvekker de døde og
gjør levende, således gjør også Sønnen levende hvem
han vil. **22** For Faderen dømmer heller ikke nogen,
men har gitt Sønnen hele dommen, **23** forat alle skal
ære Sønnen, likesom de ærer Faderen. Den som ikke
ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har sendt ham.
24 Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den som hører mitt
ord og tror ham som har sendt mig, han har evig liv
og kommer ikke til dom, men er gått over fra døden
til livet. **(aiōnios g166)** **25** Sannelig, sannelig sier jeg
eder: Den time kommer, og er nu, da de døde skal
høre Guds Sønns røst, og de som hører, skal leve.
26 For likesom Faderen har liv i sig selv, således har
han også gitt Sønnen å ha liv i sig selv, **27** og han
har gitt ham makt til å holde dom, fordi han er en
menneskesønn. **28** Undre eder ikke over dette! For
den time kommer da alle de som er i gravene, skal
høre hans røst, **29** og de skal gå ut, de som har gjort
godt, til livets opstandelse, de som har gjort ondt, til
dommens opstandelse. **30** Jeg kan ikke gjøre noget av
mig selv; som jeg hører, så dømmer jeg, og min dom
er rettferdig; for jeg søker ikke min vilje, men hans
vilje som har sendt mig. **31** Vidner jeg om mig selv,
da er mitt vidnesbyrd ikke sant; **32** det er en annen
som vidner om mig, og jeg vet at det vidnesbyrd han
vidner om mig, er sant. **33** I har sendt bud til Johannes,
og han har vidnet for sannheten; **34** jeg tar ikke imot
vidnesbyrd av et menneske, men jeg sier dette forat I
skal bli frelst. **35** Han var det brennende og skinnende
lys, men I vilde bare en tid fryde eder i hans lys. **36**
Men jeg har det vidnesbyrd som er større enn det
Johannes har vidnet; for de gjerninger som Faderen
har gitt mig å fullbyrde, selve disse gjerninger som jeg
gjør, de vidner om mig at Faderen har utsendt mig. **37**
Og Faderen, som har sendt mig, han har vidnet om
mig; hverken har I nogensinne hørt hans røst eller sett
hans skikkelse, **38** og hans ord har I ikke blivende
i eder; for den han har sendt, ham tror I ikke. **39** I
ransaker skriftene, fordi I tenker at i dem har I evig liv,
og det er de som vidner om mig; **(aiōnios g166)** **40** og I
vil ikke komme til mig for å få liv. **41** Jeg tar ikke ære
av mennesker; **42** men jeg kjenner eder og vet at I
ikke har kjærligheten til Gud i eder. **43** Jeg er kommet i
min Faders navn, og I tar ikke imot mig; kommer en
annen i sitt eget navn, ham tar I imot. **44** Hvorledes
kan I tro, I som tar ære av hverandre, og den ære som
er av den eneste Gud, den søker I ikke? **45** I må ikke
tenke at jeg vil anklage eder hos Faderen; det er en
som anklager eder, Moses, han som I har satt eders
håp til. **46** For hadde I trodd Moses, da hadde I trodd
mig; for det er om mig han har skrevet; **47** men tror I
ikke hans skrifter, hvorledes kan I da tro mine ord?

6 Derefter drog Jesus bort til hin side av den Galileiske
Sjø, Tiberias-sjøen; **2** og meget folk fulgte ham,
fordi de så de tegn han gjorde på de syke. **3** Men
Jesus gikk op i fjellet, og han satte sig der med sine
disipler. **4** Og påsken, jødenes høitid, var nær. **5** Da
nu Jesus løftet sine øine og så at meget folk kom til
ham, sa han til Filip: Hvor skal vi kjøpe brød, så disse
kan få mat? **6** Men dette sa han for å prøve ham; for
han visste selv hvad han vilde gjøre. **7** Filip svarte
ham: Brød for to hundre penninger er ikke nok for
dem så hver av dem kan få et lite stykke. **8** En av
hans disipler, Andreas, Simon Peters bror, sier til ham:

9 Her er en liten gutt som har fem byggbrød og to
småfisker; men hvad er det til så mange? 10 Jesus sa:
La folket sette sig ned! Det var meget gress på stedet,
og mennene satte sig da ned, omkring fem tusen i
tallet. 11 Da tok Jesus brødene og takket, og delte
dem ut til dem som satt der, likeledes av småfiskene,
så meget de vilde ha. 12 Men da de var blitt mette, sier
han til sine disipler: Sank sammen stykkene som er
blitt tilovers, forat ikke noget skal spilles! 13 Da sanket
de sammen, og de fylte tolv kurver med stykker av de
fem byggbrød, som var blitt tilovers efter dem som
hadde ett. 14 Da nu folket så det tegn han gjorde, sa
de: Dette er i sannhet profeten som skal komme til
verden. 15 Da nu Jesus skjønte at de vilde komme og
ta ham med makt for å gjøre ham til konge, gikk han
fra dem og op i fjellet igjen, han selv alene. 16 Men da
det blev aften, gikk hans disipler ned til sjøen, 17 og
de gikk i en båt og fór over til hin side av sjøen, til
Kapernaum. Og det var allerede blitt mørkt, og Jesus
var enda ikke kommet til dem. 18 Og sjøen gikk høit,
for det blåste en sterk vind. 19 Da de nu hadde rodd
en fem og tyve eller tretti stadier, ser de Jesus gå på
sjøen og komme nær til båten, og de blev redde. 20
Men han sa til dem: Det er mig, frykt ikke! 21 Nu vilde
de ta ham op i båten, og straks kom båten til landet
som de fór til. 22 Den næste dag så folket som stod på
hin side av sjøen, at det ikke var nogen annen båt
der, og visste at det bare hadde vært én, og at Jesus
ikke var gått i båten sammen med sine disipler, men at
hans disipler hadde faret bort alene. 23 Imens kom det
andre båter fra Tiberias nær til det sted hvor de hadde
fått mat efter Herrens takkebønn. 24 Da nu folket så at
Jesus ikke var der, og heller ikke hans disipler, gikk de
i båtene, og kom til Kapernaum og søkte efter Jesus.
25 Og da de fant ham på hin side av sjøen, sa de til
ham: Rabbi! når er du kommet hit? 26 Jesus svarte
dem og sa: Sannelig, sannelig sier jeg eder: I søker
mig, ikke fordi I så tegn, men fordi I åt av brødene og
blev mette. 27 Arbeid ikke for den mat som forgår,
men for den mat som varer ved til evig liv, den som
Menneskesønnen skal gi eder! for på ham har hans
Fader, Gud, satt sitt innsegl. (aiōnios g166) 28 De sa da
til ham: Hvad skal vi gjøre for å gjøre Guds gjerninger?
29 Jesus svarte og sa til dem: Dette er Guds gjerning at
I skal tro på den han har utsendt. 30 De sa da til ham:
Hvad tegn gjør da du, så vi kan se det og tro dig? hvad
gjerning gjør du? 31 Våre fedre åt manna i ørkenen,
som skrevet står: Han gav dem brød fra himmelen å
ete. 32 Jesus sa til dem: Sannelig, sannelig sier jeg
eder: Moses har ikke gitt eder brødet fra himmelen,
men min Fader gir eder det sanne brød fra himmelen;
33 for Guds brød er det som kommer ned fra himmelen
og gir verden liv. 34 De sa da til ham: Herre, gi oss
alltid dette brød! 35 Jesus sa til dem: Jeg er livsens
brød; den som kommer til mig, skal ikke hungre, og
den som tror på mig, skal aldri nogensinne tørste. 36
Men jeg har sagt eder at I har sett mig og tror dog
ikke. 37 Alle de som Faderen gir mig, kommer til mig,
og den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte
ut; 38 for jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for
å gjøre min vilje, men for å gjøre hans vilje som har
sendt mig, 39 og dette er hans vilje som har sendt mig,
at jeg ikke skal miste noget av alt det han har gitt mig,
men opreise det på den ytterste dag. 40 For dette er
min Faders vilje at hver den som ser Sønnen og tror
på ham, skal ha evig liv, og at jeg skal opreise ham på
den ytterste dag. (aiōnios g166) 41 Da knurret jødene
over ham fordi han sa: Jeg er det brød som er kommet
ned fra himmelen, 42 og de sa: Er ikke dette Jesus,
Josefs sønn, hvis far og mor vi kjenner? Hvorledes kan
han nu si: Jeg er kommet ned fra himmelen? 43 Jesus
svarte og sa til dem: Knurr ikke eder imellem! 44 Ingen
kan komme til mig uten at Faderen, som har sendt mig,
drager ham, og jeg skal opreise ham på den ytterste
dag. 45 Det står skrevet i profetene: Og de skal alle
være lært av Gud. Hver den som hører av Faderen
og lærer, han kommer til mig. 46 Ikke så at nogen
har sett Faderen; bare han som er fra Gud, han har
sett Faderen. 47 Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den
som tror, har evig liv. (aiōnios g166) 48 Jeg er livsens
brød. 49 Eders fedre åt manna i ørkenen og døde; 50
dette er det brød som kommer ned fra himmelen, forat
en skal ete av det og ikke dø. 51 Jeg er det levende
brød, som er kommet ned fra himmelen; om nogen
eter av dette brød, skal han leve evindelig; og det brød
jeg vil gi, er mitt kjød, som jeg vil gi for verdens liv.
(aiōn g165) 52 Jødene trettet da med hverandre og sa:
Hvorledes kan han gi oss sitt kjød å ete? 53 Jesus sa
da til dem: Sannelig, sannelig sier jeg eder: Dersom
I ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans
blod, har I ikke liv i eder. 54 Den som eter mitt kjød
og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal opreise
ham på den ytterste dag; (aiōnios g166) 55 for mitt kjød
er i sannhet mat, og mitt blod er i sannhet drikke. 56
Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i
mig og jeg i ham. 57 Likesom den levende Fader har
utsendt mig, og jeg lever ved Faderen, således skal
også den som eter mig, leve ved mig. 58 Dette er det
brød som er kommet ned fra himmelen; ikke således
som fedrene åt og døde; den som eter dette brød, skal
leve evindelig. (aiōn g165) 59 Dette sa han mens han
lærte i en synagoge i Kapernaum. 60 Mange av hans
disipler sa nu, da de hørte det: Dette er en hård tale;
hvem kan høre den? 61 Men da Jesus visste med

sig selv at hans disipler knurret over dette, sa han til
dem: Volder dette eder anstøt? 62 Enn når I får se
Menneskesønnen fare op dit hvor han var før? 63 Det
er Ånden som gjør levende, kjødet gagner intet; de ord
som jeg har talt til eder, er ånd og er liv. 64 Men det er
nogen av eder som ikke tror. For Jesus visste fra først
av hvem det var som ikke trodde, og hvem det var
som skulde forråde ham. 65 Og han sa: Det var derfor
jeg sa eder at ingen kan komme til mig uten at det er
gitt ham av Faderen. 66 Derfor drog mange av hans
disipler sig tilbake og gikk ikke lenger omkring med
ham. 67 Jesus sa da til de tolv: Vil også I gå bort? 68
Simon Peter svarte ham: Herre! hvem skal vi gå til?
Du har det evige livs ord, (aiōnios g166) 69 og vi tror og
vet at du er Guds hellige. 70 Jesus svarte dem: Har
ikke jeg utvalgt eder tolv? Og én av eder er en djevel.
71 Men han talte om Judas, Simon Iskariots sønn; for
det var han som skulde forråde ham, enda han var en
av de tolv.

7 Og derefter gikk Jesus omkring i Galilea; for han
vilde ikke gå omkring i Judea, fordi jødene stod
ham efter livet. 2 Og jødenes høitid, løvsalenes fest,
var nær. 3 Hans brødre sa da til ham: Dra bort herfra
og gå til Judea, forat også dine disipler kan få se
de gjerninger som du gjør! 4 for ingen gjør noget i
lønndom og attrår dog selv å være almindelig kjent;
gjør du sådanne ting, da åpenbar dig for verden! 5
For heller ikke hans brødre trodde på ham. 6 Jesus
sier til dem: Min tid er ennu ikke kommet; men eders
tid er alltid forhånden. 7 Verden kan ikke hate eder;
men mig hater den fordi jeg vidner om den at dens
gjerninger er onde. 8 Dra I op til høitiden! jeg drar ikke
op til denne høitid; for min tid er ennu ikke fullkommet.
9 Da han hadde sagt dette til dem, blev han i Galilea.
10 Men da hans brødre hadde draget op til høiden, da
drog også han der op, dog ikke åpenbart, men som i
lønndom. 11 Jødene lette da efter ham på høitiden og
sa: Hvor er han? 12 Og det blev mumlet meget om
ham blandt folket; nogen sa: Han er en god mann,
men andre sa: Nei, han fører folket vill. 13 Dog talte
ingen fritt ut om ham, av frykt for jødene. 14 Men da
det allerede var midt i høitiden, gikk Jesus op i templet
og lærte. 15 Jødene undret sig da og sa: Hvor har
han sin lærdom fra, han som ikke er oplært? 16 Jesus
svarte dem og sa: Min lære er ikke min, men hans
som har sendt mig; 17 vil nogen gjøre hans vilje, han
skal kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av
mig selv. 18 Den som taler av sig selv, søker sin egen
ære; men den som søker hans ære som har sendt
ham, han er sanndru, og det er ikke urettferdighet i
ham. 19 Har ikke Moses gitt eder loven? Og ingen av
eder holder loven. Hvorfor står I mig efter livet? 20
Folket svarte: Du er besatt; hvem står dig efter livet?
21 Jesus svarte og sa til dem: En gjerning gjorde jeg,
og I undrer eder alle over den. 22 Moses har gitt eder
omskjærelsen - ikke så at den er fra Moses, men fra
fedrene - og I omskjærer et menneske på sabbaten;
23 når nu et menneske blir omskåret på sabbaten, forat
Mose lov ikke skal brytes, harmes I da på mig fordi jeg
har gjort et helt menneske friskt på sabbaten? 24 Døm
ikke efter synet, men døm en rettferdig dom! 25 Nogen
av dem som hørte hjemme i Jerusalem, sa da: Er det
ikke ham de står efter livet? 26 Og se, han taler fritt
ut, og de sier ikke et ord til ham; skulde virkelig våre
rådsherrer være blitt overtydet om at han er Messias?
27 Men om denne mann vet vi hvor han er fra; men når
Messias kommer, vet ingen hvor han er fra. 28 Mens
nu Jesus lærte i templet, ropte han ut: Både kjenner I
mig, og I vet hvor jeg er fra; og av mig selv er jeg dog
ikke kommet; men det er i sannhet en som har sendt
mig, han som I ikke kjenner. 29 Jeg kjenner ham; for
fra ham er jeg, og han har utsendt mig. 30 De søkte da
å få grepet ham; men ingen la hånd på ham, for hans
time var ennu ikke kommet. 31 Men av folket var det
mange som trodde på ham, og de sa: Når Messias
kommer, mon han da vil gjøre flere tegn enn denne
har gjort? 32 Fariseerne hørte folket mumle dette om
ham, og ypperstеprestene og fariseerne sendte tjenere
avsted for å gripe ham. 33 Jesus sa da: Ennu en kort
tid er jeg hos eder, så går jeg bort til ham som har
sendt mig. 34 I skal lete efter mig og ikke finne mig, og
der hvor jeg er, kan I ikke komme. 35 Jødene sa da til
hverandre: Hvor vil han gå bort, siden vi ikke skal finne
ham? Mon han vil gå til dem som er spredt omkring
blandt grekerne, og lære grekerne? 36 Hvad er dette
for et ord han sa: I skal lete efter mig og ikke finne
mig, og der hvor jeg er, kan I ikke komme? 37 Men på
den siste, den store dag i høitiden stod Jesus og ropte
ut: Om nogen tørster, han komme til mig og drikke! 38
Den som tror på mig, av hans liv skal det, som Skriften
har sagt, rinne strømmer av levende vann. 39 Dette sa
han om den Ånd som de skulde få som trodde på ham;
for Ånden var ennu ikke kommet, fordi Jesus ennu
ikke var herliggjort. 40 Nogen av folket sa nu, da de
hørte disse ord: Dette er i sannhet profeten. 41 Andre
sa: Dette er Messias. Andre igjen sa: Messias kommer
da vel ikke fra Galilea? 42 Har ikke Skriften sag at
Messias kommer av Davids ætt og fra Betlehem, den
by hvor David var? 43 Det blev da splid iblandt folket
for hans skyld. 44 Og nogen av dem vilde gripe ham;
men ingen la hånd på ham. 45 Tjenerne kom da til
ypperstеprestene og fariseerne, og disse sa til dem:
Hvorfor har I ikke ført ham hit? 46 Tjenerne svarte:
Aldri har noget menneske talt således som denne

mann. 47 Fariseerne svarte dem da: Har også I latt
eder dåre? 48 Har vel nogen av rådsherrene trodd på
ham, eller nogen av fariseerne? 49 Men denne hop
som ikke kjenner loven, er forbannet. 50 Nikodemus,
han som før engang var kommet til ham, og som var
en av dem, sier til dem: 51 Vår lov dømmer da vel ikke
nogen uten at de først har hørt ham og fått vite hvad
han har gjort? 52 De svarte ham: Kanskje du også
er fra Galilea? Ransak, så skal du se at ingen profet
kommer fra Galilea! 53 Og de gikk hver til sitt.

8 Men Jesus gikk til Oljeberget. 2 Og tidlig om
morgenen kom han atter til templet, og alt folket
kom til ham, og han satte sig og lærte dem. 3 Da kom
de skriftlærde og fariseerne med en kvinne som var
grepet i hor, og de stilte henne frem for ham 4 og
sa til ham: Mester! denne kvinne er grepet på fersk
gjerning i hor. 5 I loven har Moses foreskrevet oss at
slike kvinner skal stenes; hvad sier nu du? 6 Dette sa
de for å friste ham, så de kunde få klagemål imot ham.
Men Jesus bukket sig ned og skrev med fingeren på
jorden. 7 Og da de blev ved å spørre, rettet han sig op
og sa: Den av eder som er uten synd, han kaste den
første sten på henne! 8 Og han bukket sig atter ned
og skrev på jorden. 9 Men da de hørte det, gikk de ut,
den ene efter den annen, de eldste først; og Jesus
blev alene tilbake med kvinnen som stod der. 10 Da
rettet Jesus sig op og sa til henne: Kvinne! hvor er de?
Har ingen fordømt dig? 11 Hun sa: Nei, Herre! ingen.
Da sa Jesus: Heller ikke jeg fordømmer dig; gå bort,
og synd ikke mere! 12 Atter talte da Jesus til dem og
sa: Jeg er verdens lys; den som følger mig, skal ikke
vandre i mørket, men ha livsens lys. 13 Fariseerne sa
da til ham: Du vidner om dig selv; ditt vidnesbyrd er
ikke sant. 14 Jesus svarte og sa til dem: Om jeg også
vidner om mig selv, er mitt vidnesbyrd sant; for jeg vet
hvorfra jeg er kommet, og hvor jeg går hen; men I vet
ikke hvorfra jeg kommer, eller hvor jeg går hen. 15 I
dømmer efter kjødet; jeg dømmer ingen. 16 Men om
jeg også dømmer, da er min dom rett; for jeg er ikke
alene, men jeg og Faderen, som har sendt mig; 17
men også i eders lov står det skrevet at to menneskers
vidnesbyrd er sant. 18 Jeg er den som vidner om mig,
og Faderen, som har utsendt mig, vidner om mig. 19
De sa da til ham: Hvor er din Fader? Jesus svarte: I
kjenner hverken mig eller min Fader; kjente I mig, da
kjente I også min Fader. 20 Disse ord talte han ved
tempelkisten, mens han lærte i templet, og ingen grep
ham; for hans time var ennu ikke kommet. 21 Han sa
da atter til dem: Jeg går bort, og I skal lete efter mig,
og I skal dø i eders synd; dit jeg går, kan I ikke komme.
22 Jødene sa da: Han vil vel ikke drepe sig selv, siden
han sier: Dit jeg går, kan I ikke komme? 23 Og han sa
til dem: I er nedenfra, jeg er ovenfra; I er av denne
verden, jeg er ikke av denne verden. 24 Derfor sa jeg
til eder: I skal dø i eders synder; for tror I ikke at det er
mig, da skal I dø i eders synder. 25 De sa da til ham:
Hvem er du? Jesus sa til dem: Nettop det jeg sier eder.
26 Jeg har meget å si og å dømme om eder; men han
som har sendt mig, er sanndru, og det jeg har hørt av
ham, det taler jeg til verden. 27 De skjønte ikke at det
var om Faderen han talte til dem. 28 Jesus sa da: Når
I får ophøiet Menneskesønnen, da skal I skjønne at
det er mig, og at jeg intet gjør av mig selv, men taler
dette således som min Fader har lært mig. 29 Og han
som har sendt mig, er med mig; han har ikke latt mig
alene, fordi jeg alltid gjør det som er ham til behag. 30
Da han talte dette, trodde mange på ham. 31 Jesus sa
da til de jøder som var kommet til tro på ham: Dersom
I blir i mitt ord, da er I i sannhet mine disipler, 32 og
I skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre
eder. 33 De svarte ham: Vi er av Abrahams ætt og har
aldri vært nogens træler; hvorledes kan da du si: I skal
bli fri? 34 Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier
jeg eder: Hver den som gjør synd, er syndens træl. 35
Men trælen blir ikke i huset til evig tid; sønnen blir der
til evig tid. (aiōn g165) 36 Får da Sønnen frigjort eder, da
blir I virkelig fri. 37 Jeg vet at I er av Abrahams ætt;
men I står mig efter livet, fordi mitt ord ikke finner rum i
eder. 38 Jeg taler det jeg har sett hos min Fader; så
gjør også I det I har hørt av eders far. 39 De svarte
ham: Vår far er Abraham! Jesus sier til dem: Var I
Abrahams barn, da gjorde I Abrahams gjerninger; 40
men nu står I mig efter livet, et menneske som har
sagt eder sannheten, som jeg har hørt av Gud; det
gjorde ikke Abraham. 41 I gjør eders fars gjerninger.
De sa til ham: Vi er ikke avlet i hor, vi har én far, Gud.
42 Jesus sa til dem: Var Gud eders far, da elsket I
mig; for jeg er utgått fra Gud og kommer fra ham; for
jeg er heller ikke kommet av mig selv, men han har
utsendt mig. 43 Hvorfor skjønner I ikke min tale? Fordi
I ikke tåler å høre mitt ord. 44 I har djevelen til far, og
I vil gjøre eders fars lyster; han var en manndraper
fra begynnelsen og står ikke i sannheten; for sannhet
er ikke i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt
eget, for han er en løgner og løgnens far. 45 Men mig
tror I ikke, fordi jeg sier eder sannheten. 46 Hvem
av eder kan overbevise mig om synd? Men sier jeg
sannhet, hvorfor tror I mig da ikke? 47 Den som er av
Gud, hører Guds ord; derfor hører I ikke, fordi I ikke
er av Gud. 48 Jødene svarte ham: Sier vi ikke med
rette at du er en samaritan og er besatt? 49 Jesus
svarte: Jeg er ikke besatt, men jeg ærer min Fader, og
I vanærer mig. 50 Men jeg søker ikke min ære; det er
en som søker den og dømmer. 51 Sannelig, sannelig

sier jeg eder: Om nogen holder mitt ord, skal han aldri
i evighet se døden. (aiōn g165) 52 Jødene sa til ham:
Nu skjønner vi at du er besatt. Abraham er død, og
profetene likeså, og du sier: Om nogen holder mitt ord,
skal han aldri i evighet smake døden! (aiōn g165) 53 Du
er da vel ikke større enn vår far Abraham, som døde?
og profetene døde; hvem gjør du dig selv til? 54 Jesus
svarte: Ærer jeg mig selv, da er min ære intet; det er
min Fader som ærer mig, han som I sier er eders Gud.
55 Og I kjenner ham ikke, men jeg kjenner ham; og om
jeg sier at jeg ikke kjenner ham, da blir jeg en løgner
som I. Men jeg kjenner ham og holder hans ord. 56
Abraham, eders far, frydet sig til å se min dag; og han
så den og gledet sig. 57 Jødene sa da til ham: Du er
ennu ikke femti år og har sett Abraham? 58 Jesus sa
til dem: Sannelig, sannelig sier jeg eder: Før Abraham
blev til, er jeg. 59 Da tok de stener op for å kaste på
ham; men Jesus skjulte sig og gikk ut av templet.

9 Og da han gikk videre, så han en mann som var
født blind. 2 Og hans disipler spurte ham: Rabbi!
hvem er det som har syndet, han eller hans foreldre,
siden han skulde fødes blind? 3 Jesus svarte: Hverken
han har syndet eller hans foreldre, men det var forat
Guds gjerninger skulde åpenbares på ham. 4 Jeg må
gjøre hans gjerninger som har sendt mig, så lenge
det er dag; natten kommer da ingen kan arbeide. 5
Mens jeg er i verden, er jeg verdens lys. 6 Da han
hadde sagt dette, spyttet han på jorden og gjorde en
deig av spyttet og smurte deigen på hans øine. 7 og
han sa til ham: Gå og vask dig i dammen Siloa, det
er utlagt: utsendt. Han gikk da bort og vasket sig, og
kom tilbake seende. 8 Grannene og de som før hadde
sett ham sitte og tigge, sa da: Er det ikke han som
satt og tigget? 9 Andre sa: Jo, det er han; andre sa:
Nei, men han ligner ham. Han selv sa: Det er mig. 10
De sa da til ham: Hvorledes blev dine øine åpnet? 11
Han svarte: Den mann som heter Jesus, gjorde en
deig og smurte på mine øine og sa til mig: Gå til Siloa
og vask dig! Da jeg så gikk bort og vasket mig, fikk
jeg mitt syn. 12 De sa til ham: Hvor er han? Han sier:
Jeg vet ikke. 13 Da fører de ham som hadde vært
blind, frem for fariseerne. 14 Men det var sabbat den
dag da Jesus gjorde deigen og åpnet hans øine. 15
Fariseerne spurte ham da likeså hvorledes han hadde
fått sitt syn. Han sa til dem: Han la en deig på mine
øine, og jeg vasket mig, og nu ser jeg. 16 Nogen av
fariseerne sa da: Denne mann er ikke fra Gud, siden
han ikke holder sabbaten. Andre sa: Hvorledes kan en
synder gjøre sådanne tegn? Og det var splid iblandt
dem. 17 Da sier de atter til den blinde: Hvad sier du
om ham, siden det var dine øine han åpnet? Han sa:
Han er en profet. 18 Jødene trodde da ikke om ham at
han hadde vært blind og fått sitt syn, før de fikk kalt
for sig foreldrene til ham som hadde fått sitt syn, 19
og de spurte dem: Er dette eders sønn som I sier er
født blind? Hvorledes går det da til at han nu ser? 20
Hans foreldre svarte: Vi vet at dette er vår sønn, og at
han er født blind; 21 men hvorledes det er gått til at
han nu ser, det vet vi ikke, eller hvem som har åpnet
hans øine, det vet vi heller ikke; spør ham selv! han er
gammel nok, han vil selv svare for sig. 22 Dette sa
hans foreldre fordi de fryktet for jødene; for jødene
var allerede kommet overens om at dersom nogen
bekjente ham å være Messias, skulde han utstøtes av
synagogen; 23 derfor sa hans foreldre: Han er gammel
nok; spør ham selv! 24 De kalte da annen gang den
mann for sig som hadde vært blind, og sa til ham: Gi
Gud ære! Vi vet at dette menneske er en synder. 25
Han svarte da: Om han er en synder, vet jeg ikke; én
ting vet jeg, at jeg som var blind, nu ser. 26 De sa da
til ham: Hvad gjorde han med dig? hvorledes åpnet
han dine øine? 27 Han svarte dem: Jeg har allerede
sagt eder det, og I hørte ikke på det; hvorfor vil I atter
høre det? Kanskje også I vil bli hans disipler? 28 Da
skjelte de ham ut og sa: Du er hans disippel, men vi er
Mose disipler. 29 Vi vet at til Moses har Gud talt, men
hvor denne er fra, vet vi ikke. 30 Mannen svarte dem:
Dette er da underlig at ikke I vet hvor han er fra, og
han har dog åpnet mine øine. 31 Vi vet at Gud hører
ikke syndere, men den som er gudfryktig og gjør hans
vilje, ham hører han. 32 Så lenge verden har stått, er
det uhørt at nogen har åpnet øinene på en blindfødt;
(aiōn g165) 33 var ikke denne mann fra Gud, da kunde
han intet gjøre. 34 De svarte ham: Du er helt igjennem
født i synder, og du vil lære oss? Og de kastet ham
ut. 35 Jesus fikk høre at de hadde kastet ham ut, og
da han traff ham, sa han: Tror du på Guds Sønn? 36
Han svarte: Hvem er han da, Herre, så jeg kan tro på
ham? 37 Jesus sa til ham: Du har sett ham; og han
som her taler med dig, han er det. 38 Han sa: Jeg tror,
Herre! og falt ned for ham. 39 Og Jesus sa: Til dom er
jeg kommet til denne verden, forat de som ikke ser,
skal se, og de som ser, skal bli blinde. 40 Nogen av
fariseerne, som var sammen med ham, hørte dette og
sa til ham: Kanskje vi også er blinde? 41 Jesus sa til
dem: Var I blinde, da hadde I ikke synd; men nu sier I:
Vi ser; derfor blir eders synd.

10 Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den som ikke
går inn i fårestien gjennem døren, men stiger
over annensteds, han er en tyv og en røver; 2 men
den som går inn gjennem døren, han er fårenes hyrde.
3 For ham lukker dørvokteren op, og fårene hører hans
røst, og han kaller sine får ved navn og fører dem ut. 4
Når han har fått alle sine får ut, går han foran dem, og

fårene følger ham, fordi de kjenner hans røst; **5** men
en fremmed følger de ikke, de flyr fra ham, fordi de
ikke kjenner de fremmedes røst. **6** Denne lignelse sa
Jesus til dem; men de skjønte ikke hvad det var han
talte til dem. **7** Jesus sa da atter til dem: Sannelig,
sannelig sier jeg eder: Jeg er døren til fårene. **8** Alle
de som er kommet før mig, er tyver og røvere; men
fårene har ikke hørt dem. **9** Jeg er døren; den som går
inn gjennem mig, han blir frelst, og han skal gå inn
og gå ut og finne føde. **10** Tyven kommer bare for å
stjele og myrde og ødelegge; jeg er kommet forat de
skal ha liv og ha overflod. **11** Jeg er den gode hyrde;
den gode hyrde setter sitt liv til for fårene. **12** Men den
som er leiesvenn og ikke hyrde, den som ikke eier
fårene, han ser ulven komme, og forlater fårene og
flyr, og ulven røver dem og jager dem fra hverandre;
13 for han er en leiesvenn, og fårene ligger ham ikke
på hjerte. **14** Jeg er den gode hyrde, og jeg kjenner
mine og kjennes av mine, **15** likesom Faderen kjenner
mig, og jeg kjenner Faderen; og jeg setter mitt liv til for
fårene. **16** Jeg har også andre får, som ikke hører til
denne sti; også dem skal jeg føre frem, og de skal
høre min røst, og det skal bli én hjord, én hyrde. **17**
Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg setter mitt liv til for
å ta det igjen. **18** Ingen tar det fra mig, men jeg setter
det til av mig selv. Jeg har makt til å sette det til, og
jeg har makt til å ta det igjen; dette bud fikk jeg av
min Fader. **19** Det blev atter splid iblandt jødene på
grunn av disse ord, **20** og mange av dem sa: Han er
besatt og gal; hvorfor hører I på ham? **21** Andre sa:
Dette er ikke besatt manns tale; kan vel en ond ånd
åpne blindes øine? **22** Men det var tempelvielsens fest
i Jerusalem. Det var vinter, **23** og Jesus gikk omkring i
templet i Salomos buegang. **24** Jødene flokket sig da
om ham og sa til ham: Hvor lenge vil du holde oss
i uvisshet? Er du Messias, da si oss det rent ut! **25**
Jesus svarte dem: Jeg har sagt eder det, og I tror
det ikke; de gjerninger jeg gjør i min Faders navn, de
vidner om mig; **26** men I tror ikke, fordi I ikke er av
mine får. **27** Mine får hører min røst, og jeg kjenner
dem, og de følger mig, **28** og jeg gir dem evig liv, og
de skal aldri i evighet fortapes, og ingen skal rive dem
ut av min hånd. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **29** Min Fader,
som har gitt mig dem, er større enn alle, og ingen kan
rive dem ut av min Faders hånd; **30** jeg og Faderen, vi
er ett. **31** Jødene tok da atter op stener for å stene
ham. **32** Jesus svarte dem: Mange gode gjerninger har
jeg vist eder fra min Fader; hvilken av dem er det I
stener mig for? **33** Jødene svarte ham: For nogen god
gjerning stener vi dig ikke, men for gudsbespottelse,
og fordi du som er et menneske, gjør dig selv til Gud.
34 Jesus svarte dem: Står det ikke skrevet i eders lov:
Jeg har sagt: I er guder? **35** Når da loven kaller dem
guder som Guds ord utgikk til - og Skriften kan ikke
gjøres ugyldig - **36** sier da I til ham som Faderen har
helliget og sendt til verden: Du spotter Gud, fordi jeg
sa: Jeg er Guds Sønn? **37** Gjør jeg ikke min Faders
gjerninger, da tro mig ikke; **38** men gjør jeg dem, da tro
gjerningene, om I ikke tror mig, forat I kan skjønne og
forstå at Faderen er i mig og jeg i ham! **39** De søkte da
atter å gripe ham, men han slapp ut av deres hånd. **40**
Og han drog atter bort til hin side av Jordan, til det
sted hvor Johannes først døpte og han blev der. **41**
Og mange kom til ham, og de sa: Johannes gjorde
vel ikke noget tegn, men alt det som Johannes sa om
denne, var sant. **42** Og mange trodde på ham der.

11 Og det var en syk mann, Lasarus fra Betania,
den by som Maria og hennes søster Marta bodde
i. **2** Det var Maria som salvet Herren med salve og
tørket hans føtter med sitt hår; det var hennes bror
Lasarus som var syk. **3** Søstrene sendte da bud til
ham og lot si: Herre! se, han som du elsker, er syk. **4**
Da Jesus hørte det, sa han: Denne sykdom er ikke til
døden, men til Guds ære, forat Guds Sønn skal bli
æret ved den. **5** Men Jesus elsket Marta og hennes
søster og Lasarus. **6** Da han nu hørte at han var syk,
blev han ennu to dager på det sted hvor han var; **7** da
først sa han til disiplene: La oss dra til Judea igjen! **8**
Disiplene sa til ham: Rabbi! nu nettop søkte jødene
å stene dig, og du går atter dit? **9** Jesus svarte: Er
det ikke tolv timer i en dag? Den som vandrer om
dagen, støter sig ikke, fordi han ser denne verdens
lys; **10** men den som vandrer om natten, han støter
sig, fordi lyset ikke er i ham. **11** Dette talte han; og
derefter sier han til dem: Lasarus, vår venn, er sovnet
inn; men jeg går for å vekke ham. **12** Disiplene sa da
til ham: Herre! er han sovnet inn, da blir han frisk igjen.
13 Jesus hadde talt om hans død; men de tenkte at
han talte om almindelig søvn. **14** Da sa Jesus rent
ut til dem: Lasarus er død, **15** og for eders skyld er
jeg glad over at jeg ikke var der, forat I skal tro; men
la oss gå til ham! **16** Tomas, det er tvilling, sa da
til sine meddisipler: La oss gå med, forat vi kan dø
sammen med ham! **17** Da nu Jesus kom, fant han at
han allerede hadde ligget fire dager i graven. **18** Men
Betania lå nær ved Jerusalem, omkring femten stadier
derfra, **19** og mange av jødene var kommet til Marta og
Maria for å trøste dem i sorgen over deres bror. **20** Da
nu Marta fikk høre at Jesus kom, gikk hun ham i møte;
men Maria satt hjemme i huset. **21** Marta sa da til
Jesus: Herre! hadde du vært her, da var min bror ikke
død; **22** men også nu vet jeg at alt det du beder Gud
om, vil Gud gi dig. **23** Jesus sier til henne: Din bror
skal opstå. **24** Marta sier til ham: Jeg vet at han skal

opstå i opstandelsen på den ytterste dag. 25 Jesus sa
til henne: Jeg er opstandelsen og livet; den som tror
på mig, om han enn dør, skal han dog leve, 26 og hver
den som lever og tror på mig, skal aldri i evighet dø.
Tror du dette? (aiōn g165) 27 Hun sier til ham: Ja, Herre!
jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han som skal
komme til verden. 28 Og da hun hadde sagt dette, gikk
hun bort og kalte i stillhet på sin søster Maria og sa:
Mesteren er her og kaller på dig. 29 Da hun hørte det,
stod hun hastig op og gikk til ham; 30 men Jesus var
ennu ikke kommet inn i byen, han var på det sted hvor
Marta hadde møtt ham. 31 Da nu de jøder som var
hos henne i huset og trøstet henne, så at Maria stod
hastig op og gikk ut, fulgte de med henne; de tenkte at
hun gikk bort til graven for å gråte der. 32 Da nu Maria
kom dit hvor Jesus var, og så ham, falt hun ned for
hans føtter og sa til ham: Herre! hadde du vært her, da
var min bror ikke død. 33 Da nu Jesus så henne gråte,
og så de jøder gråte som var kommet med henne,
blev han oprørt i sin ånd og rystet og sa: 34 Hvor
har I lagt ham? De sa til ham: Herre, kom og se! 35
Jesus gråt. 36 Jødene sa da: Se hvor han elsket ham!
37 Men nogen av dem sa: kunde ikke han som har
åpnet den blindes øine, også ha gjort at denne ikke
var død? 38 Jesus blev da atter oprørt i sin sjel, og
kom til graven; det var en hule, og det lå en sten over
den. 39 Jesus sier: Ta stenen bort! Marta, den dødes
søster, sier til ham: Herre! han stinker allerede, for han
har ligget fire dager. 40 Jesus sier til henne: Sa jeg dig
ikke at dersom du tror, skal du se Guds herlighet? 41
De tok da stenen bort. Men Jesus løftet sine øine mot
himmelen og sa: Fader! jeg takker dig fordi du har hørt
mig. 42 Jeg visste jo at du alltid hører mig, men for
folkets skyld som står omkring, sa jeg det, forat de skal
tro at du har utsendt mig. 43 Og da han hadde sagt
dette, ropte han med høi røst: Lasarus, kom ut! 44 Da
kom den døde ut, bundet med liksvøp på føtter og
hender, og om hans ansikt var bundet en svededuk.
Jesus sier til dem: Løs ham og la ham gå! 45 Mange
av jødene, som var kommet til Maria og hadde sett det
han gjorde, trodde da på ham; 46 men nogen av dem
gikk avsted til fariseerne og sa dem hvad Jesus hadde
gjort. 47 Ypperstеprestene og fariseerne kalte da rådet
sammen til møte og sa: Hvad skal vi gjøre? for dette
menneske gjør mange tegn. 48 Lar vi ham holde ved
således, da vil alle tro på ham, og romerne vil komme
og ta både vårt sted og vårt folk. 49 Men en av dem,
Kaifas, som var ypperstеprest det år, sa til dem: 50 I
forstår ingenting, heller ikke tenker I på at det er til
gagn for eder at ett menneske dør for folket og ikke
hele folket går til grunne. 51 Dette sa han ikke av sig
selv, men da han var ypperstеprest det år, spådde
han at Jesus skulde dø for folket, 52 og ikke for folket
alene, men for også å samle til ett de Guds barn som
er spredt omkring. 53 Fra den dag av la de råd op
om å slå ham ihjel. 54 Jesus gikk derfor ikke lenger
åpenlyst omkring blandt jødene, men drog derfra til
landet nær ved ørkenen, til en by som heter Efraim,
og han blev der med sine disipler. 55 Men jødenes
påske var nær, og mange drog før påsken fra landet
op til Jerusalem for å rense sig. 56 De lette da efter
Jesus, og talte sig imellem mens de stod i templet:
Hvad tror I? kommer han slett ikke til høitiden? 57 Men
ypperstеprestene og fariseerne hadde påbudt at om
nogen fikk vite hvor han var, skulde han melde det, så
de kunde gripe ham.

12 Seks dager før påske kom da Jesus til Betania,
hvor Lasarus var, han som Jesus hadde opvakt
fra de døde. 2 Der gjorde de et måltid for ham, og
Marta gikk til hånde; men Lasarus var en av dem som
satt til bords med ham. 3 Maria tok da et pund ekte,
såre kostelig nardus-salve og salvet Jesu føtter, og
tørket hans føtter med sitt hår; og huset blev fylt av
salvens duft. 4 En av hans disipler, Judas Iskariot,
han som skulde forråde ham, sier da: 5 Hvorfor blev
ikke denne salve solgt for tre hundre penninger og
gitt til de fattige? 6 Men dette sa han, ikke fordi de
fattige lå ham på hjerte, men fordi han var en tyv
og hadde pungen og tok det som blev lagt i den. 7
Jesus sa da: La henne være! hun har gjemt den til
min jordeferds dag; 8 for de fattige har I alltid hos
eder, men mig har I ikke alltid. 9 En stor mengde av
jødene fikk da vite at han var der, og de kom, ikke bare
for Jesu skyld, men også for å se Lasarus, som han
hadde opvakt fra de døde. 10 Men ypperstеprestene
la råd op om også å drepe Lasarus, 11 fordi mange
av jødene for hans skyld gikk dit og trodde på Jesus.
12 Den følgende dag, da meget folk som var kommet
til høitiden, fikk høre at Jesus kom til Jerusalem, 13
tok de palmegrener og gikk ut for å møte ham, og
ropte: Hosianna! Velsignet være han som kommer i
Herrens navn, Israels konge! 14 Men Jesus fant et
ungt asen og satte sig på det, således som skrevet
er: 15 Frykt ikke, Sions datter! Se, din konge kommer,
sittende på en asenfole. 16 Dette skjønte ikke hans
disipler i førstningen; men da Jesus var blitt herliggjort,
da kom de i hu at dette var skrevet om ham, og at
de hadde gjort dette for ham. 17 Den hop som var i
følge med ham, vidnet da at han hadde kalt Lasarus
ut av graven og opvakt ham fra de døde; 18 derfor
var det også folket gikk ham i møte, fordi de hadde
hørt at han hadde gjort dette tegn. 19 Fariseerne sa
da til hverandre: I ser at I intet utretter; se, all verden
løper efter ham! 20 Men der var nogen grekere blandt

dem som pleide å dra op for å tilbede på høitiden; 21
Disse gikk da til Filip, som var fra Betsaida i Galilea,
og bad ham og sa: Herre! vi vil gjerne se Jesus. 22
Filip kommer og sier det til Andreas; Andreas og Filip
kommer og sier det til Jesus. 23 Men Jesus svarer
dem og sier: Timen er kommet da Menneskesønnen
skal herliggjøres. 24 Sannelig, sannelig sier jeg eder:
Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det
bare det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen
frukt. 25 Den som elsker sitt liv, mister det, og den som
hater sitt liv i denne verden, skal bevare det til evig liv.
(aiōnios g166) 26 Om nogen er min tjener, han følge
mig, og hvor jeg er, der skal også min tjener være; om
nogen er min tjener, ham skal Faderen ære. 27 Nu
er min sjel forferdet, og hvad skal jeg si? Fader, frels
mig fra denne time! Dog nei, derfor er jeg kommet til
denne time. 28 Fader, herliggjør ditt navn! Da kom en
røst fra himmelen: Både har jeg herliggjort det og skal
atter herliggjøre det. 29 Folket som stod der og hørte
det, sa da at det hadde tordnet; andre sa: Det var en
engel som talte til ham. 30 Jesus svarte og sa: Ikke
for min skyld kom denne røst, men for eders skyld.
31 Nu holdes dom over denne verden; nu skal denne
verdens fyrste kastes ut, 32 og når jeg blir ophøiet
fra jorden, skal jeg drage alle til mig. 33 Dette sa han
for å gi til kjenne hvad for en død han skulde dø. 34
Folket svarte ham: Vi har hørt av loven at Messias blir
til evig tid; hvorledes kan da du si at Menneskesønnen
skal ophøies? Hvem er denne Menneskesønn? (aiōn
g165) 35 Jesus sa da til dem: Ennu en kort stund
er lyset iblandt eder; vandre den stund I har lyset,
forat ikke mørket skal komme over eder; den som
vandrer i mørket, vet ikke hvor han går hen. 36 Tro på
lyset den stund I har lyset, forat I kan bli lysets barn!
Dette talte Jesus, og han gikk bort og skjulte sig for
dem. 37 Men enda han hadde gjort så mange tegn for
deres øine, trodde de ikke på ham, 38 forat det ord
av profeten Esaias skulde opfylles som han har sagt:
Herre! hvem trodde det budskap vi hørte, og for hvem
blev Herrens arm åpenbaret? 39 Og de kunde ikke tro,
fordi Esaias atter har sagt: 40 Han har blindet deres
øine og forherdet deres hjerte, forat de ikke skal se
med øinene og forstå med hjertet og omvende sig, så
jeg kunde læge dem. 41 Dette sa Esaias fordi han så
hans herlighet og talte om ham. 42 Allikevel var det
mange som trodde på ham, også av rådsherrene, men
for fariseernes skyld bekjente de det ikke, forat de ikke
skulde bli utstøtt av synagogen; 43 for de vilde heller
ha ære av mennesker enn ære av Gud. 44 Men Jesus
ropte og sa: Den som tror på mig, tror ikke på mig,
men på ham som har sendt mig, 45 og den som ser
mig, ser ham som har sendt mig. 46 Jeg er kommet
som et lys til verden, forat hver den som tror på mig,
ikke skal bli i mørket. 47 Og dersom nogen hører mine
ord og ikke tar vare på dem, så dømmer ikke jeg ham;
for jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å
frelse verden; 48 den som forkaster mig og ikke tar
imot mine ord, har den som dømmer ham: det ord jeg
har talt, det skal dømme ham på den ytterste dag. 49
For jeg har ikke talt av mig selv, men Faderen, som
har sendt mig, han har gitt mig befaling om hvad jeg
skal si og hvad jeg skal tale, 50 og jeg vet at hans
befaling er evig liv. Derfor, det jeg taler, det taler jeg
således som Faderen har sagt mig. (aiōnios g166)

13 Men før påskehøitiden, da Jesus visste at hans
time var kommet da han skulde gå bort fra denne
verden til Faderen - likesom han hadde elsket sine
egne, som var i verden, så elsket han dem inntil enden.
2 Og mens de holdt måltid, da djevelen allerede hadde
inngitt Judas Iskariot, Simons sønn, i hjertet at han
skulde forråde ham, 3 og da Jesus visste at Faderen
hadde gitt alt i hans hender, og at han var utgått fra
Gud og gikk til Gud, 4 så står han op fra måltidet og
legger sine klær av sig og tar et linklæde og binder om
sig. 5 Derefter slår han vann i et fat, og så begynte
han å vaske disiplenes føtter og å tørke dem med
linklædet som han var ombundet med. 6 Han kommer
da til Simon Peter, og han sier til ham: Herre! vasker
du mine føtter? 7 Jesus svarte og sa til ham: Hvad jeg
gjør, forstår du ikke nu, men du skal skjønne det siden.
8 Peter sier til ham: Du skal aldri i evighet vaske mine
føtter! Jesus svarte ham: Dersom jeg ikke vasker dig,
har du ikke del med mig. (aiōn g165) 9 Simon Peter
sier til ham: Herre! ikke bare mine føtter, men også
hendene og hodet! 10 Jesus sier til ham: Den som
er badet, trenger ikke til å vaske annet enn føttene,
men er ren over det hele; og I er rene, dog ikke alle.
11 For han visste hvem det var som skulde forråde
ham; derfor sa han: I er ikke alle rene. 12 Da han nu
hadde vasket deres føtter og tatt klærne på sig og atter
satt sig til bords, sa han til dem: Skjønner I hvad jeg
har gjort med eder? 13 I kaller mig mester og herre,
og I sier det med rette, for jeg er det. 14 Har nu jeg,
eders herre og mester, vasket eders føtter, så er også
I skyldige å vaske hverandres føtter. 15 For jeg har
gitt eder et forbillede, forat I skal gjøre som jeg har
gjort med eder. 16 Sannelig, sannelig sier jeg eder:
En tjener er ikke større enn sin herre, heller ikke en
utsending større enn den som har sendt ham. 17 Vet I
dette, da er I salige, så sant I gjør det. 18 Ikke om eder
alle taler jeg; jeg vet hvem jeg har utvalgt; men Skriften
skulde opfylles: Den som eter sitt brød med mig, har
løftet sin hæl mot mig. 19 Fra nu av sier jeg eder det
før det skjer, forat I, når det skjer, skal tro at det er mig.

20 Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den som tar imot
den jeg sender, han tar imot mig; men den som tar
imot mig, han tar imot den som har sendt mig. 21 Da
Jesus hadde sagt dette, blev han rystet i ånden, og
vidnet og sa: Sannelig, sannelig sier jeg eder: En av
eder skal forråde mig. 22 Disiplene så på hverandre,
de kunde ikke skjønne hvem det var han talte om. 23
En av hans disipler satt til bords ved Jesu side, han
som Jesus elsket; 24 til ham nikker da Simon Peter og
sier til ham: Si hvem det er han taler om! 25 Han heller
sig da op til Jesu bryst og sier: Herre! hvem er det? 26
Jesus svarer: Det er han som jeg gir det stykke jeg nu
dypper. Han dypper da stykket, og tar og gir det til
Judas, Simon Iskariots sønn. 27 Og efterat han hadde
fått stykket, fór Satan inn i ham. Jesus sier da til ham:
Hvad du gjør, det gjør snart! 28 Men ingen av dem som
satt til bords, skjønte hvad han mente med det han sa
til ham; 29 nogen tenkte, fordi Judas hadde pungen, at
Jesus sa til ham: Kjøp det vi trenger til høitiden! eller at
han skulde gi noget til de fattige. 30 Da han nu hadde
fått stykket, gikk han straks ut. Men det var natt. 31 Da
han nu var gått ut, sier Jesus: Nu er Menneskesønnen
herliggjort, og Gud er herliggjort i ham. 32 Er Gud
herliggjort i ham, så skal også Gud herliggjøre ham i
sig, og han skal snart herliggjøre ham. 33 Mine barn!
ennu en liten stund er jeg hos eder; I skal lete efter
mig, og som jeg sa til jødene: Dit jeg går, kan I ikke
komme, således sier jeg nu også til eder. 34 Et nytt
bud gir jeg eder, at I skal elske hverandre; likesom jeg
har elsket eder, skal også I elske hverandre. 35 Derpå
skal alle kjenne at I er mine disipler, om I har innbyrdes
kjærlighet. 36 Simon Peter sier til ham: Herre! hvor går
du hen? Jesus svarte: Dit jeg går, kan du ikke følge
mig nu, men du skal følge mig siden. 37 Peter sier til
ham: Herre! hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil
sette mitt liv til for dig. 38 Jesus svarer: Vil du sette ditt
liv til for mig? Sannelig, sannelig sier jeg dig: Hanen
skal ikke gale før du har fornektet mig tre ganger.

14 Eders hjerte forferdes ikke! Tro på Gud, og tro
på mig! 2 I min Faders hus er det mange rum;
var det ikke så, da hadde jeg sagt eder det; for jeg går
bort for å berede eder sted; 3 og når jeg er gått bort
og har beredt eder sted, kommer jeg igjen og vil ta
eder til mig, forat også I skal være der jeg er. 4 Og
hvor jeg går hen, dit vet I veien. 5 Tomas sier til ham:
Herre! vi vet ikke hvor du går hen; hvorledes skulde
vi da vite veien? 6 Jesus sier til ham: Jeg er veien
og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten
ved mig. 7 Hadde I kjent mig, da hadde I også kjent
Faderen, og fra nu av kjenner I ham og har sett ham.
8 Filip sier til ham: Herre! vis oss Faderen, og det er
oss nok! 9 Jesus sier til ham: Så lang en tid har jeg
vært hos eder, og du kjenner mig ikke, Filip? Den som
har sett mig, har sett Faderen; hvorledes kan du da si:
Vis oss Faderen? 10 Tror du ikke at jeg er i Faderen
og Faderen i mig? De ord jeg sier til eder, taler jeg
ikke av mig selv, men Faderen, som blir i mig, han
gjør sine gjerninger. 11 Tro mig at jeg er i Faderen
og Faderen i mig; men hvis ikke, så tro det dog for
selve gjerningenes skyld! 12 Sannelig, sannelig sier
jeg eder: Den som tror på mig, han skal også gjøre de
gjerninger jeg gjør; og han skal gjøre større enn disse;
for jeg går til min Fader, 13 og hvad som helst I beder
om i mitt navn, det vil jeg gjøre, forat Faderen skal bli
herliggjort i Sønnen. 14 Dersom I beder mig om noget
i mitt navn, så vil jeg gjøre det. 15 Dersom I elsker
mig, da holder I mine bud, 16 og jeg vil bede Faderen,
og han skal gi eder en annen talsmann, forat han kan
være hos eder evindelig, (aiōn g165) 17 sannhetens
Ånd, som verden ikke kan få, for den ser ham ikke
og kjenner ham ikke; I kjenner ham, for han blir hos
eder og skal være i eder. 18 Jeg vil ikke efterlate eder
farløse; jeg kommer til eder. 19 Ennu en liten stund, og
verden ser mig ikke lenger; men I ser mig; for jeg lever,
og I skal leve. 20 På den dag skal I kjenne at jeg er i
min Fader, og I i mig, og jeg i eder. 21 Den som har
mine bud og holder dem, han er den som elsker mig;
men den som elsker mig, skal elskes av min Fader, og
jeg skal elske ham og åpenbare mig for ham. 22 Judas
- ikke Iskariot - sier til ham: Herre! hvad kommer det
av at du vil åpenbare dig for oss og ikke for verden?
23 Jesus svarte og sa til ham: Om nogen elsker mig,
da holder han mitt ord, og min Fader skal elske ham,
og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham. 24 Den
som ikke elsker mig, holder ikke mine ord; og det ord I
hører, er ikke mitt, men Faderens, som har sendt mig.
25 Dette har jeg talt til eder mens jeg var hos eder;
26 men talsmannen, den Hellige Ånd, som Faderen
skal sende i mitt navn, han skal lære eder alle ting,
og minne eder om alle ting som jeg har sagt eder. 27
Fred efterlater jeg eder, min fred gir jeg eder; ikke
som verden gir, gir jeg eder. Eders hjerte forferdes
ikke og reddes ikke! 28 I hørte at jeg sa til eder: Jeg
går bort og kommer til eder igjen. Dersom I elsket
mig, da gledet I eder over at jeg går til Faderen; for
Faderen er større enn jeg. 29 Og nu har jeg sagt eder
det før det skjer, forat I skal tro når det Skjer. 30 Jeg
skal herefter ikke tale meget med eder; for verdens
fyrste kommer, og han har intet i mig, 31 men forat
verden kan skjønne at jeg elsker Faderen og gjør så
som Faderen har befalt mig - stå op, la oss gå herfra!

15 Jeg er det sanne vintre, og min Fader er
vingårdsmannen. 2 Hver gren på mig som ikke
bærer frukt, den tar han bort, og hver den som bærer

frukt, den renser han, forat den skal bære mere frukt.
3 I er alt rene på grunn av det ord som jeg har talt til
eder; 4 bli i mig, så blir jeg i eder! Likesom grenen
ikke kan bære frukt av sig selv, men bare når den blir
i vintreet, således heller ikke I uten at I blir i mig. 5
Jeg er vintreet, I er grenene; den som blir i mig, og
jeg i ham, han bærer megen frukt; for uten mig kan I
intet gjøre. 6 Om nogen ikke blir i mig, da kastes han
ut som en gren og visner, og de sankes sammen og
kastes på ilden, og de brenner. 7 Dersom I blir i mig,
og mine ord blir i eder, da bed om hvad I vil, og I skal
få det. 8 Derved er min Fader herliggjort at I bærer
megen frukt, og I skal bli mine disipler. 9 Likesom
Faderen har elsket mig, så har jeg elsket eder; bli i
min kjærlighet! 10 Dersom I holder mine bud, da blir I i
min kjærlighet, likesom jeg har holdt min Faders bud
og blir i hans kjærlighet. 11 Dette har jeg talt til eder
forat min glede kan være i eder, og eders glede kan
bli fullkommen. 12 Dette er mitt bud at I skal elske
hverandre, likesom jeg har elsket eder. 13 Ingen har
større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for
sine venner; 14 I er mine venner dersom I gjør det jeg
byder eder. 15 Jeg kaller eder ikke lenger tjenere; for
tjeneren vet ikke hvad hans herre gjør; men eder har
jeg kalt venner, for alt det jeg har hørt av min Fader,
har jeg kunngjort eder. 16 I har ikke utvalgt mig, men
jeg har utvalgt eder, og jeg har satt eder til å gå ut og
bære frukt, frukt som varer, forat Faderen skal gi eder
alt det I beder ham om i mitt navn. 17 Dette byder jeg
eder at I skal elske hverandre. 18 Når verden hater
eder, da skal I vite at den har hatet mig før eder. 19
Var I av verden, da vilde verden elske sitt eget; men
fordi I ikke er av verden, men jeg har utvalgt eder av
verden, derfor hater verden eder. 20 Kom det ord i hu
som jeg sa eder: En tjener er ikke større enn sin herre!
Har de forfulgt mig, så skal de også forfølge eder; har
de holdt mitt ord, så skal de også holde eders. 21
Men alt dette skal de gjøre mot eder for mitt navns
skyld, fordi de ikke kjenner ham som har sendt mig. 22
Var jeg ikke kommet og hadde talt til dem, da hadde
de ikke synd; men nu har de ingen undskyldning for
sin synd. 23 Den som hater mig, han hater også min
Fader. 24 Hadde jeg ikke gjort de gjerninger blandt
dem som ingen annen har gjort, da hadde de ikke
synd; men nu har de sett dem og allikevel hatet både
mig og min Fader. 25 Men dette er skjedd forat det ord
skal opfylles som er skrevet i deres lov: De hatet mig
uten årsak. 26 Når talsmannen kommer, som jeg skal
sende eder fra Faderen, sannhetens Ånd, som utgår
fra Faderen, han skal vidne om mig. 27 Men også I
skal vidne; for I har vært med mig fra begynnelsen av.

16 Dette har jeg talt til eder forat I ikke skal ta
anstøt. 2 De skal utstøte eder av synagogene;
ja, det kommer en tid da hver den som slår eder ihjel,
skal tro at han viser Gud en dyrkelse. 3 Og dette
skal de gjøre fordi de ikke kjenner Faderen og heller
ikke mig. 4 Men dette har jeg talt til eder, forat I, når
timen kommer, da skal minnes at jeg sa eder det; men
dette sa jeg eder ikke fra begynnelsen av, fordi jeg da
var hos eder. 5 Men nu går jeg bort til ham som har
sendt mig, og ingen av eder spør mig: Hvor går du
hen? 6 Men fordi jeg har talt dette til eder, har sorg fylt
eders hjerte. 7 Men jeg sier eder sannheten: Det er til
gagn for eder at jeg går bort; for går jeg ikke bort, da
kommer talsmannen ikke til eder; men går jeg bort, da
skal jeg sende ham til eder. 8 Og når han kommer, skal
han overbevise verden om synd og om rettferdighet og
om dom: 9 om synd, fordi de ikke tror på mig; 10 om
rettferdighet, fordi jeg går til Faderen, og I ser mig ikke
lenger; 11 om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt.
12 Ennu har jeg meget å si eder; men I kan ikke bære
det nu; 13 men når han, sannhetens Ånd, kommer,
skal han veilede eder til hele sannheten; for han skal
ikke tale av sig selv, men det som han hører, skal han
tale, og de tilkommende ting skal han forkynne eder.
14 Han skal herliggjøre mig; for han skal ta av mitt og
forkynne eder. 15 Alt det Faderen har, er mitt; derfor
sa jeg at han tar av mitt og forkynner eder. 16 Om en
liten stund ser I mig ikke lenger, og atter om en liten
stund skal I se mig. 17 Nogen av hans disipler sa da til
hverandre: Hvad er dette han sier til oss: Om en liten
stund ser I mig ikke, og atter om en liten stund skal I
se mig; og: Jeg går til Faderen? 18 De sa da: Hvad er
dette han sier: Om en liten stund? Vi forstår ikke hvad
han mener. 19 Jesus visste at de vilde spørre ham, og
han sa til dem: Grunder I på dette med hverandre at
jeg sa: Om en liten stund ser I mig ikke, og atter om
en liten stund skal I se mig? 20 Sannelig, sannelig
sier jeg eder: I skal gråte og jamre eder, men verden
skal glede sig; I skal ha sorg, men eders sorg skal
bli til glede. 21 Når kvinnen føder, har hun sorg, fordi
hennes tid er kommet; men når hun har født sitt barn,
kommer hun ikke lenger sin trengsel i hu, av glede
over at et menneske er født til verden. 22 Således
har også I nu sorg; men jeg skal se eder igjen, og
eders hjerte skal glede sig, og ingen tar eders glede
fra eder. 23 Og på den dag skal I ikke spørre mig om
noget. Sannelig, sannelig sier jeg eder: Alt det I beder
Faderen om, skal han gi eder i mitt navn. 24 Hitinntil
har I ikke bedt om noget i mitt navn; bed, og I skal få,
forat eders glede kan bli fullkommen! 25 Dette har jeg
talt til eder i lignelser; det kommer en tid da jeg ikke
lenger skal tale til eder i lignelser, men fritt ut forkynne

eder om Faderen. 26 På den dag skal I bede i mitt
navn, og jeg sier eder ikke at jeg skal bede Faderen for
eder; 27 for Faderen selv elsker eder, fordi I har elsket
mig og trodd at jeg er utgått fra Gud. 28 Jeg er utgått
fra Faderen og kommet til verden; jeg forlater verden
igjen og går til Faderen. 29 Hans disipler sa: Se, nu
taler du fritt ut og sier ingen lignelse; 30 nu vet vi at du
vet alt og ikke trenger til at nogen spør dig; derfor tror
vi at du er utgått fra Gud. 31 Jesus svarte dem: Nu tror
I; 32 se, den stund kommer, og er kommet, da I skal
spredes hver til sitt og late mig alene; men jeg er ikke
alene, for Faderen er med mig. 33 Dette har jeg talt til
eder forat I skal ha fred i mig. I verden har I trengsel;
men vær frimodige! jeg har overvunnet verden.

17 Dette talte Jesus, og han løftet sine øine mot
himmelen og sa: Fader! timen er kommet;
herliggjør din Sønn, forat din Sønn kan herliggjøre dig,
2 likesom du har gitt ham makt over alt kjød, forat han
skal gi evig liv til alle dem som du har gitt ham; **(aiōnios**
g166) 3 og dette er det evige liv at de kjenner dig, den
eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.
(aiōnios g166) 4 Jeg har herliggjort dig på jorden idet jeg
har fullbyrdet den gjerning som du har gitt mig å gjøre;
5 og nu, herliggjør du mig, Fader, hos dig selv med den
herlighet jeg hadde hos dig før verden var til! 6 Jeg
har åpenbaret ditt navn for de mennesker som du gav
mig av verden; de var dine, og du gav mig dem, og de
har holdt ditt ord. 7 Nu vet de at alt det du har gitt mig,
er fra dig; 8 for de ord som du gav mig, har jeg gitt
dem, og de har tatt imot dem og kjent i sannhet at
jeg er utgått fra dig, og de har trodd at du har utsendt
mig. 9 Jeg beder for dem; jeg beder ikke for verden,
men for dem som du har gitt mig, fordi de er dine; 10
alt mitt er jo ditt, og ditt er mitt; og jeg er herliggjort i
dem. 11 Og jeg er ikke lenger i verden, men disse er i
verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar
dem i ditt navn, som du har gitt mig, forat de må være
ett, likesom vi! 12 Da jeg var hos dem, bevarte jeg dem
i ditt navn, som du har gitt mig, og jeg voktet dem, og
ingen av dem gikk fortapt, uten hint fortapelsens barn,
forat Skriften skulde opfylles. 13 Men nu kommer jeg til
dig, og dette taler jeg i verden forat de skal ha min
glede fullkommen i sig. 14 Jeg har gitt dem ditt ord,
og verden har hatet dem fordi de ikke er av verden,
likesom jeg ikke er av verden. 15 Jeg beder ikke at du
skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem
fra det onde. 16 De er ikke av verden, likesom jeg ikke
er av verden. 17 Hellige dem i sannheten! ditt ord er
sannhet. 18 Likesom du har utsendt mig til verden, har
også jeg utsendt dem til verden, 19 og jeg helliger mig
for dem, forat også de skal være helliget i sannhet.
20 Men jeg beder ikke for disse alene, men også for
dem som ved deres ord kommer til å tro på mig, 21
at de alle må være ett, likesom du, Fader, i mig, og
jeg i dig, at også de må være ett i oss. forat verden
skal tro at du har utsendt mig. 22 Og den herlighet
som du har gitt mig, den har jeg gitt dem, forat de skal
være ett, likesom vi er ett, 23 Jeg i dem, og du i mig,
forat de skal være fullkommet til ett, så verden kan
kjenne at du har utsendt mig og elsket dem, likesom
du har elsket mig. 24 Fader! jeg vil at hvor jeg er, der
skal også de som du har gitt mig, være hos mig, forat
de skal se min herlighet, som du har gitt mig, fordi
du har elsket mig før verdens grunnvoll blev lagt. 25
Rettferdige Fader! verden har ikke kjent dig; men jeg
har kjent dig, og disse har kjent at du har utsendt
mig, 26 og jeg har kunngjort dem ditt navn, og jeg vil
kunngjøre dem det, forat den kjærlighet hvormed du
har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem.

18 Da Jesus hadde talt dette, gikk han ut med sine
disipler over bekken Kedron; der var en have,
og i den gikk han selv og hans disipler inn. 2 Men
Judas, som forrådte ham, kjente også stedet; for Jesus
samledes ofte der med sine disipler. 3 Judas hadde nu
fått med sig vakten og tjenere fra ypperstesprestene og
fariseerne, og kom dit med fakler og lamper og våben.
4 Da nu Jesus visste om alt som skulde komme over
ham, gikk han frem og sa til dem: Hvem leter I efter? 5
De svarte ham: Efter Jesus fra Nasaret. Jesus sier
til dem: Det er mig. Men også Judas, som forrådte
ham, stod der med dem. 6 Da han nu sa til dem: Det
er mig, vek de tilbake og falt til jorden. 7 Han spurte
dem da atter: Hvem leter I efter? De sa: Efter Jesus
fra Nasaret. 8 Jesus svarte: Jeg sa eder jo at det
er mig. Er det da mig I leter efter, så la disse gå! 9
- forat det ord skulde opfylles som han hadde sagt:
Jeg mistet ikke en av dem som du har gitt mig. 10
Simon Peter hadde et sverd, og han drog det ut og slo
til ypperstesprestens tjener og hugg det høire øre av
ham. Tjeneren hette Malkus. 11 Jesus sa da til Peter:
Stikk sverdet i skjeden! Skal jeg ikke drikke den kalk
min Fader har gitt mig? 12 Vakten og den øverste
krigshøvedsmann og jødenes tjenere grep da Jesus
og bandt ham, 13 og de førte ham først til Annas, for
han var svigerfar til Kaifas, som var ypperstesprest det
år. 14 Men det var Kaifas som hadde gitt jødene det
råd at det var gagnlig at ett menneske døde for folket.
15 Men Simon Peter og en annen disippel fulgte Jesus,
og denne disippel var kjent med ypperstepresten, og
gikk inn med Jesus i ypperstesprestens gård; 16 men
Peter stod utenfor ved døren. Den andre disippel, han
som var kjent med ypperstepresten, gikk da ut og talte
til dørvoktersken og fikk Peter inn. 17 Piken som voktet
døren, sa da til Peter: Er ikke du også en av dette

menneskes disipler? Han sa: Nei, jeg er ikke. 18 Men
tjenerne og drengene hadde gjort op en kull-ild, fordi
det var koldt, og de stod og varmet sig; men også Peter
stod der med dem og varmet sig. 19 Ypperstepresten
spurte da Jesus om hans disipler og om hans lære.
20 Jesus svarte ham: Jeg har talt fritt ut for alle og
enhver; jeg har alltid lært i synagoger og i templet, der
hvor alle jøder kommer sammen, og i lønndom har
jeg intet talt. 21 Hvorfor spør du mig? Spør dem som
har hørt mig, om hvad jeg har talt til dem! se, de vet
hvad jeg har sagt. 22 Men da han sa dette, gav en av
tjenerne som stod der, Jesus et slag i ansiktet og sa:
Svarer du ypperstepresten slik? 23 Jesus svarte ham:
Har jeg talt ille, da bevis at det er ondt! men har jeg talt
rett, hvorfor slår du mig da? 24 Annas sendte ham da
bundet til ypperstepresten Kaifas. 25 Men Simon Peter
stod og varmet sig. Da sa de til ham: Du skulde vel
ikke være en av hans disipler du også? Han nektet og
sa: Nei, jeg er ikke. 26 En av ypperstepresten tjenere,
en frende av den som Peter hadde hugget øret av,
sier: Så ikke jeg dig sammen med ham i haven? 27
Atter nektet Peter, og straks gol hanen. 28 De førte da
Jesus fra Kaifas til borgen. Det var tidlig på morgenen,
og de gikk ikke selv inn i borgen, forat de ikke skulde
bli urene, men kunde ete påske. 29 Pilatus gikk da ut
til dem og sa: Hvad klagemål fører I mot denne mann?
30 De svarte ham: Var dette ikke en ugjerningsmann,
da hadde vi ikke overgitt ham til dig. 31 Pilatus sa da til
dem: Ta I og døm ham efter eders lov! Jødene sa da til
ham: Vi har ikke rett til å avlive nogen 32 - forat det
Jesu ord skulde opfylles som han sa for å gi til kjenne
hvad slags død han skulde dø. 33 Pilatus gikk da inn i
borgen igjen og kalte Jesus for sig og sa til ham: Er du
jødenes konge? 34 Jesus svarte: Sier du dette av dig
selv, eller har andre sagt dig det om mig? 35 Pilatus
svarte: Er jeg en jøde? Ditt folk og ypperstepresten
har overgitt dig til mig; hvad er det du har gjort? 36
Jesus svarte: Mitt rike er ikke av denne verden; var
mitt rike av denne verden, da hadde mine tjenere stridt
for at jeg ikke skulde bli overgitt til jødene; men nu
er mitt rike ikke av denne verden. 37 Pilatus sa da
til ham: Så er du dog konge? Jesus svarte: Du sier
det; jeg er konge. Jeg er dertil født og dertil kommet til
verden at jeg skal vidne for sannheten. Hver den som
er av sannheten, hører min røst. 38 Pilatus sier til ham:
Hvad er sannhet? Og da han hadde sagt dette, gikk
han igjen ut til jødene og sa til dem: Jeg finner ingen
skyld hos ham. 39 Men I har jo den skikk at jeg skal gi
eder en fri i påsken; vil I da at jeg skal gi eder jødenes
konge fri? 40 De ropte da atter alle sammen og sa:
Ikke ham, men Barabbas! Men Barabbas var en røver.

19 Da tok Pilatus Jesus og lot ham hudstryke. 2 Og
stridsmennene flettet en krone av torner og satte
den på hans hode, og de kastet en purpurkappe om
ham, og gikk frem for ham og sa: 3 Vær hilset, du
jødenes konge! Og de slo ham i ansiktet. 4 Pilatus
gikk da atter ut og sa til dem: Se, jeg fører ham ut til
eder, forat I skal vite at jeg ikke finner nogen skyld
hos ham. 5 Jesus kom da ut og bar tornekronen og
purpurkappen. Og han sa til dem: Se det menneske!
6 Da nu ypperstepresten og tjenerne fikk se ham,
ropte de: Korsfest, korsfest! Pilatus sier til dem: Ta I
ham og korsfest ham! for jeg finner ingen skyld hos
ham. 7 Jødene svarte ham: Vi har en lov, og efter
den lov er han skyldig til å dø, fordi han har gjort sig
selv til Guds Sønn. 8 Da nu Pilatus hørte dette ord,
blev han ennu mere redd, 9 og han gikk atter inn i
borgen og sa til Jesus: Hvor er du fra? Men Jesus
gav ham intet svar. 10 Pilatus sier da til ham: Vil du
ikke tale med mig? Vet du ikke at jeg har makt til å
gi dig fri og har makt til å korsfeste dig? 11 Jesus
svarte: Du hadde ingen makt over mig hvis det ikke
var gitt dig ovenfra; derfor har han som overgav mig til
dig, større synd. 12 På grunn av dette søkte Pilatus
fremdeles å gi ham fri. Men jødene ropte: Gir du denne
fri, da er du ikke keiserens venn; hver den som gjør
sig selv til konge, setter sig op imot keiseren. 13 Da nu
Pilatus hørte disse ord, førte han Jesus ut og satte
sig på dommersetet, på det sted som kalles Stenlagt,
på hebraisk Gabbata. 14 Men det var beredelses-
dagen i påsken, omkring den sjette time. Og han sier til
jødene: Se her eders konge! 15 De ropte da: Bort, bort
med ham! Korsfest ham! Pilatus sier til dem: Skal jeg
korsfeste eders konge? Ypperstepresten svarte: Vi
har ingen annen konge enn keiseren. 16 Da overgav
han ham til dem til å korsfestes. 17 Så tok de Jesus
med sig, og han bar sitt kors og gikk ut til det sted som
kalles Hodeskalle-stedet, på hebraisk Golgata; 18 der
korsfestet de ham, og sammen med ham to andre, en
på hver side, og Jesus midt imellem. 19 Men Pilatus
hadde også skrevet en innskrift, og den satte han på
korset; der var skrevet: Jesus fra Nasaret, jødenes
konge. 20 Denne innskrift leste da mange av jødene;
for det sted hvor Jesus blev korsfestet, var nær ved
byen, og den var skrevet på hebraisk, latin og gresk.
21 Jødenes ypperstepresten sa da til Pilatus: Skriv ikke:
Jødenes konge, men at han sa: Jeg er jødenes konge!
22 Pilatus svarte: Det jeg skrev, det skrev jeg. 23 Da nu
stridsmennene hadde korsfestet Jesus, tok de hans
klær og delte dem i fire deler, en for hver stridsmann.
Likeså tok de kjortelen. Men kjortelen var usydd, vevd
fra øverst og helt igjennem. 24 De sa da til hverandre:
La oss ikke rive den i stykker, men kaste lodd om

hvem som skal ha den! - forat Skriften skulde opfylles,
som sier: De delte mine klær mellem sig, og kastet
lodd om min kjortel. Dette gjorde da stridsmennene.
25 Men ved Jesu kors stod hans mor og hans mors
søster, Maria, Klopas' hustru, og Maria Magdalena.
26 Da nu Jesus så sin mor, og ved siden av henne
den disippel han elsket, sa han til sin mor: Kvinne!
se, det er din sønn; 27 derefter sa han til disippelen:
Se, det er din mor. Og fra den stund tok disippelen
henne hjem til sig. 28 Derefter, da Jesus visste at
nu var alt fullbragt, forat Skriften skulde opfylles, sier
han: Jeg tørster. 29 Der stod et kar fullt av eddik; de
satte da en svamp full av eddik på en isop-stilk og
holdt den op til hans munn. 30 Da nu Jesus hadde
fått eddiken, sa han: Det er fullbragt. Og han bøide
sitt hode og opgav sin ånd. 31 Det var beredelses-
dagen; forat nu legemene ikke skulde bli hengende på
korset sabbaten over - for denne sabbatsdag var stor -
bad jødene Pilatus om at deres ben måtte bli brutt
sønder og legemene tatt ned. 32 Stridsmennene kom
da og brøt benene på den første og på den andre som
var korsfestet sammen med ham; 33 men da de kom
til Jesus og så at han allerede var død, brøt de ikke
hans ben, 34 men en av stridsmennene stakk ham i
siden med et spyd, og straks kom det ut blod og vann.
35 Og den som har sett det, har vidnet om det, og
hans vidnesbyrd er sant, og han vet at han sier sant,
forat også I skal tro. 36 For dette skjedde forat Skriften
skulde opfylles: Intet ben skal brytes på ham. 37 Og
atter sier et annet skriftord: De skal se på ham som de
har gjennemstunget. 38 Men Josef fra Arimatea, som
var en av Jesu disipler, dog lønnlig, av frykt for jødene,
bad derefter Pilatus at han måtte ta Jesu legeme ned;
og Pilatus gav ham lov til det. Han kom da og tok Jesu
legeme ned. 39 Men også Nikodemus kom, han som
første gang var kommet til ham om natten, og han
hadde med sig en blanding av myrra og aloë, omkring
hundre pund. 40 De tok da Jesu legeme og svøpte det
i linklær med de velluktende urter, således som det er
skikk hos jødene ved jordeferd. 41 Men på det sted
hvor Jesus blev korsfestet, var det en have, og i haven
en ny grav, som aldri nogen var blitt lagt i; 42 der la de
da Jesus, fordi det var jødenes beredelses-dag; for
graven var nær ved.

20 Men på den første dag i uken kom Maria
Magdalena tidlig til graven, mens det ennu var
mørkt, og hun så at stenen var tatt bort fra graven. 2
Hun løp da avsted, og kom til Simon Peter og til den
andre disippel, han som Jesus elsket, og sa til dem:
De har tatt Herren ut av graven, og vi vet ikke hvor de
har lagt ham. 3 Peter og den andre disippel gikk da
avsted og kom til graven. 4 Men de to løp sammen, og
den andre disippel løp i forveien, hurtigere enn Peter,
og kom først til graven, 5 og da han bøide sig ned,
så han linklærne ligge der; men han gikk ikke inn. 6
Simon Peter kom da bakefter ham, og han gikk inn i
graven, og så at linklærne lå der, 7 og at svededuken
som hadde vært på hans hode, ikke lå sammen med
linklærne, men var lagt sammen på et sted for sig selv.
8 Da gikk også den andre disippel inn, han som var
kommet først til graven, og han så og trodde; 9 for de
forstod ennu ikke Skriften, at han skulde opstå fra de
døde. 10 Disiplene gikk da hjem igjen. 11 Men Maria
stod utenfor ved graven og gråt. Som hun nu gråt,
bøide hun sig og så inn i graven, 12 og hun fikk se
to engler sitte i hvite klær, en ved hodet og en ved
føttene, der hvor Jesu legeme hadde ligget. 13 Og de
sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hun sier til
dem: De har tatt min herre bort, og jeg vet ikke hvor
de har lagt ham! 14 Da hun hadde sagt dette, vendte
hun sig om og så Jesus stå der; og hun visste ikke at
det var Jesus. 15 Jesus sier til henne: Kvinne, hvorfor
gråter du? Hvem leter du efter? Hun trodde at det var
urtegårdsmannen, og sa til ham: Herre! dersom du har
båret ham bort, da si mig hvor du har lagt ham, så vil
jeg ta ham! 16 Jesus sier til henne: Maria! Da vender
hun sig om og sier til ham på hebraisk: Rabbuni! det
er mester. 17 Jesus sier til henne: Rør ikke ved mig!
for jeg er ennu ikke faret op til Faderen; men gå til
mine brødre og si til dem: Jeg farer op til min Fader og
eders Fader, og til min Gud og eders Gud! 18 Maria
Magdalena kommer og forteller disiplene: Jeg har sett
Herren, og at han hadde sagt dette til henne. 19 Da
det nu var aften den dag, den første dag i uken, og
dørene var lukket der hvor disiplene var, av frykt for
jødene, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sa
til dem: Fred være med eder! 20 Og da han hadde
sagt dette, viste han dem sine hender og sin side. Da
blev disiplene glade, da de så Herren. 21 Han sa da
atter til dem: Fred være med eder! Likesom Faderen
har utsendt mig, sender også jeg eder. 22 Og da han
hadde sagt dette, åndet han på dem og sa til dem:
Ta imot den Hellige Ånd! 23 Dersom I forlater nogen
deres synder, da er de dem forlatt; dersom I fastholder
dem for nogen, da er de fastholdt. 24 Men en av de
tolv, Tomas, det er tvilling, var ikke sammen med dem
dengang Jesus kom. 25 De andre disipler sa da til
ham: Vi har sett Herren. Men han sa til dem: Uten
at jeg får se naglegapet i hans hender og stikke min
finger i naglegapet og stikke min hånd i hans side,
vil jeg ingenlunde tro. 26 Og åtte dager derefter var
hans disipler atter inne, og Tomas med dem. Jesus
kom mens dørene var lukket, og stod midt iblandt dem
og sa: Fred være med eder! 27 Derefter sier han til

Tomas: Rekk din finger hit, og se mine hender, og
rekk din hånd hit og stikk den i min side, og vær ikke
vantro, men troende! 28 Tomas svarte og sa til ham:
Min Herre og min Gud! 29 Jesus sier til ham: Fordi
du har sett mig, tror du; salige er de som ikke ser og
dog tror. 30 Også mange andre tegn gjorde Jesus for
sine disiplers øine, tegn som ikke er skrevet i denne
bok; 31 men disse er skrevet forat I skal tro at Jesus er
Messias, Guds Sønn, og forat I ved troen skal ha liv i
hans navn.

21 Siden åpenbarte Jesus sig atter for disiplene
ved Tiberias-sjøen; og han åpenbarte sig på
denne måte: 2 Simon Peter og Tomas, det er tvilling,
og Natanael fra Kana i Galilea og Sebedeus' sønner
og to andre av hans disipler var sammen. 3 Simon
Peter sier til dem: Jeg går avsted for å fiske. De sier til
ham: Vi går også med dig. De gikk avsted og steg i
båten; men den natt fikk de intet. 4 Da det alt led mot
morgenen, stod Jesus ved stranden; men disiplene
visste ikke at det var Jesus. 5 Jesus sier da til dem:
Barn! har I fisk? De svarte ham: Nei. 6 Men han sa til
dem: Kast garnet på den høire side av båten, så skal I
få! De kastet det da ut, og nu var de ikke i stand til
å dra det op, så meget fisk var der. 7 Den disippel
som Jesus elsket, sier da til Peter: Det er Herren! Da
nu Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han
sin kjortel om sig - for han var naken - og kastet sig i
sjøen; 8 men de andre disipler kom med båten - de var
ikke lang fra land, bare omkring to hundre alen - og
drog garnet med fiskene efter sig. 9 Da de var steget i
land, så de glødende kull ligge der, og på dem fisk og
brød. 10 Jesus sier til dem: Kom hit med noget av den
fisk som I nu fikk! 11 Simon Peter gikk ombord og drog
garnet på land, fullt av store fisker, hundre og tre og
femti, og enda det var så mange, gikk garnet ikke i
sønder. 12 Jesus sier til dem: Kom hit og hold måltid!
Men ingen av disiplene vågde å spørre ham: Hvem er
du? for de forstod at det var Herren. 13 Jesus kommer
og tar brødet og gir dem, og likeså fisken. 14 Dette var
nu tredje gang Jesus åpenbarte sig for sine disipler
efterat han var opstanden fra de døde. 15 Da de nu
hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon,
Johannes' sønn! elsker du mig mere enn disse? Han
sier til ham: Ja, Herre! du vet at jeg har dig kjær. Han
sier til ham: Fø mine lam! 16 Atter sier han til ham,
annen gang: Simon, Johannes' sønn! elsker du mig?
Han sier til ham: Ja, Herre! du vet at jeg har dig kjær.
Han sier til ham: Vokt mine får! 17 Han sier tredje gang
til ham: Simon, Johannes' sønn! har du mig kjær?
Peter blev bedrøvet over at han tredje gang sa til ham:
Har du mig kjær? Og han sier til ham: Herre! du vet alt,
du vet at jeg har dig kjær. Jesus sier til ham: Fø mine
får! 18 Sannelig, sannelig sier jeg dig: Da du var yngre,
bandt du selv op om dig og gikk dit du vilde; men når
du er blitt gammel, skal du rekke ut dine hender, og en
annen skal binde op om dig og føre dig dit du ikke vil.
19 Dette sa han for å gi til kjenne med hvad slags død
han skulde ære Gud. Og da han hadde sagt dette,
sier han til ham: Følg mig! 20 Da Peter vender sig,
ser han den disippel følge med som Jesus elsket, og
som lå op til hans bryst ved nattverden og sa: Herre!
hvem er det som forråder dig? 21 Da nu Peter ser
denne, sier han til Jesus: Herre! hvorledes skal det da
gå denne? 22 Jesus sier til ham: Om jeg vil at han
skal leve til jeg kommer, hvad kommer det dig ved?
Følg du mig! 23 Derfor kom det ord ut blandt brødrene:
Denne disippel dør ikke. Og dog sa Jesus ikke til ham
at han ikke skulde dø, men: Om jeg vil at han skal leve
til jeg kommer, hvad kommer det dig ved? 24 Dette
er den disippel som vidner om dette og har skrevet
dette; og vi vet at hans vidnesbyrd er sant. 25 Men det
er også meget annet som Jesus har gjort; skulde det
skrives, hver ting for sig, da mener jeg at ikke hele
verden vilde rumme de bøker som da måtte skrives.

Apostlenes-gjerninge

1 Den første bok skrev jeg, Teofilus, om alt det som
Jesus begynte med både å gjøre og å lære, **2** inntil
den dag da han blev optatt, efterat han ved den Hellige
Ånd hadde gitt sine bud til de apostler som han hadde
utvalgt sig, **3** dem som han også fremstilte sig for
levende med mange beviser efterat han hadde lidt, idet
han i firti dager viste sig for dem og talte om det som
hører til Guds rike. **4** Og da han var sammen med dem,
bød han dem at de ikke skulde vike fra Jerusalem,
men bie på det som Faderen hadde lovt, som I, sa
han, har hørt om av mig; **5** for Johannes døpte vel
med vann, men I skal døpes med den Hellige Ånd
ikke mange dager herefter. **6** Da de nu var kommet
sammen, spurte de ham: Herre! gjenreiser du på den
tid riket for Israel? **7** Han sa til dem: Det tilkommer ikke
eder å vite tider eller timer som min Fader har fastsatt
av sin egen makt; **8** men I skal få kraft idet den Hellige
Ånd kommer over eder, og I skal være mine vidner
både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria og like til
jordens ende. **9** Og da han hadde sagt dette, fór han
op mens de så på, og en sky tok ham bort fra deres
øine. **10** Og mens de stirret op mot himmelen idet han
fór bort, se, da stod to menn hos dem i hvite klær, **11**
og de sa: I galileiske menn! hvorfor står I og ser op
mot himmelen? Denne Jesus som er optatt fra eder til
himmelen, skal komme igjen på samme måte som I så
ham fare op til himmelen. **12** Da vendte de tilbake til
Jerusalem fra det berg som kalles Oljeberget og ligger
nær ved Jerusalem, en sabbatsreise derfra. **13** Og da
de var kommet dit, gikk de op på den sal hvor de holdt
til både Peter og Johannes, og Jakob og Andreas, Filip
og Tomas, Bartolomeus og Matteus, Jakob, Alfeus'
sønn, og Simon ivreren og Judas, Jakobs sønn; **14**
alle disse holdt samdrektig ved i bønnen sammen med
nogen kvinner og Maria, Jesu mor, og hans brødre. **15**
Og i disse dager stod Peter op midt iblandt brødrene
der var samlet en flokk på omkring et hundre og tyve
og han sa: **16** Brødre! Det skriftord måtte opfylles som
den Hellige Ånd forut talte ved Davids munn om Judas,
som blev veiviser for dem som grep Jesus; **17** han var
jo regnet blandt oss og fikk del i denne tjeneste. **18**
Han kjøpte sig nu en aker for lønnen for sin ugjerning,
og han styrtet ned og brast itu, og alle hans innvoller
veltet ut, **19** og det blev vitterlig for alle dem som bor i
Jerusalem, så at hin aker på deres eget mål fikk navnet
Hakeldama, det er blodaker. **20** For det er skrevet i
Salmenes bok: Hans bolig bli øde, og ingen bo der,
og: La en annen få hans embede! **21** Derfor bør en av
de menn som vandret sammen med oss i all den tid
den Herre Jesus gikk inn og ut hos oss, **22** like fra sin
dåp ved Johannes inntil den dag da han blev optatt fra
oss en av disse bør sammen med oss bli vidne om
hans opstandelse. **23** De stilte da frem to, Josef, som
kaltes Barsabbas, med tilnavnet Justus, og Mattias.
24 Og de bad således: Du, Herre, som kjenner alles
hjerter! vis oss hvem du har utvalgt av disse to **25** til å
få del i denne tjeneste og apostelgjerning som Judas
gikk bort fra for å gå til sitt eget sted! **26** Så kastet de
lodd mellem dem, og loddet falt på Mattias, og han
blev regnet sammen med de elleve apostler.

2 Og da pinsefestens dag var kommet, var de alle
samlet på samme sted. **2** Og med ett kom det en
lyd fra himmelen som av et fremfarende veldig vær
og fylte hele huset der de satt. **3** Og det viste sig for
dem tunger likesom av ild, som skilte sig og satte sig
på enhver av dem. **4** Da blev de alle fylt med den
Hellige Ånd, og de begynte å tale med andre tunger,
alt efter som Ånden gav dem å tale. **5** Nu bodde det i
Jerusalem jøder, gudfryktige menn fra alle folkeslag
under himmelen. **6** Da nu denne lyd kom, strømmet
hopen sammen og blev forvirret, fordi de hørte dem
tale enhver på sitt eget mål; **7** og de blev forferdet og
undret sig, og sa: Men er ikke alle disse som taler,
galileere? **8** Hvorledes går det da til at vi alle hører vårt
eget mål, som vi er født i, **9** vi partere og medere og
elamitter, og vi som bor i Mesopotamia og Judea og
Kappadokia, Pontus og Asia, **10** Frygia og Pamfylia,
Egypten og landskapene i Libya ved Kyrene, og vi
tilreisende fra Rom, **11** både jøder og tilhengere av
jødenes tro, kretere og arabere: vi hører dem tale om
Guds store gjerninger på våre tungemål? **12** Men de
blev alle forferdet og var rådville, og de sa til hverandre:
Hvad kan dette være? **13** Men andre sa spottende:
De er fulle av søt vin! **14** Da stod Peter frem med de
elleve, og løftet sin røst og talte til dem: I jødiske menn
og alle I som bor i Jerusalem! Dette være eder vitterlig,
og lån øre til mine ord! **15** For disse er ikke drukne,
således som I mener; det er jo bare den tredje time på
dagen; **16** men dette er det som er sagt ved profeten
Joel: **17** Og det skal skje i de siste dager, sier Gud,
da vil jeg utgyde av min Ånd over alt kjød, og eders
sønner og eders døtre skal tale profetiske ord, og
eders unge menn skal se syner, og eders oldinger ha
drømmer; **18** ja, endog over mine træler og over mine
trælkvinner vil jeg i hine dager utgyde av min Ånd, og
de skal tale profetiske ord. **19** Og jeg vil la under skje
på himmelen i det høie, og tegn på jorden i det lave:
blod og ild og røkskyer; **20** solen skal bli til mørke og
månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og
herlige. **21** Og det skal skje: Hver den som påkaller
Herrens navn, han skal bli frelst. **22** Israelittiske menn!
hør disse ord: Jesus fra Nasaret, en mann som var

blitt utpekt for eder av Gud ved kraftige gjerninger og
under og tegn, som Gud gjorde ved ham midt iblandt
eder, således som I selv vet, 23 han som blev forrådt
efter Guds besluttede råd og forutviden, ham slo I ihjel,
idet I naglet ham til korset ved urettferdiges hender; 24
men Gud opreiste ham, idet han løste dødens veer,
eftersom det ikke var mulig at han kunde holdes av
den. 25 For David sier om ham: Jeg hadde alltid
Herren for mine øine, for han er ved min høire hånd,
forat jeg ikke skal rokkes; 26 derfor gledet mitt hjerte
sig og min tunge jublet, ja endog mitt kjød skal legge
sig til hvile med håp; 27 for du skal ikke forlate min
sjel i dødsriket, ei heller skal du overgi din hellige til å
se tilintetgjørelse; (Hadēs g86) 28 du kunngjorde mig
livets veier, du skal fylle mig med glede for ditt åsyn.
29 Brødre! la mig få lov til å tale med frimodighet til
eder om patriarken David, at han både døde og blev
begravet, og hans grav er iblandt oss den dag idag; 30
da han nu var en profet og visste at Gud med en ed
hadde tilsvoret ham at av hans lends frukt vilde han
sette en på hans trone, 31 så var det om Messias'
opstandelse han fremsynt talte det ord at han ikke blev
forlatt i dødsriket, ei heller så hans kjød tilintetgjørelse.
(Hadēs g86) 32 Denne Jesus opreiste Gud, som vi alle
er vidner om. 33 Efterat han nu er ophøiet ved Guds
høire hånd og av sin Fader har fått den Hellige Ånd,
som var lovt, så utgjød han dette som I både ser og
hører. 34 For David fór ikke op til himmelen, men han
sier selv: Herren sa til min herre: Sett dig ved min
høire hånd, 35 til jeg får lagt dine fiender til skammel
for dine føtter! 36 Så skal da hele Israels hus vite for
visst at Gud har gjort ham både til Herre og til Messias,
denne Jesus som I korsfestet. 37 Men da de hørte
dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de
andre apostler: Hvad skal vi gjøre, brødre? 38 Peter sa
da til dem: Omvend eder, og enhver av eder la sig
døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så
skal I få den Hellige Ånds gave! 39 For løftet hører
eder til og eders barn og alle dem som er langt borte,
så mange som Herren vår Gud kaller til. 40 Og med
flere andre ord vidnet han og formante dem, idet han
sa: La eder frelse fra denne vanartede slekt! 41 De
som nu tok imot hans ord, blev døpt, og det blev på
den dag lagt til omkring tre tusen sjeler. 42 Og de holdt
trolig fast ved apostlenes lære og ved samfundet, ved
brøds-brytelsen og ved bønnene. 43 Og det kom frykt
over hver sjel, og mange under og tegn blev gjort ved
apostlene. 44 Og alle de troende holdt sig sammen
og hadde alt felles, 45 og sine eiendeler og sitt gods
solgte de og delte det ut til alle, efter som nogen hadde
trang til, 46 og idet de samdrektig hver dag stadig
søkte templet og brøt brødet hjemme, nøt de sin mat
med fryd og hjertets enfold, 47 idet de lovet Gud og
hadde yndest hos hele folket. Og Herren la hver dag
dem som lot sig frelse, til menigheten.

3 Men Peter og Johannes gikk sammen op i templet
ved bønnens time, som var den niende. 2 Og det
blev båret frem en mann som var vanfør fra mors liv
av, og som de daglig la ved den tempeldør som kalles
den fagre, for å be dem som gikk inn i templet, om
almisse. 3 Da han så Peter og Johannes som vilde
gå inn i templet, bad han om å få en almisse. 4 Men
Peter så skarpt på ham sammen med Johannes og
sa: Se på oss! 5 Han gav da akt på dem, for han
ventet å få noget av dem. 6 Men Peter sa: Sølv og
gull eier jeg ikke; men det jeg har, det gir jeg dig: I
Jesu Kristi, nasareerens navn - stå op og gå! 7 Så
grep han ham ved den høire hånd og reiste ham op,
8 og straks fikk hans føtter og ankler styrke, og han
sprang op og stod og gikk omkring, og han fulgte med
dem inn i templet, og gikk omkring der og sprang og
lovet Gud. 9 Og hele folket så ham gå omkring og
love Gud, 10 og de kjente ham, de så at han var
den som satt der ved den fagre tempeldør for å få
almisse, og de blev fulle av forundring og redsel over
det som var vederfaret ham. 11 Mens han nu holdt
sig nær til Peter og Johannes, strømmet hele folket i
forundring sammen om dem ved den buegang som
kalles Salomos buegang. 12 Da Peter så dette, svarte
han folket: Israelittiske menn! Hvorfor undrer I eder
over dette? eller hvorfor stirrer I på oss som om vi
av vår egen kraft eller gudsfrykt hadde gjort at han
går omkring? 13 Abrahams og Isaks og Jakobs Gud,
våre fedres Gud, har herliggjort sin tjener Jesus, ham
som I forrådte og fornektet for Pilatus da han dømte at
han skulde løslates; 14 men I fornektet den hellige og
rettferdige og bad at en morder måtte gis eder, 15 men
livets høvding drepte I, ham som Gud opvakte fra de
døde, som vi er vidner om. 16 Og ved troen på hans
navn har hans navn styrket denne mann som I ser
og kjenner, og troen som virkedes ved ham, har gitt
ham denne fulle førlighet for eders alles øine. 17 Og
nu, brødre! jeg vet at I gjorde det i uvitenhet, likesom
eders rådsherrer; 18 men Gud opfylte på denne måte
det som han forut forkynte ved alle profetenes munn,
at hans Messias skulde lide. 19 Så fatt da et annet
sinn og vend om, forat eders synder må bli utslettet, så
husvalelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, 20 og
han kan sende den for eder utkårede Messias, Jesus,
21 som himmelen skal huse inntil de tider da alt det
blir gjenoprettet som Gud har talt om ved sine hellige
profeters munn fra eldgamle dager av. (aiōn g165) 22
Moses har jo sagt: En profet, likesom mig, skal Herren
eders Gud opreise eder av eders brødre; ham skal I

høre i alt det som han taler til eder; 23 og det skal skje:
Hver sjel som ikke hører denne profet, skal utryddes
av folket. 24 Men også alle profetene fra Samuel av og
derefter, så mange som har talt, har også forkynt om
disse dager. 25 I er barn av profetene og av den pakt
som Gud gjorde med våre fedre da han sa til Abraham:
Og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes. 26 I var
de første som Gud sendte sin tjener til, da han lot ham
fremstå forat han skulde velsigne eder, idet enhver av
eder vender sig bort fra sin ondskap.

4 Men mens de talte til folket, kom prestene og
høvedsmannen for tempelvakten og sadduseerne
over dem; 2 de harmedes over at de lærte folket og
forkynte i Jesus opstandelsen fra de døde, 3 og de la
hånd på dem og satte dem i fengsel til den næste dag;
for det var alt aften. 4 Men mange av dem som hadde
hørt ordet, kom til troen, og tallet på mennene blev
omkring fem tusen. 5 Dagen efter skjedde det da at
deres rådsherrer og eldste og skriftlærde samlet sig i
Jerusalem, 6 og med dem yppersteprestenen Annas og
Kaifas og Johannes og Aleksander og så mange som
var av yppersteprestelig ætt, 7 og de stilte dem frem
midt iblandt sig og spurte dem: Ved hvilken kraft eller
ved hvilket navn gjorde I dette? 8 Da sa Peter til dem,
fylt av den Hellige Ånd: I folkets rådsherrer og Israels
eldste! 9 Når vi idag blir tatt i forhør for en velgjerning
mot et sykt menneske, om hvad han er helbredet ved,
10 da være det vitterlig for eder alle og for hele Israels
folk at ved Jesu Kristi, nasareerens navn, han som I
korsfestet, han som Gud opvakte fra de døde, ved
ham står denne helbredet for eders øine. 11 Han er
den sten som blev forkastet av eder, I bygningsmenn,
men som er blitt hjørnesten. 12 Og det er ikke frelse i
nogen annen; for det er heller ikke noget annet navn
under himmelen, gitt blandt mennesker, ved hvilket vi
skal bli frelst. 13 Men da de så Peters og Johannes'
frimodighet og fikk vite at de var ulærde og lege menn,
undret de sig, og de kjente dem igjen, at de hadde
vært med Jesus; 14 og da de så mannen stå ved deres
side, han som var blitt helbredet, kunde de ikke si imot.
15 De bød dem da gå ut fra rådet, og de rådførte sig
med hverandre og sa: 16 Hvad skal vi gjøre med disse
mennesker? for at et vitterlig tegn er gjort ved dem, det
er åpenbart for alle som bor i Jerusalem, og det kan
vi ikke nekte. 17 Men forat det ikke skal utbrede sig
mere blandt folket, så la oss alvorlig true dem til ikke
mere å tale i dette navn til noget menneske! 18 Så
kalte de dem inn og bød dem at de aldeles ikke skulde
tale eller lære i Jesu navn. 19 Men Peter og Johannes
svarte dem: Døm selv om det er rett i Guds øine å
lyde eder mere enn Gud! 20 for vi kan ikke la være å
tale om det som vi har sett og hørt. 21 De truet dem da
enn mere, og så lot de dem gå, da de for folkets skyld
ikke fant nogen råd til å straffe dem; for alle priste
Gud for det som var skjedd; 22 for han var mere enn
firti år gammel den mann som dette helbredelsestegn
hadde hendt med. 23 Da de nu var løslatt, kom de til
sine egne og fortalte dem alt det yppersteprestene
og de eldste hadde sagt til dem. 24 Da de hørte det,
løftet de samdrektig sin røst til Gud og sa: Herre! du
som gjorde himmelen og jorden og havet og alt det
som i dem er, 25 du som ved din tjener Davids munn
sa: Hvorfor fnyste hedningene og grundet folkene på
det som fåfengt er? 26 Jordens konger steg frem, og
høvdingene samlet sig sammen mot Herren og mot
hans salvede - 27 ja i sannhet, i denne by samlet
de sig mot din hellige tjener Jesus, som du salvet,
både Herodes og Pontius Pilatus med hedningene
og Israels folk, 28 for å gjøre det som din hånd og
ditt råd forut hadde besluttet skulde skje. 29 Og nu,
Herre! hold øie med deres trusler, og gi dine tjenere å
tale ditt ord med all frimodighet, 30 idet du rekker din
hånd ut til helbredelse og til tegn og undergjerninger
ved din hellige tjener Jesu navn. 31 Og da de hadde
bedt, skalv det sted hvor de var samlet, og de blev
alle fylt med den Hellige And, og de talte Guds ord
med frimodighet. 32 Men hele flokken av dem som var
kommet til troen, hadde ett hjerte og en sjel, og ikke
en sa om noget av sitt gods at det var hans eget de
hadde alt felles. 33 Og med stor kraft bar apostlene
frem vidnesbyrdet om den Herre Jesu opstandelse, og
det var stor nåde over dem alle. 34 For det var heller
ikke nogen trengende iblandt dem; for alle som eide
akrer eller hus, solgte dem og bar frem verdien av det
de hadde solgt, 35 og la det for apostlenes føtter, og
det blev delt ut til enhver efter som han hadde trang til.
36 Og Josef, som av apostlene hadde fått tilnavnet
Barnabas, det er utlagt: formaningens sønn, en levitt,
født på Kypern, 37 som eide en aker, solgte den og
bar frem pengene og la dem for apostlenes føtter.

5 Men en mann ved navn Ananias og hans hustru
Saffira solgte en eiendom, 2 og han stakk til side
noget av pengene med sin hustrus vitende, og bar
frem en del og la det for apostlenes føtter. 3 Da sa
Peter: Ananias! hvorfor har Satan fylt ditt hjerte, så du
skulde lyve for den Hellige Ånd og stikke til side noget
av pengene for akeren? 4 Var den ikke din så lenge
du hadde den, og var den ikke i din makt da den blev
solgt? Hvorfor har du satt dig denne gjerning fore i
ditt hjerte? Du har ikke løiet for mennesker, men for
Gud. 5 Men da Ananias hørte disse ord, falt han om
og opgav ånden. Og stor frykt kom over alle som hørte
det; 6 og de unge menn stod op og la ham til rette og
bar ham ut og begravde ham. 7 Så gikk det omkring

tre timer; da trådte hans hustru inn, uten å vite hvad
som var skjedd. 8 Peter tok da til orde og sa til henne:
Si mig: Var det for denne pris I solgte akeren? Hun sa:
Ja, for denne pris. 9 Da sa Peter til henne: Hvorfor er I
dog blitt enige om å friste Herrens Ånd? Se, deres
føtter som har begravet din mann, er for døren, og de
skal bære dig ut. 10 Og straks falt hun om for hans
føtter og opgav ånden, og da de unge menn kom inn,
fant de henne død; og de bar henne ut og begravde
henne hos hennes mann. 11 Og stor frykt kom over
hele menigheten og over alle som hørte dette. 12
Men det blev gjort mange tegn og undergjerninger
blandt folket ved apostlenes hender, og de holdt alle
samdrektig til i Salomos buegang. 13 Av de andre
vågde ingen å holde sig til dem; men folket priste dem;
14 og dess flere troende blev vunnet for Herren, menn
og kvinner i hopetall, 15 så de endog bar de syke ut på
gatene og la dem på senger og benker, forat endog
bare skyggen av Peter kunde overskygge nogen av
dem når han kom. 16 Ja, også fra de omliggende byer
kom de sammen i mengde til Jerusalem og førte med
sig syke og folk som var plaget av urene ånder, og de
blev alle helbredet. 17 Da stod ypperstepresten op og
alle de som holdt med ham, det var sadduseernes
parti, og de blev fulle av nidkjærhet 18 og la hånd
på apostlene og kastet dem i det offentlige fengsel.
19 Men en Herrens engel åpnet om natten fengslets
dører og førte dem ut og sa: 20 Gå avsted, og stå
frem og tal i templet alle dette livs ord for folket! 21 Da
de hørte dette, gikk de mot dagningen inn i templet
og lærte. Da nu ypperstepresten og hans følge kom,
kalte de sammen rådet og alle Israels barns eldste,
og sendte bud til fengslet for å hente dem. 22 Men
de tjenere som kom dit, fant dem ikke i fengslet; de
kom da tilbake og meldte: 23 Fengslet fant vi pålitelig
lukket, og vaktmennene stod ved døren; men da vi
lukket op, fant vi ingen der inne. 24 Da høvedsmannen
for tempelvakten og ypperstepresten hørte disse ord,
visste de ikke hvad de skulde tenke om dem, og hvad
dette skulde bli til. 25 Da kom det en og meldte dem:
Se, de menn som I kastet i fengsel, står i templet
og lærer folket. 26 Da gikk høvedsmannen avsted
med tjenerne og hentet dem, dog ikke med vold; for
de fryktet for folket, at de skulde bli stenet. 27 Og
da de hadde hentet dem, stilte de dem for rådet, og
ypperstepresten spurte dem og sa: 28 Vi bød eder
strengt at I ikke skulde lære i dette navn, og nu har I fylt
Jerusalem med eders lære og vil føre dette menneskes
blod over oss! 29 Da svarte Peter og apostlene: En skal
lyde Gud mere enn mennesker. 30 Våre fedres Gud
opvakte Jesus, som I drepte ved å henge ham på et
tre; 31 ham ophøiet Gud ved sin høire hånd til høvding
og frelser, for å gi Israel omvendelse og syndenes
forlatelse. 32 Og vi er hans vidner om disse ting, og
likeså den Hellige Ånd, som Gud gav dem som lyder
ham. 33 Da de hørte dette, skar det dem i hjertet, og
de la råd op om å slå dem ihjel. 34 Men det stod op en
fariseer i rådet ved navn Gamaliel, en lovlærer som var
høit aktet av hele folket, og han bød å føre mennene ut
et øieblikk, 35 og han sa til dem: Israelittiske menn! Se
eder vel for hvad I gjør med disse mennesker! 36 For
nogen tid siden fremstod Teudas, som sa sig å være
noget, og omkring fire hundre menn slo sig sammen
med ham; han blev drept, og alle de som lød ham,
spredtes og blev til intet. 37 Efter ham fremstod Judas
fra Galilea i skatteutskrivningens dager og forførte
folket til å følge sig; også han omkom, og alle de som
lød ham, blev spredt. 38 Og nu sier jeg eder: Hold
eder fra disse menn og la dem være i fred! for er
dette råd eller dette verk av mennesker, da skal det
gå til grunne, 39 men er det av Gud, vil I ikke kunne
ødelegge dem. Vokt eder at I ikke må finnes stridende
mot Gud! 40 De lød ham da, og kalte apostlene inn
igjen og lot dem hudstryke, og bød dem at de ikke
skulde tale i Jesu navn, og så lot de dem gå. 41 Så
gikk de da bort fra rådet, glade over at de var aktet
verdige til å vanæres for det navns skyld; 42 og de
holdt ikke op med å lære hver dag i templet og hjemme
og å forkynne evangeliet om Kristus Jesus.

6 I disse dager da disiplenes tall øket, gav de
gresktalende jøder sig til å knurre mot hebreerne
over at deres enker blev satt til side ved den daglige
utdeling. 2 Da kalte de tolv hele disippelskaren sammen
og sa: Det er ikke tilbørlig at vi forlater Guds ord og
gjør tjeneste ved bordene; 3 utse derfor iblandt eder,
brødre, syv menn som har godt vidnesbyrd, fulle av
Ånd og visdom! dem vil vi innsette til å røkte dette
hverv; 4 vi derimot vil holde ved i bønnen og ordets
tjeneste. 5 Dette ord syntes hele skaren godt om, og
de valgte Stefanus, en mann full av tro og den Hellige
Ånd, og Filip og Prokorus og Nikanor og Timon og
Parmenas og Nikolaus, en tilhenger av jødenes tro,
fra Antiokia; 6 dem stilte de frem for apostlene, og
disse bad og la sine hender på dem. 7 Og Guds ord
hadde fremgang, og tallet på disiplene i Jerusalem
øket sterkt, og en stor mengde av prestene blev lydige
mot troen. 8 Men Stefanus var full av nåde og kraft, og
gjorde undergjerninger og store tegn blandt folket. 9
Da stod nogen frem av den synagoge som kalles de
frigittes og kyreneernes og aleksandrinernes, og av
dem fra Kilikia og Asia, og de innlot sig i ordskifte med
Stefanus, 10 og de var ikke i stand til å stå sig mot
den visdom og den Ånd han talte av. 11 Da traff de
lønnlig avtale med nogen menn som sa: Vi har hørt

ham tale bespottelige ord mot Moses og Gud. 12 Og
de opegget folket og de eldste og de skriftlærde, og de
falt over ham og drog ham avsted og førte ham for
rådet, 13 og stilte frem falske vidner som sa: Dette
menneske holder ikke op med å tale mot det hellige
sted og mot loven; 14 for vi har hørt ham si at denne
Jesus fra Nasaret skal bryte ned dette sted og forandre
de skikker som Moses gav oss. 15 Og da alle de som
satt i rådet, stirret på ham, så de hans ansikt som en
engels ansikt.

7 Ypperstepresten sa da: Er dette sant? 2 Han svarte:
Brødre og fedre! Hør på mig: Herlighetens Gud
åpenbarte sig for vår far Abraham mens han var i
Mesopotamia, før han hadde bosatt sig i Karan, 3 og
sa til ham: Dra ut fra ditt land og fra din slekt, og gå
til det land som jeg vil vise dig! 4 Så drog han ut fra
kaldeernes land og bosatte sig i Karan. Og derfra lot
Gud ham efter farens død flytte til dette land som I
nu bor i; 5 men han gav ham ikke arvelodd der, enn
ikke en fotsbredd; og han lovte å gi ham det til eie,
og hans ætt efter ham, enda han ikke hadde barn. 6
Og Gud talte således: Hans ætt skal bo i utlendighet i
et fremmed land, og de skal holde den i trældom og
mishandle den i fire hundre år; 7 og det folk som de
skal træle under, vil jeg dømme, sa Gud, og derefter
skal de dra ut derfra og tjene mig på dette sted. 8
Og han gav ham omskjærelsens pakt; og så fikk han
sønnen Isak, og omskar ham på den åttende dag, og
Isak fikk sønnen Jakob, og Jakob blev far til de tolv
patriarker. 9 Og patriarkene bar avind mot Josef og
solgte ham til Egypten; og Gud var med ham 10 og
fridde ham ut av alle hans trengsler, og gav ham nåde
og visdom for Faraos, egypterkongens øine; og han
satte ham til høvding over Egypten og hele sitt hus. 11
Så kom det hungersnød over hele Egyptens land og
Kana'an, og stor trengsel, og våre fedre fant ikke føde.
12 Men da Jakob fikk høre at det var korn i Egypten,
sendte han våre fedre dit første gang; 13 og annen
gang blev Josef gjenkjent av sine brødre, og Josefs
byrd kom til Faraos kunnskap. 14 Da sendte Josef
bud og kalte til sig sin far Jakob og hele sin slekt,
fem og sytti sjeler. 15 Så drog Jakob ned til Egypten,
og han døde, han og våre fedre, 16 og de blev ført
til Sikem og lagt i den grav som Abraham kjøpte for
en kjøpesum i sølv av Hemors barn i Sikem. 17 Efter
som nu tiden nærmet sig da det løfte skulde opfylles
som Gud hadde gitt Abraham, tok folket til og blev
mannsterkt i Egypten, 18 inntil det fremstod en annen
konge over Egypten, som ikke kjente Josef; 19 han
fór med svik mot vårt folk, og ved mishandling tvang
han våre fedre til å sette sine nyfødte barn ut, så de
ikke skulde holdes i live. 20 På den tid blev Moses
født, og han var fager for Gud; han blev i tre måneder
fostret i sin fars hus, 21 og da han var blitt utsatt, tok
Faraos datter ham op, og fostret ham og tok ham i
sønns sted. 22 Og Moses blev oplært i all egypternes
visdom, og han var mektig i ord og gjerninger. 23 Men
da han var blitt firti år gammel, fikk han i sinne å se
til sine brødre, Israels barn, 24 og da han så en lide
urett, kom han ham til hjelp og hevnet den som blev
mishandlet, og slo egypteren ihjel. 25 Han tenkte da at
hans brødre skulde forstå at Gud gav dem frelse ved
hans hånd; men de forstod det ikke. 26 Den næste dag
kom han til dem mens de trettet, og han formante dem
til å holde fred, han sa: I menn! I er brødre; hvorfor
gjør I hverandre urett? 27 Men han som gjorde sin
næste urett, støtte ham fra sig og sa: Hvem har satt
dig til høvding og dommer over oss? 28 Vil du kanskje
slå mig ihjel, som du igår slo ihjel egypteren? 29 Men
Moses flyktet for dette ords skyld, og blev en utlending
i Midians land og fikk der to sønner. 30 Og da firti år
var til ende, åpenbarte en engel sig for ham i berget
Sinais ørken i en brennende tornebusk. 31 Da Moses
så det, undret han sig over synet; men da han gikk
bort for å se på det, kom en røst fra Herren: 32 Jeg
er dine fedres Gud, Abrahams og Isaks og Jakobs
Gud. Men Moses skalv av redsel, og vågde ikke å se
på det. 33 Og Herren sa til ham: Løs skoene av dine
føtter! for det sted du står på, er hellig jord. 34 Jeg
har grant sett hvor mitt folk blir mishandlet i Egypten,
og deres sukk har jeg hørt, og jeg er steget ned for å
utfri dem. Og nu, kom, la mig sende dig til Egypten!
35 Denne Moses som de fornektet, idet de sa: Hvem
har satt dig til høvding og dommer? ham sendte Gud
til å være både høvding og redningsmann ved den
engels hånd som åpenbarte sig for ham i tornebusken.
36 Han var den som førte dem ut, idet han gjorde
undergjerninger og tegn i Egyptens land og i det Røde
Hav og i ørkenen i firti år. 37 Han er den Moses som
sa til Israels barn: En profet, likesom mig, skal Gud
opreise eder av eders brødre. 38 Han er den som i
menigheten i ørkenen var med den engel som talte
til ham på Sinai berg, og med våre fedre, han som
mottok levende ord for å gi oss dem. 39 Ham vilde
våre fedre ikke være lydige, de støtte ham fra sig, og
vendte sig i sitt hjerte til Egypten, og de sa til Aron:
40 Gjør oss guder som kan dra foran oss! for denne
Moses som førte oss ut av Egyptens land vi vet ikke
hvad det er blitt av ham. 41 Og de gjorde en kalv i hine
dager og bar frem offer til avgudsbilledet, og de gledet
sig over sine henders verk. 42 Men Gud vendte sig
bort, og overgav dem til å dyrke himmelens hær, som
skrevet er i profetenes bok: Israels hus! gav I mig vel
slaktoffer og andre offer i firti år i ørkenen? 43 Nei, I

bar med eder Moloks telt og guden Remfans stjerne,
de billeder som I gjorde for å tilbede dem, og jeg vil
flytte eder bort hinsides Babylon. **44** Våre fedre hadde
i ørkenen vidnesbyrdets telt, således som den som
talte til Moses, bød ham å gjøre det efter det forbillede
han hadde sett; **45** dette tok våre fedre i arv, og førte
det med Josva inn i de hedningers eiendomsland som
Gud drev bort for våre fedre, inntil Davids dager. **46**
Han fant nåde hos Gud, og bad om at han måtte finne
et bosted for Jakobs Gud. **47** Men Salomo bygget ham
et hus. **48** Men den Høieste bor ikke i hus som er gjort
med hender, således som profeten sier: **49** Himmelen
er min trone, og jorden en skammel for mine føtter;
hvad hus vil I bygge mig, sier Herren, eller hvor er det
sted jeg skal hvile på? **50** Har ikke min hånd gjort alt
dette? **51** I hårde halser og uomskårne på hjerte og
ører! I står alltid den Hellige Ånd imot, som eders fedre,
således også I. **52** Hvem av profetene forfulgte ikke
eders fedre? De drepte dem som forut forkynte at den
rettferdige skulde komme, han som I nu har forrådt og
myrdet, **53** I som mottok loven gitt ved engler og ikke
har holdt den! **54** Men da de hørte dette, stakk det dem
i deres hjerter, og de skar tenner mot ham. **55** Men han
var full av den Hellige Ånd og skuet ufravendt op mot
himmelen, og han så Guds herlighet, og Jesus stå ved
Guds høire hånd, **56** og han sa: Nu ser jeg himlene
åpne, og Menneskesønnen stå ved Guds høire hånd!
57 Da skrek de med høi røst og holdt for sine ører, og
stormet alle som en inn på ham **58** og drev ham ut av
byen og stenet ham; og vidnene la sine klær av sig
ved en ung manns føtter som hette Saulus. **59** Og de
stenet Stefanus, mens han bad og sa: Herre Jesus, ta
imot min ånd! **60** Og han falt på kne og ropte med høi
røst: Herre, tilregn dem ikke denne synd! Og som han
hadde sagt dette, sov han inn.

8 Og Saulus samtykte i mordet på ham. Men på den
dag blev det en stor forfølgelse mot menigheten i
Jerusalem, og de blev alle adspredt over Judeas og
Samarias land, undtagen apostlene. **2** Men nogen
gudfryktige menn begravde Stefanus og holdt en stor
veklage over ham. **3** Men Saulus herjet menigheten,
og gikk inn i hus efter hus og drog ut både menn og
kvinner og lot dem kaste i fengsel. **4** De som nu var
adspredt, drog omkring og forkynte evangeliets ord. **5**
Filip kom da ned til en by i Samaria og forkynte Kristus
for dem. **6** Og folket gav samdrektig akt på det som
blev sagt av Filip, idet de hørte og så de tegn som
han gjorde. **7** For det var mange som hadde urene
ånder, og de fór ut av dem med høie skrik, og mange
verkbrudne og vanføre blev helbredet. **8** Og det blev
stor glede der i byen. **9** Men der var en mann ved
navn Simon, som før hadde gitt sig av med trolldom i
byen og satt folket i Samaria i den største forundring,
for han sa sig selv å være stor; **10** ham gav de akt
på, både små og store, de sa: Han er Guds kraft som
kalles den store. **11** Men de gav akt på ham fordi
han i lang tid hadde satt dem i forundring ved sine
trolldomskunster. **12** Men da de nu trodde Filip, som
forkynte dem evangeliet om Guds rike og Jesu Kristi
navn, så lot de sig døpe, både menn og kvinner. **13** Og
Simon tok ved troen han også, og da han var blitt døpt,
holdt han sig nær til Filip, og da han så de kraftige
gjerninger og tegn som blev gjort, blev han ute av sig
selv av forundring. **14** Da nu apostlene i Jerusalem
fikk høre at Samaria hadde tatt imot Guds ord, sendte
de Peter og Johannes til dem; **15** disse kom ned og
bad for dem, forat de skulde få den Hellige Ånd; **16**
for Ånden var ennu ikke falt på nogen av dem, de
var bare døpt til den Herre Jesu navn. **17** De la da
sine hender på dem, og de fikk den Hellige Ånd. **18**
Men da Simon så at Ånden blev gitt ved apostlenes
håndspåleggelse, kom han til dem med penger og sa:
19 Gi også mig denne makt at den som jeg legger
mine hender på, må få den Hellige Ånd! **20** Men Peter
sa til ham: Ditt sølv være forbannet, både det og du
selv, fordi du tenkte å kjøpe Guds gave for penger!
21 Du har ikke del eller lodd i dette ord; for ditt hjerte
er ikke rett for Gud. **22** Omvend dig derfor fra denne
din ondskap, og bed Herren om måskje ditt hjertes
tanke måtte forlates dig! **23** For jeg ser at du ligger i
bitterhets galle og urettferdighets bånd. **24** Da svarte
Simon: Bed I for mig til Herren, forat ikke noget av
det I har sagt, skal komme over mig! **25** Efterat de nu
hadde vidnet og talt Herrens ord, vendte de tilbake
til Jerusalem, og de forkynte evangeliet i mange av
samaritanenes byer. **26** Men en Herrens engel talte til
Filip og sa: Stå op og gå mot syd, på den vei som
går ned fra Jerusalem til Gasa! Denne vei er øde. **27**
Han stod da op og gikk dit; og se, der var en etioper,
en hoffmann, en høi embedsmann hos Kandake,
etiopernes dronning, en som var satt over hele hennes
skatt; han var kommet til Jerusalem for å tilbede, **28**
og han var nu på hjemveien, og satt på sin vogn og
leste profeten Esaias. **29** Og Ånden sa til Filip: Gå bort
til denne vogn og hold dig nær ved den! **30** Filip løp
da til, og hørte at han leste profeten Esaias, og sa:
Skjønner du det du leser? **31** Han svarte: Hvorledes
skulde jeg vel kunne det uten at nogen veileder mig?
Og han bad Filip stige op og sette sig hos ham. **32**
Men det stykke av Skriften som han leste, var dette:
Som et får blev han ført bort for å slaktes, og lik et lam
som er stumt for den som klipper det, således åpner
han ikke sin munn; **33** i hans fornedrelse blev dommen
over ham borttatt, og hvem kan fortelle om hans ætt?

for hans liv blir tatt bort fra jorden. 34 Hoffmannen tok
da til orde og sa til Filip: Jeg ber dig: om hvem sier
profeten dette? om sig selv eller om nogen annen? 35
Da oplot Filip sin munn, og idet han gikk ut fra dette
skriftsted, forkynte han ham evangeliet om Jesus. 36
Og som de drog frem på veien, kom de til et sted hvor
det var vann, og hoffmannen sa: Se, her er vann; hvad
er til hinder for at jeg blir døpt? 37 Og Filip sa: Tror du
av hele ditt hjerte, så kan det skje. Men han svarte og
sa: Jeg tror at Jesus Kristus er Guds Sønn. 38 Og
han bød vognen holde, og de steg ned i vannet, både
Filip og hoffmannen, og han døpte ham. 39 Men da de
steg op av vannet, rykte Herrens Ånd Filip bort, og
hoffmannen så ham ikke lenger; for han drog sin vei
med glede. 40 Men Filip blev funnet i Asdod, og han
drog omkring og forkynte evangeliet i alle byene, inntil
han kom til Cesarea.

9 Men Saulus fnyste fremdeles av trusel og mord mot
Herrens disipler, og han gikk til yppersteprestenen
2 og bad ham om brev til Damaskus, til synagogene
der, forat om han fant nogen som hørte Guds vei til,
både menn og kvinner, han da kunde føre dem bundne
til Jerusalem. 3 Men på reisen skjedde det at han
kom nær til Damaskus, og med ett strålte et lys fra
himmelen om ham, 4 og han falt til jorden og hørte en
røst som sa til ham: Saul! Saul! hvorfor forfølger du
mig? 5 Han sa: Hvem er du, Herre? Og han svarte:
Jeg er Jesus, han som du forfølger. 6 Men stå op og gå
inn i byen, så skal det bli dig sagt hvad du har å gjøre!
7 Men mennene som reiste sammen med ham, stod
forferdet, for de hørte vel røsten, men så ikke nogen.
8 Saulus reiste sig da op fra jorden; men da han åpnet
sine øine, så han intet; de ledet ham da ved hånden
og førte ham inn i Damaskus. 9 Og i tre dager var han
uten syn og hverken åt eller drakk. 10 Men det var i
Damaskus en disippel ved navn Ananias, og Herren sa
til ham i et syn: Ananias! Han svarte: Her er jeg, Herre!
11 Og Herren sa til ham: Stå op og gå bort i den gate
som kalles den rette, og spør i Judas' hus efter en som
heter Saulus, fra Tarsus! for se, han beder, 12 og han
har i et syn sett en mann ved navn Ananias, som kom
inn til ham og la hånden på ham forat han skulde få
sitt syn igjen. 13 Men Ananias svarte: Herre! jeg har
hørt av mange om denne mann hvor meget ondt han
har gjort mot dine hellige i Jerusalem, 14 og her har
han makt fra yppersteprestene til å binde alle dem
som påkaller ditt navn. 15 Men Herren sa til ham: Gå
avsted! for han er mig et utvalgt redskap til å bære mitt
navn frem både for hedninger og konger og for Israels
barn; 16 for jeg vil vise ham hvor meget han skal lide
for mitt navns skyld. 17 Så gikk Ananias avsted og
kom inn i huset og la hendene på ham og sa: Saul,
bror! Herren har sendt mig, Jesus, han som åpenbarte
sig for dig på veien hvor du kom, forat du skal få ditt
syn igjen og bli fylt med den Hellige Ånd. 18 Og straks
falt det likesom skjell fra hans øine, og han fikk sitt syn
igjen, og han stod op og blev døpt, 19 og han tok føde
til sig og blev styrket. Han blev da nogen dager hos
disiplene i Damaskus. 20 Og straks forkynte han Jesus
i synagogene, at han er Guds Sønn. 21 Og alle som
hørte det, blev ute av sig selv av forundring og sa:
Er ikke dette han som i Jerusalem utryddet dem som
påkaller dette navn? og han var kommet hit for å føre
dem bundne til yppersteprestene. 22 Men Saulus blev
enn mere styrket, og han målbandt jødene som bodde
i Damaskus, idet han beviste at Jesus er Messias. 23
Da nu mange dager var gått, la jødene råd op om å
slå ham ihjel; 24 men Saulus fikk vite at de efterstrebte
ham. De voktet også portene dag og natt for å slå
ham ihjel; 25 men hans disipler tok ham om natten
og slapp ham ut gjennem muren, idet de firte ham
ned i en kurv. 26 Da han nu kom til Jerusalem, søkte
han å holde sig nær til disiplene; og de fryktet alle for
ham, for de trodde ikke at han var nogen disippel.
27 Men Barnabas tok sig av ham og førte ham til
apostlene, og han fortalte dem hvorledes han hadde
sett Herren på veien, og at han hadde talt til ham,
og hvorledes han i Damaskus hadde lært frimodig i
Jesu navn. 28 Så gikk han da inn og ut med dem i
Jerusalem 29 og lærte frimodig i Herrens navn, og han
talte med de gresktalende jøder og innlot sig i ordskifte
med dem. De søkte da å slå ham ihjel; 30 men da
brødrene fikk det å vite, førte de ham ned til Cesarea,
og sendte ham derfra til Tarsus. 31 Menigheten hadde
nu fred over hele Judea og Galilea og Samaria; den
opbyggedes og vandret i Herrens frykt, og vokste ved
den Hellige Ånds hjelp. 32 Og det hendte sig da Peter
drog allesteds omkring, at han også kom ned til de
hellige som bodde i Lydda. 33 Der fant han en mann
ved navn Æneas, som hadde ligget åtte år til sengs,
fordi han var verkbrudden. 34 Og Peter sa til ham:
Æneas! Jesus Kristus helbreder dig; stå op og red
selv din seng! Og straks stod han op, 35 og alle som
bodde i Lydda og Saron, så ham, og de omvendte
sig til Herren. 36 I Joppe var det en disippelinne ved
navn Tabita, det er utlagt: Dorkas; hun var rik på gode
gjerninger og gav mange almisser. 37 Men det skjedde
i de dager at hun blev syk og døde; de vasket henne
da og la henne på en sal. 38 Og da Lydda ligger nær
ved Joppe, og disiplene hadde hørt at Peter var der,
sendte de to menn til ham og bad: Dryg ikke med å
komme hit til oss! 39 Peter stod da op og gikk med
dem, og da han kom dit, førte de ham op på salen, og
alle enkene stod ved hans side og gråt, og viste ham

de kjortler og klær som Tabita hadde gjort den tid hun
var hos dem. 40 Men Peter bød alle gå ut, falt på kne
og bad, og han vendte sig til liket og sa: Tabita, stå op!
Hun slo øinene op, og da hun så Peter, satte hun sig
op. 41 Og han rakte henne hånden og reiste henne op;
og han kalte de hellige og enkene inn og stilte henne
levende frem for dem. 42 Dette blev vitterlig over hele
Joppe, og mange kom til troen på Herren. 43 Derefter
blev han en lengere tid i Joppe hos en mann ved navn
Simon, en garver.

10 Det var en mann i Cesarea ved navn Kornelius,
høvedsmann ved den hærdeling som kaltes den
italiske; 2 han var en from mann og fryktet Gud med
hele sitt hus og gav mange almisser til folket og bad
alltid til Gud. 3 Og han så grandgivelig i et syn, omkring
den niende time på dagen, en Guds engel som kom
inn til ham og sa til ham: Kornelius! 4 Men han stirret
på ham og blev forferdet og sa: Hvad er det, Herre?
Han svarte ham: Dine bønner og dine almisser er
steget op til ihukommelse for Gud. 5 Og nu, send
nogen menn til Joppe og hent til dig en mann ved
navn Simon, som kalles med tilnavn Peter; 6 han bor
hos en garver som heter Simon, og som har et hus
ved havet. 7 Da nu engelen som talte til ham, var
faret fra ham, kalte han til sig to av sine tjenere og
en from stridsmann av dem som alltid var om ham, 8
og han fortalte dem det alt sammen, og sendte dem
avsted til Joppe. 9 Den næste dag, mens disse var på
veien og nærmet sig til byen, gikk Peter ved den sjette
time op på taket for å bede. 10 Han blev da sulten og
vilde ha noget å ete. Mens de nu laget det til, kom det
en henrykkelse over ham, 11 og han ser himmelen
åpnet og noget dale ned, likesom en stor duk, som
blev senket ned på jorden efter de fire hjørner; 12 i
den var det alle slags firføtte og krypende dyr som
lever på jorden, og alle slags himmelens fugler. 13 Og
det kom en røst til ham: Stå op, Peter! slakt og et!
14 Men Peter sa: Ingenlunde, Herre! aldri har jeg ett
noget vanhellig eller urent. 15 Og det kom atter en
røst, for annen gang, til ham: Det som Gud har renset,
det må ikke du gjøre til urent. 16 Dette skjedde tre
ganger, og straks blev det tatt op igjen til himmelen. 17
Mens nu Peter var tvilrådig med sig selv om hvad det
syn vel skulde bety som han hadde sett, se, da stod
de menn som var utsendt av Kornelius, for porten,
efterat de hadde spurt sig frem til Simons hus, 18
og de ropte inn og spurte om Simon som kaltes med
tilnavn Peter, bodde der. 19 Mens Peter nu grundet
på synet, sa Ånden til ham: Se, tre menn leter efter
dig; 20 stå op og gå ned, og dra med dem uten å
tvile! for det er jeg som har sendt dem. 21 Da gikk
Peter ned til mennene og sa: Se, jeg er den som I leter
efter; hvad er årsaken til at I er kommet hit? 22 De sa:
Kornelius, en høvedsmann, en rettferdig og gudfryktig
mann, som har godt vidnesbyrd av hele jødenes folk,
fikk det bud av en hellig engel at han skulde hente
dig til sitt hus og høre hvad du har å si. 23 Han kalte
dem da inn og gav dem herberge. Og den næste dag
stod han op og drog avsted med dem, og nogen av
brødrene fra Joppe gikk med ham. 24 Dagen efter kom
de til Cesarea, og Kornelius hadde kalt sammen sine
frender og nærmeste venner og ventet på dem. 25 Da
nu Peter trådte inn, gikk Kornelius ham i møte og falt
ned for hans føtter og tilbad ham. 26 Men Peter reiste
ham op og sa: Stå op! Også jeg er et menneske. 27
Og idet han samtalte med ham, gikk han inn, og der
fant han mange samlet, 28 og han sa til dem: I vet
hvor utillatelig det er for en jøde å omgåes med nogen
av et annet folk eller å gå inn til ham; men Gud viste
mig at jeg ikke skulde kalle noget menneske vanhellig
eller urent; 29 derfor kom jeg også uten innvending
da jeg blev budsendt. Jeg spør altså: Av hvad årsak
sendte I bud efter mig? 30 Da sa Kornelius: For fire
dager siden - det var da som nu ved den niende time
- bad jeg i mitt hus, og se, en mann stod for mig i
skinnende klædebon, 31 og han sier: Kornelius! din
bønn er hørt, og dine almisser er ihukommet for Guds
åsyn; 32 send derfor bud til Joppe og kall til dig Simon
som kalles med tilnavnet Peter! han har herberge
hos Simon, en garver, ved havet; og han skal tale til
dig når han kommer hit. 33 Derfor sendte jeg straks
bud til dig, og du gjorde vel at du kom. Nu er vi da
alle til stede for Guds åsyn for å høre alt som er dig
pålagt av Herren. 34 Peter oplot da sin munn og sa:
Jeg skjønner i sannhet at Gud ikke gjør forskjell på
folk; 35 men blandt ethvert folkeslag tar han imot den
som frykter ham og gjør rettferdighet. 36 Det ord som
han sendte ut til Israels barn, idet han i evangeliet
forkynte fred ved Jesus Kristus han er alles Herre 37
det ord kjenner I, det som utgikk over hele Judea efter
å ha tatt sin begynnelse fra Galilea efter den dåp som
Johannes forkynte - 38 hvorledes Gud salvet Jesus
fra Nasaret med den Hellige Ånd og kraft, han som
gikk omkring og gjorde vel og helbredet alle som var
overveldet av djevelen, fordi Gud var med ham. 39
Og vi er vidner om alt det han gjorde både i jødenes
land og i Jerusalem, han som de slo ihjel, idet de
hengte ham på et tre. 40 Ham opvakte Gud på den
tredje dag, og gav ham å åpenbare sig, 41 ikke for
hele folket, men for de vidner som var forut valgt av
Gud, for oss, vi som åt og drakk sammen med ham
efterat han var opstanden fra de døde. 42 Og han bød
oss å forkynne for folket og vidne at han er den som
av Gud er bestemt til å være dommer over levende og

døde. 43 Ham gir alle profetene det vidnesbyrd at hver
den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans
navn. 44 Mens Peter ennu talte disse ord, falt den
Hellige Ånd på alle dem som hørte ordet. 45 Og alle
de troende av omskjærelsen som var kommet med
Peter, blev forferdet over at den Hellige Ånds gave var
blitt utgytt også over hedningene; 46 for de hørte dem
tale med tunger og lovprise Gud. 47 Da svarte Peter:
Mon nogen kan nekte dem vannet, så de ikke skulde
bli døpt, de som har fått den Hellige Ånd likesom vi?
48 Og han bød at de skulde døpes i Jesu Kristi navn.
De bad ham da bli der nogen dager.

11 Apostlene og de brødre som var omkring i Judea,
fikk da høre at også hedningene hadde tatt imot
Guds ord. 2 Da nu Peter kom op til Jerusalem, gikk de
av omskjærelsen i rette med ham og sa: 3 Du gikk
inn til uomskårne menn og åt med dem. 4 Men Peter
begynte da fra først av og la det ut i sammenheng
og sa: 5 Jeg var i byen Joppe og bad; da så jeg i en
henrykkelse et syn: Det dalte ned noget, likesom en
stor duk, som blev senket ned fra himmelen efter de
fire hjørner, og det kom like bort til mig; 6 da jeg stirret
på den og så nøie efter, blev jeg var jordens firføtte
dyr og ville og krypende dyr og himmelens fugler. 7
Jeg hørte også en røst som sa til mig: Stå op, Peter!
slakt og et! 8 Men jeg sa: Ingenlunde, Herre! aldri er
noget vanhellig eller urent kommet i min munn. 9 En
røst fra himmelen svarte mig da annen gang: Det som
Gud har renset, det må ikke du gjøre til urent. 10 Dette
skjedde tre ganger; og det blev alt sammen dradd op
igjen til himmelen. 11 Og se, i det samme stod tre
menn utenfor huset der jeg var; de var utsendt til mig
fra Cesarea, 12 Og Ånden sa til mig at jeg skulde gå
med dem uten å tvile; disse seks brødre drog også
med mig; og vi kom inn i mannens hus. 13 Og han
fortalte oss hvorledes han hadde sett engelen som
stod i hans hus og sa til ham: Send bud til Joppe og
hent til dig Simon som kalles med tilnavn Peter! 14
han skal tale ord til dig som du skal bli frelst ved, du
og hele ditt hus. 15 Men da jeg begynte å tale, falt den
Hellige Ånd på dem, likesom på oss i begynnelsen. 16
Da kom jeg Herrens ord i hu, at han sa: Johannes
døpte med vann, men I skal døpes med den Hellige
Ånd. 17 Gav nu altså Gud dem den samme gave som
han gav oss, da de var kommet til troen på den Herre
Jesus Kristus, hvem var da vel jeg, at jeg skulde være
i stand til å hindre Gud? 18 Da de hørte dette, slo de
sig til ro, og de priste Gud og sa: Så har da Gud også
gitt hedningene omvendelsen til livet. 19 De som nu
var adspredt på grunn av den trengsel som opstod
for Stefanus' skyld, drog omkring like til Fønikia og
Kypern og Antiokia, men talte ikke ordet til andre enn
jøder. 20 Men iblandt dem var det nogen menn fra
Kypern og Kyrene, som kom til Antiokia, og der talte
de også til grekerne og forkynte dem evangeliet om
den Herre Jesus. 21 Og Herrens hånd var med dem,
og et stort tall kom til troen og omvendte sig til Herren.
22 Denne tidende kom da menigheten i Jerusalem for
øre, og de sendte Barnabas ut for å dra til Antiokia; 23
da han kom dit og så Guds nåde, gledet han sig, og
han formante alle til at de med hjertets forsett skulde
holde fast ved Herren; 24 for han var en god mann og
full av den Hellige Ånd og tro. Og en stor skare blev
vunnet for Herren. 25 Han drog da ut til Tarsus for å
opsøke Saulus, og da han hadde funnet ham, førte
han ham til Antiokia. 26 Og et helt år var de sammen
der i menigheten og lærte en stor skare, og i Antiokia
fikk disiplene først navnet kristne. 27 I disse dager kom
det nogen profeter ned fra Jerusalem til Antiokia, 28
og en av dem, ved navn Agabus, stod op og varslet
ved Ånden at det skulde komme en stor hungersnød
over hele jorderike; den kom også under Klaudius.
29 Disiplene vedtok da, alt efter som enhver av dem
hadde råd til, å sende noget til hjelp for de brødre som
bodde i Judea. 30 Dette gjorde de også, og de sendte
det med Barnabas og Saulus til de eldste.

12 På denne tid la kong Herodes hånd på nogen
av menigheten og mishandlet dem. 2 Jakob,
Johannes' bror, avlivet han med sverd, 3 og da han så
at det var jødene til behag, grep han dessuten også
Peter - det var de usyrede brøds dager - 4 og da
han hadde grepet ham, kastet han ham i fengsel, og
overlot til fire vaktskifter av stridsmenn, hvert på fire
mann, å passe på ham, da han efter påsken vilde føre
ham frem for folket. 5 Så holdt de da vakt over Peter i
fengslet; men det blev gjort inderlig bønn til Gud for
ham av menigheten. 6 Da nu Herodes skulde til å føre
ham frem, sov Peter den natt mellem to stridsmenn,
bundet med to lenker, og vaktmenn utenfor døren
passet på fengslet. 7 Og se, en Herrens engel stod
der, og et lys skinte i fangerummet, og han støtte Peter
i siden og vekket ham op og sa: Skynd dig og stå op!
Og lenkene falt av hans hender. 8 Og engelen sa til
ham: Bind op om dig og knyt dine sko på dig! Han
gjorde så. Og han sier til ham: Kast din kappe om dig,
og følg mig! 9 Han gikk da ut og fulgte ham, og han
forstod ikke at det som engelen gjorde, var virkelig,
han trodde han så et syn. 10 De gikk da gjennem den
første vakt og den annen, og kom til den jernport som
førte ut til byen; den åpnet sig for dem av sig selv, og
de trådte ut og gikk en gate frem, og straks skiltes
engelen fra ham. 11 Da kom Peter til sig selv og sa: Nu
vet jeg for visst at Herren har utsendt sin engel og fridd

mig ut av Herodes' hånd og av alt det som jødefolket
hadde ventet på. 12 Da han nu hadde sanset sig,
gikk han bort til det hus som eides av Maria, mor til
Johannes som kaltes med tilnavn Markus; der var
mange samlet og holdt bønn. 13 Og da han banket
på porten, kom det en tjenestepike ved navn Rode ut
for å høre efter, 14 og da hun kjente Peters røst, blev
hun så glad at hun ikke åpnet porten, men løp inn og
fortalte at Peter stod utenfor 15 De sa til henne: Du
er fra sans og samling. Men hun forsikret at det var
således. Da sa de: Det er hans engel. 16 Men Peter
blev ved å banke på, de lukket da op og så ham, og de
blev forferdet. 17 Han vinket da til dem med hånden
at de skulde tie stille, og han fortalte dem hvorledes
Herren hadde ført ham ut av fengslet, og sa: Fortell
dette til Jakob og brødrene! Så gikk han bort og drog
til et annet sted. 18 Da det nu blev dag, var det ikke
lite opstyr blandt stridsmennene; de undret sig over
hvad det vel var blitt av Peter. 19 Herodes lot lete efter
ham, men fant ham ikke; han tok da vaktmennene i
forhør og bød at de skulde føres bort; og han drog
ned fra Judea til Cesarea og opholdt sig der. 20 Han
var meget forbitret på tyrierne og sidonierne; men de
enedes om å trede frem for ham, og efterat de hadde
fått Blastus, kongens kammerherre, på sin side, bad
de om fred, fordi deres land hadde sin næring fra
kongens. 21 På en fastsatt dag klædde da Herodes sig
i kongelig skrud og satte sig på sin trone og holdt en
tale til dem, 22 og folket ropte til ham: Dette er Guds
røst, og ikke et menneskes. 23 Straks slo en Herrens
engel ham, fordi han ikke gav Gud æren, og han blev
fortært av ormer og opgav ånden. 24 Men Guds ord
hadde fremgang og utbredte sig. 25 Og Barnabas og
Saulus vendte tilbake fra Jerusalem efterat de hadde
fullført sin tjeneste, og de tok med sig derfra Johannes
som kaltes med tilnavn Markus.

13 I Antiokia, i menigheten der, var det profeter
og lærere: Barnabas og Simeon, som kaltes
Niger, og LUKius fra Kyrene og Manaen, fosterbror
til fjerdingsfyrsten Herodes, og Saulus. 2 Mens de
holdt gudstjeneste og fastet, sa den Hellige Ånd: Ta
ut for mig Barnabas og Saulus til den gjerning som
jeg har kalt dem til! 3 Da lot de dem dra ut efterat de
hadde fastet og bedt og lagt hendene på dem. 4 Da
de nu således var utsendt av den Hellige Ånd, drog
de ned til Seleukia og seilte derfra til Kypern, 5 og
da de var kommet til Salamis, forkynte de Guds ord i
jødenes synagoger; de hadde også Johannes med,
som skulde gå dem til hånde. 6 Efterat de nu hadde
vandret gjennem hele øen like til Pafus, traff de på en
trollmann, en falsk profet, en jøde ved navn Barjesus,
7 som var hos landshøvdingen Sergius Paulus, en
forstandig mann. Denne kalte Barnabas og Saulus til
sig og bad om å få høre Guds ord. 8 Men Elymas,
trollmannen for således uttydes hans navn stod dem
imot og søkte å vende landshøvdingen bort fra troen.
9 Da blev Saulus, som også kaltes Paulus, fylt av den
Hellige Ånd, og han så skarpt på ham og sa: 10 Du
som er full av all svik og all ondskap, du djevelens
barn, all rettferdighets fiende! vil du ikke holde op med
å forvende Herrens rette veier? 11 Og nu, se, Herrens
hånd er over dig, og du skal bli blind og til en tid ikke se
solen. Og straks falt det skodde og mørke over ham,
og han gikk omkring og søkte efter nogen som kunde
lede ham ved hånden. 12 Da kom landshøvdingen til
troen, da han så det som var skjedd, og han undret
sig storlig over Herrens lære. 13 Paulus og de som
var med ham, seilte da ut fra Pafus og kom til Perge i
Pamfylia, men Johannes skilte sig fra dem og vendte
tilbake til Jerusalem. 14 Men de drog videre fra Perge
og kom til Antiokia i Pisidia, og gikk inn i synagogen på
sabbatsdagen og satte sig der. 15 Efter oplesningen av
loven og profetene sendte da synagoge-forstanderne
bud til dem og sa: Brødre! har I noget formaningsord til
folket, så tal! 16 Da stod Paulus op og slo til lyd med
hånden og sa: Israelittiske menn og I som frykter Gud!
Hør: 17 Dette folks, Israels, Gud utvalgte våre fedre,
og han lot folket vokse sig stort under utlendigheten i
Egypten, og med løftet arm førte han dem ut derfra, 18
og omkring firti år bar han dem på faderarm i ørkenen,
19 og han utryddet syv folkeslag i Kana'ans land og
skiftet deres land ut til arv for dem, i omkring fire
hundre og femti år. 20 Siden gav han dem dommere
inntil profeten Samuel. 21 Og derefter krevde de en
konge, og Gud gav dem Saul, Kis' sønn, en mann av
Benjamins stamme, i firti år, 22 og efterat han hadde
avsatt ham, opreiste han dem David til konge, som
han også gav dette vidnesbyrd: Jeg fant David, Isais
sønn, en mann efter mitt hjerte; han skal gjøre all min
vilje. 23 Av hans ætt førte han efter sitt løfte en frelser
frem for Israel, Jesus, 24 efterat Johannes forut for
hans fremtreden hadde forkynt omvendelses dåp for
hele Israels folk. 25 Men da Johannes fullendte sitt
løp, sa han: Den I holder mig for å være, er jeg ikke;
men se, det kommer en efter mig, hvis sko jeg ikke er
verdig til å løse av hans føtter. 26 Brødre, sønner av
Abrahams ætt og de iblandt eder som frykter Gud!
til eder blev ordet om denne frelse utsendt. 27 For
de som bor i Jerusalem, og deres rådsherrer kjente
ham ikke, og ved å dømme ham opfylte de profetenes
ord som blir lest hver sabbat, 28 og enda de ikke fant
nogen dødsskyld hos ham, bad de Pilatus at han måtte
bli slått ihjel. 29 Og da de hadde fullbyrdet alt som
er skrevet om ham, tok de ham ned av treet og la

ham i en grav. 30 Men Gud opvakte ham fra de døde,
31 og han åpenbarte sig i flere dager for dem som
hadde draget op med ham fra Galilea til Jerusalem, de
som nu er hans vidner for folket. 32 Og vi forkynner
eder evangeliet om det løfte som blev gitt til fedrene,
at dette har Gud opfylt for oss, deres barn, idet han
opreiste Jesus, 33 således som det også er skrevet i
den annen salme: Du er min Sønn; jeg har født dig
idag. 34 Men at han har opreist ham fra de døde, så
han ikke mere skal vende tilbake til tilintetgjørelse,
det har han sagt således: Jeg vil gi eder de hellige
løfter til David, de trofaste. 35 Derfor sier han også på
et annet sted: Du skal ikke overgi din hellige til å se
tilintetgjørelse. 36 For David sov inn, efterat han i sin
levetid hadde tjent Guds råd, og han blev samlet med
sine fedre og så tilintetgjørelse; 37 men den som Gud
opvakte, han så ikke tilintetgjørelse. 38 Så være det
eder da vitterlig, brødre, at ved ham forkynnes eder
syndenes forlatelse, 39 og fra alt det som I ikke kunde
rettferdiggjøres fra ved Mose lov, rettferdiggjøres i ham
enhver som tror. 40 Se da til at ikke det kommer over
eder som er sagt hos profetene: 41 Se, I foraktere,
og undre eder og bli til intet! for en gjerning gjør jeg i
eders dager, en gjerning som I ikke vil tro om nogen
forteller eder det. 42 Da de gikk ut, bad folk dem om at
disse ord måtte bli talt til dem den følgende sabbat. 43
Og da synagoge-tjenesten var til ende, fulgte mange
av jødene og av de gudsdyrkere som hadde tatt ved
jødenes tro, med Paulus og Barnabas; disse talte da
med dem og formante dem til å holde fast ved Guds
nåde. 44 På den næste sabbat samlet da næsten hele
byen sig for å høre Herrens ord. 45 Men da jødene så
folkehopen, blev de fulle av nidkjærhet og motsa det
som blev sagt av Paulus, ja motsa og spottet. 46 Da
tok Paulus og Barnabas til orde og sa dem rent ut: Det
var nødvendig at Guds ord blev talt først til eder; men
siden I støter det fra eder og ikke akter eder verdige
til det evige liv, så vender vi oss nu til hedningene.
(aiōnios g166) 47 For så er Herrens bud til oss: Jeg har
satt dig til et lys for hedninger, forat du skal være til
frelse inntil jordens ende. 48 Da hedningene hørte det,
blev de glade og priste Herrens ord, og de tok ved
troen så mange som var utsett til evig liv. (aiōnios g166)
49 Og Herrens ord utbredte sig over hele landet. 50
Men jødene satte op de fornemme kvinner som var
tilhengere av jødenes tro, og de første menn i byen,
og de reiste en forfølgelse mot Paulus og Barnabas,
og drev dem bort fra sine landemerker. 51 De rystet da
støvet av sine føtter mot dem, og kom til Ikonium. 52
Men disiplene blev fylt av glede og den Hellige Ånd.

14 I Ikonium skjedde det da at de sammen gikk inn
i jødenes synagoge og talte således at en stor
mengde både av jøder og av grekere kom til troen. 2
Men de jøder som ikke vilde tro, opegget hedningenes
sinn og satte ondt i dem mot brødrene. 3 De blev nu
en lang tid der og talte frimodig i Herren, som gav
sitt nådesord vidnesbyrd, idet han lot tegn og under
skje ved deres hender. 4 Og mengden i byen delte
sig; nogen holdt med jødene, andre med apostlene. 5
Men da nu både hedningene og jødene med deres
styresmenn stormet frem og vilde mishandle dem og
stene dem, 6 og de merket dette, flydde de til byene
i Lykaonia, Lystra og Derbe, og landet deromkring,
7 og forkynte evangeliet der. 8 Og i Lystra satt det
en mann som ikke hadde makt i føttene, da han var
vanfør fra mors liv av, og som aldri hadde kunnet gå.
9 Han hørte Paulus tale; denne så skarpt på ham,
og da han så at han hadde tro til å bli helbredet, sa
han med høi røst: 10 Reis dig og stå oprett på dine
føtter! Og han sprang op og gikk omkring. 11 Men da
folket så det som Paulus hadde gjort, ropte de med
høi røst på lykaonisk og sa: Gudene er blitt mennesker
lik og er kommet ned til oss. 12 Og de kalte Barnabas
Jupiter og Paulus Merkur, fordi han var den som førte
ordet. 13 Og presten ved det Jupitertempel som var
utenfor byen, kom til porten med okser og kranser og
vilde ofre sammen med folket. 14 Men da apostlene
Barnabas og Paulus hørte dette, sønderrev de sine
klær og sprang ut til hopen 15 og ropte: I menn! hvad
er det I gjør? Også vi er mennesker under samme
vilkår som I, og vi forkynner eder evangeliet at I skal
vende eder bort fra disse falske guder til den levende
Gud, han som gjorde himmelen og jorden og havet
og alt som i dem er, 16 han som i de fremfarne tider
lot alle hedningefolkene vandre sine egne veier, 17
enda han ikke lot sig uten vidnesbyrd, idet han gjorde
godt, gav eder regn og fruktbare tider fra himmelen, og
mettet eders hjerter med føde og glede. 18 Og ved å si
dette fikk de med nød og neppe hindret folket fra å
ofre til dem. 19 Men det kom jøder til fra Antiokia og
Ikonium og overtalte folket, og de stenet Paulus og
slepte ham utenfor byen, da de trodde at han var død;
20 men mens disiplene flokket sig omkring ham, stod
han op og gikk inn i byen. Den næste dag drog han
med Barnabas avsted til Derbe. 21 Og efterat de hadde
forkynt evangeliet der i byen og gjort mange disipler,
vendte de tilbake til Lystra og Ikonium og Antiokia,
22 idet de styrket disiplenes sjeler og formante dem
til å holde fast ved troen og sa: Vi må gå inn i Guds
rike gjennem mange trengsler. 23 Og efterat de hadde
valgt eldste for dem i hver menighet, overgav de dem
med bønn og faste til den Herre som de hadde satt sin
tro til. 24 Efterat de så hadde draget igjennem Pisidia,
kom de til Pamfylia, 25 og da de hadde talt ordet i

Perge, drog de ned til Attalia, 26 og seilte derfra til
Antiokia, det sted hvor de var blitt overgitt til Guds
nåde for å gjøre den gjerning som de nu hadde fullført.
27 Da de nu kom dit, samlet de menigheten og fortalte
hvor store ting Gud hadde gjort ved dem, og at han
hadde åpnet troens dør for hedningene. 28 Og så blev
de en ikke så kort tid hos disiplene.

15 Og det kom nogen ned fra Judea og lærte
brødrene: Dersom I ikke blir omskåret efter Mose
skikk, kan I ikke bli frelst. 2 Da det nu opstod strid,
og Paulus og Barnabas fikk et ikke lite ordskifte med
dem, vedtok de at Paulus og Barnabas og nogen
andre av dem skulde dra op til apostlene og de
eldste i Jerusalem og legge dette spørsmål frem
for dem. 3 Menigheten fulgte dem da et stykke på
veien, og så drog de gjennem Fønikia og Samaria,
idet de fortalte om hedningenes omvendelse, og de
vakte stor glede hos alle brødrene. 4 Og da de kom
frem til Jerusalem, blev de mottatt av menigheten og
apostlene og de eldste, og de fortalte hvor store ting
Gud hadde gjort ved dem. 5 Men det reiste sig nogen
av fariseernes parti som hadde tatt ved troen, og sa:
De må omskjæres og bydes å holde Mose lov. 6
Apostlene og de eldste kom da sammen for å overveie
denne sak. 7 Da det nu blev et skarpt ordskifte, stod
Peter op og sa til dem: Brødre! I vet at allerede for
lenge siden gjorde Gud det valg iblandt eder at ved
min munn skulde hedningene få høre evangeliets ord
og komme til troen. 8 Og Gud, som kjenner hjertene,
gav dem vidnesbyrd, idet han gav dem likesom oss
den Hellige Ånd, 9 og han gjorde ingen forskjell mellem
oss og dem, idet han ved troen renset deres hjerter.
10 Hvorfor frister I da nu Gud ved å legge et åk på
disiplenes nakke som hverken våre fedre eller vi var i
stand til å bære? 11 Men ved den Herre Jesu nåde tror
vi at vi blir frelst, på samme måte som de. 12 Da tidde
hele mengden, og de hørte på Barnabas og Paulus,
som fortalte hvor store tegn og undergjerninger Gud
hadde gjort blandt hedningene ved dem. 13 Og da de
hadde holdt op å tale, tok Jakob til orde og sa: Brødre!
Hør på mig: 14 Simeon har fortalt hvorledes Gud fra
først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt
navn. 15 Og dermed stemmer profetenes ord overens,
således som det er skrevet: 16 Derefter vil jeg vende
tilbake og igjen opbygge Davids falne hytte, og det
nedbrutte av den vil jeg atter opbygge, og jeg vil igjen
opreise den, 17 forat alle andre mennesker skal søke
Herren, ja alle hedningefolkene, som mitt navn er blitt
nevnt over, sier Herren, som gjør dette 18 som er kjent
av ham fra evighet av. (aiōn g165) 19 Derfor mener jeg
at vi ikke skal gjøre det tungt for dem av hedningene
som omvender sig til Gud, 20 men skrive til dem at
de skal avholde sig fra avgudenes urenhet og fra hor
og fra det som er kvalt, og fra blod. 21 For Moses
har fra gammel tid av i hver by dem som forkynner
ham, idet han hver sabbat opleses i synagogene. 22
Da vedtok apostlene og de eldste sammen med hele
menigheten å velge nogen menn iblandt sig og sende
dem til Antiokia sammen med Paulus og Barnabas;
det var Judas med tilnavnet Barsabbas og Silas, som
var høit aktede menn blandt brødrene, 23 og de skrev
således med dem: Apostlene og eldste-brødrene hilser
brødrene av hedningene i Antiokia og Syria og Kilikia.
24 Eftersom vi har fått høre at nogen som er kommet
fra oss, har forvirret eder ved sin tale og vakt uro i
eders sjeler vi har ikke gitt dem noget pålegg 25 så har
vi, efterat vi var kommet til enighet i denne sak, vedtatt
å velge nogen menn og sende dem til eder sammen
med våre elskede brødre Barnabas og Paulus, 26
menn som har våget sitt liv for vår Herre Jesu Kristi
navns skyld. 27 Vi har da sendt Judas og Silas, som
også skal forkynne eder det samme muntlig. 28 For
den Hellige Ånd og vi har besluttet ikke å legge nogen
annen tyngsel på eder enn disse nødvendige ting:
29 at I avholder eder fra avgudsoffer og blod og det
som er kvalt, og hor; dersom I vokter eder for disse
ting, vil det gå eder vel. Lev vel! 30 Da nu disse var
sendt avsted, kom de til Antiokia, og de samlet hele
menigheten og gav dem brevet. 31 Da de hadde lest
det, blev de glade over trøsten de fikk. 32 Judas og
Silas, som selv var profeter, trøstet brødrene med
mange ord og styrket dem, 33 og efterat de hadde
vært en tid der, lot brødrene dem fare med fred til
dem som hadde utsendt dem. 34 Silas fant det best å
bli der. 35 Men Paulus og Barnabas blev i Antiokia,
og de lærte og forkynte Herrens ord ved evangeliet
sammen med mange andre. 36 Men nogen tid derefter
sa Paulus til Barnabas: La oss nu vende tilbake og
se til brødrene i enhver by hvor vi forkynte Herrens
ord, hvorledes de har det! 37 Barnabas vilde også ta
med Johannes som kaltes Markus; 38 men Paulus
syntes ikke at de skulde ta ham med som hadde skilt
sig fra dem i Pamfylia og ikke var gått med dem til
deres gjerning. 39 Det kom da til en skarp strid, så de
skiltes fra hverandre, og Barnabas tok Markus med
sig og seilte avsted til Kypern; 40 men Paulus valgte
Silas til sin følgesvenn og drog ut, efterat brødrene
hadde overgitt ham til Herrens nåde. 41 Og han drog
igjennem Syria og Kilikia og styrket menighetene.

16 Han kom da til Derbe og Lystra, og se, der var en
disippel ved navn Timoteus, sønn av en jødisk
kvinne som hadde tatt ved troen, og av en gresk far; 2
han hadde godt lov av brødrene i Lystra og Ikonium. 3

Ham vilde Paulus ha med sig på reisen, og han tok og
omskar ham for de jøders skyld som var på de steder;
for de visste alle at hans far var greker. 4 Efter som de
nu drog fra by til by, påla de brødrene å holde de bud
som var vedtatt av apostlene og de eldste i Jerusalem.
5 Så blev da menighetene styrket i troen, og vokste i
tall for hver dag. 6 De drog nu igjennem Frygia og
det galatiske land, fordi de blev hindret av den Hellige
Ånd fra å tale ordet i Asia; 7 og da de var kommet
bortimot Mysia, prøvde de på å fare til Bitynia, men
Jesu Ånd gav dem ikke lov; 8 så drog de da utenom
Mysia og drog ned til Troas. 9 Og et syn viste sig om
natten for Paulus: Det stod en mann fra Makedonia
og bad ham og sa: Kom over til Makedonia og hjelp
oss! 10 Da han hadde sett synet, søkte vi straks å
dra over til Makedonia; vi kunde skjønne at Herren
hadde kalt oss til å forkynne evangeliet for dem. 11 Vi
seilte da ut fra Troas og styrte rett frem til Samotrake,
og den næste dag til Neapolis, 12 og derfra til Filippi,
som er den første by i den del av Makedonia og en
romersk koloni; der i byen blev vi da nogen tid. 13 På
sabbatsdagen gikk vi utenfor porten, til en elv hvor de
pleide å samles til bønn, og vi satte oss der og talte til
de kvinner som var kommet sammen. 14 Og der var
en kvinne ved navn Lydia, en purpur-kremmerske fra
byen Tyatira, som dyrket Gud efter jødenes tro; hun
hørte på, og Herren oplot hennes hjerte, så hun gav
akt på det som blev talt av Paulus. 15 Da nu hun og
hennes hus var blitt døpt, bad hun oss og sa: Så sant I
holder mig for å være en som tror på Herren, så kom
inn i mitt hus og ta ophold der! Og hun nødde oss. 16
Men det skjedde engang vi drog ut til bedestedet, at vi
møtte en trælkvinne som hadde en spådomsånd, og
som hjalp sine herrer til stor inntekt ved å spå. 17 Hun
fulgte efter Paulus og oss og ropte: Disse mennesker
er den høieste Guds tjenere, som forkynner eder
frelsens vei. 18 Dette gjorde hun i mange dager. Da
harmedes Paulus og vendte sig om og sa til ånden:
Jeg byder dig i Jesu Kristi navn å fare ut av henne!
Og den fór ut i samme stund. 19 Men da hennes
herrer så at deres håp om inntekt var ute, tok de fatt
på Paulus og Silas og slepte dem avsted til torvet for
å stille dem for retten, 20 og de førte dem frem for
styresmennene og sa: Disse mennesker forstyrrer rent
vår by; de er jøder, 21 og forkynner skikker som vi ikke
har lov til å ta imot eller leve efter, vi som er romere.
22 Folket reiste sig også imot dem; styresmennene
rev da klærne av dem og lot dem hudstryke, 23 og
da de hadde gitt dem mange slag, kastet de dem i
fengsel, og bød fangevokteren å passe godt på dem.
24 Da han hadde fått dette bud, kastet han dem i det
innerste fangerum og satte deres føtter fast i stokken.
25 Men ved midnattstid holdt Paulus og Silas bønn og
sang lovsanger til Gud, og fangene hørte på dem. 26
Da kom det med ett et sterkt jordskjelv, så fengslets
grunnvoller rystet, og straks sprang alle dører op, og
alles lenker løstes. 27 Fangevokteren fór da op av
søvne, og da han så fengslets dører åpne, drog han et
sverd og vilde drepe sig, fordi han trodde at fangene
var rømt. 28 Men Paulus ropte med høi røst: Gjør dig
ikke noget ondt! vi er her alle. 29 Han bad da om lys
og sprang inn, og han falt skjelvende ned for Paulus
og Silas. 30 Og han førte dem utenfor og sa: Herrer!
hvad skal jeg gjøre for å bli frelst? 31 De sa da: Tro på
den Herre Jesus, sa skal du bli frelst, du og ditt hus!
32 Og de talte Herrens ord til ham og til alle som var i
hans hus 33 Så tok han dem til sig i samme time på
natten og vasket dem efter slagene, og straks blev
han døpt med alle sine, 34 og han førte dem op i sitt
hus og satte et bord for dem, og frydet sig, efterat han
med hele sitt hus var kommet til troen på Gud. 35 Da
det nu var blitt dag, sendte styresmennene bud med
sine tjenere: Gi disse mennesker fri! 36 Fangevokteren
fortalte da disse ord til Paulus: Styresmennene har
sendt bud at I skal gis fri; så gå nu ut og dra bort i
fred! 37 Men Paulus sa til dem: De har hudstrøket oss
for alles øine, uten lov og dom, vi som er romerske
borgere; så har de kastet oss i fengsel, og nu jager de
oss lønnlig bort? Nei, la dem selv komme og føre oss
ut! 38 Tjenerne meldte disse ord til styresmennene;
da blev de redde, da de fikk høre at de var romerske
borgere, 39 og de kom og gav dem gode ord, og førte
dem ut og bad dem fare fra byen. 40 Så gikk de da ut
av fengslet og gikk inn til Lydia, og efterat de hadde
sett brødrene og formant dem, drog de avsted.

17 Efterat de hadde reist igjennem Amfipolis og
Apollonia, kom de til Tessalonika, hvor jødene
hadde en synagoge. 2 Efter sin sedvane gikk Paulus
inn til dem, og på tre sabbatsdager holdt han samtale
med dem ut av skriftene, 3 og la ut og forklarte at
Messias skulde lide og opstå fra de døde, og sa: Dette
er Messias, den Jesus som jeg forkynner eder. 4 Og
nogen av dem lot sig overbevise og holdt sig til Paulus
og Silas, likeså en stor mengde av de grekere som
dyrket Gud, og ikke få av de fornemste kvinner. 5
Men jødene blev nidkjære og tok med sig nogen onde
mennesker, nogen dagdrivere, og gjorde et opløp og
satte byen i røre, og de trengte frem imot Jasons hus
og søkte å få dem ut til folket; 6 men da de ikke fant
dem, slepte de Jason og nogen brødre frem for by-
dommerne og ropte: Disse som opvigler hele verden,
er også kommet hit, 7 og Jason har tatt imot dem;
og alle disse gjør stikk imot keiserens bud og sier
at en annen, en som heter Jesus, er konge. 8 Da

folket og by-dommerne hørte dette, blev de forferdet,
9 og efterat de hadde latt Jason og de andre innestå
for dem, lot de dem fare. 10 Men straks samme natt
sendte brødrene både Paulus og Silas avsted til Berøa.
Da de kom dit, gikk de bort i jødenes synagoge. 11
Men disse var av et edlere sinn enn de i Tessalonika;
de tok imot ordet med all godvilje, og gransket daglig i
skriftene om det var således som det blev sagt dem.
12 Mange av disse kom da til troen, og ikke få av de
fornemme greske kvinner og menn. 13 Men da jødene i
Tessalonika fikk vite at Guds ord blev forkynt av Paulus
også i Berøa, kom de dit og opegget folket der også.
14 Straks sendte da brødrene Paulus avsted på veien
til havet; men både Silas og Timoteus blev tilbake der.
15 De som fulgte med Paulus, førte ham da til Aten, og
drog så derfra med det bud til Silas og Timoteus at de
skulde komme til ham så snart som mulig. 16 Mens
nu Paulus ventet på dem i Aten, harmedes hans ånd
i ham, da han så at byen var full av avgudsbilleder.
17 Han holdt da samtaler i synagogen med jødene
og dem som dyrket Gud, og på torvet hver dag med
dem han traff på. 18 Nogen av de epikureiske og
stoiske visdomslærere innlot sig også i ordskifte med
ham, og nogen sa: Hvad mener vel denne ordgyder?
Andre igjen sa: Han synes å være en som forkynner
utenlandske guddommer det var fordi han forkynte
evangeliet om Jesus og opstandelsen. 19 Så tok de
ham ved hånden og førte ham op på Areopagus, og
sa: Kan vi få vite hvad dette er for en ny lære som du
forkynner? 20 for underlige ting fører du frem for våre
ører; vi ønsker derfor å få vite hvad dette skal bety. 21
Men alle atenere og de fremmede som opholdt sig der,
gav sig ikke stunder til annet enn å fortelle eller høre
nytt. 22 Så stod da Paulus frem midt på Areopagus og
sa: Atenske menn! I alle måter ser jeg at I er ivrige i
eders gudsfrykt. 23 For da jeg gikk omkring og så på
eders helligdommer, fant jeg også et alter som det
var satt den innskrift på: For en ukjent Gud. Det som
I altså dyrker uten å kjenne det, dette forkynner jeg
eder. 24 Gud, han som gjorde verden og alt som i den
er, han som er herre over himmel og jord, han bor
ikke i templer gjort med hender; 25 heller ikke tjenes
han av menneskelige hender som om han trengte til
noget, han som jo selv gir alle liv og ånde og alle
ting; 26 og han lot alle folkeslag av ett blod bo over
hele jorderike, og satte dem faste tider og grenseskjell
mellem deres bosteder, 27 forat de skulde lete efter
Gud, om de dog kunde føle og finne ham, enda han
ikke er langt borte fra nogen eneste av oss. 28 For i
ham er det vi lever og rører oss og er til, som også
nogen av eders skalder har sagt: For vi er også hans
ætt. 29 Da vi nu altså er Guds ætt, bør vi ikke tro at
guddommen er lik gull eller sølv eller sten, et billedverk
av menneskelig kunst og tanke. 30 Efterat Gud da har
båret over med vankundighetens tider, byder han nu
menneskene at de alle allesteds skal omvende sig, 31
eftersom han har fastsatt en dag da han skal dømme
verden med rettferdighet ved en mann som han har
bestemt til det, efterat han har gitt fullgodt bevis for
alle ved å opreise ham fra de døde. 32 Da de hørte
om dødes opstandelse, spottet nogen, men andre sa:
Vi vil høre dig ennu en gang om dette. 33 Dermed gikk
da Paulus bort fra dem. 34 Men nogen menn holdt sig
til ham og kom til troen, iblandt dem også Dionysius,
en av Areopagus-dommerne, og en kvinne ved navn
Damaris, og nogen andre med dem.

18 Derefter drog han fra Aten og kom til Korint. 2
Der fant han en jøde ved navn Akvilas, født i
Pontus, som nylig var kommet fra Italia med sin hustru
Priskilla, fordi Klaudius hadde påbudt at alle jøder
skulde forlate Rom; dem gav han sig i lag med, 3 og
da han drev samme håndverk, bodde han hos dem
og arbeidet der; for de var teltmakere av håndverk.
4 Men hver sabbat holdt han samtaler i synagogen,
og han overbeviste jøder og grekere. 5 Da nu Silas
og Timoteus kom ned fra Makedonia, var Paulus helt
optatt av å lære, idet han vidnet for jødene at Jesus
er Messias. 6 Men da de stod imot og spottet, rystet
han støvet av sine klær og sa til dem: Eders blod
komme over eders eget hode! Jeg er ren; fra nu av går
jeg til hedningene. 7 Så gikk han bort derfra, og tok
inn i et hus som tilhørte en mann ved navn Justus,
som dyrket Gud; hans hus lå like ved synagogen. 8
Men synagoge-forstanderen Krispus kom til troen på
Herren med hele sitt hus, og mange av korintierne
som hørte ham, kom til troen og lot sig døpe. 9 Og
Herren sa til Paulus i et syn om natten: Frykt ikke,
men tal, og ti ikke! 10 Jeg er med dig, og ingen skal
røre dig for å gjøre dig ondt; for jeg har meget folk i
denne by. 11 Så tok han ophold der i et år og seks
måneder, og lærte Guds ord iblandt dem. 12 Men da
Gallio var landshøvding i Akaia, reiste jødene sig alle
som en mot Paulus og førte ham for domstolen og
sa: 13 Denne opvigler folk til å dyrke Gud på annen
vis enn loven byder. 14 Da nu Paulus skulde til å
oplate munnen, sa Gallio til jødene: Var det nogen
misgjerning eller slem udåd, I jøder, da hadde jeg hatt
god grunn til å høre tålmodig på eder; 15 men er det
spørsmål om en lære og om navn og om eders lov,
da får det bli eders sak; dommer i disse ting vil jeg
ikke være. 16 Og han drev dem bort fra domstolen.
17 Men da tok de alle fatt på synagoge-forstanderen
Sostenes og slo ham midt for domstolen; og Gallio
brydde sig ikke noget om alt dette. 18 Paulus blev der

da ennu en lang tid; så sa han farvel til brødrene og
seilte avsted til Syria og i følge med ham Priskilla og
Akvilas efterat han i Kenkreæ hadde klippet sitt hår; for
han hadde et løfte på sig. 19 Så kom de til Efesus;
der lot han de andre bli tilbake, og selv gikk han inn i
synagogen og gav sig i samtale med jødene. 20 Da de
bad ham bli der lenger, samtykte han ikke, 21 men sa
farvel til dem og sa: Jeg vil komme til eder en annen
gang, om Gud så vil. Så seilte han fra Efesus 22 og
kom til Cesarea; derefter drog han op og hilste på
menigheten, og drog så ned til Antiokia. 23 Da han
hadde vært der nogen tid, drog han ut, og vandret
gjennem det galatiske land og Frygia fra ende til annen
og styrket alle disiplene. 24 Men det var en jøde ved
navn Apollos, født i Aleksandria, en vel talende mann,
som kom til Efesus; han var sterk i skriftene. 25 Han
var oplært i Herrens vei, og da han var brennende
i ånden, talte og lærte han grundig om Jesus, enda
han bare kjente Johannes' dåp. 26 Og han begynte
å tale frimodig i synagogen. Da Priskilla og Akvilas
hadde hørt ham, tok de ham til sig og la Guds vei
nøiere ut for ham. 27 Da han nu vilde dra videre til
Akaia, tilskyndte brødrene ham, og skrev til disiplene
der om å ta imot ham. Og da han kom dit, blev han
ved Guds nåde til stort gagn for de troende; 28 for
med kraft målbandt han jødene offentlig, idet han viste
av skriftene at Jesus er Messias.

19 Mens Apollos var i Korint, skjedde det at Paulus
kom til Efesus, efterat han hadde vandret
igjennem de øvre landskaper. 2 Der fant han nogen
disipler og sa til dem: Fikk I den Hellige Ånd da I kom til
troen? De svarte ham: Vi har ikke engang hørt om den
Hellige Ånd er kommet. 3 Han sa da: Hvad dåp blev I
da døpt med? De sa: Med Johannes' dåp. 4 Da sa
Paulus: Johannes, han døpte med omvendelses dåp,
idet han sa til folket at de skulde tro på den som kom
efter ham, det er på Jesus. 5 Da de hørte dette, lot de
sig døpe til den Herre Jesu navn, 6 og da Paulus la
hendene på dem, kom den Hellige Ånd over dem, og
de talte med tunger og profetiske ord. 7 Disse menn
var i alt omkring tolv. 8 Han gikk da inn i synagogen og
talte frimodig i tre måneder, idet han holdt samtaler
med dem og overtydet dem om det som hører Guds
rike til. 9 Men da nogen forherdet sig og ikke vilde
tro, og talte ille om Guds vei så mengden hørte på
det, da brøt han lag med dem og skilte disiplene fra
dem, og holdt daglige samtaler i Tyrannus' skole. 10
Dette varte i to år, så alle som bodde i Asia, fikk høre
Herrens ord, både jøder og grekere. 11 Og usedvanlige
kraftgjerninger gjorde Gud ved Paulus' hender, 12 så
at de endog tok svededuker eller forklær som han
hadde hatt på sig, og bar til de syke, og sykdommene
vek fra dem, og de onde ånder fór ut av dem. 13
Men også nogen av de jødiske ånde-manere som fór
omkring, tok sig fore å nevne den Herre Jesu navn
over dem som hadde onde ånder, og sa: Jeg maner
eder ved den Jesus som Paulus forkynner. 14 Det var
nogen sønner av Skevas, en jødisk ypperstеprest, syv
i tallet, som gjorde dette. 15 Men den onde ånd svarte
dem: Jesus kjenner jeg, og Paulus vet jeg om; men
I, hvem er I? 16 Og mannen som den onde ånd var
i, sprang inn på dem og vant på dem begge to og
overmannet dem, så at de måtte fly nakne og sårede
ut av huset. 17 Dette blev da vitterlig for alle dem som
bodde i Efesus, både jøder og grekere, og det falt
frykt over dem alle, og den Herre Jesu navn blev prist,
18 og mange av dem som var kommet til troen, kom
og bekjente og fortalte om sine gjerninger. 19 Og en
stor hop av dem som hadde drevet med utillatelige
kunster, bar sine bøker sammen og brente dem op
for alles øine; og de regnet ut deres verdi og fant at
den var femti tusen sølvpenninger. 20 Således hadde
Herrens ord sterk fremgang og fikk makt. 21 Da nu
dette var fullført, satte Paulus sig fore å reise gjennem
Makedonia og Akaia og dra til Jerusalem, idet han
sa: Når jeg har vært der, må jeg også se Rom. 22
Han sendte da to av dem som gikk ham til hånde,
Timoteus og Erastus, til Makedonia; selv blev han
ennu nogen tid i Asia. 23 Men ved denne tid blev det
et ikke lite opstyr om Guds vei. 24 For en mann ved
navn Demetrius, en sølvsmed, som arbeidet Diana-
templer av sølv, og som hjalp kunstnerne til en ikke
liten inntekt, 25 sammenkalte disse og de arbeidere
som syslet med dette, og sa til dem: I menn! I vet at av
dette arbeid har vi vår velstand, 26 og I ser og hører at
ikke bare i Efesus, men i næsten hele Asia har denne
Paulus ved sine overtalelser forført en stor hop, idet
han sier at de ikke er guder de som arbeides med
hendene. 27 Nu er det ikke bare den fare for oss at
denne håndtering skal komme i vanrykte, men også at
den store gudinne Dianas tempel skal bli regnet for
intet, og at det skal bli gjort ende på hennes storhet,
som hele Asia, ja hele jorderike dyrker. 28 Da de hørte
dette, blev de fulle av vrede og ropte: Stor er efesernes
Diana! 29 Og hele byen kom i oprør, og de stormet
alle som en avsted til teatret og rev med sig Gajus
og Aristarkus, to makedoniere, Paulus' reisefeller. 30
Paulus vilde nu gå der inn til folket, men disiplene
tillot ham det ikke; 31 også nogen av asiarkene, som
var hans venner, sendte bud til ham og bad ham at
han ikke måtte gå inn i teatret. 32 Nogen skrek nu
ett, andre et annet; for forsamlingen var i et røre, og
størstedelen visste ikke hvad de var kommet sammen
for. 33 Men nogen av hopen satte Aleksander inn i

saken, da jødene skjøv ham frem; Aleksander slo da til
lyd med hånden og vilde holde en forsvarstale til folket.
34 Men da de fikk vite at han var jøde, blev det ett
rop fra dem alle, og de skrek i omkring to timer: Stor
er efesernes Diana! 35 Men by-skriveren fikk hopen
til å være rolig, og sa derefter: I menn fra Efesus!
Hvilket menneske er det vel som ikke vet at efesernes
by er tempelvokter for den store Diana og hennes
himmelfalne billede? 36 Da nu ingen motsier dette, må
I holde eder rolige og ikke foreta eder noget forhastet.
37 For I har ført hit disse mennesker, som hverken
er tempelranere eller spotter eders gudinne. 38 Har
nu altså Demetrius og kunstnerne med ham nogen
klage mot nogen, da holdes det jo rettergangsdager,
og her er jo landshøvdinger; la dem kalle hverandre
inn for retten! 39 Men har I noget å kreve i andre saker,
da skal det bli avgjort i lovlig tingmøte. 40 For vi står
endog i fare for å komme under tiltale som oprørere
for denne dags skyld, da det ikke er nogen grunn som
vi kan svare med for dette opløp. 41 Ved å tale så fikk
han forsamlingen til å gå sin vei.

20 Da nu opstyret hadde lagt sig, kalte Paulus
disiplene til sig og for mante dem og bød dem
farvel; så drog han avsted for å fare til Makedonia. 2
Efterat han nu hadde reist gjennem disse landskaper
og hadde formant dem med mange ord, kom han til
Grekenland; 3 der blev han i tre måneder, og fordi
jødene lurte på ham da han var i ferd med å seile
til Syria, satte han sig fore å vende tilbake gjennem
Makedonia. 4 Han hadde da følge til Asia av Sopater,
Pyrrus' sønn, fra Berøa, og blandt tessalonikerne av
Aristarkus og Sekundus, og av Gajus fra Derbe og
Timoteus, og av Tykikus og Trofimus fra Asia. 5 Disse
drog i forveien og bidde på oss i Troas; 6 men vi seilte
ut fra Filippi efter de usyrede brøds dager, og kom fem
dager efter til dem i Troas; der blev vi i syv dager. 7 På
den første dag i uken var vi samlet for å bryte brødet;
Paulus holdt da samtaler med dem, for han skulde fare
derfra den næste dag, og han drog sin tale ut like til
midt på natten. 8 Det var mange lamper i salen hvor vi
var samlet. 9 Men en ung mann ved navn Eutykus satt
i vinduet og var falt i dyp søvn, da Paulus talte med
dem i lang tid, og i søvne styrtet han ut og falt ned fra
tredje stokkverk, Og blev tatt død op. 10 Men Paulus
gikk ned og kastet sig over ham og favnet ham og sa:
Vær ikke urolige! hans sjel er i ham. 11 Så gikk han
op igjen og brøt brødet og åt av det; og efterat han
hadde talt lenge med dem, like til daggry, drog han
avsted. 12 De førte da gutten levende bort og blev
høilig trøstet. 13 Vi hadde imens gått ombord i skibet
og seilte til Assus, hvor vi skulde ta Paulus ombord; for
det hadde han pålagt oss; selv vilde han gå til fots.
14 Da han nu møtte oss i Assus, tok vi ham ombord,
og kom til Mitylene, 15 Og derfra seilte vi videre og
kom den næste dag bent ut for Kios; annen dag gikk vi
innom Samos og lå over i Trogillium, og kom dagen
efter til Milet. 16 For Paulus hadde satt sig fore å seile
Efesus forbi, så han ikke skulde bli heftet i Asia; for
han hastet for å nå frem til Jerusalem til pinsedag, om
det var ham mulig. 17 Fra Milet sendte han da bud til
Efesus og kalte menighetens eldste til sig. 18 Da de
var kommet til ham, sa han til dem: I vet hvordan min
ferd iblandt eder var hele tiden fra den første dag jeg
kom til Asia, 19 at jeg tjente Herren med all ydmykhet
og under tårer og prøvelser som jeg måtte utstå ved
jødenes efterstrebelser; 20 hvorledes jeg ikke holdt
tilbake noget av det som kunde være eder til gagn,
men forkynte eder det og lærte eder det offentlig og i
husene, 21 idet jeg vidnet både for jøder og for grekere
om omvendelsen til Gud og troen på vår Herre Jesus
Kristus. 22 Og nu se, bundet av Ånden drar jeg til
Jerusalem, og vet ikke hvad som skal møte mig der,
23 men bare at den Hellige Ånd i by efter by vidner for
mig og sier at bånd og trengsler venter mig. 24 Men for
mig selv akter jeg ikke mitt liv et ord verdt, når jeg bare
kan fullende mitt løp og den tjeneste som jeg fikk av
den Herre Jesus: å vidne om Guds nådes evangelium.
25 Og nu, se, jeg vet at I aldri mere skal se mitt åsyn,
alle I som jeg gikk omkring iblandt og forkynte riket. 26
Derfor vidner jeg for eder på denne dag at jeg er ren
for alles blod; 27 for jeg holdt ikke noget tilbake, men
forkynte eder hele Guds råd. 28 Så gi da akt på eder
selv, og på hele den hjord som den Hellige Ånd satte
eder til tilsynsmenn i, for å vokte Guds menighet, som
han vant sig ved sitt eget blod! 29 Jeg vet at efter min
bortgang skal det komme glupende ulver inn blandt
eder, som ikke skåner hjorden; 30 ja, blandt eder selv
skal det fremstå menn som fører forvendt tale for å
lokke disiplene efter sig. 31 Våk derfor, og kom i hu
at jeg i tre år ikke holdt op, hverken natt eller dag, å
formane hver eneste en med tårer! 32 Og nu overgir
jeg eder til Gud og hans nådes ord, han som er mektig
til å opbygge eder og gi eder arvelodd blandt alle dem
som er blitt helliget. 33 Jeg attrådde ikke sølv eller
gull eller klær av nogen; 34 I vet selv at det jeg selv
trengte, og de som var med mig, det har disse hender
arbeidet for. 35 I alle deler viste jeg eder at således
bør vi ved strevsomt arbeid ta oss av de skrøpelige og
komme den Herre Jesu ord i hu, som han selv har
sagt: Det er saligere å gi enn å ta. 36 Da han hadde
sagt dette, falt han på kne og bad sammen med dem
alle. 37 De brast da alle i sterk gråt, og de falt Paulus
om halsen og kysset ham; 38 men mest sørget de

over det ord han hadde sagt, at de aldri mere skulde
se hans åsyn. Derefter fulgte de ham til skibet.

21 Da vi nu hadde revet oss løs fra dem og hadde
seilt avsted, kom vi rett frem til Kos, næste dag
til Rodus, og derfra til Patara. **2** Der fant vi et skib som
skulde fare rett over til Fønikia; vi gikk da ombord på
det og seilte avsted. **3** Efterat vi hadde fått Kypern i
sikte og latt den efter oss på venstre hånd, seilte vi til
Syria og løp inn til Tyrus; for der skulde skibet losse
sin ladning. **4** Vi opsøkte da disiplene og blev der i syv
dager; de sa til Paulus ved Ånden at han ikke måtte
dra til Jerusalem. **5** Da nu disse dager var til ende,
drog vi derfra og fór videre, og de fulgte oss alle med
kvinner og barn helt utenfor byen; vi falt da på kne på
stranden og bad; **6** så bød vi hverandre farvel, og vi
gikk ombord på skibet; men de vendte tilbake til sitt. **7**
Vi endte nu sjøferden og kom fra Tyrus til Ptolemais;
der hilste vi på brødrene og blev en dag hos dem. **8**
Næste dag drog vi derfra og kom til Cesarea; der tok
vi inn hos Filip, evangelisten, som var en av de syv,
og blev hos ham. **9** Han hadde fire ugifte døtre som
hadde profetisk gave. **10** Mens vi nu blev der i flere
dager, kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea;
11 han kom til oss og tok Paulus' belte og bandt sig
selv på hender og føtter og sa: Så sier den Hellige
Ånd: Den mann som eier dette belte, ham skal jødene
binde således i Jerusalem og overgi i hedningenes
hender. **12** Da vi hørte dette, bad vi ham, både vi og de
der på stedet, at han ikke måtte dra op til Jerusalem.
13 Men Paulus svarte: Hvorfor gråter I og sønderriver
mitt hjerte? Jeg er rede ikke bare til å bindes, men
også til å dø i Jerusalem for den Herre Jesu navn. **14**
Da han nu ikke lot sig overtale, slo vi oss til ro og sa:
Skje Herrens vilje! **15** Da nu disse dager var til ende,
gjorde vi oss i stand og drog op til Jerusalem, **16** og
sammen med oss reiste også nogen av disiplene fra
Cesarea; de førte oss til en som hette Mnason, fra
Kypern, en gammel disippel, som vi skulde bo hos.
17 Da vi nu kom til Jerusalem, tok brødrene imot oss
med glede. **18** Den næste dag gikk Paulus med oss til
Jakob, og alle de eldste kom dit. **19** Og da han hadde
hilst på dem, fortalte han det som Gud hadde gjort
blandt hedningene ved hans tjeneste, det ene efter det
annet. **20** Da de hørte det, priste de Gud; og så sa de
til ham: Du ser, bror, hvor mangfoldige tusener det er
blandt jødene som har tatt ved troen, og alle er de
nidkjære for loven; **21** men nu har de hørt si om dig at
ute blandt hedningene lærer du alle jøder frafall fra
Moses og sier at de ikke skal omskjære sine barn eller
vandre efter de gamle skikker. **22** Hvad er da å gjøre?
I ethvert fall vil en hel mengde komme sammen; for de
vil få høre at du er kommet. **23** Gjør nu derfor som
vi sier til dig! Vi har her fire menn som har et løfte
på sig; **24** slå dig sammen med dem og la dig rense
med dem, og ta på dig omkostningene for dem, så de
kan få rake sitt hode! så vil alle skjønne at det ikke er
noget i det som de har hørt si om dig, men at du også
selv vandrer så at du holder loven. **25** Men om de
hedninger som har tatt ved troen, har vi sendt brev og
vedtatt at de ikke skal holde noget sådant, men bare
vokte sig for avgudsoffer og blod og det som er kvalt,
og hor. **26** Da slo Paulus sig sammen med mennene,
og den næste dag lot han sig rense med dem og gikk
inn i templet for å melde utløpet av renselsesdagene,
da offeret skulde frembæres for enhver av dem. **27** Da
nu de syv dager led til ende, fikk jødene fra Asia se
ham i templet, og de satte op hele hopen og la hånd
på ham **28** og skrek: Israelittiske menn! kom til hjelp!
Dette er det menneske som allesteds lærer alle imot
folket og loven og dette sted, og han har endog ført
grekere inn i templet og vanhelliget dette hellige sted.
29 For de hadde før sett Trofimus fra Efesus ute i byen
i følge med ham, og nu tenkte de at Paulus hadde ført
ham inn i templet. **30** Det blev da et opstyr i hele byen,
og folket flokket sig sammen, og de grep Paulus og
slepte ham utenfor templet, og straks blev dets dører
lukket. **31** Mens de nu holdt på og vilde slå ham ihjel,
gikk det melding op til den øverste høvedsmann for
vakten om at hele Jerusalem var i et røre. **32** Han tok
da straks krigsfolk og høvedsmenn og skyndte sig ned
til dem; men da de så den øverste høvedsmann og
krigsfolket, holdt de op med å slå Paulus. **33** Da kom
den øverste høvedsmann bort til ham og lot ham gripe,
og bød at han skulde bindes med to lenker, og spurte
hvem han var, og hvad han hadde gjort. **34** Nogen
i hopen ropte da ett, andre et annet; og da han på
grunn av larmen ikke kunde få noget sikkert å vite,
bød han at han skulde føres inn i festningen. **35** Da
han nu kom til trappene, blev det slik at han måtte
bæres av krigsfolket, så voldsom var hopen; **36** for
hele mengden av folket fulgte efter og skrek: Drep
ham! **37** Da nu Paulus skulde føres inn i festningen,
sier han til den øverste høvedsmann: Får jeg lov å si
et ord til dig? Han svarte: Kan du gresk? **38** Er du da
ikke den egypter som for nogen tid siden gjorde oprør
og førte de fire tusen mordere ut i ørkenen? **39** Da sa
Paulus: Jeg er en jøde, fra Tarsus, borger av en ikke
ukjent by i Kilikia; men jeg ber dig: Gi mig lov å tale til
folket! **40** Da han gav ham lov til det, stilte Paulus sig
på trappen og slo til lyd for folket med hånden; da det
nu blev aldeles stille, talte han til dem på det hebraiske
mål og sa:

22 Brødre og fedre! Hør på det jeg nu vil si eder til
mitt forsvar! **2** Da de hørte at han talte til dem på

det hebraiske mål, holdt de sig ennu mere stille. Han
sier da: 3 Jeg er en jøde, født i Tarsus i Kilikia, men
opfostret i denne by, oplært ved Gamaliels føtter efter
vår fedrene lovs strenghet, og jeg var nidkjær for Gud,
som I alle er idag; 4 jeg forfulgte Guds vei til døden,
bandt og kastet i fengsel både menn og kvinner, 5
som også yppersteprestenen og hele eldste-rådet kan
vidne; av dem fikk jeg endog brev med til brødrene i
Damaskus, og drog dit for å føre også dem som var
der, bundne til Jerusalem, forat de kunde få straff.
6 Men det skjedde da jeg var på veien og kom nær
til Damaskus, da strålte ved middags-tider et sterkt
lys fra himmelen med ett omkring mig, 7 og jeg falt
til jorden og hørte en røst som sa til mig: Saul! Saul!
hvorfor forfølger du mig? 8 Jeg svarte: Hvem er du,
Herre? Og han sa til mig: Jeg er Jesus fra Nasaret,
han som du forfølger. 9 De som var med mig, så
lyset, men røsten av ham som talte til mig, hørte de
ikke. 10 Jeg sa da: Hvad skal jeg gjøre, Herre? Og
Herren svarte mig: Stå op og gå inn i Damaskus! der
skal bli talt til dig om alt det som du er bestemt til å
gjøre. 11 Da jeg nu ikke kunde se for glansen av hint
lys, blev jeg ledet ved hånden av dem som var med
mig, og kom inn i Damaskus. 12 Og en som hette
Ananias, en gudfryktig mann efter loven, med godt
vidnesbyrd av alle jøder som bodde der, 13 kom til mig
og stod for mig og sa: Saul, bror, se op! Og samme
stund så jeg op på ham. 14 Og han sa: Våre fedres
Gud har utkåret dig til å kjenne hans vilje og se den
rettferdige og høre røsten av hans munn; 15 for du
skal være ham et vidne for alle mennesker om det
du har sett og hørt. 16 Og nu, hvad bier du efter? stå
op og la dig døpe og få avtvettet dine synder, idet du
påkaller hans navn. 17 Da jeg så var vendt tilbake til
Jerusalem og bad i templet, hendte det mig at jeg kom
i en henrykkelse, 18 og jeg så ham, og jeg hørte ham
si til mig: Skynd dig og gå i hast ut av Jerusalem! for
de kommer ikke til å ta imot ditt vidnesbyrd om mig. 19
Da sa jeg: Herre! de vet selv at jeg kastet i fengsel og
hudstrøk rundt om i synagogene dem som trodde på
dig, 20 og da blodet av Stefanus, ditt vidne, blev utgytt,
stod jeg også hos og samtykte i det og tok vare på
klærne til dem som slo ham ihjel. 21 Og han sa til mig:
Dra ut! for jeg vil sende dig ut til hedningefolk langt
borte. 22 Inntil dette ord hørte de på ham; men da
løftet de sin røst og sa: Ta ham bort fra jorden! han
burde ikke få leve! 23 Da de nu skrek og rev klærne
av sig og kastet støv op i luften, 24 bød den øverste
høvedsmann at han skulde føres inn i festningen, og
sa at han skulde forhøres under hudstrykning, forat
han kunde få vite av hvad årsak de ropte så mot ham.
25 Men da de nu hadde bundet ham for å hudstryke
ham, sa Paulus til høvedsmannen, som stod hos: Har
I lov til å hudstryke en romersk borger og det uten
dom? 26 Da høvedsmannen hørte dette, gikk han til
den øverste høvedsmann og meldte det, og sa: Hvad
er det du er i ferd med å gjøre? dette menneske er jo
romersk borger. 27 Den øverste høvedsmann gikk da
bort til ham og sa: Si mig: Er du romersk borger? Han
svarte: Ja. 28 Den øverste høvedsmann sa: Jeg har
kjøpt denne borgerrett for mange penger. Men Paulus
svarte: Men jeg er endog født til den. 29 Da gikk de
straks fra ham de som skulde ha forhørt ham. Men da
den øverste høvedsmann fikk vite at han var romersk
borger, blev også han redd, fordi han hadde bundet
ham. 30 Men da han næste dag vilde ha visshet om
hvad jødene hadde å klage på ham, løste han ham, og
bød at yppersteprestene og hele rådet skulde komme
sammen. Og han førte Paulus ned og stilte ham frem
for dem.

23 Da så Paulus fast på rådet og sa: Brødre! med
all god samvittighet har jeg ført mitt levnet for
Gud inntil denne dag. 2 Yppersteprestenen Ananias bød
da dem som stod der, å slå ham på munnen. 3 Da
sa Paulus til ham: Gud skal slå dig, du kalkede vegg!
Og du sitter her for å dømme mig efter loven, og du
bryter loven ved å byde at de skal slå mig? 4 De som
stod der, sa da: Skjeller du ut Guds yppersteprest?
5 Og Paulus sa: Jeg visste ikke, brødre, at det var
yppersteprestenen; det står jo skrevet: Mot en høvding
blandt ditt folk skal du ikke bruke ukvemsord. 6 Da nu
Paulus visste at den ene del av dem var sadduseere
og den andre del fariseere, ropte han i rådet: Brødre!
jeg er en fariseer, sønn av fariseere; det er for håp og
for de dødes opstandelse at jeg står her for retten. 7
Da han sa dette, blev det strid mellem fariseerne og
sadduseerne, og hopen blev innbyrdes uenig. 8 For
sadduseerne sier at det ikke er nogen opstandelse,
heller ikke nogen engel eller ånd; men fariseerne lærer
begge deler. 9 Nu blev det da et stort skrik, og nogen
skriftlærde av fariseernes flokk stod op og stred skarpt
og sa: Vi finner intet ondt hos dette menneske; om
det nu var en ånd som talte til ham, eller en engel?
10 Da det nu opstod stor strid, fryktet den øverste
høvedsmann for at Paulus skulde bli slitt i stykker av
dem, og han bød krigsfolket å gå ned og rive ham ut
fra dem og føre ham inn i festningen. 11 Men natten
efter stod Herren for ham og sa: Vær frimodig! likesom
du vidnet om mig i Jerusalem, således skal du også
vidne i Rom. 12 Men da det var blitt dag, la jødene sig
sammen mot ham, og forbannet sig på at de hverken
vilde ete eller drikke før de hadde drept Paulus. 13 Det
var mere enn firti som således sammensvor sig, 14 og
de gikk til yppersteprestene og de eldste og sa: Vi har

forbannet oss på at vi ikke vil smake mat før vi har
drept Paulus; 15 nu må da I sammen med rådet la den
øverste høvedsmann vite at han skal føre ham ned til
eder, som om I nøiere vilde prøve hans sak; så holder
vi oss ferdige til å drepe ham før han når frem. 16 Men
Paulus' søstersønn fikk høre om dette hemmelige råd,
og han kom og gikk inn i festningen og fortalte Paulus
det. 17 Paulus kalte da en av høvedsmennene til sig og
sa: Før denne unge mann til den øverste høvedsmann!
for han har noget å melde ham. 18 Han tok ham da
med sig og førte ham til den øverste høvedsmann og
sier: Fangen Paulus kalte mig til sig og bad mig føre
denne unge mann til dig, da han hadde noget å si dig.
19 Den øverste høvedsmann tok ham da ved hånden
og gikk til side og spurte: Hvad er det du har å melde
mig? 20 Han sa da: Jødene er kommet overens om å
be dig at du imorgen vil føre Paulus for rådet, som om
det vilde få nøiere rede på hans sak; 21 du må da ikke
la dig overtale av dem; for mere enn firti menn av dem
ligger på lur efter ham, og de har forbannet sig på at
de hverken vil ete eller drikke før de har drept ham,
og nu holder de sig ferdige og venter på at du skal
love det. 22 Den øverste høvedsmann lot da den unge
mann gå og bød ham: Du må ikke si til nogen at du
har latt mig få vite dette. 23 Og han kalte til sig to av
høvedsmennene og sa: La to hundre stridsmenn holde
sig ferdige til å dra til Cesarea, og sytti hestfolk og
to hundre skyttere, fra den tredje time på natten! 24
Og han bød at de skulde gjøre hester i stand, forat
de kunde la Paulus ride på dem og føre ham sikkert
frem til landshøvdingen Feliks. 25 Og han skrev et
brev med dette innhold: 26 Klaudius Lysias hilser den
mektige landshøvding Feliks. 27 Denne mann, som
var grepet av jødene og nær ved å bli drept av dem,
ham fridde jeg ut; jeg kom til med krigsfolket, efterat
jeg hadde fått vite at han var romersk borger; 28 og
da jeg vilde vite hvad det var de hadde å klage på
ham, førte jeg ham ned for deres råd. 29 Jeg fant da at
de førte klage over ham for nogen spørsmål i deres
lov, men at det ikke var noget klagemål imot ham som
gjorde ham skyldig til død eller fengsel. 30 Men da
det nu er blitt meldt mig at de vil gjøre et overfall på
mannen, sender jeg ham uten ophold til dig, efterat jeg
har pålagt hans anklagere at også de skal fremføre
for dig det de har å si. 31 Krigsfolket tok nu Paulus,
som det var blitt dem pålagt, og førte ham om natten
til Antipatris, 32 og dagen efter lot de hestfolket dra
videre med ham og vendte selv tilbake til festningen.
33 De kom da til Cesarea og lot landshøvdingen få
brevet, og førte også Paulus frem for ham. 34 Da han
hadde lest det og spurt hvad land han var fra, og fått
vite at han var fra Kilikia, sa han: 35 Jeg skal ta dig i
forhør når dine anklagere kommer. Og han bød at han
skulde holdes i varetekt i Herodes' borg.

24 Fem dager efter kom ypperstepresten Ananias
der ned med nogen av de eldste og en taler,
Tertullus; disse fremførte sin klage imot Paulus for
landshøvdingen. 2 Han blev da kalt frem, og Tertullus
begynte på klagen imot ham og sa: 3 Da vi har
dig å takke for megen fred, og da ved din omsorg
forbedringer i alle måter og på alle steder blir dette
folk til del, så skjønner vi på dette, mektigste Feliks,
med all takksigelse. 4 Men forat jeg ikke skal hefte
dig for lenge, ber jeg dig at du efter din mildhet vil
høre på nogen få ord av oss. 5 For vi har funnet at
denne mann er en pest og en opvigler blandt alle jøder
rundt om i verden og en leder for nasareernes sekt; 6
han har endog søkt å vanhellige templet. Vi grep ham
derfor og vilde dømme ham efter vår lov; 7 men Lysias,
den øverste høvedsmann, kom til og tok ham med
makt og vold ut av våre hender, 8 og han bød hans
anklagere å komme til dig; og av ham kan du selv,
om du gransker saken, få kunnskap om alt det som vi
fører klagemål imot ham for. 9 Men også jødene holdt
med ham og sa at så var det. 10 Men Paulus svarte,
da landshøvdingen gav ham et tegn at han kunde tale:
Da jeg vet at du i mange år har vært dommer for dette
folk, fører jeg frimodig mitt forsvar, 11 eftersom du kan
få visshet for at det ikke er mere enn tolv dager siden
jeg drog op til Jerusalem for å tilbede. 12 Og hverken i
templet eller i synagogene eller omkring i byen har
de funnet at jeg talte til nogen eller opviglet folket; 13
heller ikke kan de godtgjøre for dig disse sine klager
imot mig. 14 Men det vedgår jeg for dig at efter den
Guds vei som de kaller en sekt-lære, tjener jeg så
mine fedres Gud at jeg tror alt det som er skrevet i
loven og i profetene, 15 og har det håp til Gud, som
også disse selv venter på, at en opstandelse forestår
både av rettferdige og av urettferdige. 16 Derfor legger
jeg selv vinn på alltid å ha en uskadd samvittighet for
Gud og mennesker. 17 Da nu flere år var gått, kom jeg
for å føre milde gaver til mitt folk og for å ofre, 18 og
under dette fant de mig i templet, efterat jeg hadde
renset mig, uten opløp og uten opstyr; men det var
nogen jøder fra Asia, 19 og disse burde trede frem for
dig og komme med sin klage om de hadde noget å si
på mig. 20 Eller la disse selv si hvad skyld de fant hos
mig dengang jeg stod for rådet, 21 uten det skulde
være for dette ene ord som jeg ropte da jeg stod
iblandt dem: For de dødes opstandelse står jeg idag
for retten iblandt eder. 22 Men Feliks utsatte saken, da
han hadde nøiere kjennskap til Guds vei, og han sa:
Når høvedsmannen Lysias kommer her ned, skal jeg
prøve eders sak. 23 Og han bød høvedsmannen at

han skulde holdes i varetekt og ha ro, og at ingen av
hans egne skulde hindres fra å være ham til tjeneste.
24 Da nogen dager var gått, kom Feliks med sin hustru
Drusilla, som var en jødinne, og han sendte bud efter
Paulus og hørte ham om troen på Kristus. 25 Men
da han talte om rettferd og avhold og den kommende
dom, blev Feliks forferdet og sa: Gå bort for denne
gang! når jeg får god tid, vil jeg kalle dig til mig igjen.
26 Han håpet også på at han skulde få penger av
Paulus; derfor sendte han også oftere bud efter ham
og talte med ham. 27 Da to år var omme, fikk Feliks til
eftermann Porcius Festus, og da Feliks gjerne vilde
vinne takk av jødene, lot han Paulus bundet efter sig.

25 Da nu Festus hadde tiltrådt landshøvding-
embedet, drog han tre dager derefter op til
Jerusalem fra Cesarea. 2 Ypperstеprestene og jødenes
første menn førte da klage hos ham mot Paulus og
kom frem med en bønn til ham; 3 med ondt i sinne
mot Paulus utbad de sig den nåde at han vilde la ham
hente til Jerusalem; for de lå på lur for å slå ham ihjel
på veien. 4 Men Festus svarte da at Paulus blev holdt
i varetekt i Cesarea, og at han selv snart vilde dra dit;
5 de altså av eder, sa han, som har myndighet til det,
kan jo dra ned med mig, om det er noget i veien med
denne mann, og fremføre sin klage imot ham. 6 Efterat
han nu hadde vært bare åtte eller ti dager hos dem,
drog han ned til Cesarea; dagen efter satte han sig på
sitt dommersete og bød at Paulus skulde føres frem. 7
Da han var kommet, stilte de jøder som var kommet
fra Jerusalem, sig rundt omkring ham og førte mange
svære klager imot ham; men de var ikke i stand til å
bevise dem, 8 da Paulus forsvarte sig og sa: Hverken
mot jødenes lov eller mot templet eller mot keiseren
har jeg syndet i noget stykke. 9 Men da Festus gjerne
vilde vinne takk av jødene, svarte han Paulus og sa: Er
du villig til å dra op til Jerusalem og der få dom av mig
i denne sak? 10 Da sa Paulus: Jeg står for keiserens
domstol, og der er det min rett å dømmes. Mot jødene
har jeg ingen urett gjort, som også du godt vet. 11 Har
jeg urett, og har jeg gjort noget som fortjener døden,
da ber jeg mig ikke fri for å dø; men er det ikke noget
i det som disse fører klagemål imot mig for, da kan
ingen overgi mig til dem bare for å gjøre dem til lags;
jeg innanker min sak for keiseren. 12 Festus talte da
med sitt råd, og sa så: For keiseren har du innanket
din sak; til keiseren skal du fare. 13 Men da nogen
dager var til ende, kom kong Agrippa og Berenike til
Cesarea for å hilse på Festus. 14 Da de nu hadde vært
der i flere dager, fortalte Festus kongen om Paulus og
sa: Her er en mann, efterlatt av Feliks som fange; 15
da jeg kom til Jerusalem, førte ypperstеprestene og
jødenes eldste klage imot ham og bad om straff over
ham. 16 Jeg svarte dem da at det ikke er sedvane hos
romerne å utlevere et menneske for å gjøre nogen til
lags; men den som klagen gjelder, må først stilles frem
for sine anklagere og få adgang til å forsvare sig mot
klagemålet. 17 Da de så var kommet sammen her,
utsatte jeg ikke saken, men satte mig næste dag på
dommersetet og bød at mannen skulde føres frem. 18
Men da anklagerne stod omkring ham, fremførte de
ikke nogen klage for slikt som jeg hadde tenkt; 19 men
de hadde nogen stridsspørsmål med ham om sin egen
gudsdyrkelse og om en ved navn Jesus, som var død,
men som Paulus sa var i live. 20 Da jeg nu var rådvill
og ikke visste hvorledes denne sak burde undersøkes,
spurte jeg om han vilde reise til Jerusalem og der få
dom i saken. 21 Men da Paulus innanket sin sak for å
bli holdt i varetekt til keiserens dom, bød jeg at han
skulde holdes i varetekt inntil jeg kan sende ham til
keiseren. 22 Agrippa sa da til Festus: Jeg vilde også
gjerne høre denne mann. Han svarte: Imorgen skal
du få høre ham. 23 Dagen efter kom da Agrippa og
Berenike med stor prakt og gikk inn i salen sammen
med de øverste høvedsmenn og de gjæveste menn
i byen, og på Festus' bud blev Paulus ført frem. 24
Festus sier da: Kong Agrippa og alle I menn som her er
samlet med oss! Her ser I den om hvem hele jødenes
hop søkte mig både i Jerusalem og her, og ropte på at
han ikke burde få leve lenger. 25 Men da jeg kom efter
at han ikke har gjort noget som fortjener døden, og da
han også selv innanket sin sak for keiseren, satte jeg
mig fore å sende ham dit. 26 Noget pålitelig å skrive til
min herre om ham har jeg ikke; derfor førte jeg ham
frem for eder, og mest for dig, kong Agrippa, forat jeg
kan ha noget å skrive når han er blitt forhørt. 27 For
det tykkes mig meningsløst, når jeg sender en fange,
da ikke å gi oplysning om klagene mot ham.

26 Agrippa sa da til Paulus: Du har lov til å tale om
dig selv. Da strakte Paulus sin hånd ut og sa til
sitt forsvar: 2 Mot alt det som jøder anklager mig for,
kong Agrippa, akter jeg mig lykkelig at jeg idag skal
forsvare mig for dig, 3 for du kjenner best alle skikker
og spørsmål iblandt jødene; derfor ber jeg dig at du
vil høre tålmodig på mig. 4 Mitt liv fra ungdommen
av, som jeg fra første stund har levd iblandt mitt folk
og i Jerusalem, kjenner alle jøder, 5 da de forut vet
om mig, like fra først av, om de bare vil komme frem
med sitt vidnesbyrd, at jeg levde efter det strengeste
parti av vår gudsdyrkelse, som fariseer. 6 Og nu står
jeg her og skal dømmes for håp på det løfte som
av Gud er gitt fedrene, 7 det som vårt tolvstamme-
folk under uavlatelig gudstjeneste natt og dag håper
å vinne frem til; for dette håp tiltales jeg av jøder,
konge! 8 Hvorfor aktes det for utrolig iblandt eder at

Gud opvekker døde? 9 Jeg for min del trodde nu at
jeg burde gjøre meget imot Jesu, nasareerens navn;
10 det gjorde jeg også i Jerusalem, og både kastet
jeg mange av de hellige i fengsel, efterat jeg hadde
fått fullmakt av yppersteprestene, og når de skulde
slåes ihjel, gav jeg min stemme til det, 11 og omkring
i alle synagogene tvang jeg dem ofte ved straff til å
spotte, og jeg raste enn mere mot dem og forfulgte
dem like til de utenlandske byer. 12 Under dette drog
jeg da også til Damaskus med makt og myndighet
fra yppersteprestene; 13 og midt på dagen så jeg på
veien, konge, et lys fra himmelen, klarere enn solen,
stråle omkring mig og dem som reiste med mig, 14
og da vi alle falt til jorden, hørte jeg en røst si til mig
på det hebraiske mål: Saul! Saul! hvorfor forfølger du
mig? det blir hårdt for dig å stampe mot brodden. 15
Jeg sa da: Hvem er du, Herre? Og Herren sa: Jeg er
Jesus, han som du forfølger. 16 Men reis dig op og stå
på dine føtter! for derfor åpenbarte jeg mig for dig: for
å utkåre dig til tjener og vidne både om det som du
har sett, og om det for hvis skyld jeg vil åpenbare mig
for dig, 17 idet jeg frir dig ut fra folket og hedningene,
som jeg sender dig til 18 for å oplate deres øine, så de
kan vende sig fra mørke til lys og fra Satans makt til
Gud, forat de kan få syndenes forlatelse og arvelodd
blandt dem som er helliget ved troen på mig. 19 Derfor,
kong Agrippa, blev jeg ikke ulydig mot det himmelske
syn; 20 men både for dem i Damaskus først og for
Jerusalem og i hele Judeas land og for hedningene
forkynte jeg at de skulde omvende sig og komme
tilbake til Gud og gjøre gjerninger som er omvendelsen
verdige. 21 For disse tings skyld grep nogen jøder mig
i templet og søkte å slå mig ihjel. 22 Så har jeg da
fått hjelp fra Gud og står til denne dag og vidner både
for liten og for stor, idet jeg ikke sier noget annet enn
hvad profetene og Moses har sagt skulde skje: 23 at
Messias skulde lide, og at han som den første av de
dødes opstandelse skulde forkynne lys for folket og
for hedningene. 24 Men da han forsvarte sig således,
sier Festus med høi røst: Du er vanvittig, Paulus! din
megen lærdom driver dig til vanvidd. 25 Men han sier:
Jeg er ikke vanvittig, mektigste Festus! men jeg taler
sanne og sindige ord. 26 For kongen kjenner til disse
ting, og til ham taler jeg også frimodig; for jeg kan
ikke tro at noget av dette er ukjent for ham; dette er
jo ikke skjedd i en avkrok. 27 Tror du, kong Agrippa,
profetene? Jeg vet at du tror. 28 Men Agrippa sa til
Paulus: Det mangler lite i at du overtaler mig til å bli en
kristen. 29 Paulus sa da: Jeg vilde ønske til Gud, enten
det mangler lite eller meget, at ikke alene du, men
også alle som hører mig idag, måtte bli slik som jeg
er, bare uten disse lenker. 30 Da stod kongen op, og
landshøvdingen og Berenike og de som satt der med
dem, 31 og de gikk til side og talte med hverandre og
sa: Denne mann gjør ikke noget som fortjener død
eller lenker. 32 Og Agrippa sa til Festus: Denne mann
kunde være løslatt, om han ikke hadde innanket sin
sak for keiseren.

27 Da det nu var avgjort at vi skulde seile avsted til
Italia, overgav de både Paulus og nogen andre
fanger til en høvedsmann ved navn Julius ved den
keiserlige hærdeling. 2 Vi gikk da ombord på et skib
fra Adramyttium som skulde seile til stedene langs
Asia-landet, og så fór vi ut; Aristarkus, en makedonier
fra Tessalonika, var med oss. 3 Den annen dag løp vi
inn til Sidon, og Julius, som var menneskekjærlig mot
Paulus, gav ham lov til å gå til sine venner og nyte
godt av deres omsorg. 4 Derfra fór vi videre og seilte
inn under Kypern, fordi vinden var imot, 5 og efterat vi
hadde seilt over havet ved Kilikia og Pamfylia, kom
vi til Myra i Lykia. 6 Der fant høvedsmannen et skib
fra Aleksandria som skulde til Italia, og han førte oss
ombord på det. 7 I mange dager gikk det nu smått
med seilingen, og vi vant med nød og neppe frem imot
Knidus; da vinden var imot, holdt vi ned under Kreta
ved Salmone, 8 og det var så vidt vi kom der forbi
og nådde frem til et sted som kalles Godhavn, nær
ved en by Lasea. 9 Da nu en lang tid var gått, og det
allerede var farlig å ferdes på sjøen, fordi det alt var
over fasten, advarte Paulus dem og sa: 10 I menn! jeg
ser at sjøferden vil være et vågestykke og medføre
stor skade, ikke bare for ladning og skib, men også
for vårt liv. 11 Men høvedsmannen satte mere lit til
styrmannen og skipperen enn til det som Paulus sa.
12 Og da havnen var uhøvelig til vinterleie, blev de
fleste enige om at de skulde fare ut også derfra, om de
måskje kunde vinne frem og ta vinterhavn i Føniks, en
havn på Kreta, som vender mot sydvest og nordvest.
13 Da det nu blåste en svak sønnenvind, tenkte de at
de kunde fullføre sitt forsett; de lettet da, og seilte nær
land langsmed Kreta. 14 Men ikke lenge efter kom en
hvirvelvind som kalles eurakylon, og kastet sig mot
øen; 15 da skibet blev grepet av den og ikke kunde
holde sig op mot vinden, gav vi det op og lot oss drive.
16 Vi løp da under en liten ø som kalles Klauda, og det
var med nød at vi fikk berget båten; 17 da de hadde fått
den ombord, grep de til nødhjelp og slo taug om skibet.
Og da de fryktet for å drive ned på Syrten, firte de
seilet ned, og drev således. 18 Da vi nu led meget ondt
av været, kastet de næste dag ladningen overbord, 19
og den tredje dag kastet vi med egne hender skibets
redskap i sjøen. 20 Da nu hverken sol eller stjerner lot
sig se på flere dager, og et svært uvær var over oss,
var det fra nu av forbi med alt håp om redning. 21 Og

da de ikke hadde fått mat på lenge, stod Paulus frem
midt iblandt dem og sa: I menn! I burde ha lydt mitt råd
og ikke faret ut fra Kreta, så I hadde spart eder for
dette vågestykke og denne skade. 22 Og nu ber jeg
eder være ved godt mot; for ingen sjel iblandt eder
skal forgå, men bare skibet. 23 For i denne natt stod
for mig en engel fra den Gud som jeg tilhører, som jeg
også tjener, og sa: 24 Frykt ikke, Paulus! du skal stå
frem for keiseren, og se, Gud har gitt dig alle dem som
seiler med dig, til gave. 25 Derfor vær ved godt mot, I
menn! for jeg setter min lit til Gud at det skal bli så
som det er sagt mig. 26 Men vi skal strande på en
eller annen ø. 27 Da nu den fjortende natt kom, mens
vi drev omkring i Adriaterhavet, skjønte sjøfolkene
midt på natten at det bar nær mot land. 28 Og da de
loddet, fant de tyve favner; men da de var kommet
et lite stykke derfra og loddet igjen, fant de femten
favner; 29 og da de fryktet for at de kanskje kunde
støte på skjær, kastet de fire anker ut fra bakstavnen,
og ønsket at det vilde bli dag. 30 Men sjøfolkene søkte
å rømme bort fra skibet og firte båten ned i havet, idet
de lot som om de vilde legge ankere ut fra forstavnen;
31 da sa Paulus til høvedsmannen og til krigsfolket:
Dersom ikke disse blir ombord i skibet, kan I ikke bli
berget. 32 Da kappet krigsfolket taugene på båten og
lot den falle. 33 Da det nu led mot dag, bad Paulus alle
ta føde til sig, og han sa: Dette er nu den fjortende dag
at I venter og lar være å ete og ikke tar noget til eder.
34 Derfor ber jeg eder ta føde til eder; dette hører med
til eders redning; for det skal ikke falle et hår av hodet
på nogen iblandt eder. 35 Da han hadde sagt dette,
tok han et brød, takket Gud for alles øine og brøt det
og begynte å ete; 36 da blev de alle frimodige og tok
føde til sig de også. 37 Vi var i alt to hundre og seks
og sytti sjeler på skibet. 38 Og da de var blitt mette,
lettet de skibet ved å kaste levnetsmidlene i havet.
39 Da det nu blev dag, kjente de ikke landet, men de
blev var en vik som hadde en strand; der bestemte de
sig til å sette skibet på land om det var mulig. 40 De
kappet da ankerne og lot dem falle i havet, og løste
tillike de taug som de hadde surret rorene med; så
heiste de seilet for vinden og holdt ned på stranden.
41 Men de drev inn på en grunn som hadde dypt
hav på begge sider; her støtte de på med skibet, og
forskibet løp sig fast og stod urørlig, men akterskibet
blev sønderslått av brenningene. 42 Krigsfolket vilde
nu drepe fangene, forat ikke nogen av dem skulde
svømme bort og rømme; 43 men høvedsmannen, som
vilde frelse Paulus, hindret dem i deres råd, og bød at
de som kunde svømme, skulde først kaste sig ut og
komme i land, 44 og så de andre, dels på planker, dels
på stykker av skibet. Og på denne vis gikk det så at
alle berget sig i land.

28 Da vi nu hadde berget oss, fikk vi vite at
øen hette Malta. 2 De innfødte viste ikke liten
menneskekjærlighet mot oss; de tendte op en ild og tok
sig av oss alle sammen, da det hadde begynt å regne
og var koldt. 3 Men da Paulus sanket sammen en hop
tørre kvister og kastet dem på ilden, krøp en orm ut
på grunn av heten og bet sig fast i hans hånd. 4 Da
nu de innfødte så dyret henge ved hans hånd, sa de
til hverandre: Dette menneske er visselig en morder,
som den hevnende rettferdighet ikke gir lov til å leve,
skjønt han er berget fra havet. 5 Han rystet da dyret
av sig inn i ilden, og hadde intet mén av det; 6 men de
ventet på at han skulde hovne eller falle død om med
det samme. Da de nu ventet lenge, og så at han ikke
hadde noget ondt av det, kom de på andre tanker, og
sa at han var en gud. 7 Men nær ved dette sted hadde
den første mann på øen, ved navn Publius, en gård;
han tok imot oss og viste oss vennlig gjestfrihet i tre
dager. 8 Og det traff sig så at Publius' far lå meget syk
av feber og blodgang; Paulus gikk da inn til ham og
bad og la hendene på ham og helbredet ham. 9 Men
da dette hadde hendt, kom også de andre der på øen
som hadde sykdommer, og blev helbredet. 10 De viste
oss også stor ære, og da vi fór derfra, førte de ombord
i skibet det vi kunde ha bruk for. 11 Da nu tre måneder
var gått, fór vi derfra på et skib fra Aleksandria som
hadde hatt vinterleie ved øen og hadde tvillingene til
merke; 12 og vi løp inn til Syrakus og blev der i tre
dager; 13 og efterat vi derfra hadde seilt rundt kysten,
kom vi til Regium. Dagen efter blev det sønnenvind,
så vi efter to dagers fart kom til Puteoli. 14 Der fant
vi brødre, og de bad oss bli syv dager hos dem; og
så kom vi til Rom. 15 Og da brødrene der fikk høre
om oss, gikk de oss i møte derfra til Forum Appii og
Tres Tabernæ; da Paulus så dem, takket han Gud og
fattet mot. 16 Da vi nu var kommet til Rom, overgav
høvedsmannen fangene til høvdingen for livvakten;
men Paulus fikk lov til å bo for sig selv sammen med
den stridsmann som holdt vakt over ham. 17 Og da tre
dager var gått, skjedde det at han kalte sammen de
første menn blandt jødene der i byen, og da de var
kommet sammen, sa han til dem: Mine brødre! jeg
som ikke har gjort noget imot vårt folk eller våre fedres
skikker, blev fra Jerusalem av overgitt som fange i
romernes hender; 18 da de hadde forhørt mig, vilde de
late mig løs, fordi det ikke var nogen døds-sak mot
mig. 19 Men da jødene satte sig imot det, blev jeg nødt
til å innanke min sak for keiseren, men ikke som om
jeg hadde noget klagemål imot mitt folk. 20 Av denne
årsak har jeg da bedt eder hit for å få se eder og tale

med eder; for det er for Israels håps skyld jeg bærer
denne lenke. **21** De sa da til ham: Hverken har vi fått
noget brev om dig fra Judea, heller ikke er nogen av
brødrene kommet og har meldt eller sagt noget ondt
om dig. **22** Men vi vil gjerne få høre av dig hvad du
mener; for om denne sekt er det oss vitterlig at den
allesteds finner motsigelse. **23** Efterat de da hadde
avtalt en dag med ham, kom de i større mengde til
ham i hans herberge; han la da ut for dem, idet han
vidnet om Guds rike og søkte å overbevise dem om
Jesus ut av Mose lov og profetene, fra årle morgen til
aften silde. **24** Og nogen blev overbevist ved det han
sa, men andre var vantro. **25** De gikk da fra hverandre
i uenighet, idet Paulus sa det ene ord: Rettelig talte
den Hellige Ånd ved profeten Esaias til eders fedre
da han sa: **26** Gå til dette folk og si: I skal høre og
høre og ikke forstå, og se og se og ikke skjelne; **27**
for dette folks hjerte er sløvet, og med ørene hører
de tungt, og sine øine lukker de, forat de ikke skal se
med øinene og høre med ørene og forstå med hjertet
og omvende sig, så jeg kunde få læge dem. **28** Så
være det eder da vitterlig at denne Guds frelse er blitt
utsendt til hedningene; hos dem skal den også finne
øre. **29** Og da han hadde sagt dette, gikk jødene bort
og hadde et skarpt ordskifte innbyrdes. **30** Han blev da
to fulle år i sitt leide herberge, og tok imot alle som
kom til ham, **31** og han forkynte Guds rike og lærte om
den Herre Jesus med all frimodighet, uten hindring.

Romerne

1 Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel, utkåret til
å forkynne Guds evangelium, **2** som han forut lovte
ved sine profeter i hellige skrifter, **3** om hans Sønn,
som efter kjødet er kommet av Davids ætt, **4** som
efter hellighets ånd er godtgjort å være Guds veldige
Sønn ved opstandelsen fra de døde, Jesus Kristus, vår
Herre, **5** ved hvem vi fikk nåde og apostelembede for
å virke troens lydighet blandt alle hedningefolkene til
hans navns ære, **6** blandt hvilke også I er kalt til Jesus
Kristus **7** - til alle Guds elskede, kalte, hellige som er i
Rom: Nåde være med eder og fred fra Gud vår Fader
og den Herre Jesus Kristus! **8** Først takker jeg min
Gud ved Jesus Kristus for eder alle, fordi eders tro er
navnkundig i hele verden. **9** For Gud, som jeg tjener i
min ånd i hans Sønns evangelium, er mitt vidne hvor
uavlatelig jeg kommer eder i hu, **10** idet jeg alltid i mine
bønner beder om at jeg dog endelig engang ved Guds
vilje må få lykke til å komme til eder. **11** For jeg lenges
efter å se eder, så jeg kunde la eder få del med mig i
nogen åndelig nådegave, forat I kunde styrkes, **12** det
vil si at jeg hos eder kunde vederkveges sammen med
eder ved den felles tro, eders og min. **13** Og jeg vil
ikke, brødre, at I skal være uvitende om at jeg ofte har
satt mig fore å komme til eder - men jeg er blitt hindret
inntil nu - forat jeg kunde ha nogen frukt også blandt
eder likesom blandt de andre hedningefolk. **14** Jeg står
i gjeld både til grekere og til barbarer, både til vise og
uvise; **15** således er jeg for min del villig til å forkynne
evangeliet også for eder i Rom. **16** For jeg skammer
mig ikke ved evangeliet; for det er en Guds kraft til
frelse for hver den som tror, både for jøde først og så
for greker; **17** for i det åpenbares Guds rettferdighet av
tro til tro, som skrevet er: Den rettferdige, ved tro skal
han leve. **18** For Guds vrede åpenbares fra himmelen
over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker
som holder sannheten nede i urettferdighet; **19** for det
som en kan vite om Gud, ligger åpent for dem, for Gud
har åpenbaret dem det. **20** For hans usynlige vesen,
både hans evige kraft og hans guddommelighet, er
synlig fra verdens skapelse av, idet det kjennes av
hans gjerninger, forat de skal være uten undskyldning,
(aïdios g126) **21** fordi de, enda de kjente Gud, dog ikke
æret eller takket ham som Gud, men blev dårlige i sine
tanker, og deres uforstandige hjerte blev formørket.
22 Mens de gjorde sig til av å være vise, blev de
dårer, **23** og byttet den uforgjengelige Guds herlighet
bort mot et billede, en avbildning av et forgjengelig
menneske og av fugler og av firføtte dyr og av krypdyr.
24 Derfor overgav også Gud dem i deres hjerters lyster
til urenhet, til å vanære sine legemer sig imellem, **25**
de som byttet Guds sannhet bort mot løgn og æret
og dyrket skapningen fremfor skaperen, han som er
velsignet i evighet. Amen. **(aiōn g165)** **26** Derfor overgav
Gud dem til skammelige lyster; for både deres kvinner
forvendte den naturlige bruk til den unaturlige, **27** og
på samme vis forlot også mennene den naturlige bruk
av kvinnen og brente i sin lyst efter hverandre, så at
menn drev skjenselsverk med menn, og fikk på sig
selv det vvederlag for sin forvillelse som rett var. **28** Og
likesom de ikke brydde sig om å eie Gud i kunnskap,
så overgav Gud dem til et sinn som intet duer, så de
gjorde det usømmelige: **29** fulle av all urettferdighet,
vanart, havesyke, ondskap; fulle av avind, mord,
trette, svik, list; **30** øretutere, baktalere, gudsforhatte,
voldsmenn, overmodige, storskrytere, opfinnsomme til
ondt; ulydige mot foreldre, **31** uforstandige, upålitelige,
ukjærlige, ubarmhjertige; **32** slike som godt kjenner
Guds dom at de som gjør sådant, fortjener døden, og
dog ikke bare gjør det, men endog holder med dem
som gjør det.

2 Derfor er du uten undskyldning, menneske, hvem
du enn er som dømmer. For idet du dømmer din
næste, fordømmer du dig selv; for du gjør det samme,
du som dog dømmer; **2** men vi vet at Guds dom, som
sannhet byder, er over dem som gjør slikt. **3** Men
mener du det, du menneske, du som dømmer dem
som gjør slikt, og selv gjør det, at du skal undfly Guds
dom? **4** Eller forakter du hans godhets og tålmods og
langmods rikdom, og vet ikke at Guds godhet driver dig
til omvendelse? **5** Ved din hårdhet og ditt ubotferdige
hjerte ophoper du dig vrede på vredens dag, den
dag da Guds rettferdige dom åpenbares, **6** han som
skal betale enhver efter hans gjerninger: **7** dem som
med utholdenhet i god gjerning søker herlighet og
ære og uforgjengelighet, skal han gi evig liv, **(aiōnios
g166)** **8** men dem som er gjenstridige og ulydige mot
sannheten, men lydige mot urettferdigheten, dem skal
times vrede og harme. **9** Trengsel og angst skal
komme over hver menneskesjel som gjør det onde,
både jøde først og så greker; **10** men herlighet og ære
og fred skal times hver den som gjør det gode, både
jøde først og så greker. **11** For Gud gjør ikke forskjell
på folk: **12** alle som syndet uten loven, skal også gå
fortapt uten loven, og alle som syndet under loven,
skal dømmes ved loven; **13** for ikke de som hører
loven, er rettferdige for Gud, men de som gjør efter
loven, skal bli rettferdiggjort. **14** For når hedningene,
som ikke har loven, av naturen gjør det loven byder, da
er disse, som dog ikke har loven, sig selv en lov; **15** de
viser at lovens gjerning er skrevet i deres hjerter, idet
også deres samvittighet gir sitt vidnesbyrd, og deres
tanker innbyrdes anklager eller også forsvarer dem -

16 på den dag da Gud skal dømme det skjulte hos
menneskene efter mitt evangelium ved Jesus Kristus.
17 Men om du kalles jøde og setter din lit til loven og
roser dig av Gud 18 og kjenner hans vilje og dømmer
om de forskjellige ting, idet du lærer av loven, 19
og trøster dig til å være en veiviser for blinde, et lys
for dem som er i mørke, 20 en opdrager for dårer,
en lærer for umyndige, da du har den rette form for
kunnskap og sannhet i loven: 21 du som altså lærer en
annen, lærer du ikke dig selv? du som preker at en
ikke skal stjele, stjeler du? 22 du som sier at en ikke
skal drive hor, driver du hor? du som har motbydelighet
for avgudene, raner du avgudenes templer? 23 Du
som roser dig av loven, du vanærer Gud ved å bryte
loven! 24 For for eders skyld spottes Guds navn blandt
hedningene, som skrevet er. 25 For omskjærelsen
har vel sin nytte om du holder loven; men er du en
lov-bryter, da er din omskjærelse blitt til forhud. 26
Om altså den uomskårne holder lovens bud, skal da
ikke hans forhud bli regnet som omskjærelse? 27 Og
den av naturen uomskårne som opfyller loven, skal
dømme dig, du som med bokstav og omskjærelse er
en lov-bryter. 28 For ikke den er jøde som er det i det
åpenbare; heller ikke er det omskjærelse som skjer i
det åpenbare, på kjøttet; 29 men den som er jøde i
det skjulte, han er jøde, og omskjærelsen er hjertets
omskjærelse i Ånden, ikke i bokstaven; en sådan har
sin ros, ikke av mennesker, men av Gud.

3 Hvad fortrin har da jøden? eller hvad gagn er det i
omskjærelsen? 2 Meget i alle måter; først og fremst
det at Guds ord blev dem betrodd. 3 For hvorledes er
det? om somme var utro, skulde da deres utroskap
gjøre Guds troskap til intet? 4 Langt derifra! la det
stå fast at Gud er sanndru, men hvert menneske en
løgner, som skrevet er: At du må kjennes rettferdig i
dine ord og vinne når du fører din sak. 5 Men dersom
vår urettferdighet viser Guds rettferdighet, hvad skal vi
da si? Er vel Gud urettferdig når han fører sin vrede
over oss? Jeg taler på menneskelig vis. 6 Langt derifra!
hvorledes kunde Gud da dømme verden? 7 Ja, men
dersom Guds sanndruhet ved min løgn åpenbarte sig
rikelig til hans ære, hvorfor blir da jeg enda dømt som
en synder? 8 Og skal vi da ikke - som vi spottes for,
og som nogen sier at vi lærer - gjøre det onde forat
det gode kan komme derav? Rettferdig er den dom
som treffer slike. 9 Hvad da? har vi nogen fordel?
Nei, aldeles ikke; vi har jo før anklaget både jøder
og grekere for at de alle sammen er under synd, 10
som skrevet er: Det finnes ikke en rettferdig, enn ikke
en; 11 det finnes ikke en som er forstandig; det finnes
ikke en som søker Gud; 12 alle er avveket; alle til
hope er de blitt uduelige; det finnes ikke nogen som
gjør godt, det finnes ikke en eneste. 13 Deres strupe
er en åpnet grav; med sine tunger gjorde de svik,
ormegift er under deres leber. 14 Deres munn er full av
forbannelse og bitterhet. 15 Deres føtter er snare til
å utøse blod; 16 ødeleggelse og usælhet er det på
deres veier, 17 og freds vei kjenner de ikke. 18 Det er
ikke gudsfrykt for deres øine. 19 Men vi vet at alt det
som loven sier, det taler den til dem som har loven,
forat hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig
for Gud, 20 siden intet kjød blir rettferdiggjort for ham
ved lov-gjerninger; for ved loven kommer syndens
erkjennelse. 21 Men nu er Guds rettferdighet, som
loven og profetene vidner om, åpenbaret uten loven,
22 det vil si Guds rettferdighet ved troen på Jesus
Kristus for alle og over alle som tror. For det er ingen
forskjell; 23 alle har syndet og fattes Guds ære, 24
og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved
forløsningen i Kristus Jesus, 25 som Gud stilte til skue
i hans blod, som en nådestol ved troen, for å vise sin
rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret
over med de synder som før var gjort - 26 for å vise
sin rettferdighet i den tid som nu er, så han kunde
være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen
på Jesus. 27 Hvor er så vår ros? Den er utelukket.
Ved hvilken lov? Gjerningenes? Nei, ved troens lov. 28
For vi holder for at mennesket blir rettferdiggjort ved
troen, uten lov-gjerninger. 29 Eller er Gud bare jøders
Gud? er han ikke også hedningers? Jo, han er også
hedningers, 30 så sant Gud er én, og han rettferdiggjør
de omskårne av troen og de uomskårne ved troen.
31 Ophever vi da loven ved troen? Langt derifra! vi
stadfester loven.

4 Hvad skal vi da si at vår far Abraham har opnådd
efter kjødet? 2 For blev Abraham rettferdiggjort av
gjerninger, da har han noget å rose sig av. Men det har
han ikke for Gud; 3 for hvad sier Skriften? Abraham
trodde Gud, og det blev regnet ham til rettferdighet; 4
men den som har gjerninger, ham tilregnes lønnen
ikke av nåde, men som skyldighet; 5 den derimot som
ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør
den ugudelige, ham regnes hans tro til rettferdighet. 6
Således priser også David det menneske salig som
Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger: 7 Salige er
de hvis overtredelser er forlatt, og hvis synder er skjult,
8 salig er den mann som Herren ikke tilregner synd.
9 Gjelder nu denne saligprisning de omskårne, eller
også de uomskårne? Vi sier jo at troen blev regnet
Abraham til rettferdighet; 10 hvorledes blev den da
tilregnet ham? da han var omskåret, eller da han hadde
forhud? Ikke da han var omskåret, men da han hadde
forhud, 11 og han fikk omskjærelsens tegn som et segl
på rettferdigheten ved den tro som han hadde da han

var uomskåret, forat han skulde være far til alle de
uomskårne som tror, så rettferdigheten kunde tilregnes
også dem, 12 og far til de omskårne som ikke bare har
omskjærelsen, men også vandrer i fotsporene av den
tro som vår far Abraham hadde da han var uomskåret.
13 For ikke ved loven fikk Abraham eller hans ætt det
løfte at han skulde være arving til verden, men ved
troens rettferdighet. 14 For dersom de som holder sig
til loven, er arvinger, da er troen blitt unyttig, og løftet
blitt til intet; 15 for loven virker vrede; men hvor det
ikke er nogen lov, er det heller ingen overtredelse. 16
Derfor fikk han løftet ved troen, forat det kunde være
som en nåde, så løftet kunde stå fast for hele ætten,
ikke bare for den som har loven, men også for den
som har Abrahams tro, han som er far til oss alle 17 -
som skrevet er: Til mange folks far har jeg satt dig - for
Guds åsyn, hvem han trodde, han som gjør de døde
levende og nevner det som ikke er til, som om det var
til. 18 Mot håp trodde han med håp, forat han skulde
bli mange folks far efter det som sagt var: Så skal din
ætt bli; 19 og uten å bli svak i troen så han på sitt eget
legeme, som var utlevd, han var næsten hundre år
gammel, og på Saras utdødde morsliv; 20 på Guds
løfte tvilte han ikke i vantro, men blev sterk i sin tro,
idet han gav Gud æren 21 og var fullt viss på at det
han hadde lovt, det var han også mektig til å gjøre. 22
Derfor blev det også regnet ham til rettferdighet. 23
Men ikke bare for hans skyld er det skrevet at det blev
tilregnet ham, 24 men også for vår skyld, som det vil
bli tilregnet, vi som tror på ham som opvakte Jesus,
vår Herre, fra de døde, 25 han som blev gitt for våre
overtredelser og opreist til vår rettferdiggjørelse.

5 Da vi nu altså er rettferdiggjort av troen, har vi
fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, 2 ved
hvem vi også har fått adgang ved troen til denne
nåde i hvilken vi står, og vi roser oss av håp om
Guds herlighet; 3 ja, ikke bare det, men vi roser oss
også av våre trengsler, for vi vet at trengselen virker
tålmodighet, 4 og tålmodigheten et prøvet sinn, og det
prøvede sinn håp, 5 og håpet gjør ikke til skamme,
fordi Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved den
Hellige Ånd, som er oss gitt. 6 For mens vi ennu var
skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige. 7
For neppe vil nogen gå i døden for en rettferdig - for en
som er god, kunde kanskje nogen ta sig på å dø - 8
men Gud viser sin kjærlighet mot oss derved at Kristus
døde for oss mens vi ennu var syndere. 9 Så meget
mere skal vi da, efterat vi nu er rettferdiggjort ved hans
blod, ved ham bli frelst fra vreden. 10 For så sant vi
blev forlikt med Gud ved hans Sønns død da vi var
fiender, så skal vi så meget mere bli frelst ved hans
liv efterat vi er blitt forlikt; 11 ja, ikke bare det, men vi
roser oss også av Gud ved vår Herre Jesus Kristus,
ved hvem vi nu har fått forlikelsen. 12 Derfor, likesom
synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden
ved synden, og døden således trengte igjennem til
alle mennesker, fordi de syndet alle - 13 for vel var
det synd i verden før loven, men synden tilregnes
ikke hvor det ingen lov er; 14 men allikevel hersket
døden fra Adam til Moses også over dem som ikke
hadde syndet i likhet med Adams overtredelse, han
som er et forbillede på den som skulde komme. 15
Men ikke er det med nådegaven således som med
fallet; for er de mange død ved den enes fall, da er
meget mere Guds nåde og gaven i det ene menneske
Jesu Kristi nåde blitt overvettes rik for de mange. 16
Og ikke er det med gaven således som det blev da
én syndet; for dommen blev til fordømmelse for éns
skyld, men nådegaven til frifinnelsesdom for mange
falls skyld. 17 For kom døden til å herske ved den ene
på grunn av den enes fall, så skal meget mere de
som får nådens og rettferdighets-gavens overvettes
rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus.
18 Altså: likesom éns fall blev til fordømmelse for alle
mennesker, således blev også éns rettferdige gjerning
til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker; 19
for likesom de mange er blitt syndere ved det ene
menneskes ulydighet, så skal også de mange bli
rettferdige ved den enes lydighet. 20 Men loven kom
til forat fallet skulde bli stort; men hvor synden blev
stor, blev nåden enda større, 21 forat likesom synden
hersket ved døden, så skulde også nåden herske ved
rettferdighet til et evig liv ved Jesus Kristus, vår Herre.
(aiōnios g166)

6 Hvad skal vi da si? skal vi holde ved i synden, forat
nåden kan bli dess større? 2 Langt derifra! vi som
er avdød fra synden, hvorledes skulde vi ennu leve i
den? 3 Eller vet I ikke at alle vi som blev døpt til Kristus
Jesus, blev døpt til hans død? 4 Vi blev altså begravet
med ham ved dåpen til døden, forat likesom Kristus
blev opreist fra de døde ved Faderens herlighet, så
skal også vi vandre i et nytt levnet. 5 For er vi blitt
forenet med ham ved likheten med hans død, så skal vi
også bli det ved likheten med hans opstandelse, 6 da
vi jo vet dette at vårt gamle menneske blev korsfestet
med ham forat synde-legemet skulde bli til intet, så vi
ikke mere skal tjene synden; 7 for den som er død, er
rettferdiggjort fra synden. 8 Men er vi død med Kristus,
da tror vi at vi også skal leve med ham, 9 fordi vi vet at
efterat Kristus er opstanden fra de døde, dør han ikke
mere; døden har ikke mere nogen makt over ham;
10 for sin død, den døde han én gang for synden,
men sitt liv, det lever han for Gud. 11 Således skal
også I akte eder som døde for synden, men levende

for Gud i Kristus Jesus. 12 La derfor ikke synden
herske i eders dødelige legeme, så I lyder dets lyster;
13 by heller ikke eders lemmer frem for synden som
urettferdighets våben, men by eder frem for Gud som
de som av døde er blitt levende, og eders lemmer som
rettferdighets våben for Gud! 14 For synden skal ikke
herske over eder; I er jo ikke under loven, men under
nåden. 15 Hvad da? skal vi synde, siden vi ikke er
under loven, men under nåden? Langt derifra! 16 vet
I ikke at når I byr eder frem for nogen som tjenere
til lydighet, da er I også tjenere under den som I så
lyder, enten det er under synden til død eller under
lydigheten til rettferdighet? 17 Men Gud være takk at
I vel har vært syndens tjenere, men nu av hjertet er
blitt lydige mot den lærdomsform som I er blitt overgitt
til! 18 Men idet I er blitt frigjort fra synden, er I trådt i
rettferdighetens tjeneste. 19 Jeg taler på menneskelig
vis for eders kjøds skrøpelighets skyld. For likesom
I bød eders lemmer frem som tjenere for urenheten
og urettferdigheten til urettferdighet, således by nu
eders lemmer frem som tjenere for rettferdigheten
til helliggjørelse! 20 For dengang da I var syndens
tjenere, var I fri fra rettferdigheten. 21 Hvad frukt hadde
I da dengang? Slikt som I nu skammer eder over; for
utgangen på det er døden. 22 Men nu, da I er frigjort
fra synden og er trådt i Guds tjeneste, har I eders frukt
til helliggjørelse, og til utgang et evig liv. **(aiōnios g166)**
23 For den lønn som synden gir, er døden, men Guds
nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre. **(aiōnios g166)**

7 Eller vet I ikke, brødre - jeg taler jo til slike som
kjenner loven - at loven hersker over mennesket så
lenge det lever? 2 Den gifte kvinne er jo ved loven
bundet til sin mann så lenge han lever; men dersom
mannen dør, er hun løst fra loven som bandt henne til
mannen. 3 Derfor skal hun kalles en horkvinne om
hun, mens mannen lever, ekter en annen mann; men
dersom mannen dør, er hun fri fra loven, så hun ikke
blir en horkvinne om hun ekter en annen mann. 4
Derfor, mine brødre, døde også I fra loven ved Kristi
legeme, forat I skulde høre en annen til, ham som er
opstanden fra de døde, så vi kan bære frukt for Gud. 5
For da vi var i kjødet, virket de syndige lyster, som
vaktes ved loven, således i våre lemmer at vi bar frukt
for døden; 6 men nu er vi løst fra loven, idet vi er død
fra det som vi var fanget under, så vi tjener i Åndens
nye vesen, og ikke i bokstavens gamle vesen. 7 Hvad
skal vi da si? er loven synd? Langt derifra! men jeg
kjente ikke synden uten ved loven; for begjærligheten
kjente jeg ikke dersom ikke loven hadde sagt: Du skal
ikke begjære. 8 Men synden tok anledning av budet
og virket alskens begjærlighet i mig; for uten lov er
synden død. 9 Jeg levde en tid uten lov; men da budet
kom, blev synden levende igjen, 10 jeg derimot døde;
og budet, som var til liv, det blev funnet å være mig til
død; 11 for synden tok anledning av budet og dåret og
drepte mig ved det. 12 Så er da loven hellig, og budet
hellig og rettferdig og godt. 13 Er da det som er godt,
blitt mig til død? Langt derifra! men det var synden,
forat den skulde vise sig som synd, idet den voldte mig
døden ved det som er godt - forat synden skulde bli
overvettes syndig ved budet. 14 For vi vet at loven er
åndelig; jeg derimot er kjødelig, solgt under synden;
15 for hvad jeg gjør, vet jeg ikke; for jeg gjør ikke det
som jeg vil; men det som jeg hater, det gjør jeg. 16
Men gjør jeg det som jeg ikke vil, da vidner jeg jo med
loven at den er god; 17 men nu er det ikke mere jeg
som gjør det, men synden, som bor i mig. 18 For jeg
vet at i mig, det er i mitt kjød, bor intet godt; for viljen
har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke; 19 for
jeg gjør ikke det gode som jeg vil, men det onde som
jeg ikke vil, det gjør jeg. 20 Men gjør jeg det som jeg
ikke vil, da er det ikke mere jeg som gjør det, men
synden, som bor i mig. 21 Så finner jeg da den lov
for mig, jeg som vil gjøre det gode, at det onde ligger
mig for hånden; 22 for jeg har lyst til Guds lov efter
mitt innvortes menneske, 23 men jeg ser en annen
lov i mine lemmer, som strider mot loven i mitt sinn
og tar mig til fange under syndens lov, den som er i
mine lemmer. 24 Jeg elendige menneske! hvem skal
fri mig fra dette dødens legeme? 25 Gud være takk
ved Jesus Kristus, vår Herre! - Så tjener da jeg Guds
lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød.

8 Så er det da ingen fordømmelse for dem som er
i Kristus Jesus; 2 for livets Ånds lov har i Kristus
Jesus frigjort mig fra syndens og dødens lov. 3 For
det som var umulig for loven, idet den var maktesløs
ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i
syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte
synden i kjødet, 4 forat lovens krav skulde bli opfylt i
oss, vi som ikke vandrer efter kjødet, men efter Ånden.
5 For de som er efter kjødet, attrår det som hører kjødet
til, men de som er efter Ånden, attrår det som hører
Ånden til. 6 For kjødets attrå er død, men Åndens attrå
er liv og fred, 7 fordi kjødets attrå er fiendskap mot
Gud - for det er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke
være det - 8 og de som er i kjødet, kan ikke tekkes
Gud. 9 Men I er ikke i kjødet, men i Ånden, såfremt
Guds Ånd bor i eder; men har nogen ikke Kristi Ånd,
da hører han ikke ham til. 10 Men er Kristus i eder, da
er vel legemet dødt på grunn av synd, men ånden er
liv på grunn av rettferdighet. 11 Men dersom hans Ånd
som opvakte Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han
som opvakte Kristus fra de døde, også levendegjøre

eders dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i eder.
12 Derfor, brødre, står vi ikke i gjeld til kjødet, så vi
skulde leve efter kjødet; 13 for dersom I lever efter
kjødet, da skal I dø; men dersom I døder legemets
gjerninger ved Ånden, da skal I leve. 14 For så mange
som drives av Guds Ånd, de er Guds barn. 15 I fikk jo
ikke trældommens ånd, så I atter skulde frykte, men
I fikk barnekårets Ånd, ved hvilken vi roper: Abba,
Fader! 16 Ånden selv vidner med vår ånd at vi er Guds
barn; 17 men er vi barn, da er vi også arvinger, Guds
arvinger og Kristi medarvinger, såfremt vi lider med
ham, forat vi også skal herliggjøres med ham. 18 For
jeg holder for at den nærværende tids lidelser ikke
er å akte mot den herlighet som skal åpenbares på
oss. 19 For skapningen lenges og stunder efter Guds
barns åpenbarelse; 20 skapningen blev jo lagt under
forgjengelighet - ikke godvillig, men efter hans vilje
som la den derunder - 21 i håp om at også skapningen
skal bli frigjort fra forgjengelighetens trældom til Guds
barns herlighets frihet. 22 For vi vet at hele skapningen
tilsammen sukker og er tilsammen i smerte inntil nu;
23 ja, ikke bare det, men også vi som dog har Åndens
førstegrøde, også vi sukker med oss selv, idet vi
stunder efter vårt barnekår, vårt legemes forløsning.
24 For i håpet er vi frelst; men et håp som sees, er ikke
noget håp; hvorfor skulde en håpe det som han ser?
25 Men dersom vi håper det vi ikke ser, da stunder vi
efter det med tålmod. 26 Men i like måte kommer også
Ånden vår skrøpelighet til hjelp; for vi vet ikke hvad vi
skal bede om, slik som vi trenger det; men Ånden selv
går i forbønn for oss med usigelige sukk, 27 og han
som ransaker hjertene, vet hvad Åndens attrå er; for
efter Guds vilje går han i forbønn for de hellige. 28 Og
vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud,
dem som efter hans råd er kalt. 29 For dem som han
forut kjente, dem har han også forut bestemt til å bli
likedannet med hans Sønns billede, forat han skulde
være den førstefødte blandt mange brødre; 30 og dem
som han forut bestemte, dem har han også kalt; og
dem som han kalte, dem har han også rettferdiggjort;
og dem som han rettferdiggjorde, dem har han også
herliggjort. 31 Hvad skal vi da si til dette? Er Gud for
oss, hvem er da imot oss? 32 Han som ikke sparte
sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvorledes
skal han kunne annet enn gi oss alle ting med ham?
33 Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som
rettferdiggjør; 34 hvem er den som fordømmer? Kristus
er den som er død, ja, hvad mere er, som også er
opstanden, som også er ved Guds høire hånd, som
også går i forbønn for oss; 35 hvem vil skille oss fra
Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller forfølgelse
eller hunger eller nakenhet eller fare eller sverd? 36
som skrevet er: For din skyld drepes vi hele dagen; vi
er regnet som slaktefår. 37 Men i alt dette vinner vi
mere enn seier ved ham som elsket oss. 38 For jeg er
viss på at hverken død eller liv, hverken engler eller
krefter, hverken det som nu er eller det som komme
skal, eller nogen makt, 39 hverken høide eller dybde
eller nogen annen skapning skal kunne skille oss fra
Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.

9 Jeg sier sannhet i Kristus, jeg lyver ikke, min
samvittighet vidner med mig i den Hellige Ånd, 2
at jeg har en stor sorg og en uavlatelig gremmelse
i mitt hjerte. 3 For jeg vilde ønske at jeg selv var
forbannet bort fra Kristus for mine brødre, mine
frender efter kjødet, 4 de som er israelitter, de som
barnekåret og herligheten og paktene og lovgivningen
og gudstjenesten og løftene tilhører, 5 de som fedrene
tilhører, og som Kristus er kommet fra efter kjødet,
han som er Gud over alle ting, velsignet i evighet.
Amen. (aiōn g165) 6 Dog ikke som om Guds ord har
slått feil. For ikke alle som er av Israels ætt, er derfor
Israel; 7 heller ikke er alle, fordi de er Abrahams ætt,
derfor hans barn; men: I Isak skal det nevnes dig en
ætt, 8 det er: ikke kjødets barn er Guds barn, men
løftets barn regnes til ætten; 9 for et løftes ord er dette:
Ved denne tid vil jeg komme, og da skal Sara ha en
sønn. 10 Og ikke bare dette; men så var det også med
Rebekka, hun som var fruktsommelig ved én, Isak,
vår far. 11 For da de ennu var ufødte og ennu ikke
hadde gjort hverken godt eller ondt - forat Guds råd
efter hans utvelgelse skulde stå ved makt, ikke ved
gjerninger, men ved ham som kaller - 12 da blev det
sagt til henne: Den eldste skal tjene den yngste; 13
som skrevet er: Jakob elsket jeg, men Esau hatet jeg.
14 Hvad skal vi da si? er der vel urettferdighet hos
Gud? Langt derifra! 15 for til Moses sier han: Jeg vil
miskunne mig over den som jeg miskunner mig over,
og ynkes over den som Jeg ynkes over. 16 Så står det
da ikke til den som vil, heller ikke til den som løper,
men til Gud, som gjør miskunnhet. 17 For Skriften sier
til Farao: Just til dette opreiste jeg dig at jeg kunde vise
min makt på dig, og at mitt navn kunde bli kunngjort
over all jorden. 18 Altså: hvem han vil, den miskunner
han sig over; og hvem han vil, den forherder han. 19
Du vil da si til mig: Hvad har han da ennu å klage
over? for hvem står vel hans vilje imot? 20 Men hvem
er da du, menneske, som tar til gjenmæle mot Gud? Vil
da verket si til virkeren: Hvorfor gjorde du mig slik? 21
Eller har ikke pottemakeren makt over leret, så han av
samme deig kan arbeide det ene kar til ære, det andre
til vanære? 22 Men om nu Gud, skjønt han vilde vise
sin vrede og kunngjøre sin makt, dog i stort langmod
tålte vredens kar, som var dannet til undergang, 23 så

han også kunde kunngjøre sin herlighets rikdom over
miskunnhetens kar, som han forut hadde beredt til
herlighet? 24 Og til å bli slike kalte han også oss, ikke
bare av jøder, men også av hedninger, 25 som han
også sier hos Hoseas: Det som ikke er mitt folk, vil jeg
kalle mitt folk, og henne som ikke er elsket, vil jeg kalle
min elskede, 26 og det skal skje: På det sted hvor det
blev sagt til dem: I er ikke mitt folk, der skal de kalles
den levende Guds barn. 27 Og Esaias roper ut over
Israel: Om tallet på Israels barn er som havets sand,
så skal bare levningen bli frelst; 28 for sitt ord skal
Herren utføre og hastig fullbyrde på jorden. 29 Og som
Esaias forut har sagt: Hadde ikke den Herre Sebaot
levnet oss en sæd, så var vi blitt som Sodoma og gjort
like med Gomorra. 30 Hvad skal vi da si? At hedninger
som ikke søkte rettferdighet, de vant rettferdighet, men
det var rettferdigheten av tro; 31 Israel derimot, som
søkte rettferdighetens lov, de vant ikke frem til denne
lov. 32 Hvorfor det? Fordi de ikke søkte den ved tro,
men ved gjerninger; for de støtte an mot snublestenen,
33 som skrevet er: Se, jeg legger i Sion en snublesten
og en anstøtsklippe; den som tror på ham, skal ikke bli
til skamme.

10 Brødre! mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for
dem er at de må bli frelst. 2 For jeg gir dem det
vidnesbyrd at de har nidkjærhet for Gud, men ikke med
skjønnsomhet; 3 for da de ikke kjente Guds rettferdighet
og strevde efter å grunne sin egen rettferdighet, gav
de sig ikke inn under Guds rettferdighet. 4 For Kristus
er lovens ende, til rettferdighet for hver den som tror. 5
For Moses skriver om rettferdigheten av loven: Det
menneske som gjør disse ting, skal leve ved dem;
6 men rettferdigheten av troen sier så: Si ikke i ditt
hjerte: Hvem skal fare op til himmelen - det vil si: for
å hente Kristus ned -? 7 eller: Hvem skal fare ned i
avgrunnen - det vil si: for å hente Kristus op fra de
døde -? **(Abyssos g12)** 8 Men hvad sier den? Ordet er
dig nær, i din munn og i ditt hjerte; det er troens ord,
det som vi forkynner, 9 for dersom du med din munn
bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud
opvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst; 10 for
med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen
bekjenner en til frelse. 11 For Skriften sier: Hver den
som tror på ham, skal ikke bli til skamme. 12 Det er
jo ingen forskjell på jøde og greker; de har alle den
samme Herre, som er rik nok for alle som påkaller
ham; 13 for hver den som påkaller Herrens navn, skal
bli frelst. 14 Hvorledes kan de da påkalle den som de
ikke tror på? og hvorledes kan de tro der de ikke har
hørt? og hvorledes kan de høre uten at det er nogen
som forkynner? 15 og hvorledes kan de forkynne uten
at de blir utsendt? som skrevet er: Hvor fagre deres
føtter er som forkynner fred, som bærer godt budskap!
16 Men ikke alle var lydige mot evangeliet. For Esaias
sier: Herre! hvem trodde vel det han hørte av oss? 17
Så kommer da troen av forkynnelsen, og forkynnelsen
ved Kristi ord; 18 men jeg sier: Har de da ikke fått
høre? Jo til visse; deres røst gikk ut til all jorden, og
deres ord til jorderikes ende. 19 Men jeg sier: Kjente da
Israel ikke til det? Først sier Moses: Jeg vil gjøre eder
nidkjære på det som ikke er et folk; på et uforstandig
folk vil jeg gjøre eder harme; 20 og Esaias våger sig til
å si: Jeg blev funnet av dem som ikke søkte mig; jeg
åpenbarte mig for dem som ikke spurte efter mig; 21
men om Israel sier han: Hele dagen rakte jeg mine
hender ut til et ulydig og gjenstridig folk.

11 Jeg sier altså: Har da Gud forkastet sitt folk?
Langt derifra! også jeg er jo en israelitt, av
Abrahams ætt, av Benjamins stamme; 2 Gud har ikke
forkastet sitt folk, som han forut kjente. Eller vet I ikke
hvad Skriften sier på det sted om Elias, hvorledes
han treder frem for Gud mot Israel: 3 Herre! dine
profeter drepte de, dine alter rev de ned, og jeg blev
alene tilbake, og de står mig efter livet. 4 Men hvad
sier Guds svar til ham? Jeg har levnet mig syv tusen
menn som ikke har bøiet kne for Ba'al. 5 Således er
det da også i denne tid blitt en levning tilbake efter
nådens utvelgelse; 6 men er det av nåde, da er det
ikke mere av gjerninger, ellers blir nåden ikke mere
nåde. 7 Hvorledes altså? Det som Israel attrår, det
har det ikke nådd; men de utvalgte har nådd det, de
andre er blitt forherdet, 8 som skrevet er: Gud gav
dem en treghets ånd, øine til ikke å se med og ører
til ikke å høre med, inntil den dag idag. 9 Og David
sier: La deres bord bli dem til en strikke og en snare
og en felle og en gjengjeldelse for dem! 10 la deres
øine bli formørket, så de ikke ser, og bøi alltid deres
rygg! 11 Jeg sier altså: Har de da snublet for å falle?
Langt derifra! men ved deres fall er frelsen kommet til
hedningene, forat dette skal vekke dem til nidkjærhet;
12 men er deres fall en rikdom for verden, og er tapet
av dem en rikdom for hedninger, hvor meget mere da
deres fylde! 13 For til eder taler jeg, I hedninger! Så
sant som jeg er hedningenes apostel, priser jeg mitt
embede, 14 om jeg bare kunde vekke mine kjødelige
frender til nidkjærhet og få frelst nogen av dem. 15 For
er verden blitt forlikt med Gud ved deres forkastelse,
hvad annet vil da deres antagelse bli enn liv av døde?
16 Men er førstegrøden hellig, da er deigen det også,
og er roten hellig, da er grenene det også. 17 Om nu
allikevel nogen av grenene blev avbrutt, og du som var
en vill oljekvist, blev innpodet iblandt dem og fikk del
med dem i oljetreets rot og fedme, 18 da ros dig ikke
mot grenene! men hvis du roser dig, så er det dog ikke

du som bærer roten, men roten som bærer dig. **19** Du vil da si: Grenene blev avbrutt forat jeg skulde bli innpodet. **20** Vel! ved sin vantro blev de avbrutt, men du står ved din tro; vær ikke overmodig, men frykt! **21** for sparte Gud ikke de naturlige grener, da vil han heller ikke spare dig. **22** Så se da Guds godhet og strenghet: Strenghet er over dem som er falt, men over dig er Guds godhet, såfremt du holder dig til hans godhet, ellers skal også du bli avhugget. **23** Men hine skal også bli innpodet, såfremt de ikke holder ved i sin vantro; for Gud er mektig til å innpode dem igjen. **24** For blev du avhugget av det oljetre som er vilt av naturen, og mot naturen innpodet i et godt oljetre, hvor meget mere skal de da bli innpodet i sitt eget oljetre, disse som av naturen hører det til. **25** For jeg vil ikke, brødre, at I skal være uvitende om denne hemmelighet - forat I ikke skal tykkes eder selv kloke - at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fylden av hedningene er kommet inn, **26** og således skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion skal redningsmannen komme, han skal bortrydde ugudelighet fra Jakob, **27** og når jeg borttar deres synder, da er dette min pakt med dem. **28** Efter evangeliet er de fiender for eders skyld, men efter utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld; **29** for sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på. **30** For likesom I før var ulydige mot Gud, men nu har fått miskunn ved disses ulydighet, **31** så har også disse nu vært ulydige, forat de også skal få miskunn ved den miskunn som er blitt eder til del; **32** for Gud har overgitt dem alle til ulydighet forat han kunde miskunne sig over dem alle. **(eleēsē g1653)** **33** O dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier! **34** For hvem kjente Herrens sinn? eller hvem var hans rådgiver? **35** Eller hvem gav ham noget først, så han skulde få vederlag igjen? **36** For av ham og ved ham og til ham er alle ting; ham være æren i evighet! Amen. **(aiōn g165)**

12 Jeg formaner eder altså, brødre, ved Guds miskunn at I fremstiller eders legemer som et levende, hellig, Gud velbehagelig offer - dette er eders åndelige gudstjeneste - **2** og skikk eder ikke like med denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn, så I kan prøve hvad som er Guds vilje: det gode og velbehagelige og fullkomne! **(aiōn g165)** **3** For ved den nåde som er mig gitt, sier jeg til enhver iblandt eder at han ikke skal tenke høiere enn han bør tenke, men tenke så at han tenker sindig, alt efter som Gud har tilmålt enhver hans mål av tro. **4** For likesom vi har mange lemmer på ett legeme, men ikke alle lemmene har samme gjerning, **5** således er vi mange ett legeme i Kristus, men hver for sig er vi hverandres lemmer. **6** Og da vi har ulike nådegaver, alt efter den nåde som er oss gitt, så la oss, om vi har profetisk gave, bruke den efter som vi har tro til, **7** eller om vi har en tjeneste, ta vare på tjenesten, eller om en er lærer, på lærdommen, **8** eller om en skal formane, på formaningen; den som utdeler, gjøre det med ærlig hu; den som er forstander, være det med iver; den som gjør barmhjertighet, gjøre det med glede! **9** Kjærligheten være uten skrømt; avsky det onde, hold fast ved det gode! **10** Vær ømhjertede mot hverandre i broderkjærlighet; kappes om å hedre hverandre! **11** Vær ikke lunkne i eders iver; vær brennende i ånden; tjen Herren! **12** Vær glade i håpet, tålmodige i trengselen, vedholdende i bønnen. **13** Ta eder av de hellige i deres trang; legg vinn på gjestfrihet! **14** Velsign dem som forfølger eder; velsign, og forbann ikke! **15** Gled eder med de glade, og gråt med de gråtende! **16** Ha ett sinnelag mot hverandre; attrå ikke det høie, men hold eder gjerne til det lave; vær ikke selvkloke! **17** Gjengjeld ikke nogen ondt med ondt; legg vinn på det som godt er, for alle menneskers åsyn! **18** Såfremt det er mulig, da hold I på eders side fred med alle mennesker! **19** Hevn eder ikke selv, mine elskede, men gi vreden rum! for det er skrevet: Mig hører hevnen til, jeg vil gjengjelde, sier Herren. **20** Om da din fiende hungrer, så gi ham å ete; om han tørster, gi ham å drikke! for når du gjør dette, sanker du gloende kull på hans hode. **21** La dig ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode!

13 Hver sjel være lydig mot de foresatte øvrigheter! for det er ikke øvrighet uten av Gud, men de som er, de er innsatt av Gud, **2** så at den som setter sig imot øvrigheten, står Guds ordning imot; men de som står imot, skal få sin dom. **3** For de styrende er ikke til redsel for den gode gjerning, men for den onde. Men vil du slippe å frykte for øvrigheten? Gjør det som godt er, så skal du ha ros av den; **4** for den er Guds tjener, dig til gode. Men gjør du det som ondt er, da frykt! for den bærer ikke sverdet for intet; for den er Guds tjener, en hevner til straff over den som gjør det som ondt er. **5** Derfor er det nødvendig å være lydig mot den, ikke bare for straffens skyld, men også for samvittighetens. **6** Derfor betaler I jo også skatt; for de er Guds tjenere, som nettop tar vare på dette. **7** Gi alle det I er dem skyldige: den skatt som skatt tilkommer, den toll som toll tilkommer, den frykt som frykt tilkommer, den ære som ære tilkommer! **8** Bli ingen noget skyldige, uten det å elske hverandre! for den som elsker den annen, har opfylt loven. **9** For det ord: Du skal ikke drive hor, du skal ikke slå ihjel, du skal ikke stjele, du skal ikke begjære, og hvad andre bud det kan være, det samles til ett i dette ord: Du skal elske din næste som dig selv.

10 Kjærligheten gjør ikke næsten noget ondt; derfor
er kjærligheten lovens opfyllelse. 11 Og dette må vi
gjøre, da vi kjenner tiden, at timen er kommet da vi
skal våkne op av søvne; for frelsen er oss nærmere
nu enn dengang vi kom til troen. 12 Det lider med
natten, og det stunder til dag; la oss derfor avlegge
mørkets gjerninger, men iklæ oss lysets våben! 13
La oss vandre sømmelig, som om dagen, ikke i svir
og drikk, ikke i løsaktighet og skamløshet, ikke i kiv
og avind, 14 men iklæ eder den Herre Jesus Kristus,
og bær ikke således omsorg for kjødet at det vekkes
begjærligheter!

14 Ta eder av den som er svak i troen, uten å sette
eder til doms over hans tanker! 2 Den ene har
tro til å ete alt, men den som er svak, eter bare urter;
3 den som eter, ringeakte ikke den som ikke eter, og
den som ikke eter, dømme ikke den som eter! for Gud
har jo tatt sig av ham. 4 Hvem er du som dømmer
en fremmed svenn? Han står eller faller for sin egen
herre; dog, han skal bli stående; for Herren er mektig
til å holde ham oppe. 5 Den ene akter en dag fremfor
en annen, den andre akter alle dager like; enhver
være fullt sikker i sitt eget sinn! 6 Den som akter på
dagen, gjør det for Herren, og den som ikke akter på
dagen, gjør det for Herren. Og den som eter, gjør det
for Herren, for han takker Gud; og den som ikke eter,
gjør det for Herren og takker Gud. 7 For ingen av oss
lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; 8 for om
vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør
vi for Herren; enten vi da lever eller vi dør, hører vi
Herren til. 9 For derfor døde Kristus og blev levende
igjen at han skulde være herre både over levende og
over døde. 10 Men du, hvorfor dømmer du din bror?
eller du, hvorfor ringeakter du din bror? vi skal jo alle
stilles frem for Guds domstol. 11 For det er skrevet:
Så sant jeg lever, sier Herren, for mig skal hvert kne
bøie sig, og hver tunge skal prise Gud. 12 Så skal
da hver av oss gjøre Gud regnskap for sig selv. 13
Derfor, la oss ikke mere dømme hverandre, men fell
heller den dom at I ikke skal legge anstøt eller felle for
eders bror! 14 Jeg vet og er viss på det i den Herre
Jesus at ingen ting er uren i sig selv; men for den
som holder noget for urent, for ham er det urent. 15
For dersom det voldes din bror sorg ved din mat, da
vandrer du ikke lenger i kjærlighet; før ikke ved din
mat den i fortapelse som Kristus er død for! 16 La da
ikke eders gode bli spottet! 17 Guds rike består jo ikke
i å ete og drikke, men i rettferdighet og fred og glede i
den Hellige Ånd; 18 for den som heri tjener Kristus,
han er velbehagelig for Gud og tekkelig for mennesker.
19 La oss derfor strebe efter det som tjener til fred og
til innbyrdes opbyggelse! 20 Nedbryt ikke Guds verk
for mats skyld! Alt er vel rent, men det er ondt for det
menneske som eter med samvittighets-anstøt; 21 det
er godt ikke å ete kjøtt eller drikke vin eller gjøre noget
som din bror støter sig ved. 22 Du har tro? Ha den hos
dig selv, for Gud! Salig er den som ikke dømmer sig
selv i det han velger; 23 men den som tviler - dersom
han eter, så er han dømt, fordi det ikke er gjort av tro;
alt som ikke er av tro, er synd.

15 Vi som er sterke, er skyldige til å bære de svakes
skrøpeligheter og ikke være oss selv til behag; 2
enhver av oss være sin næste til behag, til hans gagn,
til opbyggelse! 3 For Kristus levde heller ikke sig selv
til behag, men, som skrevet er: Deres hån som hånte
dig, falt på mig. 4 For alt som før er skrevet, det er
skrevet oss til lærdom, forat vi skal ha håp ved det
tålmod og den trøst som skriftene gir. 5 Men tålmodets
og trøstens Gud gi eder å ha ett sinn innbyrdes efter
Kristi Jesu forbillede, 6 så at I enige, med én munn,
kan prise Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader! 7 Derfor
ta eder av hverandre, likesom og Kristus tok sig av
eder til Guds ære! 8 Jeg mener: Kristus er blitt en
tjener for de omskårne for Guds sanndruhets skyld, for
å stadfeste løftene til fedrene, 9 men hedningene skal
prise Gud for miskunnhet, som skrevet er: Derfor vil jeg
prise dig iblandt hedninger og lovsynge ditt navn. 10
Og atter sier Skriften: Gled eder, I hedninger, sammen
med hans folk! 11 Og atter: Lov Herren, alle hedninger,
og pris ham, alle folk! 12 Og atter sier Esaias: Det
skal komme det Isais rotskudd, han som reiser sig for
å herske over hedninger; på ham skal hedningene
håpe. 13 Men håpets Gud fylle eder med all glede og
fred i eders tro, så I kan være rike på håp ved den
Hellige Ånds kraft! 14 Men også jeg, mine brødre,
har den visse tro om eder at I av eder selv er fulle
av godhet, fylt med all kunnskap, i stand til også å
formane hverandre; 15 men allikevel har jeg til dels
skrevet eder noget djervt til for atter å påminne eder,
efter den nåde som er mig gitt av Gud, 16 at jeg skal
være Kristi Jesu offerprest for hedningene, idet jeg
prestelig forvalter Guds evangelium, forat hedningene
kan bli et velbehagelig offer, helliget ved den Hellige
Ånd. 17 Derfor har jeg min ros i Kristus Jesus, i min
tjeneste for Gud; 18 for jeg vil ikke driste mig til å tale
om annet enn det som Kristus har virket ved mig for
å føre hedningene til lydighet, ved ord og gjerning,
19 ved tegns og underes kraft, ved Åndens kraft, så
at jeg fra Jerusalem og rundt omkring like til Illyria
har fullt kunngjort Kristi evangelium, 20 dog så at jeg
satte min ære i å forkynne evangeliet, ikke der hvor
Kristus allerede var nevnt, forat jeg ikke skulde bygge
på fremmed grunnvoll, 21 men, som skrevet er: De
som ikke har fått budskap om ham, skal se, og de som

ikke har hørt, skal forstå. 22 Derved især er jeg blitt
hindret fra å komme til eder; 23 men nu, da jeg ikke
lenger har rum i disse land, men i mange år har hatt
lengsel efter å komme til eder, 24 håper jeg å få se
eder på gjennemreisen når jeg drar til Spania, og få
følge av eder dit når jeg først i nogen mon har hatt
godt av eder. 25 Men nu drar jeg til Jerusalem i de
helliges tjeneste. 26 For Makedonia og Akaia har villet
gjøre et sammenskudd for de fattige blandt de hellige i
Jerusalem. 27 De har så villet, og de står også i gjeld
til dem; for har hedningene fått del i deres åndelige
goder, da er de også skyldige til å tjene dem med de
timelige. 28 Når jeg da har fullført dette og lagt denne
frukt i deres hender, vil jeg dra derfra gjennem eders
by til Spania, 29 og jeg vet at når jeg kommer til eder,
skal jeg komme med en fylde av Kristi velsignelse. 30
Men jeg formaner eder, brødre, ved vår Herre Jesus
Kristus og ved Åndens kjærlighet at I strider sammen
med mig i eders bønner for mig til Gud, 31 forat jeg
må utfries fra de vantro i Judea, og mitt ærend til
Jerusalem må tekkes de hellige, 32 så jeg kan komme
til eder med glede, om Gud så vil, og få vederkvege
mig sammen med eder. 33 Fredens Gud være med
eder alle! Amen.

16 Jeg anbefaler eder Føbe, vår søster, som er
menighets-tjenerinne i Kenkreæ, 2 at I tar imot
henne i Herren, som det sømmer sig for de hellige,
og går henne til hånde i alt som hun måtte trenge
eders hjelp i; for hun har også gått mange til hånde, ja
mig selv. 3 Hils Priska og Akvilas, mine medarbeidere
i Kristus Jesus, 4 de som har våget sitt eget liv for
mitt, og som ikke alene jeg takker, men også alle
menigheter av hedningene, 5 og hils menigheten i
deres hus. Hils Epenetus, min elskede, som er Asias
førstegrøde for Kristus. 6 Hils Maria, som har arbeidet
meget for eder. 7 Hils Andronikus og Junias, mine
frender og mine medfanger, de som har et godt navn
blandt apostlene, de som også før mig er kommet til
Kristus. 8 Hils Amplias, min elskede i Herren. 9 Hils
Urbanus, vår medarbeider i Kristus, og Stakys, min
elskede. 10 Hils Apelles, den prøvede i Kristus. Hils
dem av Aristobulus' hus. 11 Hils Herodion, min frende.
Hils dem av Narkissus' hus som er i Herren. 12 Hils
Tryfena og Tryfosa, som har arbeidet i Herren. Hils
Persis, den elskede, som har arbeidet meget i Herren.
13 Hils Rufus, den utvalgte i Herren, og hans og min
mor. 14 Hils Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas,
Hermas, og brødrene hos dem. 15 Hils Filologus og
Julia, Nereus og hans søster og Olympas, og alle
de hellige hos dem. 16 Hils hverandre med et hellig
kyss! Alle Kristi menigheter hilser eder. 17 Men jeg
formaner eder, brødre, til å holde øie med dem som
volder tvedrakten og anstøtene imot den lære som I
har lært, og gå av veien for dem; 18 for disse tjener
ikke vår Herre Jesus Kristus, men sin egen buk, og ved
sin søte tale og sine fagre ord dårer de de enfoldiges
hjerter. 19 For ordet om eders lydighet er kommet ut til
alle; derfor gleder jeg mig over eder, men jeg ønsker
at I skal være vise til det gode og rene for det onde.
20 Men fredens Gud skal i hast knuse Satan under
eders føtter. Vår Herre Jesu Kristi nåde være med
eder! 21 Timoteus, min medarbeider, og Lukius og
Jason og Sosipater, mine frender, hilser eder. 22 Jeg
Tertius, som nedskriver brevet, hilser eder i Herren.
23 Gajus, min og hele menighetens vert, hilser eder.
Erastus, byens regnskapsfører, og broderen Kvartus
hilser eder. 24 Vår Herre Jesu Kristi nåde være med
eder alle! Amen. 25 Men ham som er mektig til å styrke
eder efter mitt evangelium og Jesu Kristi forkynnelse,
efter åpenbaringen av den hemmelighet som har vært
fortidd i evige tider, (aiōnios g166) 26 men nu er kommet
for lyset og ved profetiske skrifter efter den evige
Guds befaling kunngjort for alle folk for å virke troens
lydighet, (aiōnios g166) 27 ham, den ene vise Gud ved
Jesus Kristus, være æren i all evighet! Amen. (aiōn
g165)

1 Korintierne

1 Paulus, ved Guds vilje kalt til Kristi Jesu apostel,
og broderen Sostenes **2** - til den Guds menighet
som er i Korint, helligede i Kristus Jesus, kalte, hellige,
tillikemed alle dem som på ethvert sted påkaller vår
Herre Jesu Kristi navn, deres og vår: **3** Nåde være
med eder og fred fra Gud vår Fader og den Herre
Jesus Kristus! **4** Jeg takker alltid min Gud for eder,
for den Guds nåde som er eder gitt i Kristus Jesus,
5 at I i ham er gjort rike på alt, på all lære og all
kunnskap, **6** likesom Kristi vidnesbyrd er blitt rotfestet i
eder, **7** så at det ikke fattes eder på nogen nådegave
mens I venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse,
8 han som også skal styrke eder inntil enden, så I
må være ulastelige på vår Herre Jesu Kristi dag. **9**
Gud er trofast, han ved hvem I blev kalt til samfund
med hans Sønn, Jesus Kristus, vår Herre. **10** Men jeg
formaner eder, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn
at I alle må føre den samme tale, og at det ikke må
være splid iblandt eder, men at I må være fast forenet
i samme sinn og i samme mening. **11** For det er av
Kloes folk blitt mig fortalt om eder, mine brødre, at det
er tretter iblandt eder. **12** Jeg mener dette at enhver
av eder sier: Jeg holder mig til Paulus; jeg til Apollos;
jeg til Kefas; jeg til Kristus. **13** Er Kristus blitt delt?
var det Paulus som blev korsfestet for eder, eller var
det til Paulus' navn I blev døpt? **14** Jeg takker Gud
at jeg ikke har døpt nogen av eder uten Krispus og
Gajus, **15** for at ikke nogen skal si at I blev døpt til
mitt navn. **16** Dog har jeg også døpt Stefanas' hus;
ellers vet jeg ikke av at jeg har døpt nogen annen.
17 For Kristus har ikke utsendt mig for å døpe, men
for å forkynne evangeliet, ikke med vise ord, for at
Kristi kors ikke skulde tape sin kraft. **18** For ordet om
korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men
for oss som blir frelst, er det en Guds kraft; **19** for det
er skrevet: Jeg vil ødelegge de vises visdom, og de
forstandiges forstand vil jeg gjøre til intet. **20** Hvor er
en vismann, hvor er en skriftlærd, hvor er en gransker
i denne verden? har ikke Gud gjort verdens visdom til
dårskap? **(aiōn g165)** **21** For eftersom verden ikke ved
sin visdom kjente Gud i Guds visdom, var det Guds
vilje ved forkynnelsens dårskap å frelse dem som tror,
22 eftersom både jøder krever tegn og grekere søker
visdom, **23** men vi forkynner Kristus korsfestet, for
jøder et anstøt og for hedninger en dårskap, **24** men
for dem som er kalt, både jøder og grekere, forkynner
vi Kristus, Guds kraft og Guds visdom. **25** For Guds
dårskap er visere enn menneskene, og Guds svakhet
er sterkere enn menneskene. **26** For legg merke til
eders kall, brødre, at ikke mange vise efter kjødet blev
kalt, ikke mange mektige, ikke mange høibårne; **27**
men det som er dårlig i verden, det utvalgte Gud sig
for å gjøre de vise til skamme, og det som er svakt i
verden, det utvalgte Gud sig for å gjøre det sterke til
skamme, **28** og det som er lavt i verden, og det som er
ringeaktet, det utvalgte Gud sig, det som ingenting er,
for å gjøre til intet det som er noget, **29** forat intet kjød
skal rose sig for Gud. **30** Men av ham er I i Kristus
Jesus, som er blitt oss visdom fra Gud og rettferdighet
og helliggjørelse og forløsning, **31** forat, som skrevet
er: Den som roser sig, han rose sig i Herren!

2 Og jeg, da jeg kom til eder, brødre, kom jeg ikke
med mesterskap i tale eller i visdom og forkynte
eder Guds vidnesbyrd; **2** for jeg vilde ikke vite noget
iblandt eder uten Jesus Kristus og ham korsfestet.
3 Og jeg var hos eder i skrøpelighet og i frykt og i
megen beven, **4** og min tale og min forkynnelse var
ikke med visdoms overtalende ord, men med Ånds
og krafts bevis, **5** forat eders tro ikke skulde være
grunnet på menneskers visdom, men på Guds kraft.
6 Dog, visdom taler vi blandt de fullkomne, men en
visdom som ikke tilhører denne verden eller denne
verdens herrer, de som forgår; **(aiōn g165)** **7** men som
en hemmelighet taler vi Guds visdom, den skjulte, som
Gud fra evighet av har forut bestemt til vår herlighet,
(aiōn g165) **8** den som ingen av denne verdens herrer
kjente; for hadde de kjent den, da hadde de ikke
korsfestet herlighetens herre; **(aiōn g165)** **9** men, som
skrevet er: Hvad øie ikke så og øre ikke hørte, og
hvad ikke opkom i noget menneskes hjerte, hvad
Gud har beredt for dem som elsker ham. **10** Men
oss har Gud åpenbaret det ved sin Ånd. For Ånden
ransaker alle ting, også dybdene i Gud; **11** for hvem
iblandt mennesker vet hvad som bor i mennesket, uten
menneskets ånd, som er i ham? Således vet heller
ingen hvad som bor i Gud, uten Guds Ånd; **12** men
vi har ikke fått verdens ånd, vi har fått den Ånd som
er av Gud, forat vi skal kjenne det som er gitt oss av
Gud, **13** det som vi også taler om, ikke med ord som
menneskelig visdom lærer, men med ord som Ånden
lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord. **14**
Men et naturlig menneske tar ikke imot det som hører
Guds Ånd til; for det er ham en dårskap, og han kan
ikke kjenne det, for det dømmes åndelig; **15** men den
åndelige dømmer alt, men selv dømmes han av ingen;
16 for hvem har kjent Herrens sinn, så at han skulde
lære ham? men vi har Kristi sinn.

3 Og jeg, brødre, kunde ikke tale til eder som til
åndelige, men bare som til kjødelige, som til
småbarn i Kristus. **2** Jeg gav eder melk å drikke og
ikke fast føde; for I tålte den enda ikke. Ja, I tåler den

ikke ennu, 3 I er jo ennu kjødelige. For når det er
avind og trette iblandt eder, er I da ikke kjødelige og
vandrer på menneskelig vis? 4 For når en sier: Jeg
holder mig til Paulus, og en annen: Jeg til Apollos, er I
da ikke mennesker? 5 Hvad er da Apollos? eller hvad
er Paulus? Tjenere ved hvem I kom til troen, og det
efter som Herren gav enhver. 6 Jeg plantet, Apollos
vannet, men Gud gav vekst; 7 derfor er hverken den
noget som planter, eller den som vanner, men Gud
som gir vekst. 8 Men den som planter, og den som
vanner, er ett; dog skal enhver av dem få sin egen lønn
efter sitt eget arbeid. 9 For vi er Guds medarbeidere; I
er Guds akerland, Guds bygning. 10 Efter den Guds
nåde som er mig gitt, har jeg lagt grunnvoll som en vis
byggmester, og en annen bygger videre; men enhver
se til hvorledes han bygger videre! 11 For ingen kan
legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er
Jesus Kristus. 12 Men om nogen på denne grunnvoll
bygger med gull, sølv, kostelige stener, tre, høi, strå, 13
da skal enhvers verk bli åpenbart; for dagen skal vise
det, for den åpenbares med ild, og hvordan enhvers
verk er, det skal ilden prøve. 14 Om det verk som en
har bygget, står sig, da skal han få lønn; 15 om ens
verk brenner op, da skal han tape lønnen, men selv
skal han bli frelst, dog således som gjennem ild. 16
Vet I ikke at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i
eder? 17 Om nogen ødelegger Guds tempel, ham skal
Gud ødelegge; for Guds tempel er hellig, og det er I.
18 Ingen dåre sig selv! Om nogen iblandt eder tykkes
sig å være vis i denne verden, han bli en dåre, forat
han kan bli vis; (aiōn g165) 19 for denne verdens visdom
er dårskap for Gud. For det er skrevet: Han fanger
de vise i deres kløkt, 20 og atter: Herren kjenner de
vises tanker, at de er tomme. 21 Derfor rose ingen sig
av mennesker! for alt hører eder til, 22 enten det er
Paulus eller Apollos eller Kefas, enten det er verden
eller liv eller død, enten det er det som nu er, eller det
som komme skal - alt hører eder til, 23 men I hører
Kristus til, og Kristus hører Gud til.

4 Således akte I oss som Kristi tjenere og husholdere
over Guds hemmeligheter! 2 For øvrig kreves det
av husholdere at de må finnes tro. 3 Men for mig har
det lite å si å dømmes av eder eller av en menneskelig
domstol; ja, jeg dømmer mig ikke engang selv; 4 for
vel vet jeg intet med mig selv, men dermed er jeg ikke
rettferdiggjort; men den som dømmer mig, er Herren.
5 Døm derfor ikke noget før tiden, før Herren kommer,
han som også skal føre frem for lyset det som har
vært skjult i mørket, og åpenbare hjertenes råd; og da
skal enhver få sin ros av Gud. 6 Dette, brødre, har jeg
overført på mig selv og Apollos for eders skyld, forat I
ved oss må lære ikke å gå ut over det som skrevet er,
forat ingen av eder skal bli opblåst, for den ene mot
den andre. 7 For hvem gir vel dig fortrin? Og hvad har
du, som du ikke har fått? Men om du nu har fått noget,
hvorfor roser du dig da som om du ikke hadde fått
det? 8 I er alt blitt mette; I er alt blitt rike; uten oss er I
blitt herrer! Ja, gid I var blitt herrer, så vi kunde herske
sammen med eder! 9 For mig tykkes at Gud har vist
oss apostler frem som de ringeste, som dødsdømte;
for et skuespill er vi blitt for verden, både for engler og
for mennesker. 10 Vi er dårer for Kristi skyld, men I er
kloke i Kristus; vi er skrøpelige, men I er sterke; I er
hedret, men vi er æreløse. 11 Like til denne stund er vi
både hungrige og tørste og nakne og mishandlet og
hjemløse og mødige, 12 idet vi arbeider med våre egne
hender; vi blir utskjelt - og vi velsigner; vi blir forfulgt -
og vi tåler det; 13 Vi blir spottet - og vi formaner; vi er
blitt som utskudd i verden, en vemmelse for alle, inntil
nu. 14 Jeg skriver ikke dette for å vanære eder, men
for å påminne eder som mine elskede barn. 15 For om
I og har ti tusen læremestere i Kristus, så har I dog
ikke mange fedre; for jeg har avlet eder i Kristus Jesus
ved evangeliet. 16 Jeg formaner eder derfor: Bli mine
efterfølgere! 17 Derfor har jeg sendt Timoteus til eder,
han som er mitt elskede og trofaste barn i Herren, forat
han skal minne eder om mine veier i Kristus, således
som jeg lærer overalt i hver menighet. 18 Men somme
er blitt opblåst, i den tanke at jeg ikke skulde komme til
eder; 19 men jeg kommer snart til eder, om Herren vil,
og får da lære å kjenne ikke ordene, men kraften hos
dem som er opblåst; 20 for Guds rike består ikke i ord,
men i kraft. 21 Hvad vil I? skal jeg komme til eder med
ris, eller med kjærlighet og saktmodighets ånd?

5 I det hele høres det om hor iblandt eder, og det slikt
hor som ikke engang nevnes blandt hedningene:
at en holder sig til sin fars hustru. 2 Og I er opblåst,
mens I langt heller skulde sørge, så den som har gjort
denne gjerning, kunde bli støtt ut fra eder. 3 For jeg for
min del, som vel er fraværende med legemet, men
nærværende med ånden, har allerede, som om jeg
var nærværende, felt den dom over den som har gjort
dette, 4 at han skal I vår Herre Jesu navn, idet I og min
ånd samles i vår Herre Jesu kraft, 5 overgis til Satan til
kjødets ødeleggelse, forat hans ånd kan bli frelst på
den Herre Jesu dag. 6 Det er ikke smukt det som I
roser eder av. Vet I ikke at en liten surdeig syrer hele
deigen? 7 Rens derfor ut den gamle surdeig, så I kan
være ny deig, likesom I er usyrede! for vårt påskelam
er jo slaktet: Kristus. 8 La oss derfor holde høitid,
ikke med gammel surdeig eller med ondskaps og
ugudelighets surdeig, men med renhets og sannhets
usyrede brød! 9 Jeg skrev til eder i mitt brev at I

ikke skulde ha omgang med horkarler - 10 jeg mente
ikke i almindelighet horkarlene i denne verden eller
de havesyke og røverne eller avgudsdyrkerne, ellers
måtte I jo gå ut av verden; 11 men det jeg skrev til
eder, var at I ikke skulde ha omgang med nogen som
kalles en bror og er en horkarl eller havesyk eller
avgudsdyrker eller baktaler eller dranker eller røver, så
I ikke engang eter sammen med ham. 12 For hvad har
vel jeg med å dømme dem som er utenfor? dømmer
ikke også I bare dem som er innenfor? 13 men dem
som er utenfor, skal Gud dømme. Støt da den onde ut
fra eder!

6 Våger nogen av eder, når han har sak mot sin
næste, da å søke dom hos de urettferdige og ikke
hos de hellige? 2 Eller vet I ikke at de hellige skal
dømme verden? og dersom verden blir dømt ved eder,
er I da uverdige til å dømme i de ringeste saker? 3
Vet I ikke at vi skal dømme engler? hvor meget mere
da i timelige ting! 4 Når I da har saker om timelige
ting, så setter I dem til dommere som ikke aktes for
noget i menigheten! 5 Til skam for eder sier jeg det. Så
finnes det da ikke nogen vis mann iblandt eder, ikke en
eneste én, som kan skille tretten for sin bror? 6 men
bror fører sak mot bror, og det for vantros domstol! 7
Det er jo i det hele allerede et tap for eder at I har saker
mot hverandre. Hvorfor lider I ikke heller urett? hvorfor
tåler I ikke heller skade? 8 Men I gjør urett og skade,
og det mot brødre! 9 Eller vet I ikke at de som gjør
urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vill! Hverken
horkarler eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere
eller bløtaktige eller de som synder mot naturen, 10
eller tyver eller havesyke eller drankere eller baktalere
eller røvere skal arve Guds rike. 11 Og således var det
med somme av eder; men I har latt eder avtvette, I er
blitt helliget, I er blitt rettferdiggjort i den Herre Jesu
navn og i vår Guds Ånd. 12 Jeg har lov til alt - men
ikke alt gagner; jeg har lov til alt - men jeg skal ikke
la noget få makten over mig. 13 Maten er for buken,
og buken for maten; og Gud skal gjøre ende på dem
begge. Men legemet er ikke for hor, men for Herren,
og Herren for legemet; 14 og Gud har opvakt Herren
og skal også opvekke oss ved sin kraft. 15 Vet I ikke at
eders legemer er Kristi lemmer? skal jeg da ta Kristi
lemmer og gjøre dem til en skjøges lemmer? Langt
derifra! 16 Eller vet I ikke at den som holder sig til
skjøgen, er ett legeme med henne? For det er sagt:
De to skal være ett kjød. 17 Men den som holder sig til
Herren, er én ånd med ham. 18 Fly hor! Enhver synd
som et menneske kan gjøre, er utenfor legemet; men
den som driver hor, synder mot sitt eget legeme. 19
Eller vet I ikke at eders legeme er et tempel for den
Hellige Ånd, som bor i eder, og som I har fra Gud, og
at I ikke hører eder selv til? 20 for I er dyrt kjøpt. Ær da
Gud i eders legeme!

7 Men vedkommende det som I skrev om, da er
det godt for et menneske ikke å røre en kvinne;
2 men for hors skyld skal hver mann ha sin egen
hustru, og hver kvinne sin egen mann. 3 Mannen gjøre
sin skyldighet mot hustruen, og likeså hustruen mot
mannen; 4 hustruen råder ikke over sitt eget legeme,
men mannen; likeså råder heller ikke mannen over
sitt eget legeme, men hustruen. 5 Hold eder ikke fra
hverandre uten efter samråd, for en tid, for å leve i
bønn, og kom så sammen igjen, forat ikke Satan skal
friste eder, fordi I ikke makter å være avholdende! 6
Dette sier jeg som tillatelse, ikke som påbud; 7 jeg
ønsker at alle mennesker var som jeg; men hver har
sin egen nådegave av Gud, den ene så, den andre så.
8 Til de ugifte og til enkene sier jeg: Det er godt for
dem om de vedblir å være som jeg; 9 men kan de ikke
være avholdende, da la dem gifte sig! for det er bedre
å gifte sig enn å lide brynde. 10 De gifte byder jeg, dog
ikke jeg, men Herren, at en hustru ikke skal skille sig
fra sin mann; 11 men er hun skilt fra ham, da vedbli
hun å være ugift eller forlike sig med sin mann - og at
en mann ikke skal skille sig fra sin hustru. 12 Til de
andre sier jeg, ikke Herren: Dersom en bror har en
vantro hustru, og hun samtykker i å bo hos ham, da
skille han sig ikke fra henne! 13 og om en hustru har
en vantro mann, og denne samtykker i å bo hos henne,
da skille hun sig ikke fra sin mann! 14 For den vantro
mann er helliget ved sin hustru, og den vantro hustru
er helliget ved broren; ellers var jo eders barn urene,
men nu er de hellige. 15 Men dersom den vantro skiller
sig, da får han så gjøre; broren eller søsteren er ikke
trælbundet i slike ting, men Gud har kalt oss til fred. 16
For hvad vet du, hustru, om du kan frelse din mann?
eller hvad vet du, mann, om du kan frelse din hustru?
17 Dog vandre hver således som Herren har gitt ham,
som Gud har kalt ham! Og således foreskriver jeg i
alle menigheter. 18 En blev kalt som omskåret, han
dra ikke forhud over; en er blitt kalt som uomskåret,
han la sig ikke omskjære! 19 Det kommer ikke an på
omskjærelse, og det kommer ikke an på forhud, men
på å holde Guds bud. 20 Hver bli i det kall han blev
kalt i! 21 Blev du kalt som træl, da gjør dig ingen sorg
av det; men kan du også bli fri, så gjør heller bruk
derav! 22 For den træl som er kalt i Herren, er Herrens
frigitte; likeså er også den frie som er kalt, Kristi træl.
23 I er dyrt kjøpt; bli ikke menneskers træler! 24 I den
stand enhver blev kalt i, brødre, i den bli han hos Gud!
25 Om jomfruene har jeg ikke noget bud av Herren,
men jeg sier min mening som en som har fått miskunn
av Herren til å være troverdig. 26 Jeg mener da dette

at det for den nærværende nøds skyld er godt for
et menneske å leve således. 27 Er du bundet til en
kvinne, da søk ikke å bli løst fra henne; er du ikke
bundet til en kvinne, da søk ikke en kvinne! 28 Men
om du også gifter dig, synder du ikke, og om jomfruen
gifter sig, synder hun ikke; men de som det gjør, vil få
trengsel for sitt kjød, jeg derimot vil spare eder. 29
Men dette sier jeg, brødre: Tiden er kort, så at herefter
de som har hustruer, skal være som de som ingen har,
30 og de som gråter, som de som ikke gråter, og de
som gleder sig, som de som ikke gleder sig, og de
som kjøper, som de som ikke eier noget, 31 og de som
bruker verden, som de som ikke bruker den; for denne
verdens skikkelse forgår. 32 Jeg vil gjerne at I skal
være fri for omsorg. Den ugifte har omsorg for det som
hører Herren til, hvorledes han kan tekkes Herren; 33
men den gifte har omsorg for det som hører verden
til, hvorledes han kan tekkes sin hustru. 34 Og det er
forskjell på hustruen og jomfruen; den ugifte kvinne har
omsorg for det som hører Herren til, at hun kan være
hellig både på legeme og ånd; men den gifte kvinne
har omsorg for det som hører verden til, hvorledes
hun kan tekkes sin mann. 35 Dette sier jeg til eders
eget gagn, ikke for å sette en snare for eder, men for å
fremme det som sømmer sig: å henge fast ved Herren.
36 Men dersom nogen mener at han gjør urett mot sin
ugifte datter om hun er over ungdomsalderen, og det
må så være, han gjøre det han vil; han synder ikke; la
dem gifte sig! 37 Men den som står fast i sitt hjerte og
ikke har noget som tvinger ham, men har frihet til å
følge sin egen vilje og har satt sig dette fore i sitt hjerte
at han vil holde sin datter ugift, han gjør vel. 38 Så gjør
da den vel som bortgifter, og den gjør bedre som ikke
bortgifter. 39 En hustru er bundet så lenge hennes
mann lever; men når hennes mann er hensovet, da
har hun frihet til å gifte sig med hvem hun vil, bare det
skjer i Herren. 40 Men lykkeligere er hun om hun blir
som hun er, efter min mening; men jeg tror også å ha
Guds Ånd.

8 Men vedkommende avgudsofferne, da vet vi at
vi alle har kunnskap. Kunnskapen opblåser, men
kjærligheten opbygger; 2 om nogen tykkes sig å kjenne
noget, han har aldri kjent noget således som en bør
kjenne det; 3 men om nogen elsker Gud, han er kjent
av ham. 4 Hvad nu det vedkommer å ete av avguds-
offerne, da vet vi at ingen avgud i verden er til, og
at det er ingen Gud uten én. 5 For om det også er
såkalte guder, enten i himmelen eller på jorden - som
det jo er mange guder og mange herrer - 6 så er det
dog for oss bare én Gud, Faderen, av hvem alt er,
og vi til ham, og én Herre, Jesus Kristus, ved hvem
alt er, og vi ved ham. 7 Dog, den kunnskap er ikke
hos alle; men somme gjør sig ennu samvittighet for
avgudens skyld og eter det derfor som avguds-offer,
og deres samvittighet, som er skrøpelig, blir uren. 8
Men mat gir oss jo ikke verd for Gud; hverken vinner
vi noget om vi eter, eller taper noget om vi ikke eter.
9 Men se til at ikke denne eders frihet blir til anstøt
for de skrøpelige! 10 For dersom nogen ser dig som
har kunnskap, sitte til bords i avgudshuset, vil da ikke
samvittigheten hos ham som er skrøpelig, få dristighet
til å ete avgudsofferet? 11 da går jo den skrøpelige
fortapt for din kunnskaps skyld, den bror for hvem
Kristus er død! 12 Men når I således synder mot eders
brødre og sårer deres skrøpelige samvittighet, da
synder I mot Kristus. 13 Derfor, om mat volder min
bror anstøt, da vil jeg aldri i evighet ete kjøtt, for ikke å
volde min bror anstøt. **(aiōn g165)**

9 Er jeg ikke fri? er jeg ikke apostel? har jeg ikke sett
Jesus, vår Herre? er ikke I mitt verk i Herren? 2 Er
jeg ikke apostel for andre, så er jeg det i det minste
for eder; for I er innseglet på mitt apostel-embede i
Herren. 3 Dette er mitt forsvar mot dem som dømmer
mig. 4 Har vi ikke rett til å ete og drikke? 5 Har vi ikke
rett til å føre en søster med oss som hustru, likesom de
andre apostler og Herrens brødre og Kefas? 6 Eller er
det bare jeg og Barnabas som ikke har rett til å slippe
å arbeide? 7 Hvem gjør vel nogensinne krigstjeneste
på egen lønning? hvem planter en vingård og eter ikke
av dens frukt? eller hvem før en hjord og eter ikke av
hjordens melk? 8 Taler jeg dette bare på menneskelig
vis, eller sier ikke også loven dette? 9 I Mose lov er det
jo skrevet: Du skal ikke binde munnen til på en okse
som tresker. Er det oksene som ligger Gud på hjerte,
10 eller sier han ikke dette bare for vår skyld? For vår
skyld er det jo skrevet at den som pløier, skal pløie
med håp, og den som tresker, skal gjøre det med håp
om å få sin del. 11 Har vi sådd for eder de åndelige
goder, er det da noget stort om vi høster eders timelige
goder? 12 Har andre rett over eder, skulde da ikke vi
meget mere ha det? Men denne rett har vi ikke brukt;
vi tåler alt, for ikke å legge nogen hindring for Kristi
evangelium. 13 Vet I ikke at de som gjør tjeneste i
templet, får sin føde av templet, og de som tjener
ved alteret, deler med alteret? 14 Så har også Herren
fastsatt for dem som forkynner evangeliet, at de skal
leve av evangeliet. 15 Men jeg har ikke gjort bruk av
noget av dette. Jeg skriver ikke dette forat det skal bli
så med mig; for heller vil jeg dø enn at nogen skulde
gjøre det til intet som jeg roser mig av. 16 For om jeg
forkynner evangeliet, er det ikke noget å rose mig av;
det er en nødvendighet som påligger mig; for ve mig
om jeg ikke forkynner evangeliet! 17 For gjør jeg dette

frivillig, da har jeg lønn; men gjør jeg det nødtvunget,
da er det en husholdning som er mig betrodd. 18 Hvad
er da min lønn? At jeg, når jeg forkynner evangeliet,
gjør det for intet, så jeg ikke gjør bruk av min rett i
evangeliet. 19 For om jeg enn er fri fra alle, har jeg dog
selv gjort mig til tjener for alle, for å vinne de fleste,
20 og jeg er blitt som en jøde for jødene, for å vinne
jøder, for dem som er under loven, som en som er
under loven - om jeg enn ikke selv er under loven - for
å vinne dem som er under loven; 21 for dem som er
uten lov, er jeg blitt som en som er uten lov - om jeg
enn ikke er lovløs for Gud, men lovbundet for Kristus -
for å vinne dem som er uten lov; 22 for de skrøpelige
er jeg blitt skrøpelig, for å vinne de skrøpelige; for
dem alle er jeg blitt alt, for i alle tilfelle å frelse nogen.
23 Men alt gjør jeg for evangeliets skyld, forat også
jeg kan få del i det. 24 Vet I ikke at de som løper på
rennebanen, de løper vel alle, men bare én får prisen?
Løp da således, forat I kan vinne den! 25 Hver som
er med i veddekamp, er avholdende i alt, hine for å
få en forgjengelig krans, men vi en uforgjengelig. 26
Jeg løper da ikke som på det uvisse; jeg fekter ikke
som en som slår i været; 27 men jeg undertvinger mitt
legeme og holder det i trældom, forat ikke jeg som
preker for andre, selv skal finnes uverdig.

10 For jeg vil ikke, brødre, at I skal være uvitende
om at våre fedre var alle under skyen og gikk
alle gjennem havet 2 og blev alle døpt til Moses i
skyen og i havet, 3 og de åt alle den samme åndelige
mat 4 og drakk alle den samme åndelige drikk; for
de drakk av den åndelige klippe som fulgte dem, og
klippen var Kristus; 5 allikevel hadde Gud ikke behag i
de fleste av dem; for de blev slått ned i ørkenen. 6
Men disse ting skjedde som forbilleder for oss, forat
ikke vi skal ha lyst til det onde, likesom de hadde lyst
til det. 7 Bli heller ikke avgudsdyrkere, likesom nogen
av dem, som skrevet er: Folket satte sig ned for å ete
og drikke og stod op for å leke! 8 La oss heller ikke
drive hor, likesom nogen av dem drev hor og falt på
én dag tre og tyve tusen! 9 La oss heller ikke friste
Kristus, likesom nogen av dem fristet ham og blev
ødelagt av slanger! 10 Knurr heller ikke, likesom nogen
av dem knurret og blev ødelagt av ødeleggeren! 11
Dette hendte dem som forbilleder, men det er skrevet
til formaning for oss, til hvem de siste tider er kommet.
(aiōn g165) 12 Derfor, den som tykkes sig å stå, han se
til at han ikke faller! 13 Eder har ingen fristelse møtt
som mennesker ikke kan bære; og Gud er trofast,
som ikke skal la eder fristes over evne, men gjøre
både fristelsen og dens utgang, så I kan tåle den. 14
Derfor, mine elskede, fly fra avgudsdyrkelsen! 15 Jeg
taler til eder som til forstandige; døm selv det jeg sier!
16 Velsignelsens kalk som vi velsigner, er den ikke
samfund med Kristi blod? Brødet som vi bryter, er det
ikke samfund med Kristi legeme? 17 Fordi der er ett
brød, er vi ett legeme, enda vi er mange; for vi har alle
del i det ene brød. 18 Se til Israel efter kjødet: Har ikke
de som eter offerne, samfund med alteret? 19 Hvad
mener jeg altså? at det er noget avguds-offer til? eller
at det er nogen avgud til? 20 Nei, men at det de ofrer,
det ofrer de til onde ånder og ikke til Gud; men jeg vil
ikke at I skal komme i samfund med de onde ånder. 21
I kan ikke drikke Herrens kalk og onde ånders kalk; I
kan ikke ha del I Herrens bord og i onde ånders bord.
22 Eller tør vi egge Herren til nidkjærhet? vi er vel ikke
sterkere enn han? 23 Jeg har lov til alt, men ikke alt
gagner; jeg har lov til alt, men ikke alt opbygger. 24
Ingen søke sitt eget, men enhver søke den annens
beste! 25 Alt det som selges i slakterboden, kan I ete
uten at I for samvittighetens skyld spør mere efter det;
26 for jorden og alt det som fyller den, hører Herren til.
27 Og dersom nogen av de vantro ber eder til gjest, og
I vil gå dit, da kan I ete alt som settes frem for eder,
uten at I for samvittighetens skyld spør mere efter det.
28 Men dersom nogen sier til eder: Dette er avguds-
offer, da la være å ete det, for hans skyld som sa eder
det, og for samvittighetens skyld! 29 Jeg mener ikke
ens egen samvittighet, men næstens. For hvorfor skal
min frihet dømmes av en annens samvittighet? 30
Dersom jeg nyter det med takk, hvorfor skal jeg da
spottes for det som jeg takker for? 31 Enten I altså
eter eller drikker, eller hvad I gjør, så gjør alt til Guds
ære! 32 Vær uten anstøt både for jøder og for grekere
og for Guds menighet, 33 likesom også jeg i alt streber
å tekkes alle og ikke tenker på mitt eget gagn, men på
de manges, at de må bli frelst.

11 Bli mine efterfølgere, likesom jeg efterfølger
Kristus! 2 Jeg roser eder for at I kommer mig i hu
i alle ting og holder fast ved mine forskrifter, således
som jeg gav eder dem. 3 Men jeg vil at I skal vite
at Kristus er enhver manns hoved, og mannen er
kvinnens hoved, og Gud er Kristi hoved. 4 Hver mann
som beder eller taler profetisk med noget på hodet,
vanærer sitt hode; 5 men hver kvinne som beder eller
taler profetisk med utildekket hode, vanærer sitt hode;
for det er aldeles det samme som om hun var raket.
6 For hvis en kvinne ikke tildekker sig, da la henne
også klippe håret av; men er det usømmelig for en
kvinne å klippe eller rake av sig håret, da la henne
tildekke sig. 7 For en mann skal ikke tildekke sitt hode,
eftersom han er Guds billede og ære; men kvinnen er
mannens ære. 8 For mannen er ikke av kvinnen, men
kvinnen er av mannen; 9 mannen blev jo heller ikke
skapt for kvinnens skyld, men kvinnen for mannens

skyld. 10 Derfor bør kvinnen ha et undergivenhets-tegn
på sitt hode for englenes skyld. 11 Dog, i Herren er
hverken kvinnen noget fremfor mannen eller mannen
noget fremfor kvinnen; 12 for likesom kvinnen er av
mannen, så er også mannen ved kvinnen, og alt er
av Gud. 13 Døm hos eder selv: passer det sig at en
kvinne beder til Gud med utildekket hode? 14 Lærer
ikke endog selve naturen eder at dersom en mann
lar håret vokse langt, er det ham til vanære, 15 men
dersom en kvinne lar håret vokse langt, er det henne
til ære? for det lange hår er gitt henne til slør. 16 Men
dersom nogen vil være trettekjær, da har ikke vi en
sådan skikk, heller ikke Guds menigheter. 17 Men idet
jeg påbyder dette, roser jeg ikke at I kommer sammen,
ikke til det bedre, men til det verre. 18 For for det
første, når I kommer sammen i menighets-samling,
hører jeg at det er splid iblandt eder, og for en del tror
jeg det; 19 for det må være partier iblandt eder, forat
de ekte kan bli åpenbare iblandt eder. 20 Når I altså
kommer sammen, da blir det ikke Herrens nattverd I
eter; 21 for idet I eter, tar hver på forhånd sin egen
mat, og den ene er hungrig, og den annen er drukken.
22 Har I da ikke hus til å ete og drikke i? eller forakter I
Guds menighet og vanærer dem som intet har? Hvad
skal jeg si til eder? skal jeg rose eder? I dette roser jeg
eder ikke. 23 For jeg har mottatt fra Herren dette som
jeg også har overgitt eder, at den Herre Jesus i den
natt da han blev forrådt, tok et brød, 24 takket og brøt
det og sa: Dette er mitt legeme, som er for eder; gjør
dette til minne om mig! 25 Likeså også kalken efter
aftensmåltidet, idet han sa: Denne kalk er den nye
pakt i mitt blod; gjør dette, så ofte som I drikker den, til
minne om mig! 26 For så ofte som I eter dette brød og
drikker denne kalk, forkynner I Herrens død, inntil han
kommer. 27 Derfor, hver som eter brødet eller drikker
Herrens kalk uverdig, han blir skyldig i Herrens legeme
og blod. 28 Men hvert menneske prøve sig selv, og
så ete han av brødet og drikke av kalken! 29 for den
som eter og drikker, han eter og drikker sig selv til
dom dersom han ikke gjør forskjell på Herrens legeme.
30 Derfor er det mange skrøpelige og syke iblandt
eder, og mange sovner inn. 31 Men dersom vi dømte
oss selv, blev vi ikke dømt; 32 men når vi dømmes,
da refses vi av Herren, forat vi ikke skal fordømmes
sammen med verden. 33 Derfor, mine brødre, når I
kommer sammen for å ete, da del med hverandre; 34
og hvis nogen hungrer, da ete han hjemme, forat I
ikke skal komme sammen til dom! Det annet skal jeg
foreskrive når jeg kommer.

12 Men om de åndelige gaver, brødre, vil jeg ikke at
I skal være uvitende. 2 I vet at dengang da I var
hedninger, lot I eder drage til de stumme avguder, alt
efter som I blev draget. 3 Derfor kunngjør jeg eder at
ingen som taler i Guds Ånd, sier: Forbannet er Jesus!
og ingen kan si: Jesus er Herre! uten i den Hellige
Ånd. 4 Det er forskjell på nådegaver, men Ånden er
den samme; 5 og det er forskjell på tjenester, men
Herren er den samme; 6 og det er forskjell på kraftige
virkninger, men Gud er den samme, som virker alt i
alle. 7 Men Åndens åpenbarelse gis enhver til det
som er gagnlig. 8 For en gis visdoms tale ved Ånden,
en annen kunnskaps tale ved den samme Ånd; 9 en
annen tro ved den samme Ånd, en annen nådegaver
til å helbrede ved den samme Ånd, 10 en annen kraft
til å gjøre undergjerninger; en annen profetisk gave, en
annen evne til å prøve ånder, en annen forskjellige
slags tunger, en annen tydning av tunger. 11 Alt dette
virker den ene og samme Ånd, idet han utdeler til hver
især efter som han vil. 12 For likesom legemet er ett
og har mange lemmer, men alle legemets lemmer, om
de enn er mange, dog er ett legeme, således er det
også med Kristus; 13 for vi er jo alle døpt med én Ånd
til å være ett legeme, enten vi er jøder eller grekere,
enten vi er træler eller frie; og vi har alle fått én Ånd å
drikke. 14 For legemet er jo heller ikke ett lem, men
mange. 15 Om foten sier: Fordi jeg ikke er hånd, hører
jeg ikke med til legemet, så hører den like fullt med til
legemet; 16 og om øret sier: Fordi jeg ikke er øie, hører
jeg ikke med til legemet, så hører det like fullt med til
legemet. 17 Dersom hele legemet var øie, hvor blev
det da av hørselen? dersom det hele var hørsel, hvor
blev det da av lukten? 18 Men nu satte Gud lemmene,
hvert især av dem, på legemet, således som han vilde.
19 Var de derimot alle ett lem, hvor blev det da av
legemet? 20 Men nu er det mange lemmer, men ett
legeme. 21 Øiet kan ikke si til hånden: Jeg trenger ikke
til dig, eller hodet til føttene: Jeg trenger ikke til eder;
22 men tvert imot: de lemmer på legemet som synes å
være de skrøpeligste, de er nødvendige. 23 Og de
lemmer på legemet som vi synes er mindre ære verd,
dem klær vi med større ære, og de lemmer som vi
blues ved, dem klær vi med større bluferdighet, 24
men våre edlere lemmer trenger ikke til det. Men Gud
satte legemet sammen således at han gav det ringeste
størst ære, 25 forat det ikke skal være splid i legemet,
men lemmene ha samme omsorg for hverandre. 26
Og om ett lem lider, da lider alle lemmene med, og om
ett lem hedres, da gleder alle lemmene sig med. 27
Men nu er I Kristi legeme og hans lemmer, hver efter
sin del. 28 Og Gud satte i menigheten først nogen til
apostler, for det annet profeter, for det tredje lærere,
så kraftige gjerninger, så nådegaver til å helbrede,
til å hjelpe, til å styre, forskjellige slags tunger. 29
Er vel alle apostler? er vel alle profeter? er vel alle

lærere? gjør vel alle kraftige gjerninger? 30 har vel alle
nådegaver til å helbrede? taler vel alle med tunger?
kan vel alle tyde dem? 31 Men streb efter de største
nådegaver! Og jeg vil vise eder en ennu bedre vei.

13 Om jeg taler med menneskers og englers tunger,
men ikke har kjærlighet, da er jeg en lydende
malm eller en klingende bjelle. 2 Og om jeg eier
profetisk gave og kjenner alle hemmeligheter og all
kunnskap, og om jeg har all tro, så jeg kan flytte
fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet. 3 Og
om jeg gir til føde for fattige alt det jeg eier, og
om jeg gir mitt legeme til å brennes, men ikke har
kjærlighet, da gagner det mig intet. 4 Kjærligheten er
langmodig, er velvillig; kjærligheten bærer ikke avind,
kjærligheten brammer ikke, opblåses ikke, 5 den gjør
intet usømmelig, søker ikke sitt eget, blir ikke bitter,
gjemmer ikke på det onde; 6 den gleder sig ikke over
urettferdighet, men gleder sig ved sannhet; 7 den
utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt. 8 Kjærligheten
faller aldri bort; men hvad enten det er profetiske gaver,
da skal de få ende, eller det er tunger, da skal de
ophøre, eller det er kunnskap, da skal den få ende. 9
For vi skjønner stykkevis og taler profetisk stykkevis;
10 men når det fullkomne kommer, da skal det som er
stykkevis, få ende. 11 Da jeg var barn, talte jeg som et
barn, tenkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn;
men da jeg blev mann, la jeg av det barnslige. 12 For
nu ser vi i et speil, i en gåte; men da skal vi se åsyn til
åsyn; nu kjenner jeg stykkevis, men da skal jeg kjenne
fullt ut, likesom jeg også fullt ut er kjent. 13 Men nu blir
de stående disse tre, tro, håp, kjærlighet, og størst
blandt dem er kjærligheten.

14 Jag efter kjærligheten! Streb efter de åndelige
gaver, men mest efter å tale profetisk! 2 For
den som taler med tunge, taler ikke for mennesker,
men for Gud; for ingen skjønner det, men han
taler hemmeligheter i Ånden; 3 den derimot som
taler profetisk, taler for mennesker til opbyggelse og
formaning og trøst. 4 Den som taler med tunge,
opbygger sig selv; men den som taler profetisk,
opbygger menigheten. 5 Allikevel ønsker jeg at I alle
talte med tunger, men heller at I talte profetisk; den
som taler profetisk, er større enn den som taler med
tunger, medmindre han tyder det, så at menigheten
kan få opbyggelse av det. 6 Og nu, brødre, om jeg
kommer til eder og taler med tunger, hvad vil det da
gagne eder, medmindre jeg taler til eder enten med
åpenbaring eller med kunnskap, enten med profetiske
ord eller med lære? 7 Dersom de livløse ting som
gir lyd, enten det er en fløite eller en harpe, ikke gir
forskjellige toner, hvorledes kan en da skjønne det
som spilles på fløiten eller på harpen? 8 Og om en
basun gir en utydelig lyd, hvem vil da gjøre sig rede til
strid? 9 Således også med eder: Dersom I ikke med
eders tunge fremfører tydelig tale, hvorledes kan en da
skjønne det som blir sagt? I vil jo da tale bort i været.
10 Så mange slags sprog er det nu visst i verden, og
det er intet av dem som ikke har sin betydning; 11
dersom jeg altså ikke kjenner sprogets betydning, blir
jeg en utlending for den som taler, og den som taler,
blir en utlending for mig. 12 Således også med eder:
Når I streber efter de åndelige gaver, så søk å få dem
i rikelig mål til menighetens opbyggelse. 13 Derfor,
den som taler med tunge, han bede om at han må
kunne tyde det! 14 For dersom jeg beder med tunge,
da beder min ånd, men min forstand er uten frukt. 15
Hvorledes er det altså? Jeg vil bede med ånden, men
jeg vil også bede med forstanden; jeg vil lovsynge med
ånden, men jeg vil også lovsynge med forstanden. 16
For dersom du lover Gud med din ånd, hvorledes skal
da nogen blandt de ukyndige kunne si amen til din
takkebønn? han vet jo ikke hvad du sier; 17 for du
holder vel en smukk takkebønn, men den andre får
ingen opbyggelse av det. 18 Jeg takker Gud: jeg taler
mere med tunge enn I alle; 19 men i en menighets-
samling vil jeg heller tale fem ord med min forstand,
for derved å lære andre, enn ti tusen ord med tunge.
20 Brødre! vær ikke barn i forstand, men vær barn i
ondskap; i forstand derimot skal I være fullvoksne! 21
Det er skrevet i loven: Ved folk med fremmed tungemål
og ved fremmedes leber vil jeg tale til dette folk, og
enda skal de ikke høre på mig, sier Herren. 22 Så er
da tungene til et tegn, ikke for de troende, men for
de vantro; den profetiske tale derimot er ikke for de
vantro, men for de troende. 23 Om da hele menigheten
kommer sammen, og alle taler med tunger, og det så
kommer ukyndige eller vantro inn, vil de da ikke si
at I er fra eder selv? 24 Men om alle taler profetisk,
og det så kommer inn en vantro eller en ukyndig, så
refses han av alle og dømmes av alle, 25 hans hjertes
skjulte tanker åpenbares, og så vil han falle på sitt
ansikt og tilbede Gud, og vidne at Gud sannelig er
iblandt eder. 26 Hvorledes er det altså, brødre? Når I
kommer sammen, så har hver av eder en salme eller
en lære eller en åpenbaring eller en tunge eller en
tydning: la alt skje til opbyggelse! 27 Taler nogen med
tunge, da la det være to eller i det høieste tre hver
gang, og den ene efter den annen, og la én tyde det!
28 Men er det ingen til stede som kan tyde, da skal
han tie i menighets-samlingen, men tale for sig selv
og for Gud. 29 Men av profeter tale to eller tre, og de
andre prøve det! 30 og får en annen en åpenbaring
mens han sitter der, da skal den første tie. 31 For I

kan alle tale profetisk, én ad gangen, så alle kan lære
og alle formanes; 32 og profeters ånder er profeter
lydige; 33 for Gud er ikke uordens Gud, men freds Gud.
34 Likesom i alle de helliges menigheter, skal eders
kvinner tie i menighets-samlingene; for det tillates dem
ikke å tale, men de skal underordne sig, som også
loven sier. 35 Men vil de få rede på noget, da skal de
spørre sine egne menn hjemme; for det sømmer sig
ikke for en kvinne å tale i menighets-samling. 36 Eller
var det fra eder Guds ord gikk ut? eller er I de eneste
det er nådd til? 37 Tror nogen at han er en profet eller
en åndelig, da skal han skjønne at det jeg skriver til
eder, er Herrens bud. 38 Men om nogen ikke skjønner
det, så får han la det være. 39 Derfor, brødre, streb
efter å tale profetisk, og hindre ikke nogen i å tale med
tunger; 40 men la alt skje sømmelig og med orden!

15 Jeg kunngjør eder, brødre, det evangelium som
jeg forkynte eder, som I og tok imot, som I og
står fast i, 2 som I og blir frelst ved dersom I holder
fast ved det ord hvormed jeg forkynte eder det, såfremt
I ikke forgjeves er kommet til troen. 3 For jeg overgav
eder blandt de første ting det som jeg selv mottok, at
Kristus døde for våre synder efter skriftene, 4 og at han
blev begravet, 5 og at han opstod på den tredje dag
efter skriftene, 6 og at han blev sett av Kefas, derefter
av de tolv. 7 Derefter blev han sett av mere enn fem
hundre brødre på én gang - av dem er de fleste ennu i
live, men nogen er hensovet. 8 Derefter blev han sett
av Jakob, derefter av alle apostlene. 9 Men sist av
alle blev han og sett av mig som det ufullbårne foster;
for jeg er den ringeste av apostlene og er ikke verd å
kalles apostel, fordi jeg har forfulgt Guds menighet; 10
men av Guds nåde er jeg det jeg er, og hans nåde mot
mig har ikke vært forgjeves, men jeg har arbeidet mere
enn de alle, dog ikke jeg, men Guds nåde som er med
mig. 11 Hvad enten det da er jeg eller de andre, så
forkynner vi således, og således kom I til troen. 12
Men forkynnes det om Kristus at han er opstanden fra
de døde, hvorledes kan da nogen iblandt eder si at
det ikke er nogen opstandelse av døde? 13 Men er
det ikke nogen opstandelse av døde, da er heller ikke
Kristus opstanden; 14 men er Kristus ikke opstanden,
da er vår forkynnelse intet, da er også eders tro intet;
15 da finnes vi og å være falske vidner om Gud, fordi vi
har vidnet mot Gud at han har opvakt Kristus, som han
dog ikke har opvakt såfremt altså de døde ikke opstår.
16 For dersom de døde ikke opstår, da er heller ikke
Kristus opstanden; 17 men er Kristus ikke opstanden,
da er eders tro unyttig, da er I ennu i eders synder, 18
da er altså også de fortapt som er hensovet i Kristus.
19 Har vi bare i dette liv satt vårt håp til Kristus, da er
vi de ynkverdigste av alle mennesker. 20 Men nu er
Kristus opstanden fra de døde og er blitt førstegrøden
av de hensovede. 21 For eftersom døden er kommet
ved et menneske, så er og de dødes opstandelse
kommet ved et menneske; 22 for likesom alle dør
i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus. 23
Men hver i sin egen avdeling: Kristus er førstegrøden;
derefter skal de som hører Kristus til, levendegjøres
ved hans komme; 24 derefter kommer enden, når
han overgir riket til Gud og Faderen, efterat han har
tilintetgjort all makt og all myndighet og velde. 25 For
han skal være konge inntil han får lagt alle sine fiender
under sine føtter. 26 Den siste fiende som tilintetgjøres,
er døden; 27 for han har lagt alt under hans føtter.
Men når han sier at alt er ham underlagt, så er det
klart at han er undtatt som har underlagt ham alt; 28
men når alt er ham underlagt, da skal og Sønnen selv
underlegge sig ham som la alt under ham, forat Gud
skal være alt i alle. 29 Hvad gjør da de som lar sig
døpe for de døde? Dersom de døde i det hele tatt ikke
opstår, hvorfor lar de sig da døpe for dem? 30 Hvorfor
setter også vi oss hver time i fare? 31 Jeg dør hver
dag, så sant som jeg kan rose mig av eder, brødre, i
Kristus Jesus, vår Herre. 32 Var det på menneskelig
vis jeg stred med ville dyr i Efesus, hvad vinning har
jeg da av det? Dersom de døde ikke opstår, da la
oss ete og drikke, for imorgen dør vi! 33 Far ikke vill!
Dårlig omgang forderver gode seder. 34 Våkn op for
alvor og synd ikke! for somme har ikke kjennskap til
Gud; til skam for eder sier jeg det. 35 Men en kunde
si: Hvorledes opstår de døde? og med hvad slags
legeme kommer de frem? 36 Du dåre! det du sår, blir
ikke levendegjort uten det dør. 37 Og når du sår, sår
du ikke det legeme som skal bli, men et nakent korn,
kan hende av hvete eller av noget annet slag; 38 men
Gud gir det et legeme efter sin vilje, og hvert slags
sæd sitt eget legeme. 39 Ikke alt kjøtt er det samme
kjøtt, men ett er kjøtt i mennesker, et annet i fe, et
annet i fugler, et annet i fisker. 40 Og der er himmelske
legemer, og der er jordiske legemer; men én herlighet
har de himmelske legemer, en annen de jordiske. 41
Én glans har solen, og en annen månen, og en annen
stjernene; for den ene stjerne skiller sig fra den andre i
glans. 42 Så er det og med de dødes opstandelse. Det
såes i forgjengelighet; det opstår i uforgjengelighet; 43
det såes i vanære, det opstår i herlighet; det såes i
skrøpelighet, det opstår i kraft; 44 der såes et naturlig
legeme, der opstår et åndelig legeme. Så visst som det
gis et naturlig legeme, gis det og et åndelig legeme.
45 Således er det og skrevet: Det første menneske,
Adam, blev til en levende sjel; den siste Adam er blitt til
en levendegjørende ånd. 46 Men det åndelige er ikke
det første, men det naturlige, derefter det åndelige.

47 Det første menneske var av jorden, jordisk; det
annet menneske er av himmelen. 48 Sådan som den
jordiske var, så er og de jordiske, og sådan som den
himmelske er, så skal og de himmelske være, 49 og
likesom vi har båret den jordiskes billede, så skal vi og
bære den himmelskes billede. 50 Men dette sier jeg,
brødre, at kjød og blod kan ikke arve Guds rike, heller
ikke arver forgjengelighet uforgjengelighet. 51 Se, jeg
sier eder en hemmelighet: Vi skal ikke alle hensove,
men vi skal alle forvandles, 52 i et nu, i et øieblikk, ved
den siste basun. For basunen skal lyde, og de døde
skal opstå uforgjengelige, og vi skal forvandles. 53 For
dette forgjengelige skal bli iklædd uforgjengelighet,
og dette dødelige bli iklædd udødelighet. 54 Og når
dette forgjengelige er iklædd uforgjengelighet, og dette
dødelige er iklædd udødelighet, da opfylles det ord som
er skrevet: Døden er opslukt til seier. 55 Død, hvor er
din brodd? Død, hvor er din seier? (Hadēs g86) 56 Men
dødens brodd er synden, og syndens kraft er loven; 57
men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre
Jesus Kristus! 58 Derfor, mine elskede brødre, vær
faste, urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da I vet
at eders arbeide ikke er unyttig i Herren!

16 Men vedkommende innsamlingen til de hellige,
da skal I gjøre således som jeg har ordnet det
for menighetene i Galatia. 2 På hver første dag i uken
legge enhver av eder hjemme hos sig selv til side
det han får lykke til, forat innsamlingen ikke skal skje
først da når jeg kommer. 3 Når jeg så er kommet,
skal jeg sende dem som I selv velger, med brev, for å
føre eders kjærlighetsgave til Jerusalem; 4 men er
det verdt at jeg selv reiser, skal de reise i følge med
mig. 5 Jeg kommer til eder når jeg har reist igjennem
Makedonia; for Makedonia reiser jeg igjennem; 6 men
hos eder blir jeg kan hende nogen tid, eller endog
vinteren over, forat jeg kan få følge av eder dit jeg
siden skal reise. 7 For jeg tenker ikke å se eder nu på
gjennemreisen; for jeg håper å bli nogen tid hos eder,
om Herren tillater det. 8 I Efesus blir jeg inntil pinsen;
9 for en stor og virksom dør er oplatt for mig, og det
er mange motstandere. 10 Når Timoteus kommer,
da se til at han kan være hos eder uten frykt! for
han gjør Herrens gjerning, likesom jeg; 11 ingen må
derfor ringeakte ham. Og følg ham på vei i fred, forat
han kan komme til mig! for jeg venter på ham med
brødrene. 12 Vedkommende broderen Apollos, da bad
jeg ham meget at han skulde fare til eder sammen med
brødrene; han var aldeles ikke villig til å komme nu,
men han vil komme når han får tid. 13 Vær årvåkne,
stå fast i troen, vær mandige, vær sterke! 14 La alt hos
eder skje i kjærlighet! 15 Jeg formaner eder, brødre: I
kjenner Stefanas' hus, at det er førstegrøden av Akaia,
og at de har stilt sig til tjeneste for de hellige; 16 vis og
I ærbødighet mot dem og mot enhver som hjelper til og
gjør sig møie! 17 Jeg gleder mig over at Stefanas og
Fortunatus og Akaikus er her; for de har utfylt savnet
av eder; 18 for de har vederkveget min og eders ånd.
Skjønn derfor på slike! 19 Menighetene i Asia hilser
eder. Akvilas og Priska tillikemed menigheten i deres
hus hilser eder meget i Herren. 20 Alle brødrene hilser
eder. Hils hverandre med et hellig kyss! 21 Hilsen med
min, Paulus' hånd: 22 Om nogen ikke elsker Herren,
han være forbannet! Maran ata. 23 Den Herre Jesu
nåde være med eder! 24 Min kjærlighet er med eder
alle i Kristus Jesus.

2 Korintierne

1 Paulus, ved Guds vilje Kristi Jesu apostel, og
broderen Timoteus - til den Guds menighet som er i
Korint, tillikemed alle de hellige som er i hele Akaia: **2**
Nåde være med eder og fred fra Gud vår Fader og
den Herre Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud og vår
Herre Jesu Kristi Fader, miskunns Fader og all trøsts
Gud, **4** han som trøster oss i all vår trengsel, forat vi
skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med
den trøst hvormed vi selv blir trøstet av Gud! **5** For
likesom Kristi lidelser kommer rikelig over oss, så er
og vår trøst rikelig ved Kristus. **6** Men lider vi trengsel,
da er det eder til trøst og frelse; trøstes vi, da er det
eder til en trøst som viser sig kraftig i tålmod under de
samme lidelser som vi lider; **7** og vårt håp om eder er
fast, da vi vet at likesom I har del i lidelsene, så skal I
og ha del i trøsten. **8** For vi vil ikke, brødre, at I skal
være uvitende om at den trengsel som kom over oss i
Asia, var overmåte tung, mere enn vi kunde bære, så
vi endog mistvilte om livet; **9** ja, vi hadde opgjort med
oss selv at vi måtte dø, forat vi ikke skulde sette vår
lit til oss selv, men til Gud, som opvekker de døde,
10 han som fridde oss og frir oss fra slik en død, han
som vi har det håp til at han og herefter vil fri oss
derfra, **11** idet også I kommer oss til hjelp med bønn,
forat det fra manges munn må lyde rikelig takksigelse
for oss, for den nåde som er oss gitt. **12** For dette
er vår ros: vår samvittighets vidnesbyrd om at vi har
vandret i verden, og særlig hos eder, i Guds hellighet
og renhet, ikke i kjødelig visdom, men i Guds nåde. **13**
For vi skriver ikke annet til eder enn det I leser eller
skjønner, og jeg håper at I og skal skjønne det inntil
enden **14** - likesom I jo for en del har skjønt oss - at vi
er eders ros, likesom og I er vår på den Herre Jesu
dag. **15** Og i tillit til dette vilde jeg komme til eder først,
forat I skulde få ennu en nåde, **16** og fra eder dra til
Makedonia, og så fra Makedonia igjen komme til eder
og få følge av eder til Judea. **17** Da jeg nu altså vilde
dette, gikk jeg da kan hende lettsindig frem? eller hvad
jeg foresetter mig, foresetter jeg mig det på kjødelig
vis, så at der hos mig skulde være både ja, ja og nei,
nei? **18** Så sant Gud er trofast: mitt ord til eder er ikke
ja og nei! **19** For Guds Sønn, Kristus Jesus, han som
blev forkynt iblandt eder ved oss, ved mig og Silvanus
og Timoteus, han var ikke ja og nei, men ja er der blitt
i ham; **20** for så mange som Guds løfter er, i ham har
de sitt ja, derfor får de og ved ham sitt amen, Gud til
ære ved oss. **21** Men den som binder oss tillikemed
eder fast til Kristus, og som salvet oss, det er Gud, **22**
han som og satte sitt innsegl på oss og gav Ånden til
pant i våre hjerter. **23** Men jeg kaller Gud til vidne for
min sjel at det var for å skåne eder jeg ennu ikke er
kommet til Korint; **24** ikke at vi er herrer over eders tro,
men vi arbeider med på eders glede; for I står i troen.

2 Men også for min egen skyld foresatte jeg mig at
jeg ikke atter vilde komme til eder med sorg. **2**
For hvis jeg gjør eder sorg, hvem er det da som gjør
mig glad, uten den som jeg gjør sorg? **3** Og just i det
øiemed skrev jeg, forat jeg ikke, når jeg kom, skulde
få sorg av dem som jeg burde ha glede av, idet jeg
har den tillit til eder alle at min glede er eders alles
glede. **4** For med megen trengsel og angst i hjertet
skrev jeg til eder under mange tårer, ikke for å gjøre
eder sorg, men forat I skulde kjenne den kjærlighet
som jeg særlig har til eder. **5** Men er det nogen som
har voldt sorg, da er det ikke mig han har voldt sorg,
men delvis - at jeg ikke skal være for hård - eder alle.
6 Det er nok for ham med den straff han har fått av de
fleste, **7** så at I derimot heller skal tilgi og trøste ham,
forat han ikke skal gå til grunne i ennu større sorg. **8**
Derfor ber jeg eder å la kjærlighet råde mot ham. **9**
For derfor var det også jeg skrev, for å få vite om I
holder prøve, om I er lydige i alt. **10** Men den som I
tilgir noget, ham tilgir og jeg; for det jeg har tilgitt - om
jeg har hatt noget å tilgi - det har jeg gjort for eders
skyld, for Kristi åsyn, forat vi ikke skal dåres av Satan;
11 for ikke er vi uvitende om hans tanker. **12** Da jeg
kom til Troas for Kristi evangeliums skyld, og en dør
var mig oplatt i Herren, hadde jeg ingen ro i min ånd,
fordi jeg ikke fant Titus, min bror, **13** men jeg sa farvel
til dem og drog videre til Makedonia. **14** Men Gud være
takk, som alltid lar oss vinne seier i Kristus og ved oss
åpenbarer sin kunnskaps duft på hvert sted! **15** For vi
er en Kristi vellukt for Gud, blandt dem som blir frelst,
og blandt dem som går fortapt, **16** for disse en duft av
død til død, for hine en duft av liv til liv. Og hvem er vel
duelig til dette? **17** For vi er ikke, som de mange, slike
at vi forfalsker Guds ord til egen vinning; men som i
renhet, ja som av Gud, taler vi for Guds åsyn i Kristus.

3 Begynner vi atter å gi oss selv skussmål, eller mon
vi, således som visse folk, trenger til skussmålsbrev
til eder eller fra eder? **2** I er vårt brev, innskrevet i
våre hjerter, kjent og lest av alle mennesker, **3** idet det
blir vitterlig at I er Kristi brev, tilblitt ved vår tjeneste,
innskrevet ikke med blekk, men med den levende Guds
Ånd, ikke på stentavler, men på hjertets kjødtavler.
4 Men en sådan tillit har vi til Gud ved Kristus, **5**
ikke at vi av oss selv duer til å uttenke noget som
av oss selv, men vår duelighet er av Gud, **6** som
og gjorde oss duelige til å være tjenere for en ny
pakt, ikke for bokstav, men for Ånd; for bokstaven slår
ihjel, men Ånden gjør levende. **7** Dersom da dødens

tjeneste, som med bokstaver var innhugget i stener,
fremtrådte i herlighet, så at Israels barn ikke tålte å se
på Mose åsyn for hans åsyns herlighets skyld, som
dog svant, 8 hvor skal da ikke Åndens tjeneste enn
mere være i herlighet! 9 For dersom fordømmelsens
tjeneste er herlighet, da er rettferdighetens tjeneste
ennu langt mere rik på herlighet; 10 for det herlige har
i dette stykke ingen herlighet mot hin overvettes rike
herlighet. 11 For når det som svinner, var i herlighet,
da skal meget mere det som blir, være i herlighet. 12
Eftersom vi da har et sådant håp, går vi frem med
stor frimodighet, 13 og gjør ikke som Moses, som la
et dekke over sitt åsyn, forat Israels barn ikke skulde
skue enden av det som svant. 14 Men deres sinn er
blitt forherdet; for like til denne dag blir det samme
dekke liggende når de leser den gamle pakt, uten at
det blir åpenbaret at den opheves i Kristus. 15 Men
til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når
Moses leses; 16 men når det omvender sig til Herren,
blir dekket tatt bort. 17 Men Herren er Ånden, og hvor
Herrens Ånd er, der er frihet. 18 Men vi som med
utildekket åsyn skuer Herrens herlighet som i et speil;
vi blir alle forvandlet til det samme billede fra herlighet
til herlighet, som av Herrens Ånd.

4 Derfor, da vi har denne tjeneste, eftersom vi har
fått miskunn, så taper vi ikke motet; 2 men vi har
sagt oss løs fra alle skammelige snikveier og farer ikke
frem med list, heller ikke forfalsker vi Guds ord, men
ved å kunngjøre sannheten anbefaler vi oss til alle
menneskers samvittighet for Guds åsyn. 3 Er da enn
vårt evangelium skjult, så er det skjult blandt dem som
går fortapt, 4 i hvem denne verdens gud har forblindet
de vantros sinn, forat lyset fra evangeliet om Kristi
herlighet, han som er Guds billede, ikke skal skinne
for dem. (aiōn g165) 5 For vi forkynner ikke oss selv, vi
forkynner Kristus Jesus som Herre, oss derimot som
eders tjenere for Jesu skyld. 6 For Gud, som bød at
lys skulde skinne frem av mørke, han er den som også
har latt det skinne i våre hjerter, forat kunnskapen om
Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skulde stråle frem
fra oss. 7 Men vi har denne skatt i lerkar, forat den
rike kraft skal være av Gud og ikke av oss, 8 idet vi
alltid er i trengsel, men ikke kuet, tvilende, men ikke
mistvilende, 9 forfulgt, men ikke opgitt, nedslått, men
ikke tilintetgjort - 10 alltid bærende Jesu død med
oss i legemet, forat også Jesu liv skal åpenbares i
vårt legeme. 11 For ennu mens vi lever, overgis vi
stadig til døden for Jesu skyld, forat også Jesu liv
skal åpenbares i vårt dødelige kjød. 12 Således er
da døden virksom i oss, men livet i eder. 13 Men
eftersom vi har den samme troens Ånd - efter det som
er skrevet: Jeg trodde, derfor talte jeg - så tror vi og,
derfor taler vi og, 14 for vi vet at han som opvakte den
Herre Jesus, skal også opvekke oss med Jesus og
stille oss frem sammen med eder. 15 For det skjer alt
sammen for eders skyld, forat nåden kan utbrede sig
til dess flere og virke rikelig takksigelse til Guds ære.
16 Derfor taper vi ikke motet, men om og vårt utvortes
menneske går til grunne, så fornyes dog det innvortes
dag for dag. 17 For vår trengsel, som er kortvarig og
lett, virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål
på overmål, (aiōnios g166) 18 såsom vi ikke har det
synlige for øie, men det usynlige; for det synlige er
timelig, men det usynlige evig (aiōnios g166)

5 For vi vet at om vårt legemes jordiske hus nedbrytes,
så har vi en bygning av Gud, et hus som ikke er
gjort med hender, evig i himlene. (aiōnios g166) 2 For
også mens vi er her til huse, sukker vi, fordi vi lenges
efter å overklædes med vår bolig fra himmelen, 3 så
sant vi skal bli funnet iklædd, ikke nakne. 4 For vi som
er i denne hytte, sukker under byrden, fordi vi ikke vil
avklædes, men overklædes, forat det dødelige kan bli
opslukt av livet. 5 Men den som har satt oss i stand
just til dette, er Gud, han som og har gitt oss Ånden til
pant. 6 Derfor er vi alltid frimodige og vet at så lenge vi
er hjemme i legemet, er vi borte fra Herren; 7 for vi
vandrer i tro, ikke i beskuelse; 8 vi er altså frimodige,
og vil heller være borte fra legemet og være hjemme
hos Herren. 9 Derfor setter vi og vår ære i, enten vi er
hjemme eller borte, å tekkes ham. 10 For vi skal alle
åpenbares for Kristi domstol, forat enhver kan få igjen
det som er skjedd ved legemet, efter det som han
har gjort, enten godt eller ondt. 11 Da vi altså kjenner
frykten for Herren, søker vi å vinne mennesker, men
for Gud er vi åpenbare; jeg håper og å være åpenbar
for eders samvittigheter. 12 Vi gir oss nu ikke atter
skussmål for eder; men vi gir eder leilighet til å rose
eder av oss, forat I kan ha noget å sette imot dem som
roser sig av det de er i det utvortes og ikke i hjertet. 13
For om vi er fra oss selv, da er det for Gud, og om
vi er ved sans og samling, da er det for eder. 14 For
Kristi kjærlighet tvinger oss, 15 idet vi har opgjort dette
med oss selv at én er død for alle, derfor er de alle
død; og han døde for alle, forat de som lever, ikke
lenger skal leve for sig selv, men for ham som er død
og opstanden for dem. 16 Derfor kjenner vi fra nu av
ikke nogen efter kjødet; har vi og kjent Kristus efter
kjødet, så kjenner vi ham dog nu ikke lenger således.
17 Derfor, dersom nogen er i Kristus, da er han en ny
skapning; det gamle er forganget, se, alt er blitt nytt!
18 Men alt dette er av Gud, som forlikte oss med sig
selv ved Kristus og gav oss forlikelsens tjeneste, 19
fordi Gud i Kristus forlikte verden med sig selv, så han

ikke tilregner dem deres overtredelser og har nedlagt i
oss ordet om forlikelsen. 20 Så er vi da sendebud i
Kristi sted, som om Gud selv formante ved oss; vi ber i
Kristi sted: La eder forlike med Gud! 21 Ham som ikke
visste av synd, har han gjort til synd for oss, forat vi i
ham skal bli rettferdige for Gud.

6 Men som medarbeidere formaner vi eder også at
I ikke forgjeves må ta imot Guds nåde. 2 Han sier
jo: På den tid som behaget mig, bønnhørte jeg dig,
og på frelsens dag kom jeg dig til hjelp. Se, nu er en
velbehagelig tid, se, nu er frelsens dag! 3 Og vi gir ikke
i noget stykke noget anstøt, forat ikke tjenesten skal bli
lastet, 4 men viser oss i alt som Guds tjenere: ved
stort tålmod i trengsler, i nød, i angst, 5 under slag, i
fengsler, i oprør, i strengt arbeid, i nattevåk, i faste; 6
ved renhet, ved skjønnsomhet, ved langmodighet, ved
godhet, ved den Hellige Ånd, ved uskrømtet kjærlighet,
7 ved sannhets ord, ved Guds kraft, ved rettferds våben
på høire og venstre side; 8 i ære og vanære, med ondt
rykte og godt rykte, som forførere og dog sanndrue, 9
som ukjente og dog velkjente; som de som dør, og se,
vi lever, som de som refses og dog ikke ihjelslåes, 10
som bedrøvede, men alltid glade, som fattige, som
dog gjør mange rike, som de som intet har og dog eier
alt. 11 Vår munn er oplatt mot eder, I korintiere, vårt
hjerte har utvidet sig. 12 I har ikke trangt rum hos oss,
men det er trangt i eders hjerte. 13 Men like for like -
jeg taler som til barn - utvid også I eders hjerter! 14
Dra ikke i fremmed åk med vantro! for hvad samlag
har rettferd med urett, eller hvad samfund har lys med
mørke? 15 Og hvad samklang er det mellem Kristus
og Belial, eller hvad lodd og del har en troende med
en vantro? 16 Og hvad enighet er det mellem Guds
tempel og avguder? Vi er jo den levende Guds tempel,
som Gud har sagt: Jeg vil bo iblandt dem og ferdes
iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal
være mitt folk. 17 Derfor, gå ut fra dem og skill eder fra
dem, sier Herren, og rør ikke ved urent, så skal jeg ta
imot eder, 18 og jeg vil være eder en far, og I skal være
mig sønner og døtre, sier Herren, den Allmektige.

7 Eftersom vi da har disse løfter, mine elskede, så
la oss rense oss fra all urenhet på kjød og ånd og
fullende vår helliggjørelse i Guds frykt! 2 Gi oss rum!
Ingen har vi gjort urett, ingen har vi ødelagt, ingen har
vi gått for nær. 3 Dette sier jeg ikke for å fordømme
eder; jeg har jo før sagt at I er i våre hjerter for å dø
med oss og leve med oss. 4 Jeg har stor tiltro til eder;
jeg roser mig storlig av eder; jeg er full av trøst, jeg
er overvettes rik på glede under all vår trengsel. 5
For heller ikke da vi kom til Makedonia, hadde vårt
kjød nogen ro, men vi trengtes på alle måter: utenfor
oss var strid, inneni oss frykt; 6 men Gud, som trøster
de nedbøiede, han trøstet oss ved Titus' komme, 7
dog ikke bare ved hans komme, men og ved den trøst
hvormed han var blitt trøstet over eder, idet han meldte
oss eders lengsel, eders klage, eders nidkjærhet for
mig, så at jeg blev ennu gladere. 8 For om jeg enn
bedrøvet eder ved mitt brev, så angrer jeg det ikke; om
jeg enn før angret det - jeg ser jo at hint brev bedrøvet
eder, om enn bare for en stund - 9 så gleder jeg mig
nu, ikke over at I blev bedrøvet, men over at I blev
bedrøvet til omvendelse; for I blev bedrøvet efter Guds
sinn, forat I ikke skulde lide nogen skade ved oss. 10
For bedrøvelsen efter Guds sinn virker omvendelse til
frelse, som ingen angrer; men verdens bedrøvelse
virker død. 11 For se, just dette at I blev bedrøvet efter
Guds sinn, hvilken iver det virket hos eder, ja forsvar,
ja harme, ja frykt, ja lengsel, ja nidkjærhet, ja straff! I
alt viste I eder å være rene i den sak. 12 Derfor, om jeg
enn skrev til eder, så var det ikke for hans skyld som
gjorde uretten, heller ikke for hans skyld som uretten
blev gjort imot, men forat eders iver for oss kunde bli
åpenbaret hos eder for Guds åsyn. 13 Derfor er vi blitt
trøstet. Og til vår trøst kom ennu den langt større glede
over Titus' glede; for hans ånd er blitt vederkveget av
eder alle. 14 For om jeg til ham har uttalt nogen ros
over eder, så er jeg ikke blitt til skamme; men likesom
vi i alt har talt sannhet til eder, så er og vår ros for
Titus blitt sannhet, 15 og hans kjærlighet til eder er
enn sterkere når han kommer eders alles lydighet i hu,
hvorledes I tok imot ham med frykt og beven. 16 Jeg
gleder mig over at jeg i alt kan lite på eder.

8 Vi kunngjør eder, brødre, den nåde som Gud har
gitt i Makedonias menigheter, 2 at enda de var hårdt
prøvet med trengsel, så har dog deres overvettes glede
og deres dype fattigdom i overstrømmende fylde virket
hos dem en rikdom på opriktig kjærlighet. 3 For efter
evne gav de, det vidner jeg, ja over evne, av egen drift;
4 de bad oss inntrengende om å få lov til å være med i
hjelpen til de hellige; 5 og de gav ikke bare således
som vi håpet, men de gav sig selv først til Herren og til
oss ved Guds vilje, 6 så vi bad Titus at likesom han
før hadde begynt, således skulde han fullende hos
eder også dette kjærlighetsverk. 7 Men likesom I er
rike i alle måter, på tro og på tale og på kunnskap og
på all iver og på kjærlighet som I har vakt hos oss,
så bli nu og rike i dette kjærlighetsverk! 8 Dette sier
jeg ikke som et bud, men ved andres iver vil jeg også
prøve ektheten av eders kjærlighet. 9 For I kjenner vår
Herre Jesu Kristi nåde, at han for eders skyld blev
fattig da han var rik, forat I ved hans fattigdom skulde
bli rike. 10 Og jeg sier min mening i denne sak; for
dette er til gagn for eder, I som alt før, fra ifjor av,

begynte ikke bare å virke, men og å ville. 11 Men fullfør
nu også verket, forat fullførelsen må svare til viljens
redebonhet, efter eders evne! 12 For er redebonheten
forhånden, da er den velbehagelig efter det den har, og
ikke efter det den ikke har. 13 For dette sier jeg, ikke
forat andre skal ha lettelse og I trengsel, 14 men forat
det skal være likelighet; i den nuværende tid kommer
eders overflod deres trang til hjelp, forat også deres
overflod må komme eders trang til hjelp, forat det må
være likelighet, 15 som skrevet står: Den som sanket
meget, hadde ikke overflod, og den som sanket lite,
hadde ikke trang. 16 Men Gud være takk, som har
inngitt den samme iver for eder i Titus' hjerte! 17 for
han tok gjerne imot min tilskyndelse, ja, hans iver er
så stor at han av egen drift drar ut til eder. 18 Og med
ham sender vi og den bror som ved sin virksomhet for
evangeliet har vunnet ros i alle menigheter, 19 Og ikke
bare det, men som også er valgt av menighetene til å
reise sammen med oss med denne kjærlighetsgave
som kommer i stand ved vår tjeneste, for å fremme
Herrens egen ære og vår redebonhet; 20 for derved
undgår vi at nogen skal kunne laste oss for noget
som vedkommer denne rike gave som kommer i stand
ved vår tjeneste, 21 da vi legger vinn på det som er
godt, ikke alene i Herrens, men og i menneskers øine.
22 Og med dem sender vi vår bror, som vi ofte på
mange måter har funnet ivrig, men nu meget ivrigere
på grunn av den store tillit han har til eder. 23 Hvad
enten det da gjelder Titus, så er han min medbroder
og medarbeider hos eder, eller det gjelder våre brødre,
så er de menighetsutsendinger, Kristi ære. 24 Så vis
dem altså sannheten av eders kjærlighet og av den
ros vi har gitt eder, for menighetenes åsyn!

9 For om hjelpen til de hellige har jeg ikke nødig å
skrive til eder; 2 jeg kjenner jo eders redebonhet,
som jeg roser eder for hos makedonierne, idet jeg sier:
Akaia har vært rede like fra ifjor; og eders nidkjærhet
tilskyndte så mange. 3 Men jeg sender brødrene, forat
ikke den ros vi har gitt eder, skal bli til intet i dette
stykke, forat I, som jeg har sagt, må være rede, 4 så vi,
for ikke å si I selv, ikke skal bli til skamme i denne tillit
når det kommer makedoniere med mig og finner eder
uferdige. 5 Derfor aktet jeg det nødvendig å tilskynde
brødrene til å dra i forveien til eder og forut få i stand
den gave I før har lovt, at den må være ferdig som
en velsignelse, og ikke som en karrig gave. 6 Men
dette sier jeg: Den som karrig sår, skal karrig høste,
og den som sår med velsignelser, skal høste med
velsignelser. 7 Hver gi så som han setter sig fore i sitt
hjerte, ikke med sorg eller av tvang! for Gud elsker en
glad giver. 8 Og Gud er mektig til å gi eder all nåde i
rikelig mål, forat I alltid i alle ting kan ha alt det I trenger
til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning, 9 som
skrevet er: Han strødde ut, han gav de fattige; hans
rettferdighet blir til evig tid. (aiōn g165) 10 Og han som
gir såmannen såkorn og brød til å ete, han skal og gi
eder utsæd og øke den og gi vekst til fruktene av eders
rettferdighet, 11 idet I blir rike i alle ting til all opriktig
kjærlighet, som ved oss virker takksigelse til Gud. 12
For den hjelp som ydes ved denne tjeneste, råder ikke
bare bot på de helliges trang, men bærer også rik frukt
ved manges takksigelser til Gud, 13 idet de ved det
hjertelag som denne hjelp viser, kommer til å prise
Gud for eders lydighet til å bekjenne Kristi evangelium
og for opriktigheten i eders samfund med dem og med
alle, 14 idet også de med bønn for eder lenges efter
eder på grunn av den Guds nåde som er så overvettes
rik over eder. 15 Gud være takk for sin usigelige gave!

10 Men jeg, Paulus, formaner eder ved Kristi
saktmodighet og mildhet, jeg som for eders øine
er ydmyk iblandt eder, men fraværende er djerv mot
eder; 2 men jeg ber om at når jeg nu kommer, må jeg
slippe for å være djerv med den frimodighet hvormed
jeg akter å gå dristig frem mot somme folk som akter
oss for slike som vandrer på kjødelig vis. 3 For om vi
enn vandrer i kjødet, så strider vi dog ikke på kjødelig
vis; 4 for våre stridsvåben er ikke kjødelige, men
mektige for Gud til å omstyrte festnings-verker, 5 idet
vi omstyrter tankebygninger og enhver høide som
reiser sig mot kunnskapen om Gud, og tar enhver
tanke til fange under lydigheten mot Kristus, 6 og er
rede til å straffe all ulydighet, når først eders lydighet
er blitt fullkommen. 7 I ser bare på det utvortes! Om
nogen er viss med sig selv at han hører Kristus til,
han dømme atter hos sig selv at likesom han hører
Kristus til, således og vi. 8 For om jeg enn vil rose mig
noget mere av vår makt, som Herren har gitt oss til å
opbygge eder og ikke til å nedbryte, så vil jeg ikke bli
til skamme, 9 forat jeg ikke skal synes likesom å ville
skremme eder med mine brev. 10 For brevene, sier de,
er myndige og djerve; men det legemlige nærvær er
skrøpelig, og hans tale aktes for intet. 11 Den som taler
så, han må tenke sig det at slik som vi fraværende er i
ord i våre brev, slik er vi og nærværende i gjerning. 12
For vi tør ikke regne oss iblandt eller ligne oss med
visse folk som gir sig selv skussmål; men når disse
måler sig med sig selv og ligner sig med sig selv, så
mangler de forstand; 13 vi derimot vil ikke rose oss
over all måte, men efter målet av det område Gud har
tildelt oss som mål: at vi skulde nå frem like til eder. 14
For vi strekker oss ikke ut over vårt mål, som om vi
ikke var nådd frem til eder - vi er jo kommet like til
eder med Kristi evangelium - 15 idet vi ikke roser oss
over all måte, av andres arbeide, men har det håp at

eders tro vil vokse, og vi således bli overvettes store
iblandt eder efter vårt mål, 16 så vi kan føre evangeliet
frem til de land som ligger på hin side av eder, og ikke
innenfor andres område rose oss av det som alt er
virket. 17 Men den som roser sig, rose sig i Herren! 18
for ikke den som gir sig selv skussmål, holder prøve,
men den som Herren gir skussmål.

11 Gid I vilde tåle litt dårskap av mig! Dog, I skal
tåle mig. 2 For jeg er nidkjær for eder med Guds
nidkjærhet; jeg trolovet eder jo med én mann, for å
fremstille en ren jomfru for Kristus; 3 men jeg frykter for
at likesom slangen dåret Eva med sin list, således skal
også eders tanker forderves og vendes bort fra den
enfoldige troskap mot Kristus. 4 For om det kommer
en til eder og forkynner en annen Jesus, som vi ikke
har forkynt, eller I får en annen ånd, som I ikke før
har fått, eller et annet evangelium, som I ikke før har
mottatt, da vil I gjerne tåle det! 5 For jeg mener at
jeg ikke i noget stykke står tilbake for de såre store
apostler; 6 men er jeg enn ulærd i tale, så er jeg det
dog ikke i kunnskap; tvert imot har vi alltid lagt den for
dagen for eder i alle stykker. 7 Eller gjorde jeg synd
da jeg ydmyket mig selv forat I skulde ophøies, idet
jeg uten vederlag forkynte eder Guds evangelium? 8
Andre menigheter skattla jeg, idet jeg tok lønn av dem
for å tjene eder, og da jeg var hos eder og kom i trang,
falt jeg ikke nogen til byrde; 9 for det jeg manglet,
det utfylte brødrene som kom fra Makedonia, og i alle
måter har jeg holdt mig og vil holde mig fra å falle eder
til byrde. 10 Så sant Kristi sannhet er i mig: Denne ros
skal ikke frarøves mig i Akaias bygder! 11 Hvorfor?
fordi jeg ikke elsker eder? Det vet Gud! 12 men det
jeg gjør, vil jeg og herefter gjøre for å avskjære dem
leiligheten som søker en leilighet, forat de skal finnes
like med oss i det som de roser sig av. 13 For disse er
falske apostler, svikefulle arbeidere, som skaper sig
om til apostler for Kristus. 14 Og det er intet under; for
Satan selv skaper sig om til en lysets engel; 15 derfor
er det ikke noget stort om og hans tjenere skaper sig
om til rettferdighets tjenere; men deres ende skal være
efter deres gjerninger. 16 Atter sier jeg: Ingen akte mig
for en dåre! men selv om så er, da ta imot mig, om enn
som en dåre, forat også jeg kan få rose mig litt! 17
Det jeg her taler, det taler jeg ikke efter Herrens vilje,
men som i dårskap, idet jeg roser mig så tillitsfullt. 18
Eftersom mange roser sig på kjødelig vis, vil jeg og
rose mig. 19 For I tåler jo gjerne dårene, I som er så
kloke; 20 I tåler det jo om nogen gjør eder til træler, om
nogen opeter eder, om nogen fanger eder, om nogen
ophøier sig over eder, om nogen slår eder i ansiktet!
21 Med skam sier jeg det, fordi vi har vært svake; men
det som nogen gjør sig stor av - jeg taler i dårskap -
det gjør også jeg mig stor av. 22 Er de hebreere? Jeg
og. Er de israelitter? Jeg og. Er de Abrahams ætt? Jeg
og. 23 Er de Kristi tjenere? Jeg taler i vanvidd: Jeg er
det mere; jeg har arbeidet mere, fått flere slag, vært
flere ganger i fengsel, ofte i dødsfare. 24 Av jødene har
jeg fem ganger fått firti slag på ett nær; 25 tre ganger
blev jeg hudstrøket, én gang stenet, tre ganger led jeg
skibbrudd, et døgn har jeg vært i dypet. 26 Ofte har jeg
vært på reiser, i farer i elver, i farer blandt røvere, i
farer fra mitt folk, i farer fra hedninger, i farer i by, i
farer i ørken, i farer på hav, i farer blandt falske brødre,
27 i strev og møie, ofte i nattevåk, i hunger og tørst,
ofte i faste, i kulde og nakenhet. 28 Foruten alt annet
har jeg ennu det daglige overløp, omsorgen for alle
menighetene. 29 Hvem er skrøpelig uten at og jeg blir
skrøpelig? hvem voldes anstøt uten at det brenner i
mig? 30 Må jeg endelig rose mig, da vil jeg rose mig av
det som hører min skrøpelighet til. 31 Gud og vår Herre
Jesu Kristi Fader, han som er velsignet i evighet, vet at
jeg ikke lyver! **(aiōn g165)** 32 I Damaskus holdt kong
Aretas' landshøvding vakt om damaskenernes by for å
gripe mig, 33 og gjennem en glugge på muren blev jeg
firt ned i en kurv og slapp bort av hans hender.

12 Jeg må rose mig skjønt det ikke er gagnlig;
men jeg kommer nu til syner og åpenbarelser av
Herren. 2 Jeg kjenner et menneske i Kristus - om han
var i legemet, vet jeg ikke, eller utenfor legemet, vet
jeg ikke; Gud vet det - en som for fjorten år siden blev
rykket like inn i den tredje himmel. 3 Og jeg kjenner
dette menneske - om han var i legemet eller utenfor
legemet, vet jeg ikke; Gud vet det - 4 han blev rykket
inn i Paradis og hørte usigelige ord, som det ikke er et
menneske tillatt å tale. 5 Av dette vil jeg rose mig;
men av mig selv vil jeg ikke rose mig, uten av min
skrøpelighet. 6 For om jeg vil rose mig, blir jeg ikke
en dåre; for det er sannhet jeg vil tale; men jeg lar
det være, forat ingen skal tenke større om mig enn
som han ser mig eller hører av mig. 7 Og forat jeg
ikke skal ophøie mig av de høie åpenbarelser, er det
gitt mig en torn i kjødet, en Satans engel, forat han
skal slå mig, så jeg ikke skal ophøie mig. 8 Om denne
bad jeg Herren tre ganger at han måtte vike fra mig; 9
og han sa til mig: Min nåde er dig nok; for min kraft
fullendes i skrøpelighet. Derfor vil jeg helst rose mig
av min skrøpelighet, forat Kristi kraft kan bo i mig. 10
Derfor er jeg vel til mote i skrøpelighet, i mishandling, i
nød, i forfølgelser, i trengsler for Kristi skyld; for når jeg
er skrøpelig, da er jeg sterk. 11 Jeg er blitt en dåre; I
har tvunget mig til det. For jeg burde få ros av eder; jeg
stod jo ikke i noget tilbake for de såre store apostler,

om jeg enn er intet. 12 En apostels tegn blev iallfall
gjort blandt eder med all utholdenhet, både med tegn
og under og kraftige gjerninger. 13 For hvad var det I
blev tilsidesatt i for de andre menigheter uten i det at
jeg ikke falt eder til byrde? Tilgi mig denne urett! 14
Se, for tredje gang er jeg nu rede til å komme til eder,
og jeg vil ikke falle eder til byrde; for jeg søker ikke det
som eders er, men eder selv. Barna er jo ikke skyldige
å samle til foreldrene, men foreldrene til barna. 15 Men
jeg vil med glede ofre, ja bli ofret for eders sjeler, om
jeg enn elskes dess mindre av eder jo mere jeg elsker
eder. 16 Men la så være at jeg ikke var eder til byrde,
men jeg var listig og fanget eder med svik! 17 Søkte
jeg vel vinning av eder ved nogen av dem som jeg
sendte til eder? 18 Jeg tilskyndte Titus og sendte vår
bror med ham; mon vel Titus søkte vinning av eder?
vandret vi ikke i den samme ånd? ikke i de samme
spor? 19 Alt lenge har I tenkt at det er eder vi forsvarer
oss for. Nei, det er for Guds åsyn vi taler i Kristus; men
alt er til eders opbyggelse, mine elskede! 20 For jeg
frykter for at når jeg kommer, skal jeg ikke finne eder
slik som jeg ønsker, og at jeg skal finnes av eder slik
som I ikke ønsker - at det skal være kiv, avind, vrede,
stridigheter, baktalelse, sladder, opblåsthet, uorden -
21 at når jeg kommer, skal min Gud atter ydmyke mig
hos eder, og jeg skal komme til å sørge over mange
av dem som før har syndet og ikke har omvendt sig
fra den urenhet og utukt og skamløshet som de har
drevet.

13 Det er nu tredje gang jeg kommer til eder. Ved
to og tre vidners ord skal hver sak stå fast. 2 Jeg
har sagt det forut og sier forut, likesom ved mitt annet
nærvær, så og nu i mitt fravær, til dem som før har
syndet, og til alle de andre at når jeg nu atter kommer,
vil jeg ikke vise skånsel - 3 siden I krever et bevis på
at Kristus taler i mig, han som ikke er skrøpelig hos
eder, men er sterk iblandt eder; 4 for blev han enn
korsfestet i skrøpelighet, så lever han dog i Guds kraft;
for også vi er skrøpelige i ham; men vi skal leve med
ham i Guds kraft hos eder. 5 Ransak eder selv om
I er i troen; prøv eder selv! Eller kjenner I ikke eder
selv at Kristus Jesus er i eder? det måtte da være at I
ikke holder prøve. 6 Men jeg håper at I skal få kjenne
at vi ikke er de som ikke holder prøve. 7 Dog beder
vi til Gud at I ikke må gjøre noget ondt, ikke forat vi
skal vise oss å holde prøve, men forat I må gjøre det
gode, vi derimot være som de som ikke holder prøve;
8 for vi makter ikke noget mot sannheten, men bare for
sannheten. 9 For vi gleder oss når vi er skrøpelige,
I derimot sterke; dette beder vi og om, at I må bli
fullkomne. 10 Derfor skriver jeg dette i mitt fravær, forat
jeg ikke under mitt nærvær skal fare strengt frem efter
den makt som Herren har gitt mig til å opbygge og
ikke til å nedbryte. 11 For øvrig, brødre, gled eder, bli
fullkomne, la eder formane, ha ett sinn, hold fred med
hverandre, så skal kjærlighetens og fredens Gud være
med eder. 12 Hils hverandre med et hellig kyss! 13
Alle de hellige hilser eder. 14 Den Herre Jesu Kristi
nåde og Guds kjærlighet og den Hellige Ånds samfund
være med eder alle!

Galaterne

1 Paulus, apostel, ikke av mennesker eller ved noget
menneske, men ved Jesus Kristus og Gud Fader,
som opvakte ham fra de døde, **2** og alle de brødre
som er hos mig - til menighetene i Galatia: **3** Nåde
være med eder og fred fra Gud Fader og vår Herre
Jesus Kristus, **4** han som gav sig selv for våre synder
for å fri oss ut av den nærværende onde verden efter
vår Guds og Faders vilje; **(aiōn g165)** **5** ham være æren
i all evighet! Amen. **(aiōn g165)** **6** Jeg undrer mig over at
I så snart vender eder bort fra ham som kalte eder ved
Kristi nåde, til et annet evangelium, **7** skjønt der ikke
er noget annet; det er bare nogen som forvirrer eder
og vil forvrenge Kristi evangelium. **8** Men selv om vi
eller en engel fra himmelen forkynner eder et annet
evangelium enn det som vi har forkynt eder, han være
forbannet! **9** Som vi før har sagt, så sier jeg og nu igjen:
Om nogen forkynner eder et annet evangelium enn det
som I har mottatt, han være forbannet! **10** Taler jeg nu
mennesker til vilje, eller Gud? eller søker jeg å tekkes
mennesker? Søkte jeg ennu å tekkes mennesker, da
var jeg ikke Kristi tjener. **11** Jeg kunngjør eder, brødre,
at det evangelium som er blitt forkynt av mig, ikke er
menneske-verk; **12** for heller ikke jeg har mottatt det
eller lært det av noget menneske, men ved Jesu Kristi
åpenbaring. **13** I har jo hørt hvorledes jeg fordum levde
som jøde, at jeg over all måte forfulgte Guds menighet
og ødela den, **14** og jeg gikk videre i jødedommen
enn mange jevnaldrende i mitt folk, jeg var enda mere
nidkjær for mine fedrene lærdommer. **15** Men da han
som utvalgte mig fra mors liv og kalte mig ved sin
nåde, **16** efter sin vilje åpenbarte sin Sønn i mig,
forat jeg skulde forkynne evangeliet om ham blandt
hedningene, da samrådde jeg mig ikke med kjød og
blod, **17** heller ikke drog jeg op til Jerusalem til dem
som var apostler før mig; men jeg drog straks bort til
Arabia og vendte tilbake til Damaskus. **18** Siden, tre
år efter, drog jeg op til Jerusalem for å bli kjent med
Kefas, og jeg blev femten dager hos ham; **19** men
nogen annen av apostlene så jeg ikke, uten Jakob,
Herrens bror. **20** Det jeg her skriver til eder - se, det
vet Gud at jeg ikke lyver! **21** Derefter kom jeg til Syrias
og Kilikias bygder. **22** Jeg var av utseende ukjent for
de kristne menigheter i Judea; **23** de hadde bare hørt
si: Han som før forfulgte oss, han forkynner nu den tro
som han før vilde utrydde; **24** og de priste Gud for mig.

2 Fjorten år efter gikk jeg atter op til Jerusalem med
Barnabas og tok også Titus med; **2** men jeg gikk
der op efter en åpenbaring. Og jeg forela dem, og
særskilt dem som gjaldt mest, det evangelium som
jeg forkynner iblandt hedningene, om jeg vel løp eller
hadde løpet forgjeves. **3** Men ikke engang Titus, som
var med mig, han som var en greker, blev tvunget til
å la sig omskjære - **4** og det for de falske brødres
skyld som hadde sneket sig inn og var kommet for å
lure på vår frihet, den som vi har i Kristus Jesus, så
de kunde gjøre oss til træler. **5** For disse vek vi ikke
et øieblikk i eftergivenhet, forat evangeliets sannhet
kunde stå fast iblandt eder. **6** Men de som gjaldt for å
være noget - hvor store de var, er mig det samme;
Gud gjør ikke forskjell på folk - de som gjaldt mest,
påla mig intet videre, **7** tvert imot: da de så at det var
mig betrodd å forkynne evangeliet for de uomskårne,
likesom Peter for de omskårne - **8** for han som gav
Peter kraft til apostel-tjeneste blandt de omskårne,
han gav og mig kraft til det blandt hedningene - **9**
og da de fikk vite om den nåde som var mig gitt, da
gav Jakob og Kefas og Johannes, de som gjaldt for å
være støttene, mig og Barnabas samfunds-hånd, at vi
skulde gå til hedningene, men de til de omskårne, **10**
bare at vi skulde komme de fattige i hu, og det har jeg
nettop lagt vinn på å gjøre. **11** Men da Kefas kom til
Antiokia, sa jeg ham imot like op i øinene, fordi det
var ført klagemål imot ham. **12** For før det kom nogen
fra Jakob, åt han sammen med hedningene; men da
de kom, drog han sig tilbake og skilte sig ut, for han
var redd for dem som var av omskjærelsen, **13** og
sammen med ham hyklet og de andre jøder, så at
endog Barnabas blev revet med av deres hykleri. **14**
Men da jeg så at de ikke gikk rett frem efter evangeliets
sannhet, sa jeg til Kefas så alle hørte på det: Når du
som er jøde, lever som hedning og ikke som jøde,
hvorledes kan du da tvinge hedningene til å leve som
jøder? **15** Vi er jøder av fødsel og ikke syndere av
hedensk ætt; **16** men da vi innså at et menneske ikke
blir rettferdiggjort av lov-gjerninger, men ved tro på
Kristus Jesus, så trodde også vi på Kristus Jesus, for
å bli rettferdiggjort av tro på Kristus og ikke av lov-
gjerninger, eftersom intet kjød blir rettferdiggjort av lov-
gjerninger. **17** Men om vi, da vi søkte å bli rettferdiggjort
i Kristus, fantes også selv å være syndere, er derfor
Kristus en syndens tjener? Langt derifra! **18** for hvis jeg
igjen bygger op det jeg brøt ned, da viser jeg mig selv
som en lovbryter. **19** For jeg er ved loven død for loven
for å leve for Gud; **20** jeg er korsfestet med Kristus, jeg
lever ikke lenger selv, men Kristus lever i mig, og det
liv jeg nu lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds
Sønn, som elsket mig og gav sig selv for mig. **21** Jeg
akter ikke Guds nåde for intet; for er rettferdighet å få
ved loven, da er altså Kristus død forgjeves.

3 I uforstandige galatere! hvem har forgjort eder, I
som har fått Jesus Kristus malt for øinene som

korsfestet? 2 Bare dette vil jeg få vite av eder: Var
det ved lov-gjerninger I fikk Ånden, eller ved troens
forkynnelse? 3 Er I så uforstandige? I begynte i Ånd; vil
I nu fullende i kjød? 4 Så meget har I oplevd forgjeves!
- om det da virkelig er forgjeves. 5 Han altså som
gir eder Ånden og virker kraftige gjerninger iblandt
eder, gjør han det ved lov-gjerninger eller ved troens
forkynnelse? 6 Likesom Abraham trodde Gud, og det
blev regnet ham til rettferdighet. 7 Derfor skal I vite at
de som har tro, de er Abrahams barn. 8 Og da Skriften
forutså at det er ved tro Gud rettferdiggjør hedningene,
forkynte den Abraham forut det evangelium: I dig
skal alle folk velsignes. 9 Så blir da de som har tro,
velsignet med den troende Abraham. 10 For så mange
som holder sig til lov-gjerninger, er under forbannelse;
for det er skrevet: Forbannet er hver den som ikke blir
ved i alt som er skrevet i lovens bok, så han gjør det!
11 Og at ingen blir rettferdiggjort for Gud ved loven, er
åpenbart; for: Den rettferdige, ved tro skal han leve; 12
men loven har ikke noget med troen å gjøre, men: Den
som gjør det, skal leve derved. 13 Kristus kjøpte oss fri
fra lovens forbannelse, idet han blev en forbannelse
for oss - for det er skrevet: Forbannet er hver den som
henger på et tre - 14 forat Abrahams velsignelse kunde
komme over hedningene i Kristus Jesus, så vi ved
troen kunde få Ånden, som var oss lovt. 15 Brødre!
jeg taler på menneskelig vis. Selv en menneskelig
pakt vil ingen gjøre til intet eller legge noget til efterat
den er stadfestet. 16 Nu blev løftene gitt Abraham
og hans ætt; han sier ikke: Og dine ætlinger, som
om mange, men som om én: Og din ætt, og dette er
Kristus. 17 Dette er da min mening: En pakt som forut
er stadfestet av Gud, gjør ikke loven, som er gitt fire
hundre og tretti år efter, ugyldig, så den skulde gjøre
løftet til intet. 18 For får en arven ved lov, da får en den
ikke lenger ved løfte; men Gud har gitt Abraham den
ved løfte. 19 Hvad skulde da loven til? Den blev lagt til
for overtredelsenes skyld, inntil den ætt kom som løftet
gjaldt - gitt ved engler, ved en mellemmanns hånd; 20
men en mellemmann er ikke bare for én; men Gud er
én. 21 Er da loven imot Guds løfter? Langt derifra! for
var det gitt nogen lov som kunde gjøre levende, da
kom rettferdigheten virkelig av loven; 22 men Skriften
har lagt alt inn under synd, forat det som var lovt,
skulde ved tro på Jesus Kristus bli gitt dem som tror.
23 Men før troen kom, blev vi holdt innestengt i varetekt
under loven til den tro som skulde åpenbares. 24 Så
er da loven blitt vår tuktemester til Kristus, forat vi
skulde bli rettferdiggjort av tro; 25 men efterat troen er
kommet, er vi ikke lenger under tuktemesteren; 26 alle
er I jo Guds barn ved troen på Kristus Jesus; 27 for
I, så mange som er døpt til Kristus, har iklædd eder
Kristus. 28 Her er ikke jøde eller greker, her er ikke
træl eller fri, her er ikke mann og kvinne; for I er alle én
i Kristus Jesus. 29 Men hører I Kristus til, da er I jo
Abrahams ætt, arvinger efter løfte.

4 Men jeg sier: Så lenge arvingen er barn, er det
ingen forskjell mellem ham og en træl, enda han er
herre over alt sammen; 2 men han er under formyndere
og husholdere inntil den tid som hans far forut har
fastsatt. 3 Således var også vi, dengang vi var barn,
trælbundet under verdens barnelærdom; 4 men da
tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en
kvinne, født under loven, 5 forat han skulde kjøpe dem
fri som var under loven, forat vi skulde få barnekår. 6
Og fordi I er sønner, har Gud sendt sin Sønns Ånd i
våre hjerter, som roper: Abba, Fader! 7 Så er du da
ikke lenger træl, men sønn; men er du sønn, da er du
og arving ved Gud. 8 Men dengang da I ikke kjente
Gud, trælet I under de guder som i virkeligheten ikke
er guder; 9 men nu, da I kjenner Gud, ja det som mere
er, er kjent av Gud, hvorledes kan I da vende om igjen
til den skrøpelige og fattige barnelærdom? vil I da på
ny igjen træle under den? 10 I tar vare på dager og
måneder og tider og år; 11 jeg frykter for eder at jeg
kanskje forgjeves har gjort mig møie med eder. 12 Vær
som jeg! for jeg er jo som I. Brødre! jeg ber eder. I har
ingen urett gjort mig; 13 men I vet at det var på grunn
av skrøpelighet i mitt kjød at jeg første gang kom til å
forkynne evangeliet for eder; 14 og til tross for den
fristelse som voldtes eder ved mitt kjød, ringeaktet
og avskydde I mig ikke. I tok imot mig som en Guds
engel, ja, som Kristus Jesus. 15 Hvor I dengang priste
eder salige! for jeg gir eder det vidnesbyrd at hadde
det vært mulig, så hadde I revet eders øine ut og gitt
mig dem. 16 Så er jeg da blitt eders fiende ved å
si eder sannheten! 17 De legger sig efter eder med
en iver som ikke er god; men de vil stenge eder ute,
forat I skal være ivrige for dem. 18 Men det er godt
å vise iver i det gode alltid, og ikke bare når jeg er
til stede hos eder. 19 Mine barn, som jeg atter føder
med smerte, inntil Kristus vinner skikkelse i eder! 20
Jeg skulde ønske å være til stede hos eder nu og
omskifte min røst; for jeg er rådvill med eder. 21 Si
mig, I som vil være under loven: Hører I ikke loven?
22 Det er jo skrevet at Abraham hadde to sønner, én
med trælkvinnen og én med den frie kvinne; 23 men
trælkvinnens sønn er født efter kjødet, den frie kvinnes
derimot ifølge løftet. 24 I dette ligger en dypere mening
under; for disse kvinner er to pakter, den ene fra berget
Sinai, og den føder barn til trældom; dette er Hagar. 25
For Hagar er berget Sinai i Arabia, og svarer til det
Jerusalem som nu er; for det er i trældom med sine
barn. 26 Men det Jerusalem som er der oppe, er fritt,

og det er vår mor; 27 for det er skrevet: Vær glad,
du ufruktbare, du som ikke føder! bryt ut og rop, du
som ikke har veer! for den enslige kvinnes barn er
mange flere enn hennes som har mannen. 28 Men vi,
brødre, er løftets barn, likesom Isak. 29 Men likesom
dengang han som var født efter kjødet, forfulgte ham
som var født efter Ånden, således og nu. 30 Men hvad
sier Skriften? Driv ut trælkvinnen og hennes sønn! for
trælkvinnens sønn skal ingenlunde arve med den frie
kvinnes sønn. 31 Derfor, brødre, er vi ikke trælkvinnens
barn, men den frie kvinnes.

5 Til frihet har Kristus frigjort oss; stå derfor fast, og la
eder ikke atter legge under trældoms åk! 2 Se, jeg,
Paulus, sier eder at dersom I lar eder omskjære, så vil
Kristus intet gagne eder. 3 Atter vidner jeg for hvert
menneske som lar sig omskjære, at han er skyldig
å holde hele loven. 4 I er skilt fra Kristus, I som vil
rettferdiggjøres ved loven; I er falt ut av nåden. 5 For
ved troen venter vi i Ånden på det som rettferdigheten
gir oss håp om; 6 for i Kristus Jesus gjelder hverken
omskjærelse eller forhud noget, men bare tro, virksom
ved kjærlighet. 7 I løp godt; hvem hindret eder fra å
lyde sannheten? 8 Denne overtalelse kommer ikke
fra ham som kalte eder. 9 En liten surdeig syrer hele
deigen. 10 Jeg har den tillit til eder i Herren at I ikke vil
mene noget annet; men den som forvirrer eder, skal
bære sin dom, hvem han så er. 11 Men jeg, brødre -
hvis jeg ennu forkynner omskjærelse, hvorfor forfølges
jeg da ennu? da er jo korsets anstøt gjort til intet. 12
Gid de endog må skjære sig selv i sønder, de som
opvigler eder! 13 For I blev kalt til frihet, brødre; bruk
bare ikke friheten til en leilighet for kjødet, men tjen
hverandre i kjærlighet! 14 For hele loven er opfylt
i ett bud, i dette: Du skal elske din næste som dig
selv. 15 Men dersom I biter og eter hverandre, da
se til at I ikke blir fortært av hverandre! 16 Men jeg
sier: Vandre i Ånden, så skal I ikke fullbyrde kjødets
begjæring. 17 For kjødet begjærer imot Ånden, og
Ånden imot kjødet; de står hverandre imot, så I ikke
skal gjøre det I vil. 18 Men dersom I drives av Ånden,
da er I ikke under loven. 19 Men kjødets gjerninger
er åpenbare, såsom: utukt, urenhet, skamløshet, 20
avgudsdyrkelse, trolldom, fiendskap, kiv, avind, vrede,
stridigheter, tvedrakt, partier, 21 misunnelse, mord,
drikk, svir og annet slikt; om dette sier jeg eder forut,
likesom jeg og forut har sagt, at de som gjør sådant,
skal ikke arve Guds rike. 22 Men Åndens frukt er
kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet,
trofasthet, saktmodighet, avholdenhet; 23 mot slike
er loven ikke. 24 Men de som hører Kristus Jesus til,
har korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer.
25 Dersom vi lever i Ånden, da la oss og vandre i
Ånden! 26 La oss ikke ha lyst til tom ære, så vi egger
hverandre og bærer avind imot hverandre!

6 Brødre! om også et menneske blir overlistet av
nogen synd, da hjelp ham til rette, I åndelige, med
saktmodighets ånd; men se til dig selv at ikke du og
blir fristet! 2 Bær hverandres byrder, og opfyll på den
måte Kristi lov! 3 For dersom nogen tykkes sig å være
noget og er dog intet, da dårer han sig selv. 4 Men
enhver prøve sin egen gjerning, og da skal han ha sin
ros bare efter det han selv er, og ikke efter det som
næsten er; 5 for hver skal bære sin egen byrde. 6 Den
som oplæres i ordet, skal dele alt godt med den som
lærer ham. 7 Far ikke vill! Gud lar sig ikke spotte; for
det som et menneske sår, det skal han og høste. 8
For den som sår i sitt kjød, skal høste fordervelse av
kjødet; men den som sår i Ånden, skal høste evig liv
av Ånden. (aiōnios g166) 9 Men la oss gjøre det gode
og ikke bli trette! for vi skal høste i sin tid, såfremt vi
ikke går trett. 10 La oss derfor, mens vi har leilighet til
det, gjøre det gode mot alle, men mest mot troens
egne folk! 11 Se, med hvor store bokstaver jeg skriver
til eder med min egen hånd! 12 Så mange som vil
ta sig godt ut i kjødet, disse er det som tvinger eder
til å la eder omskjære, bare for ikke å bli forfulgt for
Kristi korses skyld. 13 For ikke engang de som lar sig
omskjære, holder selv loven; men de vil at I skal la
eder omskjære, forat de kan rose sig av eders kjød.
14 Men det være langt fra mig å rose mig uten av
vår Herre Jesu Kristi kors; for ved det er verden blitt
korsfestet for mig og jeg for verden. 15 For hverken
omskjærelse eller forhud er noget, men bare en ny
skapning. 16 Og så mange som går frem efter denne
rettesnor, fred og miskunn være over dem og over
Guds Israel! 17 Herefter volde ingen mig uleilighet!
for jeg bærer Jesu merketegn på mitt legeme. 18 Vår
Herre Jesu Kristi nåde være med eders ånd, brødre!
Amen.

Efeserne

1 Paulus, ved Guds vilje Kristi Jesu apostel - til de
hellige i Efesus, som tror på Kristus Jesus: **2** Nåde
være med eder og fred fra Gud vår Fader og den Herre
Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud og vår Herre Jesu
Kristi Fader, han som har velsignet oss med all åndelig
velsignelse i himmelen i Kristus, **4** likesom han utvalgte
oss i ham før verdens grunnvoll blev lagt, forat vi
skulde være hellige og ulastelige for hans åsyn, **5** idet
han i kjærlighet forut bestemte oss til å få barnekår hos
sig ved Jesus Kristus efter sin viljes frie råd, **6** til pris
for sin nådes herlighet, som han gav oss i den elskede,
7 i hvem vi har forløsningen ved hans blod, syndenes
forlatelse, efter hans nådes rikdom, **8** som han rikelig
gav oss i og med all visdom og forstand, **9** idet han
kunngjorde oss sin viljes hemmelighet efter sitt frie råd,
som han fattet hos sig selv **10** om en husholdning i
tidenes fylde: at han atter vilde samle alt til ett i Kristus,
både det som er i himlene, og det som er på jorden;
11 han i hvem vi også har fått arvelodd, efterat vi forut
var bestemt til det efter hans forsett som virker alt efter
sin viljes råd, **12** forat vi skulde være hans hellighet til
pris, vi som forut hadde håpet på Kristus; **13** i ham har
også I, da I hadde hørt sannhetens ord, evangeliet
om eders frelse - i ham har I og, da I var kommet til
troen, fått til innsegl den Hellige Ånd, som var oss lovt,
14 han som er pantet på vår arv til eiendomsfolkets
forløsning, hans herlighet til pris. **15** Derfor, efterat
jeg har hørt om eders tro på den Herre Jesus og om
eders kjærlighet til alle de hellige, **16** holder jeg ikke op
med å takke for eder når jeg kommer eder i hu i mine
bønner, **17** at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens
Fader, måtte gi eder visdoms og åpenbarings Ånd til
kunnskap om sig, **18** og gi eders hjerte oplyste øine,
så I kan forstå hvilket håp det er han har kalt eder til,
og hvor rik på herlighet hans arv er iblandt de hellige,
19 og hvor overvettes stor hans makt er for oss som
tror, efter virksomheten av hans veldige kraft, **20** som
han viste på Kristus da han opvakte ham fra de døde
og satte ham ved sin høire hånd i himmelen, **21** over
enhver makt og myndighet og velde og herredom og
ethvert navn som nevnes, ikke bare i denne verden,
men også i den kommende, **(aiōn g165)** **22** og han la alt
under hans føtter og gav ham som hoved over alle ting
til menigheten, **23** som er hans legeme, fylt av ham
som fyller alt i alle.

2 Også eder har han gjort levende, I som var døde
ved eders overtredelser og synder, **2** som I fordum
vandret i efter denne verdens løp, efter høvdingen
over luftens makter, den ånd som nu er virksom i
vantroens barn, **(aiōn g165)** **3** blandt hvilke også vi
alle fordum vandret i vårt kjøds lyster, idet vi gjorde
kjødets og tankenes vilje, og vi var av naturen vredens
barn likesom de andre. **4** Men Gud, som er rik på
miskunn, har for sin store kjærlighets skyld som han
elsket oss med, **5** gjort oss levende med Kristus,
enda vi var døde ved våre overtredelser - av nåde
er I frelst - **6** og opvakt oss med ham og satt oss
med ham i himmelen, i Kristus Jesus, **7** forat han i
de kommende tider kunde vise sin nådes overvettes
rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8**
For av nåde er I frelst, ved tro, og det ikke av eder
selv, det er Guds gave, **9** ikke av gjerninger, forat ikke
nogen skal rose sig. **10** For vi er hans verk, skapt i
Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har
lagt ferdige, at vi skulde vandre i dem. **11** Kom derfor i
hu at I som fordum var hedninger i kjøttet og blev kalt
uomskårne av den såkalte omskjærelse på kjøttet, den
som gjøres med hånden, **12** at I på den tid stod utenfor
Kristus, utelukket fra Israels borgerrett og fremmede
for paktene med deres løfte, uten håp og uten Gud i
verden; **13** men nu, i Kristus Jesus, er I som fordum
var langt borte, kommet nær til ved Kristi blod. **14** For
han er vår fred, han som gjorde de to til ett og nedrev
gjerdets skillevegg, fiendskapet, **15** idet han ved sitt
kjød avskaffet den lov som kom med bud og forskrifter,
forat han ved sig selv kunde skape de to til ett nytt
menneske, idet han gjorde fred, **16** og forlike dem
begge i ett legeme med Gud ved korset, idet han på
dette drepte fiendskapet. **17** Og han kom og forkynte
fred for eder som var langt borte, og fred for dem som
var nær ved; **18** for ved ham har vi begge adgang til
Faderen i en Ånd. **19** Så er I da ikke lenger fremmede
og utlendinger, men I er de helliges medborgere og
Guds husfolk, **20** I som er bygget op på apostlenes og
profetenes grunnvoll, mens hjørnestenen er Kristus
Jesus selv, **21** i hvem hver bygning føies sammen og
vokser til et hellig tempel i Herren, **22** i hvem også I
bygges op med de andre til en Guds bolig i Ånden.

3 Derfor bøier jeg mine knær, jeg, Paulus, Kristi
Jesu fange for eders skyld, I hedninger - **2** om I
ellers har hørt om husholdningen med den Guds nåde
som er mig gitt for eder, **3** at han ved åpenbaring
har kunngjort mig hemmeligheten, således som jeg
ovenfor har skrevet med få ord, **4** hvorav I, når I leser
det, kan kjenne min innsikt i Kristi hemmelighet, **5**
som i de forrige tidsaldre ikke er blitt kunngjort for
menneskenes barn således som den nu er åpenbaret
for hans hellige apostler og profeter i Ånden: **6** at
hedningene er medarvinger og hører med til legemet
og har del med i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet, **7**

hvis tjener jeg er blitt efter den Guds nådes gave som
er mig gitt ved virksomheten av hans makt. 8 Mig, den
aller ringeste av alle hellige, blev denne nåde gitt å
forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige
rikdom, 9 og å oplyse alle om hvorledes husholdningen
er med den hemmelighet som har vært skjult fra evige
tider i Gud, som har skapt alt, (aiōn g165) 10 forat Guds
mangfoldige visdom nu ved menigheten skulde bli
kunngjort for maktene og myndighetene i himmelen
11 efter det forsett fra evige tider som han fullførte i
Kristus Jesus, vår Herre, (aiōn g165) 12 i hvem vi har
vår frimodighet og adgang med tillit ved troen på ham.
13 Derfor beder jeg at I ikke må tape motet over mine
trengsler for eder, som er eders ære. - 14 Derfor altså
bøier jeg mine knær for Faderen, 15 som er den rette
far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden, 16
at han efter sin herlighets rikdom må gi eder å styrkes
med kraft ved hans Ånd i eders innvortes menneske,
17 at Kristus må bo ved troen i eders hjerter, 18 så I,
rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, må være i stand til
å fatte med alle de hellige hvad bredde og lengde og
dybde og høide der er, 19 og kjenne Kristi kjærlighet,
som overgår all kunnskap, forat I kan fylles til all Guds
fylde. 20 Men ham som kan gjøre mere enn alt, langt ut
over det som vi beder eller forstår, efter den kraft som
ter sig virksom i oss, 21 ham være æren i menigheten
og i Kristus Jesus, gjennem alle slekter i alle evigheter!
Amen. (aiōn g165)

4 Jeg formaner eder altså, jeg, den fangne i Herren,
at I vandrer så som verdig er for det kall som I
er kalt med, 2 med all ydmykhet og saktmodighet,
med langmodighet, så I tåler hverandre i kjærlighet, 3
idet I legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens
sambånd. 4 Ett legeme og én Ånd, likesom I og er kalt
med ett håp i eders kall; 5 én Herre, én tro, én dåp, 6 én
Gud og alles Fader, han som er over alle og gjennem
alle og i alle. 7 Men hver og en av oss er nåden gitt
efter det mål som Kristi gave tilmåles med. 8 Derfor
sier Skriften: Han fór op i det høie og bortførte fanger,
han gav menneskene gaver. 9 Men dette: Han fór op,
hvad er det uten at han først fór ned til jordens lavere
deler? 10 Han som fór ned, er den samme som fór op
over alle himler for å fylle alt. 11 Og det er han som
gav oss nogen til apostler, nogen til profeter, nogen til
evangelister, nogen til hyrder og lærere, 12 forat de
hellige kunde bli fullkommengjort til tjenestegjerning,
til Kristi legemes opbyggelse, 13 inntil vi alle når
frem til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til
ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi
fylde, 14 forat vi ikke lenger skal være umyndige og la
oss kaste og drive om av ethvert lærdoms vær ved
menneskenes spill, ved kløkt i villfarelsens kunster,
15 men at vi, sannheten tro i kjærlighet, i alle måter
skal vokse op til ham som er hovedet, Kristus, 16 av
hvem hele legemet sammenføies og sammenknyttes
ved hvert bånd som han gir, og vokser sin vekst som
legeme til sin opbyggelse i kjærlighet, alt efter den
virksomhet som er tilmålt hver del især. 17 Dette
sier jeg da og vidner i Herren at I ikke lenger skal
vandre som hedningene vandrer i sitt sinns tomhet, 18
formørket i sin tanke, fremmedgjort for Guds liv ved
den vankundighet som er i dem på grunn av deres
hjertes forherdelse, 19 de som følelsesløse har overgitt
sig til skamløshet, så de driver all urenhet tillikemed
havesyke. 20 Men I har ikke lært Kristus således å
kjenne, 21 om I ellers har hørt om ham og er blitt oplært
i ham, således som sannhet er i Jesus, 22 at I efter
eders forrige ferd skal avlegge det gamle menneske,
som forderves ved de dårende lyster, 23 men fornyes i
eders sinns ånd 24 og iklæ eder det nye menneske,
som er skapt efter Gud i sannhetens rettferdighet og
hellighet. 25 Derfor, avlegg løgnen og tal sannhet,
enhver med sin næste, fordi vi er hverandres lemmer!
26 Om I vredes, da synd ikke; la ikke solen gå ned
over eders vrede, 27 og gi ikke djevelen rum! 28 Den
som stjal, stjele ikke lenger, men arbeide heller, idet
han gjør noget godt med sine hender, forat han kan ha
noget å gi til den som trenger. 29 Ingen råtten tale
gå ut av eders munn, men sådan tale som er god til
nødvendig opbyggelse, så den kan være til gagn for
dem som hører på; 30 og gjør ikke Guds Hellige Ånd
sorg, han som I har fått til innsegl til forløsningens dag!
31 Allslags bitterhet og hissighet og vrede og skrik og
spott være langt borte fra eder, likesom all ondskap;
32 men vær gode mot hverandre, barmhjertige, så I
tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt eder i Kristus!

5 Bli derfor Guds efterfølgere som hans elskede barn,
2 og vandre i kjærlighet, likesom Kristus elsket eder
og gav sig selv for oss som en gave og et offer, Gud
til en velbehagelig duft. 3 Men utukt og all urenhet
og havesyke må ikke engang nevnes iblandt eder,
således som det sømmer sig for hellige, 4 heller ikke
skamløs ferd og dårlig snakk eller lettferdig tale, som
alt sammen er utilbørlig, men heller takksigelse. 5
For dette vet og skjønner I at ingen horkarl eller uren
eller havesyk, som er en avgudsdyrker, har arv i Kristi
og Guds rike. 6 La ingen dåre eder med tomme ord!
for på grunn av disse ting kommer Guds vrede over
vantroens barn; 7 ha derfor ikke noget med dem å
gjøre! 8 For I var fordum mørke, men nu er I lys i
Herren; vandre som lysets barn - 9 for lysets frukt viser
sig i all godhet og rettferdighet og sannhet - 10 idet I
prøver hvad som er velbehagelig for Herren, 11 og
ha intet å gjøre med mørkets ufruktbare gjerninger,

men refs dem heller! 12 For det som lønnlig drives
av dem, er skammelig endog å si; 13 men når det
refses, blir det alt åpenbaret av lyset; for alt som blir
åpenbaret, er lys. 14 Derfor sier Skriften: Våkn op, du
som sover, og stå op fra de døde, og Kristus skal lyse
for dig. 15 Se derfor til hvorledes I kan vandre varlig,
ikke som uvise, men som vise, 16 så I kjøper den
beleilige tid; for dagene er onde. 17 Derfor, vær ikke
dårer, men forstå hvad Herrens vilje er! 18 Og drikk
eder ikke drukne av vin, for i det er der ryggesløshet,
men bli fylt av Ånden, 19 så I taler til hverandre med
salmer og lovsanger og åndelige viser, og synger
og leker for Herren i eders hjerter, 20 og alltid sier
Gud og Faderen takk for alle ting i vår Herre Jesu
Kristi navn, 21 og underordner eder under hverandre
i Kristi frykt. 22 I hustruer! underordne eder under
eders egne menn som under Herren! 23 for mannen
er hustruens hoved, likesom Kristus er menighetens
hoved, han som er sitt legemes frelser. 24 Men likesom
menigheten underordner sig under Kristus, således
skal også hustruene underordne sig under sine menn
i alle ting. 25 I menn! elsk eders hustruer, likesom
Kristus elsket menigheten og gav sig selv for den, 26
for å hellige den, idet han renset den ved vannbadet i
ordet, 27 forat han selv kunde fremstille menigheten
for sig i herlighet, uten plett eller rynke eller noget
sådant, men at den kunde være hellig og ulastelig. 28
Så er mennene skyldige å elske sine hustruer som
sine egne legemer. Den som elsker sin hustru, elsker
sig selv; 29 ingen har jo nogensinne hatet sitt eget
kjød, men han før og varmer det, likesom Kristus gjør
med menigheten; 30 for vi er hans legemes lemmer.
31 Derfor skal mannen forlate far og mor og holde sig
til sin hustru, og de to skal være ett kjød. 32 Denne
hemmelighet er stor; men jeg tenker hermed på Kristus
og på menigheten. 33 Dog, også I skal elske, enhver
sin hustru som sig selv, og hustruen skal ha ærefrykt
for sin mann.

6 I barn! vær lydige mot eders foreldre i Herren! for
dette er rett. 2 Hedre din far og din mor - dette er
det første bud med løfte - 3 forat det må gå dig vel, og
du må lenge leve i landet. 4 Og I fedre! egg ikke eders
barn til vrede, men fostre dem op i Herrens tukt og
formaning! 5 I tjenere! vær lydige mot eders herrer
efter kjødet, med frykt og beven, i eders hjertes enfold,
som mot Kristus, 6 ikke med øientjeneste, som de som
vil tekkes mennesker, men som Kristi tjenere, så I gjør
Guds vilje av hjertet 7 og med villig hu tjener som for
Herren og ikke som for mennesker, 8 da I vet at hvad
godt enhver gjør, det skal han få igjen av Herren, enten
han er tjener eller fri. 9 Og I herrer! gjør likeså mot
dem, så I lar være å true, da I vet at både deres og
eders Herre er i himlene, og han gjør ikke forskjell på
folk. 10 For øvrig - bli sterke i Herren og i hans veldes
kraft! 11 Iklæ eder Guds fulle rustning, så I kan stå eder
mot djevelens listige angrep; 12 for vi har ikke kamp
mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter,
mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens
ånde-hær i himmelrummet. (aiōn g165) 13 Ta derfor
Guds fulle rustning på, så I kan gjøre motstand på den
onde dag og stå efter å ha overvunnet alt. 14 Så stå
da omgjordet om eders lend med sannhet, og iklædd
rettferdighetens brynje, 15 Og ombundet på føttene
med den ferdighet til kamp som fredens evangelium
gir, 16 og grip foruten alt dette troens skjold, hvormed I
skal kunne slukke alle den ondes brennende piler, 17
og ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds
ord, 18 idet I til enhver tid beder i Ånden med all bønn
og påkallelse, og er årvåkne deri med all vedholdenhet
og bønn for alle de hellige, 19 og også for mig, at det
må gis mig ord når jeg oplater min munn, så jeg med
frimodighet kan kunngjøre evangeliets hemmelighet,
20 for hvis skyld jeg er sendebud i lenker, at jeg må
tale med frimodighet derom, således som jeg bør tale.
21 Men forat også I skal kjenne min tilstand, hvorledes
jeg har det, skal Tykikus fortelle eder alt, han den
elskede bror og tro tjener i Herren, 22 som jeg just
derfor sender til eder at I skal få vite hvorledes det er
med oss, og at han skal trøste eders hjerter. 23 Fred
være med brødrene, og kjærlighet med tro, fra Gud
Fader og den Herre Jesus Kristus! 24 Nåden være
med alle dem som elsker vår Herre Jesus Kristus i
uforgjengelighet!

Filippenserne

1 Paulus og Timoteus, Kristi Jesu tjenere - til alle de
hellige i Kristus Jesus som er i Filippi, tillikemed
tilsynsmenn og menighetstjenere: **2** Nåde være med
eder og fred fra Gud vår Fader og den Herre Jesus
Kristus! **3** Jeg takker min Gud så ofte jeg kommer eder
i hu, **4** idet jeg alltid når jeg beder, gjør min bønn for
eder alle med glede, **5** på grunn av eders samfund
med mig i arbeidet for evangeliet fra den første dag
inntil nu. **6** Og jeg er fullt viss på dette at han som
begynte en god gjerning i eder, vil fullføre den inntil
Jesu Kristi dag, **7** likesom det jo er rimelig for mig å
tenke således om eder alle, eftersom jeg bærer eder i
mitt hjerte, både i mine lenker og når jeg forsvarer og
stadfester evangeliet, siden I alle har del med mig i
nåden. **8** For Gud er mitt vidne hvorledes jeg lenges
efter eder alle med Kristi Jesu hjertelag. **9** Og dette
beder jeg om at eders kjærlighet ennu må bli alt rikere
og rikere på kunnskap og all skjønnsomhet, **10** forat
I må kunne dømme om de forskjellige ting, så I kan
være rene og uten anstøt til Kristi dag, **11** fylt med
rettferdighets frukt, som virkes ved Jesus Kristus, Gud
til ære og lov. **12** Jeg vil at I skal vite, brødre, at det jeg
har oplevd, heller har tjent til evangeliets fremme, **13**
så at det er blitt vitterlig for hele livvakten og for alle de
andre at det er for Kristi skyld jeg er i lenker, **14** og så
at de fleste av brødrene i Herren har fattet tiltro til mine
lenker og derved enn mere har fått mot til å tale ordet
uten frykt. **15** Vel forkynner også somme Kristus av
avind og for kivs skyld, men andre dog også av velvilje;
16 disse forkynner Kristus av kjærlighet, idet de vet at
jeg er satt til å forsvare evangeliet, **17** men hine gjør
det av trettesyke, ikke med ren hu, idet de mener å
legge trengsel til mine lenker. **18** Hvad da? Kristus
forkynnes dog på enhver måte, enten det skjer for syns
skyld eller i sannhet, og det gleder jeg mig over; ja, jeg
vil og fremdeles glede mig; **19** for jeg vet at dette skal
bli mig til frelse ved eders bønn og Jesu Kristi Ånds
hjelp, **20** efter min inderlige lengsel og mitt håp om
at jeg ikke skal bli til skamme i nogen ting, men at
Kristus, som alltid, så og nu, med all frimodighet skal
bli forherliget ved mitt legeme, enten det blir ved liv
eller ved død. **21** For mig er livet Kristus og døden en
vinning; **22** men dersom det å leve i kjødet gir mig frukt
av min gjerning, så vet jeg ikke hvad jeg skal velge, **23**
men står rådvill mellem de to ting, idet jeg har lyst til å
fare herfra og være med Kristus for dette er meget,
meget bedre; **24** men å bli i kjødet er nødvendigere for
eders skyld. **25** Og da jeg er fullt viss på dette, vet
jeg at jeg skal bli i live og være hos eder alle til eders
fremgang og glede i troen, **26** forat eders ros kan bli rik
i Kristus Jesus ved mig, når jeg kommer til eder igjen.
27 Bare før eders liv således som verdig er for Kristi
evangelium, forat jeg, enten jeg kommer og ser eder,
eller jeg er fraværende, må få høre om eder at I står
fast i én Ånd, så I med én sjel kjemper sammen for
troen på evangeliet **28** og ikke i nogen ting lar eder
skremme av motstanderne; det er for dem et varsel om
undergang, men om eders frelse, og det fra Gud. **29**
For eder blev det unt, for Kristi skyld - ikke bare å tro
på ham, men og å lide for hans skyld, **30** idet I har den
samme strid som I så på mig og nu hører om mig.

2 Er det da nogen trøst i Kristus, er det nogen
kjærlighetens husvalelse, er det noget Åndens
samfund, er det nogen medfølelse og barmhjertighet,
2 da gjør min glede fullkommen, så I har det samme
sinn, idet I har den samme kjærlighet og med én sjel
har det ene sinn, **3** ikke gjør noget av trettesyke eller
lyst til tom ære, men i ydmykhet akter hverandre høiere
enn eder selv, **4** og ikke ser hver på sitt eget, men
enhver også på andres beste. **5** La dette sinn være i
eder, som og var i Kristus Jesus, **6** han som, da han
var i Guds skikkelse, ikke aktet det for et rov å være
Gud lik, **7** men av sig selv gav avkall på det og tok en
tjeners skikkelse på sig, idet han kom i menneskers
lignelse, **8** og da han i sin ferd var funnet som et
menneske, fornedret han sig selv, så han blev lydig
inntil døden, ja korsets død. **9** Derfor har og Gud høit
ophøiet ham og gitt ham det navn som er over alt
navn, **10** så at i Jesu navn skal hvert kne bøie sig,
deres som er i himmelen og på jorden og under jorden,
11 Og hver tunge bekjenne at Jesus Kristus er Herre,
til Gud Faders ære. **12** Derfor, mine elskede, likesom I
alltid har vært lydige, så arbeid, ikke bare som i mitt
nærvær, men nu meget mere i mitt fravær, på eders
frelse med frykt og beven; **13** for Gud er den som virker
i eder både å ville og å virke til hans velbehag. **14** Gjør
alt uten knurr og tvil, **15** forat I kan være ustraffelige og
rene, Guds ulastelige barn midt iblandt en vanartet
og vrang slekt, iblandt hvilken I viser eder som lys i
verden, **16** idet I holder frem livets ord, til ros for mig på
Kristi dag, at jeg ikke har løpet forgjeves eller arbeidet
forgjeves. **17** Men om jeg og blir ofret mens jeg gjør
altertjeneste og bærer eders tro frem som offer, så
gleder jeg mig, og gleder mig sammen med eder alle;
18 i like måte gled også I eder, og gled eder sammen
med mig! **19** Jeg har det håp i den Herre Jesus at jeg
snart kan sende Timoteus til eder, forat også jeg kan
bli ved godt mot, når jeg får vite hvorledes det er med
eder. **20** For jeg har ingen likesinnet, som opriktig kan
ha omsorg for eder; **21** for de søker alle sitt eget, ikke
det som hører Kristus Jesus til; **22** men hans prøvede

troskap kjenner I, at likesom en sønn tjener sin far,
således har han tjent med mig for evangeliet. 23 Ham
håper jeg altså å sende straks jeg ser utgangen på
min sak. 24 Men jeg har den tillit i Herren at jeg og
selv skal komme snart. 25 Og Epafroditus, min bror
og medarbeider og medstrider og eders utsending og
tjener til å råde bot på min trang, har jeg funnet det
nødvendig å sende til eder, 26 da han lengtes efter
eder alle og var urolig i hu fordi I hadde hørt at han var
blitt syk. 27 For han blev virkelig syk, døden nær; men
Gud miskunnet sig over ham, dog ikke bare over ham,
men også over mig forat jeg ikke skulde ha sorg på
sorg. 28 Derfor sender jeg ham dess snarere, forat
I kan glede eder ved å se ham igjen, og jeg være
mere fri for sorg. 29 Ta derfor imot ham i Herren med
all glede, og hold slike i ære; 30 for det var for Kristi
gjernings skyld han kom døden nær, da han våget sitt
liv for å utfylle savnet av eder i tjenesten mot mig.

3 For øvrig, mine brødre, gled eder i Herren! Å skrive
det samme til eder er ikke mig til byrde, men eder
til styrkelse. 2 Gi akt på hundene, gi akt på de onde
arbeidere, gi akt på de sønderskårne! 3 For vi er de
omskårne, vi som tjener Gud i hans Ånd og roser oss i
Kristus Jesus og ikke setter vår lit til kjød, 4 enda jeg
har det jeg kunde sette min lit til også i kjød. Om nogen
annen mener å kunne sette sin lit til kjød, da kan jeg
det enn mere, 5 jeg som er omskåret på den åttende
dag, av Israels ætt, av Benjamins stamme, en hebreer
av hebreere, overfor loven en fariseer, 6 i nidkjærhet
en forfølger av menigheten, i rettferdighet efter loven
ulastelig. 7 Men det som var mig en vinning, det har
jeg for Kristi skyld aktet for tap; 8 ja, jeg akter og i
sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Kristus Jesus,
min Herre, er så meget mere verd, han for hvis skyld
jeg har lidt tap på alt, og jeg akter det for skarn, forat
jeg kan vinne Kristus 9 og finnes i ham, ikke med min
rettferdighet, den som er av loven, men med den som
fåes ved troen på Kristus, rettferdigheten av Gud på
grunn av troen, 10 så jeg kan få kjenne ham og kraften
av hans opstandelse og samfundet med hans lidelser,
idet jeg blir gjort lik med ham i hans død, 11 om jeg
dog kan vinne frem til opstandelsen fra de døde. 12
Ikke at jeg allerede har grepet det eller allerede er
fullkommen; men jeg jager efter det, om jeg og kan
gripe det, eftersom jeg og er grepet av Kristus Jesus.
13 Brødre! jeg tror ikke om mig selv at jeg har grepet
det. 14 Men ett gjør jeg: idet jeg glemmer det som er
bak, og strekker mig ut efter det som er foran, jager
jeg mot målet, til den seierspris som Gud har kalt oss
til der ovenfra i Kristus Jesus. 15 La oss da, så mange
som er fullkomne, ha dette sinn; og om I er anderledes
sinnet i noget, da skal Gud også åpenbare eder dette;
16 bare at vi, så langt som vi er kommet, holder frem i
samme spor! 17 Bli også I mine efterfølgere, brødre,
og akt på dem som vandrer saledes som I har oss til
forbillede! 18 For mange vandrer, som jeg ofte har sagt
eder og nu endog med tårer sier er fiender av Kristi
kors, 19 hvis ende er fortapelse, hvis gud er buken,
og som setter sin ære i sin skam, de som attrår de
jordiske ting. 20 For vårt rike er i himlene, og derfra
venter vi og den Herre Jesus Kristus som frelser, 21
han som skal forvandle vårt fornedrelses-legeme, så
det blir likt med hans herlighets-legeme, efter den kraft
hvormed han og kan underlegge sig alle ting.

4 Derfor, mine brødre, som jeg elsker og lenges efter,
min glede og min krans, stå således fast i Herren,
mine elskede! 2 Evodia formaner jeg, og Syntyke
formaner jeg til å ha det samme sinn i Herren; 3 ja, jeg
ber også dig, du som med rette kalles Synzygus, kom
dem til hjelp! for de har kjempet med mig i evangeliet
tillikemed Klemens og mine andre medarbeidere, hvis
navn står i livsens bok. 4 Gled eder i Herren alltid!
atter vil jeg si: Gled eder! 5 Eders saktmodighet bli
vitterlig for alle mennesker! Herren er nær. 6 Vær
ikke bekymret for noget, men la i alle ting eders
begjæringer komme frem for Gud i påkallelse og bønn
med takksigelse; 7 og Guds fred, som overgår all
forstand, skal bevare eders hjerter og eders tanker i
Kristus Jesus. 8 For øvrig, brødre, alt som er sant, alt
som er ære verdt, alt som er rettferdig, alt som er rent,
alt som er elskelig, alt som tales vel om, enhver dyd,
og alt det som priselig er - gi akt på det! 9 Det som
I også har lært og mottatt og hørt og sett hos mig,
gjør det; og fredens Gud skal være med eder. 10 Jeg
blev såre glad i Herren over at I endelig engang er
kommet således til velmakt igjen at I har kunnet tenke
på mitt beste, som I nok også før tenkte på, men I
hadde ikke leilighet. 11 Ikke at jeg sier dette av trang;
for jeg har lært å nøies med det jeg har; 12 jeg vet å
leve i ringe kår, jeg vet også å ha overflod; i alt og
i alle ting er jeg innvidd, både å mettes og å sulte,
både å ha overflod og å lide trang; 13 jeg formår alt i
ham som gjør mig sterk. 14 Dog har I gjort vel i å ta
del i min trengsel. 15 Men I vet og, I filippensere, at i
evangeliets første tid, da jeg drog ut fra Makedonia,
hadde ingen menighet regning med mig over gitt og
mottatt uten I alene; 16 for også i Tessalonika sendte
I mig både en og to ganger det jeg trengte. 17 Ikke
at jeg attrår gaven, men jeg attrår den frukt av den
som rikelig kommer eder til gode. 18 Men nu har jeg
fått alt og har overflod; jeg har fullt op efterat jeg av
Epafroditus har mottatt eders gave, en yndig duft, et
offer til glede og velbehag for Gud. 19 Og min Gud
skal efter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i

Kristus Jesus. **20** Men vår Gud og Fader være æren i
all evighet! Amen. **(aiōn g165)** **21** Hils hver hellig i Kristus
Jesus! **22** Brødrene hos mig hilser eder; alle de hellige
hilser eder, især de som hører til keiserens hus. **23**
Den Herre Jesu Kristi nåde være med eders ånd!

Kolossenserne

1 Paulus, ved Guds vilje Kristi Jesu apostel, og
broderen Timoteus **2** - til de hellige og troende
brødre i Kristus i Kolossæ: Nåde være med eder og
fred fra Gud vår Fader! **3** Vi takker alltid Gud og vår
Herre Jesu Kristi Fader når vi beder for eder, **4** efterat
vi har hørt om eders tro på Kristus Jesus og den
kjærlighet som I har til alle de hellige, **5** for det håps
skyld som er gjemt for eder i himlene, som I forut har
hørt om ved sannhetens ord i evangeliet, **6** som er
kommet til eder, likesom det og er i hele verden og
bærer frukt og vokser som hos eder, fra den dag I hørte
det og lærte å kjenne Guds nåde i sannhet, **7** således
som I har lært av Epafras, vår elskede medtjener, som
er en tro Kristi tjener for eder, **8** han som også har
fortalt oss om eders kjærlighet i Ånden. **9** Derfor holder
vi fra den dag vi hørte det, ikke op med å gjøre bønn
for eder og bede at I må fylles med kunnskap om hans
vilje i all åndelig visdom og forstand, **10** at I kan vandre
verdig for Herren til velbehag i alt, så I bærer frukt og
vokser i all god gjerning ved kunnskapen om Gud, **11**
så I styrkes med all styrke efter hans herlighets kraft til
all tålmodighet og langmodighet, **12** så I med glede
takker Faderen, som gjorde oss skikkede til å få del i
de helliges arvelodd i lyset, **13** han som fridde oss
ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede
Sønns rike, **14** i hvem vi har forløsningen, syndenes
forlatelse. **15** Og han er et billede av Gud den usynlige,
den førstefødte fremfor enhver skapning; **16** for i ham
er alle ting skapt, de i himlene og de på jorden, de
synlige og de usynlige, enten det så er troner eller
herredømmer eller makter eller myndigheter; alt er det
skapt ved ham og til ham, **17** og han er før alle ting,
og alle ting står ved ham. **18** Og han er hovedet for
legemet, som er menigheten, han som er ophavet, den
førstefødte av de døde, forat han i alle deler skulde
være den ypperste; **19** for det var Guds vilje at hele
hans fylde skulde ta bolig i ham, **20** og ved ham å
forlike alle ting med sig, idet han gjorde fred ved hans
korses blod, - ved ham, enten det er de på jorden eller
de i himlene. **21** Også eder, som fordum var fremmede
og fiender ved eders sinnelag, i de onde gjerninger,
22 eder har han nu forlikt i hans jordiske legeme ved
døden, for å fremstille eder hellige og ulastelige og
ustraffelige for sitt åsyn, **23** så sant I blir ved i troen,
grunnfestet og faste, og ikke lar eder rokke fra det
håp evangeliet gir, det som I har hørt, som er blitt
forkynt for enhver skapning under himmelen, og som
jeg, Paulus, er blitt tjener for. **24** Nu gleder jeg mig
over mine lidelser for eder og utfyller i mitt kjød det
som ennu fattes i Kristi trengsler, for hans legeme,
som er menigheten, **25** hvis tjener jeg er blitt efter den
Guds husholdning som er mig gitt iblandt eder, det
vil si å fullføre Guds ord, **26** den hemmelighet som
har vært skjult fra alle tiders og slekters ophav, men
nu er blitt åpenbaret for hans hellige, **(aiōn g165)** **27**
for hvem Gud vilde kunngjøre hvor rik på herlighet
denne hemmelighet er iblandt hedningene, det er
Kristus iblandt eder, håpet om herlighet. **28** Og ham
forkynner vi, idet vi formaner hvert menneske og lærer
hvert menneske med all visdom for å fremstille hvert
menneske fullkomment i Kristus. **29** For dette arbeider
jeg og, idet jeg strider ved hans kraft, som virker i mig
med styrke.

2 For jeg vil at I skal vite hvor stor strid jeg har for
eder og dem i Laodikea og så mange som ikke
har sett mitt åsyn i kjødet, **2** forat deres hjerter må bli
trøstet, så de knyttes sammen i kjærlighet og når frem
til hele rikdommen av den fullvisse innsikt, til kunnskap
om Guds hemmelighet, det er Kristus, **3** i hvem alle
visdommens og kunnskapens skatter er skjult til stede.
4 Dette sier jeg forat ingen skal dåre eder ved lokkende
tale. **5** For om jeg enn er fraværende i kjødet, så er jeg
dog hos eder i ånden, idet jeg med glede ser eders
gode orden og den faste grunn i eders tro på Kristus.
6 Likesom I altså mottok Kristus Jesus som Herre,
så vandre i ham, **7** så I er rotfestet og blir opbygget
i ham og faste i troen, således som I har lært, rike
på den med takksigelse. **8** Se til at det ikke må være
nogen som gjør eder til sitt rov ved verdslig visdom og
tomt bedrag, efter menneskenes lære, efter verdens
barnelærdom og ikke efter Kristus. **9** For i ham bor
hele guddommens fylde legemlig, **10** Og I er fylt i
ham, som er hovedet for all makt og myndighet, **11**
han i hvem I og blev omskåret med en omskjærelse
som ikke er gjort med hender, ved avklædningen av
kjødets legeme, ved Kristi omskjærelse, **12** idet I blev
begravet med ham i dåpen, og i den blev I og opreist
med ham ved troen på Guds kraft, han som opreiste
ham fra de døde. **13** Også eder, som var døde ved
eders overtredelser og eders kjøds forhud, eder gjorde
han levende med ham, idet han tilgav oss alle våre
overtredelser **14** og utslettet skyldbrevet mot oss, som
var skrevet med bud, det som gikk oss imot, og det
tok han bort idet han naglet det til korset. **15** Han
avvæbnet maktene og myndighetene og stilte dem
åpenlyst til skue, idet han viste sig som seierherre
over dem på korset. **16** La derfor ingen dømme eder
for mat eller drikke, eller i spørsmål om høitid eller
nymåne eller sabbat; **17** disse ting er en skygge av
det som skulde komme, men legemet hører Kristus
til. **18** La ingen frarøve eder kamp-prisen, om nogen
prøver på det ved ydmykhet og engle-dyrkelse, idet

han gir sig av med syner, blir opblåst uten grunn av
sitt kjødelige sinn 19 og ikke holder fast ved hovedet,
hvorfra hele legemet, hjulpet og sammenføiet ved sine
ledemot og bånd, vokser Guds vekst. 20 Er I avdød
med Kristus fra verdens barnelærdom, hvorfor gir de
eder da, som om I levde i verden, slike bud: 21 Ta ikke!
smak ikke! rør ikke! 22 - ting som dog alle sammen er
bestemt til å fortæres ved bruken - efter menneskenes
bud og lærdommer, 23 som vel har ord for visdom
ved selvvalgt dyrkelse og ydmykhet og mishandling
av legemet, ikke ved noget som er ære verdt, bare til
mettelse for kjødet?

3 Er I da opreist med Kristus, da søk det som er der
oppe, der Kristus sitter ved Guds høire hånd! 2 La
eders hu stå til det som er der oppe, ikke til det som
er på jorden! 3 I er jo død, og eders liv er skjult med
Kristus i Gud; 4 når Kristus, vårt liv, åpenbares, da
skal og I åpenbares med ham i herlighet. 5 Så død da
eders jordiske lemmer: utukt, urenhet, brynde, ond lyst
og havesyke, som jo er avgudsdyrkelse; 6 for disse
ting kommer Guds vrede over vantroens barn; 7 iblandt
dem vandret også I fordum, da I levde i disse ting; 8
men nu skal også I avlegge dem alle: vrede, hissighet,
ondskap, spott, skammelig snakk av eders munn; 9 lyv
ikke mot hverandre, I som har avklædd eder det gamle
menneske med dets gjerninger 10 og iklædd eder
det nye, som fornyes til kunnskap efter sin skapers
billede; 11 her er ikke greker og jøde, omskjærelse
og forhud, barbar, skyter, træl, fri, men Kristus er
alt og i alle. 12 Iklæ eder da, som Guds utvalgte,
hellige og elskede, inderlig barmhjertighet, godhet,
ydmykhet, saktmodighet, langmodighet, 13 så I tåler
hverandre og tilgir hverandre om nogen har klagemål
imot nogen; som Kristus har tilgitt eder, således og I!
14 Men over alt dette iklæ eder kjærligheten, som er
fullkommenhetens sambånd. 15 Og Kristi fred råde i
eders hjerter, den som I og blev kalt til i ett legeme, og
vær takknemlige! 16 La Kristi ord bo rikelig hos eder,
så I lærer og formaner hverandre i all visdom med
salmer og lovsanger og åndelige viser og synger yndig
i eders hjerter for Gud, 17 og alt som I gjør i ord eller
i gjerning, gjør det alt i den Herre Jesu navn, idet I
takker Gud Fader ved ham! 18 I hustruer! underordne
eder under eders menn, som det sømmer sig i Herren!
19 I menn! elsk eders hustruer og vær ikke bitre mot
dem! 20 I barn! vær lydige mot eders foreldre i alle
ting! for dette er velbehagelig i Herren. 21 I fedre!
opegg ikke eders barn, forat de ikke skal tape motet!
22 I tjenere! vær lydige i alle ting imot eders herrer efter
kjødet, ikke med øientjeneste, som de som vil tekkes
mennesker, men i hjertets enfold, idet I frykter Herren!
23 Det I gjør, gjør det av hjertet, som for Herren og ikke
for mennesker, 24 for I vet at I skal få arven til lønn av
Herren. Tjen den Herre Kristus! 25 for den som gjør
urett, skal få igjen den urett han gjorde, og det blir ikke
gjort forskjell på folk.

4 I herrer! gjør imot eders tjenere det som rett
og rimelig er, for I vet at også I har en herre i
himlene! 2 Vær vedholdende i bønnen, så I våker i
den med takksigelse, 3 og bed også for oss at Gud
må oplate oss en dør for ordet så vi kan forkynne Kristi
hemmelighet, den for hvis skyld jeg og er i lenker,
4 forat jeg kan åpenbare den således som jeg bør
tale. 5 Omgåes i visdom med dem som er utenfor,
så I kjøper den beleilige tid. 6 Eders tale være alltid
tekkelig, krydret med salt, så I vet hvorledes I bør svare
enhver. 7 Hvorledes det går mig, det skal Tykikus
fortelle eder alt sammen, han min elskede bror og
trofaste hjelper og medtjener i Herren, 8 som jeg just
derfor sender til eder, forat I skal få vite hvorledes det
er med oss, og forat han skal trøste eders hjerter, 9
tillikemed Onesimus, den trofaste og elskede bror,
som er fra eders by; de skal fortelle eder alt herfra.
10 Aristarkus, min medfange, hilser eder, og Markus,
Barnabas' søskenbarn, som I fikk pålegg om - når
han kommer til eder, da ta imot ham - 11 og Jesus
med tilnavnet Justus; iblandt de omskårne er disse de
eneste medarbeidere for Guds rike som er blitt mig
en trøst. 12 Epafras hilser eder, han som er fra eders
by, en Kristi Jesu tjener som alltid strider for eder i
sine bønner, at I må stå fullkomne og fullvisse i all
Guds vilje; 13 for jeg gir ham det vidnesbyrd at han
har meget strev for eder og dem i Laodikea og dem i
Hierapolis. 14 Lægen Lukas, den elskede, hilser eder,
og Demas. 15 Hils brødrene i Laodikea, og Nymfas og
menigheten i hans hus. 16 Og når dette brev er lest
hos eder, da sørg for at det også blir lest i laodikeernes
menighet, og at I får lese brevet fra Laodikea! 17 Og si
til Arkippus: Gi akt på den tjeneste som du har mottatt
i Herren, at du fullbyrder den! 18 Hilsen med min,
Paulus' hånd: Kom mine lenker i hu! Nåden være med
eder!

1 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timoteus - til tessalonikernes
menighet i Gud Fader og den Herre Jesus Kristus:
Nåde være med eder og fred! **2** Vi takker alltid Gud for
eder alle når vi kommer eder i hu i våre bønner, **3** idet
vi uavlatelig minnes eders virksomhet i troen og arbeid
i kjærligheten og tålmod i håpet på vår Herre Jesus
Kristus for vår Guds og Faders åsyn, **4** da vi er visse
på at I er utvalgt, brødre, I som er elsket av Gud. **5**
For vårt evangelium kom ikke til eder bare i ord, men
og i kraft og i den Hellige Ånd og i stor fullvisshet,
likesom I jo vet hvorledes vi var iblandt eder for eders
skyld, **6** og I blev efterfølgere av oss og av Herren,
idet I tok imot ordet under megen trengsel med glede
i den Hellige Ånd, **7** så I er blitt et forbillede for alle
de troende i Makedonia og Akaia. **8** For fra eder har
Herrens ord lydt ut; ikke bare i Makedonia og Akaia,
men allesteds er eders tro på Gud kommet ut, så vi
ikke trenger til å tale noget om det; **9** for selv forteller
de om oss hvad inngang vi fikk hos eder, og hvorledes
I vendte eder til Gud fra avgudene, for å tjene den
levende og sanne Gud **10** og vente på hans Sønn fra
himlene som han opvakte fra de døde, Jesus, han
som frir oss fra den kommende vrede.

2 For selv vet I, brødre, om den inngang vi fikk hos
eder, at den ikke er blitt uten frukt; **2** men enda
vi forut hadde lidt og var blitt mishandlet i Filippi,
som I vet, fikk vi dog frimodighet i vår Gud til å tale
Guds evangelium til eder under megen strid. **3** For
vår forkynnelse kommer ikke av villfarelse eller av
urenhet eller med svik; **4** men likesom vi av Gud er
aktet verdige til at evangeliet blev oss betrodd, således
taler vi, ikke som de som vil tekkes mennesker, men
Gud, som prøver våre hjerter. **5** For hverken kom vi
nogensinne med smigrende ord, som I vet, eller med
skalkeskjul for havesyke, Gud er vårt vidne, **6** heller
ikke søkte vi ære av mennesker, hverken av eder eller
av andre, enda vi hadde kunnet kreve ære som Kristi
apostler; **7** men vi var milde iblandt eder: likesom en
mor varmer sine barn ved sitt bryst, **8** således vilde vi
gjerne i inderlig kjærlighet til eder gi eder ikke bare
Guds evangelium, men og vårt eget liv, fordi I var blitt
oss kjære. **9** I minnes jo, brødre, vårt strev og vår
møie: under arbeid natt og dag, for ikke å falle nogen
av eder til byrde, forkynte vi Guds evangelium for eder.
10 I er vidner, og Gud med, hvor hellig og rettferdig
og ulastelig vi ferdedes iblandt eder, I troende, **11**
likesom I vet hvorledes vi formante hver og en av
eder, som en far sine barn, og la eder på hjerte **12**
og bad eder inderlig å vandre verdig for Gud, som
har kalt eder til sitt rike og sin herlighet. **13** Og derfor
takker også vi Gud uavlatelig for at da I fikk det Guds
ord vi forkynte, tok I imot det, ikke som et menneske-
ord, men, som det i sannhet er, som et Guds ord,
som og viser sig virksomt i eder som tror. **14** For I,
brødre, er blitt efterfølgere av de Guds menigheter
som er i Kristus Jesus i Judea, idet og I har lidt det
samme av eders egne landsmenn som de har lidt av
jødene, **15** som og slo den Herre Jesus og profetene
ihjel og forfulgte oss og ikke tekkes Gud og står alle
mennesker imot, **16** idet de hindrer oss fra å tale til
hedningene, så de kan bli frelst, forat de alltid må fylle
sine synders mål. Dog, vreden har endelig nådd dem!
17 Men da vi, brødre, hadde vært skilt fra eder en kort
stund, med vårt åsyn, ikke med hjertet, gjorde vi oss
i vår store lengsel så meget mere umak for å få se
eders åsyn, **18** fordi vi gjerne vilde komme til eder -
jeg, Paulus, både én gang og to ganger - men Satan
hindret oss. **19** For hvem er vel vårt håp eller vår glede
eller vår hederskrans? er ikke også I det for vår Herre
Jesu åsyn ved hans komme? **20** I er jo vår ære og vår
glede.

3 Derfor, da vi ikke lenger kunde holde det ut, fant
vi det best å bli alene tilbake i Aten, **2** og vi sendte
Timoteus, vår bror og Guds tjener i Kristi evangelium,
for å styrke eder og formane eder om eders tro, **3** at
ikke nogen måtte bli vaklende i disse trengsler. I vet jo
selv at vi er satt til det; **4** for da vi var hos eder, sa vi
eder også forut at vi vilde komme til å lide trengsel,
som det også gikk, og som I vet. **5** Derfor sendte jeg
da også bud, da jeg ikke lenger kunde holde det ut, for
å få vite om eders tro, om fristeren skulde ha fristet
eder og vårt arbeide skulde bli forgjeves **6** Men nu, da
Timoteus er kommet til oss fra eder og har båret oss
godt budskap om eders tro og kjærlighet, og om at I
alltid har oss i vennlig minne og lenges efter å se oss,
likesom vi lenges efter eder, **7** så blev vi da, brødre,
trøstet over eder i all vår nød og trengsel, ved eders
tro. **8** For nu lever vi, såfremt I står fast i Herren. **9** For
hvad takk kan vi gi Gud til vederlag for eder, for all den
glede som vi har over eder for vår Guds åsyn, **10** idet
vi natt og dag inderlig beder om å få se eders åsyn og
bøte på det som ennu fattes i eders tro? **11** Men han,
vår Gud og Fader, og vår Herre Jesus styre vår vei
til eder! **12** Og eder gi Herren rikdom og overflod av
kjærlighet til hverandre og til alle, likesom vi har den til
eder, **13** forat han kan styrke eders hjerter, så de blir
ulastelige i hellighet for vår Guds og Faders åsyn, når
vår Herre Jesus kommer med alle sine hellige!

4 For øvrig altså, brødre, ber og formaner vi eder
i den Herre Jesus at likesom I har lært av oss

hvorledes I bør vandre og tekkes Gud, således som I
også gjør, så må I enn mere gjøre fremgang deri. 2 I
vet jo hvilke bud vi gav eder ved den Herre Jesus.
3 For dette er Guds vilje, eders helliggjørelse: at I
avholder eder fra hor; 4 at hver av eder vet å vinne sig
sin egen make, i helligelse og ære, 5 ikke i lystens
brynde, som hedningene, som ikke kjenner Gud; 6
at ingen skal gjøre sin bror urett og uskjell i det han
har å gjøre med ham; for Herren er hevner over alt
dette, således som vi også forut har sagt og vidnet
for eder. 7 For Gud kalte oss ikke til urenhet, men til
helliggjørelse. 8 Den altså som ringeakter dette, han
ringeakter ikke et menneske, men Gud, som også gir
sin Hellige Ånd i eder. 9 Men om broderkjærligheten
trenger I ikke til at nogen skriver til eder; for I er selv
lært av Gud til å elske hverandre; 10 I gjør det jo også
mot alle brødrene i hele Makedonia. Dog formaner vi
eder, brødre, at I enn mere gjør fremgang deri, 11 og
at I setter eders ære i å leve stille og ta vare på eders
egne ting og arbeide med eders hender, så som vi bød
eder, 12 forat I kan omgåes sømmelig med dem som
er utenfor, og ikke trenge til nogen. 13 Men vi vil ikke,
brødre, at I skal være uvitende om de hensovede,
forat I ikke skal sørge således som de andre, som
ikke har håp. 14 For så sant Vi tror at Jesus døde og
stod op, så skal og Gud ved Jesus føre de hensovede
sammen med ham. 15 For dette sier vi eder med et
ord av Herren at vi som lever, som blir tilbake inntil
Herren kommer, skal ingenlunde komme i forveien for
de hensovede; 16 for Herren selv skal komme ned fra
himmelen med et bydende rop, med overengels røst
og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først
opstå; 17 derefter skal vi som lever, som blir tilbake,
sammen med dem rykkes i skyer op i luften for å møte
Herren, og så skal vi alltid være med Herren. 18 Trøst
da hverandre med disse ord!

5 Men om tidene og stundene, brødre, trenger I ikke
til at nogen skriver til eder; 2 I vet jo selv grant at
Herrens dag kommer som en tyv om natten. 3 Når de
sier: Fred og ingen fare! da kommer en brå undergang
over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og
de skal ingenlunde undfly. 4 Men I, brødre, er ikke
i mørket, så dagen skulde komme over eder som
en tyv; 5 for I er alle lysets barn og dagens barn;
vi hører ikke natten eller mørket til. 6 La oss derfor
ikke sove, som de andre, men la oss våke og være
edrue! 7 De som sover, sover jo om natten, og de
som drikker sig drukne, er drukne om natten; 8 men vi
som hører dagen til, la oss være edrue, iklædd troens
og kjærlighetens brynje og med håpet om frelse som
hjelm; 9 for Gud bestemte oss ikke til vrede, men til å
vinne frelse ved vår Herre Jesus Kristus, 10 han som
døde for oss, forat vi, enten vi våker eller sover, skal
leve sammen med ham. 11 Forman derfor hverandre,
og opbygg den ene den andre, som I og gjør! 12
Men vi ber eder, brødre, at I skjønner på dem som
arbeider iblandt eder og er eders forstandere i Herren
og formaner eder, 13 og at I holder dem overmåte høit
i kjærlighet for deres gjernings skyld. Hold fred med
hverandre! 14 Og vi formaner eder, brødre, påminn de
uskikkelige, trøst de mismodige, hjelp de skrøpelige,
vær langmodige mot alle! 15 Se til at ingen gjengjelder
nogen ondt med ondt, men legg alltid vinn på det som
godt er, mot hverandre og mot alle 16 Vær alltid glade,
17 bed uavlatelig, 18 takk for alt! for dette er Guds vilje
i Kristus Jesus til eder. 19 Utslukk ikke Ånden, 20
ringeakt ikke profetisk tale; 21 men prøv alt, hold fast
på det gode, 22 avhold eder fra allslags ondt! 23 Men
han selv, fredens Gud, hellige eder helt igjennem, og
gid eders ånd og sjel og legeme må bevares fullkomne,
ulastelige ved vår Herre Jesu Kristi komme! 24 Han er
trofast som har kalt eder; han skal og gjøre det. 25
Brødre, bed for oss! 26 Hils alle brødrene med et hellig
kyss! 27 Jeg besverger eder ved Herren at I lar brevet
bli lest for alle brødrene. 28 Vår Herre Jesu Kristi nåde
være med eder!

2 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timoteus - til tessalonikernes
menighet i Gud vår Fader og den Herre Jesus
Kristus: **2** Nåde være med eder og fred fra Gud vår
Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Vi er skyldige til å
takke Gud alltid for eder, brødre, som tilbørlig er, fordi
eders tro vokser rikelig, og kjærligheten til hverandre
tar til hos hver og en iblandt eder alle, **4** så vi selv roser
oss av eder i Guds menigheter for eders tålmodighet
og tro under alle eders forfølgelser og de trengsler
som I holder ut **5** - et varsel om Guds rettferdige dom
- forat I skal finnes verdige til Guds rike, det som I
og lider for, **6** så sant det er rettferdig for Gud å gi
dem som trenger eder, trengsel til vederlag, **7** men
eder som trenges, ro sammen med oss, når vår Herre
Jesus åpenbares fra himmelen med sin makts engler,
8 med luende ild, når han tar hevn over dem som ikke
kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot vår
Herre Jesu evangelium, **9** de som skal lide straff, en
evig fortapelse bort fra Herrens åsyn og fra hans makts
herlighet, **(aiōnios g166)** **10** når han kommer på hin dag
for å vise sig herlig i sine hellige og underfull i alle
de troende - for trodd blev vårt vidnesbyrd til eder. **11**
Derfor beder vi og alltid for eder at vår Gud må akte
eder verdige for sitt kall og mektig fylle eder med all
lyst til det gode og virksomhet i troen, **12** forat vår
Herre Jesu navn må bli herliggjort i eder, og I i ham,
efter vår Guds og den Herre Jesu Kristi nåde.

2 Vi ber eder, brødre, vedkommende vår Herre Jesu
Kristi komme og vår samling med ham, **2** at I ikke
så snart må la eder drive fra vett og sans eller la eder
skremme, hverken ved nogen ånd eller ved nogen tale
eller ved noget brev, likesom det skulde være fra oss,
som om Herrens dag stod for døren. **3** La ingen dåre
eder på nogen måte! for først må frafallet komme, og
syndens menneske åpenbares, fortapelsens sønn, **4**
han som står imot og ophøier sig over alt som kalles
gud eller helligdom, så han setter sig i Guds tempel og
gir sig selv ut for å være Gud. **5** Minnes I ikke at jeg sa
eder dette da jeg ennu var hos eder? **6** Og nu vet I
hvad som holder igjen? så han først skal åpenbares i
sin tid. **7** For lovløshetens hemmelighet er alt virksom,
bare at den som nu holder igjen, ryddes av veien;
8 og da skal den lovløse åpenbares, han som den
Herre Jesus skal fortære med sin munns ånde og
gjøre til intet ved åpenbarelsen av sitt komme. **9** Og
hans komme skjer, efter Satans kraftige virksomhet,
med all løgnens makt og tegn og under, **10** og med all
urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt
fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de
kunde bli frelst. **11** Og derfor sender Gud dem kraftig
villfarelse, så de tror løgnen, **12** forat alle de skal bli
dømt som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag
i urettferdigheten. **13** Men vi er skyldige til å takke Gud
alltid for eder, brødre, I som er elsket av Herren, fordi
Gud fra først av tok eder ut til frelse ved helliggjørelse
av Ånden og tro på sannheten, **14** som han kalte eder
til ved vårt evangelium forat I skal vinne vår Herre
Jesu Kristi herlighet. **15** Derfor, brødre, stå støtt og
hold fast ved de lærdommer som I har lært enten ved
vår tale eller ved brev fra oss! **16** Og han, vår Herre
Jesus Kristus, og Gud vår Fader, som elsket oss og
gav oss en evig trøst og et godt håp i nåde, **(aiōnios g166)**
17 han trøste eders hjerter og styrke eder i all
god gjerning og tale!

3 For øvrig, brødre, bed for oss at Herrens ord må ha
fremgang og bli forherliget likesom hos eder, **2** og
at vi må bli fridd fra de vrange og onde mennesker;
for troen er ikke alles sak. **3** Men Herren er trofast;
han skal styrke eder og bevare eder fra det onde. **4** Vi
har den tillit til eder i Herren at I både gjør og herefter
vil gjøre det vi byder eder. **5** Og Herren styre eders
hjerter til å elske Gud og til å vente på Kristus med
tålmodighet! **6** Men vi byder eder, brødre, i vår Herre
Jesu Kristi navn at I skal dra eder tilbake fra enhver
bror som vandrer utilbørlig og ikke efter den lærdom
som de fikk av oss. **7** I vet jo selv hvorledes I bør
efterfølge oss; for vi levde ikke utilbørlig iblandt eder, **8**
heller ikke åt vi brød hos nogen for intet, men med
strev og møie arbeidet vi natt og dag, forat vi ikke
skulde være nogen av eder til byrde; **9** ikke fordi vi ikke
har rett til det, men for å gi eder et forbillede i oss, forat
I skulde efterfølge oss; **10** for da vi var hos eder, bød
vi eder jo og dette at hvis nogen ikke vil arbeide, skal
han heller ikke ete. **11** For vi hører at nogen iblandt
eder vandrer utilbørlig og ikke arbeider, men gir sig av
med ting som ikke kommer dem ved. **12** Men sådanne
byder og formaner vi i den Herre Jesus Kristus at de
skal arbeide i stillhet og ete sitt eget brød. **13** Men I,
brødre, bli ikke trette av å gjøre det som rett er! **14**
Men dersom nogen ikke lyder vårt ord her i brevet, da
merk eder ham; ha ingen omgang med ham, forat han
må gå i sig selv, **15** og hold ham ikke for en fiende,
men forman ham som en bror! **16** Og han, fredens
Herre, gi eder fred alltid, i alle måter! Herren være med
eder alle! **17** Hilsen med min, Paulus' hånd; dette er et
merke i hvert brev; således skriver jeg: **18** Vår Herre
Jesu Kristi nåde være med eder alle!

1 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu apostel efter befaling av Gud, vår
frelser, og Kristus Jesus, vårt håp **2** - til Timoteus,
min ekte sønn i troen: Nåde, miskunn, fred fra Gud
Fader og Kristus Jesus, vår Herre! **3** Som jeg bad dig
da jeg drog til Makedonia, å bli i Efesus, forat du skulde
byde visse folk ikke å fare med fremmed lære **4** og
ikke å gi sig av med eventyr og endeløse ættetavler,
som mere fører til stridigheter enn til å tjene som Guds
husholdere i troen - så ber jeg dig også nu. **5** Men
budets endemål er kjærlighet av et rent hjerte og en
god samvittighet og en uskrømtet tro. **6** Fra dette har
nogen faret vill og vendt sig bort til tomt snakk, **7** idet de
vil være lovlærere, enda de hverken skjønner det som
de sier, eller de ting som de så selvsikkert taler om. **8**
Men vi vet at loven er god dersom nogen bruker den på
lovlig vis, **9** så han vet dette at loven ikke er satt for en
rettferdig, men for lovløse og selvrådige, for ugudelige
og syndere, for vanhellige og urene, fadermordere og
modermordere, manndrapere, **10** horkarler, syndere
mot naturen, menneskerøvere, løgnere, menedere,
og alt annet som er imot den sunde lære, **11** efter
evangeliet om den salige Guds herlighet, det som er
mig betrodd. **12** Jeg takker ham som gjorde mig sterk,
Kristus Jesus, vår Herre, at han aktet mig tro, idet han
satte mig til tjenesten, **13** mig som før var en spotter
og forfølger og voldsmann; men jeg fikk miskunn, fordi
jeg gjorde det uvitende i vantro, **14** og vår Herres nåde
blev overvettes stor med tro og kjærlighet i Kristus
Jesus. **15** Det er et troverdig ord og fullt verd å motta
at Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og
blandt dem er jeg den største; **16** men derfor fikk jeg
miskunn, forat Jesus Kristus på mig først kunde vise
hele sin langmodighet, til et forbillede for dem som
skulde tro på ham til et evig liv. **(aiōnios g166)** **17** Men
den evige konge, den uforgjengelige, usynlige, eneste
Gud, være ære og pris i all evighet! Amen. **(aiōn g165)**
18 Dette bud overgir jeg dig, min sønn Timoteus, efter
de tidligere profetiske ord om dig, forat du ved dem
skal stride den gode strid, **19** idet du har tro og en
god samvittighet; den har somme kastet fra sig og lidt
skibbrudd på sin tro; **20** blandt disse er Hymeneus og
Aleksander, som jeg har overgitt til Satan, forat de skal
tuktes til å la være å spotte.

2 Jeg formaner altså fremfor alle ting at det gjøres
bønner, påkallelser, forbønner, takksigelser for
alle mennesker, **2** for konger og alle dem som er i
høi verdighet, forat vi kan leve et rolig og stille liv
i all gudsfrykt og sømmelighet. **3** For dette er godt
og tekkelig for Gud, vår frelser, **4** han som vil at
alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets
erkjennelse. **5** For det er én Gud og én mellemmann
imellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus,
6 han som gav sig selv til en løsepenge for alle, et
vidnesbyrd i sin tid, **7** og for dette blev jeg satt til
forkynner og apostel - jeg sier sannhet, jeg lyver ikke -
en lærer for hedningene i tro og sannhet. **8** Jeg vil
altså at mennene på hvert sted skal bede så at de
opløfter hellige hender, uten vrede og trette; **9** likeså
og at kvinnene skal pryde sig med sømmelig klædning,
i tukt og ære, ikke med fletninger og gull eller perler
eller kostelig klædebon, **10** men som det sømmer sig
for kvinner som bekjenner sig til gudsfrykt, med gode
gjerninger. **11** En kvinne skal la sig lære i stillhet, med
all lydighet; **12** men jeg tillater ikke en kvinne å være
lærer eller å være mannens herre, hun skal være i
stillhet. **13** For Adam blev skapt først, derefter Eva, **14**
og Adam blev ikke dåret, men kvinnen blev dåret og
falt i overtredelse; **15** men hun skal bli frelst gjennem
sin barnefødsel, såfremt de blir i tro og kjærlighet og
helliggjørelse med tuktighet.

3 Det er et troverdig ord: Om nogen attrår et tilsyns-
embede, da har han lyst til en god gjerning. **2** Derfor
skal en tilsynsmann være ulastelig, én kvinnes mann,
edruelig, sindig, verdig, gjestfri, duelig til å lære andre,
3 ikke drikkfeldig, ikke voldsom, men saktmodig, ikke
stridslysten, ikke pengekjær, **4** en som styrer sitt eget
hus vel og har lydige barn med all sømmelighet **5** -
men hvis nogen ikke vet å styre sitt eget hus, hvorledes
kan han da ha omsorg for Guds menighet? - **6** ikke en
nyomvendt, forat han ikke skal bli opblåst og falle i
djevelens dom. **7** Men han skal og ha godt vidnesbyrd
av dem som er utenfor, forat han ikke skal bli hånet
og falle i djevelens snare. **8** Likeså skal menighets-
tjenerne være verdige, ikke tvetungede, ikke tilbøielige
til megen vin, ikke lystne efter ussel vinning, **9** sådanne
som har troens hemmelighet i en ren samvittighet. **10**
Også disse skal først prøves; derefter skal de tjene
i menigheten, om de er ulastelige. **11** Likeså skal
kvinnene være verdige, ikke baktalende, edruelige,
tro i alle ting. **12** Menighets-tjenerne skal være hver
én kvinnes mann og styre vel sine barn og sine egne
hus. **13** For de som har vært gode menighets-tjenere,
vinner sig et godt stade og megen frimodighet i troen
på Kristus Jesus. **14** Dette skriver jeg til dig skjønt jeg
håper snart å komme til dig, **15** men om jeg venter
med å komme, at du da kan vite hvorledes en bør
ferdes i Guds hus, som er den levende Guds menighet,
sannhetens støtte og grunnvoll. **16** Og som enhver må
bekjenne, stor er den gudsfryktens hemmelighet: Han
som blev åpenbaret i kjød, rettferdiggjort i ånd, sett av

engler, forkynt iblandt folkeslag, trodd i verden, optatt i
herlighet.

4 Men Ånden sier med tydelige ord at i de kommende
tider skal nogen falle fra troen, idet de holder sig til
forførende ånder og djevlers lærdommer **2** ved hykleri
av falske lærere, som er brennemerket i sin egen
samvittighet, **3** som forbyder å gifte sig og byder å
avholde sig fra mat, den Gud har skapt til å nytes med
takk av dem som tror og har lært sannheten å kjenne.
4 For all Guds skapning er god, og intet er å forkaste
når det mottas med takk; **5** for det helliges ved Guds
ord og bønn. **6** Når du lærer brødrene dette, da er du
en god Kristi Jesu tjener, idet du nærer dig med troens
og den gode lærdoms ord som du har fulgt. **7** Men
vis fra dig de vanhellige og kjerringaktige eventyr; øv
dig derimot i gudsfrykt! **8** For den legemlige øvelse er
nyttig til lite, men gudsfrykten er nyttig til alt; den har
løfte for det liv som nu er, og for det som kommer. **9**
Det er et troverdig ord og fullt verd å motta. **10** For
derfor arbeider vi og lider hån, fordi vi har satt vårt håp
til den levende Gud, som er alle menneskers frelser,
mest deres som tror. **11** Dette skal du byde og lære. **12**
La ingen forakte dig for din ungdoms skyld, men vær et
forbillede for de troende, i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro,
i renhet! **13** Legg vinn på oplesningen av Skriften, på
formaningen, på læren, inntil jeg kommer! **14** Vanskjøtt
ikke den nådegave som er i dig, som blev dig gitt ved
profetiske ord med håndspåleggelse av de eldste. **15**
Tenk på dette, lev i dette, forat din fremgang kan bli
åpenbar for alle! **16** Gi akt på dig selv og på læren,
hold ved med det! for når du det gjør, da skal du frelse
både dig selv og dem som hører dig.

5 Tal ikke hårdt til en gammel mann, men forman
ham som en far, unge menn som brødre, **2** gamle
kvinner som mødre, unge som søstre, i all renhet! **3**
Hedre enker som virkelig er enker! **4** Men har en enke
barn eller barnebarn, da skal disse først lære å vise
sin gudsfrykt mot sin egen slekt og gi sine foreldre
vederlag; for dette er tekkelig i Guds øine. **5** Men den
som virkelig er enke og står alene, hun har satt sitt
håp til Gud og blir ved i bønn og påkallelse natt og
dag; **6** men den som lever efter sine lyster, er levende
død. **7** Og dette skal du byde, forat de kan være
ulastelige. **8** Men dersom nogen ikke har omsorg for
sine egne, og mest for sine husfolk, han har fornektet
troen og er verre enn en vantro. **9** En enke kan velges
dersom hun ikke er yngre enn seksti år, dersom hun
har vært én manns hustru, **10** har vidnesbyrd om gode
gjerninger, har opfostret barn, har vært gjestfri, har
vasket de helliges føtter, er kommet de nødlidende til
hjelp, har lagt vinn på all god gjerning. **11** Men yngre
enker skal du avvise; for når de i kjødelig lyst sviker
Kristus, vil de gifte sig, **12** og dermed har de den
dom at de har brutt sin første tro. **13** Tilmed lærer de
og å gå ørkesløse, idet de farer omkring i husene,
og ikke alene ørkesløse, men også med sladder og
uvedkommende ting, så de taler det som utilbørlig er.
14 Derfor vil jeg at unge enker skal gifte sig, føde barn,
styre sitt hus, ikke gi motstanderen nogen leilighet
til baktalelse. **15** For allerede har somme vendt sig
bort efter Satan. **16** Dersom nogen troende mann
eller kvinne har enker, da skal de sørge for dem og
ikke la dem falle menigheten til byrde, forat den kan
sørge for de virkelige enker. **17** De eldste som er gode
forstandere, skal aktes dobbelt ære verd, mest de som
arbeider i tale og lære. **18** For Skriften sier: Du skal
ikke binde munnen på en okse som tresker. Og en
arbeider er sin lønn verd. **19** Ta ikke imot nogen klage
mot en eldste uten efter to eller tre vidner. **20** Dem
som synder, skal du refse så alle hører på det, forat
også de andre må ha frykt. **21** Jeg vidner for Gud
og Kristus Jesus og de utvalgte engler at du skal ta
vare på dette uten fordom, så du ikke gjør noget av
tilbøielighet. **22** Vær ikke snar til å legge hendene på
nogen; gjør dig ikke delaktig i fremmede synder; hold
dig selv ren! **23** Drikk ikke lenger bare vann, men nyt
litt vin for din mave og dine jevnlige sykdommer. **24**
Nogen menneskers synder er åpenbare og går forut
for dem til dom; men hos andre følger de efter. **25**
Likeså er og de gode gjerninger åpenbare, og de som
det ikke er således med, kan dog ikke skjules.

6 Så mange som er træler under åket, skal akte sine
herrer all ære verd, forat Guds navn og læren ikke
skal bli spottet. **2** Men de som har troende herrer,
skal ikke forakte dem, fordi de er brødre, men så
meget heller gjøre sin tjeneste, fordi de som nyter
godt av deres velgjerning, er troende og elsket. Dette
skal du lære og formane til. **3** Dersom nogen farer
med fremmed lære og ikke holder sig til vår Herre
Jesu Kristi sunde ord og den lære som hører til
gudsfrykt, **4** han er opblåst skjønt han intet forstår,
men er syk for stridsspørsmål og ordkrig, som volder
avind, kiv, spottord, ond mistanke, **5** stadig krangel
iblandt mennesker som er fordervet i sitt sinn og har
tapt sannheten, idet de akter gudsfrykten for en vei
til vinning. **6** Ja, gudsfrykt med nøisomhet er en stor
vinning; **7** for vi har ikke hatt noget med oss til verden;
det er åpenbart at vi heller ikke kan ta noget med oss
derfra; **8** men når vi har føde og klær, skal vi dermed
la oss nøie; **9** men de som vil bli rike, faller i fristelse
og snare og mange dårlige og skadelige lyster, som
senker menneskene ned i undergang og fortapelse. **10**
For pengekjærhet er en rot til alt ondt; av lyst dertil har

somme faret vill fra troen og har gjennemstunget sig
selv med mange piner. **11** Men du, Guds menneske,
fly disse ting, jag efter rettferdighet, gudsfrykt, tro,
kjærlighet, tålmodighet, saktmodighet! **12** Strid troens
gode strid, grip det evige liv, som du blev kalt til, du
som og har avlagt den gode bekjennelse for mange
vidner! **(aiōnios g166)** **13** Jeg byder dig for Gud, som
gir alle ting liv, og for Kristus Jesus, som vidnet for
Pontius Pilatus den gode bekjennelse, **14** at du skal
holde budet rent og ulastelig inntil vår Herre Jesu Kristi
åpenbarelse, **15** som den Salige og alene Mektige
skal vise oss i sin tid, han som er kongenes konge og
herrenes herre, **16** han som alene har udødelighet,
som bor i et lys som ingen kan komme til, han som
intet menneske har sett eller kan se; ham tilhører ære
og evig makt. Amen. **(aiōnios g166)** **17** Byd dem som er
rike i den nuværende verden, at de ikke skal være
overmodige eller sette sitt håp til den uvisse rikdom,
men til Gud, som gir oss rikelig alle ting å nyte, **(aiōn
g165)** **18** at de skal gjøre godt, være rike på gode
gjerninger, gavmilde, godgjørende, **19** så de legger sig
op en god grunnvoll for den kommende tid, at de kan
gripe det sanne liv. **20** Timoteus! ta vare på det som er
dig overgitt, så du vender dig bort fra det vanhellige
tomme snakk og motsigelsene fra den kunnskap som
falskelig kalles så, **21** som nogen bekjenner sig til, så
de har faret vill i troen. Nåden være med dig!

2 Timoteus

1 Paulus, ved Guds vilje Kristi Jesu apostel til å
kunngjøre løftet om livet i Kristus Jesus **2** - til
Timoteus, min elskede sønn: Nåde, miskunn, fred fra
Gud Fader og Kristus Jesus, vår Herre! **3** Jeg takker
Gud, som jeg fra mine forfedre av tjener med en ren
samvittighet, likesom jeg uavlatelig kommer dig i hu i
mine bønner natt og dag, **4** full av lengsel efter å se dig
- idet jeg minnes dine tårer - forat jeg kan bli fylt med
glede, **5** da jeg er blitt minnet om den uskrømtede tro
som er i dig, den som først bodde i din mormor Lois og
din mor Eunike, og som jeg er viss på også bor i dig.
6 Derfor minner jeg dig om at du igjen optender den
Guds nådegave som er i dig ved min håndspåleggelse.
7 For Gud gav oss ikke motløshets ånd, men krafts og
kjærlighets og sindighets ånd. **8** Skam dig derfor ikke
ved vår Herres vidnesbyrd eller ved mig, hans fange,
men lid ondt med mig for evangeliet i Guds kraft, **9**
han som frelste oss og kalte oss med et hellig kall,
ikke efter våre gjerninger, men efter sitt eget forsett
og den nåde som er oss gitt i Kristus Jesus fra evige
tider, **(aiōnios g166)** **10** men nu er blitt åpenbaret ved vår
frelser Jesu Kristi åpenbarelse, han som tilintetgjorde
døden og førte liv og uforgjengelighet frem for lyset
ved evangeliet, **11** og for det er jeg satt til forkynner og
apostel og lærer for hedninger. **12** Derfor lider jeg også
dette, men jeg skammer mig ikke ved det; for jeg vet
på hvem jeg tror, og jeg er viss på at han er mektig til å
ta vare på det som er mig overgitt, inntil hin dag. **13** Ha
til forbillede de sunde ord som du har hørt av mig, i tro
og kjærlighet i Kristus Jesus; **14** ta vare på den fagre
skatt som er dig overgitt, ved den Hellige Ånd, som
bor i oss! **15** Du vet dette at alle de i Asia vendte sig
fra mig; blandt disse er Fygelus og Hermogenes. **16**
Herren vise miskunn mot Onesiforus' hus! for han har
ofte vederkveget mig og ikke skammet sig ved mine
lenker; **17** men da han var kommet til Rom, søkte han
med stor iver efter mig og fant mig. **18** Herren gi han
må finne miskunn hos Herren på hin dag! Og til hvor
stor tjeneste han var i Efesus, det vet du selv best.

2 Så bli da du, min sønn, sterk ved nåden i Kristus
Jesus, **2** og det som du har hørt av mig i mange
vidners nærvær, overgi det til trofaste mennesker som
er duelige til også å lære andre! **3** Lid ondt med mig
som en god Kristi Jesu stridsmann! **4** Ingen som gjør
krigstjeneste, blander sig inn i livets sysler, forat han
kan tekkes sin hærfører. **5** Men om nogen også strider
i veddekamp, får han dog ikke kransen hvis han ikke
strider på den rette måte. **6** Den bonde som arbeider,
bør først nyte fruktene. **7** Forstå det jeg sier! for Herren
skal gi dig forstand på alt. **8** Kom Jesus Kristus i hu,
som er opstanden fra de døde, av Davids ætt, efter
mitt evangelium, **9** for hvis skyld jeg lider ondt like til
dette å være bundet som en ugjerningsmann; men
Guds ord er ikke bundet. **10** Derfor tåler jeg alt for
de utvalgtes skyld, forat også de skal vinne frelsen i
Kristus Jesus med evig herlighet. **(aiōnios g166)** **11** Det
er et troverdig ord; for er vi død med ham, skal vi og
leve med ham; **12** holder vi ut, skal vi og herske med
ham; fornekter vi, skal han og fornekte oss; **13** er vi
troløse, så er han trofast; for han kan ikke fornekte sig
selv. **14** Minn om dette, idet du vidner for Herrens åsyn
at de ikke skal ligge i ordkrig, til ingen nytte, men til
undergang for dem som hører på. **15** Legg vinn på å
fremstille dig for Gud som en som holder prøve, som
en arbeider som ikke har noget å skamme sig over,
idet du rettelig lærer sannhetens ord. **16** Men hold dig
fra det vanhellige tomme snakk! for de går alltid videre
i ugudelighet, **17** og deres ord vil ete om sig som dødt
kjøtt. Blandt disse er Hymeneus og Filetus, **18** som har
faret vill fra sannheten, idet de sier at opstandelsen
allerede har vært, og de nedbryter troen hos somme.
19 Men Guds faste grunnvoll står og har dette segl:
Herren kjenner sine, og: Hver den som nevner Herrens
navn, skal avstå fra urettferdighet! **20** Men i et stort
hus er det ikke bare kar av gull og sølv, men også kar
av tre og ler, og nogen til ære, andre til vanære. **21**
Holder da nogen sig ren fra disse, da vil han være et
kar til ære, helliget, nyttig for husbonden, rede til all
god gjerning. **22** Men fly ungdommens lyster, og jag
efter rettferdighet, tro, kjærlighet, fred med dem som
påkaller Herren av et rent hjerte! **23** Og vis fra dig de
dårlige og uforstandige stridsspørsmål, for du vet at de
føder strid! **24** Men en Herrens tjener må ikke stride,
han må være mild imot alle, duelig til å lære andre, i
stand til å tåle ondt, **25** så han med saktmodighet viser
dem til rette som sier imot, om Gud dog engang vilde
gi dem omvendelse, så de kunde kjenne sannheten **26**
og våkne igjen av sitt rus i djevelens snare, han som
de er fanget av, så de må gjøre hans vilje.

3 Men dette skal du vite at i de siste dager
skal det komme vanskelige tider. **2** For
menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære,
stortalende, overmodige, spottende, ulydige mot
foreldre, utakknemlige, vanhellige, **3** ukjærlige,
upålitelige, baktalende, umåtelige, umilde, uten
kjærlighet til det gode, **4** svikefulle, fremfusende,
opblåste, slike som elsker sine lyster høiere enn Gud, **5**
som har gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft
- og disse skal du vende dig fra. **6** For til dem hører de
som lurer sig inn i husene og fanger kvinnfolk som er
tynget av synder og drives av mangehånde lyster **7** og

alltid lærer og aldri kan komme til sannhets erkjennelse.
8 Som Jannes og Jambres stod Moses imot, således
står også disse sannheten imot, mennesker som er
fordervet i sitt sinn og uduelige I troen. 9 Dog, de skal
ikke få mere fremgang; for deres uforstand skal bli
åpenbar for alle, likesom og hines blev. 10 Men du
har efterfulgt min lære, min ferd, mitt forsett, min tro,
min langmodighet, min kjærlighet, min tålmodighet, 11
mine forfølgelser, mine lidelser, sådanne som møtte
mig i Antiokia, i Ikonium, i Lystra, sådanne forfølgelser
som jeg har utholdt, og Herren har fridd mig ut av
dem alle sammen. 12 Og alle som vil leve gudfryktig i
Kristus Jesus, skal bli forfulgt. 13 Men onde mennesker
og slike som kverver synet på folk, går frem til det
verre; de fører vill og farer vill. 14 Men bli du i det
som du har lært, og som du er blitt overbevist om,
da du vet hvem du har lært det av, 15 og da du fra
barndommen av kjenner de hellige skrifter, som kan
gjøre dig vis til frelse ved troen på Kristus Jesus. 16
Den hele Skrift er innblest av Gud av Gud og nyttig til
lærdom, til overbevisning, til rettledning, til optuktelse i
rettferdighet, 17 forat det Guds menneske kan være
fullkommen, duelig til all god gjerning.

4 Jeg vidner for Gud og Kristus Jesus, som skal
dømme levende og døde, og ved hans åpenbarelse
og hans rike; 2 Forkynn ordet, vær rede i tide og utide,
overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og
lære! 3 For det skal komme en tid da de ikke skal
tåle den sunde lære, men efter sine egne lyster ta
sig selv lærere i hopetall, fordi det klør dem i øret, 4
og de skal vende øret bort fra sannheten og vende
sig til eventyr. 5 Men vær du edru i alle ting, lid ondt,
gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste! 6
For jeg ofres allerede, og tiden for min bortgang er
forhånden. 7 Jeg har stridt den gode strid, fullendt
løpet, bevart troen. 8 Så ligger da rettferdighetens
krans rede for mig, den som Herren, den rettferdige
dommer, skal gi mig på hin dag, dog ikke mig alene,
men alle som har elsket hans åpenbarelse. 9 Gjør dig
umak for å komme snart til mig! 10 For Demas forlot
mig, fordi han fikk kjærlighet til den nuværende verden,
og drog til Tessalonika, Kreskens til Galatia, Titus til
Dalmatia; (aiōn g165) 11 Lukas er alene hos mig. Ta
Markus og ha ham med dig! for han er mig nyttig til
tjeneste. 12 Tykikus har jeg sendt til Efesus. 13 Når du
kommer, da ha med dig den kappe som jeg lot bli i
Troas hos Karpus, og bøkene, især skinnbøkene! 14
Kobbersmeden Aleksander gjorde mig meget ondt;
Herren vil lønne ham efter hans gjerninger. 15 Vokt dig
for ham du også! for han stod hårdt imot våre ord. 16
Ved mitt første forsvar møtte ingen med mig, men alle
forlot mig; gid det ikke må bli dem tilregnet! 17 Men
Herren stod hos mig og styrket mig, forat forkynnelsen
skulde fullbyrdes ved mig og alle folk få høre den, og
jeg blev fridd ut av løvens gap. 18 Herren skal fri mig
fra all ond gjerning og frelse mig inn i sitt himmelske
rike; ham være æren i all evighet! Amen. (aiōn g165) 19
Hils Priska og Akvilas og Onesiforus' hus! 20 Erastus
blev i Korint; Trofimus lot jeg syk efter mig i Milet. 21
Gjør dig umak for å komme før vinteren! Eubulus og
Pudens og Linus og Klaudia og alle brødrene hilser
dig. 22 Den Herre Jesus være med din ånd! Nåden
være med eder!

Titus

1 Paulus, Guds tjener og Jesu Kristi apostel til å føre
Guds utvalgte til tro og til å kjenne den sannhet
som hører til gudsfrykt, **2** i håp om evig liv, som Gud,
han som ikke lyver, har lovt fra evige tider, **(aiōnios**
g166) **3** men nu i sin tid har han åpenbaret sitt ord i
den forkynnelse som blev mig betrodd efter Guds, vår
frelsers befaling **4** - til Titus, min ekte sønn i den felles
tro; Nåde og fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vår
frelser! **5** Derfor lot jeg dig bli efter på Kreta at du
skulde sette det i rette skikk som ennu stod tilbake, og
innsette eldste i hver by, således som jeg foreskrev
dig, **6** om nogen er ulastelig, én kvinnes mann, og
har troende barn som ikke har ondt ord på sig for
ryggesløshet eller er gjenstridige. **7** For en tilsynsmann
skal være ulastelig som en Guds husholder, ikke
selvgod, ikke vredladen, ikke drikkfeldig, ikke voldsom,
ikke lysten efter ussel vinning, **8** men gjestfri, glad i
det gode, sindig, rettferdig, hellig, avholdende, **9** en
som holder fast ved det troverdige ord efter læren,
forat han kan være i stand til både å formane ved den
sunde lære og å tale til rette dem som sier imot. **10**
For der er mange gjenstridige, som farer med tomt
snakk og dårer folks hu, helst de av omskjærelsen. **11**
Disse skal en målbinde; for de nedriver hele hus ved å
føre utilbørlig lære for ussel vinnings skyld. **12** En av
dem, deres egen profet, har sagt: Kreterne er alltid
løgnere, onde dyr, late buker. **13** Dette vidnesbyrd er
sant. Derfor skal du tale dem strengt til rette, forat de
må bli sunde i troen, **14** så de ikke gir sig av med
jødiske eventyr og bud av mennesker som vender sig
bort fra sannheten. **15** Alt er rent for de rene; men for
de urene og vantro er intet rent; både deres sinn og
deres samvittighet er urene. **16** De sier at de kjenner
Gud; men de fornekter ham med sine gjerninger, for
de er vederstyggelige og ulydige og uduelige til all god
gjerning.

2 Men tal du det som sømmer sig for den sunde lære,
2 at gamle menn skal være edrue, verdige, sindige,
sunde i troen, i kjærligheten, i tålmodet; **3** likeså at
gamle kvinner i sin ferd skal te sig som det sømmer sig
for hellige, ikke fare med baktalelse, ikke være træler
av drikk, men veiledere i det gode, **4** forat de kan lære
de unge kvinner å elske sine menn og sine barn, **5** å
være sindige, rene, huslige, gode, lydige mot sine egne
menn, forat Guds ord ikke skal bli spottet! **6** De unge
menn skal du likeledes formane til å være sindige,
7 idet du i alle måter ter dig selv som et forbillede i
gode gjerninger, og i din lære viser renhet, verdighet,
8 en sund, ulastelig tale, forat motstanderen må gå i
sig selv, idet han ikke har noget ondt å si om oss. **9**
Tjenere skal du formane til å være lydige mot sine
egne herrer, i alle ting å tekkes dem, ikke å si imot, **10**
ikke å være utro, men vise all god troskap, forat de i alt
kan være en pryd for Guds, vår frelsers lære. **11** For
Guds nåde er åpenbaret til frelse for alle mennesker,
12 idet den optukter oss til å fornekte ugudelighet og de
verdslige lyster og leve tuktig og rettferdig og gudfryktig
i den nuværende verden, **(aiōn g165)** **13** mens vi venter
på det salige håp og åpenbarelsen av den store Guds
og vår frelser Jesu Kristi herlighet, **14** han som gav
sig selv for oss for å forløse oss fra all urettferdighet
og rense sig selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode
gjerninger. **15** Tal dette og forman og irettesett med all
myndighet! La ingen ringeakte dig!

3 Minn dem om å underordne sig under myndigheter
og øvrigheter, å være lydige, rede til all god gjerning,
2 ikke å spotte nogen, ikke å være stridslystne, men
milde, og vise all saktmodighet mot alle mennesker.
3 For også vi var engang uforstandige, ulydige,
villfarende, træler av mangehånde begjæringer og
lyster, vi levde i ondskap og avind, vi var forhatt og
hatet hverandre; **4** men da Guds, vår frelsers godhet
og kjærlighet til menneskene blev åpenbaret, **5** frelste
han oss, ikke for rettferdige gjerningers skyld som
vi hadde gjort, men efter sin miskunn, ved badet til
gjenfødelse og fornyelse ved den Hellige Ånd, **6** som
han rikelig har utøst over oss ved Jesus Kristus, vår
frelser. **7** forat vi, rettferdiggjort ved hans nåde, efter
håpet skulde bli arvinger til det evige liv. **(aiōnios g166)**
8 Det er et troverdig ord, og dette vil jeg at du skal
innprente, forat de som tror på Gud, må legge vinn
på å gjøre gode gjerninger. Dette er godt og nyttig
for menneskene; **9** men dårlige stridsspørsmål og
ættetavler og kiv og trette om loven skal du holde dig
fra; for de er unyttige og gagnløse. **10** Et menneske
som gir sig av med vranglære, skal du vise fra dig,
efterat du har formant ham én gang og én gang til, **11**
for du vet at han er forvendt og synder, dømt av sig
selv. **12** Når jeg sender Artemas eller Tykikus til dig,
da gjør dig umak for å komme til mig i Nikopolis; for
der har jeg tenkt å bli vinteren over. **13** Zenas, den
lovkyndige, og Apollos skal du med omhu hjelpe på
vei, forat intet skal fattes dem. **14** Også våre må lære
å gjøre gode gjerninger, alt efter som det er trang til,
forat de ikke skal være uten frukt. **15** Alle som er hos
mig, hilser dig. Hils dem som elsker oss i troen! Nåden
være med eder alle!

Filemon

1 Paulus, Kristi Jesu fange, og broderen Timoteus -
til Filemon, vår kjære venn og medarbeider, **2** og til
Appia, vår søster, og til Arkippus, vår medstrider, og til
menigheten i ditt hus: **3** Nåde være med eder og fred
fra Gud vår Fader og den Herre Jesus Kristus! **4** Jeg
takker alltid min Gud når jeg kommer dig i hu i mine
bønner, **5** da jeg hører om din kjærlighet og den tro
som du har til den Herre Jesus og til alle de hellige, **6**
forat deres samfund med dig i troen må bli virksomt for
Kristus i kjennskapet til alt det gode som er i eder. **7**
For stor glede og trøst fikk jeg ved din kjærlighet, fordi
de helliges hjerter er blitt vederkveget ved dig, bror! **8**
Derfor, om jeg enn har megen frimodighet i Kristus til
å påbyde dig det som tilbørlig er, **9** så ber jeg dog
heller, for kjærlighetens skyld. Slik som jeg er, den
gamle Paulus, men nu også Kristi Jesu fange, **10** ber
jeg dig for min sønn, som jeg har avlet i mine lenker,
Onesimus, **11** som fordum var unyttig for dig, men nu
er nyttig for dig og for mig, han som jeg sender tilbake
til dig. **12** Ta du imot ham, det er mitt eget hjerte! **13**
Jeg hadde lyst til å la ham bli her hos mig, forat han i
ditt sted kunde tjene mig i mine lenker for evangeliet,
14 men uten ditt samtykke vilde jeg intet gjøre, forat din
godhet ikke skulde være som av tvang, men av fri vilje.
15 For kan hende han just derfor blev skilt fra dig en
stund forat du kunde få ham til evig eie, **(aiōnios g166)**
16 ikke lenger som træl, men mere enn en træl, som
en elsket bror, især for mig, men hvor meget mere for
dig, både i kjødet og i Herren! **17** Så sant du derfor
akter mig for din medbroder, så ta imot ham som mig
selv; **18** og har han gjort dig nogen urett, eller er han
dig noget skyldig, da skriv det på min regning. **19** Jeg,
Paulus, skriver med egen hånd: jeg skal betale det
- forat jeg ikke skal si dig at du skylder mig endog
dig selv. **20** Ja, bror, la mig ha nytte av dig i Herren!
vederkveg mitt hjerte i Kristus! **21** I tillit til din lydighet
skriver jeg til dig, viss på at du vil gjøre endog mere
enn jeg sier. **22** Og gjør dessuten herberge i stand for
mig; for jeg håper at jeg ved eders bønner skal bli gitt
eder. **23** Epafras, min medfange i Kristus Jesus, hilser
dig; **24** likeledes Markus, Aristarkus, Demas, Lukas,
mine medarbeidere. **25** Vår Herre Jesu Kristi nåde
være med eders ånd!

Hebreerne

1 Efterat Gud fordum hadde talt mange ganger og
på mange måter til fedrene ved profetene, **2** så
har han i disse siste dager talt til oss ved Sønnen,
som han har satt til arving over alle ting, ved hvem
han og har gjort verden, **(aiōn g165)** **3** han som er
avglansen av hans herlighet og avbilledet av hans
vesen og bærer alle ting ved sin krafts ord, og som
derfor, da han hadde gjort renselse for våre synder,
satte sig ved Majestetens høire hånd i det høie, **4**
og er blitt så meget større enn englene som han har
arvet et herligere navn fremfor dem. **5** For til hvem
av englene har han nogen tid sagt: Du er min sønn,
jeg har født dig idag, og atter: Jeg vil være ham en
far, og han skal være mig en sønn? **6** Men når han
atter fører den førstefødte inn i verden, sier han: Og
alle Guds engler skal tilbede ham. **7** Og om englene
sier han: Han som gjør sine engler til vinder og sine
tjenere til ildslue, **8** men om Sønnen: Din trone, Gud,
står i all evighet, og rettvishets kongestav er ditt rikes
kongestav; **(aiōn g165)** **9** du elsket rettferd og hatet urett;
derfor har, Gud, din Gud salvet dig med gledens olje
fremfor dine medbrødre. **10** Og: Du, Herre, grunnfestet
i begynnelsen jorden, og himlene er dine henders verk;
11 de skal forgå, men du blir, og de skal alle eldes
som et klædebon, **12** og som en kåpe skal du rulle
dem sammen, og de skal omskiftes; men du er den
samme, og dine år skal ikke få ende. **13** Men til hvem
av englene har han nogen tid sagt: Sett dig ved min
høire hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for
dine føtter? **14** Er de ikke alle tjenende ånder, som
sendes ut til tjeneste for deres skyld som skal arve
frelse?

2 Derfor må vi så meget mere gi akt på det vi har
hørt, forat vi ikke skal drive bort derfra. **2** For
dersom det ord som var talt ved engler, stod fast, og
hver overtredelse og ulydighet fikk sin fortjente lønn, **3**
hvorledes skal da vi undfly om vi ikke akter så stor
en frelse? - den som først blev forkynt ved Herren og
derefter stadfestet for oss av dem som hadde hørt
ham, **4** idet Gud vidnet med, både ved tegn og under
og mangehånde kraftige gjerninger og utdeling av den
Hellige Ånd efter sin vilje. **5** For det var ikke under
engler han la den kommende verden, som vi taler
om. **6** Men en har på et sted vidnet så: Hvad er et
menneske, at du kommer ham i hu, eller et menneskes
sønn, at du akter på ham? **7** Du gjorde ham lite ringere
enn englene; med herlighet og ære kronte du ham, og
satte ham over dine henders gjerninger; **8** alle ting la
du under hans føtter. For idet han underla ham alle
ting, undtok han intet som ikke er ham underlagt; men
nu ser vi ennu ikke at alle ting er ham underlagt; **9**
men den som var gjort lite ringere enn englene, Jesus,
ham ser vi, fordi han led døden, kronet med herlighet
og ære, forat han ved Guds nåde skulde smake døden
for alle. **10** For det sømmet sig for ham for hvis skyld
alle ting er til, og ved hvem alle ting er til, da han førte
mange barn til herlighet, gjennem lidelser å fullende
deres frelses høvding. **11** For både den som helliggjør,
og de som helliggjøres, er alle av en; derfor skammer
han sig ikke ved å kalle dem brødre, **12** når han sier:
Jeg vil kunngjøre ditt navn for mine brødre, midt i
menigheten vil jeg lovsynge dig. **13** Og atter: Jeg vil
sette min lit til ham. Og atter: Se, her er jeg og de barn
som Gud har gitt mig. **14** Eftersom da barnene har del
i blod og kjød, fikk også han i like måte del deri, forat
han ved døden kunde gjøre til intet den som hadde
dødens velde, det er djevelen, **15** og utfri alle dem
som av frykt for døden var i trældom all sin livstid. **16**
For engler tar han sig jo ikke av, men Abrahams ætt
tar han sig av; **17** derfor måtte han i alle ting bli sine
brødre lik, forat han kunde bli en miskunnelig og trofast
ypperstеprest for Gud til å gjøre soning for folkets
synder. **18** For derved at han selv har lidt og har vært
fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet.

3 Derfor, hellige brødre, I som har fått del i et himmelsk
kall, gi akt på den apostel og ypperstеprest som
vi bekjenner, Jesus, **2** han som var tro mot den som
gjorde ham dertil, likesom og Moses var i hele hans
hus. **3** For denne er aktet så meget større ære verd
enn Moses, som den som har gjort huset, har større
ære enn huset selv. **4** Hvert hus blir jo gjort av nogen;
men den som har gjort alt, er Gud; **5** og Moses var vel
tro i hele hans hus som tjener til å vidne om det som
skulde tales, **6** men Kristus som Sønn over hans hus,
og hans hus er vi, såfremt vi holder vår frimodighet og
det håp som vi roser oss av, fast inntil enden. **7** Derfor,
som den Hellige Ånd sier: Idag, om I hører hans røst,
8 da forherd ikke eders hjerter som ved forbitrelsen, på
fristelsesdagen i ørkenen, **9** hvor eders fedre fristet mig
ved å sette mig på prøve, enda de så mine gjerninger i
firti år; **10** derfor harmedes jeg på denne slekt og sa:
De farer alltid vill i hjertet; men de kjente ikke mine
veier, **11** så jeg svor i min vrede: Sannelig, de skal ikke
komme inn til min hvile! **12** Se til, brødre, at det ikke i
nogen av eder er et ondt, vantro hjerte, så han faller
fra den levende Gud; **13** men forman hverandre hver
dag, så lenge det heter idag, forat ikke nogen av eder
skal forherdes ved syndens svik; **14** for vi har fått del
med Kristus, såfremt vi holder vår første fulle visshet
fast inntil enden. **15** Når det sies: Idag, om I hører hans
røst, da forherd ikke eders hjerter som ved forbitrelsen,

16 hvem var det da vel som hørte den og dog forbitret
ham? var det ikke alle de som gikk ut av Egypten ved
Moses? 17 Og hvem var det han harmedes på i firti
år? var det ikke på dem som hadde syndet, så deres
kropper falt i ørkenen? 18 Og om hvem var det han
svor at de ikke skulde komme inn til hans hvile, uten
om dem som ikke hadde villet tro? 19 Så ser vi da at
det var for vantros skyld de ikke kunde komme inn.

4 La oss derfor ta oss i vare for at nogen av eder skal
synes å være blitt liggende efter, da et løfte om å
komme inn til hans hvile ennu er forhånden. 2 For
det glade budskap er og forkynt oss, likesom for hine;
men ordet som de hørte, blev dem til ingen nytte, fordi
det ikke ved troen var smeltet sammen med dem som
hørte det. 3 For vi går inn til hvilen, vi som er kommet
til troen, således som han har sagt: Så jeg svor i min
vrede: Sannelig, de skal ikke komme inn til min hvile -
enda gjerningene var fullført fra verdens grunnvoll blev
lagt. 4 For så har han på et sted sagt om den syvende
dag: Og Gud hvilte på den syvende dag fra alle sine
gjerninger; 5 og på dette sted igjen: Sannelig, de skal
ikke komme inn til min hvile. 6 Eftersom det altså står
tilbake at nogen skal komme inn til den, og de som
først fikk det glade budskap, ikke kom inn for vantros
skyld, 7 så fastsetter han atter en dag: idag, idet han
sier ved David så lang tid efter, således som før er
sagt: Idag, om I hører hans røst, da forherd ikke eders
hjerter. 8 For hadde Josva ført dem til hvile, da hadde
han ikke derefter talt om en annen dag. 9 Altså står det
en sabbatshelg tilbake for Guds folk. 10 For den som
er kommet inn til hans hvile, han har og fått hvile fra
sine gjerninger, likesom Gud fra sine. 11 La oss derfor
gjøre oss umak for å komme inn til den hvile, forat
ikke nogen skal falle efter samme eksempel på vantro.
12 For Guds ord er levende og kraftig og skarpere
enn noget tveegget sverd og trenger igjennem, inntil
det kløver sjel og ånd, ledemot og marg, og dømmer
hjertets tanker og råd, 13 Og ingen skapning er usynlig
for hans åsyn, men alt er nakent og bart for hans øine
som vi har å gjøre med. 14 Eftersom vi da har en stor
ypperstеprest, som er gått gjennem himlene, Jesus,
Guds Sønn, så la oss holde fast ved bekjennelsen.
15 For vi har ikke en ypperstеprest som ikke kan ha
medynk med våre skrøpeligheter, men en sådan som
er blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd. 16
La oss derfor trede frem med frimodighet for nådens
trone, forat vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i
rette tid.

5 For hver ypperstеprest tas iblandt mennesker og
innsettes for mennesker til tjeneste for Gud, for å
frembære både gaver og slaktoffer for synder, 2 som en
som kan bære over med de vankundige og villfarende,
fordi han også selv er skrøpelighet underlagt, 3 og for
dens skyld må frembære syndoffer, som for folket, så
og for sig selv. 4 Og ingen tiltar sig selv den ære, men
den som kalles av Gud, likesom Aron. 5 Således tilla
da heller ikke Kristus sig den ære å bli ypperstеprest,
men han som sa til ham: Du er min Sønn, jeg har født
dig idag; 6 likesom han og på et annet sted sier: Du
er prest til evig tid efter Melkisedeks vis. (aiōn g165)
7 Og han har i sitt kjøds dager med sterkt skrik og
tårer frembåret bønner og nødrop til ham som kunde
frelse ham fra døden, og han blev bønnhørt for sin
gudsfrykt, 8 og således lærte han, skjønt han var
Sønn, lydighet av det han led, 9 og da han var fullendt,
blev han ophav til evig frelse for alle dem som lyder
ham, (aiōnios g166) 10 og blev av Gud kalt ypperstеprest
efter Melkisedeks vis. 11 Om dette har vi meget å si,
som også er vanskelig å utlegge, eftersom I er blitt
trege til å høre. 12 For skjønt I efter tiden burde være
lærere, trenger I atter til at en lærer eder hvad som er
de første grunner i Guds ord, og I er blitt sådanne som
trenger til melk, ikke fast føde. 13 For hver den som får
melk, er ukyndig i rettferds ord, for han er jo et barn; 14
men fast føde er for voksne, for dem som ved bruken
har sine sanser opøvd til å skille mellem godt og ondt.

6 La oss derfor gå forbi barnelærdommen om Kristus
og skride frem mot det fullkomne, så vi ikke
atter legger grunnvollen med omvendelse fra døde
gjerninger og tro på Gud, 2 med lære om dåp og
håndspåleggelse, om dødes opstandelse og evig dom
(aiōnios g166) 3 Og dette vil vi gjøre, om Gud gir lov
til det. 4 For det er umulig at de som engang er blitt
oplyst og har smakt den himmelske gave og fått del i
den Hellige Ånd 5 og har smakt Guds gode ord og
den kommende verdens krefter, (aiōn g165) 6 og så
faller fra, atter kan fornyes til omvendelse, da de på
ny korsfester Guds Sønn for sig og gjør ham til spott.
7 For den jord som drikker regnet som ofte faller på
den, og som bærer gagnlig grøde for dem den dyrkes
for, den får velsignelse fra Gud; 8 men bærer den
torner og tistler, da er den uduelig og forbannelse nær,
og enden med den er å brennes. 9 Men om eder, I
elskede, er vi visse på det som bedre er, og som hører
til frelse, enda vi taler således. 10 For Gud er ikke
urettferdig, så han skulde glemme eders verk og den
kjærlighet I har vist mot hans navn, idet I har tjent og
ennu tjener de hellige. 11 Men vi ønsker at enhver av
eder må vise den samme iver for den fulle visshet i
håpet inntil enden, 12 forat I ikke skal bli trege, men
efterfølge dem som ved tro og tålmod arver løftene. 13
For da Gud gav Abraham løftet, svor han ved sig selv,
eftersom han ingen større hadde å sverge ved, og

sa: 14 Sannelig, jeg vil rikelig velsigne dig og storlig
mangfoldiggjøre dig; 15 og da han således hadde
ventet tålmodig, opnådde han det som var lovt. 16
For mennesker sverger jo ved den større, og eden er
dem en ende på all motsigelse, til stadfestelse. 17
Derfor, da Gud vilde enn mere vise løftets arvinger
hvor uryggelig hans vilje var, gikk han imellem med en
ed, 18 forat vi ved to uryggelige ting, hvori Gud umulig
kunde lyve, skulde ha en sterk trøst, vi som har tatt
vår tilflukt til å gripe det håp som venter oss, 19 det vi
har som et anker for sjelen, et som er trygt og fast og
når innenfor forhenget, 20 hvor Jesus gikk inn som
forløper for oss, idet han blev yppersteprest til evig tid
efter Melkisedeks vis. (aiōn g165)

7 For denne Melkisedek, konge i Salem, den høieste
Guds prest, han som gikk Abraham i møte da
han vendte tilbake fra sin seier over kongene, og
som velsignet ham, 2 han som Abraham også gav
tiende av alt, og som først, når hans navn utlegges,
er rettferdighets konge, men dernæst også Salems
konge, det er freds konge, 3 som er uten far, uten mor,
uten ættetavle, som hverken har dagers begynnelse
eller livs ende, men er gjort lik med Guds Sønn - han
blir prest for alltid. 4 Og se, hvor stor han er, denne
som Abraham, patriarken, endog gav tiende av byttet!
5 Og mens de av Levis barn som får prestedømmet,
har et bud om å ta tiende efter loven av folket, det er
av sine brødre, skjønt disse er kommet av Abrahams
lend, 6 så har denne, som ikke regner sin ætt fra dem,
tatt tiende av Abraham og velsignet ham som hadde
løftene. 7 Men uten all motsigelse er det den ringere
som velsignes av den høiere. 8 Og her er det dødelige
mennesker som tar tiende, men der en som har det
vidnesbyrd at han lever. 9 Og om jeg så må si: Ved
Abraham er endog Levi, som tar tiende, blitt lagt i
tiende; 10 for han var ennu i sin fars lend dengang da
Melkisedek møtte ham. 11 Var det da fullkommenhet
å vinne ved det levittiske prestedømme - for dette
var folket bundet til ved loven - hvad trang hadde
det da vært til at en annen prest skulde opstå efter
Melkisedeks vis og ikke nevnes efter Arons vis? 12
Omskiftes prestedømmet, da går jo nødvendigvis også
en omskiftelse av loven for sig; 13 for han som dette
sies om, hørte til en annen stamme, hvorav ingen har
tatt vare på alteret; 14 det er jo kjent nok at vår Herre
er oprunnet av Juda, og til denne stamme har Moses
ikke talt noget om prester. 15 Og enn mere klart er
det når det opstår en annen prest efter Melkisedeks
vis, 16 som ikke er blitt det ifølge et kjødelig buds lov,
men ifølge et uforgjengelig livs kraft; 17 for han får det
vidnesbyrd: Du er prest til evig tid efter Melkisedeks
vis. (aiōn g165) 18 For et eldre bud settes ut av kraft,
fordi det var svakt og unyttig - 19 loven førte jo ikke
noget frem til fullkommenhet - og et bedre håp føres
inn, så vi kan nærme oss til Gud. 20 Og så visst som
det ikke gikk for sig uten ed - 21 for hine er blitt prester
uten ed, men han med ed ved den som sier til ham:
Herren svor, og han skal ikke angre det: Du er prest til
evig tid efter Melkisedeks vis - (aiōn g165) 22 så visst er
det en bedre pakt som Jesus er blitt borgsmann for.
23 Og av hine prester har det vært flere, fordi de ved
døden blev hindret fra å holde ved; 24 men denne har
et uforgjengelig prestedømme, fordi han blir til evig
tid, (aiōn g165) 25 og derfor kan han også fullkommen
frelse dem som kommer til Gud ved ham, da han
alltid lever til å gå i forbønn for dem. 26 For en sådan
yppersteprest måtte vi og ha, hellig, uskyldig, ren, skilt
fra syndere og ophøiet over himlene 27 en som ikke
hver dag trenger til, likesom yppersteprestene, først
å frembære offer for sine egne synder, derefter for
folkets; for dette gjorde han en gang for alle da han
ofret sig selv. 28 For loven innsetter til yppersteprester
mennesker som har skrøpelighet, men edens ord, som
kom efter loven, innsetter Sønnen, han som er blitt
fullendt for all evighet. (aiōn g165)

8 Men en hovedsak ved det som her sies, er dette: Vi
har en sådan yppersteprest som satte sig ved høire
side av Majestetens trone i himlene, 2 med prestelig
tjeneste i helligdommen, det sanne tabernakel, som
Herren har reist, og ikke et menneske. 3 For hver
yppersteprest innsettes jo til å frembære både gaver
og slaktoffer, hvorfor det er nødvendig at også denne
har noget å frembære. 4 Var han nu altså på jorden,
da var han ikke engang prest, da der er prester som
efter loven bærer frem gavene, 5 de som tjener ved
et avbillede og en skygge av det himmelske, efter
den forskrift som Moses fikk da han skulde gjøre
tabernaklet; for han sier; Se til at du gjør alt efter det
billede som blev vist dig på fjellet. 6 Men nu har han
fått en så meget bedre prestetjeneste som det og
er en bedre pakt han er mellemmann for, da den er
grunnlagt på bedre løfter. 7 For hadde hin første vært
ulastelig, da var det ikke søkt rum for en annen; 8 det
er jo lastende ord han taler til dem når han sier: Se,
de dager kommer, sier Herren, da jeg vil oprette en
ny pakt med Israels hus og med Judas hus, 9 ikke
efter den pakt som jeg gjorde med deres fedre på den
dag da jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut
av Egyptens land; for de blev ikke i min pakt, og jeg
brydde mig ikke om dem, sier Herren. 10 For dette
er den pakt som jeg vil oprette med Israels hus efter
hine dager, sier Herren: Jeg vil gi mine lover i deres
sinn, og jeg vil skrive dem i deres hjerte, og jeg vil
være deres Gud, og de skal være mitt folk, 11 og de

skal ikke lære hver sin landsmann og hver sin bror og
si: Kjenn Herren! for de skal alle kjenne mig, fra den
minste til den største iblandt dem; 12 for jeg vil være
nådig mot deres urettferdigheter og ikke mere komme
deres synder i hu. 13 Idet han sier: en ny, har han
dømt den første å være gammel; men det som blir
gammelt og foreldes, er nær ved å bli borte.

9 Nu hadde vel og den første pakt sine forskrifter
for gudstjenesten og sin jordiske helligdom 2 For
der blev laget et telt, det forreste, og i dette var både
lysestaken og bordet og skuebrødene: dette kalles
det Hellige. 3 Og bak det annet forheng var det
telt som kalles det Aller-helligste, 4 som hadde et
røkoffer-alter av gull og paktens ark, som var klædd
rundt om med gull, og i denne var en gullkrukke
med manna og Arons stav, som hadde blomstret, og
paktens tavler, 5 og over den herlighetens kjeruber,
som skygget over nådestolen; men om disse ting skal
vi ikke nu tale stykke for stykke. 6 Men da nu dette
er laget således, går prestene alltid inn i det forreste
telt når de utfører sin tjeneste; 7 men i det annet telt
går bare yppersteprestenn inn en gang om året, ikke
uten blod, som han bærer frem for sig selv og for
folkets forseelser, 8 idet den Hellige Ånd herved gir
dette til kjenne at veien til helligdommen ennu ikke
er åpenbaret så lenge det forreste telt ennu står, 9
for dette er et billede inntil den nuværende tid, og
svarende til dette bæres det da frem både gaver
og slaktoffer, 10 som dog ikke makter å gjøre den
fullkommen efter samvittigheten som tjener Gud, men
som bare, sammen med mat og drikke og alle slags
tvetninger, er kjødelige forskrifter, pålagt inntil tiden
kom til å sette alt i rette skikk. 11 Men da Kristus
kom som yppersteprest for de kommende goder, gikk
han gjennem det større og fullkomnere telt, som ikke
er gjort med hender, det er: som ikke er av denne
skapning, 12 og ikke med blod av bukker og kalver,
men med sitt eget blod, en gang inn i helligdommen
og fant en evig forløsning. (aiōnios g166) 13 For så sant
blodet av bukker og okser og asken av en kvige, når
den sprenges på de urene, helliger til kjødets renhet,
14 hvor meget mere skal da Kristi blod, han som ved
en evig ånd bar sig selv frem som et ulastelig offer for
Gud, rense eders samvittighet fra døde gjerninger til
å tjene den levende Gud! (aiōnios g166) 15 Og derfor
er han mellemmann for en ny pakt, forat de kalte
skal få den evige arv som var lovt, efterat en død
har funnet sted til forløsning fra overtredelsene under
den første pakt. (aiōnios g166) 16 For hvor det er et
testament, der er det nødvendig at dens død som har
oprettet det, blir godtgjort; 17 for et testament kommer
først til å gjelde efter døden, da det aldri har kraft så
lenge den lever som oprettet det. 18 Derfor er heller
ikke den første pakt blitt innvidd uten blod; 19 for
da ethvert bud efter loven var blitt forkynt av Moses
for alt folket, tok han blodet av kalvene og bukkene
tillikemed vann og skarlagenrød ull og isop og sprengte
det både på boken selv og på alt folket, idet han sa:
20 Dette er den pakts blod som Gud har foreskrevet
for eder. 21 Men også teltet og alle gudstjenestens
redskaper oversprengte han i like måte med blod. 22
Og næsten alt blir efter loven renset med blod, og
uten blod blir utgydt, skjer ikke forlatelse. 23 Det er
altså nødvendig at avbilledene av de himmelske ting
blir renset ved dette, men de himmelske ting selv ved
bedre offer enn disse. 24 For Kristus gikk ikke inn i
en helligdom som var gjort med hender og bare var
et billede av den sanne, men inn i selve himmelen,
for nu å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld, 25
og heller ikke forat han flere ganger skulde ofre sig
selv, således som yppersteprestenn hvert år går inn
i helligdommen med fremmed blod; 26 ellers måtte
han jo ha lidt flere ganger fra verden blev grunnlagt;
men nu er han åpenbaret en gang ved tidenes ende
for å bortta synden ved sitt offer. (aiōn g165) 27 Og
likesom det er menneskenes lodd en gang å dø, og
derefter dom, 28 således skal og Kristus, efter å være
ofret en gang for å bortta manges synder, annen gang
åpenbare sig, uten synd, til frelse for dem som venter
på ham.

10 For da loven bare har en skygge av de kommende
goder, men ikke selve billedet av tingene, så kan
den aldri ved de offer som de hvert år alltid på ny bærer
frem, gjøre dem fullkomne som kommer frem med
dem. 2 Ellers vilde de jo ha ophørt med å frembære
dem, da de ofrende ikke lenger vilde ha synder på
samvittigheten når de en gang var renset. 3 Men ved
dem kommer hvert år en minnelse om synder; 4 for
det er umulig at blod av okser og bukker kan bortta
synder. 5 Derfor sier han idet han treder inn i verden:
Offer og gave vilde du ikke ha, men et legeme laget du
for mig; 6 brennoffer og syndoffer hadde du ikke lyst
til. 7 Da sa jeg: Se, jeg kommer - i bokrullen er det
skrevet om mig - for å gjøre, Gud, din vilje. 8 Idet han
først sier: Offer og gaver og brennoffer og syndoffer
vilde du ikke ha og hadde du ikke lyst til - og de bæres
dog frem efter loven - 9 så har han derefter sagt: Se,
jeg kommer for å gjøre din vilje. Han tar det første bort
for å innsette det annet, 10 og ved denne vilje er vi
helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme en gang
for alle. 11 Og hver prest står daglig og gjør tjeneste
og bærer mange ganger frem de samme offer, som
dog aldri kan bortta synder; 12 men han har frembåret

ett offer for synder og har derefter for alltid satt sig
ved Guds høire hånd, 13 og nu venter han bare på at
hans fiender skal legges til skammel for hans føtter; 14
for med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne
som blir helliget. 15 Men det vidner og den Hellige Ånd
for oss; for efterat han har sagt: 16 Dette er den pakt
som jeg vil oprette med dem efter hine dager, så sier
Herren: Jeg vil gi mine lover i deres hjerter, og jeg vil
skrive dem i deres sinn, 17 og deres synder og deres
overtredelser vil jeg ikke mere komme i hu. 18 Men
hvor det er forlatelse for dem, der trenges ikke mere
noget offer for synd. 19 Da vi altså, brødre, i Jesu blod
har frimodighet til å gå inn i helligdommen, 20 som
han har innvidd oss en ny og levende vei til gjennem
forhenget, det er hans kjød, 21 og da vi har en stor
prest over Guds hus, 22 så la oss trede frem med
sanndru hjerte i troens fulle visshet, renset på hjertene
fra en ond samvittighet og tvettet på legemet med rent
vann; 23 la oss holde uryggelig fast ved bekjennelsen
av vårt håp - for han er trofast som gav løftet - 24 og
la oss gi akt på hverandre, så vi opgløder hverandre
til kjærlighet og gode gjerninger, 25 og ikke forlater
vår egen forsamling, som nogen har for skikk, men
formaner hverandre, og det så meget mere som I ser
dagen nærme sig. 26 For synder vi med vilje efter å ha
lært sannheten å kjenne, da er det ikke mere tilbake
noget offer for synder, 27 men bare en forferdelig gru
for dom og en nidkjærhetens brand som skal fortære
de gjenstridige. 28 Har nogen brutt Mose lov, da dør
han uten barmhjertighet på to eller tre vidners ord; 29
hvor meget verre straff tror I da den skal aktes verd
som har trådt Guds Sønn under føtter og ringeaktet
paktens blod, som han blev helliget ved, og har hånet
nådens Ånd? 30 Vi kjenner jo ham som har sagt: Mig
hører hevnen til, jeg vil gjengjelde, og atter: Herren
skal dømme sitt folk. 31 Det er forferdelig å falle i den
levende Guds hender. 32 Men kom i hu de gamle
dager, da I, efter å være blitt oplyst, utholdt en stor
strid i lidelser, 33 idet I dels blev til et skuespill ved
hån og trengsler, dels led med dem som hadde det
således. 34 For også fangene hadde I medynk med,
og fant eder med glede i at eders gods blev røvet, da I
visste at I selv hadde en bedre og blivende eiendom.
35 Kast derfor ikke bort eders frimodighet, som har stor
lønn! 36 For I trenger til tålmod, forat I, når I har gjort
Guds vilje, kan opnå det som er lovt. 37 For ennu er
det bare så kort en stund, så kommer han som komme
skal, og han skal ikke dryge; 38 men den rettferdige,
ved tro skal han leve, og dersom han unddrager sig,
har min sjel ikke lyst til ham. 39 Men vi er ikke av dem
som unddrager sig til fortapelse, vi er av dem som tror
til sjelens frelse.

11 Men tro er full visshet om det som håpes,
overbevisning om ting som ikke sees. 2 For på
grunn av den fikk de gamle godt vidnesbyrd. 3 Ved tro
skjønner vi at verden er kommet i stand ved Guds ord,
så det som sees, ikke blev til av det synlige. **(aiōn g165)**
4 Ved tro bar Abel frem for Gud et bedre offer enn Kain;
ved den fikk han det vidnesbyrd at han var rettferdig,
idet Gud vidnet om hans gaver, og ved den taler han
ennu efter sin død. 5 Ved tro blev Enok bortrykket, så
han ikke skulde se døden, og han blev ikke funnet,
fordi Gud hadde bortrykket ham. For før han blev
bortrykket, fikk han det vidnesbyrd at han tektes Gud;
6 men uten tro er det umulig å tekkes Gud; for den
som treder frem for Gud, må tro at han er til, og at han
lønner dem som søker ham. 7 Ved tro bygget Noah,
varslet av Gud om det som ennu ikke var sett, i hellig
frykt en ark til frelse for sitt hus; ved den fordømte han
verden og blev arving til rettferdigheten av tro. 8 Ved
tro var Abraham lydig da han blev kalt, så han drog ut
til det sted han skulde få til arv, og han drog ut uten å
vite hvorhen han skulde komme; 9 ved tro opholdt han
sig som utlending i det lovede land som i et fremmed
land, idet han bodde i telt sammen med Isak og Jakob,
medarvingene til det samme løfte; 10 for han ventet
på den stad som har de faste grunnvoller, og som
Gud er byggmester og skaper til. 11 Ved tro fikk også
Sara kraft til å grunnlegge en ætt, og det til tross for
sin alder, da hun aktet ham trofast som gav løftet; 12
derfor blev det også av en, og det en utlevd, avlet
så mange som himmelens stjerner og som sanden
ved havets strand, som ingen kan telle. 13 I tro døde
alle disse uten at de hadde opnådd det som var lovt;
men de så det langt borte og hilste det og bekjente
at de var fremmede og utlendinger på jorden. 14 For
de som sier slikt, gir derved til kjenne at de søker et
fedreland; 15 og dersom de hadde tenkt på det som
de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til å vende
tilbake; 16 men nu stunder de efter et bedre, det er et
himmelsk; derfor skammer Gud sig ikke ved dem, ved
å kalles deres Gud; for han har gjort en stad ferdig til
dem. 17 Ved tro ofret Abraham Isak dengang han blev
fristet; ja, sin enbårne ofret han som hadde fått løftene,
18 han som det blev sagt til: I Isak skal det nevnes
dig en ætt; 19 for han tenkte at Gud er mektig endog
til å opvekke fra de døde, og derfra fikk han ham og
likesom tilbake. 20 Ved tro velsignet Isak Jakob og
Esau, med syn på det som skulde komme. 21 Ved tro
velsignet Jakob døende hver og en av Josefs sønner
og tilbad, bøiet over knappen på sin stav. 22 Ved
tro talte Josef på sitt siste om Israels barns utgang
og gav påbud om sine ben. 23 Ved tro blev Moses
efter sin fødsel skjult i tre måneder av sine foreldre,

fordi de så at gutten var fager, og de fryktet ikke for
kongens bud. 24 Ved tro nektet Moses, da han var
blitt stor, å kalles Faraos datters sønn, 25 idet han
heller valgte å lide ondt sammen med Guds folk enn å
ha en kortvarig nydelse av synden, 26 og aktet Kristi
vanære for en større rikdom enn Egyptens skatter; for
han så frem til lønnen. 27 Ved tro forlot han Egypten,
uten å frykte for kongens vrede; for han holdt ut, som
om han så den usynlige. 28 Ved tro holdt han påsken
med blodsprengningen, forat ikke ødeleggeren skulde
røre deres førstefødte. 29 Ved tro gikk de gjennem
det Røde Hav som over tørt land; men da egypterne
prøvde på det, druknet de. 30 Ved tro falt Jerikos
murer, da de hadde gått omkring dem i syv dager. 31
Ved tro undgikk skjøgen Rahab å gå til grunne med de
vantro, da hun hadde tatt imot speiderne med fred.
32 Og hvorfor taler jeg lenger? Tiden vilde bli mig for
kort om jeg skulde fortelle om Gideon og Barak og
Samson og Jefta, om David og Samuel og profetene,
33 som ved tro seiret over kongeriker, håndhevde
rettferdighet, fikk løfter opfylt, stoppet gapet på løver,
34 slukket ilds kraft, slapp fra sverds egg, fikk styrke
igjen efter sykdom, blev veldige i krig, fikk fienders
hærer til å vike; 35 kvinner fikk sine døde igjen ved
opstandelse; andre blev utspent til pinsel og vilde ikke
ta imot utløsning, forat de kunde få del i en bedre
opstandelse; 36 andre fikk lide spott og hudstrykning,
ja bånd og fengsel; 37 de blev stenet, gjennemsaget,
fristet; de døde for sverd; de flakket omkring i fåreskinn,
i gjeteskinn, de led mangel, trengsel, hård medferd 38
- verden var dem ikke verd - de vanket om i utørkener
og fjell og huler og jordkløfter. 39 Og enda alle disse
fikk vidnesbyrd for sin tro, opnådde de ikke det som
var lovt, 40 fordi Gud forut hadde utsett noget bedre
for oss, så de ikke skulde nå fullendelsen uten oss.

12 Derfor, la og oss, da vi har så stor en sky av
vidner omkring oss, avlegge alt som tynger,
og synden som henger så fast ved oss, og med
tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt, 2
idet vi ser på troens ophavsmann og fullender, Jesus,
han som for den glede som ventet ham, led tålmodig
korset, uten å akte vanæren, og nu sitter på høire side
av Guds trone. 3 Ja, gi akt på ham som tålmodig har
lidt en slik motsigelse av syndere, så I ikke skal gå trett
og bli motløse i eders sjeler! 4 Ennu har I ikke gjort
motstand like til blodet i eders kamp mot synden, 5 og
I har glemt den formaning som taler til eder som til
barn: Min sønn! akt ikke Herrens tukt ringe, og bli ikke
motløs når du refses av ham; 6 for den Herren elsker,
den tukter han, og han hudstryker hver sønn som han
tar sig av. 7 Det er for tuktens skyld at I tåler lidelser;
Gud gjør med eder som med sønner. For hvem er den
sønn som hans far ikke tukter? 8 Men er I uten tukt,
som alle har fått sin del av, da er I uekte barn, og ikke
sønner. 9 Dessuten: våre kjødelige fedre hadde vi til
optuktere, og vi hadde ærefrykt for dem; skal vi da ikke
meget mere være lydige mot åndenes Fader, så vi får
leve? 10 For hine tuktet oss for nogen få dager efter
sitt tykke, men han tukter til vårt gagn, forat vi skal få
del i hans hellighet. 11 All tukt synes vel, mens den
står på, ikke å være til glede, men til sorg; men siden
gir den dem som derved er blitt opøvd, rettferdighets
salige frukt. 12 Derfor, rett de hengende hender og de
maktløse knær, 13 og gjør rette stier for eders føtter,
forat ikke det halte skal komme rent i ulag, men heller
må bli helbredet! 14 Jag efter fred med alle og efter
helliggjørelse; for uten helliggjørelse skal ingen se
Herren. 15 Og gi akt på at ikke nogen viker tilbake fra
Guds nåde, at ikke nogen bitter rot skal vokse op og
volde men, og mange bli smittet ved den, 16 at ikke
nogen er en horkarl eller en vanhellig som Esau, som
for en eneste rett mat solgte sin førstefødselsrett. 17 I
vet jo at han og senere, da han vilde arve velsignelsen,
blev avvist - for han fant ikke rum for bot - enda han
søkte den med tårer. 18 For I er ikke kommet til et fjell
som en kan ta på med hender, og til brennende ild og
til skodde og mørke og uvær, 19 og til basunlyd og
røst av ord, slik at de som hørte den, bad at der ikke
måtte tales mere til dem; 20 for de kunde ikke bære
dette bud: Om det så bare er et dyr som rører ved
fjellet, skal det stenes, 21 og så fryktelig var synet at
Moses sa: Jeg er forferdet og skjelver. 22 Men I er
kommet til Sions berg og den levende Guds stad, det
himmelske Jerusalem, og til englenes mange tusener,
23 til høitidsskaren og menigheten av de førstefødte,
som er opskrevet i himlene, og til dommeren, som
er alles Gud, og til de fullendte rettferdiges ånder,
24 og til Jesus, mellemmann for en ny pakt, og til
oversprengningens blod, som taler bedre enn Abels.
25 Se til at I ikke avviser ham som taler! For slapp
ikke hine fri, de som avviste ham som talte på jorden,
hvor meget mindre skal da vi slippe om vi vender oss
bort fra ham som taler fra himmelen! 26 Hans røst
rystet dengang jorden; men nu har han lovt og sagt:
Ennu en gang vil jeg ryste ikke bare jorden, men også
himmelen. 27 Men det ord: Ennu en gang, gir til kjenne
en omskiftelse av de ting som rystes, fordi de er skapt,
så de ting som ikke rystes, skal bli ved. 28 Derfor,
da vi får et rike som ikke kan rystes, så la oss være
takknemlige og derved tjene Gud til hans velbehag,
med blygsel og frykt! 29 For vår Gud er en fortærende
ild.

13 La broderkjærligheten bli ved! 2 Glem ikke
gjestfrihet! for ved den har nogen uten å vite

det hatt engler til gjester. **3** Kom fangene i hu som
deres medfanger, dem som lider ondt, siden I og
selv er i legemet! **4** Ekteskapet være i akt og ære
hos alle, og ektesengen usmittet! for horkarler og
ekteskapsbrytere skal Gud dømme. **5** Eders ferd være
uten pengekjærhet, så I nøies med det I har; for han har
sagt: Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlate
dig, **6** så vi kan si med fritt mot: Herren er min hjelper,
jeg vil ikke frykte; hvad kan et menneske gjøre mig? **7**
Kom i hu eders veiledere, som har talt Guds ord til
eder! gi akt på utgangen av deres ferd, og efterfølg så
deres tro! **8** Jesus Kristus er igår og idag den samme,
ja til evig tid. **(aiōn g165)** **9** La eder ikke føre på avveie
ved mange forskjellige og fremmede lærdommer! for
det er godt at hjertet blir styrket ved nåden, ikke ved
mat, som ikke har gagnet dem som gav sig av dermed.
10 Vi har et alter som de ikke har rett til å ete av de som
tjener ved teltet; **11** for de dyr hvis blod bæres inn i
helligdommen ved yppersteprestenn til å sone for synd,
deres kropper brennes op utenfor leiren; **12** derfor led
også Jesus utenfor porten, forat han ved sitt eget blod
kunde hellige folket. **13** La oss da gå ut til ham utenfor
leiren og bære hans vanære! **14** for vi har ikke her
en blivende stad, men søker den kommende. **15** La
oss da ved ham alltid frembære lovoffer for Gud, det
er: frukt av leber som lover hans navn! **16** Men glem
ikke å gjøre godt og å dele med andre! for slike offer
tekkes Gud. **17** Lyd eders veiledere og rett eder efter
dem! for de våker over eders sjeler som de som skal
gjøre regnskap, så de kan gjøre det med glede og ikke
sukkende; for det er eder ikke til gagn. **18** Bed for oss!
for vi trøster oss til at vi har en god samvittighet, og vil
gjerne fare rett frem i alle stykker. **19** Og jeg ber eder
dess mere å gjøre dette forat jeg dess snarere må bli
gitt eder tilbake. **20** Men fredens Gud, som i kraft av
en evig pakts blod førte fårenes store hyrde, vår Herre
Jesus, op fra de døde, **(aiōnios g166)** **21** han gjøre eder
fullt dyktige i all god gjerning, så I kan gjøre hans vilje,
idet han virker i eder det som tekkes ham, ved Jesus
Kristus; ham være æren i all evighet! Amen. **(aiōn g165)**
22 Jeg ber eder, brødre, ta dette formaningens ord
vel op; for jeg har skrevet til eder i korthet. **23** Vit at
vår bror Timoteus er gitt fri; sammen med ham vil jeg
se eder, om han kommer snart. **24** Hils alle eders
veiledere og alle de hellige! De fra Italia hilser eder. **25**
Nåden være med eder alle!

Jakobs

1 Jakob, Guds og den Herre Jesu Kristi tjener, hilser
de tolv stammer som er spredt omkring i landene.
2 Akt det for bare glede, mine brødre, når I kommer i
allehånde fristelser, **3** da I vet at prøvelsen av eders
tro virker tålmodighet; **4** men tålmodigheten må føre til
fullkommen gjerning, forat I kan være fullkomne og
hele og ikke mangle noget. **5** Men dersom nogen av
eder mangler visdom, da bede han Gud, han som gir
alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham. **6**
Men han bede i tro, uten å tvile; for den som tviler,
ligner havsbølgen, som drives og kastes av vinden. **7**
For ikke må det menneske tro at han skal få noget av
Herren, **8** slik en tvesinnet mann, ustø på alle sine
veier. **9** Men den ringe bror rose sig av sin høihet,
10 og den rike av sin ringhet; for han skal forgå som
blomst på gress; **11** solen gikk op med sin brand og
tørket gresset bort, og blomsten på det falt av, og dets
fagre skikkelse blev ødelagt; således skal og den rike
visne bort på sine veier. **12** Salig er den mann som
holder ut i fristelse; for når han har stått sin prøve, skal
han få livsens krone, som Gud har lovt dem som elsker
ham. **13** Ingen si når han fristes: Jeg fristes av Gud.
For Gud fristes ikke av det onde, og selv frister han
ingen. **14** Men hver fristes idet han drages og lokkes
av sin egen lyst; **15** derefter, når lysten har undfanget,
føder den synd; men når synden er blitt fullmoden,
føder den død. **16** Far ikke vill, mine elskede brødre! **17**
All god gave og all fullkommen gave kommer ovenfra,
fra lysenes Fader, hos hvem det ikke er forandring eller
skiftende skygge. **18** Efter sin vilje har han født oss
ved sannhets ord, forat vi skal være en førstegrøde av
hans skapninger. **19** I vet det jo, mine elskede brødre!
Men hvert menneske være snar til å høre, sen til å
tale, sen til vrede; **20** for manns vrede virker ikke det
som er rett for Gud. **21** Avlegg derfor all urenhet og
all levning av ondskap, og ta med saktmodighet imot
det ord som er innplantet i eder, og som er mektig
til å frelse eders sjeler! **22** Men vær ordets gjørere,
og ikke bare dets hørere, idet I dårer eder selv. **23**
For dersom en er ordets hører og ikke dets gjører, da
ligner han en mann som ser på sitt naturlige åsyn i et
speil: **24** han så på sig selv og gikk bort, og glemte
straks hvordan han så ut. **25** Men den som skuer inn i
frihetens fullkomne lov og holder ved med det, så han
ikke blir en glemsom hører, men gjerningens gjører,
han skal være salig i sin gjerning. **26** Dersom en mener
at han er en gudsdyrker, og ikke holder sin tunge i
tømme, men dårer sitt eget hjerte, hans gudsdyrkelse
er forgjeves. **27** En ren og usmittet gudsdyrkelse for
Gud og Faderen er dette: å se til farløse og enker i
deres trengsel, å holde sig selv uplettet av verden.

2 Mine brødre! la ikke eders tro på vår Herre Jesus
Kristus, den herliggjorte, være forenet med at I gjør
forskjell på folk! **2** For om det kommer en mann inn i
eders forsamling med gullring på fingeren, i skinnende
klædning, og det også kommer en fattigmann inn i
skitten klædning, **3** og I ser på ham som bærer den
skinnende klædning, og sier: Sett du dig her på en
god plass! og sier til den fattige: Stå du der, eller sett
dig her nede ved min fotskammel! - **4** gjør I da ikke
forskjell hos eder selv og er blitt dommere med onde
tanker? **5** Hør dog, mine elskede brødre: Har ikke Gud
utvalgt dem som er fattige på verdens gods, til å være
rike i troen og arvinger til det rike han har lovt dem
som elsker ham? **6** Men I har vanæret den fattige.
Er det ikke de rike som underkuer eder, og som drar
eder for domstolene? **7** Er det ikke de som spotter
det gode navn I er nevnt med? **8** Visselig, dersom I
opfyller den kongelige lov efter Skriften: Du skal elske
din næste som dig selv, da gjør I vel; **9** men gjør I
forskjell på folk, da gjør I synd, og loven refser eder
som lovbrytere. **10** For enhver som holder hele loven,
men snubler i én ting, han er blitt skyldig i alle. **11**
For han som sa: Du skal ikke drive hor, han sa også:
Du skal ikke slå ihjel. Om du da ikke driver hor, men
slår ihjel, da er du blitt lovbryter. **12** Tal så og gjør så
som de som skal dømmes efter frihetens lov! **13** For
dommen skal være ubarmhjertig mot den som ikke har
gjort barmhjertighet; men barmhjertighet roser sig mot
dommen. **14** Hvad nytter det, mine brødre, om en sier
at han har tro, når han ikke har gjerninger? Kan vel
troen frelse ham? **15** Om en bror eller søster er naken
og fattes føde for dagen, **16** og nogen av eder sier til
dem: Gå bort i fred, varm eder og mett eder! men I
ikke gir dem det som legemet trenger, hvad nytter det?
17 Således og med troen: har den ikke gjerninger, er
den død i sig selv. **18** Men en kan si: Du har tro, og
jeg har gjerninger. Vis mig din tro uten gjerninger, og
jeg vil vise dig min tro av mine gjerninger! **19** Du tror
at Gud er én; du gjør vel; djevlene tror det også og
skjelver. **20** Og vil du vite det, du dårlige menneske,
at troen uten gjerninger er unyttig? **21** Abraham, vår
far, blev ikke han rettferdiggjort ved gjerninger, da
han ofret sin sønn Isak på alteret? **22** Du ser at troen
virket sammen med hans gjerninger, og at troen blev
fullkommen ved gjerningene, **23** og Skriften blev opfylt,
som sier: Abraham trodde Gud, og det blev regnet
ham til rettferdighet, og han blev kalt Guds venn. **24** I
ser at mennesket blir rettferdiggjort ved gjerninger, og
ikke ved tro alene. **25** I like måte Rahab, skjøgen; blev
hun ikke rettferdiggjort ved gjerninger, da hun tok imot

utsendingene og slapp dem ut en annen vei? 26 For
likesom legemet er dødt uten ånd, så er og troen død
uten gjerninger.

3 Mine brødre! ikke mange av eder bli lærere,
eftersom I vet at vi skal få dess tungere dom! 2 For
vi snubler alle sammen i mange ting; den som ikke
snubler i tale, han er en fullkommen mann, i stand til
også å holde hele legemet i tømme. 3 Når vi legger
bissel i munnen på hestene, forat de skal lyde oss, så
styrer vi og hele deres legeme. 4 Se, også skibene,
enda de er så store og drives av sterke vinder, styres
dog av et lite ror dit styrmannen vil ha dem. 5 Så er
og tungen et lite lem, og taler dog store ord. Se, en
liten ild, hvor stor en skog den setter i brand! 6 Også
tungen er en ild; som en verden av urettferdighet står
tungen blandt våre lemmer; den smitter hele legemet
og setter livets hjul i brand, og settes selv i brand av
helvede. (Geenna g1067) 7 For all natur, både i dyr og
i fugler, både i ormer og i sjødyr, temmes og er blitt
temmet av den menneskelige natur; 8 men tungen
kan intet menneske temme, det ustyrlige onde, full
av dødelig gift. 9 Med den velsigner vi Herren og
Faderen, og med den forbanner vi menneskene, som
er skapt efter Guds billede. 10 Av samme munn utgår
velsignelse og forbannelse. Mine brødre! dette må ikke
være så. 11 Gir vel kilden av samme opkomme søtt og
beskt vann? 12 Kan vel et fikentre, mine brødre, bære
oljebær, eller et vintre fiken? Heller ikke kan en salt
kilde gi søtt vann. 13 Hvem er vis og forstandig blandt
eder? Han vise ved god ferd sine gjerninger i visdoms
saktmodighet! 14 Men har I besk avind og trettesyke
i eders hjerter, da ros eder ikke mot sannheten og
lyv ikke mot den! 15 Denne visdom kommer ikke
ovenfra, men er jordisk, sanselig, djevelsk; 16 for hvor
der er avind og trettesyke, der er urede og alt det
som ondt er. 17 Men den visdom som er ovenfra, er
først og fremst ren, dernæst fredsommelig, rimelig,
eftergivende, full av barmhjertighet og gode frukter,
uten tvil, uten skrømt. 18 Men rettferdighets frukt såes
i fred for dem som holder fred.

4 Hvorfra kommer all ufreden, og hvorfra kommer
all striden iblandt eder? Er det ikke av eders lyster,
som fører krig i eders lemmer? 2 I attrår, og har ikke;
I slår ihjel og bærer avind, og kan ikke få; I ligger i
strid og ufred. I har ikke, fordi I ikke beder; 3 I beder
og får ikke, fordi I beder ille, for å øde det i eders
lyster. 4 I utro! vet I ikke at vennskap med verden er
fiendskap mot Gud? Den altså som vil være verdens
venn, han blir Guds fiende. 5 Eller mener I at Skriften
taler fåfengt? Med nidkjærhet attrår han den ånd han
lot bo i oss, men dess større er den nåde han gir.
6 Derfor heter det: Gud står de stolte imot, men de
ydmyke gir han nåde. 7 Vær derfor Gud undergitt! Men
stå djevelen imot, og han skal fly fra eder; 8 hold eder
nær til Gud, og han skal holde sig nær til eder! Tvett
hendene, I syndere, og rens hjertene, I tvesinnede! 9
Kjenn eders nød og sørg og gråt! Eders latter vende
sig til sorg, og gleden til bedrøvelse! 10 Ydmyk eder
for Herren, og han skal ophøie eder! 11 Baktal ikke
hverandre, brødre! Den som baktaler en bror eller
dømmer sin bror, han baktaler loven og dømmer loven;
men dømmer du loven, da er du ikke lovens gjører,
men dens dommer. 12 Én er lovgiveren og dommeren,
han som er mektig til å frelse og til å ødelegge; men
du, hvem er du som dømmer din neste? 13 Og nu, I
som sier: Idag eller imorgen vil vi dra til den by og bli
der et år og kjøpslå og ha vinning, 14 I som ikke vet
hvad som skal hende imorgen! For hvad er eders liv?
I er jo en røk som viser sig en liten stund og så blir
borte! 15 Istedenfor at I skulde si: Om Herren vil, så
blir vi i live, og vi skal gjøre dette eller hint. 16 Men nu
roser I eder i eders overmot. All sådan ros er ond. 17
Den som altså vet å gjøre godt og ikke gjør det, han
har synd av det.

5 Og nu, I rike: Gråt og jamre over eders ulykker,
som kommer over eder! 2 Eders rikdom er råtnet,
og eders klær er blitt møllett; 3 eders gull og sølv er
rustet bort, og rusten på det skal være til vidnesbyrd
mot eder og ete eders kjød som en ild; I har samlet
skatter i de siste dager! 4 Se, den lønn I har forholdt
arbeiderne som har skåret eders akrer, den skriker,
og høstfolkenes rop er kommet inn for den Herre
Sebaots ører. 5 I har levd i vellevnet på jorden og efter
eders lyster; I har gjødd eders hjerter på slaktedagen!
6 I har domfelt og drept den rettferdige; ingen gjør
motstand mot eder. 7 Vær da tålmodige, brødre,
til Herren kommer! Se, bonden venter på jordens
kostelige grøde og bier tålmodig på den, til den får
høstregn og vårregn; 8 vær og I tålmodige, styrk
eders hjerter! for Herrens komme er nær. 9 Sukk ikke
mot hverandre, brødre, forat I ikke skal dømmes! Se,
dommeren står for døren. 10 Mine brødre! ta profetene,
som talte i Herrens navn, til eders forbillede i å lide
ondt og være tålmodig! 11 Se, vi priser dem salige
som lider tålmodig. I har hørt om Jobs tålmod og sett
den utgang som Herren gjorde; for Herren er overmåte
miskunnelig og barmhjertig. 12 Men fremfor alt, mine
brødre, sverg ikke, hverken ved himmelen eller ved
jorden eller nogen annen ed! men eders ja være ja,
og eders nei være nei, forat I ikke skal falle under
dommen! 13 Lider nogen iblandt eder ondt, han bede;
er nogen vel til mote, han synge lovsanger. 14 Er
nogen iblandt eder syk, han kalle til sig menighetens

eldste, og de skal bede over ham og salve ham med
olje i Herrens navn, **15** og troens bønn skal hjelpe den
syke, og Herren skal reise ham op, og har han gjort
synder, skal de bli ham forlatt. **16** Bekjenn derfor eders
synder for hverandre og bed for hverandre, forat I kan
bli lægt! En rettferdig manns bønn har stor kraft i sin
virkning. **17** Elias var et menneske under samme vilkår
som vi, og han bad at det ikke skulde regne, og det
regnet ikke på jorden i tre år og seks måneder; **18** og
han bad atter, og himmelen gav regn, og jorden bar
sin grøde. **19** Mine brødre! dersom nogen iblandt eder
har faret vill fra sannheten, og en omvender ham, **20**
han skal vite at den som omvender en synder fra hans
villfarende vei, han frelser en sjel fra døden og skjuler
en mangfoldighet av synder.

1 Peters

1 Peter, Jesu Kristi apostel - til de utlendinger som
er spredt omkring i Pontus, Galatia, Kappadokia,
Asia og Bitynia, utvalgt **2** efter Gud Faders forutviten, i
Åndens helliggjørelse, til lydighet og oversprengning
med Jesu Kristi blod: Nåde og fred bli eder mangfoldig
til del! **3** Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi
Fader, han som efter sin store miskunn har gjenfødt
oss til et levende håp ved Jesu Kristi opstandelse fra
de døde, **4** til en uforgjengelig og usmittet og uvisnelig
arv, som er gjemt i himlene for eder, **5** I som ved Guds
makt holdes oppe ved troen til den frelse som er ferdig
til å bli åpenbaret i den siste tid. **6** Derover fryder I
eder, om I enn nu - når så skal være - har sorg en liten
stund ved allehånde fristelser, **7** forat eders prøvede
tro, som er meget kosteligere enn det forgjengelige
gull, som dog prøves ved ild, må finnes til lov og pris
og ære i Jesu Kristi åpenbarelse, **8** han som I ikke
har kjent og dog elsker, han som I nu ikke ser og dog
tror på, og derfor fryder I eder med en usigelig og
herliggjort glede, **9** når I vinner frem til endemålet for
eders tro, sjelenes frelse. **10** Om denne frelse var det
profetene gransket og ransaket, de som spådde om
den nåde som I skulde få, **11** idet de ransaket hvilken
eller hvad slags tid Kristi Ånd, som var i dem, viste
frem til når han forut vidnet om Kristi lidelser og om
herligheten derefter; **12** for det blev dem åpenbaret
at de ikke tjente sig selv, men oss, med dette som
nu er blitt kunngjort ved dem som har forkynt eder
evangeliet ved den Hellige Ånd, som blev sendt fra
himmelen - dette som englene attrår å skue inn i. **13**
Derfor, omgjord eders sinns lender, vær edrue, og sett
eders håp fullt og fast til den nåde som blir eder til del i
Jesu Kristi åpenbarelse! **14** Som lydige barn skal I ikke
skikke eder efter de forrige lyster i eders vankundighet,
15 men vær, efter den Hellige som kalte eder, også
I hellige i all eders ferd! **16** for det er skrevet: I skal
være hellige; for jeg er hellig. **17** Og når I påkaller som
Fader ham som dømmer uten å gjøre forskjell, efter
enhvers gjerning, da ferdes i frykt i eders utlendighets
tid, **18** for I vet at I ikke med forgjengelige ting, sølv
eller gull, blev løskjøpt fra eders dårlige ferd, som var
arvet fra fedrene, **19** men med Kristi dyre blod som
blodet av et ulastelig og lyteløst lam, **20** han som forut
var kjent, før verdens grunnvoll blev lagt, men blev
åpenbaret ved tidenes ende for eders skyld, **21** I som
ved ham tror på Gud, som opvakte ham fra de døde
og gav ham herlighet, så at eders tro også er håp til
Gud. **22** Rens eders sjeler i lydighet mot sannheten til
uskrømtet broderkjærlighet, og elsk hverandre inderlig
av hjertet, **23** I som er gjenfødt, ikke av forgjengelig,
men uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og
blir! **(aiōn g165)** **24** For alt kjød er som gress, og all
dets herlighet som blomst på gress: gresset visnet,
og blomsten på det falt av, **25** men Herrens ord blir
evindelig; og dette er det ord som er forkynt eder ved
evangeliet. **(aiōn g165)**

2 Avlegg derfor all ondskap og all svik og også hykleri
og avind og all baktalelse, **2** og lenges som nyfødte
barn efter den åndelige uforfalskede melk, forat I kan
vokse ved den til frelse, **3** så sant I har smakt at
Herren er god! **4** Kom til ham, den levende sten,
som vel blev forkastet av mennesker, men er utvalgt
og kostelig for Gud, **5** og bli også I opbygget som
levende stener til et åndelig hus, et hellig presteskap
til å frembære åndelige offer, som tekkes Gud ved
Jesus Kristus. **6** For det heter i Skriften: Se, jeg legger
i Sion en hjørnesten, utvalgt, kostelig, og den som tror
på ham, skal ingenlunde bli til skamme. **7** Eder altså
som tror, hører æren til; men for de vantro er den sten
som bygningsmennene forkastet, blitt til hjørnesten og
snublesten og anstøtsklippe, **8** disse som snubler ved
sin vantro mot ordet; dertil er de og satt. **9** Men I er en
utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et
folk til eiendom, forat I skal forkynne hans dyder som
kalte eder fra mørke til sitt underfulle lys, **10** I som
fordum ikke var et folk, men nu er Guds folk, I som
ikke hadde funnet miskunn, men nu har fått miskunn.
11 I elskede! jeg formaner eder som fremmede og
utlendinger at I avholder eder fra de kjødelige lyster,
som strider mot sjelen, **12** så I lar eders ferd iblandt
hedningene være god, forat de mens de baktaler eder
som ugjerningsmenn, kan se eders gode gjerninger og
for deres skyld prise Gud på besøkelsens dag. **13** Vær
derfor all menneskelig ordning undergitt for Herrens
skyld, enten det nu er kongen som den høieste, **14**
eller landshøvdinger som utsendinger fra ham til straff
for ugjerningsmenn, men til ros for dem som gjør
godt. **15** For således er det Guds vilje at I ved å
gjøre det gode skal målbinde de uvettige menneskers
vankundighet, **16** som frie, og ikke som de som har
friheten til ondskaps skjul, men som Guds tjenere. **17**
Ær alle, elsk broderskapet, frykt Gud, ær kongen! **18** I
tjenere! vær eders herrer undergitt i all frykt, ikke bare
de gode og rimelige, men også de vrange! **19** For dette
finner nåde, om nogen av samvittighet for Gud finner
sig i sorger når han lider urettferdig. **20** For hvad ros er
det om I er tålmodige når I synder og får straff for det?
Men om I er tålmodige når I gjør det gode og allikevel
må lide, da finner dette nåde hos Gud. **21** For dertil
blev I og kalt, fordi også Kristus led for eder og efterlot
eder et eksempel, forat I skal følge efter i hans fotspor,
22 han som ikke gjorde synd, og i hvis munn det ikke

blev funnet svik, 23 han som ikke skjelte igjen når han
blev utskjelt, ikke truet når han led, men overlot det
til ham som dømmer rettferdig; 24 han som bar våre
synder på sitt legeme op på treet, forat vi skal avdø
fra våre synder og leve for rettferdigheten, han ved
hvis sår I er lægt. 25 For I var villfarende som får,
men har nu omvendt eder til eders sjelers hyrde og
tilsynsmann.

3 Likeså I hustruer: Underordne eder under eders
egne menn, så endog de som er vantro mot ordet,
kan bli vunnet uten ord ved sine hustruers ferd, 2 når
de ser for sine øine eders rene ferd i frykt. 3 Deres
pryd skal ikke være den utvortes med hårfletning og
påhengte gullsmykker eller klædebon, 4 men hjertets
skjulte menneske i den uforgjengelige prydelse med
den saktmodige og stille ånd, som er kostelig for Gud.
5 For således prydet og fordum de hellige kvinner sig,
de som satte sitt håp til Gud, og de underordnet sig
under sine egne menn, 6 likesom Sara var Abraham
lydig og kalte ham herre; og hennes barn er I blitt
når I gjør det gode og ikke lar eder skremme av
noget. 7 Likeså I ektemenn: Lev med forstand sammen
med eders hustruer som det svakere kar, og vis dem
ære, da de og er medarvinger til livets nåde, forat
eders bønner ikke skal hindres. 8 Og til slutning:
Vær alle enige, medlidende, kjærlige mot brødrene,
barmhjertige, ydmyke, 9 så I ikke gjengjelder ondt med
ondt eller skjellsord med skjellsord, men tvert imot
velsigner; for dertil blev I kalt, at I skal arve velsignelse.
10 For den som vil elske livet og se gode dager, han
holde sin tunge fra ondt og sine leber fra å tale svik;
11 han gå av veien for ondt og gjøre godt, han søke
fred og jage efter den! 12 For Herrens øine er over
de rettferdige, og hans ører vendt til deres bønn;
men Herrens åsyn er over dem som gjør ondt. 13
Og hvem er det som kan gjøre eder ondt såfremt I
legger vinn på det gode? 14 Men om I enn skulde lide
for rettferdighets skyld, er I salige. Men frykt ikke for
dem og forferdes ikke; men hellige Kristus som Herre i
eders hjerter, 15 og vær alltid rede til å forsvare eder
for enhver som krever eder til regnskap for det håp
som bor i eder, dog med saktmodighet og frykt, 16 idet
I har en god samvittighet, forat de som laster eders
gode ferd i Kristus, må bli til skamme i det som de
baktaler eder for som ugjerningsmenn. 17 For det er
bedre, om så er Guds vilje, å lide når en gjør godt,
enn når en gjør ondt. 18 For også Kristus led en gang
for synder, en rettferdig for urettferdige, for å føre oss
frem til Gud, han som led døden i kjødet, men blev
levendegjort i ånden, 19 og i denne gikk han og bort
og preket for åndene som var i varetekt, 20 de som
fordum hadde vært gjenstridige, dengang da Guds
langmodighet ventet i Noahs dager, mens arken blev
bygget, i hvilken nogen få - åtte sjeler - blev frelst ved
vann, 21 det som også nu frelser oss i sitt motbillede,
dåpen, som ikke er avleggelse av kjødets urenhet,
men en god samvittighets pakt med Gud ved Jesu
Kristi opstandelse, 22 han som er faret op til himmelen
og er ved Guds høire hånd, hvor engler og makter og
krefter er ham underlagt.

4 Da nu Kristus har lidt i kjødet, så væbne og I eder
med den samme tanke, at den som har lidt i kjødet,
er ferdig med synden, 2 så I ikke lenger skal leve
efter menneskers lyster, men efter Guds vilje, den
tid I ennu skal være i kjødet. 3 For det er nok at
I i den fremfarne livstid har gjort hedningenes vilje,
idet I ferdedes i skamløshet, lyster, fyll, svir, drikk og
skammelig avgudsdyrkelse; 4 derfor undrer de sig
når I ikke renner med dem ut i den samme strøm av
ryggesløshet, og spotter eder; 5 men de skal gjøre
regnskap for ham som står ferdig til å dømme levende
og døde. 6 For derfor blev evangeliet forkynt også for
døde at de visstnok skulde dømmes som mennesker i
kjødet, men leve således som Gud i ånden. 7 Men
alle tings ende er kommet nær; vær derfor sindige og
edrue så I kan bede, 8 og ha fremfor alle ting inderlig
kjærlighet til hverandre! for kjærligheten skjuler en
mangfoldighet av synder. 9 Vær gjestfrie mot hverandre
uten knurr! 10 Efter som enhver har fått en nådegave,
så tjen hverandre med den som gode husholdere over
Guds mangehånde nåde: 11 om nogen taler, han tale
som Guds ord; om nogen tjener i menigheten, han
tjene som av den kraft Gud gir, forat Gud må æres i
alle ting ved Jesus Kristus, han som æren og makten
tilhører i all evighet. Amen. (aiōn g165) 12 I elskede!
undre eder ikke over den ild som kommer over eder til
prøvelse, som om det hendte eder noget underlig; 13
men i samme mon som I har del i Kristi lidelser, skal I
glede eder, forat I også i hans herlighets åpenbarelse
kan glede eder med jubel. 14 Om I hånes for Kristi
navns skyld, er I salige, fordi herlighetens og Guds
Ånd hviler over eder. 15 For ingen av eder må lide
som morder eller tyv eller ugjerningsmann eller som
en som blander sig i andres saker; 16 men lider han
som kristen, da skal han ikke skamme sig, men prise
Gud for dette navn. 17 For det er nu tiden da dommen
skal begynne med Guds hus; men begynner det med
oss, hvad blir da enden for dem som ikke vil tro Guds
evangelium? 18 Og blir den rettferdige vanskelig frelst,
hvor skal det da bli av den ugudelige og synderen? 19
Derfor skal og de som efter Guds vilje må lide, overgi
sine sjeler til den trofaste skaper, idet de gjør det gode.

5 De eldste blandt eder formaner jeg som medeldste
og vidne om Kristi lidelser, som den som og har
del i den herlighet som skal åpenbares: **2** Vokt den
Guds hjord som er hos eder, og ha tilsyn med den,
ikke av tvang, men frivillig, ikke for ussel vinnings
skyld, men av villig hjerte, **3** heller ikke som de som
vil herske over sine menigheter, men således at I blir
mønster for hjorden; **4** og når overhyrden åpenbares,
skal I få ærens uvisnelige krans. **5** Likeså skal I yngre
underordne eder under de eldre, og I alle skal iklæ
eder ydmykhet mot hverandre; for Gud står de stolte
imot, men de ydmyke gir han nåde. **6** Ydmyk eder
derfor under Guds veldige hånd, forat han kan ophøie
eder i sin tid, **7** og kast all eders sorg på ham! for
han har omsorg for eder. **8** Vær edrue, våk! Eders
motstander djevelen går omkring som en brølende
løve og søker hvem han kan opsluke; **9** stå ham imot,
faste i troen, for I vet at de samme lidelser er lagt på
eders brødre i verden. **10** Men all nådes Gud, som
kalte eder til sin evige herlighet i Kristus Jesus, efter
en kort tids lidelse, han skal dyktiggjøre, stadfeste,
styrke, grunnfeste eder; **(aiōnios g166)** **11** ham tilhører
makten i all evighet. Amen. **(aiōn g165)** **12** Med Silvanus,
den trofaste bror - det holder jeg ham for - skriver jeg
kortelig til eder for å formane og vidne at dette er Guds
sanne nåde som I står i. **13** Den medutvalgte menighet
i Babylon hilser eder, likeså Markus, min sønn. **14** Hils
hverandre med kjærlighets kyss! Fred være med alle
eder som er i Kristus!

2 Peters

1 Simeon Peter, Jesu Kristi tjener og apostel - til dem
som har fått samme dyre tro som vi ved vår Gud og
frelser Jesu Kristi rettferdighet: **2** Nåde og fred bli eder
mangfoldig til del, idet I kjenner Gud og Jesus, vår
Herre! **3** Eftersom hans guddommelige makt har gitt
oss alt som tjener til liv og gudsfrykt, ved kunnskapen
om ham som kalte oss ved sin egen herlighet og
kraft **4** og derved har gitt oss de største og dyreste
løfter, forat I ved dem skulde få del i guddommelig
natur, idet I flyr bort fra fordervelsen i verden, som
kommer av lysten, **5** så legg og just derfor all vinn på i
eders tro å vise dyd, og i dyden skjønnsomhet, **6** og
i skjønnsomheten avhold, og i avholdet tålmod, og i
tålmodet gudsfrykt, **7** og i gudsfrykten broderkjærlighet,
og i broderkjærligheten kjærlighet til alle. **8** For når
disse ting finnes hos eder og får vokse, da viser de at
I ikke er uvirksomme eller ufruktbare i kunnskapen
om vår Herre Jesus Kristus; **9** for den som ikke har
disse ting, han er blind, nærsynt, idet han har glemt
renselsen fra sine fordums synder. **10** Derfor, brødre,
legg enn mere vinn på å gjøre eders kall og utvelgelse
fast! for når I gjør disse ting, da skal I ingensinne
snuble; **11** for på denne måte skal det rikelig gis eder
inngang i vår Herre og frelser Jesu Kristi evige rike.
(aiōnios g166) **12** Derfor vil jeg alltid komme til å minne
eder om dette, enda I vet det og er grunnfestet i
sannheten, som er hos eder; **13** allikevel akter jeg det
for riktig, så lenge jeg er i denne hytte, å vekke eder
ved påminnelse, **14** for jeg vet at nedleggelsen av min
hytte kommer brått, som og vår Herre Jesus Kristus
varslet mig. **15** Men jeg vil og gjøre mig flid for at I
til enhver tid efter min bortgang skal kunne minnes
dette. **16** For ikke var det kløktig uttenkte eventyr vi
fulgte da vi kunngjorde eder vår Herre Jesu Kristi
makt og gjenkomst, men vi hadde vært øienvidner til
hans storhet. **17** For han fikk ære og herlighet av Gud
Fader, idet en sådan røst kom til ham fra den ophøiede
herlighet: Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg
har velbehag, **18** og denne røst hørte vi komme fra
himmelen da vi var sammen med ham på det hellige
berg. **19** Og dess fastere har vi det profetiske ord, som
I gjør vel i å akte på som på et lys som skinner på et
mørkt sted, inntil dagen lyser frem og morgenstjernen
går op i eders hjerter, **20** idet I først og fremst vet dette
at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning; **21** for
aldri er noget profetord fremkommet ved et menneskes
vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av den
Hellige Ånd.

2 Men det opstod også falske profeter blandt folket,
likesom det og blandt eder skal komme falske
lærere, som skal lure inn vrange lærdommer som leder
til fortapelse, idet de endog nekter den Herre som
kjøpte dem, og fører over sig selv en brå fortapelse. **2**
Og mange skal følge dem efter i deres skamløshet, og
for deres skyld skal sannhetens vei bli spottet, **3** og av
havesyke skal de med opdiktede ord utnytte eder til
sin vinning. Men dommen over dem er fra gammel tid
ikke ørkesløs, og deres fortapelse sover ikke. **4** For så
sant Gud ikke sparte engler da de syndet, men styrtet
dem ned i avgrunnen og overgav dem til mørkets huler
i varetekt til dom, **(Tartaroō g5020)** **5** og ikke sparte den
gamle verden, men opholdt rettferdighetens forkynner
Noah selv åttende, dengang han førte vannflommen
over en verden av ugudelige, **6** og la byene Sodoma
og Gomorra i aske og fordømte dem til undergang, og
dermed har satt dem til et forbillede på de ugudelige
i fremtiden, **7** og fridde ut den rettferdige Lot, som
plagedes ved de ugudeliges skamløse ferd **8** - for den
rettferdige som bodde blandt dem, led dag for dag pine
i sin rettferdige sjel ved de lovløse gjerninger han så
og hørte - **9** så sant vet Herren å utfri de gudfryktige
av fristelser, men å holde de urettferdige i varetekt
med straff til dommens dag, **10** aller mest dem som
går efter kjød i uren lyst og forakter herredømme. De
selvgode vågehalser! De skjelver ikke for å spotte
de høie makter, **11** mens dog engler, som er større
i styrke og makt, ikke fremfører for Herren nogen
spottende dom imot dem; **12** men disse, likesom
ufornuftige dyr, av naturen født til å fanges og forgå
- de skal, fordi de spotter det de ikke kjenner, også
forgå i sin vanart **13** og få urettferdighets lønn. De
setter sin lyst i å bruke dagen til vellevnet; disse
styggelser og skamflekker, de fråtser i sin svik når de
holder gilde med eder; **14** de har øine som er fulle av
skjøgen og umettelige i synd; de forlokker ubefestede
sjeler; de har et hjerte som er opøvd i havesyke, de
forbannelsens barn! **15** De har forlatt den bene vei og
faret vill, idet de har fulgt Bileams, Beors sønns vei,
han som elsket urettferdighets lønn **16** og blev refset
for sin egen brøde: et umælende trældyr talte med
et menneskes mæle og hindret profetens dårskap.
17 Disse er vannløse brønner, skodde som drives av
stormvind; mørkets natt er rede for dem. **18** For idet de
taler skrytende, tomme ord, forlokker de i kjødslyster
ved usedelighet dem som just har flyktet bort fra dem
som ferdes i forvillelse, **19** idet de lover dem frihet, de
som selv er vanartens træler; for det som en ligger
under for, det er han og blitt træl av. **20** For om de
har flyktet bort fra verdens urenhet ved å ha lært vår
Herre og frelser Jesus Kristus å kjenne, og så atter lar

sig fange av den og ligger under for den, da er det
siste blitt verre med dem enn det første. 21 For det var
bedre for dem at de ikke hadde kjent rettferdighetens
vei, enn at de kjente den og så vendte sig bort fra det
hellige bud som var overgitt dem. 22 Det er gått dem
som det sanne ordsprog sier: Hunden vender sig om til
sitt eget spy, og den vaskede so velter sig i søle.

3 Dette er nu alt det annet brev jeg skriver til eder,
I elskede, for atter ved påminnelse å vekke eders
rene hu 2 til å minnes de ord som forut er talt av de
hellige profeter, og Herrens og frelserens bud, som
eders apostler har forkynt, 3 idet I først og fremst
vet dette at i de siste dager skal det komme spottere
med spott, som farer frem efter sine egne lyster 4 og
sier: Hvor er løftet om hans gjenkomst? for fra den
tid fedrene sov inn, vedblir jo alle ting som de var fra
skapningens begynnelse. 5 For de som påstår dette,
er blinde for at det fra gammel tid var himler og en
jord som var blitt til ut av vann og gjennem vann ved
Guds ord, 6 og derved gikk den verden som da var,
under i vannflommen. 7 Men de himler som nu er, og
jorden er ved det samme ord spart til ilden, idet de
opholdes inntil den dag da de ugudelige mennesker
skal dømmes og gå fortapt. 8 Men dette ene må I ikke
være blinde for, I elskede, at én dag er i Herrens øine
som tusen år, og tusen år som én dag. 9 Herren er
ikke sen med løftet, således som nogen akter det for
senhet, men han har langmodighet med eder, da han
ikke vil at nogen skal fortapes, men at alle skal komme
til omvendelse. 10 Men Herrens dag skal komme som
en tyv, og da skal himlene forgå med stort brak, og
himmellegemene skal komme i brand og opløses, og
jorden og tingene på den skal opbrennes. 11 Da nu alt
dette opløses, hvor må I da strebe efter hellig ferd og
gudsfrykt, 12 idet I venter på og fremskynder Guds
dags komme, hvorved himlene skal opløses i ild og
himmellegemene smelte i brand! 13 Men vi venter efter
hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet
bor. 14 Derfor, elskede, da I venter dette, så legg vinn
på å bli funnet uten flekk og lyte for ham i fred, 15 og
akt vår Herres langmodighet for frelse, således som og
vår elskede bror Paulus har skrevet til eder efter den
visdom som er ham gitt, 16 likesom og i alle sine brev
når han i dem taler om dette; i dem er det noget som
er svært å skjønne, og som de ulærde og ubefestede
tyder vrangt, som de og gjør med de andre skrifter,
til sin egen undergang. 17 Så må da I, elskede, som
forut vet dette, ta eder i vare at I ikke skal bli revet
med av de ugudeliges forvillelse og falle ut av eders
egen faste stand; 18 men voks i nåde og kjennskap til
vår Herre og frelser Jesus Kristus! Ham være æren
både nu og til evig tid! Amen. (aiōn g165)

1 Johannes

1 Det som var fra begynnelsen, det som vi har hørt,
det som vi har sett med våre øine, det som vi skuet
og våre hender følte på - om livets Ord **2** - og livet blev
åpenbaret, og vi har sett det og vidner og forkynner
eder livet, det evige, som var hos Faderen og blev
åpenbaret for oss - **(aiōnios g166)** **3** det som vi har sett
og hørt, det forkynner vi og eder, forat og I kan ha
samfund med oss; men vårt samfund er med Faderen
og med hans Sønn Jesus Kristus. **4** Og dette skriver vi
forat eders glede kan være fullkommen. **5** Og dette
er det budskap som vi har hørt av ham og forkynner
eder, at Gud er lys, og det er intet mørke i ham. **6**
Dersom vi sier at vi har samfund med ham, og vandrer
i mørket, da lyver vi og gjør ikke sannheten; **7** men
dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har
vi samfund med hverandre, og Jesu, hans Sønns blod
renser oss fra all synd. **8** Dersom vi sier at vi ikke har
synd, da dårer vi oss selv, og sannheten er ikke i oss;
9 dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og
rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss
fra all urettferdighet. **10** Dersom vi sier at vi ikke har
syndet, da gjør vi ham til løgner, og hans ord er ikke i
oss.

2 Mine barn! dette skriver jeg til eder forat I ikke skal
synde; og om nogen synder, da har vi en talsmann
hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige, **2** og han
er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre,
men og for hele verdens. **3** Og derav vet vi at vi
kjenner ham: om vi holder hans bud. **4** Den som sier:
Jeg kjenner ham, og ikke holder hans bud, han er en
løgner, og i ham er ikke sannheten; **5** men den som
holder hans ord, i ham er sannelig kjærligheten til Gud
blitt fullkommen. På dette kjenner vi at vi er i ham. **6**
Den som sier at han blir i ham, han er og skyldig å
vandre således som han vandret. **7** I elskede! det er
ikke et nytt bud jeg skriver til eder, men et gammelt
bud, som I hadde fra begynnelsen; det gamle bud er
det ord som I har hørt. **8** Og dog er det et nytt bud
jeg skriver til eder, og det er sant i ham og i eder; for
mørket viker bort, og det sanne lys skinner allerede. **9**
Den som sier at han er i lyset, og som hater sin bror,
han er ennu i mørket. **10** Den som elsker sin bror,
han blir i lyset, og det er ikke anstøt i ham. **11** Men
den som hater sin bror, han er i mørket og vandrer i
mørket, og han vet ikke hvor han går hen, fordi mørket
har blindet hans øine. **12** Jeg skriver til eder, mine
barn, fordi eders synder er eder forlatt for hans navns
skyld; **13** jeg skriver til eder, I fedre, fordi I kjenner ham
som er fra begynnelsen; jeg skriver til eder, I unge,
fordi I har seiret over den onde. Jeg har skrevet til
eder, mine barn, fordi I kjenner Faderen; **14** jeg har
skrevet til eder, I fedre, fordi I kjenner ham som er fra
begynnelsen; jeg har skrevet til eder, I unge, fordi I er
sterke, og Guds ord blir i eder, og I har seiret over den
onde. **15** Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i
verden! Om nogen elsker verden, da er kjærligheten til
Faderen ikke i ham; **16** for alt det som er i verden,
kjødets lyst og øinenes lyst og storaktighet i levnet,
er ikke av Faderen, men av verden. **17** Og verden
forgår og dens lyst; men den som gjør Guds vilje, blir
til evig tid. **(aiōn g165)** **18** Mine barn! det er den siste
time; og som I har hørt at Antikristen kommer, så er
det og nu kommet mange antikrister; derav skjønner vi
at det er den siste time. **19** De er gått ut fra oss, men
de var ikke av oss: for hadde de vært av oss, så var
de blitt hos oss; men det skulde bli åpenbart at ikke
alle er av oss. **20** Og I har salvelse av den Hellige og
vet alt. **21** Jeg skriver ikke til eder fordi I ikke kjenner
sannheten, men fordi I kjenner den og vet at ingen
løgn er av sannheten. **22** Hvem er løgneren uten den
som nekter at Jesus er Kristus? Dette er Antikristen,
den som nekter Faderen og Sønnen. **23** Hver den
som nekter Sønnen, har heller ikke Faderen; den som
bekjenner Sønnen, har og Faderen. **24** La det bli i eder
som I hørte fra begynnelsen! Dersom det I hørte fra
begynnelsen, blir i eder, skal og I bli i Sønnen og i
Faderen. **25** Og dette er det løfte han lovte oss: det
evige liv. **(aiōnios g166)** **26** Dette skriver jeg til eder om
dem som forfører eder. **27** Og I - den salvelse som I
fikk av ham, den blir i eder, og I trenger ikke til at nogen
skal lære eder; men som hans salvelse lærer eder
alt, så er det og sannhet og ikke løgn; og bli i ham,
således som den lærte eder! **28** Og nu, mine barn, bli i
ham, forat vi, når han åpenbares, kan ha frimodighet
og ikke bli til skamme for ham ved hans komme! **29**
Dersom I vet at han er rettferdig, så skjønner I at hver
den som gjør rettferdighet, er født av ham.

3 Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi
skal kalles Guds barn; og det er vi. Derfor kjenner
verden ikke oss fordi den ikke kjenner ham. **2** I elskede!
nu er vi Guds barn, og det er ennu ikke åpenbaret
hvad vi skal bli; vi vet at når han åpenbares, da skal vi
bli ham like; for vi skal se ham som han er. **3** Og hver
den som har dette håp til ham, han renser sig selv,
likesom han er ren. **4** Hver den som gjør synd, han gjør
og lovbrudd, og synden er lovbrudd. **5** Og I vet at han
er åpenbaret for å bortta våre synder, og synd er ikke i
ham. **6** Hver den som blir i ham, synder ikke; hver den
som synder, har ikke sett ham og ikke kjent ham. **7**
Mine barn! la ikke nogen forføre eder! den som gjør
rettferdighet, er rettferdig, likesom han er rettferdig. **8**

Den som gjør synd, er av djevelen; for djevelen synder
fra begynnelsen. Dertil er Guds Sønn åpenbaret at han
skal gjøre ende på djevelens gjerninger. 9 Hver den
som er født av Gud, gjør ikke synd, fordi hans sæd
blir i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født av
Gud. 10 På dette kan Guds barn og djevelens barn
kjennes; hver den som ikke gjør rettferdighet, er ikke
av Gud, heller ikke den som ikke elsker sin bror. 11
For dette er det budskap som I hørte fra begynnelsen,
at vi skal elske hverandre, 12 ikke som Kain, som
var av den onde og slo sin bror ihjel. Og hvorfor slo
han ham ihjel? Fordi hans gjerninger var onde, men
hans brors rettferdige. 13 Undre eder ikke, brødre,
om verden hater eder! 14 Vi vet at vi er gått over fra
døden til livet, fordi vi elsker brødrene; den som ikke
elsker, blir i døden. 15 Hver den som hater sin bror,
er en manndraper, og I vet at ingen manndraper har
evig liv blivende i sig. (aiōnios g166) 16 På det kjenner vi
kjærligheten at han satte sitt liv til for oss; også vi er
skyldige å sette livet til for brødrene. 17 Men den som
har verdens gods og ser sin bror ha trang og lukker sitt
hjerte for ham, hvorledes kan kjærligheten til Gud bli i
ham? 18 Mine barn! la oss ikke elske med ord eller
med tunge, men i gjerning og sannhet! 19 Og på dette
skal vi kjenne at vi er av sannheten, og så skal vi stille
våre hjerter tilfreds for hans åsyn; 20 for om enn vårt
hjerte fordømmer oss, så er Gud større enn vårt hjerte
og kjenner alle ting. 21 I elskede! dersom vårt hjerte
ikke fordømmer oss, da har vi frimodighet for Gud, 22
og det vi beder om, det får vi av ham; for vi holder
hans bud og gjør det som er ham til behag. 23 Og
dette er hans bud at vi skal tro på hans Sønn Jesu
Kristi navn og elske hverandre, således som han bød
oss. 24 Og den som holder hans bud, blir i ham og
han i ham; og på dette kjenner vi at han blir i oss, av
den Ånd som han gav oss.

4 I elskede! tro ikke enhver ånd, men prøv åndene
om de er av Gud! for mange falske profeter er gått
ut i verden. 2 På dette skal I kjenne Guds Ånd: Hver
ånd som bekjenner at Jesus er Kristus, kommet i kjød,
er av Gud; 3 og hver ånd som ikke bekjenner Jesus,
er ikke av Gud; og dette er Antikristens ånd, som I har
hørt kommer, og den er allerede nu i verden. 4 I er av
Gud, mine barn, og har seiret over dem; for han som
er i eder, er større enn han som er i verden. 5 De er
av verden; derfor taler de av verden, og verden hører
dem; 6 vi er av Gud; den som kjenner Gud, hører
oss; den som ikke er av Gud, hører oss ikke. På dette
kjenner vi sannhetens ånd og villfarelsens ånd. 7 I
elskede! la oss elske hverandre! for kjærligheten er
av Gud, og hver den som elsker, er født av Gud og
kjenner Gud. 8 Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud;
for Gud er kjærlighet. 9 Ved dette er Guds kjærlighet
åpenbaret iblandt oss at Gud har sendt sin Sønn, den
enbårne, til verden, forat vi skal leve ved ham. 10 I
dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at
han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre
synder. 11 I elskede! har Gud elsket oss så, da er og vi
skyldige å elske hverandre. 12 Ingen har nogensinne
sett Gud; dersom vi elsker hverandre, blir Gud i oss,
og kjærligheten til ham er blitt fullkommen i oss. 13 På
dette kjenner vi at vi blir i ham og han i oss, at han
har gitt oss av sin Ånd. 14 Og vi har sett og vidner at
Faderen har sendt sin Sønn til frelse for verden. 15
Den som bekjenner at Jesus er Guds Sønn, i ham
blir Gud, og han i Gud. 16 Og vi har kjent og trodd
den kjærlighet som Gud har til oss. Gud er kjærlighet,
og den som blir i kjærligheten, han blir i Gud, og Gud
blir i ham. 17 I dette er kjærligheten blitt fullkommen
hos oss at vi har frimodighet på dommens dag; for
likesom han er, så er og vi i denne verden. 18 Frykt
er ikke i kjærligheten, men den fullkomne kjærlighet
driver frykten ut; for frykt har straffen i sig; men den
som frykter, er ikke blitt fullkommen i kjærligheten. 19
Vi elsker fordi han elsket oss først. 20 Dersom nogen
sier: Jeg elsker Gud, og han hater sin bror, da er han
en løgner; for den som ikke elsker sin bror, som han
har sett, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke
har sett? 21 Og dette bud har vi fra ham at den som
elsker Gud, skal og elske sin bror.

5 Hver den som tror at Jesus er Kristus, han er født
av Gud, og hver den som elsker Faderen, han
elsker også den som er født av ham. 2 På dette
kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og
holder hans bud. 3 For dette er kjærligheten til Gud
at vi holder hans bud; og hans bud er ikke tunge. 4
For alt det som er født av Gud, seirer over verden;
og dette er den seier som har seiret over verden: vår
tro. 5 Hvem er den som seirer over verden, uten den
som tror at Jesus er Guds Sønn? 6 Han er den som
kom med vann og blod, Jesus Kristus; ikke bare med
vannet, men med vannet og med blodet, og Ånden
er den som vidner, fordi Ånden er sannheten. 7 For
de er tre som vidner: 8 Ånden og vannet og blodet,
og disse tre går ut på ett. 9 Tar vi imot menneskenes
vidnesbyrd, da er Guds vidnesbyrd større; for dette er
Guds vidnesbyrd at han har vidnet om sin Sønn. 10
Den som tror på Guds Sønn, har vidnesbyrdet i sig
selv; den som ikke tror Gud, har gjort ham til en løgner;
for han har ikke trodd på det vidnesbyrd som Gud har
vidnet om sin Sønn. 11 Og dette er vidnesbyrdet at
Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn.
(aiōnios g166) 12 Den som har Sønnen, han har livet;
den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet. 13

Dette har jeg skrevet til eder forat I skal vite at I har
evig liv, I som tror på Guds Sønns navn. **(aiōnios g166)**
14 Og dette er den frimodige tillit som vi har til ham, at
dersom vi beder om noget efter hans vilje, da hører
han oss; **15** og dersom vi vet at han hører oss, hvad vi
så beder om, da vet vi at vi har de ting vi har bedt ham
om. **16** Dersom nogen ser sin bror gjøre en synd som
ikke er til døden, da skal han bede, og han skal gi ham
liv - jeg mener dem som ikke synder til døden. Der er
synd til døden; det er ikke om den jeg sier at han skal
bede. **17** Enhver urettferdighet er synd, og der er synd
som ikke er til døden. **18** Vi vet at hver den som er født
av Gud, synder ikke; men den som er født av Gud, tar
sig i vare, og den onde rører ham ikke. **19** Vi vet at vi er
av Gud, og hele verden ligger i det onde; **20** men vi vet
at Guds Sønn er kommet, og han har gitt oss skjønn til
å kjenne den Sanne, og vi er i den Sanne, i hans Sønn
Jesus Kristus. Denne er den sanne Gud og det evige
liv. **(aiōnios g166)** **21** Mine barn! Vokt eder for avgudene!

2 Johannes

1 Den eldste - til den utvalgte frue og hennes barn,
som jeg elsker i sannhet, og ikke bare jeg, men
og alle som har lært sannheten å kjenne, **2** for den
sannhets skyld som blir i oss og skal være med oss til
evig tid: **(aiōn g165)** **3** Nåde, miskunn, fred skal være
med oss fra Gud Fader og fra Jesus Kristus, Faderens
Sønn, i sannhet og kjærlighet. **4** Jeg har gledet mig
meget fordi jeg har funnet nogen av dine barn som
vandrer i sannhet, således som vi har fått påbud av
Faderen. **5** Og nu ber jeg dig, frue, ikke som om
jeg skrev dig et nytt bud, men det som vi hadde fra
begynnelsen, at vi skal elske hverandre. **6** Og dette
er kjærligheten at vi vandrer efter hans bud. Dette er
budet, således som I hørte det fra begynnelsen, at I
skal vandre efter det. **7** For mange forførere er gått
ut i verden, som ikke bekjenner at Jesus er Kristus,
kommet i kjød; dette er forføreren og Antikristen. **8** Ta
eder i vare at I ikke mister det I har vunnet ved eders
arbeide, men at I kan få full lønn! **9** Hver den som slår
inn på avveie og ikke blir i Kristi lære, han har ikke
Gud; den som blir i læren, han har både Faderen og
Sønnen. **10** Dersom nogen kommer til eder og ikke
fører denne lære, da ta ikke imot ham i eders hus,
og by ham ikke velkommen! **11** for den som byr ham
velkommen, blir medskyldig med ham i hans onde
gjerninger. **12** Skjønt jeg har meget å skrive til eder, vil
jeg ikke gjøre det med papir og blekk; men jeg håper
å komme til eder og tale muntlig med eder, forat vår
glede kan være fullkommen. **13** Din utvalgte søsters
barn hilser dig.

3 Johannes

1 Den eldste - til Gajus, den elskede, som jeg elsker i
sannhet. **2** Du elskede! jeg ønsker at du i alle deler
må ha det godt og være ved god helse, likesom din
sjel har det godt. **3** For jeg blev meget glad da det kom
nogen brødre og vidnet om din sannhet, således som
du vandrer i sannhet. **4** Større glede har jeg ikke enn
dette at jeg hører mine barn vandrer i sannheten. **5**
Du elskede! du gjør en trofast gjerning med det du
gjør imot brødrene, enda de er fremmede, **6** og de
har vidnet om din kjærlighet for menigheten. Du vil
gjøre vel om du hjelper dem på vei, således som det
sømmer sig for Gud; **7** for det var for hans navns skyld
de drog ut, og av hedningene tar de ikke imot noget.
8 Vi er derfor skyldige å ta oss av slike, forat vi kan
bli medarbeidere for sannheten. **9** Jeg har skrevet
noget til menigheten; men Diotrefes, som gjerne vil
være førstemann iblandt dem, tar ikke imot oss. **10**
Derfor vil jeg, når jeg kommer, minne om de gjerninger
som han gjør, idet han baktaler oss med onde ord; og
ikke tilfreds med dette tar han ikke selv imot brødrene,
og dem som vil det, hindrer han og støter dem ut av
menigheten. **11** Du elskede! ta ikke efter det onde,
men det gode! Den som gjør det gode, er av Gud; den
som gjør det onde, har ikke sett Gud. **12** Demetrius har
godt lov av alle, og av sannheten selv; men også vi gir
ham godt vidnesbyrd, og du vet at vårt vidnesbyrd er
sant. **13** Jeg hadde meget å skrive til dig, men jeg vil
ikke skrive til dig med blekk og penn; **14** men jeg håper
snart å få se dig, og så skal vi tale muntlig sammen.
Fred være med dig! Vennene hilser dig. Hils vennene
ved navn!

Judas

1 Judas, Jesu Kristi tjener og Jakobs bror - til de
kalte, som er elsket i Gud Fader og bevart for
Jesus Kristus: 2 Miskunn og fred og kjærlighet bli eder
mangfoldig til del! 3 I elskede! mens jeg gjorde mig all
flid for å skrive til eder om vår felles frelse, så jeg mig
nødt til å skrive til eder med formaning om å stride for
den tro som én gang er overgitt til de hellige. 4 For
nogen mennesker har sneket sig inn, som denne dom
allerede for lenge siden er opskrevet for: ugudelige,
som forvender vår Guds nåde til skamløshet og nekter
vår eneste hersker og herre, Jesus Kristus. 5 Men da I
nu engang vet alt, vil jeg minne eder om at Herren,
efterat han hadde frelst folket ut av Egyptens land,
siden ødela dem som ikke trodde, 6 og om at de
engler som ikke tok vare på sin høie stand, men forlot
sin egen bolig, dem holder han i varetekt i evige lenker
under mørket til dommen på den store dag; (aïdios g126)
7 likesom Sodoma og Gomorra og byene deromkring,
som på samme måte som disse drev hor og gikk efter
fremmed kjød, ligger for våre øine som et eksempel,
idet de lider en evig ilds straff. (aiōnios g166) 8 Og dog
gjør også disse like ens: idet de går i drømme, gjør
de kjødet urent, ringeakter herredømme, spotter høie
makter. 9 Overengelen Mikael vågde dog ikke å uttale
en spottende dom dengang han trettet med djevelen
om Mose legeme, men sa: Herren refse dig! 10 Disse
derimot spotter det de ikke kjenner; men det de av
naturen skjønner, likesom de ufornuftige dyr, med det
ødelegger de sig. 11 Ve dem! for de har gått Kains vei
og for vinnings skyld kastet sig inn i Bileams forvillelse
og er gått under ved Korahs gjenstridighet. 12 Disse
er skamflekkene ved eders kjærlighets-måltider, uten
blygsel holder de gilde med eder og forer sig selv;
vannløse skyer som drives avsted av vinden; trær,
nakne som om høsten, ufruktbare, to ganger død,
oprykket med rot; 13 ville havsbårer som utskummer
sin egen skam; villfarende stjerner, for hvem mørkets
natt er rede til evig tid. (aiōn g165) 14 Disse var det
også Enok, den syvende fra Adam, spådde om da
han sa: Se, Herren kommer med sine mange tusen
hellige 15 for å holde dom over alle og refse alle de
ugudelige for alle de ugudelige gjerninger som de
gjorde, og for alle de hårde ord som de talte mot ham,
de ugudelige syndere. 16 Disse er folk som knurrer og
klager over sin skjebne, enda de farer frem efter sine
lyster, og deres munn taler skrytende ord, enda de
smigrer for folk for vinnings skyld. 17 Men I, elskede,
kom i hu de ord som forut er talt av vår Herre Jesu
Kristi apostler, 18 hvorledes de sa til eder at det i den
siste tid skal komme spottere som farer frem efter
sine ugudelige lyster! 19 Disse er de som skiller sig
ut, naturlige mennesker, som ikke har ånd. 20 Men I,
elskede, opbygg eder på eders høihellige tro, bed i den
Hellige Ånd, 21 og hold eder således i Guds kjærlighet,
mens I venter på vår Herre Jesu Kristi miskunn til evig
liv! (aiōnios g166) 22 Og nogen skal I tale til rette fordi
de tviler, 23 andre skal I frelse ved å rive dem ut av
ilden, andre igjen skal I miskunne eder over med frykt,
idet I hater endog den av kjødet smittede kjortel. 24
Men ham som er mektig til å verne om eder, så I ikke
snubler, og å stille eder lyteløse frem for sin herlighet i
fryd, 25 den eneste Gud, vår frelser ved Jesus Kristus,
vår Herre, ham tilhører herlighet, storhet, styrke og
makt før all tid og nu og i all evighet. Amen. (aiōn g165)

Apenbaring

1 Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham forat han
skulde vise sine tjenere det som snart skal skje;
og han sendte bud ved sin engel og kunngjorde det
i tegn for sin tjener Johannes, **2** som har vidnet om
Guds ord og Jesu Kristi vidnesbyrd, alt det han så. **3**
Salig er den som leser, og de som hører det profetiske
ord og tar vare på det som er skrevet der; for tiden er
nær. **4** Johannes - til de syv menigheter i Asia: Nåde
være med eder og fred fra ham som er og som var og
som kommer, og fra de syv ånder som er for hans
trone, **5** og fra Jesus Kristus, det troverdige vidne, den
førstefødte blandt de døde og herren over kongene
på jorden! Ham som elsker oss og har fridd oss fra
våre synder med sitt blod, **6** og som har gjort oss til et
kongerike, til prester for Gud og sin Fader, ham tilhører
æren og styrken i all evighet. Amen. **(aiōn g165)** **7** Se,
han kommer med skyene, og hvert øie skal se ham,
også de som har gjennemstunget ham, og alle jordens
slekter skal gråte sårt over ham. Ja, amen. **8** Jeg er
Alfa og Omega, sier Gud Herren, han som er og som
var og som kommer, den Allmektige. **9** Jeg, Johannes,
som er eders bror og har del med eder i trengselen og
riket og tålmodigheten i Jesus, jeg var på den ø som
kalles Patmos, for Guds ords og Jesu vidnesbyrds
skyld. **10** Jeg var bortrykket i ånden på Herrens dag,
og jeg hørte bak mig en høi røst som av en basun,
som sa: **11** Det du ser, skriv det i en bok og send det
til de syv menigheter, til Efesus og til Smyrna og til
Pergamum og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia
og til Laodikea. **12** Og jeg vendte mig om for å se
røsten som talte med mig, og da jeg vendte mig, så jeg
syv lysestaker av gull, **13** og midt imellem lysestakene
en som lignet en menneskesønn, klædd i en fotsid
kjortel og ombundet under brystet med et gullbelte, **14**
og hans hode og hår var hvitt som hvit ull, som sne,
og hans øine som ildslue, **15** og hans føtter var lik
skinnende kobber, som om de var gjort glødende i en
ovn, og hans røst som en lyd av mange vann. **16** Og i
sin høire hånd hadde han syv stjerner, og av hans
munn gikk det ut et tveegget skarpt sverd, og hans
åsyn var som solen når den skinner i sin kraft. **17** Og
da jeg så ham, falt jeg ned for hans føtter som en død,
og han la sin høire hånd på mig og sa: **18** Frykt ikke!
jeg er den første og den siste og den levende; og jeg
var død, og se, jeg er levende i all evighet. Og jeg
har nøklene til døden og til dødsriket. **(aiōn g165, Hadēs
g86)** **19** Skriv da det du så, både det som er, og det
som herefter skal skje, **20** hemmeligheten med de
syv stjerner som du så i min høire hånd, og de syv
gull-lysestaker! De syv stjerner er engler for de syv
menigheter, og de syv lysestaker er syv menigheter.

2 Skriv til engelen for menigheten i Efesus: Dette sier
han som holder de syv stjerner i sin høire hånd,
han som går midt imellem de syv gull-lysestaker: **2** Jeg
vet om dine gjerninger og ditt arbeid og ditt tålmod,
og at du ikke kan tåle de onde; du har prøvd dem
som sier de er apostler, og ikke er det, og du har
funnet at de er løgnere; **3** og du har tålmod og har
hatt meget å bære for mitt navns skyld, og du er ikke
blitt trett. **4** Men jeg har imot dig at du har forlatt din
første kjærlighet. **5** Kom derfor i hu hvad du er falt
ifra, og omvend dig og gjør de første gjerninger! ellers
kommer jeg over dig og vil flytte din lysestake fra
dens sted, hvis du ikke omvender dig. **6** Men dette
har du at du hater nikolaittenes gjerninger, som jeg
og hater. **7** Den som har øre, han høre hvad Ånden
sier til menighetene: Den som seirer, ham vil jeg gi
å ete av livsens tre, som er i Guds Paradis! **8** Og
skriv til engelen for menigheten i Smyrna: Dette sier
den første og den siste, han som var død og er blitt
levende: **9** Jeg vet om din trengsel og din fattigdom
- men du er rik - og spotten fra dem som sier de er
jøder, og ikke er det, men er Satans synagoge. **10**
Frykt ikke for det du skal lide! Se, djevelen skal kaste
nogen av eder i fengsel, forat I skal prøves, og I skal
ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, så vil jeg
gi dig livsens krone! **11** Den som har øre, han høre
hvad Ånden sier til menighetene: Den som seirer, skal
slett ikke skades av den annen død! **12** Og skriv til
engelen for menigheten i Pergamum: Dette sier han
som har det tveeggede skarpe sverd: **13** Jeg vet hvor
du bor, der hvor Satan har sin trone, og du holder
fast ved mitt navn, og du fornektet ikke min tro i de
dager da Antipas var mitt trofaste vidne, han som blev
slått ihjel hos eder, der hvor Satan bor. **14** Men jeg
har nogen få ting imot dig: at du har nogen der som
holder fast ved Bileams lære, han som lærte Balak å
legge anstøt for Israels barn, å ete avguds-offer og
drive hor; **15** således har også du nogen som i like
måte holder fast ved nikolaittenes lære. **16** Omvend
dig! ellers kommer jeg snart over dig og vil stride mot
dem med min munns sverd. **17** Den som har øre,
han høre hvad Ånden sier til menighetene: Den som
seirer, ham vil jeg gi av den skjulte manna, og jeg vil gi
ham en hvit sten og et nytt navn, skrevet på stenen,
som ingen kjenner uten den som får det! **18** Og skriv
til engelen for menigheten i Tyatira: Dette sier Guds
Sønn, han som har øine som ildslue, og hvis føtter er
lik skinnende kobber: **19** Jeg vet om dine gjerninger og
din kjærlighet og tjeneste og tro og tålmodighet, og
dine siste gjerninger, som er flere enn de første. **20**

Men jeg har imot dig at du lar kvinnen Jesabel råde,
hun som sier at hun er en profetinne, og som lærer og
forfører mine tjenere til å drive hor og ete avgudsoffer.
21 Og jeg gav henne tid til å omvende sig; men hun vil
ikke omvende sig fra sitt hor. 22 Se, jeg kaster henne
på sykeseng, og dem som driver hor med henne,
kaster jeg i stor trengsel, hvis de ikke omvender sig fra
hennes gjerninger. 23 Og hennes barn vil jeg rykke
bort ved død, og alle menighetene skal kjenne at jeg
er den som ransaker nyrer og hjerter, og jeg vil gi hver
av eder efter hans gjerninger. 24 Men til eder sier jeg, I
andre som er i Tyatira, alle de som ikke har denne
lære, de som ikke kjenner Satans dybder, som de sier:
Jeg vil ikke legge nogen annen tyngsel på eder; 25
bare hold fast ved det I har, inntil jeg kommer! 26 Og
den som seirer, og som tar vare på mine gjerninger
inntil enden, ham vil jeg gi makt over hedningene, 27
og han skal styre dem med jernstav, likesom en knuser
lerkar, således som og jeg har fått det av min Fader,
28 og jeg vil gi ham morgenstjernen. 29 Den som har
øre, han høre hvad Ånden sier til menighetene!

3 Og skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette
sier han som har de syv Guds ånder og de syv
stjerner: Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av
at du lever, og du er død. 2 Bli våken, og styrk det
annet, som var på vei til å dø! for jeg har ikke funnet
dine gjerninger fullkomne for min Gud. 3 Kom derfor i
hu hvorledes du har lært og hørt, og ta vare på det
og omvend dig! Dersom du da ikke våker, skal jeg
komme som en tyv, og du skal ikke vite hvad stund
jeg kommer over dig. 4 Dog har du nogen få navn
i Sardes som ikke har smittet sine klær, og de skal
gå med mig i hvite klær; for de er det verd. 5 Den
som seirer, han skal således bli klædd i hvite klær, og
jeg vil ikke utslette hans navn av livsens bok, og jeg
vil kjennes ved hans navn for min Fader og for hans
engler. 6 Den som har øre, han høre hvad Ånden sier
til menighetene! 7 Og skriv til engelen for menigheten i
Filadelfia: Dette sier den Hellige, den Sanndrue, han
som har Davids nøkkel, han som lukker op, og ingen
lukker til, og lukker til, og ingen lukker op: 8 Jeg vet
om dine gjerninger; se, jeg har satt foran dig en åpnet
dør, og ingen kan lukke den til; for du har liten styrke,
og har dog tatt vare på mitt ord og ikke fornektet mitt
navn. 9 Se, jeg lar nogen av Satans synagoge komme,
av dem som sier de er jøder, og ikke er det, men lyver.
Se, jeg vil gjøre så at de skal komme og falle ned for
dine føtter og kjenne at jeg har elsket dig. 10 Fordi du
har tatt vare på mitt ord om tålmodighet, vil jeg og fri
dig ut fra den prøvelsens stund som skal komme over
hele jorderike, for å prøve dem som bor på jorden. 11
Jeg kommer snart. Hold fast på det du har, forat ingen
skal ta din krone! 12 Den som seirer, ham vil jeg gjøre
til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mere
gå ut derfra, og jeg vil skrive på ham min Guds navn
og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, det
som kommer ned fra himmelen fra min Gud, og mitt
navn, det nye. 13 Den som har øre, han høre hvad
Ånden sier til menighetene! 14 Og skriv til engelen for
menigheten i Laodikea: Dette sier han som er amen,
det troverdige og sanndrue vidne, ophavet til Guds
skapning: 15 Jeg vet om dine gjerninger, at du hverken
er kold eller varm; gid du var kold eller varm! 16 Derfor,
da du er lunken, og hverken kold eller varm, vil jeg
utspy dig av min munn. 17 Fordi du sier: Jeg er rik og
har overflod og fattes intet, og du vet ikke at du er
ussel og ynkelig og fattig og blind og naken, 18 så
råder jeg dig at du kjøper av mig gull, glødet i ild, forat
du kan bli rik, og hvite klær, forat du kan klæ dig i dem
og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbaret, og
øiensalve til å salve dine øine med, forat du kan se!
19 Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg; vær
derfor nidkjær og omvend dig! 20 Se, jeg står for døren
og banker; om nogen hører min røst og åpner døren,
da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham,
og han med mig. 21 Den som seirer, ham vil jeg gi å
sitte med mig på min trone, likesom jeg og har seiret
og satt mig med min Fader på hans trone. 22 Den som
har øre, han høre hvad Ånden sier til menighetene!

4 Derefter så jeg, og se, det var en dør åpnet i
himmelen, og den første røst, som jeg hadde hørt
likesom av en basun, som talte med mig, sa: Stig op
her, og jeg vil vise dig det som skal skje herefter. 2
Straks var jeg bortrykket i ånden, og se, en trone var
satt i himmelen, og det satt en på tronen. 3 Og han
som satt der, var å se til likesom jaspis og sarder-sten,
og det var en regnbue rundt omkring tronen, å se til
likesom en smaragd. 4 Og rundt omkring tronen var
det fire og tyve troner, og på tronene så jeg fire og
tyve eldste sitte, klædd i hvite klær, med gullkroner på
sine hoder. 5 Og fra tronen går det ut lyn og røster og
tordener, og foran tronen brenner syv ildfakler, som er
de syv Guds ånder. 6 Og foran tronen er det likesom
et glasshav, likt krystall, og midt for tronen og rundt om
tronen er det fire livsvesener, fulle av øine for og bak.
7 Og det første livsvesen er likt en løve, og det annet
livsvesen er likt en okse, og det tredje livsvesen har et
åsyn som et menneske, og det fjerde livsvesen er likt
en flyvende ørn. 8 Og de fire livsvesener har, hvert
især av dem, seks vinger; rundt omkring og innenfor
er de fulle av øine; og de holder ikke op dag eller
natt med å si: Hellig, hellig, hellig er Herren Gud, den
allmektige, han som var og som er og som kommer!
9 Og når livsvesenene gir ham som sitter på tronen,

ham som lever i all evighet, pris og ære og takk, **(aiōn g165)** **10** da faller de fire og tyve eldste ned for ham
som sitter på tronen, og tilbeder ham som lever i all
evighet, og kaster sine kroner ned for tronen og sier:
(aiōn g165) **11** Verdig er du, vår Herre og Gud, til å få
prisen og æren og makten; for du har skapt alle ting,
og fordi du vilde, var de til og blev de skapt!

5 Og jeg så i hans høire hånd som satt på tronen, en
bokrull, skrevet innvendig og utvendig, og forseglet
med syv segl. **2** Og jeg så en veldig engel, som ropte
med høi røst: Hvem er verdig til å åpne boken og bryte
seglene på den? **3** Og det var ingen i himmelen eller
på jorden eller under jorden som kunde åpne boken
eller se i den. **4** Da gråt jeg sårt fordi ingen blev funnet
verdig til å åpne boken eller se i den. **5** Og en av de
eldste sier til mig: Gråt ikke! se, løven av Juda stamme,
Davids rotskudd, har seiret og kan åpne boken og de
syv segl på den. **6** Og jeg så midt imellem tronen og
de fire livsvesener og de eldste et lam stå der, likesom
slaktet, og det hadde syv horn og syv øine, det er de
syv Guds ånder som er sendt ut over all jorden. **7** Og
det kom og tok den av hans høire hånd som satt på
tronen. **8** Og da det tok boken, falt de fire livsvesener
og de fire og tyve eldste ned for Lammet, hver med sin
harpe og med gullskåler, fulle av røkelse, som er de
helliges bønner, **9** og de synger en ny sang og sier:
Verdig er du til å ta boken og åpne seglene på den,
fordi du blev slaktet og med ditt blod kjøpte oss til
Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt, **10** og
gjorde dem til et kongerike og til prester for vår Gud,
og de skal være konger på jorden! **11** Og jeg så, og
jeg hørte en røst av mange engler omkring tronen
og livsvesenene og de eldste, og tallet på dem var ti
tusen ganger ti tusen og tusen ganger tusen, **12** og de
sa med høi røst: Verdig er Lammet, som er slaktet,
til å få makt og rikdom og visdom og styrke og ære
og pris og velsignelse! **13** Og hver skapning som er i
himmelen og på jorden og under jorden og på havet,
og alt det som er i dem, hørte jeg si: Ham som sitter på
tronen, og Lammet tilhører velsignelsen og æren og
prisen og styrken i all evighet. **(aiōn g165)** **14** Og de fire
livsvesener sa: Amen! Og de eldste falt ned og tilbad.

6 Og jeg så da Lammet åpnet et av de syv segl,
og jeg hørte et av de fire livsvesener si som med
tordenrøst: Kom! **2** Og jeg så, og se, en hvit hest, og
han som satt på den, hadde en bue, og det blev gitt
ham en krone, og han drog ut med seier og til seier. **3**
Og da det åpnet det annet segl, hørte jeg det annet
livsvesen si: Kom! **4** Og det kom ut en annen hest,
som var rød, og ham som satt på den, blev det gitt å
ta freden fra jorden, og at de skulde slakte hverandre,
og det blev gitt ham et stort sverd. **5** Og da det åpnet
det tredje segl, hørte jeg det tredje livsvesen si: Kom!
Og jeg så, og se, en sort hest, og han som satt på
den, hadde en vekt i sin hånd. **6** Og jeg hørte likesom
en røst midt iblandt de fire livsvesener, som sa: Et mål
hvete for en penning, og tre mål bygg for en penning;
men oljen og vinen skal du ikke skade. **7** Og da det
åpnet det fjerde segl, hørte jeg røsten av det fjerde
livsvesen, som sa: Kom! **8** Og jeg så, og se, en gul
hest, og han som satt på den, hans navn var døden,
og dødsriket fulgte med ham; og det blev gitt dem
makt over fjerdedelen av jorden, til å drepe med sverd
og med sult og med pest og ved villdyrene på jorden.
(Hadēs g86) **9** Og da det åpnet det femte segl, så jeg
under alteret deres sjeler som var myrdet for Guds
ords skyld, og for det vidnesbyrds skyld som de hadde;
10 og de ropte med høi røst og sa: Herre, du hellige og
sanndrue! hvor lenge skal det vare før du holder dom
og hevner vårt blod på dem som bor på jorden? **11** Og
det blev gitt hver av dem en lang hvit kjortel, og det
blev sagt til dem at de ennu skulde slå sig til ro en
liten stund, inntil tallet på deres medtjenere og deres
brødre som herefter skulde slåes ihjel likesom de selv,
blev fullt. **12** Og jeg så da det åpnet det sjette segl,
og se, det blev et stort jordskjelv, og solen blev sort
som en hårsekk, og hele månen blev som blod, **13** og
stjernene på himmelen falt ned på jorden, likesom et
fikentre kaster sine umodne fikener ned når det rystes
av en sterk vind. **14** Og himmelen vek bort, likesom
en bokrull som rulles sammen, og hvert fjell og hver
ø blev flyttet fra sitt sted. **15** Og kongene på jorden
og stormennene og krigshøvdingene og de rike og
de veldige og hver træl og hver fri mann gjemte sig
i hulene og imellem berghamrene, **16** og de sier til
fjellene og hamrene: Fall over oss og skjul oss for
hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede!
17 For deres vredes store dag er kommet, og hvem
kan holde stand?

7 Derefter så jeg fire engler som stod på jordens fire
hjørner og holdt jordens fire vinder, forat det ikke
skulde blåse nogen vind over jorden eller over havet
eller på noget tre. **2** Og jeg så en annen engel, som
steg op fra solens opgang og hadde den levende Guds
segl, og han ropte med høi røst til de fire engler som
det var gitt å skade jorden og havet, og sa: **3** Skad ikke
jorden eller havet eller trærne før vi har satt innsegl på
vår Guds tjenere i deres panner! **4** Og jeg hørte tallet
på dem som var beseglet: hundre og fire og firti tusen
beseglede av alle Israels barns stammer: **5** av Juda
stamme tolv tusen beseglede, av Rubens stamme tolv
tusen, av Gads stamme tolv tusen, **6** av Asers stamme
tolv tusen, av Naftali stamme tolv tusen, av Manasse

stamme tolv tusen, 7 av Simeons stamme tolv tusen,
av Levi stamme tolv tusen, av Issakars stamme tolv
tusen, 8 av Sebulons stamme tolv tusen, av Josefs
stamme tolv tusen, av Benjamins stamme tolv tusen
beseglede. 9 Derefter så jeg, og se, en stor skare, som
ingen kunde telle, av alle ætter og stammer og folk og
tunger, som stod for tronen og for Lammet, klædd i
lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender;
10 og de ropte med høi røst og sa: Frelsen tilhører vår
Gud, han som sitter på tronen, og Lammet! 11 Og alle
englene stod omkring tronen og om de eldste og om
de fire livsvesener, og de falt ned for tronen på sitt
åsyn og tilbad Gud og sa: 12 Amen! Velsignelsen og
prisen og visdommen og takken og æren og makten og
styrken tilhører vår Gud i all evighet! Amen. **(aiōn g165)**
13 Og en av de eldste tok til orde og sa til mig: Disse
som er klædd i de lange hvite kjortler, hvem er de, og
hvor er de kommet fra? 14 Og jeg sa til ham: Herre! du
vet det. Og han sa til mig: Dette er de som kommer ut
av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og
gjort dem hvite i Lammets blod. 15 Derfor er de for
Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel,
og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over
dem. 16 De skal ikke hungre mere, heller ikke tørste
mere; solen skal heller ikke falle på dem, eller nogen
hete; 17 for Lammet, som er midt for tronen, skal vokte
dem og føre dem til livsens vannkilder, og Gud skal
tørke bort hver tåre av deres øine.

8 Og da det åpnet det syvende segl, blev det stillhet
i himmelen omkring en halv time. 2 Og jeg så de
syv engler som står for Gud, og det blev gitt dem syv
basuner. 3 Og en annen engel kom og stod ved alteret,
og han hadde et røkelsekar av gull; og det blev gitt
ham meget røkelse, forat han skulde legge den til alle
de helliges bønner på gull-alteret foran tronen. 4 Og
røken av røkelsen steg fra engelens hånd op for Gud
med de helliges bønner. 5 Og engelen tok røkelsekaret
og fylte det med ild fra alteret og kastet det på jorden;
og det kom tordener og røster og lyn og jordskjelv. 6
Og de syv engler som hadde de syv basuner, gjorde
sig ferdige til å blåse i dem. 7 Og den første engel
blåste, og det kom hagl og ild, blandet med blod, og
blev kastet ned på jorden, og tredjedelen av jorden
blev opbrent, og tredjedelen av trærne blev opbrent,
og alt grønt gress blev opbrent. 8 Og den annen engel
blåste, og det blev likesom et stort brennende fjell
kastet i havet, og tredjedelen av havet blev til blod, 9
og tredjedelen av skapningene i havet, som hadde
liv, døde, og tredjedelen av skibene blev ødelagt. 10
Og den tredje engel blåste, og en stor stjerne falt ned
fra himmelen, brennende som en fakkel, og den falt
på tredjedelen av elvene og på vannkildene. 11 Og
stjernens navn er Malurt, og tredjedelen av vannene
blev til malurt, og mange mennesker døde av vannet,
fordi det var blitt beskt. 12 Og den fjerde engel blåste,
og tredjedelen av solen blev slått, og tredjedelen av
månen og tredjedelen av stjernene, forat tredjedelen
av dem skulde formørkes, og tredjedelen av dagen
miste sitt lys, og natten likeså. 13 Og jeg så, og jeg
hørte en ørn, som fløi under det høieste av himmelen
og sa med høi røst: Ve, ve, ve dem som bor på jorden,
for de andre basunrøster av de tre engler som ennu
skal blåse!

9 Og den femte engel blåste i basun, og jeg så en
stjerne som var falt fra himmelen ned på jorden, og
nøkkelen til avgrunnens brønn blev gitt den. **(Abyssos g12)** 2 Og den åpnet avgrunnens brønn, og en røk steg
op av brønnen som røken av en stor ovn, og solen og
luften blev formørket av røken fra brønnen. **(Abyssos g12)** 3 Og ut av røken kom det gresshopper over
jorden, og det blev gitt dem makt, slik som skorpionene
på jorden har, 4 og det blev sagt til dem at de ikke
skulde skade gresset på jorden, heller ikke noget
grønt, heller ikke noget tre, men bare de mennesker
som ikke hadde Guds segl i sine panner. 5 Og det
blev gitt dem at de ikke skulde drepe dem, men pine
dem i fem måneder, og pinen de voldte, var som pinen
av en skorpion når den stikker et menneske. 6 Og i de
dager skal menneskene søke døden og ikke finne den,
og stunde efter å få dø, og døden skal fly fra dem. 7
Og gresshoppenes skikkelse var lik hester, rustet til
krig, og på deres hoder var det likesom kroner som så
ut som gull, og deres åsyn var som menneskers åsyn.
8 Og de hadde hår som kvinnehår, og deres tenner
var som løvetenner, 9 og de hadde brynjer likesom
jernbrynjer, og lyden av deres vinger var som lyden
av vogner når mange hester løper til strid. 10 Og de
har stjerter som skorpioner, og brodder, og i deres
stjerter ligger deres makt til å skade menneskene i fem
måneder. 11 Til konge over sig har de avgrunnens
engel; på hebraisk er hans navn Abaddon, og på gresk
har han navnet Apollyon. **(Abyssos g12)** 12 Det første ve
er over; se, ennu kommer det to ve-rop efter dette. 13
Og den sjette engel blåste, og jeg hørte en røst fra
de fire horn på det gull-alter som stod for Gud, 14 og
den sa til den sjette engel, han som hadde basunen:
Løs de fire engler som er bundet ved den store elv
Eufrat! 15 Og de blev løst, de fire engler som hadde
stått ferdige på timen og dagen og måneden og året til
å drepe tredjedelen av menneskene. 16 Og tallet på
hestfolkets hær var to ganger ti tusen ganger ti tusen;
jeg hørte tallet på dem. 17 Og således så jeg hestene i
mitt syn, og dem som satt på dem: de hadde ildrøde

og mørkerøde og svovelgule brynjer, og hestenes
hoder var som løvehoder, og av deres munn gikk det
ut ild og røk og svovel. 18 Av disse tre plager blev
tredjedelen av menneskene drept: av ilden og av røken
og av svovelet som gikk ut av deres munn. 19 For
hestenes makt ligger i deres munn og i deres hale; for
deres haler er som slanger og har hoder, og med dem
gjør de skade. 20 Og de andre mennesker, de som
ikke blev drept i disse plager, omvendte sig ikke fra
sine henders verk, så de lot være å tilbede de onde
ånder og avgudsbilledene av gull og av sølv og av
kobber og av sten og av tre, de som hverken kan se
eller høre eller gå; 21 og de omvendte sig ikke fra sine
mordgjerninger eller fra sine trolldomskunster eller fra
sitt horelevnet eller fra sine tyverier.

10 Og jeg så en annen veldig engel komme ned
fra himmelen, klædd i en sky, og regnbuen var
over hans hode, og hans åsyn var som solen, og hans
føtter som ildstøtter; 2 og han hadde i sin hånd en liten
åpnet bok, og han satte sin høire fot på havet og den
venstre på jorden, 3 og ropte med høi røst, som en
løve brøler, og da han hadde ropt, talte de syv tordener
med sine røster. 4 Og da de syv tordener hadde talt,
vilde jeg til å skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen
si: Sett segl for det som de syv tordener talte, og skriv
det ikke! 5 Og engelen som jeg så stod på havet og på
jorden, løftet sin høire hånd op mot himmelen 6 og
svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte
himmelen og det som er i den, og jorden og det som
er på den, og havet og det som er i det, at det ikke
skal være mere tid, **(aiōn g165)** 7 men i de dager da
den syvende engels røst blir hørt, når han skal blåse i
basunen, da skal Guds hemmelighet være fullbyrdet,
således som han forkynte for sine tjenere profetene. 8
Og den røst som jeg hadde hørt fra himmelen, hørte
jeg atter tale med mig og si: Gå og ta den lille åpnede
bok i den engels hånd som står på havet og på jorden!
9 Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham at han
skulde gi mig den lille bok. Og han sier til mig: Ta og et
den! og den skal svi i din buk, men i din munn skal
den være søt som honning. 10 Og jeg tok den lille bok
av engelens hånd og åt den; og i min munn var den
søt som honning; og da jeg hadde ett den, svidde det i
min buk. 11 Og de sier til mig: Du skal atter spå om
mange folk og ætter og tunger og konger.

11 Og det blev gitt mig et rør, likesom en stav, med
de ord: Stå op og mål Guds tempel og alteret
og dem som tilbeder der; 2 men forgården utenfor
templet, la den være, og mål den ikke! for den er gitt
til hedningene, og de skal trede ned den hellige stad
i to og firti måneder. 3 Og jeg vil gi mine to vidner
at de skal være profeter i tusen to hundre og seksti
dager, klædd i sekk. 4 Dette er de to oljetrær og de to
lysestaker som står for jordens herre. 5 Og dersom
nogen vil gjøre dem skade, da går det ild ut av deres
munn og fortærer deres fiender; ja, dersom nogen vil
gjøre dem skade, da skal han drepes på den måte. 6
Disse har makt til å lukke himmelen, så det ikke skal
falle noget regn i de dager de er profeter, og de har
makt over vannene til å omskape dem til blod, og til å
slå jorden med allslags plage, så ofte de vil. 7 Og når
de har fullført sitt vidnesbyrd, da skal dyret som stiger
op av avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem
og drepe dem. **(Abyssos g12)** 8 Og deres lik skal ligge på
gaten i den store by, den som i åndelig mening kalles
Sodoma og Egypten, der hvor og deres herre blev
korsfestet. 9 Og nogen blandt folkene og stammene og
tungene og ættene skal se deres lik i tre dager og en
halv, og ikke tillate at deres lik blir lagt i grav. 10 Og de
som bor på jorden, skal glede sig over dem og fryde
sig, og de skal sende gaver til hverandre, fordi disse to
profeter var til plage for dem som bor på jorden. 11
Og efter de tre dager og en halv kom det livsånde fra
Gud i dem, og de reiste sig op på sine føtter, og en
stor frykt falt på dem som så dem. 12 Og de hørte
en høi røst fra himmelen si til dem: Stig op her! Og
de steg op til himmelen i skyen, og deres fiender så
dem. 13 Og i samme stund blev det et stort jordskjelv,
og tiendedelen av byen falt, og syv tusen mennesker
blev drept i jordskjelvet; og de andre blev forferdet og
gav himmelens Gud ære. 14 Det annet ve er over; se,
det tredje ve kommer snart. 15 Og den syvende engel
blåste, og høie røster lot sig høre i himmelen, som sa:
Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans
salvede, og han skal være konge i all evighet. **(aiōn
g165)** 16 Og de fire og tyve eldste, som sitter for Guds
åsyn på sine troner, falt på sitt åsyn og tilbad Gud og
sa: 17 Vi takker dig, Herre Gud, du allmektige, du som
er og som var, fordi du har tatt din store makt og er blitt
konge. 18 Og hedningene er blitt vrede, og din vrede
er kommet, og den tid da de døde skal dømmes, og
da du skal lønne dine tjenere profetene og de hellige
og dem som frykter ditt navn, de små og de store, og
da du skal ødelegge dem som ødelegger jorden. 19
Og Guds tempel i himmelen blev åpnet, og hans pakts
ark blev sett i hans tempel, og det kom lyn og røster
og tordener og jordskjelv og svært hagl.

12 Og et stort tegn blev sett i himmelen: en kvinne,
klædd med solen, og månen under hennes føtter,
og på hennes hode en krone av tolv stjerner, 2 og
hun var fruktsommelig og skrek i barnsnød og fødsels-
veer. 3 Og et annet tegn blev sett i himmelen, og se,
en stor ildrød drage, som hadde syv hoder og ti horn,

og på sine hoder syv kroner, 4 og dens stjert drog
tredjedelen av himmelens stjerner med sig og kastet
dem på jorden. Og dragen stod foran kvinnen som
skulde føde, for å sluke hennes barn når hun hadde
født. 5 Og hun fødte et guttebarn, som skal styre
alle hedningene med jernstav; og hennes barn blev
bortrykket til Gud og til hans trone. 6 Og kvinnen flydde
ut i ørkenen, hvor hun har et sted som er gjort i stand
til henne av Gud, forat de der skulde gi henne hennes
føde i tusen to hundre og seksti dager. 7 Og det blev
en strid i himmelen: Mikael og hans engler tok til å
stride mot dragen, og dragen stred, og dens engler. 8
Men de maktet det ikke, heller ikke blev deres sted
mere funnet i himmelen. 9 Og den store drage blev
kastet ned, den gamle slange, han som kalles djevelen
og Satan, han som forfører hele jorderike; han blev
kastet ned på jorden, og hans engler blev kastet ned
med ham. 10 Og jeg hørte en høi røst i himmelen si:
Fra nu av tilhører frelsen og styrken og riket vår Gud,
og makten hans salvede; for våre brødres anklager er
kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og
natt. 11 Og de har seiret over ham i kraft av Lammets
blod og det ord de vidnet; og de hadde ikke sitt liv
kjært, like til døden. 12 Derfor fryd eder, I himler, og I
som bor i dem! Ve jorden og havet! for djevelen er
faret ned til eder i stor vrede, fordi han vet at han
bare har en liten tid. 13 Og da dragen så at den var
kastet ned på jorden, forfulgte den kvinnen som hadde
født gutten. 14 Og den store ørns to vinger blev gitt
til kvinnen forat hun skulde flyve ut i ørkenen til sitt
sted, hvor hun får sin føde en tid og tider og en halv
tid, borte fra slangens åsyn. 15 Og slangen sprutet av
sin munn vann som en elv efter kvinnen, for å rive
henne bort med elven; 16 men jorden kom kvinnen til
hjelp, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som
slangen sprutet av sin munn. 17 Og dragen blev vred
på kvinnen og drog avsted for å føre krig mot de andre
av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu
vidnesbyrd. Og jeg stod på sanden ved havet.

13 Og jeg så et dyr stige op av havet, som hadde
ti horn og syv hoder og på sine horn ti kroner, og
på sine hoder bespottelses-navn. 2 Og dyret som jeg
så, var likt en leopard, og dets føtter som på en bjørn,
og dets munn som en løvemunn; og dragen gav det
sin kraft og sin trone og stor makt. 3 Og jeg så et av
dets hoder likesom såret til døden, og dets dødssår
blev lægt, og all jorden undret sig og fulgte efter dyret,
4 og de tilbad dragen, fordi den hadde gitt dyret makt,
og de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret? og hvem
kan stride mot det? 5 Og der blev gitt det en munn
som talte store og spottende ord, og der blev gitt det
makt til å holde på i to og firti måneder. 6 Og det åpnet
sin munn til spott mot Gud, til å spotte hans navn og
hans bolig, dem som bor i himmelen. 7 Og der blev
gitt det å føre krig mot de hellige og seire over dem, og
der blev gitt det makt over hver stamme og folk og
tunge og ætt. 8 Og alle som bor på jorden, skal tilbede
det, hver den som ikke, fra verdens grunnvoll blev lagt,
har fått sitt navn skrevet i livsens bok hos Lammet
som er slaktet. 9 Dersom nogen har øre, han høre! 10
Om nogen fører i fangenskap, han skal i fangenskap;
om nogen dreper med sverd, han skal drepes med
sverd. Her er de helliges tålmodighet og tro. 11 Og jeg
så et annet dyr stige op av jorden, og det hadde to
horn likesom et lam, og talte som en drage. 12 Og det
bruker det første dyrs hele makt for dets øine, og gjør
at jorden og de som bor på den, tilbeder det første
dyr, hvis dødssår blev lægt, 13 og det gjør store tegn,
så at det endog får ild til å falle ned fra himmelen på
jorden for menneskenes øine. 14 Og det forfører dem
som bor på jorden, for de tegns skyld som er det gitt å
gjøre for dyrets øine, idet det sier til dem som bor på
jorden, at de skal gjøre et billede til det dyr som fikk
såret av sverdet og blev i live. 15 Og det fikk makt til å
gi dyrets billede livsånde, så at dyrets billede endog
kunde tale, og gjøre så at alle de som ikke vilde tilbede
dyrets billede, skulde drepes. 16 Og det gjør at der blir
gitt alle, små og store, rike og fattige, frie og træler, et
merke i deres høire hånd eller på deres panne, 17
og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har
merket, dyrets navn eller tallet for dets navn. 18 Her
er visdommen. Den som har forstand, han regne ut
dyrets tall! for det er et menneskes tall, og dets tall er
seks hundre og seks og seksti.

14 Og jeg så, og se, Lammet stod på Sions berg,
og med det hundre og fire og firti tusen, som
hadde dets navn og dets Faders navn skrevet på sine
panner. 2 Og jeg hørte en røst fra himmelen som lyden
av mange vann og som lyden av en sterk torden, og
røsten jeg hørte, var som av harpespillere som spilte
på sine harper. 3 Og de sang en ny sang for tronen og
for de fire livsvesener og de eldste, og ingen kunde
lære sangen uten de hundre og fire og firti tusen, de
som er kjøpt fra jorden. 4 Disse er de som ikke har
gjort sig urene med kvinner; for de er som jomfruer.
Disse er de som følger Lammet hvor det går. Disse
er kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud
og Lammet, 5 og i deres munn er ikke funnet løgn;
for de er uten lyte. 6 Og jeg så en annen engel flyve
under det høieste av himmelen, som hadde et evig
evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og
for hver ætt og stamme og tunge og folk, (aiōnios g166)
7 og han sa med høi røst: Frykt Gud og gi ham ære!

for timen for hans dom er kommet; og tilbed ham som
gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene! 8
Og atter en annen engel fulgte efter og sa: Falt, falt er
Babylon, den store, som har gitt alle folk å drikke av sitt
horelevnets vredesvin. 9 Og atter en tredje engel fulgte
efter dem og sa med høi røst: Dersom nogen tilbeder
dyret og dets billede og tar merket på sin panne eller i
sin hånd, 10 da skal også han drikke av Guds vredes-
vin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger, og
han skal pines med ild og svovel for de hellige englers
og for Lammets øine, 11 og røken av deres pine stiger
op i all evighet, og de har ikke hvile dag eller natt de
som tilbeder dyret og dets billede, og hver den som tar
dets navns merke. (aiōn g165) 12 Her er de helliges
tålmodighet, de som holder Guds bud og Jesu tro. 13
Og jeg hørte en røst fra himmelen si: Skriv: Salige er
de døde som dør i Herren herefter! Ja, sier Ånden, de
skal hvile fra sitt arbeid; for deres gjerninger følger med
dem. 14 Og jeg så, og se, en hvit sky, og på skyen
satt en som var lik en menneskesønn, og på sitt hode
hadde han en gullkrone og i sin hånd en skarp sigd.
15 Og en annen engel kom ut av templet og ropte med
høi røst til ham som satt på skyen: Send ut din sigd og
høst! Timen til å høste er kommet; for høsten på jorden
er overmoden. 16 Og han som satt på skyen, lot sin
sigd gå over jorden, og jorden blev høstet. 17 Og en
annen engel kom ut av templet i himmelen og hadde
en skarp sigd han også. 18 Og ennu en annen engel
kom ut fra alteret, og han hadde makt over ilden, og
ropte med høi røst til ham som hadde den skarpe sigd:
Send ut din skarpe sigd og høst druene av vintreet på
jorden! for dets bær er modne. 19 Og engelen lot sin
sigd gå over jorden og avhøstet vintreet på jorden og
kastet frukten i Guds vredes store vinperse. 20 Og
vinpersen blev trådt utenfor byen, og det gikk blod ut
av vinpersen like til bislene på hestene, så langt som
tusen og seks hundre stadier.

15 Og jeg så et annet tegn i himmelen, stort og
underfullt: syv engler som hadde de syv siste
plager; for med dem er Guds vrede fullendt. 2 Og jeg
så likesom et glasshav blandet med ild; og dem som
hadde seiret over dyret og dets billede og dets navns
tall, så jeg stå ved glasshavet med Guds harper i hånd;
3 og de sang Moses', Guds tjeners sang og Lammets
sang og sa: Store og underfulle er dine gjerninger,
Herre Gud, du allmektige! rettferdige og sanne er dine
veier, du folkenes konge! 4 Hvem skulde ikke frykte,
Herre, og ære ditt navn? Du alene er hellig, og alle
folkene skal komme og tilbede for ditt åsyn, fordi dine
rettferdige dommer er blitt åpenbaret. 5 Og derefter så
jeg, og templet med vidnesbyrdets telt i himmelen blev
åpnet, 6 og de syv engler som hadde de syv plager,
kom ut av templet, klædd i rent og skinnende lin og
ombundet om brystet med gullbelter. 7 Og et av de fire
livsvesener gav de syv engler syv gullskåler fylt med
Guds vrede, hans som lever i all evighet. (aiōn g165) 8
Og templet blev fylt med røk av Guds herlighet og av
hans makt; og ingen kunde gå inn i templet før de syv
englers syv plager var fullendt.

16 Og jeg hørte en høi røst fra templet si til de syv
engler: Gå avsted og tøm Guds vredes syv skåler
ut på jorden! 2 Og den første gikk avsted og tømte sin
skål ut på jorden; og det kom en ond og farlig byld på
de mennesker som hadde dyrets merke, og som tilbad
dets billede. 3 Og den annen engel tømte sin skål ut i
havet; og det blev til blod som av en død mann, og
hver levende sjel i havet døde. 4 Og den tredje engel
tømte sin skål ut i elvene og i vannkildene; og det
blev til blod. 5 Og jeg hørte engelen over vannene
si: Rettferdig er du som er og som var, du hellige,
at du har dømt således; 6 for blod av hellige og av
profeter har de utøst, og blod gav du dem å drikke; de
er det verd. 7 Og jeg hørte alteret si: Ja, Herre Gud,
du allmektige, sanne og rettferdige er dine dommer. 8
Og den fjerde engel tømte sin skål ut på solen; og
den fikk makt til å brenne menneskene med ild; 9 og
menneskene brente i svær hete, og de spottet Guds
navn, hans som har makt over disse plager, og de
omvendte sig ikke til å gi ham ære. 10 Og den femte
engel tømte sin skål ut over dyrets trone; og dets rike
blev formørket, og de tygget sine tunger av pine, 11
Og de spottet himmelens Gud for sine piner og for
sine bylder, og omvendte sig ikke fra sine gjerninger.
12 Og den sjette engel tømte sin skål ut i den store elv
Eufrat; og vannet i den tørket bort, forat der skulde
ryddes vei for kongene fra Østen. 13 Og jeg så at
det av dragens munn og av dyrets munn og av den
falske profets munn kom ut tre urene ånder som lignet
padder; 14 for de er djevle-ånder som gjør tegn, og de
går ut til kongene over hele jorderike for å samle dem
til krigen på Guds, den allmektiges, store dag. 15 Se,
jeg kommer som en tyv; salig er den som våker og
tar vare på sine klær, så han ikke skal gå naken og
de skal se hans skam. 16 Og han samlet dem på det
sted som på hebraisk heter Harmageddon. 17 Og den
syvende engel tømte sin skål ut i luften; og en høi røst
kom fra templet i himmelen, fra tronen, og sa: Det er
skjedd! 18 Og det kom lyn og røster og tordener, og
det kom et stort jordskjelv, et slikt som ikke har vært
fra den tid menneskene blev til på jorden, et sådant
jordskjelv, så stort. 19 Og den store by blev delt i tre
deler, og folkenes byer falt, og Babylon, den store,
blev ihukommet for Gud, at den skulde få begeret med

hans strenge vredes vin. 20 Og hver ø vek bort, og
fjell blev ikke funnet. 21 Og et svært hagl, som en
hundre pund, falt ned fra himmelen på menneskene,
og menneskene spottet Gud for haglets plage; for
plagen av det var meget stor.

17 Og en av de syv engler som hadde de syv
skåler, kom og talte med mig og sa: Kom, jeg vil
vise dig dommen over den store skjøge, som sitter
over de mange vann, 2 som kongene på jorden drev
hor med, og de som bor på jorden, blev drukne av
hennes horelevnets vin. 3 Og han førte mig i ånden ut
i ørkenen, og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt
dyr, som var fullt av bespottelses-navn og hadde syv
hoder og ti horn. 4 Og kvinnen var klædd i purpur og
skarlagen og lyste av gull og edelstener og perler; hun
hadde et gullbeger i sin hånd, fullt av styggheter og av
hennes horelevnets urenheter, 5 og på hennes panne
var skrevet et navn, en hemmelighet: Babylon, den
store, mor til skjøgene og til stygghetene på jorden.
6 Og jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og
av Jesu vidners blod, og jeg undret mig storlig da jeg
så henne. 7 Og engelen sa til mig: Hvorfor undret du
dig? Jeg vil si dig hemmeligheten med kvinnen og med
dyret som bærer henne, og som har de syv hoder og
de ti horn. 8 Det dyr du så, var og er ikke, og det skal
stige op av avgrunnen og fare bort til undergang; og
de som bor på jorden, de hvis navn ikke, fra verdens
grunnvoll blev lagt, er skrevet i livsens bok, skal undre
sig når de ser at dyret var og ikke er og skal komme
igjen. **(Abyssos g12)** 9 Her gjelder det vett som har
visdom. De syv hoder er syv fjell, som kvinnen sitter
på, 10 og de er syv konger; de fem er falt, den ene
er til, den annen er ennu ikke kommet; og når han
kommer, skal han bare holde sig en kort tid. 11 Og
dyret som var og ikke er, er selv den åttende, og er
tillike en av de syv, og farer bort til undergang. 12 Og
de ti horn som du så, er ti konger som ennu ikke har
fått rike, men de får makt som konger én time sammen
med dyret. 13 Disse har én tanke, og sin kraft og sin
makt gir de til dyret. 14 Disse skal stride mot Lammet,
og Lammet skal seire over dem, fordi det er herrers
herre og kongers konge, og de som er med det, de
kalte og utvalgte og trofaste. 15 Og han sier til mig: De
vann som du så, hvor skjøgen sitter, er folk og skarer
og ætter og tunger. 16 Og de ti horn som du så, og
dyret, disse skal hate skjøgen og gjøre henne øde og
naken, og hennes kjøtt skal de ete, og henne selv skal
de brenne op med ild. 17 For Gud gav dem i hjertet å
fullføre hans tanke, og å fullføre én og samme tanke,
og å gi dyret sitt rike, inntil Guds ord er blitt fullbyrdet.
18 Og kvinnen som du så, er den store by som har
kongedømme over kongene på jorden.

18 Derefter så jeg en annen engel stige ned fra
himmelen; han hadde stor makt, og jorden blev
oplyst av hans herlighet, 2 og han ropte med sterk
røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og den
er blitt et bosted for onde ånder, og et fengsel for
hver uren ånd, og et fengsel for hver uren og hatet
fugl; 3 for av hennes horelevnets vredes-vin har alle
folk drukket, og kongene på jorden har drevet hor
med henne, og kjøbmennene på jorden er blitt rike
av hennes vellevnets fylde. 4 Og jeg hørte en annen
røst fra himmelen si: Gå ut fra henne, mitt folk, forat I
ikke skal ha del i hennes synder, og forat I ikke skal få
noget av hennes plager! 5 For hennes synder når like
til himmelen, og Gud har kommet hennes urettferdige
gjerninger i hu. 6 Gi henne igjen som hun har gitt,
og gjengjeld henne dobbelt efter hennes gjerninger!
Skjenk henne dobbelt i det beger hun har iskjenket!
7 Så meget som hun har ophøiet sig selv og levd i
vellevnet, så meget skal I gi henne av pine og sorg!
Fordi hun sier i sitt hjerte: Jeg sitter som dronning og
er ikke enke, og sorg skal jeg aldri se, 8 derfor skal
hennes plager komme på én dag: død og sorg og
sult; og hun skal bli opbrent med ild; for sterk er Gud
Herren, som dømte henne. 9 Og kongene på jorden,
som har drevet hor og levd i vellevnet med henne, skal
gråte og jamre sig over henne når de ser røken av
hennes brand, 10 mens de står langt borte av frykt
for hennes pine, og de skal si: Ve, ve, du store by
Babylon, du sterke by, at din dom er kommet i en time!
11 Og kjøbmennene på jorden skal gråte og sørge over
henne, fordi ingen mere kjøper deres skibsladninger,
12 skibsladninger av gull og sølv og edelstener og
perler og fint lin og purpur og silke og skarlagen, og
allslags velluktende tre og allslags kar av elfenben og
allslags kar av kostelig tre og av kobber og jern og
marmor, 13 og kanel og hårsalve og røkelse og myrra
og virak og vin og olje og fint mel og hvete og storfe og
får og hester og vogner og træler og menneskesjeler.
14 Og den frukt som din sjel hadde lyst til, er blitt borte
for dig, og alt det fete og glimrende er blitt borte for
dig, og aldri mere skal nogen finne det igjen. 15 De
som handler med slikt, de som er blitt rike ved henne,
skal stå langt borte av frykt for hennes pine og gråte
og sørge og si: 16 Ve, ve den store by, som var klædd
i fint lin og purpur og skarlagen og lyste av gull og
edelstener og perler, at så stor en rikdom er ødelagt i
én time! 17 Og hver styrmann og hver skibsfører og
alle sjøfolk og alle de som ferdes på havet, stod langt
borte 18 og ropte da de så røken av hennes brand, og
sa: Hvem er lik den store by? 19 Og de kastet støv
på sine hoder og ropte med gråt og sorg og sa: Ve,
ve den store by, hvor alle som har skib i sjøen, er

blitt rike av dens kostbarheter, at den er lagt øde i en
time! 20 Fryd dig over den, du himmel, og I hellige, og
I apostler og profeter, fordi Gud har holdt dom over
den for eder! 21 Og en veldig engel løftet en sten som
en stor kvernsten og kastet den i havet og sa: Så skal
Babylon, den store by, kastes ned med hast og ikke
finnes mere. 22 Og lyd av harpespillere og sangere og
fløitespillere og basunblåsere skal ikke mere høres i
dig, og ingen som driver nogen kunst, skal mere finnes
i dig, og lyd av kvern skal ikke mere høres i dig, 23
og lys av lampe skal ikke mere skinne i dig, og røst
av brudgom og brud skal ikke mere høres i dig; for
dine kjøbmenn var stormennene på jorden, fordi alle
folk blev ført vill ved din trolldom. 24 Og i den blev
funnet blod av profeter og hellige og av alle dem som
er myrdet på jorden.

19 Derefter hørte jeg likesom en sterk lyd av en
stor skare i himmelen, som sa: Halleluja! Frelsen
og æren og makten tilhører vår Gud! 2 for sanne og
rettferdige er hans dommer; han har dømt den store
skjøge, hun som ødela jorden med sitt horelevnet, og
han har krevd sine tjeneres blod av hennes hånd. 3
Og de sa annen gang: Halleluja! Og røken av henne
stiger op i all evighet. (aiōn g165) 4 Og de fire og tyve
eldste og de fire livsvesener falt ned og tilbad Gud,
som satt på tronen, og sa: Amen! Halleluja! 5 Og en
røst gikk ut fra tronen, som sa: Lov vår Gud, alle I hans
tjenere, og I som frykter ham, både små og store! 6 Og
jeg hørte likesom en lyd av en stor skare og som en
lyd av mange vann og som en lyd av sterke tordener,
som sa: Halleluja! for Gud Herren, den allmektige, er
blitt konge! 7 La oss glede og fryde oss og gi ham
æren! for Lammets bryllup er kommet, og hans brud
har gjort sig rede, 8 og det er henne gitt å klæ sig i
rent og skinnende fint lin. For det fine lin er de helliges
rettferdige gjerninger. 9 Og han sier til mig: Skriv:
Salige er de som er innbudt til Lammets bryllups-
nattverd! Og han sier til mig: Dette er Guds sanne ord.
10 Og jeg falt ned for hans føtter for å tilbede ham;
og han sier til mig: Var dig for det! jeg er din og dine
brødres medtjener, de som har Jesu vidnesbyrd. Gud
skal du tilbede! For Jesu vidnesbyrd er profet-ordets
ånd. 11 Og jeg så himmelen åpnet, og se, en hvit hest,
og han som satt på den, heter Trofast og Sanndru,
og han dømmer og strider med rettferdighet. 12 Hans
øine er som ildslue, og på hans hode er det mange
kroner; han har et navn skrevet som ingen kjenner uten
han selv, 13 og han er klædd i et klædebon som er
dyppet i blod, og han er kalt Guds ord. 14 Og hærene i
himmelen fulgte ham på hvite hester, klædd i hvitt og
rent fint lin. 15 Og av hans munn går det ut et skarpt
sverd, forat han med det skal slå hedningene; og han
skal styre dem med jernstav, og han treder vinpersen
med Guds, den allmektiges, strenge vredes vin. 16
Og på sitt klædebon og på sin lend har han et navn
skrevet: Kongers konge og herrers herre. 17 Og jeg så
en engel som stod i solen, og han ropte med høi røst
og sa til alle fuglene som flyver under det høieste av
himmelen: Kom hit og samle eder til Guds store måltid,
18 for å ete kjøtt av konger og kjøtt av krigshøvdinger
og kjøtt av veldige og kjøtt av hester og av dem som
satt på dem, og kjøtt av alle, frie menn og træler, små
og store! 19 Og jeg så dyret og kongene på jorden
og deres hærer samlet for å føre krig mot ham som
satt på hesten, og mot hans hær. 20 Og dyret blev
grepet, og sammen med det den falske profet, han
som for dets øine hadde gjort de tegn hvormed han
hadde forført dem som tok dyrets merke og tilbad dets
billede; disse to blev kastet levende i ildsjøen som
brenner med svovel. (Limnē Pyr g3041 g4442) 21 Og de
andre blev drept med hans sverd som satt på hesten,
det sverd som gikk ut av hans munn; og alle fuglene
blev mettet av deres kjøtt.

20 Og jeg så en engel stige ned fra himmelen, som
hadde nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i
sin hånd. (Abyssos g12) 2 Og han grep dragen, den
gamle slange, som er djevelen og Satan, og bandt
ham for tusen år 3 og kastet ham i avgrunnen og
lukket til og satte segl over ham, forat han ikke lenger
skulde forføre folkene, inntil de tusen år var til ende; og
efter den tid skal han løses en kort stund. (Abyssos g12)
4 Og jeg så troner, og de satte sig på dem, og det blev
gitt dem makt til å holde dom; og jeg så deres sjeler
som var blitt halshugget for Jesu vidnesbyrds og for
Guds ords skyld, og dem som ikke hadde tilbedt dyret
eller dets billede, og som ikke hadde tatt merket på sin
panne og på sin hånd; og de blev levende og regjerte
med Kristus i tusen år. 5 Men de andre døde blev
ikke levende igjen før de tusen år var til ende. Dette
er den første opstandelse. 6 Salig og hellig er den
som har del i den første opstandelse; over dem har
den annen død ikke makt, men de skal være Guds og
Kristi prester og regjere med ham i tusen år. 7 Og når
de tusen år er til ende, skal Satan løses av sitt fengsel.
8 Og han skal gå ut for å forføre de folk som bor ved
jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem
til strid, og deres tall er som havets sand. 9 Og de
drog op over den vide jord og kringsatte de helliges
leir og den elskede stad. Og ild falt ned fra himmelen
og fortærte dem. 10 Og djevelen, som hadde forført
dem, blev kastet i sjøen med ild og svovel, hvor dyret
og den falske profet var, og de skal pines dag og natt i
all evighet. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 Og jeg
så en stor hvit trone, og ham som satt på den; og

for hans åsyn vek jorden og himmelen bort, og det
blev ikke funnet sted for dem. 12 Og jeg så de døde,
små og store, stå for Gud, og bøker blev åpnet; og en
annen bok blev åpnet, som er livsens bok; og de døde
blev dømt efter det som var skrevet i bøkene, efter
sine gjerninger. 13 Og havet gav tilbake de døde som
var i det, og døden og dødsriket gav tilbake de døde
som var i dem; og de blev dømt, enhver efter sine
gjerninger. (Hadēs g86) 14 Og døden og dødsriket blev
kastet i ildsjøen. Dette er den annen død: ildsjøen.
(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 Og hvis nogen ikke
fantes opskrevet i livsens bok, da blev han kastet i
ildsjøen. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Og jeg så en ny himmel og en ny jord; for den
første himmel og den første jord var veket bort,
og havet er ikke mere. 2 Og jeg så den hellige stad, det
nye Jerusalem, stige ned av himmelen fra Gud, gjort i
stand som en brud som er prydet for sin brudgom. 3
Og jeg hørte en høi røst fra tronen si: Se, Guds bolig
er hos menneskene, og han skal bo hos dem; og de
skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem
og være deres Gud; 4 og han skal tørke bort hver
tåre av deres øine, og døden skal ikke være mere, og
ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være mere;
for de første ting er veket bort. 5 Og han som satt
på tronen, sa: Se, jeg gjør alle ting nye. Og han sier
til mig: Skriv! for disse ord er troverdige og sanne.
6 Og han sa til mig: Det er skjedd. Jeg er Alfa og
Omega, begynnelsen og enden. Jeg vil gi den tørste
av livsens vannkilde uforskyldt. 7 Den som seirer,
skal arve alle ting, og jeg vil være hans Gud, og han
skal være min sønn. 8 Men de redde og vantro og
vederstyggelige og manndraperne og horkarlene og
trollmennene og avgudsdyrkerne og alle løgnerne,
deres del skal være i sjøen som brenner med ild og
svovel; det er den annen død. (Limnē Pyr g3041 g4442)
9 Og en av de syv engler som hadde de syv skåler,
fulle av de syv siste plager, kom til mig og talte med
mig og sa: Kom, jeg vil vise dig bruden, Lammets
hustru. 10 Og han førte mig i ånden bort på et stort og
høit fjell og viste mig den hellige stad Jerusalem, som
steg ned av himmelen fra Gud; 11 den hadde Guds
herlighet, og dens lys var som den kosteligste sten,
som krystallklar jaspis. 12 Og den hadde en stor og høi
mur; den hadde tolv porter, og på portene tolv engler
og innskrevne navn, navnene på Israels barns tolv
stammer; 13 mot øst var tre porter, mot nord tre porter,
mot syd tre porter, mot vest tre porter. 14 Og stadens
mur hadde tolv grunnstener, og på dem navnene på
Lammets tolv apostler. 15 Og han som talte med
mig, hadde et gullrør forat han skulde måle staden
og dens porter og dens mur. 16 Og staden ligger i
en firkant, og dens lengde er så stor som bredden.
Og han målte staden med røret: tolv tusen stadier;
lengden og bredden og høiden på den er like. 17 Og
han målte dens mur: hundre og fire og firti alen, efter
menneskemål, som og er engle-mål. 18 Og dens mur
var bygget av jaspis, og staden var av rent gull, lik rent
glass. 19 Og grunnstenene i stadens mur var prydet
med allslags kostelig sten; den første grunnsten var
jaspis, den annen safir, den tredje kalkedon, den fjerde
smaragd, 20 den femte sardonyks, den sjette sarder,
den syvende krysolitt, den åttende beryll, den niende
topas, den tiende krysopras, den ellevte hyasint, den
tolvte ametyst. 21 Og de tolv porter var tolv perler; hver
av portene var av én perle; og stadens gate var rent
gull, som klart glass. 22 Og noget tempel så jeg ikke i
den; for dens tempel er Gud Herren, den allmektige,
og Lammet. 23 Og staden trenger ikke solen eller
månen til å lyse for sig; for Guds herlighet oplyser
den, og Lammet er dens lys. 24 Og folkeslagene skal
vandre i dens lys, og kongene på jorden bærer sin
herlighet inn i den. 25 Og dens porter skal aldri lukkes
om dagen; for natt skal ikke være der; 26 og de skal
bære folkeslagenes herlighet og ære inn i den. 27 Og
intet urent skal komme inn i den, og ingen som farer
med stygghet og løgn, men bare de som er innskrevet
i livsens bok hos Lammet.

22 Og han viste mig en elv med livsens vann, som
rant, klar som krystall, ut fra Guds og Lammets
trone. 2 Mellem stadens gate og elven, på begge sider,
stod livsens tre, som bar frukt tolv ganger og gav sin
frukt hver måned; og bladene på treet var til lægedom
for folkene. 3 Og ingen forbannelse skal være mere,
og Guds og Lammets trone skal være i den, og hans
tjenere skal tjene ham, 4 og de skal se hans åsyn, og
hans navn skal være på deres panner. 5 Og natt skal
ikke være mere, og de trenger ikke lys av lampe og lys
av sol, for Gud Herren skal lyse over dem; og de skal
regjere i all evighet. (aiōn g165) 6 Og han sa til mig:
Disse ord er troverdige og sanne, og Herren, den Gud
som utdeler sin Ånd til profetene, har sendt ut sin engel
for å vise sine tjenere det som snart skal skje. 7 Og
se, jeg kommer snart. Salig er den som tar vare på de
profetiske ord i denne bok. 8 Og jeg, Johannes, er den
som så og hørte dette; og da jeg hadde hørt og sett,
falt jeg ned for å tilbede for den engels føtter som viste
mig dette. 9 Og han sier til mig: Var dig for det! jeg er
din og dine brødre profetenes medtjener og deres som
tar vare på ordene i denne bok. Gud skal du tilbede!
10 Og han sier til mig: Du skal ikke sette segl for de
profetiske ord i denne bok; for tiden er nær. 11 La den
som gjør urett, fremdeles gjøre urett, og den urene

fremdeles bli uren, og den rettferdige fremdeles gjøre
rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort! **12**
Se, jeg kommer snart, og min lønn er med mig, til å gi
enhver igjen efter som hans gjerning er. **13** Jeg er Alfa
og Omega, begynnelsen og enden, den første og den
siste. **14** Salige er de som tvetter sine kjortler, så de
må få rett til livsens tre og gjennem portene komme inn
i staden. **15** Men utenfor er hundene og trollmennene
og horkarlene og manndraperne og avgudsdyrkerne
og enhver som elsker og taler løgn. **16** Jeg, Jesus,
har sendt min engel for å vidne dette for eder om
menighetene; jeg er Davids rotskudd og ætt, den klare
morgenstjerne. **17** Og Ånden og bruden sier: Kom! og
den som hører det, si: Kom! og den som tørster, han
komme, og den som vil, han ta livsens vann uforskyldt!
18 Jeg vidner for enhver som hører de profetiske ord i
denne bok: Dersom nogen legger noget til dette, da
skal Gud legge på ham de plager som er skrevet i
denne bok; **19** og dersom nogen tar noget bort fra
ordene i denne profetiske bok, da skal Gud ta bort
hans del fra livsens tre og fra den hellige stad, som
det er skrevet om i denne bok. **20** Han som vidner
dette, sier: Ja, jeg kommer snart. Amen, ja kom, Herre
Jesus! **21** Vår Herre Jesu Kristi nåde være med eder
alle! Amen.

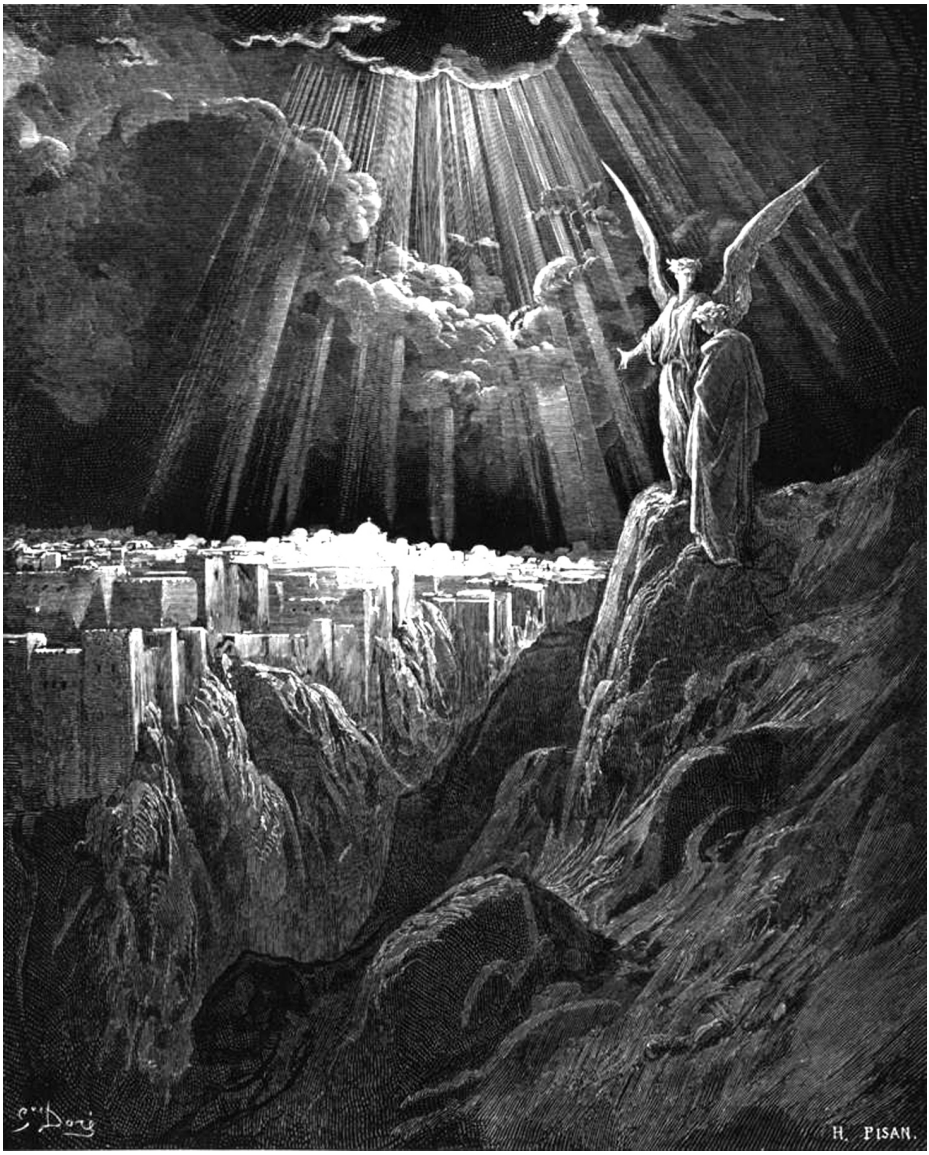

Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. Og jeg hørte en høi røst fra tronen si: Se, Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem; og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud;

Apenbaring 21:2-3

Guide til Leseren

Norsk Bokmål at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordliste

Norsk Bokmål at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:
Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:
Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:
A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:
From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:
To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordliste +

AionianBible.org/Bibles/Norwegian---Norwegian-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romerne 10:7
Apenbaring 9:1
Apenbaring 9:2
Apenbaring 9:11
Apenbaring 11:7
Apenbaring 17:8
Apenbaring 20:1
Apenbaring 20:3

aïdios

Romerne 1:20
Judas 1:6

aiōn

Matteus 12:32
Matteus 13:22
Matteus 13:39
Matteus 13:40
Matteus 13:49
Matteus 21:19
Matteus 24:3
Matteus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostlenes-gjerninge 3:21
Apostlenes-gjerninge 15:18
Romerne 1:25
Romerne 9:5
Romerne 11:36
Romerne 12:2
Romerne 16:27
1 Korintierne 1:20
1 Korintierne 2:6
1 Korintierne 2:7
1 Korintierne 2:8
1 Korintierne 3:18
1 Korintierne 8:13
1 Korintierne 10:11
2 Korintierne 4:4
2 Korintierne 9:9
2 Korintierne 11:31
Galaterne 1:4
Galaterne 1:5
Efeserne 1:21
Efeserne 2:2
Efeserne 2:7
Efeserne 3:9
Efeserne 3:11
Efeserne 3:21
Efeserne 6:12
Filippenserne 4:20
Kolossenserne 1:26
1 Timoteus 1:17
1 Timoteus 6:17
2 Timoteus 4:10
2 Timoteus 4:18
Titus 2:12
Hebreerne 1:2
Hebreerne 1:8
Hebreerne 5:6
Hebreerne 6:5
Hebreerne 6:20
Hebreerne 7:17
Hebreerne 7:21
Hebreerne 7:24
Hebreerne 7:28
Hebreerne 9:26
Hebreerne 11:3
Hebreerne 13:8
Hebreerne 13:21
1 Peters 1:23
1 Peters 1:25
1 Peters 4:11
1 Peters 5:11
2 Peters 3:18
1 Johannes 2:17
2 Johannes 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Apenbaring 1:6
Apenbaring 1:18
Apenbaring 4:9
Apenbaring 4:10
Apenbaring 5:13
Apenbaring 7:12
Apenbaring 10:6
Apenbaring 11:15
Apenbaring 14:11
Apenbaring 15:7
Apenbaring 19:3
Apenbaring 20:10
Apenbaring 22:5

aiōnios

Matteus 18:8
Matteus 19:16
Matteus 19:29
Matteus 25:41
Matteus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostlenes-gjerninge 13:46
Apostlenes-gjerninge 13:48
Romerne 2:7
Romerne 5:21
Romerne 6:22
Romerne 6:23
Romerne 16:25
Romerne 16:26
2 Korintierne 4:17
2 Korintierne 4:18
2 Korintierne 5:1
Galaterne 6:8
2 Tessalonikerne 1:9
2 Tessalonikerne 2:16
1 Timoteus 1:16
1 Timoteus 6:12
1 Timoteus 6:16
2 Timoteus 1:9
2 Timoteus 2:10
Titus 1:2
Titus 3:7
Filemon 1:15
Hebreerne 5:9
Hebreerne 6:2
Hebreerne 9:12
Hebreerne 9:14
Hebreerne 9:15
Hebreerne 13:20
1 Peters 5:10
2 Peters 1:11
1 Johannes 1:2
1 Johannes 2:25
1 Johannes 3:15
1 Johannes 5:11
1 Johannes 5:13
1 Johannes 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Apenbaring 14:6

eleēsē

Romerne 11:32

Geenna

Matteus 5:22
Matteus 5:29
Matteus 5:30
Matteus 10:28
Matteus 18:9
Matteus 23:15
Matteus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakobs 3:6

Hadēs

Matteus 11:23
Matteus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostlenes-gjerninge 2:27
Apostlenes-gjerninge 2:31
1 Korintierne 15:55
Apenbaring 1:18
Apenbaring 6:8
Apenbaring 20:13
Apenbaring 20:14

Limnē Pyr

Apenbaring 19:20
Apenbaring 20:10
Apenbaring 20:14
Apenbaring 20:15
Apenbaring 21:8

Sheol

1 Mosebok 37:35
1 Mosebok 42:38
1 Mosebok 44:29
1 Mosebok 44:31
4 Mosebok 16:30
4 Mosebok 16:33
5 Mosebok 32:22
1 Samuels 2:6
2 Samuel 22:6
1 Kongebok 2:6
1 Kongebok 2:9
Jobs 7:9
Jobs 11:8
Jobs 14:13
Jobs 17:13
Jobs 17:16
Jobs 21:13
Jobs 24:19
Jobs 26:6
Salmenes 6:5
Salmenes 9:17
Salmenes 16:10
Salmenes 18:5
Salmenes 30:3
Salmenes 31:17
Salmenes 49:14
Salmenes 49:15
Salmenes 55:15
Salmenes 86:13
Salmenes 88:3
Salmenes 89:48
Salmenes 116:3
Salmenes 139:8
Salmenes 141:7
Salomos Ordsprog 1:12
Salomos Ordsprog 5:5
Salomos Ordsprog 7:27
Salomos Ordsprog 9:18
Salomos Ordsprog 15:11
Salomos Ordsprog 15:24
Salomos Ordsprog 23:14
Salomos Ordsprog 27:20
Salomos Ordsprog 30:16
Predikerens 9:10
Salomos Høisang 8:6
Esaias 5:14
Esaias 7:11
Esaias 14:9
Esaias 14:11
Esaias 14:15
Esaias 28:15
Esaias 28:18
Esaias 38:10
Esaias 38:18
Esaias 57:9
Esekiel 31:15
Esekiel 31:16
Esekiel 31:17
Esekiel 32:21
Esekiel 32:27
Hoseas 13:14
Amos 9:2
Jonas 2:2
Habakuk 2:5

Tartaroō

2 Peters 2:4

Questioned

None yet noted

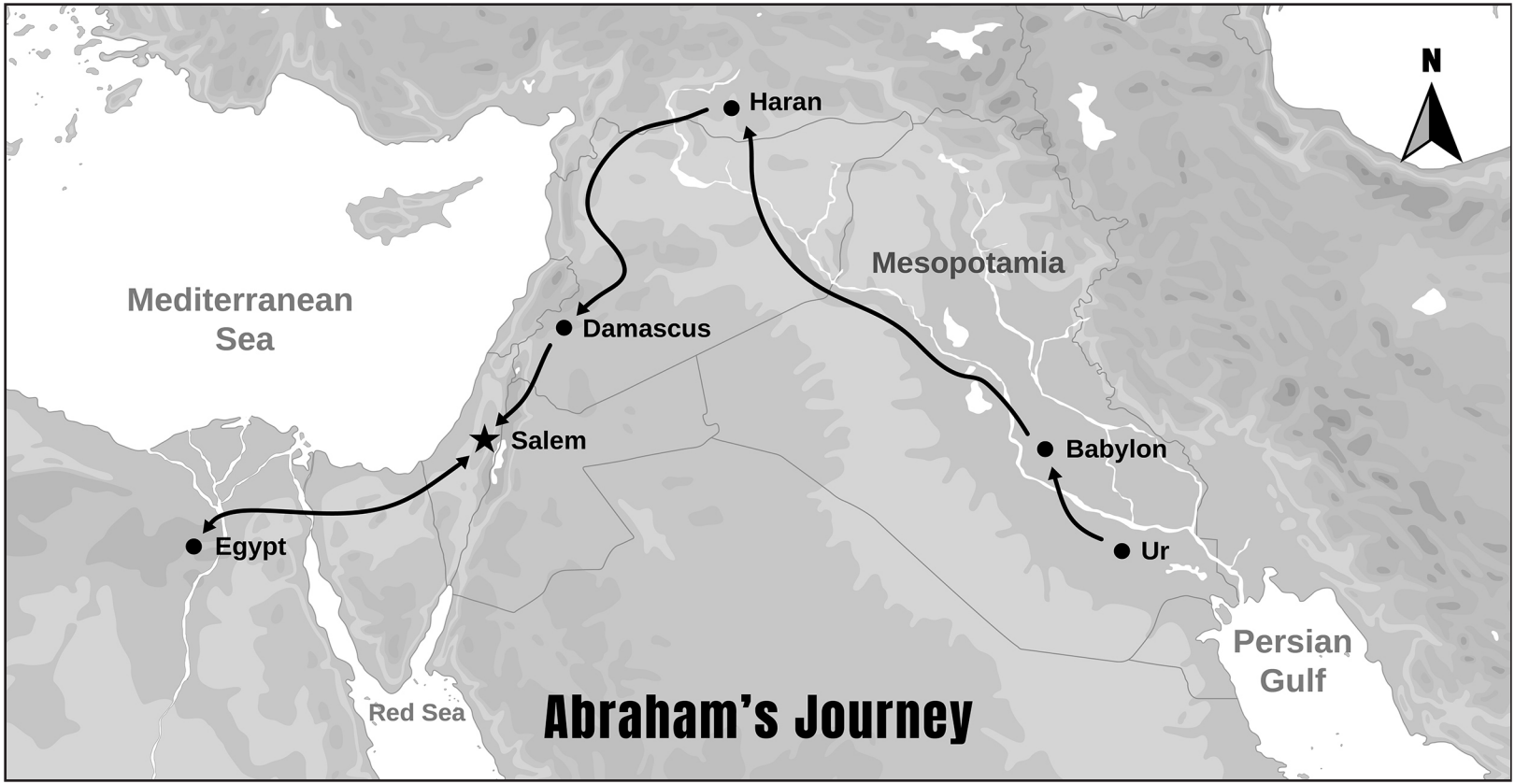

Ved tro var Abraham lydig da han blev kalt, så han drog ut til det sted han skulde få til arv, og han drog ut uten å vite hvorhen han skulde komme; - Hebreerne 11:8

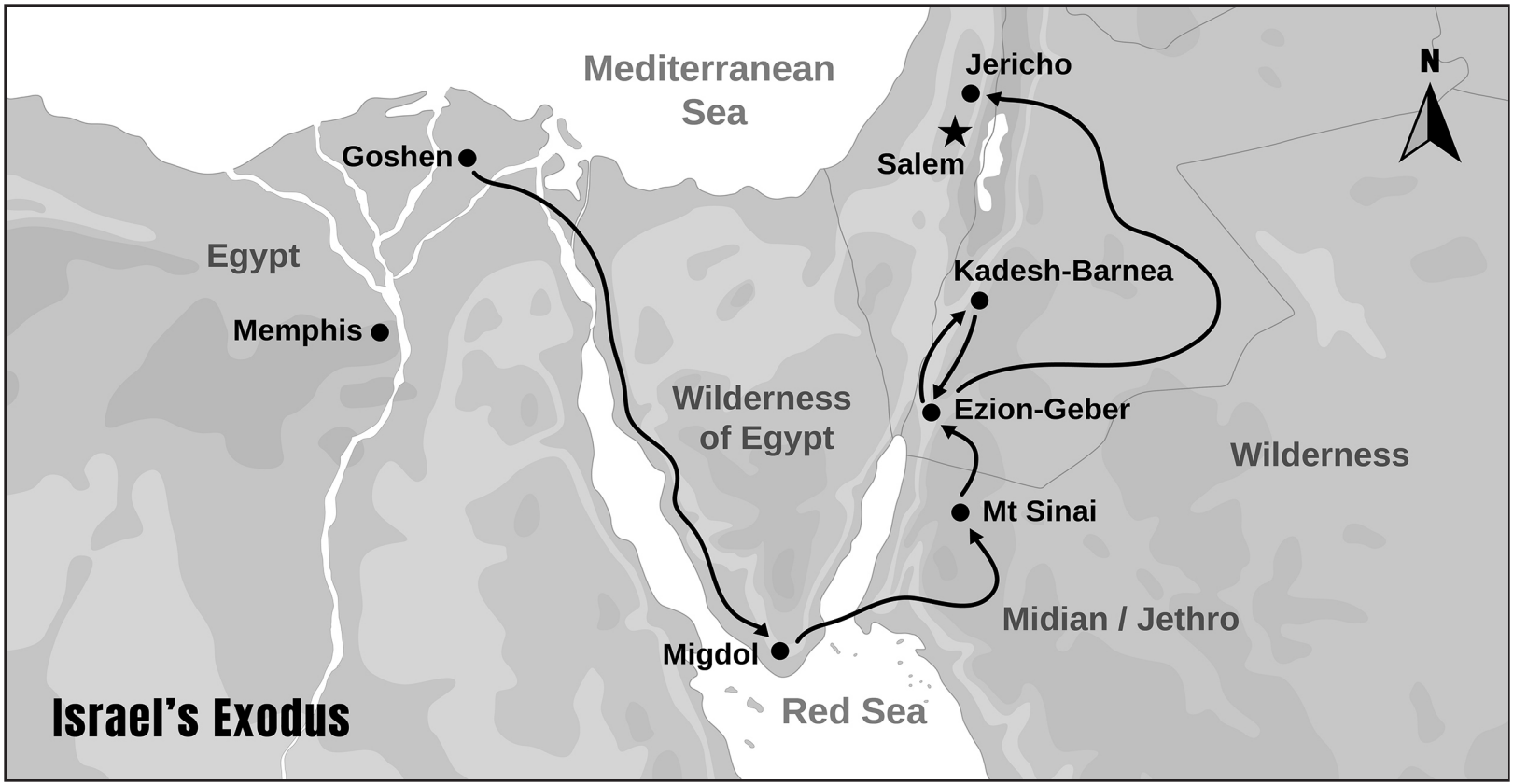

Da nu Farao lot folket fare, da førte Gud dem ikke på veien til filistrenes land, skjønt den var den nærmeste; for Gud sa: Folket kunde angre det når de ser krig for sig, og så vende tilbake til Egypten. - 2 Mosebok 13:17

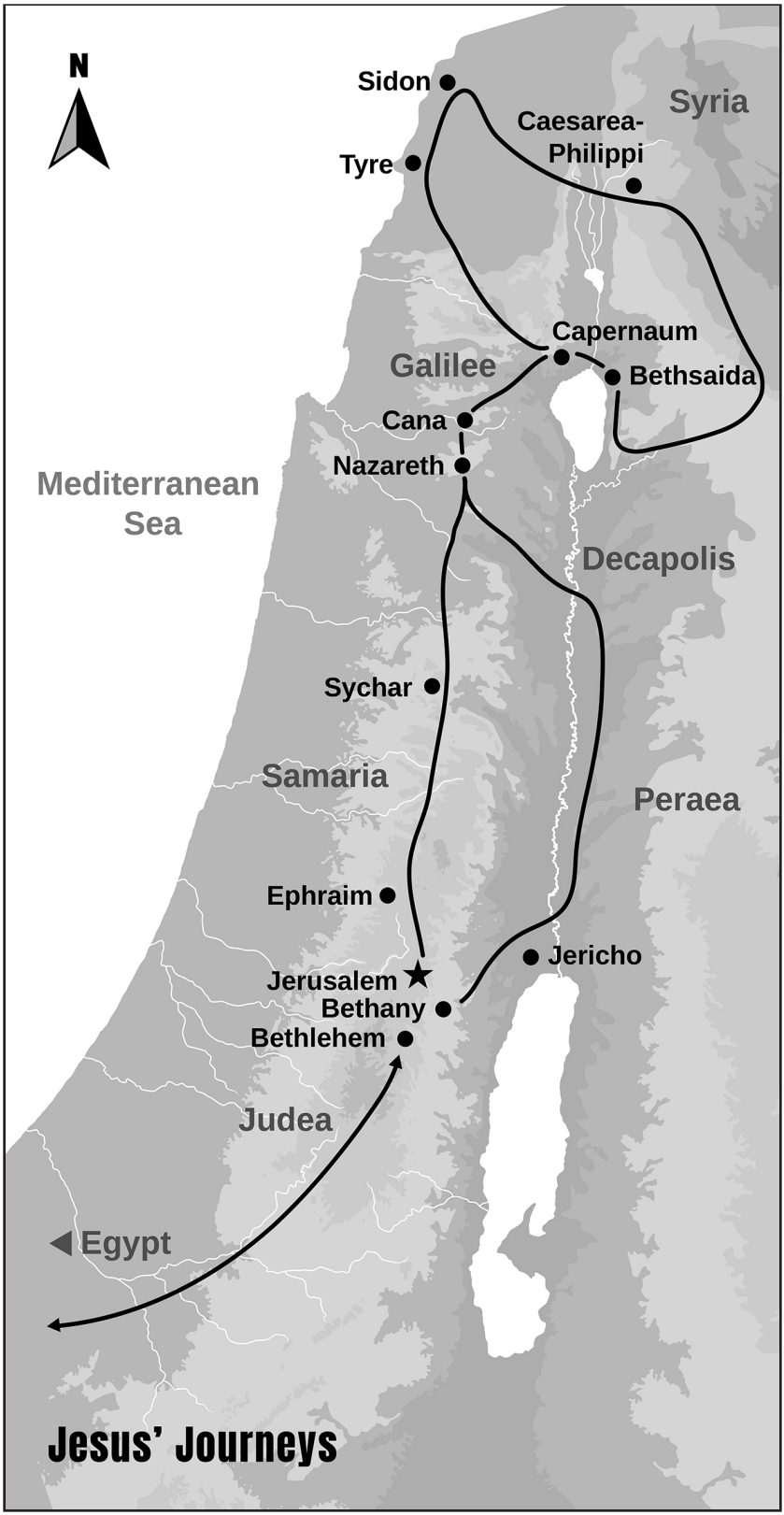

For Menneskesønnen er heller ikke kommet for å la sig tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge for mange. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel, utkåret til å forkynne Guds evangelium, - Romerne 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Skjebne

Norsk Bokmål at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

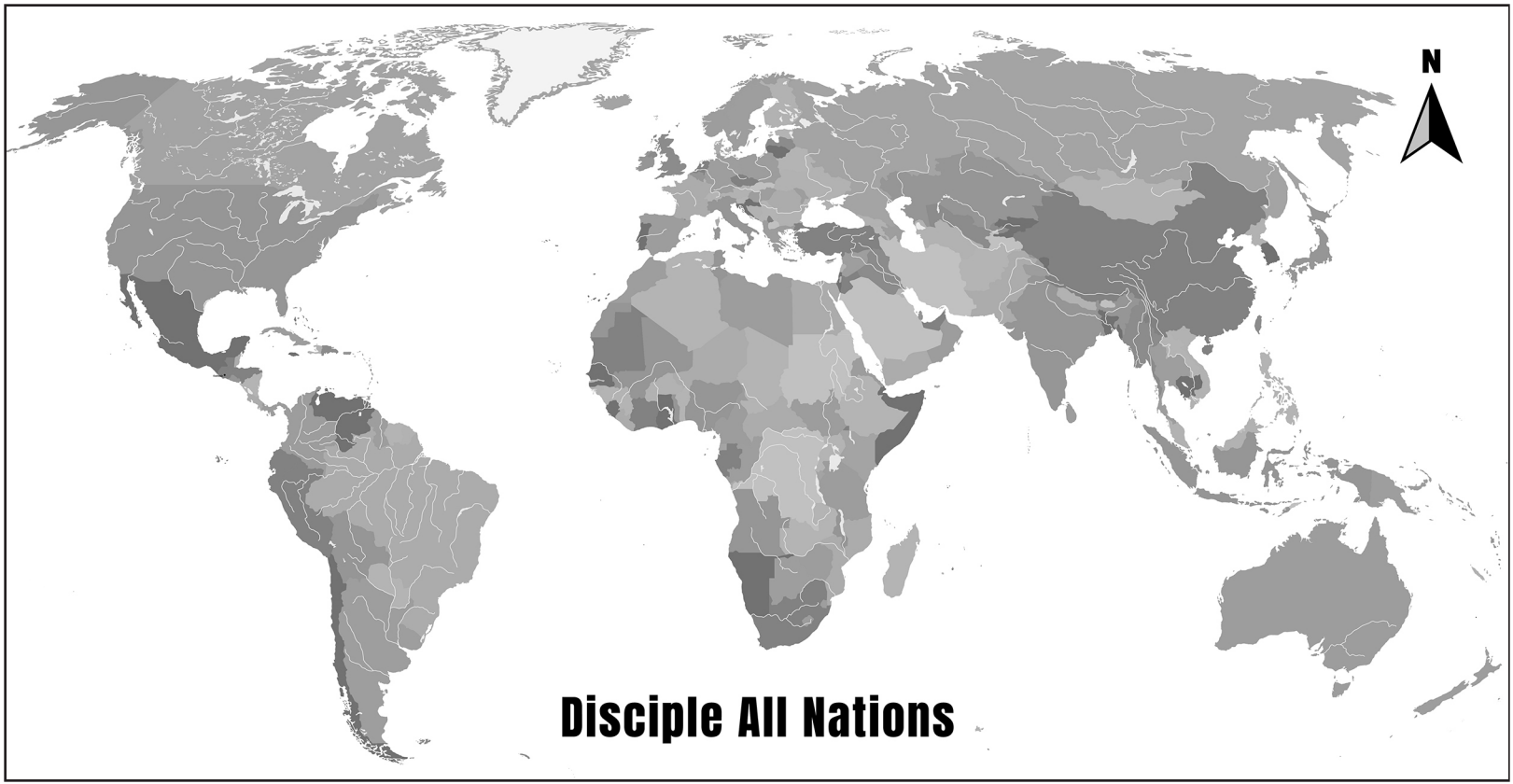

Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet I døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn, - Matteus 28:19